
BIJ GEBREK AAN BETER
De andere kant van het verhaal
Diedert de Wagt

Eerste druk (maart 2024)

| Inhoudsopgave

1 | Inleiding	1.
2 | Introductie, *That Shining City*	4.
3 | Deep State, *Money is Speech*	14.
4 | Shadow Government, *Good and Bads*	20.
5 | Militair-Industrieel Complex, *Peace Through Strength*	37.
6 | Afghanistan, *Graveyard of Empires*	50.
7 | Irak, *Weapons of Mass Destruction*	61.
8 | Mainstream Media, *Speak Truth to Power*	87.
9 | De Financiële Crisis van 2007, *Big Money*	104.
10 | Europese Unie, *They all Fudged Everything*	134.
11 | Libië, *We Came, we Saw, he Died*	147.
12 | Rusland, *A Struggle between Good and Evil*	180.
13 | Vazalstaat Europa, *Who do I Call?*	227.
14 | Syrië, *Timber Sycamore*	241.
15 | Israël, *The 51st State*	281.
16 | Iran, *It's About Power*	324.
17 | Rockefeller, *Competition is a Sin*	369.
18 | Op weg naar een Politiestaat? *Full Spectrum Dominance*	402.
19 | Brussels Ware Gezicht, *An Empire of the Good*	436.
20 | Quantitative Easing, *Whatever it Takes*	482.
21 | Elitaire Corruptie, *A Big Club*	496.
22 | Rothschild, *I Care Not who Makes its Laws*	516.
23 | Failliet Financieel Stelsel, *Change the Game*	561.
24 | NWO, *The Real Enemy*	597.
25 | Agenda 2030, *The Great Reset*	640.
26 | 9/11, *Pull It*	687.
27 | Conclusie, *In Unity There is Strength*	736.

1 | Inleiding

Een verenigd Europa en het gespreide bed van de NAVO zouden van dit tijdperk de vredigste en veiligste ooit maken. De belofte van welvaart, harmonie en optimisme bleek echter naïef: inmiddels is de Koude Oorlog weer heet en is het uitbreken van een Derde Wereldoorlog dichterbij dan ooit. Vanwege oorlog en honger zijn er meer dan honderd miljoen mensen op de vlucht: zelfs sommige Nederlanders moeten tussen honger en kou kiezen. Onze 21e eeuw ontvouwt zich totaal anders dan verwacht: er heerst geen positivisme maar cynisme. Wie verwacht zijn kinderen nog een beter leven te kunnen bieden dan hij zelf heeft gehad?

De wereld om ons heen zit bovendien vol tegenstrijdigheden. Grote groepen mensen lijken in verschillende werelden te leven. Tot overmaat van ramp bevinden we ons op een cruciaal moment in de tijd: op het gebied van klimaat, huisvesting, energie en migratie spelen grote vraagstukken die om enorme collectieve opofferingen vragen. Omdat een ander wereldbeeld echter om ander beleid vraagt, staan mensen lijnrecht tegenover elkaar. Dit verschil in zienswijze verhardt en splijt de politiek en samenleving. In plaats van hoop heerst er wantrouwen. De vraag die in dit boek centraal staat is hoe we hier in vredesnaam zijn aanbeland. Hoe kan het dat we zo verschillend naar de wereld kijken? Geloven we niet meer in gezamenlijke waarden en idealen?

Bij het beantwoorden van die vraag is beeldvorming allesbepalend. We zijn daarvoor voornamelijk aangewezen op de media. Zij bepalen in grote lijnen hoe we naar de wereld kijken, binnen welk kader we gebeurtenissen plaatsen en welke verbanden we daartussen zien. Maar hoe scherp is de journalistiek eigenlijk nog? Ingrijpende gebeurtenissen werden vooraf niet voorzien en konden achteraf niet overtuigend worden verklaard. De Brexit kon bijvoorbeeld nooit gebeuren, de overwinning van Hillary Clinton op Donald Trump was een absolute zekerheid en Wilders zou nooit de grootste worden. Hoe kon het dat bijna niemand dit zag aankomen? Het toont aan dat we in verschillende werelden leven: wat voor de ene helft als een revolutionaire overwinning op de status quo gold, was voor de andere helft een onbegrijpelijk dieptepunt in de eigen geschiedenis.

Om te kunnen begrijpen wat de ene helft van de samenleving vol overtuiging ziet wat voor de andere helft onzichtbaar is, moeten we ons in elkaars leefwereld verdiepen. Hoewel we van kinds af aan leren dat ieder verhaal twee kanten heeft, krijgen we de gebeurtenissen in de wereld vooral vanaf één kant belicht. Zienswijzen die niet in het bestaande wereldbeeld passen, worden als vanzelfsprekend gediskwalificeerd als nep-nieuws of desinformatie. Uit angst om voor racist of complotdenker te worden weggezet spreken steeds minder mensen onbekommerd hun gedachten uit. In plaats van vrijheid van meningsuiting, heerst er (zelf)censuur. Discussies die ons dichterbij elkaar zouden moeten brengen, worden daardoor steeds vaker afzonderlijk van elkaar gevoerd. Omdat we andermans perspectief niet kennen, blijft iedereen bij het eigen gelijk: het karakteriseert de huidige tegenstellingen. Lijkt onze wereld zo onvoorspelbaar omdat we er allemaal met een gekleurde bril naar kijken?

Dit boek slaat een brug tussen de verschillende zienswijzen en biedt een afgewogen middenweg tussen de zogenaamde 'wappies' en de 'slapers': die mensen die alles wat op het internet staat geloven en zij die hun denkwerk en analyses klakkeloos aan anderen overlaten.

Het beschrijft in vogelvlucht het 'traditionele perspectief' van de gebeurtenissen en vult deze aan met relevante historische context. Als je de geschiedenis niet kent, kun je het heden immers onmogelijk begrijpen: we zijn kinderen van onze tijd, maar leven vooral in de wereld zoals de generaties voor ons die hebben vormgegeven. Door het 'reguliere' wereldbeeld laag voor laag terug te pellen, wordt licht geschenen op een doorgaans onderbelichte kant van het verhaal. Hoewel dat ogenschijnlijk parallel loopt aan de feiten zoals we die kennen, kiest het toch een totaal ander pad. Het toont (op basis van ruim 2600 bronnen) de onderliggende machtsstructuren die de wereld omspannen. Deze nieuwe verbanden en de rode draad daartussen leggen uit wat er achter de schermen gebeurde tijdens de grote (geo)politieke gebeurtenissen: wie er aan de touwtjes trok en waarom. Zaken die uit het niets leken te komen blijken daardoor ineens goed verklaarbaar. Deze ruimere blik maakt de wereld niet alleen een stuk begrijpelijker maar ook minder beangstigend en onvoorspelbaar.

Hoewel het een stevige portie flexibiliteit van je brein vergt om je eigen wereldbeeld tijdelijk los te laten en iets nieuws te overwegen, is dat wel degelijk de moeite waard. Aristoteles noemde het kunnen spelen met een gedachte zonder deze bij voorbaat te verwerpen of accepteren een groot goed: *it is the mark of an educated mind to be able to entertain a thought without accepting it.* Dus geef het een kans want de potentiële beloning is groot. Wrijving is misschien onprettig, maar het geeft ook glans. Het voordeel van het feit dat we nu zoveel onrust en onvrede ervaren, is dat het de kans biedt om kritisch te kijken naar zaken die we anders achteloos zouden accepteren. We kunnen daardoor aan een gezamenlijke toekomst bouwen die de belofte en potentie van onze 21e eeuw wél kan waarmaken.

Kennis is macht.

Een paar huishoudelijke mededelingen:

Ik heb de waarheid niet in pacht. De absolute waarheid bestaat niet omdat ieder verhaal altijd door een ander wordt opgeschreven. Lees daarom altijd met een gezonde dosis scepsis wat je door een ander wordt voorgekauwd. Om de bronnen waar dit boek zich op baseert eenvoudig te kunnen controleren (of als startpunt voor je eigen onderzoek), kun je de gehele bronnenlijst raadplegen op www.bgab.eu. Wanneer er in het boek naar een relevant of spraakmakend document, artikel, filmpje of documentaire wordt verwezen, kun je met je telefoon in de hand meteen doorklikken wanneer je daar behoefte aan hebt.

Sommige bronnen zoals video's van YouTube worden na verloop van tijd verwijderd waardoor de link niet meer actueel is. Zoek dan dezelfde titel (die terug is te vinden in de bronnen) in een nieuwe YouTube search of een alternatief videoplatform zoals Bitchute of Rumble. Wanneer er naar een specifiek punt in de video wordt verwezen, staat dit moment ook bij de bron vermeld. Omdat het onderzoek voor dit boek een aantal jaren heeft geduurd, zijn links naar sommige artikelen niet meer functioneel. Die worden in dat geval automatisch geopend in de 'way back machine'. Dat is een 'archief van het internet' dat een kopie van de originele artikelen beschikbaar houdt.

Onthoud op momenten van ongeloof dat twijfelen niet erg is: het is zelfs een groot goed. Wees niet bang: het is geen gortdroog, eindeloos gewauwel en ik beloof je om af en toe een grapje te maken. Bijkomende bonus is dat je straks op je werk bij de koffiemachine bijdehand kunt gaan staan doen tegen je collega's.

Gordels vast en handjes binnen boord.

2 | Introductie, *That Shining City*

We beginnen bij het begin. De wereld om ons heen wordt vormgegeven door grootmachten. We zijn als Nederland een speelbal op het toneel van de internationale politiek. Voor ons betekent dit, dat we in de eerste plaats zijn overgeleverd aan de politieke koers van de Europese Unie. Omdat de EU zijn koers moet kiezen binnen een door de Verenigde Staten vormgegeven en gedomineerde wereld moet onze zoektocht daar beginnen.

Hoe kan het dat de VS met zijn 330 miljoen inwoners al meer dan een halve eeuw het reilen en zeilen op de wereld lijkt te bepalen? Voordat we die vraag proberen te beantwoorden, moeten we eerst de Amerikanen zelf beter proberen te begrijpen. Daarvoor moeten we even iets terug in de tijd. Een kleine historische context is nodig waarin we kijken naar de belangrijkste momenten, leerscholen en ervaringen van de VS. We hebben uiteraard niet de tijd om een volledige geschiedenis te geven: we pakken alleen de belangrijkste punten van die gebeurtenissen in vogelvlucht mee. Wanneer we de ervaringen kennen die het land en de bevolking hebben gevormd, is hun houding en positie in de wereld van nu ook beter te verklaren.

No taxation without representation

De VS is niet altijd een dominerende wereldmacht geweest. Ze hebben dat stokje ruwweg sinds de Tweede Wereldoorlog van de Britten overgenomen die in de eeuwen daarvoor de wereld controleerden. De Britten hadden door de eeuwen heen hun macht vergaard door een enorme hoeveelheid afhankelijke staten en kolonies onder zich te verzamelen: oorlogen voor gebiedsuitbreiding werden in die tijd gevoerd alsof het een potje Risk was. Het resultaat mocht er zijn: de Britse macht was ongeëvenaard. Zoals nu de dollar overal geaccepteerd wordt, kon je met het almachtige Pound Sterling in iedere uithoek van de wereld betalen. De uitspraak, *'the empire on which the sun never sets'* ging voor het Britse rijk zonder twijfel op: ze hadden in iedere windhoek voet aan de grond en een vinger aan de pols. Grote delen van Canada, Australië, India, Afrika, het Midden-Oosten en een groot deel van de huidige Verenigde Staten vielen onder hun controle. Nu is het worden van een wereldrijk al een opgave op zich, het blijven is minstens net zo ingewikkeld. Om overal op te kunnen treden, had Groot-Brittannië de machtigste vloot ter wereld. Met die vloot hebben ze de wereldzeeën en daardoor de wereld eeuwenlang kunnen domineren en controleren. (Het is de reden dat kapitein Jack Sparrow in 'Pirates of the Caribbean' altijd door bekakte Britten achterna wordt gezeten.)

Waarom is dit allemaal van belang voor de Verenigde Staten vraag je je af? Ook de *States* zijn ooit begonnen als een vers ontdekte kolonie. Amerikanen ontlenen zoals we gaan

zien een belangrijk deel van hun eigen identiteit zelfs aan hun strijd tegen die Britse wereldmacht. Je zou bijna kunnen zeggen dat het in hun DNA zit.

Ik neem je mee naar de vijftiende-eeuwse Verenigde Staten. Het land werd eigenlijk per ongeluk 'ontdekt' door Columbus die op zoek naar een alternatieve route over zee naar India, vanuit Spanje naar het westen was gevaren. Toen hij in 1492 de oostkust van het huidige Midden-Amerika ontdekte, was hij ervan overtuigd dat het India moest zijn. (Fun fact: het is de reden dat wij de Native Americans nu nog altijd stug indianen blijven noemen.) Omdat dit gebied op dat moment nog door geen van de zeevarende landen geclaimd was, betekende het dat er een wingewest van gemaakt mocht worden. Kolonialisme betekende in de eerste plaats namelijk competitie: pakken wat je pakken kan. De eerste periode was dan ook een *free for all* waar iedereen zoveel mogelijk van het nieuw ontdekte land voor zichzelf probeerde te claimen, en de inheemse bevolking mocht worden onderdrukt. De ontdekking leidde echter al snel tot een enorme aanwas van andere Europese mogendheden die ook op zoek waren naar lucratieve landen om hun grondgebied en macht mee uit te breiden.

De eerste pioniers stichtten nederzettingen van waaruit handel werd gedreven met de indianen: vooral beverhuiden waren gewild. Onder hen waren voornamelijk Fransen, Duitsers, Spanjaarden maar ook Nederlanders. Die laatsten hadden hun ommuurde nederzetting met een vleugje nostalgische trots Nieuw Amsterdam genoemd. Het zou aan het eind van de zeventiende eeuw voor een appel en een ei door de Britten worden overgenomen en zou voortaan verder gaan onder de naam New York. De ommuring die de handelaren al die jaren tegen indringers had beschermd, is in het 21e-eeuwse New York nog steeds terug te vinden. Het zou uitgroeien tot het financiële epicentrum van de wereld en heet tot op de dag van vandaag Wall Street. (Dat is overigens niet de enige Nederlandse historie op Manhattan. De meesten van ons kennen de wijk Harlem: de geschiedenis daarvan gaat terug naar 1658, toen de nederzetting door Peter Stuyvesand werd gesticht en vernoemd naar ons eigen Haarlem.)

Het streven om zoveel mogelijk land te kunnen claimen, leidde soms tot oorlog. Je zou denken dat Noord-Amerika groot genoeg was, maar de Britten hielden niet van delen: je bent wereldheerser of je bent het niet. De Britten bezaten een groot deel van de oostkust van de VS. De Fransen bezaten het huidige Canada (daarom spreken ze daar nu nog Frans) en een groot deel van Midden-Amerika. Ze zouden elkaar dus vroeg of laat onherroepelijk tegenkomen. Wie er uiteindelijk Noord-Amerika zou beheersen, werd tussen 1754 en 1763 uitgevochten. Na een jarenlange onderlinge strijd werd het land stukje bij beetje door de Britse kolonies veroverd. Dat werd vooral mogelijk gemaakt doordat de kolonies enorme financiële en militaire steun vanuit Groot-Brittannië kregen.

Om na de oorlog voor die oorlogsschuld te betalen, hief de Britse kroon belastingen op haar kolonies. Deze belasting moest echter zonder een tegenprestatie worden betaald: de kolonisten kregen er geen enkele vorm van inspraak voor terug. Omdat de pioniers juist alles in Europa hadden achtergelaten om vrij te kunnen zijn, ging dat niet lang goed: men was het al snel zat om bestuurd te worden vanuit een land aan de andere kant van de oceaan. De kolonies verenigden zich daarom om zich samen sterk te kunnen maken tegen de Britse bemoeienis: het zou het begin zijn van de Verenigde Staten van Amerika. (Deze dertien verenigde kolonies worden nog altijd op de vlag gerepresenteerd door de dertien rood-witte strepen.) Onder het motto: *no taxation without representation* werd in de havens van Boston voor een fortuin aan peperdure Britse thee het water in gekieperd. De opstand zou tot een revolutie leiden en

uiteindelijk in een felle onafhankelijkheidsoorlog uitmonden. Met het tekenen van de Declaration of Independence op 4 juli 1776 werd de onafhankelijkheid wat de Amerikanen betrof officieel. Die onafhankelijkheidsdag, wordt tot op de dag van vandaag gevierd op *the fourth of July*.

Groot-Brittannië liet zich echter niet zomaar uit haar eigen kolonies verjagen en stuurde een enorme vloot en leger naar de yanks (inwoners van de Verenigde Staten). Na een jarenlange en bloedige strijd wisten de Amerikanen met behulp van de Franse vloot en diens troepen de Britten te verslaan. (De Fransen hielpen de Amerikanen graag met hun revolutie tegen de Britten, om zich te revancheren voor het feit dat ze in de jaren daarvoor zelf door de Britten in de pan waren gehakt.) Toen Groot-Brittannië zich uiteindelijk overgaf, was de Amerikaanse onafhankelijkheid officieel: in 1781 braken ze definitief met hun koloniale leenheer. Met het schrijven van de nieuwe grondwet (Constitution) van 1787 werd de Verenigde Staten van Amerika geboren. In de belangrijkste toevoeging daarop die de Bill of Rights heet, werden verregaande persoonlijke vrijheden en rechten gegarandeerd. Het zorgde ervoor dat de macht van de overheid duidelijk begrensd was en het beklonk alles waarvoor in de jarenlange bloedige oorlog was gestreden. De eerste woorden bovenaan het document zijn dan ook *we the people:* niet de elite, maar de burgers stonden op de eerste plaats.

De Verenigde Staten heeft sindsdien om precies die reden een enorme aantrekkingskracht op migranten van over de hele wereld gehad en is daardoor een smeltkroes van eindeloos veel verschillende culturen, nationaliteiten en etniciteiten geworden. Het werd een toevluchtsoord voor mensen die op zoek waren naar vrijheid en een beter leven. Het land is groot geworden door het harde werk van deze eindeloze stroom gelukzoekers. (Die waren geïnspireerd door de belofte van de *American Dream*: dat iedereen het er kan maken, als je maar hard genoeg werkt.) Hun bloed, zweet en tranen hebben bijgedragen aan de opbouw van het land. (Fun fact: een eeuw na de onafhankelijkheidsoorlog besloten de Fransen om nog een trap na te geven aan de Britten. Met de viering van Amerika's honderdjarige onafhankelijkheid schonken de Fransen het iconische vrijheidsbeeld dat nu nog altijd voor de kust van New York staat. 'Vrijheid verlicht de wereld' heette het officieel. Het ijzeren frame van het bouwwerk is van dezelfde hand als de maker van de Eiffeltoren. Het zou sindsdien een van de eerste dingen zijn die nieuwe immigranten bij binnenkomst van de haven van New York zouden zien. Hét teken dat iedereen er welkom was.)

Immigranten kwamen aan in het oosten, en pionierden in karavanen met huifkar en wagen naar het westen in de grote westwaartse expansie. Dat was geen gemakkelijke opgave. Het was er loodzwaar. In het ruige en onontdekte deel van Amerika heerste in de eerste decennia grootschalige wetteloosheid. De mensen waren voor voedsel, beveiliging en medische zorg vaak volledig op zichzelf aangewezen. (Het was de tijd van het beruchte wilde westen waar we Clint Eastwood zo vaak in hebben zien schitteren.) Wat was de reden dat de pioniers dan toch zo'n massale drang naar het westen hadden? De grote aanjager voor deze *drive* was een voor de Amerikanen enorm belangrijke ideologie die *manifest destiny* heet: een door God-gegeven recht, maar ook een plicht om de landsgrenzen steeds verder op te schuiven en het Amerikaanse continent te ontginnen.

In 1939 brak er op het Europese continent een oorlog uit die zou uitmonden in de Tweede Wereldoorlog. Duitsland en Japan leken de overhand te krijgen in de oorlog toen de VS zich er

nog niet mee bemoeide. Het Amerikaanse volk wilde zich in die eerste jaren niet in de strijd mengen. Waarom zouden ze hun jongens en meisjes opofferen voor iets dat zich aan de andere kant van de oceaan afspeelde? Het was hun oorlog niet: een ver-van-hun-bed-show. Die opvatting veranderde op 7 december 1941 met de Japanse aanval op Pearl Harbor. Kamikazepiloten stortten zich in een verrassingsaanval op de onverdedigbare Amerikaanse marineschepen die nietsvermoedend voor anker lagen in de haven van Hawaii. De aanslag had naast zes verwoeste marineschepen, 2403 doden en 1178 gewonden tot gevolg: een gevoelige tik op de Amerikaanse neus.[1] Het creëerde genoeg woede en reuring onder de bevolking om de Verenigde Staten de oorlog in te slepen.

Terwijl de Amerikaanse mannen de Duitsers, Italianen en Japanners in Europa en in Azië bestreden, bedienden de vrouwen de machines in de fabrieken. Met alle hens aan dek wist het machtige Amerikaanse productieapparaat enorme hoeveelheden schepen, vliegtuigen, bommen en tanks aan de lopende band uit de fabrieken te laten rollen. Deze samenwerking zou niet alleen een belangrijke bijdrage leveren aan de oorlogsproductie die het tij van de Tweede Wereldoorlog zou doen keren maar zou ook het startschot zijn voor de opkomst van vrouwenemancipatie in de jaren daarna. Het wordt treffend verbeeld in deze iconische poster.

Terwijl de oorlog in Azië voortduurde, was die in Europa voorbij en kon daar eindelijk het herstel beginnen. Grote delen van 'het oude continent' lagen na de Tweede Wereldoorlog in puin en op hun gat. Volledige steden waren platgebombardeerd en afgebrand: wegen, bruggen, fabrieken en huizen waren vernietigd. Alle Europese landen stonden aan de rand van de afgrond en waren nagenoeg failliet: ze hadden jarenlang onvoorstelbare schulden moeten maken om de oorlog te kunnen betalen. Dat gold ook voor Groot-Brittannië: het land behoorde tot de winnaars van de oorlog maar de strijd had een zware wissel getrokken op de staatskas. Ze waren eigenlijk nog niet eens van de Eerste Wereldoorlog hersteld toen de Tweede begon. Het land was daardoor in 1945 definitief platzak en kon zijn dominante positie in de wereld niet langer handhaven: het was de laatste spijker in de kist van hun wereldrijk.

Er was in die chaotische naoorlogse jaren behoefte aan stabiliteit en zekerheid. Dat betekende dat het ook tijd was voor een nieuwe wereldmunt en een nieuw financieel systeem om de wederopbouw mee te betalen. Onder leiding van de Verenigde Staten kwamen afgevaardigden van ieder land van de vrije wereld samen met als doel om een eerlijk en werkbaar naoorlogs financieel systeem op te zetten. Dat leidde in 1944 tot het akkoord van Bretton Woods. Dit stelsel van vaste wisselkoersen verankerde de waarde van de verschillende munten aan een vaste hoeveelheid goud. (Door je munteenheid aan een edelmetaal te koppelen, stabiliseer je de waarde: er is maar een beperkte hoeveel goud en dus kun je niet zomaar uit het niets geld bijdrukken om daarmee bij een ander goederen te kopen.) Met de koppeling van alle zwakke munten in Europa aan het goud was er een vaste wisselkoers waardoor landen weer in goed vertrouwen met elkaar zaken konden doen. Ze wisten wat ze elkaar moesten betalen en dat ze

zelf een eerlijke prijs voor hun goederen zouden krijgen. Met die zekerheid kon men zich weer richten op handel en herstel.

We moeten een belangrijk nuance op het bovenstaande Bretton Woods akkoord maken. Omdat de VS economisch ijzersterk en nagenoeg ongeschonden uit de Tweede Wereldoorlog was gekomen, stelden ze voor om niet alle verschillende munten, maar alleen de dollar direct aan goud te koppelen. De valuta's van alle andere landen kregen dan hun waarde door hun koppeling aan de dollar. Amerika beloofde daarmee om bankier van de wereld te worden: de dollar zou te allen tijde gegarandeerd om te ruilen zijn voor een vaste hoeveelheid goud (in plaats van een gouden standaard, was het dus eigenlijk een gouden-dollarstandaard). Dit was de geboorte van de almachtige dollar: die werd hiermee het financiële anker en daarmee de belangrijkste munt ter wereld zoals het dat nu nog is. Met deze sluwe zet was het tijdperk van het wereldrijk Amerika geboren.

Met behulp van Amerikaanse dollars kon Europa weer aan de wederopbouw beginnen. De hulp bestond uit geld, goederen, grondstoffen en levensmiddelen: een deel in de vorm van een lening, een deel als gift. Het heeft voor veel mensen het verschil tussen leven en dood betekend. Waarom waren de Amerikanen bereid om ons er bovenop te helpen? Een goede vraag. Het was namelijk geen pure onbaatzuchtigheid. Ze hadden er een goede reden voor. De hulp die als het Marshallplan bekend zou worden, berustte op twee verschillende pijlers. Een economische en een ideologische.

De vele fabrieken in de VS hadden tijdens de oorlog aan de lopende band oorlogsmaterieel uit de grond gestampt. Nu de oorlog voorbij was, moest er voor die fabrieken iets anders worden verzonnen. Ze werden daarom gebruikt om koelkasten, tv's, auto's en andere luxeartikelen te maken. Dit betekende echter dat er een enorme overcapaciteit was: de Amerikaanse economie was immers nooit groot genoeg om alles wat uit de fabrieken kwam rollen zelf af te kunnen nemen. De Amerikanen waren dan ook bang dat ze net als tijdens de beruchte beurskrach twintig jaar daarvoor, opnieuw een enorme financiële crisis te verduren zouden krijgen als ze hun eigen economie niet op gang zouden weten te houden. In een wereld zonder vraag naar het enorme Amerikaanse aanbod, waren ze daarom naarstig op zoek naar een extra afzetplek om een diepe depressie te voorkomen. De oplossing moest in Europa liggen: daar was een tekort aan alles, maar de landen waren kapot gebombardeerd en failliet. Hoe krijg je overheden die financieel aan de grond zitten ertoe om toch spullen van je te kopen? Met gratis geld. De landen kregen enorme leningen in Amerikaanse dollars, die vervolgens wel in de VS zelf moesten worden gespendeerd.

De tweede pijler van de hulp was een ideologische. De atoombommen op Nagasaki en Hiroshima betekenden het einde van de Tweede Wereldoorlog, maar ook de start van een andere oorlog. Nu de Britten niet meer op de troon van hun eigen wereldrijk zaten, lag de macht voor het oprapen. Dit machtsvacuüm zou worden opgevuld door de Verenigde Staten en de Sovjet-Unie (USSR). Vanaf dat moment werd de wereld verdeeld in twee kampen: de vrije westerse wereld en een communistische/socialistische wereld. De strijd tegen dit gevaar zou het Amerikaanse buitenlandse beleid in de rest van de wereld voor een enorm deel beïnvloeden. President Harry Truman hield op 12 maart 1947 in het Amerikaanse Congres een toespraak waarin hij aan ieder land, waar ook ter wereld, hulp beloofde wanneer die zich bedreigd voelden door het communisme. Dit beleid zou de boeken in gaan als de Truman Doctrine, en wordt door historici beschouwd als het begin van de Koude Oorlog.

Het communisme moest worden ingeperkt: dat heette *containment* of indammingspolitiek. Het idee achter deze economische (en later militaire) steun, noemde men de dominotheorie. De VS was bang dat wanneer er ook maar één land aan het communisme ten prooi zou vallen, de naastgelegen buurlanden als dominostenen snel zouden volgen waardoor een zee van levensgevaarlijk socialisme de wereld zou overspoelen. Het idee dat er mensen warme gevoelens voor het communisme zouden krijgen, was niet helemaal uit de lucht gegrepen: door alle armoede en ellende na de oorlog zou men het kapitalisme de rug kunnen toekeren in ruil voor de idealen die de ongelijkheid leek te willen bestrijden. Met het rode gevaar overal op de loer, moest de armoede snel worden aangepakt, en het herstel bevorderd. De Marshallhulp zorgde er dus voor dat Amerika spullen kwijt kon in het kapotgeschoten en moegestreden Europa: het kapitalistische westen zou daardoor niet alleen overleven maar zelfs opbloeien.

Het belangrijkste militaire bondgenootschap dat in deze tijd van grote onderlinge spanningen is opgericht, kennen we nu nog steeds: de Noord-Atlantische Verdragsorganisatie (NAVO) uit 1949. Wat was daar precies het nut van? De NAVO is een militair pact: bedoeld als tegengewicht van en verdediger tegen het communisme. (In een reactie op dit verdrag zouden ook de communistische landen zich op een vergelijkbare manier verenigen: zij tekenden in 1955 het Warschaupact.) De belangrijkste afspraak die NAVO-leden hebben opgenomen in hun bondgenootschap is het zogenaamde 'artikel 5'. Iedereen die lid is, belooft dat een aanval op één land wordt gezien als een aanval op alle andere leden van die club. Die andere landen beloven in zo'n geval te zullen helpen om die aanval af te slaan. (Je denkt dus twee keer na voordat je rotzooi begint te trappen tegen een land dat lid is van de NAVO). De artikel 5-afspraak heeft om die reden in onze tijd nog steeds een belangrijke aantrekkingskracht op voormalige Oostbloklanden: het garandeert hun immers de massale militaire macht van de Amerikanen bij een eventuele aanval. Die landen willen dan ook maar al te graag lid worden: uit angst om ergens in de toekomst alsnog (of alweer) ingelijfd te worden door de grote Russische moederbeer.

De boodschap die met het gooien van de kernbommen op Japan door de VS werd afgegeven, werd door de andere wereldmacht luid en duidelijk ontvangen: als de USSR er een eigen mening op wilde nahouden, kon het niet zonder kernwapens. Het leidde tot een ongekende wapenwedloop. Als de Sovjet-Unie en de VS beide voldoende kernwapens hadden, zou niemand meer een kernbom durven laten vallen omdat ze wisten dat ze er dan zelf ook aan gingen. Deze theorie werd bekend als *mutual assured destruction* (zekere gelijktijdige vernietiging) en had de treffende afkorting MAD: de Koude Oorlog in een notendop. Een openlijke en directe confrontatie tussen Rusland en Amerika zou er in de Koude Oorlog nooit uitgevochten worden. Omdat ze bang waren dat een open conflict tot een grootschalige kernoorlog zou leiden, zou het tijdperk zich karakteriseren door wederzijdse propaganda, hoogoplopende bluf en spanningen. Een van de meest bekende is misschien de Cubacrisis. Toen bleek dat de USSR langeafstandsraketten in de Amerikaanse achtertuin mocht stallen op het communistische Cuba van Fidel Castro: het Sovjetische gevaar kwam toen ineens wel heel dichtbij.

Bloedeloos was de Koude Oorlog zeker niet. In plaats van een grootschalige oorlog te voeren, zaten beide partijen elkaar zoveel mogelijk dwars: er werden talloze proxy-oorlogen over heel de wereld gevoerd. Wat betekent een proxy-oorlog? Dat is wanneer je de vijand van jouw vijand als vriend ziet, hem stiekem betaalt, bewapent, traint en coacht: alles behalve zelf

daadwerkelijk de trekker overhalen dus. (We zullen in dit boek een aantal voorbeelden daarvan behandelen.) Wanneer je anderen voor jezelf laat vechten, kun je zelf je betrokkenheid daarbij ontkennen.

Het tijdperk dat begon met het vallen van de atoombommen op Japan, eindigde aan het einde van de vorige eeuw. Met het vallen van de Berlijnse muur scheurde het ijzeren gordijn open dat de kapitalistische en de communistische wereld jarenlang van elkaar had gescheiden. Twee jaar later stortte de Sovjet-Unie ineen. Het betekende dat de VS vanaf dat moment een *Single World Power* was. Iets dat het sinds dat moment ook is gebleven. Tijd om te kijken naar wat er sinds die tijd van de *'home of the brave and land of the free'* is geworden en hoe ze de verantwoordelijkheid van het wereldleiderschap op zich hebben genomen: graag gepast applaus voor de Verenigde Staten van Amerika.

The sum of good government

Washington heeft zijn taak als wereldleider in onze eeuw met overtuiging opgepakt: ze hebben hun *manifest destiny* dat verantwoordelijk was om heel Amerika te ontginnen ook als leidraad gebruikt voor de rest van de wereld. Het betekent grofweg dat ze als rechtschapen leider van de vrije westerse wereld niet alleen het recht, maar ook de morele plicht hebben om in de rest van de wereld hun waarden uit te dragen en te beschermen tegen het kwaad. Ongeacht waar ter wereld dat dan ook maar de kop mag opsteken: *policing the world* noemt men dat ook wel. Ze hebben in de afgelopen decennia de daad dan ook regelmatig bij het woord gevoegd. In onze eeuw zouden ze de kar trekken bij tal van militaire operaties zoals die in Afghanistan, Irak, Libië, Syrië en Oekraïne: dat met de Verenigde Staten als wereldleider niet te spotten valt, is duidelijk. (Dat zelfvertrouwen werkt aanstekelijk. Menigeen voelt trots bij het zien van straaljagers die van vliegdekschepen afgieren, of tanks die door een zandbak heen knallen op hun missie om mensonterende dictators van hun troon te stoten.)

Toch kunnen we daar niet kritiekloos over zijn. Het gedrag van de Amerikanen is lang niet altijd onbesproken, en niet iedereen is fan van de yanks. Als je streng wilt zijn, kun je ze zelfs een tikkeltje arrogant noemen. Zo zien ze zichzelf als een baken van licht en wijsheid in deze duistere wereld: een schoolvoorbeeld waar de rest van de wereld naar kan opkijken. (Presidenten Nixon en Reagan gebruikten in hun toespraken daarom graag de slogan: *that shining city on top of a hill.*) Ze varen in hun buitenlandse beleid dan ook een eigenzinnige koers op basis van hun eigen, onwrikbare morele kompas: ze hebben daar niet al te veel inspraak bij nodig. De kritiek is dat *policing the world* in sommige gevallen dan ook gevaarlijk dicht tegen het onder de duim houden van andersdenkenden aanschuurt. (Dat geldt zeker wanneer je het aan inwoners van landen vraagt die aan het ontvangende einde van deze 'door-de-loop-van-een-kanon-gebrachte' democratie hebben gestaan.) De vraag is dan ook op welk punt het uitdragen van waarden omslaat in het opleggen van waarden: de twee zijn slechts gescheiden door een dunne stippellijn in het enorme grijze gebied. Het is daarom belangrijk om te bekijken hoe de Amerikanen tot dat gevoerde beleid komen.

Wie heeft er de meeste macht in de VS? We denken dan al snel aan de president. Maar die opereert natuurlijk niet in zijn eentje: hij is onderdeel van een veel grotere machtspuzzel. Een puzzel die ooit zorgvuldig en doelbewust is ontworpen. Hoe die precies ligt, leg ik je uit. Toen de revolutie eindigde, was de Amerikaanse overheid aan verandering toe. Het vorige bestuur

voldeed niet meer. Alle staten die zich hadden verenigd, moesten een plekje krijgen in de nieuwe overheid. De nieuwe grondwet werd opgesteld door de *founding fathers*: de grondleggers van het nieuwe Amerika. Dit waren de mensen die erbij waren bij het uitroepen van de onafhankelijkheid, en in de eerste jaren van het bestaan van de Verenigde Staten.

Aangezien ze net de Britse koning van zijn troon hadden gelazerd in hun revolutionaire oorlog, wilden ze geen land stichten dat opnieuw door een koning zou worden geregeerd. Ze wilden een sterke maar eerlijke overheid die de individuele rechten van zijn burgers beschermde, en zijn eigen macht niet kon misbruiken. Dat zien we duidelijk terug in de nieuwe grondwet die als blauwdruk gold voor het nieuwe bestuur. Wat hadden ze bedacht en wat hoort een overheid te doen? We vragen het een van de bekendste *founding fathers*. Thomas Jefferson zei daar in 1801 over: *a wise and frugal government, which shall restrain men from injuring one another, shall leave them otherwise free to regulate their own pursuits of industry and improvement, and shall not take from the mouth of labour the bread it has earned. This is the sum of good government.* 'Zolang iedereen een beetje normaal doet, zich met zichzelf bemoeit en anderen niet in de weg zit, houdt de overheid zich erbuiten. De regering was er alleen maar om de rechten van zijn burgers te beschermen.' Omdat de getraumatiseerde ex-kolonie bang was dat er in de toekomst opnieuw één iemand te veel macht naar zich toe zou trekken, stond controle en balans voorop. Het bestuur van het land is daarom als volgt in drie delen opgedeeld:

- Het Congres stelt de wetten op.
- De president/het Witte Huis voert die wetten uit.
- De rechterlijke macht controleert of die wetten ook grondwettelijk zijn: als de wetten niet deugen of de mensen zich niet grondwettelijk gedragen, gaan de wetten terug naar het Congres, of de mensen naar de cel. Op zich redelijk overzichtelijk toch? Tijd voor wat meer details.

De belangrijkste tak wordt als eerste genoemd in artikel één: de wetgevende macht, het Congres. Zij hebben als belangrijkste taak, rara: het maken van wetten. Het Congres bestaat net als onze Eerste en Tweede Kamer uit twee huizen: de Senaat en het Huis van Afgevaardigden. Er zitten honderd senatoren in de Senaat, 435 leden in het Huis van Afgevaardigden. Het totale pakket aan taken werd tussen beide kamers verdeeld.

Er zijn in de Verenigde Staten vijftig staten die de VS vormen. Die zijn allemaal verschillend en hebben vanzelfsprekend uiteenlopende belangen en wensen. Omdat de kleine staten bang waren dat de grote staten de koers van het land te veel zouden gaan domineren, werd het compromis gevonden in *The Great Compromise*. Dat betekende dat er in de Senaat gelijke afvaardiging kwam: het maakte niet uit hoe klein of groot je was, iedere staat kreeg twee senatoren. (In het Huis is er proportionele afvaardiging: hoe meer inwoners je hebt, hoe meer zetels je krijgt, maar natuurlijk nooit minder dan één. Californië heeft er bijvoorbeeld 53, Alaska heeft er één.) De andere belangrijkste taken van het Congres zijn: het goed- of afkeuren van het jaarlijkse budget/de begroting, goedkeuren van rechters en niet onbelangrijk: eventuele oorlogsverklaringen. Ze hebben behoorlijk veel macht dus. Het was in de constitutie dan ook de bedoeling dat zij, en niet de president, de *'big boss'* van de VS zou zijn.

Toch wordt het Congres in het dagelijkse leven overschaduwd door de uitvoerende macht: de president en zijn kabinet. Het tweede artikel van de grondwet gaat over die overheid. Met zijn vier miljoen mensen tellende ambtenarenapparaat is het een van de grootste werkgevers in de VS. De president en de vicepresident zijn de bekendste en belangrijkste twee ambtenaren. Hun belangrijkste taak? Het uitvoeren van de wetten die vanuit het Congres worden

aangeleverd. De president keurt die vervolgens goed, of gebruikt een veto om ze af te keuren. Als er een veto wordt uitgesproken gaat de wet terug naar het Congres. Als er in zowel de Senaat als in het Huis alsnog een twee derde meerderheid komt, moet die wet er alsnog doorheen. Het veto van de president wordt op dat moment aan de kant geschoven. Zie hier de machtsbalans. De president is ook *commander in chief* en daarmee de baas over het leger: als er een oorlog is, leidt hij de strijdkrachten. Hij mag uiteraard niet op eigen houtje een oorlog starten zonder goedkeuring van het Congres.

Toch mag de president een heleboel dingen wel zonder overleg doen. Hij werkt daarbij samen met een groep adviseurs die hij zelf heeft aangesteld, die hem ondersteunen bij het maken van keuzes en hem representeren in het buitenland: het kabinet. Belangrijkste thema's waar een kabinet invulling aan geeft zijn: defensie, de financiën van het land, internationale handelsverdragen en binnenlandse veiligheid/*homeland security.* So far so good? Mooi, door naar de derde tak: de rechtsprekende macht.

Dit wordt in het derde artikel besproken. Alle rechtbanken in het land vallen onder dit artikel: van kleine in de districten tot en met de *Supreme Court.* Zij controleren of de andere twee takken de regels volgen zoals die in de constitutie worden uitgelegd, en straffen mensen die die regels overtreden. Problemen tussen de vijftig onderlinge staten worden in het Supreme Court geregeld. Er zitten daar negen rechters: het zijn de enige ambtenaren in de VS die voor het leven worden verkozen, tenzij ze zelf eerder willen stoppen. (Daar is voor gekozen zodat ze vrij zouden zijn om zaken onafhankelijk te beoordelen en ongevoelig voor machtsspelletjes van de andere twee takken.) Wanneer er iemand aan vervanging toe is, draagt de president een kandidaat aan. Dit kan letterlijk iedereen zijn: er zijn geen voorwaarden voor scholing, leeftijd, nationaliteit of achtergrond. Deze kandidaat wordt bevraagd door een commissie, waarna uiteindelijk de Senaat er bij een meerderheid van stemmen over beslist.

Al met al lijkt het op papier een redelijk gebalanceerd en weloverwogen systeem te zijn nietwaar? Toch is het ogenschijnlijk niet perfect. Het resulteerde immers in de verkiezing van zowel Trump als Biden. Hoe kan het dat dergelijke mensen komen bovendrijven om het land met de grootste economie en het sterkste leger ter wereld (met bovendien de meeste parate kernwapens) te leiden? Trump vertelde tijdens zijn presidentscampagne bijvoorbeeld zoveel onwaarheden dat bijna niemand er uiteindelijk nog over struikelde. Het presidentschap van deze 'bluffende blaaskaak' leidde er vervolgens toe dat hij vervangen kon worden door Biden, ondanks diens zeer twijfelachtige mentale fitheid. Ter illustratie: die is zelfs zo gammel dat zijn staf hem op het hart drukt om vooral niet op eigen houtje vragen van journalisten te beantwoorden omdat die niet van tevoren zijn gecontroleerd en goedgekeurd. Zijn perschef bevestigde: *that is not something we recommend. In fact, a lot of times we say 'don't take questions'.*[2] Critici claimen zelfs dat Biden aan parkinson en dementie lijdt en alleen met medicatie overeind en bij de les gehouden kan worden.[3] In juni 2022 werd Biden's 'cheat sheet' gefotografeerd die dat leek te onderbouwen. Daaruit bleek dat de president van het machtigste land ter wereld er tijdens vergaderingen aan moest worden herinnerd om zich als een normaal mens te gedragen. Op het briefje met daarop een 'geheugensteun' werd hij geïnstrueerd om 'hallo' tegen iedereen te zeggen, te gaan zitten aan tafel, met anderen te praten en daarna weer te vertrekken: *YOU enter the room and say hello, YOU take YOUR seat ... YOU thank participants, YOU depart.*[4]

Zouden we van de 'leider van de vrije westerse wereld' niet meer mogen verwachten? Wat is er gebeurd dat de Amerikaanse burgers op dergelijke mensen stemmen? Trump had daar zelf een vrij duidelijke verklaring voor: hij had naar eigen zeggen nooit president kunnen worden zonder de enorme woede en frustratie van het Amerikaanse volk. Het was volgens hem een van de belangrijkste redenen voor zijn overwinning. Ook in de mainstream media (MSM) werd de *angry white man* verantwoordelijk gehouden, of zoals Hillary Clinton ze noemde: een *basket of deplorables*. Maar waar was dit 'mandje zielige mensen' eigenlijk zo boos over? Waar komt al die woede en onvrede vandaan? Wanneer we kritisch kijken, blijkt al gauw dat niet alles wat er in de VS blinkt, goud is.

Het kan er bijvoorbeeld mee te maken hebben dat het nogal wat mag kosten om de wereld te beschermen tegen het kwaad terwijl de zorg voor de eigen burgers erbij inschiet. De VS geeft ieder jaar namelijk meer geld uit aan zijn defensie dan de zeven daaropvolgende militair machtigste landen dat bij elkaar opgeteld doen: inclusief China en Rusland! Terwijl Washington zich zonder al te veel morren scheel betaalt aan zijn eigen leger, kijkt het weg van de wijdverspreide armoede die er onder zijn eigen bevolking heerst: in 2023 waren er ruim 650.000 daklozen in het land en leefden ruim veertig miljoen Amerikanen op voedselbonnen (dat zijn er een op de acht![5]). Het is voor die mensen de norm geworden om meerdere slecht betaalde baantjes te jongleren om rond te kunnen komen. Dat is de andere kant van de glimmende medaille die de American Dream heet: als je maar hard genoeg werkt, moet je slagen. Maar als je mislukt, moet dat dan ook wel aan jezelf liggen. Je wordt in dat geval vrijwel volledig aan je eigen lot overgelaten. De tegenstellingen tussen arm en rijk zijn dan ook enorm in het land en niemand lijkt zich ervoor te schamen: eigen schuld dikke bult. (Het maakt van de Amerikanen echte werkpaarden. Je bent pas een workaholic als je tachtig uur per week draait.)

De Amerikaanse overheid heeft bovendien nog wel een aantal andere prioriteiten niet helemaal op een rij. Waar er zonder al te veel gedoe jaarlijks duizenden miljarden voor het leger wordt afgedragen, wordt de eigen infrastructuur al decennia verwaarloosd tot op het punt dat het alleen nog met plakband aan elkaar hangt. Wegen, bruggen, dammen en het elektriciteitsnet worden amper onderhouden en kregen in 2017 het rapportcijfer D+ wat vergelijkbaar is met een vijfeneenhalf.[6] De gemiddelde dam in de VS is meer dan vijftig jaar oud. Een op de vier bruggen is minstens net zo oud en heeft sinds die tijd nog nooit een grootschalige restauratie gehad. Meer dan 50.000 bruggen zijn volgens het rapport zelfs 'structureel ontoereikend': *it kin net*[7], dus.[8] Het is pappen en nathouden. Dat dit levensgevaarlijk is, zagen we in de afgelopen jaren bijvoorbeeld bij de enorme ramp die orkaan Katrina teweegbracht of bij instortende bruggen en in allerijl geëvacueerde stadjes naast bijna doorbrekende stuwmeren.[9]

Hoe kan het dat ze de afgelopen decennia tot deze bizarre afweging zijn gekomen? Waarom lijkt de politiek zo slecht voor de belangen van het 'gewone' volk op te komen? Was Trump daarom zo populair met zijn *America first*? Waren de deplorables het probleem zoals Clinton tijdens haar presidentscampagne impliceerde, of lag het misschien toch aan het systeem? Tijd voor een uitstapje naar de hoofdstad om te kijken wie er aan de touwtjes trekt en hoe het politieke bestel in de VS écht in elkaar steekt.

3 | Deep State, *Money is Speech*

In een ideale wereld, laten we dat het democratische droomscenario noemen, telt iedere stem uit de samenleving even zwaar. Dat zou simpel gezegd moeten betekenen dat als zeventig procent van de mensen iets wil, er een net zo grote kans moet zijn dat die wetgeving er ook komt. De politici in het Congres zijn immers een afspiegeling van de bevolking. Als iedereen iets wil, moet het. Als alleen een minderheid iets steunt, mag het niet. Klinkt logisch, nietwaar? Toch werkt het niet zo. Een onderzoek van de hoog aangeschreven Princeton universiteit concludeerde op basis van decennia aan data dat de realiteit namelijk precies het tegenovergestelde van het droomscenario is: *the preferences of the average American appear to have only a minuscule, near zero, statistically non-significant impact upon public policy.*[1] Vrij vertaald: 'de gemiddelde Amerikaan heeft een minuscule, bijna niet noemenswaardig kans om effect uit te oefenen op het Amerikaanse beleid'. Dat klinkt vrij extreem vind je ook niet? Toch is het de barre realiteit in Washington.

Het Congres is een afspiegeling van de maatschappij en de machtigste tak van de Amerikaanse overheid en toch lukt het ze niet om tegen dit onrecht op te treden. Hoe kan dat? Zijn ze machteloos of hebben ze een gebrek aan motivatie: is het onwil of onmacht? Voor antwoord op die vraag, moeten we kijken naar wie er op de stoelen in Washington zitten: hoe ze daar terecht zijn gekomen, en hoe ze het voor elkaar krijgen om erop te blijven zitten.

A broken system

Als je in Amerika de politiek in wil, kan dat: als je maar genoeg geld meeneemt. Stoelen in het Congres zijn namelijk zo goed als te koop. In bijna negentig procent van alle gevallen wint de politicus die het meeste geld uitgeeft aan de campagne voor zijn (her)verkiezing.[2] Je moet enkele miljoenen dollars bij elkaar verzamelen om een zetel in het Huis van Afgevaardigden te kunnen bemachtigen. Die in de Senaat zijn helemaal niet te betalen: een gemiddelde stoel werd bij de verkiezingen van 2020 'gekocht' voor 19,4 miljoen dollar aan reclame-/campagnekosten. Omdat geld van essentieel belang is om je baantje te behouden, zijn Amerikaanse politici tot wel zeventig procent van hun tijd bezig om hun financiering rond te krijgen. Waar gaat al die tijd aan op? Vreemd genoeg vooral aan telefoneren. Een gemiddeld congreslid spendeert gemiddeld vier uur per dag(!) aan de telefoon: op zoek naar geld om zijn politieke carrière ook in de toekomst te verzekeren.[3] (Je zou denken dat ze hun tijd wel aan nuttigere zaken kunnen besteden nietwaar?)

Dat politici daadwerkelijk stad en land afbellen op zoek naar financiering, werd met de verkiezing van Trump nog eens pijnlijk duidelijk gemaakt. Hij schepte openlijk op over hoeveel geld hij door de jaren heen aan politici had betaald en hoeveel ze voor hem deden. Het was zelfs een van zijn verkiezingsbeloftes om dat systeem te veranderen. *I was a businessman. I give to everybody. When they call, I give. And you know what? When I need something from them, two years later, three years later, I call them, and they are there for me. And that's a broken system.* 'Als zakenman gaf ik geld aan iedereen die maar wilde zodat ze mij niet konden weigeren wanneer ik later zelf iets nodig had'. Duidelijk. Wat je een niet-functionerend systeem noemt.

Niet iedereen is zo gul als Donald Trump zegt te zijn, dus dat bellen alleen schiet niet echt op als je miljoenen nodig hebt. (Iedereen die wel eens in een callcenter heeft gewerkt, weet daarbij dat je je ziel zou verkopen om niet iedere dag de halve dag, door de telefoon bij vreemden om gunsten te hoeven bedelen.) Het is daarom verleidelijk om als congreslid eens in gesprek te gaan met bedrijven wiens *core business* het is om geld uit de zakken van bedrijven, in zakken van politici te krijgen: lobbyisten. Het wemelt in Washington dan ook van de lobbykantoren en de meer dan 10.000 lobbyisten. Het is duidelijk waarom het er zoveel zijn: de VS heeft macht en invloed over de hele wereld en wordt bestuurd door een paar honderd mensen. Het biedt een uitgelezen kans voor bedrijven om te kijken of ze die in hun voordeel kunnen beïnvloeden. Mag dat dan zomaar? Vreemd genoeg wel. Er zijn in de VS amper wetten die de macht van extreem rijke individuen of bedrijven via hun lobbyisten kunnen controleren of reguleren (daar hebben ze in het verleden natuurlijk zelf stevig voor gelobbyd). Het resultaat: het is volstrekt legaal om invloed te kopen in Washington en dat gebeurt dan ook bij de vleet.

In plaats van de hele dag telefonische donaties bij elkaar te harken, pakken lobbyisten het slimmer aan. Ze organiseren zogenaamde *fundraisers* voor politieke campagnes. Dan wordt er bijvoorbeeld een etentje gegeven waar de zichzelf respecterende bovenlaag van de samenleving een plekje aan tafel kan reserveren voor tienduizenden dollars. Dat geld komt via de lobbygroepen vervolgens keurig in het potje van de politicus terecht. Maar niet voor niets natuurlijk: voor wat hoort wat. In ruil voor het geld krijgen de 'dure eters' een luisterend oor van politici. Bedrijven mogen bijvoorbeeld zelf meeschrijven aan wetsvoorstellen die door de lobbyisten aan politici worden doorgespeeld, die ze op hun beurt voordragen in het Congres. De lobby zorgt bovendien dat de cliënten waar voor hun geld krijgen: er wordt van politici bijgehouden of ze wel stemmen zoals de sponsoren dat graag van ze willen zien. Doe je dat niet dan kun je zo weer het callcenter in. Kortom: het geld heeft Washington volledig in zijn macht.[4] George Packer, schrijver van het boek 'The Unwinding' zegt daarover: *it's not unusual for money to have an effect, it's the norm. Money is the blood of the system; it IS the system ... That's how Congress works this day. The whole system has become in some ways, corrupt.* 'De invloed van het geld is niet ongebruikelijk maar de norm. Geld is als het bloed van Washington: zonder functioneert het niet meer. Het hele systeem is gecorrumpeerd.' Campagnecontributies zijn zo bezien een vriendelijke, meer politiek correcte benaming voor omkoping en corruptie.

Zijn lobbyisten altijd verderfelijk? Nee niet persé natuurlijk. Maar de zorgen en belangen van multinationals verschillen wel degelijk met die van Jan met de pet. Lobbyen betekent voordeeltjes voor jezelf ten koste van andermans koek afsnoepen. Voor iedere aan de lobby uitgegeven dollar komt er een veelvoud aan dollars winst voor terug: die moet uit andermans zak komen. Het zijn doorgaans bovendien geen goede ideeën als het alleen een kleine groep ten goede komt.

Zelfs als je als lobbyist geen meerderheid voor een bepaald wetsvoorstel kunt krijgen, kom je met een paar politici in je zak al een heel eind in Washington. Voorstellen kunnen namelijk simpelweg worden uitgeprint en stiekem aan een ander wetsvoorstel worden vastgeniet. Die wetten hoeven inhoudelijk helemaal niet over hetzelfde te gaan. Een wet over uitstoot van auto's kan bijvoorbeeld prima worden meegenomen in een wet over een visverbod. Sommige voorstellen zijn honderden pagina's dik, en worden een dag van tevoren aangeleverd voordat erop gestemd moet worden. Een toegevoegde pagina ergens op het einde leest doorgaans helemaal niemand. Als die ene wet er dan door komt, geldt dat automatisch ook voor die andere

die eraan vast zit. Dat noemen ze ook wel een *rider*. Bizar maar waar: het is in de Amerikaanse politiek de normaalste zaak van de wereld. (Zou dat de reden zijn dat het Congres een goedkeuringspercentage van zo'n 25 procent heeft bij de bevolking?[5])

Je kunt je voorstellen dat Washington op deze manier totaal onbestuurbaar is geworden: er is voor politici geen enkele prikkel om loyaal naar hun burgers te zijn. Iedere vernieuwing die te veel in het vlees van de bedrijven snijdt, wordt dan ook geblokkeerd of weggestemd. Commissies praten er niet over en er worden geen debatten gehouden: ze komen gewoon niet op de agenda. De stem van de samenleving wordt overschreeuwd en *outmuscled*. Het verklaart waarom de burger in de Amerikaanse politiek buitenspel staat.

Een schrijnend praktijkvoorbeeld van hoe de invloed van zakelijke belangen zwaarder wegen dan die van burgers vinden we in de Amerikaanse wapenwetgeving. Sinds 2000 zijn er in de VS meer dan 160.000(!) mensen omgekomen door vuurwapengeweld. De roep om strengere wetgeving wordt dan ook breed gedragen in de samenleving, zonder resultaat. Die wens wordt in de politiek structureel tegengewerkt door de grootste lobbygroep die uit naam van de wapen- en munitiefabrikanten er juist alles aan doet om de wetgeving precies te laten zoals die is: de National Rifle Association (NRA). Zij vullen de zakken van de congresleden, en hun dossiers met argumenten voor het behouden van de huidige wetgeving. Dat doen ze bijvoorbeeld met een beroep op het tweede amendement: het recht om jezelf te kunnen verdedigen (*the right to bear arms*). Of ze claimen dat niet wapens maar mensen slecht zijn en dat wapens daarom juist broodnodig zijn: *a good guy with a gun can stop a bad guy with a gun.*

Dat het grote geld ervoor zorgt dat iedere roep tot verandering in Washington gedoemd is om te verzanden, werd treffend verwoord door Jimmy Kimmel. Nadat er in 2017 in zijn thuisstad Las Vegas 58 mensen werden vermoord door een psychopaat met automatische wapens, hield hij huilend een betoog in zijn live-televisieprogramma. Hij verweet de politici een gebrek aan daadkracht en een (door het lobbygeld ingegeven) dubbele maat. Hij zei dat als terroristen het land aanvielen, de overheid duizend-en-een maatregelen nam om het in de toekomst te voorkomen, maar wanneer een Amerikaan met een Amerikaans wapens zijn medeburgers doodt er niets gebeurt. *When an American buys a gun and kills other Americans, then there is nothing that we can do about that. I don't know why our so-called leaders allow this to continue to happen.* Hij ging verder: *bills will be written, they will be watered down, they will fail, the NRA will smother it all with money ... and then it will happen again and again. Letting the gun lobby run this country.*

Nieuwe wetgeving wordt door de lobby net zo lang afgezwakt tot er niets meer van over is. Slachtoffers krijgen vanuit Washington welgemeende condoleances, maar geen wetswijziging. Alles is geoorloofd om de verkoop en winsten van hun cliënten maar zo onbeperkt mogelijk te laten vloeien. Ongeacht welke schade dat beleid in de maatschappij aanricht. Zelfs over zogenaamde *common sense* wetgeving zoals het verbieden van automatische wapens, die toch vooral bestaan om zoveel en zo snel mogelijk mensen te doden, kan men geen akkoord bereiken. Je moet als burger bijna lobbyisten inhuren om in Washington tegen de invloed van de lobby te lobbyen. Een onmogelijke kronkel.

Omdat de wetgeving niet verandert, blijven de schietpartijen zich opstapelen. Op valentijnsdag 2018 toen dat jaar nog maar 45 dagen jong was, kreeg de VS alweer met de achttiende(!) *high school shooting* van het jaar te maken. Dit keer werden op de Marjory

Stoneman Douglas High School in Florida veertien kinderen en drie leraren uit het leven gerukt. Het was een van de dodelijkste high school shootings van de laatste jaren. Het leidde tot massale protesten die zich tegen de Amerikaanse regering en de NRA richtten. Een zwaar geëmotioneerde, bijna wanhopige overlever van die schietpartij kaartte de dubbele belangen van politici feilloos aan.[6] *To every politician who is taking donations from the NRA, shame on you! Politicians who sit in their gilded House and Senate seats funded by the NRA telling us nothing could have been done to prevent this, we call bullshit! We call bullshit!* Hoe kun je met een strak gezicht volhouden dat er niets aan kan worden gedaan terwijl je je politieke carrière mede hebt te danken aan hun bloedgeld? Bull-shit!

A regime instead of a government

Waarom wordt er niet van fouten geleerd? Als politici de boel bedonderen dan stem je toch gewoon op een ander? Maar zo simpel is het niet: het wegstemmen van zittende politici blijkt behoorlijk lastig. Sinds de Tweede Wereldoorlog is gemiddeld 84 procent van de senatoren, en 94 procent uit het Huis herkozen.[7] Politici bouwen door de jaren heen namelijk een enorm netwerk op. Met al dat geld en hun ervaring zijn zij in staat om hun eigen persoonlijke reclamecampagnes te houden vol inclusieve slogans en betrokken retoriek. Het algemene publiek kijkt niet verder dan hun neus lang is, beoordelen kandidaten op hun woorden in plaats van op hun daden en blijven in grote lijnen op dezelfde mensen stemmen. Het zit totaal vastgeroest.

Voor mensen die de politiek wel moeten verlaten, staat het bedrijfsleven te popelen om ze in hun midden op te nemen. Ze kunnen het netwerk dat zo'n ex-politicus heeft goed gebruiken en bieden hen duurbetaalde banen aan. De draaideur tussen ambtenaren en de bestuurders draait zo snel rond dat je er misselijk van zou worden. Belangenverstrengeling is geïnstitutionaliseerd in de hoofdstad. Een berucht voorbeeld daarvan is ALEC: een privé lobbygroep van oud-politici en voormalige CEO's die al veertig jaar uit naam van iedereen die maar genoeg betaalt beleid *pusht*. Het blijkt een bijzonder effectieve combinatie om iets voor elkaar te krijgen in Washington DC. Met dank aan de lobby van ALEC kon de supermarktketen Walmart bijvoorbeeld ondanks alle kritiek vanuit de samenleving gewoon de grootste verkoper van (automatische) wapens en munitie blijven. Kun je je voorstellen dat je een Uzi kunt kopen bij de Bijenkorf? Of een AK-47 bij de Aldi? De VS is het schoolvoorbeeld van wat er gebeurt als je niet logica maar geld laat regeren. Het zijn niet meer *we the people* naar wie er wordt geluisterd: geld is een veel effectievere manier om je in Washington te laten horen.

Wanneer een van de drie 'takken' niet meer functioneert, zou een van de andere dat toch moeten kunnen oplossen? Het lijkt precies een taak voor de rechtsprekende macht om ongrondwettelijk gedrag per wet te verbieden en de verantwoordelijken te straffen. Waarom gebeurt het dan niet? Helaas reikt de macht van de lobby zo ver, dat ze ook dat proces weten te beïnvloeden. Dit werd in 2010 duidelijk in een van de meest controversiële uitspraken uit de geschiedenis van het Amerikaanse Hooggerechtshof: de zaak *Citizens United*. Daarin werd besloten dat grote bedrijven voortaan onbeperkte hoeveelheden geld mochten geven aan politieke campagnes.

Tot dat moment waren er strikte regels die bepaalden hoeveel geld bedrijven aan verkiezingscampagnes mochten besteden. Dat gebeurde uitsluitend via zogenaamde PAC's

(soort van speciaal daarvoor opgerichte comités) en daar waren duidelijke regels aan verbonden. Vanaf 2010 stond de rechter echter het oprichten van SuperPacs toe. Dat zijn politieke groepen die ondanks dat ex-politici er steevast werken, op papier niet aan een kandidaat verbonden zijn en daarom zoveel geld mogen doneren als ze maar willen. Een SuperPac hoeft zich dus niet aan de regels van een PAC te houden, snap jij het nog? Hoe kwam de rechter bij zo'n bizarre uitspraak? Daar hadden ze gelukkig over nagedacht: de rechtbank stelde dat het spenderen van geld door bedrijven een manier was om zich te uiten en dat het voor hen dus gelijk stond aan het hebben van een mening. Omdat het Congres volgens de grondwet geen regels mag opstellen die de vrijheid van meningsuiting beperken, mogen bedrijven zoveel geld aan SuperPacs geven als ze zelf willen. Politici zijn zelfs niet verplicht om de namen van hun donoren prijs te geven waardoor er sindsdien geen onderscheid meer gemaakt kan worden tussen vredelievende weldoeners of de olie-, wapen- of kolenindustrie.

Met de Citizens United uitspraak zijn de deuren voor corruptie wagenwijd opengezet: het was de bijl aan de wortel van de Amerikaanse democratie. Bedrijven hebben sindsdien meer zeggenschap in de politiek dan burgers. Precies het tegenovergestelde van wat de *founding fathers* voor ogen hadden. Obama was onverbiddelijk: hij zei dat er nu tweehonderd mensen waren die konden beslissen wie de presidentskandidaten, en wat dus de koers van het land zou zijn: *millionaires and billionaires bankrolling whoever they want, however they want ... [while] ordinary Americans are shut out of the process.*[8] Voormalig president Jimmy Carter had er het volgende over te zeggen. *It violates the essence of what made America a great country in its political system ... with unlimited political bribery being the essence of ... being elected president. Anybody who refers to this government as being a 'democracy' is way behind the times ... It is an oligarchy instead of a democracy; it is a regime instead of a government.*[9] 'Het schendt de kernwaarden van de VS nu onbegrensde omkoping bepaalt wie er president wordt. Iedereen die Amerika een democratie noemt, heeft het niet begrepen: het is een oligarchie in plaats van een regering'.

Stellige woorden van de voormalige president. Maar wat is precies een oligarchie hoor ik je denken? We kennen allemaal de term monopolie van het gelijknamige bordspel. Daarbij win je pas als jij alles van belang in je bezit hebt en de anderen het niet meer tegen je kunnen opnemen. Je bent op dat moment een monopolist: je hebt de markt volledig in handen en onder controle. Een oligopolie is een monopolie met meerdere spelers: de macht ligt dan dus bij een paar dominante partijen die de taart onderling volledig verdelen. Dat is volgens voormalig president Carter hoe de macht in de Amerikaanse politiek is verdeeld.

Het is dus niet alleen de National Rifle Association (NRA) die zijn invloed laat gelden (spoiler alert: en het is niet alleen de Verenigde Staten dat er de dupe van is). Wie zijn dan die verschillende partijen die dat oligopolie opmaken? Het verontrustende antwoord op die vraag is dat iedere grote partij aan deze beïnvloedings-industrie meedoet. Of ze nu wapens, medicijnen, alcohol, financiële producten of tabak te slijten hebben: het maakt niet uit. Met duizenden miljoenen dollars smeergeld per jaar wordt besluitvorming naar wens bijgestuurd, afgeremd, tegengehouden of er juist doorgedrukt zodat het grote geld door de ontstane mazen kan blijven stromen, ten koste van het volk. Dat noemt men in de VS *rackets*: industrieën die zichzelf in stand houden en eeuwig laten groeien, grotendeels in onwetendheid van, maar wel ten koste van en betaald door het publiek. Rackets brengen geld en macht in een vicieuze cirkel van ellende steeds geconcentreerder op één plek. Industrieën worden op deze manier door de

burgers betaalde cash-cows en trekken stuk voor stuk een zware wissel op de Amerikaanse samenleving.

Het ondoorzichtige en complexe stelsel waarin achter de schermen een breed scala aan ongekozen, anonieme mensen op heimelijke wijze hele reële invloed kunnen uitoefenen op het gevoerde beleid noemen ze in de VS ook wel de deep state. We zullen de impact van hun fratsen op onze wereld in dit boek stelselmatig terug zien komen. (Opvallend detail: de bevolking is zich ervan bewust dat het niet duidelijk is wie er achter de schermen nou precies aan de knoppen draait. Onderzoek uit 2018 van de Monmouth Universiteit wees bijvoorbeeld uit dat een grote meerderheid van de Amerikanen geloven dat niet de president maar de deep state het land bestuurt.[10])

4 | Shadow Government, *Good and Bads*

Dat was best even schrikken hè? Om te beseffen hoe gecorrumpeerd de hoofdstad van de vrije westerse wereld is. Maar het slechte nieuws is: we zijn er nog niet helemaal. De deep state is namelijk machtig, maar niet oppermachtig. Voormalig hooggeplaatst CIA-medewerker en huidige klokkenluider Kevin Shipp zegt daarover: *much of the time the shadow government rules the deep state.*[1] Holy shit! De deep state moet meestal buigen voor de wil van de *shadow government*? Wat is dat dan weer? Geen paniek. De term shadow government wordt vaak gebruikt om de geheime diensten mee aan te duiden.

Sinds de VS na de Tweede Wereldoorlog een wereldrijk is moet het zijn Empire besturen. Dat is geen eenvoudige taak: het wordt wel vergeleken met geblinddoekt schaken op een multidimensionaal bord waarvan de regels ook nog eens continue veranderen. Om de buitenlandse belangen en doelstellingen van het wereldrijk op de lange termijn (en relatief onafhankelijk van welke president er om de paar jaar aan het roer zit) te waarborgen, zijn er geheime diensten. In tegenstelling tot de deep state is het dus juist wél de bedoeling dat zij enige mate van macht hebben.

Het grootste Amerikaanse belang na de Tweede Wereldoorlog was het tegengaan van de Sovjet-Unie: de Koude Oorlog volgde de Tweede Wereldoorlog immers direct op. Om hier een doeltreffende strategie voor op te stellen, had de VS uit heel de wereld informatie nodig om dat beleid op te baseren. Een hele klus aangezien de wereld continue aan verandering onderhevig is. Dat was het al helemaal in een tijd waarin mobiele telefonie en het internet nog niet bestonden. Na de Tweede Wereldoorlog werden er daarom Amerikaanse *intelligence officers* de wijde wereld in gestuurd: die fungeerden vanaf dat moment als de ogen en oren van het wereldrijk Amerika. Fun fact: de geheime diensten bestonden in die eerste jaren vooral uit vooraanstaande Wall Street bankiers en advocaten. Zij hadden in een nog niet geglobaliseerde wereld als een van de weinigen ervaring in het internationale zaken doen: ze hadden het netwerk en de kunde om dingen voor elkaar te krijgen. Hun werk was bovendien een handige dekmantel: de geheim agenten hadden meteen een goed excuus om in het betreffende land te zijn. Ze werkten dan ook allemaal voor een groot bedrijf, waren diplomaten, of hadden andere (theoretische) dagtaken waardoor ze zonder verdenking in een ander land konden opereren om informatie te verzamelen en door te spelen.

Al gauw ontstond er een onophoudelijke stroom aan rapporten. Informatie afkomstig van ambassades en ministeries, maar ook die van inlichtingendiensten: van onderschepte gesprekken en luchtfoto's tot verslagen van spionnen. Die rapporten stapelden zich op in het Witte Huis, waarna de president en zijn staf er dan zo goed of kwaad als dat ging een beleid op moesten zien te verzinnen. Harry Truman die als toenmalige president als eerste het Amerikaanse wereldrijk moest aansturen, bepaalde dat het zo geen doen was. Hij stelde dat er een centrale organisatie nodig was die door de rauwe data in de verschillende rapporten heen kon ploegen. Omdat je daar wel de juiste middelen voor nodig hebt, werd kort daarop in 1947 de National Security Act getekend. Het betekende de grootste hervorming van het Amerikaanse leger ooit.[2] Naast het splitsen van het leger met de marine en de luchtmacht, was een van de

belangrijkste aspecten van deze wet het oprichten van de National Security Agency (letterlijk: Bureau Nationale Veiligheid).

Onder de NSA vallen zeventien(!) geheime diensten: de CIA zou uitgroeien tot de machtigste van allemaal. De CIA? Spannend! Iedereen kent de geheimzinnige mannen in strakke pakken: ze hebben in vrijwel iedere actiefilm een belangrijke rol om de vrede en veiligheid te bewaren. Maar zo zijn ze dus niet begonnen. De kerntaak van de CIA was in die naoorlogse beginjaren een tikkeltje minder spectaculair: simpelweg het informeren van de president dus. Zij waren het die de taak kregen om alle informatie uit de rapporten te analyseren, samen te vatten en te bundelen zodat de president een kort en krachtig overzicht van de feiten gepresenteerd kreeg dat als basis voor een afgewogen beleid kon dienen.

Het 'spannende' werk dat de CIA nu doet en wat wij vooral kennen via bijvoorbeeld de serie Homeland, kwam er snel bij toen de CIA werd samengevoegd met de Office of Strategic Services (OSS). Van de OSS hebben ze de kneepjes van het vak geleerd. Die club was opgezet om de strijd tegen het communisme waar dan ook ter wereld aan te gaan. Ze werkten volledig onder de radar: hun afdeling bestond officieel niet. En omdat ze officieel niet bestonden, hadden ze volledige vrijheid van handelen: alles wat ze maar konden verzinnen om hun doel te bereiken, was in orde. Hoewel ze gespecialiseerd waren in geheime operaties en paramilitaire oorlogsmissies, waren de belangrijkste middelen van verzet het maken en verspreiden van propaganda, sabotage, en zelfs financiering en bewapening van ondergrondse verzetsgroepen.

Door die fusie ontstond vanaf dat moment de CIA met zijn geheime operaties zoals we die kennen: de spionnen die op onverklaarbare wijze altijd overal van op de hoogte lijken te zijn, vanachter de schermen mee lijken te kijken en alleen ingrijpen wanneer de *bad guys* dreigen te winnen. Aan het begin van de Koude Oorlog had de VS al ongeveer vijfduizend van deze 007's verspreid over de wereld rondlopen.

Het werk dat ze deden was gevaarlijk en lang niet altijd zuivere koffie: waar gehakt wordt, vallen spaanders. Aan de hand van tientallen documentaires, boeken en ontelbare voorheen geheime documenten uit die tijd die sindsdien door de CIA zelf zijn vrijgegeven, kunnen we in alle rust en openheid de acties van de club in de vorige eeuw op een rij zetten. Waarom zou de CIA geheime documenten vrijgeven hoor ik je denken? Goede vraag. Dat doen ze namelijk niet vrijwillig. Hoewel de geheime diensten zelf mogen bepalen wat er té geheim is om met anderen te delen, zijn ze bij wet verplicht om het 'top-secret stickertje' na 25 jaar te verwijderen tenzij er een hele specifieke reden te geven is om dat niet te doen. Dat betekent dat er ieder jaar door een speciale commissie moet worden afgewogen of de redenen om de informatie uit de 25 jaar oude dossiers nog dermate zwaarwegend zijn voor geheimhouding of dat ze openbaar gemaakt moeten worden. Dat openbaar maken gebeurt dan ook niet altijd: in 2017 verzocht de CIA bijvoorbeeld nog president Trump om het John F. Kennedy-dossier (dat in dat jaar openbaar gemaakt zou moeten worden) in verband met de staatsveiligheid en orde in het land opnieuw voor een aantal jaar achterin een geheime kast te gooien.[3] (Trump heeft voor de zekerheid maar geluisterd.)

Om documenten die wel zijn vrijgegeven in te zien, moest je als onderzoeker tot voor kort wél hoogstpersoonlijk langskomen bij de archieven in Maryland in de VS. Omdat deze werkwijze openheid van zaken en onderzoek tegenwerkte, is door een non-profitorganisatie MuckRock een Freedom of Information Act (FIA) bij de rechter ingediend die eiste dat de documenten voor iedereen vrij raadpleegbaar moesten zijn. (Zo'n FIA is vergelijkbaar met onze

'wet open overheid' of Woo-verzoek.) En met resultaat: in januari 2017 is alles online gezet en sindsdien openbaar te raadplegen via de zogenaamde CREST (CIA Records Search Tool). Hierdoor kan iedereen die maar wil alle dertien miljoen documenten die sinds de Tweede Wereldoorlog tot en met de jaren negentig zijn opgesteld, inzien en doorzoeken.[4] Je kunt er hier zelf in grasduinen.[5] De CIA beloofde daarbij dat ze niets hadden achtergehouden en alles hebben geüpload wat ze konden vinden. CIA woordvoerder Heater Fritz Horniak bevestigde: *none of this is cherry-picked, it's the full history. It's good and bads.* (Er zijn alleen kleine aanpassingen gedaan om bronnen en methoden te verhullen die volgens de geheime dienst de staatsveiligheid in het geding zou kunnen brengen.)

In de eerste jaren na de Tweede Wereldoorlog werd er meteen hard gewerkt aan een kapitalistische in plaats van een communistische wereld. In heel Europa verspreidde de CIA anti-communistische propaganda en steunde het zijn tegenstanders, onder ander via het eerder door ons besproken Marshallplan. Aan de voorwaarden voor financiële hulp voor West-Europa werd door de CIA een document toegevoegd dat ze de mogelijkheid gaf om aan politieke oorlogsvoering te doen: het betekende dat ze zich officieel met verkiezingen in Europa mochten gaan bemoeien om communistische partijen tegen te werken. Dat deden ze onder andere via de speciaal daarvoor opgerichte American Committee on United Europe (ACUE). Aan het begin van de jaren vijftig zou dit al zijn uitgegroeid tot de grootste CIA-operatie in West-Europa.

De eerste van deze undercoveroperaties vond plaats in Italië. Toen de socialisten in Italië in populariteit toenamen, infiltreerde de CIA hun organisaties, bedreigde diens leiders en financierden ze de oppositie met tien miljoen dollar. Die tien miljoen werd trouwens stiekem betaald met op de Duitsers buitgemaakt geld, in plaats van dat het roofgoed aan de burgers werd teruggegeven. De reden daarvoor was duidelijk: het probleem van officieel niet bestaan, is namelijk dat er ook geen financiering voor je is. Waar het Congres het bestaan niet van afweet, kan immers ook geen budget voor worden vrijgemaakt. De CIA moest voor zijn geheime operaties daarom altijd creatief boekhouden of zorgen dat ze er andere lucratieve handeltjes naast konden opzetten (en dan hebben we het niet over oude gadgets op de rommelmarkt verkopen). In de afgelopen decennia zijn ze daarbij regelmatig tegen de lamp gelopen. De voorbeelden daarvan komen we in de loop van dit boek vanzelf tegen.

Italië was niet het enige land waar de onzichtbare hand van de CIA zijn werk deed. En dat gebeurde niet alleen door beïnvloeding van verkiezingen: met de nieuwe middelen die de CIA van de OSS had geleerd, werd hard tegen het oprukkende communisme ingegaan. Als er toch ergens socialisten aan de macht kwamen, mochten die worden gemanipuleerd, gechanteerd of anderszins gedwongen om hun beleid aan te passen. Wanneer dat niet werkte en ze dan nog niet luisterden, werden ze proactief uit het zadel gewipt: dat noemen ze regime change. Als je het vrij extreem vindt om een democratisch verkozen leider uit zijn stoel te wippen omdat diens politieke voorkeur je niet aanstaat: dat is het ook. Het beeld dat wij van de CIA hebben, is dan ook behoorlijk gekleurd zoals we in dit hoofdstuk zullen gaan zien. Want uit naam van de democratie het communisme tegenwerken klinkt prima, maar kan ook tot hele nare situaties leiden. Tijd voor wat nuance.

Make the economy scream

De lijst van landen waar de CIA zich door de jaren heen achter de schermen mee heeft bemoeid is bijna oneindig. Het is vooral Latijns-Amerika dat het in de Koude Oorlog zwaar te verduren heeft gekregen toen het socialisme in de naoorlogse jaren in de achtertuin van de VS een voet aan de grond leek te krijgen. Een van de bekendste en beruchtste militaire overnames in de Latijns-Amerikaanse geschiedenis is de coup uit 1973 in Chili. Via CREST is er een zee aan voorheen geheime documenten beschikbaar gekomen die alle gebeurtenissen uit die tijd haarfijn beschrijven (ik zal er naar een aantal specifiek verwijzen). We zullen die specifieke regime change iets beter bekijken om uit te leggen hoe de geheime diensten precies tewerk gingen, en die kennis gebruiken als basis voor andere landen.

De Chileense presidentiële verkiezing werd in 1958 op een haar na verloren door de socialistische Salvador Allende. De VS had dat niet aan zien komen en schrok daar zo van dat het besloot dat de politieke toekomst van een land niet langer aan het lot overgelaten kon worden: vrije verkiezingen gingen de deur uit. De Amerikaanse *national security adviser* (de belangrijkste adviseur van de president op het gebied van nationale veiligheid) Henry Kissinger zou daar later over zeggen: *I don't see why we need to stand by and watch a country go communist due to the irresponsibility of its people. The issues are much too important for the Chilean voters to be left to decide for themselves.*[6] Mensen waren dus vrij om zelf de leider van hun land democratisch te verkiezen, tenzij ze zo 'dom en onverantwoordelijk' waren om op een linkse partij te stemmen. In dat geval verdienden ze geen democratie en kwam de VS wel even assisteren met het bijsturen naar een 'verstandige' koers.

De CIA was de aangewezen dienst om aan het nieuwe beleid handen en voeten te geven. Het grondwerk werd meteen gelegd om het communisme in de jaren naar de volgende verkiezing toe effectief tegen te werken. Niets werd aan het toeval overgelaten. Een van de geheim agenten zou verklaren: *US government intervention in Chile in 1964 was blatant and almost obscene.*[7] Zo overduidelijk dat het eigenlijk niet door de beugel kon. Een onderzoekscommissie van de Senaat zou later bevestigen dat er geen halve maatregelen werden genomen: meer dan honderd geheime agenten werden het land in gestuurd. Zij infiltreerden bij de belangrijkste politieke partijen en kranten, ontwikkelden propaganda en trainden anticommunisten in alle lagen van de samenleving: rechtste partijen werden op alle mogelijke manieren gesteund.

Er werd besloten dat de Christendemocraat Eduardo Frei de beste kans maakte om Allende te verslaan. De CIA betaalde meer dan de helft van zijn verkiezingscampagne, en met succes: Frei werd tot president verkozen. Klus geklaard zou je denken, maar er was een probleem. In de aanloop naar de volgende verkiezingen was Allende nog populairder dan in de jaren daarvoor. Daarom moest ook de CIA-campagne om hem buiten de macht te houden, aanzwellen. In de media werden met enorme chocoladeletters artikelen geplaatst met titels als 'An Allende victory means violence and Stalinist repression'. Een verkiezingsoverwinning van Allende zou tot geweld en onderdrukking leiden. Ondertussen werd er via zwarte propaganda een wig gedreven tussen de belangrijkste coalitiepartners voor Allendes coalitie: de socialisten en communisten. (Kun je je voorstellen dat de CIA in Nederland de coalitie tussen de PvdA en GroenLinks zou saboteren?) Maar het mocht niet baten. Ondanks de enorme CIA-bemoeienis werd Salvador Allende in 1970 de eerste democratisch verkozen socialistische president van Chili. Hoera voor de democratie!

De verkiezing betekende een levensgroot probleem voor de VS. Zij riepen al jaren dat socialisten alleen aan de macht konden komen door machtsmisbruik, misleiding en terreur, en alleen aan de macht konden blijven door middel van hersenspoeling en propaganda. En toch was daar ineens Salvador Allende: een democratisch verkozen socialist die zich ook nog eens aan de grondwet hield. Dat konden ze niet hebben en dus liet de VS het er niet bij zitten: er werd een tandje bijgezet. Vanaf dat moment werd Allendes regering niet alleen vanachter de schermen maar ook vanuit de Amerikaanse overheid openlijk en officieel tegengewerkt. De regering van president Nixon kondigde meteen economische sancties tegen het land af om de Chileense economie te destabiliseren.[8] Dat gebeurde uiteraard onder andere voorwendselen zodat het voor de buitenwereld zou lijken alsof socialisme zélf en niet de sancties het probleem waren. Achter de schermen had Nixon de CIA echter bevolen om keihard druk te zetten: *to make the economy scream.*[9]

Het was een beproefde tactiek van de VS om een land economisch onder druk te zetten om te krijgen wat het wilde. De financiële strop werd na verloop van tijd vervolgens steeds strakker aangehaald met financiële verwurging tot gevolg. Waarom zou je dat doen? Het idee is simpel. De middenklasse maakt het grootste deel van de samenleving op en is de ruggengraat van een land. Die raak je het hardst in hun portemonnee. Mensen zijn met financiële tegenslagen genoodzaakt om steeds meer voor hun eigen belangen op te komen ten koste van anderen: het betekent dat bestaande tegenstellingen in een land worden uitvergroot. In de chaos en economische mineur die volgt, is een bevolking vervolgens eerder geneigd om verandering te eisen en voor een nieuwe politieke koers te kiezen.

Het socialistische programma in Chili mocht koste wat kost niet slagen: de economie moest kapot. Alles werd eraan gedaan om zoveel mogelijk onvrede en reuring te creëren. *Not a nut or a bolt will be allowed to reach Chile under Allende,* waarschuwde de Amerikaanse ambassadeur.[10] De vele Amerikaanse bedrijven in Chili werden opgedragen om het rustig aan te doen, Amerikaanse banken wilden het land geen lening meer geven en zelfs de Wereldbank werd geïnstrueerd om het land geen nieuwe financiering te verschaffen.[11] Alles in de hoop dat de economie zou versloffen en dat de Chileense bevolking in opstand zou komen tegen het socialisme en de regering van Allende.

Het was een zware klap voor het land dat voor zijn economie extreem afhankelijk was van de handel met de VS. Het leidde tot enorme tekorten van uiteenlopende zaken van wc-papier, tot meel, auto-onderdelen of sigaretten. Op die tekorten werd vervolgens weer slim ingespeeld. De CIA betaalde bijvoorbeeld vrachtwagenchauffeurs van bepaalde vakbonden om ze te laten staken waardoor de weinige producten die er nog wel waren amper nog door het land konden worden vervoerd. De propagandamachine van de CIA speelde daar op zijn beurt op in door allerlei geruchten over die tekorten de wereld in te slingeren. Krantenkoppen schreeuwden met koeienletters: 'Economic Chaos!' En: 'Chile on the Brink of Doom!'.

Het land werd op zijn knieën gedwongen in een poging om het geduld van de bevolking te laten verdampen. Kissinger droeg de CIA op om op alle zwakke plekken van Allende druk te blijven zetten: *continue keeping the pressure on every Allende weak spot in sight.*[12] Maar het hielp niet. De bevolking hield zich sterk en Allende bleef zijn steun bij de Chilenen vergroten: het werd voor de VS duidelijk dat Allende de komende jaren een blijvend probleem zou zijn. Washington wilde daarom voor eens en voor altijd van deze linkse regering af zonder dat duidelijk werd dat zij daarachter zouden zitten. In een operatie genaamd 'Project FUBELT'

bespraken de CIA-kopstukken en die uit de politiek (waaronder Kissinger) de mogelijkheden voor een militaire coup en hoe ze dat precies voor elkaar konden krijgen.[13] Ook werd er door Nixon en Kissinger besproken dat het vermoorden van Allende wat hun betreft ook een prima optie zou zijn.[14] (In officiële White House papers valt een transcript van het overleg terug te lezen waarin staat hoe ze dat het beste voor elkaar konden krijgen.)

De CIA raakte aan de praat met een aantal Chileense officieren uit het leger en polsten of zij een gewelddadige staatsgreep wel zagen zitten. De VS verzekerde hen daarbij dat ze alle mogelijke financiële en militaire steun zouden krijgen die maar mogelijk was, maar dat ze zelf niet konden meevechten: dat zou een beetje raar staan. De officieren hadden er wel oren naar, maar er was één sta-in-de-weg: de opperbevelhebber van het Chileense leger, René Schneider. Hij was loyaal naar zijn land en vond dat de grondwet moest worden gevolgd: geen coup dus. De CIA ondervond aan den lijve dat hij niet om te kopen of te manipuleren was en concludeerde daarop dat hij 'verwijderd' zou moeten worden. In oktober 1970 leverden ze daarom in het geniep machinegeweren aan opstandelingen waarna Schneider later die dag bij een 'poging tot ontvoering' dodelijk werd verwond en enkele dagen later zou sterven.[15]

Met Schneider uit de weg was het tijd voor de regime change. Maar hoe krijg je uiteindelijk een daadwerkelijke coup in werking zonder dat je zelf in beeld bent? De basis van iedere staatgroep is altijd chaos en geweld. Het leger heeft dan namelijk een excuus: zij zijn 'genoodzaakt' om op te treden tegen die chaos en kan ondertussen stiekem de macht grijpen. Klokkenluider Philip Agee schreef in zijn boek 'CIA diary' hoe ze ongeveer tewerk gingen: *a timely bombing by a station agent, followed by mass demonstrations and finally by intervention by military leaders in the name of restoration of order and national unity, is a useful course.* Zelf chaos creëren om vervolgens de macht te grijpen uit naam van het bewaken van de orde en eenheid. Duidelijk.

Chili was er klaar voor: de onrust in het land was al jaren opgestookt en de politiek, samenleving en economie waren gedestabiliseerd. Maar hoe zorg je ervoor dat de vlam in de pan slaat? De CIA vervalste een document waarin stond dat de regering van Allende van plan was om Chili met een ijzeren vuist van terreur te gaan besturen en speelde deze brief door naar zijn grootste vijanden. In de voorspelde chaos die eruit voortvloeide, wisten de Chileense militairen met de steun van de CIA hun bloedige coup te plegen. Tanks reden door de straten, de hoofdstad werd gebombardeerd en het regeringsgebouw werd belegerd en onder vuur genomen. President Allende werd kort daarop dood in zijn vernietigde presidentiële paleis aangetroffen: het communistische 'gevaar' was geweken. Opvallend detail: de officiële overlevering leert ons dat hij zichzelf in zijn eigen kamer heeft doodgeschoten.

Wie er na Allende dan wel aan de macht kwam, kon de CIA niet zoveel schelen: als het maar geen socialist was. In het geval van Chili betekende het dat het beruchte Pinochet-regime aan de macht kon komen. Tienduizenden politieke tegenstanders (onschuldige burgers dus) zouden

onder zijn regime worden gemarteld en/of geëxecuteerd: precies de ijzeren vuist waar ze Allende van hadden beschuldigd. Misdaden tegen de menselijkheid waar de CIA trouwens ook van op de hoogte was zo blijkt uit CREST.[16] Het zou uiteindelijk zeventien jaar(!) duren voordat de door Washington gesteunde militaire dictator in 1990 eindelijk het veld zou ruimen.

School of the dictators

Daarmee is de kous helaas nog niet af. CREST laat zien wat kritische journalisten al jaren zeggen: Chili was geen uitzondering, maar de regel. Het was niet de eerste, en ook zeker niet de laatste keer dat de CIA rotzooi zou trappen in een land om hun eigen belangen na te jagen. Door de jaren heen is er steeds meer bekend geworden uit die periode: inmiddels kan er een pijnlijk en duidelijk beeld worden geschetst.

Decennialang zijn er linkse regeringen omvergeworpen en vervangen door (extreem) rechtse leiders, soms zelfs dictators. Telkens via een vergelijkbaar en beproefd patroon van: economische druk, het aanwakkeren van tegenstellingen, financieren van de oppositie, sabotage, chantage, marteling en moord. Alles wat er maar nodig was, weet je nog? Het was dan ook niet per ongeluk of een nare bijkomstigheid: het was bewuste, kwade opzet. Het scenario om een land van binnenuit te ontmantelen was zo vaak door de geheime diensten afgedraaid, dat ze er zelfs een 'draaiboek' voor hadden gemaakt. Een soort van opleiding voor het destabiliseren van een land met als doel het verwijderen van de zittende macht: terrorisme voor gevorderden. Net als in Chili kregen de politieke tegenstanders (of de beoogde kandidaten voor de lege stoelen na de coup) hun opleiding van de CIA op de zogenaamde School of the America's (SOA). Op militaire bases zoals Fort Benning in Georgia heeft de CIA door de jaren heen met dat doel zo'n 60.000(!) Latijns-Amerikaanse militairen getraind.

Studenten aan de SOA kregen een breed lespakket aangeboden waarin ze werd geleerd hoe ze een zo groot mogelijke naarling konden worden: hoe je het beste een coup kon uitvoeren inclusief de benodigde informatie over het plegen van bomaanslagen en marteltechnieken (denk dan aan het uitsteken van ogen of het breken van ledematen). Een beruchte naam in dit veld was CIA-martelaar Dan Mitrione. Hij moedigde zijn leerlingen aan om marteling toch vooral niet pas als laatste redmiddel, maar gewoon routinematig te gebruiken. Zijn motto was dat precieze pijn, op de juiste plaats, met de perfecte hoeveelheid altijd resultaat zou hebben. Klinkt als een fijne kerel nietwaar? Naast inspirerende docenten en gastsprekers werden de studenten van de beste vakliteratuur voorzien. Kosten nog moeite werden gespaard. In het document 'How to assassinate' werden de kneepjes van het moordenaars-vak feilloos uitgelegd. Zowel techniek als tactiek kwamen aan bod. Op de eerste pagina werd nog duidelijk vermeld dat het vermoorden van andere mensen moreel eigenlijk niet goed te praten was, maar men ging vervolgens vrolijk verder met het geven van de moord top tien. Alles dat voorhanden was, kon prima worden gebruikt: van hamers tot schroevendraaiers of keukenmessen. Was het niet wenselijk dat er een onderzoek naar de liquidatie zou plaatsvinden? Dan kon men denken aan een auto-ongeluk: wanneer dit type moord goed werd uitgevoerd, riep het amper commotie op en werd het slechts kleinschalig onderzocht. Bij alcoholisten die in slaap waren gevallen, kon bijvoorbeeld het beste morfine worden geïnjecteerd waarna de doodsoorzaak altijd aan de alcohol zou worden toegeschreven. Voormalig CIA-officier Robert Bear wond er geen doekjes om en noemde de twee weken durende cursus: *an advanced terrorism course.*

De School of the America's wordt door critici ook wel schertsend 'School of the Dictators' genoemd.[17] Dat heeft een goede reden: onder de afgestudeerden bevinden zich namelijk beruchte mannen die de grootste gruweldaden en moordpartijen in de afgelopen vijftig jaar achter hun naam hebben staan.[18] Misbaksels zoals Manuel Noriega uit Panama, Leopolda Ganderi uit Argentinië of Suarez uit Bolivia. Ook het bij ons welbekende dictatoriale regime in Argentinië dat jarenlang een bloedige oorlog tegen hun eigen bevolking uitvocht en politieke tegenstanders in zogenaamde 'dodenvluchten' boven zee uit vliegtuigen gooide, werd niet alleen gesteund door de VS: ze waren afgestudeerd aan de SOA. Er zijn in die jaren zo'n 30.000 onschuldige burgers vermoord. Kers op de taart: de VS wist van de misstanden, maar deed er niets tegen.[19]

Nu je snapt hoe een regime change operatie er ruwweg aan toe gaat, kunnen we een aantal andere voorbeelden kort benoemen. De details ervan kun je inmiddels dromen. In Nicaragua werd hetzelfde patroon gevolgd. Het straatarme land werd al decennialang door de Somoza familie stelselmatig onderdrukt, geterroriseerd en kaalgeplukt. De VS had hier geen problemen mee omdat het geen communisten waren. Ter illustratie: president Roosevelt had over Somoza gezegd, *Somoza may be a son of a bitch, but he's our son of a bitch.*[20]

Toen het Nicaraguaanse volk na 46 jaar ellende en onderdrukking er dan eindelijk genoeg van had, werd Somoza in 1979 via een massale volksopstand van zijn stoel gewipt. De revolutie werd aangevoerd door de Sandinista's: een gezamenlijk front van alle partijen uit het hele land. Na de overgang op deze nieuwe en breed gedragen regering maakte het land al snel grote stappen vooruit op onder andere de beschikbaarheid en kwaliteit van de gezondheidszorg en scholing: er was eindelijk weer hoop op een beter leven. De nieuwe regering pleitte voor eerlijk delen en gelijke kansen voor iedereen. (De wens om eerlijker te delen is een begrijpelijke uitkomst als je decennialang gezamenlijk bent onderdrukt: dat schept toch een band.) Deze wens om eerlijk te delen, maakte de Sandinista's volgens de VS echter socialisten, en dat leek dan wel weer heel erg op communisten. Uit angst dat deze nieuwe koers volgens de 'dominotheorie' zou overslaan naar andere landen moest er actie worden ondernomen. Voormalig minister van Financiën George Schultz trapte de beeldvormingscampagne voortvarend af door de Sandinista's *a cancer on our land mass* te noemen.[21] Kanker op ons eigen continent. Hij verketterde een brede volksbeweging zodat er weer een regime aan de macht kon komen waar Washington grip op zou hebben.

Dat Somozas positie onhoudbaar was geworden, snapte de VS uiteindelijk ook nog wel. In plaats daarvan wilde Washington echter niet de democratisch verkozen Sandinista's maar het oude vertrouwde regeringsleger van de verdreven dictator aan het roer houden: daar werkten ze immers al jaren fijn mee samen. (Dat die de bevolking al 46 jaar keihard onder de duim hadden gehouden, was klaarblijkelijk van ondergeschikt belang.) De Sandinista's gingen daar uiteraard niet mee akkoord.

In de oorlog die volgde, streed de bevolking voor de revolutionaire verandering die ze democratisch voor het land hadden afgedwongen. Het leger wilde juist alles laten zoals het was: zij werden om die reden ook wel de contrarevolutionairen genoemd: de Contra's. Je mag één keer raden welke van de twee de Amerikaanse steun kreeg. Precies. President Reagan had het volgende te zeggen over het militaire regime: *God bless them ... it makes me a Contra too. As long as there is breath in this body, I will speak and work, strive and struggle for the cause of the Nicaraguan freedom fighters.*[22] De 'freedom fighters', juist ja. Het leger dat decennialang

een bevolking heeft onderdrukt, strijd tegen die onderdrukte bevolking, en dan noem je de beulen van vroeger de vrijheidsstrijders? Lekker bezig Reagan. De Sandinista's konden met hun democratische principes wat Reagan betrof dan ook het heen en weer krijgen. Ze zouden net zo lang door de VS onder druk worden gezet tot ze het zouden opgeven: *until they say 'uncle'*.[23] Om de socialistische economie niet te laten slagen, liet de VS daarom ook in Nicaragua de economie 'schreeuwen' en werd het leger op zoveel mogelijk punten gesteund. Ondanks die steun konden de regeringstroepen geen standhouden tegen de gezamenlijke macht van de Sandinista's: ze werden steeds verder teruggedreven tot ze met Amerikaanse vliegtuigen het land uit moesten worden geëvacueerd. Eind goed al goed.

Of nee, toch niet. De Contra's werden namelijk naar Florida overgebracht om niet veel later weer terug te worden gestuurd naar het land van herkomst. Maar niet voordat dat ze een beetje waren opgefrist en bijgeschoold op de SOA.[24] In aanvulling daarop ontvingen ze financiering en bewapening van de CIA en werden ze getraind door Argentijnse doodseskaders. Die leerden hun om in het eigen land zo effectief mogelijk op 'communisten' te jagen. (Die communisten waren natuurlijk vaak niet meer dan politieke tegenstanders.) Met hun wapens en opleiding samen waren de Contra's gevreesde troepen: ze zouden jarenlang martelend, verkrachtend en moordend door het land trekken waarbij vrouwen en kinderen niet werden gespaard.

Reagan bleef altijd ontkennen dat Washington de Contra's steunde. De VS deed volgens hem helemaal niets illegaals. Ze waren er vooral om te helpen en om hun normen en waarden uit te dragen: *the officers of the CIA do it because they love this country. We believe in a free and open society, and we deeply believe in upholding the laws and the values of this society. That's why we defend it. So we can pass those values onto our children.* Hij leek er mee weg te komen totdat er op een dag een vrachtvliegtuig werd neergeschoten boven Nicaragua. Wat lag er tussen de wrakstukken? Je raad het al: geld en bevoorrading voor de Contra's. De enige overlevende van het neergestorte vliegtuig, ene Eugene Hasenfus bleek voor de CIA te werken, net als de twee dode piloten. (Het vliegtuig behoorde bij het bedrijf Southern-Air Transport dat niets meer dan een CIA-façade bleek te zijn.) Deze affaire zou de boeken in gaan als het Iran-Contra schandaal.

Wat had Iran met de Contra's te maken hoor ik je vragen? Om de druk in Nicaragua op de ketel te houden, moesten de Contra's zichzelf kunnen bewapenen. Omdat het open en bloot bewapenen van een stel moordende rebellen PR-technisch niet super leek, kon de CIA die wapens niet zelf leveren. In plaats daarvan zouden ze geld geven waarmee de Contra's vervolgens zelf wapens konden kopen. Omdat de VS officieel niets in het land deed, kreeg de CIA daar echter ook geen budget voor. Er moest daarom ook hier weer creatief gezocht worden naar financieringsmogelijkheden. De oplossing werd gevonden in de verkoop van wapens aan een ander land: Iran. De CIA leverde in het geniep karrevrachten aan wapens aan het land dat vanwege een boycot officieel geen Amerikaanse wapens mocht kopen. Het geld werd linea-recta naar Nicaragua gevlogen (als de vrachtvliegtuigen netjes bleven vliegen tenminste).

Het zogenaamde Iran-Contra schandaal werd een enorme rel en leidde uiteindelijk tot een hoorzitting waar alle partijen, inclusief Reagan maar eens moesten uitleggen waarom ze dachten dat dit oké was. Het werd een prachtig staaltje hete aardappel doorgeven. De militaire tak zei: 'wij gingen er van uit dat de president alles wist, en dat er via onze meerderen goedkeuring was voor de illegale dingen die we deden'. Reagan zei zich op zijn beurt echter niet te herinneren dat hij er ooit toestemming voor had gegeven. Of dat nu waar was of niet: het

geeft ons de mogelijkheid om even kort bij een van de belangrijkste aspecten van de geheime dienst stil te staan. Eentje die ook tot de grootste problemen leidt. Het beantwoordt ook de vraag hoe het toch mogelijk is dat er zo veel mensen aan zulke nare en grote geheime projecten kunnen werken zonder er ooit over uit de school te klappen. Dat houd je toch niet vol? Krijgt er dan nooit iemand gewetensbezwaar?

Het risico om de geheimhouding te verprutsen is opgelost door de CIA slim in te delen. Iedere afdeling functioneert intern namelijk volledig afgezonderd van elkaar. De kernvoorwaarden voor het opereren en voortbestaan van de CIA is dat niemand meer weet dan hij voor zijn specifieke taak hoeft te weten. Spionnen krijgen alleen een hele specifieke opdracht zonder te weten wat het einddoel is. Ze vervullen hun taak en geven het door. Dit blinde 'over de schutting gooien', zorgt ervoor dat vijanden van de VS de CIA niet gemakkelijk kunnen infiltreren of saboteren. Een select groepje weet meer dan de loopjongens, slechts een handjevol mensen aan de top kent het gehele plaatje. Zoals een olietanker die niet zinkt als er één deel lek is door de schotten die het ruim in allerlei compartimenten onderverdelen, kan het grotere plaatje nooit door outsiders worden achterhaald. (Fun fact: verschillende teams binnen de CIA hebben in het verleden dan ook samengewerkt zonder dat ze van elkaar wisten dat ze collega's waren. Er zijn zelfs verhalen bekend dat de ene afdeling de misstanden van een andere afdeling moest onderzoeken, waarbij er opzettelijk verkeerde informatie in de dossiers werd geplaatst om ze op een dwaalspoor te zetten om zo geheimhouding te kunnen garanderen.)

Waarom is dit belangrijk? Dezelfde *need-to-know*-regels gelden ook voor de president. Een president zit er voor maximaal vier of acht jaar, maar de koers van een wereldrijk moet decennia stabiel worden uitgezet en bevaren, ongeacht wie er in het Witte Huis zit. (Het zou naïef zijn om te denken dat er iedere vier jaar een volledig willekeurig, nieuw beleid wordt uitgevoerd op basis van de stem van het gepeupel.) De meeste plannen zijn al tientallen jaren operationeel: onafhankelijk van het politieke leiderschap. De opvatting is dan ook dat als een operatie voor het betreffende presidentschap al bestond en het na zijn termijn waarschijnlijk ook nog zal bestaan, hij er eigenlijk niets over hoeft te weten. Dat doen ze vanwege een tweede kernvoorwaarde voor het succes van de CIA: zodat de president er dan ook niet over hoeft te liegen. Hij weet dan oprecht nergens van in het geval hij er over wordt ondervraagd: *plausible deniability* noemen ze dat, of geloofwaardige ontkenning. Samen met de compartimentalisatie zijn dit de fundamenten van de werkwijze van de CIA. In het geval van het Iran-Contra schandaal verklaarde Reagans rechterhand Pointdexter voor de commissie die het onderzocht dan ook dat de president er niets van had geweten. Het was hem simpelweg niet verteld: *the buck stops here with me.*[25] (Ondanks de rel zou het Iran-Contra schandaal overigens geen echte consequenties hebben: er rolden geen koppen en er werden geen echte veranderingen doorgevoerd. Uiteindelijk was Nicaragua na tien jaar moegestreden, de economie tot op het bot de grond in gedraaid en werd er weer netjes een voor Washington acceptabele leider verkozen.)

The rules it makes up

Of Reagan er nu van af wist of niet, Iran-Contra werd alleen maar openbaar omdat de CIA tegen de lamp liep. Het is echter belangrijk om te beseffen dat er voor iedere gefaalde operatie dus ook een heleboel succesvolle missies zijn. En áls ze succesvol zijn, zullen jij en ik er nooit iets over te weten komen. Die geheimzinnigheid wordt in de media als een prijzenswaardige

eigenschap gebracht. Bill Clinton zei in zijn toespraak om het vijftigjarige bestaan van de CIA te vieren bijvoorbeeld: *by necessity, the American people will never know the full story of your courage.*[26] Hoewel dat lekker klinkt, is het natuurlijk een totaal onzinnige opvatting. Een dienst die zelf mag weten wat ze onder de pet houden, staat boven alle kritiek en sluit zich daardoor bij voorbaat af voor de mogelijkheid op hervormingen of toezicht. De CIA hoeft alleen maar verantwoording af te dragen aan de president via de National Security Council maar zelfs daar is geen enkele toezicht of controle of de CIA daarbij hele of halve onwaarheden vertelt. Ze mogen immers zelf kiezen wat precies staatsveiligheid is en waar ze de 'top-secret sticker' op plakken om er vervolgens de eerstvolgende 25 jaar niets over te hoeven vertellen. Ook de politiek kan de CIA niet controleren of bijsturen door het budget te veranderen, omdat er geen officieel budget is: wat je niet geeft, kun je ook niet afpakken. De controle op en aansprakelijkheid van deze diensten is daardoor nihil. De Amerikaanse journalist Bill Moyers omschreef het treffend: *[there are] no watchmen to check the door, no accountant to check the books, no judge to check the law. The secret government has no constitution. The rules it follows are the rules it makes up. The enterprise took on a life on its own. Permanent, and wholly unaccountable.* De geheime diensten opereren volledig in de schaduw, buiten schot en onder de radar. De grootste kracht is daarmee ook een enorme achilleshiel. Nu je dat begrijpt, mag het geen verrassing heten dat het in de vorige eeuw niet alleen bij operaties in Chili en Nicaragua is gebleven. Ben je daar al van overtuigd? We kunnen eindeloos doorgaan maar ik geef je nog een paar korte voorbeelden om aan te tonen dat het geen toevallige samenloop van omstandigheden, maar bewust beleid betrof.

In Brazilië werd in 1964 de democratisch verkozen regering van president João Goulart door het leger van communisme beticht, en met steun van de CIA van zijn troon gestoten. De Junta die erop volgde, zou vanaf 1964 twintig(!) jaar lang een bruut en bloeddorstig schrikbewind voeren waar mensenrechtenschendingen aan de orde van de dag waren.

In El Salvador was er een strijd gaande tussen de boerenbevolking en het militaire regime. Ook hier konden de troepen voor hun wapens uiteraard rekenen op de vrienden uit Washington. In een berucht verhaal, smeekte de aartsbisschop van San Salvador, Oscar Romero aan President Carter of hij *Christian to Christian* alsjeblieft wilde stoppen met het leveren van wapens aan het regime dat zijn bevolking ermee afslachtte. Op zichzelf een redelijk verzoek vind je niet? Carter dacht daar anders over en weigerde. Kort daarna werd Oscar met een kogel door het hart geschoten tijdens het houden van een gebedsdienst. Het zou de vlam in de pan blijken te zijn waarna het land langzaam afgleed in een grootschalige burgeroorlog. De boerenbevolking vocht vanuit de heuvels tegen het regeringsleger. De CIA zorgde ervoor dat de regeringstroepen alle wapens en informatie kregen die ze nodig hadden om de strijd tegen het volk te kunnen winnen. Ook in dit land waren er weer door de CIA opgeleide doodseskaders die moordend over het platteland trokken. In een paar jaar werden er meer dan 63.000 onschuldige mannen, vrouwen en kinderen afgeslacht, waaronder vier Nederlandse journalisten. De IKON-televisieploeg was in het land om de oorlog te verslaan, maar werd op 17 maart 1982 door het Salvadoraanse leger in een hinderlaag gelokt en in koelen bloede doodgeschoten.[27] De verantwoordelijke kolonel bleek naar aanleiding van een onderzoek van Zembla in september 2018 nog in leven te zijn. Toen hij met zijn naam in het dossier werd geconfronteerd, was zijn reactie dat de Amerikaanse overheid het voorval toentertijd had onderzocht, en hij volgens hen niets fout had gedaan. Hoe zou dat nou komen?

De door Washington betaalde, getrainde, bewapende en opgejutte moordenaars hebben door de jaren heen een spoor van dood en verderf achter zich gelaten. Honderdduizenden mensen in Latijns-Amerika zijn omgekomen, honderdduizenden gemarteld, en miljoenen uit hun eigen omgeving verdreven. Het continent is nog altijd niet hersteld van dit zwarte hoofdstuk uit zijn geschiedenis.

Het is echter niet alleen Latijns-Amerika dat heeft geleden onder de Amerikaanse bemoeienis. De CIA was bijvoorbeeld al sinds het eind van de jaren vijftig bezig om in Indonesië de democratisch verkozen Sukarno van zijn troon te stoten. Die weigerde namelijk om kleur te bekennen in de Koude Oorlog. En als de shadow government ergens een hekel aan had, was het zulke irritante besluiteloosheid. Nadat alle opties om hem stilletjes te verwijderen via moordaanslagen of chantage waren mislukt, werd hij in 1965 uiteindelijk door het leger uit zijn ambt gezet via een coup. Zijn opvolger generaal Suharto zou tussen een half miljoen en een miljoen onschuldige burgers afslachten die ervan werden verdacht communistisch te zijn. (Not so fun fact: de CIA zou talloze van deze lijsten met 'verdachten' aanleveren.)

Zelfs eerste wereldlanden zoals Australië konden de dans niet ontspringen. In 1972 werd er voor het eerst in vele jaren een arbeiderspartij, in plaats van een conservatieve partij de grootste in Australië. Het beleid van premier Edward Whitlam resulteerde onder andere in hogere pensioenen en lonen, gratis nationale gezondheidszorg en de afschaffing van collegegeld. Het zou genoeg zijn voor een actie vanuit de CIA die daarbij werd geholpen door de geheime dienst van het vorige wereldrijk: de Britse Military Intelligence, section 6 (MI6). Australië viel immers van oudsher onder Brits beheer en de Engelsen hadden nog genoeg mensen in het land die een handje konden helpen. De oppositie werd aangevoerd, de regering onder druk gezet en de premier zelf werd gechanteerd. Die reageerde echter standvastig: *we will not yield to blackmail. We will not be panicked. We will not turn over the government of this country to vested interests, pressure groups, and newspaper proprietors whose tactics would destroy the standards and traditions of parliamentary government.*[28] Hij was niet van plan om zich zomaar uit het zadel te laten wippen. Wat Whitlam echter nog niet wist, was dat hij geen schijn van kans had: de geheime diensten hadden namelijk al lang in het Australische politieke bestel geïnfiltreerd. De Gouverneur-Generaal John Kerr werkte in het geheim al jaren voor de CIA en werd door Washington 'Our man Kerr' genoemd. Hij had de grondwettelijke macht om de regering van Whitlam te ontbinden en deed dat op verzoek dan ook braaf. Onderdirecteur van de CIA Maurice Oldfield zou daar later over zeggen: *Kerr did what he was told to do.*[29] Probleem opgelost.

Buy back the farm

Zoveel bemoeienis, zoveel ellende, zoveel lijden wereldwijd. Hoe kunnen al die geheim agenten nog slapen vraag je je af? Misschien omdat de misdaden tegen de menselijkheid in ieder geval uit een goed hart werden begaan? De doden en gewonden waren immers slachtoffers in de grote strijd tegen het rode gevaar. Klein kwaad om groter kwaad te voorkomen, toch? Of nou, dat kan het ook niet echt geweest zijn: ik ben tot nu toe namelijk nog niet helemaal eerlijk geweest. Hoewel het excuus om de dreigende opmars van het communisme een halt toe te roepen graag werd gebruikt als er ergens werd ingegrepen, speelden er ook altijd andere motieven.

De CIA is er om het *national interest* te verdedigen. En hoewel dat logisch klinkt, is het nogal een ruim begrip. Iedere politieke leider kan in principe namelijk zijn eigen nationale belang verzinnen en daarnaar handelen. Omdat de CIA bovendien programma's mocht uitvoeren die officieel niet bestonden en per definitie niet gecontroleerd konden worden, stond de deur voor corruptie altijd op een kier. De verleiding bleek dan ook vaak te moeilijk te weerstaan om de ervaren geheime diensten niet óók in te zetten in landen waar dat toevallig gewoon goed uitkwam. De CIA is daardoor niet alleen voor anticommunistische doeleinden ingezet, maar ook voor het najagen van Amerikaanse zakelijke belangen.

Dat Amerikaanse bedrijven in het buitenland voet aan de grond hadden, was ook een nationaal belang voor de Amerikaanse staat. En dus werden private posities en voorkeursbehandeling onder druk afgedwongen in andere landen wanneer ze niet bereid waren om hun rijkdom te delen met, of af te staan aan de buitenlandse machten. Dat dit gebeurde, kunnen we eenvoudig aantonen met de coups in bijvoorbeeld Iran en Guatemala waarbij er geen enkele sprake van een communistische 'dreiging' was: er was zelfs geen enkele connectie tussen die landen en de Sovjet-Unie. We zullen beide even kort behandelen.

Ook in Iran zouden net zoals dat in Australië was gebeurd, de geheime diensten van de oude en de nieuwe westerse wereldmacht gebroederlijk samenwerken om hun zaakjes voor elkaar te krijgen. De Iraanse oliebronnen hadden al jaren een grote aantrekkingskracht op de Britten gehad: zij hadden dan ook al sinds de 19e eeuw een koloniale voet aan de grond in Iran (toen het nog Perzië heette). Zodra ze er waren, werden allerlei monopolies afgedwongen waaronder het exclusieve recht om naar mineralen en andere grondstoffen te zoeken. De beruchte Anglo-Persian Agreement betekende dat vrijwel alle in Iran gevonden olie automatisch het eigendom van de Britse overheid zou zijn.

Omdat Iran dit geen redelijke deal vond, probeerde het land het koloniale juk dan ook zo snel mogelijk van zich af te werpen. Met dat doel werd in 1951 Mohammad Mosaddeq verkozen als nieuwe premier met de belofte om de oneerlijke Britse monopolies terug te draaien. Hij kreeg unanieme toestemming van het Iraanse parlement om de Iraanse olie-industrie te nationaliseren zodat de Iraanse grondstoffen niet meer automatisch bezit van een buitenlandse machthebber zouden zijn. Omdat de Britten na de Tweede Wereldoorlog platzak waren, konden ze de inkomsten van 'hun' olie niet ook nog eens missen: een wanhopig Engeland vroeg daarom of de Amerikaanse president Eisenhower ze niet kon helpen. Die besloot liever een goede buur dan een verre vriend te hebben en hielp de Britten om Iran onder de duim te houden. Een paar maanden later trad operatie 'Ajax' in werking waarin de CIA en MI6 samenwerkten om Mosaddeq uit zijn stoel te wippen.[30] (Daar is overigens een Hollywood-film over gemaakt: 'Argo'.) Toen dat klusje geklaard was, werd de macht overgedragen aan de sjah: een stroman van de Britten. Hoewel het Iraanse volk onder zijn keiharde dictatuur tot aan 1979 genadeloos zou worden onderdrukt, zou de westerse controle over de Iraanse olievelden tot die tijd ook niet meer ter sprake komen. (Dan snap je nu misschien beter waarom Iraniërs doorgaans geen fan van de Amerikanen en de Britten zijn.)

In Guatemala deed zich zogezegd een vergelijkbare situatie voor. Daar werd in 1950 de niet communistische Jacobo Árbenz tot president verkozen. Zijn campagne draaide om agrarische hervormingen waar de arme boerenbevolking van zou profiteren. Die werden tot dat moment namelijk uitgebuit door een groot Amerikaans machtsmonopolie met de naam United Fruit Company. Die had door heel het land verspreid enorme lappen grond met industriële plantages

in zijn bezit. Árbenz wilde die grond nationaliseren zodat de opbrengst ervan weer naar het eigen land en de eigen bevolking zou gaan. Op zichzelf een nobel streven.

Het probleem was dat dit bedrijf het bezit was van de Rockefellers: een van de invloedrijkste, ultra-rijke families van Amerika. John D. Rockefeller had zijn fortuin verdiend door eerst het Amerikaanse spoor, en daarna de olie-industrie te monopoliseren. (Vuil spel werd daarbij niet vermeden: als je niet bereid bent om je ellebogen te gebruiken, word je nooit nummer één!) Hij was de oprichter van Standard Oil: het eerste grote oliebedrijf ter wereld en zou uiteindelijk ook de eerste miljardair ter wereld worden. Toen hij veertig jaar was, beheerde hij een derde van alle(!) bekende olievelden in de wereld. Die macht wist hij uiteraard in Washington te laten gelden. Toen zijn monopolie in Guatemala in het geding kwam, kon hij dan ook rekenen op steun vanuit de Amerikaanse staat. Nadat de CIA en United Fruit Company eerst samen zonder succes de verkiezingen hadden geprobeerd te beïnvloeden, werd er in 1954 een coup uitgevoerd met de codenaam: operatie 'Pbsuccess'.[31] (Fun fact: de toenmalige CIA-directeur Allen Dulles had overigens zelf ook belangen in het megabedrijf.) Nadat Árbenz was verwijderd, zou hij worden opgevolgd door een setje extreemrechtse dictators. Onder hun regimes werden in de veertig jaar daarna meer dan 100.000(!) onschuldige burgers vermoord, maar ze luisterden allemaal wel keurig naar Washington. United Fruit Company kon daardoor heerlijk ongestoord verder gaan met hun handel: Guatemala werd de zoveelste, door de Verenigde Staten gedomineerde bananenrepubliek.

Met dit nieuwe inzicht over de ware aard van de geheime diensten moeten we de machtswisselingen in Latijns-Amerika ook nog een beetje beter duiden. Want waren het communisten? Of bedreigden ze misschien andere belangen? De vraag stellen is hem beantwoorden: de Chileense Allende was bijvoorbeeld wel een socialist, maar hij begon ook kort na zijn aantreden met het nationaliseren van Chileense bedrijven. Bedrijven die tot die tijd voornamelijk in handen van de VS waren. Hoewel de na hem geïnstalleerde CIA-sokpop Pinochet onmetelijke terreur op zijn volk losliet, was hij goed voor de Amerikaanse bedrijven en belangen in het land: dan kon er best een oogje worden dichtgeknepen.

Ook in Australië moest de regering om zakelijke redenen het veld ruimen. Whitlam wilde immers Australië weer vooropstellen, en niet Groot-Brittannië en de Verenigde Staten eerst. Oud CIA officier Victor Marchetti zei daarover: *the CIA's aim in Australia was to get rid of a government they did not like and that was not co-operative. It's a Chile, but in a much more sophisticated form.* Australië werkte voor geen meter meer mee: Whitlam wilde het roer helemaal omgooien en niet meer buigen voor de Amerikaanse gang van zaken. Zo haalde hij zijn troepen terug uit Vietnam en wilde hij alle Amerikaanse militaire bases in Australië sluiten. Had Groot-Brittannië dan nog een tweede motief om de VS zo vriendelijk te willen helpen? Natuurlijk wel, voor niets gaat de zon op. Engeland had net zoals ze dat in Iran hadden een koloniale claim op de Australische grond en de enorme hoeveelheden natuurlijke schatten die daarin verstopt zaten. Whitlam stelde voor om dat onrecht te beëindigen: *to buy back the farm* met zijn Aboriginal land rights-wetgeving. En dat was het probleem. Zoveel eerlijk delen, dat moet je niet willen. Whitlam streek in tegen de haren van de machtigste landen uit die tijd: de vorige en de huidige wereldmacht. De coup die erop volgde, zou door The Guardian 'The British-American coup that ended Australian independence' worden genoemd.[32] Het betekende het einde van de Australische onafhankelijkheid.

A gangster for capitalism

We moeten na deze treurige bloemlezing inmiddels voorzichtig concluderen dat het verjagen van 'gevaarlijke communisten' toch wel bijzonder veel op het najagen van eigen voordelen lijkt. Bedrijven konden door hun greep op het gewillige Congres de *crosshairs* van de VS bijsturen naar welk land ze maar wilden. Zodra er Amerikaanse belangen werden bedreigd door een democratisch verkozen leider, werd er uit naam van de bedrijven en met behulp van de CIA de oppositie gemobiliseerd. Via de stappen die we inmiddels maar al te goed kennen, werd de druk net zo lang opgevoerd tot er iets brak. Chaos met als doel een nieuw regime: verdeel en heers. Zodra de coup was geslaagd, werden de loopjongens van de nieuwe dictator door de CIA getraind om zo effectief mogelijk tegen de bedreigers van die belangen op te kunnen treden. Tientallen dictators zijn door de jaren heen door de Amerikanen aan de macht geholpen of in het zadel gehouden. Ongeacht de mensenrechtenschendingen die ze eropna hielden werden ze geadviseerd en vertroeteld zodat de Amerikanen hun eigen macht en aanwezigheid in de regio konden garanderen. Een eindeloze reeks landen is in de vorige eeuw op die manier geforceerd om open te staan voor Westerse bedrijven, belangen en bedrijfsvoering. Iedere regering die de Amerikaanse hebzucht niet binnen zijn landsgrenzen gedoogde werd verwijderd.

Voormalig CIA-lid Agee bevestigt dit beeld en zegt over het werk van zijn voormalige werkgever: *what counterinsurgency really comes down to is the protection of the capitalists back in America, their property and their privileges.* Terreurbestrijding betekent feitelijk het beschermen van zakelijke belangen. Duidelijk: geen anticommunisme, maar prowesters-kapitalisme dus. En op een massale schaal: in de jaren zeventig deed de *Church Committee* onderzoek naar de werkzaamheden van de CIA. Toenmalig directeur William Colby was een van de velen die moest komen opdraven om een getuigenis af te leggen. Het leverde veertien vuistdikke rapporten op over de avonturen van de jongens en meisjes van de geheime dienst en de conclusies logen er niet om. De CIA had in een periode van veertig jaar 3000 grote, en 10.000(!) kleine operaties uitgevoerd. Bovendien heeft de VS tussen 1946 en 2000, 81 keer andermans verkiezingen geprobeerd te beïnvloeden.[33] (In dat aantal zijn de militaire coups en andere regime change operaties zoals die in Iran, Guatemala en Chili trouwens nog niet eens meegenomen.)

Ze hebben daar nog altijd niet van geleerd. De hypocrisie van de VS werd bijvoorbeeld pijnlijk duidelijk in 2017 dat in het teken van 'Russia-gate' zou staan: geclaimde spionage en vuil spel van de Russen bij de Amerikaanse verkiezing van Trump. Toen het leiderschap in Washington naar aanleiding daarvan ook kritische vragen over het eigen verleden kreeg, verzekerde het voormalig hoofd van de geheime diensten James Clapper ons ervan dat áls de VS zich al met verkiezingen bemoeide, ze dat alleen maar deden vanwege *the best interest of the people.*[34] Ooooh, waarom zeggen ze dat niet eerder? Dan is het natuurlijk helemaal prima! Washington kan immers veel beter dan de democratisch verkozen regering bepalen wat er precies in het beste belang van hun land is.

Het excuus voor regimeveranderingen is flinterdun en de gevolgen zijn levensgroot. Onder het motto van communisme-bestrijding zijn er door het vrije westen onbegrijpelijke misdaden tegen de menselijkheid begaan. Ontelbare naties zijn moedwillig de vernieling in gedraaid, generaties mensen hebben onnodig geleden. De Association for Responsible Dissent schatte in

1987 dat er maar liefst zes miljoen mensen waren gestorven door de geheime operaties van de CIA of in de nasleep daarvan.[35] De Washington Post schreef er het artikel 'The consequences of covert tactics over'. Historicus en schrijver William Blum noemt deze statistieken in zijn boek 'Killing hope' daarom *an American holocaust.*[36] De Britse historicus Arnold Toynbee schreef in 1971 dan ook al in de New York Times dat de CIA een groter kwaad was geworden dan het communisme dat ze officieel moesten bestrijden: *for the world as a whole, the CIA has now become the bogey that communism has been for America. Wherever there is trouble, violence, suffering, tragedy, the rest of us are now quick to suspect the CIA had a hand in it. Today America has become the nightmare.*[37]

President Truman, de man die verantwoordelijk was voor het oprichten van de geheime dienst door de National Security Act te tekenen, zag de bui ook al hangen en verklaarde in de jaren zeventig al dat dit nooit de bedoeling was geweest. Toen zijn biograaf (voor het boek: 'Plain Speaking: an oral biography of Harry S. Truman') hem vroeg hoe hij terugkeek op het oprichten ervan reageerde hij vol berouw: *I think it was a mistake. And if I'd know what was going to happen, I never would have done it ... It got out of hand. Those fellows in the CIA don't just report on wars and the like, they go out and make their own, and there's nobody to keep track of what they're up to... That's a very dangerous thing in a democratic society, and it's got to be put a stop to.* 'Het oprichten van de CIA was een fout en is sindsdien compleet uit de hand gelopen. Ze beschrijven niet alleen oorlogen maar creëren die moedwillig omdat er toch niemand is om ze in de gaten te houden: levensgevaarlijk voor de democratie'. Duidelijk.

We zijn er aan het einde van dit hoofdstuk van doordrongen dat de CIA niet zo'n gezellige club is als we van tevoren dachten. Toch ligt het probleem niet bij de CIA alleen: ze borduren slechts voort op een al veel langer bestaande traditie. Het principe om als wereldmacht met geweld economische voordelen ten koste van een ander af te dwingen is namelijk al zo oud als de weg naar Rome. Dat weten we bijvoorbeeld aan de hand van de verklaringen van de generaal-majoor Smedley D. Butler: een van de grootste legendes van- en rolmodellen voor het Amerikaanse Marinekorps. Een militaire held van het kaliber zoals je ze eigenlijk alleen in films ziet. Hij heeft gedurende 33 jaar op drie continenten in meerdere oorlogen gevochten, inclusief de Eerste Wereldoorlog. Hij kreeg voor zijn heldendaden maar liefst twee keer de hoogste Amerikaanse militaire onderscheiding, de Congressional Medal of Honor opgespeld. Deze wordt volgens Wikipedia alleen uitgereikt: *voor opvallende moed en ondernemingszin met gevaar voor eigen leven, boven wat de dienst vereist, in daadwerkelijk gevecht tegen een vijandelijke krijgsmacht.* (Die extreme voorwaarde om ervoor in aanmerking te komen is ook meteen de reden dat de Medal of Honor in het overgrote merendeel alleen postuum kan worden uitgereikt: degenen die hem krijgen, zijn vaak niet meer levend thuisgekomen.) Smedley kreeg ze wel allebei persoonlijk in ontvangst, en is sinds dat moment in 1915 nog altijd de laatste marinier die er ooit twee heeft gekregen voor afzonderlijke acties. We kunnen daarmee gerust stellen dat het een capabele kerel met kennis van zaken was.

Smedley was niet alleen een dappere militair, maar hij had ook het hart op de goede plaats. Nadat hij was gestopt bij het leger zou hij in 1935 met zijn boek 'War is a racket' een van de grootste criticasters worden van het 'Empire Amerika' waar hij al die jaren voor had gevochten. (Vriendelijke reminder: rackets zijn industrieën die zichzelf in stand houden en eeuwig laten groeien, grotendeels in onwetendheid van maar wel ten koste van en betaald door het publiek.) Smedley was een van de eerste écht betrouwbare klokkenluiders die dit aan de kaak

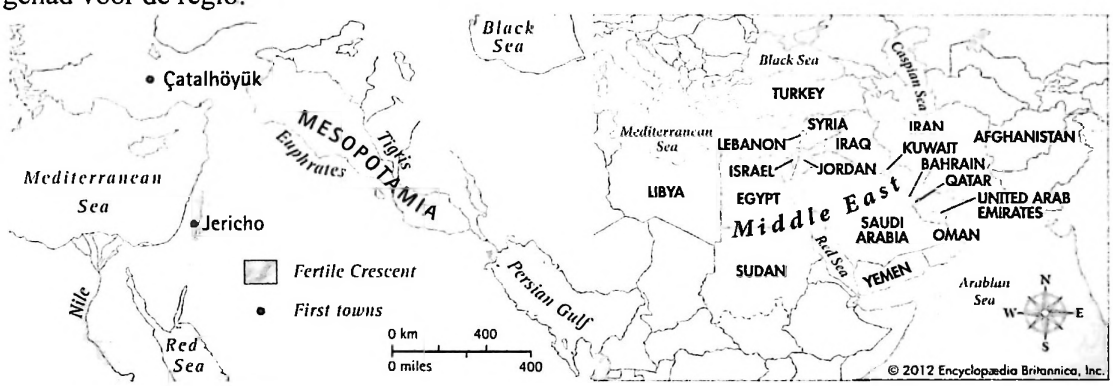
stelde: aan zijn vaderlandsliefde kon immers niet worden getwijfeld. Hij keek terug op zijn carrière en realiseerde zich dat de meeste oorlogen waarin hij had gestreden onder valse voorwendselen waren gevoerd. Hij vergeleek zichzelf met een maffioso*: looking back on it, I might have given Al Capone a few hints. I spent 33 years and four months in active military service and during that period I spent most of my time as a high-class muscle man for big business, for Wall Street and the bankers. In short, I was a racketeer, a gangster for capitalism.* Wat Smedley beschreef, was een soort kolonialisme-'nieuwe stijl'. Oorlogen werden gevoerd om grondstoffen te bemachtigen, concurrentie te verjagen of om het marktaandeel te vergroten. (Een goede samenvatting van tien pagina's van de hoogtepunten van dat boek lees je hier.[38]) Bijna honderd jaar geleden had het bedrijfsleven het Amerikaanse buitenlandse beleid dus ook al stevig in de tang. Het machtige leger werd toen ook al wereldwijd ingezet om individuele voordelen af te dwingen.

We hebben nu datgene in beeld gebracht waarvan tientallen miljoenen Amerikanen hoopten dat Trump het zou legen: *'the swamp'*. Het moeras van machtige bedrijven en individuen die de gekozen administratie voor hun eigen belangen bijsturen. Die in het buitenland nagejaagde doelen van de deep state worden vervolgens vaak met geweld door de shadow government afgedwongen. Hoewel er een heleboel partijen onder de deep state en shadow government-paraplu vallen, wil dat overigens niet zeggen dat ze ook als een goed geoliede machine functioneren. Er is geen groot complot tussen deze partijen die alle ellende bij voorbaat uittekenen en de taart onderling verdelen. Natuurlijk wordt er soms samengewerkt, maar er zijn ook altijd partijen waar de rest van de deelnemende puzzel totaal niet van op de hoogte is. Het is een diverse groep die voordelen vaak ten koste van elkaar proberen af te dwingen en elkaar in dat proces regelmatig ondermijnen: het is een belangrijke achterliggende oorzaak voor onze in het eerste opzicht vaak onverklaarbaar gewelddadige wereld. Nu we achter de gordijnen hebben gekeken van de poppenkast die wij het wereldtoneel noemen, begrijpen we beter hoe de touwtjes lopen en wie eraan trekken. Met die kennis kunnen we onze 21e eeuw ineens in een heel ander licht bekijken, en beter begrijpen.

5 | Militair-Industrieel Complex, *Peace Through Strength*

War is a racket. Oké, schokkende informatie. Maar goed dat we dit nu weten. Onze 21e eeuw is met oorlogen doorvlochten: het was onder andere raak in Afghanistan, Irak, Libië, Syrië, Oekraïne en Palestina. Vooral in het Midden-Oosten dus. Is daar dan ook meer aan de hand dan alleen terrorismebestrijding? Om die vraag te kunnen beantwoorden, is het goed om iets meer context over het Midden-Oosten te geven en kort uiteen te zetten wat er daar zoal te halen valt. Als we weten welke prijzen er precies te verdelen zijn, vallen de interventies wellicht ook beter te begrijpen.

Onze kennis van andere landen is gemiddeld genomen behoorlijk matig te noemen. Dat geldt zeker ook voor het Midden-Oosten. Men denkt dan al gauw aan olie, Arabieren, verzengende hitte en woestijnen. Hoewel daar natuurlijk een kern van waarheid in zit, is het daar niet altijd een grote stofboel geweest: in tegendeel zelfs. Het enorme gebied dat nu delen van het huidige Egypte, Israël, Palestina, Jordanië, Saudi-Arabië, Libanon, Syrië, Irak, Iran en Turkije beslaat, stond vroeger bekend als Mesopotamië, ook wel de 'vruchtbare halve maan' genoemd. Vruchtbaar? Inderdaad: vroeger was het een oase van jewelste en dat heeft belangrijke gevolgen gehad voor de regio.

Op bovenstaande afbeelding kun je het oude Mesopotamië vergelijken met de huidige landsgrenzen zoals die vooral na de Eerste Wereldoorlog zijn vormgegeven. Die situatie bestaat dus pas sinds ruwweg het begin van de vorige eeuw: voor die tijd vielen grote gebieden ervan al honderden jaren onder het Ottomaanse Rijk. Dit door een Sultan geleide Islamitische rijk was enorm en strekte zich uit van delen van Afrika, tot Azië en tot diep in Europa. Hongarije is bijvoorbeeld jarenlang door de Ottomanen overheerst geweest. Ook was er het beroemde beleg van Wenen waarbij de Perzen in het jaar 1683 in Oostenrijk aan de poorten van de hoofdstad stonden te rammelen in een poging om van daaruit heel Europa te onderwerpen. (Uiteindelijk werd de aanval met dank aan de roemruchte Poolse Huzaren afgeslagen en zou de macht van het Ottomaanse Rijk sinds die tijd steeds verder afbrokkelen tot het na de Eerste Wereldoorlog uiteindelijk ophield te bestaan. Nadat het uiteen was gevallen, zou het restant ervan verdergaan als het huidige Turkije.)

Het Midden-Oosten heeft niet alleen maar een culturele, maar ook financiële waarde. Het zit namelijk bomvol met olie, gas en andere kostbare grondstoffen: tweederde van alle(!) bekende olie- en gasreserves op onze wereld zitten in deze regio in de grond. Dat die enorme voorraden

er waren, wist men sinds er rond het begin van de vorige eeuw door het Britse staatsbedrijf British Petroleum olie werd vonden. Die ontdekking heeft de geschiedenis van de regio voor een belangrijke deel gevormd: het Midden-Oosten heeft sinds dat moment geen vrede meer gekend. (Opvallend detail: de controle over de olievelden werd door de Britten zelfs als een van de belangrijkste redenen voor, en een van de belangrijkste doelen in de Eerste Wereldoorlog gezien.)

De oliebronnen vielen tot aan de Eerste Wereldoorlog onder de controle van het Ottomaanse Rijk dat op dat moment op het punt van instorten stond. Het 'toekomstige Turkije' werd door de grootste machthebbers uit die tijd (de Britten, Fransen en Russen) daarom spottend 'de zieke man van Europa' genoemd. Zij stonden die laatste jaren dan ook handenwrijvend naast het sterfbed: wachtend tot het Rijk ineen zou storten zodat zij erin konden trekken om de goed gevulde zandgronden te claimen. Ze waren zelfs zo ongeduldig om deze hoofdprijs onder elkaar te verdelen dat ze al in 1916 hadden uit-onderhandeld hoe ze dat het beste konden doen voordat de Turken überhaupt waren verslagen. Deze deal om het Midden-Oosten na de oorlog en de val van het Ottomaanse Rijk onder te verdelen in koloniale invloedssferen werd vastgelegd in het Sykes-Picotverdrag.[1] Het belangrijkste doel van deze indeling was controle: omdat de Britten hun eigen wereldrijk niet meer konden onderhouden, was het belangrijk dat er westersgezinde leiders aan de macht kwamen die ervoor zouden zorgen dat de olie zou blijven vloeien. De landen in het Midden-Oosten die uit deze tijd stammen, vallen dan ook één op één samen met westerse oliebelangen. Ze verraden hun koloniale verleden door hun kaarsrechte grenzen: dezelfde grenzen waarbinnen in onze 21e eeuw zoveel zou worden gestreden. Die waren vaak vluchtig met een liniaal getrokken, ongeacht de eeuwenoude tradities, gebruiken, stammen en culturen die daar kriskras doorheen liepen. Het zijn stille getuigen van een onvoorstelbare wereld waar we honderd jaar geleden nog volop in leefden en waar we nu nog de zure vruchten van plukken.

Een van de grootste en schijnbaar onoplosbare conflicten die vanuit deze tijd in de onze voortvloeiden, is de Israëlisch-Palestijnse kwestie. Hoewel Israël zelf pas na de Tweede Wereldoorlog werd gesticht, werd de Joden hun 'beloofde land' in 1917 al toegezegd. Zij probeerden al decennialang om een eigen stuk grond in Palestina af te dwingen en grepen hun kans in deze turbulente tijden. Onder druk van de lobby van een van de rijkste bankiersfamilies die de wereld toen kende, werd door de toenmalige Britse minister van Buitenlands Zaken Arthur Balfour een document verstuurd aan de Zionistische federatie. De Britse regering beloofde in deze zogenaamde Balfour Declaration dat ze er alles aan zou doen om een nationaal thuis voor de Joden in Palestina te vinden. Die belofte was echter problematisch omdat de Palestijnen daar al sinds mensenheugenis hun thuisland hadden. (Was het daarbij niet vreemd dat de Britten zomaar andermans land konden weggeven? Stel je voor dat de regering van Rusland ons meedeelt dat ze vier van de twaalf provincies aan een groep Tibetanen hadden beloofd.) De grenzen die in de Balfour Declaration en het Sykes-Picotverdrag waren vastgelegd, zijn nu nog altijd de belangrijkste oorzaken achter de bloedige historie vol, haat, nijd en eeuwige strijd in het Midden-Oosten en de slechte relatie tussen het Westen en de Arabische wereld. (Ter illustratie: ISIS zou in zijn manifest bijvoorbeeld nog eisen dat het Sykes-Picotverdrag moest worden ontmanteld.)

Naast culturele en financiële belangen ligt het Midden-Oosten in een niet te onderschatten geopolitieke locatie van belang. Om dat aan te tonen, richten we ons tot het voormalige hoofd

van de Amerikaanse Nationale Veiligheid, Zbigniew Brzezinski: hij heeft tot zijn dood in 2017 als geo-strateeg decennialang een grote invloed gehad op het Amerikaanse buitenlandse beleid. Zelfs Obama zei dat hij enorm veel van hem had geleerd: *I can't say enough about his contribution to our country. One of our most outstanding scholars and thinkers.*[2] Een van de grootste denkers: een man om serieus te nemen dus. In zijn boek 'Het grote schaakbord' zette Brzezinski Washingtons belangen en doelen uiteen en gaf hij een strategie om Amerikaanse dominantie in de wereld te realiseren.[3] Hij noemde dit gebied het 'Heartland' (hartland) en zei dat wie het kon beheersen de wereld zou regeren. Hij baseerde zich hierbij op het werk van Halford Mackinder. Die schreef al in 1904 zijn beroemde 'Heartland theory' waarin hij hetzelfde beweerde: *who rules the Heartland commands the World-Island; who rules the World-Island commands the world.* Het 'wereld-eiland' (ook wel Eurazië) is het grootste continent op de wereld: het gebied strekt zich van Groot-Brittannië in het westen tot Japan in het oosten en heeft het Afrikaanse continent onder zich bungelen. Het wordt bewoond door zo'n 75 procent van de wereldbevolking en heeft bovendien driekwart van alle bekende energiegrondstoffen in zijn grond.

Het Midden-Oosten is dus het centrum van het hartland: ingeklemd tussen de drie continenten (Azië, Afrika en Europa) vormt het daardoor als het ware een ontzettend belangrijke landbrug tussen die gebieden. (Er lopen om diezelfde reden dan ook al eeuwenlang handelsroutes in het gebied tussen de bergpassen door, waar ook alle gas- en oliepijpleidingen langs moeten.) Genoeg potentiële redenen dus voor de VS om zijn pijlen op het Midden-Oosten te richten in een poging om er een voet tussen de deur te krijgen.

Freedom isn't free!

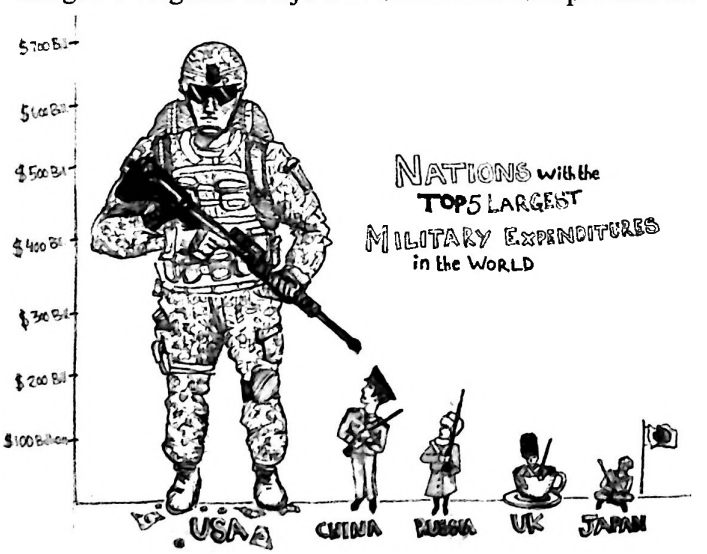
Natuurlijk zijn er prijzen te verdelen wanneer een land kan worden in- of overgenomen, maar er zijn ook altijd (directe) belangenbehartigers bij een oorlog. Er is namelijk één specifiek onderdeel van de deep state in het bijzonder dat altijd wint wanneer er ergens wordt geschoten of gebombardeerd: het verbond van wapen- en munitiefabrikanten. Dit militair-industrieel complex (MIC) vormt een belangrijke lobbygroep voor en daarmee drijfveer achter de oorlogen waarin hun wapens worden gebruikt. (De hele wereld plukt op die manier in meer of mindere mate de zure vruchten van het MIC.) Tijd dus om het succes achter hun formule te onderzoeken.

Ook bij het MIC liggen de wortels van hun macht in het verleden. De Amerikanen konden na de Tweede Wereldoorlog niet meten of weten hoeveel wapens en vliegtuigen die gekke Russen nou precies maakten. Die onzekerheid leidde tot enorme budgetten voor het Amerikaanse leger: de VS was bang dat ze de wapens zouden missen om zichzelf en de vrije westerse wereld te verdedigen, en dus werd het startschot gegeven voor het uitbouwen van '*the arsenal of democracy*'. (Het idee was dat je maar beter zoveel wapens kunt hebben dat een oorlog voeren voor potentiële vijanden geen reële optie meer is: *peace through superior firepower* noemen ze dat.) Het resulteerde zoals we inmiddels weten in een enorme wapenwedloop met de Sovjet-Unie. Dat het Washington menens was, kun je onder andere opmaken uit het feit dat het nieuwgebouwde hoofdkwartier van het Amerikaanse leger een van de grootste gebouwen ter wereld zou worden: het Pentagon. Het is zo groot dat het gebouw zes verschillende postcodes heeft: je kunt er door 28 kilometer aan wandelgangen lopen langs de meer dan 16.000 lampen die er hangen. Een wandeling van de ene naar de andere uithoek om

een van de 23.000 collega's in het pand te bezoeken, kost je zomaar een kwartier. Het is bovendien een van de weinige bouwwerken op aarde (naast bijvoorbeeld de Chinese muur) dat met het blote oog vanuit de ruimte kan worden gezien. (Fun fact: het gebouw is zo groot, en de tuin in het midden ervan zo immens, dat de werknemers die binnenplaats tijdens de Koude Oorlog gekscherend *ground zero* noemden: het móest wel het favoriete doelwit voor een Russische kernaanval zijn. Wij kennen de term vooral als plek waar vroeger de Twin Towers boven de skyline van New York uit torenden, traditioneel werd de term in het leger gebruikt om de plaats aan te duiden waar een kernbom tot ontploffing was gebracht.)

Door de bereidheid om zoveel geld aan zijn verdediging te spenderen, konden de Amerikaanse wapenfabrikanten pijlsnel groeien. De winsten namen toe en daarmee ook hun mogelijkheid om met die nieuwgewonnen rijkdom hun invloed in Washington te laten gelden door ze nog meer wapentuig aan te smeren. De start van de wapenwedloop zou dus ook de geboorte van het MIC-racket betekenen waarna de wapenindustrie een van de belangrijkste pilaren van de Amerikaanse industrie zou worden. Het Amerikaanse leger heeft daardoor ontzagwekkende proporties aangenomen. Amerikaanse oorlogsvoering is vooral gebaseerd op overweldigende dominerende vuurkracht en logistiek: ze hebben alles keer ontelbaar. Washington geeft daardoor sindsdien onvoorstelbare bakken met geld uit om dat immense leger in stand te houden: ieder jaar opnieuw wordt er met droge ogen 800.000 miljoen dollar afgetikt (ja, er staat achthonderdduizend miljoen dollar). Die ruime 2000 miljoen per dag(!) is overigens alleen om de boel in vredestijd een beetje in het gareel te houden: kosten voor de oorlogen die ze sinds het begin van onze eeuw dag in dag uit voeren, zijn daar niet in meegenomen.

Hoe verhouden die honderdduizenden miljoenen dollars zich tot de rest van de wereld? Een paar cijfers: anno 2020 was 41 procent van al het geld dat er in de hele wereld werd uitgegeven aan defensie voor Amerikaanse rekening. De volgende in lijn was China met acht procent en Rusland met iets meer dan vier procent van het totaal. Dat zijn flinke verschillen. Is dat reëel? Ter vergelijking: toen Groot-Brittannië nog het regerende wereldrijk was in de 19e eeuw, hanteerden zij de zogenaamde *two-power standard.* Dat hield in dat de Royal Navy minstens net zo sterk moest zijn als de vloten van de twee sterkste concurrenten in de wereld samen. Aangezien de yanks meer aan hun defensie uitgeven dan de eerstvolgende zeven landen bij elkaar, hanteert de VS wat dat betreft een *total power standard*: ze doen net alsof ze op ieder moment in hun eentje de halve wereld aan moeten kunnen.

Ondanks deze extreme dominantie, vinden de door het MIC betaalde 'specialisten' en politici in Washington dit te weinig, en roepen ze permanent op tot meer. (Trump noemde het

leger bij zijn aantreden bijvoorbeeld nog uitgemergeld en gaf aan nog eens 50.000 miljoen dollar per jaar(!) extra uit te willen geven. President Biden verhoogde die uitgaven op zijn beurt opnieuw.[4]) De reden daarvoor is duidelijk: waar de overheid veel geld te besteden heeft, is de lobby sterk. Dat geldt zeker voor deze sector. Oorlog is big business en de Amerikaanse oorlogsindustrie is door de jaren heen een zeer lucratieve tak van sport geworden. De meeste bedrijven uit het MIC zijn (in tegenstelling tot gewone bedrijven) bovendien vrijwel volledig afhankelijk van de overheid voor de afzet van hun producten. En dus wordt er flink gelobbyd om te zorgen dat de bedrijven allemaal hun stuk van de overheidstaart krijgen. Een handje vol van deze gigantische bedrijven slurpen de helft van alle miljarden-budgetten op.[5] Hun macht is dan ook enorm. De bekendste namen zijn: Lockheed Martin, Northtop Grumman, General Dynamics, Raytheon, Booz Allen Hamilton en Boeing. Boeing? Hoor ik je denken? Inderdaad. Het bedrijf dat wij vooral met onze vakantietripjes associëren, verdient doorgaans ongeveer de helft van zijn winst (en dat zijn enkele duizenden miljoenen per jaar) met het produceren van wapensystemen, straaljagers, en spul om vliegtuigen juist mee uit de lucht te kunnen schieten. (Dat burgervliegtuigje bouwen alleen bleek toch te saai.)

Tot dusver is er weinig écht schokkends aan de hand. Maar een racket zou geen racket zijn als de winsten niet op ieder punt maximaal zouden worden opgezocht en uitgebuit. Om de verkoop een beetje op te drijven, ontwikkelen de grote wapenfabrikanten die het MIC opmaken daarom steevast wapens met de nieuwste gadgets en nóg slimmere softwaresystemen. En omdat vadertje staat toch wel betaalt, durven ze enorme bedragen voor hun producten te vragen. Het maakt de Amerikaanse wapens astronomisch duur, in vergelijking met bijvoorbeeld het net zo goed, of soms zelfs beter functionerende Russische of Chinese wapenarsenaal. (De VS is tot nu toe bijvoorbeeld nog altijd afhankelijk van Russische raket-kracht om zijn bemanning van en naar het ruimteveer ISS te brengen.[6])

Alleen de uitrusting van een gemiddelde Amerikaanse soldaat kost al zo'n 80.000 dollar. Dat lees je goed. Als je honderdduizend soldaten hebt, kost alleen hun uitrusting je dus al duizenden miljoenen. Om de gewone Amerikaan zonder al te veel morren zijn portemonnee te laten blijven trekken, wordt de vaderlandsliefde er in de VS dan ook van jongs af aan met de paplepel ingegoten. Er is geen twijfel over mogelijk: Amerika is nummer één. Voor de meeste grote sportevenementen wordt er dan ook begonnen met het plechtig zingen van het volkslied (en als het even kan een 'fly-over' van militaire vliegtuigen), met het petje netjes af en de hand op het hart. Dat geldt zelfs voor sommige scholen. (We zijn inmiddels aan dit beeld gewend geraakt maar als we nietsvermoedende Koreanen hetzelfde zien doen, vinden we het maar een zielig geïndoctrineerd volk. Alles is relatief nietwaar?) Het MIC doet een beroep op die vaderlandsliefde, of misbruiken die eigenlijk om hun wapens aan de man te brengen. Kritische politici worden eenvoudig weggezet: 'je wilt toch dat onze jongens die hun leven riskeren om de democratie te verdedigen de best mogelijke wapens met de nieuwste gadgets tot hun beschikking hebben? 'Freedom isn't free!' is een veel gebruikte term om de extreme uitgaven te rechtvaardigen (en dat klopt dus).

Een ander voorbeeld zijn de veelgebruikte vliegende raketten: Tomahawks. Die dingen kosten een slordige miljoen dollar per stuk! Maar voor dat miljoentje krijg je dan ook wel wat. Raytheon is de fabrikant die die dingen produceert. Op hun eigen website krijg je het verkooppraatje te lezen wat je met een miljoen aan vliegende explosieven precies kunt doen. De nieuwe variant van de Tomahawk kan meer dan 1500 kilometer van zijn doel worden

afgevuurd. Ook kan hij zelf uren rondvliegen en zijn richting aanpassen terwijl het zicht op het doelwit via een live-video verbinding de halve wereld rond wordt teruggestuurd naar de VS: *launching the weapon from such a long distance helps to keep sailors out of harm's way.*[7] Wel zo veilig voor onze jongens: dan móet je toch gewoon die allernieuwste tomahawk types wel hebben?! Zie je hoe dat werkt? (Opvallend detail: garanties zijn er niet in het leven, ook niet in het MIC, zelfs niet als je grof geld betaalt. Toen Trump in 2017 59 Tomahawks naar Syrië schoot, zwaaiden er tenminste twee daarvan af om onontploft ergens in Syrië neer te storten. Het stelde Rusland in staat om die 'superieure' techniek mee naar huis te nemen en daar eens rustig te bestuderen.[8] Ook toen Washington begin 2023 de Chinese 'spionageballon' besloot neer te schieten die boven hun grondgebied hing, miste de 400.000 dollar kostende Sidewinder-raket zijn stilhangende doel om in een nabijgelegen meer te eindigen.[9])

Het is diezelfde lobby die ons ten minste 46 peperdure F35-straaljagers/Joint Strike Fighters (met een prijskaartje van 115,5 miljoen dollar per vliegtuig!) in de maag heeft gesplitst zonder dat ze ooit hadden gevlogen. Dit zogenaamde *multi-purpose* vliegtuig moet naast dat het onzichtbaar is op de radar allerlei taken uitvoeren die vroeger door verschillende vliegtuigen afzonderlijk moesten worden gedaan. Doordat het vliegtuig verticaal moest kunnen stijgen en landen, is het een vliegende computer geworden (met meer computerkabels dan een spaceshuttle) waarvan de software maar niet wil werken. Toen de honderden gebouwde en verkochte vliegtuigen in 2018 na 23 jaar(!) ontwikkeling dan eindelijk klaar waren om op volle oorlogssterkte getest te worden, waren de resultaten niet best. Volgens iedereen met enige kennis van zaken was het één groot drama: het bleken vliegende bakstenen die alles minder goed konden dan de huidige straaljagers die ze moesten vervangen.[10] Ter illustratie: in januari 2018 waren er nog 111 tekortkomingen in categorie één, dat betekent: *major flaws that impact safety or mission effectiveness.* Grote problemen dus die de veiligheid of de missie in gevaar brengen. Waar moet je dan aan denken? Dit is geen grap: als je te hard vliegt, brandt de coating die hem voor de radar 'onzichtbaar maakt' er af, op warme dagen kan de motor van sommige modellen een verticale landing niet aan waardoor die semi-gecontroleerd naar beneden valt, bij een klapband is het hele vliegtuig mogelijk naar de Filistijnen (*pose a loss-of-aircraft risk*) en als het vliegtuig onder een grotere hoek dan twintig graden vliegt, zijn de *'pitch, roll and yaw'*, oftewel de complete besturing van het vliegtuig niet te controleren. (De decennia oude F-16 zou volgens ingewijden de JSF in een 'dog-fight' dan ook negen van de tien keer verslaan.) Tot overmaat van ramp kan er niets worden gedaan aan het feit dat het vliegtuig al zijn data structureel naar de VS stuurt, dus zo heel 'stealthy' (onopvallend) kan het vliegtuig überhaupt niet zijn. Daarbij hebben de Russen gedurende de afgelopen 23 jaar de tijd gehad om voor een fractie van de prijs raketten te ontwikkelen die het vliegtuig alsnog kunnen zien én raken waarmee de JSF zelfs zijn 'onzichtbaarheid-voordeel' kwijt is. Lekker bezig MIC! En daar hebben wij dan 46 keer 115,5 miljoen voor betaald. Omdat annuleren van het vliegtuig voor de wapenfabrikanten geen optie is, wordt er nog altijd getrokken aan het halfdode paard. De F-35 staat daarmee symbool voor de eeuwige lobby/corruptie die ervoor zorgt dat een dergelijk faal-programma ondanks alle ellende ongezien wordt doorgedrukt. (Ter vergelijking: het Russische leger bouwt een vliegtuig, vliegt er mee in oorlogssituaties en besluit daarna pas of het resultaat de massaproductie waard is.)

Als het vliegtuig zo'n overduidelijke faal is, waarom blijven de belastingbetalers dan zonder morren betalen? Het simpele antwoord is omdat er te veel mensen van profiteren. Het MIC

bestaat uit een enorm netwerk van allerlei bedrijven die voor hun logistieke proces en productie door de jaren heen met elkaar verweven zijn geraakt: van mensen aan de lopende band tot de staalfabrikanten. Achter iedere soldaat staan dan ook tientallen, zo niet honderden fabrieksarbeiders. Er zijn dus vele miljoenen Amerikanen die direct of indirect hun geld verdienen in een industrie die aan de oorlogsindustrie gekoppeld is. En dat is geen toeval. Zodra de productie van nieuwe wapensystemen zijn goedgekeurd, worden die op tientallen verschillende plaatsten geproduceerd om weer ergens anders het eindproduct in elkaar te zetten. Door iedereen een punt van de taart te geven wordt de lokale politiek in iedere staat op sluikse wijze met hun neus dezelfde kant op gehouden. Van de V2-bommenwerper wordt er bijvoorbeeld in vrijwel iedere staat een onderdeel gefabriceerd. Ook de productie van de onderdelen van de JSF is zoveel mogelijk verspreid: volgens Business Insider is het vliegtuig alleen in de VS al verantwoordelijk voor 32.500 banen in 46 verschillende staten.[11] (Ook andere landen die het toestel moeten afnemen zoals Nederland krijgen om die reden een deel van de productie toegeschoven.[12])

Het resultaat is simpel: voor congresleden resulteren defensiedollars in banen in hun regio. Die banen leiden op hun beurt weer tot stemmen. Andersom zou de weerstand immens zijn wanneer het budget voor dat wapen in de toekomst zou worden geannuleerd (veel mensen zouden in opstand komen als ze hun baan dreigen te verliezen). Het is daarom de taak van een congreslid om ervoor te zorgen dat een deel van de taart in hun eigen staat kan worden opgegeten met als resultaat dat iedereen erbij is gebaat om meer geld uit te geven. Als politici eenmaal hebben gestemd voor defensiedollars in hun staat, zitten ze daarna in de broekzak van de grote wapenproducenten. Als je tegenstribbelt of tegenstemt, kan de fabriek in jouw staat en daarmee de steun van de bevolking immers zomaar verdwijnen (het is meedoen of oprotten in de Amerikaanse politiek). Ongeacht of er Democraten of Republikeinen aan de macht zijn, worden de uitzinnige uitgaven voor het leger daarom al decennia als wenselijk en noodzakelijk ervaren door beide kanten van het politieke spectrum. En dus is het immense defensiebudget ieder jaar opnieuw robuust en niet te kraken. In 1984 schreef de gevierde journalist William Greider in de Rolling Stone al: *the entire political system, including liberals as well as conservatives, is held hostage by the politics of defense spending... This is a fundamental reason why ...America is mobilizing for war in a time of peace.*[13] Het hele politieke systeem is gegijzeld door het MIC: het rupsje-nooit-genoeg dat altijd maar blijft uitbreiden ter voorbereiding op een volgende oorlog, zelfs in tijden van vrede.

Je begrijpt dat dit eeuwig groeiende leger dat ook een vijand nodig heeft om zijn macht op te botvieren eerder een gevaar dan veiligheid oplevert. Daar was ook de Amerikaanse President Dwight D. Eisenhower zich in de jaren vijftig van de vorige eeuw al van bewust. (De term militair-industrieel complex is dan ook al tientallen jaren geleden voor het eerst door hem gebruikt lang voordat de term deep state überhaupt bekend was.) Eisenhower had het opkomen daarvan in de jaren na de oorlog met eigen ogen gezien. Hij begreep het gevaar van machtige bedrijven die garen spinden bij het voeren van oorlog en merkte op dat er al vier grote oorlogen waren geweest terwijl de 20e eeuw op dat moment pas op de helft was. In zijn inmiddels beroemde en beruchte afscheidsspeech, waarschuwde hij in januari 1961 voor de misplaatste invloed die het MIC op de overheid had waardoor ze konden aansturen op de aanschaf van peperdure wapens en het voeren van nodeloze oorlogen. Hij stelde dat het MIC zichzelf verrijkte ten koste van het Amerikaanse volk door geld af te dwingen dat beter ergens anders

aan besteed zou kunnen worden. *Every gun that is made, every warship launched, every rocket fired signifies, in the final sense, a theft from those who hunger and are not fed, those who are cold and not clothed.*[14] Met iedere kogel die werd afgeschoten en iedere bom die werd gegooid, stal je het eten uit de monden van de bevolking en de kleren van hun rug. Een duidelijke waarschuwing die desalniettemin aan dovemans oren was gericht: het MIC is in de jaren daarna uitgegroeid tot een van de grootste en machtigste industrieën ter wereld. Eentje die zoals we zullen gaan zien een belangrijke stempel heeft gedrukt op onze 21e eeuw.

Peace through strength

Hoe hebben ze die stempel weten te drukken? Hoe krijg je in het kabinet je pijlen op andere landen gericht zodat het MIC zijn bommen en granaten kwijt kan? Dat gaat natuurlijk zomaar niet. Je kunt als wapenfabrikanten lobbyen wat je wil om de nieuwste en duurste wapens aan de man te brengen. Maar als er niet ergens een oorlog wordt gevoerd, liggen die wapens ook maar gewoon in een loods te versloffen.

We weten hoe de lobby de binnenlandse politiek kan bijsturen, het buitenlandse Amerikaanse beleid is net zo gevoelig voor drukgroepen van buitenaf. Net zoals de wapenfabrikanten via de NRA zorgen dat ze hun producten in het Amerikaanse binnenland kunnen blijven slijten, heeft het MIC zijn loopjongens en meisjes in het Congres om ervoor te zorgen dat er wereldwijd een zo groot mogelijke vraag naar wapens is. Wie pusht er voor de belangen van het MIC in het Congres? Ik stel je voor aan de machtigste, best georganiseerde stroming binnen de Amerikaanse politiek: de neoconservatieven (neocons).

Wie zijn de neocons? Je bent bekend met de term vredesduiven, deze mensen zijn precies het tegenoverstelde: echte *warhawks*. Politici die ongeacht de situatie altijd inzetten op de noodzaak voor een militaire interventie (vaak verhuld in een ethisch, moreel of menselijk argument). Die overal gevaar zien, en dat waar dan ook ter wereld met harde hand de kop in willen drukken. Degenen die liever wel, dan niet het oppermachtige Amerikaanse leger inzetten (bij twijfel schieten zeg maar). De bereidwilligheid van de Amerikanen om in klamme jungles of dorre woestijnen hun levens op te offeren voor andermans zaak, komt in grote mate bij deze club vandaan.

Wat voor argumenten je kunt verzinnen om een oorlog te starten, hangt af van je wereldbeeld. Het wereldbeeld van de neocons kan het beste met de volgende kernwaarden worden beschreven die al vijftig jaar een stabiele factor zijn voor de club. Ze zijn ervan overtuigd dat er een constante strijd tussen goed en kwaad gaande is op de wereld, waarbij de VS het recht maar ook de verplichting heeft om de 'goede' troepen te leiden in confrontaties waar dan ook ter wereld. De basisgedachte hierbij is dat militaire kracht en overmacht de enige taal is die tegenstanders van Washington begrijpen. Om alle dreiging in de wereld op afstand te houden, moét de VS daarom een enorm leger hebben en ook bereid zijn om dat leger (waar dan ook ter wereld) met daadkracht en overtuiging in te zetten: vrede Amerikaanse stijl. Neocons zijn dan ook uitgesproken voorstanders van het eerder besproken *'police the world'* dat ook wel Pax Americana wordt genoemd. Zij zijn het dan ook die altijd het hardste roepen dat het budget voor defensie omhoog moet (je begrijpt nu ook waarom ze zo goed met het MIC klikken).

Waarom zijn die neocons zulke felle rakkers en hoe komen ze aan die stellige opvattingen? Dat is volgens henzelf tot stand gekomen en vormgegeven door een traumatische geschiedenis vol pijnlijke lessen. De belangrijkste reden voor hun ideologie is echter het falen van het afstoppen van het opkomende nazisme in de aanloop naar de Tweede Wereldoorlog toe. Toen Hitler aan de macht kwam, werd er met hem overlegd en onderhandeld om een oorlog te voorkomen in plaats van dat er meteen met gestrekt been in werd gevlogen. Zo werd in het verdrag van München bijvoorbeeld afgesproken dat een deel van Tsjechoslowakije (dat aan Duitsland grensde en waar veel Duitssprekende minderheden woonden) aan Duitsland zou worden gegeven. De kritiek van de neocons op dit beleid is duidelijk: de Tweede Wereldoorlog werd uiteindelijk onvermijdelijk omdat Hitler zijn Rijk in alle rust kon opbouwen en uitbreiden. Ook de VS bemoeide zich in die eerste jaren namelijk niet met de Europese situatie. De neocons hebben hiervan geleerd dat snel en doortastend optreden de norm moet zijn: dat je afzonderlijk houden van een conflict (isolationisme) de grootst mogelijke fout is die de VS kan maken. Zij zien het nastreven van een politieke vrede door de dialoog aan te gaan daarom als zinloos theeleuten: een zwaktebod voor mensen met een rubberen ruggengraat. Op je lauweren rusten is dodelijk en dat moet worden bestreden, ongeacht wat dat kost.

Een van de grondleggers van het neoconservatisme is Norman Podhoretz. Hij stelt dat de VS de nazi's heeft verslagen in WO II, de communisten heeft verslagen in wat hij WO III noemt, en dat in onze tijd het islamofascisme moet worden verslagen in WO IIII. Alles langs de kaarsrechte goed- versus kwaad-liniaal dus. Dit verklaart ook de wel heel erg proactieve houding van de neocons in het Midden-Oosten. Er is immers altijd een 'nieuwe Hitler' die uit het niets kan opduiken. Daarom is er een permanente staat van paraatheid nodig om de wereldvrede te bewaken. Zie hier de oorsprong van hun wens om militaire dominantie over de wereld te behouden, of in hun woorden *peace through strength.* Neocons vrezen dan ook het meeste dat er een moment komt dat er niets meer te vrezen is in de wereld: als er geen gevaar meer dreigt. Omdat de gebruikelijke reactie van de Amerikanen zal zijn om zich terug te trekken in isolationisme zal Washington zijn grip op de wereld verliezen.

Pick up some crappy little country

Met een grote macht, komt ook een grote verantwoordelijkheid om die macht niet te misbruiken. Het zou een van de moeilijkste, zwaarstwegende en weloverwogen keuzes moeten zijn om oorlog te voeren: wanneer politici besluiten dat hun twintigers en dertigers uit het leger vanwege staatsbelang andere leeftijdsgenoten moeten vermoorden. En daar wordt het al snel problematisch. Want alleen het hebben van een sterk leger als afschrik-factor is volgens neocons niet genoeg als je dat leger nooit gebruikt. Oorlog is in de ogen van de neocons dan ook niet alleen rechtmatig als alle andere opties zijn geprobeerd. Soms kan wat hen betreft ook een *pre-emptive strike* (oorlog om erger te voorkomen) noodzakelijk zijn, zelfs wanneer het veronderstelde gevaar pas in de toekomst een probleem zal worden. Alsof je Hitler in 1935 laat omleggen omdat je weet waar zijn leiderschap uiteindelijk toe zal leiden. Zo'n militaire ingreep dient daarbij een tweede doel: het geeft de kans om de spierballen te laten zien. Je wilt immers zeker weten dat de vijanden jouw militaire macht kennen, vrezen en serieus nemen. En dat lukt niet alleen door een grote mond op te zetten. Soms moet je een tik uitdelen en een voorbeeld stellen aan de rest om iedereen in het gareel te houden. Hoe dat werkt, zie je bijvoorbeeld bij

de neocon Michael Ledeen die een gewaardeerde en regelmatig geraadpleegde consultant is voor de Amerikaanse Veiligheidsraad, Binnenlandse Zaken en Defensie. Hij stelt: *every ten years or so, the United States needs to pick up some crappy little country and throw it against the wall, just to show the world we mean business.*[15] 'Eens in de zoveel tijd moet je een treurig slap landje oppakken en tegen de muur smijten zodat de rest van de wereld er weer even aan herinnerd wordt dat je niet met ons moet spotten'. Dat zijn toch zinnen die je eerder van een maffioso verwacht dan van een hooggeplaatste adviseur voor de Verenigde Staten is het niet?

Dat neocons graag routinematig hun militaire macht vertonen, blijkt uit het gegeven dat er wel erg luchtig met militaire interventies wordt omgesprongen. Ze zijn een belangrijke reden achter het feit dat van de 248 gewapende conflicten die er tussen de Tweede Wereldoorlog en de eeuwwisseling zijn geweest, er 201 door de Verenigde Staten zelf zijn gestart (dat is 81 procent!). Precies zoals Eisenhower voorspelde, zal je meer oorlog zien dan noodzakelijk is wanneer het voeren ervan voor een kleine groep mensen winstgevend is.

Het is oppassen geblazen dus voor die neocons. Maar wie zijn er dan precies neoconservatief? Wie zijn er aan het lobbyen om militair in te grijpen en bommen te gooien onder het vaandel van democratie en mensenrechten? Dat is een lastig te beantwoorden vraag omdat de ideologie zich niet via links/rechts, of Democratisch/Republikeinse partijlijnen laat onderverdelen. De Republikeinse president Reagan stond bijvoorbeeld onder zware invloed van de neocons, maar ook de Democraat Hillary Clinton is streng neoconservatief. Het is wellicht niet verrassend, maar wel belangrijk om te noemen dat het presidentschap van George W. Bush die de oorlogen in Afghanistan en Irak zou ontketenen een kabinet vol neocons had. Zij hadden bij het vormgeven van zijn buitenlandse beleid dan ook een hele dikke vinger in de pap.

Hoe kun je een president onder de duim houden? De verkiezing van Trump heeft ons geleerd dat Amerikanen niet per se intellectuele zwaargewichten als president van hun land verkiezen. Hoe dommer een president is, hoe eenvoudiger hij te manipuleren is: ook Bush was niet het scherpste mes uit de keukenla. Hij liet zich adviseren door vooraanstaande neoconservatieve *hardliners* zoals Paul Wolfowitz, Richard Perle en Elliot Abrams. En hoewel zijn vicepresident Dick Cheney en minister van Defensie Donald Rumsfeld officieel geen openlijk lid van de neoconservatieven waren, lieten zij zich om redenen die we later zullen benoemen maar al te graag door hen adviseren. Het resultaat was een op oorlog belust Amerika.

American dominance in the Middle East

Toen dit kabinet nog maar een klein half jaar aan het roer stond, zou het een reden krijgen om die oorlogszin ergens op te kunnen botvieren. Op 11 september 2001 werd de VS in het hart van de natie geraakt. Het was dé gebeurtenis bij uitstek die onze 21e eeuw zou vormgeven. Iedereen die de vliegtuigen het WTC in zag vliegen, wist meteen dat dit niet onbestraft zou blijven. De illusie van vrede en veiligheid was in een klap verdwenen. Het zou het startschot van de vele Amerikaanse oorlogen in het Midden-Oosten zijn, of zoals de neocons het omschreven: de Pearl Harbor van onze tijd.

Maar waren de aanslagen op 11 september de reden voor de oorlogen? Of was het slechts een excuus? De wens en het plan om oorlog te voeren in het Midden-Oosten bestond namelijk al veel langer en Irak lag al veel langer onder vuur. De neocons waren al jaren voordat Bush

überhaupt president was aan het lobbyen geweest om de Amerikaanse invloed in het Midden-Oosten te vergroten, en Saddam Hoessein omver te werpen. Dat deden ze vanuit hun eigen, speciaal voor dat doel opgerichte denktank: Project for a New American Century (PNAC). (Het laat zich raden wat het doel van die denktank was voor het Amerika van de 21e eeuw: voorstellen doen voor Amerikaanse militaire dominantie.) In een brandbrief aan zijn voorganger president Clinton vroegen de neocons al in januari 1998 of de president niet een nieuw plan kon opstellen met betrekking tot Irak. Het was volgens de neocons van immens belang om militaire actie te ondernemen om Saddam van zijn troon te verwijderen omdat ze bang waren dat hij *weapons of mass destruction* had. (Komt dit je bekend voor?) De ondertekenaars waren meer dan bereid om de president waar dan ook te ondersteunen met deze moeilijke, maar belangrijke taak.[16] Wie waren dat dan? De *usual suspects*. Perle, Wolfowitz, Abrams en vele anderen: dezelfde neocons die in onze eeuw in het kabinet van Bush zaten en zodoende de reactie van Washington op de aanslagen konden bepalen. Ze hoefden dit keer echter niet meer eindeloos te lobbyen en te bedelen voor een militaire interventie omdat ze nu zelf aan de knoppen zaten. Eindelijk kon de wereld naar hun inzicht worden bestuurd. Ze hoefden daar alleen maar de 'vormbare' Bush van te overtuigen: een koud kunstje. Dat deden ze door een beeld te schetsen van allesoverheersende en levensgevaarlijke terroristen die de VS wilden overnemen (een beetje zoals dat vroeger van de communisten werd gevreesd). Dit moest koste wat kost worden tegengegaan en zou worden bestreden in wat zij de *'War on Terror'* noemden.

Bush was zoals verwacht snel overtuigd van de noodzaak van de inzet van het Amerikaanse leger en kwam niet veel later met zijn nieuwe buitenlandse koers. Hoewel dit beleid de boeken inging als de Bush-Doctrine had het beter de neocon-doctrine kunnen heten: de invloed van de warhawks was onmiskenbaar. De VS kon het zich volgens dit beleid niet langer permitteren om achteruit te hangen. In plaats van de *containment* politiek zoals de VS dat vroeger had nagestreefd, zou er nu actief en dominant als alleenheerser moeten worden opgetreden in de wereld. Washington moest bereid zijn om preventieve oorlogen te gaan voeren en daarbij ook te handelen als er in het buitenland geen gewillige partners gevonden konden worden die ze daarbij wilden helpen. Uiteraard betekende dit dat het budget voor het Pentagon linea recta moest worden opgeschroefd: het was de natte droom voor het MIC.

De implicaties voor de wereld zouden enorm zijn nu de neocons minimaal vier jaar de tijd hadden om hun diabolische plannen uit te voeren. Vind je dat iets te overdreven klinken? Aan de hand van een verklaring van Generaal Wesley Clark weten we dat daar niets aan overdreven was: hij was degene die openbaarde dat het Pentagon al luttele dagen na de aanslagen op 11 september had besloten om oorlog te zullen voeren. Clark vertelde dat hij daar op 20 september door de eindeloze gangen liep en toen toevalligerwijs Rumsfeld en Wolfowitz tegen het lijf liep. Toen hij naar eigen zeggen even 'gedag' kwam zeggen tegen een paar van zijn collega's werd hij geroepen door een collega-generaal. We laten Clark zelf even aan het woord om te vertellen hoe dat gesprek ongeveer verliep. (De gehele video ervan vind je gewoon hier op YouTube.[17]) *He said, 'Sir, you've got to come in and talk to me a second. We've made the decision we're going to war with Iraq.' I said, 'We're going to war with Iraq? Why?' He said, 'I don't know' He said, 'I guess they don't know what else to do.' So, I said, 'Well, did they find some information connecting Saddam to al-Qaeda?' He said, 'No, no.' He says, 'There's nothing new that way. They just made the decision to go to war with Iraq'.* Opzienbarend bewijs

van het feit dat er al dagen na de aanslagen op de Twin Towers, zonder dat er een directe aanleiding of reden was, werd besloten om een oorlog met Irak te voeren. (Terwijl die oorlog pas twee jaar later in 2003 zou losbarsten omdat er 'geen ander keuze zou zijn', was die dus al lang en breed van tevoren in het Pentagon bekokstoofd.)

Hoewel dat op zichzelf oprecht schokkend genoeg is, zijn we er nog niet. Een paar weken daarna, toen Amerika inmiddels Afghanistan aan het bombarderen was, ging Clark opnieuw bij de betreffende generaal langs. Hij vroeg hem hoe dat nou precies zat, en of ze wel nog steeds van plan waren om ook een oorlog tegen Irak te starten. Die generaal reageerde dat het veel erger was: *oh, it's worse than that.* Wat was er aan de hand? Hij overhandigde Clark een geheime memo die hij vlak daarvoor vanuit het ministerie van Defensie had gekregen en zei: *sir this is a memo that describes how we're going to take out seven countries in five years, starting with Iraq, and then Syria, Lebanon, Libya, Somalia, Sudan and, finishing off, Iran.* Deze club maniakken wilde in een tijdsbestek van vijf jaar met zeven(!) verschillende landen oorlogen starten: allemaal in het geopolitieke scharnierpunt rondom en in het Midden-Oosten. Met de kennis van nu was het veelzeggend dat Bush in september 2001 al voorspelde dat de oorlogen tegen terrorisme nog wel even zouden duren: *this crusade on terrorism is going to take a while.* Ook het feit dat Michael Ledeen (die vond dat je af en toe even een landje tegen de muur moest werken) al in september 2002 in de Wall Street Journal wist te voorspellen dat de War on Terror niet in Bagdad zou eindigen, zou een teken aan de wand blijken te zijn.[18] Maar dat kun je toch niet maken? Dit kan toch allemaal niet waar zijn!? Helaas wel. Ook Generaal Lawrence Wilkerson die in de regering van Bush een belangrijke functie als stafchef voor diens staatssecretaris had, bevestigde de memo: *I had a security clearance and i did see it.*[19] De echtheid van de memo werd verder bevestigd door de prestigieuze Pulitzerprijs-winnende en alom gerespecteerde onderzoeksjournalist Seymour Hersh. (De beste man wordt al decennia door vrijwel alle vrije pers in de wereld gevierd en geroemd vanwege zijn betrouwbare, onafhankelijke en niets ontziende werk.) In zijn boek: 'Reporter: a memoir' dat in juni 2018 uitkwam en terugblikte op zijn carrière, herinnert Hersh zich op pagina 306 dat hij tijdens een interview met een niet Amerikaanse Generaal de beruchte memo overhandigd kreeg. (De oorlog in Irak was toen al een aantal maanden aan de gang.) *I was provided with a copy of a Republican neocon plan for American dominance in the Middle East.* Het betrof het neoconservatieve plan om het Midden-Oosten te domineren met als doel om de VS de alleenheerser in de felbegeerde regio te maken.

Hoewel de betreffende generaal een bondgenoot van de Amerikanen was, was hij zo geschrokken van de Bush-Cheney agressie die er in stond beschreven dat hij het naar eigen zeggen wel móest doorspelen. Hersh las de memo en snapte diens angst: *there was reason to be rattled.* Wat stond er in de memo beschreven? Je gelooft je ogen niet: *to make the region feel in its bones, as it were, the seriousness of American intent and determination.* Amerika's vijanden moesten tot in hun botten voelen dat het de VS menens was *they are fighting for their life: Pax Americana is on its way, which implies their annihilation.* Holy crap, het staat er echt! Ze moeten daar in Verweggistan weten dat we er aan komen en dat ze zullen moeten vechten voor hun leven om hun eigen vernietiging te voorkomen?! Te bizar voor woorden.

Met de kennis van nu weten we inmiddels hoe serieus de memo was: alle landen die erin werden genoemd, zijn direct of indirect politiek en militair onder druk gezet door Amerika en zijn bondgenoten. Een aantal zijn er al omvergeworpen en in een paar van die landen zijn tot

op de dag van vandaag militairen gestationeerd. Deze kille realiteit leert ons dat het met psychopaten gevulde neoconservatieve kabinet van Bush onze met oorlog doordrenkte eeuw al op papier had uitgetekend voordat deze überhaupt was begonnen. Wilkerson zou de gretige, oorlogszuchtige aard van de neocons achteraf als volgt samenvatten: *9/11 gave them the opportunity to do what they were going to do anyway, only they did it a lot faster.* 'De aanslagen gaven ze de kans om te doen wat ze al lang van plan waren, maar nu een stuk sneller'. Voorbedachte regime change dus, net zoals we dat in Zuid-Amerika hebben gezien.

Hoe kregen ze die oorlogen voor elkaar? Een oorlog moet immers altijd worden goedgekeurd door de vertegenwoordigers van het volk: het Congres. Een van de drie takken van de overheid die elkaar in balans houden, toch? Ook daar was aan gedacht. Normaalgesproken kan een president inderdaad niet op eigen houtje een oorlog starten, maar daar kwam in de nadagen van de aanslagen verandering in. Slechts drie dagen na 9/11, terwijl er vanuit de puinhopen van ground zero nog steeds rook opsteeg, werd er een nieuwe wet voor de inzet van militair geweld voorgelegd. Hoewel het de macht van de Amerikaanse president onvoorstelbaar zou vergroten, stemde het Congres ermee in: ze deed daarmee afstand van haar eigen mogelijkheden om de president te controleren. Van een weloverwogen afweging leek echter geen sprake. Het patriottisme en blinde verdriet sijpelde door in het Congres, waar de wet goedkeuring kreeg met aantallen die je doorgaans alleen in een bananenrepubliek ziet: in de Senaat stemden 98 voor en nul tegen, in het Huis van Afgevaardigden stemden 420 voor en één tegen. Het trauma van 9/11 was misbruikt om Bush de militaire macht te geven die de neocons zo graag wilden. In de emotionele en angstige dagen na de aanslagen leken alle middelen geheiligd om het kwaad te bestrijden. Alle oorlogen van onze 21e eeuw zouden onder dit vluchtig afgehamerde 'wettelijke' framewerk worden gevoerd. Alleen congreslid Barbara Lee liet een tegengeluid horen waarvan we achteraf alleen kunnen (wan)hopen dat er iemand naar had geluisterd: *we must be careful not to embark on an open-ended war with neither an exit strategy nor a focused target ... As we act, let us not become the evil we deplore.* Ze waarschuwde ervoor dat Washington niet aan eindeloze oorlogen zonder een duidelijk plan of einddoel moest beginnen: dat ze ervoor moesten waken om in de zoektocht naar rechtvaardigheid niet hetzelfde kwaad te worden dat ze zo verafschuwden. Het heeft uiteraard niet gebaat: Bush en de neocons mochten het leger voortaan volledig naar eigen inzicht inzetten tegen iedereen van wie hij had besloten of vermoedde dat ze ook maar enige rol hadden gehad in het plannen, financieren, plegen, helpen of gedogen bij de specifieke aanslagen, of bij terrorisme in het algemeen.[20] Met alle gevolgen van dien.

6 | Afghanistan, *Graveyard of Empires*

Nu wordt het leuk: in de komende hoofdstukken worden we beloond voor alle informatie die we tot nu toe hebben opgenomen. Met die kennis op zak, kunnen we de gebeurtenissen die onze 21e eeuw hebben vormgegeven en die we in de vorige hoofdstukken in het voorbijgaan hebben besproken met een frisse blik onder de loep nemen. Tijd voor wat kritisch denkwerk en een stevige analyse.

We weten dat Bush I vol zat met neocons die voordat we deze eeuw in gingen al wisten dat ze in een hele rits landen oorlog wilden voeren. We weten inmiddels ook dat de eerste oorlog in Afghanistan zou worden afgetrapt vanwege het enorme geopolitieke belang van dat land voor de Amerikaanse dominantie: het *Pax Americana.* Eurazië was immers het belangrijkste continent om je invloed in te laten gelden. Met Afghanistan als zijn as was het land dé sleutel om de regio te kunnen controleren. Mede daarom wist de invloedrijke Brzezinski in zijn boek 'The Grand Chessboard' (het grote schaakspel) al in 1997 te voorspellen dat de eerste grote oorlog van de 21e eeuw in Afghanistan zou worden gevoerd. Voordat we het verloop van die oorlog van iets dichterbij bekijken en doorlopen, is het van belang om ook hier even terug in de tijd te gaan. Want hoewel de meesten van ons tot de aanslagen van 11 september nog nooit eerder van de Taliban of Bin Laden hadden gehoord, was het voor de Amerikanen een bekende combinatie uit het verleden.

Make a deal with the devil

Oorlog tegen Afghanistan, wie is er niet groot mee geworden? Het is door de jaren heen een relatief populair tijdverdrijf geweest. De groten der aarde, waaronder Genghis Kahn, Alexander de Grote en de Sovjet-Unie hebben allemaal zonder succes geprobeerd om het land blijvend onder de duim te krijgen: allemaal hebben ze hun tanden stukgebeten op de bikkelharde Afghanen. Het land wordt dan ook niet voor niets 'graveyard of empires' genoemd.

Hoewel er door de eeuwen heen veel strijd is geweest om het land, was het niet altijd zo ongezellig in Afghanistan. In de jaren zestig en zeventig was het schitterende land met zijn fabelachtige bergen en rijke historie bijvoorbeeld een populaire vakantiebestemming: dat gold voor het hele Midden-Oosten. Ook vanuit Nederland werden busreizen vol hippies via het Midden-Oosten naar Afghanistan en India vervoerd omdat de sfeer daar zo lekker was en de hasj van zo'n goede kwaliteit. (Je begrijpt dat het één het ander niet per se in de weg zat. Deze 'Andere tijden'-documentaire geeft een interessante sfeerimpressie.[1]) Die pret was snel voorbij toen de aangrenzende Sovjet-Unie het land rond de kerstdagen van 1979 binnenrolde met hun tanks. Dat deden ze naar eigen zeggen op uitnodiging van de Afghanen, maar ondertussen installeerden ze wel eventjes een nieuw regime.

Nu weten we inmiddels dat de Koude Oorlog vooral onder de radar in zogenaamde proxy-oorlogen werd uitgevochten. Dat was niet alleen in Zuid-Amerika, maar op veel meer plaatsen het geval. Zo ook die in Afghanistan. Zodra de Russen er voet aan de grond kregen, kwam ook de CIA in actie om tegengas te bieden. Ze zochten zoals gewoonlijk opnieuw naar mensen die ze konden betalen, trainen en bewapenen om het vuile werk voor hen op te kunnen knappen. Die vonden ze dit keer in de inheemse Afghaanse bevolking die niets van de binnentrekkende

Russen wilde weten. De CIA smokkelde als vanouds het benodigde geld en de wapens het land binnen om die aan de verzetsstrijders te geven. In de geheime operatie genaamd 'Cyclone' werd er jaarlijks meer dan zevenhonderd miljoen dollar uitgegeven in een poging om de Russen het land uit te jagen.[2] Daarnaast werd de Afghanen de inmiddels bekende terreur-training aangeboden en leverde Washington satellietfoto's met daarop de locaties van de Russische troepen. (Als je dit als een filmscript vindt lezen dan ben je niet de enige: er zijn meerdere niet onaardige films over operatie Cyclone gemaakt waaronder Rambo III en Charlie Wilsons War.)

De Afghaanse proxy-oorlog met Amerikaans geld, wapens en informatie was trouwens helemaal niet zo heel geheim. Westerse politici en de media schepten er openlijk over op dat hún CIA de benodigde automatische wapens en raketwerpers aan de Afghaanse vrijheidsstrijders leverden. De in 1982 gelanceerde spaceshuttle Columbia werd door Reagan zelfs opgedragen aan de Afghanen: zij en de Amerikanen waren wat de president betrof één in hun strijd. *Just as the Columbia represents man's finest aspirations in the field of science and technology, so too does the struggle of the Afghan people represent man's highest aspirations for freedom.*[3]

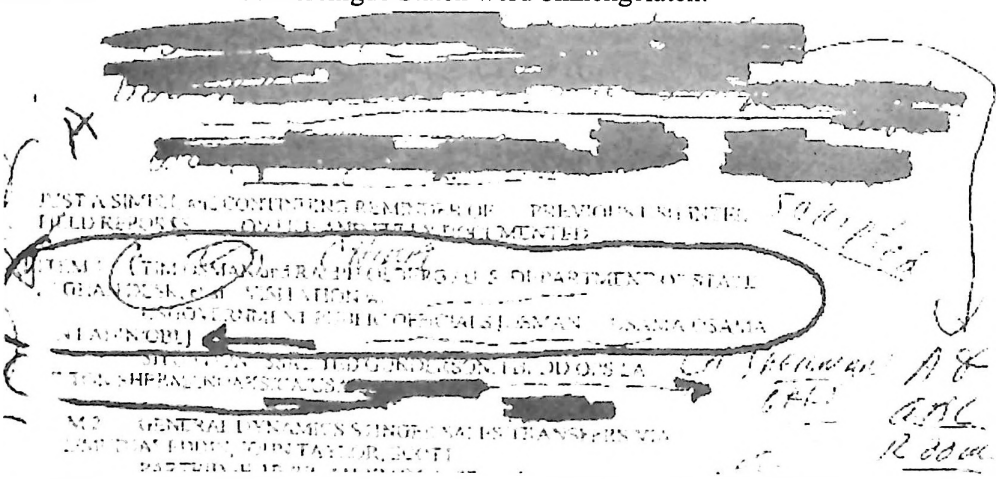
Maar met een op afstand betaald en bewapend groepje huurlingen ga je een oorlog tegen de machtige Sovjet-Unie niet gauw winnen: dat snapten de Amerikanen zelf ook wel. Brzezinski (die op dat moment National Security Adviser was) wees er echter op dat ze niet per se hoefden te winnen: als ze het maar zo lang en zwaar mogelijk maakten voor de Russen. Hij stelde voor om er een on-winbare guerrillaoorlog van te maken die de Sovjet-Unie zoveel geld, levens en uiteindelijk moreel zou kosten dat ze wel móesten breken: *to make the soviets bleed for as much and as long as possible.*[4] Het waren natuurlijk echter niet alleen de Sovjets die zouden lijden. De bloederige strijd die volgde, zou bijna tien jaar duren en aan meer dan twee miljoen(!) Afghanen het leven kosten.

Om te zorgen dat er genoeg kanonnenvoer was, werden mensen op alle mogelijke manieren bij de strijd betrokken. Brzezinski zelf kwam hoogstpersoonlijk naar Pakistan om de daar naartoe gevluchte clans ervan te overtuigen om zich in te zetten voor de strijd in Afghanistan. Ingevlogen in een helikopter sprak hij de door zongebruinde, gerimpelde oude mannen die het vroeger in Afghanistan voor het zeggen hadden gehad toe, in de hoop dat ze zich voor zijn geopolitieke karretje wilden laten spannen. (Ik raad je aan om het filmpje van een minuut even te bekijken.[5]) Hij wees naar de horizon richting Afghanistan en zei: *that land over there is yours, you'll go back to it one day, because your fight will prevail, and you will have your homes and your mosques back again.* 'Dat is toch jullie land? Ga het maar terugveroveren!' Om het enthousiasme op te krikken, werd de religieuze kaart gespeeld: mensen werden aangemoedigd om toch vooral mee te doen aan deze heilige oorlog (jihad). Iedere vrome moslim zou toch mee moeten willen vechten om de Afghanen te bevrijden van de goddeloze Sovjets? *Your cause is right, and God is on your side* moedigde Brzezinski ze vurig aan. En met succes. Uit de Arabische landen rondom Afghanistan stroomden duizenden van deze heilige strijders (mujahideen) het land binnen die zich bij de jihad aansloten omdat hun religieuze leiders ze daartoe hadden opgeroepen.

Zo ronselde de CIA in heel centraal Azië jongemannen die voor een paar dollars in de rebellenlegers wilden vechten. Ze waren daarbij opnieuw bereid om ver te gaan: niets was te gek om de Russen af te stoppen. Een weinig bekend feit is dat de CIA de officiële tactiek had om de moslimwereld te radicaliseren omdat extremistische moslims nu eenmaal eerder geneigd

zouden zijn om de wapens op te pakken. Dat zou de strijd tegen de Sovjet-Unie een stuk efficiënter maken. Met die insteek werden overal in de Arabische wereld zogenaamde Madrasscholen gefinancierd die hun volgelingen met deze meest extreme variant van de islam indoctrineerden. Ook werden veroordeelde criminelen in het Midden-Oosten uit de gevangenissen gehaald, tot de tanden bewapend en met hun neus richting de Russen in Afghanistan losgelaten. Opgeruimd staat netjes moeten ze gedacht hebben. In een profiel van de New York Times verklaarde Michael Vickers, die een hoge positie binnen de CIA had bekleed tijdens deze operatie, dat ze zich er terdege van bewust waren geweest dat het geen lieverdjes waren: *you make a deal with the devil to defeat another devil.*[6]

Hier komt Bin Laden voor het eerst om de hoek kijken. Hij was een van die buitenlandse jihadistische duivels die zich aansloot in de strijd tegen de Russen. (Fun fact: hij zou ironisch genoeg worden ingehuurd om met het bouwbedrijf dat hij had het CIA-trainingskamp in Khost in Afghanistan te bouwen.) Vooral dankzij de bakken met geld die hij vanuit zijn steenrijke Saudische familie meebracht, kreeg hij al snel een prominente rol bij de verzetsstrijders. Bin Laden kreeg daarop een speciale taak van de CIA: hij werd uitgekozen om zijn netwerk te gebruiken om nieuwe jihadisten te rekruteren. Klinkt die samenwerking vergezocht? Toen hij in Amerika op bezoek was, werd hem door de CIA een alias gegeven: de documentatie daarvan bestaat nog. Hoewel de kopie niet perfect is, valt in het omcirkelde gedeelte te lezen dat Osama n Ladin als Tim Osman de Verenigde Staten werd binnengelaten.

De relatie tussen de Afghanen en de Amerikanen was dus niet altijd kommer en kwel. Zolang de jihadisten de Russen de pan uit veegden en de Amerikanen daarvoor betaalden, was er een succesvolle samenwerking tussen de twee.

Na tien jaar in een bloederige guerrillaoorlog te hebben gevochten, waren de Russen aan het einde van de jaren tachtig eindelijk moegestreden en trokken ze zich terug uit dit belangrijke kantelpunt in de regio: driewerf hoera! Schitterend om te zien dat de Amerikanen en de moslims zo goed samen konden werken tegen het communistische gevaar. Bin Laden werd in de westerse media als de held van de Afghanen gepresenteerd. In het artikel uit 1993 uit The Independent getiteld: 'Anti-Soviet warrior puts his army on the road to peace', werd hij gememoreerd als een dappere, heilige strijder tegen het kwaad.[7] In het paginagrote artikel inclusief foto waarop de rebellenleider breed glimlacht, werd hij als een legende van de heilige oorlog beschreven: *Mr Bin Laden looks every inch the mountain warrior of mujahedin legend.*

De realiteit op de grond in Afghanistan was echter anders. Zodra het gevaar van de Russen was geweken, was er geen gezamenlijke vijand meer waar ze gebroederlijk tegen konden optrekken. Nadat de Afghanen tien jaar hadden gestreden voor, en geleden onder de bloedige oorlog die er in hun land was gevoerd, werd er vervolgens geen dollar meer beschikbaar gemaakt voor de wederopbouw. (Dit was de voornaamste reden dat de vrijheidsstrijders al snel gefrustreerd raakten door de VS, en ze als de zoveelste bezetter in plaats van als bevrijder begonnen te zien. Vanaf dat moment begon de Amerikaans-Afghaanse relatie te verzuren.) Tot overmaat van ramp was de groep zwaarbewapende ex-gevangenen die was losgelaten ook niet zoals de bedoeling was braaf een stille dood gestorven. Ze bleken tot Washingtons verdriet een aardig robbertje te kunnen vechten en zouden de meest radicale groep extremisten voortbrengen. Dat clubje fanatiekelingen zou op zijn beurt de basis vormen voor de toekomstige leiders van het land en de toekomstige vijand van de VS: de Taliban.

The good war

Met deze beknopte voorgeschiedenis van het land in beeld, kunnen we het 21e-eeuwse offensief in Afghanistan iets genuanceerder bekijken. Het was het eerste land dat na de aanslagen van 11 september door de neocons werd binnengevallen. Maar hoe zat dat precies? Uit onderzoek bleek immers al snel dat vijftien van de negentien kapers van de vliegtuigen uit Saudi-Arabië kwamen, twee uit de Verenigde Arabische Emiraten, eentje uit Egypte en een uit Libanon. Waarom dan Afghanistan aanvallen? De club van Osama werd er het meest van verdacht om verantwoordelijk voor de aanslagen te zijn en hij hield zich volgens Amerikaanse bronnen schuil in het land. De Amerikaanse president George W. Bush legde namelijk tien dagen na de aanslagen uit dat het bewijs niet definitief was, maar dat alle informatie op dat moment wel richting Al-Qaida leek te wijzen. In een toespraak voor het Congres zei hij: *who attacked our country? The evidence we have gathered all points to a collection of loosely affiliated terrorist organizations known as Al Qaeda.*[8] Al-Qaida was volgens de neocons een netwerk van kwaad dat op zoek was naar werelddominantie: *Al Qaeda is to terror what the mafia is to crime.*[9] Bush zei dat er duizenden moslims in Afghanistan werden opgeleid in de *tactics of terror* (ironisch genoeg precies datgene wat de VS in de jaren daarvoor zelf had gedaan). Ze móesten daarom wel optreden omdat het land anders één groot trainingskamp voor de mannen van Al-Qaida zou worden: 9/11 zou dan pas het begin van alle ellende zijn. Het was ook de reden dat Obama de oorlog in Afghanistan later *'the good war'* zou noemen: ze hadden simpelweg geen keuze.

Maar hoe kon dat nou ineens? Osama was toch juist altijd een vriend van de show geweest? Waar was het mis gegaan? Nadat de Russen het land uit waren geknokt, ging het in de jaren negentig al snel de verkeerde kant op met Bin Laden waarna de liefde bekoelde. Toen de VS het land na de oorlog verliet, zou hij de door de CIA opgeleide groep jihadisten onder zijn hoede nemen. Zij gingen door onder een andere naam die de boeman van de 21e eeuw zou worden: Al-Qaida. (Onderzoek van de Stanford University bevestigt dat Bin Laden Al-Qaida vrij eenvoudig kon opzetten door het logistieke terreur-apparaat van de CIA simpelweg over te nemen.[10] Het is dan ook al langere tijd een publiek geheim dat de VS zelf aan de wieg van zijn grootste vijand uit de 21e eeuw heeft gestaan.)

De VS moest nu dus onderhandelen met zijn voormalige partner (de Taliban) om hun voormalige werknemer Bin Laden uitgeleverd te krijgen: zoals iedereen die wel eens een vecht-

scheiding heeft meegemaakt weet, gaat dat niet van harte. De VS zette zijn beste beentje voor en vroeg of de Taliban mee wilde werken zodat ze hem konden berechten voor de aanslagen. Ondanks de gevoelige relatie tussen de twee stemden ze daarmee in. In overeenstemming met de regels van de VN-Veiligheidsraad wilden de Afghanen wel eerst graag inzage in het bewijs dat de VS had waar ze hun verzoek tot uitlevering op baseerden. Zodra ze dat zouden krijgen, was de Afghaanse regering bereid om volledig mee te werken en om iedere verdachte van betrokkenheid bij de aanslagen te arresteren en uit te leveren. Dat verzoek werd door de VS echter van de hand gedaan: ze wilden geen bewijs laten zien. Dat was volgens Bush ook helemaal niet nodig: *there's no need to discuss evidence of innocence or guilt. We know he's guilty.*[11] 'We hoeven geen bewijs te laten zien want we weten al dat hij schuldig is'. Oké, raar: dat klinkt niet als iemand die net zo gemakkelijk waterdicht bewijs kan overhandigen, vind je wel? Dat vond de Taliban ook niet, en dus wilden ze Bin Laden niet uitleveren.

Toen ze goedschiks geen resultaat behaalden, moest het maar kwaadschiks: de Amerikanen stelden daarom dat Osama bewust werd beschermd door de Taliban. Dat noemen ze *harbouring a terrorist*, wat hetzelfde was als terrorisme steunen en dus op basis van de haastig doorgevoerde wetgeving genoeg aanleiding was voor een militaire ingreep. Bush: *we will make no distinction between the terrorists who committed these acts and those who harbour them.*[12] Hij zou later uitleggen: *if anybody harbours a terrorist, they are a terrorist. If they fund a terrorist, they are a terrorist. If they house terrorists, they are a terrorist.*[13] Omdat de Taliban de bui al zag hangen, stelden ze begin oktober voor om Osama dan maar door een Afghaanse rechtbank te laten berechten zodat hij in ieder geval recht kreeg op een verdediging en de kans om zijn eigen onschuld te bewijzen. (Op zichzelf een redelijk voorstel als er voor uitlevering geen bewijs aangeleverd werd.) Maar ook dat voorstel werd direct van tafel geveegd. Bush zei dat er niet onderhandeld kon worden. Ze wilden twee dingen: Osama moest worden uitgeleverd en het leger wilde directe toegang tot het land krijgen om op zoek te gaan naar de trainingskampen. De Taliban kon maar beter luisteren, en wel meteen. Bush: *they will hand over the terrorists, or they will share in their fate.* Terroristen uitleveren dus of als een terrorist behandeld worden. Hoewel die beredenering wel heel kort door de bocht was, had Bush gelijk: hij kon doen wat hij wilde. Met zijn nieuwe wet op zak hoefde hij immers helemaal geen bewijs te laten zien. Hij kon zelf besluiten met wie en waarom hij oorlog wilde voeren: dat was dan ook precies wat er gebeurde. Hoewel de VN-Veiligheidsraad geen toestemming gaf voor een militaire operatie, ging niet veel later op 7 oktober operatie 'Enduring Freedom' (blijvende vrijheid) officieel van start. In de klopjacht naar één verdachte werd een land dat aantoonbaar niets met de aanslagen te maken had, gebombardeerd onder de vlag van zelfverdediging: de vrienden van vroeger waren nu staatsvijand nummer één.

Naast de bombardementen werd er ook op de grond gevochten. In de eerste periode was er van een grootschalige militaire operatie echter nog geen sprake: een relatief kleine groep van CIA'ers en andere elitetroepen trokken het land in. Die waren in hun jacht op Al-Qaida en de Taliban afhankelijk van samenwerking met plaatselijke groepen in het land die de Taliban ook zat waren. De steun van deze lokale *warlords* werd afgekocht door grof geld aan ze te geven. In ruil daarvoor vochten ze mee en wezen ze de Amerikanen de weg in het onherbergzame gebied. (Alle verschillende groeperingen samen werden door de Amerikanen de Northern Alliance (NA) genoemd.)

De oorlog werd dus uitgevochten tussen Amerika en de 'rebellen' aan de ene kant, en de zittende Afghaanse regering (de Taliban) en Al-Qaida. Of beter gezegd: de VS met zijn nieuwe vrienden tegen zijn oude vrienden. De oorlog in Afghanistan had wat dat betreft dan ook een redelijk hoog *unfinished business* gehalte. De beide vijanden die er bestreden dienden te worden, waren door de Amerikanen zelf gecreëerd. Hillary Clinton bevestigde dit toen ze in 2009 over de strijd in Afghanistan zei: *I mean, let's remember here: the people we are fighting today we funded twenty years ago.*[14]

Zoals gebruikelijk was de gewone burgerbevolking weer de grootste verliezer. Afghanistan verkeerde op het moment van de invasie al in zwaar weer: er heerste een grootschalige hongersnood in het land. Ongeveer vijf miljoen Afghanen waren voor het begin van de oorlog voor hun voedsel al afhankelijk van hulp van buitenaf. De bombardementen maakten dat logischerwijs alleen maar erger: de Afghaanse infrastructuur werd doelbewust gesloopt wat het verspreiden van voedsel nog vele malen moeilijker maakte. De vrees bestond dat er door het geweld tot wel tweeëneenhalf miljoen extra Afghanen aan honger konden overlijden. De situatie was zelfs zo nijpend dat de Verenigde Naties opriep tot een pauze van de bombardementen zodat er voedsel kon worden verspreid om een 'Rwanda-style' menselijke ramp te voorkomen.[15] Ook de vicepremier van Afghanistan Haji Abdul Kabir, vroeg al na acht dagen van bombardementen of de Amerikanen daar niet mee wilden stoppen zodat ze naar de onderhandelingstafel konden. Maar Bush was onverbiddelijk: de voorwaarden daarvoor waren duidelijk en met terroristen werd niet onderhandeld: de bombardementen gingen door totdat de Taliban aan alle eisen van de VS voldeed.[16] Dat er daardoor mogelijk miljoenen mensen aan de hongerdood zouden sterven, namen ze klaarblijkelijk voor lief.

De strijd tegen de vrienden van vroeger was behoorlijk gecompliceerd. Naast de westerse coalitieleden droeg namelijk geen van de andere partijen een uniform waardoor het onderscheiden van burgers en vijanden een onmogelijke taak bleek met vele nodeloze doden tot gevolg. De verschillende clans die de NA opmaakten, hadden daarnaast onderling nog een hoop appeltjes met elkaar te schillen waardoor ze onbetrouwbaar bleken: ze konden zomaar met elkaar in plaats van met de Taliban gaan vechten. Tot overmaat van ramp kregen ze door de Amerikanen grof geld uitbetaald voor iedere gevangen 'soldaat' die ze bij de Amerikanen aanleverden. Omdat dat zonder uniform iedereen wel kon zijn, werden ontelbare 'gewone' Afghanen of die van een strijdende clan door de NA opgepakt en aan de Amerikanen overgeleverd om vervolgens te worden opgesloten, verhoord en niet uitzonderlijk: gemarteld. Dat laatste gebeurde op speciaal daarvoor opgerichte plekken zoals Guantanamo Bay: een beruchte en afgezonderde gevangenis op de Amerikaanse marinebasis in Cuba die was aangewezen om van terreur verdachte Al-Qaida-strijders op te sluiten.

Cuba was daar een geschikte plek voor omdat de VS zich daar niet aan zijn eigen grondwet hoefde te houden met betrekking tot marteling en ondervraging. Daarbij konden er geen vervelende mensen meekijken om te controleren of de mensenrechten wel werden gewaarborgd: en dus gebeurde dat ook niet. Het recht op een advocaat of überhaupt een onderbouwde aanklacht werd de Afghanen niet gegund: gevangenen mochten niet eens met elkaar praten of naar elkaar kijken. Geblindeerd en gekneveld werden ze slechter behandeld dan dieren. Hieronder zie je er een aantal die eventjes gezellig mochten 'luchten'.

Eenmaal terug in hun kooi werden ze soms dagen uit hun slaap gehouden door keiharde en aanhoudende muziek, kregen ze geen eten, werden ze vernederd, geslagen en soms gewaterboard: alles in een poging om ze te breken.[17] De Amerikanen gingen daarin zo ver dat sommigen zouden sterven in afwachting van hun 'proces'.

Ondanks de moeilijkheden in Afghanistan bleek de Taliban zoals verwacht geen gelijkwaardige tegenstander te zijn. De Westerse overmacht was alles-overweldigend. Waar de Taliban zich had ingegraven en wel een sterke positie had, werd hun positie simpelweg doorgebeld waarna ze via de oppermachtige Amerikaanse luchtmacht een portie van het *MIC's finest* op hun dak kregen. Op afstand bestuurde raketten en bommen konden de Afghanen doden nog voordat zij de vijand überhaupt konden zien.

De vrienden van vroeger waren het al gauw zat om het op paarden en brommers op te nemen tegen het meest geavanceerde en doorontwikkelde leger ooit: en dus was het allemaal vrij snel voorbij. De Taliban gaf zich over of vluchtte. Het belangrijkste doel van de operatie om het Taliban bolwerk Mazar-i-Sharif in het Noorden in te nemen, was binnen een maand geklaard. Nog geen maand later waren ze ook in het zuiden uit Kandahar verdreven. Terwijl de Taliban een paar weken daarvoor nog negentig procent van Afghanistan controleerde, waren ze in het midden van november al in geen van de dorpen of steden meer aan de macht: ze waren de controle volledig kwijt en uit het land verdreven.

De operatie tegen Bin Laden eindige een maand later in december van dat jaar in het Tora Bora-gebergte aan de grens met Pakistan: daar zou hij zich volgens de NA schuilhouden. Hoewel meerdere bronnen stelden dat Osama naar Pakistan was gevlucht, wilde de minister van Defensie Rumsfeld daar niets van weten: *there isn't any reason to believe he is in Pakistan. There is every reason to believe he is in Afghanistan.*[18] In de media werden ondergrondse bunkers en grottencomplexen getoond van meerdere verdiepingen waar je met vrachtwagens naar binnen kon rijden. Twee weken lang werden er rond de klok onvoorstelbare hoeveelheden explosieven op de bergkammen gegooid. Het waren gouden uurtjes voor het MIC. Uiteindelijk bleek er na wekenlang het gebied minutieus te hebben afgezocht en uitgekamd van de voorgestelde schuilplaats niets waar te zijn. In plaats van de *mastermind* van 9/11 in een *state*

of the art bunkercomplex vonden ze nog geen geit in een grot. Bin Laden bleek inderdaad naar Pakistan te zijn gevlucht. Toch was de oorlog in Afghanistan volgens de Britse premier Tony Blair een groot succes. Hij sprak de zelfverzekerde woorden: *the final collapse of the Taliban is now upon us.*[19]

A carpet of gold or a carpet of bombs

Blair bleek echter iets te voorbarig. Wat een korte maar krachtige en precieze operatie moest worden om een terreurverdachte in een *'kill or capture mission'* klinisch uit deze wereld te verwijderen, zou in Amerika's langstlopende oorlog uitmonden en uiteindelijk twintig(!) jaar duren. In een rapport aan het Congres uit juli 2017 stelde het Pentagon dat de oorlog tot op dat moment een slordige 714.000 miljoen had gekost. Hoe kon het dat de VS met al die inzet en al dat geld de oorlog niet kon winnen als het klusje al na drie maanden zo goed al geklaard was? De Taliban vocht immers met antieke wapens tegen het meest geavanceerde, best gefinancierde en machtigste leger ter wereld. Er was bovendien een overmacht aan luchtmacht en een onuitputtelijk stroom bommen en granaten beschikbaar. En toch sleepte de oorlog zich twee decennia voort.

Waarom hebben ze niet doorgezet toen de overwinning in kannen en kruiken was? Critici stellen dat het helemaal niet de bedoeling was om definitief te winnen: een beslissende overwinning zou immers betekenen dat de VS het land daarna ook weer zou moeten verlaten. Nu ze eenmaal een militaire laars tussen de deur van het geopolitieke kantelpunt hadden, was het wellicht moeilijk om dat zo snel alweer op te geven. In de zelfgecreëerde chaos viel bovendien een heleboel geld te verdienen. Bommen gooien is voor het MIC immers nog altijd een stuk lucratiever dan geen bommen gooien. De honderdduizenden miljoenen dollars die the good war uiteindelijk kostte, betekende dat Afghanistan twee decennia een stabiele afzetmarkt voor het MIC zou zijn ter waarde van een slordige 3900 miljoen per maand! Om die potentiële cash-cow na drie maanden strijd alweer op te geven zou dom zijn.

Naast de gouden bergen voor het MIC was het geen geheim dat er in het land genoeg ander moois te halen viel. Zo schreef The Guardian al in oktober 2001 dat het controleren en exporteren van de enorme gas- en olievoorraden in Afghanistan een belangrijke factor voor de Amerikaanse inval was geweest. De auteurs van het boek: 'Bin Laden, the forbidden truth' bevestigen dat er meer speelde dan terreurbestrijding alleen: de Taliban was in de jaren voor de oorlog namelijk veelvuldig met de Amerikaanse overheid in gesprek geweest om de controle daarover te bespreken. De Bush-regering deed volgens de auteurs verwoede pogingen om de Taliban een deal te laten sluiten om de pijpleidingen door Amerikaanse bedrijven door hun land te laten leggen, en was daarvoor best bereid om een oogje toe te knijpen op het vlak van terreurbestrijding. Het zou zelfs de reden zijn geweest dat een gefrustreerde onderdirecteur van de FBI, John O'Neill zijn ontslag indiende omdat deze zakelijke belangen zijn onderzoek naar Islamitisch terrorisme onmogelijk maakte. Hij zei daar zelf over: *the main obstacles to investigating Islamic terrorism were US corporate interest.*[20] (Het plaatst Washingtons prioriteiten in een ander perspectief.) Maar ondanks de aanhoudende druk, bleef de irritante Taliban maar weigeren om die rechten aan de Amerikanen toe te zeggen. Onderhandelaars uit Washington zouden tijdens de laatste gesprekken in augustus 2001 tegen de Taliban hebben gezegd: *either you accept our offer of a carpet of gold, or we bury you under a carpet of bombs.*

Ze hadden twee opties: geld in hun zak of bommen op hun hoofd. De Taliban weigerde echter om zich te laten chanteren en wilde geen deal sluiten: twee maanden later vlogen de Amerikaanse kogels om de Afghaanse oren.

Is het echt zo gelopen? Het zou betekenen dat ook the good war met voorbedachten rade was gevoerd. Die pijnlijke conclusie zou achteraf inderdaad worden erkend, en niet door de minste. Minister van Defensie Rumsfeld bevestigde dit in 2004 voor de 9/11 commissie: hij zei dat de regering van Bush al maanden voor de aanslagen van 9/11 überhaupt plaatsvonden van plan was om de Taliban in Afghanistan aan te pakken. Het voorstel om militair in te grijpen, lag zelfs al vanaf juni van dat jaar op zijn bureau klaar en was in de eerste week van september ter goedkeuring voorgelegd: *it was presented for decision by principals on September 4, 2001 – 7 days before September 11th*".[21] The Guardian schreef er over in het artikel: 'Bush team agreed plan to attack the Taliban the day before September 11'.[22] Ook de voormalige secretaris van Pakistan, Niaz Naik bevestigde aan de BBC dat mensen uit de Bush-regering hem al in juli 2001 hadden gewaarschuwd dat er vanaf oktober van dat jaar een militaire actie tegen Afghanistan zou worden ondernomen.[23] (Er werd in de maanden voor de oorlog dan ook al een enorme opbouw van troepen in de buurt van Afghanistan opgemerkt.)

Waren er dan nog meer redenen voor een Afghaans uitje die dit besluit kunnen verduidelijken? Jazeker, er viel in Afghanistan meer te halen dan olie en gas alleen. Het land stond klaarblijkelijk vooraan in de rij toen de grondstoffen werden uitgedeeld want er zijn voor drie biljoen dollar (dat is 3000 miljard) aan grondstoffen en mineralen ontdekt. Ter vergelijking: dat is minimaal tien keer zoveel als dat er in de afgelopen vijftig jaar aan gas in Groningen omhoog is gepompt! Naast koper, goud en kobalt zit er bijvoorbeeld een enorme reserve aan lithium in de grond: dat is het spul waar onze batterijen voor laptops, telefoons en (elektrische) auto's van worden gemaakt. Omdat tegenwoordig overal een batterij in zit, verwachtte investeringsmoloch Goldman Sachs in 2016 dat de prijzen ervan in 2025 al verdrievoudigd zouden zijn. (De wereldwijde zoektocht naar het goedje wordt daarom ook wel de nieuwe *goldrush* genoemd.) Onderzoek wijst uit dat de lithiumvoorraden in de grond van Afghanistan zelfs wel eens de grootste in de wereld zouden kunnen zijn. Zou dat de reden zijn dat het Pentagon Afghanistan 'het Saudi-Arabië van het lithium' noemde?[24]

En dan is er nog de Afghaanse uranium. Een grondstof die jarenlang systematisch uit het land lijkt te zijn afgevoerd. In het district Khanashin in Kandahar liggen de grootste uraniumvoorraden van het land en een actieve uraniummijn. In het gebied waar de Amerikanen en Britten meer dan tien jaar de baas waren, werden de Afghanen zelf al die tijd uit het gebied geweerd. Het hoofd van de plaatselijk Afghaanse Organisatie voor Mijnbouw en Bodemschatten, Naim Samim bevestigde dat ze er niet konden komen en gaf een mogelijke verklaring daarvoor: het gerucht ging volgens hem dat de Amerikanen en de Britten daar uranium wonnen. Ze zouden het kostbare goedje volgens sommige berichten via hun eigen vliegveld daar in de buurt exporteren.[25] Ook leden van het provinciale parlement benadrukten dat het volgens hen geen toeval was dat de Amerikanen en Britten zo actief waren in het gebied.

Het vinden van de grondstoffen was geen toevalstreffer: de rijkdommen in de Afghaanse grond waren al decennialang bekend. De Sovjet-Unie had de mineraalreserves al in de jaren tachtig in kaart gebracht toen zij het land bezetten. (Het Pentagon erkent inmiddels dat ze die kaarten hadden en dat ze die als basis voor hun verdere onderzoek hebben gebruikt.[26]) Als het oneerlijk voelt om andermans grondstoffen op te eisen voor jezelf, besef dan: Amerika had

natuurlijk zelf enorme kosten gemaakt om het land te democratiseren. En *freedom isn't free,* toch? CNBC bevestigde in 2017 dat de verkoop van de grondstoffen van Afghanistan mooi kon betalen voor diens eigen peperdure vernietiging: *the U.S. has spent upwards of $700 billion on Afghanistan's war, and ... is hoping to recoup some of that via its vast mineral wealth.* Wees niet ongerust, er zou daarna nog genoeg ruimte voor een gezonde winst overblijven: [there will be] *more than enough to compensate for the war's cost.*

Het zou uiteraard anders lopen: in augustus 2021 werd twintig jaar bloed, zweet, tranen en honderden miljarden, in elf dagen omgedraaid toen het land in ongekende snelheid onder de voet werd gelopen door de Taliban. Hoewel de Taliban had aangeboden dat de VS de bezetting in en beveiliging van de hoofdstad Kabul op zich mocht nemen tot ze zich definitief terugtrokken, sloeg Washington dat aanbod af waarna ook dat laatste bolwerk in no-time werd overgenomen.[27] In de chaos die volgde zou de Taliban monsterlijke hoeveelheden wapens en voertuigen van de Amerikanen in hun handen krijgen. Met duizenden gepantserde voertuigen en tientallen vliegtuigen en helikopters hadden ze in een klap een land- en luchtmacht tot hun beschikking die het leger van vele andere landen deed verbleken.[28] Fun fact: na de definitieve terugtrekking van de Amerikanen en de val van het land, zei China dat Amerika moest betalen voor de wederopbouw ervan: *the US has to take up responsibility and cannot just leave the chaos behind.*[29]

Operation enduring oppression

Had niemand de misleiding rondom deze roofoorlog kunnen zien aankomen? Achteraf bezien hadden we misschien scherper moeten zijn. De voorzitter van de Nationale Terrorisme Commissie en overtuigd neocon Lewis Paul Bremer kwam namelijk al twee uur(!) nadat het WTC was ingestort op live-televisie met een reactie. Hij stelde toen al dat naast Iran en Irak ene Bin Laden bovenaan het lijstje van verdachten moest staan. Komt dat even goed uit. Twee uur na een totaal onvoorziene aanslag had hij al een verdachte? Dat was wel een hele specifieke gok. En ja hoor, acht maanden na 9/11 erkende de directeur van de FBI Robert Mueller in een interview met de Washington Post dat ze in alle eerlijkheid niet wisten wie er precies verantwoordelijk was voor de aanslag. Ze dachten alleen te weten dat het plan in Afghanistan moest zijn uitgedacht: *we think the masterminds of it were in Afghanistan.*[30] En dan leek het ze wel logisch dat ze bij Bin Laden moesten zijn. Fijn hè, dat ze daar achteraf nog eens mee komen. Met de kennis van nu weten we dat Bin Laden niet de hoofdzaak, zelfs niet een bijzaak, maar slechts het excuus was voor de inval in Afghanistan. (De ultieme bevestiging is het feit dat Bush al in 2005 publiekelijk verklaarde dat de 'jacht' op Bin Laden officieel was opgegeven, maar ze overduidelijk wel in het land zijn gebleven.)

Nu pas valt de oorlog in Afghanistan beter te begrijpen. Ze wilden niet per se Bin Laden, maar wel Afghanistan hebben en konden hem mooi als een excuus daarvoor opvoeren: de 'intelligence' dat hij daar zou zitten, was immers moeilijk te controleren. Dit was ook de reden dat de vergelding voor 9/11 in Afghanistan zo vergezocht was. Het hele argument voor de oorlog in het land draaide immers zogenaamd om Osama terwijl de Taliban gewoon bereid was om hem uit te leveren. Het verklaart ook Washingtons bereidheid om Amerikaanse levens in de waagschaal te stellen om hem te komen halen, in plaats van gebruik te maken van de door de Taliban aangeboden haal- en brengservice.

Met de aanslagen van 11 september werd de neocons een excuus in de schoot geworpen. Hun aloude War on Terror-thema stond vanaf dat moment in de hele westerse wereld volledig op de agenda. En dat maakte het werk van Bush een stuk gemakkelijker: je was óf voor de Amerikanen, óf voor de terroristen. De tussenweg bestond niet: *any nation that continues to harbour or support terrorism will be regarded by the United States as a hostile regime.* Lekker makkelijk. Maar het heeft de rest van de wereld wel overtuigd. Met de kennis van nu is het dan ook uitermate crimineel dat Washington iedereen doelbewust heeft misleid om ons op sleeptouw te kunnen nemen in zijn rooftocht. Want hoewel Afghanistan al veel langer op het verlanglijstje stond, gingen ze liever niet alleen. Ze deden daarom net alsof de oorlog nodig was om de wereld te beschermen tegen het grote kwaad. (Dat viel toch lekkerder bij de westerse burgerbevolking.) Daarbij wisten ze uit de 'zeven uit vijf-memo' wat er allemaal nog meer op de planning stond en je komt er niet zomaar mee weg om iedere paar jaar een ander land naar de Filistijnen te helpen. Daarvoor hebben zelfs de Amerikanen een semi-overtuigend argument nodig. Door zich na de aanval op 11 september te beroepen op een artikel 5-verklaring van de NAVO kon er gezamenlijk worden opgetreden. (Een aanval op één lidstaat betekende immers een verplichte vergelding van alle ander leden.) Ze waren daarbij alleen vergeten te vermelden dat ze zelf sowieso al van plan waren om te gaan en dat ze niet zeker wisten wie ze precies had aangevallen. En dus leverde de NAVO 8000 nietsvermoedende troepen. (Ook wij hebben een aantal jaren braaf meegeholpen. Nederland leverde vliegtuigen, helikopters, zes straaljagers en honderden militairen om mee te helpen aan operatie 'blijvende vrijheid' die feitelijk 'operatie blijvende onderdrukking' bleek te zijn.)

De neocons hebben de aanslagen van 9/11 misbruikt om hun schaamteloze machtshongerige kolonialisme mee te verbloemen. Zonder die gebeurtenis zou hun 'reactie' worden gezien voor wat het was: publiekelijke en voorbedachte moord en plunder. En dus kwam het land, inclusief zijn grondstoffen onder controle en in het bezit van de Westerse mogendheden op basis van een nergens op gebaseerd artikel 5-besluit. The good war kon ons onnozele burgers daarbij alvast een beetje laten wennen aan het idee van militaire interventies onder de slogan van de War on Terror. Want het zou niet de eerste, en zeker niet de laatste keer zijn dat de Amerikanen in onze eeuw mensen zouden vermoorden en grondstoffen zouden stelen uit naam van de democratie. Bush waarschuwde ons daar in november 2001 overigens al openlijk voor toen hij zei: *Afghanistan is still just the beginning.* Hij had ook alvast een *sneak preview* van wat er nog zou komen. *If anybody ... develops weapons of mass destruction ... they will be held accountable.*[31] Het volgende land op het lijstje was immers Irak dat twee jaar later zou worden binnengevallen omdat we beschermd moesten worden tegen Saddam zijn 'massavernietigingswapens'.

7 | Irak, *Weapons of Mass Destruction*

De Irakoorlog is een belangrijk hoofdstuk in dit boek waar we iets uitgebreider bij stil zullen staan omdat zowel de aanleiding, het verloop, als de afwikkeling ervan een enorme impact op onze eeuw hebben gehad. Aangezien de oorlog al in 2003 begon, is er daardoor bovendien voor vele jaren aan onderzoek en informatie over beschikbaar. Een kleine heads-up: net zoals het vorige hoofdstuk geen poging was om Bin Laden's misdaden te bagatelliseren, is dit verhaal over Amerikaanse misstanden geen poging om de misdaden van Hoessein af te zwakken (hij is daar inmiddels voor berecht met de doodstraf).

Wat waren de officiële redenen om de oorlog in Irak te starten en Saddam Hoessein van zijn troon te stoten? Hij zou een kwaadaardige dictator zijn die zijn massavernietigingswapens (weapons of mass destruction (WMD): een eng klinkende naam voor nucleaire, biologische of chemische wapens) wilde inzetten tegen het westen. Hij was een gevaar voor de mensheid dus. Met de kennis van nu weten we echter dat de redenen voor het verwijderen van Hoessein volledig uit de neoconservatieve duim gezogen waren: er is in Irak immers letterlijk nooit één van die WMD's gevonden.

Voordat we daarnaar kijken, zetten we ook hier een stapje terug in de tijd om een iets bredere context te creëren. De oorlog van 2003 was namelijk niet de eerste keer dat Irak in de crosshairs van de Amerikanen kwam.

Kicking the syndrome

Waarom is er op tv altijd dat beeld van opgefokte Irakezen die schreeuwend Amerikaanse vlaggen staan te verbranden? Waar komt toch die woede vandaan? Zoals we weten, mengde de VS zich de afgelopen decennia overal in de wereld in machtsstrijden om voor hun gunstige leiders aan het roer te krijgen. Er is voor 'onze' oorlog in Irak dan ook al een rijke Amerikaanse-Iraakse historie geweest waar we ons even op moeten richten. George Bush was namelijk niet de eerste Amerikaanse president die Irak aanviel. Zijn vader George H.W. Bush ging hem in de jaren negentig al voor en ook zijn opvolger Bill Clinton heeft in die jaren Irak gebombardeerd. 'Onze' 21e-eeuwse Irakoorlog was dus de derde trap van een destructieve drietrapsraket. (De parallellen tussen deze trappen, zullen je snel duidelijk worden.) Waarom wilden de Amerikanen al langere tijd van Saddam af. Zat hij ze teveel in het vaarwater? Waren de belangen weer in het geding?

Het gekke is dat het juist de Amerikanen waren die Saddam in de eerste plaats aan de macht hebben geholpen. Al in 1963 had de CIA een coup onder leiding van de toen 25 jaar oude Saddam Hoessein mogelijk gemaakt waardoor het Bath-regime aan de macht kon komen. Vervolgens heeft de CIA in de jaren zestig en zeventig zijn doorgroei tot president mogelijk gemaakt. (Het was voor de New York Times aanleiding om in 2003 het artikel 'A tyrant forty years in the making' te schrijven.) Hoe ze daarbij tewerk gingen, hebben we inmiddels een duidelijk beeld bij. Ook in dit geval werden lijsten met daarop 'politieke tegenstanders' door de CIA aangeleverd, waarna zijn regime heerlijk efficiënt van deur tot deur kon gaan om de concurrentie op te pakken.

In het boek 'A brutal friendship: the west and the arab elite' beschrijft auteur Said K. Aburish hoe duizenden kritische doctoren, advocaten en professoren niet alleen werden opgepakt, maar in koelen bloede werden afgemaakt. Omdat de jonge Saddam door Washington werd gezien als iemand die kon worden gecontroleerd, werden deze misdaden voor het gemak door de vingers gezien. En met resultaat, de vriendschap tussen beide overheden zou vele jaren standhouden: Saddam liet zich graag voor het Amerikaanse karretje spannen in ruil voor wapens en steun van de yanks. Zo was hij het die in 1980 op aanraden van de Amerikanen Iran aanviel omdat de voor Washington gunstige sjah (leider van het land) een jaar eerder was afgezet waarbij er Amerikaanse diplomaten werden gegijzeld, weet je nog? Het was dus tijd voor een beetje tegengas in Iran.[1]

De oorlog die volgde, zou aan meer dan een miljoen(!) mensen het leven kosten, mede doordat Saddam regelmatig chemische wapens zoals mosterdgas inzette. Het gebruik daarvan zou de geheime relatie met Washington echter niet schaden. Ter illustratie: hier is een video afkomstig van de Iraakse tv waarop Donald Rumsfeld in 1983 vriendelijk handjes schudt met Amerika's favoriete moordende dictator van die tijd. Toen de CNN hem ongeveer twintig jaar later met deze beelden confronteerde en hem op de man af vroeg wat hij daar deed, kon een duidelijk geschokte Rumsfeld geen redelijke verklaring geven. Hij vroeg alleen stamelend: *where did you get that video? ... Isn't that interesting, there I am.*[2] Ja Donald, dat is inderdaad reuze interessant.

Later zou blijken dat de VS niet alleen volledig op de hoogte was van het gebruik van chemische wapens, maar dat ze daar via de CIA zelfs bij had geholpen.[3] [4] Toen ze via satellietbeelden zagen dat Iran in 1988 van plan was om een zwakte in de Iraakse defensie uit te buiten, gaven ze dat door aan de Irakezen. Wetende dat Hoessein op het punt stond om met de zwaarst mogelijke chemische aanval (waaronder zenuwgas) terug te slaan, hielpen ze hem toch een handje. *The Iraqis never told us that they intended to use nerve gas. They didn't have to. We already knew,* zegt kolonel Rick Francona daarover die toentertijd in Bagdad was gestationeerd. Ook toen Saddam in 1988 chemische wapens inzette tegen Koerdische burgers in Halabja waarbij duizenden onschuldige doden vielen, was de Amerikaanse steun aan het Iraakse leger nog altijd de normaalste zaak van de wereld.

Hoewel Saddam zijn nut voor de Amerikanen in de jaren tachtig had bewezen, bleek hij met de jaren steeds moeilijker te controleren. En dus wilde Washington van hem af. In de jaren negentig ging hij ineens van publiekslieveling naar een levensgevaarlijke superschurk die koste wat kost moest worden aangepakt. Of zoals Scott Ritter, de wapeninspecteur van de Verenigde Naties in Irak uit die jaren treffend verwoordde: *Saddam [went from] a true friend to the personification of evil ... the Middle East equivalent of Adolf Hitler.*[5] De man die in maart 1990 nog als een ware vriend van het Amerikaanse volk werd afgeschilderd, was in oktober van dat jaar ineens een gevaarlijke gek.

De meest extreme ideeën werden bedacht om hem uit het zadel te wippen. Je kunt het zo gek niet verzinnen. De meest bizarre die ik je toch niet wil onthouden, was operatie 'Bluebeam': een samenwerking tussen het leger en de NASA waarbij werd besproken hoe er met een laserprojectie vanuit satellieten in de ruimte een hologram zou moeten worden gecreëerd. Ze wilden via een projectie van Mohammed of God boven Bagdad de Iraakse bevolking oproepen om tegen Saddam in opstand te komen. Niet te geloven? In dit artikel in de Washington Post getiteld: 'When seeing and hearing isn't believing', werd het openlijk besproken.[6] Er wordt

uitgelegd hoe trucage in die tijd vooral in films bekend werd (door bijvoorbeeld Forrest Gump die handen schudde met de tientallen jaren eerder vermoorde John F. Kennedy) maar dat de mogelijkheid om dat in de echte wereld toe te passen een wapen van ongekende kracht kon zijn: *for Hollywood, it is special effects. For covert operators in the U.S. military and intelligence agencies, it is a weapon of the future.* Het wapen van de toekomst. Bluebeam viel onder psychologische operaties (of PSYOPS zoals ze dat in het leger noemen: een afdeling van het Pentagon). PSYOPS zijn plannen die specifiek zijn opgezet om kwetsbare eigenschappen van een samenleving of overheden op te sporen en uit te buiten om militaire doelstellingen te bereiken. Dus niet alleen het gooien van pamfletten en verspreiden van radio-propaganda maar zoals in het geval van Irak: *being able to manufacture convincing audio or video ... might be the difference in a successful military operation or coup.* Een overtuigende illusie creëren om een coup te laten slagen.

Uiteindelijk bleek Bluebeam voorlopig te veel van het goede en werd er een eenvoudigere manier gevonden om Hoessein weer in het gareel te krijgen: hij zou in de val gelokt worden om Koeweit binnen te vallen. De olierijke ministaat die tegen Irak aan lag, had Bagdad eerst nog gesteund in zijn oorlog met Iran: het had zijn haven beschikbaar gesteld en een enorme lening gegeven ter waarde van 14.000 miljoen dollar. Maar toen de oorlog met Iran voorbij was, was ook de vriendschap met Koeweit snel bekoeld. Irak kon de lening niet terugbetalen en Saddam verzocht ze daarom om de lening kwijt te schelden: Koeweit was immers ook gebaat bij het afstoppen van Iran door de dappere Iraakse troepen. Toen Koeweit dit weigerde, besloot Hoessein het ministaatje dan maar in te nemen, maar niet voordat hij dat even snel met de Amerikanen overlegde: je wilt natuurlijk geen gedoe achteraf.

Hij legde zijn plannen ter goedkeuring voor aan de Amerikaanse ambassadrice in Irak, April Glaspie. Die gaf nog net geen officiële toestemming, maar gaf duidelijk te kennen dat het de Amerikanen niet zo veel boeide. Ze zei: *we have no opinion on your Arab - Arab conflicts, such as your dispute with Kuwait. The Kuwait issue is not associated with America.*[7] Kortom: je doet maar. (Hoessein was zich in die tijd nog van geen kwaad bewust en wist niet dat de Amerikanen van hem af wilden. Ze hadden hem in de jaren daarvoor immers altijd heel vriendelijk geholpen.) Acht dagen na zijn meeting viel Saddam Koeweit binnen. Het verzet was binnen een paar dagen gebroken waarop Saddam Koeweit tot Iraks negentiende provincie uitriep. De Iraakse overheid verdedigde het inlijven door te zeggen dat het gebied altijd een onderdeel van Irak was geweest totdat de Britse kolonialisten het in 1913 van de Ottomanen afsplitsen in een apart sjeikdom. (Ook hier zien we het problematische koloniale verleden weer opborrelen.) Tot Hoesseins verbazing werkte het excuus niet en begonnen de Amerikanen ineens te protesteren. Bush sprak er schande van en wilde een tegenoffensief opstarten om Koeweit uit de Iraakse handen te bevrijden. Hij zei: *our objectives are clear: Saddam Hussein's forces will leave Kuwait ... and Kuwait will once again be free.* Zie je hoe dat werkt? Ze lieten de oorlog zelf gebeuren, om vervolgens de verdediging daartegen als excuus te kunnen gebruiken om het land binnen te vallen. *Well played* Bush.

Voor het zover was, moest eerst de Amerikaanse bevolking van de noodzaak van het militaire ingrijpen worden overtuigd. Het winnende argument werd gebracht door een hartverscheurend verhaal van een getuige van de Iraakse inval in Koeweit. Het meisje genaamd Nayirah verklaarde in oktober 1990 voor een congressioneel comité dat ze met eigen ogen had gezien hoe Iraakse soldaten het ziekenhuis in Koeweit waar zij als vrijwilliger werkte binnen

vielen, waarna ze vijftien pasgeboren baby's uit hun couveuses haalden om ze vervolgens op de koude vloer te laten sterven. Het verhaal werd live op tv uitgezonden en in de journaals herhaald en schokte de vrije westerse wereld: het leidde tot woedende reacties en de roep om op te treden tegen het beest Saddam. Verschillende congresleden haalden het verhaal aan terwijl ze hun steun uitspraken voor niet alleen de economische sancties, maar ook een militaire ingreep tegen Irak die bekend zou worden als operatie 'Desert Storm'.

Wil je ook nog even met terugwerkende kracht van de legitimiteit van het militaire ingrijpen overtuigd worden? Hier kun je de emotionele verklaring zelf terugkijken.[8] Maar voordat je in huilen uitbarst: droog je tranen, want het bleek achteraf compleet verzonnen te zijn. Mensenrechtenorganisaties waaronder Amnesty International deden onderzoek naar het verhaal maar konden er letterlijk niets van herleiden in de echte wereld: de gebeurtenissen hadden nooit plaatsgevonden. Niet alleen was Nayirah nooit vrijwilliger in het ziekenhuis geweest: ze bleek ook nog eens de dochter van de Koeweitse ambassadeur in Washington te zijn. De voorzitter van de hoorzitting, congreslid Tom Lantos was daarvan op de hoogte maar zette haar er toch toe om de zorgvuldig voorbereide verklaring af te geven: wat je *fake news* noemt.[9] Het was allemaal met voorbedachten rade: tegen de tijd dat het bedrog bekend werd, was het al te laat en vielen de bommen op Irak. Operatie Desert Storm was al in werking getreden, precies zoals de bedoeling was.

In de oorlog die volgde, zouden de Amerikanen voor het eerst met hun geavanceerde precisiebommen alleen die zaken kapotmaken die nodig waren om Saddam op de knieën te dwingen. Het werd gebracht als een groot feest voor de democratie: piloten en vliegtuigen die net Irak hadden gebombardeerd, werden linea-recta doorgestuurd naar de vliegshow in Parijs waar ze als helden werden onthaald en geïnterviewd als 'Stars of the Gulf War'.[10] Door het Pentagon en het MIC ingegeven juich-campagnes werden klakkeloos door de media overgenomen: beelden van rake 'precisie' bombardementen werden getoond alsof het representatief was voor de hele operatie. De Amerikanen konden thuis met een van trots vervuld hart naar de televisie kijken terwijl een kwaadaardige dictator werd berecht. Ook opa Bush zelf noemde het een eclatant succes. Eindelijk een gewonnen oorlog waarmee de Amerikanen hun Vietnam-trauma konden rechtzetten: *we kicked the Vietnam-syndrome once and for all,* zei hij.

A hard choice

In werkelijkheid zou later blijken dat Irak genadeloos kapot was gebombardeerd. Maar zeven procent van de in totaal 88 miljoen kilo(!) gegooide bommen waren precisiebommen, waarvan een groot percentage overigens nog altijd hun doel miste. (Met de term precisiebombardementen werd ook de eufemistische term *collateral damage* aan het oorlogs-vocabulaire toegevoegd. Dat klinkt toch een stuk beter dan onschuldige burgerslachtoffers.) De rest van de 93 procent aan 'gewone' bommen werden gewoon van kilometers hoogte in een zogenaamd tapijt van bommen/*carpet bombing* naar beneden gegooid. Dat gebeurde overigens niet volledig willekeurig: naast militaire doelen werden er door de VS willens en wetens burgerdoelen zoals wegen en bruggen, ziekenhuizen, fabrieken, riolen, maar ook water- en elektriciteitscentrales gebombardeerd. Een rapport dat het Pentagon erop had gewezen dat er hierdoor dodelijke ziektes zouden uitbreken, was ijskoud weggewuifd. Het leger gaf zelfs toe dat het een bewuste tactiek was om op die manier het volk te laten creperen en onder druk te

zetten, net zolang tot ze in opstand zouden komen tegen Saddam en hem eigenhandig van zijn troon zouden sleuren.

Het eindresultaat was zoals je zou verwachten: verschrikkelijk. Het kapotgeschoten land verkeerde al snel in ernstige nood. Een officieel rapport van de VN noemde de situatie *near-apocalyptic.*[11] Irak was van een *rather highly urbanized and mechanized society* gereduceerd tot een *pre-industrial age nation.* Het land was letterlijk terug de middeleeuwen in gebombardeerd. Het rapport waarschuwde: als Irak niet vliegensvlug brandstof en generatoren zou krijgen, konden ze helemaal niets in het land: voedsel kon niet worden vervoerd, het vervuilde water kon niet worden gefilterd, het rioolwater bleef overal staan, gewassen verdorden en stierven af en de ziekenhuizen hadden geen medicijnen. De situatie was zo nijpend dat de VN in het rapport schreef dat ze niet eens echt konden inschatten waar de nood het hoogst was of waar ze moesten beginnen om het beter te maken.

Hoewel Hoessein na acht maanden strijd zijn troepen uit Koeweit terugtrok, bleven de internationale sancties van kracht waardoor de situatie van kwaad tot erger ging. Die verhinderden namelijk niet alleen dat Irak zijn olie kon verkopen voor broodnodig geld, maar verbood de meest domme dingen zoals bijvoorbeeld potloden (omdat die zogenaamd ook als kogels konden worden gebruikt). Het leidde ertoe dat de Iraakse economie op zijn gat lag en er in de samenleving een tekort aan alles was: negentig procent van de Irakezen zat werkloos en zonder geld thuis en zouden al snel zonder eten komen te zitten. De VN waarschuwde voor een massale epidemie en hongersnoden. Hoewel andere landen het embargo wilden versoepelen, hield Washington voet bij stuk. Het gebruikte zijn veto in de VN-Veiligheidsraad en weigerde daarmee om de sancties te beëindigen: met terroristen werd niet onderhandeld. Pas wanneer Irak aan alle voorwaarden zou voldoen, waren ze bereid om hun ijzeren greep op het land los te laten. Dat betekende dat ze zich volledig moesten ontwapenen en dat ze ook hun biologische wapens inleverden (dezelfde wapens die ze van de Amerikanen nog wel prima hadden mogen gebruiken in hun oorlog tegen Iran).

Hoewel dat laatste verzoek redelijk klinkt voordat de sancties werden verslapt, was er een probleem. Die wapens konden namelijk helemaal niet overhandigd worden, omdat Irak ze niet meer had. (Not so fun fact: de VS was daar volledig van op de hoogte.) Het was dan ook een sluw excuus om de druk op Saddam te kunnen houden. Klinkt dat ongeloofwaardig? De eerdergenoemde Scott Ritter was de hoogste wapeninspecteur voor de VN in die jaren in Irak en schreef er een boek over: 'Iraq confidential: the untold story of the intelligence conspiracy to undermine the UN and overthrow Saddam Hoessein'. Het stilgezwegen verhaal van de samenzwering tussen de geheime diensten en de VN om Saddam te laten wieberen. (Dat belooft inderdaad weinig goeds: hij beschrijft in zijn boek hoe de CIA het werk dat hij deed saboteerde in een poging om Saddam uit zijn zadel te wippen.) Ritter stelt dat de eis om te ontwapenen debiel was, en de sancties dus ook vanwege het simpele feit dat Saddam ze niet meer had. De VS wist dat al sinds 1992: *the C.I.A. knew this, because I told them.* Hij zegt dat hij de CIA persoonlijk had verteld dat Saddam aan alle voorwaarden voldeed en dat alle biologische wapens waren vernietigd: *but, see, the policy wasn't disarmament. The policy was regime change.* Ze wilden geen ontwapening maar een coup.

Ook de opvolger van 'Opa Bush', Bill Clinton die in 1993 het presidentiële stokje overnam, hield voet bij stuk. Met dat verschil dat hij inmiddels tenminste openlijk sprak over het doel tot regime change: *the sanctions will be there until the end of time or as long as he [Hoessein]*

lasts. En dus bleven de sancties nog jarenlang van kracht. De effecten daarvan waren zoals voorspeld: catastrofaal. Er was een tekort aan voedsel, medicijnen en schoon drinkwater. In het kapot gebombardeerde land zonder functionerende riolering daalde bij de ondervoede bevolking de weerstand en braken allerlei ziektes uit. Er zijn door deze economische sancties meer dan twee miljoen(!) Irakezen gestorven. Onder die onschuldige slachtoffers waren 600.000 van de meest kwetsbare die een samenleving kent: jonge kinderen tot de leeftijd van vijf jaar oud. Laat dat even op je inwerken: ZESHONDERDDUIZEND dode kinderen! Allemaal vanwege 'sancties tegen wapens' waarvan men wist dat ze er niet waren, puur en alleen als een excuus om een regime change af te dwingen van een man die ze zelf hadden aangesteld.

De Amerikaanse ambassadeur voor de Verenigde Naties Madeleine Albright werd in 1996 in een interview voor het programma 'Sixty Minutes' geconfronteerd met, en bevraagd over deze schrikbarende cijfers. Wat vond ze van de kindermoord die hun beleid had veroorzaakt terwijl ze ruimschoots van tevoren voor de gevolgen ervan waren gewaarschuwd? Haar antwoord was kil, maar inmiddels misschien niet meer geheel verrassend. Ze noemde het laten afsterven aan honger en dorst van meer dan een half miljoen onschuldige kinderen: *a hard choice, but the price, we think the price is worth it.* Het was wel een lastige keuze, maar het was de moeite waard geweest. Kun je geloven wat je leest? Hoe krijg je het uit je mond. (Je kunt het hier zelf terugkijken.[12]) Deze doelbewuste oorlogsmisdaden waren ingecalculeerd en werden voor lief genomen. Tien flinke voetbalstadions, stuk voor stuk tot de nok toe afgeladen, ieder stoeltje gevuld. En dan de fik er in zetten is oké?! Is dat niet het meest deprimerende feit dat je tot nu toe hebt gelezen? Zou ze dat ook zeggen als er twee van haar eigen kids bij zouden zitten? Of als ze alle 600.000 stuk voor stuk zelf moest begraven en de families condoleren? Is ze vergeten dat deze kinderen ook moeders, vaders, broers en zusjes hadden?

Bewust een burgerbevolking omleggen werd als een legitiem aspect van oorlogsvoering weggezet. Als beloning voor haar gedrag mocht ze in het volgende kabinet van Bill Clinton een jaar later aantreden als minister van Buitenlandse Zaken: iemand die zonder blikken of blozen onverdedigbare barbarij op live-televisie probeert recht te lullen, kun je er wel bij hebben moest Bill gedacht hebben. (Not so fun fact: dat dachten trouwens nog meer presidenten, want allemansvriend Barack Obama zou haar in 2012 nog eens de *Medal of Freedom* opspelden[13]: de hoogste eer die er voor een Amerikaanse staatsburger is. Die krijg je alleen als je *'een hele verdienstelijke bijdrage aan de nationale belangen van de VS hebt geleverd'*. Hoe verzin je het.) Ook de Nederlandse staatstelevisie was pijnlijk kritiekloos. De NOS noemde haar na haar overlijden een 'pragmatische idealist'.[14]

Vind je het nog steeds gek om opgefokte Irakezen op tv te zien? Als jij de bezetter van jouw land, die jouw grondstoffen onder je vandaan wil stelen en daarvoor bereid is jouw kinderen te doden, uit je land wil trappen. Is dat raar? Is dat terrorisme? Wie veroorzaakt hier de terreur? Het plaatst de misselijkmakende marketingcampagne van Desert Storm ook in een ander perspectief: de *'Stars of the Gulf War'* bleken de blinde beulen van Irak te zijn. Toen Bush later werd gevraagd waarom hij niet eerst toestemming had gevraagd aan het Congres voordat hij eigenhandig de oorlog in Irak startte en het land daarmee van de kaart veegde, zei hij: *I didn't have to get permission from some old goat in Congress to kick Saddam Hussein out of Kuwait.* Een instant classic Bush-move en een voorbode voor de acties van zijn zoon: onze 21ste-eeuwse

George Bush. Begin je dat van die brandende vlaggen tot je eigen verbazing nu langzaamaan beter te begrijpen?

Iraqi freedom

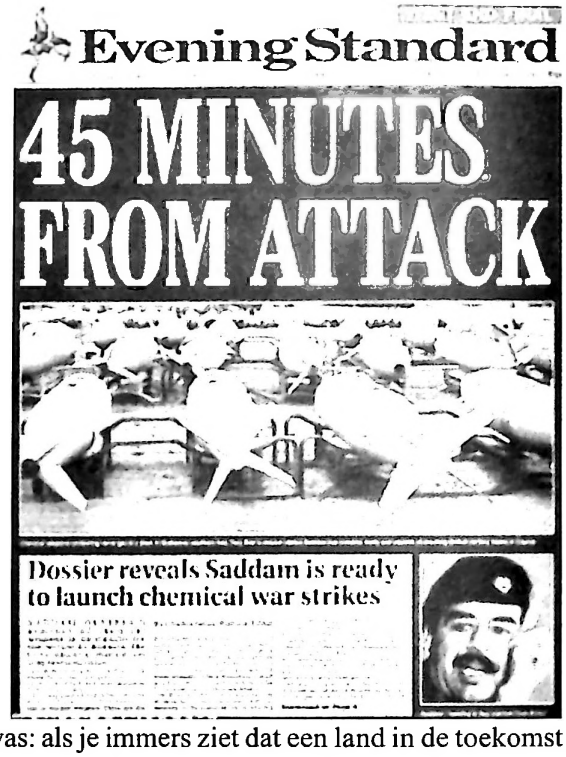
We weten inmiddels dat ook de 21e-eeuwse oorlog tegen Irak al lang en breed stond gepland. We weten ook dat we zijn voorgelogen. We kunnen daarom met de kennis van nu kort bekijken hoe de aanloop naar en het verloop van 'onze' Irakoorlog, de derde in de destructieve drietrapsraket, verliep. (Onthoud bij het lezen van dit hoofdstuk dat alle claims die er door de oorlogs-lustige partijen worden aangehaald, stuk voor stuk niet kloppen.)

De neocons verspilden geen tijd om de wereld ervan te overtuigen dat een invasie van Irak essentieel was om de War on Terror te winnen. De gezamenlijke aanval op Saddam werd door de leiders van de aanstaande invasie meteen ingezet. Bush verklaarde in de media met een stalen gezicht: *Saddam aids and protects terrorists, including members of Al-Qaida.* Hij beschermde terroristen: dezelfde terroristen die verantwoordelijk waren voor de aanslagen van 9/11! En je kon natuurlijk geen onderscheid maken tussen Saddam en Al-Qaida als je het over de War on Terror had. Saddam zou in hetzelfde netwerk zitten als Al-Qaida en zijn WMD's (weapons of mass destruction) daardoor stiekem aan hen kunnen geven, of ze helpen om hun eigen wapens in elkaar te schroeven. Hij zou ze zelfs al geleerd hebben hoe ze bommen en gifgas moesten maken.

Bush zei dat Irak zich al jaren misdroeg en dat het een regime was dat iets te verbergen had voor de 'beschaafde' wereld: *America must not ignore the threat gathering against us. Facing clear evidence of peril, we cannot wait for the final proof, the smoking gun that could come in the form of a mushroom cloud.* We konden niet te lang wachten op definitief bewijs daarvan: voor je het wist, zouden Amerikaanse steden worden opgeschrikt door de champignon-vormige rookpluimen van ontplofte kernbommen. Saddam was een levensgevaarlijke gek die Amerikanen hun manier van leven en vrijheid niet gunde en waar dus tegen moest worden opgetreden. (Dat was voor de Amerikanen niet moeilijk voor te stellen met de beelden van de ineenstortende Twin Towers nog scherp op het netvlies.) Het Amerikaanse protectionisme als beschermheer van de democratie en politieagent van de wereld zorgde voor de morele verantwoording. Want ook de democratie in Irak was van belang. Adviseur voor defensie en hardcore neocon Perle zei daarover: soms moet je het obstakel tot democratische verandering verwijderen voordat je democratische verandering kan bewerkstelligen. Juist ja.

Ook de Britten deden een duit in het zakje. Zij zouden zoals je inmiddels van ze gewend bent natuurlijk ook weer meedoen om te bewijzen dat ze echt-heus-waar nog wel een land van internationaal aanzien en formaat waren. Premier Tony Blair stelde dat hij rapporten had waarin stond dat Irak massavernietigingswapens had en dat Saddam ook concrete militaire draaiboeken had om die te gebruiken. Hij zou ze zelfs binnen drie kwartier kunnen inzetten als hij dat wilde.[15] In een toespraak waarschuwde hij voor de angstige wereld waar we in leefden. De dreiging was reëel: ooit zou er een dag komen dat schurkenstaten en terroristen aan WMD's konden komen en dat zou een catastrofe voor onze wereld betekenen. De aanslagen zouden ons misschien niet deze maand overspoelen, en misschien niet de volgende, maar hij was er zeker van dat het zou gebeuren: *would Al-Qaida buy weapons of mass destruction if it could? Certainly. Does it have the financial resources? Probably. Would it use such weapons?*

Definitely.[16] Hó hó Tony, even rustig. Want, wat zeg je hier nu eigenlijk? Ze konden het dus nog niet, maar áls ze WMD's konden kopen dan zouden ze dat zeker doen, het was ook wel waarschijnlijk dat ze er het geld voor bij elkaar konden krijgen, en áls ze dan uiteindelijk WMD's hadden, zouden ze die met absolute zekerheid gebruiken. Een beredenering van niks dus.

Het hebben van geen bewijs was nog geen excuus om niet te handelen. Alleen de beredenering van wat er misschien mogelijk was, was voldoende. Een verschuiving van de wetenschappelijke benadering op basis van feiten naar een speculatief 'wat als' worstcase-scenario. Iedereen werd bang gepraat en het beleid werd vervolgens gevormd op basis van die bewust gevoede angsten. Het resultaat was dat het voeren van een *pre-emptive* oorlog ineens 'verantwoord' was: als je immers ziet dat een land in de toekomst voor problemen gaat zorgen, mag je dat voor zijn. Als je weet dat iemand een raket gaat afschieten en je die kunt omtrappen voor het zover is dan heet dat *common sense.* Het mooie is dat je dan op basis van aannames en vaag bewijs oorlogen kunt gaan legitimeren: met al dat dreigende gevaar heb je simpelweg geen keuze. Getuige ook dit zwakzinnige statement van Bush die na jarenlang zoeken van een reden om een oorlog te kunnen starten, waarschuwend tegen Saddam de volgende zin uit zijn bek kreeg: *if war is forced upon us, we will fight with the full force and might of the United States military.* Een opgedrongen oorlog, ja hoor. Zo ken ik er ook nog wel een paar. (Je moet iets verzinnen om de term defensie in plaats van 'aanval' nog enigszins geloofwaardig te laten klinken nietwaar?)

Met dit angstaanjagende voorwerk in de *hearts en minds* van ons aller onwetende burgers geplant, werd in februari 2003 de minister van Buitenlandse Zaken, Colin Powell door de neocons aan het werk gezet om het laatste zetje richting een invasie te geven. Aan hem de eer om de wereld er in de algemene vergadering van de Verenigde Naties van te overtuigen dat Hoessein een bedreiging voor de wereld was en Irak moest worden binnengevallen. Hij kwam met bewijsstukken waarvan achteraf niets bleek te kloppen: het waren stuk voor stuk gefabriceerde leugens en verdraaide halve waarheden. Hoe weten we dat zo zeker?

We zijn in deze 21e eeuw voor kritische inzichten aangewezen op insiders en klokkenluiders om misstanden aan de kaak te stellen. Of het nu Edward Snowden, Julian Assange, of Bradley Manning waren: stuk voor stuk zijn het mensen die beschikken over uiterst gevoelige en betrouwbare informatie. Er zijn in dit boek een aantal mensen (generaals, politici en anderen) met een schat aan kennis en ervaringen uit de eerste hand, die hun leven hebben gebeterd en zich inmiddels inzetten om over fouten uit het verleden te vertellen: om ervan te leren en ervoor te waarschuwen. Een van hen is voormalig kolonel Lawrence Wilkerson. Een Vietnamveteraan die in die oorlog meer dan duizend gevechtsmissies heeft gevlogen, Nation Security Adviser

was voor president Reagan en dus ook voor de Bush-regering heeft gewerkt. Sinds hij uit het leger is gegaan, is hij een uitgesproken criticus van de Irakoorlog en het Amerikaanse buitenlandse beleid. Niet onbelangrijk: hij bekleedde de functie van stafchef voor minister Powell en heeft in die functie de inmiddels beruchte presentatie voor de VN die ons de Irakoorlog in rommelde grotendeels zelf voorbereid. Hij zou (zo zegt hij nu) op basis van dat bewijs nooit een oorlog zijn gestart omdat het meeste van een onbetrouwbare bron kwam, of op meerdere manieren te interpreteren was. Hij noemt zijn aandeel in het voorbereiden van die presentatie de grootste fout van zijn leven waar hij tot op de dag van vandaag spijt van heeft en waar hij zich voor schaamt: [*I helped to*] *paint a clear picture that war was the only choice. My participation in that presentation at the UN constitutes the lowest point in my professional life. I participated in a hoax on the American people, the international community and the United Nations Security Council ... I have trouble sometimes sleeping at night, thinking about my participation in it.* Hij heeft geholpen in het schetsen van het foutieve beeld dat oorlog de enige keuze was en noemt dit het 'laagste' punt uit zijn carrière. Het dossier dat hij zelf heeft samengesteld, noemt hij een *hoax*. Wikipedia omschrijft dat als: 'een poets, nep, bedrog, trucage, oplichterij of een broodje-aap verhaal'.

Wat waren de belangrijkste argumenten uit de presentatie? We nemen ze kort even door. De Amerikanen hadden aluminium buizen onderschept die Saddam volgens hen alleen maar wilde gebruiken voor de ontwikkeling van uranium voor zijn kernwapens. Dat zou worden ondersteund doordat hij verrijkt uranium had geprobeerd te kopen in Afrika. Waarom waren de wapeninspecties dan niet genoeg? Daar hadden ze aan gedacht: Saddam probeerde namelijk zelf uranium te produceren in zogenaamde 'mobiele verrijkers'. Deze apparaten ter grootte van wasmachines zouden achterin vrachtwagens staan en daarom in het enorme Irak nooit gevonden kunnen worden. Daarom was bombarderen of inspecteren niet genoeg: Saddam moest en zou verwijderd worden.

Waarom vond Wilkerson het bewijs zelf niet overtuigend? Vanwege vrij simpele redenen waarvan wij zouden willen dat iemand het ons toen had verteld. CIA-directeur George Tenet erkende bijvoorbeeld achteraf dat geen van alle rapporten van de tientallen instanties stelden dat er een directe dreiging voor een aanval vanuit Irak was: *let me be clear: analysts differed on several important aspects of these [WMD] programs. They never said there was an imminent threat.* Volgens hem was Irak juist sterk gemotiveerd om geen wapens tegen de VS of zijn bondgenoten te gebruiken omdat Saddam wist dat ieder excuus zou worden aangegrepen om het land van de kaart te vegen.

Het argument van de aluminium buizen werd daarbij door de grootst mogelijke experts op het gebied daarvan ontkracht. Zowel de Department of Energy als de International Atomic Energy Agency zeiden dat de buizen te smal waren, het staal te dik en dat de 'geanodiseerde' laag op het aluminium ervoor zorgden dat de buizen voor dit doel permanent ongeschikt zouden zijn. Ook waren er tig andere aantoonbare doeleinden voor het gebruik van de aluminium buizen die de import ervan konden verklaren.

De claim dat Saddam verrijkt uranium zou hebben proberen te kopen in Nigeria was de brutaalste van allemaal. De zogenaamde 'Niger documents' waar Bush deze beschuldiging op baseerde, waren op basis van een hele opzichtige vervalsing. Het was in gebrekkig Frans vol grammaticale fouten opgeschreven, de handtekening van de Nigeriaanse president was 'kinderlijk' nagemaakt, en de minister die de documenten zogenaamd had ondertekend, was al

veertien jaar niet meer op die functie actief. Als klap op de vuurpijl was precies hetzelfde zegel dat was gebruikt om de documenten 'officieel' te laten lijken, kort daarvoor bij een inbraak in de Nigeriaanse ambassade in Rome gestolen. Al deze informatie was bekend bij de CIA die Bush en zijn regering dan ook meerdere keren, tot wel drie keer toe heeft gewaarschuwd om zijn stellige claims niet te maken op basis van dit belachelijke 'bewijs'.[17] (De ene geheime dienst die voor het werk van een andere geheime dienst waarschuwde: een mooi voorbeeld van hoe compartimentalisatie werkt.)

In maart 2005 zou de presidentiële commissie die hier officieel onderzoek naar deed dan ook concluderen dat er geen ene centimeter klopte van de analyse en geclaimde dreiging in de aanloop naar de Irakoorlog: *we conclude that the Intelligence Community was dead wrong in almost all of its pre-war judgments about Iraq's weapons of mass destruction.*[18] Die zin laat in duidelijkheid weinig te wensen over nietwaar? *Dead wrong:* ze zaten volledig mis in al hun oordelen.

Ondanks alles werd het bewijs als een honderd procent zekerheidje gebracht. Powell: *every statement I make today is backed up by sources. Solid sources, these are not assertions. What we are giving you are facts and conclusions based on solid intelligence.* Geen aannames of losse beweringen, maar solide feiten van de geheime diensten. Het was moeilijk voor te stellen hoe er nog iemand zou kunnen twijfelen aan het gevaar van Saddam. Ook minister van Defensie Rumsfeld wist het zeker: *any country on the face of the earth with an active intelligence knows that Iraq has weapons of mass destruction.* Nou dan zijn we rond toch? Waar wachten we nog op, tijd voor actie: bommen los!

Shock and Awe

Wilkerson vond het zelf misschien een slap verhaal, maar zijn presentatie deed waar het voor bedoeld was: het overtuigde de Britten, Fransen, Duitsers en de Amerikanen. (Zodra een oorlog eenmaal aan de gang is, doen de argumenten die het mogelijk hebben gemaakt er niet meer toe. Die argumenten zijn alleen nog maar van belang voor in de geschiedenisboeken waar mensen later terug kunnen lezen dat de oorlog noodzakelijk was.) Hoewel een week na de toespraak ook de wapeninspecteur van de VN op 14 februari nog terugkoppelde dat zijn team geen WMD's in Irak had gevonden, gaf Bush een maand later op 17 maart toch een ultimatum aan Saddam. Hij moest binnen 48 uur samen met zijn familie vertrekken, anders zou hij de macht van het Amerikaanse leger voelen. Saddam liet zich niet verjagen, waarna twee dagen later operatie 'Iraqi Freedom' begon. Met alles wat we nu weten, is de toespraak van Bush die de jarenlange oorlog zou aftrappen niet zonder enig cynisme te lezen. Het doel was: *to disarm Iraq, to free its people and to defend the world from grave danger.* Het land ontwapenen, zijn volk bevrijden en de wereld beschermen tegen dit enorme gevaar. Hij ging verder: *our nation enters this conflict reluctantly.* Hihi, ze zouden de strijd met tegenzin voeren. Grappige jongens die Amerikanen. *The nation of Iraq - with its proud heritage is fully capable of moving toward democracy and living in freedom.* Het land stond op het punt om democratisch en vrij verder te gaan: maar voor de zekerheid moesten er eerst een paar goeie bommen op, of niet George? Zijn vicepremier Dick Cheney dacht ook dat de Irakezen daar zelf wel enthousiast over zouden zijn: *I think they will greet us as liberators.*

Iraqi 'Freedom' werd afgetrapt met massale bombardementen. Met operatie 'Shock and Awe' wilde Washington met de vernietigende Amerikaanse militaire overmacht ontzag, respect en angst inboezemen bij de Iraki's. Heel Bagdad lichtte op door de bombardementen en het continue razende afweergeschut. Dit heette volgens het Pentagon een 'smart war' omdat er dit keer vooral met 'precisiebommen' werd gewerkt: 20.000 slimme, en tienduizend gewone. Dat maakte het bombarderen een stuk 'menselijker'. We weten inmiddels echter dat het beeld dat er met die wapens, huizen en gebouwen met een chirurgische precisie zonder overige slachtoffers kunnen worden weggevaagd een illusie is. Van de eerste vijftig precisiebombardementen die voor het Iraakse leiderschap bedoeld waren, was er dan ook geen eentje raak.[19] Ze zijn uiteraard, wel allemaal ontploft met tientallen dode en gewonde burgers tot gevolg. Het was zelfs zo erg dat Saudi-Arabië en Turkije aan de Amerikanen vroegen om geen raketten meer over hun grondgebied heen te schieten omdat die in hun land neerkwamen. Drie van de raketten raakten nota bene Iran. (De handige jongens daar in het MIC hebben dus weer eens gebakken lucht verkocht. Je snapt inmiddels waarom die bommen dan toch 'slim' worden genoemd: je kunt je voorstellen dat bommen die gewoon uit een vliegtuig naar beneden vallen niet veel meer kosten dan de kosten van het explosief, maar zodra een bom 'slim' wordt, kun je die ook lekker duur verkopen.)

Ongeveer een kwart van alle precisiewapens hebben hun doel uiteindelijk compleet gemist. Dat betekent dat met ongeveer tienduizend gewone of 'domme' bommen en vier- á vijfduizend slimme bommen en raketten die hun doel hebben gemist, Irak voor de zoveelste keer opnieuw een tapijt aan willekeurige bommen op zijn dak kreeg.[20] De voorbeelden van per ongeluk gebombardeerde mensen en gebouwen waren dan ook letterlijk niet te tellen. Tijdens Shock and Awe werden bovendien overheidsgebouwen gebombardeerd die middenin woonwijken stonden. (Het verklaart waarom er historisch gezien per iedere gedode soldaat in een oorlogsgebied tien onschuldige burgers zoals jij en ik sneuvelen: een belangrijk bewustwordingsmomentje.) In de eerste dag van de aanval werden er dan ook alleen maar burgers bij Bagdads mortuarium binnengebracht, geen Iraakse militairen. De bombardementen leverden misselijkmakende beelden op van bebloede kinderen die door angstige ouders de ziekenhuizen werden binnengedragen. (Saddam noemde de aanval op Iraakse tv beschamende misdaden tegen Irak en de menselijkheid.)

De moegestreden Iraki's waren opnieuw niet opgewassen tegen het westerse oorlogsgeweld: de operatie verliep voorspoedig. Op 9 april werd Bagdad ingenomen en kon de westerse wereld in de journaals zien hoe een groot standbeeld van Hoessein op een plein in de hoofdstad door de Amerikanen omver werd getrokken. Al op 1 mei verklaarde Bush trots en met een glimlach op zijn gezicht, staande op het Amerikaanse vliegdekschip de Abraham Lincoln dat de grootste strijd nu gestreden was. Op de brug van het schip achter hem was een poster in de kleuren van de Amerikaanse vlag gespannen met daarop in grote letters 'MISSION ACCOMPLISHED'. Laat die duim maar zien aan de mensen thuis, George. Lekker gewerkt!

Midden juli werden beide zoons van Saddam vermoord en in december van dat jaar werd de oude dictator zelf vies en verhongerd ergens uit een gat in de grond getrokken. Maar hoe zat het met die *weapons of mass destruction*? De wereld hield de dagen na de invasie zijn adem in, in afwachting van welke wapens Saddam precies waar had verstopt. Waren het nucleaire wapens? Biologische wapens? Gifgas? Gespecialiseerde teams trokken met Powells mapje vol bewijsstukken onder de arm Irak door. Maar wat er in de dossiers stond, kwam in de realiteit niet terug. De dagen werden weken en de weken werden jaren: de wapens, dé reden om het land binnen te vallen en Saddam te verwijderen, werden natuurlijk nooit gevonden. In plaats van bunkers vol levensgevaarlijke wapens vonden ze lege loodsen en verlate schuren. (Voor als je een keer vanaf de luie bank wil bekijken hoe het er in Irak ongeveer aan toe moet zijn gegaan in die eerste weken is de film 'Green zone' een aanrader. Daarin wordt mooi uiteengezet hoe frustrerend de zoektocht voor de Amerikaanse soldaten moet zijn geweest: om als loopjongens voor het Empire hun leven in de waagschaal te leggen op jacht naar deze loze locaties waarvan men stiekem wist dat er niets te vinden zou zijn.)

Hoewel de bommen al in maart vielen, volgde de goedkeuring van de oorlog een half jaar later in oktober: het was geen officiële oorlogsverklaring, maar een resolutie die steun betuigde voor het besluit van Bush. Het overleg daarover gebeurde in vijf dagen (terwijl dat in de jaren negentig nog vier maanden had gekost). Een gefrustreerde senator Robert Byrd zei daarover avonds laat voor een bijna lege senaatszaal dat er wel weer heel lichtzinnig met het voeren van oorlog werd omgesprongen: *there is no debate, no discussion, no attempt to lay out for the nation the pros and cons of this particular war. There is nothing.*[21] Er was geen enkel debat, geen enkele afweging en geen voors noch tegens: gewoon oorlog.

De bezetting die volgde, verliep ook niet geheel vlekkeloos om het maar voorzichtig uit te drukken. Rumsfeld schatte in 2002 nog in dat de missie in Irak in vijf dagen of hooguit vijf maanden gedaan zou zijn, maar zeker niet langer dan dat. Dat bleek een behoorlijke onderschatting. De VS had zogenaamd niet verder gekeken dan de eerste paar dagen of weken nadat het doel om Saddam van zijn troon te stoten was geslaagd, in de naïeve veronderstelling dat de rest van het land wel gewoon braaf zou blijven draaien. Het tegendeel bleek waar: na de val van Saddam braken er al snel in het hele land plunderingen en ongeregeldheden uit. Er was geen functionerende Iraakse politiemacht meer aanwezig en de Amerikaanse soldaten waren niet geïnstrueerd om met tv's zeulende mensen aan te pakken. Die waren er alleen maar om mensen met wapens te doden, op te pakken of te verjagen: het leidde tot chaos. Het Amerikaanse leger werd daarop uit noodzaak een bezettingsleger en moest een guerrillaoorlog vechten tegen de overgebleven troepen van Saddam: een strijd waar de Amerikaanse militairen niet op waren voorbereid.

De oorlog schreed voort. Na vijf jaar was er nog altijd geen oplossing. Er kwamen in Irak op dat moment nog altijd 24 Amerikaanse soldaten per week om het leven waarmee de druk vanuit de Amerikaanse samenleving om de troepen terug te trekken groter werd. Ook de vraag wat ze er überhaupt eigenlijk (nog) deden, werd steeds vaker vanuit het thuisfront gehoord. In september 2006 wilde negentig procent van de bevraagde Amerikanen dat de troepen zich terug zouden trekken. Ondanks al het protest stuurde Bush echter extra troepen naar Irak. De vraag waarom het dit keer wel zou slagen beantwoordde Bush met: *because I insist that it does.* In 2008 wisten de Amerikanen dankzij 30.000 nieuwe troepen (en 100.000 plaatselijke soldaten)

de situatie naar eigen zeggen te stabiliseren. Operatie Iraqi Freedom zou uiteindelijk pas in september 2011 worden beëindigd.

Shoot first and ask questions later

Een oorlog vliegt voorbij als je er zo in een paar pagina's overheen leest nietwaar? Maar voor de soldaten in het land en vooral de burgers daar, waren het loodzware jaren van aanhoudende ellende. We gaan in dit boek niet te veel in op de specifieke en verschrikkelijke details van de vele oorlogen die onze eeuw rijk was, maar we kunnen er toch ook niet in zijn geheel aan voorbij gaan. Oorlog is verschrikkelijk, oorlog is lelijk. Het is een kant van het verhaal die we maar al te makkelijk lijken te vergeten door alle Hollywood blockbusters vol gave militaire operaties. Toch is het van essentieel belang om de menselijke factor, het onrecht en het lijden dat er zonder uitzondering bij hoort, in ogenschouw te houden. We zullen de oorlog in Irak daarom als een korte casestudy behandelen om ons die realiteit van oorlog ten diepste te doen beseffen. Er ging in die acht jaar namelijk een hoop mis in het land. Zoveel zelfs dat uit al die onvrede, ellende, haat en verdriet Islamitische Staat (IS) geboren kon worden.

De zwaarste, duurste en beruchtste strijd in Irak was die om Fallujah. De stad met een kwart miljoen inwoners lag op een uur rijden van Bagdad en was hét Iraakse bolwerk van Amerika-haat en verzet. Je kon er volgens militairen niet doorheen rijden zonder minimaal een keer beschoten te worden. Het was ook de stad waarvan beelden in de journaals de wereld rond zouden gaan, toen de verkoolde lichamen van twee vermoorde 'private contractors' door plaatselijke Iraki's aan een brug werden gehangen. Private contractor? Ja dat lees je goed. Het Amerikaanse leger maakt veelvuldig gebruik van Private Military Compagnies (PMC's). Dat zijn kleine en grote bedrijven bestaande uit voornamelijk veteranen die door een tekort aan manschappen door het Pentagon als privétroepen worden ingezet. Hoewel ze officieel niet mogen meevechten en vaak worden ingezet voor het begeleiden van konvooien of het ondervragen van gevangenen, zijn ze wel degelijk bewapend. Ze worden door de lokale bevolking daarom als onderdeel van dezelfde bezettingsmacht gezien en als zodoende aangevallen, waarna ze uit zelfverdediging ook wel terug 'moeten' schieten: een zichzelf vervullende clusterfuck dus.

Beruchte voorbeelden van dit soort bedrijven die samen voor honderden miljoenen aan contracten krijgen toegewezen door het Pentagon, de CIA en andere buitenlandse partijen, zijn DynCorp en Blackwater. Die laatste heeft al meerdere naamsveranderingen gehad vanwege het feit dat ze vooral bekend zijn van wat ook wel 'the Nisour square massacre' wordt genoemd. De afslachting op het Nisour plein: ze hebben de naam om eerst te schieten, en daarna pas vragen te stellen. En dat is geen uitzondering. Brigadier Karl Horst die verantwoordelijk was voor de veiligheid in Bagdad na de invasie in 2003 zei over de PMC's: *these guys run loose in this country and do stupid stuff. There's no authority over them... They shoot people, and someone else has to deal with the aftermath. It happens all over the place.* Ze opereren alsof ze boven de wet staan en dat doen ze met een reden. Washington maakt klip en klaar dat ze hun contractors niet door andere rechtbanken dan die in de VS zullen laten vervolgen. PMC's functioneren op die manier hetzelfde als militairen en zijn daarmee feitelijk de moderne variant van een huurlingen-legioen. Terwijl PMC's volgens de Verdragen van Genève illegale deelnemers in oorlogen zijn en daarom als huurlingen moeten worden berecht, vochten (en

vechten) ze al jaren in Irak en Afghanistan mee met de normale troepen. Dat verklaart ook waarom ze in Fallujah vermoord konden worden. (Opvallend detail: door de handige lobby worden dit soort bedrijven in de politiek 'consultants' genoemd: een misleidende term die ze bovendien nog enigszins professioneel laat overkomen.)

De beelden van de verkoolde contractors die aan een touw onder de brug in Fallujah opgeknoopt waren, bracht een schok teweeg die een paar maanden later een navenante tegenreactie van de Amerikanen uitlokte. De inname van de stad zou tot een van de grootste drama's van de Irakoorlog leiden dat onder andere is beschreven in de Italiaanse documentaire 'Fallujah: the hidden massacre'. Nadat de stad waar op dat moment nog tienduizenden burgers leefden eerst zwaar was gebombardeerd, werd er tien dagen non-stop gevochten om het in te nemen. Iedereen die ze tegenkwamen, werd daarbij gedood. Een Amerikaanse soldaat zei daarover: *we were told that every single walking, talking and breathing person was a target.* Iedereen was een doelwit. In de strijd werd ook uitgeput of 'depleted uranium'-munitie gebruikt. (Het heeft zijn nut vanwege zijn hogere gewicht en dichtheid, en zit vooral in munitie die bedoeld is om het pantser van vijanden te doorbreken.) Nadeel van deze munitie is zoals je inmiddels vast aanvoelt, dat het niet erg gezond is voor de burgerbevolking om op te groeien in een gebied met radioactieve straling. Hoewel het leger dat zelf ontkent, leidt dat tot misgroei, misgeboortes en andere vervormingen. Naast uranium werd er bovendien ook fosfor ingezet: een chemisch wapen dat als een zuur door menselijk vlees heen brandt. In juli 2010 bleek dan ook uit onderzoek dat kanker onder kinderen in de regio twaalf keer zo veel voorkwam als gemiddeld, en dat vijftien procent van de kinderen werden geboren met afwijkingen. (Typ 'depleted uranium baby's' in op Google en je hart breekt.) Het is een horrorscenario voor onschuldige ouders om door toedoen van een ander met zwaar gehandicapte en misvormde kinderen te moeten leven, laat staan voor de kinderen zelf. The Independent schreef er het artikel over met de veelzeggende titel 'Toxic legacy of US assault on Fallujah worse than Hiroshima'.[22] (Bizar detail: dat is trouwens niet de enige herinnering aan de verschrikkelijke moordpartij. Washington besloot in 2022 in al zijn wijsheid om een van zijn nieuwe vliegdekschepen de USS Fallujah te noemen om te herinneren aan de: *bravery, courage, and commitment to freedom* in deze 'historische strijd'.[23])

De strijd in Fallujah bleek geen uitzondering te zijn wat betreft het naleven van internationale verdragen. Al in april 2004 bleek dat er in heel Irak weinig tot niets met mensenrechten werd gedaan. Al snel kwamen gruwelverhalen van marteling en mishandeling van gewone Iraki's in verloederde en smerige gevangenissen zoals in Abu Ghraib naar boven drijven.[24] (Deze Iraakse gevangenis net buiten Bagdad werd door de Amerikanen gerund.) Precies dezelfde tactieken als in Guantánamo werden gebruikt, met de nare toevoeging dat de Iraki's ook seksueel werden mishandeld. Ze moesten zich uitkleden, elkaar bevredigen en andere vernederende en denigrerende taken volbrengen zoals in naakte hoopjes op elkaar gaan liggen. De misselijkmakende foto's ervan waarbij niet zelden lachende bewakers en soldaten te zien zijn, gingen de wereld over.

Tot overmaat van ramp waren de meeste gevangenen in de Abu Ghraib totaal onschuldige Iraki's.[25] Tony Nelson werkte tijdens de oorlog in Afghanistan als inlichtingenofficier in Guantanamo om vervolgens in Irak als PMC in Abu Ghraib als ondervrager te worden ingezet. Hij zei dat door de desinteresse en willekeur van Amerikaanse soldaten iedereen kon worden opgepakt. Wanneer het 'doelwit' van de soldaten niet thuis was en de buurman kwam kijken

wat er allemaal aan de hand was, namen ze die dan maar gewoon mee: *they just grab anybody because that was their job. The troops are under a lot of stress and they don't know one guy from the next.* En zo kwamen opnieuw ontelbare onschuldige Iraki's in de gevangenis terecht. Die onschuld werd vervolgens dubbel problematisch wanneer het ondervragen en martelen begon, omdat de ondervragers volgens Nelson in niets anders geïnteresseerd waren dan het 'breken' van hun gevangenen.

Nu is oorlog per definitie lelijk, maar in Irak doken overal dezelfde verhalen van marteling en mishandeling op. Het bleek geen uitzondering maar de regel te zijn. Iraki's werden doelbewust en systematisch als dieren behandeld. Waar kwam dat vandaan? Zijn Amerikaanse soldaten stuk voor stuk harteloze klootzakken? Natuurlijk niet. Het internet staat tegenwoordig vol met verhalen van getraumatiseerde, kritische, boze en verdrietige ex-militairen die achteraf beseffen waar ze onderdeel van hebben uitgemaakt en die niet kunnen vergeten wat ze hebben gezien en gedaan. We zullen een aantal van die voorbeelden doornemen. We gebruiken daarvoor onder andere de herinneringen van Michael Prysner. Hij heeft zelf in de Irakoorlog gevochten, gevangenen moeten ondervragen en is tegenwoordig een politiek activist. Hij probeert om andere soldaten zich tegen hun uitzending te laten verzetten vanwege de grove mensenrechtenschendingen die je als soldaat moet begaan.

Hoe krijg je soldaten ertoe om zonder problemen structureel iemand als minderwaardig te behandelen? Dat houd je als mens toch niet lang vol zou je zeggen? Daar had het Pentagon iets op bedacht: racisme. Prysner en vele anderen met hem stellen dat racisme een belangrijk middel en doelbewust beleid van het Amerikaanse leger is om de vijand te 'ontmenselijken'. Bedoeld zodat de soldaten zonder al teveel ethische problematiek of een bezwaard gemoed hun werk 'normaal' uit kunnen voeren. Als je iemand niet als een volwaardig mens, maar als iemand minder dan jou ziet, kun je diegene gemakkelijker aan zijn haren uit huis slepen of de trekker overhalen als dat 'nodig' is.

De meesten in het leger, zeker diegenen bovenaan de ladder zoals sergeanten en commandanten noemden Iraki's volgens Prysner steevast 'towel head', 'sand nigger' of 'camel jockey'.[26] Het gevaar is dat zonder enige menselijkheid of rede, oorlog een harteloos spelletje wordt. Prysners commandant zei bijvoorbeeld bij wijze van een weddenschap dat de eerste die zijn volgende Irakees met een mes zou vermoorden, vier extra dagen vrij zou krijgen.

Als je zo gewend bent om andere levens te 'nemen' die je ook nog eens van ondergeschikte waarde ten opzichte van je eigen leven acht, leidt dat onherroepelijk tot problemen. De voorbeelden daarvan zijn er dan ook in overvloed, maar een van de bekendste is de moordpartij

in Haditha.[27] Toen in november 2005 een konvooi van een groep mariniers door een bermbom werd getroffen waarbij er één van de soldaten omkwam, liet de rest van de groep een spoor van dood en verderf achter in de omgeving. Eerst werden vijf willekeurige mannen uit nabije taxi's gesleurd en geëxecuteerd, vervolgens werden in drie huizen in de buurt nog eens negentien mensen doodgeschoten, waaronder elf vrouwen en kinderen. Het jongste slachtoffer was één jaar oud. (De lichamen werden later in het gras voor het plaatselijke ziekenhuis gedumpt.) Op een van de verlaten huizen zou later de veelzeggende graffiti staan: *democracy assassinated the family that was here.*

In 2010 kreeg de wereld opnieuw op schokkende wijze inzicht in de kille realiteit van de Irakoorlog toen Chelsea Manning via Wikileaks stuitende camerabeelden vanuit de cockpit van een Apache gevechtshelikopter openbaarde. In het filmpje getiteld, 'collateral murder' was duidelijk te zien dat een groepje willekeurige Iraakse burgers in 2007 als te vermoorden doelwitten werden gezien.[28] Eerder die dag was er vanaf de plek waar zij op dat moment stonden een Amerikaans voertuig met *small fire* beschoten. Via de 'gun sight' (camerabeelden vanuit de Amerikaanse helikopters) zagen we hoe een tiental Irakezen vanaf honderden meters afstand geduldig in de gaten werden gehouden. Zodra ze dachten dat minstens een van hen een wapen bij zich droeg, werd vervolgens het hele groepje gretig neergemaaid alsof het een computerspel was. Op de video was te horen hoe de piloten hun slachtoffers uitlachten terwijl die voor hun leven renden en wegdoken van de centimeters dikke kogels die overal rondom hen insloegen. Het was een koud kunstje om een groepje mensen zonder enige vorm van recht of bewijslast vanuit gepantserde aanvalshelikopters doormidden te scheuren. *Oh yeah look at all those dead bastards! Nice,* zei de ene tegen de andere piloot. (Het betreffende filmpje vind je hier.[29]) Toen er even later een busje aan kwam rijden om een zwaargewonde Irakees te helpen, werd ook dat busje doorzeefd waarbij iedereen werd gedood. (Later zou blijken dat bij de slachtoffers ook een oorlogscorrespondent van Reuters: Namir Noor-Eldeen bleek te zitten wiens camera over zijn schouder voor een wapen werd aangezien. Het toont aan hoe groot de kans is om in een oorlogsgebied willekeurig te worden gedood. Veelzeggend detail: het Pentagon schreef, totdat deze moordpartij via Manning openbaar werd in zijn eigen administratie op dat er naast de dood van de journalist niets bijzonders was gebeurd en dat er negen 'opstandelingen' waren gedood.) De commandant van de piloten zou ze ondanks de beelden alsnog verdedigen: je kunt gevechtspiloten geen roze handschoenen aan laten trekken: *these are attack pilots wearing gloves of steel, and they go into the ring throwing powerful punches of explosive steel. They are there to win, and they will win.*[30] Juist ja.

Hoewel dit bekende voorbeeld de wereld rondging, deed het probleem zich niet alleen in de lucht, maar ook bij de troepen op de grond voor. Net als in Afghanistan droeg ook in Irak niet iedereen een uniform waardoor iedereen een potentiële vijand kon zijn. Die onduidelijkheid en spanning leidde ertoe dat de Amerikanen met hun vinger op de trekker rondliepen en dat er regelmatig iemand per ongeluk werd doodgeschoten. Omdat je niet zomaar zonder al te veel gedoe burgers dood kan schieten, hadden Amerikaanse soldaten daarom altijd zogenaamde *'drop weapons'* bij zich om zich van de consequenties van een ongelukkige moord te kunnen vrijwaren. Als bleek dat je íets te snel had geschoten, legde je gewoon het reserve-geweer die je nog achter in je auto had liggen naast het lijk voor de foto en voilà: de dood was volgens de wet gelegitimeerd door zelfverdediging. Het was de normaalste zaak van de wereld. Iedereen had een *drop weapon* in zijn auto. Het was tegen de regels, maar ook publiek geheim. Majoors

en luitenanten spraken er openlijk over: je moest een manier hebben om jezelf te beschermen. Liever een paar extra dode Iraakse burgers dan dat er een dode Amerikaan verscheept moest worden naar de VS en zijn of haar familie moest worden getroost. Of zoals een soldaat zegt: *it almost made sense: you have to carry a drop-weapon unless you want to go to prison for killing an Iraqi.* (Het maakt het nieuws uit 2007 dat er ruim 110.000 AK machinegeweren niet meer 'teruggevonden' konden worden met terugwerkende kracht extra verontrustend.[31])

Nu is oorlog per definitie lelijk, maar 'sorry dat we zoveel onschuldige burgers hebben afgeknald, maar het was lastig om de goede van de slechte te onderscheiden', is geen excuus. Wanneer er overduidelijke oorlogsmisdaden plaatsvinden, zou daarvoor een mogelijkheid tot verantwoording moeten bestaan. Het slechte nieuws is dat die mogelijkheid er amper tot niet is. Paul Bremer die het eerste jaar van de Iraakse bezetting aanvoerde, stelde dat niemand van de soldaten, noch van de PMC's die in Irak werkten, door een Iraakse rechtbank berecht konden worden. Sami al-Askari, de rechterhand van de Iraakse premier Nouri al-Maliki zei daarover: *the image of the American soldier is as a killer, not a defender. And how can you give a killer immunity?*[32]

Of er voor dezelfde misdaden in de VS gelijke straffen worden bedacht? Natuurlijk niet. Als je militairen gaat berechten voor het doden van mensen, durft er straks niemand meer te schieten: het doden van burgers hoort erbij. Dat bleek wel uit de afhandeling van de massamoord in Haditha: voor alle behalve één van de daarbij betrokken mariniers werden de aanklachten ingetrokken. De marinier die de troepen moest leiden, bekende schuldig te zijn aan slecht leiderschap door het commando: *shoot first and ask questions later,* te geven. De negentig dagen cel hoefde hij niet uit te zitten: uiteindelijk verloor hij alleen een rang in het leger en werd hem minder loon uitbetaald.[33]

Maar het probleem blijkt nog dieper te zitten dan ongelukkigheden en gebrekkige aansprakelijkheid. Het was namelijk niet alleen toeval, maar soldaten werden opgedragen om op onschuldige mensen te schieten: *in a crowded area when one person shoots at you, kill everybody, because they are letting them attack you, they are no longer innocent.*[34] Als er in een groep één iemand op je schoot, mocht je de hele groep neermaaien. Irakveteraan Josh Stieber stelt dat het zelfs vrij gebruikelijk was: *one policy we have, is if a roadside bomb went off then we were supposed to shoot anyone standing in that area ... To out-terrorize the terrorists.*[35] Als er een bermbom afging, moest je iedereen in de buurt vermoorden om de terroristen te terroriseren zodat ze het niet nog een keer zouden flikken. Hij bevestigde ook het structurele 'ontmenselijken' van de soldaten om dat te kunnen doen: *we'd have battle cries like 'Kill them all, and let God sort them out'. They'd have us sing very dehumanizing songs as we were marching around, talking about killing women and children.* Onder de liederen die Amerikaanse soldaten tijdens het marcheren in hun trainingstijd zongen, was de volgende parel.

"I went down to the market where all the women shop

I pulled out my machete and I began to chop

I went down to the park where all the children play

I pulled out my machine-gun and I began to spray"

Op iedereen schieten, sluit niet echt aan bij de notie van Bush dat het schitterende land met zijn mooie bevolking het recht en de kans heeft op een democratische samenleving, vind je wel?

Watch friends die

Natuurlijk zijn lang niet alle soldaten beesten: de meesten worden militair met de beste bedoelingen. Het moet dan ook geen pretje zijn om je als Amerikaanse soldaat staande te houden in het Midden-Oosten: je staat immers tegenover burgers die al decennialang door jouw overheid worden gebombardeerd, bestolen en vermoord. Overtuig ze dan nog maar eens van jouw beste bedoelingen. Als dat niet lukt, zul je ze in sommige gevallen moeten doden. Daarbij zul je sommige vrienden waarmee je het avontuur van deze missie bent aangegaan naast je zien sterven. Soldaat Daniel Crimmins omschrijft die traumatische ervaring als volgt: *so you fight, you kill, watch friends die. It's usually quick, almost never quiet, but for the rest of your life, when you remember sitting at the bar with them, they're blown open. You picture the nights you spent downtown ... but your boy's jaw is blown off, and his left eye is ruined, and he's screaming.*[36] Soldaten zijn degenen die worden beschoten, vermoord, verminkt, of in ieder geval anderen moeten vermoorden uit naam van democratie en vrijheid. Lang niet iedereen kan de afschuwelijke gebeurtenissen van een oorlog dan ook een plekje geven. De trieste statistieken bewijzen dat. Anno 2021 stierven er deze eeuw alleen al meer dan 30.000(!) Amerikaanse soldaten door zelfmoord (ten opzichte van ruim 7000 in de actieve strijd).[37] Twintig Amerikaanse veteranen per dag, iedere 72 minuten opnieuw(!) besluit er eentje dat ze de gruwelen in hun hoofd en de nachtmerries in hun slaap niet meer de baas kunnen, en maken een einde aan hun eigen leven.

Oorlog is een vicieuze cirkel van haat en verdriet, maar daar hebben politici maling aan. Die houden er een andere kosten-batenanalyse op na dan de ouders van kinderen die worden uitgezonden. Om over de consequenties voor de mensen uit die 'crappy little countries' nog maar te zwijgen. Daarbij wordt dan maar even voorbijgegaan aan wat er feitelijk gebeurt: jonge mannen en vrouwen van het ene land trekken gewapend een land in en vermoorden daar andere jonge mannen en vrouwen. Oorlog zou een ultiem middel moeten zijn om iets ergers te voorkomen, zoals genocide. Maar wanneer er honderdduizenden mensen omkomen omwille van discutabele redenen, is een oorlog eerder een oorzaak dan een preventie daarvan. Deze bizarre tegenstelling werd door Voltaire al haarfijn tegen het licht gehouden: *it is forbidden to kill. Therefore, all murders are punished unless they kill in large numbers and to the sound of trumpets.* Alle moorden worden bestraft, tenzij het met grote groepen tegelijk gaat onder de vlag van een land.

Het 'geluid van de trompetten' was zorgvuldig door de neocons georkestreerd. De Irakoorlog was er eentje die gebaseerd was op doelbewuste leugens. Maar: al is de leugen nog zo snel, de waarheid achterhaalt hem wel. En toen hadden ze dat ineens allemaal niet zo gezegd of bedoeld. Bush zei voor de oorlog nog stellig: *the reason I keep insisting on the relation between Iraq and Al-Qaida, is because there WAS a relation between Iraq and Al-Qaida.* Ook in augustus 2003 zei hij nog dat ze zeker wisten dat Irak schuilplaats bood aan een terroristisch netwerk: *Iraq is harbouring a terrorist network headed by a senior Al-Qaida terrorist planner. This network runs a poison and explosive training camp in northeast Iraq, and many of its leaders are known to be in Bagdad.*[38] Toen een journalist hem een paar jaar later vroeg wat Irak nu met

de aanslagen op het WTC te maken had gehad, zei Bush: *nothing*! *We have had no evidence that Saddam Hussein was involved with September the 11.* Maar dat had hij ook nooit zo gezegd! *I don't think we ever said, at least I know I didn't say that there is a direct connection between September the 11 and Saddam Hussein.* Wat een zak hooi.

Hoe zat het met Rumsfeld? Die zei in maart 2003 over de WMD's: *we know where they are. They're in the area around Tikrit and Bagdad and east, west, south and north somewhat.*[39] Toen hem later werd gevraagd waar die dan bleven, moest Rumsfeld bekennen: *it appears there were no WMD's.* Toen de geïrriteerde interviewer verontwaardigd zei dat Rumsfeld had gezegd dat hij wist waar ze lagen, reageerde hij met een simpele: *I did not.* En klaar is Kees! Zo zie je maar: als de oorlog eenmaal onderweg is, doet de aanleiding er niet meer toe. (Als je er zin in hebt, kun je de verantwoordelijke oorlogstrommelaars ons in dit filmpje eerst zien ophitsen om ze vervolgens te zien stotteren toen ze naderhand werden geconfronteerd met de bullshit die ze ons hadden verkocht.[40])

De missie in Irak liep in september 2011 zoals gezegd officieel af. Hoewel de VS zich toen formeel uit het land terugtrok, bleven er tienduizenden private contractors achter. De oorlog leek daarmee op papier ten einde te komen maar werd feitelijk alleen uitbesteed aan particuliere bedrijven en huurlingen. Het resultaat van deze acht jaar durende, geld en mensen verslindende oorlog om niets, was een stille aftocht die geen aftocht was. Gezien het feit dat er uit de smeulende hopen die overbleven van het Saddam-loze Irak een jarenlange burger- en religieuze oorlog kon ontpoppen (waaruit ook de koppensnellers van IS zouden ontstaan), kunnen we stellen dat het brengen van democratie en westerse waarden ook niet helemaal is gelukt. Nee, acht jaar onder Bush en de neocons heeft de wereld geen goed gedaan. Het waren jaren vol met geweld, dood en verderf. Vele duizenden mensen hebben hun zonen en dochters, broers en zussen, vaders en moeders voor niets moeten begraven. Hoewel, was het voor niets? Bush drukte Amerikaanse families geruststellend op het hart dat hun kinderen voor een nobel doel waren gestorven. Wat dat doel precies is, moge Joost weten. Want waarom waren ze nou ook alweer gekomen, en waarom moesten er tienduizenden troepen achterblijven? Laten we ook hier opnieuw even kijken naar de belangen.

Dick 'draaideur' Cheney

De officiële reden voor een oorlog, zo weet u inmiddels, is zelden wat je in de krant leest of op het journaal hoort. Bush zou later zelf verklaren over 'zijn' oorlogen in het Midden-Oosten dat God hem had opgedragen om ze te voeren: *I'm driven with a mission from God. God would tell me, 'George, go and fight those terrorists in Afghanistan.' And I did, and then God would tell me, 'George, go and end the tyranny in Iraq' ... And I did.*[41] Maar even los van George zijn goddelijke ingevingen: waren er nog meer belangen te verdelen in Irak? Je bent al gauw geneigd om te denken aan olie. Toen Rumsfeld voor de oorlog werd gevraagd of de enorme olievelden in Irak (toen geschat op 112.000 miljoen vaten olie) er iets mee van doen hadden, zei hij: *I'm glad you asked. It has nothing to do with oil, literally nothing to do with oil.*[42] Dan weet je inmiddels dat dat het dus wel degelijk geweest moet zijn. En ja hoor: toen de oorlog eenmaal lekker aan de gang was, werd dat schaamteloos erkend: *of course it's about oil; we can't really deny that* zei generaal John Abizaid, hoofd van de Amerikaanse militaire operaties in Irak.[43] Ook voormalig senator Chuck Hagel die onder Obama nog twee jaar minister van Defensie zou

zijn, zei in 2007: *people say we're not fighting for oil. Of course we are.*[44] Verfrissend, al die eerlijkheid.

De Verenigde Staten verbruikt ongeveer de helft van alle olie op deze aardkloot. (Fun fact: zes procent daarvan gaat direct naar het olie-slurpende monster in het Pentagon dat in zijn eentje dus meer olie verbruikt dan een zichzelf respecterend land.) Wetende wat deze eeuw vol oorlog ging brengen, mag het dan ook geen verrassing heten dat het verzekeren van een gegarandeerde leverancier een prioriteit voor de Amerikanen was. Dat deden ze in samenwerking met de grootmachten uit de olie-industrie in overlegmomentjes zoals op het zogenaamde *Pentagon Highland Forum*: dé plek waar de overheid en bedrijven samenkomen. (Om de belangen van beide op een rij te zetten om te kijken of ze daar een gezamenlijk beleid op konden verzinnen.) Op zo'n exclusief feestje wordt natuurlijk niet zomaar iedereen uitgenodigd: alleen die leden van de deep state die de Bush-campagne flink hadden gespekt, mochten samen de toekomstige oorlogsbuit verdelen. Alle partijen die big oil opmaken, zoals Enron, Exxon, Chevron, BP en Shell hadden nog nooit tevoren zoveel geld uitgegeven als dat ze voor de verkiezing van hun oliemaatjes Bush en Cheney hadden gedaan. Kort na hun aantreden, werden ze beloond met de oprichting van de *National Energy Policy Development Group* waar ze allemaal aan mochten deelnemen. Het doel van deze groep was om de toekomstige 'energieplannen' op een rij te zetten. Hoewel de vergaderingen en notulen daarvan eerst geheim waren, moesten die na een aantal rechtszaken toch openbaar worden gemaakt. Wat bleek? Het doel van de groep was om alle olievelden in het Midden-Oosten te inventariseren: hoeveel olie er was, waar het was, en van wie het was.[45] Ook onderzocht deze taskforce: *actions regarding the capture of new and existing oil and gas fields.* Het heeft immers geen zin om uit te zoeken waar het in de grond zit, zonder een plan te maken om het je toe te eigenen. Er werden kaarten opgesteld op basis waarvan de Iraakse olievelden na de oorlog konden worden verdeeld. De minister van Financiën onder Bush, Paul O'Neill, bevestigde in 2004 dat er in februari 2001 alleen nog over de logistieke vragen van een invasie werd gesproken: niet of en waarom, maar hoe en hoe snel. (Boosmakend detail: maar liefst vijftien mensen uit de Bush-regering hadden forse aandelen in onder andere Enron, waaronder Rumsfeld zelf.)

Het was niet alleen de VS die al druk aan het plannen en overleggen was. De Britten deden, ondanks het feit dat Tony Blair dat stellig ontkende, precies hetzelfde. Uit interne memo's die zijn opgevraagd door Greg Muttitt voor zijn boek 'Fuel on the fire: oil and politics in occupied Iraq', blijkt dat de Iraakse olievoorraad *vital to British interests* was. (Net als de Iraanse olievelden dat in de vorige eeuw waren dus.) Ook hier werd tussen de overheid en oliegiganten overlegd wat precies een 'wenselijke uitkomst' van de oorlog zou zijn. Er werd besloten dat de Iraakse olievelden open moesten staan voor buitenlandse investeringen en privatisering, en dat ook nieuwe velden moesten kunnen worden aangeboord. De 'hulp' van buitenlandse bedrijven was volgens de Britten de enige manier om van Irak een betrouwbare olie-exporteur te maken. Muttitt stelde dat deze duizenden documenten voor eens en voor altijd aantoonden dat de Britse kijk op Irak vooral door oliebelangen was ingegeven. Dit werd ontkend door een woordvoerder van de overheid die reageerde met: *it is normal to consider the commercial risks and opportunities presented by geopolitical events.* Nu is het inderdaad geen schande om de voor- en nadelen van een geopolitieke gebeurtenis op een rij te zetten, behalve als jij de geopolitieke gebeurtenis willens en wetens afdwingt door er aanhoudend bommen op te blijven gooien!

Big oil was de onbetwiste winnaar van de Irakoorlog. Voor de oorlog waren de enorme oliereserves onder controle van de Iraakse overheid. De markt was volledig genationaliseerd: buitenlandse bedrijven konden er geen voet aan de grond krijgen. Nadat de door het westen aangestelde interim-regering nieuwe olie-wetten aannam, mochten ook buitenlandse bedrijven zich voortaan in de Iraakse oliemarkt storten. ExxonMobil, Chevron, BP, Shell en anderen hebben vervolgens hun handeltje in Irak opgezet waarna ze voor het eerst in decennia weer heerlijk ongestoord olie konden pompen uit de enorme Iraakse olievelden. Het zou niet lang duren voordat de meeste Iraakse olievelden door buitenlandse bedrijven werden gecontroleerd en er gemiddeld veertig procent meer olie zou worden opgepompt als daarvoor. (Niet dat die efficiëntie het Iraakse volk ten goede kwam, het merendeel werd uiteraard meteen geëxporteerd en verkocht ten bate van de oliebedrijven.)

Naast de wapenfabrikanten en de olieboeren, is er een hele roedel dienstverleners die daaromheen zwermen om via aanbestedingen megacontracten van de Amerikaanse staat te krijgen wanneer er ergens moet worden gevochten. Iedereen weet dat er vrijwel ongelimiteerd geld te verkrijgen en te besteden is als het onder de Amerikaanse 'defensie' valt. Het Amerikaanse leger doet bijvoorbeeld niet meer zijn eigen was, brengt zijn eigen post niet rond en schilt de eigen piepers niet meer: dat wordt allemaal uitbesteed aan aannemers. Je begrijpt: ook daar valt veel geld mee te verdienen in een oorlogsgebied. Die bedrijven mogen dan een voorstel doen om in te schatten voor welke prijs zij denken die diensten te kunnen gaan leveren.

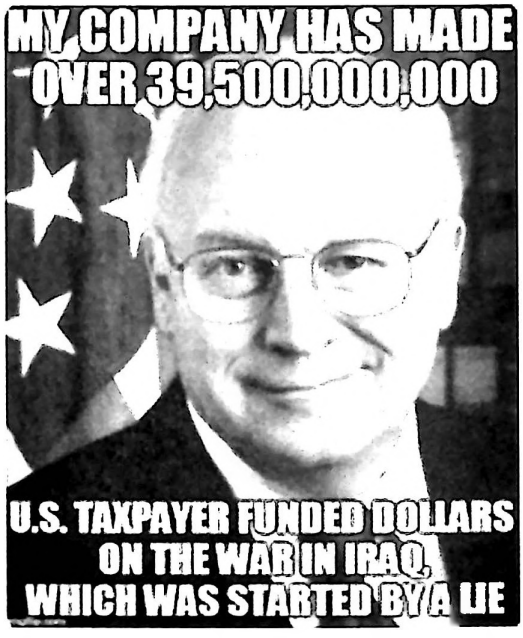
Het is in oorlogsjaren een gewoel van jewelste bij de inmiddels bekende draaideur tussen politici en ondernemers die in de deep state opereren om die contracten te krijgen: zo waren er tenminste 71 Amerikaanse bedrijven die contracten kregen om in Afghanistan en in Irak te opereren. Ieder van die tien grootste bedrijven hadden voormalige Amerikaanse hoogwaardigheidsbeklederes uit het leger en uit het Pentagon in hun raad van bestuur of op een andere belangrijke plek in hun bedrijf. Het was zélfs senator en hardcore neocon John McCain een doorn in het oog. In de documentaire 'Why we fight' zei hij: *there is too close of a relationship, and I hate to use the word corruption, but it borders on corruption: both in the industry and in the Pentagon.* Een pijnlijk voorbeeld daarvan is Dick Cheney wiens naam je inmiddels kent: hij is acht jaar lang vicepresident van Bush geweest tijdens die beruchte oorlogsjaren. In de periode daarvoor had hij echter ook al behoorlijk aan de weg getimmerd.

Dick 'draaideur' Cheney heeft in de jaren tachtig en negentig in het Huis van Afgevaardigden gezeten. Maar je kunt zoals wij weten niet tien jaar lang in de deep state meedraaien zonder je loyaliteit te verbinden/verkopen aan allerlei partijen (en dat zou blijken). Dick had tijdens zijn politieke carrière voor een groot deel geteerd op de diepe zakken van Halliburton. Een multinational met veel expertises, maar dat toch het liefst in voormalige en actieve oorlogslanden opereerde. Het was namelijk niet alleen een (re)constructiebedrijf, maar ook gespecialiseerd in het faciliteren van de olie- en gasindustrie (denk aan het leggen van pijpleidingen). In aanvulling daarop had het bedrijf KBR onder zijn vleugels: een PMC met meer dan 65.000 werknemers wereldwijd met de slogan 'contractor on the battlefield'. Dit bedrijf kon dus zowel een land vernietigen en vervolgens weer opbouwen (en overal uiteraard grof geld mee verdienen).

Toen Cheney de kans kreeg om onder Opa Bush vier jaar minister van Defensie te worden, wist hij welke politieke 'contacten' hij moest belonen. Halliburton (dat bijvoorbeeld degene was die met het idee kwam dat de overheid het wasgoed, de wc's, het eten, de post en andere

taken voortaan beter kon uitbesteden aan private ondernemingen) werd een van de topaannemers van het Pentagon. Zij kregen de meeste contracten ter waarde van vele honderden miljoenen dollars. Halliburton was zo blij met het werk van Cheney dat ze hem in de jaren daarna tussen 1995 en 2000 tot hun bestuursvoorzitter maakten waarna Bush junior de militaire aannemer tot zijn vicepresident benoemde. Hoewel dat voor jou en mij misschien niet helemaal lekker voelt, zei Cheney dat we ons geen zorgen hoefden te maken: van belangenverstrengeling kon volgens hem geen sprake zijn omdat hij zijn positie bij Halliburton had opgegeven. Juist ja. (Bush moet op zijn beurt gedacht hebben dat Cheney een handige jongen was om erbij te hebben met al zijn contacten in het aanstaande 'zeven uit vijf tijdperk'.)

Ondanks Cheney's goede voornemens blijkt een vriendschap van zoveel jaren niet zomaar te verwateren: Halliburton zou ook in onze 21e-eeuwse Irakoorlog de grootste aannemer worden met contracten ter waarde van meer dan 8000 miljoen(!) dollar. Daarvoor bezorgden ze opnieuw onder andere de post, kookten ze maaltijden en bouwden ze bases. Die vette cheques betekenden trouwens niet dat die aannemers dan ook goed werk afleverden, in tegendeel.[46] In de documentaire 'Iraq for sale' valt te zien hoe door hebzucht, corruptie, list en bedrog er zoveel mogelijk uit de staatskas werd afgeroomd door veel te hoge rekeningen te sturen, of rekeningen te sturen voor diensten die nooit waren verleend. (Zo is onder andere Halliburton door de FBI onderzocht vanwege het 'per ongeluk' versturen van 181 miljoen dollar aan rekeningen voor maaltijden die nooit waren bereid en voor de 61 miljoen dollar die ze in rekening hadden gebracht voor het bezorgen van brandstof die nooit was geleverd.[47]) Een ander berucht voorbeeld van hoe de oorlogsindustrie ten koste van alles zijn winsten maximaliseert, is de post- 'dienst'. Normaalgesproken is postbode niet zo'n spannend beroep, maar in een oorlogsgebied betekent het dat je begeleid moet worden door een gewapend konvooi. Omdat deze post-aannemers per rit betaald kregen om post op te halen, maakte het niet uit hoeveel post er dan precies werd vervoerd: je doet gewoon je ritje. En dus moesten Amerikaanse soldaten regelmatig hun leven riskeren terwijl ze een lege post-vrachtwagen beschermden, alleen maar zodat de aannemer weer een rekening bij het Pentagon kon indienen.

Naast contracten voor het uitbaten van de olierechten zijn er ook contracten te verdelen voor de opbouw van bijvoorbeeld wegen en bruggen van een kapotgeschoten land. Hoe moet een verscheurd en failliet land dat betalen? We laten Wolfowitz aan het woord: *we're dealing with a country that can really finance its own reconstruction.* Aha, er zijn genoeg olieopbrengsten in Irak om daarvoor te kunnen betalen. Dat is verdorie toch ook handig? Begint het beeld je inmiddels een beetje duidelijk te worden? Amerikaanse bedrijven verdienen aan de vernietiging die het MIC heeft aangericht, betaald met de olie die ze zelf stelen. In de documentaire 'Why we fight' uit 2006 wordt dat mooi samengevat: *the corporate interest that stand to benefit are*

so intertwined and interwoven with the political forces, that the financial elites and the political elites have become the same people. Bedrijven en de politiek zijn zo met elkaar verweven dat de top van beide partijen inmiddels een en dezelfde kliek is geworden.

Backed with bullets

Vermoeiend hè, al die ellende. Zijn we er nu dan bijna? Verklaart dat alles? Nee niet helemaal: de deep state is machtig maar er zou geen grootschalige oorlog worden gevoerd alleen maar voor de wil van een paar bedrijven. We hebben tot nu toe alleen maar de profiteurs gezien van de oorlog, en de cheerleaders daarvan: nog niet de echte reden. Waarom moest Irak dan worden opengebroken? Saddam werd al vele jaren ingezet voor andere doelen en kort aan het lijntje gehouden. Waarom moest hij dan nu wél ineens echt wieberen? Wat had hij misdaan dat hij nu wel een gevaar voor de Amerikaanse belangen was? Hij vormde een bedreiging voor een van de belangrijkste mechanismen in de wereld waar je desalniettemin misschien nog nooit eerder van hebt gehoord: de petrodollar. Petro-watte? We hebben het over de feitelijk opvolger van de gouden dollar-standaard.

Ter herinnering: andere landen wilden na de Tweede Wereldoorlog hun munt aan goud koppelen, maar de VS heeft toen zijn dollar ertussen gesjoemeld, weet je nog? Ze beloofden bankier van de wereld te worden: elke dollar was een vaste hoeveelheid goud waard en was daar altijd weer voor om te ruilen. Het zou een enorme boost geven aan de Amerikaanse economie en zijn status als wereldmacht bevestigen. Maar er bleken ook nadelen aan het goudenstandaardsysteem te zitten. Het lastige was namelijk dat de VS niet zomaar geld kon bijdrukken wanneer dat nodig was in tijden van financiële nood zoals tijdens oorlogen. Er moest dan immers ook een extra goudvoorraad worden aangelegd.

In de decennia na de Tweede Wereldoorlog zou de Amerikaanse industriële dominantie verwateren: de industrie werd bijgehaald door Duitse en Japanse fabrikanten en Amerika verschoof van de grootste fabrikant van de wereld, naar de grootste consument van de wereld. Ze gingen steeds meer importeren, en steeds minder exporteren dus. Maar voor niets, iets krijgen, bestaat niet in onze wereld. Het leidde ertoe dat de VS dagelijks een tekort op zijn betalingsbalans had, waardoor de financiële situatie langzaam maar zeker verslechterde. Maar in plaats van bezuinigen moest de Amerikaanse overheid steeds meer geld uitgeven. Zowel aan enorm dure sociale programma's voor de Amerikanen, als aan de peperdure oorlog in Vietnam waar de VS maar geen overwinning kon forceren. Het bleek al snel een onhoudbare situatie voor Washington. In augustus 1971 zei Nixon daarom tot grote verrassing van de rest van de wereld dat hij de gouden standaard 'tijdelijk' losliet: *I have ordered to suspend temporarily the convertibility of the dollar into gold or other reserve assets.* Oftewel: het waren een paar fijne jaren maar het komt ons nu niet zo goed meer uit, bedankt en de groeten allemaal. Er was ook niets tijdelijks aan: vanaf dat moment kon een dollar niet meer volgens de oude voorwaarden omgeruild worden voor goud, en alle andere munteenheden vanaf dat moment dus ook niet meer: de Amerikaanse belofte van Bretton Woods om bankier van de wereld te zijn, werd verbroken. Omdat dit besluit zonder overleg eenzijdig door de Amerikanen werd genomen, ging het de boeken in als de 'Nixon-schok'.

Door deze actie kon de Amerikaanse centrale bank nu ineens zoveel geld bijdrukken als ze nodig hadden, waardoor het land in een klap geen financiële problemen meer had. Hoewel, dit

was natuurlijk geen langetermijnoplossing. Als je steeds meer geld uitprint zonder daar iets tegenover te zetten, verliest een munt zijn waarde: de machtige dollar dreigde nu langzaamaan in monopolygeld te veranderen. Dat was toch dom? Als je munt geen wereldmunt meer is, is dat toch een enorme aderlating voor je economie? Niemand heeft dan immers je munt meer nodig om handel te kunnen drijven. Dat klopt, maar de VS was heus niet zo dom om dat systeem de nek om te draaien zonder een back-up plan te hebben. Een plan dat nóg sluwer was dan de gouden standaard en dat de Amerikaanse welvaart voor de rest van de eeuw zou garanderen: de petrodollar dus.

In het begin van de jaren zeventig waren de Amerikanen onder leiding van de toenmalige minister van Buitenlandse Zaken Kissinger stiekem in gesprek met de koninklijke familie van Saudi-Arabië. Wat deden ze daar? Het land bezat ongeveer een kwart van alle bekende olievoorraden in de wereld. Washingtons nieuwe plan was om zijn status als wereldmunt te behouden door die aan olie te koppelen. Ze vroegen vriendelijk aan de Saudi's of die hun olie voortaan niet heel misschien uitsluitend nog in dollars wilden verkopen op de internationale markt. En de Saudi's vonden dat gek genoeg prima. Ze zouden daarbij hun machtspositie binnen het verbond van andere olie exporterende en producerende landen (OPEC) gebruiken om ervoor te zorgen dat alle andere OPEC-landen hetzelfde zouden doen.

Het was een briljant plan op alle fronten. Om de meest gebruikte en belangrijkste grondstof ter wereld exclusief in je eigen munteenheid af te laten rekenen, is een niet te onderschatten machtspositie: de vraag naar jouw munt wordt daarmee oneindig omdat iedereen olie nodig heeft en dus ook altijd dollars nodig heeft om olie te kunnen kopen. Omdat de Saudi's dan al snel in de dollars zouden zwemmen, beloofden ze in aanvulling daarop dat ze hun overschot aan dollars terug zouden 'recyclen' naar Amerika door dit te investeren in Amerikaanse schuldpapieren. Dit betekende dat de Amerikanen 'keiharde' dollars terugkregen waarmee door het buitenland olie was gekocht, in ruil voor dollars die ze zelf hadden uitgeprint. Wat was de tegenprestatie? In ruil daarvoor zouden de Amerikanen onbeperkt wapens leveren aan de Saudi's en de veiligheid van de koninklijke familie in de instabiele regio garanderen. (Washington kreeg er dus ook nog eens een gezonde klant met onbeperkte zakken geld voor het MIC voor terug.) De ongeschreven regel was natuurlijk dat de yanks een toontje lager zouden zingen wanneer de Saudi's minder chique zaken zouden uitvreten zoals jarenlang burgeroorlogje voeren in Jemen of het aan stukjes zagen van journalisten. Kennis en technologie dus in ruil voor invloed en olie, inclusief vriendschap met despotische leiders: als de pomp maar bleef draaien.

Dit enkele idee zorgde ervoor dat er een enorme en onophoudelijke vraag was naar zowel vers geprinte Amerikaanse dollars als naar oude Amerikaanse schulden: het was alsof Washington de loterij won. Ze konden nu verdienen aan het verkopen van andermans grondstoffen en zouden voortaan zwemmen in het geld. Het stelde ze in staat om zich vanaf dat moment helemaal niets meer aan te trekken van lullige zaken zoals een gebalanceerd budget en dat doen ze dan ook al decennia niet. Amerika heeft in de afgelopen 44 van de vijftig jaar meer geld uitgegeven dan er binnen is gekomen: ze staan iedere dag structureel in de rode cijfers, en niet voor lullige bedragen. Het begrotingstekort varieert tussen de miljoenen en miljarden dollars, per dag! Ze kopen wat ze willen, printen het geld dat ervoor nodig is, en de rest van de wereld koopt die schulden gretig op! In eigen land hield het hun enorme staatsschuld theoretisch

behapbaar, en kon hun beroemde 'gezonde' financiële klimaat met lage belastingen voor ondernemers ermee worden gehandhaafd.

De petrodollar is het levensbloed van het wereldrijk, het fundament waarop de Amerikaanse wereldmacht sinds de jaren zeventig is gebouwd. De economische macht die het oplevert, betaalt voor het immense leger waarmee oorlogen worden gevoerd en andere belangen worden behartigd die de boel ook nu nog altijd draaiende houdt: het is een zichzelf versterkend mechanisme. Sinds het begin van de oorlog in Irak en Afghanistan heeft de VS biljoenen dollars aan die oorlog 'uitgegeven' (een biljoen is een miljoen miljoen) en toch heeft het ze feitelijk niet zoveel gekost. De petrodollar laat de kachel branden en is absoluut onmisbaar voor het voortbestaan van het Amerikaanse wereldrijk. En, ik denk dat je inmiddels wel begrijpt waar we naar toe gaan: Saddam dreigde om de petrodollar op te breken.

Hij was de jarenlange sancties, onderdrukking, oorlog en plagerijen zat en noemde de dollar de 'munteenheid van een vijandige staat'. In september 2000 kondigde hij aan dat Iraakse OPEC-olie binnenkort alleen nog maar in euro's te koop zou zijn. Een gevaarlijk precedent dat als 'eerste dominosteen' vervolgens de hele petrodollar en daarmee het voortbestaan van de Verenigde Staten kon bedreigen. Het was in Amerikaanse ogen een indirecte oorlogsverklaring tegen de VS. Omdat Washington het voortbestaan van hun imperium niet kon laten afhangen van de grillen van een ongehoorzame dictator moest er actie worden ondernomen. Er was daarbij maar één keuze: regime change. Want een 'gewone' coup via een regime change operatie zat er niet meer in. Saddam was door de jaren heen simpelweg té goed geworden om de politiestaat die de CIA voor hem had opgezet voor zijn eigen doeleinden te gebruiken. Sinds het leger en de politie onder zijn macht viel, wist hij dat hij niet van binnenuit omvergeworpen kon worden: de Iraakse beveiligingstroepen waren te bang voor de marteling of moord die zou volgen op hun samenwerking met Amerikaanse spionnen. Omdat hij wist dat hij van binnenuit geen bedreiging hoefde te verwachten, durfde Saddam Washingtons wensen in de wind te slaan. Dat noemen ze ook wel het boemerangeffect: een door de VS geïnstalleerde dictator die niet meer onder controle is. Het verklaart ook waarom de VS extreem goed is in het verwijderen van democratisch gekozen regeringen, maar keer op keer faalt om een dictator subtiel uit het zadel te wippen.

Toen hij duizenden mensen met gifgas vermoordde, konden de Amerikanen hem nog goed waarderen: hij mocht langskomen op de koffie, ze gingen samen op de foto en hij was de *poster boy* van het Midden-Oosten. Pas toen hij zijn olie op de vrije markt wilde verkopen, was hij ineens slechter dan Hitler en moest hij weg. In 2006 werd hij na een showproces opgeknoopt. De boodschap aan andere landen was duidelijk: verkoop de olie in dollars, of krijg bommen op je kop. Als je niet meespeelt, ga je er af. Na een nieuwe regering te hebben geïnstalleerd die wel netjes olie voor dollars wilde omruilen, was alles weer in kannen en kruiken. Hoewel het in eerste instantie maximaal vijf maanden zou duren, besloten de Amerikanen later dat ze toch liever zouden blijven om een vinger aan de pols te houden. Vanaf 2004 zijn er twaalf enorme legerbases gebouwd in Irak waarvan er drie tot de grootse ter wereld behoorden. De ambassade in het centrum van Bagdad was een op zichzelf staande kolonie die bijna net zo groot was als het Vaticaan. (Fun fact: Trump verklaarde tijdens zijn presidentschap dat de VS Irak niet zou verlaten voordat Bagdad ze miljarden zou betalen als 'vergoeding' voor die gebouwde bases.[48])

Als afsluiter van dit treurige hoofdstuk herinneren we ons aan de hypocriete toespraak waarmee George Bush de oorlog in Irak aftrapte waarin hij beloofde om de Irakezen met eer en respect te zullen bevrijden van de terreur: *to all the men and women of the United States armed forces now in the Middle East, the peace of a troubled world and the hopes of an oppressed people now depend on you. That trust is well placed ... In this conflict America faces an enemy that has no regard for conventions of war or rules of morality ... I want Americans and all the world to know that coalition forces will make every effort to spare innocent civilians from harm ... we come to Iraq with respect for its citizens. The people you liberate will witness the honourable and decent spirit of the American military.* Een gezonde dosis realiteitszin leert ons dat omwille van uiteenlopende belangen meer dan een miljoen Irakezen mochten sterven, miljoenen hun land achter zich moesten laten en alles kwijtraakten. De emotionele en psychologische schade is onmetelijk: het land is verwoest en verkracht en de Iraakse bevolking voor decennia getraumatiseerd. Het resultaat van een brute oorlog met een Orwelliaanse naam die je met de kennis van nu waarschijnlijk nooit meer zonder een nare bijsmaak kunt aanhoren. Operatie Iraqi 'Freedom' bracht geen functionerende democratie maar zou het hele Midden-Oosten destabiliseren. Het machtsvacuüm dat Washington creëerde met de verwijdering van Saddam, zou IS bovendien de ruimte geven om zich te ontpoppen waarna er nog meer onvoorstelbare gruwelen in de regio zouden plaatsvinden.

8 | Mainstream Media, *Speak Truth to Power*

Voordat we verder kunnen gaan, moeten we een belangrijke vraag beantwoorden die jou waarschijnlijk ook op je tong brandt. Je bent er inmiddels immers achter gekomen dat het 'grote verhaal' aan elkaar hangt van kleine leugens en halve waarheden. Maar als dat nu zo duidelijk is, hoe kan het dan dat we er in de aanloop naar de oorlog allemaal zijn ingetuind? Hoe kunnen we zo grootschalig misleid zijn dat deze acht jaar onder Bush, en ook de decennia daarvoor (los van een paar speldenprikken) vrijwel kritiekloos voorbij zijn gevlogen? Waar blijven de kritische vragen en de onderzoeken? Waar is de publieke opstand tegen dit onrecht? Het gebrek aan nieuwsgierigheid is opzienbarend.

Hoe blijven die Amerikanen zo trots met hun borst vooruit rondlopen? Het antwoord is simpel: ze kennen de feiten niet. Hoewel wij inmiddels beter weten, geloven het merendeel van de Britten en Amerikanen bijvoorbeeld nog altijd dat er ongeveer 10.000 Iraki's zijn omgekomen bij de invasie.[1] Ook het waarom is niet helemaal helder. Als je vijf Amerikanen vraagt waarom men in Irak was, krijg je vijf verschillende antwoorden. Democratie, idealen, olie, geld of macht: niemand weet het zeker. Maar het vertrouwen dat er in de politiek en media goed over was nagedacht was levensgroot.

Dat gold natuurlijk niet alleen voor de Britten en Amerikanen, maar ook voor onszelf. Als je dagelijks trouw naar een actualiteitenprogramma en/of het achtuurjournaal hebt gekeken maar van de meeste dingen tot nu nog nooit had gehoord, is dat je eerste verwarrende aanraking met de selectieve en gekleurde mainstream media (MSM) die onze westerse wereld rijk is. Waarom krijg je uit alle verschillende media die er zijn, nooit de invalshoek gepresenteerd die je nu hebt gelezen? In dit hoofdstuk zullen we zien dat het geen toeval was dat we er allemaal zijn ingetrapt maar dat dit het resultaat was van een breed palet aan bewust beleid in combinatie met het collectieve falen van de MSM.

Wars are not won on the battlefield

We weten hoe militair machtig de VS is en snappen hoe die macht gemanipuleerd kan worden door uiteenlopende belanghebbende partijen. Maar zonder de 'juiste' verslaggeving of '*framing*' van die acties houden ze dat niet lang vol. Het loont daarom om de nieuwsvoorziening daarvan een beetje in goede banen te leiden. Zowel voor anderen in het buitenland, maar vooral ook voor de eigen burgers: het bepaalt hoe de bevolking die voor de oorlogen betaalt tegen de legitimiteit ervan aankijkt.

Als je de journalistiek die verantwoordelijk is voor die beeldvorming de vrije loop laat, levert dat vrij snel gezeik op. Daar kwamen Amerikanen achter tijdens de Vietnamoorlog. De VS heeft die oorlog naar eigen zeggen verloren, doordat ze de gruwelijke realiteit daarvan niet van het publiek gescheiden konden houden. Ze raakten de steun ervoor bij de bevolking kwijt doordat er voor het eerst ongecensureerde beelden daarvan op het toen splinternieuwe medium van de tv werden uitgezonden. Ze hadden geen rekening gehouden met de enorme impact die de ongefilterde, rauwe beelden van de oorlog zouden hebben op de gezinnen die ze thuis op de buis te zien zouden krijgen. Het schokte de bevolking en leidde tot massale anti-oorlog

protesten en vredesbewegingen die stelden dat de VS alleen binnen zijn eigen landsgrenzen moest opereren. (Dat moet je als wereldmacht natuurlijk niet willen.)

Het Pentagon had zijn les geleerd en is sinds die Vietnamoorlog ongelofelijk actief bezig om de nieuwsvoorziening in conflictgebieden vorm te geven en te sturen om de publieke opinie in hun voordeel te behouden. Zo kwamen er nieuwe regels voor de verslaggeving van de oorlog: journalisten werden voortaan zoveel mogelijk uit directe oorlogssituaties gehouden en mochten die niet zelfstandig verslaan. Ook werden doden gecensureerd en moesten persverklaringen eerst ter goedkeuring aan het Pentagon worden voorgelegd. Het verklaart het verschil tussen de perceptie en de realiteit: in de journaals werd er mooi weer gespeeld met precisiebombardementen terwijl de soldaten op de grond werden geïnstrueerd om alles neer te schieten wat er maar rondliep.

Nu hebben we uit eerste hand ervaren dat de rauwe feiten uit een oorlogszone redelijk gemakkelijk onder het tapijt kunnen worden gemoffeld. Dit verklaart echter nog niet hoe Washington zijn burgerbevolking in al die oorlogen meekrijgt. De beeldvorming die nodig is om de gewenste overeenstemming te fabriceren, wordt op een aantal manieren subtiel gevormd en gestuurd zodat het langzaam maar zeker op ons ontvankelijke brein kan worden ingemasseerd. We nemen er een aantal kort even door.

Als je aan het leger denkt, denk je aan soldaten en wapens. Maar militaire dominantie is niet het enige fundament waar een wereldrijk op wordt gebouwd: de *hard power* van het onovertroffen leger gaat hand in hand met zogenaamde *soft power*. Dat is een andere bewoording voor public relations: hoe je je als land opstelt in de wereld en welke waarden je uitdraagt. Als je uitstraalt dat jouw 'merk' of type leiderschap het meest democratisch en nastrevenswaardig is, wordt de inzet van het leger door de meeste mensen automatisch als legitiem beschouwd. Een positieve uitstraling kan worden gestut door subtiele sturing vanuit de media. Die beïnvloeding van de beeldvorming noemen ze ook wel: *perception management*. Dat valt onder psychologische oorlogvoering (PSYOP) en heeft een belangrijke rol gespeeld in de aanloop naar de oorlog in Irak.

Vlak voor de eeuwwisseling werd er in Washington met dat doel het International Public Information (IPI) opgericht. Het had als officiële taak om de mensen in het buitenland van het Amerikaanse beleid te overtuigen en om 'propaganda van de vijanden van de VS tegen te gaan'. Een klokkenluider uit het Clinton-kabinet had echter informatie gelekt naar de Washington Times waaruit bleek dat het IPI stiekem was opgericht om niet het buitenland, maar het eigen Amerikaanse publiek te beïnvloeden. Er kwamen namelijk steeds meer kritische vragen vanuit het volk over het nut en de legitimiteit van de toenmalige Amerikaanse militaire acties in Irak en Joegoslavië. Omdat er steeds meer onzekerheid was of de bevolking het buitenlandse beleid van Clinton wel zou blijven steunen en ze geen nieuwe 'Vietnamprotesten' wilden, greep het IPI in. Het zou in buitenlandse media verhalen 'planten' in de hoop dat Amerikaanse media deze vervolgens zouden overnemen. Dat idee was geboren in het inmiddels beruchte Highland Forum en zou worden opgepakt door John. W. Rendon, president van The Rendon Group (TRG): een bedrijf dat zich specialiseerde in 'strategic communications'. Dat klinkt op zichzelf nog onschuldig genoeg, totdat je je realiseert dat die werd ingezet bij een militaire operatie om door manipulatie van de media de perceptie van mensen over dat geweld te beïnvloeden.

Nu is het manipuleren van de media door de overheid misschien verontrustend, toch is het niets nieuws. TRG werd het zoveelste bedrijf in een lange historie van Amerikaanse

propagandaverspreiders. Washington wist namelijk al veel langer dat wanneer je de media controleerde, je het 'grote verhaal' zelf kon schrijven en daarmee een heleboel kritische vragen kon afvangen. Ook in de Koude Oorlog was het al van onmetelijk belang om alle proxy-oorlogen, aanslagen, operaties en de gevolgen daarvan in een positief daglicht te stellen. Dat was de reden dat de CIA kort na de Tweede Wereldoorlog besloot dat ze de Amerikaanse pers een beetje proactief wilden gaan bijsturen. In een enorme operatie genaamd operatie 'Mockingbird' begon de CIA vanaf het einde van de jaren veertig overal in het land journalisten van de grote kranten, tijdschriften en tv-stations om te kopen, redacties te infiltreren en soms zelfs helemaal over te nemen.[2] Die zouden voortaan bepaalde onderwerpen vermijden of juist de artikelen van de door de CIA betaalde journalisten plaatsen met daarin hun kijk op- en versie van de waarheid. Operatie Mockingbird was al snel een enorm succesvolle operatie. In het boek 'Derailing Democracy: the America the media don't want you to see' wordt directeur van de CIA William Colby geciteerd. Hij zei over de operatie met gepaste trots: *the CIA owns everyone of any significance in the major media.* 'Iedereen die in medialand ook maar iets betekent, zit bij ons in de zak'. Dat is nogal wat. Hoewel het project zoals je je kunt voorstellen in het verleden nogal omstreden was en altijd glashard werd ontkend, werd in de Church Committee geopenbaard dat ruim vierhonderd spionnen van de CIA meer dan 25 Amerikaanse mediagiganten beheersten. Het waren niet de minsten: van de New York Times, tot de Wall Street Journal, de Washington Post, Newsweek, ABC, NBC, CBS, Time Magazine, AP, Reuters en nog veel meer. Het zal je daarom niet verbazen dat de New York Times tien van de twaalf Amerikaanse coups die de CIA door de jaren heen in Latijns-Amerika uitvoerde zou steunen.[3] In de 'verdiepende stukken' in de krant werd de heimelijke Amerikaanse aanwezigheid of de invloed van de geheime diensten uiteraard nooit benoemd. Naast de media in eigen land was er ook op ontelbare buitenlandse redacties een grote invloed. Als de CIA weer eens een van zijn talloze geheime operaties uitvoerde of aanslagen pleegde, werden de connecties bij de buitenlandse kranten gebruikt om hun versie van het verhaal naar buiten te laten brengen. (De Amerikaanse journalisten konden die nieuwsberichten vervolgens weer keurig overnemen ten behoeve van het thuispubliek.)

De CIA werd door de jaren heen steeds beter in het spelen van het propaganda-spel. Door compleet verzonnen verhalen de wereld in te slingeren, halve waarheden met complete leugens te vervlechten of met nep-informatie doordrenkte artikelen te plaatsen, waren ze uiteindelijk in staat om via desinformatie een hele eigen realiteit te creëren.[4] Klinkt dat overdreven? CIA-directeur William Casey bevestigde dit met de bizarre uitspraak *we'll know our disinformation program is complete when everything the American public believes is false.*[5] Ze waren pas tevreden wanneer niets dat de gemiddelde Amerikaan geloofde, klopte. Holy shit dat klinkt niet echt democratisch of wel?

Ze deden er alles aan om verwarring en angst te zaaien om hun eigen sporen te verdoezelen en het wereldwijde optreden tegen de Koude Oorlog te legitimeren. Informatie die hun nep-nieuws tegenging of klokkenluiders die de infiltratie zouden onthullen, werden actief tegengewerkt om het zorgvuldig vormgegeven wereldbeeld in stand te houden. Zo ook de oud CIA-agent Marchetti (die als assistent van de onderdirecteur veel kennis van zaken had). Hij raakte zo gedesillusioneerd over de moordmachine waar hij deel van had uitgemaakt, dat hij er na het beëindigen van zijn carrière kritische boeken over schreef waaronder 'The CIA and the cult of intelligence' in 1973. Voor het gepubliceerd mocht worden, eiste de CIA dat er 399 pagina's werden geschrapt. Het werd het eerste boek in de geschiedenis dat de Amerikaanse overheid via een gang naar de rechter probeerde te censureren. Marchetti legde zich er niet bij neer maar moest na een jaar aan rechtszaken uiteindelijk alsnog 168 pagina's van zijn boek verwijderen. (De uitgever besloot het boek uiteindelijk toch te publiceren, inclusief die lege pagina's om de invloed van de geheime diensten aan te tonen.) Marchetti stelde in een reactie hierop dat de CIA nog altijd verantwoordelijk is voor het in stand houden van een fictief wereldbeeld: *by suppressing historical fact, and by manufacturing historical fiction.*

Voordat je in paniek je krantenbak in de fik zet: operatie Mockingbird viel in 1976 door de mand waarna de CIA het project kort daarop naar eigen zeggen heeft afgekapt. (Net zoals ze sinds die tijd zijn gestopt met het omvergooien van andere landen. Kuch!) Dat wil daarom natuurlijk niet zeggen dat je nu zomaar alles wat je leest voor zoete koek kunt slikken. Want of Mockingbird nu beëindigd was of niet: voor de eeuw voorbij was, werd TRG aan het werk gezet. Het bedrijf kreeg contracten voor honderden miljoenen en werd daarmee in een klap het Pentagons persoonlijke propaganda-apparaat. Hoeveel misleiding krijg je voor een paar honderd miljoen? Een heleboel. Het was een soort Mockingbird 3.0. TRG was oppermachtig: het bepaalde wat nieuws was, en hoe het werd gebracht. Rendon kon naar eigen zeggen een dag van tevoren vertellen welke items er die avond op de journaals in de wereld zouden draaien: *I can tell you what's on the evening news tonight in a country before it happens.* Alsof dat niet genoeg was, kon hij beleidsmakers een paar uur de tijd geven om feiten die toch onbedoeld boven water kwamen op een bepaalde manier te spinnen. Nooit eerder in de geschiedenis van de mens was er zo'n uitgebreid en geheim netwerk opgezet om de perceptie van de hele westerse wereld te vormen. Rendon zei daar zelf over: *we functioned twenty-four hours a day... We were doing 195 newspapers and 43 countries in fourteen or fifteen languages ... to counter false perceptions.*[6] (Wat dan zo'n 'foute' invalshoek is, kun je je een voorstelling bij maken.)

Washington had in onze eeuw dus opnieuw een ijzeren greep op de media en daarmee op de beeldvorming van de wereld. Desinformatie werd gebruikt om een ander land te haten, te vrezen of te verafschuwen: allemaal redenen om militair ingrijpen gemakkelijker te maken. Het Amerikaanse publiek werd daardoor structureel opgejut tegen een eeuwig veranderend scala aan vijanden, waar de betreffende situatie maar om vroeg. Het beroemde onderzoek van James Bamford in het Rolling Stone Magazine liet zien hoe schaamteloos ze daarbij te werk waren gegaan.[7] Vrijwel meteen na de aanslagen op 11 september werd TRG ingezet om steun voor de Amerikaanse invasie in Irak op poten te krijgen: ze mengden zich bijvoorbeeld in online chatrooms om daar discussies te vertroebelen en nep-nieuws te verspreiden. Ook zetten ze propagandacampagnes tegen meer vredelievende buitenlandse nieuwsorganisaties op om ze in diskrediet te brengen om zo het tegenargument voor de oorlog te smoren. Vicepresident Dick Cheney zag overigens niet zoveel problemen in het verspreiden van nep-nieuws. In de New

York Times verklaarde hij dat misleiding juist harstikke handig kon zijn met het oog op de toekomstige plannen: *it's sometimes valuable from a military standpoint to be able to engage in deception with respect to future anticipated plans.*[8] Juist ja, wij weten inmiddels welke plannen dat waren.

De belangrijkste taak voor TRG in de aanloop naar de Irakoorlog was het overdrijven van het WMD-gevaar. Hoe ze daarbij tewerk gingen, leest weer eens als een goedkope actiefilm. Je gelooft je ogen niet. Zo had TRG een Irakees omgekocht die in ruil voor Amerikaanse immigratiepapieren aan de CIA zou verklaren dat hij in Irak als bouwaannemer voor Saddam had gewerkt, en in die tijd had geholpen met het verstoppen van massavernietigingswapens in de fundering van gebouwen waaronder een ziekenhuis in Bagdad. De alarmerende claim werd door een ander team van de CIA via een leugendetectietest onderzocht waaruit bleek dat de man alles uit zijn duim zoog. Ondanks dat deze verklaring nu niet meer als 'officieel bewijs' kon worden meegenomen in het mapje van Powell, gaf TRG niet op. (Het zou immers zonde zijn om al die moeite voor niets te hebben gedaan.) Ze belden een rondje met hun bevriende journalisten met de vraag of die geen behoefte hadden aan een goeie 'scoop': die hebben immers een minder hoge standaard voor 'bewijs'. Het verhaal werd kort daarop in de Australische media geplaatst en precies volgens plan door de rest van de MSM blind overgenomen. De kop in de New York Times schreeuwde: 'A NATION CHALLENGED: SECRET SITES; Iraqi tells of renovations at sites for chemical and nuclear arms'.[9]

Angstzaaierij voor gevorderden

Een belangrijke tweede manier waarop de beeldvorming van het Amerikaanse volk wordt beïnvloed, is door het veelvuldige gebruik van denktanks in Washington. Wat doen denktanks? In de VS kennen ze het principe van beleidsambtenaren niet: het beleidsdenken van de overheid wordt daar grotendeels uitbesteed aan onafhankelijke instellingen. Die verdienen hun brood met het analyseren van de legio ingewikkelde geopolitieke omstandigheden die de wereld rijk is, en schrijven daar een beleidsvoorstel voor. Er zijn om die reden in Washington honderden denktanks te vinden die tezamen een enorme invloed hebben. Wat is hun aantrekkingskracht? In een wereld die doorgaans wordt geregeerd door geld, worden denktanks gezien als onafhankelijke onderzoekers zonder een eigen agenda: een soort van universiteiten zonder studenten: want hoe kun je onderzoek nou verprutsen?

Ondanks het feit dat denktanks worden geacht om objectieve onderzoeken en analyses te doen, komen ze regelmatig met de raarste ideeën naar buiten zoals we met de neoconservatieve denktank Project for a New American Century (PNAC) hebben gezien in de aanloop naar de Irakoorlog. En PNAC is verre van de enige. Er zijn een hele horde aan denktanks met vertrouwd klinkende namen (zoals het Washington Institute for Near East Policy, the Middle East Forum of het Center for Security Policy) die desalniettemin angst inboezemen voor het onontkoombare gevaar van moslims en terrorisme, en steevast oproepen tot militair ingrijpen.

Hoe kan dat dan? De verklaring daarvoor ligt zoals altijd bij de financiering. Denktanks gaan er stuk voor stuk prat op dat ze geen winstoogmerk hebben en dat ze hun werk doen uit een ideologische drive om Amerika beter te maken. Maar je voelt hem aankomen: je hebt dan ook geen eigen manier om de broek op te houden. Ze zijn voor hun financiering daarom afhankelijk van donaties van anderen om hun werk te doen. En zoals met alles in de wereld geldt ook hier:

wie betaalt, bepaalt. Denktanks bestaan dan ook (met een paar idealistische uitzonderingen daargelaten) om de agenda's en belangen van hun geldschieters te behartigen. Ze 'denken na' over die dingen waar ze betaald voor krijgen waarmee het feitelijk doodgewone lobbyisten zijn met dat verschil dat ze geen spullen, maar een wereldbeeld proberen te verkopen.

Waar lobbyisten nog zo netjes zijn om openlijk te erkennen dat ze in ruil voor geld opkomen voor andermans belangen, doen vrijwel alle denktanks net alsof hun aanbevelingen uit een afgewogen analyse komen. Het zijn deze instellingen die artikelen en onderzoeken schrijven dat het inmiddels toch wel echt eens tijd is om land X te bombarderen, of regime Y omver te trappen. Op basis van die aanbevelingen kunnen hun 'cliënten' vervolgens natuurlijk weer hun spullen kwijt. Alles dus om oorlogen te 'verkopen' die hun sponsoren in staat stelt om enorme winsten te boeken waarvan een deel vervolgens weer keurig wordt teruggesluisd naar de denktanks. Ondanks hun onschuldige naam en uitstraling sluit het werk van denktanks dan ook naadloos aan op de belangen van dezelfde machtige partijen uit de deep state. Gepensioneerde majoor Todd E. Pierce bevestigt in het artikel 'How 'think tanks' generate endless war' hoe het de standaardprocedure is van vrijwel alle Amerikaanse denktanks: *routine business of the best-known U.S. think tanks.*[10] Hun publicaties worden tot overmaat van ramp kritiekloos en zonder enige verdere analyse in de MSM gepubliceerd: die nemen deze 'diepte-onderzoeken' van gewaardeerde instituten maar al te graag over waarmee hun angstzaaierij voor gevorderden zonder al te veel moeite een enorm podium krijgt. De Amerikanen lezen diezelfde publicaties vervolgens in de MSM en krijgen vanuit 'meerdere kanten' te horen dat er toch écht wel wat valt te zeggen voor de volgende militaire ingreep. Denktanks hebben op deze manier een hele reële invloed op het publieke debat en de mindset in de samenleving. Het voedt de beeldvorming op een legitiem lijkende manier: als het gevaar door officieel klinkende instituten als reëel wordt bestempeld, zal het wel waar zijn. Nietwaar? Doordat het bizarre beleid logisch overkomt, lijkt militair ingrijpen ineens heel begrijpelijk.

Je bent inmiddels vast nieuwsgierig hoe zo'n genuanceerde, afgewogen en gebalanceerde visie er in het echt dan precies uitziet? Tijd voor een concreet voorbeeld. We kijken naar de analyse van een van de invloedrijkste denktanks van Amerika: het Centre for Strategic International Studies. Ze zijn jarenlang als beste denktank voor internationale veiligheid verkozen door de 'Go to think tank index' van de Universiteit van Pennsylvania. Ze worden naar eigen zeggen regelmatig opgeroepen door het Congres, de media en het Amerikaanse kabinet om hun licht te laten schijnen op de dagelijkse gebeurtenissen: om die te duiden en om aanbevelingen te doen die de Amerikaanse situatie verbetert. In het kopje 'about us' omschrijven ze zichzelf als een onpartijdige denktank zonder winstoogmerk die gespecialiseerd is in veiligheidszaken en verdediging (geheel volgens het boekje dus). Ze hebben maar één belangrijke missie, ze zijn: *dedicated in providing strategic insights and policy solutions.*[11] Klinkt goed! We bekijken hun analyse met betrekking tot de situatie in Korea aan het begin van 2018 waarvan het artikel werd geplaatst op de website van Foreignpolicy. Deze website over geopolitiek en internationale aangelegenheden met als ondertitel 'A trusted source when the stakes are high' presenteert naar eigen zeggen belangrijke ideeën van de meest vooraanstaande leiders in de wereld, heeft meer dan vijftig miljoen unieke bezoekers per jaar en 800.000 mensen die een abonnement op de nieuwsbrief hebben. Een behoorlijk bereik op een legitieme website dus.

Wat was het verhaal? Met de winterspelen in Zuid-Korea voor de deur leek de sfeer tussen Noord- en Zuid-Korea na decennia aan hoogoplopende spanningen eindelijk te verbeteren. De wereld hield zijn hart vast toen moest blijken of de gezamenlijke toenadering nu eindelijk écht zou doorzetten. Hoewel die door vrijwel iedereen in de wereld warm werd verwelkomd omdat het de internationale angst voor een nucleaire oorlog kon bedaren, vond Edward Luitwak (senior associate van het CSIS) het de perfecte timing om het artikel: 'It's Time to Bomb North Korea' te schrijven.[12] Huh, bombarderen? Hoezo dan? Hoewel je met zo'n titel eigenlijk al genoeg weet, nemen we de argumenten even kort door om te illustreren hoe denktanks bijdragen aan de roep om oorlog. Het artikel is een prachtig samenkomen van de belangen van het MIC, de neoconservatieve pre-emptive strike en ongegeneerde oorlogs-trommelarij om de zogenaamde 'Amerikaanse belangen' te beschermen. Dit keer over de ruggen van de Koreanen.

De eerste zin van het artikel stelt dat de gesprekken tussen de beide Korea's bij voorbaat kansloos zouden zijn omdat die tot dusver nooit eerder tot echte resultaten hadden geleid. Er moest daarom niet worden gepraat, maar gebombardeerd om het levensgevaarlijke Noord-Korea nu eindelijk van de aardbodem te vegen. Gelukkig was daar volgens Luitwak nog steeds genoeg tijd voor: *fortunately, there is still time for Washington to launch such an attack.* Hij kon er niet bij dat domme Amerikaanse pacifisten de schurkenstaat niet wilden aanvallen, omdat het argument dat Kim Jung Un de Amerikanen terug zou bombarderen nergens op sloeg: Kim had nog helemaal geen langeafstandsraketten die de VS konden raken. Dat argument om niet aan te vallen, was dan ook volledig ongegrond. Dat Un met zijn 'gewone' wapens wel degelijk in staat was om keihard terug te slaan naar de twintig miljoen Zuid-Koreanen die binnen een straal van vijftig kilometer van de grens met Noord-Korea woonden (waaronder in de hoofdstad Seoul) was voor Luitwak blijkbaar niet belangrijk. Dat is extra onvoorstelbaar voor een zogenaamde analist omdat deze tegenreactie volgens hen met honderd procent zekerheid zou plaatsvinden als tegenreactie op een aanval vanuit Washington. Toch mocht dat wat Amerikaanse officieren de *'sea of fire'* noemen geen reden zijn voor de VS om dan maar niet te bombarderen. Dat de Zuid-Koreanen daar massaal in de gevarenzone woonden, hadden ze namelijk vooral aan zichzelf te wijten: de ontelbare aantallen artillerie en raketten stonden namelijk al jaren vanuit het Noorden op het Zuiden gericht en daar had de VS ook al heel lang voor gewaarschuwd. Washington had nog zo gezegd om niet te dicht bij de grens te gaan wonen, en tóch hadden ze het gedaan. Daarbij had het MIC meerdere keren aangeboden om voor een zacht prijsje hun *iron dome*-raketten aan Zuid-Korea te verkopen (dezelfde die Israël gebruikt om de raketten van Hamas uit de lucht te schieten) maar dat weigerden de koppige Koreanen ook al. En de schuilkelders die ze hadden gebouwd, stelden ook al niets voor. Dat waren volgens de auteur: *nothing more than underground shopping malls, subway stations, and hotel parking lots without any stocks of food or water, medical kits or gas masks.* Ondergrondse winkelcentra zonder enige voorbereidingen op grootschalige bombardementen.

Als je zo verschrikkelijk kwetsbaar bent, moet je dus voorzichtig opereren. Althans, dat zou je denken. Het Centre for Strategic International Studies kwam echter tot een andere conclusie en zei, 'wie niet horen wil, moet maar voelen': *given South Korea's deliberate inaction over many years, any damage ultimately done to Seoul cannot be allowed to paralyze the United States in the face of immense danger to its own national interests.* De schuilplaatsen stellen niets voor, een menselijke catastrofe is gegarandeerd, maar omdat dat allemaal toch eigen schuld dikke bult is, adviseert de vooraanstaande denktank om Noord-Korea toch maar gewoon

te bombarderen. Het feit dat hun debiele broertjes in het Zuiden zo dom en lui waren geweest om geen wapensystemen te kopen of goeie schuilkelders te graven, mocht geen reden zijn dat het Pentagon eeuwig op zijn handen zou moeten zitten.

Feelgood bullshit

Nu lijkt bovenstaande situatie wel heel extreem: je kunt het bijna niet geloven, maar toch is het de realiteit. Je zou dan ook zeggen dat het Empire America inmiddels wel eens door de mand zou vallen, en toch gebeurt het bij het grote publiek niet. Die halen hun schouders op en slikken de door denktanks uitgebraakte onzin als zoete koek. Hoe kan dat? Voor een groot deel komt dat doordat bij het merendeel van de bevolking de illusie nog altijd intact is dat het Amerikaanse leger een weloverwogen goeddoener is. Ook dat is geen toeval.

Propaganda neemt soms subtielere en simpelere vormen aan dan je misschien zou denken. Om de burgers die voor al het wapentuig moeten betalen een beetje kalm te houden, helpt Hollywood een handje mee. Aaah nee, niet Hollywood! Ja, sorry ook sommige van jouw favoriete films maken deel uit van deze subtiele beïnvloeding. Balen joh. Nu zijn films sinds hun ontstaan al gebruikt om de massa te beïnvloeden: om bepaalde agenda's te promoten of ideeën over te brengen. (Je kunt je voorstellen hoe dat werkt: je hebt een enorm scherm en twee uur van iemands volledige aandacht om jouw kant van het verhaal over ze heen te storten.) Nu is het al decennia publiek geheim dat het Pentagon en de CIA een vinger aan de pols houden om te checken wat er in de filmstudio's gebeurt: ze hebben daar gewoon open en eerlijk officiële afdelingen voor waar je als producent kunt aankloppen. Hoewel die afdelingen naar eigen zeggen alleen maar worden gebruikt om ervoor te zorgen dat de militaire scenes in de films een beetje realistisch naar voren worden gebracht, is de waarheid een stuk minder onschuldig.

Door een Freedom of Information Act (FIA) zijn er recentelijk duizenden documenten vrijgekomen waaruit blijkt dat de Amerikaanse overheid in de afgelopen decennia bij meer dan achthonderd grote films en meer dan duizend tv-series achter de schermen op de vingers van de regisseurs heeft meegekeken, en daar soms een tik op heeft uitgedeeld.[13] Ze weten de 'agenda' die in films wordt gepromoot of de invalshoek die wordt gekozen actief bij te sturen via een heerlijk simpele maar zeer effectieve tactiek. Als je een film maakt waar het Amerikaanse leger een rol in speelt, of als je bijvoorbeeld alleen maar legermateriaal nodig hebt (dat zijn tegenwoordig de meeste actiefilm/blockbusters), kun je lenen wat je wilt: schepen, helikopters, tanks en humvees. Niets is te gek. Mits je script eerst is goedgekeurd door het Pentagon: en zelden komt het zonder op- of aanmerkingen terug. Er worden voor een volledige samenwerking strenge eisen gesteld: zo moet het Amerikaanse leger positief over het voetlicht worden gebracht, moet blijken dat zij militair slagvaardig zijn en moeten de 'Amerikaanse waarden' worden uitgedragen (heldhaftig, rechtvaardig, dapper, voor het goede doel, et cetera). Als regisseurs akkoord gaan, moeten ze een contract tekenen: zogenaamde 'Production Assistance Agreements' waarmee ze wettelijk vastleggen dat ze de door het leger goedgekeurde versie van het script zullen gebruiken. Sta er dus even bij stil dat wanneer je weer eens een Amerikaans stuk wapentuig ziet varen, rijden of vliegen in een film: dat feitelijk betekent dat je naar een door de Amerikaanse overheid goedgekeurde afspiegeling van de realiteit kijkt.

Wanneer Washington of het Amerikaanse leger er in een script bekaaid vanaf komt, krijg je niets: zelfs niet als je er grof voor wilt betalen. Het verklaart waarom de VS in vrijwel iedere grote actiefilm altijd de redder, en nooit de *bad guy* is. Ter illustratie: hoeveel films uit die laatste categorie kun jij opnoemen? Het enorme wapenarsenaal van de VS wordt altijd als 'cool' en stoer gebracht, de boeman is altijd een communist, moslimterrorist of hooguit een doorgedraaide ex-marinier, en de Amerikaanse 'redders' doen hun goede werk simpelweg omdat dat nou eenmaal 'the American way' is.

Een goed voorbeeld van hoe dat werkt, is de film '12 strong' uit 2018. Daarin wordt een groep van twaalf soldaten gevolgd die na 9/11 als eerste Amerikaanse militairen Afghanistan binnentrekken op hun missie om de Taliban omver te werpen. De oorlogsfilm is logischerwijs afgeladen met materiaal uit het Pentagon en is dan ook een continue herbevestiging van het 'standaardverhaal' van de oorlog waarvan wij inmiddels weten dat het aantoonbare onzin is. Simpel te controleren feitjes zoals de data, de namen van de strijdende partijen en welke steden moesten worden ingenomen kloppen wel, maar worden vervolgens doelbewust vervlochten met 'narratief'. Het heeft een 'true story' gevoel en waar feiten eindigen en de film begint, is voor het grote publiek dan ook totaal onduidelijk. Doordat de inval vanuit het Amerikaanse Bush/neocon perspectief wordt verteld, voelt de oorlog voor een nietsvermoedend publiek ineens best logisch aan. Aan het einde van de film heeft de bioscoopganger het idee dat ze weten wat er in die spannende jaren ook alweer ongeveer speelde, en dat het maar goed is dat de Amerikanen er zijn om de terroristen overal en nergens in de pan te hakken.

De film is naast deze eenzijdige vertelling doordrenkt met minder subtiele propaganda zoals de patriottistische symboliek dat de kapitein (gespeeld door de mega-populaire acteur die ook de actieheld Thor speelt) een stuk staal uit de ruïnes van de Twin Towers wordt meegeven op zijn missie. Dit om hem eraan te herinneren waar ze het ook alweer allemaal voor deden (en uiteraard zodat het bioscooppubliek ervan doordrongen werd dat de moordende militairen de hoogste eer en respect dienen te genieten). Allemaal leuk en aardig natuurlijk, maar wij weten inmiddels dat de Twin Towers en de Taliban letterlijk niets met elkaar te maken hebben. Het is tekenend voor het soort *'feelgood bullshit'* dat desalniettemin onderbewust het Grote Verhaal voor het slaperige publiek herbevestigt. (Het is een subtiel voorbeeld van hoe de geschiedenis wordt opgeschreven door de overwinnaars.) Oorlog wordt verheerlijkt, goed tegen slecht wordt geromantiseerd, geweld wordt genormaliseerd en strijd versimpeld. De lelijke kant van oorlog: dood, verderf, trauma's en verdriet blijft ons bespaard, maar in de echte wereld zijn er geen superhelden of *happy endings* in een oorlog. Bommen gooien op andere mensen is niet cool en een land leegroven is niet acceptabel. (Hoe ook de NOS aan die vertekening van de geschiedenis meedoet, is met de kennis van nu pijnlijk eenvoudig aan te tonen. Hun vier minuten durende item 'Van Kabul tot Kunduz: twintig jaar Nederlandse militairen in Afghanistan' waarin op de oorlog werd teruggeblikt, begint met beelden van de brandende Twin Towers en een schietende Bin Laden.[14] Zij vertellen daarbij zonder uitleg of nuance: *na de aanslagen in New York, is de roep om terroristen terug te dringen groot. En dat focust zich vooral op Afghanistan waar de Taliban-beweging het voor het zeggen heeft. De Verenigde Staten begint een oorlog en de NAVO helpt mee met een veiligheidsmacht, waar ook Nederland aan meedoet.* Nergens wordt uitgelegd dat de link tussenbeide nooit is bewezen of waarom de oorlog precies werd gevoerd.)

Weapons of mass deception

De journalistiek geldt als waakhond voor een functionerende democratie: als beschermheer van de waarheid en controleur van de staat. Onze MSM lijkt echter schrikbarend veel op die uit het Mockingbird-tijdperk. De oorlog in Irak was immers een bewust gekozen oorlog: gestart onder valse voorwendselen tegen een niet bestaande dreiging. En toch ging er nergens in de MSM een alarmbel af, sterker nog: de politieke leugens werden klakkeloos door de MSM overgenomen en rondgebazuind. En als een leugen maar vaak genoeg wordt herhaald, blijft een deel van de verdachtmaking voor altijd hangen. 'Er zal wel een kern van waarheid in zitten dat die Saddam iets met Bin Laden te maken had', dachten velen. Die passieve houding komt voort uit een volledig vertrouwen van diezelfde MSM: dat journalisten zich in dossiers ingraven en door het stellen van scherpe vragen problemen minutieus fileren tot ze tot een kritische afweging komen. Dat daar in de aanloop naar de Irakoorlog geen enkele sprake van was, kunnen we afleiden uit Saddams laatste interview met de MSM als leider van Irak in het hoog aangeschreven Amerikaanse programma: 'Sixty minutes'.

Minder dan een maand voordat operatie Shock en Awe van start zou gaan, interviewde de alom gerespecteerde interviewer Dan Rather op 24 februari 2003 Saddam.[15] Het was Hoesseins laatste kans om zijn kant van het verhaal uit te leggen. Rather had op zijn beurt als allerlaatste westerse journalist de loodzware taak maar ook de eervolle kans om als neutrale partij, door hoor en wederhoor maar met messcherpe vragen Saddam het vuur aan de schenen te leggen. Om tot een afgewogen beeld van zijn intenties te komen en om duidelijkheid te scheppen over de situatie in Irak: om te bepalen of de situatie écht onhoudbaar was geworden, en een oorlog onvermijdelijk.

Het gesprek liep totaal anders. In plaats van een waakhond voor de democratie liet Rather zich als een praatpop van de angstcampagne van de neocons gebruiken. Hij stelde zijn vragen naar eigen zeggen namens de (inmiddels behoorlijk opgehitste en bang gemaakte) Amerikaanse burgerbevolking. Saddam gaf op zijn beurt -met de kennis van nu- interessante opmerkingen vol met sneertjes naar het leiderschap in Washington. Toen Rather hem bijvoorbeeld vroeg of hij zijn langeafstandsraketten wilde opgeven en Saddam zei dat Irak die überhaupt niet had, wilde Rather dat niet accepteren. De rapporten zeiden immers dat hij ze wel had, en dus vroeg hij met de waarheid in pacht stug door. Rather: 'dus even voor de duidelijkheid, je gaat die raketten niet vernietigen?' Saddam: *which missiles are you talking about?* Hij wees Rather erop dat Irak aan alle voorwaarden van de VN voldeed: dat de inspecteurs dat hadden bevestigd en dat het Westen dat ook moest weten. (Om erger te voorkomen had Irak toch maar overal mee ingestemd zodat voor de buitenwereld duidelijk was dat Irak volledig meewerkte.)

De volgende vraag ging over de heimelijke connectie met Bin laden. Rather: *American's are very much concerned about anyone's connection to Osama Bin Laden. Do you have, have you had, any connections to al-Qaida and Osama Bin Laden?* Saddam reageerde met de vraag of die angst in de hoofden van de Amerikaanse bevolking zat of in de hoofden van de mensen in Washington die een aanval op hem voorbereidden, maar gaf vervolgens antwoord: *we have never had any relations with mister Bin Laden, and Iraq has never had any relations with Al-Qaida. And I think that Mr. Bin Laden himself has recently, in one of his speeches, given such an answer: that we have no relation with him.* Met de kennis van nu weten we dat hij de waarheid sprak: er was wel een geheime relatie met Bin Laden, maar dat was die tussen de CIA

en hun vriend 'Tim Osman'. Wat dat betreft was er dan ook wel degelijk een verband tussen Saddam en Bin Laden: ze hadden als ex-collega's in het verleden allebei op de loonlijst van de Amerikaanse geheime dienst gestaan.

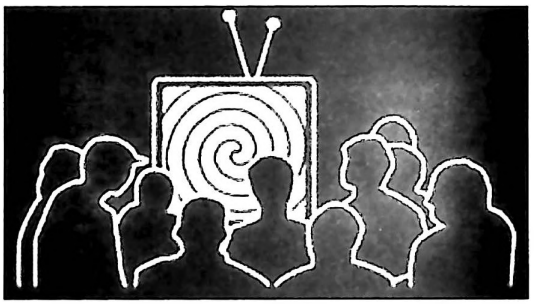
Ogenschijnlijk teleurgesteld met de keurige antwoorden, stelde Rather dan maar een meer directe vraag om te kijken of hij een beestachtig antwoord uit Saddam kon trekken. Hij vroeg of Saddam 'hypothetisch gesproken' de aanslag op 9/11 goed- of afkeurde waarop hij antwoordde: *let me tell you absolutely clearly: our principles are humane. We believe in humanity. We believe that the world must seek to find opportunities for peace, not opportunities for war or opportunities for fighting.* Om nog even een sneer te geven naar het Empire Amerika: *there should not be an aggressor while others are silent about the aggression. There should not be a killer while those who watch, applaud the killing.*

Ongeacht deze antwoorden, vroeg Rather aan Saddam of hij niet tóch wilde wieberen: of hij bereid was om in ballingschap te gaan om een oorlog met 'de coalitie' (de VS en GB) te voorkomen. Daar was hij niet toe bereid: hij was een democratisch verkozen leider van een trots land. Dat liet hij, ongeacht hoe oppermachtig het Amerikaanse leger ook was, niet zomaar over zijn kant gaan. Hij was wel bereid tot verregaande concessies, maar zijn land verlaten omdat een ander dat toevallig wilde: *no way*. Zou Mark Rutte zijn opgestapt als de premier van Mexico daarom vroeg? Dat zouden we toch ook vriendelijk hebben weggelachen?

Het moge duidelijk zijn dat er hier van hoor en wederhoor weinig sprake was. Saddam werd niet bevraagd op zoek naar echte antwoorden: alleen de ergste angsten van de Amerikanen mochten met een ja of nee worden beantwoord. Door blind voort te borduren op de voorgaande aannames en leugens, fungeerde de MSM bewust of onbewust als een onderdeel van de deep state om de invasie voor te bereiden. Het slaperige publiek hoorde het aan en dacht, het zal wel goed zijn: ze beginnen vast geen oorlog zonder reden. Een levensgevaarlijke combinatie: de laatste kans op vrede die meer dan een miljoen mensen het leven kon sparen, werd daardoor verkwanseld. Hoe de rest zich ontvouwde weten we inmiddels: niet veel later begon operatie Iraqi 'Freedom'.

Is alleen 'Sixty minutes' het probleem? Nee natuurlijk niet. De hier geschetste problemen zijn symptomatisch voor het overgrote deel van de MSM. Om de staat van de Amerikaanse media door een outsider met kennis van zaken te duiden, stel ik je voor aan Noam Chomsky. Een korte introductie is op zijn plaats zodat we zijn woorden op waarde kunnen schatten. De in 1928 geboren Chomsky is een Amerikaanse taalkundige, filosoof, mediacriticus en politiek activist die over heel de wereld wordt gevierd vanwege zijn werk en visie, waaronder die op het functioneren van de Amerikaanse media en de politiek. Hij heeft meerdere prijzen gewonnen, en tientallen *honorary degrees* van Universiteiten van over de hele wereld ontvangen. (Je kunt dit zelf nakijken op zijn Wikipedia-pagina.) De onvermoeibare Chomsky werd in de jaren zeventig door de London Times al tot een van de 'makers van de 20e eeuw' uitgeroepen, maar ontving ook recentelijk nog in 2016 en 2017 de Courage of Conscience Award voor zijn onverbiddelijke kritiek op het Amerikaanse buitenlandse beleid, en de Seán MacBride Peace Prize voor zijn vastberadenheid om vrede en rechtvaardigheid op deze aarde te promoten. Je kunt dan ook bijna geen kritische documentaire vinden waarin de oude Noam niet een paar wijsheden uitdeelt. Wat heeft hij te zeggen over het Amerikaanse medialandschap? *Any dictator would admire the uniformity and obedience of the U.S. Media.* 'Iedere dictator zou de gehoorzaamheid van de Amerikaanse media bewonderen'.

Oei dat is een stevige uitspraak. Maar het onrecht dat je tot nu toe in dit boek hebt gelezen, zou toch wel door meer mensen beschreven moeten worden? Krijgt er dan niemand meer een afgewogen verhaal uit zijn pen? Natuurlijk gebeurt dat wel. De vraag die eigenlijk gesteld moet worden, is waarom die artikelen via de MSM geen doorgang naar het grote publiek vinden. De reden daarvoor ligt bij de eigenaren van die media. Terwijl er in de tijd van Mockingbird nog tientallen eigenaren van de verschillende media in het land waren, zijn dat er door jarenlange fusies en overnames in de VS nu nog maar een handjevol. Of eigenlijk letterlijk een hand vol want het zijn er vijf. Deze enorme corporaties bezitten samen meer dan 1500 kranten, 1100 tijdschriften, 9000 radiozenders, 1500 tv-stations en 2400 uitgevers. Er zijn dus in de basis maximaal vijf verschillende 'smaken' nieuws in de MSM. GE, News-Corp, Disney, Time Warner en Viacom/CBS bepalen samen voor negentig procent wat de Amerikanen op een dagelijkse basis krijgen te zien, horen en lezen: wat er nieuwswaardig is, en vanuit welke invalshoek dat wordt voorgekauwd. Je kunt je voorstellen dat je de beeldvorming van een land op die manier gemakkelijk kunt controleren. (Heet het daarom misschien programmering?)

Een mooi voorbeeld van hoe deze illusie van keuze werkt, zien we in dit filmpje van anderhalve minuut dat ik je absoluut aanraad om even te bekijken.[16] Je ziet tweehonderd presentatoren van net zoveel lokale 'nieuwszenders' in de VS die allemaal onder dezelfde eigenaar (één van de vijf) vallen, in een item over *fake news* woord voor woord dezelfde boodschap van de teleprompter aflezen. De tv-zenders krijgen van hun baas (Sinclair Broadcast Group) 'must runs' aangeleverd: items die je móet draaien met daarin dingen die je moet vertellen. Wat was de boodschap? Ze waren enorm trots op het journalistieke werk dat ze leverden en drukten de kijkers op het hart dat ze vooral hen, en niet de andere 'nep-media' moesten vertrouwen. Het moge duidelijk zijn dat door deze praatpoppen geen enkele vorm van journalistiek wordt bedreven.

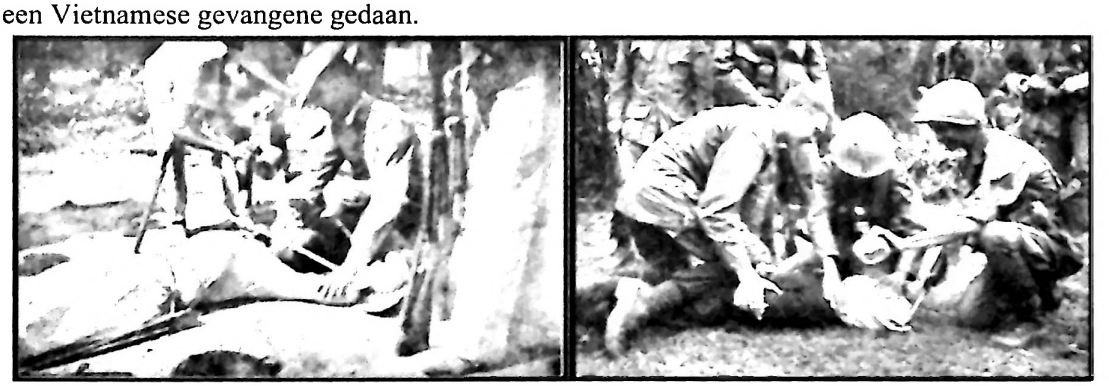
Tot overmaat van ramp is de MSM in de VS tussen die verschillende zenders ook nog eens totaal van elkaar gesplitst, voornamelijk via de Democratisch/Republikeinse scheurlijnen. Je kunt tussen FOX en CNBC heen en weer zappen en twee totaal verschillende visies en argumenten over dezelfde gebeurtenis krijgen: maar vrijwel niemand geeft een genuanceerd verhaal. Onderwerpen waar de ene zender uren mee vol draait, komen bij de andere bovendien amper aan de orde en andersom. Het leidt tot enorme tegenstellingen binnen de Amerikaanse samenleving. Het zet ze tegen elkaar op en voorkomt een onderlinge toenadering. Men krijgt geen discussie of debat wat tot een dieper wederzijds begrip kan leiden, maar alleen frustratie en onbegrip over hoe de ander zo dom kan zijn.

De weinige zaken waar ze het in de MSM doorgaans wel over eens zijn, is natuurlijk de inzet van het Amerikaanse militaire machtsvertoon. Ter illustratie: toen Trump tientallen tomahawks richting Syrië afschoot, was er in de MSM alles tussen gematigde positiviteit en hyper-enthousiasme te vinden. *This is what democracy looks like!* schreeuwde de presentator van een ochtendshow opgewonden bij het zien van de lancerende raketten. Eindelijk liet Trump zich als staatsman van de VS zien, zei de ander. Ook hier draait de draaideur tussen het bedrijfsleven en het leger weer als een gek. Vele voormalige werknemers uit het Pentagon of het MIC

zwaaien na hun dienst af om als 'veiligheidsexpert' op tv door te hameren op de noodzaak voor meer troepen op de grond in het ene land, of interventie in het andere.

Als zo weinig mensen onderling zoveel macht kunnen verdelen, levert dat vanzelf belangenverstrengeling op. Multimiljardair Jeff Bezos is bijvoorbeeld als eigenaar van Amazon een van de rijkste mensen ter wereld geworden en heeft met zijn geld onder andere de Washington Post gekocht. Een leuke investering. Waarom is dat een probleem? Amazon Web Services heeft sinds 2014 aan zowel de CIA, het Pentagon als de NSA de 'cloud-computing services' geleverd die sinds die tijd voor het merendeel van de winsten voor de miljardenbusiness van Amazon verantwoordelijk zijn geweest.[17] Niemand bijt zonder goede reden in de hand die hem het vaakst voedt.

Een ander voorbeeld is die van de verslaggeving over waterboarding: een 'verhoortechniek' die de VS gebruikte om terroristen te ondervragen. Nu zijn er verschillende varianten, maar in de basis wordt het slachtoffer vastgebonden en wordt er continue water op een doek die over hun mond en neus ligt gegoten. Hiermee wordt vakkundig de paniek die optreedt bij een verdrinkingsdood 'gesimuleerd': de persoon in kwestie krijgt geen zuurstof en stikt. Waterboarding is dus feitelijk hetzelfde als iemand gecontroleerd laten verdrinken zonder dat je zelf iemands hoofd onder water hoeft te houden. Wel zo handig natuurlijk. Deze techniek werd al tijdens de Spaanse Inquisitie in de 14e eeuw ingezet, en is dus al zeshonderd jaar oud. Hier zie je een paar voorbeelden uit de vorige eeuw. Op de eerste zien we Amerikaanse soldaten die in 1901 een Filipijnse gevangene fictief zwemles geven, op de tweede wordt het in 1968 bij een Vietnamese gevangene gedaan.

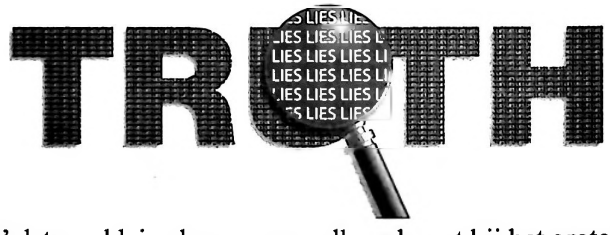

Ondanks het feit dat waterboarden al honderden jaren als verhoormethode wordt gebruikt, is het volstrekt illegaal. Rechtbanken wereldwijd (inclusief Amerikaanse) besluiten al decennia unaniem dat het tegen de mensenrechten ingaat en dat het talloze verdragen schendt waarin we hebben afgesproken dat we elkaar als mensen niet zullen martelen.[18] Toch werd deze Amerikaanse traditie ook in onze 21e eeuw nog op Iraakse en Afghaanse gevangenen botgevierd. Dat dit gebeurde, werd zelfs klip en klaar door President Bush erkend. Toen de CIA-directeur zo vriendelijk was om Bush tóch eventjes om toestemming te vragen of ze 'terreurverdachten' wat hem betrof via waterboarding mochten martelen, reageerde Bush in al zijn wijsheid: *damn right.*[19] Wat een heerlijke vent blijft het toch. Dat hier vanuit de media geen kritiek op kwam, is een mooi voorbeeld van hoe Amerikaanse burgers in de MSM geen kritische informatie over hun eigen overheid ontvangen omdat die met een twist wordt gebracht. In dit geval dat waterboarden niet zo heel erg is. Onderzoek van de Harvard Kennedy School of Government toonde dat aan in het artikel: 'Torture at times: waterboarding in the media'.

Het onderzoek concludeerde dat in de vier meest gelezen kranten, waterboarding tussen 1930 en 2004 in 82 procent van alle keren als martelen werd omschreven: meestal tot altijd dus.[20] Sinds bekend werd dat ook de regering-Bush aan waterboarding deed, noemden USA Today en de Wall Street Journal het in al hun publicaties nog maar in vijf en één procent van alle gevallen marteling. Hebben de kranten vanuit zichzelf besloten dat de middeleeuwse marteltechniek in onze 21e eeuw ineens wel oké is? Of zijn ze misschien vriendelijk verzocht om de nadruk wat minder op het 'martel-aspect' van de ondervraging te leggen?

Het ontmoedigingsbeleid om kritiek op de overheid te leveren, is nog altijd gaande. In januari 2018 bracht James Risen het artikel 'The biggest secret: my life as a New York Times reporter in the shadow of the War on Terror' uit.[21] Risen had als onderzoeksjournalist voor de NYT belangrijke verhalen naar buiten gebracht zoals het bespioneren van de eigen Amerikaanse burgers in de jaren na 9/11, geheime CIA operaties tegen Iran en over de geheime *black site* gevangenissen van de CIA. Verhalen waar hij onder andere de Pulitzerprijs voor zou ontvangen. Maar niet zonder slag of stoot. Het artikel gaat over zijn eigen strijd met de redacteuren van de NYT die zijn verhalen weigerden te plaatsen en hoe hij door zowel de regering van Bush als die van Obama onder druk werd gezet om onder dreiging van een celstraf zijn bronnen prijs te geven. Hij vertelt over die bronnen dat de mensen aan de top in Washington allemaal op de hoogte waren van die geheimen, maar dat ze die gezamenlijk onder de pet hielden: *it felt a bit like being in the matrix.*

De media in een democratie zouden kritisch moeten zijn ten opzichte van de zittende macht, in de meeste gevallen zijn ze echter kritisch op degenen die de zittende macht bekritiseren. In een wereld waar feitelijke waarheden de vijand zijn, moeten klokkenluiders die jouw verdraaide versie van de wereld nuanceren, worden aangepakt en tegengewerkt. Of zoals Marchetti zei: *by suppressing historical fact, and by manufacturing historical fiction.* Alles om ervoor te zorgen dat het 'grote verhaal' dat van kleine leugens aan elkaar hangt bij het grote publiek overeind blijft. Begin je in te zien hoe manipulatie van de nieuwsvoorziening allesbepalend kan zijn voor de beeldvorming in de wereld? George Orwell schreef niet voor niets in zijn 1984: *who controls the past controls the future, who controls the present controls the past.*

Als je de hoop hebt dat Twitter (dat sinds juli 2023 als 'X' is verdergegaan) of andere social media platforms hier soelaas gaan bieden, *guess again.* Social media zijn helaas onderdeel van het probleem doordat ze kritische tegengeluiden net zo hard verwijderen of 'begraven'. Zo is daar het voorbeeld van Peter van Buren, klokkenluider over de mediacampagne die de Amerikaanse overheid er in Irak op nahield. Hij schreef daarover in zijn boek 'We meant well' (we bedoelden het goed) waarin hij vertelde hoe hij als vertegenwoordiger bij het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken structureel leugens vertelde over de operaties en vorderingen in Irak tegenover de 'slapende' journalisten van de MSM. *I frequently lied to the media ... they weren't looking for 'the story' just 'a story' ... most of them didn't care enough to ask questions and simply jotted down whatever we told them.* Hij sprak via Twitter met zijn #wemeantwel andere MSM-journalisten aan op hun blinde steun voor de Amerikaanse

oorlogen en hun onwil om de overheid met de overduidelijke leugens te confronteren. Niet veel later werd zijn account geschorst om even later helemaal verwijderd te worden: *Twitter sent me an auto-response saying what I wrote 'harasses, intimidates, or uses fear to silence someone else's voice'.* Als je dan zijn verhaal met dat van Twitter wil vergelijken om zelf je mening te vormen en te bekijken wie er gelijk heeft, wat goed en wat fout is? Helaas, dat kan niet: *Twitter won't allow that.* Ze hebben alles wat hij in de zeven jaar daarvoor had geschreven verwijderd: *they disappeared me down the memory hole.*

Ook internetgigant YouTube doet daar actief aan mee. Zo bracht het bedrijf al in januari 2019 een statement naar buiten waarin ze aankondigden om (ongeacht of je ernaar kijkt en geïnteresseerd in bent) geen video's meer te zullen aanbevelen met: *content that could misinform users in harmful ways [by] making blatantly false claims about historic events.*[22] Waarbij zij uiteraard bepalen wat er een valse claim en/of conspiracy theory over een historische gebeurtenis is. Filmpjes met daarin informatie zoals je in dit boek leest die tegen het Grote Verhaal ingaan, kunnen hun weg dus niet meer 'toevallig' naar geïnteresseerde kijkers vinden omdat ze simpelweg niet meer automatisch worden aangeboden. Die filmpjes worden vervolgens minder bekeken en krijgen geen financiering meer waardoor zowel de boodschap als de boodschappers effectief worden ondergesneeuwd en gesmoord. Je reinste censuur in onze 21e-eeuwse 'vrije' westerse wereld.

Dat geldt ook voor het internet in zijn geheel. Wat mensen online lezen en zien, wordt in steeds grotere mate gepersonaliseerd en gevoed door ondoorgrondelijke algoritmes. Door deze voorgesorteerde en voorgekauwde informatie ontstaat het gevaar dat men bij de filtering die hierbij plaatsvindt, steeds meer in een persoonlijke informatiebubbel terechtkomt: dat je op basis van het gedrag op internet en social media alleen nog die hits krijgt te zien die aansluiten op de eigen interesses en voorkeuren. Het probleem is daarbij dat serendipiteit[23] (de mogelijke toevalligheid op basis waarvan je op dingen stuit en nieuwe dingen ontdekt) dreigt te verdwijnen waarmee de kernvoorwaarde van onderzoek en vrij denken indirect in het geding komt. (Dat er een schifting plaatsvindt in het feitelijk oneindige aanbod aan informatie is uiteraard strikt noodzakelijk, maar dat dit op een schimmige en voor ons ondoorzichtige manier gebeurt is zorgelijk.) We dreigen daardoor met steeds minder nieuwe mensen en informatie in aanraking te komen waardoor het internet een beperkende in plaats van een verruimende factor dreigt te worden. Hoewel we dachten dat het internet met een oneindige hoeveelheid informatie en zienswijzen de wereld zou openen en de mensheid zou dienen, dreigt het nu dus aan zijn eigen succes ten onder te gaan waarmee het een triest aftreksel is geworden van wat het had kunnen zijn. Het was aanleiding voor de 'vader van het internet' om het platform 'Inrupt'[24] op te richten in een poging om de dominantie van Facebook, Google en Amazon te doorbreken en mensen de controle over hun eigen data terug te geven.[25]

The United States of unconsciousness

Langzaam maar zeker komt de bubbel waarin de Amerikanen leven in beeld. Voor zowel operatie Mockingbird als de TRG-propaganda is niet precies duidelijk of de desinformatie-campagnes ooit zijn gestopt. Maar het feit dat ook tijdens het presidentschap van Obama er nog nieuwe contracten met TGR werden afgesloten, stemt weinig hoopvol. Gepensioneerd luchtmachtkolonel Sam Gardner die aan het nationale oorlogscollege les heeft gegeven over

psychologische oorlogsvoering en desinformatie zegt daarover: *it began before the war, was a major effort during the war and continues as post-conflict distortions.*[26] Het zou de opkomst van het 'fake-news' label kunnen verklaren dat alles wat niet in het door de MSM voorgeschreven wereldbeeld valt meteen als ongeloofwaardig wegzet.

Het feit dat er op zoveel fronten wordt getornd aan het vrije verspreiden van informatie, verklaart hoe de gemiddelde Amerikaan zich van geen kwaad bewust is van wat er in zijn naam wereldwijd wordt uitgevreten. Ze worden eindeloos gevoed met de dagelijkse bullshit die ze herbevestigen in hun eigen vooroordelen: *America is the greatest country in the world!* Zoals Columnist Brian Rade mooi zei: *Americans believe they are masters of the world, yet know nothing about what goes on outside their shores.* Hun brein zit door de Mockingbird-media van de CIA en de Pentagon-propagandatak stevig in de tang geklemd. Dat wordt schitterend geïllustreerd in deze korte, maar veelzeggende video van vier minuten die ik je aanraad om even te bekijken.[27] Toen een van de weinige kritische presidentskandidaten en senatoren Ron Paul in een presidentieel debat voor het presidentschap van 2008 werd gevraagd of Amerika wat hem betrof na 9/11 simpelweg geen keuze had om het 'isolationisme' te laten varen, kwam hij met een verrassend eerlijk en helder antwoord. Hij zei dat de aanval op de Twin Towers voor een deel te verklaren was door *blowback.* Hij voegde toe dat Washington al decennialang hun eigen wil aan andere landen en bevolkingen oplegde: *we have been bombing Iraq for over ten years!* (Side note: blowback is CIA-term voor ellende die terug komt 'boemerangen' naar Amerika vanwege de ongein die ze zelf eerder uitvraten in hun stilzwijgende operaties. De term wordt gebruikt zodat oorzaak en gevolg niet worden benoemd en de mensen thuis niet begrijpen dat ze sommige ellende aan hun eigen geheime diensten te wijten hebben. En het werkt: de meeste Amerikanen hebben geen idee van wat de CIA en hun overheid uitvreten in het buitenland. Voor hen kwam 9/11 als donderslag bij heldere hemel. Zij begrepen oprecht niet waarom iemand de Amerikanen ook maar iets zou willen aandoen.) De burgemeester van New York, neocon Rudy Giuliani kreeg dan ook een daverend applaus vanuit het publiek toen hij vol verontwaardiging reageerde met: *that's really an extraordinary statement. I don't think I've heard that before, and I've heard some pretty absurd explanations for September 11th.*

Love your oppressor

Of het nu opzet is of onschuldige naïviteit: als het internet-tijdperk en dit boek dat eruit voortvloeit ons iets heeft geleerd, is het wel dat we de MSM niet blind kunnen vertrouwen op hun oordeel.

Vrije en kritische journalistiek zou de waakhond tegen misbruik van de macht van de staat kunnen zijn, maar alleen als ze daadwerkelijk aan afgewogen waarheidsvinding doen. Volgens Chomsky zou journalistiek moeten betekenen dat je publiceert wat een ander niet gepubliceerd wil hebben omdat al het andere feitelijk reclame is: *everything else is public relations.* Ondanks een overvloed aan informatie leek echter niemand tot échte kritiek te komen. We moeten daarom concluderen dat onze MSM eerder PR dan journalistiek bedrijft. Journalisten die de acties van het militair machtigste land met het grootste leger uit de geschiedenis van onze wereld moesten controleren, zijn onderdeel van het probleem geworden: zij spreken geen *truth to power*, maar brengt *service to power.* Of dat schadelijk is voor het functioneren van onze democratie? *Propaganda is to democracy what violence is to a dictatorship.*

Kille feiten zijn de grootste vijand voor Washington. Dat verklaart ook waarom klokkenluiders zoals Assange, Snowden en Manning als afvallige landverraders worden gezien. Geen vrienden van de waarheid, maar vijanden van de staat die moeten worden opgejaagd, vervolgd en berecht. De VS is niet gebaat bij het presenteren van een afgewogen beeld, maar bij een beeld dat ze in staat stelt om hun gang te blijven gaan. Het verdraaien en verstoppen van de realiteit is de enige reden dat de Amerikaanse overheid nog aanzien heeft. Geen informatie betekent geen debat en betekent het behouden van de status quo: 'de boel de boel'.

In plaats van te duiden fungeert de media als een verwarrende factor in deze al moeilijk te begrijpen wereld. Door feiten decennialang te verdraaien zijn die leugens het fundament geworden van hoe jij en ik nu naar de wereld kijken. (VS goed, 'terroristen' slecht.) Malcolm X verwoordde dat principe treffend: *if you're not careful, the newspapers will have you hating the people who are being oppressed and loving the people who are doing the oppressing.*

9 | De Financiële Crisis van 2007, *Big Money*

Ben je er inmiddels van overtuigd dat de manier waarop het reilen en zeilen in de hoofdstad van de wereld wordt bepaald een grote invloed heeft op de wereld om ons heen? Mooi. Het slechte nieuws is: we zijn nog lang niet af van de clusterfuck van dubbele petten en belangen. Van het links lullen en rechts vullen zoals we dat in de vorige hoofdstukken hebben gezien. Het MIC en de neocons zijn namelijk niet de enigen wiens geklooi er rotzooi veroorzaakt op andere plaatsen in de wereld. Dezelfde principes die ervoor konden zorgen dat onze 21e eeuw er een vol plunder en moord kon zijn, zouden ook de directe aanleiding zijn voor een andere desastreuse gebeurtenis uit onze eeuw: de financiële crisis van 2007.

Big money is een van de machtigste spelers van de deep state en hun invloed op onze levens is dan ook levensgroot. Wie zijn de belangrijkste partijen in de financiële sector? Simpel gezegd is dat iedereen die maar met geld bezig is. Denk bijvoorbeeld aan: banken, verzekeraars en investerings-bedrijven. Je kunt je voorstellen dat die gebaat zijn bij minder strenge regels als het gaat over hoeveel geld je precies in welke risicovolle beleggingen mag investeren, en hoeveel geld je daarvoor opzij moet zetten voor het geval het mis gaat. Ze hebben stuk voor stuk enorm diepe zakken, en we weten inmiddels dat iedere aan de lobby besteedde dollar een veelvoud daarvan oplevert in de winsten van deze bedrijven.

Aangezien geld voor deze groepen onbeperkt voorradig is, en tegelijkertijd alles in de wereld te koop is: wat is dan het resultaat? Particuliere belangen boven de gezamenlijke. Het recht van de sterkste. Big money lobbyt zich dan ook een slag in de rondte om strenge regels uit het verleden af te zwakken, terug te draaien of in hun voordeel om te buigen. Regels die (zoals we zullen zien) de lefgozers uit de financiële wereld absoluut nodig hebben. (Iedereen die de film 'Wolf of Wall Street' heeft gezien, kan zich daar een redelijke voorstelling bij maken.) De financiële regels die in Washington worden geschreven, hebben daarbij een wereldwijde uitwerking. Geld houdt zich immers niet aan landsgrenzen en kan relatief vrij de wereld rond stromen: wanneer de financiële sector op zijn gat ligt, ondervinden we daar in de echte wereld bovendien hele reële pijn van. Die les hebben we sinds 2007 geleerd. Dat financiële instellingen zich aan strikte regels moeten houden, zou dus voor zich moeten spreken. Voordat we gaan kijken waarom die spelregels zo belangrijk zijn, moeten we eerst kijken naar het spel zelf: de financiële wereld. Daarvoor is het belangrijk dat we de mechanismen daarachter leren kennen. Dat gaan we ook hier weer stapsgewijs doen: we beginnen bij het begin. Tijd voor een paar kortdoordebocht-basisprincipes.

In de financiële wereld wordt geld verdiend met geld: financiële instellingen verdienen hun brood met het beleggen en rondschuiven van andermans vermogen. Zij investeren dat in allerlei producten waarvan zij denken dat die de komende tijd in waarde zullen stijgen en krijgen daarvoor een percentage terug. Een simpel voorbeeld van zo'n financieel product is een aandeel. Wat is dan precies een aandeel? Een aandeel is een klein stukje van een bedrijf dat je kunt kopen. Als dat bedrijf er goed voor staat en winst maakt, wordt het meer waard: dan stijgt de waarde van het bedrijf en dus ook jouw aandeel van dat bedrijf. Als een aandeel is gestegen en andere beleggers denken dat het voorlopig blijft stijgen, zien andere mensen daar potentiële winst in: zij willen dan ook zo'n aandeel kopen om het op een later moment weer met winst

door te verkopen. De waarde wordt dus vooral bepaald door hoe goed het bedrijf het doet en de populariteit van het bedrijf. Een aandeel kan natuurlijk ook dalen in waarde. Dit gebeurt als beleggers niet meer geloven dat de waarde op papier nog overeenkomt met de echte waarde van het bedrijf: het aandeel is dan te duur. Als bedrijven bijvoorbeeld bekendmaken dat ze verwachten de komende tijd minder winst te zullen gaan maken, daalt de waarde van hun aandelen vaak. Als beleggers verwachten dat de prijs daarvan voorlopig verder zal zakken, verkoopt men dat aandeel het liefst: als veel mensen dat doen, daalt de prijs verder. Simpel gezegd stijgt de prijs van een aandeel als er veel vraag naar is. Als er meer verkopers dan kopers zijn, daalt te prijs. Dit is het spel van beleggen: goedkoop kopen, en zo duur mogelijk verkopen. Dat is uiteraard niet eenvoudig aangezien de hoogte van de koersen altijd veranderen.

Zo zeker als eb en vloed van de zee elkaar afwisselen, gaat de economie op en neer: perioden van groei wisselen perioden van minder sterke groei of zelfs krimp af. Dat noemt men 'het ademen' van de economie. De stijgende beurskoersen worden op dat moment doorbroken met perioden waarin er eventjes een pas op de plaats moet worden gemaakt. Soms gaan koersen heel lang en heel hard omlaag zoals we dat in 2007 hebben gezien, of tijdens de beruchte beurskrach in de jaren twintig van de vorige eeuw waarover we nu nog in de geschiedenisboeken lezen. Wanneer iedereen iets wil verkopen maar er niemand meer is om te kopen, zakt de prijs van een aandeel steeds verder weg. Als dit met heftige bewegingen en soms vele dagen achter elkaar gebeurt, spreek je van een crash. Dat is wanneer aandelenkoersen, die gemiddeld genomen niet meer dan een paar procent per week op of neer gaan, ineens in een paar uur vele procenten kelderen.

Om die reden is beleggen niet zonder risico: er zijn in de afgelopen jaren ontelbare van dit soort crashes geweest. Als jij een aandeel hebt gekocht voor honderd euro, en dat daalt met twintig procent, ben je twintig euro kwijt. Als je 100.000 euro had belegd, ben je 20.000 euro kwijt. Dat is dus vervelend voor gewone mensen zoals jij en ik die met een deel van ons spaargeld proberen om een klein extraatje te scoren, maar kan dodelijk zijn voor investeringsbanken die vele honderden miljarden 'uit hebben staan'. Een algehele daling van de koersen betekent dan miljardenverliezen voor deze bedrijven.

Een crash in de aandelenhandel betekent altijd dat de economie in zijn geheel een tik op de neus krijgt, en resulteert in een dipje. Er 'verdampt' immers een boel van de waarde in de aandelen: dat is geld dat niet meer in andere delen van de economie kan worden geïnvesteerd. Als zo'n situatie maar lang genoeg aanhoudt, kan een crash op de aandelenkoers of een dipje in de economie vanzelf een recessie worden: dat is een periode van aaneengeschakelde dipjes waardoor de algehele economische krimp een langere tijd aanhoudt. Banken, bedrijven en hun aandelenkoersen zijn ontzettend nauw met elkaar verbonden. Het is als een groot symfonieorkest: als alle instrumenten goed samenwerken is het prachtig. Maar als een deel van de industrie stilvalt of hapert, kan die de rest met zich meesleuren naar beneden.

Een recessie ligt na een flinke daling op de loer omdat het vertrouwen in de economie dan even weg is: mensen houden hun geld dan liever even op zak. Dat is precies wat we in 2007 hebben zien gebeuren. Als mensen zoals jij en ik minder geld uitgeven, zien bedrijven hun winsten vervolgens dalen en dalen ook hun aandelenkoersen. Vervolgens willen banken minder graag geld aan die bedrijven uitlenen: als het slecht gaat met een bedrijf is het risico immers groter dat het geleende geld in de toekomst niet kan worden terugbetaald. Er wordt dan minder geld uitgeleend en áls het al wordt uitgeleend, worden er hogere rentes voor gevraagd.

Bedrijven die al in de problemen zitten, moeten vanaf dat moment dus hogere rentes gaan betalen om zichzelf te kunnen blijven financieren, en het hoofd boven water te houden. Omdat bedrijven nog amper kunnen lenen om nieuwe investeringen te doen of meer geld moeten betalen om hun schulden af te betalen, gaat dat ten koste van de economische groei. Als een recessie lang aanhoudt, noem je dat een depressie.

Een versloffende economie komt dus door een aaneenschakeling van elkaar versterkende negatieve effecten en de consequenties daarvan. Als er één bedrijf failliet gaat, raakt dat een boel andere bedrijven die hun voormalige klandizie kwijtraken als het bedrijf ophoudt te bestaan. Vaak zijn er daarbij nog openstaande rekeningen wanneer er iemand failliet gaat: het geld dat je als ondernemer nog kreeg van dat bedrijf ben je dan in de meeste gevallen kwijt. Dat geldt natuurlijk ook voor banken: die raken grote delen van hun investeringen kwijt omdat ze dat verlies immers voor hun eigen rekening moeten nemen. Wanneer banken weten dat er een boel bedrijven failliet gaan, vertrouwen ook banken elkaar onderling niet altijd meer: ze willen dan zo snel mogelijk hun geld terug in eigen beheer. De angst dat banken in een recessie of depressie blut raken en dus ook het spaargeld van jou en mij kwijtraken, kan ertoe leiden dat ook wij ons geld van de bank willen halen, dat noem je een *bankrun*: het nachtmerriescenario van iedere bankier. Als maar genoeg mensen hun geld terugvragen, kan zelfs een gezonde bank door een *bankrun* ten onder gaan. Als het geld bij de bank op is, moeten de deuren worden gesloten en is het spaargeld van u en mij verdwenen.

A lender of last resort

Dat lijkt allemaal wel heel snel te kunnen escaleren, vind je niet? Dat vonden de economische slimmeriken van vroeger ook. Aangezien een gebrek aan gemakkelijk beschikbaar geld bijna altijd een belangrijke veroorzaker van een crash of een dipje was, moest de oplossing logischerwijs zijn om voor meer geld te zorgen. Als er genoeg geld zou zijn om een dipje in de economie te overbruggen, kon die kort daarna weer zonder al te veel problemen verder groeien zo was het idee. Het kon miljoenen werklozen en enorme ellende voorkomen. Om een tekort aan geld tegen te gaan, zijn er daarom centrale banken opgericht. Het idee was dat als niemand elkaar geld wil lenen, een centrale bank extra geld in omloop kan brengen: *a lender of last resort.* Een bank die ongeacht de situatie, koste wat kost, bereid is om geld uit te lenen: desnoods door simpelweg geld bij te drukken. Een centrale bank is er dus om geld te garanderen, de rust te bewaren en de economie te beschermen in tijden van financiële chaos. Dat betekent dat te veel van het ene of te veel van het andere niet goed is, en altijd de middenweg moet worden opgezocht. Dat proberen centrale banken dan ook door onverantwoord harde groei af te remmen om te voorkomen dat een economie zichzelf opblaast, of door de economie in een dipje juist aan te jagen. Door de extreme schommelingen van de economie te beperken, kunnen ze op de lange termijn een zo stabiel mogelijke koers garanderen.

Hoe jaag je een economie aan? Door er veel geld in te pompen: door het goedkoop beschikbaar te maken zodat het interessant wordt om er investeringen mee te doen. Als er te weinig economische groei is, moeten de rentes op geld daarom omlaag, en de mensen worden overtuigd om vooral die tweede auto, die nieuwe bank of wat dan ook te kopen om de economie een *boost* te geven. Tegelijkertijd worden ook de rentes die je krijgt om te sparen verlaagd om je aan te moedigen om het van de bank te halen: alles is erop gericht om het geld maar weer te

laten rollen. Zodra de economie weer 'normaal' draait, kunnen de rentes terug naar het oude niveau. Andersom werkt het ook: mocht de economie te hard draaien en er meer worden geproduceerd dan dat er vraag naar die goederen is, moeten de rentes extra omhoog. Door het geld duurder te maken, kunnen investeerders en bedrijven minder goedkoop geld lenen om te investeren en produceren. Tegelijkertijd is het met hogere rentes aantrekkelijk voor jou en mij om je geld op de bank te laten staan omdat je er dan ook al een mooie zakcent mee verdient.

De centrale bank in de Verenigde Staten is aan het begin van de vorige eeuw opgericht en heet de Federal Reserve (FED). Omdat het nogal een machtig middel is om de prijs van geld te kunnen bepalen is de FED daarom onafhankelijk van de politiek gemaakt. Politici konden de FED daardoor niet onder druk zetten om op hun commando de prijs van geld te bepalen wanneer dat even lekker uitkwam: er konden geen verkiezingscampagnes worden gewonnen met de belofte om het beleid van de centrale banken aan te passen (en daarmee veel nieuwe projecten voor de burgers uit de grond te stampen).

Dit klinkt al met al als een redelijk stabiel en weloverwogen systeem is het niet? Toch ging het in de historie een aantal keren gruwelijk mis. De overeenkomsten tussen de aanleiding en omstandigheden voor alle verschillende crashes komen steevast opvallend veel overeen. Hoe dat precies zit, valt goed uit te leggen met de bubbel en de daaropvolgende crash van 1929. Als je denkt dat een crash van bijna een eeuw geleden een ver-van je-bed-show en compleet irrelevant is: bedenk dan even dat hoewel het lang geleden is, de mensen echt niet in zwart/wit over straat liepen. De opa van jouw opa leefde in een net zo echte wereld als wij in de onze. De lessen van toen, kunnen voor ons in het hier en nu heel nuttig zijn voordat we naar onze eigen crash kijken, omdat de financiële wereld bijna honderd jaar geleden zo heerlijk overzichtelijk was vergeleken met die van nu. Alle hierboven genoemde elementen kwamen er prachtig samen.

The bottom simply fell out of the market

In de jaren twintig van de vorige eeuw was er geen vuiltje aan de lucht. Het ging al jaren heerlijk met de economie en iedereen leek het goed te doen. Niemand kon vermoeden dat men aan de vooravond van de zwaarste wereldwijde economische crisis ooit stond. Hoe kon het dat een crash zo uit het niets kon komen?

Het standaard verloop van een crash is de *boom* en de *bust*: een grote opwaartse beweging gevolg door een neerwaartse beweging daarna. De grote opwaartse beweging heet een *bull market*. Iedereen die wel eens een matador heeft gezien die door de horens van een stier de lucht in wordt geslingerd, snapt waarom het een bull markt heet: een heftige en krachtige opwaartse beweging. In een bull markt gaat vrijwel alles omhoog en kun je als belegger ontzettend goed geld verdienen (het is geen toeval dat er middenin Wall Street een enorm standbeeld van een stier staat). Het tegenovergestelde heet trouwens een *bear market*. Het verwijst naar de vernietigende neerwaartse klap van een beer.

Voordat er een crash is, wordt er dus eerst enorm gegroeid. Als een economie wil groeien, is er veel geld nodig: aan geld was er in de *roaring twenties* geen gebrek. Na de Eerste Wereldoorlog lag Europa op zijn gat en werd de VS de industriële wereldleider: ze waren goed voor zo'n veertig procent van de wereldwijde industriële productie. Het leidde tot een enorme welvaart. Er was amper werkloosheid en de fabrieken produceerden aan de lopende band luxe

consumptiegoederen zoals auto's, meubels en huishoudelijke apparaten. Er was geld en werk genoeg voor iedereen. De economie liep als een zonnetje en de bedrijven en aandelen groeiden als een tierelier. Er was vertrouwen en positiviteit alom. In de zomer van 1928 verwoordde de toenmalige president Hoover dat gevoel als volgt: *we in America are nearer to the final triumph over poverty than ever before in the history of any land. The poorhouse is vanishing from among us.*[1] 'Het definitieve einde van armoede was dichterbij dan ooit en de armenopvang kon wel dicht': dat klinkt inderdaad wel heerlijk optimistisch.

Toch was het niet alles goud wat er blonk. Men wist als ze heel eerlijk waren namelijk niet precies waarom het zo lekker ging. Er was in die jaren totaal geen toezicht of regelgeving vanuit de overheid voor de financiële markten of het bedrijfsleven omdat men het erover eens was dat de vrije markt zonder regels de grootst mogelijke groei kon faciliteren. Dat noemt men *laissez faire*: een economie die vrij is van controle of regels. Omdat handelaren zelf logisch konden nadenken en er zelf ook het grootste belang bij hadden dat de economie gezond was, moest deze juist worden beschermd tégen bemoeienis van de overheid: er werd daarom niets gepland, gereguleerd of in de gaten gehouden. Men was ervan overtuigd dat een vrijemarkteconomie als een levend organisme was: als die met rust gelaten zou worden, zou die zichzelf balanceren en corrigeren en zo op de lange termijn gebalanceerd groeien. Dit automatische evenwicht wordt ook wel de 'onzichtbare hand' genoemd. Hoewel dat op zich natuurlijk allemaal prima klinkt, was men vergeten één klein dingetje in die analyse mee te nemen: de menselijke factor van hebberigheid. Het zou een dodelijke fout blijken.

De macht van steeds grotere bedrijven kon in de jaren twintig enorm toenemen: zij hadden steeds meer kleine bedrijven overgenomen of kapot geconcurreerd. Die bedrijven kwamen na verloop van tijd steeds meer in het bezit van andere, nog grotere bedrijven: zogenaamde *holdingcompanies*. Die bedrijven werden door een aantal rijke zakenlieden opgericht met maar één doel: om er vervolgens aandelen van uit te geven op de altijd doorstijgende bull markt om die later weer voor grof geld door te verkopen. Er was animo genoeg en het leverde bakken met geld op. Met dat geld werd vervolgens meer dan de helft van de aandelen van een ander bedrijf gekocht waardoor dat vanaf dat moment ook onder hun controle viel. Met het geld dat ze hadden verdiend met hun *mega-holding* vol met andere bedrijven, werd vervolgens een tweede holding opgericht, en kon het trucje worden herhaald. Met de opbrengst van de tweede holding werden alle aandelen van de eerste holding gekocht, enzovoort. Dat kon oneindig doorgaan. Holdings leken op deze manier enorm veel geld waard te zijn: de economie barstte op papier uit zijn voegen.

Het probleem was natuurlijk dat deze *holdings* zelf niets produceerden en dus feitelijk helemaal niets bijdroegen aan de groei van de 'echte' economie. Ze waren er enkel en alleen om geld binnen te harken en de marktdominantie te vergroten. Het bestuur van die kleine bedrijven viel bovendien onder de zakenmannen die vanuit het mega-bedrijf meer dan de helft in hun bezit hadden. Die konden hun aandacht natuurlijk niet overal even goed bij houden, en hadden een matig overzicht van wat er precies gebeurde in hun 'imperium'. Ze bestuurden al die onderliggende bedrijven in hun beheer dan ook op een relatief algemene manier en voerden een algemeen beleid. Iedereen die wel eens een bedrijfje, gezin of zelfs een auto heeft bestuurd, weet dat dat niet lang goed gaat als je de helft van de tijd je ogen dicht hebt. Maar in de *roaring twenties* was alles hosanna, en kwamen ze er mee weg. Door dit sluwe spel kon er een enorm complex en instabiel netwerk van aan elkaar verknoopte bedrijven ontstaan zonder dat duidelijk

was van wie ze waren of wat ze precies deden, maar die wel stuk voor stuk enorm veel waard waren op de beurs. Aan het einde van de jaren twintig waren er zodoende enorme imperiums opgebouwd die in handen waren van een kleine groep mensen: de tweehonderd grootste bedrijven in Amerika hadden de helft(!) van alle andere bedrijven in de VS in hun bezit. Het gaf ze een enorme politieke en economische macht. Macht die ze zouden gebruiken om de gewone burger verder uit te buiten.

Hoe kun je het jezelf nog gemakkelijker maken als je zoveel invloed hebt en de overheid in je zak zit? Door helemaal nergens meer voor te betalen: de mega bedrijven dwongen enorme belastingverlaging voor zichzelf af, en zorgden er tegelijkertijd voor dat hun werknemers onder de duim werden gehouden. Werknemersverbanden waarin arbeiders een hoger loon of het recht om te staken mee konden afdwingen werden tegengewerkt: dat zou immers de vrije markt via het zelfregulerende vraag- en aanbodprincipe wel regelen. De economie moest niet te veel worden verstoord met irritante zaken als belastingen of eerlijke lonen. En dus bleven de lonen jarenlang nagenoeg gelijk terwijl de productiviteit enorm steeg. Werknemers werden uitgebuit en afgeknepen: alle winsten gingen naar het bedrijfsleven en de welvaart werd steeds schever verdeeld. De arbeiders konden met het loon dat ze in de fabriek verdienden de luxeproducten die ze zelf in elkaar schroefden niet eens betalen.

Maar wacht even, de economie liep toch als een zonnetje? Als niemand de producten kon betalen, hoe kon het dan dat veel Amerikanen zich toch die luxere levensstijl konden veroorloven? Want ze hadden wel allemaal een auto en een koelkast toch? Klopt, maar het luxeleven was voor de meeste arbeiders alleen bereikbaar met geleend geld. Dat was geen probleem in deze *booming* economie. Iedereen die maar wilde, kon immers een lening krijgen. Dat gebeurde dan ook massaal: de banken leenden het geld bij de vleet uit. De wasmachines, auto's en stofzuigers konden keurig met een kleine aanbetaling in termijnen worden betaald. Het volk was in de veronderstelling dat ze die in de toekomst gemakkelijk konden aflossen: het ging immers heerlijk met de economie en iedereen had een baan.

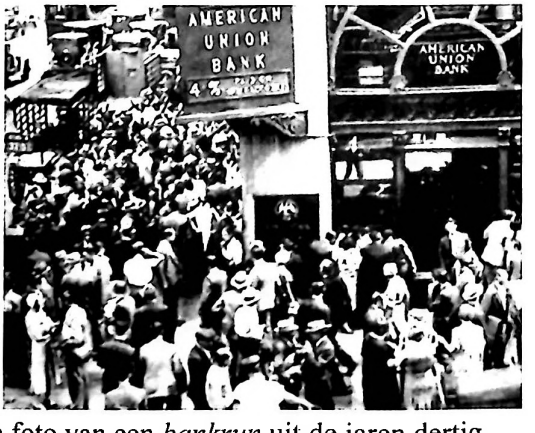
Doordat steeds meer mensen op de pof leefden, gaf de welvaart in de *roaring twenties* een vertekend beeld. En het kopen op krediet nam steeds grootsere vormen aan. Er werden namelijk niet alleen leningen voor nieuwe huisraad aan de arbeiders verstrekt: mensen werden aangemoedigd om via slimme beleggingen nog sneller uit de armoede te raken. De kranten stonden vol van advertenties dat een paar slim geïnvesteerde dollars op de beurs weken later al honderden dollars waard konden zijn. Door de eeuwig stijgende koersen en knallende huizenmarkt leek een investering daarin met geleend geld een super idee. Een lening werd immers gemakkelijk meer waard: als de bank was terugbetaald, bleef er een gezonde winst over. (Totaal onverantwoord natuurlijk van die bankiers. Maar het is verleidelijk om meer geld uit te lenen als het je corebusiness is om geld te verdienen door rente te heffen over die lening. Meer leningen = meer geld. Wat dat betreft is er weinig veranderd.) Met dit soort speculaties werden roekeloze risico's genomen in een poging om snel rijk te worden. Zelfs aandelen van bedrijven die nog geen dollar winst hadden gemaakt, werden gretig opgekocht. De Dow Jones steeg in die periode in vijf jaar tijd met maar liefst vierhonderd procent. Ongerust over dit enthousiasme en de snel stijgende prijzen wilde de FED de economie afremmen voordat die te veel zou groeien en crashen: aan het begin van 1928 werd de rente om geld te lenen daarom verhoogd. Het kon echter niet voorkomen dat er in 1929 nog een enorme bull markt ontstond: niemand wist toen dat het de laatste spurt omhoog in een hele lange tijd zou zijn. Op 3 september 1929

waren de koersen op hun hoogste punt ooit. In de weken daarna begon die stijging te haperen en zouden de prijzen geleidelijk zakken.

Handelen op een beurs is niet moeilijk als die structureel omhooggaat, het wordt pas lastig als alles omlaaggaat. De hamvraag is dus altijd: wanneer stap je eruit? Wanneer weet je als eerste wanneer je je aandeel moet verkopen om te zorgen dat je het meeste geld over houdt? De grootste winnaars op de beurs zijn altijd diegene die het minste verliezen ten opzichte van de rest. Deze gespannen sfeer leidt tot grote onzekerheid op de beurs. Na een onrustige periode van een aantal weken brak er op donderdag 24 oktober paniek uit op de beursvloer. Na een relatief normale opening van de dag begonnen de koersen om elf uur in de ochtend met ongekende snelheden te kelderen. Omdat in een reactie hierop veel mensen van hun aandelen af wilden, zakte de prijs daarvan nog sneller weg. Er was op dat moment echter niemand meer die de aandelen wilde kopen: de koersval was begonnen.

Een journalist voor de New York Times uit die tijd, Elliott V. Bell herinnerde die bewuste dag als de meest bizarre en angstaanjagende dag ooit: *it was the most terrifying and unreal day I have ever seen on the street. It came with a speed and a ferocity that left men dazed. The bottom simply fell out of the market. Thousands of traders, little and big, had gone 'overboard' in that incredible hour between eleven and twelve. Confidence had received a shattering blow. The panic was on.*[2] De koersen kelderden zo snel en hevig dat in het tijdsbestek van een uur duizenden mensen en bedrijven alles kwijt waren waarna de paniek toe begon te slaan. Als een oude, vochtige verhuisdoos vol boeken viel de bodem onder de markt weg. Er werden op die ene dag die bekend zou worden als *Black Thursday* meer dan tien miljoen aandelen verkocht, allemaal met flinke verliezen ten opzichte van de dag daarvoor. Na een jarenlange stijging had die geen reële waarde meer ten opzichte van het originele product. De prijzen waren totaal losgezongen van de realiteit. In minder dan een maand tijd gingen de koersen met de helft omlaag, vele aandelen werden zelfs compleet waardeloos. Dit betekende dat het geld waarmee ze gekocht waren, definitief was verdwenen: de speculatieve bubbel die in de jaren twintig was opgepompt, was eindelijk geknapt. De koersen zouden uiteindelijk blijven dalen tot de zomer van 1932. Het spaargeld maar ook het geleende geld van miljoenen Amerikanen zou verdampen. Het zou zelfs meer dan twintig jaar(!), tot 1954 duren voordat de koersen zich op hetzelfde niveau hadden hersteld.

Door de crash en de recessie in de jaren daarna kwamen vele banken in de problemen doordat de leningen van burgers en bedrijven niet konden worden terugbetaald. (Banken hadden het immers uitgeleend aan mensen om er aandelen mee te kopen waardoor banken dat verlies nu zelf moesten nemen.) Daarnaast hadden banken zelf ook het spaargeld van hun klanten geïnvesteerd op de beurzen waardoor ook mensen die niet zelf in de bubbel geïnvesteerd hadden hun spaargeld kwijt waren. Steeds meer banken moesten de deuren sluiten nadat hun spaarders in een *bankrun* nog hun laatste geld terug probeerden te krijgen. In de eerste tien maanden van 1930 gingen er 744 failliet. In 1933 waren er al vierduizend ten onder gegaan. Hiernaast zie je een foto van een *bankrun* uit de jaren dertig.

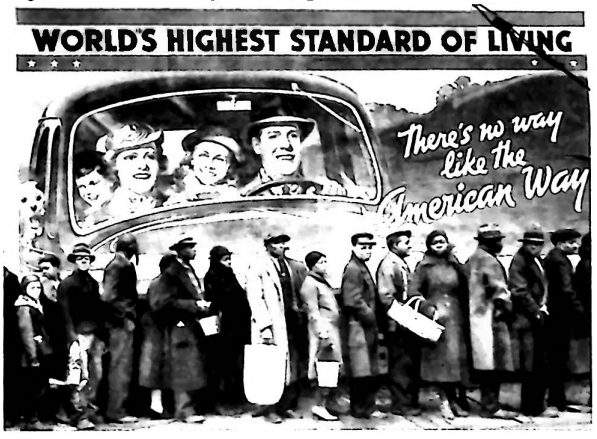

De crash van 1929 was de grootste klap in de internationale economie ooit en luidde in de VS de diepste depressie uit de geschiedenis in. Er waren niet meer genoeg mensen met geld om alle luxeproducten uit de enorme fabrieken af te nemen waardoor 100.000 Amerikaanse bedrijven in een mum van tijd hun deuren moesten sluiten. Miljoenen mensen stonden op straat. Voor de depressie was er slechts drie procent werkloosheid. In 1933 zat een kwart van alle mensen zonder werk thuis. Nog eens een kwart werkte maar een paar uur per week. Meer dan vijftien miljoen mensen hadden geen vaste bron van inkomsten meer. Mensen die wel werkten, kregen er steeds minder voor betaald. In een tijd dat er nog geen sociale vangnetten waren, zwierven vaders op straat op zoek naar voedsel of werk om hun gezin in leven te houden.

De armoede was wijdverbreid: de *roaring twenties* gingen snel over in de *hopeless thirties*. Het aantal depressies en zelfmoorden nam enorm toe. In 1932 alleen al pleegden 20.000 mensen zelfmoord. De depressie hield ellendig lang aan: het was de andere kant van de medaille van de nep-welvaart in de jaren daarvoor. Als je iets koopt dat je eigenlijk niet kunt betalen, geef je meer uit dan je hebt. Je leent dus eigenlijk geld van je toekomstige zelf: je verplicht jezelf om in de toekomst minder geld uit te geven (of meer te verdienen) om het geld terug te kunnen betalen. Het geldt als een extra uitleg voor de op- en neerwaartse beweging van een economie: omdat de *boom* zo enorm was geweest in de *roaring twenties* was de depressie des te groter in de *hopeless thirties*. Tot aan het moment dat de VS aan de Tweede Wereldoorlog meedeed, was de werkloosheid nog altijd zeventien procent. Pas toen de oorlogsmachine massaal tanks, bommen en granaten produceerde, verdween de massale Amerikaanse werkloosheid en werd de VS eindelijk uit de depressie getrokken.

Wall Street and the president see eye to eye

Banken, burgers en bedrijven bekeken hun wereld in de *roaring twenties* allemaal door hun eigen roze bril. Iedereen liet zich gek maken in de overtuiging dat de bomen tot aan de hemel groeiden. Dat je met niets, iets kon verdienen. Achteraf bleek de enorme groei die er op papier was dan ook een uiting van de extreme economische instabiliteit. Blinde hebberigheid en een gebrek aan overzicht had de economie volledig in de soep laten draaien. Door manipulatie en sluw spel zag de economie er oersterk uit terwijl die in werkelijkheid op zijn laatste benen liep. Net als het luxeleven van de meeste Amerikanen in de jaren twintig bleek het schijnwelvaart te zijn. Arbeiders hadden zich ervan overtuigd dat zij ook mee moesten doen in deze economische *boom* maar konden zich alleen een luxere levensstijl veroorloven met het goedkoop geleende geld. Welvaart van nu, betaald met geld uit de toekomst: gebakken lucht. In het land met de hoogste levensstandaard in de wereld, stonden niet veel later mensen bij de voedselbank in de rij.

Een onderzoek naar de oorzaken van de crash in de jaren daarna toonde wijdverbreide fraude en corruptie aan bij de verkoop van aandelen. Zo werd de waarde van bedrijven zwaar

overdreven, werden risico's totaal genegeerd en verzwegen en werden er zelfs bewust aandelen verkocht van niet bestaande bedrijven. Het leidde tot grote woede onder de bevolking en een roep tot hervorming: er waren tóch regels en toezicht nodig. De vrije markt en vrij spel voor snelle jongens van het grote geld bleek ook toen al geen goed idee. De FED had met zijn stimuleringsbeleid niet voldoende macht gehad om de crisis te voorkomen: het kon alleen ingrijpen als het al te laat was. De noodmaatregelen waren er wel, maar de spelregels voor de financiële industrie waren er nog niet. Daarom kreeg de FED er na de crash van 29 een extra taak bij: het reguleren en controleren van de financiële markten. Naast het noodpotje werd het nu ook de toezichthouder voor de rest van de banken en financiële markten. Ze moesten voortaan een vinger aan de pols houden om te kijken hoe de economie ervoor stond, en controleren of iedereen zich aan de regels hield om de misstanden uit de jaren twintig te voorkomen.

De belangrijkste hervorming werd in 1933 door president Franklin Delano Roosevelt doorgevoerd met de Banking Act, beter bekend als de Glass-Steagall Act. Een naam die we nog vaker zullen tegenkomen, en je ook tegenwoordig weer regelmatig in het nieuws hoort. De wet scheidde allerlei aspecten van de financiële sector. Het zorgde ervoor dat de grootste banken die verantwoordelijk waren voor de crash van 1929 hun activiteiten moesten herzien en zichzelf moesten opsplitsen in meerdere kleine banken. Ze mochten geen spaargeld van klanten meer aannemen om het ondertussen stiekem ergens anders in te beleggen voor hun eigen winst. Consumentenbanken, verzekeraars en investeringsbanken mochten niet meer onder één dak met elkaar samenwerken waardoor het geld niet meer onbeperkt kon rondklotsen. De gokkers en de spaarders werden daarmee officieel van elkaar gescheiden: met de Glass-Steagall werd een stoplicht op een gevaarlijk kruispunt geïnstalleerd. Het leidde wereldwijd tot ongekende rust, stabiliteit en bloei in de jaren na de Tweede Wereldoorlog. Eind goed, al goed zou je bijna denken. Waarom is het in onze eeuw dan toch weer zo extreem misgegaan?

Door alle naoorlogse welvaart waren in de jaren zeventig de lessen uit de decennia daarvoor al snel weer vergeten. Er werd opnieuw gelobbyd voor de *laissez faire* zodat de economie harder kon groeien, en met succes. Vanaf Reagan zou het principe weer worden gehanteerd dat als je de vrije markt zoveel mogelijk zijn werk liet doen, de kat doorgaans wel op zijn pootjes terecht zou komen. Reagan was daar zelf vrij stellig over en zei: *government is not the solution to our problem, government is the problem.*[3] De economie en de vrije markt werden opnieuw heilig verklaard. Bedrijven moesten weer samengaan en groter worden: dat was goed voor de winstgevendheid. De macht van economen en het economisch denken werd weer groter. De overheid moest zich het liefst nergens mee bemoeien: zoveel mogelijk bedrijven moesten worden geprivatiseerd zodat er winst kon worden gemaakt. Staatsbedrijven (post, water, energie, telefoon, openbaar vervoer, gezondheidszorg) werden aan de hoogste bieder verkocht. De overheid moest als een bedrijf geleid worden: een onderneming met de burger als klant. Wall Street kwam daardoor weer steeds meer bij Washington op schoot te zitten. In 1981 bijvoorbeeld stelde president Reagan de directeur van een mega-investeringsbank als minister van Financiën aan. *Wall Street and the president do see eye to eye* zei Reagan daarover. (Het was uiteraard geen toeval dat diezelfde investeringsbank hem tijdens zijn campagne voor het presidentschap flink had gesteund.)

De financiële lobby zou al snel een van de grootste en de machtigste lobbygroepen in Washington worden: er zijn inmiddels vijf lobbyisten voor ieder congreslid om hen uit te leggen

dat er toch vooral minder strenge regels moeten komen zodat de economie kan floreren. Dat gold dus ook voor die irritante Glass-Steagall wet uit de jaren dertig. Die was toch niet meer van deze tijd? Daar wilde toenmalig president Bill Clinton zich ook wel van laten overtuigen. In 1999 tekende hij een wet die de Glass-Steagall wet helemaal introk. Grote financiële bedrijven mochten nu weer samengaan: een huwelijk tussen spaarders en gokkers onder een dak was vanaf dat moment dus weer prima in orde, en met spaargeld van u en mij mochten weer risicovolle beleggingen worden gedaan. Het zou een directe aanleiding zijn van meerdere crises en een algehele instabiliteit in onze 21e eeuw.

Bullshit op de bull markt

Nu we begrijpen hoe de financiële wereld ongeveer in elkaar steekt, kunnen we de crises uit 2001 en 2007 gemakkelijk naast elkaar leggen en de parallellen benoemen. De crisis van 2001? Hoor ik je vragen? Precies. De meesten van ons herinneren het zich waarschijnlijk niet meer maar een paar jaar voor 'onze' grote crisis van 2007 was er op de koersen ook al een enorme klapper naar beneden gemaakt. Het was zelfs de grootse correctie sinds die in 1929. Een voor dat moment ongekende financiële tegenslag die later de naam dotcom-crisis zou krijgen. Waarom? .com (of internetzeepbel) was de aanduiding die men gebruikte voor alle technologie-bedrijfjes die ook maar iets met het toen splinternieuwe internet te maken hadden: kleine bedrijfjes die in een bubbel in de jaren negentig al snel tot mega-bedrijven zouden uitgroeien om vervolgens weer in elkaar te donderen. Hoe kon dat gebeuren?

Het internet had een nieuwe periode van onophoudelijke mogelijkheden en groei ingeleid. Het zou een ware sociale en economische revolutie teweegbrengen. Alles zou anders worden: hoe men zakendeed, hoe men communiceerde en hoe men informatie deelde. Zoals de stoommachines tijdens de industriële revolutie de wereldeconomie vooruit hadden gestuwd, zou ook het internet alles wat het aanraakte van een gouden randje voorzien. Het internet had de toekomst en dus ook de technologiebedrijven. Vrijwel niemand snapte wat het internet nou precies was of kon doen maar dat het revolutionair was, was zeker. En dus bouwden ontelbare bedrijven hun beleidsplannen om de mogelijkheden van het internet heen die voorheen nog onvoorstelbaar waren. Omdat het bouwen van internetpagina's in deze nieuwe technologie-markt duur was, haalde men het geld daarvoor op via zogenaamde *initial public offerings* (IPO). (Een soort van Kickstarter of Gofundme van nu, maar dan voor aandeelhouders en investeerders. Als men een bedrijf met een goed idee zag, kon iedereen daar op intekenen en geld inleggen.)

De euforie van de tijd was al snel terug te zien op de beurskoersen van deze uit de grond gestampte technologiebedrijven. Investeringsbanken wilden maar wat graag inspringen op deze goudmijn en de bedrijven aan hun klanten aanbieden, ongeacht of er überhaupt een businessplan was dat niet op de achterkant van een bierviltje was uitgewerkt. Het maakte zelfs niet uit dat je nog nooit een dollar winst had gemaakt: het ging allemaal om de potentie, de belofte en de goede bedoelingen van de bedrijfjes. Een goed voorbeeld om de gekte uit die tijd weer te geven, was het bedrijfje Pets.com. Het was een soort Bol.com dat producten uit een dierenwinkel online wilde gaan verkopen. Op zichzelf een aardig idee. Behalve dan dat een postorder in die tijd nog een eeuwigheid duurde. Van: 'vandaag besteld = morgen in huis' was toen nog lang geen sprake. Daarnaast had bijna iedereen wel een dierenwinkel in de buurt waar je zomaar een

hondenbot of hamsterwiel uit de schappen kon trekken. Toch was het bedrijf honderden miljoenen waard. Bedrijven werden in de tijd dat het internet nog onbegrepen was namelijk beoordeeld op hoeveel bezoekers hun pagina hopelijk zou krijgen: een raar concept omdat een bezoeker natuurlijk nog helemaal niet hetzelfde als een betalende klant is. Maar dat deed er niet toe. De koersen vlogen omhoog waarmee de aandelen nóg meer werden gekocht in een zichzelf voortstuwend mechanisme: iedereen die erin investeerde werd rijk, het kon niet op.

Bedrijven die nog geen dollar omzet draaiden, waren van de ene op de andere dag honderden miljoenen, of zelf miljarden waard. De oprichters ervan met niet veel meer dan een idee werden in één klap multimiljonairs. Men zei dat op het hoogtepunt van de bubbel vlak voor de eeuwwisseling er iedere minuut een miljonair in Silicone Valley bij kwam. Het was een spektakel van miljoenen kostende openingsfeestjes en directeurs-twintigers die ping-pong-tafelend en gamend de werkweek door kwamen. Bedrijven hoefden alleen maar .com aan hun bedrijfsnaam toe te voegen en het geld stroomde binnen. Niemand dacht meer logisch na. De euforie en het over-enthousiasme in de piek van de bubbel is mooi te bekijken in deze Australische mini-documentaire uit 1999 getiteld 'The internet money machine' die de *boom* onderzocht en het gevoel uit die tijd mooi verwoordde: *good times are rolling in America, nothing but blue skies up ahead.*[4] Het kon niet op, er was geen wolkje aan de lucht.

Iedereen blies mee in deze bubbel. Vroeger was de handel op de beurzen strikt een zaak van de professionals: de mannen met snelle kapsels en strakke pakken. Maar met de opkomst van steeds goedkopere computers en het internet kon in principe iedereen met een internetaansluiting van achter zijn thuiscomputer een gokje wagen in een poging om op de bull markt het grote geld binnen te harken. Mensen zoals jij en ik gebruikten hun spaargeld om ook in technologiebedrijven te investeren waar ze nog nooit van hadden gehoord, maar die toch alleen maar omhoog leken te kunnen gaan: het was dom om niet mee te doen. (We weten allemaal hoe het voelt: de angst om de boot te missen was/is bij velen tijdens de gekte op de cryptomarkt nog altijd een hele reële.) Wall Street speelde daar in die jaren handig op in. In ruil voor een kleine maar eerlijke vergoeding kon je als Jan met de pet op basis van hun analyses ook mee-investeren: daar kon je je in ieder geval geen buil aan vallen. (Kuch!) Miljoenen mensen deden van achter hun computers mee in deze speculatie.

De bliksemsnelle handel op computers nam enorm snel toe en werd al gauw een handel op zich: met computers kon je nu zo snel kopen en verkopen, dat je met de dagelijks koersschommelingen alleen al enorme bedragen kon verdienen. Mensen gingen met hun eigen geld in- en verkopen op de dagelijkse golfbeweging van de verschillende koersen. Dat heette daytrading: waarbij je een aandeel maximaal een paar minuten vasthield om munt te slaan uit de heftige schommelingen van de koersen. *Playing the markets* noemden ze dat.

Het resultaat van al deze geïnteresseerden uit zoveel verschillende hoeken is wat ze een: *raging bullmarket* noemen. De beurzen spoten omhoog. Tussen 1996 en maart 2000 waren de koersen vijf keer(!) over de kop gegaan (van zeshonderd naar vijfduizend). Zelfs toen de meesten zich realiseerden dat ze in een bubbel leefden die met zekerheid een keer moest gaan knappen, bleven ze erin investeren om maar geen winst te hoeven mislopen. Een daytrader uit de Australische documentaire zei: *when you're on top of that wave and you're surfing, you got to ride it to the end.* Je wilt geen geld mislopen: als de koersten daalden, dan kon je altijd nog je aandelen verkopen. Toch?

Het onvermijdelijke einde kwam rond de eeuwwisseling. In de eerste maanden van 2000 crashte de NASDAQ van 5000 naar 2000 punten. In 2002 stond hij weer op 800 punten. Terug bij af dus. De helft van alle bedrijven ging failliet en verdween. Pets.com ging binnen het jaar van een paar honderd miljoen aan waarde naar nul euro. Critici hadden het bij het juiste eind gehad: het internet was misschien een revolutie maar de oude 'natuurwetten' uit de economie bleken nog wel degelijk te gelden. De rijkdom had alleen maar in de hoofden van de mensen bestaan: men had zichzelf en elkaar ervan overtuigd dat het deze keer anders zou zijn. Het resultaat was voorspelbaar. Ontelbare mensen die hun spaargeld hadden belegd, raakten hun zuur verdiende appeltje voor de dorst kwijt aan hun uitstapje op de beurs. Honderdduizenden mensen die in de technologie industrie werkten, verloren hun baan. Omdat ze vaak aandelen in hun eigen bedrijf hadden, waren de meesten ook een aanzienlijk deel van hun spaargeld kwijt.

De crash in 2001 kostte miljarden aan investeringen, maar toch is niet iedereen er arm door geworden. Een commissie die onderzoek deed naar de vermeende corruptie onder leiding van Elliot Spitzer concludeerde dat er meer mis dan goed zat op Wall Street. De financiële zwaargewichten hadden allemaal conflicterende klanten en belangen. Er was bijvoorbeeld smeergeld van gammele internetbedrijven aangenomen, om ze vervolgens toch door hun analisten als pareltjes in de markt aan te laten bieden. De investeringsbanken die voor hun cliënten het geld belegden, kregen ongeacht of de koersen stegen of daalden toch wel hun percentage: analisten werden betaald op kwantiteit, niet op kwaliteit. Dus bleven ze waardeloze producten op een zilveren dienblad aandragen. De megabank Merrill Lynch veranderde de status van Pets.com bijvoorbeeld pas maanden nadat de koersen waren gaan dalen. In die tijd hebben ze nog eens vele miljoenen binnengeharkt van onwetende burgers. Uit interne e-mails bleek bovendien dat het met voorbedachten rade was. Openbaar adviseerden ze: stap in, je bent gek als je het geld op de bank laat versloffen. Intern noemden ze dezelfde producten *a piece of junk* of *such a piece of crap*. Ze wisten dat ze rotzooi aan het verkopen waren maar zetten er zelf zo veel en zo hard mogelijk op in om tot op het allerlaatste moment maximaal te verdienen aan de bubbel.

Het was niet alleen maar Lynch, alle grote jongens deden eraan mee. De commissie concludeerde dat ze allemaal schuldig waren aan dezelfde verneukeratieve bullshit op de bull markt: over de ruggen van onwetende burgers een *killing* maken in de wetenschap dat het uiteindelijk het faillissement van hun cliënten zou betekenen. Wat was de reactie van de investeringsbanken in het kort? Toonden ze berouw? Ze reageerden in de trant van: *'ja maar, iedereen deed het en je moet die analisten van ons ook niet te veel vertrouwen: het zijn ook maar mensen'*. Ze kwamen ermee weg, althans: niemand hoefde de cel in, ze hoefden alleen even wat geld af te tikken. In december 2002 legden tien investeringsbanken zich neer bij boetes van in totaal 1,4 miljard dollar, en beloofden het nooit weer te zullen doen.[5] Daarmee bekenden ze trouwens schuld noch onschuld aan de beweerde misdaad, dat werd zoals gebruikelijk dan maar in het midden gelaten. Dat die tientallen miljoenen een fooi zijn vergeleken met de duizenden miljoenen die ze hebben verdiend, snapt iedereen: *'just the cost of doing business'*. Ze hadden uiteraard genoeg geld, advocaten en lobbyisten binnen hun gelederen om die boetes een beetje betaalbaar te houden.

Hier zie je het lijstje klojo's.

Credit Suisse 200 miljoen
Deutsche Bank 80 miljoen
JP Morgan 80 miljoen
Lehman Brothers 80 miljoen
Merril Lynch 200 miljoen
Morgan Stanley 125 miljoen
UBS 80 miljoen
Goldman Sachs 110 miljoen
Citigroup 400 miljoen

Hoewel ze de wettelijke aansprakelijkheid hiermee hadden afgekocht, kun je veilig stellen dat het een keiharde schuldbekentenis was. Geen enkel bedrijf zou tientallen miljoenen overboeken als ze niets hadden misdaan. Ben je al boos? Kalmeer maar weer even, want dit was kinderspel: in de volgende crisis van 2007 zouden ze het nog vele malen bonter maken, en zouden de consequenties nog vele malen groter zijn.

A stiffly extended middle finger

Voordat we die volgende crisis van 2007 bekijken, is het tijd om een van de hoofdrolspelers uit de vorige crisis uit het lijstje hierboven aan je te introduceren. Ik stel je voor aan de onbetwiste sterspeler en het gezicht van big money, de machtigste investeringsbank van de Verenigde Staten, volgens sommigen zelfs de machtigste ter wereld: Goldman Sachs. Nu is Goldman (helaas) verre van de enige klojo van een investeringsbank die onze wereld rijk is. Maar omdat dit het boegbeeld van, en het voorbeeld voor de industrie is, nemen we het functioneren van Goldman als voorbeeld voor het functioneren van big money in dit hoofdstuk. Ze staan symbool voor wat er mis is in onze financiële wereld.

Mensen uit de industrie grappen dat er maar drie type mensen in de financiële wereld zijn: mensen die voor Goldman werken, die voor ze hebben gewerkt, of die voor ze willen werken. Het zijn de vaste bankiers voor overheden en de *go-to-guys* voor investeringsfondsen en de rijken der aarde: je komt er pas binnen als je minimaal vijftig miljoen speelgeld te besteden hebt. De financiële moloch heeft zijn plek opgeëist door al meer dan een eeuw achter de schermen van de wereldpolitiek stilletjes deals te verzinnen, te optimaliseren en te faciliteren en is daardoor geëvolueerd tot een van de meest efficiënte geld verdien-machines ooit. Goldman is onder andere zo succesvol omdat ze voor de markten belangrijke informatie meestal beter en eerder weet dan dat de rest van de concurrentie dat doet: ze zijn daardoor enorm goed in het voorspellen van marktbewegingen en kunnen daarop inspelen. Dat komt doordat ze in tegenstelling tot de cultuur in de rest van de bankwereld, hun werknemers stimuleren om alles met elkaar te delen. Het supernetwerk van Goldman is daardoor te allen tijde overal van op de hoogte. Het zijn om die reden dan ook graag geziene gasten in adviescommissies en andere goedbetaalde baantjes: ze zitten (zoals we gaan zien) overal, zelfs in onze koninklijke familie. Ze gebruiken vervolgens uiteraard een groot deel van hun gezonde winst om invloed te kopen in de politieke hoofdsteden van de wereld. Veel voormalige Goldman werknemers komen na

hun carrière dan ook in de politiek terecht: het geeft de bank de bijnaam 'government Sachs'. De firma heeft overal minimaal een vinger, maar meestal en heel been in de pap. Het is een staat binnen een staat die door niemand wordt gecontroleerd. En dat is een probleem.

De golden boys van Goldman zijn namelijk geen ideale schoonzonen. Je wordt niet zomaar top-dog van de financiële industrie. Zonder vuil spel en het nodige ellebogenwerk, kom je er niet. Voor ethiek of emotie is volgens voormalige werknemers geen plek binnen Goldman: er wordt simpelweg niet over gesproken of nagedacht. Een deal is een deal: die bestaat alleen maar uit eentjes en nullen. Goldman staat dan ook symbool voor de verdorde mindset die we in onze 21e eeuw om ons heen zien: er wordt gehandeld op basis van wat er wettelijk kan, niet wat er wenselijk is of wat je je grootmoeder zou aanraden. (Als ze autohandelaren waren, kon je er vergif op innemen dat de kilometerstand van elke auto standaard was teruggedraaid.) Niet 'wat gij niet wilt dat u geschiedt', maar winstmaximalisatie over de ruggen van alles en iedereen: ongeacht wat voor een deal er gemaakt moet worden, ze treden overal als *middleman* op en vangen hun commissie. Niet het belang van de klant maar het eigenbelang van Goldman staat daarbij voorop: alles voor tevreden aandeelhouders en een gezonde beurskoers.

Ze zijn dan ook beschuldigd van uiteenlopende zaken: van het bewust het faillissement injagen van concurrenten tot en met boekhoudkundige trucs om staatsschulden van landen zoals Griekenland te laten verdwijnen. Ze hebben ontelbaar veel smaken van fraude en vuil spel. Robert Kaplan, voormalig vicevoorzitter van Goldman die 23 jaar voor de bank heeft gewerkt, is naar eigen zeggen om precies die reden gestopt. Hij zegt dat werknemers steeds meer gepusht worden om nóg meer geld te verdienen: ten koste van alles waarde uit het systeem te zuigen in plaats van waarde bij te dragen. Als het rücksichtslos verdienen van geld je enige doel is, ben je ook in staat daar alles voor te doen of laten. (Ze hebben overal schijt aan.) Ze doen niet eens hun best om het te verbergen. Volgens de New York Observer is het public relations beleid van Goldman Sachs dan ook: *basically a stiffly extended middle finger, waved in the air for all to see.*[6]

Hoewel de roversbende in strakke pakken symbool staat voor wat er mis is met onze financiële wereld, weet het bedrijf ondanks die reputatie al jarenlang de knapste koppen ter wereld naar zich toe te trekken. Simpelweg omdat ze het meeste betalen. En dus omspannen de tentakels van de 'vampire squid' de hele wereld. Het mag dan ook geen verrassing voor je zijn dat big money en vooral Goldman Sachs verantwoordelijk wordt gehouden voor veel van de financiële ellende van onze tijd, inclusief de crisis van 2007. Hoe dat precies zat, leg ik je straks uit.

Voor de goede orde: ze zijn daar niet alleen in. Al hun concurrenten hebben mega (miljarden) potten klaar staan om toekomstig gezeik af te kopen waarvan ze weten dat het ooit gaat komen. Zegt dat eigenlijk niet genoeg? Een klein voorbeeld daarvan kregen we toen in oktober 2018 het NRC kopte: 'Europese bankiers fraudeerden voor miljarden met dividendbelasting'. Wat bleek? Uit onderzoek van de zogenaamde CumEx Files bleek dat het stel witte-boord criminelen die wij ook wel bankiers noemen, al sinds de eeuwwisseling met de dividendbelasting klooiden. Ze vroegen datgene wat ze betaalden via 'slimme' belastingconstructies twee keer terug. De aangifte moest een keer per jaar worden gedaan, en vlak daarvoor rommelden ze met die waardepapieren heen en weer zodat er in het nieuwe jaar twee partijen waren die recht op de teruggave konden krijgen: twee keer zijzelf dus. De hoofdrolspeler was een Zwitserse bank Sarasin dat toen ter tijd een dochterbank van de

Rabobank was. Ook de toen failliete vrienden bij de ABN-AMRO deden eraan mee: zelfs tijdens de crisisjaren van 2007 die ze zelf hadden veroorzaakt, terwijl ze met óns belastinggeld overeind werden gehouden, zijn de banken doorgegaan met jaarlijks honderden miljoenen aan extra belastinggeld uit de pot te trekken. De Nederlandse schatkist is door hun ongein naar schatting voor 152 miljoen euro getild. In totaal zijn de Europese overheden voor meer dan 55.000 miljoen euro(!) opgelicht. De betrokken partijen ontkennen allemaal dat ze onwetmatig hebben gehandeld. Als het niet specifiek in de wet verboden is, is het niet illegaal: zie je hoe dat werkt? Kansloze gasten. Maar als je al vele jaren zoveel ongein uitvreet en er altijd mee wegkomt, ben je niet meer zo bang om structureel de grens te overschrijden. Precies dat gedrag zou voor een belangrijk deel verantwoordelijk zijn voor de crisis van 2007.

Put your kindergarten career to good use

Na de aanslagen van 9/11 en de leeglopende dotcom-bubbel in het begin van onze eeuw lag de Verenigde Staten economisch op zijn gat en verkeerde het in een rouwstemming. De Amerikaanse overheid was bang dat deze mineur mogelijk lang zou aanhouden, waardoor de hele economie in het stof zou kunnen raken: men vreesde dat het dipje tot een zware recessie kon uitgroeien. In de aanpak van de Amerikaanse overheid om dat te voorkomen, zou de oorzaak van de crisis van 2007 liggen.

Bang voor de dreigende recessie riep president George Bush zijn *fellow Americans* op om alsjeblieft brave burgers te zijn en toch vooral te blijven shoppen: alles om de economie aan te jagen en door deze dip heen te helpen. Hoe doe je dat in een crisistijd wanneer iedereen liever zijn geld op zak houdt? Door de geldkraan open te zetten: FED to the rescue! Een crisis bestrijd je immers het beste door veel geld beschikbaar te stellen zodat het ook wordt uitgegeven. Aldus geschiedde. De FED gooide de rentes snel omlaag om het tij te keren: in 2001 ging de rente van 6,5 naar 1,75 procent. Kort daarop werd het nog eens verlaagd naar één procent: het werd zo goed als gratis om geld te lenen. Waar moest dat versgedrukte geld aan worden uitgegeven? Het liefst aan van alles, maar toch vooral aan een nieuw huis. Want George wist diep in zijn hart: van alleen klein grut kopen, word je niet gelukkig. De moraal *boost* die Amerika er weer bovenop zou moeten helpen, werd gevonden in niet zomaar een huizenfonds maar, je raadt het al: The American Dream Downpayment Fund. Dat klinkt goed of niet?

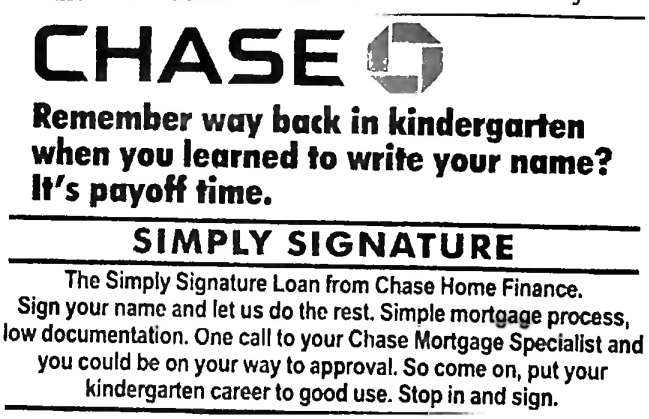
Het werd in 2002 met veel bombarie en enthousiasme aangekondigd door Bush zelf. Het hoorde volgens hem bij de *American Dream* om een huis te bezitten: dat moest dan ook voor iedereen mogelijk zijn: *owning a home is an important part of the American dream. Owning a home right here in the USA!* Door middel van subsidies, belastingvoordelen en andere garanties, werden Amerikanen aangemoedigd om huizen te kopen. De staat stimuleerde het verstrekken van hypotheken aan iedereen, maar vooral ook de armste groep Amerikanen: zij die tachtig procent of minder van het gemiddelde inkomen hadden. Mensen die vroeger van de woningmarkt waren buitengesloten, konden nu ook meedoen. *You get a house, you get a house!* Een huis voor iedereen, een super goed idee toch? Het leek verdorie de Oprah-show wel.

Het probleem was dat gewone banken niet graag een hypotheek aan deze groep mensen wilden geven. Ze hadden immers weinig inkomsten en hadden daarmee een hoog risico op wanbetaling. Om te zorgen dat het verstrekken van deze zogenaamde beneden het optimale,

of *sub-prime* hypotheken geen probleem zou zijn, werden er door de overheid twee bedrijven aangewezen die deze hypotheken zouden garanderen. Om dubbel-zeker te zijn, werden hun leningen ook nog eens door de overheid gegarandeerd. (Het waren dus staatshypotheken in een privaat jasje. Alles om dit project maar te laten slagen, het kon niet stuk.) De aangewezen bedrijven werden Fannie May en Freddie Mac. Komen die namen je nog bekend voor? Ze zouden Amerikaanse gezinnen die er op de gewone hypotheekmarkt niet voor in aanmerking kwamen met onvoorstelbare hoeveelheden aan leningen voorzien. Trots vertelde Bush dat de overheid de huizenmarkt zou stimuleren met wel 440.000 miljoen dollar aan belastinggeld. Hij ontving applaus. Het was een mooie samenwerking: de FED verstrekte het onbeperkte krediet waar de overheid vervolgens garant voor stond.

Aan alles was gedacht, niets stond een succes van het Dreamfund meer in de weg. Het werd dan ook een mega-hit. Tussen 2000 en 2003 werden er vier keer zoveel hypotheken verstrekt dan voorheen. De banken leenden het geld onder deze voorwaarden maar al te graag uit. Die maakten zich geen zorgen meer of het geld wel terug zou komen, want de Amerikaanse overheid stond toch wel garant voor hun leningen. Wat wilde je nog meer? Makelaars en banken begonnen massaal hypotheken te verstrekken aan mensen die het eigenlijk niet konden betalen. Er werd genadeloos gesjoemeld om maar zoveel mogelijk klandizie binnen te harken. Zo werden arme Amerikanen aangemoedigd om te liegen op hun hypotheekaanvragen zodat ze op papier dan wel ineens voldeden aan de voorwaarden: het opgegeven inkomen werd toch door niemand gecontroleerd. Om te zorgen dat ze op korte termijn aan hun betalingen konden voldoen, kregen ze speciale hypotheekpakketten waarbij ze de eerste jaren hele lage rentes kregen en ze amper hoefden af te lossen. Dat die bedragen later natuurlijk wel flink omhoog zouden moeten gaan, waren zorgen voor morgen.

Maar het kon nog beter dachten ze in de VS. Zelfs als je helemaal geen geld had, kon je nog steeds een huis 'kopen'. Hoe dan? Je kreeg dan een zogenaamde NINA-loan (dat is kort voor: *no income, no assets, no problem!*) Geen eigen inleg gevraagd. Je hoefde alleen een handtekening te zetten, de rest regelden de banken wel. Iedereen met een hartslag werd een lening aangesmeerd als dat even kon. Zie hier een voorbeeld van een reclame uit die tijd van een van die megabanken, CHASE. Ze adverteerden met de 'Simple Signature Loan' waarvan de advertentie als een slechte grap klinkt. *Put your kindergarten career to good use:* 'weet je nog hoe je op de peuterschool je handtekening voor het eerst leerde zetten? Dat is alles wat we nodig hebben: kom lekker cashen dan!' Deze hypotheken vielen natuurlijk onder de *subprime* categorie. Het aandeel van deze subprime-hypotheken ging binnen tien jaar van dertig naar zeshonderd miljard dollar (dat is zeshonderdduizend miljoen).

Met de lage rentes en gemakkelijke hypotheken ging de huizenmarkt uiteraard als een tierelier: van 1996 tot 2006 verdubbelden de huizenprijzen in de Verenigde Staten. De huizenmarkt kwam in een ware bull markt terecht. Die opgaande markt werd plotseling wel

heel interessant voor iedereen die dacht dat een huis een paar maanden later alweer een paar procent meer waard zou zijn. Met gratis geleend geld dat door de overheid was gedekt, kon je zonder eigen inleg een huis kopen en een paar maanden later weer verkopen. Dat was wel een hele mooie buitenkans op een investering. Ter illustratie: er waren talloze tv-shows in de VS waarin Amerikanen blind huizen kochten om ze snel op te knappen en door te verkopen voor een gezonde winst. *Flipping houses* heette dat, het kon niet stuk. *Good times are rolling in America, nothing but blue skies up ahead,* toch?

De Amerikanen werden aangemoedigd door de waakhond die een slaaphond bleek te zijn. De FED voorzag namelijk geen enkel probleem in de huizenmarkt, met de huizenprijzen of met het goedkope geld: de huizenmarkt kón gewoon niet omlaag. In februari 2006, slechts een paar maanden voordat de bubbel zou barsten, zei de FED nog: *our expectation is that ... house prices will probably continue to rise.* Andere mensen die prima tevreden waren over hun huis, rekenden zich daardoor rijk. De huizen van de buren werden immers peperduur verkocht. Als huizenprijzen stijgen, kun je van de bank een extra hypotheek krijgen op dat deel dat je huis op de markt 'meer waard' is geworden. Huizen werden daardoor spaarvarkentjes op basis waarvan je nog meer leningen kon krijgen: een pinapparaat om je overwaarde mee uit te cashen. Met die welvaart op papier kon je ineens hele echte dingen kopen om dat dure huis mooi mee aan te kleden. Een dikke keuken, een nieuwe tv, misschien een extra auto op de oprit erbij: man man wat ging het lekker! De grootste financiële bubbel in de geschiedenis (tot dat moment) was het resultaat: de huizenprijzen waren compleet van de realiteit losgerukt.

Fuck it

Tot dusver hebben we een redelijk overzicht van de huizenbubbel nietwaar? Maar we zijn er nog niet. Want hoewel het ontstaan van de bubbel goed te volgen is, weten we nog niet hoe die uiteindelijk kon barsten. Om dat uit te leggen, komen we opnieuw bij de gewaardeerde instellingen aan Wall Street terecht. Onbelemmerd door irritante regelgeving zoals de Glass-Steagall wet konden die achter de schermen weer lekker aan de slag. Hoewel ze beterschap hadden beloofd, werd er kort na de dotcom-crisis weer lustig op los geklooid en gegokt. Er ging zoveel geld in de booming hypotheekmarkt om, daar moest op een of andere manier toch wel meer aan verdiend kunnen worden? De hoge heren begonnen weer precies hetzelfde kortzichtige, destructieve gedrag van vroeger te vertonen. Ze waren van plan om die hypotheekschulden op te kopen en dan voor meer geld weer aan anderen door te verkopen.

Nu vraag je je misschien af of er überhaupt mensen op de wereld zo dom zouden zijn om een doos met schulden te willen kopen? Het antwoord daarop is een overtuigend 'JA' met een verrassende twist: het waren jij en ik die die schulden kochten. Niet zelf natuurlijk, maar onder andere via de pensioenfondsen die onze toekomstige oude dag bij elkaar proberen te beleggen. Die zitten tot hun oren in het geld dat maandelijks wordt afgedragen en dat moeten ze ergens in kwijt. Nederland heeft bijvoorbeeld een van de grootste pensioenpotten van (anno 2020) meer dan 1500.000 miljoen euro. Daar moet je ergens mee naar toe. Investeerders zijn daarom altijd op zoek naar investeringen voor hun rendement omdat het op de bank niet genoeg oplevert. En een bak hypotheken kan precies zo'n mooie investering zijn: het is een garantie op een heleboel geld in de toekomst. Een doos met schulden betekent immers een doos met beloftes

dat er elke maand een golf aan geld wordt overgemaakt door mensen die allemaal braaf hun hypotheek betalen.

Omdat de appeltjes voor de dorst op onze oude dag een serieuze zaak zijn, kan dat gelukkig natuurlijk niet zomaar. De financiële producten die ervoor in aanmerking komen, moeten aan strenge voorwaarden voldoen en van het allerhoogste keurmerk zijn voorzien: de AAA-status. Het probleem voor de financiële mooiboys was dus dat het spul waar ze in wilden handelen op geen enkele wijze aan die voorwaarden voldeed. De subprime-hypotheken waren immers verstrekt aan mensen die ze eigenlijk niet konden betalen, en waarvan vrij zeker was dat ze in de toekomst hun hypotheek niet zouden kunnen opbrengen als er ook maar iets in hun situatie zou veranderen. Hoe moesten ze hun rotzooi dan kwijt? Daar hadden de sluwe rakkers wat voor bedacht, het idee was simpel: ze zouden er een apart financieel product voor ontwikkelen. Dat was voor hen een koud kunstje. Ze zouden de waardeloze hypotheken in kleine stukjes opknippen en samen met duizenden andere schulden zoals leningen voor auto's, creditcards en studentenleningen in enorme dozen gooien. Deze ingewikkelde financiële producten noemden ze vervolgens CDO's (collateralized debt obligations) of samengebundelde schuldverplichtingen: maar laten wij ze voor het gemak maar flut-hypotheken noemen, oké?

Het laatste probleem was hoe ze die dozen met ellende dan kwijt konden. Want waarom zou iemand geïnteresseerd zijn in een verzameling zeer risicovolle schulden? Financiële producten krijgen altijd een keurmerk van zogenaamde *rating agencies* om aan te geven hoeveel waarde en hoeveel risico ze ongeveer hebben. Het beoordelen van deze financiële producten mocht alleen door een selectief gezelschap worden gedaan (die daar trouwens specifiek voor waren aangewezen door de Amerikaanse overheid). De drie voornaamste en meest invloedrijke waarderingsbureaus aan het begin van deze eeuw waren Moody's, Standard & Poor's, en Fitch. Ze klinken je misschien nog wel bekend in de oren. Hèhè! Eindelijk iemand die de financiële idioten kon tegenhouden, toch? Nope. Als klap op de vuurpijl werden de vrienden bij de rating agencies die de leningen op waarde moesten schatten, betaald door de investeringsbanken die ze zelf wilden doorverkopen. Die wilden natuurlijk het liefste overal een AAA-rating voor hebben en ze kregen waar ze voor betaalden: de CDO's kregen allemaal de hoogste AAA-sticker opgeplakt. Zelfs de meest riskante subprime-leningen die alleen overeind konden blijven bij eeuwig stijgende huizenprijzen werden in de CDO-mandjes als zeer betrouwbaar ingeschat en nog steeds met de hoogste waardering beloond. (Je vraagt je werkelijk af wat die mensen bij de rating agencies in al die jaren hebben gedaan. Ze plakten overal een groene stikker op en zetten een krul op het rapport, terwijl ze feitelijk geen idee hadden wat ze nou precies waardeerden. Zit je dan jarenlang gewoon koffie te leuten en elkaar de loef af te steken met dure horloges en goede wijnen op nog duurdere lunches?) Hoe het ook zij, met de eindeloze stroom aan AAA-keurmerken konden de investeringsbanken hun financiële flut-producten eindelijk als slimme lange termijn-investeringen met een laag risico en een hoog rendement aanbieden, en konden ze die zonder problemen wereldwijd bij investeringsbanken en pensioenfondsen kwijt. Het was het laatste puzzelstukje dat het plaatje compleet maakte waardoor iedereen zijn rotzooi bij een ander kwijt kon, en in dat proces zelf schreeuwend rijk kon worden in een kettingreactie van hebzucht.

We vatten het even kort samen: makelaars en hypotheekverstrekkers in de VS boeide het niet meer aan wie ze precies hun huizen verkochten: die harkten hun commissies toch wel binnen met het verstrekken van rommelhypotheken waarvan het geld door de overheid was

gegarandeerd. Omdat ze die leningen bovendien meteen door konden schuiven naar de gretig opkopende investeringsbanken was het hun probleem niet meer: ze gaven steeds meer en riskantere leningen uit. De investeringsbanken die ze opkochten zou het voortaan ook aan hun reet roesten: de CDO's werden door hun maatjes bij de rating agencies immers toch wel met het AAA-keurmerk beloond: hoe meer CDO's ze verkochten aan de investeerders wereldwijd, hoe hoger hun winst. De rating agencies die de dozen rotzooi blind goedkeurden, wisten dat als zij de rapporten bleven schrijven, de dozen in het buitenland goed zouden verkopen, en zij vervolgens meer van die dozen aangeleverd zouden krijgen die ze vervolgens zelf weer mochten waarderen: iedereen was gebaat bij kwantiteit boven kwaliteit.

Met de laatste beperking uit de weg genomen, werd deze zichzelf aanjagende clusterfuck een mega-hit. De goedkoop gekochte rommel-leningen werden verpakt en met een strik erom weer duur verkocht als een topproduct: het werd in *no time* een van de meest populaire investeringsmogelijkheden in de wereld. Het was een gouden tijd: de hypotheekhandel werd een handel op zichzelf. Banken wilden er zoveel mogelijk van hebben, en dus hadden ze meer geld nodig. Het was niet meer genoeg om alleen maar met het zuurverdiende spaargeld van hun klanten risicovolle hypotheken op te kopen. De investeringsbanken gingen daarom zelf ook steeds meer geld lenen om de hypotheken op te kunnen kopen waardoor een steeds kleiner deel van hun investeringen met 'eigen geld' werd gedaan. Maar ook daar zaten ze snel aan hun maximum: je moet namelijk een flink deel eigen vermogen in kas houden ten opzichte van het deel dat je 'uit hebt staan' in beleggingen. Maar regels, zo weten we inmiddels zijn er om te worden aangepast. Achter de schermen werd er dan ook hard gelobbyd voor minder regels en een vrijere markt. Waren die regels er dan voor niets? Nee natuurlijk niet. De hypotheek- en huizenhandel is al een gevaarlijke markt op zichzelf, maar in de VS geldt dat nog meer: in Amerika gold namelijk de wet dat als je je hypotheek niet kon betalen, je de sleutels van je huis gewoon bij de bank kon inleveren. Vanaf dat moment was het jouw probleem niet meer. Zodra er iets fout ging, konden Amerikanen dus gewoon van hun huis en hypotheek weglopen, en bleef de bank met de schulden zitten. Levensgevaarlijk aangezien een groot deel van de 'huizenbezitters' weinig tot geen eigen vermogen in het huis hadden gestoken.

Tot overmaat van ramp wisten de handige bliksems van de financiële lobby in 2004 de regels voor het percentage verplicht eigen vermogen omlaag te schroeven. Investeringsbanken hoefden nu nog minder geld in kas te houden en konden dus nog meer geld inzetten op de huizenmarkt. Met die irritante regels uit de weg werd er tussen 2004 en 2007 nog eens twee keer zoveel geleend als in de periode daarvoor om nieuwe leningen op te kopen. Het aandeel eigen vermogen van de banken zakte naar 1/33e. Dat betekent dat voor iedere dollar, er 33 dollars aan 'waarde' was opgekocht. Om aan te geven hoe gevaarlijk dat is: als je met zo weinig eigen vermogen, zoveel in je 'bezit' hebt, ben je in no-time failliet. Met zo'n enorm verschil in eigen- en uitstaand vermogen, hoefde de gammele huizenmarkt maar met een fractie meer dan drie procent te dalen om ze failliet te laten gaan. Alles gaat immers keer 33, en een daling van de huizenmarkt van drie procent x 33 = 99 procent. Dan sta je in de rode cijfers. Het was een systeem dat dus alleen overeind kon blijven bij een eeuwig groeiende huizenmarkt. Ben je al boos?

Alle grote jongens waren zich daar volledig van bewust en deden gretig mee, inclusief Goldman Sachs. En dat terwijl ze wisten dat de mensen waarvan Goldman de hypotheken doorverkocht, gemiddeld 99.3 procent van de waarde van het huis hadden geleend. Ter

illustratie: Amerikanen konden dus in een huis ter waarde van 200.000 wonen met slechts 1400 dollar aan eigen vermogen. Er zat bijna geen cent van hun eigen inleg in, waardoor die mensen bij ieder dipje in de markt simpelweg konden besluiten om uit dat huis te vertrekken en de sleutels bij de bank door de brievenbus te gooien. Het waren dus geen huizenbezitters, maar hypotheekbezitters mét een optie om op ieder moment *fuck it* te zeggen en weg te lopen.

Bewust van die feiten, en de wetenschap hoe verrot de markt in zijn geheel was, wist Goldman dus dat het spel op ieder moment over zou zijn. Als de huizenmarkt ook maar een klein beetje in elkaar zou zakken, zaten zij met kasten vol met flut-hypotheken die ze niet meer konden doorverkopen aan de nietsvermoedende collega's in de rest van de wereld. Wat doe je dan als je een verstandig en alom gerespecteerde financiële instelling bent? Juist: jezelf indekken. Hoe doe je dat? Door risico af te kopen. Daarvoor klopten ze aan bij de grootste verzekeraar ter wereld: het Amerikaanse AIG. Als je weet dat je de boel continue bewust loopt te belazeren, kun je je maar beter bij een verzekeraar met diepe zakken melden, nietwaar? Bij de aankoop van een doos flut-hypotheken betaalden ze voortaan ook AIG een premie. Als de markt op enig moment in elkaar zakte en het mandje dan ineens niets waard bleek te zijn, beloofde AIG om voor dat geld garant te staan. Geen slimme move van AIG zou je zeggen met zo'n enorm verrotte markt, maar goed ze waren de grootste verzekeraar ter wereld dus die zouden wel weten wat ze aan het doen waren, toch?

Maar wacht even, hoe deden ze dat dan? Hoe kon Goldman zich verzekeren voor iets dat zo'n groot risico had? Jij en ik betalen ons in de normale wereld immers scheel aan premies om je telefoon of zonnebril te verzekeren, en als die stuk gaat heb je ook nog een eigen risico van honderd euro voordat je iets vergoed krijg. Het is een goeie vraag met een belangrijk antwoord. Om uit te leggen hoe dat werkt, moeten we een kleine zijsprong maken naar een ander financieel product dat deze deals mogelijk maakte. We hebben dan ook meteen een van de belangrijkste oorzaken achter alle financiële ongein van onze tijd, inclusief de crash van 2007 in kaart: derivaten. Deri-watte? Je hebt er vast vaker van gehoord, zonder dat je er echt een beeld bij had. Toch zijn derivaten een belangrijk spil in ons financiële systeem: de grote jongens van de financiële industrie verdienen er een groot deel van hun geld mee. Belangrijke informatie dus.

Financial weapons of mass destruction

Een derivaat is niet iets wat je zelf vast kunt pakken, het heeft geen eigen waarde. Derivaten zijn niets meer dan een benaming voor slimme financiële producten en constructies. Het is simpelweg een afspraak over een product dat wel waarde heeft. Laten we als voorbeeld appels nemen: een kist appels kost tien euro. Als je toevallig een oom hebt met een appelkwekerij en je weet van hem dat de oogst van appels dit jaar slecht zal zijn, weet je dat de prijs van appels omhoog zal gaan. (Minder appels met dezelfde vraag naar appels betekent immers dat mensen meer geld moeten betalen om dezelfde appel te bemachtigen.) Als je aan die kennis geld zou willen verdienen, sluit je een derivaat af waarin je zegt: 'ik denk dat een kist appels over een maand vijftien euro kost'. Er is ook vast iemand die denkt dat appels juist goedkoper worden waarna je tegen elkaar kunt 'gokken' over de prijs. (Een derivaat noemen ze ook wel een 'future': een deal over de prijs van iets in de toekomst, een gok op de toekomstige waarde.) Een derivaat zelf is dus niets anders dan een afspraak: financieel handjeklap in contractvorm.

Nu zijn derivaten op zichzelf niets nieuws, al in de vorige eeuw werden ze veel gebruikt. (De derivatenmarkt was aan het einde van de jaren negentig al biljoenen dollars waard: dat zijn tienduizenden miljarden.) Het werd vaak ingezet om risico af te dekken: voor de kleine kans dat er iets gebeurt, moet de ander voor de consequenties daarvan instaan. Volgens bankiers zouden derivaten de markten veiliger maken. Ze konden naar eigen zeggen nu meer geld verdienen, met minder risico.

Het voorbeeld van de appels is uiteraard een simpele voorstelling van de situatie. Omdat je zelf een derivaat kunt opstellen en de inhoud daarvan kunt bepalen, kun je de voorwaarden daarvan ook zo gek maken als je zelf kunt verzinnen. Met de opkomst van computers kon de financiële industrie eindeloos ingewikkelde rekensommen in een fractie van een seconde uitdraaien. Je voert wat gegevens in, en er rolt een getal uit: aan iedere situatie kun je een cijfer ophangen, alles valt te berekenen. En als er iets in een getal is uit te drukken, kun je er een derivaat voor afsluiten. Met de opkomst van computers waren de meest ingewikkelde rekensommen voor die derivaten ineens mogelijk: theoretisch kun jij morgen een derivaat afsluiten waarbij de stand van de maan en of jij de komende acht jaar al dan niet twee keer per dag je tanden poetst samen moeten komen om het een waarde van X op te laten leveren. (Laat dat even op je inwerken: derivaten afsluiten is dus ongeveer hetzelfde als geld inzetten in het casino: gokken voor gevorderden.) Bankiers sloten onderling ontelbare contracten af om te 'gokken' op de toekomstige prijzen van wat ook maar, met vaak oneindig veel variabelen en uitzonderingen op die afspraken: het gebruik van de derivaten steeg explosief.

Pogingen om deze markt te reguleren, werd door de stevige lobby van big money tegengewerkt: ze moesten niet aan hun kip met de gouden eieren komen. Het was een multi-miljarden industrie die ze graag zo hielden. De FED die zijn mede-bankiers maar al te graag op hun blauwe ogen vertrouwde, wilde de markt daarom (rara) ook ongereguleerd laten. De voorzitter van de FED Greenspan zei in 1998: *regulation of derivates that are privately negotiated by professionals is unnecessary.*[7] 'Wat bankiers onderling uitvraten, moesten ze zelf maar bekijken'. En dus klotste er tienduizenden miljarden aan waarde over de wereld zonder enige controle of overzicht op een ONgereguleerde markt vol geld-hongerige psychopaten. Ai, dat is vragen om problemen.

In 2000 werd er dan eindelijk een wet getekend. Die was echter samen met lobbyisten uit de financiële sector opgesteld en daar werd in bepaald dat het controleren en reguleren van derivaten juist verboden was. Niet alleen niet reguleren, maar het controleren ervan VERBIEDEN? Je meent het. Banken mochten met deze wetgeving bovendien ook weer gokken op derivaten met het spaargeld van hun nietsvermoedende klanten. Het luidde een tijd in van heerlijke wetteloosheid voor de financiële boys.

Een voorbeeld daarvan is een type derivaat dat enorm populair werd vanwege de ongekende mogelijkheden ervan: de zogenaamde Credit Default Swap (CDS). (We komen nu tot de kern van de problematiek. Het gebruik hiervan zou één op één verantwoordelijk zijn voor de crisis van 2007.) Alles wat wij over deze CDS's hoeven te weten, is het resultaat: met deze financiële abracadabra kon je tegen een kleine vergoeding precies doen wat je wilde: een manier om je niet aan de regels te hoeven houden. Het klinkt overdreven, maar het is echt waar. CDS werden wereldwijd ingezet om geld tijdelijk van de balans te laten verdwijnen of belastingen en allerlei andere soorten regels en wetgeving te ontwijken. Je plakte gewoon een andere datum of een andere naam op de bonnetjes, schreef er een paar nullen bij of haalde er juist wat van af. (Zie

hier de reden dat de mannen en vrouwen van Goldman zulke graag geziene gasten op feestjes en partijen zijn. Wie wil er geen vrienden zijn met dit soort financiële tovenaars?)

Vanaf hier pakken we het verhaal van de huizenbubbel weer op. Investeringsbankiers kwamen geld te kort om de flut-hypotheken op te kopen en konden dankzij deze CDS groter groeien dan ooit tevoren. In deze derivaten-droomwereld konden de investeringsbanken de kredietrisico's die ze op hun balans hadden, verzekeren bij derden. Je hebt er dan zelf dus geen verantwoordelijkheid meer voor. Dit was ook de reden dat Goldman zich bij AIG kon verzekeren tegen het falen van de door hun verstrekte flut-hypotheken. Het geld dat in die hypotheken zat, telde vanaf dat moment als CDS niet meer mee als negatief vermogen in hun eigen boeken: daar waren ze immers voor verzekerd. In deze papieren werkelijkheid kon je nu nog eens vele malen meer geld investeren dan voorheen: tot wel honderd keer meer dan het eigen vermogen. Als je één euro had, kon je daar met eindeloze CDS producten dus voor honderd euro aan investeringen mee doen. (Alleen hebben investeringsbanken de beschikking over honderden miljarden, die dus ook allemaal honderd keer over de kop kunnen.) Het leek te mooi om waar te zijn, en dat was het dus ook: het was een financiële ramp in wording.

Als je kunt speculeren met oneindig veel geld dat je zelf niet hebt in een markt zonder regels, kun je je voorstellen dat het gebruik van dit soort derivaten helemaal de spuigaten uitliep. Met de mentaliteitsproblemen van jongens uit de financiële sector betekende dit dat ze met meer geld gokten dan wat een land per jaar produceert. De derivatenhandel pompte de financiële markten vol met gebakken lucht: er werden feitelijk met nep-geld echte dingen gekocht. Dit was de reden dat Warren Buffett, een van de rijkste beleggers met tienduizenden miljoenen dollars onder zijn hoede, derivaten in 2003 al tot *financial weapons of mass destruction* had uitgeroepen[8]: het zou een vooruitziende blik blijken te zijn.

Bij Goldman waren ze zich er terdege van bewust dat het opkopen en doorverkopen van eindeloze hoeveelheden rommel de markt zou verzieken, en dat het feest ooit een keer ten einde moest komen. Maar de financiële jongens zouden zichzelf niet zijn als ze dit aanstaande rampscenario niet maximaal zouden uitbuiten. Ze hadden geen enkele interesse om het financiële armageddon te voorkomen, maar zetten juist alles op alles om in deze laatste uurtjes nog maximaal te kunnen cashen. Vanaf 2006 gingen ze specifiek alleen nog flut-hypotheken verkopen: met de zekerheid dat wanneer hun klanten geld verloren, zij door de verzekering op hun verlies juist nog extra geld konden verdienen. Vanaf dat jaar zetten ze bij AIG zo'n 22.000 miljoen dollar in op het 'stuk gaan' van de flut-hypotheken terwijl ze diezelfde producten tegelijkertijd aan hun klanten bleven aansmeren: om met hun zuurverdiende geld toch vooral in die geweldige AAA-producten te investeren. Prachtig toch? De werknemers van Goldman noemden hun klanten in deze periode in interne mails minachtend 'muppets', terwijl ze elkaar aanmoedigden dat de verkoop van deze 'shitty deals' in deze periode hun topprioriteit moest zijn om nog zoveel mogelijk van de rotzooi af te komen.

Omdat Goldman wist dat AIG met het 'nat gaan' van de flut-hypotheken hen zo immens veel zou moeten uitbetalen dat ze daardoor zelf failliet zouden gaan, verzekerden ze zich voor een schamele 150 miljoen dollar ook nog even snel tegen die mogelijkheid. De handige bliksems. Soms moet je ook gewoon outside of the box kunnen denken is het niet? Voordat je denkt dat Goldman zijn eigen voortbestaan in de waagschaal legde: een maand voordat de kredietcrisis zou uitbreken hebben ze voor de zekerheid ook nog even snel de titel van hun

bedrijfsvoering van een investerings- naar een commerciële bank veranderd waardoor ze in aanmerking zouden komen voor hulp vanuit de overheid als hun plan zou mislukken: je bent een golden boy of je bent het niet.

Waarom bleef AIG, de grootste verzekeraar ter wereld, derivaten verkopen aan Goldman en hun vrienden voor zulke onvoorstelbare bedragen? De pijnlijke realiteit was dat ook AIG vol zat met achterlijke idioten. Klinkt dat overdreven? Bedenk dan het volgende: ze verkochten in die periode niet alleen derivaten op het stuk gaan van de hypotheken, maar via de achterdeur ook aan speculanten die gokten op het slagen daarvan. Snap jij het nog? De conclusie was dat AIG op de lange termijn nooit zou kunnen winnen: zodra er ook maar iets misging, moesten ze linksom of rechtsom massale bedragen uitbetalen. Maar ach, wie wil er voor altijd leven?

Zolang het kaartenhuis overeind bleef staan en het spel bleef draaien, kreeg AIG geld voor niets doen. Op korte termijn werd er ontzettend veel aan verdiend. De AIG-tak in Londen handelde bijvoorbeeld vooral in garanties voor de flut-hypotheken. De vierhonderd werknemers daar verdienden in die paar jaar 3500 miljoen dollar(!). Het hoofd aldaar (Joseph Cassano) harkte een respectabele 315 miljoen euro voor zichzelf naar binnen. En wij maar denken dat verzekeren een saaie, stoffige business is. Er werden bovendien voor vele miljarden aan bonussen uitgekeerd: niets werd bewaard voor een reserve. Dat klinkt niet heel verstandig, maar omdat deze markt niet gereguleerd was, hoefde AIG wettelijk gezien geen geld opzij te zetten om eventuele verliezen op te kunnen vangen.

Als je dit zo leest, kun je op je klompen aanvoelen dat dit niet goed kon blijven gaan toch? Hoe kon het dan dat de crash voor iedereen als een verrassing kwam? Waren er dan geen mensen die deze enorme catastrofe zagen aankomen? Natuurlijk wel. Analist Gerald Celente die zowel de dotcom-bubbel als de crisis uit 2008 ruimschoots van tevoren voorspelde, zei daarover: *predicting the panic of 08 and the economic crisis ... was probably one of the easiest forecasts we've ever made in our thirty years of forecasting: it was very simple.* De gemakkelijkste voorspelling ooit: hij was dan ook niet de enige. Ook binnen de eigen gelederen gingen er namelijk wel degelijk alarmbellen af: de voornaamste econoom van het IMF toentertijd, Raghuram Rajan prikte door het bullshit argument heen dat de banken een manier hadden gevonden om met minder risico meer winst te kunnen maken. Hij presenteerde de resultaten van zijn onderzoek op het Jackson Hole symposium van augustus 2005. (Dat is een belangrijk opperoverleg waar alle grote bankiers van de wereld jaarlijks samenkomen om elkaar op de schouders te kloppen, de horloges gelijk te zetten en aan hun snor te draaien.) Rajan zei dat de ontwikkelingen van de afgelopen jaren in de financiële wereld, de echte wereld levensgevaarlijk maakte. De enorme bonussen zorgden voor kortetermijnwinsten zonder verantwoordelijkheid voor het eigen beleid of de lange termijn. Hij waarschuwde ervoor dat de financiële industrie op de rand van de afgrond verkeerde en dat het hele financiële systeem zou kunnen worden opgeblazen. Het was dé kans voor de centrale bankiers om eens op hun kalende hoofd te krabben en te analyseren of er misschien niet toch wat regelgeving en overzicht nodig was in de sector. Maar het mocht niet baten: de respons van de bankiers was dat Rajan de vernieuwing van de financiële sector niet goed begreep, en of hij zich er niet te veel zorgen over wilde maken a.u.b.

De FED trok zich er dan ook niets van aan. Hoewel de totale waarde aan uitstaande derivaten aan de vooravond van de crisis net zoveel 'waard' was als wat de hele wereld in een jaar bij elkaar produceert(!), hoefden er geen regels en geen overzicht te komen: dat zou goed zijn voor

de financiële zwaargewichten, en daarmee voor de algehele economie. Toen de voorzitter van de FED Ben Bernanke in de aanloop naar de recessie in november 2005 werd gevraagd of er niet eens een beetje beter gereguleerd moest worden op die verdraaide derivatenmarkt, antwoordde hij dan ook met een volmondige nee: *with respect to their safety, derivatives, for the most part, are traded among very sophisticated financial institutions and individuals who have considerable incentive to understand them and to use them properly.*[9] 'De financiële cowboys hoefden niet gecontroleerd te worden door buitenstaanders omdat ze zelf immers genoeg verstand van de producten hadden en zelf ook gebaat waren bij een goed functionerende en veilige markt'. Altijd lachen met de jongens van de FED, de slager die het vlees van zijn beste vrienden keurt. Was Bernanke ook vergeten om de menselijke factor van hebberigheid in zijn overweging mee te nemen? De waakhond bleek opnieuw een slaaphond te zijn.

De crash

En dus zijn we aanbeland aan de vooravond van de grootste crisis van de afgelopen honderd jaar. Er leek geen vuiltje aan de lucht, de bomen groeiden in de Verenigde Staten tot aan de hemel. Hoewel niemand kon verwachten dat we ons op het randje van de afgrond bevonden, stonden we op het punt om ons in een van de zwaarste economische depressies van de afgelopen honderd jaar te storten.

We weten hoe de huizenbubbel kon groeien door het gratis geld en we snappen dat die monsterlijke proporties kon aannemen doordat de investeringsbanken die problemen over de hele wereld verspreidden. Maar wat was nu uiteindelijk de directe oorzaak van het knappen van de bubbel? Zoals altijd is dat de renteverhoging van de centrale banken. De FED was er immers van overtuigd dat er van een bubbel in de huizenmarkt geen enkele sprake was: daar hoefden we ons geen zorgen om te maken. Het was juist een teken van wijdverspreide rijkdom in een bloeiende economie. Vanaf 2006 besloot de FED daarom dat het tijd werd om de rentes op te schroeven in deze 'kerngezonde' economie om te voorkomen dat de economie zou oververhitten. Zodra de rentes werden verhoogd, was het sprookje van de bloeiende economie echter ook snel voorbij: het zou het begin van het einde inleiden.

Iedereen kan met gemak enorme leningen aangaan als de rente om voor die schulden te betalen bijna niets kost. Wanneer die rente stapsgewijs met kleine beetjes wordt opgeschroefd, stijgt het water bij een heleboel mensen al snel tot aan de lippen. Veel Amerikanen hadden veel te hoge schulden en veel te dure hypotheken die ze op basis van hun inkomen helemaal niet konden betalen: toen de rente steeg, konden ze dat niet lang volhouden. De mensen die in een veel te duur huis zaten, moesten eruit. Maar omdat er minder vraag dan aanbod was, daalde de huizenmarkt in zijn geheel. (In een dalende huizenmarkt zijn huizen ineens geen goede investering meer en wacht iedereen liever even af om te zien tot hoever die prijzen precies gaan dalen voordat men een huis koopt. De daling komt daarmee in een zichzelf versterkende neerwaartse spiraal terecht: de bubbel loopt leeg. Huizen blijken in deze nieuwe realiteit onverkoopbaar voor de prijs waar ze ooit voor zijn gekocht.)

Wanneer mensen hun huis niet meer kunnen betalen, blijven banken met de restschuld zitten: van een kale kip kun je immers niet plukken. Maar op een dalende markt is het onmogelijk om die huizen alsnog zonder verlies te verkopen: de banken kwamen in steeds grotere problemen. Volgens toezichthouder FED was er zelfs op dat moment echter nog altijd weinig aan de hand

(je wilt natuurlijk geen paniek op de beurzen veroorzaken. Gewoon voor je kijken, doorlopen dus). In maart 2007 hielden ze daarom stug vol dat er geen probleem was: *the problems in the subprime market seem likely to be contained.* 'De gewone hypotheken gingen verder nog hartstikke lekker'. Maar het mocht niet baten. De duur verkochte flut-hypotheken verdampten het grootste deel van hun waarde en deze zwakke leningen trokken de 'gewone' leningen in hun val mee naar beneden.

Investeerders die de leningen blind op hun AAA-rating hadden gekocht, hadden geen idee wat ze nu feitelijk in handen hadden en of ze in gevaar waren. Bewust van de vele flut-hypotheken die er rouleerden, stopten investeringsfondsen er daarom mee om deze op te kopen waardoor in de eerste helft van 2007 de hypotheekhandel volledig instortte. Toen de banken beseften dat ieders boeken net als hun eigen boeken vol rommel zaten, wilden ze elkaar geen nieuwe leningen meer verstrekken uit angst dat ze het niet terug zouden krijgen.

Het hele piramidespel op de vastgoedmarkt zakte als een kaartenhuis in elkaar. Alle grote bedrijven in de bullshitketen raakten in de problemen. Hypotheekverstrekkers konden deze niet meer kwijt bij de investeringsbanken en gingen vervolgens zelf over de kop toen mensen niet meer aan hun betalingen konden voldoen. De investeringsbanken stonden op hun beurt met honderdduizenden miljoenen dollars in leningen en CDO's in hun handen die niemand meer van ze wilde overnemen. Ook Freddie en Fannie raakten uiteraard al snel in de problemen en moesten kleur bekennen. Ze waren failliet en moesten om een catastrofe te voorkomen, worden overgenomen door de Amerikaanse overheid: de dominostenen begonnen te vallen. De hele investeringsbank-industrie was op dat moment een fractie verwijderd van keihard en onomkeerbaar onderuitgaan. Er was zelfs een reëel gevaar dat ze het hele land met zich mee omlaag zouden sleuren: de stabiliteit en het voortbestaan van het hele financiële stelsel was in gevaar. Er ontstond achter de schermen een *bankrun* in Amerika.

Om de rust te bewaren, verklaarde Washington snel dat ze alle burgers hun spaargeld zouden garanderen (een belofte die onmogelijk kon worden nagekomen wanneer alle banken daadwerkelijk zouden omvallen). Die rust was bovendien van korte duur. Kort daarop viel een van de meest prestigieuze banken en een boegbeeld van de industrie om. De gigantische investeringsbank Lehman Brothers ging failliet omdat hun megalomane derivatengokken in de vastgoedsector verkeerd waren uitgepakt: ze hadden dertig keer meer geld ingezet dan ze eigenlijk in kas hadden en moesten nu ineens betalen. Voor iedere dertig dollar die ze moesten ophoesten, hadden ze er maar één! Door weglopende klanten leidde het bedrijf op dat moment meer dan acht miljoen dollar per minuut(!) verlies waardoor hun aandelen op de beurzen net zo lang naar beneden kelderden tot ze waardeloos waren. (Opvallend detail: dagen daarvoor hadden ze nog een AA-rating wat opnieuw aantoont wat die ratings precies waard zijn: noppes.) Niemand had ooit voor mogelijk gehouden dat zelfs Lehman zou kunnen omvallen. Toen dat toch opeens gebeurde, begon de paniek in de VS echt toe te slaan. Maar echt lang om daaraan te wennen, was er niet: AIG, de grootste verzekeraar ter wereld(!) zou de volgende dag ten onder gaan.

Instant cash for Wall Street

Waren er dan alleen maar verliezers? Nee, natuurlijk niet. Net zoals de industrie in de aanloop naar de crash goudgeld had verdiend, wisten ze via de lobby ook de ellendige afwikkeling weer

volledig naar hun hand te zetten. Voordat we gaan kijken hoe dat precies uitpakte, is het goed om even de minister van Financiën die dat mogelijk maakte aan je voor te stellen: Hank Paulson. Wat deed Paulson voor zijn werk als minister? Hij was tot dat moment de bestbetaalde CEO op Wall Street die bakken met geld kreeg door leiding te geven aan niemand minder dan Goldman Sachs. Zie hier opnieuw de duizeligmakende snelheid van de draaideur in Washington. Onder Paulson's leiding waren dan ook alleen al in de eerste helft van 2006 voor meer dan 3000 miljoen aan flut-hypotheken de wereld ingepompt. In plaats van te worden bestraft, mocht hij zijn baantje afstaan omdat Bush in hem wel een capabele minister van Financiën zag. Die zei bij zijn benoeming op de stoep van het White House: *he has a lifetime of business experience, he has an intimate knowledge of financial markets, he has earned a reputation for candor and integrity.*[10] 'Hij stond bekend om zijn eerlijkheid en integriteit', juist ja. Om het beeld van belangenverstrengeling te voorkomen, moest hij tot zijn eigen verdriet wel zijn persoonlijke aandelen in Goldman verkopen voordat hij aan deze nieuwe uitdaging kon beginnen. (Opvallend detail: die pijn werd verzacht doordat Paulson over zijn aandelenpakket met een waarde van een slordige 485 miljoen dollar geen belasting hoefde te betalen. Dat scheelde toch weer even vijftig miljoen dollar. Het wordt steeds beter hè?)

Toen de crisis uitbrak, had de FED onvoorstelbaar genoeg geen draaiboek klaarliggen voor wat ze moesten doen in het geval van faillissementen: daar hadden ze simpelweg nooit rekening mee gehouden. (WTF?!) Dus Paulson kon mooi meepraten over het maken van die noodoplossingen en reddingsoperaties in Washington: hij was immers de grootste expert op dat gebied. De voormalig CEO van Goldman die voor een belangrijk deel schuldig was aan deze crisis mocht dus ook een oplossing helpen verzinnen voor zijn maatjes en ex-collega's: het zou enorme consequenties hebben.

Toen Lehman Brothers failliet ging, moest AIG vanwege de verzekeringen die Lehman voor zijn derivaten had afgesloten 13.000 miljoen dollar aan credit default swaps betalen die het niet had. AIG stond als verzekeraar op zijn beurt bovendien garant voor alle derivatenrisico's van de andere megabanken en was daarmee een belangrijke spil in het web geworden: als de verzekeraar zou omvallen, zouden de vijftig grootste banken in de wereld ook direct in de problemen komen. Dat was de reden dat het voortbestaan van het hele financiële stelsel in gevaar was. Paulson zei daarover: *if AIG had gone down, it would have been catastrophic for the American economy. It would have taken down the whole financial system.*[11] Omdat ieder bedrijf in de VS afhankelijk is van het financieel stelsel om te kunnen functioneren, zou dat volgens hem ook tot de ondergang van de totale Amerikaanse economie leiden. Omdat de overheid dat omvallen niet kon laten gebeuren, moest er worden ingegrepen. En dus moest er geld bij: onvoorstelbaar veel geld.

Paulson ging aan het werk om de benodigde fondsen voor zijn vrienden bij elkaar te krijgen: hij stelde voor dat de overheid de in de problemen gekomen bedrijven moest redden met belastinggeld. De voorgestelde reddingsboei zou ZEVENHONDERDDUIZEND MILJOEN DOLLAR moeten zijn. Wauw. Je kunt veel zeggen, maar Paulson had wel lef om met droge ogen te vragen om een industrie te redden die zichzelf doelbewust in de nesten had gewerkt over de ruggen van dezelfde belastingbetalers die daar nu ook nog eens voor zouden moeten betalen. Er moest dan ook flink worden gelobbyd om een meerderheid achter de zogenaamde 'Emergency Economic Stabilization' wet te krijgen. Senator Sherrod Brown kon zich het telefoontje van Paulson en de voorzitter van de FED, Bernanke nog als de dag van gister

herinneren: *we need $700 billion, and we need it in three days* zeiden ze. Of er even 700.000 miljoen kon worden afgetikt, en vlug een beetje. Dat was volgens Paulson nog een koopje ook. Hij zei namelijk dat wanneer het Congres niet direct akkoord zou gaan met het voorstel, er voor het einde van de middag acht keer zoveel geld verdampt zou zijn als waar ze om vroegen. Dezelfde man die er in de jaren daarvoor voor had gezorgd dat er geen regulering moest komen voor de derivaten, dreigde nu dat de hele wereldeconomie binnen 24 uur in elkaar zou storten als hij zijn zin niet kreeg. Hij wilde onbeperkt gratis geld voor de grote banken: bailouts van en voor het *old boys* netwerk onder de chantage van hun eigen onvervangbaarheid. 'Als wij ten onder gaan, sleuren we iedereen met ons mee'. Het was de definitie van *too big to fail.*

Hoewel de regering van Bush gewoon blind akkoord gaf voor het plan, gingen er een aantal senatoren voor liggen. Die konden de logica niet volgen en eisten dat het geld zou worden besteed om de Amerikanen te ondersteunen die de dupe waren geworden van het beleid. Of zoals Matt Taibi in The Rolling Stone treffend verwoordde: *for an all-too-rare moment during the Bush administration, something resembling sanity prevailed in Washington.* Eindelijk een stukje common sense! Dit werd vastgelegd in de wet met de toevoeging van 'sectie 109'. Daarin werd besloten dat de overheid nog steeds voor 700 miljard aan flut-hypotheken zou opkopen van de grote investeringsbanken maar dat die hypotheken vervolgens zouden worden aangepast: daardoor zouden de gewone burgers wiens huizen onder water stonden er uiteindelijk mee geholpen kunnen worden. Na het tekenen van de wet liet Bush zich meteen op alle tv-kanalen tegelijkertijd uitzenden en zei: *we are in the midst of a serious financial crisis. And the Federal government is responding with decisive action. To put up 700 billion dollars of taxpayer's money on the line to purchase troubled assets that are clogging up the financial system.*

Eind goed al goed zou je zeggen. Maar niet heus: al snel zou blijken dat het Congres er was ingeluisd. De eerdergenoemde Taibi legt in het artikel 'Secrets and lies of the bailout' namelijk uit hoe de bailouts door Paulson door middel van leugens en bedreigingen door het Congres werden gedrukt.[12] De FED en het ministerie van Financiën besloten namelijk al na een paar dagen dat ze de miljarden toch liever wilden gebruiken om direct naar hun noodlijdende vrienden bij de investeringsbanken over te pompen. Sectie 109 werd ingetrokken waarmee de bailouts alleen nog voor de banken en niet meer voor de burgers waren. Het Congres was er ingetrapt om te tekenen voor iets wat later alsnog kon worden aangepast, waarmee ze hadden ingestemd om *tons of instant cash for Wall Street* beschikbaar te stellen *with no strings attached.* Van de 700.000 miljoen, werd er meteen 125.000 miljoen overgemaakt naar de inmiddels beruchte grote investeringsbanken.

De Amerikaanse belastingbetaler heeft voor AIG in totaal 150.000 miljoen dollar moeten neertellen. Toen werd ook ineens duidelijk waar Paulson's vastberadenheid om AIG te willen redden vandaan kwam. Goldman had immers miljarden aan contracten en andere mega-gokken uitstaan bij de verzekeraar. Zodra AIG was overgenomen door de staat, werden ook alle gok-bewijzen uit de periode daarvoor verzameld en uitbetaald. Goed nieuws voor Goldman! Hoewel de Goldmanites het systeem willens en wetens hadden uitgebuit, onderhandelden Bernanke en Paulson niet: ze stonden er op dat AIG het volledige bedrag uitbetaalde. Van de 150.000 miljoen voor AIG, werd de volgende dag daarom meteen veertienduizend miljoen dollar(!) naar

Goldman doorgepompt. Samen met de andere steunpakketten kreeg Goldman in totaal 61.000 miljoen dollar aan belastinggeld overgemaakt.

Big money wist niet alleen de aanloop naar, maar ook de *aftermath* van de crisis volledig naar hun hand te zetten. De economische paniek die er heerste, stelde de financiële industrie in staat om precies te krijgen wat ze wilden. Kapitalisme voor iedereen, behalve voor de banken: de enorme winsten waren voor zichzelf en voor niemand anders, de onvoorstelbaar grote verliezen moesten door ons allemaal worden opgehoest.

Na al die financiële chaos kan ik me voorstellen dat je behoefte hebt aan een korte samenvatting. De crash van 2008 had (zoals altijd) zijn oorzaak in de jaren daarvoor: de dotcom-bubbel. Toen die bubbel barstte, werd dat opgelost met veel goedkoop geld dat opnieuw tot problemen zou leiden. (Als het geld onbeperkt tegen de plinten op klotst, maken mensen andere keuzes dan ze normaalgesproken zouden doen. Het leidt altijd tot scheefgroeiende markten: bubbels.) In ons geval zou het geld de huizenmarkt instromen om daar de bubbel te creëren die in 2008 zou leeglopen.

Die ellende begon met het Dreamfund waarmee het risico van een huis niet meer bij de koper, maar bij de overheid lag. De gemiddelde koper maalde er daarom niet meer om of hij te veel betaalde in een oververhitte huizenmarkt. Als die bleef stijgen, ving hij winst. Als die kelderde, zat de bank met de schuld. Huizen werden bovendien gekocht met geld dat niet bestond via flut-hypotheken. (Het kaartenhuis bleef dus alleen overeind als de huizenprijzen eeuwig zouden stijgen: dat is de essentie van ponzifraude.) Investeringsbanken kochten die flut-hypotheken gretig op, hakten ze in duizend stukjes, bundelden ze samen en lieten die door hun vrienden bij de *rating agencies* tegen betaling met het hoogste (AAA) keurmerk bestempelen. Vervolgens werden ze met een strik er omheen aan investeerders wereldwijd doorverkocht als 'risicoloze hoog-rendement investeringen'. Deze 'gouden handel' was een belangrijke oorzaak achter hoe de Amerikaanse fuck-up over de hele wereld werd geëxporteerd. Niemand wist meer precies wat ze ver- of gekocht hadden: alles was met elkaar verstrengeld. Door de angst dat iedereen schijnbaar ineens failliet kon gaan, werd er door niemand meer geld uitgeleend: ook niet meer door de banken onderling. De implosie van de financiële sector bracht daardoor een wereldwijde kettingreactie teweeg: als het geld niet meer vloeit, valt de economie stil en volgt een recessie.

Het resultaat is bekend: geen enkele financiële instelling ontkwam aan de schokgolven die over de kapitaalmarkt spoelden en als gevolg daarvan kelderden de aandelenkoersen wereldwijd als een baksteen. Ook de AEX daalde tussen januari en november 2008 van meer dan vijfhonderd punten naar minder dan 250: investeerders raakten de helft van hun inleg kwijt. De dagelijks terugkerende paniekerige gezichten van de verslaggevers op de beurzen hielden de wereld die weken aan de buis gekluisterd.

Miljoenen Amerikanen raakten hun huizen, banen en hun zuurverdiende spaargeld kwijt en bleven zitten met torenhoge schulden. Huizen waar voor de crisis hypotheken ter waarde van 100.000 dollar waren aangesmeerd, konden daarna voor 10.000 euro worden opgekocht. Hele wijken met nieuwbouwwoningen werden half gebouwd en totaal verpauperd achtergelaten.[13] Al snel was in zowel Europa als de Verenigde Staten de werkloosheid tien procent. (Dat zijn tientallen miljoenen extra werklozen.) In de grote Amerikaanse steden ontstonden overal tentenkampen vol mensen die van de ene op de andere dag alles waren kwijtgeraakt. Hoewel

het voor de crisis niet helder was wie er nou welk risico van de ingewikkelde constructies droeg, werd dat na de crash pijnlijk duidelijk: de belastingbetalers mochten wereldwijd opdraaien voor de kosten. Niet alleen met de immense bailouts, maar ook met een verdorde en leeggezogen economie die we ervoor terugkregen: na het feestje komt de kater.[14]

Dat die kater zo heftig was, hadden we aan de vaste kliek klootzakken die big money opmaken te danken. De door hun afgedwongen deregulering leidde tot misbruik en grote instabiliteit: het systeem werd steeds verder uitgehold. Ze wisten wat ze deden: richting de piek van de bubbel smeerden ze bewust zoveel mogelijk waardeloze financiële producten aan nietsvermoedende klanten aan. Omdat ze wisten dat dit onhoudbaar was, gokten ze tegelijkertijd 'tegen zichzelf' en dus op hun eigen falen waarmee ze ook weer enorm zouden verdienen. (Fun fact: hier is de film 'Big short' op gebaseerd. De film vertelt het verhaal hoe een 'genie' binnen Goldman, gespeeld door de populaire acteur Christian Bale/Batman, per ongeluk achter de massale scheefgroei komt en Goldman 'waarschuwt' om zo snel mogelijk zo veel mogelijk van de flut-hypotheken te dumpen: short gaan, betekent alles verkopen. Een leuke film met die nuance dat jij en ik inmiddels weten dat het geen ongeluk maar een jarenlange, doelbewuste move met voorbedachten rade was.)

Hoe zit het met de consequenties? Ieder ander bedrijf dat in de reële wereld failliet gaat, moet ook daadwerkelijk zijn deuren sluiten: ongeacht de omstandigheden en of je goed je best hebt gedaan. Dat telt voor iedereen, behalve voor de financiële instituties. Dat wisten ze, en daarom namen ze met 'ons' als onderpand enorme gokken waarmee ze zelf stinkend rijk werden. De mensen die hun eigen bedrijven de grond in hadden gewerkt en een wereldwijde crisis hadden veroorzaakt, hadden tientallen miljarden voor zichzelf weggesluisd. Ter illustratie: de CEO van Lehman Brothers (Richard Fuld) wiens faillissement de directe aanleiding van de crash was, verdiende in de jaren tot dat moment een keurige 485 miljoen dollar. Toen hun bedrijven door hun eigen schuld failliet gingen, mochten zij hun geld houden.

Een jaar later toen miljoenen mensen op straat stonden omdat ze hun baan en/of huis kwijt waren, betaalden de bankiers zichzelf alweer riante salarissen uit. Ook Goldman kwam sterker uit de crisis dan dat ze erin waren gegaan. Terwijl de wereldeconomie op zijn gat lag, werden er door de financiële mooiboys alweer gezonde winsten genoteerd: ze verdienden in 2009 op maar liefst 131 dagen van dat jaar alweer meer dan honderd miljoen dollar per dag! Zelfs op het dieptepunt van de crisis in 2008 wist Goldman op tien verschillende dagen nog meer dan honderd miljoen dollar bij elkaar te zuigen. Dat is niet hoe kapitalisme zou moeten werken. Domme beslissingen zouden moeten worden afgestraft, niet beloond. Maar in deze wereld waar alle logica op zijn kop staat, beroven de banken ons in plaats van andersom.

In 2010 moesten de hoofdrolspelers dan eindelijk in een *congressional hearing* uitleg komen geven. Hoe keek Moody's als grootste rating agency (die in deze periode vier keer zoveel winst liet noteren) tegen zijn eigen gedrag in deze periode aan? Ze hadden niet zoveel fout gedaan naar eigen zeggen. Hun verdediging? 'Die AAA-waardering was gewoon hun mening en daar moest je ze vooral niet blind op vertrouwen.' Hoe krijg je het uit je strot: het advies afdoen alsof het niet meer dan een mening is terwijl het je corebusiness is, wat ben je dan aan het doen?!

Ook Goldman kwam aan de beurt. Je kunt het filmpje ervan hier terugzien.[15] (Het kan wellicht als een kleine pleister op je etterende wonden fungeren.) De senator behandelde mailwisselingen van de verkoopafdeling van Goldman Sachs uit de 'big short-periode' waarin de verkoopteams elkaar aanmoedigden om zoveel mogelijk van de *shitty deals* aan hun klanten

te verkopen. Het was onmiskenbaar hun topprioriteit om daar zo snel mogelijk vanaf te komen en rijk te worden over onze ruggen. Toen Goldfein, de CEO van Goldman eindelijk met deze dubbele moraal werd geconfronteerd, leek het kwartje nóg niet te vallen. De senator vroeg: 'dus jij vindt het geen probleem dat je mij in goed vertrouwen een product aansmeert waarvan je weet dat het waardeloos is, terwijl je achter de schermen tegelijkertijd gokt dat het fout zal gaan?' Goldfein haalde zijn schouders op en zei dat de klanten voldoende informatie hadden gekregen om te kunnen begrijpen dat het rotzooi was.[16] De vraag of ze niet verplicht waren om in het beste belang van hun klanten te handelen? Nee hoor: ze lieten hun klanten de prijzen zien waar ze zelf om vroegen. Hij voegde daar het argument van een dertienjarige puber aan toe: hun concurrenten deden het ook!

Alle klojo's draaiden om de hete brij heen, en zeiden allemaal hetzelfde: we hebben niets fout gedaan. En dat is misschien wel het grootste probleem van deze industrie: ze hebben nog gelijk ook. Goldman en anderen hebben door lobby, geld en hun netwerk een grote invloed op het schrijven van de financiële wetgeving waarbinnen ze zelf moeten opereren. Door de traagheid van politiek bestuur hoppen ze van de ene naar de andere maas in de wet voordat de laatste wordt gedicht. Dat is de corebusiness van investeringsbanken: je reinste roofkapitalisme waarbij alles is geoorloofd wat niet specifiek verboden is door de wet. Dat is ook de reden dat er uiteindelijk niemand is vervolgd. Door een combinatie van hebzucht, corruptie en onkunde zouden wij onwetende burgers opnieuw aan het kortste eind trekken.

De financiële wereld lijkt een grote aantrekkingskracht te hebben op egocentrische verpissers met een totale desinteresse voor de consequenties die hun acties hebben in de samenleving. Het maakt het extra pijnlijk dat onze echte wereld tegenwoordig om het belang en voorbestaan van deze financiële wereld heen lijkt te draaien. Ook na de crash zitten de besturen en adviesorganen van grote bedrijven, landen en instellingen nog altijd vol met mensen uit dit megalomane netwerk: zie hier de middelvinger van Goldman en de financiële industrie naar ons allemaal. Om dit treurige hoofdstuk toch met een lach op onze gezichten te kunnen beëindigen, raad ik je van harte aan om de eerste minuut van deze prachtige karikatuur van Robin Williams te bekijken.[17] Hij zette de absurditeit van onze tijd schitterend uiteen en vergeleek de financiële faalhazen die keer op keer bewust dezelfde fout begaan en vervolgens om geld komen bedelen, met doorgesnoven junkies op zoek naar een volgende 'hit'.

10 | Europese Unie, *They all Fudged Everything*

Het is tijd om de Verenigde Staten even achter ons te laten om te kijken naar de effecten van Washingtons wanbeleid hier op het Europese continent. Niemand kon in 2007 voorspellen dat het keren van het geluk op de beurzen het startsein zou zijn van een Murphy's law-achtige periode in de jaren daarna. De in de VS geboren problemen zouden overwaaien naar Europa en daar een breed gedragen gevoel van achteruitgang en onzekerheid inleiden waarin voor een aantal jaren alles wat we aanraakten in oud ijzer leek te veranderen. Onze eigen premier Rutte zou deze periode zelfs als *een van de zwaarste crises van na de Tweede Wereldoorlog* omschrijven.

De ontstane problemen zouden het gevoel van optimisme, eenheid en saamhorigheid binnen de Europese Unie ernstig aantasten (men name tussen het noorden en het zuiden). Steeds duidelijker begonnen scheurlijnen in de fundamenten van het Europese experiment zichtbaar te worden. Niet alleen de stabiliteit van de euro, maar ook die in de politieke unie zelf zouden in deze jaren ernstig onder druk komen te staan.

Hoe kon het dat een in de Verenigde Staten geboren clusterfuck van gesjoemel en onkunde naar ons continent is overgeslagen? Een crisis die ons op het Europese continent bovendien harder en langer leek te raken en ook veel langer door leek te etteren. Voor een antwoord op die vraag, moeten we een kleine stap terug doen om te kijken naar de fundering van de instituties en instellingen die de Europese Unie en de euro hebben gevormd en gedragen.

Zij het paard, wij de koetsier

Het Europese continent was voor de oprichting van de Europese Unie een lappendeken van landen, culturen, tradities, gebruiken, en valuta's. Hoewel de EU zelf pas in 1992 werd opgericht, waren de voorlopers al kort na de Tweede Wereldoorlog ontstaan. Het continent lag grotendeels in puin en moest zijn zonden overdenken: hoe kon het toch dat ze binnen dertig jaar geconfronteerd waren met twee allesvernietigende Wereldoorlogen waarbij tussen de tien miljoen en dertig miljoen mensen waren omgekomen? De voorlopers van de EU zijn dan ook opgericht op de puinhopen van en herinneringen aan die oorlogen: onder het motto van goed buurschap en samenwerking vanuit de gezamenlijke vastberadenheid dat ze dit nooit weer wilden meemaken.

De eerste samenwerking tussen de toekomstige Unie heette de Europese Gemeenschap van Kolen en Staal (EGKS) uit 1952. Wat een maffe naam voor een politiek verband? Het was eigenlijk best logisch. Met de energie uit kolen kun je hoogovens opstoken om met het hete staal vervolgens tanks, kanonnen en wapens te maken. Omdat ze wilden voorkomen dat er in het geniep grote legers zouden worden opgebouwd, werd het inkopen van de grondstoffen die daarvoor nodig waren voortaan aan banden gelegd. Het idee voor de EGKS kwam uit de koker van de Franse minister van Buitenlandse Zaken Schuman en zijn kabinetschef Jean Monnet. Frankrijk en Duitsland waren van oudsher (zoals ze dat nu ook nog altijd zijn) de twee grootste en machtigste landen van het continent die altijd met elkaar hadden gestreden: in beide Wereldoorlogen hadden ze tegenover elkaar gestaan. Nu Duitsland na de Tweede Wereldoorlog kapot gebombardeerd en failliet was, was het logisch dat Frankrijk als leider van Europa de kar

zou trekken bij dit nieuwe initiatief. Het Schumanplan zou de basis vormen voor de EGKS, die later weer tot de Europese Unie zou uitgroeien. Schuman en Monnet worden daarom ook wel als de vaders van de Europese Unie gezien. Wie deden er mee met dit economische verbond? De EGKS bestond uit zes landen: Nederland, België, Luxemburg, Frankrijk, Italië en de Bondsrepubliek Duitsland (dat was de naam voor de rest van Duitsland aangezien Oost-Duitsland bij de Sovjet-Unie hoorde na de Tweede wereldoorlog: die waren immers vanuit het oosten het Duitse Rijk binnengetrokken om Hitler te verslaan en daar sindsdien gebleven).

De push voor Europese eenwording kwam daarnaast vanuit de VS. Ter herinnering: de wederopbouw van Europa werd mogelijk gemaakt door hun Marshallplan dat op zichzelf weer rustte op een economische en een ideologische pijler. Ideologisch om het communistische gevaar van de Sovjet-Unie in te dammen dat zijn grenzen na de oorlog al naar West-Duitsland had opgeschoven. Economisch om hun eigen economie overeind te houden en niet in een recessie af te laten glijden nu ze geen tanks en vliegtuigen, maar tv's en koelkasten moesten produceren en verkopen. Om die afzet te kunnen garanderen, moest het verzekerd zijn van een stabiele Europese economie: die moest daarom een sterke industriële sector hebben. Om het Amerikaanse plan te laten slagen, had Washington de Duitse industrie (dat al tientallen jaren de motor van Europa was) daarom als steunpilaar nodig voor hun Marshallhulp. Frankrijk lag echter dwars: zij zagen het nut er niet van in om hun aartsvijand en grootste concurrent weer opnieuw op te laten krabbelen. Amerika had bovendien al eerder aan Frankrijk beloofd om Duitsland te de-industrialiseren en het Duitse land tot akkerland om te vormen omdat ze niet te vertrouwen waren: ze waren immers al twee keer eerder een Wereldoorlog gestart. Om Frankrijk over te halen, garandeerde Washington dat ze Duitsland goed in het oog, en onder de duim zouden houden. Ze beloofden bovendien aan Parijs dat zij als ware leiders van Europa het continent nu en in de toekomst zouden mogen leiden. De belofte van Duitse industriële macht onder Frans leiderschap was een deal die de Fransen niet konden weerstaan: ze gingen akkoord met het 'verdrag van Parijs'. Toen de Franse president Charles de Gaulle later door een Britse journalist werd gevraagd of hij zich in deze economische unie geen zorgen maakte dat Duitsland het machtigste land zou worden, zei hij dan ook vol overtuiging: *zij zullen het paard zijn, wij de koetsier.*[1] En zo geschiedde. Zaken van toen die ons in het hier en nu nog aan deze afspraak herinneren, is bijvoorbeeld de organisatie voor economische ontwikkeling (OECD). Deze relikwie uit de tijd van het Marshallplan was oorspronkelijk verantwoordelijk voor de verdeling van de Marshallhulp in Europa en staat nog altijd in Parijs. Een ander voorbeeld van hoe Europa nog altijd wordt gedomineerd door de Franse elite is de prestigieuze De Gaulle Universiteit die nog altijd hofleverancier is voor een groot aantal hoge ambtenaren in Brussel.

Toen de 'leider van Europa' achter de schermen eenmaal was omgepraat, was de rest een eitje: dit werd in 1953 hard gemaakt met de zogenaamde 'London agreement'. Daarmee dwongen de Amerikanen de rest van de Europese landen ertoe om een heleboel Duitse schulden kwijt te schelden omdat het land met die massale schulden intact nooit zou kunnen floreren. Iedereen tekende onder druk van intrekking van de Marshallhulp braaf bij het kruisje. Zo kon het 'Wirtschaftswunder' plaatvinden dat om precies die reden een wonder werd genoemd: het was de term die werd gebruikt om het anders onmogelijke/ondenkbare herstel van de Duitse economie na de oorlog mee aan te duiden. Het was economisch gezien een groot succes. Het zou leiden tot de gouden jaren van het kapitalisme in de jaren vijftig en zestig van de vorige

eeuw. Iedereen profiteerde mee: er was vrijwel volledige werkgelegenheid, een hele lage inflatie, gelijkheid en stabiliteit. (Omdat Monnet van mening was dat de EGKS op politiek vlak niet genoeg vorderde, bleef hij echter lobbyen voor meer integratie. Dit zou in de jaren vijftig tot de Europese Economische Gemeenschap leiden.)

Toen in de onrustige jaren tachtig en negentig de Berlijnse muur omver werd getrokken en de Sovjet-Unie en Joegoslavië uit elkaar vielen, zag de Europese elite zijn kans schoon om de volgende stap te zetten voor het 'project Europa'. Dat gebeurde met het verdrag van Maastricht in 1992. Op deze meerdaagse top werden de voorgangers omgevormd naar de Europese-Unie zoals we die nu kennen. Het was de geboorte van de EU als beschermer van de mensenrechten, brenger van de democratie en het ultieme bewijs dat diplomatie altijd de voorkeur had boven wapengekletter. De twaalf deelnemende landen kwamen tot de conclusie dat ze voortaan samen verder wilden gaan met een gezamenlijke munt (de euro) als teken van hun vastberadenheid. Althans, zo is het de boeken in gegaan. Maar zoals je weet is het nooit zo simpel als het lijkt. Wat speelde er nog meer?

Met de val van de muur in 1989 konden Oost- en West-Duitsland nu eindelijk weer één groot land worden. Hoewel deze gebeurtenis overal in de wereld werd gevierd, leidde het ook tot wantrouwen: Duitsland was al jaren de sterkste economie op het continent en de Duitse mark domineerde. Nu zou het nóg machtiger kunnen worden. Kortom: het paard was heel hard op weg om van de koets los te breken en Frankrijk en de rest van de Europese Gemeenschap in het stof achter zich te laten. Dat was de Fransen een doorn in het oog: Duitsland moest (zoals beloofd) weer onder controle worden gebracht. Wat konden de andere landen doen om het nieuwe grote Duitsland dat aan de horizon in het verschiet lag een beetje binnen de perken te houden? Als ze het voor elkaar wisten te krijgen om de Duitse economie samen met hun eigen economie aan elkaar te koppelen, was de Duitse dreiging geneutraliseerd. Dat ging het beste door alle munten via vaste wisselkoersen aan elkaar te koppelen met één grote munt: de euro. Een sterk Duitsland zou tot een sterke euro leiden: daar konden alle landen van de EU in het buitenland vervolgens relatief goedkoop spullen mee kopen. Groei voor Duitsland, betekende in dat geval groei voor iedereen. De euro bestond dus vooral om te zorgen dat de Duitse mark niet meer zou bestaan en daarmee de macht van Duitsland te kunnen beteugelen. Pierre Jacquet van het Franse instituut voor internationale betrekkingen bevestigde dit: *voor Frankrijk betekent de euro wel degelijk het temmen van Duitsland.*[2]

Het leiderschap van Europa stond onder druk, en dus werd er zwaar ingezet om de euro erdoor te krijgen. Dat ging niet zonder slag of stoot. Antifederalisten vreesden een superstaat: een soort Verenigde Staten van Europa waarbij alle afzonderlijke landen tot Europese provincies werden gedegradeerd en niets meer in de pap te brokkelen zouden hebben over hun eigen bestuur. De grootste dwarsligger bij het verdrag van Maastricht was het altijd koppige Groot-Brittannië dat al honderden jaren gewend was om de gang van zaken te dicteren en maar moeilijk vrede kon krijgen met het feit dat het geen wereldrijk meer was. Niemand zou het machtige GB kunnen vertellen wat ze wel en niet mochten doen. (Het was een belangrijke reden dat de Britten zich altijd moeilijk bij een gelijkwaardige/ondergeschikte rol in de wereld en de EU konden neerleggen.) Het afdragen van soevereiniteit en het creëren van een afhankelijkheidsrelatie, druiste in tegen de Britse gevoelens van nationaliteit en trots. Ook de Britten waren bang dat de introductie van de euro een gebed zonder einde zou zijn: de start van steeds meer EU en steeds minder nationale zelfbeschikking van de lidstaten. Onder leiding van

de keiharde Premier Margaret Thatcher die beter bekend stond als *the Iron Lady* (ijzeren dame) werd te kennen gegeven dat de Britten niet van hun Pound Sterling afstapten. Ze zei dat de Sovjet-Unie de geschiedenis had geleerd dat centralisatie een nachtmerrie was en dat de kracht in decentralisatie moest liggen. Het zou wat haar betrof daarom debiel zijn om vlak na de val van het ijzeren gordijn diezelfde kant op te gaan. De harde eis van Thatcher om toe te willen treden tot de unie was dan ook dat er hardop werd uitgesproken dat er van dit federale doel geen sprake mocht zijn: dat het nooit tot een Verenigde Staten van Europa zou komen. Omdat ze de doelstellingen van de EU niet vertrouwden, deden ze uiteindelijk wel mee met de Unie maar niet met de euro.

De EU werd uiteindelijk een samenwerkingsverband zonder interne grenzen en met een gezamenlijke munt. Een belangrijk detail is dat er geen fiscale unie werd opgericht om de euro te begeleiden: iedereen kreeg dus dezelfde munt (monetaire unie), maar mocht zelf bepalen waar het zijn geld aan uitgaf. Om te voorkomen dat één rotte appel de boel voor de rest zou verzieken, werden er wel een paar duidelijke en strikte afspraken gemaakt waaraan je moest voldoen om met de euro mee te mogen doen. De belangrijkste regels waren vrij simpel en hadden met de financiële staat van de individuele landen te maken. Je mocht in het begin niet meer dan zestig procent van wat er per jaar aan geld binnen kwam aan schuld uit hebben staan: dus als je als land honderd euro per jaar verdiende, mocht je maximaal zestig euro schuld hebben. Daarnaast was het belangrijk dat je niet te veel zou uitgeven om te voorkomen dat er in de toekomst teveel schulden zouden ontstaan: je mocht per jaar niet meer dan drie procent meer uitgeven dan dat er jaarlijks binnen kwam. De deelnemende landen zouden dus niet op hun vingers worden gekeken waar ze hun euro's aan uitgaven, alleen hoeveel ze ervan uitgaven: als ze hun huishoudboekje maar een beetje op orde hielden. Klinkt vrij overzichtelijk toch? Prima regels lijkt me.

The crackdealer

Er waren een aantal landen die met die voorwaarden niet mee zouden kunnen doen met de Unie. Italië was daar een van: het land had in het begin van de jaren negentig ongeveer honderd procent van hun jaarlijkse omzet aan schuld uitstaan. De Italianen hadden toen, net als nu hun financiële situatie niet als de hoogste prioriteit. (En als we heel eerlijk zijn: kunnen we ze dat echt kwalijk nemen? Met steden vol architectonische prachten uit de oudheid, lekkere wijnen en een schitterend mediterraans zonnetje om al dat heerlijks in te nuttigen, ligt de nadruk in Zuid-Europa iets meer op welzijn dan op welvaart ten opzichte van het straffe Noord-Europa.) Als de Italianen wilden toetreden, moest er dus wat gebeuren. Hoewel ze maar wat graag wilden, waren ze er niet goed in om het lekkere leven van vandaag op te geven voor de zorgen voor morgen. In plaats van in de uitgaven te snijden, meer belastingen te heffen en andere hervormingen door te voeren, bedachten ze wat anders. Ze vroegen de bekende namen uit de financiële industrie om een beetje met de boeken te goochelen.[3] Die hadden daar uiteraard geen problemen mee waardoor de zaken er al snel een stuk rooskleuriger voor stonden en Italië toe kon treden. (Het zou een belangrijke oorzaak achter de bankencrisis en de instabiliteit zijn waar Italië nu nog altijd onder lijdt.)

Maar ging dat echt zo gemakkelijk? Hebben ze die scherpe Noord-Europeanen dan echt weten te belazeren met simpele boekhoudkundige trucjes? Daar komen ze toch vanzelf achter

zou je zeggen? Dat klopt: de andere eurolanden wisten heus wel dat je een mega-staatsschuld niet in zo'n korte tijd kon wegpoetsen. De Italianen waren dan ook toegelaten omdat de overige landen daar zelf baat bij hadden: om het euro-project te laten slagen, was het zelfs van essentieel belang dat Italië ook mee zou doen. Wat had Italië dat zo belangrijk was voor de Unie? Het land had na Duitsland, Frankrijk en Engeland de vierde economie van Europa en de achtste in de wereld. Een belangrijk deel van die Italiaanse economie was bovendien net als in Duitsland gebaseerd op de productie van auto's. En dat was precies het probleem: als de Romeinen niet met de eurozone zouden meedoen, zouden de Duitse auto's al snel niet meer kunnen concurreren met die uit Italië. Niet vanwege de kwaliteit maar omdat hun in euro's verkochte auto's met een groeiende economie en een aantrekkende euro steeds duurder zouden worden ten opzichte van auto's uit niet-eurolanden. Niemand zou de hoofdprijs voor Duitse degelijkheid betalen als er voor de helft van het geld een prima alternatief in Italiaanse lire's te koop zou zijn. Zou jij een VW-golf kopen als je voor hetzelfde geld twee splinternieuwe fiat Punto's kon kopen? Duitsland zou zijn Volkswagens, AUDI's, BMW's en Mercedessen in dat geval aan de straatstenen niet kwijt kunnen. Omdat de Europese motor niet goed zou kunnen draaien zonder de Duitse auto-industrie, mocht Italië daarom bij de euro zonder dat ze aan de voorwaarden voldeed.

Er was nog een land dat creatief moest boekhouden om toe te kunnen treden tot de eurozone, en niet zo'n klein beetje ook. De Grieken voldeden op geen enkele manier aan de voorwaarden: ze hadden structureel te veel schulden en gaven jaarlijks te veel uit. Het geld stroomde met bakken tegelijk uit het landje: ze waren voor vrijwel alle producten afhankelijk van de import. Hun voornaamste exportproducten waren dadels, sinaasappels en olijfolie: niet bepaald hoogvliegers. Ze waren op het moment van toetreden dan ook al jaren niet meer onder de zestig procent gebleven en wisten alleen maar onder de drie procent te blijven door miljarden aan kosten voor ziekenhuizen, het leger en het openbaar vervoer te verzwijgen: ze deden maar wat. Het was bovendien niet alsof hun financiële situatie er op korte termijn op vooruit zou gaan: er werd amper belasting betaald en er heerste wijdverbreide corruptie. Om een voorbeeld te geven van de bizarre staat van de economie waar het landje in verkeerde, hoeven we alleen naar de Griekse spoorwegen te kijken: die kostte de staat een slordige duizend miljoen per jaar. Toenmalig minister Stefanos Manos grapte dat het goedkoper zou zijn om de Grieken allemaal per taxi te vervoeren omdat er bij de spoorwegen meer werknemers dan passagiers waren. De conclusie was vrij simpel: de Griekse economie was in de verste verte niet geschikt om samen met de strak geleide Noord-Europese economieën te worden geïntegreerd. Maar in het land waar de democratie is geboren, reken je de souvlakis wel degelijk in euro's af. Hoe is dat dan mogelijk?

De Grieken waren misschien niet heel rijk of gedisciplineerd, maar wel sluw. Ook zij belden met de Houdini's van de boekhoudkunst om de regels te omzeilen waar ze niet aan voldeden (je weet dan inmiddels over wie we het hebben). Een hooggeplaatste bankier binnen de Griekse centrale bank die in het verleden toevallig bij Goldman Sachs had gewerkt, liet zijn ex collega-vriendjes overvliegen en vroeg hen of ze misschien wat konden doen aan die irritante statistieken die dreigden om Athene uit de eurozone te houden. Dat was uiteraard geen probleem.[4] Alles werd eraan gedaan om de Griekse staatskas op korte termijn vol te laten lopen en schulden tijdelijk onder het tapijt te vegen. Zo werden de Griekse tolwegen voor de eerste dertig jaar bijvoorbeeld voor een zacht prijsje verpatst aan een cliënt van Goldman die nog wel

wat kleingeld rond had slingeren. (Dat die wegen de daaropvolgende decennia geen cent inkomsten meer zouden genereren, was even niet belangrijk.) Ook werden met zelfverzonnen derivatenconstructies en ander geklooi de Griekse schulden weggepoetst: zo werden de schulden van euro's naar andere valuta's omgeboekt, maar dan wel op basis van zelfbedachte wisselkoersen die veel hoger lagen dan waar de schulden tegen geleend waren. Met een wisseltruc in de toekomst zouden ze zorgen dat de boeken later weer 'op orde' zouden komen als Griekenland eenmaal tot de eurozone was toegelaten. Alle financiële ongein samen bracht de Griekse schulden op papier met 2800 miljoen euro(!) terug waarmee ze op het moment van de toetreding aan de voorwaarden leken te voldoen. (Goldman rekende voor zichzelf ook nog even driehonderd miljoen dollar voor de bewezen 'diensten': voor niets gaat immers de zon op, zelfs niet in Griekenland.) Een interessante tegenlicht-documentaire over deze episode getiteld 'Goldman Sachs en de vernietiging van Griekenland' vind je hier.[5] Zoals de Amerikaanse rechter in de documentaire treffend verwoordde: *as Greece got on the heroin of borrowed money, Goldman was the crackdealer.*

Toen de Duitsers bij nadere inspectie zagen dat de Griekse financiën zo lek als een mandje waren, weigerden ze om de Grieken toe te laten. Die verdedigden zich met het klassieke Goldman-argument: ze hadden niets fout gedaan volgens de regels zoals Eurostat die voorschreef. Hun financiële administratie was misschien onethisch of onlogisch, maar niet strafbaar: de regels van het verdrag van Maastricht waren met de derivaten-constructies vakkundig omzeild. Toen dat argument niet werkte, lieten de politici in Athene doorschemeren dat ze op de hoogte waren van hoe er bij de toelating van Italië ook allerlei regels waren overtreden. Ze dreigden uit de school te klappen over het Italiaanse gesjoemel en het bewust door de vingers kijken van de Noord-Europeaanse landen als zij niet óók werden toegelaten. Dat hadden ze meteen moeten zeggen want dat bleek het winnende argument (bovendien had het ze driehonderd miljoen euro gescheeld). Omdat met het verwijderen van Italië het voortbestaan van de euro meteen in het geding kwam, stemden de andere landen ook maar met de toetreding in en voilà: ook de Grieken behoorden bij de Europese familie. Wat kon er tenslotte misgaan met zo'n klein landje.

De strenge voorwaarden die een succesvolle en stabiele munt en Unie moesten garanderen, werden dus meteen structureel omzeild en genegeerd waarmee de eerste fouten meteen in de fundering van de Europese Unie waren gegoten. Of zoals Yanis Varoufakis, die in 2015 werd aangesteld om de hopeloze Griekse situatie als minister van Financiën te redden zei: *they all fudged everything. The euro was created through a series of fudges.* Overal was mee geknoeid: en dat geknoei zou belangrijke consequenties hebben voor onze 21e eeuw.

Het was niet zonder reden dat iedereen zo graag bereid was om te frauderen om bij de eurozone te mogen: er zaten namelijk behoorlijke voordelen aan. Dat had ook weer te maken met geld. Zodra het Europese vlaggetje ook in Griekenland wapperde, kon dat land ineens naar hartenlust geld lenen tegen rentes waar normaalgesproken alleen Noord-Europese landen voor in aanmerking kwamen. Dat klinkt misschien gek, maar het is in onze 21e eeuw de normaalste gang van zaken dat landen structureel meer geld uitgeven dan dat er binnenkomt. En dus moet er altijd meer geld worden bijgeleend op de internationale geldmarkt waar deze bedragen worden verhandeld/aangeboden. Hoeveel rente je daarvoor moet betalen, hangt af van je kredietwaardigheid.

Normaalgesproken kan een land zoveel geld lenen als zijn economie waard is: sta je er goed voor dan bestaat het risico dat je failliet gaat amper en kun je goedkoop lenen. Ben je onbetrouwbaar dan betaal je voor een langetermijnlening behoorlijke rentes omdat de kans bestaat dat je failliet bent tegen de tijd dat je het moet terugbetalen. (Ter vergelijking: Duitsland betaalde bijvoorbeeld bijna geen rente om te lenen. Griekenland heeft een economie die in plaats van auto's, dadels en sinaasappels exporteert, en is een groter risico. Zij betaalden altijd een procent of zes rente.) Omdat het voortbestaan van de euro nu door alle andere lidstaten werd beschermd, mochten landen die voorheen grof geld moesten betalen om te lenen dat nu vrijwel gratis doen. Ook Griekenland kreeg nu blind de AAA-status: als er een land failliet zou gaan, zouden de overige landen immers garant moeten staan voor die schulden. De bank was dus altijd gegarandeerd dat het zijn lening terug zou krijgen, tenzij de hele euro in elkaar zou klappen: een ondenkbaar scenario omdat die werd gestut door twaalf economieën. Financiële markten keken daarom voortaan niet meer naar hoe gezond individuele landen waren, maar naar hoe groot de solidariteit in Europa was. Het betekende dat ieder land dat lid was van de euro met de creditcard van Duitsland op de toonbank supergoedkoop geld kon lenen op de financiële markten en ineens alles kon kopen wat ze maar wilden.

De grote banken vonden deze door Duitsland gegarandeerde nieuwe afzetmarkt voor verse leningen natuurlijk prachtig en begonnen er lustig op los te lenen. Ook Griekenland kon ineens vrijwel onbeperkt tegen enorm lage rentes van de grote banken lenen. Wetende dat de Griekse economie niet sterk genoeg was om alles op eigen houtje terug te betalen bij een economische tegenslag, pompten Europese banken miljarden in het landje. De geld-hongerige, inefficiënte Griekse staat slokte alles gretig op. (Hier zien we een belangrijke kern van het euro-probleem: er is geen gezamenlijk huishoudboekje: wel een monetaire, maar geen fiscale unie. Iedereen heeft dezelfde munt, maar ook het eigen recht om het uit te geven waaraan ze zelf maar willen. Iedereen met pubers weet dat dit een slechte combinatie is. Alsof de zoon van een vader met een goede baan ook een eigen creditcard mag zonder enige vorm van toezicht.) Ook gewone Griekse gezinnen staken zich diep in de schulden, en gingen binnen een paar jaar van veertig procent naar 160 procent schuld. Zolang de economie bleef groeien was er niets aan de hand. Maar we weten inmiddels dat die economie rond 2007 behoorlijk begon te sputteren, en dat niet veel later ook de Europese economieën zouden beginnen te haperen. Het zou in 2009 tot de eerste van vele Griekse bailouts leiden.

Deutsche Bank

Voordat we verder gaan om te kijken hoe dit verhaal zich ontwikkelde, is het tijd om een nieuwe investeringsbank aan je te introduceren die een centrale rol in de Europese kredietcrisis zou gaan spelen: Deutsche Bank. Dat klinkt alsof het de officiële bank van Duitsland is, maar dat klopt niet: dat is namelijk de Bundesbank. Deutsche Bank (DB) is net als de HEMA of Apple een privaat bedrijf, maar wel eentje van enorme proporties. De grootste bank van de grootste economie van Europa in het hart van de Europese Unie is een spin in het wereldwijde financiële web. Het heeft zoveel connecties en afspraken met de rest van de financiële wereld dat zijn faillissement de hele financiële sector met zich mee zou kunnen sleuren: dat is wat ze een systeembank noemen.

DB was aan de vooravond van de crisis de vijfde bank van de wereld. Maar dat is niet altijd zo geweest. Het was vroeger een doodgewone 'saaie' leenbank maar is in de afgelopen decennia tot de grootste bank van Duitsland uitgegroeid, zelfs tot een van de grootste in de wereld. Omdat ze wilden kunnen concurreren met de grootste investeringsbanken in de VS, gingen ook zij zich steeds meer richten op de risicovolle financiële takken van sport. Daar waar megawinsten, maar ook megarisico's zijn: in de derivatenhandel. Om zoveel mogelijk in te kunnen zetten, moet je groeien: Deutsche Bank nam met dat doel allerlei andere investeringsbanken over en groeide tot onvoorstelbare proporties. Hun goede naam groeide echter niet met ze mee.

Als Deutsche een poster op zijn slaapkamer zou hebben hangen, was het met zekerheid eentje van hun idool en grootste concurrent: het nietsontziende Goldman Sachs. Ze doen qua bedrijfsvoering dan ook niet onder voor de Amerikaanse investeringsbank. DB werd internationaal gezien als dé go-to bank om grote verliezen via derivatenconstructies op papier om te batterijen naar winstgevende producten: ze kunnen alles om de zaakjes op papier goed op orde te laten lijken. Hoe dat ongeveer werkt, kunnen we het beste laten zien aan de hand van een kleine casestudy op basis van het artikel 'How Deutsche Bank made a $462 million loss disappear' waarin wordt beschreven hoe de oudste bank ter wereld (het in de middeleeuwen (1472) opgerichte Italiaanse, Monte dei Paschi di Siena) bijna ten onder ging aan een derivaten-constructie.[6] Datzelfde Monte zou sinds de kredietcrisis tot op de dag van vandaag een enorm Italiaans hoofdpijndossier blijven.

Monte zag rond de eeuwwisseling overal om zich heen investeringsbanken enorme miljardenwinsten boeken en wilde na honderden jaren 'gewoon bankieren' ook wel eens kijken wat er nou zo interessant was aan dat bankieren nieuwe stijl: in plaats van het geld van hun spaarders veilig te stallen, kochten ze er aandelen mee. Deutsche Bank kreeg lucht van Monte's winstzucht en zou wel even helpen om in rap tempo wat geld uit die aandelen te wringen door er met een derivatenconstructie de *multiplier* op te zetten. (Een paar gokken in de aandelenkoersen vervlechten dus.) Een supergoed idee. Dat ging goed totdat in 2008 de financiële crisis om zich heen begon te slaan en Monte in de problemen dreigde te raken. Ze verloren in korte tijd tientallen miljoenen en belden in paniek hun vrienden bij Deutsche op. Die werden niet warm of koud van een paar miljoentjes meer of minder en stelden ze gerust: er was geen probleem. Ze zouden wel even een nieuwe derivatendeal voor Monte verzinnen om de situatie alsnog vlot te trekken. De klassieke bankiersmentaliteit dus: als dingen fout gaan moet je niet op de blaren zitten, maar 'dubbel of niets' spelen. (Ter vergelijking: als je dat een paar avonden achter elkaar in het Holland Casino doet, word je niet meer toegelaten omdat je gokproblemen hebt. In de financiële industrie heet dat dus een winnaarsmentaliteit.)

Je voelt het aankomen: die tweede deal die alle problemen zou moeten wegpoetsen, zou juist funest blijken te zijn. Monte bleek zo lek als een mandje: in oktober 2008 stond hun verlies nog op 180 miljoen, een maand later was dat al bijna verdubbeld. Omdat de middeleeuwse bank aan het einde van het jaar zijn jaarcijfers openbaar moest maken en daarmee door de mand zou vallen, werd er een snood plan bedacht door Deutsche. (Dus na twee keer falen, het voor een derde keer proberen. Het zijn wel doorzetters bij Deutsche of niet?) Ze verzonnen een nieuwe constructie waardoor Monte zijn enorme verliezen voorlopig niet hoefde te vermelden om daarmee een mogelijke bankrun te voorkomen. DB zou Monte hoogstpersoonlijk en uit eigen zak twee deals laten nemen voor dezelfde gok: zowel de winnende als de verliezende positie in

een derivatendeal. De winnende deal zouden ze dan aan het einde van het jaar krijgen zodat ze een mooie balans konden laten zien. Daarmee was er 360 miljoen euro aan schulden ineens poef! Verdwenen. (Omdat Deutsche niet de kerstman is, zou Monte in het volgende jaar uiteraard alsnog de verliezende deal moeten slikken.) Door honderden miljoenen tijdelijk even 'uit de boeken' te houden, hoopten ze dat de rust op de financiële markten een aantal maanden later zou zijn teruggekeerd.

Zonder in teveel detail te treden, is het toch leuk om even te kijken naar hoe dit achter de schermen werkte om aan te geven hoe debiel deze deals precies waren. Paschi moest als onderpand voor de derivaten van Deutsche namelijk Italiaanse staatsleningen opkopen om die vervolgens meteen weer aan Deutsche te overhandigen, die ze op zijn beurt op de markt verkocht om de opbrengsten daarvan direct weer terug naar Paschi over te pompen om de verliezende derivatendeal mee te verbloemen. Snap jij het nog? Het kwam erop neer dat de schulden alleen tijdelijk werden verdoezeld door ze een stukje vooruit te schuiven in de hoop dat de wereld er in de toekomst anders uit zou zien: dat de realiteit de markten zou hebben ingehaald en dat het 'probleem' zichzelf had opgelost. Feitelijk kreeg Monte met de winnende derivatenpositie gewoon een lening van Deutsche, die ze niet hoefden te vermelden waarna ze een paar jaar later stilletjes alsnog hun verlies konden nemen. Er was dus in essentie niets veranderd, maar voor het moment leek alles weer pais en vree te zijn. (Fun fact: deze frauduleuze boekhoudtrucs zouden vele jaren later alsnog door een klokkenluider naar buiten komen. Toen de ware gang van zaken duidelijk werd, kelderen de koersen van Monte alsnog, waarna ze uiteindelijk voor meer dan 6000 miljoen een bailout van de Italiaanse belastingbetalers nodig hadden waarmee de hele financiële positie van Italië nog verder onder druk kwam te staan.)

Het handelen van DB met Monte klinkt extreem, maar is eerder regel dan uitzondering. Deutsche is dan ook beschuldigd van een hele reeks criminele acties: van het misleiden van investeerders tot belastingontwijking en het witwassen van vele miljarden.[7] De Republikeinse senator Maxine Waters zei in 2019: *we know that Deutsche Bank is one of the biggest money-laundering banks in the country, in the world perhaps.*[8] Sinds de crisis in 2008 hebben ze dan ook al 17.000 miljoen(!) aan boetes en schikkingen neer moeten tellen. (Je begint nu denk ik in te zien waarom alle grote investeringsbedrijven miljardenpotten 'klaar hebben staan' voor toekomstige rechtszaken. Het is ook in de Europese bankenwereld normaal alles te doen wat niet specifiek bij wet is verboden, of erger: zelfs alles waarvan je denkt dat je er mee weg kunt komen.)

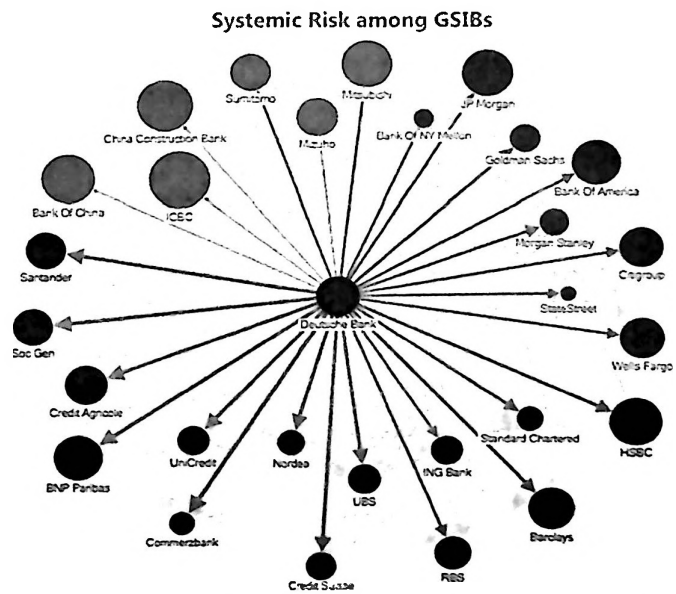
De 'Griekse' crisis

Nu we kennis hebben gemaakt met een van de grootste Europese financiële klojo's en we weten dat ook hun bedrijfscultuur tot in de kern verrot is, kunnen we verder om de rol van de bank in de Europese schuldencrisis te duiden. Een deel van de duizenden miljoenen aan schikkingen die DB moest ophoesten, (een slordige 7200 miljoen dollar) was namelijk voor hun 'rol' in het misleiden van investeerders en bij het opkopen en rondpompen van Amerikaanse rommel-hypotheken. Zoals we in het vorige hoofdstuk hebben gezien, werd deze in Amerika verkochte rotzooi wereldwijd massaal opgekocht door gretige investeringsbanken die ook een stuk van de taart wilden. Dat gold ook voor Europa. Vooral de Franse en Duitse megabanken BNP-

Paribas en Deutsche Bank waren grotendeels verantwoordelijk voor het importeren van de Amerikaanse huizenbubbel naar Europa waardoor ook wij hier allemaal snoeihard onderuit zouden gaan. Zij wilden net zo groot en machtig worden als hun Amerikaanse rolmodel Goldman Sachs en deden er alles aan om zoveel mogelijk van deze verrotte financiële producten uit de Amerikaanse huizenbubbel massaal op- en door te verkopen. (Het Amerikaanse buitenkansje voor hoogwaardige AAA-producten met een laag risico en een hoog rendement was te goed om nee tegen te zeggen.)

Doordat ze in de aanloop naar de crisis samen (tegen beter weten in) enorme bedragen aan de Grieken uitleenden, werden BNP en DB de spin in het web van de toekomstige Europese ellende. Toen de muziek stopte met spelen, hadden zij tot een ieders behalve hun eigen verbazing geen stoel meer om op te zitten. Ze hadden bakken met geld in Zuid-Europa uitgeleend en hun voorraadkamers ook nog eens vol liggen met de giftige derivatenproducten uit de VS. Alleen de fuckers bij Deutsche hadden op het hoogtepunt van de eurocrisis van 2011 voor €59.195.000.000.000: bijna zestigduizend miljard aan derivaten 'uitstaan'.[9] Laat dat even op je inwerken: zestig biljoen. Ter illustratie: het bruto nationaal product van Duitsland was in 2011 bijna 3,8 biljoen. Dat is dus meer dan vijftien keer zoveel als de totale omzet van heel Duitsland, de motor van de Unie. Het was zelfs drie keer zoveel als de 18,4 biljoen omzet die de HELE Europese Unie in 2011 bij elkaar wist te boksen. (Not so fun fact: anno 2018 hadden ze nog altijd derivaten uitstaan met een waarde van 46.000 miljard: meer dan twee keer de Amerikaanse economie. Ze stonden daarin trouwens niet alleen: in 2016 nog hadden alleen de 25 grootste banken in Amerika samen nog altijd meer dan 222.000 miljard(!!) aan derivaten in het financiële systeem.)

Vanwege al die vage financiële producten waarin ze handelden, wist feitelijk niemand precies hoe dicht Deutsche Bank of een van de vele andere banken waarmee ze verweven waren op het randje van de afgrond balanceerden. (Het stemt echter niet heel hoopvol dat de dag voordat de boeken in 2014 open moesten over de deal met Monte, de voormalige riskmanager van Deutsche zichzelf thuis heeft opgehangen.[10]) Omdat Deutsche Bank zo verstrengeld was in de financiële wereld, betitelde het Internationaal Monetair Fonds de bank om die reden in 2016 nog als 'de gevaarlijkste bank van de wereld': degene die de grootste bedreiging voor de wereldwijde stabiliteit van het financieel systeem vormde.[11] Hierboven zie je hoe de zieke spin in het wereldwijde financiële web zit.[12]

De financiële crisis die het hele financiële systeem, van Amerika tot aan Azië en alles er tussenin op zijn grondvesten deed schudden, stak op 9 augustus 2007 dan eindelijk zijn lelijke kop op. In de VS was het in de zomer van 2007 al weken onrustig door de crisis op de

huizenmarkt, maar in augustus sloeg de vonk over naar Europa. BNP moest bijvoorbeeld al snel drie van hun fondsen die belegden in de Amerikaanse rommel-hypotheken sluiten. De combinatie van die verliezen waren al zo groot, dat de tiende en de vijfde bank van de wereld zouden omvallen zonder hulp. Wouter Bos omschreef de situatie als onze toenmalige minister van Financiën als volgt: *de markt viel stil, de peilloze, inktzwarte afgrond opende zich.* Er moest geld bij komen, en niet zo'n beetje ook. Het was echter niet alsof dit een ongelukje was. DB en PNB waren de grootste banken van de economisch en politiek machtigste landen binnen de EU die dus ook het meeste te verliezen hadden. Ze waren zo'n belangrijk onderdeel van de economie dat de staat ze nooit kon laten verzuipen: de risico's daarvoor waren simpelweg te groot. Als een systeembank als Deutsche zou omvallen, zou het de hele euro met zich mee kunnen trekken, misschien zelfs het wereldwijde financiële systeem: er moest worden ingegrepen. Ze wisten dat de leningen door hun vriendjes bij de Europese centrale banken zouden worden gedekt: ook zij waren *too big to fail.*

En dus kwamen de banken die in de maanden daarvoor nog miljoenenwinsten hadden genoteerd met hun staart tussen de benen hun handjes ophouden bij de politici: of er niet wat belastinggeld beschikbaar was. Merkel die bekend stond om zuinigheid en spaarzaamheid, moest nu schoorvoetend bij het Duitse parlement aankloppen om 500.000 miljoen euro te vragen om de Duitse banken, waaronder Deutsche Bank van hun ondergang te redden. Het parlement stemde daar na veel interne strijd mee in waardoor de druk tijdelijk van de ketel was, maar gezien de enorme financiële chaos in die tijd waren de problemen verre van voorbij. Al een paar maanden later bleken dezelfde banken nog een keer hetzelfde astronomische bedrag nodig te hebben om hun hoofd boven water te kunnen houden. Dit keer omdat ze naar eigen zeggen in de problemen waren gekomen omdat Griekenland op het randje van de afgrond stond. Maar daar konden zij toch ook niets aan doen? Ze waren de dupe van de gure economische storm die zomaar uit het niets was opgestoken.

Omdat het voor Merkel politieke zelfmoord zou zijn om nog een keer met een bak belastinggeld voor dezelfde bankiers op de proppen te komen, moest er iets anders worden verzonnen. Ze vroeg het tweede steunpakket daarom niet aan voor de private investeringsbanken die zichzelf doelbewust dood hadden gegokt, maar uit 'solidariteit' met die arme Grieken. (Het was een verkapte manier om de staatssteun stiekem bij de bankiers van onze 'leiders' van Europa te krijgen. Ze moest immers íets verzinnen om deze hulp op onze kosten aan de banken goed te praten zonder op de brandstapel te eindigen.) Toen het steunpakket voor Athene er uiteindelijk kwam, ging het geld dan ook niet naar de Grieken. Het overgrote deel kwam precies volgens plan bij Deutsche en BNP terecht: van alle euro's die naar Griekenland werden overgemaakt, werd 95 procent linea recta doorgepompt naar de banken die ons in eerste instantie in deze ellende hadden gebracht.[13] Dit schrikbarende feit werd bevestigd door het ESMT in Berlijn dat alle bonnetjes naderhand nog eens heeft nagerekend: ze hebben letterlijk iedere lening en betaling naar zijn eigenaar getraceerd en kwamen tot de conclusie dat minder dan vijf procent van de hulppakketten daadwerkelijk bij de noodlijdende Griekse bevolking terecht was gekomen. Het betreffende onderzoek vind je hier.[14] (Hetzelfde gebeurde overigens met andere banken in andere landen zoals Spanje waar ING bijvoorbeeld nog vele miljarden aan slechte leningen had uitstaan.)

De banken die risicovolle leningen in Zuid-Europa waren aangegaan om een snelle winst te pakken, kregen handje contantje 'hun' geld terug. Dat was achteraf bezien ook de reden dat

Griekenland niet uit de Europese-Unie mocht vertrekken: ze konden in dat geval niet meer 'gered worden' met onze steunpakketten waarna de Franse en Duitse banken zouden zijn omgevallen. Terwijl de gewone Europeanen op straat stonden, hun baan kwijtraakten en de tering konden krijgen, werd ons belastinggeld stiekem gebruikt om het geld van private investeerders te redden. Hun jarenlange verneukeratieve gedrag werd beloond in plaats van afgestraft: ook in Europa was er kapitalisme voor de armen, en socialisme voor de rijken.

Griekenland zou tien jaar lang de rol van het zwarte schaap lijdzaam, stilzwijgend op zich nemen terwijl het land tot op het bot werd uitgekleed. De meeste staatsbedrijven werden in die periode gedwongen van de hand gedaan: hun hele land werd ontmanteld. De Chinezen kochten de havens, de Duitsers de luchthavens, de Italianen het spoor: alles wat los en vast zat, moest worden verkocht in ruil voor de nood-'hulp' waar ze niets van terugzagen. Bovendien zou Athene decennialang tikken op de vingers en draaien om de oren krijgen als ze niet keihard overal op bezuinigden. Op bijval of coulance van de rest van de familie in de Europese 'Unie' hoefden ze niet te rekenen. Eigen schuld dikke bult, dacht heel Noord-Europa. De zweep erover: had je maar niet met je vettige knoflookvingers al dat gratis geld moeten aannemen en iedereen zwart moeten laten betalen voor je gyros. Dat gold ook voor onze eigen Jeroen Dijsselbloem die als voorzitter van de Eurogroep de Grieken persoonlijk hun poten uitdraaide onder het mom van economische rechtvaardigheid.

De enorme bezuinigen die werden afgedwongen, zorgden om voorspelbare redenen voor immense problemen: de overheid is de grootste nettobetaler in een economie en ook de grootste aanjager van economische activiteit. Wanneer die geldkraan wordt dichtgedraaid, heeft dat consequenties voor de inwoners en werknemers in dat land. Die hebben minder loon en minder geld om te besteden, waardoor de overheid op zijn beurt weer minder belasting kan heffen over het loon en de uitgaven die ze anders zouden doen. (En iedereen zich maar afvragen waarom het niet wilde opschieten met hun economie.) De hele staat hield op met functioneren. Medicijnen werden niet geleverd omdat de verzekeraars de Grieken er niet op vertrouwden dat ze zouden betalen: apothekers moesten eerst lappen, en dan pas vangen. Heel de Griekse samenleving: van de jeugd tot de oudjes liep over van werkloze, depressieve, gestreste mensen die oprecht niet meer zagen hoe het ooit weer goed moest komen met hun land. Het waren de gewone gezinnen zoals de jouwe en de mijne die tussen wal en schip raakten. Die kwamen wat ze ook deden niet aan de bak en moesten jarenlang van drie euro per dag zien rond te komen. Miljoenen Grieken leefden onder de armoedegrens, duizenden mensen hebben door de financiële ellende zelfmoord gepleegd. Het zorgde er tot overmaat van ramp voor dat massa's hoogopgeleide jongeren hun families zouden verlaten op zoek naar een baan in het buitenland, terwijl ze juist hard nodig waren in hun thuisland. Door deze neerwaartse spiraal van ellende was de Griekse economie in 2017 nog altijd negen procent kleiner dan toen ze de euro in 2002 als officiële munt aannamen waarmee een hele generatie aan groei en welvaart is verdampt. Het land mag volgens officiële rapporten inmiddels misschien eindelijk weer uit de crisis zijn, maar de bevolking is permanent geschaad en het land wordt nog altijd met de nek aangekeken. Opvallend detail: pas veel later in 2018 zou Dijsselbloem erkennen dat ze/we belastinggeld hadden gebruikt om de banken te redden terwijl we de Grieken stilletjes hadden laten verpauperen. Hoewel hij het naar eigen zeggen met het beleid niet eens was, erkende 'de Dijs' dat de mensen die al jarenlang mopperden dat alles maar werd gedaan om de banken te redden ten koste van u en ik, daar feitelijk gelijk in hadden: *we spent lot of the tax-payers' money* ...

to save the banks. People criticizing us and saying that everything was being done for the benefit of the banks were to some extent right.[15] Daar komt ie nu nog eens mee! Dat hadden we graag van hem gehoord toen hij die knopen daadwerkelijk aan het doorhakken was. Het maakt de boosmakende bailouts en bezuinigingen nog een stuk minder goed te slikken vind je niet?

11 | Libië, *We Came, we Saw, he Died!*

Met het tijdperk van Bush achter onze rug zijn we een heel stuk wijzer geworden, maar misschien ook een behoorlijk stuk cynischer. Dat cynisme werd breed gevoeld, niet alleen in Amerika: de wereld was er onder zijn bestuur niet bepaald beter op geworden. Iedereen was dan ook opgelucht toen Bush zijn dubbele presidentschap er eindelijk op zat. Hij had er een hopeloze puinzooi van gemaakt en bovendien de economie in de soep laten draaien. Na acht jaar onder Bush en de neocons was het tijd voor verandering. Het mag achteraf bezien dan ook geen verbazing zijn dat Barack Obama met precies die *hope and change* boodschap werd verkozen om het wereldbestuur over een totaal andere boeg te gooien.

Iedereen haalde opgelucht adem met eindelijk een redelijke, welbespraakte president aan het roer. Alles aan zijn presidentschap voelde bijzonder. Hij was niet alleen de eerste zwarte Amerikaanse president uit de geschiedenis, maar had ook nog eens het charisma dat deed denken aan John F. Kennedy en de vastberadenheid van Martin Luther King. (Zijn te vroeg gestorven droom op gelijke kansen voor mensen van kleur leek nu eindelijk waargemaakt te kunnen worden.) Het was zijn unieke stijl in combinatie met de verkiezingsbelofte op verandering waardoor de VS zijn hoop in de toekomst en zelfvertrouwen herwon. Tijdens zijn verkiezingscampagne beloofde hij zijn toehoorders in 2007 met bijna revolutionaire woorden om de problemen bij de wortels aan te pakken en de macht van de lobby terug te dringen: *as people have looked away in disillusionment and frustration, we know what has filled the void: the cynics, the lobbyist, the special interest who have turned our government in a game only they can afford to play: they write the cheques and you get stuck with the bill. They get the access while you get to write a letter. They think they own this government, but we are here today to take it back. The time for that kind of politics is over.*[1] 'Iedereen is de afgelopen jaren gefrustreerd en ontgoocheld geraakt door het spel van de lobbyisten dat alleen zij kunnen betalen waardoor de rest van ons aan de zijlijn staan. Zij regelen hun zaakjes achter de schermen terwijl jij niet meer kan doen dan een boze brief schrijven. Ze denken misschien dat Washington van hun is, maar die tijd is voorbij. Ik ben hier om voor te stellen om het heft weer in eigen handen nemen.' Iedereen geloofde hem toen hij vastberaden zijn alom bekende credo: *yes we can!* uitsprak.

Obama leek ook de macht van het MIC en de neocons te willen doorbreken. Over het Amerikaanse leger en de vele oorlogen waarbij ze betrokken waren zei hij: *just because we have the best hammer does not mean that every problem is a nail.* (Iedere doe-het-zelver die wel eens met een hamer een schroef in de muur heeft proberen te rammen, weet dat een schroevendraaier het altijd van de hamer wint.) Hij zou Amerika niet meer in nodeloze oorlogen storten en beloofde bovendien dat hij Guantanamo Bay eindelijk zou sluiten. Hij wist bij voorbaat iedereen mee te krijgen in zijn enthousiasme en kreeg in een symbolische handeling die de tijdsgeest van dat moment aantoonde al na drie weken van zijn presidentschap de Nobelprijs voor de vrede aangereikt.

Een andere niet onbelangrijke belofte, was dat het een president met de vinger op de knip zou zijn. Obama noemde de staatsschuld die Bush onder zijn achtjarige bestuur van vijf tot tienduizend miljard had laten verdubbelen crimineel. En terecht: Bush had er in acht jaar tijd

net zoveel staatsschuld bij laten komen als alle andere presidenten vanaf het ontstaan van de Verenigde Staten dat bij elkaar opgeteld hadden gedaan! Dat was tot overmaat van ramp ook nog eens gebruikt om zijn destructieve beleid mee te financieren: zowel het opblazen van de huizenbubbel, vervolgens het 'bezweren van de bankencrisis' en de vernietiging van het Midden-Oosten was er mee betaald.

Was Obama in staat om het desastreuze beleid van de Republikein Bush en zijn neoconservatieve kliek om te draaien? We weten inmiddels dat het moeilijk is voor een Amerikaanse president om zijn eigen agenda door te voeren. Maar wat was de wereld blij met Barack. Zijn hoopvolle boodschap op vooruitgang werkte aanstekelijk, en niet alleen in de westerse wereld. Overal in de Arabische wereld braken democratische bewegingen los die in de MSM al snel tot 'de Arabische lente' werd omgedoopt. Die lente begon in 2010 in het Noord-Afrikaanse Tunesië maar zou al snel als een lopend vuurtje door de regio trekken. In een golf van democratisering moesten leiders die soms al tientallen jaren aan de macht waren in heel het Midden-Oosten het veld ruimen onder druk van de aanzwellende mensenmassa's. Het brengt ons bij Libië.

Nadat in buurlanden Tunesië en Egypte de decennialange leiders daar uit hun stoel waren gewipt, bereikte de Arabische lente in februari 2011 Libië: een verschrikkelijk, corrupt land waar een kwaadaardige tiran Moammar Kadhafi al 42 jaar lang met harde hand regeerde. In het Noord-Afrikaanse land dat pal tegenover de hiel van de Italiaanse laars aan de Middellandse Zee ligt, heerste al jaren grote werkloosheid en armoede onder de bevolking. Die zagen in de hoopvolle sfeer van de Arabische lente hun kans schoon om de brute dictator eindelijk van zijn troon te stoten.

Op internet begonnen oproepen te verschijnen om ook tegen al het onrecht van Kadhafi's regime in opstand te komen met de zogenaamde 'dag van woede'. Op 17 februari begon die opstand in Benghazi: Libië's tweede stad in het oosten van het land. De Volkskrant kopte: 'dag vol woede, geweld en angst in Libië: na 42 jaar onderdrukking lijkt niets de Libiërs meer te kunnen stoppen in hun strijd voor vrijheid en democratie'. Deze dag van woede zou uitmonden in een gewelddadig conflict tussen de dictator en de Libische bevolking toen de niet-gewelddadige opstand met geweld de kop in werd gedrukt. Bij botsingen tussen betogers en agenten vielen zeker veertien doden. Het Parool schreef: *militairen en scherpschutters schieten vanuit helikopters en vanaf daken op betogers.*[2] Dit geweld leidde tot zulke hevige protesten dat de opstandelingen erin slaagden om de Libische troepen uit de stad te verdrijven: in een paar dagen viel zelfs heel Oost-Libië in handen van rebellen. In de weken daarna verspreidde de opstand tegen Kadhafi zich vervolgens razendsnel door het hele land.

In andere delen van het land wist Kadhafi met veel geweld stand te houden. Op verschillende plekken werd dag na dag geschoten op demonstranten: de situatie liep steeds verder uit de hand. Ooggetuigen spraken van 'slachtingen' onder burgers. Het NRC kopte: 'Libische leger zet kogels en bombardementen in tegen demonstranten'.[3] Toen de Libische troepen aan de overhand leken te zijn en zich kort daarop klaar maakten om naar Benghazi terug te keren om daar orde op zaken te stellen, waarschuwde het monster Kadhafi dat ze geen medelijden zouden tonen voor de opstandelingen. Die waren op hun beurt echter ook niet bereid om in te binden. De Volkskrant schreef: *de betogers lieten zien dat angst hen niet meer tegenhoudt. Zondag verscheen Kadhafi's tweede zoon op televisie met het doel de inwoners door angst te*

verlammen. Zo zei hij dat militairen koste wat kost de eenheid in het land zullen bewaken en 'zullen vechten tot de laatste kogel'. De plaatsvervangende ambassadeur van Libië in Washington riep de internationale gemeenschap op om alsjeblieft de burgers te helpen en hen te beschermen tegen de genocide die in het land dreigde plaats te vinden. De druk op de rest van de westerse wereld om in te grijpen en een bloedbad te voorkomen, nam toe.

Op 17 maart, een maand nadat de opstand in het land begon, nam de VN-Veiligheidsraad eindelijk een resolutie aan die militair ingrijpen mogelijk maakte. Ook werd er een no-fly zone afgesproken (dat betekent dat er geen vliegtuigen meer mochten vliegen in het Libische luchtruim) zodat Kadhafi zijn eigen burgers niet meer kon bombarderen. Toch was het besluit niet unaniem: tien leden stemden voor en vijf onthielden zich (Brazilië, Rusland, India, China en Duitsland). Wat was het grootste kritiekpunt van die landen? Dat je niet zomaar een militaire interventie tegen een soeverein land kon opzetten. Maar de Midden-Oosten adviseur van Obama, Dennis Ross verwoordde de spagaat waar de westerse landen in zaten treffend. Als Kadhafi de vrije hand zou krijgen om zijn burgers af te slachten zou de VS de schuld krijgen: *everybody would blame us for it.*[4] Dus moesten ze wel, ze hadden geen keuze: de VS steunde de resolutie die zou worden gehandhaafd en gecontroleerd door Frankrijk, Groot-Brittannië en zij zelf. Deze drie landen zouden de handschoen oppakken, en als voorvechters van de democratie laten zien dat ze de onschuldige mensen in Libië niet aan hun lot zouden overlaten. Op 19 maart openden Franse gevechtsvliegtuigen de aanval op Kadhafi die maandenlang zouden aanhouden.

Ongehinderd door de bombardementen van hun eigen leider en gesteund door de luchtmacht van de NAVO-coalitie van het westen wist de volksopstand weer aan kracht te winnen: de revolutie zette zich door. Uiteindelijk verspreidde de opstand zich door heel het land, om te eindigen in de Libische hoofdstad Tripoli waar het vluchtende konvooi waar Kadhafi in zat, te pakken werd genomen. Hij zou het er niet levend vanaf brengen. Hij werd door een menigte woedende Libiërs te grazen genomen en vermoord: het was een passend en terecht einde voor een eigenzinnige dictator die zijn land jarenlang had uitgebuit, en zijn bevolking keihard had onderdrukt.

Het Libië dat niet meer bestaat

Oké, tot dusver het verhaal zoals jij het hebt meegekregen vanuit de MSM en zoals je het ook terugleest wanneer je zelf even snel op het internet wilt bijlezen hoe die verdorde Libiër ook alweer aan zijn einde was gekomen. Dat het wereldbeeld van de MSM eenzijdig is, weten we inmiddels. Maar in het geval van Libië zaten ze er wel heel erg naast. Nu is het belangrijk om op te merken dat het naïef zou zijn om Kadhafi een heilige te noemen. Hij was, net als ieder ander mens verre van perfect: ik vertel in dit hoofdstuk de andere kant van het verhaal zodat wij de waarheid ergens in het midden kunnen vinden. Met die nuance uit de weg is het tijd voor een dosis realiteit om een ietsjepietsje genuanceerder beeld van Kadhafi's Libië te schetsen. Dat gaan we doen door eerst te kijken naar het Libië dat nu niet meer bestaat.

Hoewel Libië een van de grootste olievoorraden van Afrika heeft, was het in 1951 het armste land in Afrika en een van de armste ter wereld. Hoe kan dat? Het land was decennialang gedomineerd door zijn koloniale meester Italië. Hoewel Libië na de Tweede Wereldoorlog

officieel ge-dekolonialiseerd was, was de Libische koning Idris niet meer dan een sokpop van Rome die ervoor zorgde dat het land nog altijd kon worden uitgebuit.

Libië was een gemakkelijke prooi: er leefden meer dan honderd voornamelijk nomadische volkeren in tenten die weinig met de Libische, en vooral met hun eigen cultuur en tradities voelden. Er was dus geen eenheid die tegen het onrecht kon opstaan. Dat zou onder Kadhafi veranderen. Hij was zich bewust van dit onrecht, en wilde Libië weer aan de Libiërs teruggeven. Daarvoor moest koning Idris wijken. In 1969 wist hij datgene te doen wat niemand anders voor hem was gelukt, en waarvan iedereen dacht dat het onmogelijk was. Hij verbaasde vriend en vijand door alle nomadische volkeren in Libië samen te brengen met de belofte dat ze samen een eerlijker en welvarender leven konden leiden door de Libische rijkdommen te delen. Met zijn verbindende woorden kon de revolutie worden uitgevoerd zonder dat er ook maar één schot werd gelost: het was een vredige en een bloedeloze coup. Er was ook geen invloed of manipulatie van buitenaf. Het Libische volk besloot zelfstandig en unaniem dat ze voor hún Libië een andere koers wilden: geen onderdrukking en armoede meer, maar vrijheid en het delen van de welvaart.

Kadhafi's voornaamste doel was om Libië weer voor de Libiërs te maken: om het niet te laten uitzuigen en domineren door het koloniale imperialistische westen. Het eerste dat het postkoloniale Libië na de coup deed, was dan ook het verwijderen van de Britse en Amerikaanse militaire bases in het land. Hoewel beide nog verwoede pogingen deden om een deal met Kadhafi te sluiten om te mogen blijven, moesten ze in 1970 tegenstribbelend het land verlaten. Drie jaar na de revolutie nationaliseerde hij de olievelden om met de opbrengsten daarvan voor de Libische samenleving te kunnen betalen. De winsten van de olie-export moesten volgens Kadhafi worden gedeeld met de bevolking zodat iedereen er baat van kon hebben. Het moest daarnaast zoveel mogelijk aan zaken worden besteed die een praktisch nut dienden zoals infrastructuur, huisvesting, sociale voorzieningen, onderwijs en medische zorg.

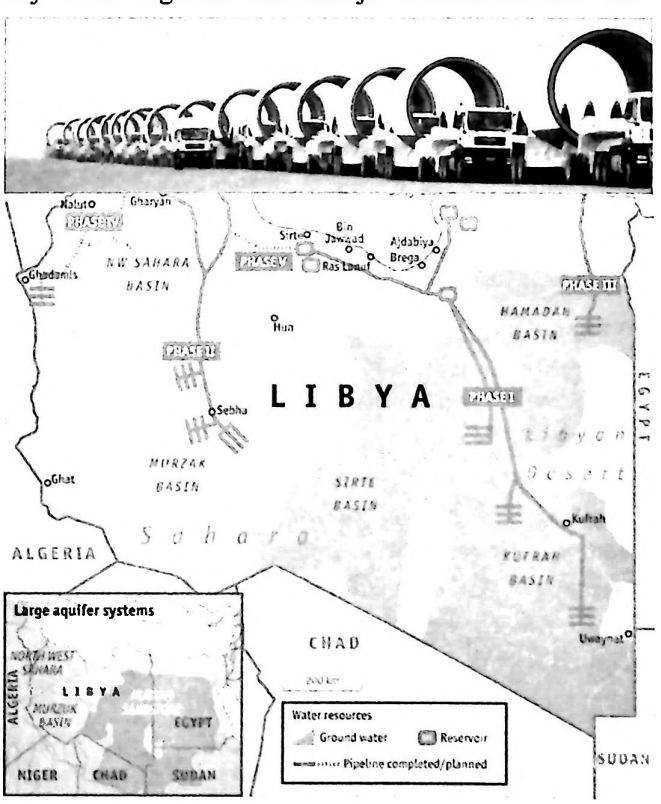
Kadhafi zou Libië totaal transformeren. Toen hij het in de revolutie van de Italiaanse uitknijper Idris overnam, leefde veertig procent van de Libische mensen in hutjes en tenten: daar zou snel verandering in komen. Een dak boven je hoofd was volgens Kadhafi namelijk een basisrecht waar ieder mens beschikking over moest hebben: als je geen huis kon betalen, kreeg je er een toegewezen. In zijn 'Groene Boek', waarin hij zijn politiek filosofische droomscenario voor de Libische samenleving beschreef (en waarvan hij wilde dat iedereen het op school zou lezen), stelde hij: *the house is a basic need of both the individual and the family, therefore it should not be owned by others.*[5] 'Het huis is een basisbehoefte en daarom zou niemand ervoor van een ander afhankelijk mogen zijn'. (Probeer dat er maar eens door de krijgen in de westerse wereld.) Voor de mensen die hun hele leven in tenten woonden, was het best even schrikken toen ze hun intrek in huizen mochten nemen zonder dat ze huur hoefden te betalen. Ook de elektriciteit in alle huizen was trouwens gratis: het land kende geen elektriciteitsrekeningen.

Kadhafi wilde de jeugd opleiden om het land weerbaar voor de toekomst te maken. Daarvoor werden kosten noch moeite gespaard. Er was gratis onderwijs en zorg van een hoge kwaliteit: de universiteiten en ziekenhuizen waren *impressive by any international standard.*[6] (Vergelijk dat eens met ieder ander Afrikaanse land.) Wanneer je als jonge Libiër de opleiding die je wilde volgen niet in eigen land kon vinden, was je vrij om daarnaar op zoek te gaan in het buitenland. De staat betaalde in dat geval de reis, het verblijf, het leefgeld en de scholing. Hetzelfde gold

voor medische zorg en eventuele buitenlandse behandelingen die in eigen land niet werden aangeboden.

De inzet werd beloond met een klinkend resultaat: terwijl bij zijn aantreden nog maar een kwart van de mensen in het land kon lezen, had een kwart van de mensen een universitair diploma toen de opstanden in 2011 uitbraken. Wanneer je dan een diploma had behaald maar geen baan kon vinden binnen je eigen specialisme, betaalde de staat het gemiddelde van wat je collega's in dat vakgebied verdienden totdat je zelf die baan had gevonden. Voor 'gewone' werklozen was er een royale uitkering van ongeveer 750 dollar (iets wat überhaupt in de Afrikaanse of Arabische wereld bijna niet voorkwam). Voordat je denkt: is die 750 piek niet karig? Besef dan dat er geen woonlasten waren voor de Libiërs. Als je een auto wilde kopen, betaalde de staat de helft van het aankoopbedrag. De benzine die erin moest, kostte veertien cent per liter. Er was in het land dan ook geen grote ongelijkheid en er waren geen krottenwijken. Nogmaals: onderwijs, zorg, huisvesting en geld om van te kunnen eten en leven behoorden in Kadhafi's Libië tot de basale mensenrechten.

Dat was niet de enige manier waarop de levensstandaard van de Libiërs werd vergroot. Als je als Libische moeder een kind baarde, kreeg je 5000 dollar startgeld per geboren baby cadeau om te zorgen dat je goed beslagen ten ijs kwam om de nieuwe kleine Libiërs in hun kwetsbare jonge jaren te begeleiden. Hetzelfde gold voor Libische gezinnen: als je trouwde, kreeg je als Libisch stel 60.000 dinars (50.000 dollar) door de staat overgemaakt zodat je met je kersverse gezin een nieuw leven kon starten. (Ik hoef het verschil met alle millenials die in het ontwikkelde westen nog bij hun ouders thuis wonen omdat ze de peperdure huizen niet meer kunnen betalen eigenlijk niet te benoemen.) Het waren niet alleen de 'knappe koppen' die werden beloond. Als je een boerenbedrijf wilde beginnen waarmee je Libische monden kon voeden, kreeg je de landbouwgrond, de boerderij, de machines, het vee en de zaden van de staat om te kunnen beginnen. Als je nu denkt dat een boerderij in een woestijn geen heel goed idee is: daar had ome Moammar ook aan gedacht. Wij zien ons als Nederlanders graag als wereldkampioen watermanagement, maar Kadhafi kon er ook wat van: zijn meesterwerk was het 'Great man made river project'.[7] Dit grootste irrigatieproject in de wereld bestond uit duizenden kilometers aan meters brede, ondergrondse pijpleidingen en aquaducten die in staat waren 6,5 miljoen kubieke liter(!) vers water door het hele land te pompen. Om het concreet te maken: dat is net zoveel als er in 200 jaar door de rivier de Nijl stroomt.[8] (Dat water

kwam uit honderden ondergrondse bronnen van soms wel honderden meters diep die ze hadden gevonden in hun zoektocht naar olie.) Het bracht water naar de steden en tot diep in de woestijn waardoor die droge woestenij werd omgevormd tot vruchtbare landbouwgrond waarmee de Libiërs zichzelf van voedsel konden voorzien.

Deze 'groene revolutie' maakte deel uit van Kadhafi's droom om Libië volledig onafhankelijk van anderen te maken. Het 33.000 miljoen kostende project werd dan ook volledig door eigen geld, schuldenvrij gefinancierd door hun eigen staatsbank: Libië was volledig zelfvoorzienend en het enige schuldenvrije land van het Afrikaanse continent. De banken in Libië waren van de staat en leningen aan alle Libische burgers werden altijd tegen nul procent rente verstrekt, zonder uitzondering. Het heffen van rente op eigen burgers werd als immoreel gezien en was zelfs wettelijk verboden.

Het resultaat was helder: de levensstandaard van de Libiërs schoot omhoog. Terwijl ze in 1950 gemiddeld nog veertig dollar per jaar verdienden, was dit in 1979 al meer dan 8000 dollar per jaar: dat was meer dan in moderne westerse landen zoals Groot-Brittannië in die tijd, en dat alles binnen tien jaar. In 2011, na veertig jaar onder Kadhafi's leiderschap was het land van een van de armste van de wereld, naar de meest succesvolle van het Afrikaanse continent gegaan. De levensverwachting ging van iets meer dan vijftig jaar bij zijn aantreden tot ongeveer 75 in onze eeuw: de Libiërs kregen er onder zijn leiding 25 jaar bij! Dit werd bevestigd door professor Garikai Chengu: een specialist in het Midden-Oosten aan de prestigieuze Harvard Universiteit. Hij schreef: *colonel Kadhafi inherited one of the poorest nations in Africa; however, by the time he was assassinated, Kadhafi had turned Libya into Africa's wealthiest nation.* Kadhafi had Libië gedurende zijn leven van een van de armste naar het rijkste land van Afrika getransformeerd. Het had volgens hem, gemeten per inwoner de hoogste omzet en de hoogste levensverwachting van heel het continent. Er leefden minder mensen onder de armoedegrens dan in Nederland!

Maar er was nog meer bewerkstelligd dan alleen gedeelde rijkdom in het land. Zodra Kadhafi aan de macht was, zijn de vrouwenrechten in het land er extreem op vooruit gegaan. Hoewel de Islam de belangrijke geloofsovertuiging in het land was en een sterke invloed op de cultuur had, was hij fel tegenstander van politieke islamisten of religieuze fundamentalisten. Vrouwen hoefden zich daarom niet te bedekken, hoefden niet te trouwen als ze daar geen zin in hadden en mochten scheiden van hun man wanneer het huwelijk niet meer voldeed waarbij ze dezelfde rechten als hun ex-partner hadden (ook het kinderhuwelijk werd onder Kadhafi trouwens verboden). Er kwam zelfs voordat ieder huwelijk werd gesloten een imam naar de vrouw toe om in een privégesprek te controleren of ze wel echt wilde trouwen en of ze niet onder druk werd gezet. (Wanneer er wel sprake was van druk, mocht ze het huwelijk alsnog annuleren en moest de imam volgens de Libische wet de vrouw in kwestie in bescherming nemen tegen de families.) Ook kregen vrouwen hetzelfde loon betaald als mannen voor hetzelfde werk en hadden ze toegang tot het hoger onderwijs: allerlei zaken die ongehoord waren in die tijd, laat staan in een Arabisch land. De Human Rights Council van de Verenigde Naties bevestigde dit toen ze (twee maanden voordat de bombardementen begonnen) een rapport uitbrachten waarin Kadhafi's Libië werd gehuldigd voor het opkomen voor en beschermen van de mensenrechten in het land: met name op het gebied van vrouwenrechten.[9] Kadhafi's overheid beschermde: *not only political rights, but also economic, educational, social and cultural rights.* In een online peiling van Amnesty International USA werd hij tweede in de 'Human Rights Hero'

verkiezingen van 2011. Nogmaals: dit was een maand voordat de Westerse overheden Kadhafi ervan beschuldigden dat de brute tiran zijn eigen bevolking aan het afslachten was.

Ook cultureel gezien wilde Kadhafi de Libische samenleving omvormen via een culturele revolutie zodat het volk trots kon zijn op hun land en het daarmee zijn kans op een plaats in de toekomst kon vergroten. Hij wilde zijn bevolking politiek gezien laten ontwaken. Om zijn landgenoten mee te laten doen in de politiek richtte hij daarom overal in het land *people committee's* op. Het was Kadhafi's alternatief voor de westerse varianten van directe democratie die volgens hem bureaucratisch, inefficiënt en corrupt waren. (Hoewel zijn ideeën door de meeste westerse 'experts' als mafklapperij van een flamboyante dictator werden afgedaan, zijn die door vele andere academici die wel verder durfden te kijken dan hun neus lang was, erkend als een serieus alternatief voor Afrikaanse landen en andere delen van de derde wereld. Het bood een vorm van directe democratie waar het westers model met meerdere politieke partijen resulteerde in corruptie, chaos en etnische en tribale conflicten.)

In zijn Groene Boek riep hij op om in opstand te komen tegen traditionele vormen van autoriteit, om zich vrij te maken van de corporate elite, buitenlandse bankiers en andere krachten: in plaats van slaven van multinationals moesten burgers zichzelf verenigen in samenwerkingsverbanden om persoonlijke rechten af te dwingen. (Omdat Libië zijn eigen bank had, hoefde het land geen leningen in het buitenland af te sluiten: ze stonden bij niemand in het krijt, konden volledig hun eigen broek ophouden en dus ook door niemand worden gemanipuleerd.) Je begint inmiddels te begrijpen waarom Kadhafi een doorn in het oog van de Westerse mogendheden was en waarom hij op de zeven uit vijf memo stond: er zijn landen voor minder omvergeworpen.

We kunnen inmiddels stellen dat het beeld wat wij in de MSM van Kadhafi's Libië kregen voorgeschoteld en wat jij in je hoofd had niet helemaal bij de werkelijkheid aansloot. (Waarom je hier niets van op tv hebt gezien of in de kranten hebt gelezen, snap je inmiddels ook.) Maar als hij Libië zo op wist te laten bloeien, waarom moest hij dan wieberen? Wat was het grote gevaar dat het kleine Libië bracht? Wat waren precies de belangen? Voordat we die vraag kunnen beantwoorden, moeten we een kleine zijstap maken naar het Afrikaanse continent waar Kadhafi's Libië deel van uitmaakte.

Africa unchained

Het Afrikaanse continent heeft een enorme overvloed aan mineralen, mensen en kostbare grondstoffen. Desondanks lijkt het economisch maar niet echt te willen vlotten op het zwarte continent. Het heeft de twijfelachtige eer dat het de grootste concentratie derdewereldlanden die onze aardbol kent op zijn landmassa heeft. Het is ook het enige continent dat voor een groot deel nog altijd is verstoken van elektriciteit. Waarom is dat? Het is in ieder geval ten dele te verklaren door de eeuwenlange kolonisatie in het gebied waardoor het met een dubbele valse start is begonnen. De armoede is zoals we zullen zien voor een belangrijk deel het gevolg van eeuwenlange plunderingen die er hebben plaatsgevonden.

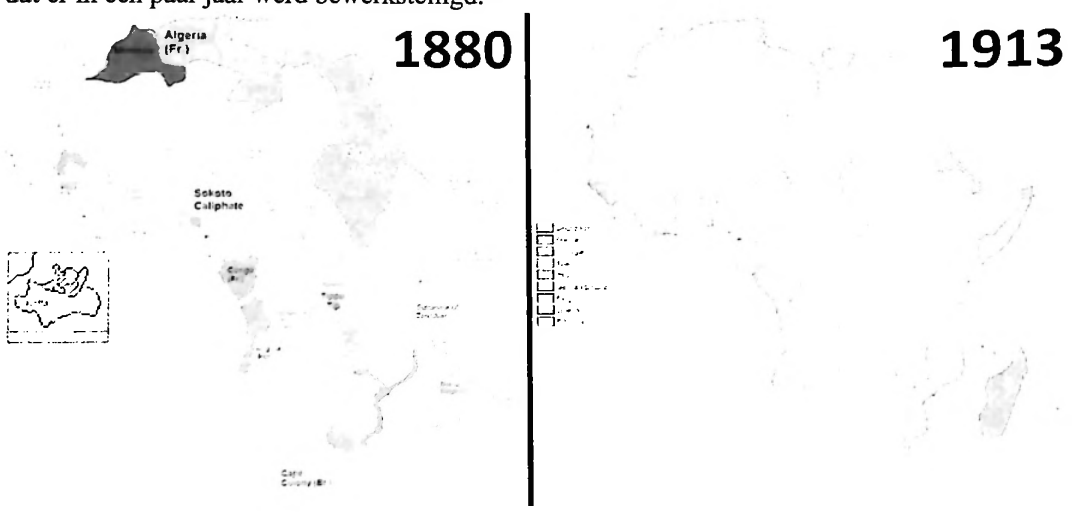
De geschiedenis van Afrika is een treurige: de fundering van de hedendaagse armoede ligt bij de uitbuiting door koloniale landen met een 'VOC-mentaliteit'. Europa was aan het einde van de middeleeuwen (rond 1500) namelijk nog relatief arm terwijl Afrika, Azië en Amerika daarentegen relatief goed gedijende gebieden waren. Sinds de tijd van de kruisvaarders zijn die

rollen omgedraaid. Hoewel wij in het westen kruisvaarders en kruistochten als iets relatief onschuldigs of zelfs positiefs zien (men trok er in naam van de Heer op uit om het woord Gods te verspreiden), was de realiteit een stuk killer.

In het kielzog van kruisvaarders, kwamen de kolonisten die niet alleen zieltjes, maar ook grondstoffen wilden winnen. Het toe-eigenen van die goederen ging gepaard met structureel geweld en uitbuiting. Wat voor ons als een 'gouden eeuw' de geschiedenisboeken in ging, was een drama voor een heleboel anderen. Europa werd al snel het centrum van een ongelijke wereld waar alle rijkdom en macht geconcentreerd was. Die machtspositie werd vakkundig uitgebuit, onder andere in de lucratieve slavenhandel waar naast de Britten, Portugezen en Spanjaarden ook Nederland zich schuldig aan heeft gemaakt.

Ter illustratie als voorbeeld van die uitbuiting: in Afrika werd een bepaald type schelpen (kauri-schelpen) al eeuwenlang als betaalmiddel gebruikt omdat die schelpen redelijk schaars waren. Dat betekende dus dat ook slaven voor schelpen konden worden gekocht. Omdat slavenhandelaren die schelpen elders op de wereld goedkoop op de kop konden tikken, werden bootladingen slaven voor een habbekrats gekocht. (Er ontstond in de 18e eeuw zelfs een enorme handel in de schelpen puur en alleen om de slavenhandel mee te financieren.)

De slavenhandel die pas tweehonderd jaar geleden(!) officieel is afgeschaft, heeft een groot deel van Afrika en zijn samenleving ontwricht. Met het einde daarvan was het verdriet van Afrika echter nog niet voorbij. Richting de vorige eeuwwisseling werden er nog altijd landen gekoloniseerd, zo ook op het Afrikaanse continent.[10] De verdeling daarvan werd ook wel de 'wedloop om Afrika' genoemd. Het was de normaalste zaak van de wereld: iedereen deed eraan mee. Je telde niet mee als écht land als je niet minstens een paar overzeese kolonies in je broekzak had. Het continent zou uiteindelijk vrijwel volledig aan zijn blanke medemens worden onderworpen. Portugal, België, Duitsland, Spanje en Italië deden hun best maar Engeland en Frankrijk wisten in deze race de meeste vierkante meters Afrikaanse grond te vergaren. (Frankrijk pakte Algerije en Marokko tegenover de Spaanse kust, en uiteindelijk zo'n beetje heel de linkerbovenhoek van het enorme continent. Groot-Brittannië kon in het noorden Egypte en Sudan claimen en van daaruit een groot deel van Oost-Afrika helemaal naar beneden tot en met Kaap de Goede Hoop in Zuid-Afrika op zijn conto schrijven.) Zie hier het enorme verschil dat er in een paar jaar werd bewerkstelligd.[11]

Die Afrikaanse landen stonden niet alleen leuk op je CV, maar mochten ook zo efficiënt mogelijk worden leeggezogen. De weinige spoorwegen die het continent kent, hebben dan ook geen logische 'van A naar B route' maar zijn alleen maar door de kolonisten aangelegd voor de export: ze liepen direct van een grondstofrijk gebied naar de haven om te worden afgevoerd en verscheept. Ook in meer 'beschaafde tijden' was uitbuiting dus nog altijd aan de orde van de dag. (Not so fun fact: dat gold niet alleen voor Afrika, ook de rest van de wereld zoals bijvoorbeeld India werd keihard door de Britten uitgebuit. Een pijnlijk en berucht voorbeeld hiervan komt uit het einde van de 19e eeuw. Ondanks het feit dat er toen zes tot tien miljoen(!) Indiase mensen stierven aan de hongerdood werd het Indiase graan nog altijd stoïcijns met treinladingen vol richting de Britse schepen in de havens vervoerd voor de export: er moest natuurlijk wel een beetje verdiend blijven worden.)

Omdat het moeilijk is om als land zo'n sappige deal op te geven, zouden deze kolonies pas in de jaren vijftig en zestig (onder grote internationale druk en met frisse tegenzin) hun onafhankelijkheid worden teruggegeven. We kunnen daarmee stellen dat een deel van de Afrikaanse achterstand kan worden verklaard door de erfenis van de koloniale geschiedenis. Maar goed, daar hebben we sorry voor gezegd en dat doen we niet meer. Dus wat is het excuus van Afrika: waarom willen ze maar niet vooruit? Tijd voor de clou en de uitleg waarom dit allemaal belangrijk is voor ons verhaal. Het heeft met de grootste (ex) kolonisator van Afrika te maken: Frankrijk. We hebben inmiddels kort gelezen dat Frankrijk samen met de 'usual suspects' Groot-Brittannië en de VS vooropliep om Kadhafi van zijn troon te stoten. Maar zo hebben we de Fransen nog niet eerder gezien in dit boek. Waarom zijn zij zo begaan met het zwarte continent sinds die landen onafhankelijk zijn geworden?

Frankrijk was in de jaren zestig en zeventig in eerste instantie al vrij laat met het erkennen van de onafhankelijkheid van zijn kolonies. De geboden onafhankelijkheid zou echter ook nog eens geen échte onafhankelijkheid blijken te zijn: er is sinds de officiële 'bevrijding' een enorme en bewust gecreëerde afhankelijkheidsrelatie met zijn voormalige kolonies in stand gehouden in de vorm van een Franse koloniale munt. Deze zogenaamde Franc des Colonies Françaises d'Afrique (CFA) was na WO II in de kolonies ingevoerd en wordt tot groot voordeel van de Fransen tot op de dag van vandaag gebruikt. Dat hebben ze bewust zo afgedwongen.

Parijs bleek de invloed over zijn voormalige wingewesten niet los te willen laten: de onafhankelijkheid van iedere kolonie ging dan ook met een enorme strijd gepaard. Toen de Afrikaanse landen meer dan een halve eeuw geleden vrij van Parijs wilden zijn om hun eigen leven vorm te geven, waren de Fransen woest over deze ondankbare opstelling: moesten die kolonies niet eens wat meer waardering tonen voor de voordelen die ze hadden gehad van de beschaving die was gebracht? Zonder hun bezielende begeleiding zou er in Afrika helemaal niets van de grond zijn gekomen! De Fransen dreigden dan ook om alles dat ze ooit hadden opgebouwd of meegebracht weer mee terug te nemen naar hun thuisland zodat de Afrikanen er geen voordeel van konden hebben. Alles wat niet mee kon, dreigden ze kort en klein te slaan. In aanvulling daarop was het verplichte en blijvende gebruik van de CFA een absolute voorwaarde om hun zelfbeschikking terug te kunnen krijgen.

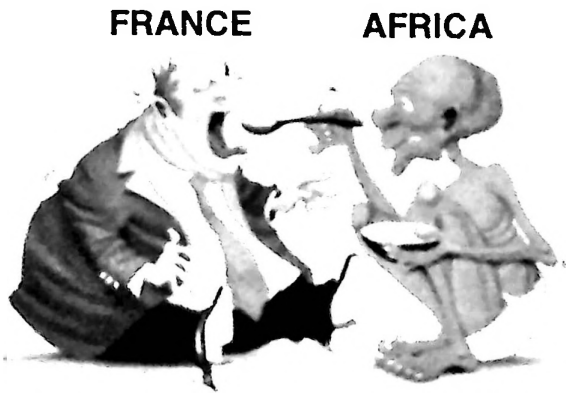
Het was geen bluf: Parijs voegde de daad bij het woord. In het geval van Guinee bijvoorbeeld werd het hele land overhoopgehaald toen ze op onafhankelijkheid aanstuurden: ziekenhuizen, scholen maar ook boerenbedrijven werden gesloopt, vee werd gedood en voedsel verbrand. Onder dreiging van deze terreur stelde de eerste president van Togo, Sylvanus Olympio dan

maar voor om in ruil voor onafhankelijkheid jaarlijks een 'koloniale boete' naar Parijs over te maken om te betalen voor de 'voordelen' die het land onder de Franse leiding had gehad. Frankrijk vond dat een redelijk compromis, maar kwam vervolgens met zo'n astronomisch hoog bedrag (veertig procent van wat het piepjonge landje jaarlijks bij elkaar wist te boksen) dat het geen haalbaar voorstel was. Geconfronteerd met deze onredelijkheid besloot Olympio daarop de CFA te laten vallen en voortaan zijn eigen geld te gaan drukken. Dat bleek geen goed idee. Een paar dagen nadat de spreekwoordelijke geldpersen waren aangezet, werd Olympio door een door de Fransen betaald rebellenleger vermoord.[12] Het was een voorbode voor wat zou komen. Net zoals Zuid-Amerika onder Washingtons wil heeft geleden, zouden in de jaren na de 'onafhankelijkheid' vele Afrikaanse leiders via dit soort regime change operaties door Parijs worden verwijderd. Alles om de CFA in stand, en de landen onder controle te houden. (In de laatste vijftig jaar zijn er 67 coups in 26 Afrikaanse landen geweest, waarvan er zestien onder 'voormalig' Frans bewind vielen. Dat is een schrikbarende 61 procent.) Er zijn dan ook nog altijd veertien Afrikaanse landen (met daarin zo'n 140 miljoen Afrikanen) die hun boodschappen nu nog altijd met de CFA afrekenen.

Wat is het voordeel voor de Fransen? Waarom willen ze Afrikanen zo graag met hun CFA laten betalen? Het antwoord op die vraag is geen nostalgie naar vroegere tijden, maar omdat de Afrikaanse landen voor het gebruik van de munt nog altijd een koloniale belasting moeten betalen. Hoewel de precieze financiële afspraken met de voormalige kolonies in schimmigheid zijn gehuld en over de specifieke bedragen wordt getwist, moeten de landen ieder jaar opnieuw tientallen procenten van hun omzet (ter waarde van in totaal tussen de tienduizenden en honderdduizenden miljoenen) naar de Franse Centrale Bank overmaken. Parijs betaalt de Afrikaanse landen daar 0,75 procent rente over en mag de rest zelf houden.[13] (Dat is nodig ook want het Franse huishoudboekje is allesbehalve gebalanceerd. De Franse overheidsuitgaven bedragen 57 procent(!) van wat er per jaar wordt verdiend: dat is een record. Dat is normaalgesproken dan ook niet vol te houden.)

Wat is het Franse excuus voor deze afspraak? Die bewaren het geld zogenaamd 'om de stabiliteit van de munt te garanderen'. Dat dit aantoonbare onzin is, blijkt uit het feit dat de Afrikanen er helemaal geen stabiele munt voor terug krijgen. In 1994 werd de waarde van de CFR door Frankrijk bijvoorbeeld nog abrupt door de helft(!) gedaan: in plaats van vijftig CFA voor één Franc moesten er voortaan honderd voor worden neergeteld. In het boek 'Africa unchained, a blueprint for Africa's future', waarvan The Washington Times zei dat de informatie erin cruciaal was om Afrika te kunnen begrijpen, en wat The Wall Street Journal een sublieme analyse van het continent noemt, wordt dit bevestigd.[14] Dat de Afrikaanse landen door de halvering van al hun waarde economisch ontzettend in de problemen kwamen, was van ondergeschikt belang voor Parijs.

Waarom hadden ze het dan gedaan? Het was noodzakelijk voor Frankrijk om op papier aan de voorwaarden van Maastricht te voldoen en toe te treden tot de euro (heeft er dan geen één land niet gesjoemeld bij de toetreding!?). Hoe Frankrijk zijn dagelijkse financiering rond krijgt, is dan ook compleet onduidelijk. Daar kwamen andere Europese landen achter toen de Franse boeken moesten worden gecontroleerd. Hoewel de koetsier van het oude continent nooit uit heeft hoeven leggen hoe dat precies werkt, snappen jij en ik hoe de vork in de steel zit: de tekorten worden aangevuld door de koloniale belastingen die jaarlijks binnenstromen. Zoals de Amerikanen de petrodollar hebben om hun munt overeind te houden, heeft Frankrijk zijn CFA.

Dat Frankrijk voor zijn eigen levensstandaard moet leunen op de Afrikanen, bevestigde de voormalig Franse president Jacques Chirac. Die zei in maart 2008 nog: *zonder Afrika, zal Frankrijk al snel afglijden naar een derdewereldland.*[15] Zijn voorganger François Mitterand waarschuwde al in 1957 bij het opgeven van de kolonies: *zonder Afrika zal Frankrijk geen geschiedenis hebben in de 21e eeuw.*[16] Is de Franse petrodollar misschien de reden dat in het land van kaas, wijn en het bourgondische leven de Frambozen rond hun zestigste met pensioen kunnen terwijl wij allemaal tot sint-juttemis moeten doorzwoegen? En dat ten koste van de Afrikanen: die rijden sinds hun 'vrijheid' dus nog altijd met de handrem er op. Een rem in de vorm van hun valuta die niet meer dan een moderne variant van het kolonialisme is.

Hoewel Frankrijk met zijn CFA aantoonbare koloniale klootzakkerij tentoonspreidt, zijn ze niet de enige die het Afrikaanse continent in de moderne tijd uitbuiten. Zij het op een minder duidelijke manier. Het slechte nieuws is: daar zijn 'wij' zelf ook schuldig aan. In de tegenlicht documentaire 'Tax free tour' wordt uitgelegd hoe de miljoenen aan ontwikkelingshulp die we vanuit het westen jaarlijks overmaken en waar we ons zelf mee op de borst kloppen, slechts een druppel op de gloeiende plaat is in vergelijking met het geld dat uit het zwarte continent onze kant op stroomt. Dit komt onder andere doordat westerse regeringen de internationale bedrijven die in Afrika opereren, tegelijkertijd toestaan om zich op papier 'bij ons' te vestigen zodat ze geen belastingen hoeven af te dragen in die landen.

Dat is helaas nog lang niet de enige manier waarop waarde wordt onttrokken aan het continent. Alles wordt eraan gedaan om maar niet af te hoeven dragen en alleen maar zoveel mogelijk waarde te kunnen onttrekken. Om economische ontwikkeling van de grond te krijgen, bieden sommige Afrikaanse landen bijvoorbeeld aan dat westerse bedrijven de eerste tien jaar belastingvrij in hun land mogen opereren. Met zo'n gunstig investeringsklimaat op de korte termijn hopen ze investeerders naar zich toe te trekken en voor de lange termijn aan zich te binden. Zodra die tien jaar voorbij zijn, zorgen diezelfde bedrijven er echter voor dat hun onderneming via een boekhoudkundige truc onder een nieuwe eigenaar valt waarna het opnieuw tien jaar belastingvrij 'mag' opereren. Als dat niet lukt, blijven ze niet om het Afrikaanse land te steunen waar ze jarenlang de faciliteiten gratis van hebben gebruikt, maar vertrekken ze simpelweg naar een buurland waar de lonen net zo laag zijn om daar van een goede aanbieding te profiteren.

Omdat Afrikaanse landen onderling geen afspraken maken en geen gezamenlijke vuist naar de betreffende landen maken, kunnen ze zonder problemen worden uitgebuit. Het karakteriseert onze roof-kapitalistische wereld waar alles is toegestaan dat niet wettelijk is verboden. Via dit soort constructies faciliteren we het uitknijpen van ontwikkelingslanden die daarmee de belastinginkomsten missen om in hun eigen onderhoud te voorzien. Er vloeien daardoor volgens Oxfam Novib duizenden miljoenen per jaar van de ontwikkelings-, naar de ontwikkelde landen.[17] (Dat is vele malen meer dan het totaal aan ontwikkelingshulp dat ze

krijgen.) Die belastingontwijking levert Afrikaanse overheden natuurlijk enorme problemen op. Zij moeten hun geld ergens anders vandaan halen en kunnen daardoor minder investeren in zaken zoals scholen, ziekenhuizen en infrastructuur. (En wij ons maar afvragen waarom ze ondanks onze miljoenen aan ontwikkelingshulp onze kant op blijven komen op zoek naar een beter leven.)

De gouden dinar

Dan is het nu tijd om terug te keren naar de Libische leider, om te kijken waarom hij precies een bedreiging voor het Westen vormde. Kadhafi wist zijn eigen arme Afrikaanse land uit de klauwen van het kolonialisme te trekken en op te laten bloeien als nooit tevoren: hij wilde diezelfde bloei, welvaart en onafhankelijkheid ook voor de rest van zijn Afrikaanse broeders mogelijk maken. Om ze los te laten breken van hun kettingen en te transformeren zoals zijn Libië was getransformeerd. Het was ook duidelijk waarom hij dat wilde: het was broodnodig. De ontwikkelingsindex van de Verenigde Naties uit 2010 laat dat glashelder zien: Libië steekt in een zee van zwart, rood en bruin met felgroen met kop en schouders boven de rest van Afrika uit.[18]

Moammar was zich bewust van het feit dat westerse landen geen belastingen betaalden in de verschillende landen en dat ze het Afrikaanse continent leeg konden kopen met geld dat uit het niets kon worden uitgeprint. Hij wist ook dat het gebruik van de Franse munt nog altijd een zware wissel trok op de tientallen miljoenen Afrikaanse gebruikers daarvan en dat het diezelfde landen in een afhankelijke en onderdanige relatie met Frankrijk hield. Het waren allemaal vormen van uitbuiting die volgens hem belangrijke oorzaken waren achter het eeuwige Afrikaanse achterblijven. Hij besloot daarom dat Afrikaanse landen zich niet langer een voor een tegen elkaar uit moesten laten spelen, maar dat ze hun krachten zouden moeten bundelen en zich moesten verenigen zoals ook de EU dat had gedaan: het zou de Afrikanen een stevigere onderhandelingspositie geven in de wereld.

Een economische Afrikaanse eenheid zou kansloos zijn zonder een eigen, onafhankelijke munt. Toen Kadhafi in 2009 voorzitter van de jaarlijks roulerende Afrikaanse Unie was, stelde hij daarom voor dat het zwarte continent de Afrikaanse gouden dinar zou moeten aannemen: een aan goud gekoppelde munt voor heel het continent. Afrikaanse grondstoffen zouden vanaf dat moment alleen nog maar met dinars, en dus met goud kunnen worden gekocht. Het zou voorkomen dat waardevolle Afrikaanse grondstoffen werden verkocht voor dollars die gewoon konden worden uitgeprint: waarde voor waarde dus, in plaats van waarde voor prut. De transitie naar een Verenigd Afrika met een door goud gedekte munt zou het continent verenigen en de macht vergroten tegen de koloniale grootmachten van vroeger. Het zou de grondstof-rijke Afrikaanse landen eindelijk de kans geven om zich uit de schulden te werken en 'nee' te zeggen tegen de uitbuiting door de eerstewereldlanden. De enorme hoeveelheid goud die daarvoor benodigd was, was geen probleem. Libië had één van de grootste goudvoorraden in de wereld: er lagen honderdduizenden kilo's in de Libische kluizen te glimmen.

Kadhafi wilde laten zien dat Afrika zich ook kon ontwikkelen zonder afhankelijk te zijn van het westerse bancaire systeem. Hij had bovendien niet alleen de wens om die droom na te streven, maar was ook bereid en in staat om ervoor te betalen. Hoewel een aantal Afrikaanse landen sceptisch waren over zijn bedoelingen, bleef Kadhafi zich inzetten voor een Verenigd

Afrika. Voor tienduizenden miljoenen per keer stichtte hij de Afrikaanse Ontwikkelingsbank en het Afrikaanse Monetaire Fonds met dit doel. In 2010 verklaarde hij dat hij bereid was om nog eens 97.000 miljoen dollar in het continent te investeren *to free it from Western influence* met als enige voorwaarde dat de Afrikaanse landen de corruptie en vriendjespolitiek zouden bestrijden.[19]

De door Libisch goud gedekte dinar zou het slavencontinent een eerlijke kans geven om voor zichzelf op te komen, en écht te delen in de wereldwijde welvaart. Het zou de economische balans in de wereld een stuk eerlijker maken, maar ook ernstig veranderen. En dat was precies het probleem. Een welvarend Afrikaans continent is een geduchte tegenspeler voor de huidige machtsbolwerken en dat is wel het laatste waar ze op zaten te wachten.

Waarom vormt een onderontwikkeld continent een bedreiging? Vanwege een aantal redenen. Afrika is enorm: het is vele malen groter dan de vertekenende platte wereldkaart van onze ronde planeet ons wil doen geloven. (Zelfs op de wereldbol komt het continent er bekaaid vanaf.) Er is zelfs een speciale website voor opgericht.[20] Met twintig procent van alle aardoppervlakte is Afrika namelijk het op een na grootste continent van de wereld. In werkelijkheid zouden Engeland, China, Oost- en West-Europa, de Verenigde Staten, India, en Japan er samen met gemak in passen. De grond zit bovendien vol met ruwe grondstoffen en een groot deel van de meer dan 1,2 miljard inwoners zijn onderontwikkelde, gretige jongeren. (Terwijl in de hele westerse wereld de vergrijzing er steeds harder in gaat hakken de komende jaren.) Kortom: Afrika als continent heeft statistisch gezien hele goede kaarten in handen. Als het die kaarten juist zou bespelen, zou het een bedreiging vormen voor huidige machtsposities.

Kadhafi was de man die deze potentie tot een realiteit kon maken. Westerse multinationals en bedrijven dreigden te worden buitengesloten uit het continent dat tot die tijd altijd heerlijk kon worden uitgebuit. Kadhafi kwam daarmee niet alleen in het vaarwater van de usual suspects maar ook in die van 'de koetsier van Europa': Frankrijk. Dat kon zijn rol als machtigste land in Afrika niet afstaan aan Libië. Hun CFA was de onzichtbare Franse kip met de gouden eieren. Als die kip de nek om werd gedraaid, zou Frankrijk al snel failliet zijn. (Nu snappen we ineens waarom de Franse president Sarkozy de grootste voorvechter was voor het omvertrappen van het Kadhafi-regime toen de revolutie eenmaal was begonnen.)

I don't care what the facts are

Opgefrist met deze kennis over Afrika en de realiteit in Libië is het nu eindelijk tijd om achter de gordijnen en de in stand gehouden fictie van het mainstream verhaal te kijken: om de feiten

van de onzin te onderscheiden en te kijken naar wat er in 2011 in Libië daadwerkelijk is gebeurd. Dat doen we met behulp van een freelance journalist/blogger met de naam: Burning Blogger of Bedlam (BBB). Hij heeft zich jaren in het onderwerp ingegraven, er vele artikelen en zelfs het boek 'The Libya conspiracy' over geschreven in een poging om kennis over het enorme onrecht dat er heeft plaatsgevonden de wereld in te helpen. (Je kunt die hier gratis downloaden.[21]) Hij zegt zelf over zijn motivatie om het te schrijven: *the utter absence of proper, investigative journalism or fact-finding in regard to Libya in 2011 was utterly astounding; which was one of the main reasons I wrote this book on the Libya catastrophe.*[22] De nu volgende analyse krijgt mede zijn diepgang op basis van zijn onderzoek.[23]

Het mag inmiddels geen verrassing meer voor je zijn dat de westerse mogendheden van Kadhafi af wilden, en het land terug onder hun controle wilden hebben. Even ter herinnering: Libië stond dan ook op het verlanglijstje van de neocons waarvan ze dachten dat ze er in vijf jaar tijd wel zeven omver konden gooien. Omdat de uitvoering daarvan vies tegenviel, waren de plannen van de deep state echter in de war geraakt. Neocon Bush was immers niet meer aan de macht: en hoe verkoop je een oorlog onder leiding van de vredelievende president Obama? Die moest nu door de volgende sokpop in uitvoering worden gebracht: zijn minister van Buitenlandse Zaken 'warlord' Hillary Clinton was de perfecte kandidaat. De Arabische lente bood het perfecte excuus: in de chaos van de opstanden en protesten zou de Libische leider kunnen worden onttroond. Zo gezegd zo gedaan: hoewel hij in de jaren voor de coup overal nog warm werd onthaald, werd Kadhafi door westerse politici en in de MSM al snel tot een dictator gebombardeerd. Hij was een overblijfsel van de oude wereld en een sta-in-de-weg voor democratie en vooruitgang: zonder hem zou alles beter worden.

Om aan te tonen dat de Arabische lente geen toevalligheid was maar onderdeel van een plan dat al decennia in werking is, moeten we eerst naar de voorgeschiedenis kijken. De oorlog tegen Kadhafi's Libië waarvan Obama achteraf zou verklaren dat het de grootste fout uit zijn achtjarige presidentschap was[24], begon namelijk niet in 2011 maar al vele jaren daarvoor. Zo lang Kadhafi aan de macht was, probeerden westerse landen namelijk al om zijn Libië vroegtijdig in de kiem te smoren. (Het verhaal vertoont sterke overeenkomsten met Saddams drietrapsraket.) Zoals we zullen gaan zien, mag het een wonder heten dat de Libische leider het überhaupt tot de 21e eeuw vol heeft weten te houden.

Al tijdens het presidentschap van Reagan in de jaren tachtig probeerde de VS om Libië net als alle andere 'afvallige' landen in Zuid-Amerika in die tijd weer terug onder controle te brengen. Kadhafi werd daarom als superschurk en als een gevaar voor de wereldvrede en democratie afgeschilderd. Er werd hem zoveel mogelijk rotzooi in de schoenen geschoven. (Zijn satellietprogramma dat de eerste Afrikaanse satelliet de ruimte in had geschoten, werd bijvoorbeeld niet gevierd maar als een langeafstandswapen weggezet.) Het maakte allemaal deel uit van het beeldvormende voorwerk om het westerse publiek warm te krijgen voor de regime change operatie die ze aan het bekokstoven waren.

Toen er in december 1985 bij aanslagen op vliegvelden in Rome en Wenen negentien mensen omkwamen, bleek al snel dat Syrië erachter had gezeten. Toch werd Kadhafi als de mastermind aangewezen. Hetzelfde gold voor een bomaanslag in Berlijn een jaar later waarbij twee Amerikaanse militairen omkwamen. Ondanks het feit dat Duitse onderzoekers van de politie aan de media bevestigden dat er geen enkel bewijs was om Libië aan de aanslagen te

koppelen. Christian Lochte van de Duitse veiligheidsdiensten verklaarde daarop dat ze in Washington uit hun nek lulden: *it is a fact that we do not have any hard evidence, let alone proof, to show the blame might unequivocally be placed on Libya.*[25] Geen enkel bewijs dus, maar Reagan had genoeg gezien: die besloot dat het welletjes was en wilde de gevaarlijke gek nu eindelijk wel eens bombarderen.

(Kleine sidenote: waarom was die Reagan toch altijd zo fel? Nu we van het bestaan van de neoconservatieven afweten, kunnen we met de kennis van nu toevoegen dat Reagan die voor zoveel ellende in Zuid-Amerika had gezorgd, in zijn leven voor het presidentschap een zeer succesvolle carrière als acteur had gehad: hij was dus allesbehalve een politiek zwaargewicht, maar wist wel hoe hij een boodschap over moest brengen/een zaal moest bespelen. Hij was bovendien net zo gemakkelijk te besturen als George Bush dat later zou blijken te zijn en stond tijdens zijn presidentschap dan ook zwaar onder invloed van de neocons. Dat verklaart ineens een hele hoop nietwaar?)

Reagan en de neocons vonden steun voor die bombardementen bij, rara Groot-Brittannië. Thatcher steunde de aanval omdat er kort daarvoor een Britse agente, Yvonne Fletcher voor de Libische Ambassade in Londen was vermoord tijdens protesten aldaar. Ze namen geen halve maatregelen: Washington bombardeerde zonder pardon Kadhafi's presidentiële paleis. Het was de eerste open en blote poging tot regime change. Hoewel de aanslag mislukte, waren ze er wel in geslaagd om 49 onschuldige burgers te vermoorden, inclusief een van Kadhafi's eigen kinderen: het vijftien maanden oude meisje Hana. (Moet je voorstellen hoe het zou zijn als een ander land ons zonder bewijs ergens van beschuldigt, en dan maar op eigen houtje het torentje of paleis Soestdijk bombardeert waarbij een van onze prinsessen wordt omgelegd. Onvoorstelbaar.)

Dat het een regime change operatie was, werd bevestigd in een artikel van Seymour Hersh die schreef dat de missie die was goedgekeurd in Washington het summum was van een vijfjarige missie om Kadhafi te vermoorden. (Hij had meer dan zeventig hoge ambtenaren in Washington, het Pentagon en bij de CIA geïnterviewd voor hij met deze stellige woorden naar buiten kwam.) De CIA was volgens hem zelfs al sinds 1981 bezig om de Libische leider uit de weg te ruimen: ruim voordat de aanslagen in Berlijn, Rome en Wenen in zijn schoenen werden geschoven. Al in 1984 trainden en ondersteunden de CIA en MI6 een geheime rebellengroep in Egypte om hem te verwijderen.

Een paar jaar later werden opnieuw Libische troepen betaald en getraind door de CIA om de dictator omver te werpen (net zoals ze bij de Contra's hadden gedaan). De New York Times schreef er in 1991 het stuk '350 Libyans trained to oust Qaddafi are to come to U.S' over.[26] Zoals je aan de titel kunt zien, mislukte dat plan. Dat wilde echter niet zeggen dat ze er daarna maar mee ophielden: in tegendeel. Gelekte documenten lieten zien dat ook MI6 in de jaren negentig enorme bedragen naar Libië overmaakte om groepen militanten op te bouwen die Kadhafi konden vermoorden. Dat waren niet zomaar militanten: de Britse overheid werkte samen met de Libyan Islamic Fighting Group (LIFG), een aftakking van Al-Qaida (de meesten waren voormalige 'CIA-strijders' uit Afghanistan). Ashur Shamis, een expert op het gebied van radicaal Islamisme concludeerde daarover: *there was a rise in the activities of the Islamic Fighting Group from 1995, but many in Libya would be shocked if MI6 was involved.* Een voormalig lid van de Britse binnenlandse veiligheidsdienst MI5, Davis Shayler zou van dit feit getuigen door naar de media te lekken.[27] Hij zei dat hij onderdeel van zo'n gruwelijke en snode

misdaad was geweest dat hij er wel mee naar de pers móest stappen. Hij verklaarde dat onder andere een aanslag met een granaat op Kadhafi in 1998 het resultaat van deze Britste operatie was. (Een aanslag waarvan Kadhafi toentertijd overigens zweerde dat de Britten erachter zaten maar waarvan het Westen dacht dat het de zoveelste conspiracy theory was.) Not so fun fact: ook in Engeland worden niet de misdadigers, maar klokkenluiders van misdaden bestraft: Shayler werd in 2002 bedankt voor zijn eerlijkheid met een veroordeling tot zes maanden cel. De Britse overheid kondigde daarna een zogenaamde *public interest immunity*, of *crown privilege* af waarmee het journalisten wettelijk onmogelijk werd gemaakt om over de samenzwering om Moammar te vermoorden te schrijven.

Omdat de moordaanslagen bleven mislukken, werd er dubbel zo hard ingezet op het verketteren van Libië zodat er economische sancties konden worden afgedwongen om het land op die manier onder druk te zetten. Dat resulteerde in de beschuldigingen van de bomaanslag op de Amerikaanse Pan-Am vlucht die in 1988 neerstortte boven het Schotse Lockerbie. Dit vliegtuig was op weg naar New York maar werd uiteengereten door een explosie in het bagageruim waarbij alle 259 inzittenden omkwamen. (Door de wrakstukken die op de woonwijk eronder neerkwamen, vielen daar ook nog eens elf doden.) Hoewel de geschiedenis ons heeft geleerd dat Kadhafi verantwoordelijk was voor deze beruchte aanslag, klopt daar niets van. (Het is voor ons verhaal van belang dat we uitleggen waarom.)

Wie was er wel verantwoordelijk voor de aanslag? Het zou een wraakactie van Iran blijken te zijn van wie de Amerikanen slechts maanden daarvoor ook een passagiersvliegtuig uit de lucht hadden geschoten. (Ja: als je dat niet wist, is het even schrikken.) Die aanslag vond een half jaar voor Lockerbie, in de zomer van 1988 plaats. De Amerikanen steunden op dat moment Saddam Hoessein in zijn oorlog met Iran, en lagen met hun oorlogsschepen voor de Iraanse kust in de Perzische Golf. De Amerikanen claimden dat ze de opstijgende A-300 Airbus van Iran Air voor een op hun schip neerdalend Iraans gevechtsvliegtuig hadden aangezien, en daarom uit 'zelfverdediging' hun raketten eropaf hadden geschoten. De USS Vincennes raakte het toestel waarna die brandend in de Perzische Golf neerstortte waarbij 290 mannen, vrouwen en kinderen werden vermoord. Extra pijnlijk was het feit dat het vliegtuig op weg was naar Mekka en vol zat met mensen die deel wilden nemen aan de hadj: de heilige pelgrimstocht die iedere vrome moslim wanneer dat mogelijk is eens in zijn leven zou moeten maken. (Iran's eigen 'MH-17 trauma' wordt tot op de dag van vandaag nog altijd jaarlijks herdacht.)

Nadat Reagan een paar vluchtige excuusjes had gemaakt, veranderde hij al snel van toon: Iran was volgens hem zelf verantwoordelijk voor de slachtpartij omdat ze weigerden om akkoord te gaan met het voorgestelde staakt-het-vuren van (hun) Saddam. In plaats van door het stof te gaan, gaven de Amerikanen de kapitein van de USS Vincennes en zijn 'weapons-officer' beiden de één na hoogst mogelijke onderscheiding voor hun 'handelen in vredestijd'. In de Washington Post stond: *the president of the United States takes pleasure in presenting the Legion of Merit for exceptionally meritorious conduct in the performance of outstanding service as commanding officer.*[28] Met plezier een medaille opspelden voor uitzonderlijke en uitstekende bewezen diensten nadat je net een passagiersvliegtuig vol onschuldige mensen uit de lucht hebt geknald?! Dat is toch om te janken? Ook van de toenmalige vicepresident George H.W. (opa) Bush hoefden de Iraniërs geen bijval te verwachten. Die reageerde met het gebalanceerde: *I will never apologize for the United States of America. I don't care what the facts are.*[29] Juist ja.

Uitgebreid onderzoek van meerdere journalisten, waaronder warempel het Amerikaanse Nightline zou later concluderen dat de aanval (verrassend genoeg) geen ongeluk kon zijn geweest[30]: zie hier de aanleiding voor de wraakactie boven Lockerbie. Dat het een wraakactie was, werd bevestigd door een voormalige medewerker van de Iraanse geheime dienst die naar Duitsland was gevlucht. Abolghassem Mesbahi verklaarde dat de Iraanse leider Ayatollah Khomeini, had opgeroepen tot een bomaanslag op een Amerikaanse vliegtuig *to copy exactly what happened to the Iranian Airbus*.[31] 'Oog om oog en tand om tand' dus om hetzelfde leed op de Amerikanen af te roepen. (Moet je voorstellen wat de Amerikanen hadden gedaan als de situatie zich andersom had voorgedaan.)

Radicale leden van het Palestijns bevrijdingsfront in Libanon en Syrië (PFLP-GC) die door Iran werden gesteund, zouden de opdracht onder leiding van de door de Syrische staat beschermde Ahmed Jibril oppakken. (Drie dagen na de aanslag boven Lockerbie werd de PFLP-GC dan ook tien miljoen dollar uit Iraanse zak betaald.) Dat die club verantwoordelijk was voor de massamoord, werd andermaal duidelijk doordat de aanslag bijna was verijdeld. In oktober 1988, slechts twee maanden voor de aanslag boven Lockerbie werden vier leden van die groep in Duitsland aangehouden, waarbij meerdere bommen en explosieven werden aangetroffen om vliegtuigen op te blazen. (Dit wisten ze omdat er een drukmeter in zat verwerkt die was ontworpen om in het bagageruim van een vliegtuig te ontploffen zodra die een bepaalde hoogte bereikte.) Een van de bommen zat zelfs op precies dezelfde manier in een radio cassettespeler van Toshiba verwerkt zoals die ook in de Lockerbie aanslag zou worden gebruikt. De Duitse onderzoekers wisten door de terroristen te ondervragen ook zeker dat ze niet alle bommen uit Frankfurt hadden gevonden. Het leidde tot grote onrust, en terecht: twee maanden later werd het Amerikaanse Pan-Am vliegtuig boven Lockerbie uiteengereten.

The gravest miscarriage of justice

Zodra het vliegtuig bij Lockerbie was neergehaald, hadden de veiligheidsdiensten dus eigenlijk al genoeg kunnen weten. Waarom hebben ze Syrië en Iran niet simpelweg aangeklaagd? Het pijnlijke antwoord: dat was op dat moment niet handig. In 1988 was de oorlog tussen Iran en Irak net voorbij. En hoewel Groot-Brittannië en de VS Saddam hadden gesteund, wilden ze van hem af: ze zouden zijn troepen kort daarop in Koeweit aanvallen. Om dat plan te laten slagen, hadden ze een bevriend buurland nodig van waaruit ze die oorlog konden voeren: die vonden ze in het aangrenzende Syrië. George Bush belde naar verluidt met Thatcher met het verzoek om niet verder onderzoek te doen naar de Iraans-Syrische connectie met Lockerbie, en handig genoeg zou Syrië toegang tot zijn land, en troepen voor de oorlog met Saddam in Irak verlenen.

De Amerikanen wilden geen gezeik met Syrië, niet nog meer gedoe met Iran, en zochten al jaren naar een mogelijkheid om Kadhafi aan te pakken. Lockerbie gaf daar de perfecte mogelijkheid voor. Het enige wat ze hoefden te doen was het bewijs een beetje manipuleren en het onderzoek een beetje bijsturen. Hoewel Libië in eerste instantie ook helemaal geen verdachte was, kwam de VS anderhalf jaar later ineens met 'bewijs' op de proppen waaruit de Libische connectie moest blijken. Bewijs waarvan we met de kennis van nu weten dat Washington er zelf ook niet in geloofde: openbaar gemaakte interne documenten van de Amerikaanse Defence Intelligence Agency lieten zien dat terwijl de Libiërs in 1994 nog

publiekelijk als schuldigen werden aangewezen, de Amerikanen en Britten onderling nog de PFLP-GC als de *Lockerbie-bombers* omschreven. (Hetzelfde werd door de CIA erkend.[32])

Laten we met die kennis op zak voor de grap nog even naar het mapje met de aangeleverde bewijslasten kijken, oké? De Libië-connectie draaide uiteindelijk allemaal om een vier millimeter groot restant van een printplaat die had gediend als timer voor het explosief: dat type werd volgens de Amerikanen alleen maar in Libië gebruikt. Om die claim te onderbouwen, zeiden ze dat het stukje overblijfsel van de timer was gevonden in een restant van kleding dat ook op de rampplek was gevonden (nadat het was ontploft, uiteengereten en naar beneden gestort dus. Kuch!) Die kleding kon volgens analisten worden teruggeleid naar een specifieke winkel op Malta waar de eigenaar van de winkel Tony Gauci zich op miraculeuze wijze (vele maanden na het ongeval) wist te herinneren dat een Libiër de kleding inderdaad in zijn winkel had gekocht en zich ook nog eens 'verdacht' zou hebben gedragen. Toen hem een rij met verdachten werd voorgeschoteld, wees hij de Libische Al-Megrahi aan. Weer een andere Libiër zou aan de CIA hebben verklaard dat hij Al-Megrahi inderdaad met de lichtbruine koffer had zien lopen waar de bom in moest hebben gezeten. Je begrijpt dat de zaak met al dit waterdichte bewijs rond was: Al-Megrahi moest zijn leven lang de cel in.

Omdat de onschuldige Libiër logischerwijs in hoger beroep ging tegen zijn veroordeling, ging de Schotse *Criminal Cases Review Commission* (SCCRC) tussen 2003 en 2007 nog eens al het bewijsmateriaal na. De Schotse onderzoekers hebben jarenlang ieder stukje van de bewijslast binnenstebuiten gekeerd. Ze zouden al snel tot de conclusie komen dat de Libische veroordeling totale onzin was en dat er niets van de bewijslast klopte. Een korte samenvatting van de bevindingen: het belangrijkste bewijsstuk dat met de beschuldigende vinger naar Libië wees (de timer waarmee de bom tot ontploffing was gebracht) kon niet van Libische afkomst zijn. Het vier millimeter grote fragment zou lijken op timers die Libische veiligheidstroepen gebruikten, maar een technisch onderzoek wees uit dat er fundamentele andere materialen in waren gebruikt (een amalgaam van tin en lood in plaats van met tin alleen). Dit feit was niet alleen bekend, maar was bewust verborgen gehouden in de politiedossiers.[33] Dit werd bevestigd door een voormalige Schotse politiechef die zei dat het bewijs gefabriceerd was[34], die daarin weer door een voormalig CIA-agent werd bevestigd.

Het 'bewijs' van Gauci noemden de SCCRC ook waardeloos: de kroongetuige was volgens hun totaal onbetrouwbaar. Zijn 'identificatie' van al Megrahi lukte namelijk pas nadat hij in de dagen daarvoor meerdere foto's van de Libiër te zien had gekregen. In aanvulling daarop ontdekte de SCCRC dat de kledinghandelaar dik was betaald om de 'juiste' persoon aan te wijzen: hij had twee miljoen dollar overgemaakt gekregen voor zijn bewezen diensten. (Ook dat bleef uit de politiedossiers omdat het de nekslag voor de Libische veroordeling zou zijn geweest. Die was vanaf dat moment immers letterlijk nergens meer op gebaseerd: er was geen connectie meer tussen Libië en Lockerbie.)

Ook ontdekte het SCCRC dat de Amerikanen, Duitsers en Britten allemaal wisten dat Iran voor de aanval had betaald die door de PFLP was uitgevoerd: dat stond zwart op wit in de dossiers die ze hadden opgebouwd maar die ze desalniettemin ook hadden achtergehouden in de rechtszaak. Als klap op de vuurpijl werd er een brief van de Koning van Jordanië gevonden die aan de Britse premier schreef dat Libië onschuldig was en dat de aanslag een vergelding was voor een Amerikaanse aanslag op de Iraanse Airbus op weg naar Mekka. (Opvallend detail:

de Britse overheid heeft tot twee keer toe geprobeerd om te voorkomen dat die brief openbaar gemaakt zou worden.[35])

Wat het allemaal nóg pijnlijker maakt, is dat zelfs na al die jaren, ondanks het feit dat de VS en Groot-Brittannië beter wisten, ze hevig protesteerde toen Al-Megrahi in 2009 vervroegd werd vrijlaten toen de aan kanker lijdende man de laatste fase van zijn leven thuis mocht doorbrengen. Toen de doodzieke Megrahi bij thuiskomst in Libië een groots onthaal werd gegeven, resulteerde dat in de hele Westerse MSM dan ook tot enorme ophef in de trend van: zie je wel! Libië onthaalt een massa-moordende terrorist als een volksheld. (Fun fact: Megrahi was minder ziek dan de arts zei. Hoewel hij niet maximaal drie maanden maar nog wel tien jaar kon leven, zou hij uiteindelijk drie jaar later in 2012 sterven. Not so fun fact: het Britse bedrijf BP had meegeholpen om druk te zetten op de arts om zijn verklaring te vervalsen, zodat het oliebedrijf in ruil voor zijn vervroegde vrijlating olieconcessies zou krijgen in Libië.[36] Wat leven we in een schitterende wereld nietwaar?)

Omdat iedereen met een halve brein-cel kon bedenken dat de initiële veroordeling totaal onlogisch was, ontstond er een grote groep nabestaanden van de vliegramp die ook bleven graven naar de waarheid om de verantwoordelijke voor de moord op hun geliefden te vinden. Een van die Britse nabestaanden, Martin Chadman had zijn dochter bij de ramp verloren en kwam in Washington op gesprek om met de Brits-Amerikaanse onderzoekers over de resultaten te praten. Die vertelde hem na afloop van het gesprek: *your government and our government knows what happened at Lockerbie. But they are not going to tell you.*[37] Ze wisten heus wat er die noodlottige dag was gebeurd, maar je zou het uit hun mond nooit horen. Iets wat zijn dochter in 2007 opnieuw bevestigde in het artikel in The Independent 'Do you know the truth about Lockerbie?' Een andere nabestaande van de aanslag die ook een dochter was verloren, Jim Swire noemde de veroordeling van Al-Megrahi dan ook *one of the gravest miscarriages of justice in history.*

Over grof onrecht gesproken. Omdat Kadhafi aanvankelijk weigerde om de beschuldigde Libiërs uit te leveren, werd precies zoals de bedoeling was vanaf de jaren negentig een handelsblokkade opgericht. De VN gaf een embargo op alle Libische olie-exporten: juist dat goedje waar het land en zijn bevolking het meest afhankelijk van waren. Het was een poging om het land op die manier te verzwakken en van binnenuit te veranderen.

Naast de Lockerbie-affaire zou de moord op Fletcher als de belangrijkste reden gelden om Libië de grond in te kunnen sanctioneren zonder dat iemand in het vrije westen ook maar een seconde aan de legitimiteit ervan zou twijfelen. De Britse overheid noemde de moord op haar (bij monde van minister Jack Straw) in 1998, maar liefst veertien jaar na de moord nog altijd als de belangrijkste reden om de verlammende sancties aan te houden. Achteraf bleek dat niet alleen de verantwoordelijken voor de bomaanslag, maar ook die van de moord op de agente de dans hadden ontsprongen. Twaalf jaar na het bombarderen van het Libische paleis zou een onderzoek naar de moord in een extreem goed onderzochte documentaire van Dispatches onthullen dat Fletcher niet door Libië, maar door de CIA en MI6 zelf was vermoord: het was in scène gezet zodat Groot-Brittannië de aanval op het Libische paleis kon steunen. Hoewel deze documentaire in de MSM volledig werd genegeerd, ging het Britse parlementslid Tam Dalyell er mee naar het parlement. Hij vertelde aan zijn mede parlementsleden dat het kaliber van de experts en ervaringsdeskundigen die erin aan het woord kwamen dusdanig was dat er aan hun claims niet getwijfeld kon worden. Deze bestonden onder andere uit een zeer ervaren

ballistische expert uit het Britse leger en een onderscheiden patholoog die concludeerden dat Yvonne niet door het geclaimde wapen, en niet vanaf de geclaimde positie kon zijn vermoord.

The mad dog of the Middle East

Toch was niet alles wat ze Kadhafi in de schoenen schoven volledig onterecht. Hij was volgens het Westen niet alleen een gevaarlijk gek, maar was ook een wereldwijde sponsor van terrorisme die overal de gevestigde orde omver wilde werpen. Reagan zei: *we know that this mad dog of the Middle East has a goal of a world revolution.* En dat klopt in principe. Kadhafi was een fel tegenstander van apartheid, onderdrukking en racisme en had gezegd dat hij de zwarte bevolking van Amerika wilde bewapenen om hun discriminatie te bevechten. Tijdens een toespraak in 1985 zei hij: *we have the right to fight America, and we have the right to export terrorism to them.*

We begrijpen inmiddels echter dat terrorisme een eenzijdig begrip is: het slaat op wat zij ons aan doen, niet andersom. Wat de één een terrorist noemt, is voor de ander een vrijheidsstrijder. Vind je dat een gekke opmerking? Kijk maar naar Nelson Mandela, de man die nu internationaal wordt gevierd als het boegbeeld van de strijd tegen de apartheid en ieder jaar op 'Nelson Mandela-dag' in de hele wereld wordt herinnerd voor zijn onbaatzuchtig strijd voor zwarte mensenrechten in Zuid-Afrika, was in zijn tijd een gevreesde terrorist. Toen de ANC na vijftig jaar geweldloos verzet alleen maar bot ving, besloot hij uiteindelijke via aanslagen dat onrecht te doorbreken. Een besluit waar hij (omdat er onschuldige burgerslachtoffers vielen) terecht een gevangenisstraf voor kreeg die hem naar Robbeneiland bracht waar hij uiteindelijk 27 jaar is afgebeuld.

Zonder aanslagen van enige vorm goed te keuren, begrijpen we met de kennis van nu dat een tot wanhoop gedreven Mandela bereid was om zijn leven te geven in de strijd tegen het onrecht dat toen al meer dan een halve eeuw aanhield. Wat we niet begrijpen, is hoe de generaties voor ons zo blind konden zijn voor het bestaan van dat onrecht. Toch was niet iedereen daar blind voor. Naast 'zwart' Amerika steunde Kadhafi veel meer onderdrukte groeperingen waaronder de Aboriginals in Australië, de Sandinista's in Nicaragua en Nelson Mandela in Zuid-Afrika met wie hij door de jaren heen een intensieve vriendschap zou opbouwen. Kadhafi was volgens Mandela de enige wereldleider die hem niet had laten vallen in zijn strijd tegen de apartheid en onderdrukking toen de rest van de wereld hem nog verketterde als een terrorist. De Libische leider stond namelijk al tientallen jaren eerder dan 'ons' aan de goede kant van de geschiedenis door Mandela te steunen. Met de nuance dat geweld nooit de middelen zou mogen goedkeuren, weten we met de kennis van nu dat discriminatie, segregatie en apartheid geen plek in de wereld zouden mogen hebben en dat het steunen van die (ongewapende) strijd de juiste was. Mandela en Kadhafi hadden het wat betreft de strijd tegen apartheid ruim voordat de rest van de wereld dat inzag bij het juiste eind.

Hoewel de VS Mandela verbood om Moammar te bezoeken (na 27 jaar dwangarbeid en opsluiting ga je iemand alsnog jouw wil op proberen te leggen?!), ging Nelson na zijn vrijlating dan ook als een van zijn eerste tripjes op bezoek bij Kadhafi. Hij vroeg zich hardop af waar de westerse landen het lef vandaan dachten te halen om hem te vertellen bij wie hij wel of niet of bezoek mocht komen: *those that yesterday were friends of our enemies have the gall today to tell me not to visit my brother Kadhafi.*[38] De vriendschap tussenbeide is niet verwonderlijk als

je erover nadenkt. Mandela en Kadhafi hadden ruwweg dezelfde visie: Afrikaanse soldaten zouden niet door buitenlandse machthebbers moeten worden aangestuurd. De macht van koloniale/buitenlandse partijen binnen het Afrikaanse continent waren wat hun betreft illegaal en moesten worden verboden: ze waren beide fundamentalistisch anti-kolonialistisch.

Mandela kon mede dankzij de financiële steun van Kadhafi die zijn verkiezingscampagne voor hem betaalde in 1994 de eerste zwarte president van Zuid-Afrika worden waarmee de Britse koloniale overheersing pas écht werd doorbroken. Mandela stond er dan ook op dat het afschaffen van de apartheid veel te danken had aan de Libische steun en noemde Kadhafi een van de grootste vrijheidsstrijders van de 20e eeuw. Toen de hele wereld hem liet vallen, stond Kadhafi voor hem klaar: *in the darkest moments of our struggle, when our backs were to the wall, it was Moammar Kadhafi who stood with us.*[39]

Die opvatting was natuurlijk niet in lijn met de westerse beeldvorming en het Grote Verhaal dat de Libische leider een moordende dictator was die in de internationale gemeenschap moest worden verketterd, genegeerd en geboycot. Toen Mandela president werd, drongen Westerse leiders waaronder Bill Clinton er dan ook op aan om zijn banden met Kadhafi te verbreken. Mandela weigerde uiteraard en beloonde Kadhafi met de hoogste Zuid-Afrikaanse eer voor de erkenning van zijn strijd voor de mensenrechten, de strijd tegen racisme en apartheid en heeft later zelfs zijn eigen kleinzoon naar de Libische leider vernoemd.

Mandela zou ook degene zijn die Libië weer uit de schaduw van het isolationisme en terug naar de 'gewone' wereld zou helpen. Het internationale embargo op Libische olie dat Libië al vele jaren lamlegde, werd echter niet opgeheven tenzij Kadhafi schuld erkende van de Lockerbie-ramp, en de nabestaanden het ongekende bedrag van 10.000 miljoen dollar overmaakte. Hoewel Kadhafi tegen zijn eigen volk duidelijk maakte dat het geen bekentenis van schuld was, gaf hij in 2002 in de VN-Veiligheidsraad toe. Hij moest wel om de olie weer te kunnen laten vloeien, en het land weer te kunnen laten bloeien: het was de prijs die betaald moest worden om opgenomen te worden in de internationale gemeenschap. Het waren precies de leugens die de westerse mogendheden nodig hadden om hun eigen jarenlange verdraaiing van de waarheid legitiem te laten lijken: leugens op leugens om een nieuw narratief en een nieuwe realiteit te creëren. Zijn zoon Saif zou later verklaren: *you have to accept a responsibility to get rid of the sanctions. Not because we are convinced that we did it, but because to find an exit out of this nightmare.*

Om aan te tonen dat ze geen gevaarlijk land waren en om solidariteit te tonen na de aanslagen van 9/11 besloot Kadhafi om hun leger niet verder uit te breiden en hun wapenprogramma te ontmantelen: ze hoorden er eindelijk weer bij. In de jaren daarna was er een toenadering tussen de westerse landen en Libië, en bleek Kadhafi plotseling een welkome gast bij zijn voormalige vijanden. Hij ging na een kwart eeuw als *mad-man* te worden weggezet in *no time* naar een allemansvriend. Met de Libische leider terug in de spotlights van de MSM, leerden we Kadhafi's kant van het verhaal kennen: de toekomst zag er eindelijk weer rooskleurig uit voor Libië. In dit interview met de Australische George Negus in 2010, twee jaar voor hij zou worden vermoord, stelde Negus precies de vraag hoe hij in zo'n korte tijd van schurk naar een held kon zijn getransformeerd. Hij was toch een *sponsor of terrorism*? Was dat nu niet meer het geval? Kadhafi: *de wereld is veranderd, ik heb mijn principes niet veranderd. Ik heb altijd bijgedragen aan vrijheidsstrijders: mensen wiens land bezet is en die dat terug willen. Dat willen koloniale landen natuurlijk niet. Ik was een hardliner tegen kolonialisme (uitbuiting) dat een groot deel*

van Afrika had overgenomen. Het westen ziet vrijheidsbewegingen als terroristische bewegingen. Daarom hebben ze mij zo afgeschilderd. Maar terroristen zijn geen mensen die anderen simpelweg willen vermoorden. (Het hele interview vind je hier.[40])

Hij kreeg zelfs twee uur de tijd om de Verenigde Naties toe te spreken en werd geïnterviewd door de westerse media. Dat wilde echter niet zeggen dat Kadhafi zomaar op zijn rug ging liggen, hij bleef dan ook altijd enorm kritisch naar de westerse landen. Toen bleek het ineens (met de kennis van nu) een man met behoorlijk scherpe observaties te zijn. Zo zei hij over Al-Qaida dat hoewel het een groep terroristen was waar ze het totaal mee oneens waren, ze totaal niet hetzelfde als de Taliban waren en in Afghanistan ook niet bestreden hadden hoeven worden. Ook op de Arabische top van 2008 in Syrië had hij al ruimschoots van wal gestoken over het onrecht dat Afghanistan en Irak was aangedaan en riep hij de Arabische landen op om toch vooral samen te werken en zich niet tegen elkaar op te laten zetten. (Zou hij van de zeven uit vijf memo geweten hebben?) *Waarom is Irak binnengevallen en vernietigd? Waarom moesten er een miljoen Iraki's worden vermoord? Laat onze Amerikaanse vrienden maar eens beantwoorden hoe de inval in Irak gelegitimeerd is. Is Bin Laden een Irakees? Waren de aanvallers van New York of het Pentagon Irakezen? Waren er massavernietigingswapens in Irak? Pakistan, China, Rusland, Groot-Brittannië, Frankrijk en de VS hebben ze ook. Moeten al die landen dan ook kapot? Rumsfeld en Cheney waren vrienden van Saddam en toch hebben ze hem verraden. Een buitenlandse macht bezet een land (Irak) en hangt zijn president op, en wij staan erbij en kijken ernaar, lachend. Waarom is het ophangen van Saddam niet onderzocht? Hoe kan een oorlogsgevangene worden vermoord? De president van een land en een lid van de Arabische Liga nog wel! Los van zijn politiek, want we waren het over bijna niets eens. Net als wij* (de overige Arabische landen op de top) *hier onze verschillen hebben: we delen niets met elkaar behalve deze samenkomst. Het doet me verdriet dat we elkaars vijand zijn, we verachten en misleiden elkaar, genieten van elkaars ongeluk, en heulen samen met anderen tegen elkaar. Waren we maar zo verbeten en fel tegen de échte vijand in plaats van tegen elkaar. Eenieder van jullie kan de volgende zijn.* Het zouden profetische woorden blijken te zijn. Hij kon toen nog niet weten dat zowel Libië als Syrië binnen drie jaar na zijn toespraak door oorlogen zouden worden verscheurd. Je kunt het terugkijken in deze video die in zijn geheel de moeite waard is.[41]

Kadhafi wist toen nog niet dat een brede coalitie in het westen zich klaarmaakte om ook hem een kopje kleiner te maken. Zonder dat hij het doorhad, werd Libië in een vals gevoel van veiligheid gelokt. Het bleek allemaal nep te zijn: de toenadering, de vriendschap, de handschuddingen, het gelach en de uitnodigingen. De Westerse mogendheden hadden in de jaren tachtig en negentig achter de schermen altijd geprobeerd om Kadhafi te vermoorden, en werkten daar nu nog steeds aan. Zodra ze de kans kregen, keerden ze hem weer de rug toe: het is eindelijk tijd om naar de regime change operatie van 2011 te kijken.

We came, we saw, he died!

Toen de Arabische lente in Libië aanzwelde, steunden de VS, Frankrijk en Groot-Brittannië die meteen: Kadhafi ging van de ene op de andere dag weer naar de despotische leider van een schurkenstaat. Maanden daarvoor werd hij als een warme vriend behandeld maar met de opstand van de radicalen verdween de steun als sneeuw voor de zon: Kadhafi was weer een

kwaadaardige dictator die omwille van het arme Libische volk van zijn troon moest worden gestoten.

De protesten die in de 'revolutionaire' afzetting van Kadhafi zouden eindigen, begonnen met de zogenaamde 'Day of Rage'. De aanzet tot deze 'dag van woede' waardoor vele mensen de straat op gingen, kwam echter niet uit Libië maar vanuit een oppositiegroep uit Londen: de NCLO.[42] Het idee dat de mensen in de Libische lente vredige prodemocratische burgers waren die de wapens oppakten, was dan ook een zorgvuldig geconstrueerde mythe. (Er waren vervolgens natuurlijk ook daadwerkelijk verbitterde Libiërs die na decennialang hetzelfde, iets anders wilden en in de Arabische lente een heuse democratische revolutie en een kans op vooruitgang zagen. Die zouden echter bedrogen uitkomen.) Degenen die in Benghazi het geweld lieten oplaaien, waren opnieuw dezelfde 'rebellen' die al vele jaren werden gesteund door de VS en Groot-Brittannië. Onder hen was de LIFG waarvan men wist dat het terroristen waren. Ter illustratie: in dit officiële document van de Britse overheid beschrijven ze die club nota bene als een groep die is geïnspireerd door Al-Qaida en al jarenlang het Libische regime wil vermoorden en vervangen met een *hard-line Islamic State.* (Terwijl Al-Qaida in Afghanistan en Irak nog altijd de vijand was die koste wat kost bestreden moest worden, werden de Libische radicale islamisten die de sharia wilden invoeren zonder problemen gesteund.)

> **Libyan Islamic Fighting Group (LIFG)** - *Proscribed October 2005*
> The LIFG seeks to replace the current Libyan regime with a hard-line Islamic state. The group is also part of the wider global Islamist extremist movement, as inspired by Al Qa'ida. The group has mounted several operations inside Libya, including a 1996 attempt to assassinate Mu'ammar Qadhafi.

Ondanks, of eigenlijk dankzij die kennis had de Britse overheid de lijntjes met de LIFG dan ook altijd warm gehouden. Hoewel ze hen op hun eigen website nog altijd als een terroristische groep beschrijft, zouden ze deze club wel steunen en bewapenen. Zij waren het dan ook die het 'vuurtje' zouden opstoken door Libische burgers en agenten tijdens de protesten te doden waarna de situatie uit de hand liep.

Een berucht voorbeeld daarvan was de steun aan de leider van het Libische 'bevrijdingsfront' Abdelhakim Belhadj: een voormalig Al-Qaida leider die bekend stond als 'de slager van Afghanistan' die in die hoedanigheid regelmatig met de CIA en MI6 had samengewerkt. (Hier zie je hem op de foto gaan met hardcore neocon senatoren John McCain en Lindsey Graham.[43] Not so fun fact: nadat Kadhafi was vermoord, zou de leider van de belangrijkste groep die 'wij' in het westen zouden steunen, overstappen naar de Libische tak van IS.) De steun aan deze terroristen kwam niet alleen in de vorm van propaganda in de MSM die stelde dat het vrijheidsstrijders waren, maar ook met wapens, geld, en geheime legereenheden. Zo werd de slager van Afghanistan bijvoorbeeld het bloedige geweld ingestuurd om de Libische hoofdstad Tripoli in te nemen waarbij hij hulp van zowel Franse als Britse elite commando-eenheden kreeg. Is dat moeilijk te geloven? In gelekte e-mails tussen Hillary Clinton en haar belangrijkste adviseur Sidney Blumenthal werd niet alleen besproken dat Franse, Britse en Egyptische geheime diensten de rebellen bewapenden, maar ook dat ze wisten dat deze rebellen bij Al-Qaida hoorden.[44] Onderzoeksjournalist Robert Parry zou andermaal aantonen dat de 'rebellen' al vanaf de start van de 'protesten' door het Westen werden getraind en bewapend en dat het geweld door de stiekem aanwezige westerse elitetroepen werd aangesticht.

Dat stond overigens ook gewoon in de krant geschreven. Hier heb je een paar voorbeelden van de samenwerking tussen onze westerse jongens en de 'rebellen'/terroristen. The Telegraph schreef bijvoorbeeld in het artikel 'Libya: SAS leads hunt for Kadhafi' dat betrouwbare bronnen binnen defensie bevestigden dat er al weken speciale Britse eenheden in Libië waren die hielpen bij de coördinatie van het innemen van Tripoli. Die liepen daar vermomd als rebellen rond: *Arab civilian clothing and carrying the same weapons as the rebels.*[45] The Daily Mirror schreef al in maart 2011 dat honderden Britse speciale eenheden al weken in het land actief waren.[46] Ruim voordat de 'revolutie' los zou barsten dus. Er werd zelfs met misselijkmakende arrogantie over de oorlogsmisdaden geschreven. The Dailymail vroeg Kadhafi of hij dacht dat hij kon winnen tegen hun elitetroepen: 'Fancy your chances against the SAS, Kadhafi? Elite troops and MI6 spies poised to help Libyan rebels'. The Guardian schreef in het artikel 'SAS troopers help co-ordinate rebel attacks in Libya' over deze samenwerking met Al-Qaida die vanaf het begin van de opstand al bezig was.[47] The Daily Mail beschreef hoe de westerse troepen actief tegen Kadhafi's troepen aan het vechten waren. Let op: dit was ruimschoots voordat er überhaupt een internationale resolutie was om in Libië 'in te grijpen' en terwijl onze overheden ons nog altijd verzekerden dat er in Libië niets aan de hand was. Ongelofelijk maar waar.

Dit waren de zogenaamde 'vredige opstandelingen' waar Kadhafi's leger het tegenop nam. De voorzitter van de Libische overgangsregering Mustafa Abdul Jalil zou later dan ook toegeven dat hij wist dat Kadhafi niet de opdracht had gegeven om op zijn burgers te schieten, maar dat hij meeging in de leugen om de leider van zijn troon te stoten.[48] Dit zou de reactie van zijn zoon Saif kunnen verklaren toen het Russische RT hem vroeg wie er in vredesnaam de opdracht aan de Libische troepen had gegeven om op de vreedzame demonstranten te schieten. Hij reageerde verontwaardigd: *nobody. Nobody ordered: they simply opened fire, that's it. They don't need permission to defend their barracks from armed attack.*[49] Het land werd aangevallen door gewapende troepen, en dus werd er teruggeschoten. Moammar zei dan ook dat de moorden van Libische agenten en burgers die de onrust in het land hadden afgetrapt, het werk van *'foreign agents'* waren. Die claim dat het buitenlandse huurmoordenaars waren, werd door Jalil in hetzelfde gesprek erkend. Hij gaf zelfs toe dat hij wist dat het ging gebeuren, en dat hij van tevoren was gewaarschuwd.

Het gerechtvaardigde optreden van Kadhafi's troepen tegen bovengenoemde mix van spionnen en islamisten werd door de westerse landen vervolgens als het excuus gebruikt om open en bloot met de Westerse luchtmacht 'terug te slaan' via de 'humanitaire' NAVO-interventie. De Libische leider zou volgens hen massale mensenrechtenschendingen begaan: vredige demonstranten zouden worden aangevallen door Libisch troepen en de Libische luchtmacht zou hele woonwijken in Tripoli bombarderen.

Een bizar voorbeeld van de uiteenlopende beschuldigingen die vele hoogwaardigheidsbeklederS maakten in een poging om hun militaire ingrijpen legitiem te laten lijken, was dat Kadhafi zijn troepen Viagra verstrekte. Zo stelde de hoofdaanklager van het internationale strafhof Luis Moreno-Ocampo voor de internationale pers dat er bewijs was dat het goedje niet alleen was uitgedeeld maar dat Moammar persoonlijk opdracht had gegeven tot het verkrachten van honderden vrouwen. Ook de Amerikaanse ambassadeur (en hardcore neocon) Susan Rice verklaarde nota bene in de VN-Veiligheidsraad(!) dat er Viagra werd gegeven om de verkrachtingen aan te moedigen. Hillary Clinton (waarvan later zou blijken dat

ze de belangrijke kracht was achter het Amerikaanse besluit om militair in te grijpen), verklaarde zelfs in haar rol als minister van Buitenlandse Zaken dat verkrachtingen door het Libische leger als wapen werd gebruikt.[50] De veronderstelde schendingen werden al gauw door mensenrechtenorganisaties zoals Amnesty International en Human Rights Watch onderzocht en vervolgens in twijfel getrokken omdat er geen bewijs voor kon worden gevonden.[51] Laatstgenoemde ondervond zelfs het tegenovergestelde en verklaarde dat Kadhafi júist geen burgers, maar alleen de rebellen aanpakte die zijn regering aanvielen. Daarbij bestookte zijn luchtmacht volgens hen uitsluitend rebellen, en geen burgerdoelen. (Ondanks het feit dat iedereen in de ontwikkelde wereld tegenwoordig met zijn telefoon een camera in zijn broekzak heeft zitten, was er dan ook geen enkel bewijs van opzettelijke mensenrechtenschendingen.) Om het momentum tegen Kadhafi gaande te houden, pompte de BBC (het Britse staatsjournaal) daarna de onbewezen en onzinnige claim de wereld in dat er geen bewijs zou zijn omdat de Libische vrouwen bang waren voor eerwraak en daarom niet naar voren kwamen over het onrecht dat ze was aangedaan.[52] Van al deze beweringen zou achteraf uiteraard letterlijk niets waar blijken te zijn. Het was bewust en voorbedacht beleid om op dit nep-nieuws in te zetten om zo steun voor een militaire interventie te genereren.

Kadhafi wist dondersgoed dat extremisten zoals de LIFG al jarenlang in zijn land sluimerden die niets liever wilden dan hem te vermoorden. In de westerse media zei hij aan het begin van de schermutselingen in 2011 dan ook tegen iedereen die maar wilde luisteren dat Al-Qaida en andere extremistische en salafistische groepen achter de opstand zaten. De MSM was zoals gewoonlijk echter niet geïnteresseerd in zijn kant van het verhaal. Toen Christiane Amanpour als enige Amerikaanse 'journalist' de Libische leider voor ABC interviewde, negeerde ze zijn claims dan ook volledig. Ze deed net of hij gek was en vroeg hem net zoals Saddam dat in het verleden was gevraagd uit naam van de Westerse leiders of hij Libië niet wilde verlaten. (Ik raad je aan om dit vijf minuten durende filmpje even te bekijken.[53]) Kadhafi reageerde lachend en zei: *wie zou zijn moederland willen verlaten? Waarom zou ik Libië verlaten?* Christiane: omdat de Libiërs hem zat waren misschien? Waarom zou zijn volk anders immers in de ene na de andere stad in opstand komen? Kadhafi herhaalde daarop verzuchtend dat het niet zijn mensen waren die in opstand kwamen, maar dat het Al-Qaida was die de onrust in Benghazi aan het opstoken was.

Twee weken later claimde de MSM dat Kadhafi duizenden 'onschuldige burgers' zou hebben vermoord in Benghazi terwijl zijn troepen de stad uit werd verdreven. Hij zou bovendien hebben gezegd dat hij geen genade zou tonen bij het terug innemen van die stad: het zou dé aanleiding zijn om over te gaan tot een militaire interventie. Ook die claim klopte echter van geen kant. Zoals de New York Times op 17 maart al aanhaalde, was die waarschuwing namelijk alleen aan die 'rebellen' gericht die bij hun besluit bleven om door te willen vechten zodat alleen de westerse troepen zouden overblijven. Kadhafi had de opstandelingen juist de optie aangeboden om de wapens neer te leggen en amnestie te krijgen. Om te vergeven en te vergeten zodat het land in vrede verder kon: zand erover. Diegenen die dat niet wilden, werd zelfs een vluchtroute naar Egypte aangeboden om een gevecht tot het bittere einde te voorkomen.[54] Zijn zoon Saif wordt in het artikel van de NYT geciteerd: *we don't want to kill, we don't want revenge. But you, traitors, mercenaries, you have committed crimes against the Libyan people: leave, go in peace to Egypt.* 'We willen niemand vermoorden, we hoeven geen wraak'. Iedereen was vrij om de wapens neer te leggen of vriendelijk op te rotten.

Je begrijpt dat aan die boodschap geen behoefte was. Op basis van de 'Benghazi leugen' informeerde Obama vier dagen na het bovenstaande artikel het Congres dat hij bereid was om Libië militair aan te vallen om op die manier een humanitaire ramp te voorkomen: *in support of international efforts to protect civilians and prevent a humanitarian disaster.*[55] (Burgers beschermen en een ramp voorkomen, dat klinkt goed.) Wat was de bedoeling? Ze wilden een no-fly zone afdwingen: Libië's luchtmacht en afweergeschut kapot bombarderen zodat het westen de controle over het luchtruim zou hebben en hij zijn eigen burgers niet meer kon bombarderen. Daarbij werden de Libische tanks die op weg waren naar Benghazi om de onschuldige rebellen aan te pakken (die dus westerse elitetroepen waren) ook gebombardeerd. De Britse premier Cameron verzekerde zijn eigen parlement dat deze ingreep puur en alleen om het helpen van mensen ging. Dat regime change absoluut niet aan de orde was omdat deze resolutie dat ook helemaal niet toeliet: *[this] explicitly does not provide legal authority for action to bring about Kadhafi's removal from power by military means.*[56] (Ondanks die toezegging, ondertekende hij drie weken later doodleuk een brief waarin Obama, Sarkozy en hijzelf vastlegden dat ze *a future without Kadhafi* nastreefden.[57]) Met deze formaliteit uit de weg, konden de NAVO-straaljagers nu eindelijk op weg om de Libische burgers 'te beschermen'. Libië werd aangevallen door een club landen die alleen samen MAG komen als iemand van die club zelf werd aangevallen door een ander land. Even voor de duidelijkheid: Libië had geen van de westerse landen ook maar één haar op het hoofd gekrenkt.

Het werd Kadhafi vanaf dat moment dus op alle mogelijke manieren onmogelijk gemaakt: hij werd zowel van binnenuit als van buitenaf aangevallen. Iedereen begon aan zijn stoelpoten te zagen. De door de rebellen opgerichte Libische overgangsraad (National Transitional Council, NTC) werd bijvoorbeeld al door Westerse landen erkend toen Kadhafi nog gewoon in Libië zat. Die raad zat bovendien vol met Libische politici die nog een appeltje met Moammar te schillen hadden, of bang waren om hun baan kwijt te raken. (Kadhafi was bijvoorbeeld bezig met een plan om de olieopbrengsten zonder tussenpersoon of instantie meteen naar de rekeningnummers van zijn Libische burgers door laten stromen omdat hij bang was voor corruptie zodra hij er niet meer zou zijn. Dit plan kwam neer op 23.000 dollar per jaar per persoon, en werd openlijk in de MSM besproken.[58]) Het waren deze mensen met een hele reële eigen agenda en belangen die door het Westen naar voren werden geschoven als representatieve Libiërs. Een van de hardste schreeuwers om verandering en steunbetuigers voor de 'rebellen': ene Mohammed as-Senussi was bijvoorbeeld niet geheel toevallig ook een familielid van de vroegere koloniale Koning Idris. Toch werd hij overal en nergens heengevlogen om steun voor de rebellen op te trommelen: hij mocht zelfs het Europese Parlement toespreken![59]

In een interview met BBC werd Moammar gevraagd of hij zich verraden voelde. Een vermoeide en verbitterde Kadhafi sloot zijn ogen en verzuchtte *of course it's betrayal. They have no morals.*[60] In een toespraak die werd uitgezonden op de Libische tv, legde hij uit waarom. Terwijl zijn land zwaar onder vuur lag, sprak hij zijn volk vanuit de ruïnes van het in de jaren tachtig (door de Amerikanen) gebombardeerde paleis toe. Hij waarschuwde hen voor het verraderlijke Westerse spel waar de onwetende Libiërs als levende pionnen deel van uitmaakten: *they don't care about the future of the Libyan people, or whether Benghazi lives or dies. They are attempting to destroy you and then bring (in) foreign, colonizing powers. They will transform Libya into an (extremist) Islamic Emirate and America will bomb the country under the pretext of fighting terrorism. They will turn Libya into another Afghanistan, another*

Somalia, another Iraq.[61] [62] 'Jullie toekomst interesseert ze niet: het kan ze niet schelen of de inwoners van Benghazi leven of sterven. Ze willen alleen maar ons land vernietigen zodat ze het daarna kunnen uitbuiten. Ze zullen Libië als een islamitisch-extremistisch land bestempelen en de VS zal ons bombarderen onder het excuus dat ze terrorisme bestrijden. Ons land staat hetzelfde lot als Afghanistan of Irak te wachten.'

Obama zei zich van geen kwaad bewust te zijn en speelde de vermoorde onschuld. In de New York Times mocht hij aan zijn volk uitleggen hoe de vork precies in de steel zat en dat het écht allemaal ten gunste van de Libiërs was: we *hit Kadhafi's troops ... enabling the opposition to drive him out. We hit Kadhafi's air defences which paved the way for a no-fly zone.*[63] (Zie je hoe dat werkt? Ze hebben de 'oppositie' geholpen om hem te verjagen, geen terroristen uiteraard.) De oorlog werd op touw gezet door de Amerikaanse legertak in Afrika: Africom, maar werd daarna overgenomen door de NAVO. De VS kon het zich namelijk niet nog een keer veroorloven om een land te vernietigen en zou daarom in de woorden van de Obama *leading from behind.*[64] Leidinggeven aan de operatie vanuit de achterlinie, juist ja. Dat betekende dat de Europese landen dit keer het zware werk zouden moeten doen. (Dat de NAVO zelf natuurlijk weer werd aangestuurd door de VS, was men denk ik even vergeten.)

Gedurende operatie 'Odyssey Dawn' (start van een lange reis) werd Libië maandenlang gebombardeerd. De in maart ingestelde no-fly zone was er feitelijk alleen maar om te zorgen dat Kadhafi's luchtmacht de naar hem optrekkende 'rebellen' niet kon bombarderen, zodat die ongehinderd als een horde wilden door het land konden trekken. De westerse landen fungeerden dus feitelijk als Al-Qaida's luchtmacht. Een grapje die de Canadese vliegeniers (die zo'n tien procent van alle aanvallen hadden uitgevoerd) onderling stiekem letterlijk maakten, *since their bombing runs helped to pave the way for rebel groups aligned with the terrorist group.*[65] Hun bommen maakten de weg vrij voor de rebellen. Al-Qaida functioneerde daardoor als het proxy-leger van de NAVO. Een bizarre realiteit waar niet iedereen van op de hoogte was. (Fun fact: De Noorse luchtmacht die met zes straaljagers ook ongeveer tien procent (596) van de missies had gevlogen, zou later toegeven dat ze geen idee hadden wat er zich precies in Libië afspeelde en dat ze voornamelijk afgingen op wat ze in MSM hoorden. Het officiële rapport zegt: *in such situations, decision-makers often rely on information from media and other countries.* Ongelofelijk maar waar.)

De bombardementen die werden verkocht om levens te redden, kostten volgens het NTC aan 30.000 mensen het leven. (Desalniettemin vierde het MIC feest: de kosten voor de oorlog waren namelijk 2000 miljoen per dag! Alleen de luchtafsluiting kostte al dertig tot honderd miljoen per week.[66]) Het waren niet alleen de Libische troepen en burgers die het moesten ontgelden, ook de Libische irrigatieprojecten werden door de straaljagers gebombardeerd: net zolang tot het weer een derdewereldland was, net zoals het voor de Libische revolutie was geweest. Mocht je nou denken dat dit toeval was: ook

de fabriek waar de pijpleidingen voor het project werden geproduceerd, werd gebombardeerd. Daar werd Kadhafi vervolgens overigens zelf van beschuldigd. Toen journalisten om bewijs van die claim vroegen, kon de NAVO dat niet leveren. Wel zagen de journalisten op de verschafte foto, naast de vernietigde pijpleiding een raketinstallatie staan, die ze dan weer rustig hadden laten staan.[67] Het vernietigen van de enige vers-waterbron van zeventig procent van de bevolking klinkt niet heel humanitair, vind je wel?

Ondanks die aanhoudende bombardementen, en ondanks het feit dat de NTC al de macht overgedragen had gekregen, kwamen in juli naar schatting 1,7 miljoen Libiërs naar het groene plein in Tripoli om hun steun voor Kadhafi uit te spreken en te protesteren tegen de NAVO.[68] De massa mensen droeg een zes kilometer lange groene vlag met zich mee terwijl ze '*we want Kadhafi*' scandeerden. Wat door sommige alternatieve media een van de grootste demonstraties ter wereld werd genoemd, kreeg in de MSM uiteraard geen seconde aandacht. Die bleven claimen dat het Libische volk Moammar verafschuwde. Dit werd ontkend en daarmee ontkracht door het voormalig Amerikaanse congreslid Walter Fauntry die hoogstpersoonlijk op een vredesmissie naar Libië afreisde om te kijken wat er van de claims waar was. Hij zei daarover: *contrary to what is being reported in the press, from what I heard and observed, more than ninety percent of the Libyan people love Kadhafi.*[69]

Maar één steen in de vijver maakt niet genoeg rimpels om de wereld wakker te schudden: de regime change missie zette zich uiteraard gewoon voort. Tegen de luchtmacht van veertig westerse landen maakte Kadhafi geen schijn van kans. Hoewel hij uiteindelijk op vier verschillende momenten een staakt het vuren had aangeboden en als teken van *goodwill* een deel van zijn troepen terugtrok, ging het westen daar niet op in.[70] Zelfs toen hij aanbood om het land te verlaten en alleen een kleine troepenmacht achter te laten om te voorkomen dat zijn land in handen van Al-Qaida zou vallen, werd dat afgewezen. Wanhopig verklaarde hij uiteindelijk bij de Amerikaanse overheid dat hij Libië zou verlaten: wat de VS maar wilde. Maar ook daar was geen behoefte meer aan, het was te laat. Het westen wilde geen vrede met Libië, Kadhafi moest dood. Hij werd door de door het westen bewapende terroristen uit zijn paleis verdreven waarna hij geen andere uitweg zag dan te vluchten voor de aanstormende horde barbaren.

In een groot konvooi dat de witte vlag voerde, probeerde hij zijn thuisland achter zich te laten. Hij had echter niet op de sluwe Amerikanen gerekend. Met een paar goed geplaatste anti-tank raketten uit een Amerikaanse Predator drone die al dagen het luchtruim boven zijn paleis bewaakte, werd het konvooi geraakt. Kadhafi werd met een afstandsbediening via een satellietverbinding tot halt geroepen vanuit een comfortabele stoel in Las Vegas.[71] Schitterend die techniek nietwaar? Kort daarop bombardeerden Franse straaljagers de colonne voertuigen.[72] Hoewel Kadhafi eerst nog wist te ontkomen en zich verstopte in een afvoerput, werd zijn locatie al snel door de Amerikanen aan de terroristen doorgegeven. Die meute trok hem uit een afvoerpijp en vernederde hem door hem met een bajonet in zijn achterste te steken: de Libische leider kreeg geen kans om zich in een rechtbank te verantwoorden, maar werd ter plekke bruut verkracht en vermoord. De beelden van de bebloede leider schokten de wereld. Hoewel, niet iedereen was geschokt.

De reactie van de Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken was op zijn zachts gezegd opmerkelijk te noemen. Op het moment dat het nieuws op Clinton's mobieltje binnenkwam, werd ze toevallig geïnterviewd: de camera's draaiden al. Ik raad je aan om het twaalf seconden durende filmpje even te bekijken.[73] Hillary zei met verontrustend veel plezier in haar stem,

terwijl ze zelfgenoegzaam in haar handen klapte: *we came, we saw, he died. Haha!* Niet ieder mensenleven is klaarblijkelijk even veel waard.

Het doden van Kadhafi werd ook in de MSM breed gevierd als een succes: wraak op zoveel jaren terreur van de dictator. De voorpagina's van de Britste kranten met daarop een bebloede Kadhafi schreeuwden: 'That's For Lockerbie! And For PC Yvonne Fletcher!' Meteen na de brute moord op de Libische leider vloog Hillary naar Libië waar ze verklaarde: *I am proud to stand here on the soil of a free Tripoli and on behalf of the American people I congratulate Libya. This is Libya's moment, this is Libya's victory, the future belongs to you.*[74] Nou inderdaad Libië, van harte gefeliciteerd met jullie rekolonisatie. Hier staat ze met haar blije bakkes een vredesteken te maken naast de Libische 'rebellenleiders' die in haar opdracht de parel van Afrika de nek om hadden gedraaid.

Datzelfde feestelijke gevoel werd gedeeld door de secretaris-generaal van de NAVO, Anders Fogh Rasmussen. Die verklaarde trots dat de zeven maanden durende aanval (tegen een land dat zich niet kon verdedigen) wat hem betrof een van de meest succesvolle operaties uit de geschiedenis van de NAVO moest zijn geweest. *Libyans have now liberated their country. And they have transformed the region. This is their victory.*[75] Andermaal gefeliciteerd. De Libiërs hoefden hem wat Rasmussen betrof niet te bedanken, die mochten nu gaan genieten van hun land. Eind goed al goed. Ben je er ook trots op dat wij onderdeel uitmaken van de NAVO en dat we hebben meebetaald aan deze fantastische operatie?

Mocht je het je afvragen: ook hier is inderdaad weer een schitterende film over gemaakt om ons publiek nog eens dunnetjes uit te leggen dat de oorlog terecht, noodzakelijk en logisch was. Je hoeft alleen de eerste drie minuten van de met een 7,3 beloonde actie/drama film '13 hours' te bekijken om te snappen wat het doel van de film is. Daarin wordt de MSM-versie nog eens dunnetjes herhaald: terwijl je het lichaam van de vermoorde Kadhafi door de straten ziet worden getrokken, hoor je een citaat van Obama waarin hij zegt dat Libië nu de kans had om een democratie te worden, gevolgd met: *this is a true story.*

A lesson to future generations

Het zou naïef zijn om Kadhafi als een heilige af te schilderen, maar het was ook niet de moordzuchtige, egoïstische maniak zoals de MSM hem steevast beschreef. Ja er was onvrede in het land en nee, Kadhafi was niet perfect. Maar ook in Nederland wil meer dan de helft van de bevolking het liefst dat de premier zou wieberen: kritiek op de zittende leiders is van alle tijden en hoort bij ieder land. Er bestaat in onze wereld helaas niet zoiets als onbaatzuchtig of perfect leiderschap. Als we hem daarbij vergelijken met de 'waarden' die onze westerse wereldleider uit Washington erop na houden, kunnen we wel degelijk stellen dat de wereld en Libië beter af waren onder zijn leiderschap.

Kadhafi's vreemde en wantrouwige gedrag was het resultaat van alle moordaanslagen en regime change pogingen die er door de jaren heen op hem waren gepleegd. Het feit dat dit niet uit de lucht was gegrepen, werd uiteindelijk pijnlijk duidelijk in 2011. Saif verklaarde achteraf dan ook dat ze naïef waren geweest om hun leger niet verder op te bouwen omdat ze dachten dat ze nu niet meer hoefden te vechten: *because the Europeans and Americans are our friend now.* Hoewel Iran hen had gewaarschuwd om het westen niet te vertrouwen, deed Libië dat toch. Na tientallen jaren buitengesloten, zwartgemaakt en vernederd te zijn, was de verleiding te groot om nu eindelijke weer bij de internationale gemeenschap te mogen horen. De beslissing van Kadhafi om het westen te vertrouwen en zijn schild te laten zakken, zou hem uiteindelijk zijn leven kosten. Zodra onze regeringen de kans kregen, keerden ze hem de rug toe en was zijn lot bezegeld. Zonder zijn kans in een rechtbank te krijgen, werd bij bruut en moedwillig vermoord.

Voor eenieder die zegt: ja maar, we hadden resolutie 1973 van de VN die ingrijpen tolereerde! Ik dacht het niet. Cameron zei immers letterlijk toen hij steun voor de missie vroeg: *[this] explicitly does not provide legal authority for action to bring about Kadhafi's removal from power by military means.*[76] Weet je nog? De VN-resolutie was slechts een halfbakken poging om kwade intenties te verbloemen. Er was immers geen burgeroorlog in Libië en er waren geen grootschalige demonstraties tegen Kadhafi. Dat waren door de MSM in stand gehouden leugens. Om Burning Blogger of Bedlam (BBB) te citeren: *the UN Resolution was a complete farce, demonstrating how worthless principles or rules are if they can be so easily violated by those implementing them.* Los van het feit dat de resolutie er haastig doorheen was gedrukt, was er geen enkele 'fact finding mission' aan voorafgegaan om de (door voornamelijk Franse NGO's gemaakte) claims te onderzoeken dat Kadhafi zijn eigen burgers vermoordde. Het enige wat er in de resolutie was afgesproken, was het oproepen tot een staakt het vuren en het invoeren van de 'no fly zone'. Het gaf geen goedkeuring aan het trainen en bewapenen van rebellen, noch aan het actief meevechten van speciale eenheden van westerse landen met die troepen. Het gaf geen goedkeuring aan het bombarderen van Libië en gaf geen toestemming om Kadhafi of zijn familieleden te vermoorden. Alle westerse leiders hebben dat geweten. De ironie is dan ook dat niet Kadhafi, maar de NAVO en westerse overheden de internationale wet overtraden.

Het Britse rapport[77] dat achteraf en rijkelijk te laat uiteindelijk onderzoek deed naar de inval, bevestigde dit in vernietigende conclusies. De roekeloze militaire interventie was zonder duidelijk onderzoek een regime change operatie geworden waarna het land tot overmaat van ramp aan zijn lot werd overgelaten: *drifted into an unannounced goal of regime change and shirked its moral responsibility to help reconstruct the country.*[78] Aan diplomatieke gesprekken was geen behoefte geweest, vredesgesprekken werden ondermijnd en Libië kreeg geen plek in de VN om zijn kant van het verhaal te vertellen. (We weten waarom.) Het land werd kapot gebombardeerd om levens te redden, misdaden werden gepleegd in de naam van de democratie.

Trapte iedereen er dan zo gemakkelijk in? Nee, gelukkig niet. India onthield zich bijvoorbeeld van de stemming omdat er volgens hen een gebrek aan geloofwaardige informatie uit Libië was. Ook Zuid-Amerika dat maar al te bekend is met de destructieve krachten die regime change operaties met zich meebrengen, was extreem kritisch. Brazilië onthield zich bijvoorbeeld, noemde het militair ingrijpen ongeoorloofd en was bang voor serieuze gevolgen in Libië en zijn omgeving. De president van Argentinië Cristina Kirchner veroordeelde de

resolutie en verklaarde: *when you consider that these so-called civilised countries are trying to solve problems by dropping bombs, it makes me proud to be South American.*[79] De Boliviaanse president Evo Morales ging nog verder, en eiste dat Obama zijn Nobelprijs voor de vrede direct zou inleveren.[80] Hadden wij maar wat meer van dit soort common sense in onze 'leiders'.

De oorlog die onder valse voorwendselen werd gevoerd, zou achteraf ook nog eens zinloos blijken. Een rapport van Accuracy in Media uit 2014 met de titel 'An interim report by the citizens commission on Benghazi' stelde nogmaals dat Kadhafi's dood volkomen nodeloos was omdat hij al na vier dagen bereid was geweest om concessies te doen. Het concludeert dan ook dat de oorlog in zijn geheel voorkomen had kunnen worden als het westen dat had gewild.[81] Dus waarom wilde het westen Kadhafi zo graag dood hebben? De bedreiging die hij vormde, hebben we inmiddels besproken en kan het beste als volgt worden samengevat.

Kadhafi was al decennialang een luis in de pels van het Westen: zijn Libië was het kleine Gallische dorpje dat dapper weerstand bood aan het westerse imperialisme. Kadhafi keek door de machtsspelletjes heen en probeerde met succes de voetsporen van het kolonialisme uit te wissen: hij had een oase van een verzorgingsstaat in het kurkdroge Afrika opgericht. Hij wilde die zelfbeschikking bovendien voor de rest van het Afrikaanse continent waarmaken. Hij was mondig genoeg in de Afrikaanse Liga, en rijk genoeg om er wat aan te doen. Hij was dé kans op een verenigd, vooruitstrevend en hoopvol Afrika dat voorheen als wingewest altijd heerlijk kon worden uitgebuit. In plaats van een groep slecht georganiseerde landen die moeiteloos tegen elkaar konden worden opgezet en uitgespeeld, begon het continent ineens de ambities van een machtsblok te vormen. Maar een sterk, jong, rijk en onafhankelijk Afrika met een eerlijke kans van slagen: dat moeten we niet willen. Als fel voorstander van de gouden dinar was Kadhafi bovendien een directe bedreiging voor de Franse petrodollar (CFA) en dus een bedreiging voor de 'Koetsier van Europa'. En dus moest de verbinder van Afrika die de kans had om de potentie van het continent voor het eerst in eeuwen waar te laten worden, de nek om worden gedraaid. Frankrijk zou samen met Groot-Brittannië en de VS het boontje dat hún Afrikaanse- en wereldorde wilde verstoren wel even doppen: dictator of democraat, als je niet meespeelt, ga je er af.

Met zijn moord was de kans op een sterk Afrika verkeken. Libië, de grote weldoener van en hoop voor het Afrikaanse continent was succesvol ontmanteld. Het doel van de interventie om het pad van samenwerking en zelfredzaamheid dat het Afrikaanse continent was ingeslagen te verstoren, was daarmee definitief geslaagd. De Britse, Franse, Amerikaanse en andere mogendheden die als Al Qaida's luchtmacht hadden gefungeerd, kregen van de nieuwe Libische regering sappige zakelijke (olie)deals die ze onder Kadhafi's leiderschap niet konden krijgen. Onder de vleugels van de NAVO werd de aanval in een legitiem jasje gestoken om te voorkomen dat iedereen het kon zien voor wat het was: een kille regime change en koloniale plunder.

Over aansprakelijkheid van de verantwoordelijke misdadigers hoeven we niet te dromen. In mei 2012 werd er door de in het Westen gesteunde 'regering' in de Nationale overgangsraad een wet aangenomen die immuniteit voor de rebellen verschafte en ze vrijwaarde van vervolging voor iedere misdaad die ze tijdens de regime change hadden begaan: inclusief moord, executies, verkrachting etc. Hoe verzin je het. Ook de vrijheid van meningsuiting voor de gewone Libiërs bleek niet hoog op de agenda te staan bij de 'prodemocratische' westerse regeringen. Zo werd 'Law 37' aangenomen: een wet die het verbood om 'propaganda'

(informatie) te verspreiden die kritiek had op de regime change of de legitimiteit van het nieuwe regime in twijfel trok. Daarmee was het dus ook verboden om in positieve zin over Kadhafi, zijn familie, zijn overheid, of zijn ideeën uit het Groen Boek te spreken waarmee zijn plannen voor Afrika definitief in de vergetelheid zullen geraken.

Waren er nog meer prijzen te verdelen met Kadhafi's dood? Natuurlijk wel. Zo had Libië volgens het IMF een enorme voorraad goud: de meer dan 143.000 kilo met een waarde van ruwweg 6500 miljoen dollar lag klaar om gebruikt te worden voor de gouden dinar.[82] We weten al uit de mails tussen Blumenthal en Clinton dat dit goud voor Sarkozy de belangrijke reden was om de kar te willen trekken tijdens de aanval.[83] (Diezelfde Sarkozy werd in maart 2018 nog door de Franse politie van zijn bed gelicht, omdat hij werd verdacht van het verduisteren van Libisch geld.[84] Hij zou voor zijn campagne bijvoorbeeld vijf miljoen dollar van de Libische leider hebben geleend, maar dit nooit hebben terugbetaald.[85] Mocht Kadhafi daarom wel worden afgemaakt? Dat scheelt toch weer een slordig zakcentje.) Het zal je niet verbazen dat vrijwel direct na de val van het land, het goud uit de kluizen is verdwenen en niemand schijnt te weten waar het is gebleven.

Dat was niet het enige roofgoed dat na de dood van Kadhafi kennelijk mocht worden verdeeld. De Libische leider had overal en nergens geld uitstaan, waaronder bij de Belgische Euroclear Bank waar 16.000 miljoen dollar op de rekening stond.[86] Deze was in 2011 als onderdeel van de sancties 'bevroren' door de VN. In 2017 bleek dat daar, ondanks het feit dat er officieel niemand bij kon, nog ongeveer vijf miljard van over was: meer dan 10.000 miljoen dollars zijn dus verdwenen.[87] Waar is dat geld nu? Wie het weet, mag het zeggen.

Terwijl de mogendheden vinger-likkend terugkeken op hun Libische avontuur, likt de rest van het land nog altijd zijn wonden. De wetteloze situatie waar het westen Libië naar terug had gebombardeerd, zou grote consequenties voor het Europese continent hebben. De daar opgezette terreurgroepen zijn vanuit Libië niet alleen doorgetrokken naar Syrië om tegen het regime van Assad te vechten, maar zouden ook vele aanslagen plegen tegen onschuldige mensen zoals jij en ik. De Tunesische Seifeddine Rezgui bijvoorbeeld die met een machinegeweer 38 mensen doodde die lekker in het Tunesische zonnetje lagen bij te komen op vakantie, was 'opgeleid' op een ISIS trainingskamp in Libië. Groepen zoals Boko Haram die verschrikkelijke misdaden in Nigeria, Chad, en Mali zouden plegen, konden groeien en bloeien in dit nieuwe Libië. En daar bleef het niet bij. Ook de aanslagen in het hart van Europa zoals die in Parijs, Brussel en Londen hebben een link met de Libische terreur-trainingskampen die na de val van Kadhafi probleemloos konden worden opgericht en door het Westen werden gesteund of gedoogd. Zelfs de bomaanslag bij een concert van Ariana Grande in Manchester werd gepleegd door een oude bekende van Groot-Brittannië 's geheime diensten: een voormalig lid van de Libyan Islamic Fighting Group (LIFG) die na zijn gevechten in Libië zonder moeilijke vragen door de Britten naar Engeland werd teruggehaald.[88] Je kunt het historicus Mark Curtis in dit filmpje horen uitleggen in een interview dat de moeite waard is om in zijn geheel te beluisteren.[89]

Libië gleed af naar de erbarmelijke omstandigheden waar het decennia geleden uit was gekropen. Het land werd al snel een failed state: een thuishaven voor mensensmokkelaars en jihadisten waar moord, plunder en zelfs slavenhandel aan de orde van de dag zijn.[90] Van goud en olie in iedere Libische hand, naar slavenhandel op het strand. Dezelfde stranden die een springplank zouden worden voor de vele Afrikanen die op zoek waren naar een beter leven in

de Europese Unie. Niet bepaald het democratische Utopia dat 'we' nastreefden in het land.[91] De parel van Afrika ligt verkracht en vermoord langs een vergeten weggetje van de geschiedenis. Zou Obama het daarom de grootste fout van zijn presidentschap noemen?

Kadhafi voorspelde al in zijn laatste maanden dat de Westerse leiders niets gaven om zijn volk en dat met hem de Libische nek zou worden omgedraaid. Helaas was er niemand die in staat was om de door hem geschetste doemscenario's te doorgronden, laat staan om die te voorkomen. Ik denk dat het met de kennis van nu belangrijk is om Kadhafi alsnog het laatste woord te geven. In zijn laatste wil (die je hier in zijn geheel kunt lezen[92]) zei hij onder andere: *let the free people of the world know that we could have bargained over and sold out our cause in return for a personal secure and stable life. We received many offers to this effect, but we chose to be at the vanguard of the confrontation as a badge of duty and honour. Even if we do not win immediately, we will give a lesson to future generations that choosing to protect the nation is an honour and selling it out is the greatest betrayal that history will remember forever, despite the attempts of the others to tell you otherwise.* 'Laat de vrije mensen van de wereld weten dat we de mogelijkheid hadden om te onderhandelen over onze zelfbeschikking: om ons land in de uitverkoop te doen in ruil voor een stabiel en veilig leven. Hoewel dit soort deals ons ontzettend vaak zijn aangeboden, hebben we ervoor gekozen om de voorhoede van de confrontatie tegen het kolonialisme te zijn. Laat dit plichtsgevoel een teken zijn van onze eer. Zelfs als deze strijd niet op korte termijn zal worden gewonnen, geven we een belangrijke boodschap aan toekomstige generaties, ondanks de verwoede pogingen van buitenstaanders om hen iets anders wijs te maken: de keuze om je eigen natie te beschermen is de grootst mogelijke eer. Om dat te grabbel te gooien, is het grootst mogelijke verraad dat je kunt plegen: iets dat de geschiedenis nooit zal vergeten.'

12 | Rusland, *A Struggle between Good and Evil*

Iedereen die op Obama gestemd had, hoopte met zijn verkiezing op een ander beleid dan dat van Bush. De wereld geloofde in 2011 dan ook oprecht in verandering, en dat dat snel en doeltreffend kon gebeuren: eventjes leek het erop alsof de bloemetjes eindelijk weer zouden gaan bloeien. Hoewel dat voor de bühne wel zo overkwam, is inmiddels duidelijk dat er aan het buitenlandse beleid van Washington feitelijk weinig was veranderd. Met de kennis van nu weten we dat er weinig was om enthousiast over te worden. De Arabische lente bleek een geopolitieke storm die geen droom, maar een nachtmerrie teweeg zou brengen die het Midden-Oosten bovendien in een nog veel grotere chaos zou storten dan het al was.

In plaats van *hope and change*, werd het meer van hetzelfde. Nu kun je stellen dat Obama met het wereldrijk moest dealen zoals dat door Bush aan hem was overgedragen, maar de regime change in Libië vond geheel onder zijn presidentschap plaats. Het bedrog van de Arabische lente was geen toeval, maar opnieuw voorbedachten rade van de westerse geheime diensten en het machtsspel van belangen dat zich continue achter de schermen van de internationale politiek voltrekt. De vraag is natuurlijk hoe dat kan. Was ook zijn kabinet gekaapt door de neocons? Ook Libië stond immers op de beruchte 'zeven uit vijf hit-list'. Nu hadden de neocons via Hillary als minister van Buitenlandse Zaken nog altijd een stevige greep op Washington, maar zij kon nooit in haar eentje een oorlog starten. Daarvoor moesten in ieder geval alle westerse burgers (en misschien ook Obama zelf wel) worden misleid.

In de vorige hoofdstukken draaide het telkens om één ding, controle. De macht hebben om te kunnen bepalen wat er waar dan ook op de wereld gebeurt: de strijd om wereldhegemonie. Dat zou onder Obama niet veranderen. Die strijd zou tijdens zijn presidentschap voornamelijk tegen een grote concurrent daarvan worden gestreden: de 'eeuwige vijand' Rusland. Die onderlinge krachtmeting zou worden uitgevochten in Oekraïne en later in Syrië waarbij Rusland telkens aan de 'verkeerde kant' leek te staan. (Hoewel je dat op het eerste gezicht niet zou zeggen, hebben beide oorlogen dan ook wel degelijk een verband met elkaar.) Moskou en Washington zouden daardoor steeds duidelijker tegenover elkaar komen te staan. Om die tegenstelling goed te begrijpen, moeten we kijken naar de overeenkomsten tussen zowel de oorlog in Oekraïne als die in Syrië. Die zouden in beide landen net zoals in Libië beginnen met revoluties 'vanuit het volk' die vervolgens compleet onverwachts uit de hand liepen. Je snapt inmiddels: die revoluties waren net zo 'echt' als die in Libië. De aanzetten achter de Arabische lente waren net zo democratisch als dat de Nicaraguaanse freedom fighters voor de democratische rechten van de burgers uit hun land opkwamen: niet dus. Het bleek opnieuw een door de CIA opgejutte versie van democratisering om de regio te destabiliseren. Voordat we daarnaar kijken, moeten we het mechanisme dat daar een belangrijke rol in speelde beter begrijpen.

Supporting freedom around the world

We weten dat de systematische ontmanteling van een land via verschillende pijlers kinderspel is voor een land met de macht van Amerika. We hebben gezien dat de CIA landen omvergooit door ze van binnenuit te saboteren en tegenstellingen aan te wakkeren. Door een combinatie

van sancties, economische druk en het opjutten en bewapenen van de oppositie heeft Washington op die manier onder andere grote delen van Latijns-Amerika aan zich weten te onderwerpen. Met dat spel vielen ze sinds de jaren zeventig echter steeds vaker door de mand: helemaal na Iran-contra kregen de geheime diensten zware kritiek te verduren. Toen Reagans financiering van de onderdrukkende, uitbuitende en moordende regimes in Zuid-Amerika bij steeds meer mensen bekend werd, moest er iets nieuws worden verzonnen om toch geld bij díe partijen te krijgen die gunstig waren voor Washingtons belangen.

Terwijl de geheime diensten er officieel mee stopten, is Washington er achter de schermen dan ook doodleuk mee doorgegaan. Hoewel, achter de schermen: eigenlijk was het vol in beeld. Om de publieke perceptie te wijzigen, richtten ze instellingen op die net deden of ze afgewogen en eerlijk waren, maar die het geld via de achterdeur nog altijd bij dezelfde mensen terecht liet komen. De bekendste daarvan waren organisaties met veelbelovende namen zoals de National Endowment for Democracy (NED: de nationale 'schenking' van democratie) en de United States Agency for International Development (USAID: de Amerikaanse partij voor internationale ontwikkelingshulp). Bij het oprichten van de NED in de jaren tachtig zei Reagan er het volgende over: *a program with a vision and a noble purpose. The establishment of the national endowment goes right to the heart of America's faith in democratic ideals and institutions.* De programma's lagen precies in lijn met Amerikaanse democratische idealen en hulp bij ontwikkeling. Ai, dan weet je inmiddels hoe laat het is.

Hoewel Washington volhoudt dat de NED een organisatie is die officieel los van de Amerikaanse overheid staat (een zogenaamde NGO: niet-gouvernementele organisatie), komt het overgrote deel van zijn financiering vanuit het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken: het ontvangt minimaal honderd miljoen dollar per jaar. Ondanks de democratische beloftes en principes die je op hun website vindt, zijn ze dan ook niets meer dan een voortzetting van de CIA-programma's in een democratisch nieuw jasje. De eerste president van de NED, Allen Weinstein, erkende dit trouwens ook gewoon openlijk: *a lot of what we do today was done covertly 25 years ago by the CIA.*[1] Duidelijk.

De meest onopvallende manier om je met andere landen te bemoeien is via zogenaamde 'soft power'. Hier dragen de NGO's hun belangrijkste steentje bij in aanvulling op de economische, militaire en politieke druk die Washington uitoefent. Wat doen al die organisaties dan? Deze instellingen zijn opgericht om het gros van de bevolking warm te maken voor een machtswisseling. Het bewapenen van de oppositie om een regering omver te werpen, is namelijk pas de allerlaatste stap van een regime change operatie. Het noodzakelijke voorwerk van een couppoging bestaat uit het stimuleren van politieke tegengeluiden van de zittende macht. Je kunt immers nog zoveel mensen aan de top omkopen of chanteren om jouw regime change uit te voeren, maar zonder steun van de mensen op straat ben je nergens. De *hearts en minds* van de 'gewone mensen' moeten worden gewonnen: pas wanneer zij ervan overtuigd zijn dat een machtswisseling in hun democratische belang is, kan die slagen.

NGO's zorgen dus voor strategische infiltratie van landen waar ze hun invloed willen uitbreiden. Onder het vaandel van ontwikkelingshulp en democratisering wordt de druk in een land opgevoerd: pijnpunten in een land worden opgezocht en dan wordt er doorgeduwd waar het zeer doet. Door activisten te trainen en faciliteren of journalisten te financieren en stimuleren, worden bepaalde opvattingen binnen een bevolking versterkt: anti-gevestigde orde geluiden worden aangewakkerd en een podium gegeven waardoor tegenstellingen worden

uitvergroot. De aloude 'verdeel en heers' principes worden op deze manier verbloemd als onschuldige democratische stimulans: 'goed doen' als politiek drukmiddel. De NGO's fungeren op die manier als de kruipolie van de deep state wiens agenda op deze manier in alle kieren en scheuren van de samenleving doorsijpelt. Zij faciliteren daarmee het voorwerk zodat de CIA uiteindelijk de laatste stap (de daadwerkelijke regime change) kan regelen. Onder de NED hangen dan ook een aantal andere, net zo onschuldig klinkende 'niet-overheidsorganisaties' waar de NED het geld naar doorpompt en die dus net zo reëel een tak van de schaduwmacht in Washington zijn. Een aantal voorbeelden daarvan zijn the International Foundation for Electoral Systems, the National Democratic Institute, the Solidarity Centre, en the Freedom House[2] (want wie kan er tegen verkiezingen, democratie, solidariteit of vrijheid zijn, nietwaar?). The Freedom House (dat wordt geleid en bemand door voormalige CIA-werknemers) heeft in het verleden dan ook een belangrijke rol gespeeld in de zogenaamde kleuren- of bloemenrevoluties die voormalige Sovjetlanden sinds de eeuwwisseling overspoelden in wat wij vandaag de dag de 'Sovjet-lente' zouden noemen. Zonder hun bemoeienis zou er in 2003 bijvoorbeeld geen 'Rozenrevolutie' in Georgië, in 2005 geen 'Oranjerevolutie' in Oekraïne, noch een 'Tulpenrevolutie' in Kyrgyzstan hebben plaatsgevonden waarbij de regimes daar werden vervangen. Dezelfde door NED en USAID gefinancierde groepen zouden de straten in het Midden-Oosten helpen vullen tijdens de Arabische lente.

Nu vraag je je misschien af waarom dit een probleem is: waarom is het slecht dat geluiden van minderheden uit een samenleving een stem wordt gegeven? Nu is er uiteraard niets mis met het in willen slaan van een andere politieke weg. Dat geldt echter alleen wanneer die wens vanuit de bevolking zelf komt in plaats van dat anderen daartoe aanzetten of opjutten. Maatschappelijke organisaties of NGO's kunnen alleen maar legitiem zijn wanneer die vanuit een breed gedragen achterban in de samenleving komen in plaats van dat ze zijn opgelegd vanuit een door buitenstaanders gefinancierde machtige minderheid. Dat is immers wat een volksbewegingen zou moeten zijn: een uiting van gevoelens uit de onderbuiken en harten van de samenleving, ongeacht internationale invloeden of machtsspelletjes. Hier ligt dan ook de misleidende crux: van buitenaf lijken deze burgerbewegingen legitiem, maar door de financiering van onzichtbare buitenstaanders met onduidelijke belangen kan de richting van die beweging worden beïnvloed. Ze worden op dat moment als drukmiddel ingezet voor andermans agenda. Vaak zelfs zonder dat die groep daar zelf van op de hoogte is. Zelden komt een dergelijke beweging dan ook puur uit de mensen zelf voort: net zo zelden wordt een land er ook daadwerkelijk democratischer van. De term revolutie is zo bekeken een eufemisme die de MSM en de overheden verbinden aan het omvergooien van het regime. (Ter illustratie: de VS noemde het verwijderen van Saddam de Paarse revolutie.)

Het brengen van democratie is zoals altijd een farce. Maar wat zijn dan de motieven en belangen? Wie stapt er in onze eeuw op de tandem met de geheime diensten? Het antwoord is opnieuw iedereen die maar wat te behalen heeft in het betreffende land. Deze non-profitorganisaties worden naast de Amerikaanse overheid dan ook gefinancierd door een keur aan grote spelers uit de industrieën wiens belangen ze daadwerkelijk behartigen. (Voor meer informatie maakt deze twintig minuten durende documentaire veel duidelijk.[3]) De leiders van deze NGO's worden door Washington gekozen: hetzelfde Washington dat via de deep state voor een belangrijk deel wordt beïnvloed door diezelfde industriële zwaargewichten.

We hebben gezien dat de Amerikaanse overheid zich via de lobby al meer dan honderd jaar effectief laat bijsturen om in het buitenland gunstige omstandigheden voor zijn bedrijven af te dwingen. Daar is niets aan veranderd: het is alleen minder opzichtig geworden. Terwijl ze op papier tegen corruptie en achterkamertjespolitiek vechten, zijn ze het zelf die in die landen hun belangenbehartigers van precies zulke deals verzekeren. Het zijn dan ook wederom de corporate belangen die de dienst uitmaken en CEO's van grote bedrijven die in de raden van bestuur zitten. NED wordt bijvoorbeeld voorgezeten door mensen uit de grootste bedrijven van Wall Street en andere mega-bedrijven zoals Goldman Sachs, Boeing, Exxon, Ford, Citigroup en ga zo maar door. Je kunt zelfs vrij letterlijk stellen dat ieder bestuurslid van de NED lijntjes heeft naar de 'Fortune 500' bedrijven. Ter illustratie: Marilyn Carson, de secretaris van NED is bijvoorbeeld mede-CEO van een van de grootste bedrijven in de wereld, Carlson Holdings. Ze zit daarbij in de raad van bestuur van Exxon Mobile: een van de grootste oliebedrijven in de wereld. Maar ook de meest vooraanstaande en machtigste denktank ter wereld: The Council of Foreign Relations is goed vertegenwoordigd in de raad van bestuur waardoor indirect de belangen van alle grote olie-, wapen-, en voedselbedrijven in de wereld hun ei bij de NED kwijt kunnen. Het is dan ook weinig verrassend dat 'democratisering' alleen daar in de wereld hoeft te worden gestimuleerd waar er iets te halen valt. (Zo'n land wordt in dat geval een totalitair regime genoemd. Wanneer een net zo ondemocratisch land netjes naar Washington luistert, noemen ze dit een autoritair regime die rustig kan blijven zitten: dan mogen de stemmen van die burgers eeuwig gesmoord blijven.)

Ook in de afwikkeling van landen waar oorlogen hebben gewoed, zijn zij de partijen op de grond die ervoor zorgen dat de industrieën, instellingen en infrastructuur door de 'juiste' bedrijven weer kunnen worden opgebouwd zoals we dat in Irak hebben gezien. Omdat dat niet zo netjes staat, wordt dat in de MSM natuurlijk niet zo genoemd. Daar spreekt men liever van democratische ondersteuning, bevorderen van de democratie, et cetera. NED heeft als officiële ondertitel bijvoorbeeld: *supporting freedom around the world.* Schitterend toch? Een meer treffende slogan zou dan ook *supporting corporatism around the world* zijn. Westers imperialisme dat vermomd als een democratische handreiking aan onderdrukte mensen, als een Trojaans paard een land wordt binnengesmokkeld.

The evil of the modern world

We weten intussen dat het 'gevaar' van het communisme in het verleden handig werd ingezet om overal op de wereld uiteenlopende zakelijke belangen te behartigen en militair op te treden wanneer dat goed uitkwam. We hebben gezien dat het voor de Amerikanen hét excuus bij uitstek was om Latijns-Amerika onder de duim te krijgen. De dreiging die er tijdens de Koude Oorlog van de Russen uitging, is om diezelfde reden tot vergelijkbare proporties opgeblazen: precies zoals dat in onze eeuw met de War on Terror is gedaan. We zullen in de komende pagina's zien dat het opnieuw de neocons waren die voor een belangrijk deel verantwoordelijk zijn geweest voor de enorme 'spanningen' tussen Washington en Moskou uit die tijd en de wapenwedloop die eruit voortkwam. (Het zijn de historische wortels van de strijd om de wereldhegemonie.) Ze waren opnieuw gemotiveerd om geld naar het MIC te laten vloeien en tegelijkertijd een dekmantel te hebben om overal en nergens (inclusief in Europa) op te kunnen treden: de 'beschermer van de wereld' heeft immers alleen maar macht wanneer er een vijand

is om tegen te bewaken. De angst voor Rusland was zoals we zullen gaan zien dan ook net zo reëel als de angst voor Kadhafi's Libië. Om deze claim te onderbouwen, de wisseling van de macht in Oekraïne en de rol van de NAVO daarin beter te begrijpen, gaan we opnieuw terug in de tijd. (Update: dit hoofdstuk richt zich op Rusland en Oekraïne. Sinds het schrijven van dit boek is de oorlog tussenbeide openlijk uitgebroken, daar zal in hoofdstuk zestien bij worden stilgestaan. Het nu volgende hoofdstuk biedt een goede context en uitleg van de aanloop naar dat conflict.)

Met de kennis van nu weten we dat de angst voor het einde van de wereld via een grootschalige kernoorlog onterecht was. Al in de jaren zestig was het bij de westerse inlichtingendiensten algemeen bekend dat de dreiging op wereldvernietiging vanuit de Sovjet-Unie simpelweg niet bestond. In 1968 schreef de Britse stafchef van de gezamenlijke inlichtingendiensten al dat de Sovjet-Unie helemaal niet de bedoeling had, en daarnaast überhaupt niet in staat was om een grote noch een kleinschalige oorlog in Europa te starten. Hij stelde dat het buitenlandse beleid van de Sovjet-Unie realistisch en terughoudend was en dat het zich liet kenmerken door voorzichtigheid. (Als je erover nadenkt, is dat eigenlijk ook best logisch. Wie gooit er een kernbom, als hij zeker weet dat hij er vervolgens zelf ook aan gaat?) Toen dat besef in de jaren na de Tweede Wereldoorlog langzaam indaalde, ontstond er in de jaren zeventig dan ook een periode van relatief kalme jaren tussen de beide grootmachten die ook wel de détente (ontspanning) werd genoemd. In die tijd werden er allerlei de-escalerende verdragen getekend zoals het verminderen van het aantal kernwapens van beide landen in de 'Strategic Arms Limitation Talks' (SALT I- en SALT II-verdragen).

Toch zou kort daarop de mythe van een groot en expansionistisch Sovjetrijk grootschalig in de pers worden uitgemeten. Waarom zou dat zijn denk je? Hoewel de wereldbevolking de détente met beide handen aangreep, werd het MIC er niet vrolijk van. Rusland moest weer snel als de spil van al het kwaad worden afgeschilderd zodat de kassa weer kon rinkelen. Het waren dan ook opnieuw de inmiddels bekende neoconservatieve namen die op de oorlogstrommels zouden slaan. De toen nog piepjonge Rumsfeld werd in de jaren zeventig als stafchef van president Ford aangesteld. Toen hij die post moest verlaten om minister van Defensie te worden, zorgde hij ervoor dat zijn maatje Cheney zijn oude positie kon overnemen. Gezamenlijk bekleedden ze vanaf dat moment invloedrijke posities die ze al snel zouden uitbuiten om het vuur onder de Koude Oorlog op te stoken.

De heren zouden er alles aan doen om de Amerikanen ervan te overtuigen dat de Russen levensgevaarlijk waren. Zo begon Rumsfeld te roepen dat de Russen zich niet aan de SALT-afspraken hielden en dat ze in het geheim juist extra wapens maakten in plaats van minder. De CIA en andere geheime diensten die de Sovjet-Unie non-stop met spionagesatellieten en vliegtuigen in de gaten hielden, deden zijn claims dan ook als volslagen onzinnig af en verklaarden herhaaldelijk dat Rumsfeld in een fantasiewereld leefde. Toch wist hij president Ford ervan te overtuigen dat er een onderzoeksteam moest worden opgezet om zijn claim te onderzoeken. Baat het niet dan schaadt het niet, toch? *Better safe than sorry.*

Dit onderzoeksteam werd 'team-B'. Hoewel ze hun best deden om de claims die ze maakten te onderbouwen, lukte dat niet: foto's liegen niet en de realiteit kun je er niet bij verzinnen. Maar de neocons waren ook toen al niet voor één gat te vangen: toen er door de commissies geen nieuwe of gevaarlijke wapens waren gevonden, stelden ze dan ook dat deze nieuwe

wapens zó vooruitstrevend waren dat ze niet te detecteren zouden zijn voor de Amerikanen.[4] Het feit dat er niets werd gevonden, was in hun ogen dan ook geen enkel bewijs dat de wapens er niet waren: ze moesten alleen nog worden ontdekt. En dus gingen ze stoïcijns door.

In de jaren daarna volgden meer 'onafhankelijke' onderzoeken onder leiding van andere inmiddels bekende neocon namen zoals Paul Wolfowitz. De algemene strekking van die onderzoeken was uiteraard dat de Russen totaal niet te vertrouwen waren. Wat Moskou publiekelijk ook verklaarde: achter de schermen wilden ze de VS infiltreren, aanvallen en overnemen (de wapens die ze hadden, waren dan ook niet ter verdediging maar om mee aan te vallen). Om de bevindingen van de genepte rapporten de wereld in te slingeren en angst onder de bevolking te zaaien, werd er met dat specifieke doel een lobbygroep opgezet met de onheilspellende naam The Committee on the Present Danger. In propagandafilms van hun hand werd de bevolking voorgespiegeld dat Amerika op ieder moment kon worden aangevallen door de op de loer liggende Russen. (De CIA was het ook met deze rapporten structureel oneens en verklaarde opnieuw dat de neoconservatieven ze zagen vliegen: Vincent Cannistraro die als hoofd van de counter-terrorisme afdeling van de CIA heeft gewerkt, zou later bijvoorbeeld bevestigen dat de dreiging totaal uit de lucht gegrepen was.[5])

Uiteindelijk liet de bejaarde Reagan zich begin jaren tachtig wél van de angstzaaierij overtuigen: hij geloofde en omarmde de neocons en hun wereldbeeld. Dit betekende dat dezelfde mensen die twintig jaar later in de regering van Bush de VS op het eeuwigdurende oorlogspad in het Midden-Oosten zouden sturen, nu konden vormgeven hoe de VS in deze jaren zou reageren op de 'communistische dreiging' (je begrijpt dat de kat daarmee stevig op het spek werd gebonden). Richard Perle, 'politiek adviseur' en lobbyist, beter bekend als de godfather van de neocons wist die mindset goed te verwoorden: *the struggle against Soviet totalitarianism was a struggle between fundamental value questions, good and evil.*[6] Laagvlieger Reagan liet zich gewillig voor het neoconservatieve karretje spannen, nam die woorden over en las op tv braaf zijn briefje voor toen hij verklaarde: *the Soviet-Union poses a direct challenge to which we must respond. They ARE the focus of evil of the modern world.* De Sovjets waren levensgevaarlijk en vormden een direct gevaar voor de VS: het ging om de strijd tussen goed en kwaad. Vanaf dat moment stond de Koude Oorlog weer volledig op de kaart en werden er zo snel mogelijk weer bommen besteld bij het MIC.

Nu kun je op tv zeggen wat je wil, maar omdat de dreiging voor een oorlog vanuit Russische kant er niet was, moesten ze die zelf creëren. Gelukkig waren de plannen daarvoor al vele jaren eerder opgesteld: een slimme meid is voorbereid. Het ene plan was nog gruwelijker dan het andere: al in 1962 kwamen de CIA en het Pentagon met hun plan voor operatie 'Northwoods'. In dat document werd een strategie uiteengezet hoe de VS een land kon vernietigen zonder dat ze eerst zelf zouden hoeven worden aangevallen: je kon gewoon een aanval van de Sovjets in scène zetten om vervolgens 'uit reactie' keihard terug te slaan. Dat daarbij wel een paar Amerikanen moesten worden opgeofferd om het rollenspel overtuigend te maken, was geen probleem. Operatie Northwoods had meerdere afschuwelijke onderdelen die varieerden tussen het vermoorden van Amerikaanse burgers door als communisten verklede soldaten, tot het faken van een vliegtuigkaping, het neerschieten van eigen vliegtuigen uit de burgerluchtvaart of het opblazen van Amerikaanse schepen. Het waren bovendien geen halfbakken hersenspinsels: de CIA heeft letterlijk onderzocht hoeveel het zou kosten als Washington ergens een paar communistische vliegtuigen op de kop kon tikken om zichzelf daarmee aan te

vallen: *such aircraft could be used ... to provide an excuse for U.S. Intervention.*[7] Een excuus om daarna een land binnen te vallen. Al het 'bewijs' van dat terrorisme zou in dit geval naar Cuba wijzen, waardoor de bevolking Washington zou steunen om een oorlog met dat land te starten. We hebben uiteindelijk aan John F. Kennedy te danken dat het gruwelijke plan geen doorgang heeft gevonden. Ondanks het feit dat Northwoods schrikbarend genoeg door alle leden van de Joint Staff en de hoogste militaire officieren van het land was goedgekeurd, weigerde hij om het uit te laten voeren. (Het valt allemaal na te lezen in dit document, dat in oktober 2017 is vrijgekomen.[8]) Hoewel operatie Northwoods op het nippertje niet is doorgegaan, laat het zien waar deze duistere lieden toe in staat zijn om hun doelen te bereiken.

Tegenwoordig noemen we een aanslag die je doelbewust bij een ander in de schoenen schuift een *'false flag'*. (Die term ontleent zijn oorsprong uit de scheepvaart: onder het voeren van andermans vlag kon je de tegenstander misleiden door hen te laten denken dat je een bevriend schip was, om vervolgens aan te vallen wanneer je dichtbij was.) Hoe gruwelijk ook, een aanslag uitvoeren in andermans naam is niets nieuws: het idee is letterlijk zo oud als de weg naar Rome. Een bekend voorbeeld uit die tijd is 'de grote brand' in de Italiaanse hoofdstad die in de eerste eeuw een groot deel daarvan in as legde. Deze zou achteraf aangestoken zijn door Keizer Nero die de paupers graag uit dat deel van 'zijn' stad wilde verdrijven omdat hij er zijn eigen paleis wilde bouwen (inclusief een uitgegraven meer waar hij op warme dagen lekker met zijn bootje op kon dobberen: je bent keizer en je wilt wat). Toen die weigerden om te vertrekken, brandde hij dat deel van de stad simpelweg plat en gaf de schuld daarvoor aan de Christenen. Dat was een minderheid in die tijd die toch al door de meeste Romeinen werd gewantrouwd omdat hun leider (ene Jezus) ze opdracht had gegeven om zijn 'vlees te eten en zijn bloed te drinken'. Het was dus wel aannemelijk dat deze rare groep kannibalen er niet voor zou terugdeinzen om de stad in de brand te steken. (Fun fact: op de plaats van Nero's enorme vijver is door latere keizers als goedmakertje voor de onderdrukking van het volk het Colosseum neergezet waar Romeinen hun entertainment kregen in de vorm van gratis 'brood en spelen'. Not so fun fact: in datzelfde Colosseum zouden nog vele jaren daarna Christenen voor de lol publiekelijk worden vermoord als 'vergelding' voor de brand. En bedankt, Nero.)

Hoogverraad door vadertje staat

Als de Europese bevolking niet af en toe met het kwaad van de Sovjet-Unie geconfronteerd werd, verslapte hun angst en dus de bereidwilligheid om zich door de overheid te laten beschermen. Die moesten op eenzelfde manier worden overtuigd van het feit dat de Sovjet-Unie een gecoördineerde strategie van angst en terreur had. Omdat er van buitenaf geen reëel gevaar bestond, moest de angst daarvoor zelf worden opgeklopt. Dit deden ze zoals we inmiddels weten onder andere door via operatie Mockingbird bakken vol met propaganda de wereld in te pompen: zo werden bijvoorbeeld alle aanslagen die zich waar dan ook maar in de wereld voordeden, in de schoenen van Moskou geschoven. Zelfs Ierse en Spaanse afscheidingsbewegingen zoals de IRA en de ETA die niets meer wilden dan onafhankelijkheid ten opzichte van hun eigen overheid, zouden in het geniep door de Sovjets worden aangestuurd met als groter doel om de wereld over te nemen (ook hier bleek achteraf uiteraard niets van waar).

De geheime diensten vonden het logischerwijs niet fijn om voor hun angstcampagne volledig afhankelijk te zijn van buitenstaanders en dus werd er zelf actie ondernomen. Om de angst voor de Sovjets reëel te houden, moesten er traumatische gebeurtenissen worden gefabriceerd: het liefst door het plegen van aanslagen op onschuldige burgerdoelen. De CIA en MI6 infiltreerden met dat doel delen van hun eigen geheime diensten maar ook andere terreurcellen en deelden opdrachten uit om ook aanslagen uit te voeren. Holy shit, echt waar?! Echt waar: voormalig CIA-lid James Rison verklaarde in de NY times bijvoorbeeld: *the house of at least one prominent cleric was bombed by CIA agents posing as communists.*[9] Een bomaanslag op een bekende dominee door een CIA-agent die zich voordeed als een communist. (Dat ook die aanslagplegers communisten zouden zijn, werd vervolgens natuurlijk eenvoudig via de Mockingbird-media verkondigd.)

Zulke operaties worden ook wel psychologische oorlogsvoering, of PSYOPS genoemd (net als operatie Bluebeam in Bagdad, weet je nog?). Bedoeld om angsten of zwaktes in een samenleving uit te buiten. Klinkt dat vergezocht? Kun je je moeilijk voorstellen dat ook Europese overheden misdaden zouden begaan om hun eigen agenda erdoor te drukken? Een mooi voorbeeld van staatsterreur om je daarvan te overtuigen, is de aanslag op het Greenpeace-schip de Rainbow Warrior dat in juli 1985 in de haven van het Nieuw-Zeelandse Oakland met twee explosies tot zinken werd gebracht. Bij die explosies kwam een Portugese fotograaf die op het schip aanwezig was om het leven. Hoewel alle regeringen, inclusief de Franse overheid de aanslag toentertijd publiekelijk veroordeelden, bleek die laatste er zelf achter te zitten. (Later zou zelfs blijken dat de Franse president Mitterrand persoonlijk toestemming had gegeven voor de aanslag.) Wat was het excuus? Frankrijk wilde voor hun kernproeven erg graag een kernwapen tot ontploffing brengen. Omdat ze daar op eigen grond niet genoeg ruimte voor hadden, besloten ze dat het atol Mururoa in hun kolonie op Frans-Polynesië een geschikte plaats was. Greenpeace wilde deze kernproef voorkomen omdat die het paradijselijke eiland en alle natuur daar zou vernietigen en bovendien onbewoonbaar zou maken door de straling. Dat deden ze door naar het ontploffingsgebied te varen: men kon geen kernwapens laten ontploffen zolang zij daar met hun schip voor anker lagen zo was het idee. De Franse regering wist wat Greenpeace van plan was en stak er een stokje voor: die liet door zijn geheime dienst twee mijnen aan het schip bevestigen waardoor het in de haven zonk.[10] (Not so fun fact: toen de Franse militairen werden opgepakt en door Nieuw-Zeeland een celstraf van tien jaar werd gegeven, dreigde Parijs met een embargo als ze niet werden vrijgelaten waarna ze binnen twee jaar weer veilig thuis waren. Je moet tenslotte wel goed voor je elitetroepen zorgen.)

De PSYOP's op het Europese continent werden uitgevoerd door splintergroepen binnen de NAVO. (Jazeker, ook de NAVO doet mee aan psychologische oorlogsvoering.) De definitie die ze daarvoor gebruiken, luidt ongeveer als volgt: *een geplande actie om bij een bepaalde doelgroep de perceptie, houding en gedrag te veranderen waarmee politieke en militaire doelstellingen kunnen worden bereikt.*[11] Een lekker brede doelstelling dus. Onder het mom van zelfbescherming tegen de Russen werden met dat doel na de Tweede Wereldoorlog door heel Europa teams met geheime agenten en wapendepots verstopt. Mocht je het je afvragen: ja, ook in Nederland waren er geheime wapendepots zoals in de duinen bij Scheveningen. In 2007 zond het programma KRO-reporter nog een documentaire uit over 'Operatiën en Inlichtingen' (O&I) zoals de Nederlandse tak van de PSYOP heette waarin werd verteld dat een van de wapendepots in handen was gevallen van kopstukken uit de onderwereld: Sam Klepper en John Mierenmet.

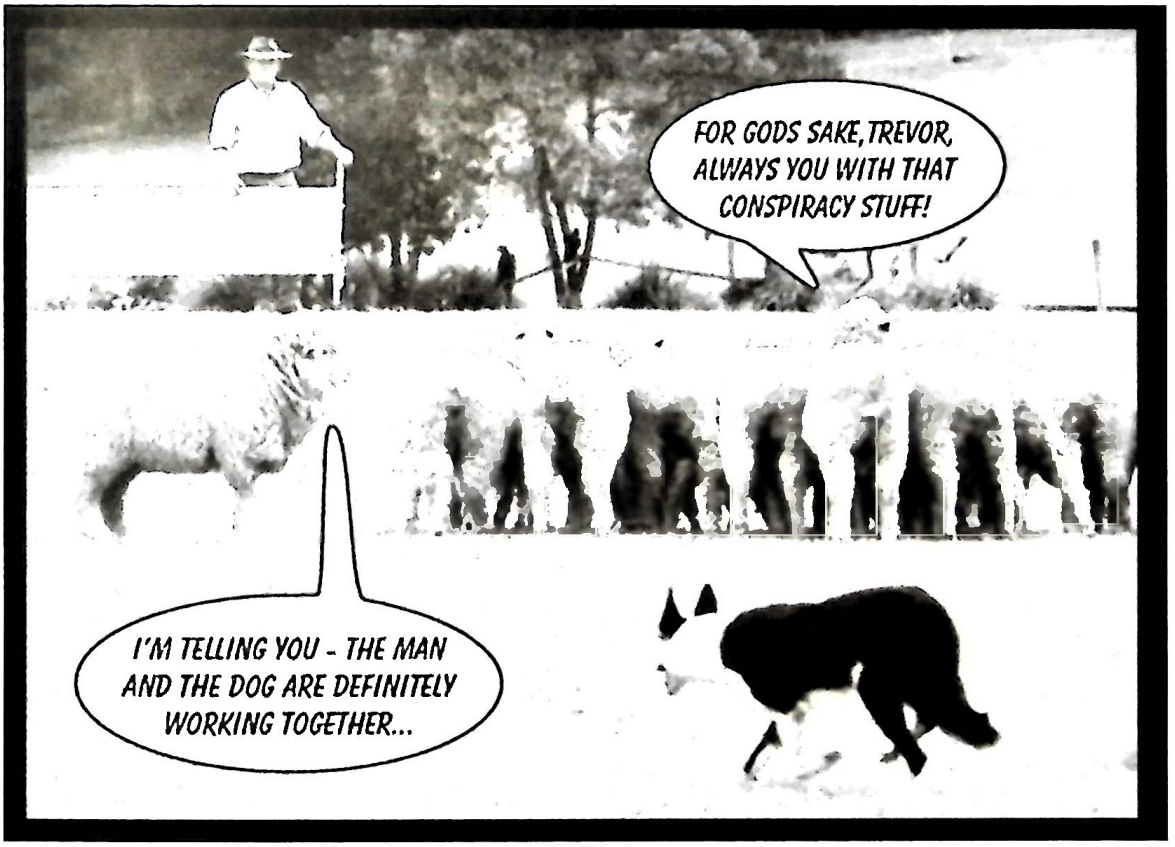
De Nederlandse Militaire Inlichtingen- en Veiligheidsdienst (MIVD) had deze 'grootste wapenroof uit de Nederlandse geschiedenis' verzwegen in een angstvallige poging om het geheime programma uit de schijnwerpers te houden. (Anders moesten ze ineens lastige vragen gaan beantwoorden waarom er kisten vol wapens en munitie in de duinen lagen begraven.) Ruud Lubbers zou in een Kamerbrief in 1990 het bestaan van het Nederlandse netwerk bevestigen maar hij ontkende daarin dat de geheime troepen onder bevel van de NAVO stonden.[12]

Op papier noemde de NAVO dit een 'stay behind netwerk': zodat Europeanen zich zogenaamd tegen opstomende Russen konden verdedigen. We weten inmiddels echter dat de claim van aanstormende Russen pure onzin was. En dat wisten zij ook. Wat deden ze dan? In realiteit werd het *stay behind* netwerk gebruikt om terroristen te faciliteren bij hun false flag operaties: die hadden dan beschikking over de wapens om aanslagen te plegen om daarmee het door de neocons geschetste angstbeeld te ondersteunen. Die aanslagen hoorden bij een geheim programma met de naam operatie 'Gladio', die ook wel de *'strategy of tension'* of *'strategy of fear'* wordt genoemd. Waarom is angst en spanning een strategie? We laten Josef Stalin, de brute Russische dictator aan het woord: *the easiest way to gain control of a population is to carry out acts of terror.* De groepen geheim agenten pleegden niet alleen zelf aanslagen, maar infiltreerden ook andere groepen om die aan te zetten tot het plegen van aanslagen.

Hoewel operatie Gladio misschien ongelooflijk klinkt, is het inmiddels een aantoonbaar historisch feit. Er zijn meerdere boeken over geschreven die dat feilloos aantonen zoals 'NATO's secret army's', of 'NATO's dagger in the heart of Europe'. Ook zijn er talloze documentaires over gemaakt waaronder deze vier uur durende versie die nota bene door de BBC werd uitgezonden waarin het volgende ijzingwekkende citaat kan worden gevonden van een voormalig Gladio-lid: *you were supped to attack civilians, women, children: innocent people outside the political arena.*[13] De Gladio-troepen pleegden aanslagen op willekeurige, onschuldige mensen op willekeurige momenten en plekken vanwege het psychologische effect ervan op de Europese bevolking: het kon dus altijd en overal gebeuren, niemand was veilig. Waarom? *So, people would willingly trade a part of their freedom for the security.*[14] Mensen die voor hun eigen veiligheid vrezen, zijn eerder bereid om hun persoonlijke vrijheden op te geven om beschermd te worden tegen dat gevaar en zijn sneller geneigd om oorlogen tegen dat gevaar niet in twijfel te trekken. NAVO-landen werden daardoor verbonden door een gedeelde angst voor de Sovjets. Dat moest zo blijven zodat het NAVO-lidmaatschap logisch en noodzakelijk voelde: zodat wij in Europa het lidmaatschap voor- en het optreden van de VS en de NAVO in de wereld als noodzakelijk en wenselijk zouden achten. Een vooropgezet plan dus om paniek, verwarring en angst te zaaien om de West-Europeanen onder de duim te houden: orde uit chaos noemen ze deze tactiek ook wel.

Nu klinkt operatie Gladio als een zoveelste *conspiracy theory*. Voor wanneer je op het internet dingen gaat controleren, is het daarom misschien goed om hier even op te merken dat de term 'conspiracy theory' door de CIA is bedacht. Met de specifieke bedoeling om eventuele tegengeluiden van het 'grote verhaal' bij voorbaat in de kiem te smoren of te ontkrachten: een onderdeel van desinformatie dus. Je hoort de term dan ook voornamelijk voorbijkomen wanneer zienswijzen vanuit de 'officiële kanalen' worden tegengesproken. De bewijzen en de redeneringen worden in dat geval afgedaan als samenzweringen om de verspreider ervan in diskrediet te brengen en ongeloofwaardig te maken: dingen gebeuren nou eenmaal, een

combinatie van toeval en een samenloop van omstandigheden. Maar toeval is vaak slechts een term die we gebruiken wanneer we niet begrijpen wie er achter de schermen aan de touwtjes trekt. (We weten inmiddels bovendien dat het echt niet zo gek is om te veronderstellen dat groepjes mensen samenspannen om een voordeel te behalen ten koste van een ander.) *To conspire* betekent losjes vertaald dan ook niets meer dan iets bekokstoven: de theorie legt vervolgens uit hoe dat bekokstoven precies gebeurt. De vraag is dus of iets een *conspiracy theory* is, of een *conspiracy fact.* Onthoud wanneer je de term de volgende keer voorbij hoort komen, dat dit op zichzelf geen reden zou mogen zijn om de theorie zelf bij voorbaat te diskwalificeren.

Tijd voor een paar voorbeelden van aanslagen waarvan we nu weten dat ze door deze geheime operatie waren uitgevoerd. Een van de eerste grote bomaanslagen in Italië vond plaats in december 1969 op een bank in Milaan. Er vielen zestien doden en 88 gewonden. Hoewel er wel iemand als schuldige werd opgepakt en meegenomen naar het bureau, is diegene niet ondervraagd. In plaats daarvan werd hij door de lokale politie uit het raam gegooid en stortte hij zijn dood tegemoet op de stoep voor het politiegebouw (dode mensen kunnen hun onschuld niet meer bewijzen).

In 1980 werd er in Bologna een bom op het treinstation tot ontploffing gebracht: er vielen 85 doden en tweehonderd gewonden. De aanslag werd aan de socialisten toegerekend. De Italiaanse senaat zou later echter concluderen dat deze was gepleegd door *men inside Italian state institutions ... linked to structures of the United State intelligence.*[15] Mensen uit de eigen overheid dus die samenwerkten met de Amerikaanse geheime diensten.

In België werden in de jaren tachtig verscheidene aanslagen gepleegd door gemaskerde mannen die met machinegeweren schijnbaar willekeurige supermarkten binnenliepen om daar gericht mensen af te schieten. Er werden in totaal 28 mannen, vrouwen en kinderen vermoord

waarbij telkens amper buit werd gemaakt. Ze zouden in de volksmond bekend worden als de bende van Nijvel: het is tot op de dag van vandaag een nationaal trauma bij onze zuiderburen. Het Belgische parlement zou uiteindelijk hun eigen eenheid van Gladio als de schuldige aanwijzen: de vluchtwagens waar ze in reden, bleken achteraf zelfs vanaf NAVO-bases te zijn vertrokken. In 2015 bekende een ex-rijkswacht, Christiaan B. op zijn sterfbed tegenover zijn familie dat hij inderdaad een van de bendeleden (alias 'de reus') was geweest. Een verklaring die werd ondersteund door het feit dat hij tijdens de aanslagen telkens met verlof was. Toen 'officiële onderzoekers' zijn verklaring onwaarschijnlijk noemden, reageerde de familie van B. *met woede en verontwaardiging.* Zij waren ervan overtuigd dat hij het wel was, omdat B. naar hun zeggen 'geen fantast' was.[16] (Waarom moesten er onschuldige Belgen worden vermoord? Er werd gespeculeerd dat het te maken zou kunnen hebben gehad met het verkrijgen van een rechts parlement die eerder welwillend zou zijn om Amerikaanse nucleaire wapens in België te laten stationeren.)

In 1987 werd de voormalige Italiaanse premier Aldo Moro ontvoerd en kort na zijn ontvoering vermoord. Zijn vrouw zou later verklaren dat Henry Kissinger tegen hem had gezegd dat hij moest stoppen met het delen van de macht met de communisten, of er een hoge prijs voor zou betalen.

Het bestaan van operatie Gladio werd in 1990 uiteindelijk als eerste door de Italiaanse overheid officieel erkend toen de rechter Felice Casson er per ongeluk op stuitte in zijn onderzoek naar extreemrechts terrorisme (*conspiracy fact* dus). Het programma werd aan een groep met de naam P2 (Propaganda Duo) gekoppeld. Bij deze club hoorden legerofficieren, werknemers van geheime diensten, politieke leiders (waaronder Berlusconi), machtige industriëlen, leden van de maffia, bankiers en zelfs leden van het Vaticaan![17] Na deze openbaring hebben ook Belgische, Duitse, Franse en Griekse overheden bevestigd dat er in hun landen een *stay-behind* netwerk was. Laat dat even op je inwerken: veertig jaar lang hebben door onze eigen veiligheidsdiensten getrainde terroristen de politieke controle binnen deze landen gemanipuleerd door middel van terreur- en moordcampagnes. Door ons verkozen en vertrouwde instanties die het beste met ons zeiden voor te hebben, bleken achter de schermen te heulen met de vijand, of bleken zelfs de vijand te zijn. Door de overheid betaald en gecontroleerd terrorisme: niets minder dan hoogverraad door vadertje staat! Wat is er met die netwerken gebeurd? Weest niet bevreesd. Want nadat het bestaan van Gladio algemeen bekend werd, is er spijt betuigd en zijn deze netwerken allemaal stuk voor stuk opgeheven. Kuch!

Yanks to the rescue

We kunnen inmiddels veilig stellen dat de beeldvorming in de Amerikaans-Russische verhoudingen ernstig werd gemanipuleerd. De Koude Oorlog was met voorbedachten rade tot epische proporties opgeklopt zodat die in al zijn vaagheid overal ter wereld kon worden ingezet als excuus voor Washington om zich ergens economisch, politiek of militair te mengen. Maar hoe zit het dan met die relatie sinds het ineenstorten van de Sovjet-Unie? Is er nog meer dat we moeten weten? Dat zal toch niet? In de jaren van ontspanning en opluchting na de val van de muur leek alles immers koek en ei: iedereen die toen leefde, kan zich de euforie van dat moment en de goedlachse Russische president Boris Jeltsin (die daarna aan de macht kwam) nog wel herinneren. Een beroemd voorbeeld van die ontspanning was de aangeschoten Jeltsin die samen

met president Bill Clinton de slappe lach kreeg tijdens een gezamenlijke toespraak. Het iconische fragment dat de wereld over zou gaan, kun je hier zelf terugzien.[18]

Die periode van hoop op wederzijdse toenadering en vooruitgang werd pas weer bekoeld met de opvolger van Jeltsin: president Vladimir Poetin. De Westerse relatie met Rusland is onder hem op zijn zachts gezegd gespannen, maar waar en waarom is het dan misgegaan? Om die vraag te beantwoorden, moeten we de periode tussen de val van de muur en Poetins aantreden bekijken.

De eenwording van Berlijn na de val van de muur in 1989 kwam als donderslag bij heldere hemel. Niemand had verwacht of aan zien komen dat de Sovjet-Unie zijn greep die het sinds het einde van WOII op Oost-Duitsland had, zou laten verslappen. Die soepele opstelling was echter ingeleid door een periode van meer openheid in het buitenlandse beleid van de Sovjets onder leiding van Michael Gorbatsjov. Zijn gematigde politiek kon in twee Russische termen worden gevat die bij de meesten aan deze kant van het ijzeren gordijn bekend waren: *glasnost* en *perestrojka,* wat zoiets betekent als openheid en transparantie. Gorbatsjov wilde met zijn nieuwe beleid voorzichtige economische wijzigingen doorvoeren om de hele communistische Unie langzaam te kunnen laten wennen aan, en om te kunnen vormen naar een kapitalistisch systeem: eindelijk viel er met de onvoorspelbare en ondoorgrondelijke Sovjets te praten. Deze nieuwe plannen resulteerden echter in een machtsstrijd tussen hem en Jeltsin die tot president van de grootste en belangrijke Sovjetrepubliek was verkozen: Rusland. Jeltsin wilde de grenzen van zijn land namelijk meteen opengooien voor het kapitalisme en vond dat de Sovjet-Unie daar niets mee te maken had. Hij wilde dat de republieken die de Unie opmaakten dat zelf mochten beslissen (alsof Nederland tegen de Europese Unie in opstand zou komen omdat ze meer zelfbeschikking wilden). Toen de Sovjet-Unie kort daarop werd ontbonden, was Gorbatsjov werkloos en bleef Jeltsin als de Russische leider over: dat betekende dus dat er voortaan zaken gedaan kon worden met Moskou.

Het verdwijnen van het zogenaamde ijzeren gordijn dat het Europese continent decennialang in een oostelijk en een westelijk deel had gescheiden, werd gevierd als een overwinning van formaat. De beelden van duizenden Russen die na het openen van de eerste McDonald's in Moskou uren in de rij stonden voor hun eerste Happy Meal haalden in heel de wereld de journaals.[19] Eindelijk mochten die arme Russen zich ook verlekkeren aan onze superieure westerse producten. Dit is echter het geromantiseerde beeld van het openbreken van de Sovjet-Unie. Achter de schermen werden de Russen namelijk keihard uitgekleed.

Jeltsin was geen ras-communist en zette onder het mom van een ambitieus hervormingsplan de deuren voor de vrije markt van de ene op de andere dag wagenwijd open: iets waarvoor Washington in de jaren daarvoor elders in de wereld nog letterlijk over lijken was gegaan. De voormalige satellietstaten wisten zich daardoor geen raad met de mechanismen van de vrije markt. Zonder dat Jeltsin het doorhad(?), gooide hij zijn land te grabbel aan de westerse mogendheden. Er kwam een vorm van roofkapitalisme op die de leegte van de verdwenen staat verbeten invulde en van de heersende wetteloosheid misbruik maakte. In deze chaotische en economisch instabiele tijd werd de staat geplunderd en leeggezogen. Aan de plotselinge privatisering konden een aantal individuen, beter bekend als oligarchen, in een korte tijd steenrijk worden. Via corruptie en vriendjespolitiek kochten ze staatsbedrijven die miljarden waard waren, voor tientallen miljoenen op. (Onder het excuus: hoe moet je iets op waarde

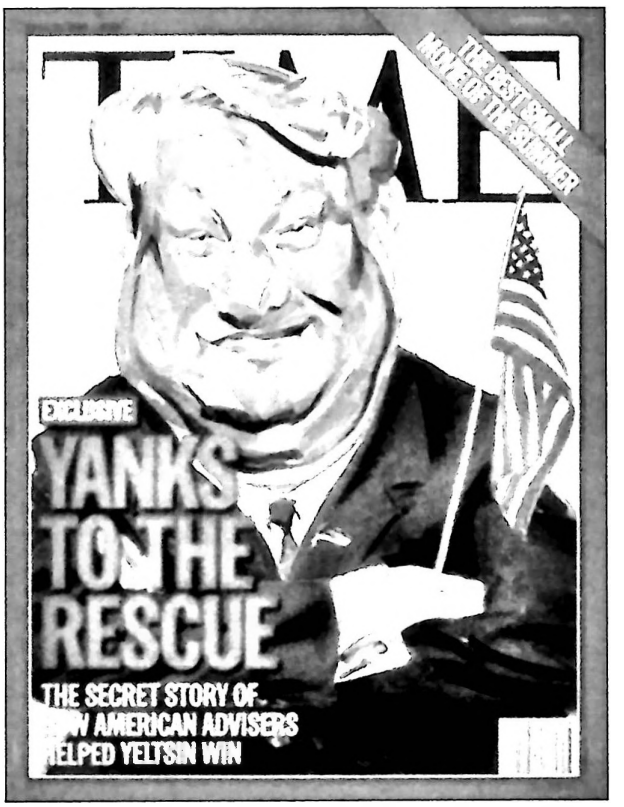
schatten dat nog nooit op waarde was geschat? Alles was immers van de staat en 'van iedereen', dus niemand had ooit over de waarde nagedacht.) Alles wat los en vast zat werd in de uitverkoop gedaan. Ook Jeltsin zou een koning van de achterkamertjespolitiek blijken: hij liet zijn Russische vriendjes en machtige westerse bedrijven het land voor een habbekrats leegkopen. Het verklaarde de 'soepele' houding vanuit Washington en de goede sfeer tijdens de gesprekken.

De voormalige communistische republiek werd stap voor stap ontmanteld. In no-time raakte het land driekwart van alle bedrijven en bezittingen kwijt. Een handje vol oplichters wist in de jaren negentig de meest waardevolle bedrijven van Rusland afhandig te maken: slechts 111 oligarchen bezaten een vijfde van al(!) het Russische bezit. Die vormden met elkaar geen klasse, maar een machtige clan. Hoewel de geschiedenisboeken ons leren dat de arme ex-Sovjets niet konden concurreren met de westerse techniek en productie (en daar absoluut een kern van waarheid in zit), heeft het dus niet geholpen dat buitenlandse investeerders en oligarchen de Russische industrie voor een appel en een ei konden opkopen.

Hoewel de oligarchen en industriëlen een droomtijd hadden, waren Jeltsins plannen logischerwijs desastreus voor de gewone Rus. Terwijl zij in de rij stonden om het westerse kapitalisme te vieren in de vorm van een heerlijke hamburger, werd het land achter de schermen de nek omgedraaid. De inflatie steeg razendsnel, miljoenen Russen raakten hun spaargeld kwijt, pensioenen verdampten, veel bedrijven moesten hun deuren sluiten en miljoenen Russen raakten werkloos. Een derde van alle(!) Russen zakte in die tijd weg onder de armoedegrens. Om de sfeer uit die tijd wat beter te proeven, kijken we naar een alinea uit het boek 'Er zijn grenzen' van Jeroen Akkermans die decennialang als buitenlandcorrespondent voor RTL-nieuws heeft gewerkt. Zo ook in de voormalige Sovjet-Unie in die chaotische tijd. Hij schetste een treffend beeld over deze periode: *in de wanorde van het afbrokkelende communistische rijk klampen Oost-Europese landen en oud-Sovjetrepublieken zich vast aan de Europese waarden en normen: vrijheid, democratie, recht en een markteconomie ... Voor de meeste voormalige Sovjetrepublieken is de sprong naar Europa te ver. Rusland leert vrijheid te associëren met chaos, corruptie, uitbuiting, armoede en bloedvergieten. De poging tot democratie waar de gewone Rus mee kennismaakt, is er een waarin zijn zuurverdiende spaargeld keldert tot de prijs van een reep chocola. De omwenteling leidt tot anarchie in plaats van democratie.*[20]

In 1996, aan de vooravond van de presidentsverkiezingen, was Jeltsins populariteit dan ook teruggelopen tot minder dan vijf procent: geen Rus wilde nog iets van hem weten. Maar de Amerikanen waren wel degelijk fan van hem en deden er achter de schermen alles aan om hem tóch een tweede termijn te geven. Hij functioneerde immers als een voor het Westen gunstige sokpop. Jeltsin was bovendien een zware alcoholist: het was voor Washington dan ook een koud kunstje om de notoire drinker te manipuleren en te controleren. (Het maakt het filmpje van zojuist toch ineens een stuk minder 'gezellig' vind je niet?) Bill Clinton noemde hem dan ook liefkozend *our Manchurian candidate*, een andere term voor corrupte pion. In een artikel van The Boston Globe getiteld 'How to interfere in a foreign election' wordt Clinton als volgt geciteerd: *I guess we've just got to pull up our socks and back ol' Boris again.*[21] Ze moesten hun uiterste best doen om Boris nog een keer te steunen: het uitbuiten van de voormalige USSR ging onder zijn leiding hartstikke lekker, en dat wilden ze graag zo houden. Clinton: *I know that means we've got to stop short of giving a nominating speech for the guy. But we've got to*

go all the way in helping in every other respect ... I want this guy to win so bad it hurts. En dus werd er alles aan gedaan om tegen de wensen van de Russen in, Jeltsin alsnog aan de macht te krijgen. Voor de schermen prijsde Clinton de alcoholische Rus de hemel in als een groots staatsman en achter de schermen zorgde hij ervoor dat het Internationaal Monetair Fonds een slordige 10.000 miljoen dollar naar hem overmaakte waarmee zijn campagne kon worden gefinancierd. Dat een groot deel daarvan meteen in de zakken van de oligarchen belandde, deed niet ter zake. Waarom niet? De reactie van The Washington Post is veelzeggend. Toen het IMF deze lening overmaakte, schreef deze krant goedkeurend: *now this is the right way to serve Western interests ... It's to use the ... powerful instrument of the International Monetary Fund.* Hoe kan het verstrekken van een lening in Amerikaans belang zijn? We gaan hier verderop in het boek dieper op in, maar berusten voor nu met de opmerking dat het verstrekken van een lening een afhankelijkheidsrelatie creëert. De schuldenaar dient bepaalde voorwaarden na te komen om een lening aan te mogen gaan: degene die het geld beschikbaar stelt, kan eisen stellen. Ze hadden Boris daardoor stevig in de tang.

Jeltsin won de verkiezingen uiteindelijk. Zodra zijn tweede termijn officieel rond was, plaatste Time Magazine op de voorpagina een afbeelding van hem met een Amerikaanse vlag in zijn hand met de veelzeggende tekst: 'Yanks to the rescue: the secret story of how American advisors helped Jeltsin win'.

Eind goed al goed dus voor de Amerikanen, totdat een ernstig zieke en vermoeide Jeltsin aan het einde van de jaren negentig plotseling in leek te zien dat hij door het Westen was gepiepeld, en dat zijn land werd uitgebuit. In 1999 verbaasde hij vriend en vijand door plotseling zijn functie neer te leggen en een totaal onbekende medewerker van de geheime dienst als zijn opvolger aan te stellen: Vladimir Poetin. Het was Jeltsins zoete wraak. Poetin maakte schoon schip en bracht Rusland weer op een Russische koers. Onder zijn leiding wist het land zich steeds meer los te worstelen van de door het Westen gecreëerde chaos in het post-Sovjetische Rusland van Jeltsin. De destructieve wetten werden teruggedraaid, Russische bedrijven die onwetmatig van de staat waren afgepakt werden (voor zover mogelijk) teruggepakt en allerlei NGO's zoals USAID, NED en andere buitenlandse 'beïnvloedings-partijen' werden het land uitgetrapt.[22]

Not one inch

Na het ineenstorten van de SU was de Amerikaanse dominantie in de wereld onbetwist en absoluut. Met de verkiezing van Jeltsin had Washington Moskou bovendien stevig onder de duim: de deuren stonden wagenwijd open voor de *free for all*/uitzuig-variant van het kapitalisme. Met de komst van Poetin veranderde dit: van de ene op de andere dag had Washington ineens geen grip meer op zijn grootste concurrent voor de wereldheerschappij. En dus moest het land weer zo snel mogelijk onder druk worden gezet zodat het weer braaf in de pas met de Verenigde Staten zou lopen. Die druk kon echter niet open en bloot door Washington alleen worden opgevoerd aangezien de Europese bevolking na het verdwijnen van het communistische gevaar en de Duitse eenwording geen enkele behoefte had aan nieuwe spanningen. Als de Amerikanen niet oppasten, zouden ze worden gezien voor wat ze waren: de boeman. Om te bekijken hoe ze het toch voor elkaar hebben gekregen om die druk op te voeren, moeten we kijken naar de rol van de NAVO.

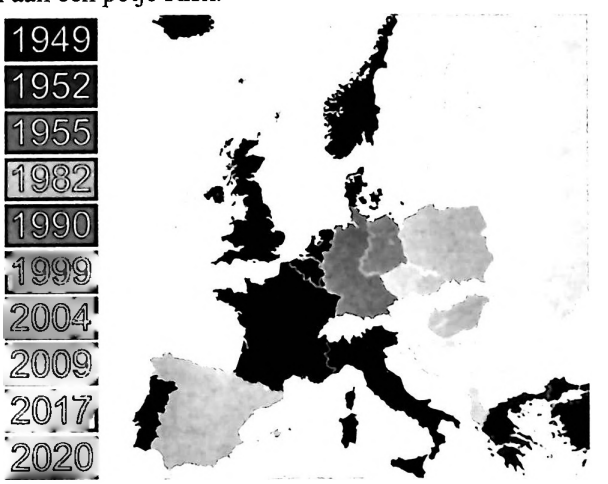
We weten dat de NAVO na de Tweede Wereldoorlog is opgericht onder het mom van zelfverdediging tegen de Sovjet-Unie. Ter herinnering: als er een NAVO-lid werd aangevallen, moesten alle andere leden volgens artikel 5 dat als een aanval op zichzelf zien en verplichtten ze zich ertoe om een tegenaanval in te zetten. Met de ontmanteling van de Sovjet-Unie in 1991 had volgens velen daarom ook de NAVO ontbonden moeten worden. Het was immers met het specifieke doel opgericht om het 'Sovjetische gevaar' in te dammen en af te stoppen en verloor daarmee na het ineenstorten daarvan zijn bestaansrecht. In plaats van zichzelf op te heffen, is de NAVO sinds die tijd echter alleen maar verder uitgebreid: een oostwaartse expansie waar Poetins Rusland zich hevig tegen verzet. Om te begrijpen waarom, moeten we een jaar verder terug in de tijd naar 1990: het jaar van de Duitse eenwording.

Nadat de muur in 1989 was gevallen, wilden Oost- en West-Duitsland zich graag weer verenigen in één land. Hoe waren ze uit elkaar gehaald dan? Aan het einde van WOII waren de communistische en kapitalistische/westerse legers in hun opmars naar Hitlers Duitsland elkaar in het oosten van het land tegengekomen. Daar waar de legers elkaar ontmoetten, zou ook de invloedssfeer worden verdeeld: het oosten inclusief Berlijn zou onder de Sovjetische invloedssfeer vallen, het westen behoorde bij 'ons'. (Berlijn zelf werd als hoofdstad ook in een oostelijk en westelijk deel verdeeld. West-Berlijn werd daardoor een kapitalistisch eiland in een zee van communisme. Dat was de reden dat de Berlijnse muur dwars door de stad liep: om te voorkomen dat de Oost-Duitsers naar het Westen zouden vluchten via een vlucht naar West-Berlijn.) Toen er in de jaren tachtig werd aangestuurd op Duitse eenwording, kon dit dan dus ook alleen maar in samenwerking met de Sovjets: om die deal rond te krijgen, moesten de Russen zich immers terugtrekken uit Duitsland.

Dat lukte door in gesprek te gaan met de redelijke Gorbatsjov. Wilkerson noemt deze eenwording een van de grootste diplomatieke successen van de 20e eeuw: *and they did it without a shot being fired.* Alles was aan de onderhandelingstafel afgedwongen dus. Hoe was ze dat gelukt? De Russen stemden in met de Duitse eenwording onder een paar belangrijke voorwaarden. Naast flinke betalingen ter compensatie van het verlies van 'hun' grondgebied, beloofde het Westen dat de Koude Oorlog nu definitief voorbij was en dat ze in de toekomst economisch zouden samenwerken. De belangrijkste afspraak was dat ze geen misbruik zouden maken van het feit dat de SU zich terugtrok om de Duitse eenwording mogelijk te maken. De

NAVO beloofde nooit verder op te zullen schuiven dan waar ze op dat moment stonden: op basis van die Westerse belofte kon de Duitse eenwording slagen. Het toeval wil dat Wilkerson er zelf bij was om die toezegging met eigen oren te horen en zich de precieze bewoording daarvan bovendien weet te herinneren: *not one inch further he said.* Geen centimeter verder. Hoewel westerse leiders en de NAVO zelf altijd hebben volgehouden dat die belofte een mythe is, bevestigen onlangs vrijgekomen documenten dat de Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken James Baker inderdaad tot drie keer had toegezegd dat de NAVO geen stap verder naar het oosten zou opschuiven.[23] (De Amerikanen stelden Rusland zelfs een NAVO-lidmaatschap in het verschiet wanneer de Sovjet-Unie in de toekomst zou ophouden te bestaan. Wilkerson: *they promised the Russians that they were going to make them a member [of NATO].*) Deze toezegging was ook door de diplomaat Jurgen Chrobog opgeschreven. In de Oost-Duitse archieven valt te lezen: *we had made it clear that we would not extend NATO beyond the Elbe.*[24]

Van die afspraken zou echter niets terechtkomen: Rusland heeft in de jaren negentig tot vier keer toe het lidmaatschap van de NAVO aangevraagd, maar werd telkens met een kluitje het riet ingestuurd. Ook op het vlak van internationale samenwerking en besluitvorming werd Moskou steevast buitengesloten. Tijdens een toespraak voor de Duitse Bondsdag in 2001 lichtte Poetin toe: *in spite of all the positive achievements of the past decades, we have not yet developed an efficient mechanism for working together: ... decisions are often taken, in principle, without our participation, and we are only urged afterwards to support such decisions.*[25] In plaats van het respecteren van elkaars invloedssfeer begon het Westen bovendien vrijwel direct met het uitdelen van NAVO-lidmaatschappen aan de voormalige Sovjet-landen ten oosten van Berlijn. Precies volgens de zogenaamde 'Wolfowitz doctrine' waarin het doel werd uitgesproken om potentiële concurrenten van hun alleenheerschappij vroegtijdig de kop in te drukken en zo alleenheerser te blijven. Wilkerson: *they perceived right quickly that we weren't really serious ... we started to expand NATO, and stuck both our fingers in the Russian eyes, so to speak, immediately.* 'De Russen hadden vrij snel door dat ze gepiepeld werden: met de NAVO-uitbreiding staken we twee vingers in hun ogen'. Duidelijk. De expansiedrift van de NAVO doet sinds die tijd dan ook denken aan een potje Risk.[26]

In 1999 werden Tsjechië, Hongarije en Polen het lidmaatschap gegeven. In 2004 werden Estland, Letland, Litouwen, Slowakije, Slovenië, Roemenië, en Bulgarije toegevoegd. In 2009 waren Kroatië en Albanië aan de beurt. Allemaal landen ten oosten van Duitsland waarvan vier ervan zelfs direct aan Rusland grenzen. (In een aantal van die landen werd het besluit om toenadering tot het Westen te zoeken zelfs voorafgegaan met via de NED aangewakkerde 'kleurenrevoluties'.)

Update: Begin 2024 werd Zweden toegevoegd aan de coalitie. Kort daarvoor was ook Ruslands buurland Finland lid van de NAVO geworden. Ruslands tweede grootste stad Sint-Petersburg ligt sindsdien op slechts 32 kilometer (en dus binnen letterlijke schootsafstand) van de NAVO-

troepen. Het Kremlin gaf daarop aan om op zijn beurt ook een deel van hun troepen (die tot dat moment 1500 kilometer van Finland verwijderd waren) richting de grens te zullen bewegen.

This will not be!

Hoewel de Koude Oorlog voor ons gewone burgers met het ineenstorten van de SU officieel voorbij was, is die stiekem dan ook gewoon doorgegaan. De uitbreiding naar het oosten gebeurde volgens Wilkerson onder druk van het MIC: *under pressure from Lockheed Martin, and Raytheon and others we started to expand NATO.* Wat hebben die ermee te maken? Het mes van de NAVO-uitbreiding snijdt voor hun aan twee kanten. Ten eerste vormen de nieuwe NAVO-landen een gegarandeerd afzetgebied voor het MIC. Lidmaatschap van het pact betekent namelijk niet alleen dat je als land verplicht bent om twee procent van je jaarlijkse inkomen aan wapens te besteden (dat zijn enorme bedragen), maar ook dat je die wapens bij een mede NAVO-lid koopt (bij de VS dus). Het pact is daarom een goudmijn voor het MIC. Om een voorbeeld te geven: toen NAVO-lid Turkije in 2018 besloot om de veel goedkopere en superieure Russische s-400 raketten te kopen, verklaarde topgeneraal van de NAVO Petr Pavel dat er gevolgen voor Ankara zouden zijn voor het niet kopen van de Amerikaanse equivalent: ze hadden de vrijheid om zelf te bepalen welke wapens ze kochten, maar zouden daar ook zelf de 'consequenties' voor dragen. De vicepresident Pence zei zelfs dat Turkije moest kiezen tussen het NAVO-lidmaatschap of de raketten.[27] Erdogan reageerde voorspelbaar op deze bedreigingen: *we are an independent Turkey, we are not slaves.*

Ieder nieuw NAVO-lid is dus een verse afzetmarkt voor het MIC dat met het einde van de Koude Oorlog een groot deel van zijn bestellingen kwijt dreigde te raken: zij gebruiken het pact immers om hun wapens aan Europese lidstaten te verkopen om zich te beschermen tegen de 'Sovjetische dreiging'. Waarmee we meteen de tweede reden voor de uitbreiding aanstippen. Het pact bestond alleen bij de gratie van die communistische dreiging, maar die hield in 1991 opeens op te bestaan. Het opheffen van de NAVO was echter het laatste waar Washington aan dacht. Het moge duidelijk zijn waarom: een militair pact onder hun leiding dat uit de 'gezamenlijke naam' van de westerse wereld als een verlengstuk van hun buitenlands beleid fungeerde en ook nog eens een gegarandeerde afzetmarkt voor het MIC was, was veel te mooi om waar te zijn. Bovendien vergroot Washington zijn aanwezigheid op het Europese continent met de tientallen NAVO-bases die er in Europa verspreid zijn: het geeft ze de mogelijkheid om daar militair machtig te zijn zonder dat het op een bezetting lijkt. Zo'n goeie deal zouden ze nooit weer krijgen, en dat wisten ze in Washington ook. In plaats van ontbinding is de NAVO na de val van SU dan ook snel omgebatterijt van beschermer tegen de Sovjets tot beschermheer tegen Rusland. Omdat die dreiging niet vanuit Rusland zelf kwam, moest die worden opgezocht door de grenzen van de NAVO steeds verder naar het oosten op te schuiven. Het lidmaatschap en de bewapening van de voormalige Sovjet-landen is tegen alle afspraken in en is daarmee een duidelijke provocatie voor de Russen. Door de oplopende spanningen wordt de druk bij de kersverse NAVO-leden om zich te bewapenen steeds groter. Meer uitbreiding betekent dus meer afzet van wapens, wat op zijn beurt oplopende spanningen veroorzaakt wat weer vraagt om meer wapens. Een win-win-win voor het MIC dus. De instelling die zogenaamd is opgericht om spanningen te voorkomen en de vrede te bewaken, zorgt op deze manier voor zijn eigen eeuwige klandizie. De druk om via de Amerikaanse

president wapenfabrikanten aan meer afzet te helpen, is bovendien een koud kunstje. De redder van de democratie zeurt over het feit dat ze zelf het meeste betalen en moedigt Europese landen aan om meer van de imperialistische rekening te betalen. In dat licht was Trumps eis dat alle NAVO-leden 'hun eerlijke' deel voor Europa's verdediging moesten betalen ook beter te begrijpen. Hoewel dat Russische gevaar niet bestaand is, vind het MIC die eis heerlijk omdat het Europese landen dwingt om wapens te kopen die ze niet nodig hebben.

De NAVO is een kip met gouden eieren. Toen Trump (waarschijnlijk als onderhandelingstactiek) dreigde om uit het pact te stappen als de EU weigerde om meer wapens van ze te kopen, werd die optie door de deep state voor de zekerheid dan ook maar even dichtgetimmerd: de in januari 2019 aangenomen NATO-Support Act die met 357-22 werd aangekomen, stelde dat de VS zich vanaf dat moment en tot in de eeuwigheid garant stelde om het pact te steunen. Het is daardoor voor geen enkele president meer mogelijk om zich terug te trekken uit het verbond doordat het benodigde geld om ervoor te betalen simpelweg altijd beschikbaar gemaakt zal worden.[28] Het geeft maar weer eens aan wie er de touwtjes in handen heeft in Washington. Het was dan ook weinig verrassend dat Amerika in februari 2019 eenzijdig besloot om uit het uit 1987 stammende INF-verdrag te stappen omdat ze claimden dat Rusland zich er niet meer aan zou houden. Het verdrag (voor kernwapenbeperking tussen de VS en SU) dat al sinds de jaren tachtig de wapenwedloop tussenbeide in de kiem smoorde door de productie van langeafstandsraketten (met een bereik tussen 500 en 5500 km) te verbieden, gold sindsdien niet meer. Een eventuele wapenwedloop stond nu niets meer in de weg: precies zoals het MIC wilde. In een reactie hierop gaf Poetin aan dat Rusland de acties van Washington zou spiegelen en sneerde hij dat de deur voor een dialoog nog altijd open stond wanneer de Amerikanen volwassen genoeg zouden worden om er een zinnig gesprek over te voeren: *let's wait until our partners mature sufficiently to hold a level, meaningful conversation on this topic.*[29] Maar daar hoeft Poetin zijn adem niet voor in de houden. Er was onder het bestaande verdrag namelijk al een geschillencommissie waar onderlinge conflicten konden worden uitgepraat waardoor de exit gemakkelijk voorkomen had kunnen worden. Waarom hebben de Amerikanen zich daar niet eerst gemeld? Trumps toenmalige National Security Adviser was de hardline neoconservatieve John Bolton die per definitie tegen ieder verdrag was dat Washington op ook maar enige manier 'belemmerde'.[30] Het waren bovendien stappen in een proces dat al veel langer gaande was om de onderlinge relatie tussen Washington en Moskou op het spits te drijven. Zo ontmantelde George Bush binnen een jaar na zijn aantreden het raket-bestand dat de goede vrede tussen beide machtsblokken sinds de jaren zeventig had bewaakt. Een paar jaar later installeerde de VS raketten in de voormalige Sovjet-landen Polen en Tsjechië onder het excuus dat dit een raketschild tegen een aanval uit Iran zou zijn. (Een kind begrijpt echter dat die raketten met een druk op de knop naar een ander doelwit kunnen worden gestuurd.) Poetin vergeleek deze actie dan ook met de Cubacrisis in de jaren zestig die ontstond toen de Sovjet-Unie haar raketten op Cuba plaatste waarmee de VS ineens binnen de gevarenzone viel.

Hoewel de militaire aanwezigheid in Oost-Europa in het verleden nog werd afgedaan om zogenaamd tegen een aanval uit Iran te kunnen verdedigen, windt de NAVO er inmiddels geen doekjes meer om: ze bestaan tegenwoordig opnieuw om de Russische dreiging tegen te gaan. De NAVO-top in Boekarest in 2008 vormde een breekpunt in de onderlinge relatie. Onder zware druk van de Amerikanen werd toen de deur voor lidmaatschap voor Georgië en Oekraïne

op een kier gezet: zonder een specifieke datum te noemen, werd gezegd dat beide landen lid mochten worden. De Nederlandse secretaris-generaal van de NAVO ten tijde van Bush, Jaap de Hoop Scheffer bevestigde dat dit besluit vanuit de Amerikanen kwam toen: *Bush enorm begon te duwen op lidmaatschap. Hij (Poetin) zei tegen mij, nadat het communiqué was uitgekomen: mister secretary-general, this will not be. Dit gaat niet gebeuren!* (Het NAVO-lidmaatschap had volgens Scheffer dan ook niet aan die landen voorgehouden moeten worden.)

Poetins reactie was niet moeilijk te begrijpen: het westerse verraad was immers tweeledig. Zodra ze de kans kregen werd Rusland onder leiding van Jeltsin van binnenuit ontmanteld en de Duitse eenheid door de belofte voor *not one inch further* werd verruild voor een eeuwige oostwaartse expansie. In plaats van een definitieve kurk in de West-Russische spanningen, bleek de Duitse eenwording het startschot voor de Koude Oorlog 2.0: precies zoals de bedoeling was. In plaats van het bewaken van de vrede bleek de NAVO de grootste bedreiger van de vrede. Het was geen verdedigingspact maar een afzetmarkt voor het MIC en een verlengstuk van de lange arm van Washington waarmee ze de spanningen steeds verder zouden opdrijven.

Little colonial dots

Het zijn niet alleen de NAVO-troepen die de Russische integriteit testen. We weten inmiddels dat er altijd een geheime agenda is bij het voeren van een oorlog: uitbreiding van het territorium, controle over een land, toegang tot handel en andere bedrijven of simpelweg om het MIC tevreden te houden. Eén ding is echter een constante: in vrijwel alle landen waar de VS zich met een conflict heeft bemoeid, worden er na de oorlog Amerikaanse militaire bases afgedwongen. Overal waar ze ooit iets militairs hebben gedaan, laten ze minstens één, maar het liefst meerdere bases achter. Het is je reinste landjepik. Wilkerson noemt deze permanente aanwezigheid in andermans landen dan ook een verkapte vorm van kolonialisme: *little colonial dots if you will, imperial dots [in] what in essence is the new Rome in the world.* Kleine kolonies van het nieuwe wereldrijk. Hillary Clinton sprak vol voldoening over de ontelbare bases die voortkwamen uit de net zo ontelbare conflicten: *you know, the United States was in Korea, and still is, for many years. We are still in Germany. We are still in Japan. We have a presence in a lot of places in the world that started out as a result of conflict.*[31] De grootste bases in Azië zijn bijvoorbeeld die in Japan en Zuid-Korea waar ze respectievelijk 40.000 en 25.000 troepen stationeren: een belangrijke Amerikaanse voet tussen de Aziatische deur. Ook bij onze oosterburen in Duitsland zijn er meer dan zeventig jaar na WOII ook nog altijd 30.000 Amerikaanse troepen aanwezig die zijn verdeeld over 21(!) militaire bases.

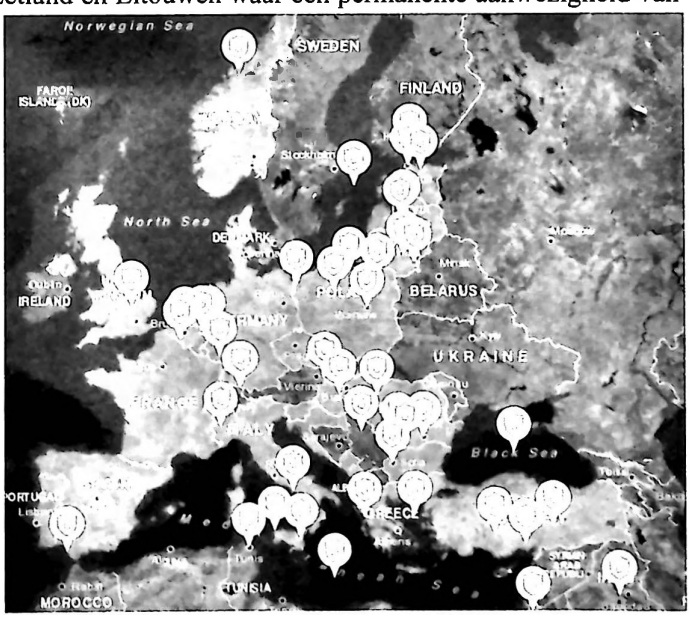
De Amerikanen zijn na de Tweede Wereldoorlog begonnen met het bouwen van een wereldrijk en zijn sindsdien nooit meer gestopt. (De vredesonderhandelingen tussen de Taliban en Washington liepen in september 2018 bijvoorbeeld nog stuk omdat de Amerikanen twee bases in het land wilden behouden, en de Taliban bereid was om er nul weg te geven.) Ze zijn er inmiddels een beetje in doorgeslagen. Er zijn op ieder moment van de dag meer dan een kwart miljoen(!) Amerikaanse soldaten permanent actief op bijna achthonderd(!) militaire basis die verspreid zijn over 177 landen (zo'n zeventig procent van de hele wereld). Je kunt ze hier allemaal terugvinden.[32] Nou ja, allemaal: deze aantallen zijn exclusief de tientallen NAVO-bases waar de VS uiteraard met de scepter zwaait, en exclusief de ontelbare 'black sites' en 'safehouses' ('niet bestaande' geheime bases die de CIA en andere geheime diensten er stiekem

op na houden). Dat die er ontegenzeggelijk zijn, werd in januari 2018 nog pijnlijk duidelijk toen uit de vrij beschikbare gps-gegevens van hardloop-apps ineens op allerlei verlate, maar geostrategisch belangrijke locaties waaronder een aantal in Syrië en Irak druk belopen routes tevoorschijn kwamen.[33] Amerika moest toen met het schaamrood op de kaken toegeven dat het geheime bases waren op plaatsen en in landen waar ze officieel niet actief waren.

Wat is de aantrekkingskracht van al die bases voor de Amerikanen? Zonder die ontelbare stukjes grond is de VS een eiland in de oceaan, totaal verwijderd van het Euraziatische continent. De bases gelden namelijk net als ambassades veelal als Amerikaans grondgebied, wat betekent dat de yanks ongecontroleerd kunnen doen wat ze willen. Zo is bekend dat terreurverdachten uit Irak in speciale CIA-vliegtuigen tussen militaire bases en black sites werden vervoerd om gemarteld te kunnen worden.[34] Hartstikke handig natuurlijk. Naast gevangenen kunnen er bovendien probleemloos allerlei andere spullen over de hele wereld worden verscheept zonder dat er moeilijke vragen worden gesteld. (Opvallend detail: zo bleek via Wikileaks dat er vanuit Bagdad in de afgelopen jaren voor meer dan een miljoen kilo(!) aan 'lading' uit Irak is verscheept, onder andere naar een door militairen bewaakte loods naast de Amerikaanse ambassade in Finland.[35] Het leidde tot een artikel in de Helsinki Times 'What is the US embassy in Helsinki up to?'[36] waarin de vraag werd gesteld wat er op Amerikaanse ambassades overal in de wereld precies werd uitgevreten.

The meddler

Door de zelf gegenereerde dreiging die er van Rusland uit zou gaan, heeft de NAVO naar eigen zeggen geen andere mogelijkheid dan hier militaire macht tegenover te zetten. In mei 2018 werden er via de havens van Antwerpen bijvoorbeeld nog meer dan 3200(!) Amerikaanse legervoertuigen geïmporteerd die samen met duizenden Amerikaanse militairen allemaal op weg gingen naar het voormalige Oostblok.[37] Ontelbare tanks, gevechtshelikopters, raketinstallaties, materieel en troepen staan er inmiddels over heel Oost-Europa verspreid: van Roemenië en Polen tot Estland, Letland en Litouwen waar een permanente aanwezigheid van Amerikaanse troepen nu bij het 'nieuwe normaal' hoort.[38] Dit zijn volgens de website van de NAVO zelf de activiteiten van de NAVO in Europa omstreeks 2018.[39] (Het feit dat Moskou in de loop van de jaren steeds verder wordt omsingeld door een keur aan bases en troepen laat zien dat de *containment* (indammings) politiek van de VS nog steeds heel reëel is.) In onze eeuw zou Rusland worden omringd door recordaantallen NAVO-troepen in wat het als 'de grootste verzameling

troepen aan zijn grenzen sinds de Tweede Wereldoorlog noemt'. Vanuit verschillende landen wordt er continue een spierbal en een middelvinger getoond aan Rusland in de vorm van militaire oefeningen langs de Russische grens waarbij steevast wordt geoefend hoe er gereageerd moet worden op een Russische aanval. Waarom is dat nodig? We laten titanen neocon McCain weer eens aan het woord: *you have got to realize what Vladimir Putin is, he is an old KGB colonel who wants to restore the Russian empire.*[40] De Russen willen stiekem het oude grote Russische rijk weer terug. (Terwijl Washington waarschuwt voor het Russische rijk plaatst het steeds meer 'Special Operations Forces' aan de Russische grens.[41] Dus wie bedreigt er nu wie? Zou Washington het pikken als Rusland troepen en materieel in Mexico zou plaatsen aan de Amerikaanse grens?)

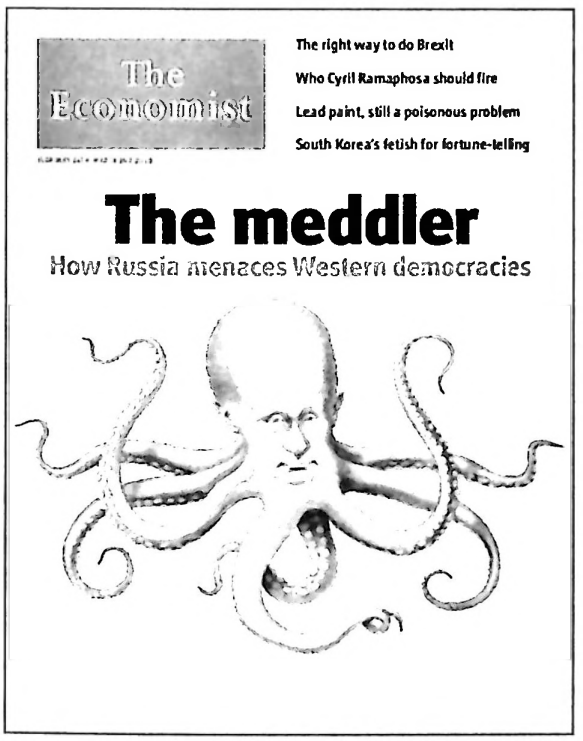
Nu kennen we inmiddels het opkloppen van de oorlogsdreiging door de neocons in de aanloop naar de oorlog in Irak, Afghanistan en Libië: we weten dat de War on Terror een opgeblazen farce met een vooropgesteld te bereiken doel was. De verwijten en aantijging tegen Rusland kunnen in diezelfde categorie worden geplaatst: die zijn op zijn zachts gezegd overdreven en eenzijdig. De redenen daarvoor zijn duidelijk. Poetins Rusland is geen fijne markt voor de westerse grootkapitalisten en is collegiaal met de tegenstanders van het door Washington geleide westerse regime. Hij was bijvoorbeeld als een van de weinigen fel tegenstander van de inval in Libië. Toen duidelijk werd dat het Westen aanstuurde op het binnenvallen en ontmantelen daarvan zei hij in de VN-Veiligheidsraad: *you must stop acting out of imperialistic ambitions. Rise above the endless desire to dominate. Do not poison the consciousness of millions of people like there can be no other way but imperialistic politics.*[42] De VS moest eens stoppen met de eeuwige dwang om anderen te domineren en de koloniale oorlogen te voeren die daaruit voortkwamen op basis van een bewijslast van telkens drie keer niks.

Poetin is net zoals Kadhafi dat was kritisch op het Amerikaanse beleid en is daardoor een sta-in-de-weg van de Amerikaanse werelddominantie. Hij krijgt om die reden dan ook de schuld van zo'n beetje alles wat er 'misgaat' in de wereld in de schoenen geschoven door de MSM: van de Brexit, de opkomst van het populisme in Europa en alles er tussenin. Hoewel we hier geen tijd hebben om ze uitgebreid te bespreken, is voor iedereen met een internetverbinding dan ook in een poep en een scheet uit te zoeken dat die aantijgingen aan alle kanten rammelen.[43]

Vooral de Russische beïnvloeding van de Amerikaanse verkiezing is zoals gezegd een interessante. Die claim begon met een artikel in het altijd vertrouwenswaardige Washington Post met de titel 'Secret CIA assessment says Russia was trying to help Trump win White House' waarin ze stelden dat een zogenaamd 'geheim' dossier van de CIA concludeerde dat Rusland de verkiezingen had beïnvloed om Trump in het Witte Huis te krijgen.[44] (De kritische lezer merkt op dat een 'geheim' dossier toch ook weer verrekte handig is.[45]) Wat was er volgens Washington gebeurd? Rusland zou de Amerikanen hebben beïnvloed door ze via Facebook te overspoelen met anti-Hillary propaganda. Clinton kon zich op haar beurt niet voorstellen dat ze zomaar zonder inmenging van Trump had verloren (haar gruweldaden in Libië waren immers niet algemeen bekend) en blaatte de 'bevindingen' van de geheime diensten na: *we have seventeen intelligence agencies, civilian and military who have all concluded that these espionage attacks, these cyber-attacks, come from the highest levels of the Kremlin. And they are designed to influence our election.* (Je kunt inmiddels hopelijk de schitterende ironie van dit verwijt waarderen: of het nu waar was of niet, de pot heeft de ketel zelden harder verweten

dat hij zwart zag.) In Obama's laatste weken van het presidentschap zouden er vanwege die veronderstelde bemoeienis ineens harde sancties aan Rusland worden opgelegd en werden er 35 diplomaten het land uit gebonjourd. (Rusland reageerde door die acties een '*Cold War déjà vu*' te noemen.) Deze episode werd een rel van jewelste en zou tot epische proporties worden opgeblazen onder de hashtags #Collusion en #Russiagate. Heel links Amerika zou moord en brand schreeuwen in een rel die de VS en de media meer dan een jaar lang in zijn greep zou houden.

Later zou blijken dat maximaal vijf procent van de pro-Trump advertenties op Facebook teruggeleid kon worden naar een Russische IP-adres: een druppel op de gloeiende plaat. (Het is daarnaast voor iedere geheime dienst in de wereld algemeen bekend dat het een peulenschil is om een vals IP-adres op het internet te gebruiken waarmee niemand met zekerheid kan zeggen wie er precies achter de advertenties heeft gezeten.) Nog belangrijker: de vicepresident van Facebook's reclameafdeling Rob Goldman zei daarbij in februari 2018 dat het merendeel van het Russisch geld voor die reclames ná de verkiezingen was uitgegeven. Hij tweette: *the majority of the Russian ad spend happened AFTER the election. We shared that fact, but very few outlets have covered it because it doesn't align with the main media narrative of Trump and the election.*[46] Hij had het wel gedeeld maar niemand wilde het horen. Opnieuw die verdraaide MSM! Alles werd eraan gedaan om van Poetins Rusland een boeman te maken en de sancties tegen het land op te kunnen schroeven.

In een reactie op al die ongefundeerde aantijgingen verklaarde een geïrriteerde Poetin in 2018 dat ze wel heel veel sterke verhalen de wereld inslingerden: *they can peddle, sorry for my expression, various hard to swallow stories to millions of people.* Uiteindelijk zouden de geheime diensten hun claim inderdaad niet kunnen onderbouwen. Na jaren onderzoek door de duizenden ambtenaren die naar bewijs op zoek gingen, is helemaal niets gevonden. Op 10 februari 2019 tweette Trump: *the Chairman of the Senate Intelligence Committee, just announced that after almost two years, more than two hundred interviews, and thousands of documents, they have found NO COLLUSION BETWEEN TRUMP AND RUSSIA! Is anybody really surprised by this?* Ook 'gewone' onderzoeksjournalisten konden niets vinden. Een van de bekendste journalisten in de VS, Bob Woodward (die met name beroemd werd door zijn bijdrage in de ontdekking van het Watergate schandaal rond President Nixon) deed voor zijn boek 'Fear, Trump in the White House' twee jaar lang onderzoek naar de zogenaamde collusion: *I looked for it, looked for it hard.* En had hij iets gevonden? *I have*

not.[47] Je zou bewust van de propagandaoorlog die eeuwig gaande is, inmiddels beter moeten weten dan die MSM-verhalen blind voor zoete koek te slikken.

Russia wants war

Bevriend willen zijn met Poetins Rusland is in de goegemeente en de MSM nog altijd *not done*: het betekent volgens Europarlementariër Guy Verhofstadt zelfs een wens om Europa te vernietigen. Hij tweette zonder schaamte: *Europe has a fifth column in its ranks: Putin's cheerleaders who want to destroy Europe and liberal democracy from within.*[48] De Russen proberen het democratische Europa van binnenuit te vernietigen! Gezellig hoe we die oude tijden van het communistisch gevaar herleven, vind je niet? Nu zijn er als je wilt uiteraard 1001 dingen te verzinnen die er beter zouden kunnen in Rusland, net zoals dat voor ieder ander land geldt. Maar als Washington en het 'vrije Westen' zoveel aantoonbare ongein uitvreten, waarom zouden we ze dan op hun woord geloven wanneer ze zeggen dat Poetin de volgende Hitler is op zoek naar werelddominantie? Rusland heeft daarbij uiteraard zijn eigen geopolitieke belangen en agenda maar zij zijn niet degenen die continue provoceren en dreigende taal uitslaan.

Ook Trump was echter niet ongevoelig voor druk van buitenaf. Tijdens zijn verkiezingscampagne verklaarde hij dat een goede relatie met Poetin en Rusland voor iedereen goed zou zijn: *getting along with Russia is a good thing, not a bad thing.* Eenmaal in het Witte Huis bleek hij niet tegen de macht van de deep state op te kunnen boksen. (Poetin zelf stelde trouwens dat Trump hier het slachtoffer was. Hij zei dat 'bepaalde partijen' binnen Washington een succesvolle onderlinge relatie ondermijnen.[49] Wat voor partijen dat zijn, hebben we inmiddels een beeld bij.) En dus trokken onder de leiding van Trump ook in 2018 weer tienduizenden mannetjes en tientallen tanks en straaljagers van de blauwhelmen vastberaden op richting het oosten om in juni mee te doen aan de jaarlijkse operatie 'Saber Strike'.[50] Volgens de NAVO zelf was die oefening ter verdediging en om af te schrikken: *they send a clear message that an attack on one ally would be met by troops from across the Alliance.*[51] Waar zo'n boodschap voor nodig is, blijft onduidelijk: Rusland heeft een kopie van het NAVO-verdrag en weet wat er in artikel 5 staat.

De NAVO-troepen hebben niets te zoeken aan de grens met Rusland. (We moeten niet ontkennen dat er in sommige delen van Oost-Europa zoals Estland of Letland een oprecht gevoelde en uit het verleden gelegitimeerde angst is op basis van hun ervaringen met de Sovjet-Unie. Maar laten we onze wereldleiders vooral niet beoordelen op wat anderen over ze zeggen, maar op wat ze daadwerkelijk zelf doen.) Toch is hun aanwezigheid volgens de Amerikanen logisch. Generaal Majoor Timothy McGuire verklaarde: *the best way to maintain the peace is through preparation.* De beste manier om de vrede te bewaren is door je op oorlog voor te bereiden. Juist ja. Iedereen voelt op zijn klompen aan dat dit totale onzin is. Er zijn gelukkig steeds meer Europese politici die zich van Washingtons/NAVO's provocerende politiek distantiëren zoals de Duitse minister van Financiën Frank-Walter Steinmeier. Die veroordeelde de militaire oefeningen en verklaarde in de Bild: *anyone who thinks a symbolic tank parade on the alliance's eastern border will bring security is wrong.*[52] Door met tanks langs de grens te rijden, maak je de situatie er niet veiliger op.

De opbouw van militaire macht aan de oostgrens onder het mom van zelfverdediging, verergert een zelfgecreëerd probleem. De daadwerkelijk onafhankelijke veiligheids-analisten van Veteran Intelligence Professionals for Sanity (VIPS) stellen dan ook dat de oorlogssimulaties langs Ruslands grenzen *extremely provocative and dangerous* zijn. Het leidde tot meer spanning dan we kunnen herinneren sinds de Koude Oorlog, waarbij de Russische beer weer net zo wordt gevreesd als in de decennia na de Tweede Wereldoorlog. Washington en de NAVO doen echter net of ze deze oersimpele logica niet begrijpen, en ploeteren koppig voort met hun plannen. De secretaris-generaal van de NAVO wist dan ook uit zijn mond te krijgen dat hij zich zorgen maakt over *Russia's military buildup close to our borders.*[53] De Russische troepen aan 'zijn' grenzen?! Het is opnieuw de wereld op zijn kop. Lachwekkend als het niet zo doodserieus zou zijn.

De NAVO heeft zijn militaire laars op Poetins nek gezet, en klaagt vervolgens dat de Russische tanden gevaarlijk dicht bij de vrije westerse tenen zitten. Het Westen deelt continue speldenprikken uit aan de Russische beer in de hoop dat die een keer terugslaat, zodat iedere Russische reactie op zijn minst als agressie kan worden weggezet in de MSM. Agressie die moet worden bestreden met meer NAVO-troepen in de Oost-Europese landen onder aanvoering van de VS. Een *self-fulfilling prophecy* van spanning en escalatie dus, in plaats van de zogenaamde bewaker van de vrede. Zoals Yanis Varoufakis treffend samenvatte*: NATO is like the mafia: they create insecurity to sell security. The create threats to sell protection.*[54]

Als het 'veiligheidsbeleid' van een groep landen tot een minder veilige wereld leidt, heeft het dan bestaansrecht? De Russische minister van Buitenlandse Zaken zei in 2017: *de NAVO is een instituut uit de tijd van de Koude Oorlog. Oorlogen beginnen in de hoofden van de mensen. En daar moeten ze ook stoppen. Doordat de NAVO nog bestaat, zit er nog steeds oorlog in de hoofden van de mensen.* Is het echt zo moeilijk te geloven dat de NAVO geen vredelievend en stabiliteit nastrevend instituut is sinds je van het bestaan van operatie Gladio of het optreden in Libië afweet? Dat het een imperialistisch middel uit Washingtons koloniale gereedschapskist is waarmee ze vijanden klemzetten op het geopolitieke wereldtoneel? Of zoals Wilkersons het beschrijft, een 3D-schaakspel: *this is a chess game, to a certain extent, played on multiple levels simultaneously.* Omdat Poetin weet dat een oorlog met tegen de volledige macht van de NAVO levensgevaarlijk is, blijven de Russen aansturen op samenwerking in plaats van confrontatie terwijl ze achter de schermen hun eigen pad kiezen. Ze dringen dan ook regelmatig aan op het herstellen van de relatie: zo nodigden ze de NAVO in 2017 nog uit om deel te nemen aan hun veiligheidsconferentie in Moskou. (Poetin gebruikt echter waar mogelijk zijn eigen manier om een subtiele middelvinger terug naar Washington op te steken. Toen klokkenluider Edward Snowden bijvoorbeeld het land uit vluchtte, kreeg hij tot grote ergernis politiek asiel in Moskou en in 2022 zelfs het Russische staatsburgerschap waardoor hij niet meer kon worden uitgeleverd.[55])

The future you deserve

Nu we een gedegen en meer genuanceerd beeld van de Amerikaans-Russische voorgeschiedenis hebben, kunnen we nu eindelijk naar Oekraïne kijken: het speelveld waar een nieuwe ronde tussen Washington en Rusland zou worden uitgevochten.

Oekraïne behoorde tot het einde van de vorige eeuw bij de Sovjet-Unie, met Rusland als moederbeer van die Unie. Het ligt op het Europese continent dan ook ingeklemd tussen andere voormalige Sovjetstaten. Het deelt grenzen met: Rusland, Polen, Hongarije, Wit-Rusland, Roemenië en Slowakije. De uitgestrekte akkerlanden van het enorme land maken dat het vroeger ook wel de graanschuur van Rusland werd genoemd. (Hier komt zelfs de kleur van de vlag vandaan: het blauw voor de lucht, het goudgeel van de uitgestrekte graanvelden.)

De Sovjetische historie van het land heeft in het hier en nu nog altijd belangrijke implicaties: er wonen in het oosten van het land nog altijd karrenvrachten Russischsprekende Oekraïners die hun blik op- en hart bij de oosterburen hebben terwijl men in het westen vooral Europees georiënteerd is. (Deze scheidslijn loopt ongeveer door het midden van het land van noordoost naar zuidwest.) De kwestie of Oekraïne toenadering tot de EU en de NAVO, of dat ze terug naar Rusland wilde, zou tot een gewelddadige revolutie leiden die uiteindelijk weer zou uitmonden in de burgeroorlog in Oekraïne. Ook die revolutie was uiteraard geen toeval. Voordat we daarnaar kijken, kunnen we een korte MSM-opfrisser gebruiken van wat er ook alweer gebeurde in het land.

In november 2013 ontstond in de hoofdstad Kiev op het Maidanplein een protestbeweging langs de voor Oekraïne klassieke oost-west tegenstelling: de Russisch gezinde president Viktor Janoekovitsj wilde het associatieverdrag met de EU niet tekenen. Het westers georiënteerde deel van Oekraïne kwam daartegen in verzet: zij wilden democratie en vooruitgang, en achtten de kans daarop groter door toenadering tot de Europese Unie te zoeken in plaats van de banden met Rusland aan te halen. Het protest tegen Janoekovitsj zijn corrupte regime groeide uit tot rellen die steeds gewelddadiger werden en waarbij zelfs doden vielen. De protesten tegen zijn besluit hielden net zo lang aan totdat ze uiteindelijk resulteerden in het vallen van zijn regering in het begin van 2014. Janoekovitsj vluchtte vervolgens naar Rusland waarna zijn regering werd vervangen door de regering van Porosjenko die het akkoord met de EU wel tekende. Hoera voor de democratie en duimpjes omlaag voor Rusland! Toch? Niet helemaal: de realiteit ligt zoals altijd een stuk genuanceerder. Spoiler alert: het was opnieuw een zorgvuldig opgezette regime change operatie. De burgeroorlog zou een proxy-oorlog blijken te zijn.

Waarom twijfelde Janoekovitsj over het al dan niet tekenen van het associatieverdrag? Oekraïne verkeerde in 2013 in economische zwaar weer en het verdrag had in eerste instantie grote implicaties voor de handel van het land. Kiev handelde op dat moment namelijk met zowel oost als west: Rusland en de EU. De economie van Oekraïne en die van Rusland

functioneerden op dat moment al als één: er waren geen importheffingen tussenbeide en er was vrij verkeer van goederen. Dat was ook wat er in het associatieakkoord met de EU werd beloofd. Nu klinkt een deal met het enorme Europese blok uiteraard aantrekkelijk, maar het was niet zonder haken en ogen: met het tekenen van het verdrag zou Oekraïne zijn grenzen voor westerse bedrijven namelijk opengooien. Daardoor zouden westerse producenten via Oekraïne indirect ongecontroleerde toegang tot de Russische markt krijgen. Omdat Moskou dan geen grip meer zou hebben op zijn eigen handel met het Westen, was dit voor hun uiteraard geen optie. Rusland zou in dat geval dus weer importheffingen van Oekraïne moeten vragen. Poetin zei daarover: *if Ukraine has come to this decision, this is its choice and we respect this choice, but we don't have to pay for it.* Door het akkoord met de EU zou de handel met Rusland dus een flinke knauw krijgen. Oekraïne moest dus kiezen: óf verder met de EU via het associatieverdrag, óf verder met Rusland. Dat was de reden dat Janoekovitsj zijn onderhandeling met Europa tijdelijk pauzeerde: om de voor- en nadelen tegen elkaar af te wegen.

Zodra de onderhandelingen in de koelkast werden gezet, braken er echter enorme opstanden uit in Kiev. Al snel waren er 100.000 mensen op de been die van hun regering eisten dat het associatieverdrag zou worden getekend. Het was opnieuw het werk van Washington: ditmaal verhuld onder de mantel van de goed bedoelende NGO's. De oppositiepartijen die in opstand kwamen en opriepen om tegen deze regering te protesteren, waren in de jaren daarvoor namelijk vakkundig geïnfiltreerd. Dit werd erkend door onder andere hardcore neocon Victoria Nuland, de Amerikaanse ambassadeur in Europa en Azië die in 2013 in een toespraak al toegaf dat er in de afgelopen twintig jaar met dat doel maar liefst 5000 miljoen in het land was geïnvesteerd: *we have invested more than $5 billion to help Ukraine to achieve its European aspirations ... to insure a prosperous and democratic Ukraine.*[56] 5000 miljoen om ze te helpen om bij Europa aan te sluiten dus. Die vele miljoenen gingen via USAID en andere 'niet'-overheidsinstellingen naar pro-westerse Oekraïners om een 'vijfde kolonne' van pro-Europese revolutionairen op poten te krijgen: om ze te overtuigen van het pro-westerse perspectief. Zodra de opstand uitbarstte, werden er bovendien linea recta een aantal pro-westerse mediastations uit de grond gestampt om de protesten te verslaan: die steunden de demonstranten uiteraard en riepen anderen op om ook naar het Maidanplein te komen. (Het was dus geen wonder dat het plein zomaar vol stond.)

De in het geheim door NGO's aangewakkerde poging tot regime change, werd aangevuld door steun via de officiële kanalen van de overheid. Amerikaanse politici vlogen als de wiedeweerga naar Oekraïne om de 'spontane' demonstranten een hart onder de riem te steken. Onder andere de Amerikaanse senator Chris Murphy sprak de menigte op het Maidanplein toe: *we will be back here on this square to celebrate with you: a Ukraine that stands with Europe, that stands with the United States.* Ook congreslid en neocon van het eerste uur John McCain (die kort daarvoor nog een gooi naar het Amerikaanse presidentschap had gedaan en dus een politiek zwaargewicht was), bevestigde in een toespraak op het plein: *America is with you, this is about the future you deserve.* Er was geen twijfel over mogelijk: Oekraïne kon op de steun van het Westen rekenen.

Fuck the EU!

Terwijl er voor de schermen democratische principes en vrijheidsdenken werd uitgebraakt, was de realiteit achter de schermen een stuk minder genuanceerd. Hoewel neocon Nuland voor de camera's van de MSM gezellig op het plein rondliep om broodjes aan de opstandelingen uit te delen, werkte ze in het geniep al aan de nieuwe tijdelijke (pro-Amerikaanse) Oekraïense regering die Janoekovitsj moest vervangen zodra de coup was geslaagd. Op 4 februari, toen Janoekovitsj nog altijd de president was, kwam er een afgetapt telefoongesprek boven water waarop dat onmiskenbaar te horen was. De Amerikaanse ambassadeur in Oekraïne, Geoffrey Pyatt en Nuland (beide topdiplomaten) bespraken wie er wel en wie er vooral niet geschikt waren om in de nieuwe regering te komen. Dat bepaalden zij dus wel even: je kunt het hier terug horen en lezen.[57] Op de vraag of de EU geen rol moest spelen bij het formuleren van een oplossing voor het conflict op het Europese continent, zei Nuland kort maar krachtig: *fuck the EU*! Gaf de ambassadeur haar een draai om de oren? Niet echt, hij reageerde met een stoïcijnse: *no, exactly.* Fijn als je met je collega's op één lijn zit, nietwaar?

Om de nieuwe regering een extra vleugje legitimiteit te geven, besloten ze dat de vicepresident van Obama en diens zaakwaarnemer in Oost-Europa, Joe Biden maar even langs moest komen voor een *'atta-boy'*. (Dat zeg je normaal tegen een hond en geeft dus perfect de verhoudingen weer: het baasje dat zijn ondergeschikte een aai over de bol geeft.) Mocht je nu denken, maar wacht even: dat zijn precies dezelfde tactieken die we in Zuid-Amerika hebben gezien! Dat klopt: dat soort praktijken gebeuren nu nog altijd en overal. De voormalige ambassadeur van Wit-Rusland, Michael Kozak erkende dit door in een ingezonden brief in de Guardian in 2001 op te scheppen dat de trucjes die hij in Nicaragua had geleerd nu in Wit-Rusland werden toegepast: *as regards parallels between Nicaragua in 1989-90 and Belarus today, I plead guilty. Our objective and to some degree methodology are the same.*[58]

Dit soort gedrag is klaarblijkelijk geen uitzondering, maar de regel. Nuland (die al 32 jaar diplomaat was en voor zowel Bush, de NAVO en Hillary Clinton werkte maar ook adviseur voor vicepresident Cheney was), kon ondanks deze openbaring dan ook zonder problemen aanblijven onder Obama. De Amerikaanse reactie op het uitgelekte telefoongesprek was dan ook weinig verrassend: ontkennen, ontkennen en de schuld bij een ander neerleggen. Iets in de trend van: 'het waren altijd weer die klote Russen die met hun eindeloze propaganda Amerika's beste bedoelingen in een kwaad daglicht probeerden te stellen'. Wat moet het een heerlijke wereld zijn als je nooit ergens verantwoording over hoeft af te leggen en precies kunt doen wat je wilt.

Voordat er een nieuw regime kon worden aangesteld, moest eerst het oude wijken. Maar daarvoor moest er eerst voldoende chaos worden gecreëerd. Aan het begin van de protesten in november 2013 verliepen die nog relatief vredig en bestond de groep uit mensen van alle achtergronden. Oud en jong, links en rechts: het was er veilig. De politie werd vertrouwd en er was geen geweld. Dat zou echter op aansturen van de VS snel veranderen. Je kunt immers geen regime change krijgen als iedereen gezellig op straat staat te zingen: de vlam moet links of rechtsom in de pan slaan. Daar zouden de mannen van de grootse oppositiepartij Svoboda wel voor zorgen: Oekraïne's machtigste anti-Russische en dus anti-Janoekovitsj partij had sterke banden met extreemrechtse groeperingen in het land en hun achterban wist wel hoe ze een robbertje moesten vechten. Dat diezelfde club open en bloot nazistische leuzen uitkraamde en

met hakenkruizen liep te zwaaien, maakte voor de Amerikanen niet uit. Of je nu pro-westers of alleen verbeten anti-Russisch was: dat kwam voor hen praktisch op hetzelfde neer. De vijand van mijn vijand is mijn vriend, nietwaar? Hier rechts zie je de eerdergenoemde neocon McCain tijdens zijn toespraak gebroederlijk zij aan zij staan met de leider van deze extreemrechtse partij.

Met behulp van deze gewelddadige groep, liep de situatie op het plein vanaf december steeds meer uit de hand. De extreemrechtse groeperingen kwamen met bivakmutsen op en bewapend met knuppels en stalen pijpen naar het plein om het op te nemen tegen de oproerpolitie. Vervolgens reden ze met bulldozers op de door de politie opgeworpen barricades in om daar doorheen te beuken.

Het waren natuurlijk niet alleen hooligans die met geweld hun positie wilden afdwingen, er waren ook 'normale' Oekraïners die simpelweg voor een aansluiting met de Europese Unie waren. Een voorbeeld daarvan was het filmpje van het zogenaamde 'Maidan-meisje' dat steun voor de pro-westerse 'demonstraties' vroeg en uiteindelijke 'viral' ging. Ik raad je aan om het twee minuten durende filmpje even te bekijken.[59] Valt jou ook iets op? De kritische lezer vraagt zich af hoe het kan dat te midden van alle chaos, geweld en oproer op het plein er ineens een knappe Oekraïense mevrouw met een HD-camera, professioneel geluid en montage een gelikt filmpje maakt dat ook nog eens de hele wereld over gaat? Dat klinkt inderdaad niet als zuivere koffie. Al snel bleek dan ook dat het filmpje was gemaakt en betaald door een Amerikaanse filmmaker met banden naar de NED, en dus van de CIA.[60] Bewijs dat wat je al aanvoelde inderdaad waar is: het was je reinste propaganda. (Het was een van de resultaten van de 5000 miljoen waar Nuland het eerder over had die via USAID, NED en andere instanties Oekraïne in waren gepompt.)

Het was verre van de enige propaganda die werd ingezet. Alles werd eraan gedaan om deze coup te laten slagen. Een van de belangrijkste andere sturende factoren achter de geheime agenda van Washington in Kiev was een andere sokpop van de deep state en shadow government: de inmiddels wereldwijd bekende en beruchte George Soros. Deze multimiljardair en 'filantroop' (iemand die zijn geld inzet voor goede doelen die hij zelf bepaalt) maakt zich via zijn eigen NGO 'Open Society Foundation' (OSF) hard voor 'de verspreiding van democratie en de versterking van de rechtsstaat': dan gaan er als het goed is inmiddels een paar alarmbellen bij je af. Hij heeft ontelbare 'goede doelen' in net zoveel verschillende landen met stuk voor stuk onbaatzuchtige namen. Maar Soros is een wolf in schaapskleding: zijn gezicht wordt gebruikt als een façade om die van de overheid te verbergen. Hij is de andere kant van dezelfde medaille van de deep state en shadow government. Hij fungeert met zijn NGO's als de kruipolie van alle partijen die ook maar iets willen forceren in een land. Zijn goede doelen opereren dan ook overal waar er maar destabilisering wordt nagestreefd. (Die samenwerking is trouwens totaal niet geheim. Foxnews stelde dat alleen al in de laatste vier jaar van Obama's presidentschap USAID zo'n vijftien miljoen dollar naar zijn Open Society Foundation heeft

doorgesluisd voor zijn werk in Oost-Europa.[61] Als je gewoon doet alsof je neus bloedt, hoef je je ook niet te verschuilen.)

Wat is zijn eigen belang? Hij is een van de grootste/meest efficiënte en niets ontziende uitzuigers van het pro-westerse kapitalistische systeem dat overal in dit boek wordt nagejaagd. De steenrijke vrek zegt over zijn eigen motivatie: *I am there to make money, I cannot and do not look at the social consequences of what I do.*[62] Meedogenloos geld verdienen dus: ondanks en ten koste van alles en iedereen. Hij heeft om diezelfde reden vele vrienden in hoge kringen. Zijn invloed brengt hem overal: uit uitgelekte memo's blijkt dan ook dat Soros en zijn gevolg van NGO's kort voor de coup uitvoerig met bijna alle belanghebbenden in Oekraïne heeft gesproken. Van een ontbijtje met Ambassadeur Pyatt, tot afspraakjes met de Oekraïense ministers van Buitenlandse Zaken, Justitie, Gezondheid en Onderwijs. (De notulen van al die gesprekken kun je hier teruglezen.[63])

Hij heeft in aanvulling daarop via de media en andere campagnes een belangrijke rol gespeeld bij het vormen en manipuleren van de Oekraïners om de regime change te accepteren, en om ze op te jutten om daar actief aan mee te werken. Voor de coup in Oekraïne werkte USAID dan ook samen met Soros zijn OSF om trainingen in 'anti-corruptie' en 'onderzoeksjournalistiek' aan te bieden. Diens Oekraïense tak heet International Renaissance foundation (IRF) en heeft een belangrijke rol gespeeld bij het voorwerk van de machtswisseling om het land een nieuwe, voor hem gunstige koers te laten varen. Als dat nog niet overtuigend genoeg voor je is, kun je het hem hier zelf horen en zien toegeven in een interview op het Amerikaanse CNN. Terwijl hij zijn zelfgenoegzame glimlach moet onderdrukken, zegt hij trots: *I set up a foundation in Ukraine before Ukraine became independent of Russia. And the foundation has been functioning ever since. And it played an important part in events now.*[64] Grappig hoe hij het niet kan laten om op te scheppen over zijn aandeel in de coup. Hij waant zich klaarblijkelijk onaantastbaar, en begrijpelijk: ondanks alles wordt de bejaarde multimiljardair in de MSM nog altijd weggezet als een goeddoener. (Zag jij hem tot op dit moment ook zo?)

De heilige honderd

De laatste fase van de daadwerkelijke couppoging ging twee weken na het telefoongesprek tussen Nuland en Pyatt van start en ging gepaard met enorm veel geweld. Op 20 februari brak de bloedigste dag van de opstand los. Ineens werden er aan beide kanten zowel demonstranten als politiemensen neergeschoten, maar niemand wist waar vandaan of door wie. De verschrikkelijke beelden van verwarde en bloedende Oekraïners en agenten die voor hun leven vreesden, zich aangeslagen en gewond over straat sleepten en wegdoken achter bomen en zelfgemaakte schilden terwijl er met scherp op ze werd geschoten, gingen de wereld over. Er vielen die dag meer dan vijftig onschuldige burgerslachtoffers, maar er waren ook twintig agenten gedood (150 hadden er schotwonden). De vele burgerslachtoffers die bij de Maidancoup vielen, zouden door de onwetende Oekraïense burgers tot de 'heilige honderd' worden uitgeroepen: de martelaars die waren gestorven zodat Oekraïne de ketens van het verleden kon afwerpen, en zich tot een volwaardige westerse democratie kon ontwikkelen zonder Rusland.

Niemand begreep wie er was begonnen of wie er überhaupt had geschoten. (Hoewel de MSM hem uiteraard niet geloofde, verklaarde Janoekovitsj dat de politie niet had teruggeschoten maar zich juist had teruggetrokken.) Later zou uit forensisch onderzoek blijken dat de doden bij zowel de politie als de demonstranten met hetzelfde type wapen en kogels waren beschoten. Het leek erop te duiden dat er een derde groep stiekem op beide partijen had geschoten om de boel te laten escaleren. Dit vermoeden werd in oktober 2023 definitief bevestigd in het miljoen woorden tellende Oekraïense 'Maidan massacre trial'.[65] Een paar jaar daarvoor waren er overigens al een aantal Georgische sluipschutters naar de media toegestapt om te verklaren dat zij het waren geweest.[66] Ze zeiden dat ze opdracht hadden gekregen om vanuit nabijgelegen gebouwen op beide partijen te schieten. Ze bekenden hun daden omdat ze naar eigen zeggen voor hun leven vreesden omdat een aantal van hun collega-schutters al op onverklaarbare wijze vermist waren geraakt. (Wie was de opdrachtgever denk je? Misschien is het goed om hier op te merken dat Georgië een Amerikaanse enclave is, dat net zoals Oekraïne door de Amerikanen en de EU was geprobeerd om van Rusland 'af te weken'. De 'Rozenrevolutie' bracht in 2003 de Amerikaanse sokpop Sakaasjvili aan de macht die op aansturing van Washington een oorlog tegen Rusland zou starten.[67] Triest detail: tijdens deze 'Vijfdaagse oorlog' zou de Nederlandse cameraman Stan Storimans tragisch om het leven komen door Russische clusterbommen.[68])

Waarom zou je zo'n diabolisch plan opstellen? Het antwoord is simpel. Wanneer er aan beide kanten doden en gewonden zouden vallen, zou de situatie maximaal uit de hand lopen. Die chaos kon vervolgens worden uitgebuit. De Oekraïners werden dan ook aangemoedigd om vooral niet op te geven. Terwijl Nuland en consorten achter de schermen de coup aan het voorbereiden waren, Soros de propaganda en andere 'ditjes en datjes' regelde en sluipschutters werden ingezet om de chaos en het geweld te vergroten, werd het democratische gezicht van de EU ingezet om de coup te legitimeren en een laatste zetje te geven. Op 21 februari stonden Hans van Balen en Guy Verhofstadt, de politieke trekpoppen uit de Europese Commissie die de Europese Unie moesten vertegenwoordigen, op het plein te schreeuwen dat ze de mensen nooit in de steek zouden laten.[69] Ze wakkerden het verzet aan en spraken ze moed in om ondanks al het bloedvergieten toch vooral niet op te geven, om niet bang te zijn om net zo lang stand te houden tot de zittende regering was vertrokken. Oorlogshitser en rabiaat Russen-hater Verhofstadt noemde de Oekraïners zelfs de meest dappere mensen ter wereld. Ze moesten niet de EU bedanken, maar het was juist andersom: zij waren degenen die Europese waarden, principes en democratie verdedigden. Het was om die reden dat Guy de primeur meedeelde dat de EU (op aandringen van de VS) sancties oplegde aan het democratisch verkozen regime in Oekraïne waaronder het niet meer verstrekken van visums en het bevriezen van tegoeden: *and this is only the beginning* dreigde hij. Wanneer er een nieuwe regering was aangesteld, zouden volgens Verhofstadt alle 'gewone' Oekraïners voortaan ook een visum kunnen krijgen: iedereen toegang tot de EU in ruil voor een coup dus. Die opmerking kon uiteraard op gejuich rekenen van het samengekomen publiek op het Maidanplein.

Guy, een Europese 'politicus' waar nog nooit één enkele burger uit de EU op heeft gestemd, begon zijn toespraak met: *we as a European Union* en verklaarde uit uw en mijn naam de oorlog aan Rusland. Ongelofelijk. Zouden wij het pikken als een Amerikaanse president op de Grote Markt de stugge Groningers steunt in hun onafhankelijkheidswens en ze oproept om samen met hun gasbel Nederland achter zich te laten om zich bij Duitsland aan te sluiten? Ik denk niet dat Den Haag zou staan te springen. Maar andersom gebeurt het wel, het is een bizarre realiteit.

De onwetende Oekraïense burgers werden misbruikt om de geopolitieke doelen van Washington over hún ruggen te bereiken. Door deze samengekomen clusterfuck aan manipulaties en bespelingen, dachten de mensen op het plein daadwerkelijk dat zowel de EU als de VS achter ze stonden. Dat ze zouden worden gesteund en beschermd in hun strijd tegen de Russen: waarom zouden ze anders de moeite nemen om er helemaal naar toe te vliegen, toch? Gesterkt door zowel de EU als de VS zouden ze het durven opnemen tegen de Oekraïense regering: en zo geschiedde. Het geweld en de chaos in het land liep in de dagen daarna zo hoog op dat Janoekovitsj zich gedwongen zag om Kiev te verlaten. Toen hij naar de tweede stad van Oekraïne vertrok, werd het regeringsgebouw en zijn ambtswoning ingenomen door gewapende mannen. Toen hij hoorde dat de planning was om hem te vermoorden en dat er speciale eenheden met dat doel naar hem onderweg waren, vroeg hij Poetin of hij Rusland in mocht en kreeg die toestemming op 24 februari. (Opvallend detail: terwijl hij stiekem per helikopter vertrok, werd 'zijn konvooi' inderdaad door onbekenden onder vuur genomen.) De president van Oekraïne vluchtte vier dagen na de beschietingen op het Maidanplein, en drie dagen na de 'EU-toespraak' naar Rusland: de coup was geslaagd.

Hoewel de vlucht in de MSM werd gebracht alsof Janoekovitsj zijn rug naar de bevolking had gekeerd en Kiev in de steek had gelaten, weet jij inmiddels beter. Deze gewapende machtsovername was niets meer of minder dan een staatsgreep. Nadat er genoeg Oekraïens bloed door de straten was gevloeid en de 'heilige honderd' waren opgeofferd, werd een nieuwe tijdelijke Oekraïense regering naar Amerikaanse voorkeur samengesteld onder leiding van Jatsenjoek, precies zoals in de weken daarvoor in het uitgelekte telefoongesprek was besloten. Daar was trouwens ook geen legale machtsoverdracht voor nodig volgens het democratische Westen: geen van de procedures uit de Oekraïense grondwet is daar namelijk bij gevolgd. Volgens die wet moet bijvoorbeeld driekwart van het parlement instemmen met de afzetting van een president (dat zijn er 338 van de 450). Daarnaast moeten het constitutionele en hooggerechtshof zich er over uitspreken. Hoewel die laatste twee niet zijn geconsulteerd en er maar 328 afgevaardigden stemden voor zijn afzetting, erkende Washington de door hun zelf samengestelde regering zo snel ze konden en volgde de EU ze ook meteen braaf op. Jatsenjoek's extreemrechtse regering werd overal in het westen warm onthaald: hij mocht meteen op bezoek komen bij de Verenigde Naties, handjes schudden met Merkel in Duitsland, koffie leuten met de Europese Unie en op de thee bij Cameron in Groot-Brittannië. De coup die een regering voortbracht die tegen het nazisme aanschuurde, was hiermee toch gelegitimeerd. Klinkt dat overdreven? Sommige beelden zeggen meer dan duizend woorden: dit zijn de anti-Russische, Oekraïense troepen die (wij) het Westen steunen. Links zie je de NAVO-vlag, rechts die met een hakenkruis er op. Gezellige taferelen! (De middelste vlag is overigens van het beruchte Azov-bataljon.)

(Voor wie geïnteresseerd is in de coup en er meer informatie 'van de andere kant' over wil: de documentaire 'Ukraine on fire' van Oliver Stone belicht de episode vanuit Russisch perspectief. De film die in 2016 uitkwam, was echter via de reguliere kanalen in het vrije Westen interessant genoeg niet te verkrijgen.)

Son of a bitch got fired

Nadat de VS een neonazistische partij had gebruikt om een onwetende, opgehitste bevolking van zijn legitieme regering af te helpen om er een westers georiënteerde leider voor in de plaats te krijgen, sprak vicepresident Biden het nieuwe Oekraïense parlement toe. Hij verklaarde dat er nu eindelijk een tweede kans op vrijheid was na de revolutie.[70] Hij zag daarbij zelfs kans om in zijn toespraak nog even op de graven van de hemelse honderd te pissen door de bewust opgeofferde pionnen, patriotten te noemen: *amidst fire and ice, snipers on rooftops, the heavenly hundred paid the ultimate price of patriots. Their blood and courage delivering to the Ukrainian people a second chance for freedom. Their sacrifice is now your obligation.*

Dat klinkt natuurlijk lekker, maar hoe ziet die 'echte' vrijheid er dan uit? Het betekende natuurlijk dat de Amerikanen ook na de coup nog altijd bepaalden wie de belangrijkste politieke posities in het land bekleedden, en wat het beleid precies moest zijn. Biden verklaarde in zijn memoires dan ook dat hij in de maanden na de coup wekelijks met de president en de premier aan de lijn hing om ze op te dragen wat hij precies van ze wilde.[71] Zo schepte hij in maart 2016 voor een presentatie van een van de invloedrijkste denktanks ter wereld, de Council on Foreign Relations nog trots op over het feit dat hij een belangrijke Oekraïense aanklager (Viktor Shokin) had laten ontslaan met de dreiging dat het IMF (dat ook in Washington zit en naar Washington luistert) anders geen nieuwe lening naar het land zou overmaken. *I looked at them and said: 'I'm leaving in six hours. If the prosecutor is not fired ... I'm telling you; you're not getting the billion dollars'.*[72] Oekraïne zat op dat moment diep in de schulden en was wanhopig om geld te krijgen om de nieuwe regering overeind te houden. Dus, denk je dat het gelukt is? We laten Joe aan het woord: *well, son of a bitch. He got fired!* Schitterend. Zie hier de macht van het IMF. Zo blijkt maar weer: voor niets gaat de zon op.[73]

Een kleine update sinds het schrijven van dit hoofdstuk: bovenstaande bleek niet alleen een uiting van overmacht, maar ook van persoonlijke corruptie te zijn. Inmiddels is namelijk onmiskenbaar geworden dat de toenmalige vicepresident niet vies was om zijn machtspositie in te zetten om voordelen voor hem of zijn familie af te dwingen. Dat is met name naar buiten gekomen dankzij diens zoon, Hunter Biden: wat je noemt een probleemkind. De in 1970 geboren Hunter is (onder andere) een notoire crack-, alcohol- en gokverslaafde hoerenloper. Dat vermoeden werd bevestigd toen diens computer (die hij ooit ter reparatie inleverde, maar nooit weer ophaalde) werd gehackt. Dat leverde naast eindeloos veel filmpjes van een seksende, drugsgebruikende Hunter, het bewijs dat Joe Biden als vicepresident onder Obama (2008 - 2016) betrokken was bij de zakendeals die zijn zoon Hunter sloot.

Hoewel Biden zelf altijd ontkent om überhaupt ooit met Hunter over zakelijke deals te hebben gesproken, is het tegendeel duidelijk. Er was een goed geoliede samenwerking. Tegen betaling regelde Hunter dat 'geïnteresseerden' directe toegang tot zijn vader kregen. Wanneer er daadwerkelijk deals werden gesloten, werd dit via Hunter geregeld. Zo is er een email waarin een Oekraïense zakenman Hunter bedankt voor zijn uitnodiging in Washington en de

gelegenheid om zijn vader te ontmoeten: *dear Hunter, thank you for inviting me to DC and giving an opportunity to meet your father.*[74] Ook ontmoette Hunter op of na buitenlandse 'zakenreizen' dezelfde hooggeplaatste politici of machtige industriëlen die zijn vader had gesproken. Bij het sluiten van deze lucratieve deals die volgens hem 'interessant waren voor mij en mijn familie' noemde hij zijn vader 'the big guy' die altijd zijn tien procent moest ontvangen: *10 held by H for the big guy.*[75] Het geld werd vervolgens overgemaakt op Hunter's 'investeringsfonds' *Rosemont Seneca Partners.* (Fun fact: Wikipedia verwijderde de pagina met Hunter's investeringsfonds omdat dit volgens hun 'niet interessant en een magneet voor samenzweringstheorieën' zou zijn.[76])

Het helpt verklaren waarom Hunter na de coup, zonder enkele ervaring in de energiesector voor een royale onkostenvergoeding van 50.000 dollar per maand in de raad van bestuur bij de Oekraïense energiegigant Burisma mocht plaatsnemen. Slechts een paar maanden later zou Burisma in ruil daarvoor sappige deals krijgen uit de pot met USAID-geld. Biden zou volgens de Oekraïense minister-president overigens persoonlijk ook nog 900.000 euro overgemaakt hebben gekregen.[77] Dat brengt ons bij het door vicepresident Biden afgedwongen ontslag van Shogun. Die zou later aangeven dat hij op het moment van zijn ontslag op het punt stond om een crimineel onderzoek te starten naar de leden van de raad van Burisma. *I was forced out because I was leading a wide-range corruption probe into Burisma Holdings including interrogations and other crime-investigation procedures into all members of the executive board, including Hunter Biden.*[78] De toenmalige vicepresident Biden deed er dan ook alles aan om zijn sporen uit te wissen toen Trump eenmaal president werd. Om te voorkomen dat zijn deals in Oekraïne alsnog boven water zouden komen belde hij in november 2016 (nog voordat Trump als president was geïnaugureerd) met de toenmalige president Porosjenko. Hij bedreigde hem vervolgens en zei dat Oekraïne de komende jaren niet om meer geld van Washington mocht vragen. *This is getting very very close to what I don't want to have happen. I don't want Trump to get in a position where ... he [wants to] pour more money into Ukraine.* Biden was bang dat Trump in de financiële situatie van Oekraïne zou duiken en daarmee automatisch achter de criminele deals in het land zou komen: *before he gets sophisticates enough to know the detail.* In plaats daarvan moest Porosjenko een bank sluiten om ervoor te zorgen dat het geld voortaan vanuit het IMF zou komen en Trump zich er niet mee zou hoeven bemoeien: *anything you can do to push the privatbank to closure so that the IMF loan comes forward.* Het was zelfs van zo'n groot belang dat Biden Porosjenkos persoonlijk bedreigde om het gedaan te krijgen: *I would respectfully suggest [this] is critically important to your economy as well as physical security.*[79]

Opvallend detail: het bestaan van de laptop en alle bovenstaande belastende informatie erop, werd in de aanloop naar de presidentsverkiezingen tussen Trump en Biden ontkend en Russische desinformatie genoemd. (Een hilarische compilatie en kijktip van de MSM in deze periode vind je hier.[80]) Later zou blijken dat deze krampachtige poging om Trump van zijn tweede termijn af te houden, werd aangestuurd door de geheime diensten. Mark Zuckerberg moest erkennen dat Facebook-verhalen daarover op verzoek van de geheime diensten waren gecensureerd. De CIA-medewerker die daarvoor verantwoordelijk was, zei achteraf dan ook bijzonder trots te zijn op het feit dat hij Trump van de overwinning had weten te houden door dit beschamende materiaal achter te houden: *I take special pride in personally swinging the election away from Trump.*[81] Het maakt het met de kennis van nu hilarisch dat Democraten

vervolgens een afzettingsprocedure tegen Trump hebben opgezet omdat die de Oekraïners kritische vragen had gesteld over Biden's handelingen.

Bovenstaande manipulatie was niet de eerste keer dat Washington zijn invloed via het IMF liet gelden om de juiste mensen op de juiste plek te plaatsen om te krijgen wat ze wilden. Vlak na de regime change had Oekraïne ook al een verse lening van het IMF gekregen in ruil voor iets anders. Nuland gaf in het 'fuck the EU' telefoongesprek al aan dat ze graag Jatsenjoek als leider van de interim-regering wilde hebben na de coup. En dat had een vrij specifieke reden. Hij was tot die tijd namelijk president van de Oekraïense centrale bank geweest. Zodra hij als interim-president was aangesteld, gaf hij stilletjes toestemming om de 33.000 kilo goud die Oekraïne in zijn kluizen had naar Amerika te verschepen.[82] Was dit onderpand voor de nieuwe IMF-lening? Of was het opnieuw diefstal? Wie het weet mag het zeggen. Je zou er bijna een beetje cynisch van worden nietwaar?

Ook de eerste 'echte' verkozen president, Petro Porosjenko die de interim-regering opvolgde, zat in de zak van de Amerikanen. De man die door bijna niemand in Oekraïne werd gesteund, werkte voordat hij president van Oekraïne was als een mol voor het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken tijdens de Bush-Cheney jaren. Uit door Wikileaks geopenbaarde interne mails die toevalligerwijs aan Hillary Clinton waren gericht, werd naar hem als *our Ukrainian insider* verwezen.[83] Eenmaal aan de macht luisterde hij dan ook braaf naar de Amerikanen en Soros om de druk op Rusland op te voeren. In door CyberBerkut gehackte documenten die zijn ondertekend met *George Soros, A self-appointed advocate of the new Ukraine March 12, 2015* valt te lezen dat er in die eerste maanden alles van korte- tot langetermijnstrategieën werden ontwikkeld om Rusland tegen te werken.[84] Van het leveren van wapens aan Oekraïne tot het trainen van diens soldaten. Ook was Soros zijn IRF verantwoordelijk voor het oprichten van het National Reform Council in Oekraïne: het gaf Porosjenko de mogelijkheid om te regeren via een presidentieel decreet waardoor nieuwe wetten en hervormingen er voortaan konden worden doorgedrukt zonder dat het parlement er nog iets over kon zeggen.

Ook aan de financiering werd gedacht. Want hoewel Soros een van de rijkste mensen op aarde is, houdt hij zijn eigen geld als het even kan liever op zak. Hij had dan ook gedegen advies voor de jonge democratie: hij raadde de nieuwe Oekraïense regering aan om voor de bühne even een paar maanden te doen net alsof de aanpak van corruptie superlekker ging, zodat Kiev op papier aan de Europese voorwaarden voor corruptiebestrijding zou voldoen waarna de 11.000 miljoen euro vanuit Brussel beschikbaar zou komen. Hij zei: *it is essential for the government to produce a visible demonstration during the next three months in order to change the widely prevailing image of Ukraine as an utterly corrupt country.* 'Voor drie maanden de illusie van vooruitgang overeind houden a.u.b.' Het plan slaagde: het geld werd uitbetaald en verdween vervolgens uiteraard direct in de corrupte Oekraïense zakken. De rekenkamer van de EU zou later bevestigen dat de 11,2 miljard(!) euro belastinggeld weggegooid geld was, doordat er 'snel en zonder een vastgelegde strategie' was uitbetaald. Ongelofelijk maar waar. Het vernietigende rapport lees je hier.[85]

Je begrijpt inmiddels dat Porosjenko's overheid volledig in de tang van Washington zat, en zijn beleid dan ook stellig pro-westers, en anti-Russisch was. (Zo werd bijvoorbeeld de Russische taal door Kiev in zowel oost als west teruggedrongen en het beleid waarmee Janoekovitsj de verkiezingen had gewonnen, werd grotendeels teruggedraaid.) Het was deze

situatie die de scheuring in Oost- en West-Oekraïne zou verergeren die uiteindelijk tot de burgeroorlog zou leiden. Om een lang verhaal kort te maken, accepteerden de Oekraïners in het oosten deze nieuwe situatie niet, verzetten ze zich daartegen en pakten ze uiteindelijke de wapens op. Het zou het begin zijn van de burgeroorlog die in 2022 zou uitmonden in de 'speciale militaire operatie' van Rusland.

Bovenstaande zou ook de directe aanleiding zijn voor de situatie rondom de Krim. Want, hoe zat dat nu precies? Ruslands optreden op de Krim was een van de belangrijkste redenen voor de (nog altijd aanhoudende) westerse sancties tegen het land.

In de MSM werd verteld dat Rusland Oekraïne binnenviel om de mensen daar te onderdrukken en zomaar een stuk land af te pakken. Maar ook daar is enige nuance noodzakelijk: de Krim behoorde voorheen namelijk (al vanaf 1780) bijna 150 jaar tot Rusland. Pas in 1954 werd het gebied door de toenmalige leider van de Sovjet-Unie Nikita Chroesjtsjov aan Oekraïne geschonken: dat was een relatief symbolische handeling aangezien Oekraïne en Rusland beiden tot de Sovjet-Unie behoorden. Toen die Unie uiteenviel, was het wél ineens een heel reëel probleem voor Moskou. Rusland gebruikte de op de Krim gelegen haven in Sebastopol namelijk al eeuwenlang, en met een goede reden: het is de enige permanent ijsvrije haven die Moskou tot zijn beschikking heeft. Zonder die haven kunnen ze hun vloot een aantal maanden per jaar slechts beperkt gebruiken: nogal van belang dus. Sinds het uiteenvallen van de Sovjet-Unie behield Moskou dan ook het recht om die haven te gebruiken door het van de Oekraïners te leasen: ze betaalden daar jaarlijks netjes voor.[86] De nieuwe Oekraïense regering werd echter door zowel Rusland als de Oost-Oekraïners gewantrouwd. Met dat regime konden ze het voortbestaan van die deal niet meer garanderen. Kortom: Rusland kon zijn afspraken over dit voor hun ontzettend belangrijke militaire aspect niet aan de grillen van het westerse poppen-regime overlaten, en zag zich daarom genoodzaakt om de Krim veilig te stellen.

Datzelfde gold voor de bevolking op de Krim: hun taal, cultuur en religie kwamen sterk overeen met de Russen. Allerlei aspecten die vanuit Kiev nu werden verboden en onderdrukt. Zij waren daarom bang voor de anti-Russische regering in Kiev en besloten een referendum te houden om op basis daarvan hun toekomst te bepalen. Hoewel zelfs de officiële Amerikaanse peilingen lieten zien dat met een opkomst van meer dan negentig procent van de mensen, meer dan negentig procent zich weer bij de Russische moederbeer wilde aansluiten, werd de uitslag daarvan door het Westen bij voorbaat niet gehonoreerd. Waarom niet? Omdat deze niet constitutioneel zou zijn. Daar kun je inmiddels hopelijk de humor van inzien: een dergelijk referendum is niet oké, maar een democratisch verkozen leider verjagen en vervolgens in ballingschap uit zijn ambt zetten is daarentegen prima?

Het referendum dat in de MSM als een handige truc voor de Russische annexatie werd gebracht, was dus ook de werkelijkheid op zijn kop. De militairen op de Krim waren wettelijk gezien dan ook geen invasie: Rusland mocht op basis van de lease-afspraak volgens internationale verdragen 25.000 militairen op de basis van de Krim stationeren. Aangezien er op de Krim bovendien in tegenstelling tot in Kiev letterlijk niet één kogel is afgevuurd, kun je stellen dat die er met hun aanwezigheid voor hebben gezorgd dat iedereen veilig de gang naar de stemhokjes kon maken.

A Eurasian empire

Wat motiveerde de Amerikanen voor deze coup? Wat was er naast invloed en goud in Oekraïne te behalen? We wenden ons opnieuw tot Brzezinsky. We kunnen ons zijn citaat over het belang van Afghanistan nog herinneren nietwaar? *Who rules the heartland commands the world-island; who rules the world-island commands the world.* We weten inmiddels hoe belangrijk *the heartland is.* Het citaat is echter niet compleet en wordt voorafgegaan met: *who rules East Europe commands the heartland.* Alleen Afghanistan was volgens Washingtons meest invloedrijke strateeg dus niet genoeg: daarvoor moet je ook Oost-Europa domineren. En als er één land is dat Oost-Europa symboliseert, is het Oekraïne wel. Onder leiding van Bill Clinton werd Oekraïne dan ook al aangewezen als het kantelpunt in de strijd tegen Rusland: zijn adviseur Richard Morningstar zei al in 1997: *Ukraine's security is a key element in the security policy of the US.* De verovering ervan zou Rusland volgens Brzezinsky definitief op zijn knieën krijgen. Hij stelde: *Ukraine, a new and important space on the Eurasian chessboard, is a geopolitical pivot because its very existence as an independent country helps to transform Russia. Without Ukraine, Russia ceases to be a Eurasian empire.* Zonder Oekraïne had Rusland geen macht meer in Eurazië en konden ze de Amerikaanse hegemonie in de regio niet meer bedreigen. En dus moest er alles aan worden gedaan om het land definitief uit Ruslands, en in Washingtons invloedssfeer te trekken. Dat verklaart de Amerikaanse vastberadenheid ineens een stuk beter.

Washington was met de verovering ervan dan ook veel langer bezig dan we tot nu toe hebben besproken. De Oekraïense tak van Soros zijn beruchte Open Society Foundation, IRF opereerde bijvoorbeeld al sinds 1989 in het land: twee jaar voor het ineenstorten van de Sovjet-Unie waarbij de afsplitsing van Oekraïne een belangrijke dominosteen in dat proces was. In de twee jaar voordat dit gebeurde, had Soros al meer dan honderd miljoen dollar uitgegeven om het voorwerk hiervoor in orde te maken. Maar niet voor niets natuurlijk. Hij kon onder de dekmantel van zijn 'filantropische werk' in de jaren tachtig Oost-Europa plunderen door ze ervan te overtuigen om hun economie net als Rusland in één keer helemaal, in plaats van geleidelijk voor de 'vrije markt' open te stellen. Daarna was het kinderspel om alles wat los en vast zat op te kopen: *I am there to make money, I cannot and do not look at the social consequences of what I do,* weet je nog? (Een interessant bijkomend feit is dat Soros ten tijde van Jeltsins presidentschap als Clintons expert voor Russische zaken fungeerde.)

Ook Oekraïne's Oranjerevolutie in 2004 was al mede mogelijk gemaakt door vele tientallen miljoenen Amerikaanse dollars. De NGO's brachten de aan Washington gelieerde Jusjenko aan de macht (wiens vrouw al jaren op het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken werkte). Toen zijn leiderschap te wensen over liet, moest het Westen met lede ogen aanzien hoe 'hun' kandidaat een aantal jaar later alsnog het veld moest ruimen voor Janoekovitsj, die aan zou blijven als president tot de protesten op het Maidanplein uitmondden in een burgeroorlog. Een burgeroorlog die bij nader inzien opnieuw een proxy-oorlog zou blijken te zijn: een hernieuwde versie van de Koude Oorlog met Washington en het Westen in de ene hoek, en Rusland in de andere.

De coup in Kiev was zo bezien dus al de derde poging en dit keer was het scheepsrecht. Oekraïne werd als bufferstaat van Rusland losgeweekt en via vuil spel uit de neutraliteit, in het netwerk van het Westen ingemetseld door een associatieakkoord met de EU en een lening van

het IMF. Het land zou onder leiding van sokpop Petro Porosjenko in februari 2019 zelfs in zijn grondwet laten opnemen dat het zich 'onomkeerbaar' verplicht stelde om zich zowel bij de NAVO als de EU aan te sluiten.[87] Het lot van het land leek daarmee definitief bezegeld. (Toen Poetin in 2021 werd gevraagd of hij bereid was om met de Oekraïense president te spreken, gaf hij dan ook aan dat dit geen zin zou hebben omdat de beslissingen van Oekraïne elders werden gemaakt: *why meet with Zelensky if he has let his country fall under full outside control? Decisions ... are being made not in Kiev, but in Washington, and partly in Berlin and in Paris. So what is there to talk about?*[88])

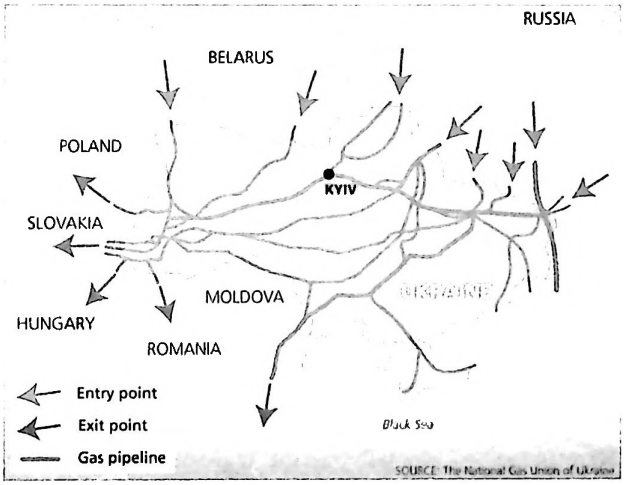
De Amerikaanse steun voor Oekraïne in de 'burgeroorlog' was daarna dan ook open en bloot. Zo kwam John McCain op oudejaarsdag 2016 nog de troepen aan de 'frontlinie' in Oekraïne bezoeken om ze een hart onder de riem te steken. Hij tweette: *we stand with them in their fight against Putin's aggression.*[89] Mocht je denken dat een hart onder de riem steken niet hetzelfde is als steun voor een gewapend conflict: guess again. In december 2018 zette een private militaire aannemer nog per ongeluk een opdracht op LinkedIn online waarin Amerikaanse huurlingen werden gezocht om geheime operaties in Oekraïne uit te voeren om het Amerikaanse leger aldaar te ondersteunen. Oepsie![90] Ook stelde Washington gratis en voor niets twee schepen beschikbaar aan de Oekraïense marine, heeft het sinds de coup al voor meer dan duizend miljoen aan wapens geleverd[91] en keurde via het IMF en de Wereldbank in december 2018 voor duizenden miljoenen aan leningen goed.[92] Ze gingen daarbij voorbij aan het feit dat Oekraïne op dat moment een van de meest corrupte landen op aarde was waarvan de economie zo lek als een mandje was. Nog belangrijker: ze gingen daarbij voorbij aan de wet die stelt dat er geen geld geleend mag worden aan landen in oorlog. Die regel bestaat er zodat oorlogen niet langer kunnen duren dan de oorlogvoerende landen zich eigenlijk kunnen veroorloven. (Zonder zuurstof bij de vlammen, dooft het vuur immers vanzelf.) Waarom leveren ze dan toch bakken met geld? De vraag stellen, is hem beantwoorden. Hoewel het IMF en de Wereldbank internationaal klinkende namen hebben, staat hun hoofdkantoor in, en staan ze onder controle van Washington: de president van de Wereldbank wordt bijvoorbeeld direct door de Amerikaanse president aangewezen. (Het ook Europees klinkende, maar in Washingtons handen zijnde Radio Free Europe bracht dat nieuws als een overwinning voor Porosjenko.)

Het feit dat Washington Oekraïne als een volwaardig NAVO-lid behandelt, zorgt voor grote onderlinge spanningen: Moskou kan het westerse poppen-regime in Oekraïne nog wel tolereren omdat het corrupte land geen echte dreiging voor Rusland vormt. Een definitieve incorporatie van het land in de NAVO zoals waar de neocons van dromen, zou echter onacceptabel zijn. Het leidt tot precies die voorspelbare spanningen die de deep state nodig heeft om te bloeien, en met een beetje mazzel een nieuwe afzetmarkt voor het MIC als het ze lukt om hun plannen door te drukken.

Oekraïne was de laatste buffer die nog bestond tussen Rusland en het Westen. Rusland had al jaren duidelijk gemaakt dat het niet passief aan de zijlijn zou staan, terwijl zijn strategische partners en de bufferzones tussenbeide langzaamaan in westerse bolwerken zouden worden omgedoopt. Poetin zei in 2016: *we have been saying since the early 2000s that we will have to react somehow to your moves to undermine international security. No one is listening to us.* Scheffer zei in 2018 in een interview met Nieuwsuur dat de eindeloze uitbreiding van de NAVO naar het oosten Rusland inderdaad steeds verder in een hoekje heeft gedreven waardoor Poetin

op zijn beurt steeds radicaler werd. Hij noemt het dan ook niet verwonderlijk dat Rusland zich daartegen verzette en een rode lijn trok. (Een lijn die het Westen volgens hem zou moeten accepteren.[93]) Wilkerson bevestigt deze visie en zegt: *it's clear to me why Putin has responded to Georgia and why he's now responding to Crimea and Ukraine. That's what great powers do when they get concerned about their so-called 'near abroad'.*

Welke Russische belangen worden er in Oekraïne bedreigd? Onder andere een groot deel van het gas dat Rusland aan Europa verkoopt, loopt via Oekraïne naar het oude continent: de afgelopen jaren was dat gemiddeld meer dan de helft.[94] Het idee dat de VS in Oekraïne rond kan klooien zonder dat Poetin erop zou reageren is volgens Wilkerson dan ook *just laughable.* Toch laat Washington zijn greep op Rusland niet los door de sancties in stand te houden: net zo lang tot Rusland de Krim aan 'hun' Oekraïne teruggeeft. (Je begrijpt dat ze daar lang op kunnen wachten.) Dat weet Washington zelf uiteraard ook wel waarmee het een perfect excuus is om Rusland op een legitiem lijkende manier dwars te blijven zitten en onder druk te blijven zetten.

MH-17

Oekraïne was het land waar in de chaos en tumult van de door het Westen uitgelokte burgeroorlog de nachtmerrie met de neergeschoten MH-17 zich zou voltrekken. Op 27 juli 2014, vijf maanden na de Russische inname van de Krim, kwamen alle 298 inzittenden, waaronder 196 Nederlanders daarbij om het leven. De pijn van dit nationale trauma zou zich onomkeerbaar in het Nederlandse DNA schroeien. Ik voel me om die reden verplicht om voor de slachtoffers en nabestaanden van die ramp een en ander kort te bespreken en aan enige waarheidsvinding in het onderzoek bij te dragen.

Waarom is dat nodig dan? We waren er toch uit wie de daders waren? Nou, niet helemaal. Hoewel de westerse landen en diens MSM met een gezamenlijke vinger Rusland als schuldige aanwijzen, claimt Rusland dat het poppenregime in Oekraïne verantwoordelijk is geweest voor het neerschieten van het vliegtuig. Ook de Maleisische overheid (dat 43 burgers te betreuren had bij de ramp) was niet zeker van de zaak en weigerde in februari 2019 om de Nederlandse autoriteiten bij te vallen in hun veroordeling van de Russen, omdat daar volgens hen nog altijd geen sluitend bewijs voor was.[95] (We weten bovendien dat de westerse mogendheden decennialang hebben gelogen over de aanslag boven Lockerbie.)

Het team dat onderzoek deed naar de ramp: het zogenaamde Joint Investigation Team (JIT) was samengesteld tussen de politie, Justitie en het Openbaar Ministerie van Nederland, Australië, Maleisië, België en Oekraïne. En daar komt dan ook meteen de eerste opvallende zaak aan het licht: een van de verdachten van de aanslag, zat zelf in het onderzoeksteam. Nu

hoeft dat op zich nog geen nekslag voor de waarheidsvinding te zijn, totdat je beseft dat ieder lid een vetorecht had om informatie over het onderzoek al dan niet naar buiten te laten komen: dat gebeurde dus pas wanneer iedereen het over die informatie eens was.[96] Nogal belangrijk voor de beeldvorming. Rusland heeft zich dan ook meerdere malen boos gemaakt over die situatie: hoe kan een verdachte zelf deel uitmaken van het onderzoek naar de misdaad? Een vraag met belangrijke implicaties.

De MH-17 is de enige vliegtuigcrash waarbij er vrijwel geen radargegevens beschikbaar waren om de oorzaak daarvan te herleiden. Hoe kan dat? Niet omdat die gegevens er niet waren, maar omdat ze niet zijn vrijgegeven. Er waren drie partijen die de gegevens zouden moeten hebben: Rusland, Oekraïne, en -omdat het op dat moment vuistdiep in de Oekraïense regime change en de nasleep daarvan zat-, de NAVO/Amerikaanse inlichtingendiensten. Het is algemeen bekend dat Washington ontelbare satellieten en andere observatie en spionage-mogelijkheden heeft die het met zekerheid inzet in een conflict waar het zelf nauw bij betrokken is. Klinkt dat als een aanname? Het was de Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken van dat moment, John Kerry die daags na de aanslag op 20 juli op een persconferentie verklaarde dat ze een raket hadden zien vliegen: *we picked up the imagery of this launch. We know the trajectory. We know where it came from. We know the timing. And it was exactly at the time that this aircraft disappeared from the radar.*[97] Toch is die informatie nooit door de Amerikanen vrijgegeven. Waarom niet? Wie het weet mag het zeggen.

Ook het regime in Kiev heeft niets aan het JIT overgedragen. Die zeiden eerst dat de betreffende radarinstallaties die dag uitstonden omdat er hoognodig onderhoud aan moest worden gepleegd, om later te verklaren: 'o nee sorry, we kunnen niets aanleveren omdat ze zijn kapotgeschoten'. Het onderzoeksteam (waar ze dus zelf in zaten), nam genoegen met die verklaring. Rusland was dan ook de enige partij die zijn radarbeelden over het gebied van die dag aan het JIT heeft overgedragen.[98]

Hoe komt het dan dat je tot het lezen van dit stuk zo zeker dacht te weten dat pro-Russische rebellen met een door Rusland geleverd wapen verantwoordelijk moesten zijn geweest voor de tragedie? Dat werd door zowel de Amerikanen als de Oekraïners al vrij snel geïnsinueerd. Een adviseur voor het Oekraïne Ministerie van Binnenlandse Zaken (ene Anton Gerashchenko) wist zelfs direct na het neerstorten, nog voordat er enig onderzoek was geweest, dat de Boeing met een Buk-raket moest zijn neergehaald.[99] Hoewel hij er niet bij zei wie die had afgeschoten, konden we voor die informatie bij de Amerikanen terecht. Kerry zei in dezelfde toespraak op 20 juli: *we are not drawing the final conclusion here. But there is a lot that points at the need for Russia to be responsible.* Hij zei dat hij in het verleden zelf een aanklager was geweest en dat daar veel *circumstantional* (indirect) bewijs voor was *it's pretty clear, when, you know, there's a build-up of extraordinary circumstantial evidence. You know, I'm a former prosecutor. I've tried cases on circumstantial evidence. It's powerful here.* Dat klinkt vrij overtuigend nietwaar? Toen de assistent van Victoria Nuland de dag na de toespraak werd gevraagd waarom het bewijs niet openbaar werd gemaakt als ze dat blijkbaar hadden, herhaalde ze Kerry's woorden die alleen een verdachtmaking, maar geen wettelijke binding hadden. Het was hun 'inschatting' dat de Russen het hadden gedaan: *it is our assessment that this was an SA-11 fired from Russian-backed, separatist-controlled territory.* Dat is wel een hele specifieke inschatting, vind je niet? Toen er werd doorgevraagd op basis waarvan ze die inschatting hadden gemaakt was het antwoord, hou je vast: *we saw it in social media afterwards.* Lekker

dan. En Kerry was niet de enige: zowel Obama als zijn VN-ambassadeur Samantha Power verklaarden beide nog voordat er überhaupt onderzoek naar was gedaan, dat de pro-Russische rebellen verantwoordelijk moesten zijn geweest.[100] [101]

Het zal je niet verbazen dat dit meer dan genoeg was voor de MSM om het klakkeloos over te nemen: Poetin had het gedaan. Het altijd betrouwbare Washington Post kwam al op 19 juli met de weinig aan de verbeelding overlatende titel op zijn voorpagina: 'Russia supplied missile launchers to separatists, U.S.-official says'. Ook de Daily Mirror bracht een subtiel en evenwichtig stuk (afbeelding hiernaast). Het zal je nog minder verbazen dat niemand erop wees dat de aanslag nooit zou zijn gebeurd als het land in de maanden daarvoor niet door een Amerikaanse regime change vakkundig was verscheurd.

Stop reading conspiracy websites

Nu de schuld voor het neerhalen in de dagen erna voor iedereen die alleen het achtuurjournaal keek wel duidelijk was, bleek ook de 'definitieve bevestiging' daarvan in de jaren daarna niet zo heel moeilijk te zijn. De belangrijkste nieuwsbron daarvoor was het onderzoekscollectief Bellingcat. Zij deden naar eigen zeggen aan een nieuwe, vooruitstrevende manier van onderzoeksjournalistiek. Elliot Higgins, de oprichter van Bellingcat is internationaal gezien een van de meest vooruitstrevende onderzoeksjournalisten met miljoenen volgers: van presidenten, tot de grootste nieuwsorganisaties. Zij mochten dan ook overal in de MSM aanschuiven waar hun onderzoeken eindeloos veel aandacht kregen. (Ook in Nederland werden hun bevindingen in zowel de NOS-journaals als in kijkcijferkanonnen als De Wereld Draait Door meerdere keren als hoogst nieuwswaardige en betrouwbare onderzoeken gebracht.)

Bellingcat claimde bewijs te hebben dat Rusland inderdaad de schuldige was voor het neerhalen van het vliegtuig door een Buk-raket af te schieten. De NOS bracht het onderzoek van de club als volgt: *een onderzoekscollectief dat het aantal mensen dat in beeld is als schuldigen voor het neerhalen van vlucht MH-17 heeft teruggebracht tot zo'n twintig Russische militairen. Zij zeggen te weten wie van dit collectief op 17 juli 2014 de Buk-raket afvuurde op het toestel van Malaysia Airlines.* De onwetende burgerbevolking die gretig op zoek was naar ieder nieuw inzicht en elke flard informatie over de ramp en zijn daders, slikte alles voor zoete koek.

Was dat terecht? Want: hoe onafhankelijk was dat onderzoek, en hoe betrouwbaar waren die conclusies? Bellingcat baseerde hun onderzoek simpel gezegd op basis van een combinatie van Google Maps, filmpjes op het internet en social media post's. Niet door onderzoek ter plaatste te doen, maar door vanachter hun laptops een bewijslast bij elkaar te rommelen dus. Ik zeg rommelen, omdat het algemeen bekend is dat (onder andere) de Amerikaanse geheime diensten programma's hebben om social media platforms met nep-accounts te infiltreren om

onderwerpen bij te sturen en te beïnvloeden.[102] Dat is echter nog niet de zwaarstwegende beperking aan hun betrouwbaarheid. Misschien is het hier namelijk goed om te vermelden dat Bellingcat een 'non-profit' organisatie is. Hoe komen ze dan aan hun geld? Nadat er op het internet eindeloos werd gespeculeerd dat Higgins geld zou ontvangen van de beruchte namen van Washingtons propagandamachine, tweette Higgins op 26 April 2016: *whatever you might imagine about NED ... I've not received funding from NED. Stop reading conspiracy websites.* Op 7 februari 2017 moest hij echter met de billen bloot en openbaarde hij in een andere tweet waar hun geld vandaan kwam: *Bellingcat has received money from the following.* Op die lijst met donateurs stonden onder andere? *You guessed it*: George Soros met zijn Open Society Foundation en de National Endowment for Democracy.[103] Dan weet je dus meteen in welke hoek je het 'onafhankelijke onderzoek' van Bellingcat kunt plaatsten. Ze waren onderdeel van de shadow government en het zoveelste smaakje van, en variatie op de eeuwige anti-Russische propaganda. Dat was trouwens geen nieuwe informatie. Joost Niemöller, schrijver van het boek 'MH-17, de doofpotdeal' had dit al in 2014 uiteengezet. Die legde uit dat Higgins helemaal geen freelancejournalist was, maar dat hij onderdeel uitmaakte van het medianetwerk The London Project Investigation.[104] Een samenwerkingsverband dat zelf weer onderdeel was van het The Organised Crime and Corruption Reporting Project dat weer gefinancierd werd door OSF en USAID. Niet zomaar een onderzoeksproject dus, maar een anti-Russische informatiedatabank.

De ironie is dan ook dat wanneer een onafhankelijk blogger het officiële verhaal via onbekende bronnen ondersteunt, deze als betrouwbaar op een voetstuk wordt gezet in de MSM. Maar wanneer het narratief op eenzelfde manier wordt tegengesproken, is de auteur een conspiracy gek. Terwijl Bellingcat door de MSM blind op hun blauwe ogen en goede intenties werd vertrouwd, was alles wat de Russische overheid zei leugenachtige propaganda. Welkom in de *twilight-zone.*

Geconfronteerd met het feit dat opnieuw alles dat je voorheen als feiten aannam een gekleurde versie van de realiteit blijkt te zijn, is het tijd om opnieuw naar de andere kant van het verhaal te kijken. Is er dan nog andere informatie dan het verhaal dat wij van de Amerikaanse regering en diens propaganda-apparaat hebben gehoord? Natuurlijk is dat er. (Hoewel ik niet de illusie heb dat we de aanslag op de MH-17 hier definitief kunnen oplossen, vind ik het van belang om een aantal opmerkelijke zaken te belichten.)

The wrong plane

Een klokkenluider vanuit de Amerikaanse inlichtingendiensten verklaarde aan de eerdergenoemde onderzoeksjournalist Robert Parry (die ook openbaarde dat Westerse elitetroepen het geweld in Libië van meet af aan aanwakkerden) dat Rusland onschuldig was. Parry zei dat de bron die in het verleden betrouwbaar was gebleken op dit soort gevoelige zaken, hem ervan had verzekerd dat de Amerikanen gedetailleerde beelden van de bewuste Buk-installatie hadden, maar dat die door Oekraïners werd bemand.[105] Hoewel dit door de MSM als onzin werd afgedaan, heeft Rusland aan de hand van de serienummers van de originele fabriekslogboeken aangetoond dat het Buk-systeem in de jaren tachtig inderdaad aan Oekraïne was verkocht en geleverd, en dat het sinds die tijd niet meer in Rusland was geweest. Iets dat werd ondersteund door het rapport van de Nederlandse Militaire Inlichtingen- en

Veiligheidsdiensten (MIVD) over de noodlottige dag waarin ze schreven dat de verscheidene operationele Oekraïense Buk-raketopstellingen die er in de regio waren, niet in handen van de rebellen, maar in handen van het Oekraïense leger was.[106] [107] Zoals inderdaad op deze video te zien leek te zijn die afkomstig was van het Oekraïense leger en die een dag voor de ramp op hun website werd geplaatst.[108]

In een artikel op de website waar Parry hoofdredacteur van is: Consortium News, vertelde hij dat zijn bron in de dagen daarna informatie uit de Amerikaanse inlichtingsdiensten aan hem bleef doorgeven.[109] Daarin werd gesteld dat de Amerikanen hun mond hielden, omdat nader onderzoek van de Amerikanen erop wees dat niet de separatisten, maar een 'rogue element' (afsplitsing) van het Oekraïense leger verantwoordelijk was voor het afschieten van de Buk. Hetzelfde Oekraïense leger dat de Amerikanen zelf aan de macht hadden geholpen: dat kwam ze ineens een stuk minder goed uit dan dat de favoriete volksvijand Rusland het had gedaan. Parry schreef verder: *[he] told me that the reason for going quiet was that the more detailed evidence pointed toward a rogue element of the Ukrainian military connected to a hardline Ukrainian oligarch.* O jee. We zijn weer eens in een Bondfilm aanbeland. Een losgeslagen element van het Oekraïense leger dat luisterde naar een rijke Oekraïense oligarch?! Wie dan? En waarom?

Het bleek te gaan om Igor Kolomoysky: een steenrijke (derde rijkste van Oekraïne) gasbaron die eigenaar is van het grootste gasbedrijf van het land: Burisma Holdings.[110] Let op: dat is hetzelfde gas-imperium waar Hunter Biden, de zoon van Joe 'son of a bitch got fired' Biden na de coup aan de slag, en in de raad van bestuur mocht. Opvallend is deze YouTube video waarin een ogenschijnlijk aangeschoten Igor met die aantijgingen in een live-uitzending werd geconfronteerd.[111] Of hij de waarheid sprak weten we niet, maar veel sympathie zul je niet voor de man krijgen. Hij leek niet alleen te erkennen dat hij wist wie de MH-17 had neergeschoten, maar noemde het vervolgens een kleinigheidje. De interviewer vroeg: *en hoe zit het met de Boeing?* En gaf vervolgens aan dat hij zeker dacht te weten dat Igor's mensen erachter hadden gezeten. Na wat omwegen was zijn reactie: *het schot ging per ongeluk, ze wilden een ander vliegtuig neerhalen, maar raakten een andere. Dit soort dingen gebeuren gewoon. Het spijt mij van de Boeing en de mensen, maar het is een kleinigheid. Wanneer serieus spul (wapens) in de handen komt van een nieuweling, dan is dit soort rotzooi het resultaat.*

Waarom zou iemand überhaupt een 'gewone' Boeing willen neerhalen? Wat was het motief? Parry stelde dat de MH-17 mogelijk per ongeluk was neergehaald omdat 'men' dacht dat ze het Russische regeringsvliegtuig voor zich hadden: *shooting down of President Vladimir Putin's plane returning from a state visit to South America.* Dat heeft nagenoeg hetzelfde formaat en dezelfde kleurstelling/*paintjob* en stond gepland om op zijn terugweg vanuit Zuid-Amerika op hetzelfde moment in ruwweg hetzelfde gebied te vliegen. Pas op het allerlaatst moment heeft het presidentiële vliegtuig een andere koers genomen. Was dit de reden dat de MH-17 is neergehaald?

Maar we zijn er nog niet. Een andere theorie stelt namelijk dat er in aanvulling op de Buk-raket ook andere militaire vliegtuigen in de buurt van de MH-17 waren voordat het werd neergeschoten. Rusland toonde in zijn radarbeelden dan ook een Oekraïense Sukhoi-25 straaljager die vlak achter de MH-17 aan vloog in de laatste minuten voordat het van de radar verdween.[112] Iets dat werd bevestigd door de Spaanse luchtverkeersleider bij het Borisol vliegveld in Kiev die de straaljager ook had zien vliegen.[113] [114] (Na zijn openbaarmakingen is

hij in de media zwartgemaakt als leugenaar, en met de dood bedreigd.) Hoewel de Oekraïense regering ontkende dat er op dat moment straaljagers in de lucht waren, zijn er meerdere getuigen in de buurt van de rampplek die verklaarden dat ze inderdaad een straaljager in de buurt van de MH-17 hadden gezien toen die neerstortte. Beelden van die getuigenissen werden in eerste instantie ook door de BBC uitgezonden totdat die uitzending werd verwijderd omdat het 'niet aan de kwaliteitseisen van de BBC zou voldoen'.[115]

Dat er meerdere vliegtuigen zijn geweest, lijkt dus in tegenstelling tot wat het JIT-rapport stelt, inmiddels een hele reële mogelijkheid. Iets wat in een andere video van de rebellen zelf ook werd gezegd. De opname die internationaal gezien (terecht) enorm veel ophef veroorzaakte vanwege het feit dat de rebellen door de bagage van de passagiers gingen, behandelde niet wat deze rebellen op de rampplek deden en wat ze zeiden.

Ze waren in de video naar eigen zeggen op zoek naar de piloot van een straaljager die ze zouden hebben neergehaald, die zich via een schietstoel in veiligheid zou hebben gebracht. Ze volgden de rookpluim naar een veld en stonden vervolgens verbaasd tussen de restanten van wat een vliegtuig uit de burgerluchtvaart bleek te zijn.[116] (Tijdens het filmpje werd de betreffende militair via een telefoontje medegedeeld dat ergens verderop een piloot van de neergehaalde straaljager zou wegkruipen, waarop hij anderen opdroeg om daar zo snel mogelijk naartoe te gaan.) Op de achtergrond werd uitgelegd: *they say the fighter brought down the civilian plane and ours brought down the fighter.* Het gevechtsvliegtuig had volgens hen de Boeing neergehaald, en de rebellen hadden vervolgens de straaljager neergeschoten: de rebellen zouden dus 'per ongeluk' bij het verkeerde vliegtuigwrak staan.[117] De cameraman bevestigde dat het geen Oekraïners waren: *Malaysian, they are foreigners.* Waarop een ander verontwaardigd riep wie er toestemming had gegeven om een vliegtuig uit de burgerluchtvaart over een oorlogsgebied te laten vliegen: *who gave them the corridor?!*

Kan het echt zo zijn? Is de MH-17 door een straaljager neergeschoten? Er zijn een aantal zaken die dat verhaal zouden kunnen ondersteunen. Zo zijn er verscheidene mensen met kennis van zaken die de ronde gaten in de MH-17 romp, met name bij de cockpit en in de bovenkant van de linkervleugel als het karakteristieke resultaat van 'beschietingen door een dertig millimeter kanon' aanduiden. Het type dat de Oekraïense Sukhoi tot zijn beschikking heeft. Onder die mensen is Michael Bociurkiw, een Canadees-Oekraïense OSCE medewerker (de Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa) die als een van de eersten op de rampplek ter plaatse was. Hij zei dat twee of drie delen van het vliegtuig waren gevonden waar ronde 'kogelgaten' in zaten die erop leken alsof het vliegtuig met een mitrailleur was beschoten: *that have been popmarked: it almost looks like machine gun fire. Very very strong machine gun fire.* Je kunt het hem hier zelf horen vertellen.[118]

Dit was dan ook een van de mogelijke conclusies van Rusland: dat een Oekraïense Sukhoi de MH-17 had neergeschoten. Dat baseerden ze onder andere op basis van een verklaring van een voor het Oekraïense leger werkende vliegtuigmonteur, ene Evgeny Agapov (die volgens Moskou een leugendetectie-test doorstond voordat zijn verklaring naar buiten werd gebracht). Hij verklaarde dat Oekraïne inderdaad met meerdere straaljagers missies boven Oost-Oekraïne vloog op het moment dat de MH-17 werd neergeschoten. Toen die vliegtuigen van hun missie terugkwamen, hoorde hij een aangeslagen gevechtspiloot, Vladyslav Voloshyn een opvallend commentaar geven: *as he walked away with other pilots we heard him say: that was the wrong plane.*[119] Toen hem later die dag was gevraagd wat er was gebeurd, zou hij hebben verklaard:

it was the wrong plane at the wrong time. Of Voloshyn nu verantwoordelijk was voor de ramp met de MH-17 of niet, we kunnen het hem zelf niet meer vragen: hij zou in maart 2018 zelfmoord plegen. De Telegraph vermeldde: 'Ukrainian pilot blamed for MH-17 kills himself'.[120] Was dat omdat hij vals werd beschuldigd? Kon hij niet leven met zijn eigen gruweldaden die hij al dan niet per ongeluk had begaan? Of wilden anderen voorkomen dat hij zijn waarheid zou kunnen openbaren waarmee de anti-Russische hetze om zou slaan naar een anti-Oekraïense?

Samenvattend kunnen we de balans als volgt opmaken: het Westen concludeerde dat MH-17 door pro-Russische troepen met een Buk-raket was neergeschoten die bovendien door Moskou was aangeleverd. Dit deden ze voornamelijk op basis van het (radarloze) onderzoek van het JIT en het (feitenvrije) onderzoek van Bellingcat. De Russen claimden naar aanleiding van hun eigen onderzoek dat de crash was veroorzaakt door óf een aanval van een Oekraïense straaljager óf met een Oekraïense Buk-raket, of beide. Ook het Maleisische onderzoek concludeerde in juni 2019 dat er geen bewijs was dat de MH-17 door Rusland was neergehaald. De Maleisische premier zei bovendien dat het Nederlands geleide onderzoek eenzijdig was en de schuld in de schoenen van de Russen probeerde te schuiven. Het JIT onderzoek: *[seems] to be concentrated on trying to pin it on the Russians.*[121] De onoverkomelijke conclusie is dan ook dat minimaal een van beide partijen de waarheid verdoezelt of verdraait. Zolang nog niet duidelijk is wat er precies is gebeurd, is er daarom genoeg redenen om kritisch door te vragen, graven en zoeken en niet klakkeloos zomaar alles van het JIT nóch van de Russen over te nemen.

De nationale Omtzigtman

Gelukkig zijn er mensen en sommige politici die zich nog altijd inzetten voor hun eigen zoektocht naar de waarheid. Op zoek naar antwoorden voor de nabestaanden van alle inzittenden die hun leven op die noodlottige dag verloren. Jammer genoeg wordt die poging niet altijd gewaardeerd en lijkt die soms zelfs opzettelijk te worden gefrustreerd. Klinkt dat overdreven? We gaan het zien in het sluitstuk van dit hoofdstuk waar onze eigen overheid vreemd genoeg de schijn tegen heeft.

De eerder gestelde vraag van de Oekraïense rebel wie er zo dom was om een burgervliegtuig boven een levensgevaarlijk oorlogsgebied te laten vliegen, is een terechte. Het kabinet van Rutte II was van dit gevaar namelijk al een langere tijd op de hoogte. De waarschuwing aan de overheid dat het Oekraïense luchtruim gevaarlijk was, kwam in de zogenaamde 'Kiev-briefing'. Dat document is vervolgens niet doorgespeeld naar de luchtvaart, terwijl het al wel op diverse ministeriële bureaus lag. Toen de ramp al voltrokken was, deed de onderzoeksraad voor veiligheid (OVV) waar het voor opgericht is: onderzoek naar de oorzaken en gevolgen daarvan. Toch werd de Kiev-briefing door Rutte II pas aan het OVV overgedragen toen de onderzoeksjournalisten van Argos Radio het bestaan ervan boven water haalden. Tot die tijd werd het bestaan ervan verzwegen. Dat staat op zijn zachts gezegd erg slordig: onvoorstelbaar slordig op zo'n gevoelig dossier. Op zijn hardst gezegd, riekt dat naar het achterhouden van informatie.

Een van de kleine groep kritische journalisten die zich nog regelmatig met de toedracht en afhandeling van de MH-17 bezighouden en roeren waar het stinkt, zijn de in de MSM alom met

de nek aangekeken mannen van Geenstijl.[122] Zij hebben er al bijna 250 verschillende artikelen over geschreven met kritische vragen over zowel de rol van de overheid als bepaalde delen van de MSM. (Het dossier dat het napluizen waard is, vind je hier.[123]) Wat heeft de MSM er mee te maken? In wat achteraf bezien een bewuste karaktermoord lijkt te zijn, lijken in dit geval het NRC en het kabinet samen te hebben gewerkt om een van de meest kritische, ingelezen en doorgravende politici van het MH-17-dossier af te halen: Pieter Omtzigt. Geenstijl noemde hem liefkozend de Nationale Omtzigtman omdat hij naar hun zeggen *het enige Kamerlid (is) dat zich niet aflatend in [het onderzoek naar de MH-17] vastbeet.*

Wat was er gebeurd? Omtzigt werd met totaal gefabriceerd nepnieuws zwartgemaakt en weggezet als Rusland-apologist (een zware aanklacht in onze 21e eeuw) in het onderzoek naar de vliegramp. Of zoals Geenstijl in een van de dossiers kopte: 'NRC gooit Pieter Omtzigt in het propaganda-moeras'. De krant suggereerde dat Omtzigt bewust onrust had proberen te zaaien: *op een bijeenkomst over de MH-17-ramp met nabestaanden liet Kamerlid Pieter Omtzigt een nepgetuige een door hem opgestelde tekst uitspreken.* Van deze aantijgingen zou achteraf niets blijken te kloppen. Toch werd een link naar de suggestieve en ongefundeerde NRC-bagger door het officiële VVD-Twitter account rondgestuurd. (Een vreemde gewaarwording aangezien de CDA'er bij henzelf in het kabinet zat.) Het resultaat was voorspelbaar. Het werd een media-rel van jewelste die net zo lang werd opgeblazen totdat er koppen rolden: die van Omtzigt wel te verstaan. Hij werd van het dossier gehaald.

In een artikel getiteld 'Buma trekt Omtzigt van zaak MH-17', schreef Geenstijl de treffende samenvattende woorden: *het enige échte kritische Kamerlid, dat ploegde, ploeterde en zweette om het MH-17-dossier gaande te houden, wordt van de zaak gehaald naar aanleiding van de opgeblazen blunder met de nepgetuige. [Met dank aan het NRC dat] een blunder van het Kamerlid opblies tot Kremlinachtige proporties om Omtzigt als Poetin-puppet in de hoek van de complotgekkies te duwen.*[124] Journalist Derk Jan Eppink schreef in een reactie: *NRC heeft een journalistieke executie gepleegd op Omtzigt.* Bij de MSM-NOS verklaarden de kritiekloze 'journalisten' van het staatsjournaal zonder enige nuance dat Omtzigt *zijn conclusies had getrokken nadat hij in het pro-Russische kamp was gekomen die zeiden dat Rusland niets met de MH-17 te maken heeft.* Ook de politiek commentator van de NOS zei in de uitzending van Pauw op 13 november over Omtzigt: *een Kamerlid die altijd twijfelt aan alles wat er uit de overheid komt. Hij schuurt tegen complottheorieën aan die hij dan eerder gelooft dan officiële rapporten.* Karaktermoord van de bovenste plank.

Omtzigt kwam zelf ook met een verklaring over zijn kant van het verhaal en intenties, waarvan ik je onder het motto van wederhoor graag een stukje laat lezen: *veel mensen hebben zich in de afgelopen jaren bij mij als Kamerlid gemeld rondom MH17. Niet iedereen bleek te zijn wie hij was. Maar alleen door het gesprek aan te gaan, weet ik als Kamerlid wat er speelt. Het is de kern van mijn werkwijze als Kamerlid om bereikbaar te zijn voor burgers die zich melden. Ik wil dat er recht gedaan wordt en dat de daders van het neerhalen van de MH17 gestraft zullen worden. Na deze gebeurtenissen heb ik besloten de komende tijd niet het woord te voeren over MH17 in de Kamer. De zoektocht naar de waarheid en de daders is moeilijk en belangrijk en dient in de Kamer niet belast te worden met een debat over mijn handelen. Het is niet mijn bedoeling geweest om de nabestaanden en de mensen die bij het onderzoek betrokken zijn op deze manier met de gevolgen van mijn handelen te confronteren.* De laatste snik aan

democratische functionaliteit werd in deze man belichaamd totdat die er vakkundig werd uitgeknepen. Het is om te janken.

De verwijdering van 'de nationale Omtzigtman' leidde tot een brandbrief van Erik Denters, docent aan de VU in Amsterdam die bij de bewuste avond aanwezig was. Hij pleitte Omtzigt volledig vrij van de valse beschuldigingen en nagelde het NRC aan de schandpaal.[125] (Het NRC weigerde die brief overigens zelf te plaatsen zodat die via Twitter en Geenstijl uiteindelijk zijn weg naar de mensen moest vinden.) Toen weken later bleek dat er geen kwaad in de zin was en alle commotie dus een storm in een glas water was geweest, volgden er desalniettemin geen excuses. Ook werd Omtzigt, de man met op afstand de grootste dossierkennis, onverklaarbaar genoeg niet op de zaak teruggeplaatst. Waarom lieten ze hem niet linea recta terugkeren naar zijn specialiteit om zich opnieuw in het dossier vast te laten bijten? Je zou toch alles willen doen in de hoop dat de nabestaanden van de MH-17 de grootst mogelijke kans op duidelijkheid en daarmee rust zouden krijgen? Het staat opnieuw vreemd.

Hoe kwalijk deze episode ook was, het was niet de enige manier waarop de overheid openheid van zaken en onderzoek naar het dossier leek te dwarsbomen. Al eerder bleek dat de Nederlandse overheid actief tegengas gaf bij de waarheidsvinding. Ook de politie concludeerde in zijn 'strategische politie evaluatie MH-17' bijvoorbeeld dat het *volgens betrokkenen steeds laveren was tussen twee werkelijkheden met soms concurrerende belangen vanuit een operationele werkelijkheid en een politiek bestuurlijke werkelijkheid.* Hoe kun je nou concurrerende belangen hebben in het nastreven van de waarheid en het onderzoek dat daarnaar moet leiden? En hoe kan het dat de overheid in twee verschillende werkelijkheden opereert? Hebben we het weer eens over geopolitiek? Komt een antwoord uit de ene realiteit in een andere wereld niet handig uit? Het begint er steeds meer op te lijken.

Het zou niet de laatste keer zijn. Toen journalisten via WOB-verzoeken (wet openbaarheid van bestuur; ondertussen vervangen door WOO: wet open overheid) informatie opvroegen om het optreden van de overheid na de ramp te reconstrueren, kregen ze zwartgelakte dossiers terug. Geenstijl: *Wob na Wob levert zwarte pagina na zwarte pagina op, secuur vol gekliederd door een censuur-ambtenaar met ministeriële magazijnen vol middelvingerkleurige markeerstiften ter beschikking. Opeenvolgende ministers van V&J in Rutte's rotatiekabinet houden de deksel op de doofpot.*[126] Zelfs toen de rechter bepaalde dat de overheid meer stukken moest openbaren, ging Mark Rutte (die bij herhaling aan de nabestaanden van de vliegramp had aangegeven er alles aan te zullen doen om 'de onderste steen boven te halen') daar in hoger beroep tegenin, en kreeg gelijk! Geenstijl kopte, 'Raad van State begraaft onderste steen':

'Als het puntje bij paaltje komt ... zijn alle instituties in Nederland maar op één ding gericht: luiken dicht en bek houden. Dus als een rechter bepaalt dat er meer stukken over de afhandeling van MH-17 openbaar moeten worden, zodat we eindelijk eens weten wat er ECHT gebeurd is in plaats van de PR-praatjes die u vanaf dag één over u uitgestort kreeg, dan accepteert de regering dat niet. Nee, dan gaat de Nederlandse Staat in hoger beroep. En verdomd de minister van Veiligheid en Justitie (dat ministerie waar DRIE bewindspersonen de afgelopen periode ontslag moesten nemen wegens LIEGEN) krijgt nog gelijk van onze Raad van State ook: [de uitspraak luidt:] *het belang bij openbaarheid weegt niet op tegen de belangen die met de weigering zijn beschermd, zoals de betrekkingen van Nederland met andere staten en*

internationale organisaties, de eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer van betrokkenen en het beschermen van persoonlijke beleidsopvattingen. U wordt bedankt, Raad van State.'[127]

Maar wacht even: wat staat hier nu eigenlijk? *Het belang van openbaarheid weegt niet op tegen de betrekking tussen Nederland en andere staten*!? Welke belangen worden er precies beschermd? En hoe kun je die nou boven de belangen van de nabestaanden en het Nederlandse volk plaatsen?! Waarom zou je niet blind voor ongebreidelde openbaarheid zijn?! Hoe kun je dit verkopen naar alle families van de slachtoffers? Hoe overduidelijk wil je de doofpot maken! Het is een absolute schande dat er in de politiek zo allemachtig weinig werd ondernomen om het onderzoek verder te brengen: de waarheid kwam niet op tafel en de onderste steen lag boven op het dossier, onder in de la van Rutte. Hij deed niet eens zijn best om het te verbloemen. In plaats van de Amerikanen kritisch te bevragen zei onze premier doodleuk over het onderzoek: *we hebben altijd de steun van de Amerikanen gehad, en daar ga ik Trump voor bedanken.* O ja? Is dat zo Mark? En hoe zit het met die radarbeelden die ze hadden? En met John -*we saw the trajectory*- Kerry die de raket had zien vliegen, maar er daarna nooit meer wat over heeft gezegd? Wat een natte tosti.

Hoe pijnlijk, boosmakend en hopeloos verdrietig moet dat zijn voor alle nabestaanden. Mensen die afscheid hebben genomen van hun liefje, vrienden en familie: die ze ietwat jaloers, luchtig een goede reis wensten, wetend dat ze uitgerust zouden terugkomen van een welverdiende vakantie, maar dan vervolgens nooit meer terugkwamen. In plaats daarvan eindigden ze op een verlaten boerenveld in een oorlogsgebied in Oekraïne: het treurige resultaat van een zoveelste proxy-oorlog. Dan wil je, dan MOET je weten wat er gebeurd is. Als dan blijkt dat de overheid om welke reden dan ook bij dat proces dwarsligt, bewijzen ze zich pertinent ongeschikt.

Om te bekijken wat dan precies de belangen van Nederland en andere staten zijn en in welke politieke bestuurlijke wereld die zich voltrekken, moeten we nu de eerdergenoemde informatie over de MH-17 zien te koppelen aan het dubieuze optreden van het kabinet Rutte.

Als de MH-17 niet door een Buk maar door een gevechtsvliegtuig is neergeschoten, is in dat geval de Oekraïense regering verantwoordelijk. Als het wel door een Buk is neergeschoten dan zijn zowel Rusland, een klokkenluider uit de Amerikaanse geheime diensten en de MIVD het erover eens dat het de Oekraïners moeten zijn geweest. Wist Kerry dit nog niet toen hij zo ruimhartig toegaf dat ze de raket hadden zien vliegen? Verklaart dat waarom ze al die jaren daarna stil zijn gebleven? Omdat ze in dat geval met hun poppenregime in Kiev zichzelf in plaats van Moskou in een kwaad daglicht stelden? Hebben de Oekraïners daarom hun radarbeelden nooit overhandigd? Zou het kunnen dat de ramp met de MH-17 dankbaar is ingezet als onderdeel van de anti-Rusland propaganda? Je weet inmiddels door zowel de aanslag boven Lockerbie als het neerschieten van de Iraanse Airbus dat men er op het hoogste niveau niet voor terugdeinst om decennialang over dergelijke menselijk drama's te liegen om deze in te zetten voor politiek gewin.

De vraag die gesteld moet worden, is waarom Nederland daar actief aan mee lijkt te doen? Waarom lijkt het internationale belang boven het nationale te gaan? Om die vraag te beantwoorden, moeten we de oprichting en het functioneren van de Europese Unie nog iets beter dan voorheen onder de loep nemen.

13| Vazalstaat Europa, *Who do I Call?*

Een inmiddels opvallende constatering moet zijn dat er vanuit Europa weinig tot geen kritiek is op Amerika's rol in onze 21e eeuw en de oorlogen die telkens op basis van leugens worden gevoerd. Ons continent wordt overstroomd door vluchtelingen uit oorlogsgebieden die door Amerikanen zijn veroorzaakt en toch blijven Europese landen Washington vreemd genoeg steunen. Sterker nog: bij de meeste militaire uitjes leveren veel Europese landen steevast een paar vliegtuigen, mannetjes of andere ondersteuning. Waarom stelt Brussel geen kritische vragen over de regime change-operatie in Oekraïne, de ontmanteling van Irak en Libië of het achterhouden van de puzzelstukjes van de MH-17? Waarom grepen ze niet in of lieten ze op zijn minst iets van zich horen? De EU is toch de grote bewaker van de rechtstaat? Brussel vormt toch de voorhoede van de democratie en menselijkheid? Waarom danst de machtige EU zo klakkeloos mee naar de wensen van Washington en gaan ze overal zo gedwee in mee? Waar komt die onderdanige houding vandaan?

De Europese Unie is niet afhankelijk van, maar staat wel net als de rest van de wereld onder druk en invloed van de VS. Het heeft in veel gevallen geen andere mogelijkheid dan de Amerikaanse mening en zienswijze mee te nemen in Europese aangelegenheden. Ook dat is geen toeval. Omdat we nog geen compleet beeld hebben van de onderliggende machtsstructuren is het een mooi moment om iets meer te vertellen over het oprichten en het functioneren van de Europese Unie.

It all began in Washington

We weten dat de voorlopers van de EU al kort na de Tweede Wereldoorlog zijn ontstaan. Churchill zei al in 1946: *if we are to form the United States of Europe ... we must begin now.*[1] Dat gebeurde onder het motto van goed buurschap en samenwerking vanuit de gezamenlijke vastberadenheid dat we nooit meer een dergelijke oorlog wilden. Ter herinnering: het idee voor de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal (EGKS) kwam uit de koker van de Franse minister van Buitenlandse Zaken Schuman en zijn kabinetschef Jean Monnet. De EGKS zou uiteindelijk tot de huidige Europese Unie uitgroeien waardoor Schuman en Monnet ook wel als de vaders van die Unie worden gezien.

De logica van het ontstaan van een centraal geleid Europa wordt vaak losjes als een onschuldige noodzakelijkheid de wereld ingefietst aan de hand van een citaat van Kissinger. Die zou gezegd hebben: *who do I call if I want to call Europe?*[2] Dat is echter wel een hele simpele afspiegeling van de realiteit: zo naïef zijn we inmiddels niet meer. Er zit dan ook nog een extra laag in het verhaal. De push achter de oprichting van de EU werd in het geheim namelijk al decennialang gestimuleerd en gefinancierd door de Verenigde Staten. Om hun eigen aanwezigheid en invloed op het oude continent na de Tweede Wereldoorlog te vergroten, zaten ze met dat doel achter de eerste aanzetten van de EU. Washington zou niet met alle afzonderlijke Europese landen hoeven te dealen wanneer die hun macht zouden afdragen aan een centraal geleid Europa.

We wisten al dat Washington via de American Committee for a United Europe (dat een dekmantel was voor de CIA) zich inzette voor een verenigd Europa. De beweging gaf geld aan

allerlei organisaties die een verbonden Europa nastreefden waaronder de EGKS maar ook de Council of Europe (een organisatie waar de Europese Unie later zowel de vlag als het volkslied van zou overnemen). Een ander middel voor die Europese eenwording was het kort na de oorlog opgerichte Radio Free Europe dat ideeën voor Europese integratie promootte. (Fun fact: de zender die ook een CIA-onderneming zou blijken te zijn en nu nog altijd bestaat, heeft om die reden het stempel *'foreign agent'* van het Kremlin gekregen.[3]) Het werd naast het verspreiden van propaganda dan ook ingezet om communistische landen bij het westerse blok te trekken door andere machtswisselingen in de Sovjet-Unie aan te wakkeren. (Opvallend detail: in het geval van Hongarije was dit met desastreuze gevolgen. In het New York Times artikel getiteld 'Archives confirm false hope fed Hungary revolt' valt te lezen dat de zender in 1956 Hongaren opriep om in opstand tegen de Sovjetische leider Chroestjov te komen. Terwijl ze wisten dat dit onzin was, hintten ze erop dat die opstand door het Westen zou worden gesteund en dat er hulptroepen onderweg waren.[4] Toen de Hongaren door die valse hoop werden aangemoedigd om in actie te komen, werd diens opstand keihard neergeslagen waarbij 7000 Sovjets en 30.000 Hongaren omkwamen.)

Het belangrijkste middel achter de Europese eenwording en afhankelijkheid was echter het Marshallplan. Washington had de Duitse economie nodig voor hun eigen economische overleven en wist Parijs daarvan te overtuigen. Amerika garandeerde de Fransen immers dat ze Duitsland goed in het oog, en onder de duim zouden houden en beloofden dat Parijs Europa zou mogen leiden. Nu moest Europa wel een machtsblok, maar geen concurrent van de Amerikanen worden: het heeft immers geen zin om een club op te richten als je daar vervolgens volledig de controle over kwijtraakt. Het geld werd dan ook niet gratis en voor niets, maar alleen in ruil voor 'medewerking' overgemaakt.

De Marshall-dollars creëerden een afhankelijkheidsrelatie en werden ingezet als politiek drukmiddel: de Amerikanen hadden daardoor bij de leiders van de Europese landen een gewillig oor (om niet te zeggen dat ze in ruil voor het geld gewoon moesten luisteren). We zien de Amerikaanse invloed op Europese landen dan ook overal in de geschiedenis opduiken. We hebben gezien dat Italië en Frankrijk onder druk van de Amerikanen bijvoorbeeld hun communistische partijen moesten buitensluiten. (Het was kiezen of delen: economische hulp of een vrije democratie.) Een Nederlands voorbeeld van die ondergeschikte relatie is onze deelname aan de Amerikaanse oorlog met Korea in het begin van de jaren vijftig. Toen we weigerden om soldaten voor andermans oorlog te leveren, dreigde Washington om de Marshall-geldkraan dicht te draaien. Het was reden genoeg om onze mening bij te stellen. Het resultaat: we deden mee in de oorlog op het Koreaanse schiereiland waar honderdduizenden soldaten, inclusief 123 Nederlandse militairen en naar schatting twee miljoen burgerslachtoffers vielen.

Het was niet alleen het geld achter de Europese eenwording dat Amerikaans was, zelfs de ideologie kwam van Amerikaanse bodem. In het artikel 'The European Union always was a CIA-project, as Brexiteers discover' toonde een journalist voor The Telegraph, Ambrose Evans-Pritchard aan dat de Schumanverklaring van de Franse minister van Buitenlandse Zaken waarmee de Unie begon, was opgesteld door zijn toenmalige Amerikaanse evenknie.[5] Schuman's stafchef Dean Acheson bevestigde: *it all began in Washington.* Ook die andere vader van de Europese Unie Jean Monnet fungeerde volgens velen als de 'ogen en oren' van de Amerikaanse president Franklin Delano Roosevelt. De Franse president Charles de Gaulle

was er zelfs van overtuigd dat hij een Amerikaanse spion was. Holy crap, de beide godfathers van de Europese Unie waren Amerikaanse insiders? Dat is even slikken.

De Amerikaanse invloed op het Europese reilen en zeilen bleef door de jaren heen sterk. Om de laatste stap naar een vanuit Brussel geleide Europese Unie te kunnen zetten, moest eerst Duitsland weer één worden gemaakt: geen kleine opgave. Een van de grootste aanjagers van die eenheid was de West-Duitse Willy Brandt die voor die aanhoudende inzet de Nobelprijs voor de vrede zou krijgen. Waar haalde hij zijn motivatie voor dit beulenwerk vandaan? Der Spiegel zou later openbaar maken dat Brandt (die zowel de functie van burgemeester van Berlijn, minister van Buitenlandse Zaken als later bondskanselier van Duitsland bekleedde), via de CIA grof geld had gekregen voor zijn moeite.[6]

Ook het lot van de koetsier van Europa kon tenslotte natuurlijk niet zomaar aan het toeval worden overgelaten. De oppermachtige Amerikaanse 'deep state denktank' the Council on Foreign Relations (daar heb je hem weer) richtte in 1976 de NGO French-American Foundation op. Diens 'young leader program' is het vlaggenschip van die beweging waar al het elite-waardige talent uit kan worden gevist. De 'ons-kent-ons' kliek bracht naast bijvoorbeeld Bill en Hillary Clinton een heleboel hoge Franse ambtsbeklеders voort waaronder bijvoorbeeld de Franse presidenten Emmanuel Macron, François Hollande en een aantal premiers.

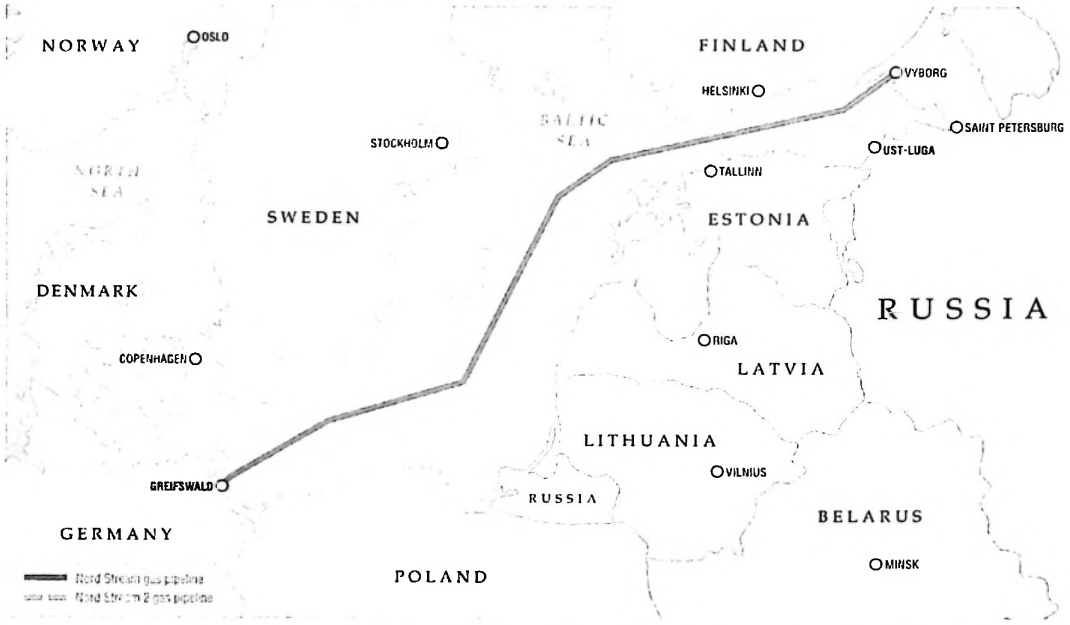
Do as I say not as I do

Nu we weten dat het oprichten van de Europese Unie uit de Amerikaanse koker kwam in een poging om het continent te controleren, hoeven we ons er ook niet over te verbazen dat die Amerikaanse invloed nog altijd groot is. Bijvoorbeeld op het vlak van Europa's Rusland-politiek. Zo zei Joe Biden in de nasleep van de coup in Kiev dat hij eeuwig aan de telefoon hing met allerhande Europese regeringsleiders om er maar voor te zorgen dat ze de sancties tegen Rusland tegen hun zin zouden blijven ondersteunen: *making sure that everyone wouldn't walk away from anti-Russian sanctions.*[7] En het is ze gelukt. De meeste sancties die vanuit de VS richting Rusland werden geïmplementeerd, zijn blind door de EU overgenomen. Het Europese Parlement riep in aanloop naar het WK voetbal van 2018 dat in Rusland werd gehouden bijvoorbeeld op om dat evenement te boycotten omdat we de antiwesterse Poetin niet in de kaart moesten spelen: *our governments should not strengthen the authoritarian and anti-western path of the Russian President, but boycott the 2018 FIFA World Cup in Russia.* (De oplettende lezer merkt op dat we van de 'beschermers van de mensenrechten' in Brussel geen oproep tot een boycot van het door slavenarbeid uit de grond gestampte WK in Qatar hebben gehoord.) Ook in 2019 werden door de EU en de VS de bankschroeven aangedraaid en werden er sancties ingevoerd, ondanks het feit dat die de burgers en ondernemers uit de Europese Unie in de portemonnee raakten.[8]

Een voorbeeld van Amerikaans beleid dat ons hier in Europa schaadt, is onze gasvoorziening. Washington hamert er al jaren op dat ze willen dat wij in onze energievoorziening minder van Russisch gas gebruik maken, omdat dit ons afhankelijk van en manipuleerbaar door Poetin zou maken. (Een gekke claim omdat de gaslevering uit Moskou sinds de Tweede Wereldoorlog altijd stabiel en betrouwbaar is gebleken.)

Een kink in die gasketen is Oekraïne: een belangrijk deel van al het Russische gas dat naar Europa wordt vervoerd, stroomt zoals gezegd door dat land. (Was het daarom toeval dat Joe

Bidens zoon Hunter Biden een hoge functie kreeg binnen de Oekraïense olie- en gas-gigant?) Toen Kiev in het verleden illegaal gas voor eigen gebruik aftapte en de rekening daarvoor niet betaalde, dreigde Rusland om de gaskraan dicht te draaien. Om die onzekerheid in de toekomst te voorkomen heeft Duitsland (dat voor zijn industriële productie zeer afhankelijk is van een stabiele en goedkope energievoorziening) samen met Rusland het Nord Stream project ontwikkeld. De 1200 kilometer lange pijpleiding verdwijnt bij de Russische kust in de zee, loopt over de bodem van de Baltische zee en komt pas bij de Noordzee in Duitsland weer aan wal waardoor alle tussengelegen landen vakkundig worden omzeild. Het project werd in 2011 opgeleverd en er werd sinds 2019 zelfs een tweede pijpleiding naast gelegd waarmee de capaciteit werd verdubbeld. Hier zie je ze lopen.

Trump noemde het vervolgens asociaal en totaal ongepast dat de Amerikanen via de NAVO voor de 'Europese verdediging tegen de Russen' betaalden, terwijl de motor van de EU gewoon nog altijd gas van Poetin kocht: *Germany will become totally dependent on Russian energy if it does not immediately change course.* Hij noemde Duitsland zelfs een gevangene van Rusland.[9] En dus waren ze vastberaden om het project tegen te houden, zoals een hoge Amerikaanse ambtenaar zei: *Russian influence will flow through that pipeline right into Europe, and that is what we are going to prevent.*[10] 'Russische invloed stroomt door die pijpleiding direct naar het hart van Europa'. Je begrijpt dat dit gestopt moest worden. Hoe ze dat wilden doen? Washington stuurde dreigbrieven naar Duitse bedrijven die bij Nord Stream 2 betrokken waren waarin ze waarschuwden voor *a significant risk of sanctions* als ze zich niet onmiddellijk uit het project terugtrokken.[11] Alsof zij dat wel eventjes voor ze konden bepalen. (Het is bovendien niet de eerste keer dat dit is gebeurd. De vergelijkbare, in het zuiden van Europa gelegen South Stream pijpleiding die onder de Zwarte Zee door zou lopen om in Bulgarije aan land te komen om centraal Europa van gas te voorzien, was in kannen en kruiken[12] totdat John McCain in 2014 onaangekondigd langskwam in het land. Achter gesloten deuren werden een aantal gesprekken gevoerd met de regering waarna enkele uren later het project -waar men aan beide kanten van de lijn al sinds 2012 aan bouwde- werd geannuleerd.[13])

Het verbaasde dan ook niemand toen Hersh openbaarde dat de in 2022 opgeblazen pijpleidingen het werk van de Amerikanen was geweest.[14] Daar had Biden een paar maanden eerder namelijk al voor gewaarschuwd: *there will be no longer a North Stream 2. We'll bring an end to it.*[15] Toen een verslaggever vroeg hoe hij dat dacht te gaan doen aangezien het om Duitse infrastructuur ging, zei hij vol overtuiging: *I promise you, we'll be able to do it!* Neocon Nuland gaf daarna dan ook namens het voltallige Biden-kabinet aan dat ze erg dankbaar was dat de pijpleiding niets meer dan een lading schroot op de bodem van de zee was: *[we are] very gratified to know that Nord Stream 2 is now, a hunk of metal at the bottom of the sea.*[16]

Heeft Washington een alternatief voor het levensgevaarlijke Russische gas? Natuurlijk wel. Het heeft in plaats daarvan zijn eigen vloeibare gas in de aanbieding die ze maar wat graag op het oude continent willen slijten maar waarmee ze moeilijk tegen het Russische gas kunnen concurreren. (Amerika zou in 2023 dan ook het meeste vloeibare gas ter wereld exporteren.[17]) Hun gas kost namelijk een heleboel meer omdat het per schip over de oceaan moet worden vervoerd. (Hoewel gas dat moet worden verscheept nooit met gas via een pijpleiding kan concurreren, heb je dan in ieder geval geen Russisch gas in je kachel, en dat is ook wat waard.) Toch was de druk enigszins effectief. Zo heeft Polen daarop een deal gesloten om de komende twintig jaar duur vloeibaar gas per schip vanuit de VS te importeren in plaats van via een pijpleiding vanuit Rusland.[18]

Hoewel Duitsland zich tot grote onvrede op dit gebied vrij weinig van de VS zei aan te trekken en één op één met Moskou bleef handelen[19], ontkwam Merkel er niet aan om ondanks de peperdure Nord Stream 1 en 2 leidingen als goedmakertje een aantal LNG-faciliteiten in de Noord-Duitse havens te beloven om ook Amerikaans vloeibaar gas af te kunnen nemen.[20] (Dat die gastoevoer op zijn beurt net zo goed door Washington kan worden afgeknepen, vergeten we dan maar even.) Aangezien een schip ongeveer twee dagen bezig is om zijn lading te lossen, en er daardoor ruwweg 125 miljoen kubieke meter gas per jaar kan worden aangeleverd, was het een druppel op de plaat in vergelijking met het Russische gas dat Europa binnenstroomde: Rusland verkocht jaarlijks tweehonderd miljard kubieke meter aan Europa. (Dat is 1600 keer zo veel.) De twee à drie beloofde terminals waar Amerikaanse schepen hun lading konden lossen, waren dan ook pure, geld verspillende symboolpolitiek. Maar het leek genoeg voor Merkel om Washington uit haar haren te krijgen. Fun fact: de Amerikanen zouden vervolgens de Amerikanen niet zijn als ze zich zelf niet zoveel van die boycots zouden aantrekken: ze bleven zelf namelijk doodleuk het Russische gas importeren waarvan ze de Europeanen vroegen om ermee te stoppen door het via een (in dit geval Franse) tussenpersoon te laten kopen en vervoeren.[21] In 2020 importeerde de VS met meer dan een half miljoen vaten per dag bovendien een recordhoeveelheid aan Russische olie.[22] Het toont de essentie van het 'gelijkwaardige partnerschap' tussen leden van de Unie en de VS: *do as I say not as I do.*

Hoewel de Amerikaanse-Europese verhouding voor de bühne een redelijk gelijkwaardige relatie en een strategisch partnerschap lijkt, zijn de verhoudingen achter de schermen duidelijk verdeeld. De term 'partnerschap' is wat dat betreft dan ook wel erg rooskleurig. Een partnerschap zou namelijk wederzijdse invloed en respect moeten betekenen. We weten echter dat er van Europese beïnvloeding van Washington geen enkele sprake is: die komt maar van één kant. Er zijn daarentegen voorbeelden te over waaruit blijkt dat Washington Europa vraagt om naar zijn wens te buigen. Zo verlangt Washington bijvoorbeeld van Europese landen dat ze de handel met Iran moeten laten versloffen en is het niet bang om daar een dreigement

tegenover te zetten. Zo twitterde de Amerikaanse ambassadeur in Duitsland, Richard Grenell (alsof hij dat wel eventjes voor ze kon bepalen) dat Duitse bedrijven moesten ophouden om zaken te doen met Iran. De voormalig partijleider van de SPD Martin Schulz reageerde ziedend en zei dat de ambassadeur zich *like a colonial officer* gedroeg.[23] (Er komt in de afgelopen jaren dan ook steeds meer weerstand tegen de Amerikaanse inmenging: zo weigerde Duitsland en in navolging daarop de Europese Unie in maart 2019 nog om op aandringen van de VS het Chinese Huawei uit te sluiten bij de bouw van een 5G netwerk.)

Sinds het uitgelekte 'fuck the EU-gesprek' weten we dat het met dat respect ook wel een beetje meevalt. Dat werd echter al eerder op een pijnlijke manier duidelijk toen in 2013 naar buiten kwam dat de Duitse geheime dienst (BND) de CIA jarenlang toe had gestaan en zelfs hielp om hun Europese 'bondgenoten' grootschalig af te luisteren en te bespioneren.[24] Het Amerikaanse consulaat in Frankfurt bleek een hack-afdeling te zijn die uit meer dan 5000(!) mensen bestond en volgens Wikileaks als een belangrijke hack-basis van de CIA fungeerde van waaruit Europa, Afrika en het Midden-Oosten werd bespioneerd.[25] Maar dat was nog niet alles: zelfs hier was de 'samenwerking' niet gelijkwaardig. De Amerikaanse geheime diensten bleken namelijk ook al jarenlang Angela Merkel en 125 van haar belangrijkste adviseurs en topdiplomaten af te luisteren.[26] (Ook de Duitse regeringen voor Merkel werden trouwens al decennialang bespioneerd.) Het vreemde gebrek aan een stellige Duitse reactie op deze grove schending van hun soevereiniteit liet opnieuw een onderdanige relatie zien. Datzelfde gold overigens voor de stilte die volgde op het opblazen van de Nord Stream pijpleidingen. Deze grootste aanval op Europese (energie) infrastructuur in zijn geschiedenis, waarvan de goedkope energie bovendien van levensbelang is voor het laten draaien van de machtige Duitse industrie, bleef onbeantwoord. De motor van de Unie zou sindsdien dan ook beginnen te haperen en te sputteren. Der Spiegel bevestigde dat in 2023 in het artikel 'Wirtschaftsblunder: why Germany's economy is flailing'. Daarin beschreven ze dat de Duitse economische productie niet meer leidend was in de wereld, maar achteraan sukkelde: *bringing up the rear among Western industrialized nations.*[27] De Duitse non-reactie op deze aanval was dan ook verbijsterend, maar veelzeggend: het is een van de vele voorbeelden van de hier beschreven machtsverhouding waarbij de belangen van Washington altijd zwaarder wegen dan die van de Europeanen.

Een ander voorbeeld van het weinig gebalanceerde partnerschap is het eerdergenoemde feit dat Duitsland nog altijd een heleboel Amerikaanse militaire bases op hun grondgebied tolereren (en zelfs nucleaire wapens voor ze te stallen[28]) waar ze tot overmaat van ramp ook nog eens zelf voor moeten betalen. En het is geen lullig bedrag: ze zijn daar per jaar maar liefst duizend miljoen euro aan kwijt! Opvallend detail: Trump gaf in januari 2019 aan dat rijke landen gedwongen zouden worden om nog veel meer te betalen dan dat ze al deden.[29] Hij wilde niet alleen een vast bedrag per jaar krijgen, maar zou voortaan de 'reële kosten' gaan rekenen, plus een premium van vijftig procent: iets wat Trump *'cost plus fifty'* noemde. *Wealthy countries that we're protecting are all under notice. We cannot be the fools for others.*[30] Voor de Duitsers betekende dit dat ze naar schatting tot wel vier keer zoveel moesten gaan ophoesten. De vraag die natuurlijk gesteld moet worden, is waarom er ook maar iemand bereid zou zijn om voor zijn eigen bezetting te betalen. Wie is nou de *fool*? De miljoenen inwoners van Duitsland die nu al van mening zijn dat de tienduizenden troepen die er sinds het einde van de Tweede Wereldoorlog zijn, hun grondgebied moeten verlaten, zouden Trump wat dat betreft dankbaar

moeten zijn.[31] De eis voor het viervoudige bedrag gaf ze eindelijk een goede reden om de yanks terug naar huis te sturen. (De hoop dat het anderen zou inspireren bleek ongegrond: begin 2019 nam het Europese parlement op aansturen van de VS bijvoorbeeld nog met grote meerderheid een resolutie aan die alle Amerikaanse opvattingen na-papegaait. Rusland kon volgens die resolutie niet meer als een strategische partner, maar moest als een bedreiging worden beschouwd. Het parlement bevestigde dan ook dat er meer sancties moesten worden ingesteld tegen het land en dat Nord Stream als het aan de EU lag, moest worden beëindigd.[32])

Het huidige EU-beleid is compleet onlogisch. De 'Unie' wordt niet bedreigd door Rusland waarmee het totaal onlogisch is om miljarden uit te geven aan 'defensie', peperduur gas te kopen terwijl het goedkoop voorradig is of tientallen miljoen mis te lopen door economische sancties. Brussel heeft er niets mee te winnen, maar we doen het toch om de relatie goed te houden. Wat krijgen we voor dit partnerschap terug? Gezeik dat we niet genoeg van 'ons aandeel' van de NAVO betalen en dreigementen dat er sancties zullen volgen als er met bepaalde landen wordt gehandeld waarvan het Washington niet aanstaat. Het enige argument dat deze situatie kan verklaren, is dan ook dat de Europese Unie in een bepaalde mate nog altijd een vazalstaat van de Verenigde Staten is. (Wikipedia: *een vazalstaat is een staat die afhankelijk is van een andere staat, meestal na een oorlog. In de oude geschiedenis creëerden grote rijken vaak bufferstaten om zichzelf tegen een onverwachte invasie te beschermen. Ook economische motieven konden een rol spelen.*) Dat er achter de schermen nog altijd machtsstructuren zijn die officieel niet bestaan en waar 'wij' niet van op de hoogte zijn, is de enige manier om te verklaren dat Brussel -dat bijna 450 miljoen mensen vertegenwoordigt- zich op zijn eigen continent en tegen zijn eigen belangen in, de les laat lezen door een land dat aan de andere kant van de wereld ligt en bovendien ruim honderd miljoen minder inwoners heeft.

Hoewel het machtige Duitsland zich bij vlagen sterk leek te maken tegen de Amerikaanse bemoeienis, is het niet voor iedere lidstaat zo eenvoudig om tegen de grillen van de VS in te gaan. Dat geldt ook voor ons kleine kikkerlandje. De onwil van de EU en onmacht van de burgers binnen haar lidstaten om tegen het internationale beleid van Washington in te gaan, kan mooi worden aangetoond met een korte casestudy van het Nederlandse Oekraïne-referendum over het associatieverdrag tussen de Europese Unie en het land, dat bij voorbaat gedoemd was om te mislukken.

Lang leve de democratie!

We weten inmiddels dat de belangen in Washington groot waren om Kiev in het westen te incorporeren. Het associatieverdrag vormde een belangrijke schakel in de soft power aanpak van de EU om dat doel te bereiken. De keuze om de banden met Oekraïne via dat verdrag aan te halen, stond dan ook niet ter discussie: in geen enkele Europese lidstaat is er aan de bevolking gevraagd of ze het eens waren met het besluit om het ernstig verdeelde land in haar gelederen op te nemen.

Iedereen begreep het geopolitieke belang van het verdrag in de strijd tegen Rusland. Oekraïne moest en zou van Rusland worden afgeweekt. Onder de Europese politici leek men dan ook allemaal blind voor het verdrag te zijn. Er waren zelfs een heleboel politici die voor het 323 pagina's tellende verdrag hadden gestemd, zonder het überhaupt te hebben gelezen. De toenmalige leider van D66, Alexander Pechtold was daar een van: die verkondigde trots dat hij

pertinent voor het akkoord was.[33] Het napluizen van het vuistdikke dossier was volgens hem dan ook helemaal niet nodig: *het gaat over handel, het gaat over veiligheid.* (Je zou mogen verwachten dat een politicus een dossier van dat formaat toch wel even grondig zou bestuderen voordat hij zich namens zijn land aan elke pagina ervan juridisch zou laten verbinden, maar niet onze Alexander. Diezelfde Pechtold zou later overigens fel tegenstander van het referendum over dat akkoord zijn omdat, let op: de burger *'niet voldoende geïnformeerd'* zou zijn om zo'n beslissing te kunnen maken. Hilarisch als het niet zo treurig zou zijn.)

Het was onder andere deze gemakzuchtige houding van de politici die tot reuring leidde onder de bevolking: deden we er wel goed aan om dit corrupte land zomaar in ons midden op te nemen? Waren ze daar wel klaar voor? Het leidde bij bezorgde burgers tot de roep om een referendum: dat zou de overheid dwingen om nog eens goed naar het door hen genomen besluit te kijken. Gelukkig bestond er in Nederland de referendumwet waarin stond dat het volk kon worden geraadpleegd over ieder besluit dat al door de overheid was genomen, mits daar voldoende mensen om vroegen. Het gaf de mogelijkheid voor burgers om haar overheid te controleren en eventueel met terugwerkende kracht terug te fluiten wanneer ze iets hadden gedaan dat het volk liever niet wilde. Geenstijl (dat erg begaan was met het onderwerp en een dossier van meer dan 125 artikelen over het onderwerp heeft geschreven dat je hier kunt vinden[34]), richtte in samenwerking met het burgercomité-EU en het Forum voor Democratie het initiatief Geenpeil op. Zij moesten binnen zes weken tijd 300.000 handtekeningen verzamelen om aan te tonen dat er voldoende mensen waren die zich zorgen maakten en dat het referendum daarmee gelegitimeerd was.

Tijdens die zes weken bleef premier Rutte het belang van het verdrag in de MSM continue bagatelliseren en simplificeren in de hoop dat niet genoeg mensen hun handtekening zouden zetten. Hij wilde er niet eens over in discussie of toelichten waarom hij nog steeds achter zijn genomen besluit stond: *het is maar een handelsverdrag*, zei hij keer op keer. En wij waren een handelsland, dus hoe zou je daar nu op tegen kunnen zijn?! We sloten wel met meer landen associatieverdragen. (De reden achter dit gedrag was duidelijk: hij zag de bui natuurlijk al hangen. Hij wist dat het niet ondertekenen van deze verklaring bij voorbaat onmogelijk was. Die onmogelijkheid tot inspraak werd in de aanloop naar het referendum toch krampachtig door de Nederlandse politici ontweken en ontkend: het zou de aandacht voor, en de weerstand tegen het verdrag alleen maar vergroten terwijl de regering het er juist zo stilletjes mogelijk doorheen wilde drukken.) Ondanks de verwoede pogingen om de volksraadpleging in de kiem te smoren, wist Geenpeil samen met een hele hoop vrijwilligers in zes weken tijd ruim 450.000(!) handtekeningen op te halen waarmee het referendum over dit besluit werd afgedwongen: het zou donkere dagen voor de democratie inluiden.

Hoewel de toenmalige voorzitter van de Europese Commissie Jean-Claude Juncker nog waarschuwde dat een 'Nederlandse nee' in een continentale crisis kon uitmonden, werd het belang van het verdrag in de aanloop naar het referendum door de regering continue afgezwakt. Het zou volgens Rutte zo'n vaart niet lopen: *want wij zijn een handelsland! Het is zó evident, het leidt tot banen, groei en bedrijvigheid, als je als Nederland dat kan tekenen dan doe je dat toch?* Een filmpje van de staatsomroep (NOS) dat in de journaals werd uitgezonden om ons domme burgers daarvan te overtuigen, werkte daar graag aan mee. Ik raad je aan om het twee minuten durende, tenenkrommende filmpje met de titel: 'alles wat je moet weten over het associatieverdrag' zelf even te bekijken.[35] De NOS stelde niet geheel verrassend dat het verdrag

vooral over handel ging: *dit verdrag moet het gemakkelijker maken om zaken te doen met Oekraïne.* Ze namen als voorbeeld Nederlandse kaas: *in Oekraïne eten ze ook graag Nederlandse kaas.* Nederlandse kaasboeren betaalden jaarlijks een half miljoen euro aan importheffingen, met het verdrag kwam daar een einde aan: en dat gold voor nog veel meer producten. Dat moet je toch willen? 'Nederland heeft kaas, Oekraïne houdt van kaas, wij houden van export, handel en geld: dus stem voor'. Er werd door het instituut dat van onze belastingcenten wordt betaald om zogenaamd afgewogen nieuws te brengen letterlijk geen enkele nuance of potentieel nadeel van het verdrag gegeven. Verder wist de NOS te vermelden dat dit verdrag niet over lidmaatschap van de Europese Unie ging, waarbij ze opmerkten dat het geen geheim was dat Oekraïne dat wel graag wilde. (De mening van Oost-Oekraïne deed er dus klaarblijkelijk niet toe, schrijnend.)

Iedereen die tegen het associatieverdrag was, werd in de MSM als 'Poetin-vriendje' weggezet die mogelijk banden met Rusland had: waarom zou je anders kritiek kunnen hebben op zo'n onschuldig akkoord? Terwijl er genoeg reden was om wantrouwig te zijn. Het associatieverdrag was namelijk tien keer dikker dan een 'gewoon handelsverdrag' en er stond dan ook wel degelijk veel meer in dan dat de politici ons voorhielden. Dat werd bevestigd door topdiplomaat Pierre Vimont die tot voor kort de baas van de diplomatieke dienst van de EU was en namens de EU intensief over het akkoord onderhandelde. Hij gold op het gebied als dé expert binnen heel de EU en zei er achteraf het volgende over: *in het geval van Oekraïne gaat het niet alleen om een vrijhandelsverdrag zoals de EU die met tal van landen heeft, maar zegt het land ook toe om zich de acquis communautaire eigen te maken.*[36] Dat laatste (acquis) is van belang omdat het betekende dat Oekraïne al hun wetgeving op een lijn met de Europese regels moest krijgen voordat ze konden tekenen: het nam daarmee een van de belangrijkste voorwaarden voor het Europese lidmaatschap uit de weg. Vimont: *dat is van grote betekenis, want daarmee zeggen ze zich te willen conformeren aan de normen en waarden van onze gemeenschappelijke markt ... Landen als Polen en Hongarije hebben ooit hetzelfde traject doorlopen.* (Die landen zijn inmiddels lid van de EU.) Hoewel er daarbij in het document niet specifiek over de NAVO werd gesproken, stond er in het verdrag dat beide partijen militaire samenwerking zouden ontwikkelen: *shall explore the potential of military ... cooperation. Ukraine and the European Defence Agency (EDA) will establish close contacts to discuss military capability improvement.* Het zou Oekraïne dus niet als een semi-neutrale partij behouden, maar zou het opnemen in de westerse systemen. Niet zomaar een handelsverdragje dus. (Opvallend detail: hoewel de MSM iedere criticus van het verdrag als een spion voor Rusland verdacht maakte, werd in de aanloop naar het referendum daadwerkelijke bemoeienis van buitenaf compleet genegeerd. Zo had George Soros die al twintig jaar bezig was om Oekraïne van Rusland los te weken, de tijd gevonden om voor het referendum nog een onderonsje met Rutte te regelen. Bovendien sponsorde hij de 'voor-campagne' met minimaal 200.000 buitenlandse euro's.[37] Was dat geen buitenlandse beïnvloeding?)

Omdat er zo veel mee was gemoeid, waren er (los van het geld van Soros) dan ook meerdere pogingen om ons te overtuigen om toch vooral 'voor' te stemmen. Eén daarvan was opnieuw een oproep op YouTube. Hetzelfde door de deep state betaalde propagandameisje dat op het Maidanplein had opgeroepen om zich achter Oekraïne te scharen tijdens de 'Maidanrevolutie', werd ingezet toen er discussie optrad over ons Oekraïne-referendum. Het filmpje met de titel 'I am a Ukrainian - De associatieovereenkomst is het symbool van de Vrijheid' ging de wereld

over. Je kunt het hier terugzien.[38] Ze stelde dat het associatieakkoord niet om geopolitiek ging, maar om een eerlijke kans op democratie en mensenrechten in Oekraïne. Presentator en columnist voor RTL-nieuws Roland Koopman schreef er het stuk 'I am a Ukrainian' over, waarvan hier een paar zinnen volgen:

'Mijn naam is Yulia Marushevska. Ik ben geboren in Oekraïne. Tot me spreekt een mooie, jonge vrouw. Ze is vol in beeld. Daarna zie ik vallende bommen, een Russische bommenwerper en plaatjes van de Russische president Poetin. *De wereld waarin we leven is veranderd,* vervolgt ze. *Tegenwoordig lijkt het een bloedig schaakspel.* Het is het begin van een kleine vier minuten durend propagandafilmpje over de noodzaak van het associatieverdrag tussen de EU en Oekraïne. De Russen worden afgeschilderd als de duivel. De aanslag op vlucht MH-17 wordt erbij gesleept met weinig smaakvolle beelden. De Russische rol in de Syrische crisis wordt aangehaald. En Oekraïne is het beloofde land. Je krijgt het gevoel dat jou onrecht is aangedaan en je voelt dat dat onrecht nog groter wordt als je tegen het associatieverdrag stemt. Marushevska gaat verder: *onthoud alstublieft dat voor ons de overeenkomst tussen Oekraïne en de EU niet gaat over visumvrijstelling of sociale uitkeringen. Het is onze kans om eindelijk de erfenis van het totalitarisme af te schudden en te bouwen aan een samenleving waarin bescherming van de mensenrechten prioriteit van de staat zal zijn. Het gaat over de vrijheid van meningsuiting en geweten, een kans om ideeën en dromen tot leven te brengen.* Het filmpje schetst een beeld van een naar vrijheid snakkende bevolking die tot bloedens toe heeft moeten strijden tegen een op geld en macht beluste elite. En dat is een nogal grove versimpeling van de Oekraïense problemen.'[39]

Los van het feit dat dit een extreem duidelijke variant van pro-westerse propaganda was, is het democratische argument achter toetreding van Oekraïne tot de Europese Unie (samen met het handelsargument) een slappe. In 1993 werd de voormalige Sovjetstaten nog voorgehouden dat ze mochten toetreden op voorwaarde dat zij een stabiele democratie, een solide rechtssysteem en een functionerende markteconomie hadden. Aan welke van deze voorwaarden voldeed Oekraïne op moment van het zogenaamde handelsverdrag? Juist, geen een. Maar je begrijpt dat dat van ondergeschikt belang is als het beest Poetin moet worden tegengewerkt.

Toen het eenmaal zo ver was en Nederland zijn stem mocht geven over dit debacle, moedigde de regering de bevolking actief aan om niet aan het referendum deel te nemen. Als je van plan was om een tegenstem uit te gaan brengen, zou je volgens de regering net zo goed thuis kunnen blijven zodat de kiesdrempel van dertig procent niet zou worden gehaald. (De overheid kon de uitkomst in dat geval hoe dan ook naast zich neerleggen zonder al te ondemocratisch over te komen: als het hoger dan dertig procent zou zijn, moesten ze er 'iets' mee.) Daarnaast stelde de regering dat het referendum zou worden misbruikt door de bevolking om hun onvrede over de EU te uiten in plaats van inhoudelijk over de situatie in Oekraïne te stemmen. (Deze claim is later door de Radboud Universiteit onderzocht en ontkracht, zij schreven: *de motieven om voor of tegen te stemmen hadden wel degelijk te maken met zorgen over corruptie in dat land of juist steun aan de bevolking in Oekraïne.*[40]) Opvallend was verder dat er op de dag van het referendum ongeveer tien procent minder stemhokjes dan bij gewone verkiezingen beschikbaar werden gesteld omdat men 'een lagere opkomst verwachtte'. Zou het ene niet heel misschien tot het andere kunnen leiden?

Ondanks deze tegenwerkingen, was de opkomst massaal: meer dan vier miljoen mensen maakten tijd uit hun dag beschikbaar en namen de moeite om zich uit te spreken over dit vraagstuk. Toen er tegen alle verwachtingen in toch genoeg mensen op de been waren gekomen en 61 procent van hen ook nog eens tegen het akkoord bleek te zijn, had het kabinet ineens een probleem. Hoewel Rutte meer dan een jaar de tijd had gehad om voor beide scenario's een beleid voor te bereiden en de wet de regering bovendien verplichtte om de wet zo spoedig mogelijk in te trekken of alsnog te bekrachtigen, zei Rutte dat ze 'dagen, zo niet weken' de tijd zouden nemen om de uitslag 'te interpreteren'. (In plaats van weken zou het Rutte uiteindelijk nog vele maanden kosten om de betekenis van het woord 'nee' te interpreteren. Spoiler alert: in Den Haag kan een 'nee' ook 'ja' blijken te zijn.)

Het moge duidelijk zijn waarom het raadgevende referendum na dit debacle dan ook zo snel mogelijk de nek om is gedraaid. Fun fact: hoewel de referendumwet stelt dat ieder besluit van de overheid referendabel is, gold dat volgens diezelfde overheid niet voor het specifieke besluit om de referendumwet zélf te schrappen. (Je kan je voorstellen wat het Nederlandse volk over dat besluit zou hebben gestemd.) Ze deden er dan ook alles aan om deze illegale werkwijze zonder mogelijkheid tot inspraak legitiem en logisch over te laten komen. Wil je lachen? De wetswijziging werd via een soort 'tijdmachine constructie' zogenaamd 'met terugwerkende kracht' geregeld en daarmee als een voldongen feit gepresenteerd. De mogelijkheid om die beslissing aan te vechten 'bestond' daarmee niet meer. Wij stomme burgers konden in het hier en nu immers niet nog een beslissing aanvechten over een wet waarvan de overheid al had bepaald dat die met terugwerkende kracht nooit had bestaan.[41] Snap jij het nog? De verantwoordelijke D66 minister Ollongren toonde zichzelf definitief onwaardig om het volk te representeren door kritische vragen over deze werkwijze af te wimpelen door het 'juridisch effectief' te noemen. Dat de overgrote meerderheid van Nederland dat niet snapte, begreep zij dan weer niet. Pech gehad dom klootjesvolk. Lang leve de democratie!

Rutte in de rats

Het was duidelijk dat Rutte een nee niet zomaar kon accepteren. Enkele weken later begon hij zich dan ook alvast in te dekken voor zijn toekomstige draai. Tijdens een bijeenkomst met parlementariërs uit EU-landen zei hij: *I am totally, totally, totally against referenda on multilateral agreements, because it makes no sense.*[42] Je kon volgens Rutte niet zomaar als één klein landje een besluit veranderen dat de meerderheid van de EU wilde. (Het is ook lastig als het volk dat jou heeft aangesteld ineens iets anders wil dan jijzelf.) Hij zei vervolgens iets interessants: hij stelde dat zelfs wanneer Nederland het verdrag niet zou ondertekenen het nog steeds zou worden ingevoerd. Kortom: het ratificeren lag buiten zijn macht, maar hij zou er naar eigen zeggen alles aan doen om aan de nee-stem 'recht te doen'. Wat vriendelijk van hem.

Maar was dat wel echt waar? Stond hij machteloos? Stond het besluit dan al bij voorbaat vast? Was in dat geval het hele democratische aspect dat EU-lidstaten een verdrag stuk voor stuk moeten ondertekenen een wassen neus? Was het referendum überhaupt voor niets geweest? Nee, gelukkig niet. Vimont: *voor het handelsverdrag is alleen een meerderheid van stemmen nodig. Je kunt het politieke deel, waarvoor unanimiteit nodig is, in een apart verdrag gieten.* Aha! Dus Nederland moest wel degelijk tekenen voor het 'politieke deel' dat volgens Rutte niet bestond/van geen belang was. Het referendum en het argument van de overheid waarbij ze

telkens zeiden dat het maar om een handelsverdrag ging, was dan ook ernstig misleidend: daar stemden we helemaal niet voor want dat deel ging ook zonder onze toestemming wel door. Het referendum ging nu juist over die verder gaande politieke integratie van Oekraïne. Precies waar het volk zich zorgen over maakte.

En dus zat Rutte in de rats. Want de nee was duidelijk, maar geopolitiek gezien voor Washington onmogelijk: hij moest luisteren naar de baas. Anders was de regime change-operatie in Kiev voor niets geweest: er was geen ontkomen aan het verdrag. Maar hoe kon het kabinet iets dat stiekem van megabelang was maar waarvan ze het structureel als iets onschuldigs aan het volk hadden verkocht er nu tóch door krijgen zonder zelf nat te gaan? Hij moest iets verzinnen.

Wat volgde was een democratische aanfluiting. Rutte zou de leden van de Europese Raad een aan het verdrag toegevoegde verklaring laten tekenen: het beruchte 'inlegvelletje'. Waarom zou hij dat doen? Zoals de fractievoorzitter van de Eerste Kamer voor de SP, Tiny Kox verwoordde: *hij wil ondanks de kiezersuitspraak toch zijn handtekening zetten onder het verdrag. Daarom heeft de premier een laatste list bedacht. Hij legt aan de komende Europese Raad in Brussel een in zijn woorden 'juridisch bindende verklaring' ter ondertekening voor.*[43] Die zou volgens Rutte recht doen aan de nee-stem. Wat waren dan de belangrijkste redenen om tegen te stemmen? Het nationaal referendumonderzoek had vastgesteld dat de grootste zorgen voor de nee-stemmers de corruptie in Oekraïne waren, en het gevreesde lidmaatschap van de EU dat een stap dichterbij kwam. Oké, duidelijk. Maar daar bracht het inlegvelletje van Rutte helemaal geen verandering in: het stond er namelijk niet in. *Dat het verdrag het EU-lidmaatschap van Oekraïne dichterbij brengt, wordt natuurlijk niks aan gedaan door nu 'juridisch bindend' vast te leggen dat dit verdrag daarover niets zegt. Dat was allang duidelijk.*

Het probleem was dus dat er aan het verdrag zelf niets veranderde, de verklaring niet juridisch bindend was en dat Oekraïne tot overmaat van ramp niet eens zou worden gevraagd om het te ondertekenen. *Zijn 'juridisch verbindende verklaring' houdt alle nee-stemmers voor het lapje en verandert helemaal niets aan de inhoud van het door hen afgewezen verdrag.* Ook Pieter Omtzigt concludeerde: *[er is] een inlegvelletje geschreven, waardoor de premier nu denkt dat het Oekraïneverdrag goedgekeurd kan worden [maar] er verandert geen letter aan het verdrag, Oekraïne tekent niet, en is niet gebonden.*

In plaats van bij de pakken neer te zitten omdat zijn plannetje was mislukt, zette Rutte door. Dat zagen we in de veelzeggende persconferentie die je hier zelf even kunt terugkijken.[44] Rutte stelde daarin dat hij *in het landsbelang een beroep op de redelijke krachten in Nederland deed* om het verdrag alsnog te steunen. Het landsbelang? Het was toch maar een handelsverdrag met Oekraïne? Maar toen het puntje bij het paaltje kwam, bleek het allemaal toch ineens niet zo simpel te zijn als dat hij zijn bevolking een half jaar eerder, week in week uit, steevast had voorgehouden. Het verdrag was bedoeld om *Oekraïne te steunen om verder te groeien als stabiele democratie.* Het niet tekenen van het verdrag zou volgens Rutte het *risico op instabiliteit in de regio vergroten.* En toen, voor het eerst in al die maanden was Rutte eerlijk tegen het Nederlandse volk. *De belangen die zijn groot: ons nationale 'nee' kan niet los gezien worden van de internationale realiteit ... Wij zijn als land ook onderdeel van een bredere internationale gemeenschap die als één front strijdt voor stabiliteit aan onze grenzen, en tegen agressie in de wereld.* Hij zei dat hij de Europese eenheid niet wilde schaden. Hij wilde *Vladimir*

Poetin geen kerstcadeautje geven. Gek hè? Daar komt het woord handelsverdrag niet één keer in voor en ik heb ook niets over kaas gehoord. Jij wel?

Toen een journalist hem vroeg wie die redelijke krachten dan waren, antwoordde hij: alle redelijke krachten waaronder het parlement. Hij had geen meerderheid in de Eerste Kamer om de wet er zomaar door te drukken: *ik sta hier met lege handen* zei de staatsman. Maar steun van andere partijen voor een wet die niemand wil, krijg je natuurlijk niet door een persconferentie van een paar minuten te houden. Daarvoor moet je niet voor, maar achter de schermen vergaderen en deals sluiten: een toezegging nu, uitruilen voor een toezegging later. De conferentie was dan ook helemaal niet voor de oppositiepartijen bedoeld, maar voor u en mij. Voor de referendumgangers, en dan vooral de nee-stemmers. Hoe kon hij met goed fatsoen uitleggen dat de wens van Brussel en dus Washington zwaarder woog dan die van de 2,5 miljoen bezorgde burgers in Nederland? En dat de andere politieke partijen bovendien ook nog eens geen van hun herhaaldelijk gemaakte beloftes nakwamen? Hoe kreeg hij zijn trouwe onderdanen zover dat we de rochel die hij in onze monden had gespuugd ook zouden doorslikken?

Daar kwamen we snel genoeg achter toen dezelfde persconferentie plotseling een verrassende wending nam toen Rutte, sprekend over Rusland ineens aan de aanwezige journalisten vroeg: *weet u wat een vacuümbom is?* Huh? Wacht even. Hadden ze die dan ook op het Maidanplein? Nee, Rutte had het nu over Syrië. Hó hó, rustig aan: had het associatieverdrag dan iets met Syrië te maken? Nee toch? Toch wel. Het had inderdaad te maken met het geopolitieke schouwspel tussen de EU/NAVO/Washington & Rusland: allemaal uitgespeeld in het kapotgeschoten Syrië. Rutte zei dat er vacuümbommen in Aleppo werden gegooid die de zuurstof uit de longen van onschuldige burgers zogen. *Er zitten mensen op dit moment in Aleppo diep onder de grond te schuilen voor bommen en granaten: onschuldige burgers, kinderen, vrouwen.* Die dieptebommen werden vervolgens gebruikt om deze mensen: *uit hun schuilplaatsen te bombarderen. Europa moet eensgezind zijn tegen deze agressie, tegen landen die dit doen: dat is zowel tegen Assad maar ook tegen Rusland die op dit moment in Aleppo daar een bijdrage aan levert. Ik heb gewezen op Oost-Oekraïne, Krim en het grote belang dat Europa ook daar eensgezind is. Als Nederland het associatieakkoord afwijst, dan is die eensgezindheid op dat belangrijke punt gebroken.*

Ja maar Mark, waar komen de verbanden tussen het niet ratificeren van dit 'doodgewone handelsverdragje' en de Russische bombardementen op Aleppo ineens vandaan? Je wilde je besluit voor het associatieverdrag eerst immers niet eens toelichten of verdedigen omdat het allemaal zo simpel was. En is deze informatie je pas na het referendum ter ore gekomen? Wist je dit voor het referendum nog niet? (De situatie op de Krim en in Oost-Oekraïne speelde zich immers al veel eerder af.) Er zijn dan ook maar twee antwoorden mogelijk op die vraag: óf hij heeft het niet geweten, óf hij wist het wel maar hield zich én ons bewust van de domme om de geopolitieke consequenties stil te houden en te bagatelliseren. Hoe het ook zei: in beide gevallen zou het reden genoeg moeten zijn om hem als premier permanent te diskwalificeren.

Hoewel vrijwel alle overige politieke partijen hadden beloofd om de uitslag te zullen accepteren en in de maanden na het referendum hadden geëist dat het voorstel van tafel zou worden gehaald, gebeurde het niet. Rutte's smeekbede bleek effectief. Ondanks hun felle kritiek en beloften, trokken ze hun keutel in en keurden ze het verdrag alsnog goed. D66 verwoordde het sentiment door te zeggen dat de 'nieuwe afspraken' de zorgen van de nee-stem goed

invulden: het inlegvel was misschien leeg, maar wel groot genoeg om hun draai achter te verschuilen. Cox: *dus blijft het associatieverdrag voor Oekraïne wat het was: verregaande politieke associatie met en economische integratie in de Europese Unie (zoals letterlijk geformuleerd in het associatieverdrag), als mogelijke opstap naar een EU-lidmaatschap.* Dit zou later worden bevestigd door de EU-president Donald Tusk die in zijn toespraak bij het aankondigen van het definitieve verdrag de Nederlandse bijsluiter volledig negeerde en zelfs specifiek uitsprak dat de EU de Europese aspiraties van Oekraïne erkende. (Je kunt de wens van een stom lidstaatje natuurlijk niet in de weg laten staan van iets belangrijks als Amerikaanse geopolitiek.)

Ons democratische recht is samen met de uitslag van het referendum in de wind geslagen en de nek omgedraaid zodat Brussel braaf als de soft power-poot van Washington kon fungeren. Het associatieverdrag was daarom geen neutraal handelsakkoordje maar de laatste stap in de regime change-operatie in een poging om de Russische concurrentie voor de wereldhegemonie te saboteren.

De kortzichtige en arrogante visie van de EU die zich onwetend óf welwillend (we moeten ons afvragen welke van de twee erger is) liet bespelen door de neoconservatieve kliek in Washington was stuitend. Dat zijn niet mijn woorden, maar die van topdiplomaat en onderhandelaar Vimont. Hij noemde het achteraf *naïef en misschien zelfs wel arrogant* van de EU om eerst een deal met Oekraïne te willen sluiten zonder dat ze naar Rusland luisterden: *we hebben ons niet genoeg in Poetin verplaatst.* Waarom niet? *Het heeft denk ik met het wezen van de Europese Unie te maken. We zien onszelf als een soft power, als een instantie die altijd deel van de oplossing is, maar niet deel van het probleem kan zijn.* Dat deze topdiplomaat die ook ambassadeur in Washington is geweest de vermoorde onschuld speelde en zich zogenaamd niet bewust was van het geopolitieke machtsspel waar hij een belangrijk deel van uitmaakte, is verontrustend, ongeloofwaardig, of beide.

De soft power uit Brussel werkte Poetin niet per ongeluk tegen, maar was onderdeel van het pakket om Washingtons beleid in Kiev definitief te maken. Precies zoals Ruttes beredenering dat het doorduwen van het associatieverdrag gelegitimeerd was om de mensen in Aleppo te beschermen dat was. Zie hier het beloofde verband tussen de oorlog in Oekraïne en Syrië. Met de kennis uit de vorige hoofdstukken rijker en een paar illusies armer is het tijd om de volgende oorlog te bekijken die de puzzel compleet maakt en ons het grotere geheel laat begrijpen. Het land waar alle partijen hun echte kleuren zouden laten zien in de machtsstrijd op het wereldtoneel: de oorlog in Syrië.

14 | Syrië, *Timber Sycamore*

De oorlogen in Afghanistan, Irak, Libië en Oekraïne hebben ons laten zien dat de verneukerativiteit geen toeval, maar structureel beleid was. Ongeacht welke president aan de macht was, Democraat of Republikein, Bush of Obama: achter de schermen werd de koers van de deep state doorgezet. Nu we van de criminaliteit van de zittende macht zijn overtuigd en aan hun trucs zijn gewend, zijn we het aan onze stand verplicht om ook naar de oorlog te kijken die voor zoveel ellende daar, en paniek en populisme hier heeft geleid: de 'burgeroorlog' in Syrië. Een oorlog die aan meer dan 600.000 mensen het leven heeft gekost, tien miljoen vluchtelingen heeft gecreëerd en een ooit bloeiend land in een ruïne heeft achtergelaten.

Syrië's locatie in het Midden-Oosten maakt het een felbegeerd stuk grond. Het heeft zijn grenzen net als zoveel landen in die regio te danken/wijten aan het Pykes-Sycot verdrag uit het begin van de vorige eeuw, waarna het land tot 1949 onder Frans koloniaal gezag viel. De Syrische geschiedenis gaat uiteraard echter al veel verder terug dan die ene eeuw. Het land ligt in de 'vruchtbare halve maan' en is een van de oudst bewoonde regio's ter wereld. De eerste nederzettingen dateren van 6000 jaar voor Christus. (Ook de eerste grote christelijke nederzettingen zijn hier ontstaan.) Het land heeft door de eeuwen heen van verschillende rijken deel uitgemaakt en heeft door die historie een grote variëteit aan etniciteiten en religies. De verschillende geloven en culturen lopen in Syrië dan ook dwars door elkaar heen: zo zijn er verschillende stromingen van de islam die, net zoals andere minderheden zoals joden en christenen, in het land relatief vredig langs elkaar heen leven.

Omdat de complexe samenstelling van geloven in onze 21e-eeuwse Syrische oorlog een grote rol van betekenis speelt, is het van belang om het onderscheid tussen de twee hoofdstromingen van de moslimgemeenschap in de wereld uit te leggen voordat we bekijken wat er gebeurde in het land. Die twee belangrijkste stromingen van de islam zijn de soennieten en de sjiieten. Dit is wereldwijd met ongeveer tachtig - twintig procent verdeeld. De twee zijn van elkaar gesplitst sinds het overlijden van de profeet Mohammed. De soennieten geloofden dat zijn opvolger vrij mocht worden gekozen, de sjiieten wilden dat zijn opvolger uit Mohammeds eigen familie kwam. Die tegenstelling leidt al decennia tot veel strijd, spanning en wantrouwen in het Midden-Oosten.

De overwegend sjiitische landen in het Midden-Oosten zijn Iran, Irak, en Libanon. (Omdat de termen sjiiet en soenniet in dit hoofdstuk af en toe voorbij zullen komen, raad ik je aan om alvast een ezelsbruggetje met deze twee definities te verzinnen.) De overwegend soennitische landen in de regio zijn Saudi-Arabië, Egypte, Turkije en voor ons verhaal niet onbelangrijk: Syrië. Bashar Assad is echter geen soenniet, maar een sjiiet (om preciezer te zijn een 'aleviet': een milde variant van de sjiieten). Onder zijn leiderschap en dat van zijn vader, werden religieuze minderheden beschermd en leefden ze in relatieve rust en vrede naast elkaar. (Net zoals dat trouwens in het sjiitische Irak onder leiding van de soennitische Saddam het geval was.)

Hoewel verreweg de meeste gelovigen van beide stromingen hele normale mensen zijn die zich baseren op dezelfde basisprincipes als de meeste wereldreligies (zoals: goed doen voor anderen en elkaar, niet stelen, niet doden et cetera), zijn er net als in iedere andere groep in de

wereld extremistische aanhangers van hun geloof. Die meest extreme vorm van het leven volgens de religieuze wetten die wij in het westen fundamentalistisch en conservatief noemen, heet ook wel het 'wahabisme'. Die tak van sport komt voornamelijk voor in Saudi-Arabië waar het de staatsgodsdienst is. De 'populariteit' van deze stroming in SA wordt vaak verklaard door de vondst van de enorme oliereserves in het land: met de bevolking stevig onder de duim, kun je de olieopbrengsten zonder al te veel tegenstand keurig in je eigen zakken laten verdwijnen. In het land worden de mensenrechten dan ook nog altijd met voeten getreden (er worden in de 21e eeuw bijvoorbeeld nog altijd mensen publiekelijk gestenigd of onthoofd).

Wahabisten zijn ervan overtuigd dat hun variant van de islam de enige ware stroming voor moslims is, en dat alle andere groeperingen (en afsplitsingen daarvan) niet geduld hoeven of mogen worden. Sterker nog: die moeten bestreden worden en mogen evt. met extreem geweld door fundamentalisten een kopje kleiner worden gemaakt. Vanuit SA wordt er dan ook jaarlijks vele miljarden uitgegeven aan extremistische scholen (zogenaamde madrassas) in heel Eurazië om mensen in die geest op te voeden. Omdat de jihad of heilige oorlog een belangrijk onderdeel van deze stroming is, kunnen fundamentalistische groeperingen zoals IS en Al-Qaida die tot deze extreem-soennitische tak van het moslimgeloof behoren voor financiële en militaire steun op Saudi-Arabië rekenen. (Salafisten en wahabisten zijn nauw met elkaar verweven.) Hoewel extremisten uiteraard aan beide zijden van het geloofsspectrum bestaan, kun je daarom kort door de bocht stellen dat het vooral de soennieten zijn die extremisten voortbrengen. (Het is daarbij goed om te onthouden dat het overgrote deel van de 'normale' moslimgemeenschap: zowel soennieten als sjiieten, die extreme bewegingen ook als een afgedwaalde sekte zien.)

There is no military solution

Met die feitjes uit de weg, richten we ons op Syrië. Tijd voor een opfrisser van wat er volgens de MSM ook alweer allemaal gebeurde. Toen de Arabische lente in 2011 ook dit land bereikte, braken er vredige opstanden uit tegen het tirannieke regime van Assad die desalniettemin hardhandig werden neergeslagen. De situatie liep in de maanden daarna zo uit de hand dat het conflict in een burgeroorlog uitmondde. (Opnieuw een leider die zijn eigen burgers doodde, hoe kan dat toch? Wat stoppen ze daar in het Midden-Oosten in het kraanwater?) In de jarenlange strijd die volgde, zouden de regering van Assad en zijn Syrische troepen lijnrecht tegenover de opstandelingen komen te staan. Die opstandelingen bestonden uit gewone mensen zoals jij en ik die de wapens hadden opgepakt in hun streven naar een democratisch Syrië. Deze mensen zouden in de MSM als 'gematigde' rebellen worden aangeduid en zouden bekend worden als het Free Syrian Army (FSA). Hoewel hun doel nobel was, konden ze voor militaire steun niet rekenen op de Westerse landen. Na de vele oorlogen met desastreuze gevolgen konden vooral de Amerikanen het zich niet permitteren om opnieuw aan een geforceerde machtswisseling mee te doen. Obama verwoordde dat in 2011 als volgt toen hij over de burgeroorlog zei: *the United States cannot and will not impose this transition upon Syria. It is up to the Syrian people to choose their own leaders, and we have heard their strong desire that there will not be foreign intervention in their movement.*[1] Een sterke wens tegen Amerikaanse interventie, duidelijk. Dus de VS kon dit keer niet helpen: en ook al zouden ze dat wel willen, wilde het Syrische volk dat klaarblijkelijk niet.

De FSA leek die hulp in eerste instantie ook helemaal niet nodig te hebben: in de strijd die volgde, moesten de Syrische regeringstroepen zich namelijk steeds verder van het platteland in het oosten naar de hoofdstad in het westen terugtrekken: Assad kwam steeds meer onder druk te staan.

Wat de situatie nog ingewikkelder maakte, was het feit dat er in het oosten van Syrië dat aan Irak grenst ook nog eens de koppensnellende klootzakken van IS rondliepen. Zij konden in het door de Amerikanen kapotgeschoten en ontmantelde Irak steeds groter en machtiger worden waarna ze in 2013 en 2014 de oversteek naar Syrië maakten. Tot overmaat van ramp konden de jihadisten daar waar de Syrische troepen zich moesten terugtrekken, in het door de gematigde rebellen gecreëerde machtsvacuüm gemakkelijk enorme lappen grond innemen in het grensgebied tussen Irak en Syrië: ze stichtten er hun kalifaat. (Damascus werd vanaf dat moment dus door zowel gematigde rebellen als door de hardcore terroristen van IS bedreigd.) Hun grondgebied was op zijn hoogtepunt net zo groot als Groot-Brittannië, en had twee hoofdsteden: Raqqa in Oost-Syrië en Mosul in West-Irak.

Terreur regeerde in het kalifaat: ongelovigen werden na een schijnproces volgens wahabitisch recept onthoofd, gekruisigd of opgehangen en de verschrikkelijke beelden daarvan gingen via social media de wereld over. Toch weigerden andere landen zich te bemoeien met de Syrische burgeroorlog. Ook Obama hield voet bij stuk en weigerde Amerika in het conflict te mengen. Hij wilde de mogelijkheid bieden om in tegenstelling tot zijn voorganger Bush óók met dictators het gesprek aan te gaan. In plaats van ze meteen te bombarderen wilde hij ze wél de mogelijkheid tot dialoog bieden: *the choice of an open door* zoals hij dat in 2012 zo mooi verwoordde bij het accepteren van zijn Nobelprijs voor de vrede.[2] Obama wilde alleen humanitaire hulp bieden en via politieke onderhandelingen een staakt-het-vuren afdwingen: *there is no military solution* klonk het bij herhaling vanuit het Witte Huis en het ministerie van Buitenlandse Zaken.

Die passieve houding zou hem vanuit sommige hoeken op zware kritiek komen te staan. Volgens velen had het bewapenen van, en het opzetten van safe-zones voor de gematigde rebellen Assad namelijk veel eerder naar de onderhandelingstafel kunnen dwingen. De BBC vroeg zich in het artikel 'Obama's Syria legacy' uit 2017 (dat een goede samenvatting van de MSM-analyse van het Amerikaanse optreden uit die periode is) dan ook met terugwerkende kracht af hoe de Nobelprijswinnaar voor de vrede, toeschouwer van de grootste humanitaire catastrofe van onze eeuw had kunnen blijven door simpelweg aan de zijlijn te blijven staan. Ze schreven: *Barack Obama resisted, to the end, a military intervention to stem Syria's six-year civil war, even as it killed or displaced half the country's population, brutally documented in real time on social media.*[3]

Op die passieve houding werd gedurende Obama's presidentschap uitzondering gemaakt op basis van twee gebeurtenissen die we even kort bespreken: het feit dat Assad chemische wapens tegen zijn eigen burgers in Syrië inzette en een dreigende genocide van de Yezidi's door het opstomende IS.

Amerikaanse inlichtingendiensten waarschuwden in 2013 dat ze steeds meer biologische wapens in het land verplaatst zagen worden en dat ze zich ernstig zorgen maakten over een aanstaande aanval. Kort daarop werd er inderdaad een aanval met gas op onschuldige burgers in Ghouta uitgevoerd. Obama had op dat moment geen andere keuze meer en trok zijn befaamde 'rode lijn': als er nog één keer chemische wapens door Assad zouden worden ingezet, beloofde

hij militair in te grijpen. De Amerikaanse interventie tegen de regering van Assad werd uiteindelijke ternauwernood voorkomen doordat Poetin zich als bemiddelaar opwierp en voorstelde om alle chemische wapens die de Syrische regering had in te leveren.

Hoewel de situatie met een sisser afliep, was de aanslag een keerpunt in de westerse beeldvorming over het land. Er waren vanaf dat moment velen die voor een grootschalig militair ingrijpen van Washington waren. Er zouden nu toch op zijn minst gematigde rebellen moeten worden bewapend zodat zij de tiran Assad van zijn troon konden stoten. Hillary Clinton was een van die uitgesproken voorstanders. Volgens haar had IS zelfs zo ver en snel kunnen groeien doordat Washington in de eerste jaren op zijn handen had gezeten en moest er nu worden doorgepakt. In haar klassieke 'warlord-stijl' verklaarde ze dat mannen met wapens wat haar betrof effectiever zouden zijn dan mannen met stropdassen. *In a conflict like this, the hard men with the guns are going to be the more likely actors in any political transition than those on the outside just talking.*[4] Maar Obama liet zich nog altijd niet gek maken: Amerika zou niet ingrijpen in de burgeroorlog in Syrië.

Vanaf 2014 werd er een coalitie van welwillende landen onder leiding van de VS opgezet om de salafistische slangen van IS terug te dringen. Dat werd zoals gezegd ingegeven doordat een groep van duizenden Yezidi's (een religieuze minderheid) in Noordwest-Irak dreigden te worden opgedreven en vermoord door de moordzuchtige maniakken.[5] Een aantal van hen kon daar alleen aan ontkomen door de berg Sinjar op te trekken, maar dreigden daar zonder voedsel of water alsnog om te komen. Obama kon op dat moment niet anders dan ingrijpen. Iedereen herinnert zich nog het angstaanjagende maar ook ontroerende moment toen Washington in 2014 zijn militaire macht inzette om de Yezidi's per helikopter van de bergtop te evacueren.[6] In navolging daarvan gaf Obama op 7 augustus 2014 aan dat de maat nu vol was: de VS zou een militaire campagne beginnen om de extremisten van IS aan te pakken. En niet alleen met luchtaanvallen. De Amerikanen zouden met frisse tegenzin gematigde rebellen gaan bewapenen zodat die weerstand tegen IS konden bieden. BBC: *Obama did grudgingly approve some covert military aid to moderate Syrian rebels to diffuse the power of Islamist fighters.* Een ander artikel van de BBC vatte samen dat het nobele streven echter helaas vooral symboolpolitiek was: *in a move that was more symbolic than serious, Obama asked Congress for money to fund a programme allowing US personnel to teach rebels marksmanship, navigation and other skills.*[7] Ze zouden de rebellen vooral leren, maar niet helpen vechten.

IS werd vanaf dat moment door zowel Assad als door een coalitie van landen bestreden. Ondanks die gebundelde krachten, groeide het kalifaat nog altijd door. Toen Assad in 2015 door zowel de gematigde (en door het Westen gesteunde) rebellen als IS werd bedreigd en aan de verliezende hand leek, vroeg hij officieel aan Rusland om de Syrische staat militair te steunen. Moskou gaf gehoor aan de noodkreet en stuurde troepen, vliegtuigen en luchtafweersystemen naar het verscheurde land. De mogelijkheid voor 'groter' Westers ingrijpen tegen de regering van Assad zoals dat in Libië via de lucht was gebeurd, was vanaf dat moment definitief onmogelijk geworden omdat Damascus het Russische luchtafweergeschut op zijn grondgebied had. Een serieuze aanval op het regime door de NAVO/VS kon vanaf dat moment dus ook serieus worden afgeslagen. Gesteund door Moskou's militaire macht wist Assad te blijven zitten. De VS kon vanaf dat moment alleen nog maar luchtaanvallen uitvoeren op IS. In die aanvallen moesten ze continue met Rusland coördineren en afstemmen om te voorkomen dat ze elkaar zouden raken en er een grootschalig conflict zou

ontstaan. Door dit gezamenlijke optreden van de coalitie van welwillende landen en de Russische luchtmacht werd IS uiteindelijke steeds verder teruggedrongen totdat het kalifaat in 2019 uiteindelijk officieel was uitgeroeid. Eind goed al goed dus? Wat denk je zelf.

Syria will slowly bleed to death

Je kunt inmiddels waarschijnlijk op je klompen aanvoelen dat zelfs de verschrikkingen in Syrië niet zijn verlopen zoals ze ons al die jaren zijn voorgehouden: het land stond immers ook op de zeven uit vijf memo. Seymour Hersh schreef in zijn inmiddels beruchte boek 'Reporter: a memoir' (waarin bleek dat alle oorlogen van onze eeuw al bij voorbaat waren uitgetekend) op pagina 306 dan ook dat Donald Rumsfeld zijn collega's aan het begin van de eeuw al had gevraag om een plan op te stellen voor de invasie van Syrië. Daarom is het nu tijd dat we ook hier naar de andere kant van het verhaal kijken.

Hoewel het geweld pas met de Arabische lente in 2011 zou losbarsten, werd er door de VS in de jaren daarvoor al op een heleboel fronten naar regime change in Syrië toegewerkt. Dat werd in diplomatieke kringen zo openlijk besproken dat het zelfs in de MSM niet meer onder stoelen of banken werd geschoven dat Amerika van Assad af wilde. In 2005 bijvoorbeeld werden de Amerikaanse wensen om Assad te verwijderen in een interview van CNN met de Syrische leider besproken. Christian Amanpour zei zonder blikken of blozen: *Mr. President, you know the rhetoric of regime change is headed towards you, from the United States. They are actively looking for a new Syrian leader.*[8] Er werden volgens haar in Washington plannen gemaakt om Syrië te isoleren volgens het bekende stappenplan: *they're talking about isolating you, diplomatically, then perhaps a coup d'etat or your regime crumbling.* Zo werden politieke tegenstanders van Assad visums gegeven en naar de VS gehaald om de politieke tegenstanders in het land in kaart te brengen en klaar te maken voor een uiteindelijke couppoging. Let wel: dit was in 2005, zes jaar voordat de 'Arabische lente' in het land zou uitmonden in een 'burgeroorlog'. Je kunt het hele interview hier terugzien.[9] Ook de voormalige Franse minister van Buitenlandse Zaken Roland Duman erkende op live-televisie dat hij al twee jaar voor het uitbreken van de Arabische lente van zijn bevriende Britse ambtenaren in Engeland hoorde dat men zich voorbereide op een invasie van Syrië.[10]

Ook denktanks maakten de zieltjes al sinds het begin van onze eeuw warm voor de ontmanteling van Syrië. In een artikel van het American Enterprise Institute riep neocon David Wurmser in het artikel 'Let's Defeat Syria, Not Appease It' al op tot een oorlog. Met welk doel? Zodat *Syria will slowly bleed to death.*[11] Hij wilde ze langzaam dood laten bloeden: klinkt als een fijne kerel. Ook de andere neocons deden zodra Irak in 2003 was ingenomen een duit in het zakje. Wolfowitz verklaarde *there has got to be regime change in Syria.* De altijd bloeddorstige Richard Perle zei tegen een journalist dat hij na Irak aan twee woorden genoeg had voor zijn boodschap aan andere landen in het Midden-Oosten: *you're next.* Zodra operatie Shock en Awe voorbij was, had het Bush kabinet Damascus dan ook als een *'rogue nation'* (schurkenstaat) gekarakteriseerd, werden er verlammende sancties afgekondigd en werd het hele scala aan maatregelen zoals we dat inmiddels maar al te goed kennen ook in Syrië op poten gezet.[12]

Het *intelligence analysis* rapport van Wikileaks laat zien dat Washington vanaf 2006 volle bak bezig was om te kijken hoe ze Assad konden verwijderen.[13] Ze waren op zoek naar

politieke, economische of persoonlijke zwaktes binnen zijn vertrouwenskring die ze konden uitbuiten om hem op alle mogelijke manieren dwars te zitten wanneer het moment daar zou zijn. Het rapport stelde: *if we are ready to capitalize, they will offer us opportunities to disrupt his decision-making, keep him off-balance, and make him pay a premium for his mistakes.* Zo wilden ze een van zijn vertrouwelingen die alle geheimen en vuile was van het Assad-regime kende een podium geven op de Saudische televisie. *Khaddam knows where the regime skeletons are hidden... We should continue to encourage the Saudis and others to allow Khaddam access to their media outlets, providing him with venues for airing the SARG's dirty laundry.* De verwachte emotionele reactie van Assad hierop zou de relatie van het regime met zijn buurlanden vervolgens verslechteren: *we should anticipate an overreaction by the regime that will add to its isolation and alienation from its Arab neighbours.* Kort daarop werd de ambassadeur uit het land teruggehaald, werden hooggeplaatste politici en legerleiders ertoe verleid om over te lopen, werd er propaganda de samenleving in gepompt via speciaal daarvoor opgerichte NGO's[14], werden burgerbewegingen tegen het regime betaald en aangewakkerd[15] en werd er op religieuze en sociale spanningen afgestuurd.[16] Vanaf dat moment was de oorlog in Syrië en het lot van de honderdduizenden burgers die in de jaren erna sinds de Arabische lente zouden omkomen, bezegeld.

Do you think the Syrian people are stupid?

Je weet inmiddels dat je in het komende hoofdstuk veel informatie tegen gaat komen die tegen de informatie ingaat die we jarenlang op het nieuws hebben gehoord en op basis waarvan Assad's regime en de situatie in Syrië is geanalyseerd. Om redenen die straks duidelijk zullen worden, is het daarom goed om meteen een korte 'andere kant van het verhaal te geven' voordat we dat in detail gaan doen. Dat beeld schetsen we aan de hand van twee in Syrië wonende, Nederlandssprekende paters: de Vlaamse Daniel Maes die sinds 2010 in een klooster in Qara woonde en de Nederlandse Frans van der Lugt die al ruim vijftig jaar in een klooster in het hart van Homs woonde en werkte. Beiden hebben een volkomen andere kijk op de zaak dan die jij en ik via de MSM hebben meegekregen.

De bijna tachtigjarige Daniel Maes woonde sinds 2010 zo'n negentig kilometer ten noorden van Damascus in het stadje Qara en heeft de hele oorlog met eigen ogen gezien en doorleefd. (Zijn ooggetuigenverslag van de oorlog is de basis voor het boek 'Poetin en Assad hebben ons leven gered'.) Hij noemde de westerse verslaggeving enorm misleidend: *the media coverage on Syria is the biggest media lie of our time.*[17] Dat is een stevige uitspraak. Hij gaf het volgende voorbeeld ter illustratie van deze leugens: toen de Syrische troepen Aleppo heroverden op de rebellen, schreef de westerse media in artikelen zoals 'Aleppo Falling' juist dat Aleppo ten onder ging.[18] En dat terwijl de inwoners van de stad het zelf een bevrijding noemden en ze voor het eerst sinds lange tijd weer openlijk het kerstfeest konden vieren. De zogenaamde gematigde groepen in Aleppo waren volgens de overlevers die bevrijd werden juist hardcore terroristen. Maes: *they have sold pure nonsense about Assad. It was actually the rebels who plundered and killed. Do you think that the Syrian people are stupid?* Ze stalen het voedsel en weigerden medische behandelingen te geven: niet de Syrische overheid maar de 'rebellen' dus. Laat dat, en de verslaggeving van de media even op je inwerken. Hij stelde dat het de Amerikanen en de westerse coalitie waren die het land (net zoals ze met Libië hadden gedaan) wilden verscheuren:

the Americans and their allies want to completely ruin the country. Hij bevestigde dat er in Syrië geen grote religieuze geschillen waren en dat de rebellen de voornaamste bron van ellende waren. Toen het Syrische leger zich opmaakte voor de strijd tegen IS kwamen bijvoorbeeld ook de soldaten met een moslimgeloof bij hem langs om zich te laten zegenen in zijn klooster: *between ordinary Muslims and Christians, there is no problem. It is those radical Islamic, Western-backed rebels who want to massacre us. They are all Al-Qaeda and IS.*

Die woorden werden een pijnlijke realiteit voor onze andere ooggetuige van de oorlog die het helaas niet na kan vertellen: de Nederlandse pater Frans van der Lugt. Hij wilde ondanks de naderende rebellen, Syrië en de Syriërs niet in de steek laten. De 75-jarige man die weigerde om zijn stad te verlaten om te vluchten voor de in het Westen gevierde vrijheidsstrijders moest dat met zijn leven bekopen: hij werd door een van hen met twee kogels in zijn hoofd geschoten en daarmee in koelen bloede vermoord. Een video van zeven minuten die tot zijn eer is gemaakt met de titel 'zijn laatste boodschap' is de moeite waard: ik raad je aan om die qua beeldvorming even in zijn geheel te bekijken.[19]

Hoewel zijn dood wereldnieuws was en breed in de internationale pers werd uitgemeten, kregen zijn opvattingen over het begin en verloop van de strijd een stuk minder aandacht. Dat is op zijn minst opvallend omdat de intelligente, welbespraakte pater al vijftig(!) jaar in het land woonde en daarmee een schat aan inzichten had. De 75-jarige Hagenees kon de Syrische situatie met een westerse bril duiden terwijl hij in die analyse tegelijkertijd met de cultuurverschillen van beide landen rekening kon houden. De reden dat hij weinig door de MSM is gepolst, laat zich raden: zijn zienswijze stond in schril contrast met datgene wat ons dagelijks werd voorgehouden. Voor hij overleed heeft hij wel een aantal blogs geschreven waar we er een aantal van zullen belichten. Van der Lugt bevestigde net als Maes dat de Arabische lente geen onschuldige volksopstand was en dat er net als in de andere regime changes buitenlandse actoren waren:

'Vanaf het begin zijn de protestbewegingen niet louter vreedzaam geweest. Ik heb vanaf het begin gewapende demonstranten in die betogingen mee zien lopen, die als eersten op de politie begonnen te schieten. Heel vaak is het geweld van de veiligheidsdiensten een reactie op het wrede geweld van de gewapende opstandelingen ... Die oppositie is gewapend en gaat vaak wreed en gewelddadig te werk om daarna de schuld aan de regering te geven. Veel regeringsmensen zijn door hen gefolterd en doodgeschoten. De meeste burgers in Syrië staan niet achter de oppositie ... Daarom kan je ook niet zeggen dat het hier om een volksopstand gaat ... Het merendeel van het volk is niet in opstand en zeker niet in gewapende opstand. Het gaat vooral om een strijd tussen het leger en gewapende soennitische groeperingen, die de val van het alevitische regime beogen en de overname van de macht.[20] Het [Syrische] leger zorgt ervoor dat de twee groeperingen niet met elkaar in bloedige strijd gaan. Vertrekt het leger, dan hebben we hier in Homs een burgeroorlog. Bachar al-Assad heeft nooit de steun van de christelijke leiders geëist. De meesten staan achter hem omdat ze ervan overtuigd zijn dat ze met een andere oplossing slechter af zijn. Zonder Assad komt er waarschijnlijk een ware burgeroorlog die kan uitlopen op een wereldoorlog in deze streek ... Ze hebben het voor ons uitgevonden: 'de Arabische lente'. Maar het gaat hier niet over onze lente, maar over hun lente.'[21]

Vele andere Syrische ooggetuigen en journalisten waaronder de prijswinnende Syrische journalist Nizar Nayouf bevestigden dat (net zoals bijvoorbeeld in Zuid-Amerika was gebeurd) er buitenlandse doodseskaders moordend door Syrische dorpen trokken waarvan niemand wist tot welke groep of land die behoorden. Ook pater Maes zei met zijn eigen ogen te hebben gezien dat buitenlandse onruststokers het verzet tegen de regering aanwakkerden en vervolgens ook verantwoordelijk waren voor verscheidene moorden. Zelfs anti-Assad activisten verklaarden: *shadowy death squads are operating in Syria's flash-point city of Homs.* De combinatie van buitenlandse jihadisten en geheime diensten waren er (net zoals in Libië) om het conflict zo veel mogelijk aan te wakkeren zodat het kon uitmonden in de regime change.[22] Daar waar de opstanden uit de hand liepen, waren deze groeperingen 'toevalligerwijs' actief.

Over de Syrische regering zei Van der Lugt dat er veel beter kon. Maar dat het krachtige leiderschap noodzakelijke was en in een goed, eerlijk en leefbaar Syrië resulteerde. (Besef je nogmaals dat de beste man al vijf decennia ervaring had om de Syrische interne situatie en het leiderschap te duiden.)

'Natuurlijk heeft de regering fouten gemaakt en moet de regeringsstructuur veranderen. Onze president heeft dit ook toegegeven. Maar wat mij altijd stoort in de westerse berichtgeving, is dat er nooit een goed woord valt over de huidige regering en dat ze van dingen beschuldigd wordt die ze niet gedaan heeft. We hebben die regering in het verleden echt niet zo negatief ervaren. In alle dorpen is nu water, elektriciteit en gratis onderwijs. In elke streek staat een ziekenhuis, waar mensen gratis behandeld worden. Syrië heeft een goed wegennet en er wordt gewerkt aan het verbeteren van de infrastructuur voor toerisme etc ... Natuurlijk willen we allemaal dat de manier van besturen democratischer gaat worden. Maar bij die verandering moet je zorgvuldig luisteren naar de infrastructuur van het land. In Syrië zijn er ... wel zeventien verschillende groeperingen, die moeilijk met elkaar kunnen samenleven en bij wie het nationale bewustzijn erg zwak is. In hun aanvoelen horen ze meer bij hun groep dan bij hun vaderland. Hoe moet je een structuur gaan vinden die al die mensen bij elkaar houdt, daarbij oog hebbend voor de eigenheid van elke groep en hun afzonderlijkheid? Wat voor soort democratie stel je voor aan al die stammen die weinig democratisch te werk gaan? Een innerlijke eenheid is nauwelijks denkbaar, maar via een krachtige bovenstructuur kan je wellicht tot wat oppervlakkige eenheid komen.'

De vele groeperingen leefden relatief vredig naast elkaar en religieuze minderheden waren zoals gezegd beschermd in het land. Een mooi voorbeeld daarvan is de Umayyad Moskee in de Syrische hoofdstad: het is een van de heiligste plekken voor de moslims. Binnenin die moskee staat de tombe van de christelijke Johannes de Doper. Assad's vrouw Asma legde in een interview uit dat dit symbool stond voor het DNA van Syriërs en wat het betekende om Syriër te zijn: *we all kneel in the mosque in front of the tomb of Saint John the Baptist. That's how religions live together in Syria ... We live side by side, and have historically. All the religions and cultures that have passed through these lands—the Armenians, Islam, Christianity, the Umayyads, the Ottomans—make up who I am.*[23] Verschillende geloven leven al decennia vreedzaam naast elkaar in het land. Dat is ook de reden dat we twee christelijke paters kunnen gebruiken als Syrische bron voor onze nuance.

Er was op de Syrische staat uiteraard net als vele andere landen genoeg aan te merken en ruimte voor verbetering: er was bijvoorbeeld een enorm politieapparaat. Hoewel Assad in 2007 verklaarde dat Syrië geen politieke gevangenen had, is de algemene consensus dat de Syrische rechtsstaat verre van perfect functioneerde. Toch was Assad niet de machtswellustige dictator zoals je misschien zou denken. Het was überhaupt niet de bedoeling dat hij Syrië zou leiden: pas toen zijn broer (de beoogde opvolger) bij een auto-geluk overleed, moest hij ineens klaargestoomd worden om het land te gaan leiden dat zijn vader al decennia bestuurde. De tot oogarts opgeleide Bashar nam het stokje uiteindelijk in 2000 van zijn vader over. Meteen na zijn aanstelling voerde hij hervormingen door, werd een beruchte gevangenis gesloten en werden grote groepen politieke gevangenen vrijgelaten. Volgens criticasters waren die hervormingen echter niet genoeg, en bleef de situatie achter de schermen nagenoeg gelijk. (Volgens vele analisten werd die poging tot hervorming echter tegengewerkt door machtige partijen binnen de regering die onder zijn vader hadden gediend en op de oude voet door wilden gaan uit angst om hun eigen macht te verliezen.) Dit waren achteraf echter wel de belangrijkste redenen voor de 'gewone' burger om mee te doen aan de protesten tijdens de Syrische lente.

I'll return when Bashar al-Assad goes

Nu we met deze kwaadaardigheid geconfronteerd zijn, is het tijd om te kijken hoe we er zo ingetuind kunnen zijn met z'n allen. Als een regime change in de jaren daarvoor zo duidelijk in de lucht hing, waarom werd het conflict dan als een burgeroorlog gebracht? Waarom wist jij hier niet van en stond ook jij te juichen toen de Amerikaanse kruisraketten richting Damascus werden geknald? Hoe kan het dat de burgeroorlog die geen burgeroorlog was, al die jaren niet alleen volgens alle MSM maar ook door vrijwel alle westerse mogendheden daadwerkelijk als zodanig werd gezien, behandeld en verslagen? Het antwoord heeft uiteraard opnieuw met beeldvorming te maken. We weten inmiddels hoe journalisten vandaag de dag berichten klakkeloos van elkaar overnemen. Dat gold in het bijzonder voor Syrië. Journalisten van de grote mediabedrijven waren hun leven sinds het losbarsten van de chaos niet meer zeker: de meesten vertrokken waarna er nog amper journalisten in het land te bekennen waren. Hoe kwamen zij dan aan hun informatie vraag je je af? Er zijn sinds die tijd immers wel altijd journaals over gemaakt en artikelen over geschreven. De MSM baseerden zich vanaf dat moment voor hun feiten op de grond vrijwel uitsluitend op twee bronnen. Ze klinken je waarschijnlijk bekend in de oren: de zogenaamde White Helmets en het Syrian Observatory for Human Rights (SOHR). Laten we met die laatste beginnen.

Het befaamde Reuters is een van de grootste nieuwsorganisaties in de wereld. Zij stellen dat de SOHR een van de allerbelangrijkste bronnen voor hun informatie uit Syrië is geweest. Dat gold volgens Reuters niet alleen voor zichzelf maar voor heel de MSM, de SOHR: *[gets] cited by virtually every major news outlet since an uprising in March... the observatory has been a key source of news on the events in Syria.*[24] 'De informatie wordt door IEDER groot nieuwsstation ter wereld gebruikt sinds het uitbreken van de oorlog en is een sleutelfiguur in de informatievoorziening'. Aangezien hun 'feiten' door de MSM blind worden overgenomen en doorgepompt, kunnen we stellen dat de SOHR een grote speler is. Dat maakt het nogal belangrijk hoe ze die feiten verzamelen. Ik neem je dan ook graag mee voor een kijkje in de keuken bij die club: zei ik club? Eigenlijk is het niet zozeer een club, sterker nog: de Syrische

observator voor mensenrechten is één persoon! Wat?! Ja, echt. Die wordt tot overmaat van ramp niet eens vanuit het Midden-Oosten, maar gewoon gezellig vanachter de keukentafel in een bescheiden huisje in het regenachtige Coventry bestierd. (Voor de duidelijkheid: dat ligt in Groot-Brittannië!) Dit werd bevestigd door de New York Times dat schreef: het SOHR is *essentially a one-man band [who] operates out of a ... house on an ordinary residential street ... [using the] simplest, cheapest Internet technology available.*[25] De beste man is naar eigen zeggen zelfs al vijftien jaar niet meer in Syrië geweest. Oei, dat valt even tegen. Diegene die als de belangrijkste bron voor alle internationale MSM geldt voor wat er in Syrië gebeurt, doet dat werk bovendien niet als kerntaak, maar doet dat naast zijn eigen full-time baan in zijn eigen kledingwinkel. Dat geloof je toch bijna niet? En toch is het waar. Reuters omschrijft het als volgt: *with only a few hours' sleep, a phone glued to his ear and another two ringing ... Syria's most high-profile human rights group is a very busy man.*[26] De mensenrechtenGROEP is een hele drukke PERSOON? Echt waar Reuters? Het zou pure komedie zijn als het niet zo bloedserieus was. Waarom werd hij dan continue in de media aangehaald? De man moest klaarblijkelijk van onschatbare waarde zijn om een eerlijk en afgewogen beeld van Syrië te schetsen. Of nee, dat kan het toch ook niet helemaal zijn: hij was in Syrië namelijk meermalen door de politie opgepakt en vastgezet en was gevlucht uit angst om voor zijn politieke zienswijze vervolgd te worden. In hetzelfde interview zei hij dan ook dat hij pas naar Syrië terug zou keren wanneer Bashar Assad vertrokken was: *I came to Britain the day Hafez al-Assad died, and I'll return when Bashar al-Assad goes.* Zou dat de reden zijn dat dit de favoriete nieuwsbron voor de MSM was? Hij baseerde zich voor al zijn informatie bovendien op zijn eigen netwerk van anonieme bronnen waarmee hij regelmatig belde. Dat klinkt allemaal niet bepaald waterdicht vind je wel? (Het is goed om je te beseffen dat informatie van het SOHR een aantal keer de voornaamste bron was die stelde dat Assad zijn eigen burgers met chemische wapens bestookte.) Het is te hopen dat die andere club ietsje beter zijn best deed.

De tweede partij was de 'White Helmets' of Witte Helmen, ook daar heb je vast van gehoord: ze omschreven zichzelf als neutraal en werden in de MSM alom gevierd als helden die onbaatzuchtig hun eigen leven in de waagschaal legden en al tienduizenden levens hadden gered. De groep die voor de Nobelprijs voor de vrede was genomineerd, had zelfs zijn eigen heroïsche documentaire op Netflix met als ondertitel: *to save one life is to save all of humanity.* Dan moet het wel goed zijn, toch? De film die op IMDB met een 7.5 werd beloond en zelfs een Oscar kreeg voor beste korte documentaire, werd als volgt omschreven: *as daily airstrikes pound civilian targets in Syria, a group of indomitable first responders risk their lives to rescue victims from the rubble.* De Britse minister van Buitenlandse Zaken, Jeremy Hunt, twitterde: 'De Witte Helmen zijn echte moderne helden die zich haasten om Syriërs te redden terwijl de bommen vallen'. Maar is dat ook echt zo? Het korte antwoord: nee. Dat is voor eenieder die bereid was om verder te kijken dan zijn neus lang is, overduidelijk.

We weten inmiddels dat onder de paraplu van de NED-missies worden uitgevoerd die vroeger door de CIA werden gedaan: de White Helmets vielen daar ook onder. De groep was in 2013 in Turkije opgericht door een voormalig medewerker van de Britse geheime dienst MI6, James Le Mesurier: dan zou je inmiddels eigenlijk al genoeg moeten weten.[27] De financiering daarvoor kwam (volgens de eigen website van de witte helmen) van de Britse, Nederlandse, Deense, Duitse, Canadese, Nieuw-Zeelandse en Amerikaanse overheden.[28] (Ook Nederland gaf ruim twaalf miljoen euro.) Dat gebeurde via twee fondsen die Mayday Rescue

en Chemonis heten: beide stonden in de lijstjes van USAID. Washington heeft alleen in januari 2013 dan ook al 128,5 miljoen dollar beschikbaar gemaakt ten behoeve van, let op: *a peaceful transition to a democratic and stable Syria.*[29] Opnieuw regime change dus, is je klomp al gebroken? De financiering is sinds die tijd continue geweest en liep door tot en met tenminste april 2018. Dat was niet eens een geheim. De Amerikaanse woordvoerder van Buitenlandse Zaken Heater Nauert zei in de persconferentie: *[we] are very grateful for all the work the White Helmets continue to do ... on behalf of the US government and coalition forces ... I just exchanged emails with them the other day... peoples bills are still being paid.*

Aangezien de Witte Helmen hun miljoenen steevast van de inmiddels bekende en beruchte groepen zoals USAID en NED ontvingen, mag het geen verrassing zijn dat ze helemaal niet zo onpartijdig waren en juist aan de kant van de 'rebellen' hebben gestaan. Een paar voorbeelden? Zo riepen ze via sociale media de burgers uit andere landen op om hun overheden op te roepen om militair ingrijpen in Syrië te steunen en extra bommen op de troepen van Assad te gooien. Ook dreigde de 'neutrale NGO' om het drinkwater van Syrische burgers in Damascus af te sluiten wanneer het Syrische leger zich niet uit de regio terug zou trekken.[30] De inwoners van Aleppo omschreven ze dan ook als dieven, plunderaars en 'camera-posers'.[31] Ook onafhankelijke onderzoeker, vredesactivist en journalist Vanessa Beeley die vanaf 2011 in Syrië en in Aleppo zat, was een van de eersten die kritisch over de Witte Helmen schreef. Zij omschreef hun acties als volgt: *the path to regime change is facilitated by these undercover government or corporate proxy employees who, once embedded into a society, set about producing the propaganda that will justify intervention, either economically, politically or militarily.*[32] Alles dus om Assad in een kwaad daglicht te zetten. Dat klinkt inderdaad verdacht veel als de NED en USAID die we nog kennen uit Oekraïne. Er zijn dan ook ontelbare voorbeelden aan te halen (die we in de loop van dit hoofdstuk voorbij zullen zien komen) waarbij aantoonbare leugens zijn verteld of situaties in scène zijn gezet. Ook werden foto's uit het verleden hergebruikt ('gerecycled') om nieuwe claims te maken: een voorbeeld daarvan is een foto uit 2013 van een verwoest gebouw in Syrië die door de Witte Helmen werd misbruikt door te claimen dat Assad in 2015 hele woonwijken van zijn burgers met zogenaamde 'vaatbommen' vernietigde. Op de officiële kanalen van de White Helmets las het bijschrift: *arrived at the scene of the blast ... About a dozen barrel bombs have torn a whole tower block apart. #Sharehumanity.*[33] Die claims werden desalniettemin ongecontroleerd en klakkeloos in de westerse media overgenomen.

Een van de bekendste filmpjes van slechts twee minuten die je absoluut even moet bekijken voordat je verder leest, was deze waarbij de man op de afbeelding hiernaast zogenaamd onder het puin vandaan moest worden gehaald door de Witte Helmen.[34] Opvallend detail: de man wiens benen in het filmpje onder betonnen blokken zijn bedolven en die het uitschreeuwt van de pijn staat achteraf vervolgens op eigen kracht doodleuk een selfie te maken met zijn 'redders'. (Die verdomde millenials doen tegenwoordig ook alles voor de likes.) Nadat

critici de Witte Helmen confronteerden met hun overduidelijk neppe en in scène gezette video, reageerden ze op een verrassend idiote manier om zichzelf te verklaren: ze wilden zogenaamd 'een connectie creëren' tussen de gruwelijkheden in Syrië en de buitenwereld door mee te doen aan de hype van de mannequin challenge: *[we] hoped to create a connection between the horror of Syria and the outside world using the viral 'mannequin challenge'.*[35] Juist ja.

Mocht je denken dat we te streng zijn door hun poging om mee te doen aan een hype af te straffen: de voorbeelden van in scène gezette foto's en filmpjes zijn er te over. Hiernaast ligt een kindje naast zijn 'begraven dode ouders' die door Assad waren afgemaakt. De hartverscheurende foto ging het hele internet over en bracht velen in beroering. Dat had in dit geval achteraf niet gehoeven.

Links zien we een zwaargehavend kindje dat lijkt te zijn omgekomen bij een aanval. Bij nader inzien was ze het slachtoffer van een indrukwekkende maar waarschijnlijk oersaaie schmink-partij. (Ze heeft er vast lang voor moeten stilzitten.)

Of wat dacht je van de foto rechtsonder van een met kippenbloed omringd jochie. Ben je al boos? Dit soort misleiding is het gevaar wanneer de enige twee bronnen die worden aangehaald een politiek doel voor ogen hebben en op de blauwe ogen worden geloofd.

Om de verdraaide visie op de werkelijkheid te kunnen laten zien, richten we ons op een persconferentie uit 2016 tegen propaganda en regime change bij de Verenigde Naties waar de botsing tussen kritische, onafhankelijke journalisten en die van de MSM zich schitterend voltrok. Ik raad je aan om het bijna vier minuten durende filmpje eerst even zelf te bekijken.[36]

De Canadese, Arabischsprekende journalist en mensenrechtenactivist Eva Bartlett voert het woord in de video. Ze heeft jaren in Gaza, Syrië en Libanon gewoond en is al die tijd als een onafhankelijke journalist actief geweest. Haar desillusie en de frustratie is overduidelijk nadat ze jarenlang haar eigen ervaringen en realiteit in het oorlogsgebied in de MSM heeft zien worden verdraaid. Ze gaat in discussie met een (onwetende) MSM-journalist die de stem van 'ons' (het onwetende volk thuis) verwoordt. We zullen haar opvattingen tijdens deze conferentie gebruiken als stem voor onafhankelijke en ongehoorde journalisten.

Eva wordt eerst als een conspiracy-gekkie neergezet als ze vertelt dat de 'corporate media' volgens haar een onjuist beeld weergeeft. De

MSM-journalist vraagt waar zij het lef vandaan haalt om te claimen dat de MSM niet weet waar ze over praten: waarom zouden zij liegen en weet Bartlett zogenaamd wel wat er speelt? *You talk about the corporate media, the Western media, the lies and all of this. Could you explain what you think might be the agenda from us in the Western media, and why we should lie, why the international organizations on the ground should lie? Why we shouldn't believe all these absolutely documentable facts that we see from the ground? ... How can you justify calling all of us liars?* Hij vroeg zich hardop af wat het motief van de MSM zou zijn om te liegen en bovendien: er waren onweersproken feiten (*absolutely documentable facts*) die door hun 'bronnen' werden aangedragen.

Bartlett geeft allereerst aan dat er wel degelijk eerlijke individuen rondlopen maar dat de gevestigde media in algemene zin problematisch is omdat die *very compromised* is. Ze onderschrijft dat met het volgende voorbeeld. Ze vraagt de kritische journalist op welke harde feiten en op welke bronnen hij zich dan baseert wanneer hij over Syrië schrijft. Bartlett: *so, international organizations on the ground: tell me which ones are on the ground in Eastern Aleppo?* De Canadese journalist komt niet met een antwoord en dus geeft Bartlett antwoord op haar eigen vraag: *okay I'll tell you: there are none. There are none. These organizations [are] relying on the Syrian Observatory for Human Rights (SOHR) which is based in Coventry, UK, which is one man. They are relying on compromised groups like the White Helmets.* Vervolgens legt ze de banden met USAID en NED uit en legt uit dat deze 'helden' in oost-Aleppo en Idlib zogenaamd mensen redden maar dat niemand in die gebieden ooit van ze heeft gehoord ondanks het feit dat die meeste gebieden inmiddels weer waren bevrijd: *and I say no one, bearing in mind that 95 percent of these area's are now liberated.* Ook bekritiseert ze het feit dat de bewijslast vanuit de SOHR keer op keer van 'anonieme activisten' komt: totaal niet betrouwbaar. *The SOHR is not credible. 'Unnamed activists are not credible'. Once or twice maybe, but every time? Not credible. So, your sources on the ground? You don't have them.*

Ze vraagt zich af hoe de New York Times en Democracy Now kunnen volhouden dat de oorlog in Syrië een burgeroorlog is en dat de Syrische overheid zijn burgers in Aleppo aanvalt terwijl iedereen die er daadwerkelijk komt het tegenoverstelde claimt: *how can they maintain that the Syrian government is attacking civilians in Aleppo, when every person that is coming out of there areas occupied by terrorists is saying the opposite?* Ze noemt de MSM om die reden medeplichtig aan de 'regime change agenda'.

We moeten concluderen dat we dus opnieuw niet alles kunnen geloven wat we zien of horen. Sterker nog, we moeten er rekening mee houden dat de meeste van de MSM afkomstige informatie (gebaseerd op de beruchte twee bronnen) een middel tot een doel is en dus als propaganda moet worden beschouwd. Met deze kennis op zak kunnen we met alternatieve bronnen de gebeurtenissen beter plaatsen en de tot op heden door de MSM aan ons voorgekauwde feiten op waarde schatten. Het is tijd om te kijken naar wat er daadwerkelijk tijdens de 'burgeroorlog' in Syrië is gebeurd.

The time has come

Vanaf 2011 werd in Syrië de zoveelste versie van het toneelstuk van de Arabische lente opgevoerd om het zorgvuldig vooropgezette plan tot een regime change dan eindelijk te forceren. Net als in Libië barstten er vreedzame protesten van ongewapende burgers los die

hardhandig door een gewelddadige tiran werden neergeslagen. Hoewel de westerse landen zich officieel niet met de 'burgeroorlog' in Syrië bemoeiden, weten we inmiddels beter. Vanaf het moment dat de Arabische lente begon, bewapende een coalitie van landen de 'gematigde rebellen' van het Free Syrian Army (terroristen dus) om het regime van Assad omver te werpen.

Hoewel Washington zich er militair gezien buiten hield, konden ze natuurlijk wel gewoon sancties tegen Assad afkondigen. Dat maakte zijn werk om de opstandelingen te verslaan en aan de macht te blijven een stuk moeilijker: in april 2011 kondigde Obama die daarom officieel af tegen Assad en zijn regering. (Brussel volgde een paar dagen later: zij vorderden een *travel ban* uit en bevroren zijn bezittingen.) Assad zag de bui natuurlijk al een tijdje hangen en gaf tot irritatie van het Westen kort daarop toe aan de eisen van de demonstranten. Hij schreef nieuwe parlementaire verkiezingen uit en beloofde een aantal andere hervormingen door te voeren.[37] Hij riep Syriërs die gevlucht waren op om terug te keren en beloofde niemand te zullen vervolgen omdat de schermutselingen volgens hem aan een klein aantal saboteurs te wijten waren. Hij riep op tot een vreedzaam overleg en waarschuwde daarbij dat er met gewapende mannen geen deal zou worden gesloten: er moest volgens hem een onderscheid gemaakt worden tussen demonstranten met legitieme eisen en saboteurs.

Nu had Washington een probleem: dit was niet de bedoeling. Als Assad aan de eisen toegaf, was er geen reden meer voor hem om te vertrekken waarmee ze de sancties zouden moeten beëindigen. De VS gaf daarom snel te kennen niet onder de indruk te zijn van dit gebaar. Clinton zei dat Assad inmiddels alle legitimiteit als president had verloren, een maand later schreef Obama een officiële verklaring waarin hij stelde dat Assad toch echt moest wieberen: *the future of Syria must be determined by its people, but President Bashar al-Assad is standing in their way. For the sake of the Syrian people, the time has come for President Assad to step aside.*[38] Ze spraken voor het eerst open en bloot over regime change. (Het recht van de Syrische burgers om hun eigen leider te kiezen waren ze blijkbaar even vergeten?) Om dat voor elkaar te krijgen, voerde Obama de druk op door extreme sancties uit te vaardigen om Assad verder te isoleren en zogenaamd om te voorkomen dat hij zijn eigen volk kon blijven onderdrukken: *to disrupt its ability to finance a campaign of violence against the Syrian people.*[39]

Tot overmaat van ramp reageerde Assad opnieuw kalm en bedeesd op deze dreigementen door nog meer concessies te doen. In 2012 werd de grondwet na een referendum (met een consensus van negentig procent) aangepast: toekomstige Syrische presidenten zouden nog maximaal twee termijnen van zeven jaar achter elkaar kunnen dienen. (Het artikel waarin stond dat alleen leden van de Ba'ath partij Syrië konden regeren, werd in zijn geheel verwijderd.)

Ook deze aanpassingen werden in het Westen echter niet verwelkomd maar weggewuifd: ze wilden geen hervormingen, maar een lege regeringsstoel. Tot hun grote verdriet werd Assad bij de nieuwe verkiezingen echter met 88,7 procent van de stemmen opnieuw tot president van het land gekozen. Hoewel alleen in gebieden die door de Syrische overheid werden gecontroleerd logischerwijs kon worden gestemd, waren de verkiezingen in dat deel volgens een internationale delegatie aan observatoren uit meer dan dertig landen vrij en eerlijk verlopen.[40] Ook de Amerikaanse senator Tulsi Gabbard die in het land en bij Assad op bezoek ging, verklaarde dat de steun onder de bevolking voor Assad in het door oorlog verscheurde land nog altijd breed gedragen was. Dit werd bevestigd in een door Qatar (die Assad notabene weg wilde) uitgevoerde peiling die uitwees dat 55 procent van de bevraagde mensen wilden dat Assad aan

de macht zou blijven.[41] Toch noemden de Amerikanen en de EU de uitslag betekenisloos. Toen de beide volhielden dat de verkiezingen waardeloos waren, beschuldigde de Russische minister van Buitenlandse Zaken Lavrov de Westerse regimes daarom van chantage die de burgeroorlog in Syrië gaande hield. Het zou volgens hem niet redelijk zijn om te verwachten dat Assad zich zomaar terug zou trekken aangezien een groot deel van de Syrische bevolking nog altijd achter hem stond.[42]

Timber Sycamore

Als het volk achter Assad stond en de gevraagde hervormingen werden doorgevoerd: hoe kan het dan dat het land in een jarenlange oorlog zou verkeren? Hoewel Obama luid en duidelijk zei dat Washington naar de wensen van het Syrische volk luisterde om zich erbuiten te houden (geloofde je dat echt?), werd er wel degelijke actie ondernomen: en niet alleen via propaganda en sancties. Terwijl ze voor de bühne net deden alsof ze de demonstranten vanaf een afstandje in de gaten hielden en voor ze duimden, was er in het geheim meteen vanaf de start in 2011 een grootschalige regime change operatie van de CIA tegen Assad afgetrapt: operatie 'Timber Sycamore' zou zelfs de grootste en duurste CIA-operatie in zijn soort worden (voor een slordige duizend miljoen dollar per jaar!).[43] Met dat geld werden 'gematigde rebellen' die onder de vlag van het vrije Syrische leger (FSA) tegen Assad vochten, gesteund: iedereen die wilde helpen om hem van zijn troon te stoten, kon op financiering en wapens van de VS rekenen.

Het waren deze door het buitenland bewapende en betaalde jihadisten die ervoor zorgden dat de initiële opstand zo enorm uit de hand zou lopen. Tijdens protesten in het plaatsje Deraa bijvoorbeeld werd er door deze lieden op zowel de politie als op de demonstranten geschoten in een poging om de vlam in de pan te laten slaan. De politie schoot in de dagen daarna 'terug' op de demonstranten waarna ook de gewone demonstranten zich genoodzaakt zagen om de wapens op te pakken om zich te verdedigen tegen het veronderstelde onrecht. Aan beide kanten kwamen er mensen om waarna de situatie escaleerde en voilà: een 'burgeroorlog' was geboren. Dat dit niet zomaar burgers waren, stelde onder andere Frans van der Lugt: hij verklaarde dat het geweld op die eerst vreedzame demonstraties inderdaad begon doordat sommige zwaarbewapende 'demonstranten' op de politie schoten.[44] Dit werd andermaal bevestigd door Bartlett. Zij interviewde een Syrische soldaat die samen met driehonderd anderen op de protesten werd afgestuurd. Die waren die eerste weken doelbewust alleen bewapend met een wapenstok om een escalatie te voorkomen. Het resultaat daarvan was echter dat er op de eerste vrijdag van de protesten 29 mensen van de Syrische politie en het leger werden doodgeschoten door deze 'vreedzame demonstranten'. (Er waren natuurlijk heus vreedzame demonstranten bij de Arabische lente in Syrië die meer hervormingen wilden dan tot dat moment werden gegeven. Van hen is echter net als in Oekraïne en Libië misbruik gemaakt door een oprechte democratische beweging te misbruiken en bespelen.) Het was precies de onrust die Washington al jaren nastreefde en waar ze op konden inzetten om Assad uit de weg te kunnen ruimen. Het maakt Obama's reactie met de kennis van nu misselijkmakend. Hij zei dat de VS geïnspireerd was door het vreedzame verzet van de Syriërs en veroordeelde Assad's gewelddadige reactie: *the United States has been inspired by the Syrian peoples' pursuit of a peaceful transition to democracy. The Syrian government has responded with a sustained onslaught.*[45] Hij

veroordeelde het geweld dat ze zelf aanwakkerden om meer sancties te kunnen afkondigen: een klassieke zet in het geopolitieke schaakspel.

De hoofdrolspelers van Timber Sycamore waren Washington en Saudi-Arabië. Overige landen die wapens, geheime diensten en speciale eenheden naar Syrië stuurden om de regime change operatie te ondersteunen waren Turkije, Qatar, Israël, Franrijk[46] en Groot-Brittannië. (Daarnaast was er een heel scala aan landen waaronder bijvoorbeeld Canada, Duitsland en ook Nederland die in mindere mate steun leverden.) De taken werden als volgt verdeeld: de meeste financiering kwam van de Saudi's. Die hadden er bakken met geld voor over om de sjiitische Assad omver te werpen. De CIA nam het vervolgens op zich om met de door de Saudi's beschikbaar gemaakte petrodollars overal in de wereld containers vol wapens en tonnen aan munitie op te kopen en die stiekem naar Syrië te vervoeren om zoveel mogelijk olie op het vuur te gooien. (Ondanks het verbod van de Europese Unie om aan een gewapende strijd deel te nemen en ondanks het ontkennen daarvan in het parlement hielpen de Britten de Amerikanen om vliegtuigen vol wapens vanuit voornamelijk Kroatië naar Syrië te smokkelen.[47] [48] De vraag naar munitie was zelfs zo groot dat er in Servië een nieuwe munitiefabriek uit de grond werd gestampt om daaraan te kunnen voldoen.[49]) Het Pentagon sjoemelde op zijn beurt met het papierwerk door de eindbestemming van die leveringen door te krassen om te voorkomen dat hun heimelijke steun uit zou komen.[50] Zo konden ruim twee miljard aan vooral voormalige Sovjetwapens via een netwerk van duistere privé-wapendealers uiteindelijk Syrië bereiken. Opvallend detail: de Amerikanen maakten bij het vervoeren daarvan stiekem gebruik van Amerikaanse bases op Europees grondgebied waaronder hun luchtbases in Duitsland. Wat verder opviel was dat de coalitie geen problemen had om met voornamelijk criminele Oost-Europese organisaties (lees: de maffia) samen te werken om aan hun wapens te komen.

Er werden duizenden kilo's wapens via de grens met Turkije (dat zijn grens opzettelijk een gatenkaas hield[51]) het land in gesmokkeld onder het toeziend oog van de CIA: zij bepaalden welke groeperingen er voor die wapens in aanmerking kwamen.[52] Daarbij werd overigens niet heel precies gekeken waar die mix aan gematigde rebellen nu eigenlijk uit bestond: als ze maar tegen Assad vochten was het goed. In plaats van dat er onderscheid werd gemaakt tussen gematigde rebellen en extremisten (zoals IS) die geen wapen in hun hand maar een bom op hun kop moesten krijgen, werd iedereen gewoon stiekem gesteund. Er werden door de CIA zelfs wapens willekeurig uit vliegtuigen gegooid 'in de hoop dat het in de juiste handen terecht zou komen'.[53] Juist ja. (De ironie wil dan ook dat het Syrische leger van Assad uiteindelijk met door de CIA betaalde wapens tegen IS vocht die ze daarvoor op diens vermoorde collega-rebellen/jihadisten hadden buitgemaakt.[54])

In aanvulling op de bewapening werden er zogezegd hordes buitenlandse strijdkrachten via de omringende landen Syrië binnengesmokkeld. Dezelfde rebellen die Kadhafi een kopje kleiner hadden gemaakt, werden na hun laatste 'succes' samen met hun wapens linea recta doorgestuurd naar Syrië om daar hetzelfde kunstje te flikken.[55] Omdat de moord op Kadhafi in het Westen breeduit werd gevierd, deed men daar overigens helemaal niet geheimzinnig over. In de NYT viel gewoon te lezen dat er een *complex and active multinational effort ... to transport arms from Libya to Syria's opposition fighters* gaande was.[56] Dat werd als iets prijzenswaardig gebracht. De CNN opende in het artikel 'Libya rebels move onto Syrian battlefield' met: *their war for freedom in Libya may be over, but almost a year after they won the battle for the Libyan capital, a group of fighters have a new battlefield: Syria.* Ook de

Nederlandse journalist Harold Doornbos die ter plaatse was, verkondigde: *in augustus 2012 zaten er al Libische jihadisten bij ons in het konvooi naar Idlib.*[57] In de jaren daarna nam dat in sneltreinvaart toe. Tienduizenden buitenlandse (Iraakse, Tsjetsjeense, Libische, Nederlandse, Britse en Duitse) extremisten bereikten Noord-Syrië via Turkije: niemand werd een strobreed in de weg gelegd. In Zuid-Turkije was het volgens Doornbos die regelmatig zelf naar Syrië afreisde vaak zelfs lastig om een kamer te krijgen omdat de hotels vol zaten met jihadisten die werden opgepikt door andere jihadisten om samen de grens over te hoppen en in Syrië te verdwijnen. Eenmaal daar kregen ze hun wapens om Assad het leven mee zuur te maken dus van 'ons'.

Naast bewapend moesten de rebellen worden getraind om met die wapens om te gaan. Die training was niet zo onschuldig als het klinkt. In 2014 interviewde PBS Syrische rebellen die de CIA-training hadden ondergaan. *They trained us to ambush regime or enemy vehicles and cut off the road...They also trained us on how to attack a vehicle, raid it, retrieve information or weapons and munitions, and how to finish off soldiers still alive after an ambush.* Vooral die laatste woorden zijn van belang: ze werden getraind hoe ze soldaten konden afmaken die de aanval in eerste instantie hadden overleefd. Opnieuw oorlogsmisdaden. Het waren dezelfde terreur-tactieken die de doodseskaders in de vorige eeuw in Latijns-Amerika werden geleerd en opvallend genoeg ook de vaste werkwijze die de parels van IS hanteerden. Er waren dan ook Amerikaanse soldaten die hun vraagtekens hadden bij de mannen die ze trainden.[58] Een aantal van die groene baretten die uit opdracht van de CIA de 'gematigde' rebellen de kneepjes van het vak bijbrachten terwijl ze dondersgoed wisten dat ze met jihadisten te maken hadden, luidden de noodklok. Eén van hen verklaarde: *nobody believes in it. You're like, 'Fuck this.' Everyone on the ground knows they are jihadis. No one on the ground believes in this mission or this effort, and they know they are just training the next generation of jihadis.*[59] Ze wilden niet verantwoordelijk zijn voor het opleiden van jihadisten die met die kennis gruweldaden zouden uitvreten.

Hoewel het Westen continue vasthield aan het onderscheid tussen gematigde en extreme jihadisten, bestond dat onderscheid dan ook alleen op papier. Het was een keur aan rondzwervende groepen die linksom of rechtsom bijna allemaal onder Al Nusra, Al Qaida of zelfs IS bleken te vallen. Ze waren dan ook net zo 'gematigd' als de moordende en verkrachtende rebellen die Libië onveilig hadden gemaakt. Zo waren het de gematigde opstandelingen van het Syrische 'rebellenleger' van het FSA die als een van de eersten homo's executeerden door ze van flatgebouwen af te gooien. (Wahabisten, weet je nog?) Zij waren het ook die een video deelden waarop een FSA-soldaat het hart en de lever uit een gesneuvelde Syrische soldaat sneed en op at.[60] Andere leden van die gematigde groepen die door de CIA werden getraind, waren bijvoorbeeld verantwoordelijk voor het onthoofden van een elfjarige jongen vlakbij Aleppo. In feite ge- en misdroegen rebellen uit de verscheidene groepen zich vrijwel allemaal hetzelfde. Dat hebben alle deelnemende landen overigens moeten weten: al in februari 2013 kwam de VN met een keihard rapport. Dat concludeerde wat de groene baretten ook zeiden, dat de FSA al lang niet meer bestond: *the FSA has remained a brand name only.*[61] De VN veroordeelde de VS en hun bondgenoten in het Midden-Oosten dan ook voor het aanwakkeren van extremisme in Syrië en hield ze mede verantwoordelijk voor het laten groeien en radicaliseren van salafistische groeperingen. Toen vicepresident Joe Biden later na kritiek toegaf dat ze wisten dat er geen 'gematigd midden' was, gaf hij Turkije, Saudi-Arabië en de

Verenigde Arabische Emiraten de schuld van het bewapenen van de terroristen. *The fact of the matter is ... there was no moderate middle ... Our allies in the region were our largest problem in Syria.*[62] Zij betaalden volgens hem de soennitische salafisten in een poging om de sjiitische Assad omver te werpen.[63] Daar had Washington niets mee te maken en ze konden er ook niets aan doen. Hun bondgenoten waren zo vastbesloten om Assad te verwijderen dat ze bereid waren om er een *'proxy sunni-shia'* godsdienstoorlog voor te voeren. Ze konden niet voorkomen dat er voor honderden miljoenen dollars wapens werden opgestuurd naar iedereen die het tegen Assad wilde opnemen, noch dat deze steun ook naar de koppensnellers van het kalifaat ging: *and we could not convince our colleagues to stop supplying them.*

Het zal je inmiddels echter niet verbazen dat die verontwaardigde toon als vanouds een leugen was. Documenten die Snowden openbaar maakte, lieten zien dat Washington hier niet alleen volledig van op de hoogte was, maar er zelfs geen enkel probleem mee had (omdat ze beide tot doel hadden om Assad te verwijderen). Sterker nog, Washington stond aan dezelfde kant: Wikileaks maakte openbaar dat Hillary Clinton al in 2012 een mailtje van Buitenlandse Zaken kreeg waarin stond dat Al-Qaida in Syrië aan 'hun' kant stond: *AQ is on our side in Syria.*[64] Judicial Watch heeft bovendien een gelekt Pentagon document online gezet dat ook uit 2012 stamt, waarin expliciet wordt gesteld dat de meeste rebellen in Syrië jihadisten waren en dat de interne situatie in Irak langs religieuze lijnen uit de hand liep: *Internally, events are taking a clear sectarian direction ... The Salafist, the Muslim brotherhood and AQI (Al Qaeda in Iraq) are the major forces driving the insurgency in Syria.*[65] Ondanks die kennis werden de jihadisten in de politiek en MSM steevast als gematigd bestempeld om niet door de mand te vallen en vervolgens ingezet als Amerikaanse huurmoordenaars.

In tegenstelling tot Kadhafi's Libië hield Assad's regime tot grote frustratie van Washington wél stand. De volgende stap was dan ook om net als in Libië een no fly zone af te kondigen zodat de rebellen onbedreigd vanuit de lucht Assad in een hoekje konden drijven: net zolang tot hij was vermoord of verdreven. Dit werd voorkomen doordat de Russen en de Chinezen zich ertegen verzetten. Beide landen hadden zich inzake Libië nog over de stemming van de no fly zone onthouden omdat deze origineel bedoeld was om burgers te beschermen, maar omdat het in Libië als middel tot regime change had gefungeerd, weigerden ze om dit ook in Syrië toe te staan.

The red line and the rat line

Wat er toen gebeurde was uitermate crimineel. Terwijl Syrië in brand stond en werd verscheurd door de steeds verder oprukkende klootzakken van het kalifaat die een spoor van dood en vernieling achter zich lieten en een immense vluchtelingenstroom voor zich uit duwde, bleef de coalitie van welwillende landen olie op het vuur gooien. Toen het er steeds meer op begon te lijken dat de door het Westen gesteunde troepen de Syrische regime change niet konden laten slagen, moest Washington iets nieuws verzinnen. Dat was het moment dat Obama over 'informatie' over biologische wapens en een 'rode lijn' met betrekking tot het gebruik daarvan naar buiten kwam: als die zouden worden gezien of gebruikt, zou Obama ingrijpen met een grootschalige 'airstrike'. (Washington kon zich dan eindelijk openlijk met de couppoging bemoeien.) Je kunt het hem hier zelf horen zeggen.[66] Die rode lijn en de continue dreiging van het grootschalige Amerikaanse ingrijpen zou van 2013 een spannend jaar maken.

Nu weten we inmiddels dat dit een van de meest effectieve manieren is om steun voor militair ingrijpen tegen een regering te krijgen: om dat regime van gruwelijkheden tegen zijn eigen mensen te beschuldigen. De legio gasaanvallen die er in Syrië zouden zijn geweest, bleken dan ook (zoals we zullen gaan zien) uit de duim gezogen. (Wanneer er daadwerkelijk een aanval met gas of een ander biologisch wapen plaatsvond, zouden achteraf bezien vrijwel altijd de door het Westen gesteunde rebellen erachter blijken te zitten.) De geheime diensten hoefden alleen maar de rebellen een gasaanval te laten uitvoeren of een false flag die daar op leek waarna de Syrische overheid de schuld ervan in de schoenen kon worden geschoven. Door de in scène gezette beelden van 'slachtoffers' in de momenten 'na de gasaanvallen' via de Witte Helmen en de SOHR te delen, leek een Amerikaanse (tegen)reactie daardoor gelegitimeerd. (Het bewijs dat dergelijke gasaanvallen als propagandamiddel werd ingezet, is eenvoudig te controleren. Zo kun je in dit filmpje zien hoe FSA-militairen aan Syrische kinderen leren hoe ze zich moeten gedragen wanneer ze een chemische aanval naspelen.[67] De ouders en kinderen werd verteld dat het 'ter vermaak' was.)

Dat was precies wat er op 21 augustus 2013 in een buitenwijk van Damascus genaamd Ghouta plaatsvond. (De 'oefen-opnames' van een gasaanval uit bovenstaande filmpje komen uit dezelfde regio waar de betreffende gasaanval plaats zou vinden.) Op YouTube verscheen er een filmpje waarop werd geclaimd dat Assad een gasaanval op zijn eigen burgers had gepleegd. Dat was volgens Washington een zekerheid omdat Assad volgens hen de enige was die überhaupt biologisch wapens bezat. (Ze werden bij het maken van die claims gesteund door onder andere Bellingcat die thuis vanachter hun computers hadden bevestigd dat het inderdaad Assad moest zijn geweest.[68]) Hoewel alle landen die deel uitmaakten van de coalitie alleen al bij het horen van het woord 'chemisch' bereid waren om een grootschalige aanval op Syrië uit te voeren, stond de VN erop dat er eerst onderzoek moest worden gedaan. In mei van dat jaar moest de vooraanstaande mensenrechtenonderzoeker, voormalig hoofdaanklager van de VN en advocaat voor het internationale strafhof Carla Del Ponte tot haar eigen verbazing toegeven dat al het beschikbare bewijs erop wees dat het de door het Westen gesteunde rebellen waren die de biologische wapens hadden gebruikt: *I was a little bit stupefied by the first indication of the use of nerve gas by the opposition.* Er was bovendien geen enkel bewijs dat de Syrische overheid dat had gedaan: *we have no indication at all that the Syrian government has used chemical weapons.* Hier kun je het haar zelf horen vertellen.[69]

Het uiteindelijke 82 pagina's tellende rapport van de VN weersprak Washington en bevestigde wat Rusland altijd al had gezegd: dat de Syrische 'rebellen' zelf chemische wapens in hun bezit hadden en die ook regelmatig gebruikten.[70] Op het moment van het onderzoek waren er volgens de VN bijvoorbeeld al op vijf verschillende momenten chemische wapens ingezet terwijl bij geen van die gevallen ooit één 'rebel' daar het slachtoffer van was geworden: er waren alleen Syrische soldaten en burgers omgekomen. Ook Seymore Hersh toonde in zijn artikel 'The red line and the rat line' aan dat de terroristen wel degelijk over chemische wapens beschikten[71] en dat de aanval door de 'rebellen' zelf was uitgevoerd. In februari 2024 zou het OPCW definitief bevestigen dat de Amerikaanse proxy-strijders zelf zowel de middelen als de motieven hadden om gifgasaanvallen uit te voeren: *ISIL held exclusive means, motives, and capabilities to deploy sulfur mustard in 2015 attack.*[72] Hoe kwamen zij dan aan dat gifgas? Hersh ontdekte dat niemand minder dan Hillary Clinton hoogstpersoonlijk toestemming had

gegeven om het gifgas dat ze in Libië hadden buitgemaakt door te sturen naar de rebellen in Syrië.[73]

Ondanks het feit dat de terroristen onomstotelijk gifgas in hun bezit hadden, zou iedere veronderstelde chemische aanval in de jaren daarna direct (en onterecht) in de schoenen van Assad worden geschoven. (De bewijzen daarvan zullen we verderop in dit hoofdstuk uitgebreider bekijken.) De foto's en filmpjes van die 'aanvallen' werden vervolgens in de Verenigde Naties rondgezwaaid en door de MSM rondgepompt om te fungeren als mentale manipulatie, en om als bewijslast te dienen om de internationale gemeenschap achter een grootschalige aanval op het beest Assad te krijgen. Het zou tot levensgrote spanningen leiden waarbij een grootschalige oorlog met Syrië meerdere malen op het punt van uitbreken heeft gestaan. Hoewel er in 2013 bijvoorbeeld nog altijd geen bewijs van het gifgas was, noch van wie er mee zou hebben geschoten, riep Obama op dat moment officieel op tot een internationale militaire interventie. Dat grootschalige militaire ingrijpen kon uiteindelijk alleen worden voorkomen doordat Poetin zich als onderhandelaar opwierp en voorstelde dat Syrië alle biologische wapens in zou leveren.[74]

Zelfs toen het Washington ondanks vele pogingen daartoe niet was gelukt om Assad via een false flag van zijn troon te stoten, gaven ze niet op. Wanneer dat niet via list en bedrog lukte, moest dat maar gewoon open en bloot (uiteraard wel onder het motto op te komen voor de arme Syriërs). Obama riep met dat doel vanaf 2015 bij de VN andere landen op om zich niet langer buiten het conflict te houden: genoeg was genoeg. Wanneer een dictator zoveel van zijn eigen mensen vermoordde, kon Obama niet op zijn handen blijven zitten: *when a dictator slaughters tens of thousands of his own people, that is not just a matter of one nations internal affairs.*[75] En het kon na zoveel bloedvergieten niet zo zijn dat ze 'gewoon' naar de *pre-war status quo* terug zouden keren met Assad aan de leiding. We moesten volgens Barack niet vergeten dat alle jaren van pijn en verdriet waren begonnen met zijn 'hardhandige neerslaan van de vreedzame protesten': *let's remember how this started. Assad reacted to peaceful protests by escalating repression and killing that, in turn, created the environment for the current strife.* De enige manier waarop de Syrische bevolking een vuist tegen IS kon maken, was volgens Obama wanneer Assad zou aftreden. Daar zouden ze zich dan ook voor blijven inzetten: *the United States will continue to work for such a transition.*[76] Hij verklaarde dat Washington bereid was om met ieder land samen te werken om het conflict op te lossen, als Assad maar vertrok.

Hoewel Assad net als Obama zo snel mogelijk van de jihadisten uit zijn land af wilde, zag hij een andere mogelijkheid om IS van zijn grondgebied te verwijderen. In plaats van een grotere rol voor Washington, vroeg Assad officieel om militaire hulp vanuit Moskou. In september 2015 stemde Poetin daarmee in: hij stelde dat het voornaamste doel van de militaire missie (die op dat moment al twee jaar was voorbereid) het stabiliseren van de legitieme regering in Syrië was. Hij verklaarde dat Moskou wilde voorkomen dat in Syrië (net zoals dat

in Libië en Irak was gebeurd) het leiderschap zou worden vermoord waarna de regio in een nog grote chaos zou vervallen en de terroristische organisaties alleen maar sterker zouden worden. Poetin gaf echter ook aan ervoor te willen zorgen dat er op politiek vlak compromissen zouden worden gesloten: hij zei zich te realiseren dat Assad duidelijke fouten had gemaakt in zijn eigen land maar dat ze samenwerkten met Syrië om de radicalen te bestrijden.[77]

Hoewel de westerse wereld zijn hart vasthield (het hoofd van de Europese Buitenlandse Zaken Federica Mogherini zei bijvoorbeeld dat dit militaire ingrijpen *some very worrying elements* had), zou het al snel een groot succes blijken. Vanaf het moment van de Russische interventie aan het einde van 2015 werden alle terreurgroepen, inclusief IS eindelijk aangepakt. Binnen een maand vernietigde de Russische luchtmacht bovendien vijfhonderd olietankers (vrachtwagens) en opslagplaatsen van illegaal gepompte Syrische olie die IS verkocht om hun terreuroperatie mee te financieren.[78] Ook hun bevoorradingsroutes werden door de Russen gebombardeerd en afgekapt waardoor de steden waar de jihadisten zich schuilhielden een voor een konden worden geïsoleerd en ingenomen.

Assad verklaarde in november dat de Russische luchtmacht in twee maanden tijd meer voor elkaar had gekregen in de strijd tegen IS dan de hele westerse coalitie in het jaar daarvoor had weten te klaren. Dat werd achter gesloten deuren bevestigd door Amerikaanse experts: die zeiden dat Rusland het land in korte tijd had weten te stabiliseren, en dat ze dit met gemak nog vele jaren zouden kunnen volhouden.[79] Aan het einde van 2016 had de Syrische regering dan ook de duidelijke overhand: Aleppo was bevrijd en Al-Qaida en IS werden elders in het land steeds sneller en verder teruggedrongen. Ook in het jaar daarop moesten de verscheidene terreurgroepen meer dan driehonderd steden prijsgeven aan het Syrische leger. Trump zou uiteindelijk in 2017 besluiten dat de door Obama ingezette operatie Timber Sycamore kansloos was geworden en moest stoppen. Reuters kopte: 'CIA-backed aid for Syrian rebels frozen after Islamist attack'.[80] De regime change operatie leek daarmee eindelijk te zijn beëindigd: *Assad must go* gold niet meer. Het tij was gekeerd en de toekomst van Bashar leek veiliggesteld. Eind goed al goed? Nee, we zijn er helaas nog lang niet en moeten nog een paar pijnlijke feiten over de jaren daarvoor onder ogen komen.

Everything is upside down

De wereld kon zogezegd volgens Obama op de Amerikaanse steun rekenen bij het aanpakken van IS. In zijn toespraak voor de Verenigde Naties in 2015 zei hij: *there is no room for accommodating an apocalyptic cult like ISIL and the United States makes no apology for using our military to go after it ... we will not be outlasted by extremists.*[81] 'We kunnen het bestaan van een apocalyptische cult als IS in onze wereld niet tolereren en zullen onze militaire macht gebruiken om ze te verslaan'. Duidelijk. We hebben inmiddels echter kunnen aantonen dat de rebellen en jihadisten, inclusief IS zijn ingezet voor Washingtons regime change plannen in Syrië. Tot op heden leek het daarbij alsof Washington opportunistisch is geweest door een toevallig ontstane, uit de hand gelopen groep voor zijn eigen karretje te spannen: alsof de opkomst van IS een ongeluk is geweest. Het tegengestelde is echter waar. IS is niet per ongeluk ontstaan, maar is een bewust gecreëerd middel tot een doel geweest: Washington heeft ze dan ook in tegenstelling tot Obama's veelbelovende woorden zoveel mogelijk een hand boven het hoofd gehouden en van steun voorzien. Dat is een stevige stelling. Ik kan me daarom goed

indenken dat jij je niet kan voorstellen dat zelfs de koppensnellende klootzakken uit het kalifaat uit de koker van Washington zijn gekomen: dat alle angst, aanslagen, oorlog en ellende in de afgelopen jaren volgens onze 'leiders' opnieuw geheiligd waren om een zet op het grote geopolitieke schaakspel te kunnen zetten. Het is daarom van belang om een aantal zaken op een rij te zetten om die twijfel weg te nemen. De voorbeelden daarvoor zijn ruimschoots aanwezig.

IS kon ontstaan in Irak en dat was geen toeval. Washington was al lang en breed voordat IS bij iedereen bekend was, gewaarschuwd dat het ontmantelen van Irak tot extreme chaos en sektarisch geweld kon leiden. Ondanks die kennis werd er niet verder dan een aantal weken na Shock and Awe vooruit gepland: er werd niets opgebouwd, alleen maar ontmanteld. Met het omverwerpen van het Iraakse bestuur werd ook de inrichting van de samenleving omvergetrokken: alle onderdelen die voor een functionele en stabiele samenleving nodig waren, werden een voor een uit elkaar geschroefd zonder dat er een alternatief werd geboden. Ook het Iraakse leger werd door de VS ontbonden: de 350.000 Irakezen werden voor het verdedigen van hun land tegen een invasie tot misdadigers verklaard en ontslagen maar ze werden wel met wapens en al naar huis gestuurd.

Irak was voor de Amerikaanse inval redelijk stabiel: etnische of religieuze minderheden konden er in relatieve vrijheid en veiligheid leven. (Hoe erg Saddam ook was, hij wist de potentiële slangenkuil van verschillende groeperingen in relatieve veiligheid naast elkaar te laten bestaan.) De opvolgers van Saddam behandelden de voorheen relatief gelijkwaardig behandelde minderheden binnen het land echter als een gevaar voor de veiligheid van het nieuwe Irak. Hierdoor werden de interne tegenstellingen en onrust op de spits gedreven: precies zoals was voorspeld. Vele Irakezen zagen zich niet gerepresenteerd door deze nieuwe regering en kozen vervolgens de kant van het verzet: tegen de Amerikaanse bezetter en hun 'sokpop' in Bagdad dus. Dezelfde kant van de rebellen die later tot IS zou uitgroeien en jaren later de oversteek naar Syrië zou maken om hun kalifaat te stichten. (Dat was ook de reden dat in de militaire top van IS vele hoge voormalige Irakese generaals zaten die het zootje ongeregeld aan buitenlandse jihadisten relatief effectief konden aansturen waardoor ze geduchte tegenstanders op het slagveld zouden blijken.)

Washington was al jaren van deze feiten op de hoogte: ze waren in het eerdergenoemde rapport uit 2012 zelfs specifiek gewaarschuwd dat de stichting van een kalifaat een reële mogelijkheid was: *there is a possibility of establishing a declared or undeclared Salafist principality in eastern Syria.* Ze hadden in principe dus genoeg tijd om daarop in te grijpen. Waarom hebben ze dat niet gedaan? De volgende zin van het rapport maakt een boel duidelijk en luidt: *and this is exactly what the supporting powers to the opposition want.*[82] Huh, wacht even: dat was precies wat ze wilden?! Waarom? *In order to isolate the Syrian regime.* Daar staat het zwart op wit: het Pentagon beschouwde (dat wat IS zou worden) als een strategisch hulpmiddel dat ze konden inzetten in hun regime change plannen. Over wie er dan precies wie steunde, was het Pentagon ook helder: *the West, Gulf countries and Turkey support the opposition* (onder wie dus IS), *while Russia, China and Iran support the regime.*

Vind je dat nog steeds moeilijk te geloven? In een gelekte email uit 2014 die aan Hillary Clinton was verzonden, stond ook al dat Qatar en SA IS steunden in hun strijd: *the governments of Qatar and Saudi Arabia, which are providing clandestine financial and logistic support to ISIL and other radical Sunni groups in the region.*[83] Het feit dat algemeen bekend was dat beide

landen officieel de terroristen steunden maar dat ze nog altijd politieke, militaire en economische steun van de VS en zijn Europese bondgenoten kregen, laat andermaal zien dat de strijd tegen IS niet oprecht werd gevoerd.

Dat werd nog maar eens onderstreept door Congreslid Gabbard die na haar bezoek aan Assad met dat specifieke doel de *Stop Arming Terrorists Act* indiende.[84] Met deze wet (waarvan de glasheldere titel de inhoud dekt), wilde ze ervoor zorgen dat er voortaan geen Amerikaans belastinggeld meer naar buitenlandse jihadisten zou worden overgemaakt: *to prohibit the use of United States Government funds to provide assistance to Al Qaeda, Jabhat Fateh al-Sham, and the Islamic State of Iraq and the Levant (ISIL) and to countries supporting those organizations.*[85] Duidelijk verhaal. Kwam die wet er denk je? Er waren in totaal dertien(!) (van de honderd) andere congresleden die ook bereid waren om de wapenstroom aan terroristen te beëindigen. Godsamme! Waarom zou zo'n ogenschijnlijk knetter-simpele en oer-logische wet er niet doorkomen? Hoe kun je daar nou op tegen zijn? Vanwege het net zo logische antwoord dat de uitvoerders van het Amerikaanse 'Syrië-beleid' in dat geval wettelijk strafbaar zouden zijn voor datgene wat ze al jaren deden: IS trainen en inzetten voor hun eigen doeleinden. Je kunt het Obama hier zelfs (per ongeluk?) horen toegeven toen hij over het aanzwellende conflict zei: *we are speeding up [the] training of ISIL forces.*[86] Wauw.

Maar dat kan toch niet waar zijn? Waarom zou IS met opzet worden gesteund door de coalitie van westerse landen? Aan de basis van dat besluit, ligt een wetswijziging in Washington ten grondslag. We weten inmiddels van het mozaïek aan verschillende geloven in Syrië, en dat dit een belangrijke rol zou spelen in het conflict. Dat verschil in geloven is de basis geweest voor een enorme wijziging van Washingtons buitenlandse beleid in het Midden-Oosten. Die schifting wordt ook wel de *redirection* genoemd en is in 2007 samen met bondgenoten Israël en SA besloten. (Seymour Hersh heeft er in dat jaar een enorm artikel in de New Yorker aan gewijd die het lezen in zijn geheel waard is.[87]) In dat jaar is afgesproken dat het grootste gevaar voor hun gezamenlijke belangen niet meer vanuit de soennitische rebellen (zoals die van Al-Qaida en IS kwam), maar vanuit het sjiitische Iran, Irak en Syrië. De soennitische landen (SA voorop) vreesden dat de Sjiieten die in Irak aan de macht waren steeds meer zouden uitbreiden, en samen met aartsvijand Iran uiteindelijk een pact zouden sluiten. (Deze nieuwe afspraken brachten de 'ongebruikelijke partners' SA en Israël nader bij elkaar omdat zij beide Iran als het grootste gevaar in hun nabije omgeving zagen.)

Deze nieuwe richting bepaalde dat Washington in de beoordeling van moslims in het Midden-Oosten voortaan niet meer keek wie het meeste 'kwaad' aanrichtte of terreur uitvrat, maar simpelweg wie het beste hun belangen kon behartigen. Dit betekende dat de soenitische landen zoals Saudi-Arabië voortaan met rust gelaten konden worden. (Waarbij de VS voor het gemak even het bestaan van de wahabisten was vergeten.) De grootste dreiging kwam voortaan vooral vanuit de 'extreme' sjiieten in Iran, Irak en Syrië: die werden (samen met Hezbollah) vanaf dat moment als de aanstichters van alle onrust en destabilisering in het Midden-Oosten gezien. Zij moesten een kopje kleiner worden gemaakt. Hun gezamenlijke doel moest dan ook zijn om het sjiitische Midden-Oosten onder de duim te krijgen en dat kon het beste door de soennitische jihadisten (Al Qaida en IS) voor hun karretje te spannen. Zij waren in het licht van dat 'enorme sjiitische gevaar' een kleiner kwaad. (De kritische lezer merkt op dat Syrië, Irak en Iran alle drie op de zeven uit vijf memo stonden die met dit plan in de *crosshairs* van de salafisten kwamen. Die konden zo mooi het vuile werk opknappen.)

In 2016 zou de toenmalige minister van Buitenlandse Zaken Kerry dit bevestigen. Hij erkende dat het ontstaan van IS een bewuste keuze was met dit doel in het hoofd. In een privégesprek met de Syrische oppositie zei hij: *we were watching. We saw that Daesh [IS] was growing in strength and we thought Assad was threatened. We thought, however, we could probably manage, you know, that Assad might negotiate.*[88] De opname daarvan is hier te beluisteren.[89] De Washington Post schreef op basis van John Kerry's uitspraken het artikel met de veelzeggende titel 'Obama hoped to use Islamic State as leverage against Assad, John Kerry reveals'.[90] Obama wilde de dreiging van IS dus inzetten om Assad naar de onderhandelingstafel te dwingen. Dat plannetje mislukte omdat de door IS bedreigde Assad de hulp van Poetin vroeg, en kreeg. Kerry: *and instead of negotiating, you got Putin supporting him.*

Het besluit om niet langer de terroristen te bestrijden maar ze te steunen en in te zetten voor regime change verklaart de ondertitel van Hersh zijn stuk: *is the Administration's new policy benefitting our enemies in the war on terrorism?* De vraag stellen is hem uiteraard ook meteen beantwoorden. Dezelfde groep die officieel nog moest worden bestreden in de War on Terror, werd stiekem ingezet als middel voor regime change. De Amerikaanse diplomaat en speciaal afgezant voor de onderhandeling tussen Israël en Palestina Martin Indyk zei over het effect van dit nieuwe beleid in zijn werkgebied dan ook dat het tot een soennitisch-sjiitische 'Koude-Oorlog' zou leiden: *the Middle East is heading into a serious Sunni-Shiite Cold War. This could get very complicated. Everything is upside down.* En of alles op zijn kop stond.

We hebben de proxy-oorlog nu eindelijk in beeld: het Westen zou de opkomst van IS ondersteunen en ze helpen met het stichten van het kalifaat zodat ze chaos en terreur konden creëren en als proxy-troepen naar Syrië konden trekken. De VS opereerde opnieuw met twee gezichten. Terwijl voor de bühne nog altijd werd gedaan alsof in Syrië IS werd bestreden, werd achter de schermen precies het omgekeerde gedaan. Ze redden de Yezidi's van de terroristen die ze zelf hadden bewapend, en stuurden het leger naar Syrië om IS te verslaan terwijl diezelfde jihadisten door hun eigen CIA werden bewapend. Tegelijkertijd werden de jihadisten die in Libië klaar waren met Kadhafi samen met de Libische wapens naar Syrië toe gerecycled om vanuit het zuiden mee te vechten en mee te doen aan de Syrische regime change operatie.[91]

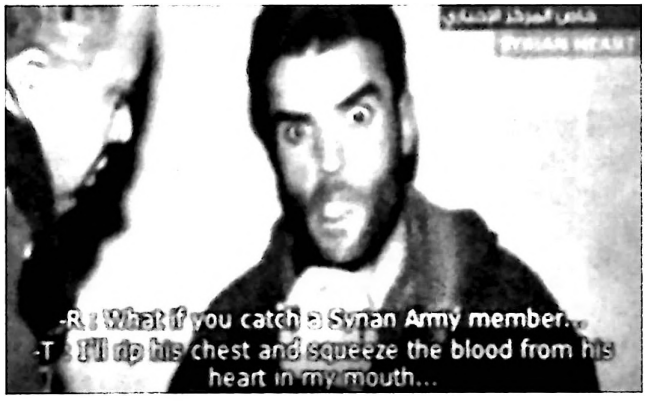
Bribed, drugged and supporting the devil

Nu we van dit ziekmakende feit overtuigd zijn, moeten we kijken hoe dit op de grond in Syrië daadwerkelijk functioneerde. Het bleek dat het er verrassend goed georganiseerd aan toe ging. Een door The Intercept vrijgegeven NSA-document toonde aan dat de gewapende oppositie in Syrië al vanaf het begin van de oorlog onder leiding van de buitenlandse overheden stond. Ze konden gewoon naar keuze worden ingezet. Zo werd in 2013 120 ton aan wapens en explosieven door Saudi-Arabië aan de terroristen gegeven samen met de opdracht om Damascus aan te vallen. De Saudische prins Salman bin Sultan had opdracht gegeven *to light up Damascus* en het vliegveld plat te gooien en gaf later aan *very pleased* te zijn over de aanval.[92] Later zou bovendien blijken dat de CIA doodleuk op dagelijkse basis via Skype met de terroristen in verbinding stond.[93] Ja hoor, lekker dan. Dat die proxy-troepen ondertussen consequent de grootste gruweldaden uitvraten die we ons voor kunnen stellen, deed er niet toe. Sterker nog: het werd door de coalitie aangewakkerd.

De jihadisten werden namelijk niet alleen met geld en wapens, maar ook van drugs voorzien: met name Captagon. Een goedkope drug die lijkt op een combinatie van MDMA en cafeïne en naast een euforische high voor energie en lef zorgt: nodig om wakker te blijven tijdens dagenlange gevechten. Nu is dat op zich niets nieuws: in de meeste grote oorlogen wordt drugs verstrekt aan de militairen. De Britse soldaten kregen in de Eerste Wereldoorlog bijvoorbeeld al cocaïne uitgedeeld voordat er een grote slag moest worden geleverd. (Fun fact: de fabriek die dat produceerde was trouwens gewoon de Nederlandsche Cocaïnefabriek in Amsterdam.) In de Tweede Wereldoorlog slikten vele Duitse soldaten met dat doel Pervitin: een voorloper van crystal meth.[94] (De ongekend snelle inname door de Blitzkrieg tegen Frankrijk wordt door sommigen gedeeltelijk aan het gebruik van dit goedje toegeschreven.)

De enorme aanwezigheid en gebruik van Captagon in Syrië is inmiddels algemeen bekend en breed gedocumenteerd. Je kunt het onder andere hier terugzien.[95] [96] Opvallend detail daarbij is dat verschillende bronnen meldden dat ook de NAVO vanaf 2011 Captagon produceerde in laboratoria in Bulgarije.[97] Die drugs konden vervolgens eenvoudig door de Turkse gatenkaas van een grens het land worden binnengesmokkeld en uitgedeeld aan de jihadisten.[98] Wanneer smokkelaars op die route eens in de zoveel tijd per ongeluk tegen de lamp liepen, werden dan ook duizenden kilo's (miljoenen pillen) van het spul ingenomen.[99] (Opvallend detail: ook een Saudische prins werd in Libanon betrapt met meer dan 2000 kilo aan Captagon in zijn privévliegtuig.[100])

Het probleem van het gebruik van Captagon was dat de jihadisten er niet alleen energie en lef van kregen, maar er ook compleet van leken door te draaien: in die 'drugswaan' trokken ze als een horde wilden door Syrië terwijl ze de grootste gruweldaden uitvraten en slachtpartijen aanrichtten op die arme Syrische bevolking. (Zoals het opeten van het hart van een tegenstander of andere extreem gewelddadige onmenselijke taferelen die we maar al te goed kennen.) Met dat in ons achterhoofd, moeten we ons hardop afvragen of onderstaande Syrische jihadist er enigszins normaal uitziet?

Het doet ons denken aan Kadhafi die al claimde dat de door de NAVO gesteunde rebellen en jihadisten die hem uit het zadel probeerden te wippen drugs uitdeelden die het geweld aanjaagden. Hij omschreef de hordes mensen als: *bribed, drugged, and supporting the devil.* (Hetzelfde gebeurde immers ook in Libië waar Libische 'rebellen' de organen van gedode Libische soldaten op straat uit hun lichamen trokken.)

Er zijn nog veel meer voorbeelden te benoemen die onomstotelijk aantonen dat de koppensnellende klootzakken door Washington werden ingefluisterd en beschermd. Toen IS in juni 2014 de grens naar Irak overstak, konden ze (ondanks dat er vele Amerikaanse bases in die regio waren) zonder enige weerstand helemaal tot aan Bagdad doorstoten. De beelden van de terroristen die in lange colonnes door de woestijn rolden, gingen de wereld over. Bovendien lieten de jihadisten op social media zien dat ze op een of andere manier enorme ladingen

Amerikaans wapentuig hadden weten te bemachtigen. Het internet stond vol van met IS vlaggen wapperende malloten die trots in Amerikaans wapentuig rondreden: van gepantserde humvee's tot helikopters, tanks en artillerie.[101] Tijdens hun optocht werden de gruwelijke beelden van grootschalige dodenmarsen, willekeurig vermoorde burgers die vanuit hun auto's werden beschoten en massa-executies van Irakese soldaten gedeeld. Hoewel het voor Washington een koud kunstje was om Kadhafi's konvooi een halt toe te roepen door die met een drone te beschieten, deed de VS niets om de opmars van IS te stoppen. Hoewel Obama op 11 september 2014 nog hoogstpersoonlijk aankondigde dat ze IS kapot zouden bombarderen met hun enorme luchtmacht: *take out ISIL wherever they exist using our air power*[102], gebeurde er niets. Er werd ze geen strobreed in de weg gelegd: waar zijn die straaljagers als je ze nodig hebt? IS kon daardoor probleemloos de olierijke stad Mosul (dat de Iraakse hoofdstad van het kalifaat zou worden) en een derde(!) van Irak innemen. Waarom? IS werd ook in Irak ingezet om geopolitieke doelen van Washington te bewerkstelligen. Obama vertelde in een interview met de New York Times dat ze niet ingrepen omdat ze het prima vonden dat de sjiitische president van Irak al-Maliki onder druk kwam te staan van IS. *[The reason] that we did not just start taking a bunch of airstrikes all across Iraq as soon as ISIL came in was because that would have taken the pressure off of [Prime Minister Nuri Kamal] al-Maliki.*[103]

IS kon vervolgens zo snel groeien doordat ze tot wel vijftig miljoen dollar per maand(!) konden verdienen door gestolen olie 'op industriële schaal' (aan voornamelijk Turkije) te verkopen.[104] Met die olie werd IS draaiende gehouden en was het kalifaat levensvatbaar. Hoewel de VS naar eigen zeggen in Syrië was om IS te 'degraderen en vernietigen', zijn ze vergeten om ook maar één bom op de lucratieve oliehandel te gooien die voor de terreurstaat betaalde. Ze konden dan ook ongehinderd doorgaan met de verkoop van het zwarte goud totdat Rusland er eindelijk een einde aan maakte door de kilometerslange colonne aan vrachtwagens te bombarderen.[105] [106] (Bizar detail: het feit dat Rusland aan deze financiering voor de terreurgroep een einde maakte, was volgens Poetin zelfs de reden dat NAVO-lid Turkije - dat Assad ook liever kwijt dan rijk was en de goedkope olie graag van IS overnam - een Russische straaljager uit de lucht knalde[107]: dit leidde opnieuw tot grote spanningen omdat alle NAVO-leden volgens artikel 5 Rusland aan zouden moeten vallen wanneer Rusland terug zou hebben geslagen.) Voordat die Russische bommen op de olietankers vielen, zat het Pentagon trouwens niet op zijn handen: ze waren zo vriendelijk om vlak daarvoor vanuit hun gevechtsvliegtuigen flyers(!!) naar beneden te gooien waarin ze waarschuwden voor de aanstaande aanval. Is dat moeilijk te geloven? Hier heb je er een.

"Warning: Airstrikes are coming, oil trucks will be destroyed. Get away from your oil trucks immediately. Do not risk your life."

Waarom zouden ze dat doen? Omdat ze naar eigen zeggen bezorgd waren dat de vrachtwagens werden bestuurd door onschuldige burgers. Kuch. Obama had zijn eigen troepen overigens verboden om de IS-olietransporten aan te vallen omdat hij bezorgd zou zijn met het milieu.[108] Juist ja. Er zijn dan ook talloze aanwijzingen dat de westerse luchtmacht (net zoals ze dat in Libië deden) ten dienste van de jihadisten opereerden. Er zijn vele voorbeelden waarbij Amerikaanse bommen 'per ongeluk' op Syrische troepen landden, waarna IS vervolgens meer gebied in kon nemen. Het bekendste en meest beruchte voorbeeld hiervan speelde zich af bij de stad Deir Ezzour. De grootste stad van Oost-Syrië waar tijdens de oorlog nog altijd 180.000 Syriërs leefden, was een belangrijke prijs omdat de gelijknamige regio de rijkste oliegronden van Syrië heeft. De stad werd om die reden jarenlang omsingeld en belegerd door een zee van jihadisten: eerst twee jaar door al-Nusra en daarna drie jaar door IS. Volgens de Syrische journalist Ehsani was de situatie uitzichtloos: *the Syrian Army presence resembled a small island surrounded by the black of ISIS.*[109] Een klein eilandje in een zee van jihadisten die onophoudelijk aanvallen uitvoerden: een nachtmerrie van jewelste. Van de 7000 omsingelde troepen waren er bovendien ook nog eens slechts 2000 daadwerkelijk opgeleid als soldaat. Ondanks alles wisten ze uiteindelijk wonder boven wonder al die jaren stand te houden. Niet dankzij, maar ondanks de Amerikanen.

Op februari 2018 werd een strategisch zeer belangrijke positie van het Syrische leger urenlang gebombardeerd waarbij tientallen, volgens Syrië zelfs meer dan honderd Syrische soldaten omkwamen. 'Tot overmaat van ramp' kon IS vervolgens de hoger gelegen posities om de stad meteen na de Amerikaanse bombardementen innemen. Hoewel het Syrische ministerie van Buitenlandse Zaken de aanval een massamoord, oorlogsmisdaad en misdaad tegen de menselijkheid noemde[110], dacht Washington daar anders over. Zij zeiden dat de aanval 'zelfverdediging' was tegen een aanval op de door hun gesteunde rebellen. Dat dit de wereld op zijn kop is, hoef ik je eigenlijk niet te vertellen. Je kunt niet zomaar eenzijdig bepalen dat jouw militaire 'hulp' 'nodig is' in een land en dan maar bommen gaan gooien: dat mag alleen maar op basis van een besluit van VN-Veiligheidsraad gebeuren, of op uitnodiging van het gastland (de Syrische regering in dit geval: alleen de Russen waren op uitnodiging van de Syriërs militair aanwezig in het land en voldeden daarmee aan de wetgeving van de Verenigde Naties). Beide gevallen waren niet aan de orde waardoor de Amerikaanse bezetting en bombardering van het land opnieuw volstrekt illegaal waren. Om hun aanval als illegale bezetter tegen de officiële troepen vervolgens 'zelfverdediging' te noemen, is ongeveer hetzelfde om als inbreker een huis binnen te sluipen om daar de bewoner uit zelfverdediging neer te steken als die je op heterdaad betrapt.

Het officiële onderzoek naar dit bombardement in het hart van de Syrische verdediging wond er geen doekjes om en zou concluderen dat het geen ongeluk kon zijn geweest.[111] Zo sloegen de Amerikanen de rapporten die waarschuwden dat het niet jihadisten maar Syrische regeringssoldaten waren die ze wilden bombarderen in de wind. Bovendien heeft Washington bewust andere posities aan Moskou doorgegeven dan welke ze daadwerkelijk zouden bombarderen zodat de Russen het Pentagon niet konden waarschuwen voor hun aanstaande fout: een doortrapte aanval dus in plaats van een noodlottige vergissing.[112] De Russen zeiden dan ook dat ze na deze aanval de 'angstaanjagende conclusie hadden getrokken' dat het Witte Huis IS beschermde.[113] Ze haalden meerdere bewijsstukken aan om die claim te onderbouwen. Zo lieten ze bijvoorbeeld luchtfoto's zien waarop Amerikaanse speciale eenheden

samenwerkten met 'rebellen' en leden van IS in het gebied.[114] Een VN rapport bevestigde dit en stelde dat daar waar de Amerikanen gebied onder hun controle hadden, IS-troepen inderdaad 'ademruimte' kregen in plaats van dat ze werden aangepakt.[115] (Hoewel de Amerikanen er officieel 'niet waren', hadden ze volgens de New Yorker op dat moment al meer dan een dozijn aan bases gebouwd, inclusief vier vliegvelden en hielden de door hun gesteunde rebellen in het oosten van Syrië een gebied ter grootte van Kroatië(!) in handen.[116]) De 55 kilometer lange 'Amerikaanse' zone bleef volgens het Russische ministerie van Buitenlandse Zaken een basis voor destabilisering in dat deel van het land.[117] In het gebied waar alle partijen elkaar officieel zouden moeten bestrijden, zijn door Russische drones en satellieten dan ook geen enkele confrontaties tussen die partijen gezien. Wanneer in datzelfde gebied honderden IS'ers de overtocht naar Syrië maakten, was de Amerikaanse luchtmacht telkens toevallig eventjes met pauze. Amerikaanse piloten erkenden overigens dat ze driekwart van hun bommen niet op IS losten omdat hun meerderen ze daar geen toestemming voor gaven: *we can't get clearance even when we have a clear target in front of us.*[118] De Russische minister van Defensie beschuldigde de Amerikanen er daarom van dat ze alleen maar deden alsof ze IS bestreden terwijl ze het de Russen en Assads troepen zo moeilijk mogelijk maakten door de strijd tegen IS actief te bemoeilijken: *everyone sees that the U.S.-led coalition is pretending to fight Islamic State.*[119] (Je kunt niet eeuwig net doen of je iemand aanvalt, wanneer er tegelijkertijd een groep is die dat daadwerkelijk doet.)

Dat Washington de jihadisten niet aanpakte maar gezellig met ze buurtte, werd andermaal pijnlijk duidelijk toen Iran raketten afschoot op een bolwerk van IS waarbij meerdere van hun hoge militairen omkwamen en naar verluidt de opperschurk van het kalifaat, Baghdadi bijna werd vermoord. In plaats van felicitaties te uiten, klaagde het Pentagon dat de Iraanse aanval 'roekeloos' was omdat de raketten 'maar' drie kilometer van Amerikaanse posities waren neergekomen.[120] Op de ongemakkelijke vraag waarom de Amerikanen zo dicht bij de aartsvijand nummer één waren zonder deze aan te vallen, moest het Pentagon het antwoord schuldig blijven.

Ook bij het terugveroveren van de stad Raqqa (de Syrische hoofdstad van het kalifaat) was het opnieuw raak. In het artikel 'Raqqa's dirty little secret' van de BBC dat het lezen in zijn geheel de moeite waard is, wordt dat haarfijn uiteengezet.[121] Op een stiekem gemaakte opname was te zien hoe de Amerikanen een konvooi aan IS'ers vogelvrij vanuit de stad liet ontsnappen naar een gebied dat in handen van de SDF was (hun collega-jihadi's). En het was niet alsof dit alleen familieleden of vrouwen en kinderen waren. Het konvooi bevatte zelfs een paar van de meest beruchte leden van IS en tientallen buitenlandse jihadisten: *[it] included some of IS's most notorious members and dozens of foreign fighters.* Volgens een van de chauffeurs was het konvooi meer dan zes kilometer lang en bestond het uit vijftig vrachtwagens, dertien bussen en meer dan honderd eigen voertuigen van de terreurgroep. Tenminste tien vrachtwagens waren letterlijk tot de nok toe gevuld met munitie, wapens en terroristen die door de chauffeurs op aanwijzing van de jihadisten ergens in de woestijn werden verstopt. Dat ze die jihadisten gewoon weg lieten lopen was op zijn zachts gezegd opvallend omdat Washington een paar maanden daarvoor nog had uitgesproken dat ze vanaf dat moment een oorlog van 'vernietiging' tegen IS voerden waarbij ze iedereen het liefst wilden afmaken. De doorgewinterde militair en Amerikaanse minister van Defensie James Mattis (die bekend is van de gevleugelde uitspraken: *there are some assholes in the world that just need to be shot, it's fun to shoot some people*, en:

be polite, be professional, but have a plan to kill everybody you meet) zei dat het doel was om niemand levend uit het land te laten vertrekken zodat de buitenlandse terroristen bij terugkomst in hun thuisland geen terreur of aanslagen konden plegen: *our intention is that the foreign fighters do not survive the fight to return home... We are not going to allow them to do so.*[122] Ondanks het feit dat er allerlei drones boven en rond de stad en het konvooi vlogen, bleef iedere actie uit. Zelfs toen er Amerikaanse straaljagers over het konvooi vlogen, strooiden die in plaats van bommen alleen zogenaamde *'flares'* uit die het gebied verlichtten waarna de IS-strijders volgens de chauffeurs in hun broek poepten van angst: *IS fighters shat their pants.* Hoewel het allemaal leuk en aardig was dat ze een schone broek aan moesten, schoot de strijd tegen de jihadistisch terreur er natuurlijk niet echt mee op.

De feiten op de grond lijken Obama's woorden tegen te spreken dat Washington in Syrië was om IS te vernietigen. Hoewel dit voor ons westerlingen wellicht als een schok komt, lieten door de BBC uitgevoerde peilingen zien dat 82 procent van Syriërs en 85 procent van de Irakezen ervan overtuigd waren dat IS in Washington en het Westen gecreëerd was.[123] (Het maakt het feit dat ze hun slachtoffers in de gruwelijke executie-video's in dezelfde oranje overals hesen als waarin de VS 'terreurverdachten' in Guantanamo opsluit, extra wrang.) De NYT kopte op 20 sept 2014 al: *suspicions run deep in Iraq that CIA and ISIS are united.* Het maakte andere kleine nieuwsflarden ook ineens wel heel verdacht. Zo werden er Britse *special operations forces* betrapt die verkleed waren als IS-vechters en met IS vlaggen liepen te zwaaien. Deze deelnemers van operatie 'Shader' verkleedden zich naar eigen zeggen op die manier zodat ze de 'echte' nietsvermoedende jihadisten van dichtbij konden vermoorden. Klinkt dat nu nog geloofwaardig? (Not so fun fact: het is een standaardprocedure om via false flags en andere aanslagen de chaos in een land aan te jagen. In Irak werden Britse soldaten bijvoorbeeld betrapt toen ze verkleed als Arabieren vanuit een Iraakse auto op onschuldige Iraakse burgers schoten. -In dit geval werden een aantal door de Iraakse politie opgepakt voordat ze konden vluchten, anders zou het gewoon in de schoenen van regeringstroepen worden geschoven-. Dat gebeurt dan ook nog altijd. Oorlogsjournalist Hans Jaap Melissen twitterde bijvoorbeeld in 2017 dat hij door Amerikaanse soldaten werd gedwongen om door hem gemaakte opnames te wissen omdat zij er zelf als Syrische PKK verklede soldaten op te zien waren.[124])

No child of God should ever suffer such horror

Met deze kennis op zak moeten we nog een paar lelijke waarheden over de Witte Helmen onder ogen komen. We hebben gezien dat er niets werd geschuwd in de pogingen om het Assad regime te verwijderen, inclusief gasaanvallen op onschuldige burgers. De rebellen voerden de aanslagen uit en de beelden die als bewijslast daarvoor moesten dienen, werden door de Witte Helmen verzorgd. Die gingen daarbij vele malen verder dan je zou durven vrezen: het is helaas niet alleen bij het schminken van kinderen gebleven. De slachtoffers van deze 'helden' van de Witte Helmen verdienen het daarom om nog één keer onder de loep te worden genomen. Een kleine headsup: dit wordt taaie leeskost.

Een van de freelancejournalisten die het op zich heeft genomen om met gevaar voor eigen leven de leugens van de Witte Helmen te proberen te doorbreken, is de eerdergenoemde Beeley. (Je leest haar uitgebreide werk onder andere hier terug.[125] [126]) Bij het bevrijden van Oost-

Aleppo was ze bijvoorbeeld een van de eersten die het voorheen door Al-Nusra gedomineerde gebied doorzocht. Wat ze vond waren Witte Helmen, voorraden, uniformen enzovoorts. Ze verklaarde: *there is massive video and photographic testimonial evidence from inside Syria to give evidence that they are running a terrorist support group.* Er zijn dan ook tientallen filmpjes waarop de neutrale Witte Helmen met wapens in hun handen staan, of waar ze aanwezig zijn bij publieke executies waarbij ze achter de camera toe staan te kijken om snel na de executie in beeld te komen rennen om zich over het lichaam te ontfermen. Ook zijn er Witte Helmen gefilmd bij het vasthouden van mensen voordat ze werden geëxecuteerd waarna ze de jihadisten helpen met het opstapelen van gedode soldaten. Hier zie je een Witte Helm die dat ruiterlijk toegeeft: *we collect the bodies of the shabia* (een neerbuigende term die terroristen gebruiken voor Assad's troepen) *and throw them in the trash.*[127] Moeilijk te geloven? Hier kun je zien hoe ook Bartlett op een congres over deze feiten spreekt terwijl ze (schokkende) beelden daarvan toont.[128] Ze legt andermaal uit dat de 'neutrale helden' met wapens rondlopen, naast leden van IS 'Allahu akbar' staan te schreeuwen en op lijken van Syrische soldaten staan. De onontkomelijke conclusie: ze fungeerden als de propaganda-afdeling van IS. Ze waren allebei verschillende kanten van dezelfde medaille maar dus wel met twee verschillende gezichten. Het verklaart waarom de Witte Helmen uitsluitend opereerden in gebieden die door de terroristen werden gecontroleerd en waarom inwoners van die bezette gebieden ze vreesden als de politiemacht van al-Qaida.

De groep heeft dan ook verschrikkelijke, onmenselijke dingen op hun geweten: vele malen erger dan de in scène gezette foto's die we eerder hebben gezien, waren de foto en videobewijzen die voor de gasaanvallen werden gefabriceerd. Onderzoek van een christelijke non uit een klooster in de buurt van Homs genaamd Agnes Mariam de la Croix toonde dat in samenwerking met het 'International Support Team for Mussalaha in Syria' (ISTEAMS) aan. Zij hebben de verscheidene videobeelden van de nasleep van de gasaanval (die als bewijs moest dienen) grondig bestudeerd, vergeleken en geanalyseerd. Op de misselijkmakende beelden daarvan (waarvan je de foto's hier eventueel met eigen ogen terug kunt zien[129]), liggen de talloze dode kinderen op een rij uitgestald zoals die hierboven in de MSM werden overgenomen onder de titel 'Now they are gassing children!'. Van de verschillende problemen die er met de bewijslast zijn, is het voornaamste dat ten minste negen van die dode kinderen in verschillende video's op verschillende plekken te zien zijn. De gruwelijke conclusie van het ISTEAMS-rapport is dan ook dat er met de lijkjes is geknoeid: de filmpjes zijn *'ge-stage-managed'* zoals dat heet. Een middel tot een doel: pure propaganda. (Het volledige en zeer uitgebreide rapport kun je hier downloaden.[130]) Een hartverscheurend detail is dat verscheidene Syrische ouders uit andere delen van het land zich na het zien van de beelden hadden gemeld om aan te geven dat hun vermiste kind op onverklaarbare wijze bij de slachtoffers van de gasaanval op de foto stonden.

Ook Bartlett verklaarde dat de Witte Helmen de lichamen van dode kinderen rouleerden om er hun propagandamateriaal mee te maken: *their video footage actually contains footage of children that have been 'recycled' in different reports.* Dat dit gebeurde zou jaren later andermaal worden onderschreven door de doorgewinterde journalist voor de BBC Riam Dalati (een van de twee auteurs van het eerdergenoemde artikel 'Raqqa's dirty little secret') die al jaren in de regio opereerde. Een dag na de aanval op Douma in 2018 zei hij in een inmiddels verwijderde tweet op 11 april dat de Witte Helmen en rebellen kinderlijkjes gebruikten om hun

gruwelijke propagandafilmpjes te produceren: *[I am] sick and tired of activists and rebels using corpses of dead children to stage emotive scenes for Western consumption.* Dode kinderen werden gebruikt om emotionele scenes voor de westerse MSM te produceren. Die gebruikten deze verschrikkelijke beelden vervolgens om de publieke opinie in het westen achter een Syrische regime change te krijgen. Jep, we leven in een fucked up wereld. (Het plaatst de prijs voor beste documentaire ook in een ander perspectief en toont aan hoe propaganda de beeldvorming totaal kan manipuleren.)

In 2015 claimde de Witte Helmen opnieuw dat er een gasaanval in Sarmine (Idlib) zou hebben plaatsgevonden. De Witte Helmen gaven videobeelden vrij waarop hun verwoede pogingen te zien waren om in de chaos, in hun eigen woorden: drie 'levensreddende' procedures op Syrische baby's uit te voeren. (Die pogingen mislukten overigens.) De filmpjes daarvan werden vervolgens in de VN-Veiligheidsraad getoond in een poging om een no fly zone in Syrië af te dwingen. De toenmalige Amerikaanse ambassadeur in de Verenigde Naties Samantha Powell deelde de beelden hiervan in de VN om een militaire actie tegen Assad te eisen. De propaganda miste zijn doel niet: het zien van de beelden bracht iedereen in de raad logischerwijs tot beroering. Reuters kopte: 'Syria gas attack video moves U.N. Security Council envoys to tears'. Het gebruik van dergelijk materiaal is voor de VS niet ongebruikelijk: ook haar opvolger neocon Nikki Haley stond regelmatig met (vaak door Witte Helmen gemaakte) foto's van dode kinderen te zwaaien.

Verontruste medici waaronder een groep Zweedse artsen en medische experts onder de naam 'Swedish Doctors For Human Rights' hebben bij het zien van de beelden de echtheid daarvan in twijfel getrokken en hebben het op zich genomen om de medische procedures die op de baby's in de film werden uitgevoerd onder de loep te nemen en te analyseren.[131] [132] De conclusies van het diepgravend rapport van de doctoren laat niets van de zogenaamde 'bewijslast' over: ze concluderen dat de 'levensreddende' medische handelingen die op de kinderen werden uitgevoerd óf nep waren, of zonder enige medische kennis werden uitgevoerd waardoor de kinderen juist zijn overleden.[133] Een enige andere optie was volgens de artsen dat de Witte Helmen de kinderen hebben platgespoten met medicijnen waarna hun 'levensreddende acties' ze alsnog hebben gedood.[134] Het ijskoude, verdrietige citaat: *'lifesaving' procedures on the children showed in the White Helmets videos were found to be fake, and ultimately performed on dead children ... or have been given drug overdoses.* Het uitgebreide rapport kun je hier lezen.[135] Een update daarvan lees je hier.[136] (Not so fun fact: diezelfde 'reddingswerkers' werden door de westerse coalitie uit Syrië geëvacueerd en zijn sindsdien weer in ons midden opgenomen.[137] In totaal werden 422 van hen in veiligheid gebracht en over onder andere Groot-Brittannië, Duitsland maar ook Nederland verdeeld.[138] Was dit een hele selectieve reddingsoperatie van deze 'helden' uit Syrië? Of wilde men misschien voorkomen dat ze door Syrische troepen konden worden ondervraagd?)

In april 2017 zouden bij een aanval met Sarin-gas in de stad Khan Sheikhoun tientallen mensen en kinderen zijn omgekomen. Sarin is een zeer giftig neurologisch middel waarbij de minste aanraking al tot de dood kan leiden. Bij een aanval met het goedje in 1995 in een metro in Japan, waren reddingswerkers om die reden volledig ingepakt in zogenaamde 'hazmat pakken' waarbij iedere millimeter van de hulpverleners bedekt en beschermd is.[139] In de MSM deden echter al snel de beelden de ronde van Witte Helmen die met alleen een doodgewoon gasmasker op en met blote handen de slachtoffers afspoelden met water.[140] Een absolute onmogelijkheid en een teken aan de wand dat het de zoveelste false flag was. Washington had echter geen aanvullend bewijs nodig. Na het zien van de beelden werden 52 kruisraketten op het land afgeschoten zonder bewijs, een onderzoek of een oorlogsverklaring. Trump verklaarde: *it crossed a lot of lines for me ... When you kill innocent children, innocent babies, little babies with a chemical gas. No child of God should ever suffer such horror.* De neocons waren lyrisch: Trump was volgens hen nu pas écht president van de VS en leider van de vrije wereld.[141] (De aandelen van Raytheon die de Tomahawk-raketten produceren, stegen die dag overigens met een gezonde drie procent.)

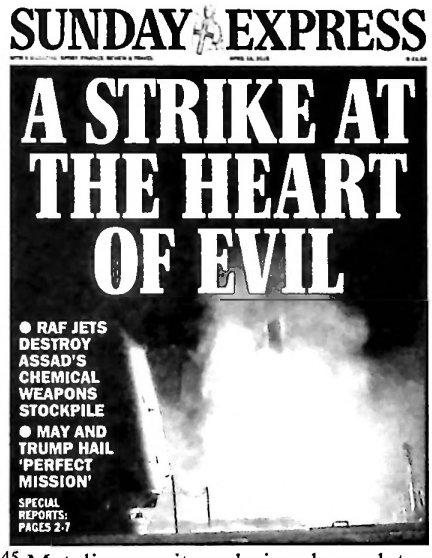
Voor het geval je het vorige voorbeeld te speculatief vindt, kwam er in 2018 een onomstotelijk voorbeeld van het bestaan van deze horror-propaganda naar voren bij een nieuwe 'gasaanval' op de onschuldige Syrische bevolking. Op de dag dat de internationale gemeenschap van zeventig landen samenkwamen in Brussel om de toekomst van Syrië te bespreken omdat duidelijk was dat Assad zou blijven zitten, vond er opnieuw een gifgasaanval plaats waarvan de rebellen claimden dat Assad die zou hebben veroorzaakt. Misschien kun je de beelden daarvan en deze jongen in het bijzonder nog herinneren.

De elfjarige Hassan was volgens de MSM een van de slachtoffertjes van de Sarin aanval in Douma (die volgens de BBC aan minstens veertig mensen het leven had gekost) en werd in een ziekenhuis gefilmd in de nasleep van de aanval. Hij werd samen met vele andere verward kijkende kinderen opnieuw afgespoeld en 'behandeld' door Witte Helmen. Het afschuwelijke filmpje dat je hier terug kunt zien[142], werd tot in den treure in de wereldwijde MSM herhaald en zou opnieuw aanleiding zijn voor de VS om (dit keer samen met Frankrijk en Engeland) Syrische overheidsgebouwen, bases en zogenaamde 'opslagplaatsen' van chemische wapens in Damascus aan te vallen.[143]

Hoewel jij bij het lezen van deze zoveelste 'aanval' waarschijnlijk al een gezonde dosis wantrouwen hebt ontwikkeld naar het officiële verhaal, blijft het bijzonder pijnlijk dat geen van de westerse politici op dat moment in staat leken te zijn om zelf te bedenken dat Assad totaal geen motief zou hebben om een gasaanval op zijn eigen mensen uit de voeren. Hij was op dat moment aan de winnende hand maar wist dat het Westen op een reden zat te wachten om alsnog militair op te kunnen schalen. Hij had bovendien het meeste te verliezen. Het gebeurde namelijk dagen nadat Trump had verkondigd dat de regime change operatie voorbij was en Assad wat hem betrof zou mogen blijven zitten. Wilkerson zei dan ook bij het horen van nieuws: *I said Bull, I will believe it when I see evidence that it actually happened.* Maar tegendraadse

meningen haalden het nieuws niet: die werden vakkundig gesmoord. Toen een vooraanstaand voormalige Britse officier Jonathan Straw live op Sky News-televisie bijvoorbeeld werd gevraagd of een Britse 'tegenaanval' op het Syrische regime überhaupt nog goedgekeurd moest worden of dat ze wel gewoon konden gaan schieten na deze gruweldaad, gaf hij precies deze nuance waarna de uitzending meteen werd afgekapt. (Ik raad je van harte aan om het filmpje van een minuut zelf even te bekijken.[144]) Toch wisten ze niet iedereen in de MSM de mond te snoeren. Zo sprak ook de Britse ambassadeur in Syrië, Peter Ford over de onlogica van een gasaanval en sprak hij op de BBC-radio openlijk over de mogelijkheid dat het een false flag operatie was: *it doesn't make sense, Assad is not mad.*[145] Met die ene uitzondering daargelaten, was de MSM uiteraard vol lof over de bombardementen. 'Dat zal Assad leren!' Het feit dat Russische troepen in direct gevaar waren gekomen door de Amerikaanse aanval en een grootschalige oorlog tussenbeide ineens weer gevaarlijk dichtbij was, leek er niet toe te doen. (En laten we vooral ook even stilstaan bij hoe oliedom het is om loodsen in een dichtbevolkt gebied te bombarderen die zogenaamd vol gifgas liggen.[146])

Rusland haalde de angst voor een Derde Wereldoorlog uit de lucht door aan te geven dat hun steun voor Assad niet onvoorwaardelijk kon zijn in deze wereld waar klaarblijkelijk alles geoorloofd was om een doel te bereiken: *unconditional support is not possible in this current world.* Rusland wilde zich niet door Washington uit de tent laten lokken en de situatie moedwillig laten escaleren. Uit welke tent? De aanval zou opnieuw een false flag operatie blijken te zijn. De Verenigde Naties had immers in 2014 al bevestigd dat Syrië al zijn chemische wapens had ingeleverd.[147] (Op aanraden van de Russen trouwens en wel om precies deze reden: wanneer een false flag met kinderen in scène wordt gezet, slaan overal de stekkers door en denkt niemand meer helder na.) Iets dat ook John Kerry bevestigde: *we struck a deal where we got a hundred percent of the chemical weapons out.* Je kunt het hem hier zelf horen zeggen.[148] Moskou claimde dan ook vol vertrouwen dat er in Douma geen gasaanval door Assad was gepleegd en riep op tot een onderzoek. Vervolgens vlogen ze Hassan samen met zijn vader naar het internationaal strafhof in Den Haag zodat ze uit eerste hand konden verklaren dat er inderdaad geen chemische aanval had plaatsgevonden.[149] [150] Hier zie je ze zitten.

De twee verklaarden dat ze door de rebellen werden opgeroepen om naar het ziekenhuis te komen en dat toen ze daar aankwamen, er plotseling water over de kinderen werd gegooid en alles door de Witte Helmen werd gefilmd. Ook BBC's

Dalati heeft ter plaatse onderzoek gedaan naar het incident en bevestigde dat: *I can prove without a doubt that the Douma Hospital scene was staged.*[151] Om toe te voegen dat er die dag in het ziekenhuis niemand was omgekomen.[152] Achteraf concludeerde het onderzoek van het OPCW inderdaad dat er geen enkele sprake van een gasaanval was geweest,[153] [154] [155] [156] dat de video in scene was gezet en dat het wetenschappelijk zeer onwaarschijnlijk was dat de 'gascilinders' uit Syrische helikopters waren gegooid: alles wees er op dat ze er achteraf waren neergelegd.[157] [158] [159] Opvallend detail: Wikileaks openbaarde eind 2019 een mail van het hoofd van de OPCW Sebastien Braha die opdracht gaf om het bewijs daarvoor uit hun eigen database te verwijderen: *please get this document out of DRA [Documents Registry Archive]... And please remove all traces, if any, of its delivery/storage/whatever in DRA.*[160] OPCW onderzoeker Ian Henderson getuigde bovendien voor een rechtbank aan de VN dat de resultaten van hun onderzoek werden onderdrukt.[161]

Hoe haal je het in je hoofd?

Als kers op de taart wordt het tijd om naar de Nederlandse inzet in Syrië te kijken. (Spoiler alert: je beeld van onze overheid gaat er niet veel beter van worden.) Ter herinnering: Rutte sloeg de geboden raad uit het referendum naar eigen zeggen in de wind om via het associatieverdrag met Oekraïne een vuist te kunnen maken tegen Rusland in Syrië: die vuist werd niet alleen op een figuurlijke manier gemaakt. Nederland besloot in april 2015 de 'gematigde' gewapende oppositie te gaan steunen in hun strijd tegen IS. (Let op: dat waren dus terroristen. Ondanks alle bovengenoemde feiten zou 'onze' hulp aan de jihadisten bovendien pas in maart 2018(!) worden afgekapt.) De regering zou uiteindelijk verklaren dat ze in Syrië bijna zestig miljoen euro hadden uitgegeven: *aan steun voor projecten in Syrië ten behoeve van stabilisatie, mensenrechten en het politiek proces.* Jij en ik weten dat die doelstelling compleet van de pot gerukt is. Hoe kun je een gewapende partij steunen die een land verscheurt in een regime change poging en dat doen 'ten behoeve van stabiliteit en mensenrechten'?

Om onszelf een goed gevoel te geven zou Nederland geen wapens en munitie leveren (die kregen ze immers al genoeg) maar ondersteunende zaken zoals helmen, kogelvrije vesten, communicatiemiddelen en pick-up trucks.[162] Het programma kon daarom eufemistisch 'niet dodelijk steun', of *non-lethal assistance* (NLA) worden genoemd. (Dat klinkt wel zo lekker voor de mensen thuis.) De Nederlandse overheid heeft overigens niet alleen maar *non-lethal* steun verleend: de zes door onze overheid beschikbaar gemaakte F16's vlogen alleen in 2018 al 3000 missies en hebben 2100 keer(!) daadwerkelijk bommen gelost.[163] Nederland wilde echter geen openheid van zaken geven wat er precies is gebombardeerd en wie er daarbij om het leven zijn gekomen: denk daarvan wat je wil. Opvallend detail: toen in 2019 bleek dat bij een Nederlands bombardement in 2015 zeventig burgerdoden waren gevallen, heeft de regering de Kamer daarover voorgelogen en doodleuk in een brief geschreven dat er 'voor zover bekend geen burgerdoden waren'. Hoewel Rutte daarvan op de hoogte was gesteld, kon die zich daar zogenaamd weer eens niets van herinneren.[164] *De minister-president heeft geen herinnering aan een dergelijk gesprek, maar sluit ook niet uit dat dit heeft plaatsgevonden.*[165] Lekker gemakkelijk weer en totaal ongeloofwaardig.

Die NLA-steun werd natuurlijk niet zomaar aan iedereen gegeven: dat zou dom zijn. Alleen een selectief gezelschap van 23 groeperingen kwam ervoor in aanmerking en dan alleen als ze

aan drie voorwaarden voldeden. Kort door de bocht betekende dit: *dat ze niet met extremisten samenwerkten, het oorlogsrecht hanteerden en een inclusief Syrië nastreefden* (whatever dat laatste ook maar moge betekenen). De toenmalige minister van Buitenlandse Zaken Koenders gaf bijvoorbeeld aan dat 'onze' strijdgroepen allemaal onder de koepel van het Vrije Syrische Leger vielen. (Dan weten wij inmiddels genoeg: er waren immers überhaupt geen gematigde terroristen.) Maar wist de overheid dat ook? Hoe had de regering dan bepaald of een organisatie gematigd of extremistisch was? Dat vroeg 'de nationale Omtzigtman' zich ook af. Toen hij wilde weten welke groeperingen nu precies wat voor spullen van ons hadden gekregen, verklaarde het Kabinet de bonnetjes daarvan echter tot staatsgeheim. Omtzigt twitterde: *Nederland doneerde sinds 2015 uitrusting (o.a. 313 voertuigen) aan gewapende groepen in Syrië. De overdrachtsbewijzen zijn staatsgeheim. Het onderzoek ernaar is nu ook geheim verklaard. Ik wil kunnen controleren wat de regering gedaan heeft.* Later zou duidelijk worden waarom die geheimhouding er was: onderzoek van Nieuwsuur en Trouw zou namelijk uitwijzen dat er nogal wat mis was met het NLA-programma: het was ten eerste niet zo 'niet dodelijk' als voorheen werd geschetst en bovendien bleken ook 'onze terroristen' geen lieverdjes te zijn.[166] [167]

Het speciale 'Syrië-team' dat werd opgezet om de rebellen op te sporen en te toetsen op hun gematigdheid om te bepalen of ze voor de hulp in aanmerking kwamen, geloofde iedereen op diens bruine ogen. Of misschien maakte het ze wel gewoon geen zak uit: ze zijn namelijk nooit de grens overgegaan. Dat dit geen waterdicht systeem was, zou dan ook al snel blijken. Onze hulp bleek in het geheim namelijk direct naar terroristische organisaties zoals Jabhat al-Shamiya ('Het Levant-Front') te zijn gegaan. Ook maakte bijvoorbeeld Shohada al-Yarmouk dat in 22 juni 2015 nog als een 'gematigde oppositionele groep' werd omschreven kort daarop de transfer naar IS. Of wat dacht je van de gematigde rebellen die net als het Levant Front oorlogsmisdaden pleegden door in Afrin Koerden te vermoorden: ook zij waren door onze overheid met ons belastinggeld gesteund.[168] (Opvallend detail: beide zouden ook met de door Nederland betaalde *non-lethal assistance* het Turkse leger in de voorlinies ondersteunen in hun aanval op de in Noord-Syrië aanwezige Koerden in oktober 2019.) Toen Omtzigt daar in de Tweede Kamer kritische vragen aan Rutte over stelde kon hij daar geen antwoord op geven: je kunt onze geïrriteerde premier zich hier in allerlei bochten zien wringen om die vraag maar niet zelf te hoeven beantwoorden.[169]

Wie de spullen dan aan de jihadisten had overgedragen, wilde de Nederlandse overheid ook niet zeggen. Ze verklaarden alleen maar dat het *een ervaren organisatie [met een] goede reputatie* was.[170] Hoe kon het dan mis gaan en wie heeft het dan zo verkloot? Onze belangrijkste partner om die spullen 'op de juiste plek' te krijgen waren de jongens en meisjes van *creative associates international*, hun belangrijkste geldschieter? Ik hoef het je waarschijnlijk niet eens meer te zeggen: USAID. Die waren volgens Nieuwsuur gespecialiseerd in het vriendelijk verwoorde 'hulp bij verkiezingen', politieke transities en *counter-insurgency*. (Aha: *counter insurgency,* kennen we die term nog?) Het geld dat bij ons uit het potje 'stabiliteitsfonds' kwam, ging naar het USAID-programma om terroristen te bewapenen onder de noemer 'human security' en 'veiligheid voor mensen'. Het is opnieuw de wereld op zijn kop. Doornbos concludeert dan ook: *nettoresultaat van de Nederlandse steun op de grond: NLA was een farce, het heeft op de grond niets te maken gehad met de strijd tegen Al Nusra of Isis, het heeft de macht van jihadisten in Idlib en Aleppo versterkt.*

Dan rest ons de vraag of dit een crimineel onhandige of een onhandig criminele werkwijze was? Laten we in ieder geval benoemen dat het ontzettend dom, naïef en hypocriet is om wél aan een regime change operatie mee te willen doen, maar dan alleen als het eigen specifieke deel niet in de vorm van wapens wordt gegeven. Hoe weet ik zo zeker dat het om een bewuste regime change ging? Dat werd door onze eigen overheid gezegd. Koenders typeerde de groepen binnen het Vrije Syrische Leger bijvoorbeeld als 'gematigde, inclusieve groepen, die zichzelf als onderdeel zagen van een toekomstig Syrisch leger en uiteindelijk een politieke transitie voor ogen hadden': regime change dus. De kamer verklaarde bovendien: *het kabinet erkent het regime niet als de vertegenwoordiger van het Syrische volk.*[171] Dat werd andermaal bevestigd in een vertrouwelijke brief aan de kamer waarin de steun uiteindelijk werd beëindigd. Koenders gaf in een interview aan dat dit gebeurde omdat een overwinning van president Assad aanstaande leek en het tij niet meer te keren was. Ook verklaarde de overheid dat het NLA-programma werd beëindigd vanwege: *het verlies van grondgebied door de gematigde oppositiegroepen.* (Dankzij de Russen dus.)

Als je een regime change operatie in de vorm van een burgeroorlog steunt, heb je sowieso bloed aan je handen: of je nu wapens levert of niet. Den Haag lijkt er dan ook alles aan te hebben gedaan om hun 'beste bedoelingen' over te brengen en eventuele toekomstige aansprakelijkheid dicht te timmeren zodat ze achteraf niets verweten kon worden. Zo kregen organisaties die overduidelijk extremistisch van aard waren toch het stempel 'gematigd' omdat ze in de Saudische hoofdstad Riyadh de zogenaamde 'Riyadh-verklaring' hadden ondertekend waarin ze 'beloofden om democratische principes te zullen volgen'. Terroristen werden met zo'n handtekening niet meer als een radicale organisatie gezien maar als 'groepen met een sterk religieus karakter'. Volgens Koenders kon je ze daarom geen radicale jihadisten meer noemen omdat ze hun handtekening nou eenmaal hadden gezet. Klinkt logisch toch? Natuurlijk niet.

Het naleven van de Nederlandse 'voorwaarden' toen het programma in 2015 begon, was volgens Doornbos bovendien al bij aanvang *volstrekt onmogelijk.* Hij verklaarde dat het voor iedereen die in Syrië op de grond aanwezig was volstrekt helder was dat het land al in 2013 in handen van *extreem conservatieve, extreem rechtste en extreem gewelddadige jihadistische groepen* was. Hij stelde dan ook dat de overheid dit absoluut moet hebben geweten: *er bestond na 2013 geen enkele hoop dat gematigde groepen die voldeden aan de drie Nederlandse criteria ... om dan in 2015 met een programma starten: hoe haal je het in je hoofd?* Ook schreef hij dat Nederland al lang had kunnen en dus móeten weten dat de ontvangers van Nederlandse steun zoals Jabhat al-Shamiya al vanaf 2014 publiekelijk gevangenen executeerde en sharia-rechtbanken runde omdat dit op dat moment al lang en breed werd gerapporteerd door onder andere Amnesty International.[172] De groep die de meeste Nederlandse goederen ontving met de naam 'Storm van het noorden' ('Asifat al-Shamal') werd zelfs *in verband gebracht met ernstige mensenrechtenschendingen, waaronder het uitvoeren van standrechtelijke executies in het openbaar, sharia-bestraffing, mishandelingen, ontvoering, opsluiting en ook de verkrachting van een Koerdische vrouw.* Ze hadden dat bovenal moeten weten omdat de zogenaamde 'donorlanden' regelmatig op de hoogte werden gehouden van die informatie. (Ondanks dat alles werd in 2017(!) de Tweede Kamer nog medegedeeld dat de NLA werd voortgezet omdat de -niet bestaande- 'gematigde groepen' zich mede door deze steun zogenaamd konden handhaven.)

Ook bij de verstrekte pick-up trucks zijn nog wel wat kanttekeningen te plaatsen. Achter op de laadbak van de *non-lethal* terreinwagens werden namelijk zware machinegeweren geschroefd die werden gebruikt in de gewapende strijd (je verwacht het niet). Op tientallen video's waren de rebellen al schietend op hun voertuigen te zien. Ondanks het feit dat de overheid bleef ontkennen dat ze wisten dat dit met hún hulp gebeurde, hebben ze dit al sinds 2016 geweten. Dat weten we vanwege een rapport waarin dat feilloos werd beschreven.[173] Geenstijl: *de rebellen vertellen aan Nieuwsuur en Trouw dat zij erg tevreden zijn met de Nederlandse hulp en dat zij al de door Nederland gekregen goederen inzetten in de gewapende strijd ... (Denkt u daar maar eens over na bij het bekijken van uw volgende belastingaanslag.)* Als klap op de vuurpijl bleek ook nog eens dat de regels om die voertuigen in Syrië te krijgen opzettelijk door de overheid waren geschonden. Omdat het verboden is om grote hoeveelheden voertuigen naar een oorlogsgebied te sturen, was het plan om kleine bestellingen bij verschillende dealers te plaatsen: *small orders from multiple dealerships will be used to counteract restrictions on exports to Syria.*[174] Door al de inspanningen van onze overheid konden de jihadi's met die betrouwbare pick-up trucks heerlijk efficiënt van bloedbad naar bloedbad rijden.

Of onze politici nu hebben gelogen of dat ze zich totaal incapabel hebben bewezen: ze hebben opnieuw de schijn tegen. Als ze zich van geen kwaad bewust waren, zou het immers niet logisch zijn om alle WOB-verzoeken te weigeren of grotendeels zwartgelakt te overhandigen. Trouw schreef: *geen enkele van de acht Wob-verzoeken is gehonoreerd, of binnen de wettelijke termijn beantwoord.* Of zoals Geenstijl treffend verwoordde: *toen er eenmaal vragen begonnen te rijzen ... begon het inmiddels welbekende ontkennen, afdekken en geheim verklaren. En het zogenaamde NLA-programma werd plots staatsgeheim verklaard.*[175] Dan lijkt het ineens een stuk minder toevallig en onschuldig dat ook Nederland ondanks alle informatie en waarschuwingen die ze kregen jarenlang de anti Assad-terroristen sponsorden.[176] (Opvallend detail: Rutte zou volgens Nieuwsuur eind 2020 een extern onafhankelijk onderzoek naar de kwestie bovendien proberen tegen te houden. Iets dat hij zich vervolgens weer niet kon herinneren.[177])

The justice they deserve

De Syrische 'burgeroorlog' was een illegale proxy-oorlog waarbij meerdere landen hun echte kleur hebben laten zien: ze zouden jarenlang meerdere internationale wetten overtreden door

wapens, drugs en terroristen naar het land te sturen. Het was dan ook geen oorlog tussen Assad en zijn volk, maar een oorlog van Assad met zijn volk tegen de buitenlandse huurmoordenaars van IS. Die groep is niet alleen voor het geopolitieke karretje gespannen toen dat zo uitkwam, maar heeft zelfs willens en wetens de ruimte gekregen met het specifieke doel om chaos, dood en verderf te zaaien. De Nazi's van onze tijd die structureel onmetelijke gruweldaden tegen de onschuldige burgerbevolking aanrichtten, waren niet het resultaat van het onvermogen om op te treden van de VS maar het resultaat van bewust Amerikaans beleid. Niet een opportunistische handeling voor regime change, maar een kwaadaardig plan. Was dat de reden dat de 'zeven uit vijf memo' stelde dat het plan om het Midden-Oosten te hervormen moest beginnen met een aanval op Irak? (*The war to reshape the Middle East had to begin with the assault on Iraq.*) De club jihadisten is eerst gebruikt in een poging om Assad te verwijderen, en daarna vervolgens als excuus opgevoerd door de Amerikanen om met een leger Syrië binnen te trekken om 'ertegen te vechten'. Het maakt de uitspraak van Obama: *there is no room for accommodating an apocalyptic cult like ISIL*, met de kennis van nu misselijkmakend. Dat is namelijk precies wat ze wel hebben gedaan. Washington heeft jarenlang 'net alsof' gedaan in Syrië, totdat Poetin door hun bluf heen keek en daadwerkelijk terroristen begon te bombarderen.

Als Poetin het wist, hadden wij het dan misschien ook niet moeten weten? Met de kennis van nu moeten we toegeven dat de waarheid al die tijd voor het oprapen heeft gelegen: de toespraak die Poetin in 2015 op de algemene vergadering van de VN gaf, was verrassend treffend. Hij zei vrij vertaald onder andere: *tienduizenden militairen vechten onder de vlag van de zogenaamde Islamitische staat. Waaronder een heleboel Iraakse soldaten die na de invasie in Irak op straat waren gegooid. Vele anderen komen uit Libië, een land dat is vernietigd doordat resolutie 1973 met voeten is getreden. Daarbij komen ook nog eens zogenaamde 'gematigde' rebellen die door westerse landen worden gesteund.*[178] Poetins sneer naar de Westerse coalitie en SA, Israël en Turkije was duidelijk: *IS kwam niet zomaar ergens vandaan. Het was gevormd als een middel om onwenselijke regimes te verwijderen. In het licht van deze kennis zou het hypocriet en onverantwoordelijk zijn om internationaal terrorisme te veroordelen terwijl we de financiering daarvan, inclusief de illegale handel in olie en wapens door de vingers zien. Iedere vorm van het spelen van spelletjes met terroristen, laat staan om ze te bewapenen is levensgevaarlijk. Dit geldt andermaal omdat de jihadisten van IS hun thuisland in verscheidene westerse landen hebben. We kunnen het niet toestaan om deze criminelen terug in onze samenleving te laten nu ze eenmaal bloed hebben geproefd. We denken dan ook dat het een enorme fout is om te weigeren om met de Syrische overheid samen te werken wiens dappere leger op dagelijkse basis een op een tegenover IS staat. We moeten erkennen dat niemand behalve Assad en de Koerden daadwerkelijk optreden tegen IS en andere terreurgroepen in Syrië.* Het verklaart andermaal de enorme Russia-gate rellen om te proberen om de Russische leider te demoniseren en zo in diskrediet te brengen zodat niemand zijn rake woorden op waarde zou schatten.

Hoewel de Syrische staat misschien niet optimaal functioneerde, heeft de westerse proxy-oorlog onvoorstelbaar meer schade aan het Syrische volk, het land, zijn historische gebouwen, culturele schatten en de infrastructuur aangericht dan Assad ooit had kunnen doen. Naar schatting tien miljoen mensen zijn van hun plek verdreven, tussen een kwart en een half miljoen mensen zijn vermoord. Dat bloed zit ook aan onze handen. Miljoenen mannen, vrouwen en kinderen zijn voor de rest van hun leven getraumatiseerd: levens die voor altijd uiteen zijn

gereten. Wat moeten die arme moeders, vaders, broers zussen, opa's en oma's nu? Zij leven dankzij 'ons' in een afschuwelijke wereld. Zelfs toen de oorlog officieel voorbij was, was de ellende dat namelijk nog zeker niet. Unicef verklaarde in 2018 nog dat zeven op de tien Syriërs onder de armoedegrens leefden en maar liefst 1,3 miljoen Syrische kinderen(!) behoefte hadden aan basisvoorzieningen met de achtste oorlogswinter voor de deur: *ze leven in kapotgeschoten gebouwen, hebben geen toegang tot medische zorg en hebben geen kleding om de komende winter door te komen.*[179] Volgens de VN-kinderrechtenorganisatie waren 8,1 miljoen Syrische kinderen afhankelijk van noodhulp. Een rapport van de VN uit 2021 stelde bovendien dat zestig procent van de bevolking bijna verhongerde omdat ze zich geen gewone maaltijd konden veroorloven: dat zijn 12,4 miljoen mensen![180] Dat is toch om te janken?! Obama voorspelde al in 2011 dat het even zou duren voor het Syrische volk gerechtigheid zou krijgen: *we recognize that it will take time for the Syrian people to achieve the justice they deserve.* Zou hij dit hebben bedoeld? Het waren de enige ware woorden die hij zou spreken.

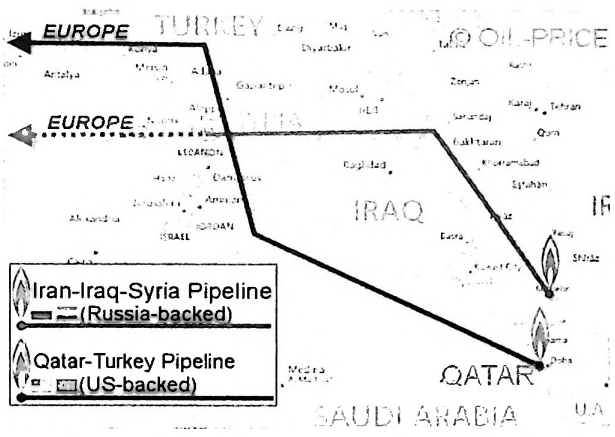
Dan rest ons nu alleen nog het antwoord op de vraag: waarom? Waarom wilden de Amerikanen de rebellen die plunderend, kidnappend, moordend en verkrachtend door het land trokken, zien winnen ondanks de overduidelijke catastrofale consequenties die dat voor de Syrische burgers met zich mee zou brengen?[181] We zetten even kort de belangen op een rij en kijken welke prijzen er te verdelen vielen.

Het al-Assad leiderschap was al decennialang een sta-in-de weg van westerse belangen. De Syrische familie had al tientallen jaren een diplomatieke, strategische en politieke band met Rusland en Iran: twee van de grootste opponenten van de Amerikaanse dominantie. Een regime change had de macht van die beide landen ernstig ingeperkt en in plaats daarvan een voor het Westen gunstige leider in Syrië kunnen brengen. Die kon dan meteen aan de slag om de gewenste olie en gaspijpleiding te installeren: een belangrijk tweede punt.

Syrië heeft namelijk niet alleen olie en gas in zijn grond, maar er waren voor het uitbreken van de oorlog ook veel partijen die hun eigen gas en olie over het Syrische grondgebied naar het Westen wilden vervoeren. De twee belangrijke concurrenten waren Qatar en Iran. De twee hebben samen aanspraak op het grootste gasveld ter wereld dat onder de Perzische Golf ligt. Iran bezit ongeveer een derde en Qatar de andere twee derde. Qatar kan er echter niet heel veel mee doen, omdat ze tot op heden afhankelijk zijn van schepen om het gas te vervoeren. (We weten inmiddels dat dat geen kosteneffectief beleid is.) Er was ze daarom veel aan gelegen om een pijpleiding naar Europa te krijgen. Ze wilden die leiding door Syrië heen trekken om het uiteindelijk via Turkije in Europa aan te laten komen. Dit plan werd uiteraard gesteund door de westerse coalitie: het gasveld in Qatar is namelijk zo enorm dat de nieuwe pijpleiding Europa voor de komende honderd jaar van gas zou kunnen voorzien.

We weten bovendien dat afhankelijk zijn voor je energie een serieuze aangelegen is in de geopolitieke schaakwereld: deze nieuwe pijpleiding naar het westen zou de toenmalige Russische machtspositie als voornaamste gasleverancier van Europa definitief doorbreken. Dat was precies de reden dat Assad in 2009 weigerde om daarvoor te tekenen: hij wilde de geopolitieke positie van zijn bondgenoot niet ondermijnen. (Volgens via Wikileaks uitgelekte documenten begonnen de geheime diensten kort hierop de 'rebellen' te financieren.[182]) In plaats daarvan ging hij in 2012 akkoord met de concurrerende pijpleiding van zijn Iraanse bondgenoot

die via Irak, Syrië en Libanon de Middellandse zee moest bereiken.[183] Deze pijpleiding variant stond gepland om, als er geen oorlog was uitgebroken, in 2016 te worden opgeleverd.

Dit was dan ook de voornaamste reden dat Turkije de regime change operatie in Syrië eerst steunde: zij zouden hun doorvoerinkomsten missen als niet Qatar, maar Iran zijn zin kreeg. Bijkomend voordeel was het feit dat een nieuw Syrisch leiderschap de voor de Turken enorm belangrijke 'Koerdische kwestie' voor Turkije kon oplossen door ze het land uit te trappen. (Waar de Turken in oktober 2019 alsnog zelf de wapens voor oppakten en zonder oorlogsverklaring Noord-Syrië in trokken.)

Naast al deze indirecte voordeeltjes voor de Amerikaanse geopolitieke machtsbalans had Washington zelf ook nog een snoepzakje uitgezocht die ze na het feestje mee naar huis konden nemen: de Syrische staatsmedia SANA rapporteerde dat de Amerikanen vijftig ton aan door IS geplunderd goud ter waarde van meer dan 2000 miljoen dollar uit Deir el-Zour tot hun beschikking hadden gekregen in ruil voor een vrije doorgang van IS.[184] Volgens ooggetuigen zouden de IS'ers zelfs hoogstpersoonlijk aanwezig zijn geweest om het verstopte roofgoed aan te wijzen. (De Turkse krant Daily Sabah bevestigde dat volgens lokale bronnen het goud via legerhelikopters uit het gebied was weggehaald.[185])

Hoewel gasleidingen en gouden bergen mensen kunnen bewegen, is het niet een heel overtuigend of bevredigende uitleg voor de oorlog in Syrië. Zou er echt zoveel jaar zoveel middelen zijn ingezet en zoveel ellende zijn veroorzaakt, alleen maar om een concurrerende gasleiding aan te kunnen leggen? Het lijkt behoorlijk onaannemelijk. Daarnaast kon iedereen voorzien dat een regime change operatie in Syrië zonder een grootschalige invasie en met alleen maar jihadistische proxy's nooit succesvol zou kunnen zijn (die les had men al geleerd in Libië): aangezien bij voorbaat duidelijk was dat Assad voor steun bij Iran en Rusland zou kunnen aankloppen. Überhaupt is dan ook de vraag wat het Amerikaanse *follow-up* plan was. Zelfs wanneer het wel was gelukt om Assad van zijn troon te stoten, zou het land vol jihadisten in een totale chaos en een 'echte' burgeroorlog gestort worden: net zoals daarvoor in Libië was gebeurd. Assad was immers de enige stabiele factor. Het voorspelbare eindresultaat van de 'burgeroorlog' zou linksom of rechtsom dan ook zijn dat het land door dood, destructie en chaos verzwolgen zou worden. Ook pater Van der Lugt begreep dit en voorspelde: *[zonder Assad] komt er waarschijnlijk een ware burgeroorlog die kan uitlopen op een wereldoorlog in deze streek. En dat allemaal om een 'Nieuw Midden-Oosten', het troetelkind van de buitenstaanders.* Waarom zou men zoveel jaar vasthouden aan een regime change operatie wanneer dat de enige uitkomst kon zijn? Wat is het nieuwe Midden-Oosten, wie zijn deze buitenstaanders en waarom zijn ze gebaat bij chaos? Het is een vraag met een ontzettend belangrijk antwoord. Om die te kunnen beantwoorden, is het tijd om de laatste speler die tot nu toe ongenoemd is gebleven aan je te introduceren. Het laatste puzzelstukje in de regio die alles aan elkaar koppelt: *'the 51st state'.*

15 | Israël, *The 51st State*

Amerika heeft geen bondgenoten nodig, maar toch hebben ze een beste vriend. Een land dat sinds zijn oprichting bovendien een zeer grote invloed op het Amerikaanse buitenlandse beleid, inclusief dat uit onze 21e eeuw heeft gehad. Nee, we hebben het niet over buurland Canada of Mexico, het gaat om een stuk grond aan de andere kant van de wereld ter grootte van de helft van het piepkleine Nederland: Israël.

We weten inmiddels dat de neocons in onze eeuw voor grote problemen in de wereld zorgen. Tot op heden hebben we ze vooral als de juich-kippen van het MIC gezien die ieder excuus aangrijpen om bommen te gooien en regimes omver te trekken. Maar de neocons hebben een dubbele agenda en er is een belangrijke dimensie aan hun DNA toe te voegen: de vereenzelviging met de staat Israël en de overtuiging dat er alles aan moet worden gedaan om dat land te verdedigen. Het buitenlandse beleid van de neoconservatieven in het Midden-Oosten is dan ook voornamelijk op Israëlische ideologie gestoeld. O ja? Wie zegt dat dan? Andrew Cockburn pende in zijn boek 'Rumsfeld' uit 2007 (over een belangrijke speler in het neoconservatieve netwerk Donald Rumsfeld) de volgende anekdote neer. George W. Bush vroeg zijn vader en voormalig president George H.W. Bush om neoconservatisme te omschrijven: *what's a neocon*? Waarop zijn vader zei: *well, I'll give it to you in one word: Israel.* Dit wordt bevestigd in bijvoorbeeld The Forward, het oudste joods-Amerikaanse weekblad. Dat scheef in 2006 dat joden een onweersproken claim op de beweging hebben: *if there is an intellectual movement in America to whose invention jews can lay sole claim, neoconservatism is it.* Nu mag neoconservatisme dan een voornamelijk joodse beweging zijn: lang niet iedere neocon is joods. Ook katholieken en christenen hebben belangrijke rollen gehad in de opkomst en macht van de beweging. De groep laat zich sowieso moeilijk definiëren: hoewel het grote merendeel bijvoorbeeld Republikeins is, moeten ook daar uitzonderingen worden gemaakt. Hillary Clinton is een voorbeeld van een Democratische ras-neocon.

De verdediging van Israël is van meet af aan een van de belangrijkste pilaren van het neoconservatieve wereldbeeld geweest. Neocons zijn in de eerste plaats loyaal aan Israël en voeren zo veel mogelijk Tel Aviv's wensen uit. Wilkerson benoemde deze dubbele loyaliteit van de neocons in 2011: *[they are] card-carrying members of the Likud party.* 'Actieve leden van de extreem nationalistische en grootste partij in Israël, Likud'. *Insert the name of any other country into the formula, and any member of Congress for their behaviour would be accused of treason.* 'Hoewel het stellen van andermans belangen voor die van je eigen land feitelijk landverraad is, heet dat in Washington niet zo wanneer dat ten gunste van Israël is'.

Hoe krijgen ze dat voor elkaar? Het huichelen voor een ander wordt door de neocons verdedigd door te zeggen dat de belangen en de identiteit van de beide landen enorm overeenkomen: omdat die zogenaamd identiek zijn, is hun steun naar eigen zeggen niet gek. Hillary Clinton schudde voor het jaarlijkse AIPAC-congres in 2008 bijvoorbeeld een aantal van deze klassieke neoconservatieve oneliners uit haar mouw waar het toehorende publiek van smulde: *the United States stands with Israel now and forever. We have shared interests ... shared ideals ... common values. I have a bedrock commitment to Israel's security. Our two nations are fighting a shared threat against Islamic extremism.* Een onveranderlijke toezegging

om Israël voor altijd te zullen verdedigen. Wat vindt militair strateeg Wilkerson van het argument dat twee landen op twee verschillende plekken op de wereld precies dezelfde belangen hebben? *As a strategist I would respond bullshit. No two countries in history ever had coincidental national interests all the time. No way.* Onmogelijk dus.

Hoe verkopen ze die steun dan aan de Amerikanen? Wat is het veronderstelde voordeel voor Washington? De neocons verwijzen naar Israël als een onzinkbaar vliegdekschip op een geostrategische A-locatie. Het heeft een voordeur naar Afrika, de achterdeur naar Azië en een schuifdeur naar Europa. Israël ziet zichzelf bovendien net als de VS ook als moreel/ethisch buitengewoon: als een stipje 'westerse waarden en democratie' in een door Arabieren en terroristen omgeven zee van ellende. Dat is waar de bloedbroeders elkaar vinden. Ook het feit dat het ontstaan van de onafhankelijke staat mogelijk is gemaakt door de verschrikkelijke nalatenschap van de holocaust (en de schuldgevoelens die er in de Westerse wereld uit voortvloeiden), is van belang: het geloof in hun eigen rechtschapenheid geeft de Verenigde Staten de morele verantwoordelijkheid om de veiligheid van het Bijbelse land Israël te garanderen.

Toch kunnen de Amerikanen nooit écht de 'militaire voordelen' gebruiken omdat geen enkel land in het Midden-Oosten een gecombineerde aanval met en vanuit Israël zou tolereren. Die vinden het al moeilijk genoeg om te moeten slikken dat Israël zo enorm wordt voorgetrokken in het Palestijns-Israëlische conflict. De huidige Britse koning Charles schreef na een bezoek aan het Midden-Oosten bijvoorbeeld ooit een brief waarin hij dat bevestigde. Hij zei dat hij de afgunst van de Arabische landen tot zijn eigen verbazing begreep omdat hij nooit had beseft dat zij Israël als een Amerikaanse kolonie zagen: *[I] never realized they see it as a US colony.*[1] De bevooroordeelde rol die Amerika speelt als Israëls advocaat ongeacht welke ongein ze uitvreten, wekt een enorm sterk anti-Amerikaans en anti-Israëlisch sentiment in het Midden-Oosten op. Generaal Petraeus stelde dan ook dat de eigen Amerikaanse militaire operaties in de omringende landen extra moeilijk werden gemaakt omdat Washington zo overduidelijk de kant van Israël kiest. Dat was ook de reden dat het popelende Tel Aviv door Bush verplicht aan de kant werd gehouden tijdens de Irakoorlog om de coalitie van Arabische landen niet tegen de borst te stoten. Israël is militair gezien wat dat betreft dan ook eerder een strategische handrem dan van toegevoegde waarde.

A stranglehold on Congress

Met alleen een setje neocons in je zak kun je wel hier en daar beleid bijschaven, maar geen beleid eigenzinnig doorvoeren. Toch heeft Israël een ontzettend grote invloed op de Amerikaanse buitenlandse politiek, en een dikke vinger in de congressionele pap. Het hoofd van de Amerikaanse marine en voorzitter van de Joint Chiefs of Staff (een van de hoogste militaire adviesorganen) Admiraal Thomas Moorer zei bijvoorbeeld: *no American President can stand up to Israel. Israel gets what it wants no matter what the consequences are for America.* 'Geen president kan tegen de macht van Israël op. Wat zij willen, krijgen ze: ongeacht de consequenties voor de Verenigde Staten'. De realiteit is dan ook dat niemand het intussen überhaupt nog probeert. Integendeel: bij iedere verkiezing steken aanstaande presidenten elkaar de loef af met wie de grootste steun voor Israël zal zijn en wie het meeste zal geven. Toen Hillary presidentskandidaat was, beloofde ze in lijn met de wensen van Tel Aviv het Syrië-

appeltje bijvoorbeeld wel eventjes te zullen schillen door een no-fly zone af te kondigen.[2] (Als je wilt weten wat dat precies betekent, kun je kijken naar Libië dat onder haar toezien en aansturen is verkracht.) Trump claimde op zijn beurt tegen alle internationale consensus in te willen gaan door Jeruzalem als onverdeelde hoofdstad van Israël te erkennen. Het officiële beleid van de VS stelt dan ook dat Washingtons grootste belang in het Midden-Oosten het voortbestaan van Israël is: *the survival of the state of Israel is a paramount goal of U.S. Middle East policy.*[3] Maar wacht even: het grootste belang in heel het Midden-Oosten?! Hoe kan een klein land als Israël zo'n sterke invloed uitoefenen op het Amerikaanse beleid? Het antwoord is opnieuw (voornamelijk) via de lobby.

Dit wordt ondersteund door een enorm diepgravend en inmiddels beroemd onderzoek uit 2006 getiteld 'the Israel Lobby and U.S. Foreign Policy' van John Joseph Mearsheimer en Stephen Walt[4] (waarop een deel van de informatie uit dit hoofdstuk is gebaseerd). Mearsheimer is hoogleraar aan de University of Chicago: een gerenommeerde Amerikaanse politicoloog, gespecialiseerd in internationale betrekkingen en in die hoedanigheid een van de vaste auteurs voor het vooraanstaande blad 'Foreign Affairs'. Mearsheimer bevestigde op een congres in 2017: *what explains the special relationship if there is no strategic of moral imperative and if most Americans do not favour it? Our answer of course is the lobby.*[5] In het rapport dat het lezen in zijn geheel waard is, concluderen zij dat er inderdaad een machtige groep is die als hoofddoel heeft om het Amerikaanse buitenlandse beleid in het voordeel van Israël om te buigen. *Inside the United States there is a powerful interest group that is deeply committed to shaping American foreign policy in ways that work to the benefit of Israel.* Ze waren ook stellig in hun opvatting dat die doelen niet in het Amerikaans eigenbelang waren. *The policies that the United States end ups pursuing in the Middle East because of the lobby's force in the decision-making process, are not in the American national interest.*

De Israëlische lobby is de enige verklaring voor deze 'speciale relatie': waarom een beleid waar geen voordeel voor de Amerikanen uit te halen valt en wat de meesten niet willen toch ieder jaar wordt nagestreefd. Het land wordt om die reden dan ook wel Amerika's 51e staat of: *the 51st state* genoemd. Hoewel de Britten verantwoordelijk zijn voor de stichting van het staatje, vroeg zelfs Prince Charles zich na zijn bezoek aan het Midden-Oosten in 1986 hardop af of er ooit een Amerikaanse president zou komen die het lef zou hebben om de joodse lobby aan te pakken: *surely some US president has to have the courage to stand up and take on the jewish lobby in the US? I must be naive, I suppose!*[6]

Maar hoe krijgen ze dat voor elkaar? De macht en het succes van de Israëlische lobby rust op verschillende pijlers waaronder zijn enorme reikwijdte, fanatisme en organisatie. Het grootste, bekendste en machtigste onderdeel van de Israëlische lobby in zijn geheel heet de 'American Israël Public Affairs Committee' (AIPAC). AIPAC heeft als doel om Amerikaanse congresleden linksom of rechtsom Israëlische, in plaats van Amerikaanse belangen na te laten streven. Ze krijgen van meer dan driehonderd goede doelen genaamd Israël Affinity Organizations (IAO's) jaarlijks zo'n 3,5 miljard dollar binnen. Met dat geld kun je een heleboel invloed kopen en het vuurtje onder de voeten van een heleboel politici opstoken: het effect is dan ook niet gering. Zo noemde een lid van Obama's regering AIPAC *the eight hundred-pound gorilla in the room* waarvoor ze moesten vrezen als het niet lukte om het door hun gewenste beleid door te voeren.[7] (In dit specifieke geval een aanval van Washington op Assad om Obama's *red line* te honoreren.) Voormalig senator Ernest Hollings zei zelfs dat er geen keuze

was: *you can't have an Israeli policy other than what AIPAC gives you around here.* Het plaatst de machtsverhoudingen duidelijk in perspectief: Israël heeft Washington in de tang. Mearsheimer spreekt zelf liever van een Israëlische wurggreep op het Amerikaanse Congres: *AIPAC, a de facto agent for a foreign government, has a stranglehold on Congress.* (Voor wie er meer over wil weten, is de Tegenlicht documentaire: 'De Israël Lobby' waarin Mearsheimer en Walt de rode draad vormen een uitstekend begin.[8] [9])

Voor het geval je nog steeds niet overtuigd bent van de macht van de Israëlische lobby is het misschien verstandig om Israëlische hoogwaardigheidsbeklederes aan het woord te laten. Ariel Sharon die van 2001 tot 2006 premier van het land was, zei volgens de Israëlische radiozender Kol Ysraël op 3 oktober 2001 tegen zijn minister van Buitenlandse Zaken: *we, the jewish people control America, and the Americans know it.*[10] Oei dat is een gedurfde uitspraak. Was het misschien een eenmalige uitspatting? Een tijdelijke bluf? Benjamin Netanyahu (voortaan Bibi) die vanaf maart 2009 tot midden 2021 en sinds 2023 opnieuw aan de macht is in Israël zei onder andere: *I know what America is, America is a thing you can move very easily, move it in the right direction. They won't get in your way.*[11] 'Je kunt Amerika zeer eenvoudig bijsturen in de naar jou gewenste richting zodat ze je niet in de weg zitten'. Helder.

De Israëlische wurggreep uit zich op allerlei fronten. Het zal je bijvoorbeeld niet verbazen dat Washington blinde steun aan Israël geeft in het geval van een gewapend conflict, en steevast hun kant kiest wanneer er over vrede onderhandeld moet worden. Hetzelfde geldt voor de diplomatieke steun aan Tel Aviv. Sinds 1982 heeft Washington al meer dan dertig keer een veto uitgesproken in de VN-Veiligheidsraad over resoluties die kritiek leverden op Israël.[12] Is dat dan veel? Jazeker: dat zijn er meer dan het totaal aan veto's van alle andere leden van de Veiligheidsraad. Dat is bovendien niet de enige manier hoe de hand boven het hoofd van de 51e staat wordt gehouden. Zo kunnen Amerikaanse bedrijven en personen straffen en boetes krijgen voor het boycotten van Israëlische goederen.

Ook op het gebied van financiën hebben ze het goed voor elkaar. Ondanks het feit dat Israël een rijk land is met een vergelijkbaar inkomen per persoon als dat van Spanje, Italië of Zuid-Korea ontvangen ze nog altijd enorme bakken met geld vanuit Washington. Tussen 1976 en 2004 kreeg Israël zelfs de meeste Amerikaanse 'steun-dollars' van iedereen. De Amerikanen hebben door de jaren heen meer dan 250.000 miljoen dollar aan hulppakketten gegeven: vele malen meer dan aan ieder ander land.[13] De hulp die Israël krijgt/afdwingt in Washington is ongeveer een vijfde van het totale Amerikaanse budget voor buitenlandse hulp. Washington maakt ieder jaar dus meer dan genoeg geld naar Israël over zodat ze daar vervolgens weer invloed mee in de Amerikaanse hoofdstad kunnen kopen (om weer meer geld over te laten maken). De grootste supermacht in de wereld wordt onder de duim gehouden door een minuscuul land dat voor zijn voortbestaan afhankelijk is van de gastheer waar het op parasiteert. (Dat is de realiteit van de 'speciale relatie' waar de neocons en de Israëli's altijd over spreken.) Met dat geld worden vervolgens natuurlijk weer bootladingen aan Amerikaanse wapens gekocht wat weer prachtig in het straatje van het MIC past. Je gelooft je oren niet: Israël krijgt tien miljoen dollar aan militaire steun per dag(!) en heeft als enige in de regio beschikking over Amerika's nieuwste wapensystemen. Bovendien hebben ze toegang tot *intelligence* die zelfs NAVO-leden niet mogen zien, en hoewel ze dat officieel ontkennen, hebben ze zonder al te veel gezeur van Washington 'stiekem' meer dan tweehonderd kernwapens mogen ontwikkelen. Hoewel Israël vaak als David in David en Goliath wordt afgebeeld, heeft het land

volgens een analyse van Business Insider inmiddels het machtigste leger in het Midden-Oosten: inclusief een luchtmacht met de nieuwste Amerikaanse straaljagers en zelfs onderzeeërs met een paar van die 'nukes' aan boord.[14]

Like an attack dog

De vraag die blijft hangen, is hoe ze dat precies voor elkaar krijgen. Wat doet AIPAC anders dan anderen en hoe kunnen ze Washington zo gemakkelijk bijsturen? Het grote succes van de organisatie is de alomvattende en brede aanpak: alle invalshoeken worden afgedekt en ze opereren op alle fronten nét een tandje beter, efficiënter en geniepiger dan hun collega-lobbyisten. We zullen de belangrijkste elementen van hun succes kort op een rij zetten.

We weten dat beleid in Washington vooral door denktanks wordt geformuleerd. Of die plannen haalbaar zijn, wordt vervolgens afgewogen door politici. Zij baseren zich voor hun mening daarover op hun stafleden die informatie over die beleidsplannen verzamelen, bundelen en aandragen: zonder die ondersteunende staf zouden congresleden onmogelijk tot een geïnformeerd besluit kunnen komen. *Staffers* zijn vaak jong, overbeladen en onderbetaald en hebben meerdere portfolio's onder hun hoede: variërend van Buitenlandse Zaken, tot Defensie, Klimaat, Integratie etc. Enorme thema's waar je in je eentje in korte tijd nooit alle informatie over kunt verzamelen om tot een afgewogen voorstel te kunnen komen. Dit is waar de lobbykantoren inhaken. Zij weten dat de ondersteunende staf een onwerkbare werklast heeft en bieden vervolgens hun diensten aan om te helpen om die pakketten met informatie samen te stellen: ze dragen beleidsvoorstellen inclusief *talking points* en achtergrondinformatie aan. Hier ligt een grote kracht van AIPAC. Ze staan achter de schermen in Washington bekend als een betrouwbare steun en toeverlaat: hun beleidsstukken zijn altijd goed leesbaar en worden op tijd aangeleverd. Die 'gratis' aangeleverde informatie dient uiteraard een doel en is ontzettend gekleurd. (Dat heeft belangrijke consequenties: het betekent inherent dat Amerikaanse politici een Israëlische kijk op de wereld en Israëls kant van het verhaal voorgeschoteld krijgen.)

Omdat iedere staffer in Washington zijn gedroomde volgende stap op de carrièreladder het liefst bij een dikbetaald lobbykantoor zet, weerhoudt ze dat echter van een kritische blik. Wie stelt er al te veel kritische vragen of geeft een weerwoord aan je toekomstige werkgever wanneer die de informatie, waar jij geen tijd voor hebt om het zelf uit te pluizen, gratis voor je verstrekt? (We weten allemaal hoe dat werkt. Als je baas een slechte grap maakt, geef je vaak alsnog even een glimlachje.) Als het op langere termijn je doel is om voor een lobbykantoor te werken, is het niet altijd meer je prioriteit om een eerlijk en afgewogen beleidsvoorstel voor je congreslid in te dienen. Die moet uiteindelijk zijn eigen afweging maar maken. (Opvallend detail: omdat AIPAC toegang tot de achterkamertjes heeft, is bovenstaande soms helemaal niet nodig. De voormalige directeur van AIPAC Morris Amitay zei dat er nu eenmaal veel mensen in Washington werken die toevallig joods waren en bereid waren om bepaalde thema's 'vanuit hun joodsheid' te bekijken. Omdat vele staffers allemaal beslissingsbevoegde mensen waren, hoefde je een heleboel niet eens via de senatoren te regelen: *these are all guys who are in a position to make the decision in these areas for those senators ... You can get an awful lot done just at the staff level.*[15] Superhandig natuurlijk. Totaal ondemocratisch, maar wel superhandig.)

Een andere manier om zeker te zijn van steun voor hun zaak is via een meer traditionele manier van lobbyen: door het geld slim in te zetten. Voormalig congreslid Cynthia McKinney

maakte openbaar dat ieder nieuw congreslid door AIPAC wordt benaderd met het verzoek om hun 'loyalty agreement' te ondertekenen. Dat werkt op een manier die ons inmiddels redelijk bekend is: congresleden worden gebeld door iemand die voorstelt om een fundraiser te organiseren om het geld voor hun politieke toekomst veilig te stellen. Die wordt vervolgens voorbereid maar niet gegeven voordat de *pledge* is ondertekend waarin men belooft om loyaal te zijn aan Israël en diens idealen na te streven. (Op die lijst staan onder andere een aantal voorwaarden waar je als congreslid voor moet strijden, en vooral stemmen. Een belangrijk speerpunt is bijvoorbeeld dat Jeruzalem de onverdeelde hoofdstad van Israël is: een bizarre voorwaarde om je politieke carrière in de VS voort te kunnen zetten omdat het 180 graden tegen de unanieme, zwaarbevochten internationale consensus indruist dat Jeruzalem gedeeld moet worden in een uiteindelijke 'oplossing' voor het Israëlisch-Palestijnse conflict.)

AIPAC is bovendien enorm goed georganiseerd: ze hebben een enorm leger aan mensen paraat om te controleren of hun 'investeringen' voldoende opleveren. Ze houden van ieder congreslid dat de *pledge* heeft getekend bij of ze wel de 'juiste' stem hebben uitgebracht. Congresleden waarschuwen elkaar dan ook om op te letten: *this is an AIPAC vote.* Als je afwijkt, krijg je dat later namelijk met zekerheid op je bordje terug. (Als AIPAC een conferentie houdt, zit tweederde van het Congres dan ook steevast braaf in de zaal.[16]) Dit is ook de reden dat wanneer Tel Aviv iets wil, het er doorgaans zowel in de Senaat als in het Congres unaniem door komt. Als je tegen Israël in gaat, zorgt AIPAC ervoor dat je niet wordt herkozen. In dat geval droogt het geld en de publieke steun snel op en kun je een herverkiezing vergeten omdat je directe politieke concurrent in dat geval ineens bakken met geld beschikbaar krijgt vanuit AIPAC. De invloedrijke pastoor van de lobbygroep Christians United for Israel John Hagee bevestigt: *if anyone comes against Israel ... we will do anything in our power to see that that was their last term in office.*[17] Er bestaat een lange lijst met namen van mensen die zwaar onder vuur kwamen te liggen wanneer ze kritisch waren over de Israëlische lobby in Washington. Een anoniem congreslid bevestigde: *to cross AIPAC would be the kiss of death, it's just not worth it.* Iedere Amerikaanse senator die ooit openlijk tegen de wil van Israël is ingegaan, werd niet her-verkozen. De Britse Labour minister die bijna vijftig jaar voor het Britse parlement had gewerkt, kende het klappen van de zweep. Hij verklaarde: *AIPAC can destroy any United States politician who makes the slightest criticism of Israel.*[18] Ter illustratie: omdat bovengenoemde McKinney weigerde om te tekenen, werd ze al snel van het pluche verstoten. Je kunt het haar hier zelf horen vertellen.[19] De Amerikaanse politicus Patrick Buchanan noemde het Congres om die reden zelfs Israëlisch bezet gebied: *Congress is Israeli-occupied territory.*[20] Een grappig verwoorde, maar verontrustende boodschap: het machtigste land ter wereld is gekaapt door en onderdanig aan de grillen van een andere natie.

Mearsheimer schrijft dat AIPAC er alles aan doet om kritiek te laten verstommen of debatten te voorkomen zodat de steun zo groot mogelijk blijft: *public critics of Israeli policy have become an endangered species in the foreign policy establishment ... Accordingly, pro-Israel organisations work hard to influence the institutions that do most to shape popular opinion.* Ze domineren het debat in de media, de vele denktanks en zelfs op de universiteiten. Ook daar is er een enorm apparaat dat meteen signaleert als er iemand zich tegen de Israëlische zienswijze uitspreekt. Over dat laatste kan Wilkerson meepraten. De gepensioneerde militair geeft in zijn 'tweede leven' les aan verscheidene universiteiten en had het lef om in een van zijn colleges de Mearsheimer-Walt studie te bespreken. Hij kreeg binnen 48 uur per mail een nieuwe studie

toegestuurd waarin dat onderzoek werd afgeserveerd en kreeg het vriendelijke verzoek om de daarin beschreven opvattingen voortaan in zijn colleges te gebruiken. In Wilkersons eigen woorden: *I had mentioned the Mearsheimer- Walt study once in a seminar at one of the universities where I teach. And within 48 hours I had an email from Alan Dershowitz [a Harvard professor who] protects the jewish lobby like an attack dog.* Hoe kon er binnen twee dagen een joodse lobbyist in zijn nek hijgen? Omdat er volgens Wilkerson op alle universiteiten van Amerika mensen rondlopen die alleen maar bezig zijn met het beperken van de discussie om het huidige wereldbeeld en de daarmee gediende belangen te beschermen.

Iedere vorm van invloed over Washington wordt nagestreefd en uitgebuit, inclusief spionage en afpersing via Israëls geheime dienst. De Mossad is een van de meest geduchte en gevreesde geheime diensten in de wereld die dan ook door niemand wordt vertrouwd. Onderzoek van het Amerikaanse leger (School of Advanced Military Studies: SAMS) noemde de Mossad in 2001 bijvoorbeeld: *[a] wildcard, ruthless and cunning.* 'Onvoorspelbaar, meedogenloos en sluw'. Het concludeerde dat het Israëlische leger een levensgevaarlijke *'five hundred-pound gorilla'* was die zich aan geen enkele wet of regel hield om hun missie te bereiken: *known to disregard international law to accomplish its mission.* In 2010 concludeerde ook de CIA dat de Mossad nog altijd het minste van alle bondgenoten bereid was om mee te werken met de VS en dat ze verreweg het meest actief waren in hun spionage van de VS. In 2012 maakte Associated Press bekend dat de CIA Israël om die reden nog altijd als het grootste *counterintelligence threat* in het hele Midden-Oosten zag.[21] Geen fijne bondgenoot dus.

Toch zijn er zelden officiële aanklachten tegen Tel Aviv over die spionage. Door het harde werk van de Mossad wordt Israëlisch wangedrag zelden afgestraft en geniet Israël een schijnbare immuniteit. Zo werd in de jaren zeventig, tachtig en 2005 onderzoek naar spionage door AIPAC abrupt door het Amerikaanse ministerie van Justitie afgekapt. Ook nadat een FBI-onderzoek keihard bewijs leverde van spionage, weigerde dat ministerie simpelweg om mensen te vervolgen. Een sappig voorbeeld van spionage dat werd ingezet voor eigen gewin deed zich voor tijdens het presidentschap van Bill Clinton. Toen de FBI onderzoek deed naar een Israëlische spion met de codenaam 'Mega' die tussen de neocons in de adviesteams van het Witte Huis zou zitten, werd dat onderzoek plotseling door Clinton afgekapt. De New York Post schreef dat Israël de toenmalige president had gechanteerd met opnames die ze van zijn seksgesprekken hadden gemaakt: *[recordings of] his steamy conversations with Monica Lewinksy.*[22] De veelzeggende titel luidde: 'Israel blackmailed Bill with Monica tapes; spy hunt ended after Mossad bugged prez sex chats'. (We beginnen de zelfverzekerde houding van de Israëlische premiers van het landje steeds beter te begrijpen.) De Mossad chanteert overigens niet alleen hooggeplaatste politici. Ex Mossad-officier Victor Ostrovsky beschrijft in zijn boek 'By way of deception' dat de geheime dienst daarbij wordt geholpen door talloze 'gewone mensen' die ze onder de duim hebben. Dit wereldwijde netwerk van honderdduizenden zogenaamde 'sayanim' (helpers/assistenten) opereren volledig onder de radar en fungeren daardoor als de ogen en oren van Tel Aviv.

The making of history

Naast de hulp van hun neoconservatieve vrienden op het politieke podium is inmiddels duidelijk dat de Israëlische lobby de koers van Washington achter de schermen bijstuurt om die

zo veel mogelijk op te lijnen met de wensen van Tel Aviv. Die wensen worden bepaald door de extreemrechtse nationalistische partij die de afgelopen decennia aan de macht was in Israël: de Likud-partij. Hoezo extreem? De voormalige Israëlische premier Ehub Barak waarschuwde zelf voor de beginselen van fascisme (*seeds of fascism*) die volgens hem aanwezig waren in de partij die volgens anderen Israëls meest extremistische regering uit zijn geschiedenis was. Wat wil deze extreemrechtse partij gevuld met hardliners precies bereiken? Wat promoten ze en wat is hun ideologie? Het beleid dat zij voeren, staat in het teken van zionisme. Nu wordt het spreken over of kritiek op zionisme vaak meteen geassocieerd met racisme en/of jodenhaat. (Had jij ook meteen een kriebel in je buik?) Wees gerust, zionisme is ooit begonnen als de nationale bevrijdingsbeweging van de joden: de droom om een eigen staat te hebben in het beloofde land Palestina. De naam verwijst naar Zion: een van de heuvels in Jeruzalem. Zionisme is dus niet meer dan het gedachtengoed dat sinds het einde van de negentiende eeuw tot stand is gekomen en sinds die tijd de stichting van de staat Israël heeft nagestreefd. Het is voor ons verhaal daarom belangrijk om de totstandkoming van Israël onder de loep te nemen om de spanningen en wrokken die eruit voortkomen die voor zoveel problemen in het Midden-Oosten zorgen, beter te kunnen begrijpen. Het biedt bovendien belangrijke context voor de oorlog die eind 2023 tussen Israël en Hamas zou uitbreken. (Bij die oorlog zelf zullen we in hoofdstuk zestien stilstaan.)

Bij velen heerst het misverstand dat Israël na de Tweede Wereldoorlog is gesticht ter compensatie van de gruwelen van de holocaust. Dat is echter niet het geval. De aanzet daartoe en de belofte daarvoor waren namelijk al veel eerder gedaan. (We hebben immers gelezen dat de zionisten hun beloofde land al aan het einde van de Eerste Wereldoorlog toegezegd hadden gekregen.) Zionisten probeerden al decennia om een eigen stuk grond in Palestina af te dwingen op basis van hun goddelijke overleveringen in de Thora. Zij waren van mening dat dat stuk land als 'hun' heilige grond was voorbestemd: het 'beloofde' land. Omdat het overnemen van grondgebied van een soeverein land op een Bijbelse basis geen kans van slagen maakte, werd het anders 'verkocht'. De vader van het zionisme Theodor Herzl zou zijn neoconservatieve nazaten waarschijnlijk trots maken: hij verdedigde zijn claim op Palestina rond 1880 namelijk door het een mooie Europese machtsbasis tegen al die Arabieren in het Midden-Oosten te noemen. (Hoewel er van een War on Terror toen uiteraard nog geen sprake was: toen zionisme ontstond, woonden er in Palestina voornamelijk moslims en christelijke Arabieren en wist het merendeel van de joodse wereldbevolking niet eens wat de ideologie inhield.)

Zionisten zagen in de turbulente tijden van de Eerste Wereldoorlog hun kans schoon om stappen te maken. Omdat de Britten in die periode als wereldleider met de koloniale scepter in het Midden-Oosten zwaaiden, werden die met succes benaderd. De toenmalig Britse minister van Buitenlands Zaken Balfour stuurde in november van dat jaar onderstaande brief waarin dat werd bevestigd. De brief was gericht aan Lord Rothschild omdat hij werd gezien als de leider van de joden in Groot-Brittannië (met de vraag of hij de boodschap wilde doorsturen naar de zionistische federatie).

Dear Lord Rothschild,

I have much pleasure in conveying to you on behalf of His Majesty's Government the following declaration of sympathy with jewish zionist aspirations, which has been submitted to and

approved by the Cabinet. His Majesty's Government view with favour the establishment in Palestine of a national home for the jewish people, and will use their best endeavours to facilitate the achievement of this object.

Let op: dit was in 1917. Ondanks het feit dat er in het land Palestina al duizenden jaren mensen leefden (en decennia voordat Hitler überhaupt aan de macht zou komen), deed Groot-Brittannië deze extreme belofte. Ze zouden er alles aan doen om een land waar zij de boel via kolonisatie domineerden aan een andere groep mensen te 'geven'. Hoewel de verklaring door het kabinet was ondertekend, bleek dan ook al gauw dat bijna niemand heil in het plan zag. Professor John Quigley zou later bijvoorbeeld aantonen dat de meeste Britse ambtenaren die Palestina in die tijd bestuurden van mening waren dat de Britse steun voor het zionisme alleen maar voor problemen zou zorgen: *leading to no good.*[23] Ook de meeste Britse diplomaten en experts uit het Midden-Oosten uit die tijd zoals Lord Curzon of Gertrude Bell waren kritisch over het plan vanwege het simpele feit dat Palestina al een bewoond gebied was en niet zomaar weggegeven kon worden. Zelfs Churchill moest achteraf aan zijn kabinet bekennen dat de plannen extreem impopulair waren bij iedereen behalve de zionisten: *the zionist policy is profoundly unpopular with all except the zionists.*[24]

Niemand anders had er om gevraagd, niemand anders zag er de voordelen van in en toch is het ze gelukt: zie hier de macht van de lobby. Door aan alle juiste touwtjes te trekken, wisten ze het onmogelijke af te dwingen: bestaansrecht van de Bijbelse staat Israël ten koste de bestaande staat Palestina. Dat is een beetje alsof de provincie Noord-Holland voortaan vanuit Leeuwarden zou worden bestuurd omdat de nakomelingen van 'Grutte Pier' dat in Den Haag zo hadden afgedongen. Nogal vergezocht. Ghandi noemde het om die reden zelfs een onmenselijk plan om Palestina schoon te vegen voor een groepje mensen dat hun territoriale claim maakte op basis van hun heilige boek. Dus hoe is het ze precies gelukt? Wanneer je begrijpt wie Lord Rotschild precies is en van welke familie hij deel uitmaakt, wordt alles snel duidelijk.

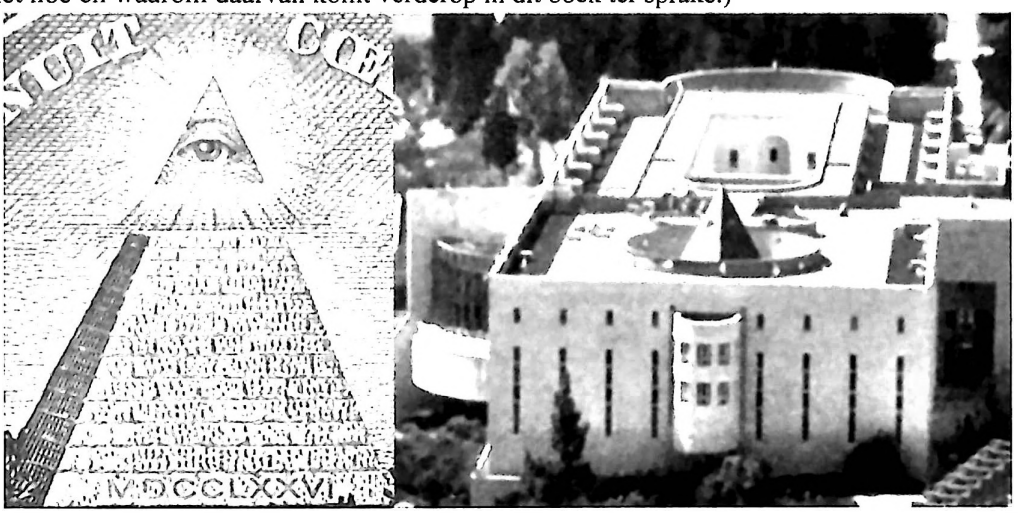
De Rothschilds zijn een internationale joodse bankiersfamilie van Duitse oorsprong (het wapen van de familie was een rood schild: *rotes schild* in het Duits). De stamvader van deze familie van bankiers heette Mayer Amschel de Rothschild. Hij zou van zijn familie een van de eerste multinationals in de wereld maken door zijn vijf zoons op te dragen om het ouderlijk nest te verlaten en elk in andere landen in de wereld te proberen om het bankwezen daar naar zich toe te trekken. Zoon Nathan Rotschild werd bijvoorbeeld naar Engeland gestuurd waar hij het voor elkaar kreeg om Groot-Brittannië te mogen financieren toen dat nog een wereldrijk was en onmetelijke bedragen nodig had voor het bouwen en onderhouden van dat rijk. De leningen om alles van oorlogsschepen tot kilometers spoorwegen te realiseren, werden door de Rothschilds verstrekt waardoor de familie in die periode in gelijke pas met London steenrijk werd. Die rijkdom zou de basis vormen voor de rest van hun eigen financiële wereldrijk. Met het geld dat ze verdienden, bouwden ze indrukwekkende buitenhuizen en kastelen vol luxe en weelde die niet onderdeden voor koninklijke paleizen. Ze zouden daardoor dan ook al snel 'kings of the jews' worden genoemd. Op de feestjes in deze panden waar elite van alle lagen en uit ieder land werden uitgenodigd, werden nieuwe deals beklonken. (Het belang om dicht tegen de politiek aan te schuren was duidelijk: zij bepaalden het binnen- en buitenlandse beleid waarbinnen hun multinational moest opereren.) Iedereen van enig aanzien of vermogen

waaronder Winston Churchill, koningin Victoria en de sjah van Perzië kwam bij de familie langs om zich in de rijkdom te laten onderdompelen, en uiteraard contracten te sluiten. De bankiersdynastie waaide vervolgens uit over heel Europa, kreeg nauwe banden met de elite over het hele continent en zou een van de belangrijkste en toch onzichtbare politieke spelers op het continent worden.

We kunnen dus stellen dat Lord Lionel Walter Rothschild niet zomaar iemand was en dat de brief niet toevallig aan hem was gericht. Hoewel de geschiedenis ons leert dat de lobby om de Balfour verklaring af te dwingen door Chaim Weizzmann werd gedaan (die later ook Israëls eerste president zou worden), werd hij achter de schermen dan ook door de Rothschilds aangestuurd. Zij waren het die hem in contact brachten met hun enorme netwerk van de ons-kent-ons in Groot-Brittannië: ze adviseerden hem hoe hij zich moest kleden, trainden hem hoe hij zich moest gedragen, zetten zijn ontmoetingen met de juiste mensen op en deden uiteraard een aantal financiële 'bijdragen' om dat proces te versoepelen. Alles zodat Chaim een succesvolle pitch kon doen om zo de zionistische droom dichter bij de realiteit te brengen. De huidige Lord Jacob Rothschild bevestigde in een interview in 2017 om het honderdjarige bestaan van de Balfour verklaring te vieren dat zijn familie Chaim had geleerd *[to] insert himself into British establishment life.* Het plan was volgens Jacob zo brutaal dat niemand had gedacht dat het ooit zou slagen. Hij noemt het *the most incredible piece of opportunism* en beschouwde het als het grootste succes en geluk voor de joden in 3000 jaar. Je kunt het de oude baas hier vanuit zijn gouden stoel in een adellijke kast van een huis zelf horen uitleggen.[25] Nu je weet dat het netwerk, de connecties, de nog uitstaande 'gunsten' en de onmetelijk diepe zakken van een van de rijkste en invloedrijkste bankiersfamilies die de wereld in zijn geschiedenis heeft gekend zijn schouders er onder heeft gezet, is het ineens een stuk minder onvoorstelbaar dat het zionistische project kon slagen. Chaim leek zich daar terdege van bewust te zijn en sprak ondanks alle weerstand dan ook vol vertrouwen uit dat het goed zou komen: *difficult things take a long time, the impossible takes a little longer.*

Om het onmogelijke gedaan te krijgen, zat de bankiersfamilie niet stil. Zodra de Balfour toezegging in kannen en kruiken was, begonnen ze alvast met de voorbereidingen voor hun nieuwe land. Zo kocht Baron Rothschild meer dan vijfhonderd vierkante kilometer aan land in Palestina waar alvast meer dan veertig joodse vestigingen werden gesticht. Het meeste van dat land werd volgens de website van de eigen familie aan Israël gedoneerd zodra de gedroomde status van het land officieel was.[26] (Fun fact: ter ere van dat feit heet een van de duurste straten in Tel Aviv nu nog altijd de Rotschild Boulevard.) Dat is bovendien niet de enige manier waarop de Rotschilds hun stempel op het land hebben gedrukt. Omdat de gloednieuwe Israëlische staat alleen maar 'Bijbelse historische roots' had die nogal moeilijk tastbaar waren op de eeuwenoude Palestijnse grond, besloot de familie om veel geld beschikbaar te stellen. Ze bouwden talloze infrastructurele projecten en statige panden zodat het land meer aanzien en legitimiteit zou krijgen waarmee het een grotere kans van slagen voor de toekomst zou hebben. De voormalig premier Shimon Peres zei daarover: *never has a family donated so much of its wealth to the making of history.* Vooral die laatste woorden mogen dus letterlijk genomen worden: het fabriceren van de geschiedenis. De meest noemenswaardige van deze panden zijn onder andere het door James A. de Rothschild betaalde, belangrijkste politieke gebouw: de Knesset. Het gebouw dat vergelijkbaar is met 'ons' Binnenhof staat recht tegenover het Israëlische hooggerechtshof dat op zijn beurt is gedoneerd door Dorothy de Rothschild.

Vooral dat laatste bouwwerk is interessant omdat de architectuur ervan een glimp van de in geheimen gehulde ultrarijke familie biedt. Het is té interessant om hier niet even bij stil te staan. Ze schonken het pand namelijk aan Tel Aviv op drie niet onderhandelbare voorwaarden: ze wilden zelf kiezen waar ze het gingen bouwen, mochten hun eigen architect gebruiken en niemand mocht ooit weten wat de bouw ervan had gekost. Kortom: ze wilden *carte blanche* en alles achter gesloten deuren. De reden daarvoor was sinds het gebouw er eenmaal stond redelijk gemakkelijk te bepalen: het was één groot eerbetoon aan occultisme en het vrijmetselaar-schap. Occul-watte? Occultisme betekent: 'kennis van het verborgene' waarbij de symboliek en de betekenis daarvan voor insiders kraakhelder, maar voor buitenstaanders onzichtbaar en dus onbegrijpelijk is: *in your face* maar niet te zien dus. De bankiersfamilie die tevens bij de vrijmetselaars behoort (Engels: mason, ook in populaire zin wel *illuminati* genoemd), is onder andere grootaandeelhouder van de centrale bank van Amerika wat onder andere wordt gesymboliseerd door de alom bekende piramide met daarop het 'alziend oog' op de *dollar bill*. (Het hoe en waarom daarvan komt verderop in dit boek ter sprake.)

Wanneer deze alinea ineens een vrij hoog 'WTF-gehalte' voor je heeft en als je behoefte hebt aan enige toelichting, verwijs ik je voor een uitgebreidere duiding met plezier naar de verschrikkelijk interessante analyse op Vigilant Citizen die je hier kunt vinden.[27] Wij volstaan voor nu met de opmerking dat de top van een piramide in het occultisme simpel gezegd voor datgene staat wat iedere vrijmetselaar nastreeft: verlichting/kennis (de 'hoogste', 'geheime' kennis met betrekking tot de zin van het leven). Daarom zit het oog in de top, en staat die los van 'ons': de rest van de onwetende bevolking die de basis van de piramide vormt. Het belang voor die symboliek is onder andere af te leiden aan het feit dat ze diezelfde piramide zowel op ieder één-dollarbiljet (foto links) als op het hoog gerechtsgebouw (foto rechts) hebben geplaatst: boven de bibliotheek, symbolisch voor waar de 'kennis' zich bevindt.

In het hierboven genoemde interview geeft Lord aan dat de loyaliteit naar Israël nu nog altijd geldt: *I have been completely committed to Israel since the early 1960's and I have been there every year since.* Het moet fijn zijn om zulke suikerooms in je hoek te hebben. Wat dat betreft komen de Palestijnen er extra bekaaid vanaf: het moge immers duidelijk zijn dat er in het zionistische Israël waar Lord het over heeft geen plaats voor de Palestijnen is. (Hoewel de oude telg uit de bankiersdynastie uitlegt hoe zijn familie nu nog altijd projecten sponsort om de

verschrikkelijke haat, nijd en strijd tussen Arabieren en joden te verminderen, doet hij dat zonder ook maar een gram trots in te leveren over het document dat daar de directe aanleiding voor was.)

Voordat hun eigen staat een feit was, moest er eerst nog wel flink gelobbyd worden want met de Balfour Declaration alleen waren de zionisten er nog niet. Londen had ze een thuisland in Palestina beloofd maar was vervolgens zijn eigen macht kwijt. Het zou daarom aan de nieuwe wereldleider zijn om dat thuisland van een droom tot een realiteit te maken, en dat was problematisch. Washington was in de jaren voor de Tweede Wereldoorlog namelijk altijd fel tegenstander van erkenning van de zionistische visie geweest vanwege de enorme opstand die er in de Arabische wereld was om de Palestijnen van hun land te trappen. Men was bang voor de enorme beschadiging die het voor de uitstraling van Washington zou hebben en de relaties met de andere landen in de regio. Zo werd er door de Chiefs of Staff van president Truman voorspeld dat Washington in dat geval in het Midden-Oosten geen vierkante meter méér onder hun invloed zou kunnen houden dan wat ze met hun militaire overmacht konden afdwingen. (Het zou een vooruitziende blik blijken.) Oud President Carter bevestigde dit toen hem in zijn memoires werd gevraagd of het Israëlbeleid de Amerikaanse veiligheidsbelangen schade had berokkend: *you bet it does: big time.* Duidelijk.

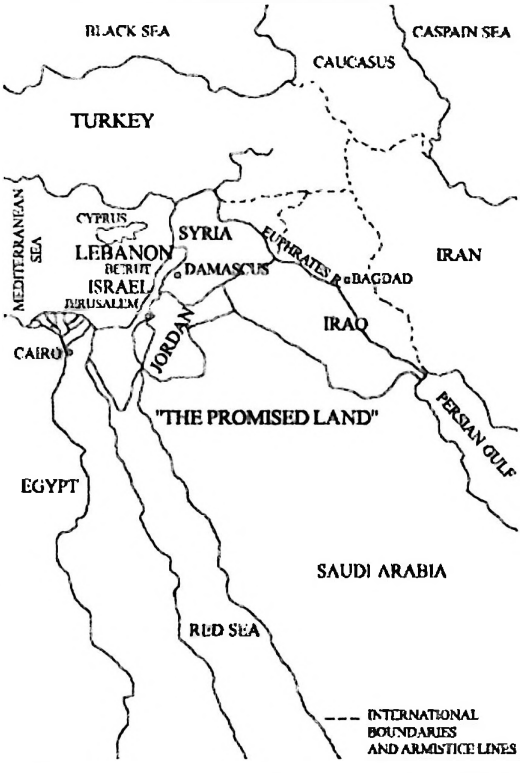
Na de gruwelen van de Tweede Wereldoorlog kwam hier verandering in: in de politieke hoofdstad begon men steeds meer te voelen voor een eigen land voor het joodse volk zodat ze niet zomaar opnieuw overal vervolgd en verjaagd konden worden. Hoewel de Amerikaanse bevolking nog altijd tegenstander was, wist de lobby dat momentum te gebruiken voor hun plannen. Toen Truman de staat Israël erkende, sprak hij dan ook de veelzeggende woorden: *I'm sorry gentlemen but I have to answer to hundreds of thousands who are anxious for the success of Zionism. I do not have hundreds of thousands of Arabs among my constituents.* De zionistische lobby was sterker dan de Arabische, en daarmee was de deal beklonken en het Palestijnse lot bezegeld. Washingtons erkenning was het laatste zetje in de rug dat de internationale gemeenschap nodig had om op basis van een 'moreel argument' een ander volk van zijn historische grond te verdrijven. In de decennia daarna zouden vele Amerikaanse presidenten worstelen met het beleid en de consequenties van de erkenning van Israël zoals dat door de Chiefs of Staff was voorspeld.

The question of armed force

De oplettende lezer heeft inmiddels vastgesteld dat de regering in Israël al decennia door het zionisme wordt geleid, maar dat de staat Israël al sinds de Tweede Wereldoorlog is gesticht. Project geslaagd zou je zeggen, toch? Waarom is dit allemaal van belang en waar zijn ze dan nu nog zo ijverig naar toe aan het streven? Een simpele vraag met een verrassend belangrijk antwoord. Zionisme betekent namelijk niet alleen maar het streven naar de staat Israël zoals die nu is, maar vooral ook het doorontwikkelen daarvan naar het zogenaamde 'Groter Israël' zoals dat is 'beloofd' in de Bijbel.

Groter Israël bestaat uit een gebied dat zich strekt van de Nijlvallei in het huidige Egypte tot de rivier de Eufraat: dat is met meer dan 2700 kilometer de belangrijkste rivier in het Midden-Oosten. Die stroomt vanuit Turkije in het noorden Syrië binnen, kronkelt vervolgens dat land door om in het oosten de grens met Irak over te steken om uiteindelijk in het oosten van dat

land in de Perzische golf uit te monden. Het gearceerde gebied op onderstaande afbeelding laat zien hoe Groter Israël, of het 'beloofde land' er in de ogen van de zionisten uitziet.

Sinds het oprichten van Israël heeft het land in verschillende oorlogen met zijn buurlanden geprobeerd om die droom na jagen. Daar is men overigens vrij open over. Zo schreef de zionistische schrijver Zev Jabotinsky al in 1923 in zijn boek 'The iron wall: we and the Arabs': *all colonization, even the most restricted, must continue in defiance of the will of the native population ... Zionism is a colonizing adventure and therefore it stands or it falls by the question of armed force.* 'Zionisme is een kolonialiserend avontuur dat staat of valt met militair geweld. Iedere vorm daarvan móet worden doorgezet ondanks het verzet daartegen van de daardoor onderworpen volkeren.' Militaire uitstapje van Tel Aviv waaronder de Zesdaagse Oorlog uit 1967 waarbij Israël zoveel land van Egypte, Jordanië, en Syrië innam dat het zijn eigen grondgebied verviervoudigde, vallen in dit licht beter te begrijpen. Omdat die korte oorlog enorme gevolgen voor het Midden-Oosten zou hebben, moeten we kort naar het verloop daarvan kijken.

Er waren (kloppende) geruchten dat Israël een atoombom aan het ontwikkelen was. De Arabische buurlanden waren daar zo bang voor dat ze een oorlog tegen Israël wilden starten om die oppermachtige status van het ministaatje te voorkomen. (In de oorlog die volgde, zou Tel Aviv zijn David versus Goliath status krijgen.) Door de steun en informatie vanuit Washington wist Israël precies waar de bases en militaire luchthavens van hun tegenstanders lagen waardoor ze met een verrassingsaanval in twee uur tijd onder andere driehonderd Egyptische vliegtuigen en twintig vliegvelden onbruikbaar wisten te maken. Met hun superioriteit in de lucht veroverden ze daarna Oost-Jeruzalem (het westen viel al onder hun gezag), Gaza en de Westelijke Jordaanoever. Ook wisten ze de Sinaïwoestijn van Egypte over te nemen en snoepten ze de Golanhoogten van Zuid-Syrië af. Hoewel er na zes dagen een wapenstilstand volgde, zou Israël de veroverde gebieden nooit meer teruggeven: die zouden voortaan als bezet gebied gelden. Dat wil echter niet zeggen dat er niet is geprobeerd om het terug te veroveren. Zo trapte de vader van onze Assad zes jaar later in 1973 samen met Egypte een verrassingsaanval (op de joodse feestdag Jom Kipoer) af om de verloren gebieden terug in te nemen. De Israëli's stonden op het punt om deze Jom Kipoeroorlog te verliezen totdat Washington in operatie 'Nickel Grass' per vliegtuig in een maand tijd meer dan 22.000 ton aan tanks, artillerie en munitie naar het 'onzinkbare vliegdekschip' stuurde waardoor de Israëli's stand konden houden. In een reactie op deze westerse partijdigheid in het conflict kondigden de Arabische landen in hun afkeuring een olie-embargo af tegen westerse landen zoals de VS

en Nederland wat tot een oliecrisis (en een hele reeks autoloze zondagen) zou leiden. Toch was die Amerikaanse hulp met de kennis van nu maar goed ook: toen Syrië en Egypte op het punt stonden om door de Israëlische verdediging heen te breken, hingen de Israëli's dertien atoombommen van twintig kiloton per stuk onder hun straaljagers die klaarstonden om ze op Cairo en Damascus te gooien[28] (waarmee de Arabische landen in hun angst voor die atoombommen werden bevestigd).

De Zesdaagse Oorlog heeft zoals gezegd enorme gevolgen voor de internationale wereldpolitiek gehad: de meeste van de meer dan 220 verordeningen die de Verenigde Naties hebben aangenomen tegen het gedrag van Israël komen voort uit dit conflict. Een oorlog waar de VS niet alleen de wapens voor leverde, maar in de nasleep daarvan ook de status quo hielp te behouden. Zo maakt Washington vanaf dat moment tot de dag van vandaag ieder jaar opnieuw drieduizend miljoen Amerikaanse belastingdollars over als goedmakertje aan Egypte om de nieuwe grenzen en het verloren terrein te accepteren en geen nieuwe oorlog met Israël te starten. (Dat is een beetje alsof Sint-Maarten een stuk strand in Cuba steelt en Den Haag dan ieder jaar drie miljard naar Cuba overmaakt zodat ze niet proberen om het terug te pakken. Onvoorstelbaar maar waar.)

Het belangrijkste plan dat nu nog altijd als basis dient om Groter Israël na te streven, heet het Yinon-plan: vernoemd naar de voormalige minister van Buitenlandse Zaken Oded Yinon. Die schreef voor de World Zionist Organization het betreffende plan in een essay getiteld: 'A strategy for Israël in the eighties'. Daarin omschreef hij Israëls strategie als eentje van verdelen en heersen. De Arabische buurlanden van Israël moesten stuk voor stuk van binnenuit worden verzwakt (door sektarische of etnische problemen te creëren) totdat ze in een burgeroorlog uiteenvielen. Daarna konden ze in kleine stukjes worden opgebroken zodat Israël stukje bij beetje delen van de verscheurde landen als zijn eigen grondgebied kon claimen. Yinon schreef: *the total disintegration of ... the entire Arab world including Egypt, Syria, Iraq, and the Arab peninsula ... is the main long-range objective of Israel.* 'Het belangrijkste langetermijndoel was de totale ontmanteling van de Arabische wereld?!' Holy shit! Hij wist zelfs de oorlog in buurland Syrië al dertig jaar voordat die zich zou voltrekken te beschrijven: *Syria will disintegrate into several states along the lines of its ethnic and sectarian structure.*

Dat Yinons voorspellingen in het hier en nu zijn uitgekomen, is minder toevallig dan je denkt: de neocons hebben zijn plan in 1996 namelijk ge-update om het Midden-Oosten te domineren. Dezelfde mensen die belangrijke rollen zouden spelen in het oorlogs-lustige kabinet van Bush[29], hadden een paar jaar daarvoor het document: 'Clean break: a new strategy for securing the realm' geschreven.[30] Het plan zou de basis voor de 'zeven uit vijf memo' vormen en omschreef hoe Saddam als een van de eerste dominostenen moest worden 'omgeduwd'. Ook na de desintegratie van Egypte zouden er meer landen volgen: volgens de analisten zouden Libië en Sudan het bijvoorbeeld niet lang uithouden: *[they] will join the downfall and dissolution of Egypt.* De chaos die daaruit voortkwam, zou vervolgens door Israël kunnen worden uitgebuit. Syrië zou daarna geïsoleerd en omsingeld zijn waarmee de *chaotic collapse* van dat land zou worden versneld: dat noemden ze de *balance of power strategy.* Het zou bovendien noodzakelijk zijn om Syrië aan te pakken omdat Assad Israël bestreed op Libanees grondgebied: *Syria challenges Israel on Lebanese soil.* Het plan schreef over het opdelen van Syrië in drie delen. (Opvallend detail: op de vlag waar de 'rebellen' van het vrije Syrische leger mee rondliepen stonden drie sterren.)

By way of deception

Om het Yinon-plan te laten slagen moest Washington worden overtuigd van het gevaar dat er voor de Amerikanen uit 'de eerste dominosteen' Irak voortkwam. Omdat dat er feitelijk niet was, moest daar creatief mee worden omgesprongen in de media. Zo schreef Benjamin (Bibi) Netanyahu in 2002 hoogstpersoonlijk een artikel in de Wall Street Journal met de titel 'The case for toppling Saddam' waarin hij schreef dat Saddam een dictator was *who is rapidly expanding his arsenal of biological and chemical weapons ... and who is feverishly trying to acquire nuclear weapons*. Hij had in het verleden al vaker buurlanden met chemische wapens bestookt en zou dat volgens Bibi zomaar weer kunnen doen. Het was trouwens niet de eerste keer dat hij in de pen was geklommen om voor het dreigende gevaar van terrorisme te waarschuwen. Sinds de jaren tachtig schreef hij al over de gevaren van de Arabieren zodat de Amerikanen Israël zouden steunen in hun strijd daartegen. Hij kan zelfs het gebruik van de term 'War on Terror' op zijn conto schrijven. Hij was de eerste die het zou gebruiken in zijn boeken 'International terrorism: challenge and response uit 1982' en 'Terrorism: how the West can win' van vier jaar later.

De neocons steunden Bibi om de Israëlische angsten in de Amerikaanse psyche te pompen. Perle en From riepen met de gebeurtenissen van 9/11 nog vers in het geheugen in het boek 'An end to evil' in niet mis te verstane termen op tot actie in het Midden-Oosten: *end this evil before it kills again and on a genocidal scale. There is no middle way for Americans: it is victory or holocaust*. 'Er moesten Arabieren vermoord worden en vlug een beetje: het was dat óf een nieuwe holocaust'. Holy shit! Ook Paul Wolfowitz deed een duit in het zakje. Hij stelde dat Amerikanen sinds 11 september nog één extra overeenkomst met Israël gemeen hadden: *at that moment every American understood what it was like to live in Jerusalem, or Netanya or Haifa. And since September 11th, Americans now know why we must fight and win the war on terrorism*. Of wat dacht je van de neoconservatieve schrijver Michael Ledeen die zijn gal ook in de Wall Street Journal mocht spuwen. In 2002 waarschuwde hij voordat de oorlog in Irak überhaupt was losgebarsten in zijn artikel 'The War on Terror will not end in Baghdad': *we do not want stability in Iran, Iraq, Syria, Lebanon, and even Saudi Arabia: we want things to change. The real issue is not whether, but how to destabilize*. Heel het Midden-Oosten moest op de schop: de vraag was niet óf maar hoe er gedestabiliseerd moest worden. (Opvallend detail: toen Irak al ontmanteld was, zou de New York Times de Amerikaanse geesten rijp maken voor de volgende stap van het plan en plaatste in 2013 het artikel 'Imagining a remapped Middle-East'[31] waarnaast er een paginagrote kaart werd gedeeld met de titel: 'How five countries could become fourteen' waar bovenaan stond: '*Syria the trigger? Sectarian and ethnic rivalries could break it into at least three pieces*.'[32]) Vraag jij je inmiddels ook met terugwerkende kracht af hoe we zo blind hebben kunnen zijn?

Hoewel we inmiddels weten dat we opzettelijk om de tuin zijn geleid in de aanloop naar de Irakoorlog, is het goed om daar Israëls rol nog even in aan te stippen. Colin Powell zei voor de Verenigde Naties over Saddams massavernietigingswapens namelijk dat ze solide bewijzen hadden: *every statement I make today are backed up by sources: solid sources*. Weet je nog? Maar zo solide bleken die achteraf niet te zijn. De bewijslast daarvoor was dan ook voornamelijk door de Mossad samengesteld die de andere geheime diensten ervan hadden verzekerd dat de informatie waterdicht was. Een Israëlisch militair onderzoeksrapport stelde

achteraf: *Israeli intelligence was a full partner to the picture presented by American and British Intelligence.*[33] Ook Mearsheimer bevestigde: *Israel was a full partner in this scheme to convince the public in the United States and around the globe that Iraq was an imminent threat.*

Het SAMS rapport dat we eerder hebben besproken, zei over de Mossad dat ze onvoorspelbaar, meedogenloos en sluw waren. Dat had een reden. Het rapport vervolgt namelijk: *[they have the] capability to target US forces and make it look like a Palestinian/Arab act.* 'Ze zijn in staat om een aanslag te plegen tegen Amerikanen om het vervolgens in de schoenen van Arabieren te schuiven'. Holy crap! Het motto van de Mossad is dan ook: *by way of deception, thou shalt make war.* De reden voor die slogan is voor de hand liggend: ze hebben zich door de jaren heen gespecialiseerd in vuil spel. De ervaren misleiders hebben geleerd om onder andere via het plegen van false flags anderen hun oorlogen voor ze te laten vechten omdat ze daar (zeker in de beginjaren) zelf niet toe in staat waren. Er zijn in de geschiedenis dan ook al meerdere Israëlische false flag aanvallen geweest: inclusief op Amerikaanse doelen (die vervolgens veelal door Washington zijn toegedekt). Zo plantte de Mossad in 1984 een radio in Kadhafi's woning die neppe terroristische boodschappen uitzond zodat Kadhafi als een sponsor van terreur kon worden neergezet en aangepakt. Ook hebben de Israëlische geheime diensten in de jaren vijftig bomaanslagen op meerdere Britse en Amerikaanse locaties in Egypte gepleegd in de hoop dat ze zich niet uit het land zouden terugtrekken omdat Israël er dan alleen voor zou komen te staan.

Hoe schrijnend ook: een van de meest beruchte aanvallen is echter die op het Amerikaanse marineschip de USS Liberty tijdens de Zesdaagse Oorlog. In een poging om Washington bij hun oorlog met Egypte te betrekken, bestookten Israëlische straaljagers en schepen het Amerikaanse schip op klaarlichte dag. Omdat de Liberty een communicatieschip was, kon het zich niet verdedigen waardoor de aanval vele uren kon aanhouden en er uiteindelijk 34 Amerikaanse zeelui omkwamen en 171 gewond raakten. (Een uitgebreide analyse van de aanslag lees je hier.[34]) Hoewel de Israëli's altijd hebben volgehouden dat ze dachten dat het een Egyptisch schip was, vertellen de opnames van communicatie tussen piloten en de legerleiding een ander verhaal: *to what state does she belong? (Answer): American.* Al na een half uur wist Tel Aviv onomstotelijk dat het schip Amerikaans was en toch ging de aanval onverminderd door: twintig minuten later zou het schip door de eerste torpedo worden geraakt. Daarna werd het veertig minuten lang omsingeld en werd alles en iedereen (inclusief reddingsboten) met mitrailleurs onder vuur genomen. Achteraf zou een onafhankelijke Amerikaanse commissie zelfs bevestigen dat de Israëlische militaire leiders doelbewust opdracht hadden gegeven om het Amerikaanse schip te laten zinken om er zeker van te zijn dat er geen overlevers zouden zijn.[35] Voormalig CIA analist Ray McGovern bevestigde: *there is no doubt -none- that the mission of the Israeli Defense Forces (IDF) was to destroy the USS Liberty and kill its entire crew.* Hoe groter het verlies hoe groter de kans dat de Amerikanen zich in de oorlog wilden mengen.

Onze legerleiders hadden dan ook moeten weten dat het niet verstandig was om de Israëlische informatie in de aanloop naar de Irakoorlog te vertrouwen. Ex-CIA'er Victor Marchetti zei bijvoorbeeld: *when I was in the agency, the Mossad was generally not trusted. There was an unwritten rule that no jews could work on Israeli or near Eastern matters; it was felt that they could not be totally objective.* 'Als het om hun eigen regio ging, was de Mossad niet te vertrouwen'. Dat die objectiviteit ver te zoeken was, zagen we ook in de toespraak van Bibi aan het Amerikaanse congres in 2002 toen hij er alles aan deed om de politici van het gevaar van Saddam te overtuigen en om toch vooral een oorlog tegen hem te beginnen: *today the United States must destroy the same (Iraqi) regime ... There is no question what so ever that Saddam is seeking and is working, and is advancing towards the development of nuclear weapons. No question whatsoever. And there is no question that once he acquires it: history shifts immediately.*[36] Dat klinkt gevaarlijk. Het was volgens hem dan ook helemaal niet belangrijk of Saddam bij de aanslagen van 9/11 betrokken was geweest of niet maar of je met Iraks vernietiging een 'volgende 9/11' kon voorkomen. *[The question] is not whether Iraq was directly connected to September 11, but how do you prevent the next September 11.* En dus was het tijd voor regime change. *It's not a question of whether Iraq's regime should be taken out, but when should it be taken out.* Niet of, maar wanneer. Maar alleen een coup in Irak was natuurlijk niet genoeg: dat zou volgens Bibi dom zijn. *Obviously we would like to see a regime change, at least I would in Iran, just as I would like to see in Iraq.* Er moesten volgens hem meerdere landen omver worden getrapt: hoe meer hoe beter want iedere oorlog zou steeds gemakkelijker dan de vorige verlopen. De vraag was alleen in welke volgorde dat moest gebeuren: *the question now is what is the best way to proceed. The three principles of winning the war on terror, are winning, winning and winning: the more victories you amass the easier the next victory becomes. The first victory in Afghanistan, makes the second victory in Iraq that much easier. The second victory in Iraq, will make the third victory that much easier too. And therefore the choice for Iraq is a good choice, it is the right choice.*

Het is inmiddels duidelijk dat de neocons en Israël Washington al vele jaren meeslepen in oorlogen zodat het machtige Amerikaanse militaire apparaat de oorlogen voor ze kan voeren. Voormalig CIA officier Philip Giraldi zegt daarover: *it does not take a genius to figure out that the United States has no vital interests at stake in places like Syria, Libya and Iraq ... who is driving the process and benefiting? Israel is clearly the intended beneficiary.* In een artikel in het oudste Israëlische dagblad Haaretz uit 2003 bevestigde New York Times journalist Thomas Friedman dit: *the war in Iraq was conceived by 25 neoconservative intellectuals, most of them jewish, who are pushing President Bush to change the course of history. If you had exiled them to a desert island a year and a half ago, the Iraq war would not have happened.*[37] Als de groep van 25 voornamelijk joodse neocons naar Texel waren verbannen, zou de Irak oorlog nooit hebben plaatsgevonden. Staan wij en de rest van de westerse wereld even mooi voor lul.

Let the sunni evil prevail

Gezien het feit dat het opbreken of *fracturing* van Israëls Arabische buurlanden het doel was, zijn de woorden van de voormalig Britse spion, diplomaat en Midden-Oosten analist Alistair Crooke verontrustend. Hij noemde het effect van IS in Oost-Syrië vergelijkbaar met: *injecting hydraulic fracturing fluid.*[38] Het besluit om met de zogenaamde 'redirection' niet langer de terroristen te bestrijden maar ze te steunen en in te zetten tegen het nu groter verondersteld gevaar van de sjiieten komt 'toevalligerwijs' dan ook precies overeen met de landen van het Yinon-plan. We hoeven ons inmiddels dan ook eigenlijk niet meer te verbazen over het feit dat ook Israël (dat normaal rabiaat tegenstander van islamisten is) de moordende, plunderende en verkrachtende moslim-extremisten van IS hielp waar ze dat kon omdat het ze simpelweg goed uitkwam. Vind je dat moeilijk te geloven? In 2017 schreef de Wall Street Journal dat het een 'open geheim' was dat Israël vanaf het begin van de Syrische oorlog de Syrische 'rebellen' met salaris, eten, brandstof en medische hulp ondersteunde. The London Daily Mail schreef er het artikel 'Saving their sworn enemy' over (dat het lezen in zijn geheel waard is) waarbij dat stap voor stap werd beschreven: *almost every night, Israeli troops run secret missions to save the lives of Syrian fighters, all of whom are sworn enemies of the jewish state.*[39] Zij laadden zwaargewonde terroristen die aan de grens tussen Israël en Syrië waren achtergelaten in hun gepantserde wagens om ze in Israëlisch ziekenhuizen op te lappen zodat ze de strijd tegen Assad konden voortzetten. Het leverde de volgende opzienbarende foto op waar Bibi hoogstpersoonlijk de hand van een jihadist schudde als dank voor de bewezen diensten.

Een VN rapport bevestigde dat er inderdaad regelmatig contact tussen IS en de Israëli Defense Forces (IDF) was: *[IDF] have been in regular contact with ... (ISIS) militants ... There are credible reports that Israel has also armed and trained al Qaeda fighters, and provided them with maps and intelligence.*[40] [41] Het Syrische leger verklaarde dan ook al in 2013 dat ze Israëlische wapens in handen van de gedode terroristen aantroffen.[42] De Israëlische minister van Defensie erkende openlijk: *in Syria, if the choice is between Iran and the Islamic State, I choose the Islamic State.* Hij had liever IS als buurman dan een sjiitische leider? WTF? En hij stond daar niet alleen in. Ook de in de VS geboren Israëlische politicus en voormalig Israëlische ambassadeur in de VS zei in 2014 zonder blikken of blozen: *from Israel's perspective, if there's got to be an evil that's got to prevail, let the sunni evil prevail.*[43] Liever IS dan Assad dus, we danken hem voor zijn eerlijkheid. Ook gerespecteerde Israëlische denktanks hadden dezelfde boodschap: laat IS in Syrië met rust zodat ze kunnen opbloeien en hun werk kunnen doen. Een van de meest internationale en invloedrijke Israëlische denktanks: het Begin-Sadat Centre for Strategic Studies dat ook voor de NAVO werk doet, schreef in 2016 bijvoorbeeld nog een studie met de titel 'The destruction of islamic state is a strategic mistake'.[44] IS was volgens diens directeur Afraim Inbar een handig gereedschap om terreur en chaos in Iran en Syrië te stichten waardoor Rusland zijn handen te vol zou hebben om Assad te kunnen beschermen: *the continuing existence of IS serves a strategic purpose.* Het was dan ook onverstandig van het

Westen om op basis van hun zwakke maagjes de brutaliteit van de terroristen te willen stoppen: *the Western distaste for IS brutality and immorality should not obfuscate strategic clarity.* Holy shit, het staat er echt: westerse wansmaak voor IS-gruwelen staan een strategische helderheid in de weg. (Opvallend detail: op dit speciale item over Israëls geheime diensten van C-Span uit 1990 vertelde een van de uitgenodigde experts dat de premier van Israël ooit was gevraagd hoe de leden van de Mossad elkaar noemen? De Israëli Secret Intelligence Service: ISIS.[45]) De Amerikaanse historicus Daniel Pipes schreef met die reden in de New York Sun dat een burgeroorlog in Irak misschien een humanitaire ramp zou zijn, maar geen strategische ramp. *Civil war in Iraq, in short, would be a humanitarian tragedy but not a strategic one.*[46] Juist ja. Ik zou willen voorstellen dat ze in Israël voortaan ietsje meer met hun hart en iets minder met hun hoofd gaan denken.

Is het met die kennis op zak toeval dat IS, de meest extreme groep van moslim-fundamentalisten in al die jaren letterlijk geen een keer 'de hoofdprijs in het Midden-Oosten': Israël heeft aangevallen? Of dat ze zich letterlijk niet een keer voor de Palestijnse zaak in hun social mediacampagnes hebben uitgesproken? IS nam zelfs de moeite om in een persbericht hun 'niet-vijandschap' met Israël uit te leggen. Ze stelden dat Palestina in tegenstelling tot wat al tientallen jaren de consensus in de Arabische wereld is, niet hún belangrijkste was. Ze wilden naar eigen zeggen eerst Mekka en Medina van Saudi-Arabische controle ontdoen.[47] (Niet dat ze daar überhaupt ooit ook maar één keer in de buurt zijn geweest. Wij weten inmiddels waarom: niemand bijt in de hand die hem voedt en de meeste dollars voor IS kwamen uit de oliestaat.)

Nu we de Clean Break-plannen begrijpen, vallen de oorlogen in het Midden-Oosten in ieder geval een stuk beter uit te leggen. Het gebied stond niet in de brand door het noodlot, maar vanwege kwade, doelbewuste opzet. Het voornaamste probleem voor de creatie van Groter Israël was immers dat er aan het begin van onze eeuw vervelend veel bloeiende steden vol met Arabieren in de weg zaten. Daar heeft de coalitie van westerse landen echter een handige draai aan gegeven. Diegenen die niet gebombardeerd, onthoofd, neergeschoten of opgeblazen konden worden, verhongerden wel. De rest verplaatste zich vanzelf naar vluchtelingenkampen in Europa. De oorlogen die er sinds 11 september zijn gevoerd, hebben tussen de 38 en 60 miljoen(!) mensen van huis en haard verdreven.[48]

We have come here and stolen their country

We kunnen inmiddels concluderen dat het 'project Israël' vanuit een breder zionistisch perspectief fantastisch is geslaagd. Ze hebben hun eigen staat, hun eigen nucleaire wapens, militaire en financiële steun van het machtigste land ter wereld en een land dat vele malen groter is dan de grenzen die ooit waren afgesproken zonder dat ze daar ooit voor worden berispt. Vanuit Arabisch en (in dit geval) met name Palestijnse optiek is het resultaat van de zionistische aspiraties een ongekend drama en een gebed zonder einde waarvan de kille feiten slechts zeer zelden in de MSM worden gedeeld. (Hoewel daar sinds de in oktober 2023 uitgebroken oorlog enigszins verandering in lijkt te komen.) Het Westen en met name de Amerikanen zijn dan ook extreem loyaal naar Israël, zonder de feiten op de grond te kennen. We ontkomen er dan ook niet aan om 'hun' verhaal hier uiteen te zetten. Hoewel Israël en de MSM doen alsof ze continue tegenover een compleet onredelijke meute woedende Arabieren staan, zijn er wel degelijk

zaken die die woede kunnen verklaren. Om de Palestijnse situatie in het hier en nu beter te begrijpen, is het daarom van belang om het Palestijns-Israëlische conflict van iets meer nuance te voorzien dan je normaal gesproken gewend bent.

Palestina werd in 1914 door de Britten aan de zionisten beloofd waarna dit na de Tweede Wereldoorlog door de Amerikanen werd waargemaakt. Palestina zou worden opgedeeld in een zionistisch en een Palestijns deel maar in de Balfour Declaration stond ook dat: *nothing shall be done which may prejudice the civil and religious rights of existing non-jewish communities in Palestine.* De rechten van de bestaande Palestijnse gemeenschappen zouden op geen enkele wijze worden geschaad. Je voelt het waarschijnlijk aankomen: van precies die belofte bleek achteraf niets waar. De Palestijnen zijn sinds die tijd tegen alle afspraken in namelijk steeds verder in de verdrukking geraakt.

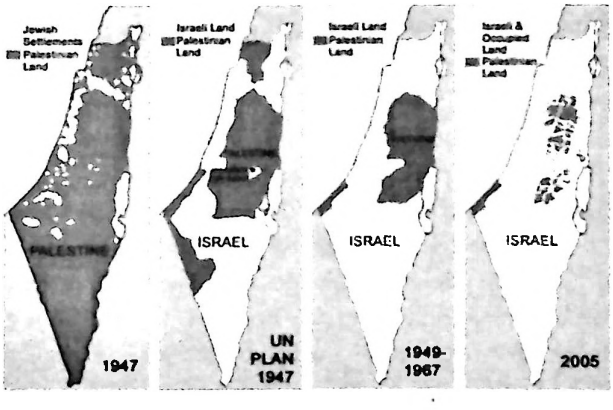
Hoewel de stichting van de Israëlische staat na de holocaust als een logisch compromis werd ervaren, ging het gepaard met nieuwe misdaden tegen een onschuldige derde partij. Van de Palestijnen werd er verwacht dat ze van de ene op de andere dag goedschiks hun geboortegrond (dat vaak al honderden jaren familiebezit was) moesten inleveren. Wanneer dat niet gebeurde, werden ze er kwaadschiks van afgetrapt: om het over te nemen was alles gelegitimeerd. Kort na de Tweede Wereldoorlog werden bijna een miljoen Palestijnen verdreven en gedeporteerd, hun dorpen verwoest en ook de herinnering aan die dorpen vernietigd. Wanneer er weerstand werd geboden, werden Palestijnen simpelweg vermoord. Tussen 1949 en 1956 werden er door de IDF bijvoorbeeld tussen de 2700 en 5000 Arabieren doodgeschoten waarvan het merendeel ongewapend was. Ook na de Zesdaagse Oorlog werden er tussen de (afhankelijk van wiens bronnen je raadpleegt) 100.000 en 260.000 Palestijnen van het nieuw veroverde grondgebied op de Westelijke Jordaanoever verdreven en trapten de Israëli's zo'n 80.000 Syriërs van de Golanhoogten. Moet je je voorstellen dat de provincie Groningen door Duitsland wordt ingenomen en alle Groningers moesten oplazeren naar Friesland en Drenthe. Dat zouden ze daar toch ook niet zomaar pikken? Die logica begreep zelfs de eerste premier van Israël, Ben-Gurion dondersgoed. Hij zei dat hij het andersom ook niet zou accepteren: *if I were an Arab leader I would never make terms with Israel. That is natural: they only see one thing: we have come here and stolen their country. Why should they accept that?*[49] Een verbazingwekkend heldere visie. Want hoe je het ook wendt of keert en wie er dan ook maar overtuigd is van welk goddelijk doel: het is onmenselijk om andere mensen van uit hun eigen land en van hun eigen geboortegrond af te trekken omdat jij daar een 'beter', groter idee voor hebt. Daar was ook Albert Einstein het mee eens. Hij zei in 1938: *I would much rather see a reasonable agreement with the Arabs on the basis of living together in peace than the creation of a jewish state.* Maar samenleven in vrede was voor beide partijen geen optie en daarom werd de grond in de door de Amerikanen gedomineerde Verenigde Naties verdeeld: Israël kreeg in 1947 ongeveer 55 procent van Palestina toebedeeld.

Hoewel ongeveer de helft misschien een best redelijke deal lijkt, reiken de grenzen van het Israël van nu veel verder dan die uit de internationale afspraken. In 1988 werd bijvoorbeeld door de Palestijnse bevrijdingsorganisatie de PLO zowel Gaza als de westelijke Jordaanoever teruggeëist als Palestijns grondgebied: iets dat als rechtmatig werd erkend door de VN. (Het gebied loopt zoals de naam al zegt ten westen van de rivier de Jordaan en omsluit ook het oostelijke deel van Jeruzalem.) Met veel pijn en moeite resulteerde dat in de Oslo-akkoorden waardoor er vanaf dat moment hoop was voor vrede door middel van een zogenaamde 'twee-

staten oplossing': Israël had beloofd om zich terug te trekken naar de grenzen van voor de Zesdaagse Oorlog en om ook de nederzettingen te verlaten. Dat zou echter opnieuw schijn zijn.

We weten dat Israël de gewonnen gebieden uit de Zesdaagse Oorlog in tegenstelling tot de gemaakte beloftes nog altijd niet heeft teruggegeven. Die zijn wat Israël betreft dan ook nog altijd bezet gebied. Hoewel de VS, de VN, Israël zelf en de internationale gemeenschap officieel nog altijd toewerkten naar een onafhankelijke staat voor de Palestijnen werd het vredesproces achter de schermen met opzet gesaboteerd. De zionisten willen Israël namelijk niet delen en de neocons steunen ze in dat doel. In 'Clean Break' werd namelijk niet alleen het lot van hun buurlanden in Groter Israël, maar ook dat van hun 'huisgenoten' besproken. Zo werd Bibi door de neocons aangeraden om stiekem met de Oslo-akkoorden te breken en het vredesproces met Palestina opzettelijk te dwarsbomen: *[to] shape its strategic environment.*[50] In plaats van vrede te sluiten moest de nieuwe premier er alles aan doen om de Israëlische claims op de Westelijke Jordaanoever en de Gazastrook hard te maken. Ze hoefden helemaal geen gezamenlijke oplossing te bedenken: door de Arabische buurlanden te verzwakken zou ook de steun die Palestina nodig had om tegen Israël in te kunnen gaan steeds meer verwateren. De steun voor de Palestijnse kwestie zou daardoor langzaam maar zeker als een nachtkaars doven. (En met succes: de NOS schreef in 2018 bijvoorbeeld het artikel 'Wie zijn nog de bondgenoten van de Palestijnen?'[51] Daarin beschreven ze dat er vroeger in heel de Arabische wereld mensen uit solidariteit de straat op gingen om fel te protesteren wanneer er Palestijnse doden te betreuren vielen, waarna ze opmerkten: *hoe anders is dat nu.* Die bondgenoten zijn stuk voor stuk uit de weg geruimd of ernstig verzwakt, Hoessein, Assad en Kadhafi waren allemaal voorvechters van de Palestijnen.) Toen Bibi in 2001 buiten zijn kennis om werd gefilmd, schepte hij daar dan ook openlijk over op: *I'm going to interpret the accords in such a way that would allow me to put an end to this galloping forward to the '67 borders.* Hij zou stiekem het tegenovergestelde doen van wat de internationale gemeenschap wilde, precies zoals dat in de Clean Break plannen staat. *Our claim to the land - to which we have clung for hope for two thousand years - is legitimate and noble.* 'Onze claim op het land waar we al tweeduizend jaar op hopen is legitiem en nobel'. In plaats van vrede sluiten werd er dubbel ingezet om zoveel mogelijk grond op te eisen. De systematische verdrijving en verdrukking van de Palestijnen door de jaren heen is op onderstaande kaartje goed te zien. (Als je behoefte hebt aan een meer gedetailleerd beeld van deze periode raad ik je aan om dit verhelderende, twintig minuten durende filmpje van de Empire files getiteld: '*How Palestine became colonized*' te bekijken.[52])

Van een terugkeer naar de grenzen van 1967 is inderdaad niets terechtgekomen. De Palestijnen hebben op dit moment nog twee gebieden 'over': ze zijn opgesplitst tussen flarden van een verwaterde westelijke Jordaanoever en het ommuurde lapje grond aan zee dat de Gazastrook heet. We zullen kort naar die afzonderlijk gebieden kijken.

Move, run and grab

Terwijl de Westelijke Jordaanoever vroeger Palestijns gebied was, wordt het nu meer en meer Israëlisch. Hoe heeft Bibi dat voor elkaar gekregen? Precies zoals al zijn voorgangers dat hadden gedaan: door kolonisatie. (We hebben gelezen dat kolonialisme het hart van het zionisme is en de Likud-leiders zijn dan ook nooit gestopt met het najagen van Groter Israël in 'eigen' land. Aan iedere 'gewonnen' vierkante meter grond kleeft dan ook bloed.) Sharon noemde de Oslo-akkoorden in 1998 bijvoorbeeld 'nationale zelfmoord' en moedigde iedereen juist aan om uit te blijven breiden: om de 'Bijbelse grenzen' na te jagen. Israëli's moesten zo veel en snel mogelijk pakken wat ze pakken konden via het bouwen/stichten van illegale nederzettingen: *everybody has to move, run and grab as many hilltops as they can to enlarge the settlements because everything we take now will stay ours*. Een kolonist of *settler* is iemand wiens huis of vestiging zich buiten de grenzen van de internationaal erkende Israëlische staat bevindt: *settlements* zijn dus illegale Israëlische bouwwerken in Palestijns gebied. Iedere verst vooruitgeschoven kolonie in bezet gebied vormt de springplank voor de volgende kolonie die nog weer verder in het bezette gebied zal liggen. Het beloofde land wordt daardoor stukje bij beetje, stapje voor stapje ingenomen door er gewoon te gaan zitten: de politiek van de 'settlers' is dus simpelweg landjepik in het groot. Het doel van de staat Israël is om Arabieren van 'hun' land te verdrijven: elke joodse nederzetting drijft een wig tussen twee Palestijnse dorpen. Een kolonist bevindt zich dan ook in een soort *twilight zone*: een burger van Israël die niet op Israëlisch grondgebied, maar op bezet gebied tussen de Palestijnen woont. Hoewel Tel Aviv claimt dat ze niets verkeerd doen omdat ze die vestigingen op 'leeg gebied' bouwen, is dat het beredeneringsniveau van een peuter. Wie zou het accepteren wanneer hij op een ochtend zijn gordijnen opende, om Bibi en zijn vrienden schouderophalend een huis in de achtertuin te zien bouwen omdat daar nog 'niets' stond? Dat was ook de reden dat een brede internationale coalitie van niet-westerse landen het Israëlische uitroepen van de oorlog aan Hamas/Palestina in 2023 verwierp. Het was volgens hen onwettig omdat de claim van het recht op zelfverdediging alleen kan gelden wanneer je binnen de eigen landsgrenzen opereert. (We zullen in het volgende hoofdstuk verder ingaan op de betreffende oorlog, potentiële redenen daarvoor en de geopolitieke impact daarvan.)

Dat koloniseren gebeurt nu nog altijd. Tel Aviv moedigt het wonen in deze gebieden dan ook nog altijd actief aan. De huizen die Palestijnen in deze 'bestreden' gebieden hebben staan of bouwen, worden vervolgens ondanks hevige internationale protesten daartegen en veroordelingen van de Verenigde Naties telkens weer gesloopt: simpelweg platgereden met bulldozers of neergehaald met kranen. Ondanks dat het vernietigen van Palestijnse huizen in de Westelijke Jordaanoever een overtreding van de internationale wet is (het verplaatsen van een bevolking van hun land is een overtreding van de vierde Geneefse conventie) gaat het onverhinderd door. Het leidt ertoe dat het land al voor het uitbreken van de oorlog van 2023, 21 keer (vaker dan ieder ander land) door de mensenrechtenraad is veroordeeld. Zonder resultaat uiteraard omdat Tel Aviv zich daar niets van aantrekt.

Ter nuance: Israël is uiteraard niet een land vol kwade bedoelingen. De nieuwe huizen op deze plekken trekken vaak vooral mensen aan vanwege de sociaaleconomische voordelen. Je wordt door de Israëlische staat financieel beloond als je er gaat wonen: de luxe huizen met grote tuinen en zwembaden worden met fikse subsidie aangeboden. Die sociaaleconomische settlers

hebben doorgaans niets met Groot Israël, maar kiezen ervoor omdat het ze simpelweg in staat stelt om een leven in luxe te leiden. De politiek is dan ook succesvol: er wonen inmiddels meer dan 600.000 Israëlische 'settlers' in bezet gebied. Op de Westelijke Jordaanoever zijn settlers met tachtig procent van de bevolking inmiddels zelfs de grootste groep mensen.

Er is ook een deel van de kolonisten die religieus gemotiveerd zijn. Niet om de Palestijnen te onderdrukken maar omdat ze zichzelf als voortrekkers en pioniers van het door hun gedroomde Beloofde Land zien. Dat wordt treffend getoond in de Israëlische documentaire 'The settlers' waarin een vriendelijk ogende rabbijn met glimmende ogen trots zegt dat hij een kolonist is: *ik hou van deze grond, ik wil er op wonen tot ik erin word begraven. Het is Gods land, ik ben maar te gast, net als mijn Arabische buurman. Misschien kunnen we elkaar daarin vinden: dat we dezelfde gastheer hebben, en er is ruimte voor ons beiden.* Een Palestijn zegt op zijn beurt: *ik heb vijftien kinderen, het enige dat God ze ooit heeft gegeven zijn deze olijfbomen. Waar moeten zij nu heen dan? Waar zijn huizen voor ons? Is God niet onzer aller God?*[53] Hoewel de bedoelingen van dit tweede type kolonisten misschien niet kwaadaardig zijn, heeft het wel het gewenste effect. Het kleine beetje land waar de Palestijnen nu nog wonen wordt steeds meer doorregen met Israëlische wegen, ommuurd met Israëlische muren en wordt voornamelijk door Israëliërs gecontroleerd.

Ook de behandeling van de Palestijnen in de Westelijke Jordaanoever of in het 'officiële' Israël laat nogal te wensen over om het zacht uit te drukken. Zo schreef Human Rights Watch bijvoorbeeld dat: *Israeli's maintain entrenched discriminatory systems that treat Palestinians unequally.*[54] Ter illustratie: zo worden Palestijnen in de Westelijke Jordaanoever wel belast maar settlers niet, wordt ze de toegang ontzegd tot de meest basale faciliteiten zoals water of internet en is het voor Palestijnen onmogelijk om een huis te bouwen zonder het risico te lopen dat dit door Israël weer zal worden gesloopt. Hetzelfde geldt voor Jeruzalem. Hoewel het voor Palestijnen bijvoorbeeld mogelijk is om in 'hun deel' van de stad te wonen, zijn er zoveel discriminerende wetten dat Israël door critici een apartheidsstaat wordt genoemd: zo zijn er gescheiden scholen, wegen en winkels en mogen ze niet overal heen. Hoewel de zee vanaf de Westelijke Jordaanoever maar op een half uurtje rijden ligt, is er een hele generatie Palestijnen die deze nog nooit hebben gezien, gehoord of geroken omdat het ze verboden is om in dat deel van Israël te komen. Mearsheimer noemt deze apartheid zelfs een essentieel onderdeel van de staat Israël: *Israel is a jewish state which clearly privileges its jewish citizens: non-jews are second class citizens in both theory and practice ... that kind of discrimination ... is part of Israel's essence.* [55] Discriminatie als hoeksteen van je land. Voor joden is er democratie, voor Palestijnen in joods gebied is er aan apartheid grenzende discriminatie: het zijn tweederangsburgers.[56] Dit werd in juli 2018 andermaal bevestigd met een omstreden nieuwe grondwet die Israël officieel de natiestaat van de joden maakte.[57] Bibi verklaarde: *this is a defining moment in the annals of Zionism and the annals of the state of Israel ... Israel is the nation-state of the jewish people, and respects the rights of all of its citizens.* Israël respecteert de rechten van al zijn burgers: maar dan wel alleen de joodse burgers dus, zie je hoe dat werkt? Zou Obama de situatie van de Palestijnen in 2013 daarom met die van zwarte Amerikanen tijdens de slavernij vergelijken?[58]

Als kleine side-note moeten we opmerken dat de tactiek van het koloniseren niet alleen in Israël, maar ook in Israëls buurlanden zoals delen van Syrië wordt ingezet. We hebben het al eerder over het Zuid-Syrische Golan-gebergte gehad dat sinds de Zesdaagse Oorlog door Israël

wordt bezet en sinds de jaren tachtig officieel is geannexeerd in wat de Verenigde Naties (zelfs inclusief de Verenigde Staten) een onrechtmatige en illegale bezetting noemt. Het teruggeven van het gebied is dan ook al jarenlang een voorwaarde voor de vredesonderhandelingen. In plaats daarvan heeft Israël de chaos in Syrië weten te benutten door hun greep op dat gebied te vergroten. Zelfs de New York Times moest dat erkennen: *[Israel is] seizing on the chaos in Syria to solidify Israel's hold on Golan.*[59] Bibi zei dan ook in november 2018: *Israel will remain forever on the Golan Heights, and the Golan Heights will forever remain in our hands.* Ook op de Golanhoogten zijn volgens Israëlische cijfers nu al 22.000 van de 50.000 mensen settlers. Tel Aviv heeft onlangs bovendien aangegeven dat het van plan is om in de komende dertig jaar nog eens een kwart miljoen mensen naar de Golan te sturen.[60]

Waarom zijn ze zo vasthoudend? Valt er nog meer te halen dan alleen vierkante meters voor het Groter Israël? Het is een strategisch gelegen hooggebied dat Israël een derde van zijn water levert en de hele noordelijke Jordaanvallei overziet. Ook is het een handige vuilstort. Een rapport van de Verenigde Naties stelde dat Israël op twintig verschillende plaatsen in het door Syriërs bewoonde gebied, radioactief materiaal heeft gedumpt en begraven. (Het rapport stelt dat dit de levens en gezondheid van de Syriërs daar schaadt en daarnaast de vierde Geneefse conventie overtreedt.) Dit is echter nog niet alles: het gebied is rijk aan grondstoffen. Sinds 2010 weten we dat er in het gebied naar schatting vele miljarden vaten aan olie en 150 miljard kubieke meter gas in de grond zit.[61] (Het zal je niet verrassen dat het Amerikaanse bedrijf Genie Energy van Israël de exclusieve rechten heeft gekregen om de Syrische(!) olie uit de grond te trekken. Het zal je wellicht nog minder verbazen dat in de raad van bestuur van dat bedrijf onder andere Jacob Rothschild en Dick Cheney zitten.[62]) Het plan om de Golanhoogten in te nemen bestond dan ook al veel langer. Onder het presidentschap van Reagan in de jaren tachtig had de CIA al plannen opgesteld om Assad met dat doel van zijn troon te stoten. Het document getiteld 'Bringing real muscle to bear in Syria' beschreef hoe de VS de druk tegen Assad zou moeten opvoeren door achter de schermen Irak, Israël en Turkije tegen het land op te zetten: *escalating the pressures against Assad [Sr.] through covertly orchestrating simultaneous military threats against Syria from three border states hostile to Syria: Iraq, Israel and Turkey.*[63] (Dat scheelt niet veel van wat er uiteindelijk is gebeurd.)

Met deze kennis op zak was het bijzonder pijnlijk dat Trump in mei 2019 een wet tekende waarmee Washington dit stuk Syrische grond van duizend vierkante kilometer sindsdien officieel als Israëlisch grondgebied beschouwde.[64] Hij Twitterde: *after 52 years it is time for the United States to fully recognize Israel's sovereignty over the Golan Heights, which is of critical strategic and security importance to the state of Israel and regional stability!* (Terwijl Washington de Russische inname van de Krim veroordeelde, was deze erkenning van Israëls Golan 'hoog tijd': de hypocrisie is weer eens niet te filmen.) Bibi reageerde dankbaar: *at a time when Iran seeks to use Syria as a platform to destroy Israel, President Trump boldly recognizes Israeli sovereignty over the Golan Heights. Thank you President Trump!* Tijdens een persconferentie liet Bibi trots deze nieuwe Amerikaanse kaart zien waar Trump als de vijfjarige die hij is het woordje *'nice'* naast had geschreven.[65] Als dank zou Tel Aviv de eerstvolgende settlement in de Golan tot 'Trump Heights' dopen wat The Donald dan weer een 'grote eer' noemde. Hilarisch als het niet zo treurig zou zijn. Syrië heeft op zijn beurt via de Verenigde Naties een ultimatum gesteld en aangegeven dat zij bereid waren om een oorlog tegen Israël te starten als ze het gebied niet zouden verlaten: *we will not hesitate to confront Israel ... We are*

also not scared away by its [Israel's] supporters who are helping to perpetuate the occupation of the Golan.[66]

One shot, two kills

Hoewel de situatie voor Palestijnen in de Westelijke Jordaanoever of de Syriërs op de Golanhoogten allesbehalve vrolijk is, staat het in schril contrast met hun 'landgenoten' op de Gazastrook wiens situatie zonder overdrijven schrijnend te noemen is. Het deel dat de Palestijnen (naast de verwaterde Westelijke Jordaanoever) in Gaza hebben, is minuscuul te noemen ten opzichte van de grenzen zoals die in het originele plan van de VN in 1947 waren bedoeld. (Zie het kaartje op pp. 301 ter herrinnering.) Er is nog veertig kilometer kustlijn met de Middellandse Zee over en het lapje grond haalt zelfs op zijn breedste deel de vijf kilometer niet. De grens met Egypte is twaalf kilometer lang en voor de rest is er een 59 kilometer lang hek/muur met Israël. Zelfs in dat minuscule gebied wordt hen het leven zuur gemaakt.

Hoewel Israël sinds 2008 officieel niet meer in het gebied aanwezig is, bepaalt het via een algehele blokkade feitelijk alles waar de Palestijnen beschikking over hebben: hoeveel water, hoeveel stroom en wat voor goederen ze krijgen. Dit doen ze onder het excuus van de strijd tegen het politieke leiderschap in Gaza die internationaal als een terreurbeweging wordt gezien: Hamas. Alles wat volgens de Israëli's tot een 'wapen' kan worden gefabriceerd (inclusief uiteenlopende zaken van beton om huizen van te bouwen tot aan potloden om in schoolschriften te schrijven) zijn verboden om te importeren.[67] In aanvulling daarop is het voor Palestijnen die in Gaza wonen sinds 2005 niet langer toegestaan om in Israël te werken. De economie, maar ook de ziekenzorg, de scholing en het leven in zijn geheel verkeert in Gaza dan ook in een erbarmelijk staat. Zoals een Palestijn verwoordt: *in Gaza, instead of being able to concentrate on achieving your goals, you're paralyzed by such basic things as electricity and water. Every single thing is a challenge.* (Voor extra informatie en beeldvorming verwijs ik je naar het interessante gesprek tussen de onderzoeksjournalist en presentatrice van de Empire Files: Abby Martin met Joe Rogan die in 2018 op zijn populaire podcast over de situatie in Gaza sprak.[68])

Die blokkade geldt voor goederen via de lucht, via land en over zee. Om dat te handhaven, laten de Israëli's zich niet afschrikken door lullige zaken zoals internationale wetgeving. Toen in 2010 bijvoorbeeld een konvooi van zeven schepen (de zogenaamde 'Gaza freedom flotilla') met zevenhonderd vrijwilligers uit dertig landen vol activisten en vrijwilligers hulpgoederen wilden brengen (zoals krukken, rolstoelen, generatoren, schriften en potloden voor scholieren), werd het door het Israëlische leger opgeroepen om weg te blijven. Toen het konvooi aangaf dat het vol ongewapende vrijwilligers was en bovendien niets met Israël te maken had omdat ze alleen via internationale en Palestijnse wateren naar Gaza voer, werd het daarop vanuit helikopters door Israëlische commando's geënterd. De opvarenden werden hardhandig op de grond gewerkt, gekneveld en mishandeld. Op het Turkse schip de Mavi Marmara werden zelfs tien vrijwilligers doodgeschoten. (Je kunt het een van de getraumatiseerde opvarenden van het konvooi hier zelf horen vertellen.[69]) Er kan bovendien moeilijk van een ongeluk worden gesproken: de lichamen van de doden waren met dertig kogels doorzeefd. Eentje van de ongewapende vrijwilligers was zelfs vijf keer in het hoofd geraakt, waaronder een keer '*point blank*': vanaf extreem dichtbij in het gezicht geschoten. Het rapport van de mensenrechtenraad van de VN dat onderzoek deed, concludeerde dat het geweld onacceptabel bruut was: *[it]*

betrayed an unacceptable level of brutality. Desondanks verwierp Israël de bevindingen omdat het rapport volgens hen gekleurd en eenzijdig was.[70] (Veelzeggend detail: de betreffende geëxecuteerde activist had een Amerikaans paspoort. Toch was de VS het enige land dat weigerde om het *fact finding rapport* te accepteren.)

De hulpgoederen werden nooit afgeleverd en de blokkade geldt nog altijd: je kunt je dan ook voorstellen dat Gaza permanent op de rand van instorten staat. De VN-gezant voor de VS Mladenov erkende dit toen ze in oktober 2018 voor de VN-Veiligheidsraad zei: *Gaza is imploding. This is not hyperbole. This is not alarmism. It is a reality.*[71] De cijfers logen er niet om. Ze zei dat de strook dermate onder de *near total Israeli blockade* leed dat de economie in een vrije val verkeerde, de werkloosheid 53 procent was (van de Palestijnse jongeren zat volgens de Wereldbank zelfs zeventig procent werkloos thuis) en één op de twee mensen in Gaza onder de armoedegrens(!) leefden. Dat zijn een miljoen mensen! (Het contrast tussenbeide is dan ook levensgroot. Ter vergelijking: Israël is elfde op de 'geluksindex': in Tel Aviv, een uurtje rijden van het uitgemergelde Gaza zijn er nachtclubs en feestjes.) Er bestaan bovendien nagenoeg geen mogelijkheden voor de Palestijnen om het gebied te verlaten: niet alleen goederen, ook mensen kunnen het gebied amper in of uit. Tot 1991 mochten Palestijnen relatief vrij reizen tussen Gaza en de Westelijke Jordaanoever (tussen de rivier en de zee). Sinds dat jaar zijn er nog maar twee mogelijkheden waarop je als Palestijn Gaza kunt verlaten: via een checkpoint bij Rafah met Egypte en via het checkpoint bij Erez om Israël in te komen. Daarvoor heb je ook nog eens een Israëlische vergunning nodig die sinds die tijd alleen onder steeds specifiekere en aangescherpte voorwaarden wordt afgegeven.[72] Dat visum vergt omkoping ter waarde van gemiddeld 1500 dollar: een megabedrag voor de straatarme Palestijnen.[73] Daarvoor gelden slechts een paar uitzonderingen: alleen specifieke zakenmensen of doodzieke Palestijnen die in de ziekenhuizen in Gaza niet behandeld kunnen worden, mogen het land uit. Amnesty International schrijft: *under Israel's illegal blockade, movement of people and goods is severely restricted and the majority of exports and imports of raw materials have been banned. Travel ... is limited to what the Israeli military calls 'exceptional humanitarian cases'.*[74]

Het resultaat voor de 'gewone' Palestijnen is dat ze vandaag de dag geen enkele bewegingsvrijheid hebben behalve wanneer Israël ze dat toestaat. De VN sprak dan ook uit dat Israël de Palestijnen in de Gazastrook systematisch van belangrijke mensenrechten onthoudt. Hoewel mensenrechten een brede term is, betekent het in ieder geval dat je niet zomaar opgesloten, gemarteld of gestraft kan worden: Israël maakt zich daar onmiskenbaar schuldig aan. De 1,9 miljoen mensen in Gaza leefden volgens de betreffende commissie: *caged in a toxic slum from birth to death; deprived of dignity.*[75] 'Ze leven hun hele leven vanaf de geboorte tot aan hun dood zonder enige waardigheid, gekooid in een sloppenwijk'. Daar zit geen woord Chinees bij. Ook Human Rights Watch schrijft dat tijdens de bezetting van de afgelopen halve eeuw systematische mensenrechtenschendingen worden begaan waaronder: collectieve straffen, de stelselmatige inzet van buitensporig geweld en het opsluiten van mensen zonder een aanklacht of rechtszaak.[76] De Gazastrook is feitelijk dan ook tot een openluchtgevangenis verworden: Palestijnen kunnen letterlijk geen kant op. Ze kunnen niet zomaar naar een ziekenhuis als ze ziek zijn, ze kunnen hun kinderen niet naar een normale school sturen en worden in hun leven letterlijk ommuurd. Hoewel de VN de Palestijnen in het gelijk stelt en zegt dat ze er recht op hebben om naar Israël te trekken om daar als gelijkwaardige burgers te leven,

trekt Tel Aviv zich daar niets van aan. Israël wordt door critici dan ook verweten dat ze de Palestijnen hetzelfde lot geven als waar hun grootouders in de Tweede Wereldoorlog voor waren gevlucht. Ondanks dat het Palestijnse verzet hiertegen (de 'intifada') als buitenstaander logisch lijkt, worden de Palestijnen in de MSM desalniettemin als de boeman gepresenteerd.

De mensenrechtenraad van de VN veroordeelde Israël al veel eerder en vaker van mensenrechtenschendingen op Palestijns gebied zoals tijdens de drieweekse oorlog met Gaza in 2008-2009. Tijdens de Israëlische aanval op de enclave vielen er voor iedere gedode Israëliër 155 Palestijnse doden. Het 575 pagina's tellende rapport stelde dat Israël opzettelijk en gericht op burgers had geschoten, dat er gebruik was gemaakt van menselijke schilden en dat er witte fosfor was gebruikt in Palestijnse woonwijken. Opvallend detail: hoewel Amnesty International het conflict als '22 days of death and destruction omschreef', veroordeelde het Amerikaanse Congres diens bevindingen met grote meerderheid (344 - 36). In juni 2018 zou de VS de mensenrechtenraad van de VN zelfs verlaten omdat het een 'beerput van politieke vooroordelen' zou zijn.[77] VN-ambassadeur en ras-neocon Haley zei dat de Mensenrechtenraad een organisatie was die zijn naam niet waard was omdat deze volgens haar *chronisch anti-Israëlisch* was.[78]

Ook toen in 2014 drie Israëlische tieners werden vermoord, claimde Israël (zonder bewijs te laten zien) dat Hamas daar verantwoordelijk voor moest zijn geweest waarop ze het bezette Gaza vervolgens wekenlang bombardeerden. Bij de bombardementen tijdens de 51 dagen durende operatie 'Protective Edge' die volgens Tel Aviv op locaties van Hamas 'militanten' gericht waren, vielen meer dan 2200 doden waarvan de meesten burgers waren. Ook werden er 490 kinderen vermoord waarvan er tachtig jonger dan twaalf waren.[79] (Aan de Israëlische kant sneuvelden er 64 soldaten en zes burgers inclusief een vierjarige jongen.[80])

Een ander berucht voorbeeld deed zich voor tijdens de 'Gaza's great march of return' in 2018 waarbij de Palestijnen massaal protesteerden tegen de blokkade en bezetting. Bij deze protesten in het grensgebied met Israël schoot het Israelische leger met scherp op de demonstranten. Het rapport van Ms. Feda Abdelhady-Nasser, ambassadeur van en observator voor de staat Palestina in de Verenigde Naties dat in de VN-Veiligheidsraad werd gepresenteerd, beschrijft: *Israel's killing and maiming of Palestinian peaceful protesters in the context of the Great Return March in the blockaded Gaza Strip ... carrying out what is clearly a shoot-to-kill policy.* Ooggetuigen inclusief mensenrechtenorganisaties beschreven: *Israeli snipers, tanks and drones targeting peaceful Palestinian protesters, including children.* Het hele rapport lees je hier.[81] Ook Amnesty International bevestigde dat de Israëlische soldaten oorlogsmisdaden pleegden door het gebruik van *high-velocity military weapons designed to cause maximum harm to Palestinian protesters that do not pose an imminent threat to them [in an] apparently deliberate attempts to kill and maim.*[82] Mensen die geen directe bedreiging vormen opzettelijk proberen te doden of verminken. Dat klinkt behoorlijk heftig. Toch zijn deze oorlogsmisdaden geen toeval, noch is het een uitzondering. Hier onder zie je bijvoorbeeld Israëlische soldaten die T-shirts dragen met daarop een zwangere moslima in een *crosshair* met daaronder de tekst: *one shot, two kills.*

De Palestijnen worden systematisch van hun land verdreven, opgesloten en gediscrimineerd. Het meeste land wordt structureel en stelselmatig van ze afgenomen, de rest wordt net zo lang afgeknepen en onderdrukt tot ze opgeven. Het merendeel van de Palestijnen heeft nog nooit een dag van hoop gekend, zelfs niet in vredestijd. Zou niet iedereen het recht en de mogelijkheid moeten hebben om geluk na te jagen in het leven? Israëli's stellen echter dat als ze de opgesloten Palestijnen zouden vrijlaten zodat ze als gelijkwaardige burgers in Israël kunnen wonen, dit tot chaos en zelfmoordaanslagen zou leiden. Het blijft echter onlogisch om een volk decennia uit te persen, het water en de elektriciteit regelmatig af te sluiten en hun economie de grond in te draaien om ze vervolgens van 'provocaties' te beschuldigen wanneer er daartegen wordt geprotesteerd. Als een situatie maar erg genoeg is, zullen er mensen tegenacties organiseren. Palestijnen hebben bovendien geen enkele andere mogelijkheid om aandacht te vragen voor hun zaak, of beweging te krijgen in hun onrechtvaardige situatie. De internationale gemeenschap veroordeelt de politiek immers al decennia, maar er verandert niets. De wereld lijkt de situatie in Gaza te zijn vergeten. Wanneer de Palestijnen hun zelfgebouwde raketten afschieten om weer 'op de kaart' te komen, worden die steevast beantwoord met 'precisiebombardementen' vanuit straaljagers die desalniettemin compleet voorspelbaar onschuldige burgers raken (omdat ze op een van de meest dichtbevolkte gebieden op aarde worden gegooid). De aanvallen op Israël waarbij onschuldige burgers omkomen zijn daarom niet goed te praten, maar ook niet geheel onverklaarbaar.

Dat gezegd hebbende is de tegenreactie van het Israëlische leger vanuit hun perspectief ook ergens te begrijpen. De in Israël wonende burgers worden in de media, op scholen en in het leger dermate geïndoctrineerd, dat ze Palestijnen oprecht niet meer als gelijkwaardig zien: we weten inmiddels wat de gevolgen van dehumanisering kunnen zijn. Net als de soldaten in Irak zijn de bewoners van Israël, maar vooral de soldaten van Israël net zo lang gehersenspoeld tot ze niet-joden niet meer als mensen zien. Een eerder genoemd rapport van de VN bevestigt dat: *it appears officials do not even consider that these men and women have a right, as well as every reason, to protest.*[83] 'Gewone Israëli's staan er niet eens meer bij stil dat Palestijnen überhaupt ook rechten zouden moeten hebben'. Bovendien bestaat er voor Israëlische mannen een actieve dienstplicht waardoor de hele samenleving is gemilitariseerd: een aanval op één soldaat wordt als een aanval op iedereen gezien. Het zou immers zomaar jouw zoon of dochter kunnen zijn. Toch moet de vraag gesteld worden waarom het de Israëliërs (een volk met normen en waarden) zo weinig lijkt te deren dat er zoveel misdaden in hun achtertuin worden begaan? De gemiddelde jood leest de Thora en volgt een liefdevol leven. Hoe kun je het structureel uitvoeren van misdaden en in stand houden van apartheid dan verklaren?

The name of the wicked

We weten inmiddels dat niet de gemiddelde jood, maar een extremistische groep in Israël aan de touwtjes trekt. Die groep mensen leest echter niet de Thora maar de Talmoed. Dat document is tussen de derde en zesde eeuw opgeschreven en moet datgene voorstellen wat rabbijnen tot die tijd mondeling van Mozes op elkaar hebben overgedragen: het heeft voor hen meer autoriteit dan het oude testament. Een deel van de verklaring moet daar dan ook liggen. (Kleine heads-up: hoewel we in het komende stuk over joden spreken, gaat dat dus feitelijk over de 'wahabisten van Israël'. Je hoeft dus niet bang te zijn om aan het einde van dit hoofdstuk opeens SIEG HEIL en een hakenkruis te vinden.)

De fundamentalistische joden (waarvan 'gewone joden' het ook maar radicale engerds vinden) zijn net zoals de extremisten van andere religies dat zijn: felle rakkers. Dit valt onder andere te lezen in het boek 'Jewish fundamentalism in Israel' dat is geschreven door Israël Shahak: een Israëlische holocaust-overlever en voormalig professor aan de Hebreeuwse Universiteit. (Hij schreef het samen met Midden-Oosten expert Norton Mezvinsky.) Volgens velen is het een essentieel boek om de historie van het jodendom en het hedendaagse Israël te kunnen begrijpen. Noam Chomsky noemde Shahak bijvoorbeeld een uitstekende wetenschapper met: *remarkable insight and depth of knowledge. His work is informed and penetrating, a contribution of great value.* De London Review of Books noemde het *remarkable, powerful, and provocative.* Toch is de inhoud ervan bij velen onbekend.

Shakak en Mezvinsky tonen in het boek onomstotelijk aan dat het racisme en de apartheid die wij vandaag de dag in Israël zien geen toeval is, maar door een kleine groep fundamentalisten die toch een grote invloed heeft, bewust en beleidsmatig wordt gepropageerd. De grootste en meest extreme stroming binnen het jodendom die tevens de meeste macht heeft, is het Chabad/Lubavitch (waar ook de schoonzoon van Trump, Jared Kushner warme banden mee heeft). Zij geloven dat joden *'God's chosen people'* zijn: een uitverkoren volk, anders en beter dan de rest. Rabbijn Menachem Mendel Schneerson die de Chabadbeweging leidde en zowel in Israël als de VS een enorme invloed had (volgens Wikipedia was hij zelfs een van de invloedrijkste joden van de 20e eeuw) stelde bijvoorbeeld dat joden superieur waren aan niet-joden: ze waren zelfs niet eens van dezelfde soort. Joden met niet-joden vergelijken, was hetzelfde als het vergelijken van appels met peren: *[they are] totally different species ... the body of a jewish person is of a totally different quality.* Als je dat al schokkend vindt, wacht even: *an even greater difference exists in regard to the soul. Two contrary types of soul exist, a non-jewish soul comes from three satanic spheres, while the jewish soul stems from holiness.* 'Niet-joden hebben een satanistische afkomst en joden zijn per definitie heilig'. Zij zien niet-joden als een kudde vee en hebben daar zelfs een speciale benaming voor: de zogenaamde 'goyim'. Oké, lekker dan. Maar wat voor nut heeft ons zielige goyim-bestaan op deze aarde dan nog als we sowieso minderwaardige dieren zijn? Het antwoord is volgens de Talmoed simpel. Het enige doel voor niet-joden op deze aarde is om het 'meester-ras' te bedienen: *to serve the jews ... The entire creation [of a non-jew] exists only for the sake of the jews.*[84] Dit type racistische uitingen is bij de extremistische maar machtige minderheid geen uitzondering. Ook rabbijn David Batsri noemde Arabieren bijvoorbeeld ellendelingen, duivels en ezels: *we have to ask ourselves why God didn't create them to walk on all fours. Well, the answer is that they are needed to build and clean.*[85] De enige reden dat goyim volgens hem niet net als de

dieren die we zijn op handen en voeten lopen, is omdat we dan lastig de huishoudelijke klusjes kunnen doen waarvoor we op deze wereld zijn gezet.

Waarom kende jij deze 'ware' opvattingen van de extremisten met betrekking tot niet-joden nog niet? Dat is geen toeval maar bewust beleid. Er staat namelijk een heleboel narigheid in de Talmoed waarvan men liever niet heeft dat goy dat lezen: dat houdt ze zo lastig kalm en gedwee. Informatie en opvattingen die tot kritiek van niet-joden kan leiden, worden volgens Shakak en Mezvinsky daarom bewust geminimaliseerd, fout vertaald of verborgen. De meeste gevoelige informatie is dan ook uitsluitend in het Hebreeuws beschikbaar. De Engelse vertalingen van teksten die wel beschikbaar zijn, worden bewust afgewaterd en verslapt om het extremisme en racisme erin te verbloemen. Volgens Shakak is een jood zelfs verplicht om een valse vertaling van de Talmoed te geven wanneer een goy hem daar om vraagt: *the great majority of the books on Judaism and Israel, published in English especially, falsify their subject matter.* Dit toonde hij aan in zijn boek 'Jewish religion, jewish history' door de originele Hebreeuwse tekst met de Engelste vertaling ernaast te vergelijken.[86] Terwijl er bijvoorbeeld op de ene pagina in het Hebreeuws staat dat het de taak van een fundamentalist is om niet-joden hoogstpersoonlijk uit te roeien: *a duty to exterminate them with one's own hands,* staat er in het Engels dat er actieve maatregelen genomen moeten worden om ze kapot te maken. Net een tandje minder dus. (Opvallend detail: wie er dan zoal op die dodenlijst van ongelovigen stonden zal je verbazen: onder andere Jezus van Nazareth. Waaraan werd toegevoegd: *may the name of the wicked rot.* Dat diens goddeloze, kwaadaardige naam mocht verrotten: laat het de Paus niet horen!) Op de Engelse pagina was in de vertaling hiervan uiteraard niets meegenomen.

Voor de bühne wordt er dus liefdevol gesproken en alleen achter de schermen en in eigen kringen wordt de ware aard getoond. Een voorbeeld daarvan komt van de populaire rabbijn Manis Friedman die bekend werd omdat hij Bob Dylan met zijn 'lightversie' van het jodendom vol liefde en saamhorigheid terug wist te laten keren naar zijn 'roots'.[87] Toen hem in het blad Moment voor het item 'Ask the rabbis' werd gevraagd hoe joden met hun Arabische buren om zouden moeten gaan, liet het antwoord weinig aan de verbeelding over: *I don't believe in western morality, i.e. don't kill civilians or children, don't destroy holy sites, don't fight during holiday seasons, don't bomb cemeteries, don't shoot until they shoot first because it is immoral. The only way to fight a moral war is the jewish way: destroy their holy sites. Kill men, women and children (and cattle) ... Living by Torah values will make us a light unto the nations who suffer defeat because of a disastrous morality of human invention.*[88] Moraliteit en medemenselijkheid is dus een desastreus hersenspinsel. Je moet gewoon net zo lang mannen, vrouwen en kinderen vermoorden totdat 'de vijand' snapt dat er met de joden niet gesold wordt. Oké dan, duidelijk. Volgens extremistische rabbijnen is het doden van niet-joden dan ook geen probleem omdat de tien geboden helemaal niet voor goyim gelden: die regels zijn immers bedoeld voor mensen en niet voor vee.

Hoewel deze groep getalsmatig in de (grote) minderheid is, domineert het gedachtengoed desalniettemin in Israël. Daar zorgen ze goed- of kwaadschiks voor. Toen de gematigde Israëlische premier Yitzhak Rabin bijvoorbeeld concrete stappen maakte om met de Palestijnen vrede te sluiten, werd hij door een extreem-zionistische jood vermoord. Zijn naam werd bijgeschreven op de lange lijst met vermoorde joden die een andere (vreedzamere) lijn volgden dan de extremistische rabbijnen dat wilden.[89] Het is niet voor het eerst dat het vredesproces is gefrustreerd. Ook de vrede nastrevende Yasser Arafat werd met een poloniumvergiftiging

vermoord waarvan men het er in algemene zin over eens is dat dit het werk van de Mossad moet zijn geweest.[90]

Dat extremisme wordt ook aan de Israëlisch grondtroepen overgedragen. Tijdens de eerste intifada in 1987 kreeg de IDF wapenstokken mee en werd ze aangemoedigd om botten van demonstranten te breken. De Zweedse tak van Save the Children schatte dat binnen de eerste twee jaar ongeveer 25.000 kinderen een medische behandeling nodig hadden om die reden: bijna een derde daarvan was jonger dan tien(!) jaar. Tijdens de tweede intifada ging het nog harder. In de eerste dagen van de opstand werden meer dan een miljoen kogels afgeschoten. Het leidde ertoe dat zelfs het pro-Israëlische *Ha'aretz* schreef: *[the IDF] is turning into a killing machine whose efficiency is awe-inspiring, yet shocking.* Israëlische militaire handboeken claimen dan ook dat volgens de joodse wet (Halacha) het doden van burgers legitiem is bij de verdediging van Israël omdat je nooit weet of ze potentieel gevaar op kunnen leveren voor soldaten: *kill even good civilians.*[91] Zij hebben als dieren geen gelijkwaardige rechten en hoeven niet als mensen te worden behandeld. De extremistische voorzitter van de Jewish Rabbinic Council, rabbijn Dov Lior legde uit: *a thousand non-jewish lives are not worth a jew's fingernail.*[92] Het schrikt de goy daarbij af om hun strijd tegen de zionistische zaak voort te zetten. Ook de voormalige hoofdrabbijn Mordechai Elyahu riep op tot het massaal vermoorden van Palestijnen: *if they don't stop after we kill hundred, then we must kill thousand. And if they don't stop after thousand, then we must kill 10,000. If they still don't stop we must kill 100,000. Even a million.*[93]

Het plaatst de zogenaamde Sabra en Shatila massacre's uit 1982 ook in een ander licht. Onder toeziend oog van de Israëli's werden Libanese milities die bekend stonden om hun haat tegen Palestijnen een Palestijns vluchtelingenkamp binnengelaten om daar huis te houden. Binnen anderhalve dag werden 3500 Palestijnse burgers, vooral vrouwen, kinderen en ouderen verkracht en vermoord terwijl Israëlische 'flares' de kampen in de nacht verlichtten zodat 'het werk' ook in de avonduurtjes gewoon door kon gaan.[94] De New York Times schreef er het stuk 'A preventable massacre' over.[95] Het zou ook kunnen verklaren waarom er tijdens de Israëlische aanval op Gaza in 2008-2009 zo veel onschuldige burgers inclusief vrouwen en kinderen omkwamen, waarom Tel Aviv niet schroomt om ziekenhuizen of scholen in Gaza te bombarderen, of waarom tien ongewapende activisten op de flotilla werden geëxecuteerd. Hetzelfde gold tijdens de oorlog die in 2023 uitbrak (die we in het volgende hoofdstuk bespreken) waarbij Israël bewust honderden tonnen aan bommen op de meest dichtbewoonde gebieden op aarde gooide waarbij ontelbare huizen, moskeeën, ziekenhuizen en zelfs vluchtelingenkampen met daarin onschuldige burgers doelbewust met de grond gelijk werden gemaakt. De IDF verklaarde namelijk dat dit een bewuste tactiek was omdat ze met de bombardementen gewoon zoveel mogelijk kapot wilden maken: *the emphasis is on damage not accuracy.*[96]

Sacrifice the few

Waarom had je hier nog niet over gehoord? Waarom is er geen kritiek op zionisme of op de extreemrechtse Israëlische regering? Ze zijn ook op het gebied van de media enorm goed georganiseerd in Tel Aviv. Zo worden journalisten die met een ál te kritische pen over het land schrijven, activisme verweten waarna ze geen werkvisum meer toegekend krijgen. Zo werd

bijvoorbeeld het NRC niet meer als mediaorganisatie erkend en werd een journalist van de Correspondent naar Nederland teruggestuurd. Toenmalig NRC-eindredacteur Peter Vermeersch verklaarde: *het past in de Israëlische strategie om kritische stemmen te doen verstommen ... een vlek op het blazoen van een land dat zich zo graag presenteert als rechtstaat.* Ook hier worden weer verschillende invalshoeken afgedekt. Zo hebben ze in Jeruzalem zelfs hun eigen 'zionist Wikipedia editing course' (iedereen kan informatie op de populaire encyclopedie zelf aanpassen in de veronderstelling dat foute informatie door een collectief van anderen vanzelf opnieuw wordt aangepast) waarin studenten de 'professionele skills' worden bijgebracht om de informatie op de website te herschrijven zodat die op een voor Israël gunstige manier naar voren komt. Zou dat de reden zijn dat de mede-oprichter van Wikipedia de website *a broken system* noemt omdat er geen goede beveiliging is om *'bad actors'* van het platform te weren?[97]

Toch kan dat een wereldwijde 'blinde vlek' over het Israëlisch-Palestijnse conflict niet verklaren. Waarom is de MSM altijd ten faveure van Israël, terwijl er klaarblijkelijk genoeg is om kritisch over te zijn? Hoewel minder dan drie procent van de meer dan driehonderd miljoen Amerikanen joods is, is de zionistische greep op de media enorm. Oprichters, voorzitters en directeuren van de meeste mediabedrijven zijn joods of in joodse handen.[98] [99] Oh ja? Wie zegt dat dan? Ik geef je een paar voorbeelden van joodse mensen die daar openlijk voor uitkomen. Zo publiceerde de Times of Israël in 2012 een essay van de schrijver voor de Huffington Post, Elad Nehorai die schreef: *let's be honest with ourselves, here, fellow jews. We do control the media. We've got so many dudes up in the executive offices in all the big movie production companies it's almost obscene ... Did you know that all eight major film studios are run by jews?*[100] De bekende joodse auteur en filmcriticus Michael Medved zei: *it makes no sense at all to try to deny the reality of jewish power and prominence in popular culture ... Any list of the most influential production executives at each of the major movie studios will produce a heavy majority of recognizably jewish names.* Jonathan J. Goldberg die ook redacteur is voor de eerder genoemde Forward schreef in zijn boek 'Jewish power': *in a few key sectors of the media, notably among Hollywood studio executives, jews are so numerically dominant that calling these businesses jewish-controlled is little more than a statistical observation.* Columnist voor de Los Angeles Times Joel Stein schreef in zijn column 'How jewish is Hollywood?': *as a proud jew, I want America to know about our accomplishment. Yes, we control Hollywood ... I don't care if Americans think we're running the news media, Hollywood, Wall Street or the government. I just care that we get to keep running them.* De Rothschilds zijn bijvoorbeeld eigenaar van een heleboel persbedrijven waaronder de twee grootste media bedrijven/persbureaus in de wereld: Reuters en Associated Press (AP). De steenrijke zionistische mediamagnaat Rupert Murdoch (die toevallig ook aandelen in Genie Oil heeft dat in de Golan olie omhoog mag pompen), is eigenaar van het oppermachtige News Corporation dat onder andere FOX 'news' uitzendt. Ook de overige 175 kranten en tijdschriften in zijn beheer waarmee hij per week meer dan veertig miljoen kranten verkoopt en 35 tv-zenders waar 110 miljoen mensen op vier continenten naar kijken, zijn stuk voor stuk fel voorstander van de Amerikaanse oorlogen in het Midden-Oosten. (Het kan ook verklaren waarom het schokkende rapport over de Israëlische aanval op de USS Liberty dat in 2003 zijn conclusies naar buiten bracht, zijn weg bijvoorbeeld niet naar de MSM vond: niets in de USA

Today, de New York Times, de LA Times. Slechts een handjevol kleine kranten schreef erover.)

Het is een enorm machtig mechanisme van de media om de publieke opinie met betrekking tot de Palestijns-Israëlische kwestie te sturen en te beïnvloeden. Alleen al door middel van taalgebruik sluipt er een vertekening van de werkelijkheid in: een muur wordt een barrière genoemd, bezet gebied heet betwist gebied. Een omgekomen Israëli wordt in de media een moord, of terroristische daad genoemd terwijl Palestijnen 'simpelweg' omkomen. Het doden van een Palestijn wordt zelfs amper tot niet verslagen: door de versimpelde goed versus kwaad afschildering in de MSM, kijkt men niet op of om van een dode meer of minder.

De meeste Amerikanen krijgen heel hun leven via de MSM-kranten, bladen en films te horen dat het Midden-Oosten nou eenmaal altijd en eeuwig in een onverklaarbare staat van crisis verkeert en in de fik staat. Palestijnen en Arabieren zijn nu eenmaal van zichzelf irrationale, opvliegerige en gewelddadige mensen die zonder duidelijke reden zichzelf willen opblazen. Het resultaat is dat zestig procent van de Amerikanen een erg gunstige mening over Israël heeft. Grant Smith schrijft in zijn boek 'How Israel's lobby moves America' dan ook dat de Verenigde Staten het enige land ter wereld is waarin een meerderheid gelooft dat het de Palestijnen zijn die Israëlisch grondgebied bezetten in plaats van andersom. Men weet simpelweg niet beter. Oud-president Carter schreef in zijn boek 'Palestine: peace not apartheid' dan ook dat de Amerikaanse bevolking de ongepolijste waarheid zou moeten krijgen zodat ze zelf konden beoordelen of de risico's en kosten voor deze 'speciale vriendschap' tegen de baten opwogen: *do they want their foreign and security policy based on sound principles of power management, or do they want it based on passions, ideology and unbridled favoritism? ... We should give them the essential facts first, and then ask the question.*

Hoe schokkend de dominantie van deze eenzijdige kant van het verhaal ook is, het is niets nieuws. Een van de beruchtste voorbeelden die dat onderschrijft, komt uit 1972 toen de toenmalige president Nixon samen met Amerika's bekendste en meest invloedrijke christelijke televisie-evangelist Billy Graham deze kwestie in een gesprek onder vier ogen besprak. (We weten hiervan omdat Nixon al zijn gesprekken in het Witte Huis liet opnemen, en deze specifieke interactie uiteindelijk via de rechter openbaar werd gemaakt naar aanleiding van onderzoek naar het Watergateschandaal.[101]) In 2002 kwam het gesprek eindelijk naar buiten en dat ging als volgt: Graham zei dat de joodse wurggreep op de media moest worden doorbroken omdat het land anders door het putje zou gaan: *this stranglehold has got to be broken or the country's going down the drain.* Nixon vroeg of hij dat echt geloofde: *you believe that? 'Yes, sir!'* was het antwoord. Waarop Nixon zei: *oh, boy, so do I. I can't ever say that, but I believe it.* Hij zou het nooit hardop kunnen zeggen maar hij was het roerend met de dominee eens.[102] Twee van de machtigste en invloedrijkste Amerikanen van hun tijd durfden zich niet openlijk uit te spreken over een voor hun wezenlijk probleem.

We kunnen constateren dat we inmiddels bijna een halve eeuw verder zijn en er nog altijd geen spat is veranderd. Een belangrijk deel van de zionistische macht is volgens Mearsheimer dan ook om het gesprek daarover niet plaats te laten vinden omdat bij een open en eerlijke discussie de steun als sneeuw voor de zon zou verdwijnen: *controlling the debate is essential to guaranteeing US support.* Een van de machtigste wapens en belangrijkste verdedigingsmiddelen daarvoor is volgens hem de claim van antisemitisme waar men meteen naar grijpt zodra de belangen in het geding en de kritiek te dicht bij huis komt: iedere kritiek

op het buitenlandse beleid van Israël wordt steevast afgedaan als jodenhaat. De extreemrechtse minderheid die de macht in Israël heeft, doet dan ook net alsof heel Israël het zionisme ondersteunt: als je geen zionist bent, ben je een racist of antisemiet. Ook de steun voor de Palestijnse zaak wordt in onze tijd gelijkgesteld aan antisemitisme: een hele effectieve tactiek omdat niemand antisemiet genoemd wil worden. Ter illustratie: in mei 2021 zei Merkel naar aanleiding van het Israëlische geweld in Gaza dat Duitsland de protesten tegen Israël niet zou accepteren omdat die antisemitisch zouden zijn: *our democracy will not stand for anti-Semitic rallies.*[103] En dat is meteen de grap. Want zionisme is niet hetzelfde als het jodendom en kritiek op een staat is niet hetzelfde als jodenhaat. De discussie wordt door deze vermenging van definities en groeperingen bewust onmogelijk gemaakt. (Antisemitisme is een haatdragende en gevaarlijke ideologie die hard de kop in moet worden gedrukt. Er zijn uiteraard mensen die oprecht antisemitisch zijn en hun mening achter legitieme kritiek verschuilen. Dat wordt vaak echter al snel duidelijk als er over het joodse ras wordt gesproken in plaats van over zionisme of de staat Israël. We kunnen het de joodse samenleving bovendien niet kwalijk nemen dat ze binnen dat kader van oprecht antisemitisme zich sneller dan gemiddeld onheus bejegend voelen.)

Net zoals niet alle moslims radicale koppensnellers zijn, zijn ook niet alle joden hardcore zionisten. In tegendeel zelfs. (Net zoals islamieten niet over een kam geschoren mogen worden met wahabisten. Iedere groep heeft radicale engnekken in zijn gelederen, en in ieder heilig boek zijn wel extreme passages te vinden: zelfs in de Bijbel wordt er gesproken over de doodstraf door steniging.) Van de joodse bevolking in de VS is het grootste deel dan ook helemaal geen neocon of Republikein, tot grote frustratie van de joodse neocons in de VS trouwens. De Wall Street Journal (dat als een van de meest invloedrijke neoconservatieve platforms in de VS fungeert) plaatste het artikel: 'The political stupidity of the jews', waarin het onverklaarbare joodse gedrag om voornamelijk Democratisch te stemmen (of überhaupt zionisme niet te steunen) in de VS aan de kaak werd gesteld. Ook Peter Beinart schrijft in zijn boek 'The crisis of zionism' dat het belang van zionisme of de staat Israël de meeste Amerikaanse joden simpelweg niet boeit. De gewone jood is in de beeldvorming dus net zo'n slachtoffer als alle andere gestereotypeerde minderheden. (Slechts achttien procent van de joodse Amerikanen behoort bij dergelijke organisaties: dat zijn minder dan een miljoen mensen.) Zeventig procent voelt zich gedeeltelijk of amper verbonden met Israël en bijna de helft vindt de kolonisatie daarbij een slecht idee.

De lobby stelt dan ook niets af op, en is geen weerspiegeling van het 'echte joodse geluid' in de VS. Zionisme is ook helemaal niet een sympathieke beweging voor joodse mensen. David Ben-Gurion die de eerste premier van Israël zou worden, zei bijvoorbeeld in 1938: *if I knew it was possible to save all the children in Germany by taking them to England, and only half of the children by taking them to Eretz Israel, I would choose the second solution.* Hij zou het liefst de helft van alle joodse kinderen in Duitsland opofferen als hem dat zijn Beloofde Land opleverde. Ook Chaim Weizmann zei: *the most valuable part of the jewish nation is already in Palestine, and those jews living outside Palestine are not too important.* Zijn beleidsmedewerker Yitzhak Greenbaum wist het sentiment nog sterker te verwoorden: *one cow in Palestine is worth more than all the jews in Europe.* Of wat dacht je van de Israëlische premier Moshe Sharett die over de joodse slachtoffers in de Tweede Wereldoorlog zei: *sometimes it is necessary to sacrifice the few in order to save the many.* Elk nadeel heeft z'n

voordeel!? Dat zijn teksten waar je als niet-jood (terecht) niet mee wegkomt. Het laat andermaal zien hoe 'eng' deze zionisten zijn.

Hoewel zionisme gezien kan worden als de politieke arm van het jodendom, is het dus niet een exclusief joods idee en heeft geen specifieke voorliefde voor joden: zij zijn dan ook de dupe van de zionistische staatsterreur. De beweging is zo bekeken de enige echte vijand van het jodendom omdat het de resultaten van alle ellende die het uitvreet, in hun schoenen schuift. Het zal je dan ook niet verbazen dat sommige joden de grootste criticasters van het zionisme zijn. (Let op: dat zijn dus geen antisemitische joden maar worden in zionistische kringen 'zelf hatende joden' genoemd.) Zoals Winborne Idrisse de medeoprichter van Jews for Boycotting Israël Goods zegt: *the Israeli state identifies Israel with all jews. It aims to speak for all of us. But we say Israel and Zionism does not represent us.* Ook de rabbijn Dovid Weiss stelde bijvoorbeeld openlijk dat zionisme een gevaarlijke ideologie was die verantwoordelijk is voor *'rivers of blood'*.

De joodse lobby is dus niet zozeer joods, maar vooral zionistisch. Kritiek daarop is specifieke kritiek op de staat Israël en niet op het jodendom in zijn algemeenheid. Antizionisme en antisemitisme zijn dan ook twee totaal verschillende dingen en zouden in een inhoudelijke discussie dan ook niet moeten worden verward met elkaar, laat staan uitgewisseld. Het broodnodige debat over de geopolitiek en een humanitaire ramp wordt echter onmogelijk gemaakt doordat het onder het kopjes rassenhaat en religie-intolerantie wordt gegooid. De staat Israël zou echter net als iedere andere staat op zijn acties beoordeeld moeten kunnen worden. Zeker wanneer ze huizen van onschuldige burgers slopen of oorlogsmisdaden uitvreten om een illegale bezetting van andermans land vol te houden. [104]

De situatie in Palestina en Israël mag met recht een gordiaanse knoop worden genoemd. Het conflict is schijnbaar onoplosbaar omdat er zowel vanuit burgers als politiek geen oplossing hoeft te worden verwacht. De 'gewone' burgers aan beide kanten kunnen er inmiddels niets

meer aan doen: de ene kant is onmachtig en genegeerd, de andere kant gehersenspoeld en onwetend. Komt het ooit nog goed? Beide partijen maken zich schuldig aan misdaden die ze vanuit hun eigen opvattingen rechtpraten. De een doet dat vanuit een positie van macht, de ander uit een positie van onmacht: zelfgemaakte raketten en stenen tegenover de oppermacht van het Amerikaanse leger. Bovendien leidde de Israëlische bezetting tot Palestijns terrorisme, niet andersom. Maar daar kunnen we nu niet veel meer mee. Het in oude kolonialistische tijden geboren monsterverbond tussen staten, bestaat nou eenmaal. Families en gezinnen worden er al decennia aan beide kanten van het hek in eigen geboorteland geboren. Die mensen hebben weinig boodschap aan de feiten uit het verleden, je kunt hen niet kwalijk nemen waar ze ter wereld zijn gekomen: zij willen alleen maar voldoening in het nu.

Dit hoofdstuk is dan ook geen opsomming die oproept tot het ontmantelen van Israël, maar wel bedoeld als een oproep tot verandering. We kunnen Palestijnen niet net zo lang rechteloos in een openluchtgevangenis laten zitten totdat ze opgeven en vertrekken (waartoe sommige Israëlische politici tegenwoordig oproepen). Ook zij hebben recht om te leven op de grond van hun voorouders. En dus zal er een tweestatenoplossing moeten komen: niet afdwingen dat die ander dan maar moet oprotten. Het alternatief is oorlog en bloedvergieten. (Ook Kadhafi voorzag een tweestatenoplossing voor Palestijnen en joden waar ze samen konden leven onder de leiding van de nieuwe generatie. De oude, starre, haatdragende en wraakzuchtige leiding zou volgens hem een oplossing in de weg staan.)

Alle beweging die kant op wordt door de Israëli's echter als een grof onrecht beschouwd. Toen George Bush in 2002 bijvoorbeeld het anti-Amerikaanse gevoel in de Arabische wereld probeerde te temperen door ook een Palestijnse staat voor te stellen, beschuldigde Sharon hem ervan dat hij de Arabieren probeerde te sussen ten koste van de joden. Hij liet zien iedere vorm van historisch besef te missen door te zeggen dat dit onterecht en in hun nadeel zou zijn: *[Israel] will not be Czechoslovakia.*[105] Toch zouden de Amerikanen volgens de Israëlische Gideon Levy die al twintig jaar voor de Israëlische krant 'daily Haaretz' over de Israëlische bezetting schrijft, relatief eenvoudig een vrede kunnen afdwingen. Hij stelt dat Israël bezettings-verslaafd is en dat de VS hen daartoe faciliteert. Ze houden volgens hem het destructieve beleid van hun mensenrechten-schendende lievelingetje in de regio in stand. Hoe moeilijk zou het immers zijn om te zeggen: 'houd je aan de afspraken en anders krijg je geen geld'? De directe slachtoffers van deze bezettingsverslaving zijn volgens hem de Palestijnen maar op de lange termijn komt ook het voortbestaan van Israël ermee in het geding.

Omdat er geen kans is op verandering vanuit de Israëlische, noch de Amerikaanse politiek of samenleving, moet die van buitenaf komen. Toch hoeven we ook voor een verandering vanuit Europa onze adem niet in te houden omdat ook daar de steun voor Israël en het zionisme breedgedragen is. Toen de Balfour Declaration bijvoorbeeld zijn honderdjarige jubileum had, wilde de toenmalige Britse premier Theresa May er niet alleen bij stilstaan maar vierde ze dit zelfs uitbundig. Ze riep haar mede Britten op om vooral trots te zijn op het document dat tot zoveel strijd en bloedvergieten had geleid.[106] Journalist Robert Fisk riep haar daarop tot de orde door het document in The Independent *het meest leugenachtige, bedrieglijke en hypocriete document die de Britse geschiedenis rijk was* te noemen. Hij vroeg zich hardop af waar de Britten volgens May dan precies trots op moesten zijn en of ze in plaats daarvan niet hun excuses aan de Palestijnen moesten aanbieden.[107] Ook haar vervanger Boris Johnson noemde zichzelf overigens *'a passionate zionist'*.[108] (Opvallend detail: ook bij populistische, vaak

(extreem)rechtse partijen is de steun voor Israël vaak groot. Het land wordt gezien als de grootste bestrijder van radicale moslims in de wereld waarmee hun agenda's overeenkomen. The Times of Israël schreef bijvoorbeeld over het rechtse Alternative für Deutschland: *Germany's far-right AfD loves the jewish state.* Het helpt te verklaren waarom het neoconservatieve, zionistische David Horowitz Center, Geert Wilders zijn belangrijkste financier is.[109] [110] Wilders zal dan ook niet snel betrapt worden op kritiek op Israël en vindt zelfs dat 'we' zionisme voor Europa zouden moeten hebben: *what we need is zionism for Europe.*) De hopeloze situatie blijkt voorlopig dan ook uitzichtloos: de kans dat Kadhafi net als met de bestrijding van de apartheid in Zuid-Afrika ook hier alsnog gelijk zal krijgen, is op korte termijn dan ook klein.

Throwing a big fat brick

Tijd om Palestina achter ons te laten en door te gaan naar het sluitstuk van dit hoofdstuk. We hebben nu zowel de binnenlandse als de buitenlandse gevolgen van de Amerikaans-Israëlische politiek besproken. Er is nog een andere belangrijke ontwikkeling geweest in het land van melk en honing dat in beide categorieën valt: het is zowel een nationale, als een internationale aangelegenheid en heeft betrekking op de antieke stad Jeruzalem. Het geostrategische belang van Jeruzalem is misschien gering maar religieus gezien is de stad van ongekende betekenis. Vanwege de belangen en profetieën die sommigen daaraan verbinden, moeten we in dit slotstuk daarom onze comfortzone verlaten en ons in die mysterieuze wereld van geloof en bijgeloof verdiepen. Dat is een belangrijke factor om deze analyse compleet te maken omdat het -hoe moeilijk voorstelbaar ook- een hele reële uitwerking op onze realiteit kan hebben.

Jeruzalem is een van de oudste steden ter wereld en een van de heiligste plekken voor zowel christenen, joden als moslims (die laatsten noemen de stad trouwens Quds). Vooral de in het oostelijke deel van de (door Israël geannexeerde) oude stad gelegen Tempelberg is daarbij van belang. De berg die joden Har ha-Bayit en moslims Haram al-Sharif noemen, speelt een belangrijke rol in het geloof van alle drie de religies: het is de plek waar hun religieuze leiders in het verleden naar de hemel zijn gegaan, of volgens de profetie terug zullen komen om (afhankelijk aan wie je het vraagt) de wederopstanding en de hemel op aarde te brengen/de eindtijd en het laatste oordeel in te leiden.

Door de eeuwen heen hebben wisselende partijen hun stempel op de heilige paar vierkante meters grond kunnen drukken. Dat begon rond het jaar nul met het vlak maken van de tempelberg door Herodes de Grote. Sinds die tijd is er het tempelplein: midden op dat plein staat de Rotskoepel waarvan de basis ooit door de schoonvader van de profeet Mohammed zou zijn gelegd. Iets ten zuiden daarvan staat de Al-Aqsa moskee. (Overigens is de joodse klaagmuur het overblijfsel van de 'ommuring' van het plein door Herodes.) Een belangrijk stukje grond dus: Jeruzalem wordt vanwege die complexiteit beschouwd als een internationale stad onder de bescherming van de hele wereld. Ook het plan van de VN dat Palestina in 1947 in een joods en Arabisch deel opsplitste, gaf de stad een speciale status onder internationale controle: geen enkele partij zou er ooit eenzijdige controle over mogen krijgen. (Hoewel het gebied van de tempelberg onder Israëlische controle valt, valt de autoriteit van de tempelberg daarom officieel onder de 'Muslim Waqf' in Jordanië om conflicten te voorkomen.)

De oplettende lezer heeft inmiddels opgemerkt dat een voorwaarde van de 'AIPAC-pledge' is om Jeruzalem tot onverdeelde hoofdstad van Israël te maken. Dominantie over de stad wordt door fundamentalistische joden en aan Israël toegewijde evangelische christen uit de VS dan ook als extreem belangrijk ervaren. Jeruzalem heeft namelijk een centrale rol in het Bijbelse droomscenario van beide. Volgens christenen zal het de plek worden waar 'hun Messias' naar de aarde terug zal keren voor het laatste oordeel in wat zij de *'rapture'* noemen. Zionisten geloven dat wanneer hun gedroomde land met Jeruzalem als hoofdstad volmaakt is, hun Messias een rijk van vrede en gerechtigheid kan vestigen. Daar zit echter nog een belangrijke voorwaarde aan: dat kan volgens hun heilige geschriften pas beginnen wanneer er in Jeruzalem een heilige 'derde' tempel wordt gebouwd op de plek waar nu de Al Aqsa Moskee staat. (Een derde tempel? Stonden er eerst andere tempels dan? Hoewel er geen archeologisch bewijs voor is, geloven vele christenen en joden dat er op de tempelberg in voorbije eeuwen al twee keer eerder een joodse tempel is gebouwd die vervolgens is gesloopt. De eerste tempel was volgens de joodse Bijbel de Tempel van Salomo. Deze werd eeuwen voor onze jaartelling gesloopt waarna de Perzische koning Cyrus de joden toestemming zou hebben gegeven om de tweede te bouwen die in het jaar zeventig na Christus opnieuw werd gesloopt door de Romeinen.) Omdat het laatste oordeel volgens de geschriften vooraf moet worden gegaan doordat God alle joden in het beloofde land verzamelt, werd de stichting van de staat Israël om die reden door velen gezien als een voorbode op de terugkeer van God op aarde: sinds die tijd wacht men op de bouw van de derde tempel.

Dat bouwen van de derde tempel kan niet zelfstandig worden besloten, maar moet door God worden ingegeven en (zoals we gaan zien) gepaard gaan met een bijzondere mix aan omstandigheden. Omdat sommige fundamentalisten na decennia wachten er het geduld niet meer voor hebben om daarop te wachten, willen ze die tempel zelf bouwen. Het bouwen ervan betekent echter dat de nu aanwezige, voor de moslims heilige Al Aqsa Moskee eerst moet verdwijnen. Het verklaart waarom joodse fundamentalisten al jaren proberen om de islamitische heiligdommen met dat doel te slopen en/of op te blazen.[111] (Dit tot grote onvrede van 'gewone' joden omdat in de geschriften staat dat het beloofde land alleen door God kan worden toegekend omdat anders de profetie niet zal uitkomen: hoewel de Rothschilds zichzelf waarschijnlijk als goddelijk zien, zijn ze net als jij en ik van vlees en bloed waarmee hun poging volgens hen nutteloos is.)

Hoewel het slopen van de moskee per definitie tot een enorme rel, misschien zelfs tot een godsdienstoorlog zou leiden, worden zij daar volledig in gesteund door christelijke zionisten. Zij geloven dat Israël nodig is om de Bijbelse profetie uit te kunnen laten komen en claimen openlijk te zullen bidden voor de 'laatste oorlog' met daarna de tweede komst van Jezus en het laatste oordeel. (Het verklaart de gekke hunkering van miljoenen Amerikaanse christenen naar een 'Armageddon' en de rapture. Zij geloven dat Israël en vooral Jeruzalem daar een fundamentele rol in moet spelen: het verklaart daarom ook diens vreemde verbroedering met het zionistische Israël: het vervult joodse religieuze verwachtingen en lijkt hetzelfde pad te volgen als de christelijke einde-tijds verwachting.)

Trump heeft de fundamentalisten tijdens zijn presidentschap een hele stevige hand bij dat doel geholpen. Hoewel er internationaal is afgesproken dat er geen diplomatie in de historische stad wordt bedreven, deed Trump dat op 6 december 2018 (als enige in de wereld) toch. Sinterklaas was nog geen dag het land uit, de kerstboom stond net wel, of nog net niet en Trump

wist in het seizoen van *love and understanding* de decennialange zoektocht naar vrede in het Midden-Oosten eigenhandig de das om te doen. Hij erkende niet alleen Israëls claim dat Jeruzalem hún onverdeelde hoofdstad was, maar wilde er ook meteen een Amerikaanse ambassade vestigen: *I have determined that it is time to officially recognize Jerusalem as the capital of Israel.*[112] Hij zette daarmee de decennialange internationale consensus op zijn kop. Hoewel het een puur symbolisch besluit was, had het een zware lading aangezien de status van Jeruzalem al decennialang het grootste pijnpunt in de Palestijns-Israëlisch vredesonderhandelingen is geweest. De ambassade moest tot overmaat van ramp volgens Trump in Oost-Jeruzalem komen: het deel dat door de zionisten tijdens de Zesdaagse Oorlog van de Palestijnen was afgepakt, en dus feitelijk in Palestina lag.

Trump noemde het besluit van Bush om aan het begin van de eeuw Irak de oorlog te verklaren: *the single worst decision ever made* en vergeleek het met het gooien van een baksteen in een wespennest: *throwing a big fat brick into a hornet's nest*. Zijn besluit om de status van Jeruzalem te wijzigen dingt echter mee naar de prijs van domste beslissing ooit: het was vragen om problemen. De beslissing druiste tegen iedere vorm van logica en realiteitszin in: het was onbegrijpelijk voor eenieder die de voorgeschiedenis en de eeuwige strijd om de macht die op de achtergrond speelt, kende. Trumps besluit werd dan ook door 128 andere landen veroordeeld en resulteerde in massale protesten in zowel Gaza als de Westelijke Jordaanoever die als vanouds hard de grond in werden gestampt. Op de zeventigste verjaardag van Israël, één dag voor de grootste rouwdag voor het Palestijnse volk, schoten de Israëliërs met scherp op de Palestijnse demonstranten met als resultaat negenhonderd gewonden en 55 doden waaronder een twaalf- en veertienjarig kind.[113] In de weken daarna zouden meer dan honderd doden en duizenden gewonden vallen.[114] (Amnesty International betichtte Israël daarbij overigens opnieuw van buitensporig geweld en claimde dat ze opzettelijk betogers hadden gedood.)

Toch was niet iedereen negatief. Bibi reageerde op Trumps besluit met: *what a glorious day, remember this moment.* Bij de ceremonie om Jeruzalem tot de joodse hoofdstad te maken, waren naast Kushner en Bibi ook de Amerikaanse predikers John Hagee en voorganger van de Amerikaanse mega-kerk Robert Jeffress aanwezig. (Beide zijn overtuigd zionisten: vooral Hagee is een ware rapture-enthousiasteling met een 'einde-tijds fascinatie' die hij al decennia in zijn kerken verkondigt.) Je begrijpt inmiddels waarom: zij dachten dat dit een van de laatste stappen naar het laatste oordeel was. Dat nu eindelijk de derde tempel kon worden gebouwd aangezien de Israëlische inname van het tempelplein nu voorgoed leek te worden erkend. Jeffress verkondigde dan ook dat President Trump volgens hem door God was gestuurd om de terugkeer van Jezus in te leiden. Ook de oprichter van een andere Amerikaanse mega-kerk Pat Robertson stelde op zijn beurt dat Trump Gods plan aan het uitvoeren was.[115]

Hoe bizar jij dit alles misschien ook vindt: ze staan daar niet alleen in. Er is voor de gelegenheid zelfs een speciale munt gedrukt met daarop de derde tempel aan de ene kant, en Trump en de Perzisch koning Cyrus aan de andere.[116] Waarom Koning Cyrus? In het artikel 'Christians and jews now compare Trump to Persian king Cyrus – will he build the third temple?' Legt de auteur uit: *like Cyrus 2,500 years ago, Trump is seen as an instrument of God. And the plan: to build the Third Temple on the Temple Mount – where the Al-Aqsa Mosque currently stands.* Net als Cyrus 2500 jaar voor hem zou Trump door God zijn gestuurd om de tempel te bouwen op de plek van de Al-Aqsa moskee.

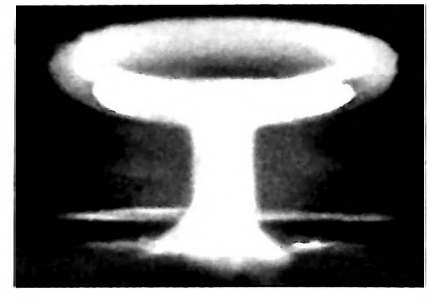
Er is nog een tweede reden waarom joden de vergelijking van Trump met Cyrus en dus de bouw van de derde tempel als een zekerheid zagen (en daarom vurig hopen op zijn herverkiezing wanneer het Biden/Harris presidentschap ten einde loopt). In de Hebreeuwse traditie bestaat een mystieke maar belangrijke manier om de Thora te begrijpen, numerologie of Gematria: dat geeft Hebreeuwse letters en woorden ook een getalsmatige waarde. Nu wil het toeval dat de Perzische koning de enige niet-joodse leider uit de historie is geweest die ooit in de Bijbel 'Moshiach' of: 'gezalfde' werd genoemd. Je voelt hem aankomen: ook Trumps naam kan in het Hebreeuws '*Moshiach for the House of David'* betekenen waarmee hij in hun ogen dan ook daadwerkelijk is voorbestemd om de derde tempel te laten bouwen.[117] Raar maar waar.

The temple mount is in our hands

Alles leuk en aardig die Bijbelse theorieën, maar waar gaat het uiteindelijk om? Tijd om te kijken naar waar deze fanatici precies op hopen. (Spoiler alert: de rapture is geen hele feestelijke gebeurtenis te noemen.) Hoewel het geloof in de rapture (dat ook wel *millenialism* of *eschatology* wordt genoemd) meerdere versies en variaties[118] kent, is men het in grote lijnen over de belangrijkste gebeurtenissen eens: het ontstaan van een apocalyptische oorlog waarna Jezus terug zal keren en ware gelovigen (inclusief de 'goede' christenen die door de eeuwen heen zijn begraven) zal meenemen naar de hemel terwijl de rest van de wereld achterblijft op aarde en in een enorme vlammenzee zal worden gestraft voor hun zonden. Zionisten verwijzen daarbij graag naar de profeet Zacharia die stelt dat de heer alle landen zal bevechten die tegen Israël zijn. Omdat die stelt dat de hele wereld in één dag in een woestijn zal veranderen, denken velen dat een nucleaire oorlog de rapture zal inleiden. Met uitzondering van Jeruzalem natuurlijk dat trots overeind blijft staan terwijl de rest tot de grond toe afbrandt: *[who] shall remain aloft upon its site ... And this shall be the plague with which the Lord will smite all the peoples that waged war against Jerusalem: their flesh shall rot while they are still on their feet, their eyes shall rot in their sockets, and their tongues shall rot in their mouths.* (Ik had je gewaarschuwd dat het geen feestelijk gebeurtenis zou zijn.) Die vlammenzee is de reden dat velen voorzien dat de rapture kan worden ingeleid en/of zal uitmonden in een Derde Wereldoorlog met catastrofale gevolgen.

Wat veel niet-moslims niet beseffen, is dat de fundamentalistische islam (net als het christendom) ook een eind-tijdverwachting heeft. Om het geheel nog enger en interessanter te maken, speelt de terugkeer van de joodse Messias na de bouw van de derde tempel ook daarin een centrale rol. Volgens hun geschriften moet diegene niet als een heilige maar de 'antichrist' worden gezien die de duivel op aarde terug laat keren: die moet vervolgens door moslims worden bestreden waarna de 'echte Jezus' zich bij de moslims zal aansluiten in de eindstrijd. Snap jij het nog? Kortom: mocht 'men' erin slagen om de Al-Aqsa moskee op enig moment te slopen en er een derde tempel van Solomon op te bouwen, leidt dat volgens de fundamentalisten tot een heilige oorlog die alle andere heilige oorlogen zal beëindigen: een strijd tussen zionisten/christenen en fundamentalistische moslims die de hele wereld zal meesleuren in een allesvernietigende Derde Wereldoorlog. (Heb jij al zin in Trumps tweede termijn?)

Hoe die Derde Wereldoorlog precies ontstaat doet er niet echt toe: als hij er maar komt. Het verklaart andermaal de zionistische/neoconservatieve/orthodox religieuze ondoordachte rucksichtslose stijl die hun leiderschap karakteriseert. Hagee verklaarde bijvoorbeeld dat de VS mee moest doen met Israël in een pre-emptive strike tegen Iran, juist vanwege het feit dat dit volledig uit de hand zou lopen: *to fulfil God's plan for both Israel and the West ... a biblically prophesied end-time confrontation with Iran, which will lead to the rapture, tribulation, and second coming of Christ.* Nu hoor ik je denken: 'leuk en aardig allemaal die gekkies met hun einde-tijdsverwachting, het zal mijn tijd wel duren'. Maar deze groep heeft een grotere invloed dan je zou verwachten of willen. De Christians United for Israel heeft met meer dan vijf miljoen leden (gesteund door AIPAC) behoorlijke politieke macht en invloed in de VS. Zo verklaarde Trumps Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken Pompeo: *we will continue to fight these battles, it is a never ending struggle... until the Rapture.*[119] Het is daarbij een interessant gegeven dat de 'zeven uit vijf-memo' overeen lijkt te komen met een van de Bijbelse mythes uit de Thora die vertelt over de 'zeven naties' die gedoemd zijn om te worden vernietigd door Israël: *[when Yahweh will deliver Israel] seven nations greater and mightier than yourself ... you must utterly destroy them: you shall make no covenant with them, and show no mercy to them ... and he will give their kings into your hand.* 'Alle zeven landen groter en sterker dan Israël moeten worden vernietigd zonder kans op overgave of genade: nadat deze landen zijn ontmanteld, is Groter Israël een realiteit.'

Het is een angstaanjagende gedachte dat het Amerikaanse buitenlandse beleid wordt beïnvloed door sommigen die ook in een nucleaire oorlog nog wel de voordelen zien. Hoewel het de meesten van ons waarschijnlijk aan ons achterste zal oxideren welke (bij)geloven en magische Bijbelse voorspellingen anderen aanhangen, zou het behoorlijk irritant zijn wanneer er een nucleaire oorlog zou worden afgetrapt op basis van hun religieuze hersenspinsels.

Ondanks het feit dat zionisten ontkennen dat ze de derde tempel willen bouwen, hebben ze er wel een zeer gedetailleerd schaalmodel van laten maken. Tijdens een staatsbezoek van de Amerikaanse vicepresident Pompeo aan Israël lieten hij en Bibi de Dome of the Rock en de Al Aqsa moskee links liggen[120], maar lieten ze zich aan de hand van die maquette haarfijn uitleggen hoe die laatste derde tempel er precies uit zou moeten komen te zien.[121] Bij de

verplaatsing van de ambassade naar Jeruzalem sprak Bibi over de tempelberg dan ook de volgende veelzeggende woorden: *it was here in Jerusalem some 2,000 years later that the soldiers of Israel spoke three immortal words, 'Har ha'bayit be'yadeinu,' – 'The Temple Mount is in our hands'.* (De bouw ervan wordt dan ook steeds vaker openlijk besproken: in de laatste verkiezingen was de bouw van de derde tempel zelfs onderdeel van het officiële partijprogramma van de Zehut partij.[122] Ook wist Breaking Israel News te melden dat er officieel werd gezocht naar geschikte joodse priesters[123], en zijn belangrijke attributen die in de nieuwe tempel moeten worden gebruikt inmiddels al klaar.[124]) In zijn toespraak bij de Ambassade verklaarde Bibi: *this is history. President Trump, by recognizing history, you have made history ... Jerusalem is not a settlement. It is our capital ... we are in Jerusalem and we are here to stay.*[125] Ook de streng zionistische schoonzoon van Trump, Kushner zei dat nu dan eindelijk de realiteit van de geschiedenis werd erkend.

A fitting receptacle

Maar wat blijft er van die realiteit over wanneer we de geschiedenis eens wat beter onder de loep nemen? De historische 'claims' zijn een mix van geromantiseerde nationalistische clichés en historische aannames en verzinsels.[126] Jeruzalem is niet gesticht door joden, maar door semitische volkeren zoals Kanaänieten: de voorouders van zowel de Libanezen, Syriërs en Jordaniërs als de joden. (Fun fact: de term antisemitisme is daarmee nogal een incorrect en breed verwijt aangezien zelfs de Palestijnse volkeren afstammelingen van de Semitische volkeren zijn.) Toen de historische stad werd gesticht, bestond het jodendom zelf überhaupt nog niet. Ook de Assyrische tabletten bijvoorbeeld die een enorm belangrijke bron van informatie zijn uit die tijd en iedere semi-belangrijke gebeurtenis in het Midden-Oosten beschrijven (nog net niet over de nieuwe kapsels van Arabische prinsessen), schreven niets over Davids koninkrijk of Salomon in het voormalige Palestina. Er is dan ook geen enkele joods genaamde antieke stad in wat nu Israël heet, noch is er een enkele stad waar een antieke Hebreeuwse tekst op een typisch joods architectonisch gebouw staat. Ze bestaan simpelweg niet: alle steden zijn Grieks, inclusief de Griekse inscripties in de gebouwen. Zelfs de Time of Israël moest dat bekennen en schreef in het artikel 'Ancient temple mount 'warning' stone is closest thing we have to the temple' dat zelfs het enige overblijfsel van 'hun' tempel met Griekse letters was gegraveerd.[127]

Maar als zionisten alleen een Bijbelse (en dus geen wetenschappelijke of historische) claim op Israël hebben, waarom wilden ze dan zo onnoemelijk graag naar het land van melk en honing? Wat valt er daar te halen? Als kers op de taart is er naast de fundamentalistische joden, moslims en christenen nog een vierde machtige groep gegadigden die in de bouw van de derde tempel het hoogst haalbare zien. Je raadt het inmiddels vast: het zijn de *illuminati/* vrijmetselaars.

De groep mensen waarbinnen de stichters en eigenaren van Israël (de zionistische Rotschildfamilie) een vooraanstaande rol hebben, verafgoden Salomon's tempel. In de zogenaamde 'bijbel van de vrijmetselaars': de Masonic holy bible staat op pagina's elf tot veertien klip en klaar: *until today the Temple of Solomon is the spiritual home of every mason.* Ook Albert Mackey, een '33th-degree' vrijmetselaar (de hoogst mogelijke te behalen titel voor het geheimzinnige maar oppermachtige eliteclubje: je begint namelijk op één) die eind

negentiende eeuw vele boeken over deze cult schreef, legt uit: *to the master mason, the Temple of Solomon is truly the symbol of human life ... it becomes a fit symbol of human life occupied in the search after divine truth.* Vrijmetselaars streven zoals gezegd naar zogenaamde *divine truth*. Dat is 'geheime en heilige kennis' (daar waar India Jones zijn zoektocht naar de fontein van de eeuwige jeugd bijvoorbeeld op is gebaseerd) die al eeuwenlang door deze occultische groepen wordt bewaard en aan elkaar wordt overgedragen: tradities en symbolen die ze naar eigen zeggen van antieke beschavingen zoals de Azteken en Egyptenaren hebben overgenomen. Alleen de absolute top van deze elite: de dertigste tot en met de 33e 'level' vrijmetselaars krijgen toegang tot deze informatie. (Vele presidenten, premiers, leden van koningshuizen en andere hoogwaardigheidsbeklederes behoren tot deze elite: google en gij zult vinden.) Het summum van die informatie en het 'doel' van de mens op aarde wordt voor hen gesymboliseerd in deze tempel.

Is het dan moeilijk voor te stellen dat ze die ooit zouden willen herbouwen? Nee dat is het niet. Mackey legt uit: *the freemasons have, at all events, seized with avidity the idea of ... a material temple ... the great object of masonry is the search after truth, they are directed to build up this temple as a fitting receptacle for truth.*[128] 'Ze hebben door de eeuwen heen te allen tijde met grote gretigheid die tempel willen bouwen en de tempelberg in Jeruzalem is de enige plaats waar die ooit herbouwd zou kunnen worden'. (Dan vallen de vroegere kruisvaarders-tochten van de voorlopers van dit eeuwenoude gezelschap naar de antieke stad wellicht ook beter te begrijpen?) Ook Edward Waite schreef eind negentiende eeuw in zijn 'A new encyclopedia of freemasonry' dat er in de wandelgangen in de hoge kringen werd gesproken over het bouwen van de derde tempel: *in the high grades [of masonry] we hear of a secret intention to build yet another temple at Jerusalem.* Is dat de reden dat de Rothschilds een thuisland voor het zionisme in Israël wilden? Zijn de joden met dat doel 'misbruikt' of ingezet om hun eigen agenda verder te brengen of zijn zij het ware gezicht van de zionisten? Is de War on Terror mede een poging om de moslimheiligdommen op de tempelberg zonder al te veel weerstand te kunnen slopen om ruimte te maken voor hun gedroomde tempel? En hebben zij dan wel goede bedoelingen met de derde tempel?

Nee, om redenen die later overduidelijk zullen worden, hebben ook zij niet het beste met 'ons' voor. Dit deel van de 'elite' voorzien net als de Arabieren de komst van de antichrist die wel zal claimen dat hij de 'echte' christus is en zich als zodanig door velen zal laten aanbidden, maar mensen die weigeren hem te aanbidden zal doden. Dat klinkt niet heel liefdevol, en de klap op de vuurpijl is dan ook: de top van deze kleine groep mensen zijn actieve aanbidders van het satanisme en zien de komst van de antichrist als iets nastrevenswaardig.

Ik weet het: het is wederom een bizarre extra laag en twist aan dit verhaal, maar toch een factor van belang. Hoewel we namelijk niet weten, noch kunnen bewijzen in hoeverre deze ideologie precies een invloed uitoefent op het geopolitieke beleid, is het een interessante extra dimensie voor onze beeldvorming. Hoe het ook zij: zionisten in zowel Amerika als Israël zouden tevreden zijn met het uitbreken van de Derde Wereldoorlog waarbij in eerste instantie zionisten en moslims elkaar afslachten waarna de hele wereld erin wordt meegezogen. Een situatie die zich zou kunnen ontvouwen wanneer de VS, Israël en Saudi-Arabië het door Iran geleide sjiitische blok zouden besluiten aan te vallen. Iets waar al jaren openlijk over wordt gesproken (en sinds 2024 op lijkt te worden aangestuurd).

16 | Iran, *It's about Power*

Oorlog met Iran is niet geheel onwaarschijnlijk. Want hoewel er alles aan is gedaan, is het geostrategische resultaat voor de Israëlisch-Amerikaanse-Saudische coalitie een grote mislukking gebleken. In plaats van een totaal geïsoleerd en kwetsbaar Syrië, stond het land er juist sterker voor dan in de jaren daarvoor. Het falen van de regime change van Assad had daarnaast belangrijke consequenties voor de haalbaarheid van de volgende en voorlopig laatste stap van het oorspronkelijke zeven uit vijf plan: het omverwerpen van Israëls aartsvijand Iran. Het enorme land dat twee keer zo groot is als Turkije, tachtig miljoen inwoners en een behoorlijke militaire slagkracht heeft, is al decennialang een doorn in het westerse oog.

Syrië is een belangrijke bondgenoot van Iran. Een integraal aspect van de coup tegen Assad was dan ook om een steunpilaar van de Israëlisch-Amerikaanse aartsvijand de nek om te draaien. In een via Wikileaks uitgelekte memo uit 2001 stond al: *the best way to help Israel deal with Iran's growing nuclear capability is to help the people of Syria overthrow the regime of Bashar Assad.*[1] Washington zou Assad moeten breken en zijn grondgebied goed kunnen gebruiken bij hun volgende en voorlopig laatste geplande oorlog in het Midden-Oosten. Het doel van de *redirection* was immers om sjiieten met wortel en al te vernietigen: dat kon het beste door diens leider Iran met een soennitisch blok te omsingelen voordat het kon worden aangevallen. Omdat de eerder aangevallen buurlanden amper in staat waren om zichzelf nog overeind te houden, kon Iran geen steun meer van zijn bondgenoten krijgen waarna het relatief eenvoudig zou kunnen worden verslagen.

IS diende uiteraard hetzelfde doel om Iran in Syrië uit te putten. De voormalige Israëlische consul-generaal in New York en vooraanstaand politicus Alon Pinkas schreef in de New York Times dan ook dat hij hoopte dat noch IS, noch Iran in Syrië zouden winnen. Hij noemde de strijd tussen hen: *a playoff situation in which you need both teams to lose, but at least you don't want one to win - we'll settle for a tie ... Let them both bleed, haemorrhage to death: that's the strategic thinking here.*[2] 'Laat er maar zo veel mogelijk doodbloeden, dat is in het voordeel van iedereen.' Tel Aviv geloofde dat met de val van Assad in Syrië, Iran zijn enige bondgenoot in de regio zou verliezen. (Wanneer Syrië niet meer in handen van Assad was, konden Iraanse troepen de vrienden van Hezbollah niet meer via dat land bereiken waarmee Israël ook niet bang hoefde te zijn voor een continue tegenaanval vanuit Iran.[3]) De sektarische oorlog tussen sjiieten en soennieten die daarna waarschijnlijk los zou breken (tussen IS en de sjiieten) zou Iran hopelijk in het conflict meezuigen. *The fall of the house of Assad could well ignite a sectarian war between the Shiites and the majority Sunnis of the region drawing in Iran.*[4] Dat zou reuze handig zijn aangezien het hun aartsvijand zou verzwakken en een regime change daarna een koud kunstje zou zijn.

Zoals we inmiddels weten, zou alles anders lopen. Niet alleen mislukte de regime change in Syrië: tot overmaat van ramp was Iran onbedoeld de grote winnaar van de oorlogen in het Midden-Oosten geworden. Ze hebben in de gecreëerde chaos van onze 21e eeuw hun invloed in de regio meer kunnen uitbreiden dan ze daarvoor ooit hadden durven dromen. Assad hield stand en door de ontmanteling van Irak kon de sjiitische meerderheid (zeventig procent) ook daar met steun van Iran aan de macht komen. Dat Irakese parlement gaf eind 2019 vervolgens

aan dat ze de Amerikaanse militairen van hun grondgebied af wilden hebben. (Nadat die wet er begin 2020 officieel kwam, reageerde Washington dat ze niet zouden vertrekken omdat het zogenaamd hun goed 'recht' was om te willen blijven omdat ze een *'force for good'* waren.[5] Juist ja.) Het doel van een pro-Amerikaans-Israëlisch-Saudisch blok van ontmantelde, gewillige soennitische landen van waaruit de rest van de landen gemakkelijk van de kaart konden worden geveegd is mislukt. In plaats daarvan zijn de landen die in de *crosshairs* van de VS en consorten zaten in een van tevoren onwaarschijnlijke coalitie samengeklonterd onder het motto: de vijand van mijn vijand is mijn vriend. Het sjiitische en bovenal anti-westerse (en Israël-kritische) blok vormt een 'landbrug': een route over 'bevriend' gebied die vanaf Teheran via Bagdad en Damascus helemaal tot Beirut in Libanon strekt (dat boven Israël tussen Syrië en de Middellandse Zee ligt ingeklemd). In het artikel 'New Middle-East alliance shakes world powers' valt te lezen hoe in maart 2019 de militaire leiders van die landen (die in Rusland 'the middle eastern entente' wordt genoemd) in Damascus zijn samengekomen. Het doel was om een lange-termijn planning op te stellen over hoe Syrië weer volledig onder Syrische controle zou kunnen komen en belangrijker nog: hoe ze onderling de grenzen voor elkaar konden openstellen.[6] De chaos in het Midden-Oosten heeft ze bij elkaar gedreven op een manier die zonder Amerikaans ingrijpen nooit mogelijk zou zijn geweest: een strategische mispeer van jewelste.

Voor de soennitische landen (met Saudi-Arabië voorop) die hun voormalige machtsdominantie vanuit een middeleeuws soennitisch-sjiitisch perspectief bekijken, is een dergelijke verschuiving naar een sjiitische overmacht volstrekt onacceptabel omdat het de regionale machtsbalans compleet verstoort. Ook voor de Israëli's is een door Iran geleide Israël-kritische coalitie een *worstcasescenario.* In plaats van deze situatie te accepteren, proberen ze sindsdien dan ook om alsnog een oorlog met Iran te forceren. Dat bleek bijvoorbeeld uit het feit dat Israël het staakt-het-vuren tussen de VS en Rusland in Zuid-Syrië (de zogenaamde *de-escalation deal*) in 2017 afkeurde: *because it perpetuates the Iranian presence in the country.*[7] Het zou niets aan de machtsbasis van Iran doen. Onder het mom van het aanpakken van de *'number one sponsor of terror'* bestookt het land dan ook regelmatig eigenhandig troepen van zijn buurman Assad of 'Iraanse doelen' daar. (Hoewel de regering in Iran ongetwijfeld geen schone handen heeft, begrijp je inmiddels hoe grappig dat Israëlische terreur-verwijt is.)

Hoewel Israël officieel niets met de oorlog in Syrië te maken heeft, voert het die aanvallen in het geheim overigens al sinds het begin van de proxy-oorlog uit. De met pensioen gaande Israëlische top-commandant Gadi Eisenkot gaf dit ruiterlijk toe in een interview met het Britse Sunday Times. Hij bevestigde niet alleen dat de IDF wapens leverde aan de 'rebellen' maar dat Israël van achter de schermen al heel lang een grootschalige 'onzichtbare oorlog' voerde in Syrië en vele duizenden aanvallen had uitgevoerd: *we carried out thousands of attacks without taking responsibility and without asking for credit.*[8] Alsof het iets is om trots op te zijn. Ook dreigde Tel Aviv in 2017 bijvoorbeeld nog om Assad eigenhandig af te maken door zijn presidentiële paleis in Damascus te bombarderen.[9] Bibi blaaskaakt dan ook regelmatig tegen Poetin dat Iran uit Syrië moet vertrekken omdat ze anders het militaire heft in eigen handen zullen nemen: *we will act when necessary according to our red lines.*[10]

Het probleem is dat het piepkleine Israël in zijn eentje geen oorlog tegen het enorme Iran kan winnen: daar heeft het de troepen van de VS voor nodig. De Amerikaanse schrijver, oud politicus en presidentskandidaat Pat Buchanan zegt dan ook dat Bibi *[has been] crying wolf for*

decades [about Iran] and wants the United States to fight a war with Iran on Israel's behalf.[11] In 2002 zei Bibi immers al: *obviously we would like to see a regime change, at least I would in Iran, just as I would like to see in Iraq ... It's not a question of whether you would like to see a regime change in Iran, but how to achieve it.* De vraag was niet óf maar hoe het regime in Teheran moest worden omgegooid. Sindsdien doen ze er achter de schermen alles aan om dit te bewerkstelligen. Zo waren er in 2008 Mossadagenten die zich als CIA-leden met Amerikaanse paspoorten voordeden om een terreurorganisatie in Iran (Jundallah) aan te moedigen om Iraanse burgers en politici te vermoorden.[12] Dat de wens voor een oorlog nog altijd groot is, werd duidelijk op een door de VS geleide top in 2019 over het Midden-Oosten waar Bibi twitterde: *this is an open meeting with representatives of leading Arab countries, that are sitting down together with Israel in order to advance the common interest of war with Iran.*[13] 'Het gemeenschappelijke belang van oorlog met Iran', het staat er echt! Soms stroomt de mond over waar het hart vol van is. (Na een uurtje werd de tweet snel verwijderd en stond er *combating Iran.* Dat staat toch een stukje netter.)

Zowel de Russen als de Iraniërs zijn echter niet dom en gaan niet in op de provocaties in Syrië. Ze weten dat Washington ieder excuus zal aangrijpen om Iran kapot te bombarderen en dat ze een direct gevecht met de VS niet kunnen winnen. Het zou alleen Washingtons bloeddorst lessen, de oorlogsindustrie een enorme impuls geven en ze de kans geven om Rusland te verslaan. Ze houden daarom het hoofd koel en laten zich niet provoceren: zelfs niet wanneer hun eigen manschappen worden vermoord bij die aanvallen. Toen in 2018 een Amerikaanse luchtaanval naar Amerikaanse schatting honderd Russische troepen doodde, deed Moskou dan ook gewoon alsof zijn neus bloedde.[14] Voormalig Russische diplomaat Vladimir Frolov verklaarde: *this is a big scandal and a reason for an acute international crisis ... but Russia will pretend nothing happened.*[15]

Omdat ze niet happen, moet er door de neocons stapsgewijs naar de volgende oorlog worden toegewerkt om, precies zoals de zeven uit vijf memo voorspelde, in Iran te eindigen: *to finishing off in Iran.* (Finish off? Jazeker, we hebben niet alles benoemd maar het is goed om even tussendoor te vermelden dat in vijf van de zeven landen die vernietigd moesten worden, er inmiddels regime changes (of pogingen daartoe) zijn geweest. Irak, Syrië en Libië zijn bekend terrein. Maar ook in het olierijke[16] Somalië met wel duizend miljoen vaten olie in de grond en het bijna net zo olierijke Sudan zijn regime changes geweest.[17] [18] Dan blijven er alleen Iran en Libanon over: in het geval van een oorlog tegen Iran zou Hezbollah's Libanon met zekerheid meevechten en in het geval van een Iraanse nederlaag ook van de kaart worden geveegd.) Dus staken de Amerikaanse oorlogstrommelaars in Washington opnieuw van wal. Dat gebeurde uiteraard volgens de voor ons inmiddels vertrouwde tactiek: het regime change boekje kon weer worden afgestoft voor een nieuw hoofdstuk van de good guys tegen de 'slechten'. Voordat we kijken naar hoe dat precies verliep, is een korte blik op de geschiedenis aan de orde. Want hoewel Iran inderdaad sterk anti-Amerikaans en anti-Israëlisch is, is ook hier het negatieve sentiment in grote mate door toedoen van *blowback*: eigen schuld dikke bult.

The principle of reciprocity

Zoals we eerder hebben gelezen, kwam de Iraanse premier Mohammad Mosaddeq na de Tweede Wereldoorlog in opstand tegen de Britten omdat die alle Iraanse olie voor zichzelf

opeisten. Op aanvraag van de Britten kwam de CIA vervolgens stiekem het land binnen om een militaire coup op te zetten waarna een voor het Westen gunstige sjah werd geïnstalleerd en de diefstal van de olie ongehinderd kon doorgaan. (Iran was in die periode dan ook helemaal niet Washingtons aartsvijand. Het was toen zelfs een betrouwbare partner en de spil waar al het Amerikaanse beleid in de regio omheen werd gebouwd.) Omdat het Iraanse volk in die periode keihard werd onderdrukt, werd de door de Amerikanen geïnstalleerde sokpop uiteindelijk verstoten. Toen de nieuwe leider ayatollah Khomeini logischerwijs niet Amerikaans gezind was, bleken de rapen gaar. Sinds die tijd is de eigenzinnige en kritische Iraanse regering een doorn in het oog. Ondanks het feit dat het land al meer dan tweehonderd jaar geen ander land is binnengevallen, wordt Iran steevast als het grootste gevaar in de regio en de bron van alle ellende in het Midden-Oosten afgeschilderd.

Het was uiteraard een koud kunstje om Iran als de slechterik neer te zetten. Het land werd in de MSM al decennialang als boeman van het Midden-Oosten gepresenteerd en daardoor als potentiële vijand gecultiveerd: Israël en de VS noemden Iran al sinds jaar en dag de *number one sponsor of terrorism.* Door nu een tandje bij te schakelen, kon er eindelijk munt worden geslagen uit die jarenlange demonisering. Ze werden als mensenrechten schendende, gevaarlijke wapens fabricerende, terroristen bewapenende, Israël bedreigende boeven afgeschilderd die moesten worden aangepakt. Bibi claimt bijvoorbeeld dat Iran zowel Syrië, Libanon als Gaza als *forward attack bases* gebruiken om Israël te ondermijnen. Hij stelt dat Amerika daarom Israël moet steunen in zijn strijd tegen Iran om diens 'maniakale droom van de joodse vernietiging', zoals Bibi dat zegt, tegen te gaan en 'een nucleaire holocaust te voorkomen'. Ook de antisemitisme-kaart wordt daarbij uiteraard gespeeld: Iran is volgens hem een land dat de 'vlammen van het antisemitisme' aanwakkert. (Die claim kan overigens eenvoudig worden ontkracht met het simpele feit dat de grootste groep joden in het Midden-Oosten -na Israël- in relatieve rust en vrede in Iran leeft. Niemand dwingt ze om daar te blijven, sterker nog: de 30.000 joden weigeren ondanks een royale vergoeding en een oproep van Tel Aviv om naar Israël te komen emigreren.[19] Iran is dus niet anti-joods, maar antizionistisch. Die irritante feitjes ook altijd.)

Toch helpen dit soort tweets van de ayatollah uiteraard niet voor de algehele beeldvorming. Het zijn uitlatingen als deze die dankbaar (en terecht) door de MSM worden overgenomen om aan te tonen dat er een radicale terrorist aan de knoppen in Teheran zit. Hoewel het regime in Teheran met betrekking tot bijvoorbeeld vrouwenrechten en homohaat uiteraard verre van perfect is, valt er internationaal gezien echter weinig van het land te vrezen. In mei 2003 stuurde Iran bijvoorbeeld nog een voorstel naar Washington (dat bekend werd als de 'Grand Bargain', of de 'grote uitruil') waarin ze beloofden om de VS te zullen helpen met het stabiliseren van Irak en vrede te sluiten met Israël op voorwaarde dat de sancties op Iraanse goederen zouden worden opgeheven. Omdat dat uiteraard niet was wat de neocons wilden, zorgden Bush en Cheney dat Powell daar niet op kon reageren. Zoals Wilkerson samenvatte: *the secret cabal got what it wanted: no negotiations with Tehran.* Ook toen Trump het discriminerende inreisverbod

Khamenei.ir
@khamenei_ir

Our stance against Israel is the same stance we have always taken. #Israel is a malignant cancerous tumor in the West Asian region that has to be removed and eradicated: it is possible and it will happen. 7/31/91
#GreatReturnMarch

10:49 AM · Jun 3, 2018

(travel ban) afkondigde voor mensen uit 'terroristische landen' inclusief Iran (terwijl Washington zelf uiteraard verantwoordelijk is voor het anti-Amerikaanse sentiment in die regio), reageerde Teheran bedeesd. Ze zouden met frisse tegenzin hetzelfde doen ondanks het feit dat ze wisten dat niet de 'gewone' Amerikanen maar de Amerikaanse overheid het probleem was: *while respecting the American people and distinguishing between them and the hostile policies of the U.S. government, Iran will implement the principle of reciprocity.*[20]

Hoewel Iran geen westerse waarden heeft zoals wij die claimen te hebben, is het dus geen levensgevaarlijk regime. Zelfs al zouden ze bovendien wel de grootste veroveringsplannen hebben dan zouden we daar niet voor hoeven vrezen. Het Iraanse defensiebudget is namelijk 'slechts' vijftien miljard dollar per jaar. (Ter vergelijking: dat geeft de VS elke zeven dagen uit.) De ruggengraat van de Iraanse luchtmacht bestaat bovendien uit bijna vijftig jaar oude straaljagers die ze in de jaren zeventig van de VS hebben gekocht toen de sjah en Washington nog bevriend waren. Het land is daarbij totaal omringd door Amerikaanse bases. Kortom: een échte militaire dreiging kan het dus niet zijn. De dreiging voor Iran die andersom vanuit de VS en zijn bondgenoten komt, is overduidelijk. Het doet erg denken aan de Russische situatie: waar haalt Iran het gore lef vandaan om zijn grenzen zo gevaarlijk dicht bij alle Amerikaanse militaire bases te laten komen?!

The problem is with Israel, not with the jews

Nu is de claim dat Iran in de ogen van het Westen en de MSM een *sponsor of terror* is wel degelijk te onderbouwen met feiten: in dezelfde zin dat Kadhafi dat ook was. Het hangt er zoals altijd gewoon vanaf vanuit welk perspectief je dat bekijkt. Het klopt bijvoorbeeld dat Iran zijn sjiitische bondgenoten overal waar dat kan steunt: zowel in Irak, Syrië, Libanon of Jemen. Precies die gebieden waar de VS zijn handen vol heeft aan inwoners die een ander doel voor ogen hebben voor hun land dan de VS en Israël. Zij claimen dan ook dat Iran onrust en instabiliteit veroorzaakt voor de VS en zijn partners en hun belangen in de regio bedreigt. Om te kijken of dat klopt, zullen we die partijen kort bekijken.

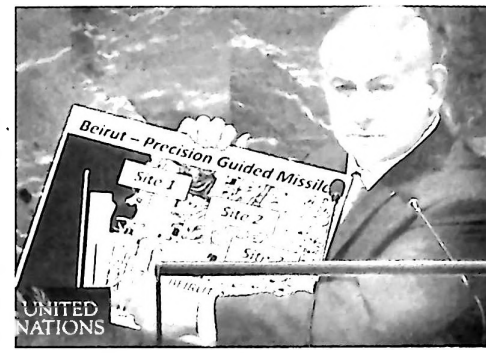
De Iraans-Syrische steun die we tijdens de burgeroorlog hebben gezien, is niet van de laatste jaren maar gaat al vele decennia terug. Die vriendschap bestond namelijk al sinds de jaren tachtig van de vorige eeuw nadat Damascus de kant van Iran koos in de Iran-Irak oorlog: dat was ook de reden dat Iran in het conflict van deze eeuw Assad meteen te hulp schoot toen niemand anders dat deed. Omdat Iran en Syrië van elkaar waren afgescheiden sinds de salafisten van IS hun kalifaat in Noord-Irak hadden gesticht, verliep die hulp voornamelijk via het in Libanon gevestigde Hezbollah dat in tegenstelling tot Iran zijn grenzen met Syrië deelt. In 2013 vroeg de Syrische overheid daarom aan Hezbollah om hun te steunen in de strijd tegen de 'gematigde terroristen' die het land overspoelden. Hoewel Hezbollah klein van stuk is, heeft

de groep een belangrijke rol gehad bij het falen van de couppoging. De geharde groep militairen heeft een ijzersterke reputatie (en heeft bijvoorbeeld tot twee keer toe het Israëlische leger uit eigen land verdreven) maar is straatarm. Omdat er weinig geld in Libanon is, heeft Iran vele miljarden naar de groep overgemaakt zodat zij de steun aan Assad konden volhouden.

De westerse claim dat Hezbollah een terreurorganisatie is, hangt opnieuw af van welk perspectief je gebruikt. Libanon bestaat net als zoveel landen in de regio pas sinds het Sykes-Picotverdrag waarna het land een mix van etniciteiten en religies werd: katholieken, grieks orthodoxen, Koerden, Armeniërs, joden, koptische christenen, soennieten, sjiieten en alevieten leefden allemaal door elkaar heen. Uiteindelijk wisten de christenen en soennieten gezamenlijk de politieke controle in het land te krijgen waarmee de sjiieten (die veertig procent van de bevolking opmaakten) de eerste decennia het nakijken hadden. Met het instromen van massale aantallen sjiitische Palestijnse vluchtelingen uit Israël in de jaren zestig en zeventig leidde dit tot een verandering in die balans en uiteindelijk tot een burgeroorlog.[21] De Israëlische invasie en bezetting die hier weer op volgde, leidde tot de oprichting van het Libanese bevrijdingsleger: Hezbollah.

Hezbollah werd uiteindelijk de sterkste partij in Libanons verdeelde politieke wereld. Toen Israël zich in 2000 uiteindelijk uit Libanon terugtrok, verklaarde de christelijke president dan ook dat Hezbollah een legitieme en gerespecteerde macht binnen Libanon was, geen sokpop van Iran zoals dat in de westerse media werd gepresenteerd: *for us Lebanese, and I can tell you the majority of Lebanese, Hezbollah is a national resistance movement. If it wasn't for them, we couldn't have liberated our land.*[22] (Het verzetten tegen een buitenlandse bezetter is iets waar de VS zich wel mee zou moeten kunnen identificeren: ze ontlenen er immers hun eigen bestaansrecht aan.) Los van een verzetspartij zet de groep zich nog voor meer zaken in die de brede steun uit de samenleving kunnen verklaren. Zelfs de Council on Foreign Relations moest bijvoorbeeld erkennen dat: *Hezbollah is a major provider of social services, operating schools, hospitals, and agricultural services for thousands of Lebanese Shiites.*[23] Een enorme verstrekker dus van scholen, ziekenhuizen en vele andere voorzieningen. En niet alleen voor sjiieten: ze komen op voor het recht van iedere groep om te leven. Toen Aleppo in 2016 werd bevrijd, vierden de christenen daar immers zij aan zij met Hezbollah het kerstfeest op straat. Ook toen er een synagoge in Libanon was vernietigd (door een Israëlische luchtaanval notabene) werd die met behulp van de 'terreurgroep' opnieuw opgebouwd.[24] De woordvoerder Hussein Rahhal verklaarde: *we respect divine religions, including the jewish religion ... The problem is with Israel's occupation (of Arab lands), not with the jews.* Ze respecteren naar eigen zeggen alle geloven, inclusief het jodendom. De Israëlische bezetting van de Arabische grond, niet de joodse medemens is wat hun betreft het probleem.

Hezbollah heeft een belangrijke functie binnen de coalitie van de sjiitische halve maan omdat ze de machtsbalans intact houden: als Israël Iran zou aanvallen, weet Tel Aviv dat het een enorme golf van raketten van Hezbollah uit het naastgelegen Libanon kan verwachten. (Dat is een belangrijke reden dat Iran nog altijd voortbestaat ondanks het feit dat de neocons al decennialang staan te trappelen om het land met de grond gelijk te maken.) Je begrijpt dat een dergelijke organisatie moet worden verketterd en verwijderd, zoals ook in 2019 weer werd geprobeerd door protesten tegen de regering aan te wakkeren.[25] (Opvallend detail: ook de ontploffing in de haven van de Libanese hoofdstad Beiroet in augustus 2020 leek eerder een aanslag dan een ongeluk. In 2018 waarschuwde Bibi bijvoorbeeld al in de Verenigde Naties dat

Israël het niet zou toestaan dat Hezbollah een zogenaamde 'geheime wapenopslag' in de havens van Beiroet zou hebben. Op het filmpje zie je hier dat hij twee jaar voor de fatale explosie in zijn toespraak al naar precies die plek verwees waar de explosie zou plaatsvinden.[26] Hij sprak daarbij de begeleidende woorden: *I have a message for Hezbollah today, Israel also knows that you are doing ... and Israel will not let you get away with it.* Alle overheden wisten dan ook al sinds 2013 dat de kunstmest in de haven lag opgeslagen: het zou het perfecte excuus kunnen zijn om Libanons haven dat de enige economische reddingsboei van het land is, te vernietigen. (Ook de daaropvolgende massale rellen tegen de bewindslieden van Hezbollah zouden zo in een ander licht kunnen worden bezien.)

De situatie van de Houthi's in Jemen heeft een aantal belangrijke overeenkomsten. Het land was na de Eerste Wereldoorlog gesplitst in een noordelijk en zuidelijk deel tot ze in 1990 weer werden samengevoegd. Het raakte in 2012 vervolgens in een conflict verzeild toen een door de VS geïnstalleerde soennitische overheid omver werd geworpen door de sjiieten. Die situatie kon vervolgens in een burgeroorlog escaleren doordat de sjiieten het moesten opnemen tegen de (door buurland SA gesteunde) soennitische troepen van Al-Qaida. In de oorlog die volgde, zijn al meer dan tienduizend burgerdoden gevallen en heerst al vele jaren grootschalige ziekte, lijden, armoede en hongersnood.

Nu vormen de sjiitische Houthi's geen enkele bedreiging voor de Saudische staat: ze hebben geen leger, marine of luchtmacht en strijden tegen SA dat het derde defensiebudget ter wereld heeft dankzij hun petrodollar. (Alleen onder Obama werd er al voor 115.000 miljoen(!) aan wapens aan de Saudi's verkocht.[27]) Toch bombardeerde SA het land jarenlang onophoudelijk waarbij zonder problemen scholen, ziekenhuizen, universiteiten en andere openbare gebouwen werden geraakt met duizenden doden tot gevolg. (Washington voorzag de Saudi's daarbij van de *intelligence* en was zelfs zo vriendelijk om al hun gevechtsvliegtuigen in de lucht voor ze bij te tanken zodat ze lekker efficiënt konden door bombarderen.) Ze lieten ze rustig hun gang gaan: toen ze in 2018 met Amerikaanse wapens een schoolbus op weg naar een schoolreisje bombardeerden waarbij veertig kinderen tussen zes en elf jaar omkwamen, gaf de VS geen kik.[28] Ook staat de internationale gemeenschap toe dat het land economisch al jaren wordt geblokkeerd. Zo'n tachtig procent van het voedsel kwam oorspronkelijk via één haven het land binnen: die wordt herhaaldelijk door SA geblokkeerd en gebombardeerd waardoor er sinds 2015 vrijwel niets meer in of uit komt. Zelfs een brug waar bijna alle hulpgoederen aan het land over werden vervoerd, werd meerdere malen gebombardeerd waardoor naar schatting drie miljoen mensen in ernstige hongersnood verkeerden. Volgens Unicef stierf er in het land elke tien minuten(!) een kind aan de honger. De Verenigde Naties schatte begin 2021 dat er dat jaar 400.000 kinderen aan de honger zouden sterven.[29] (Washington gaf Iran uiteraard de schuld van die hongerige Jemenieten omdat die ze steunde in diens verzet tegen de Saudische agressie.[30])

Je ziet dat ieder verhaal een andere kant heeft die je in de MSM zelden hoort. Honderdduizenden, zelfs miljoenen mensen lijden, dreigen om te komen van de honger, hebben

geen enkele mogelijkheid om hun situatie te verbeteren en worden aan hun lot overgelaten. De mensen die dat wel kunnen: jij en ik, krijgen er in de MSM geen seconde aandacht aan besteed. Onze overheden, de VN: niemand lijkt het ene moer te boeien. Dat Iran de Houthi's wel probeert te helpen, is dan ook geen 'state sponsored terrorism'. En als dat het wel zou zijn: hoe zullen we andersom de Amerikaanse wapenleveranties (en die van andere landen zoals Groot-Brittannië, Frankrijk, Duitsland en Nederland) aan Saudi-Arabië noemen? Hoewel Iran zijn invloed in de regio laat gelden en helpt waar het kan, wil dat niet zeggen dat er een doelbewuste alliantie van terrorisme is in de sjiitische halve maan zoals Washington, Israël en SA dat claimen. Dit zijn soevereine overheden of politieke partijen met een brede steun in eigen land die het recht hebben om steun uit Teheran te vragen en te krijgen. Om ze dan allemaal maar sjiitische Iraanse proxy-strijders te noemen, is uitermate kortzichtig en hypocriet. Maar precies omdat Iran via die effectieve steun overal dwarsligt, wil men het land het liefst van de kaart vegen.

What's mine is mine, what's yours is negotiable

Economische sancties zijn altijd een mooie stap in de aanloop naar zo'n oorlog, maar dan moet er wel een reden voor die sancties worden bedacht. Die werden in dit geval gevonden in de Iraanse uraniumverrijking. (Het hebben of produceren van uranium is een gevoelig onderwerp omdat je er onder andere kernenergie mee kunt opwekken maar ook een kernbom mee kunt ontwikkelen.) Het goedje staat om die reden al decennia centraal in de Amerikaans-Iraanse verhoudingen en zou voor Trump aanleiding zijn om Iran opnieuw kapot te sanctioneren.

Het verrijken van uranium is zeer ingewikkeld en arbeidsintensief: dat gebeurt in hoogtechnologische centrifuges waar de benodigde grondstoffen op een industriële schaal op enorm hoge snelheid worden rondgeslingerd waardoor de G-krachten hun werk doen en de benodigde moleculen met kleine beetjes per keer kunnen worden verzameld. (Alsof je het laatste beetje ketchup uit de fles probeert te krijgen door het met je armen rond te slingeren en het daarmee naar de dop te forceren.) Hoewel Iran de kern-technologie in het verleden van de westerse landen zelf had gekregen in ruil voor olie toen de sjah nog braaf naar het Westen luisterde, proberen Washington en Israël sinds het afzetten van die sokpop al decennia om te voorkomen dat Teheran er opnieuw in grote schaal beschikking over krijgt. (De reden daarvoor is helder: het zou een toekomstige regime change wel heel gevaarlijk maken.) Een berucht voorbeeld daarvan is te zien in de documentaire 'Zerodays', waarin wordt uitgelegd hoe de Iraanse uraniumwinning werd gesaboteerd.[31] De CIA en de Mossad ontwikkelden samen een internetvirus genaamd 'Stuxnet' dat zich in de Iraanse nucleaire fabrieken een weg naar binnen vrat en de besturingssoftware manipuleerde.[32] Het virus zorgde ervoor dat de centrifuges op 'maximale kracht' gingen draaien zonder dat de meters in de controlekamer een verandering in snelheid aangaven. Zonder dat de Iraniërs het doorhadden, draaiden de uranium-verrijkers veel te snel waardoor die zichzelf door de centrifugale kracht uiteen hebben gereten en de peperdure fabriek zichzelf aan gort draaide. (Opvallend detail: begin 2024 bleek het virus door een Nederlandse AIVD'er te zijn geïnstalleerd[33], die kort daarop bij een motorongeluk in Dubai zou omkomen.[34]) De Israëli's doen overigens al veel langer hun best om de Iraniërs dwars te zitten. Zo worden de 'People mujahedin of Iran' die in het verleden Iraanse nucleaire wetenschappers hebben vermoord door de Mossad betaald, getraind en bewapend om dat te

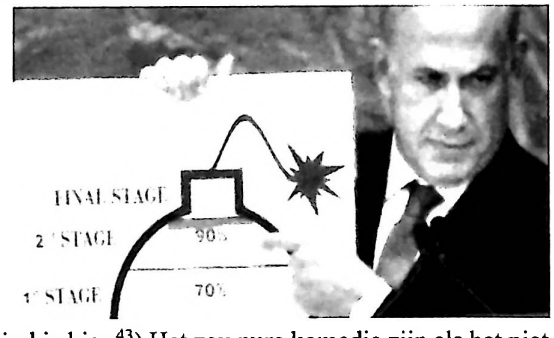
blijven doen.[35] (Ook de nieuwe Mossad baas liet in 2021 weten dat ze het land zoveel mogelijk dwars zouden zitten: *the Iranian program will continue feeling Mossad's might.*[36] Het was dan ook opmerkelijk dat Irans grootste marineschip in juni van dat jaar op onverklaarbare reden in brand vloog en zonk, en dat uren daarna een enorme Iraanse olieraffinaderij in vlammen opging.[37])

Nu heeft het maken van afspraken over gevaarlijke substanties altijd de voorkeur boven het consequent spioneren en saboteren. Dat was precies wat Obama in 2015 voor elkaar had gekregen. Hij had met Iran een verregaande deal gesloten waarbij ze in ruil voor 'normale handel' met het Westen hadden afgesproken om alleen nog hele kleine beetjes zogenaamd 'laag verrijkt' uranium voor medisch gebruik te produceren: dat is bijvoorbeeld nodig voor de behandeling van Iraanse kankerpatiënten met chemotherapie. Die afspraken zouden in ieder geval tien jaar gelden. (Je kunt je voorstellen dat Iran na jarenlange sabotage en andere drukmiddelen de meerwaarde van een dergelijke deal kon inzien.) Teheran vernietigde vervolgens zoals beloofd 98 procent van hun hoogverrijkte uranium. Hun voorraad waarmee ze voorheen theoretisch nog zes tot twaalf kernbommen zouden kunnen maken was daarmee zelfs te klein geworden voor één bom. Als klap op de vuurpijl gaven de afspraken de westerse landen het recht om uitgebreide controles door het hele land uit te voeren. Zelfs op compleet willekeurige plekken waarvan de internationale gemeenschap vermoedde dat er iets niet pluis zou zijn, was Iran verplicht om binnen een aantal dagen toegang te verlenen als ze niet met een tegenargument kwamen waarom dat niet kon (of dat nou midden in een stadscentrum, ergens in een schuur op het platteland of op een militaire bases was). De internationale agentschappen hadden bovendien al tien keer op rij geconstateerd dat Iran zich aan alle regels hield, en overal toegang toe verleende. Ook de Europese minister van Buitenlandse Zaken, Federica Mogherini bevestigde dat alle inspecties lieten zien dat Iran zich aan alle aspecten van de deal hield: *there have been no violations of any of the commitments.*[38]

Dat lijkt een verrassend soepele houding van een bloeddorstig regime, totdat je bedenkt hoe ons beeld van dat regime tot stand is gekomen. Wanneer we ons realiseren dat het opnieuw de MSM is die ons een rad voor de ogen heeft gedraaid, blijkt de nucleaire dreiging die er uit Iran voortkwam weer net zo reëel als die van Poetin, Saddam, Assad of Kadhafi. In het artikel van Hersh uit 2011 voor de New Yorker getiteld: 'Iran and the bomb, how real is the nucleair threat?' wijst alles erop dat er überhaupt geen nucleaire dreiging vanuit Iran hoeft te worden gevreesd.[39] Zo verklaarde Mohamed El Baradei (die tussen 1997 en 2009 directeur voor het Internationale Atoomagentschap was) dat er tijdens zijn bestuur geen flard bewijs was van Iraanse pogingen om hun uranium in wapens om te zetten: *we haven't seen a shred of evidence that Iran has been weaponizing.* Ook voormalig CIA-directeur Lean Panetta wees op het rapport van de National Intelligence Estimate (NIE) dat een conclusie van alle(!) Amerikaanse inlichtingendiensten samen representeerde: zij stelden in 2007 en in 2011 met *high confidence* dat Iran geen nucleaire wapens produceerde. De Iraanse president bevestigde zelf ook bij herhaling dat ze dat in het verleden niet hadden gedaan en dat ze het ook in de toekomst niet zouden doen: *we have never pursued or sought a nuclear bomb, and we are not going to do so.*[40] Het is ook totaal verklaarbaar als je er langer dan een seconde over nadenkt: Iran is voor zijn economie enorm afhankelijk van de olieverkoop. Olie die ze met de deal nu eindelijk weer konden exporteren. Het produceren van een kernbom zou die kans met zekerheid de nek omdraaien en Iran weer isoleren.

Waarom is het dan misgegaan hoor ik je vragen? Ondanks al die feiten zei Trump de gemaakte afspraken met Iran eenzijdig op en kondigde nieuwe economische sancties af. Obama's afspraak was volgens hem de *worst deal ever* omdat Iran volgens hem 'geld toe kreeg' van Washington om zich eraan te houden: de VS moest miljarden overmaken naar Teheran zonder dat ze er iets voor terugkregen. Wat Trump niet was verteld of wat hij misschien niet begreep, was dat dit geld al lang en breed van Iran was. Zij hadden in het verleden namelijk grof geld betaald voor Amerikaanse wapenleveranties, maar hadden die wapens door de sancties nooit geleverd gekregen. Ook het geld was echter ergens in Washington blijven plakken. Met het opheffen van de sancties en de gesloten deal was Washington daarom verplicht om dat geld na al die jaren terug te geven aan zijn rechtmatige eigenaar. Toch kraamde Trump in zijn toespraak voor de VN in 2018 de 'standaard retoriek' uit om zijn sancties te verdedigen: *we cannot allow the world's leading sponsor of terrorism to possess the planet's most dangerous weapons.*[41] Hij vroeg daarom alle aanwezige landen om hem te steunen om het regime economisch te isoleren. Je snapt nu hoe dom dat was: de afspraken in de deal die hij persoonlijk annuleerde, voorkwamen precies het doemscenario dat hij gebruikte als excuus om de afspraken op te zeggen. Het is de wereld op zijn kop. Dat was dan ook de reden dat alle andere landen fel tegenstander waren van het terugdraaien van die afspraken: iedereen was er blij mee en verklaarden dat het een niet te verbeteren, prima deal was.

Hoe kwam Trump er dan als enige bij dat Iran wel bezig was met het ontwikkelen van een kernbom? Het zal je inmiddels niet verbazen: Israël had hem daarvan overtuigd. Het land hamert al jaren op het gevaar van een Iraanse kernbom. Israëls eigen bezit van nucleaire wapens is zo ongeveer het slechtst bewaarde geheim in het Midden-Oosten en ze beschouwen dat alleenrecht in het Midden-Oosten als essentieel voor hun voortbestaan. (Ze zijn daarbij een van de weinige landen die weigert om het Non-Proliferatie pact dat het bezit van nucleaire wapens beperkt, te tekenen.) Tel Aviv heeft al meerdere malen aangegeven dat ze zouden overwegen om zelf een aanval uit te voeren wanneer een land anders dan zij op het punt staat om nucleaire wapens te krijgen: *Israel will not allow Iran to have the bomb.*[42] Om dat te voorkomen en hun alleenrecht in de regio te behouden, zijn ze bereid om ver te gaan. Tijdens een toespraak voor de Verenigde Naties in 2012 haalde Bibi (alsof de zaal met zevenjarige kinderen gevuld was) een tekening van een bom tevoorschijn, om aan te wijzen dat er moest worden ingegrepen voordat Iran zijn nucleaire wapen zou kunnen maken. (Een komische en treffende analyse van Bibi's toespraak vind je hier.[43]) Het zou pure komedie zijn als het niet zo'n bloedserieuze poging was om opnieuw een land op zijn knieën te krijgen ten koste van honderdduizenden onschuldige mensen. (Het plaatst bovenstaande Tweet van Khomeini ook in een ander licht.)

Ook in 2015 verklaarde de toenmalige minister van Buitenlandse Zaken John Kerry dat Israël, Saudi-Arabië en Egypte op oorlog met Iran aanstuurden: *[they] pushed hard for the US to preemptively strike Iran ... by aggressive lobbying toward military escalation.* Vooral Bibi was volgens hem: *genuinely agitating towards action.*[44] In 2018 was het dus opnieuw raak toen

Bibi met groot vertoon in de VN-Veiligheidsraad verklaarde dat Israel achter de 'geheime nucleaire opslag' van Iran was gekomen: *I am disclosing for the first time that Iran has another secret facility in Tehran, a secret atomic warehouse for storing massive amounts of equipment and materiel from Iran's secret nuclear program.*[45] [46] (Dat klinkt inderdaad levensgevaarlijk.) Gelukkig werd hij daarop meteen door Amerikaanse inlichtingendiensten tegengesproken die zeiden dat hij weer eens onzin uitkraamde. Ze wisten van het bestaan van de loods af maar zeiden dat er alleen maar papier lag opgeslagen: *it's full of file cabinets and paper, not aluminum tubes for centrifuges.* Het aantoonbaar onzinnige argument kon dus wel worden gebruikt om de deal met Iran die de goede vrede bewaarde te doorbreken, en het land opnieuw te isoleren.

Waarom zou iemand Bibi na alle onzin die hij heeft verkocht ooit nog geloven terwijl hij bovendien meermaals heeft toegegeven dat hij niets liever wil dan regime change in Iran? Vergeet niet dat de Mossad de meeste 'bewijslast' voor de oorlogen in het Midden-Oosten heeft aangeleverd, Bibi zelf de grootste voorstander van de War on Terror is, en een van de grootste aanjagers van alle regime changes in de regio is geweest. Hij verklaarde in zijn toespraak in 2002 immers: *the three principles of winning the war on terror, are winning, winning and winning.* De gewonnen oorlog in Afghanistan zou die in Irak gemakkelijker maken om te winnen, waarna het derde land nóg gemakkelijker omver kon worden gegooid.

Israëls zoektocht naar oorlog leidt tot levensgevaarlijke situaties: omdat het land medeverantwoordelijk is geweest voor vele van de onrechtmatige oorlogen in onze eeuw, heeft Teheran verklaard dat áls ze uiteindelijk door de VS zou worden aangevallen, zij op hun beurt zonder twijfel een offensief tegen Israël zouden beginnen. Vele analytici waaronder Wilkerson vrezen daarom dat de situatie compleet uit de hand kan lopen. Zelfs wanneer Washington geen oorlog wil starten tegen Iran maar Israël dat op eigen houtje doet, zal Washington Tel Aviv nog altijd steunen in de oorlog die daar met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid uit zou voortvloeien. Wilkerson waarschuwde in maart 2018 dan ook nog dat Israël de VS in een immens conflict dreigde mee te sleuren: *a confrontation that will suck in America.* De consequenties daarvan zouden volgens hem niet te overzien zijn: het zou 'het experiment Israel' definitief van de kaart kunnen vegen en het Amerikaanse rijk onherstelbaar kunnen beschadigen.[47] Dat dit geen uit de lucht gegrepen aanname is, blijkt onder andere uit een uitgelekte *intelligence* mail uit Hillary Clintons archief. Daarin wordt de inschatting dat een Israëlische aanval op Iran in een enorme oorlog, wellicht zelfs een Derde Wereldoorlog resulteert door een breed scala aan inlichtingenofficieren uit verschillende landen bevestigd. Het zou volgens hen al oorlog zijn nog voordat de Israëlische straaljagers die Iran bombardeerden terug in Israël waren geland: *an Israeli attack in Iran will surely start a regional war before the first Israel air-strike sortie has returned to base ... thousands of missiles and rockets would fall on Israel fired from Iran, Lebanon, Syria and Gaza.*[48] Een oorlog waarin we weten dat Israël niet zal schromen om zijn nucleaire wapens te gebruiken wanneer ze zich 'bedreigd voelen'. Ze hebben daar zelfs een naam voor: de zogenaamde allesvernietigende 'Samson optie'.[49]

Ondanks deze situatie leek Trump er opnieuw in te trappen door de deal voor zijn vriend terug te draaien. Bibi reageerde op het heugelijke nieuws om de Iraanse duimschroeven opnieuw aan te draaien met: *Israel fully supports President Trump's bold decision today to reject the disastrous nuclear deal.* Goh, verrassend. Of nee toch niet: uit een uitgelekte opname

was achteraf namelijk te horen hoe Bibi zelf opschepte dat zij het waren geweest die Trump ervan hadden overtuigd om op de afspraken terug te komen: *we convinced the US-president.*[50] (Om Teheran nog even een trap na te geven, bombardeerde Israël twee uur nadat Trump had aangegeven zich uit de deal terug te trekken opnieuw Iraanse doelen in Syrië waarbij vijftien mensen omkwamen.[51])

Washington kwam vervolgens met een lijst met twaalf eisen waarvan ze wisten dat Teheran er niet mee kon instemmen. Als ze daar niet stuk voor stuk aan zouden voldoen, zou Teheran het volgens Pompeo moeilijk krijgen om hun hoofd boven water te houden: *[they would be] battling to keep its economy alive.*[52] Een van die eisen was bijvoorbeeld het terugtrekken van Iran's troepen uit Syrië. (Het liet zien dat Washington de regime change die nodig is om Iran te isoleren nog altijd niet had opgegeven.) Dat bleek ook uit de andere maatregelen die werden ingesteld om de druk op te voeren zoals het Iraanse olie-embargo dat handel in Iraanse olie weer illegaal maakte. Trump noemde dat een economisch pressiemiddel om Iran's 'bloedige agenda' in Syrië en Jemen niet meer te kunnen betalen, maar feitelijk was het embargo naast Iran met name voor Syrië bestemd: de VS zou eventuele aanhoudende oliehandel tussen Syrië en Iran voortaan met geweld gaan bestrijden. (Omwille van hun eigen geopolitieke doelen bepaalt Washington dus eventjes dat de handel tussen twee andere soevereine landen vanaf dat moment illegaal is. Heeft iedereen tegenwoordig toestemming van de VS nodig om handel te mogen drijven? We leven in een gekke wereld.) Syrië kwam door de Amerikaanse strijd tegen Teheran in de zwaarste oliecrisis in zijn recente geschiedenis terecht. De olieleveringen van Iran naar Syrië waren volgens de Wall Street Journal totaal in elkaar geklapt: *[have] fallen off a cliff*[53] waardoor het dagelijkse leven in het land opnieuw een zware knauw te verduren kreeg.[54] Gewone Syriërs moesten onmogelijk lang wachten op benzine: *waiting nineteen hours for gas in a lifeless city.*[55] Het land en zijn bevolking dat al jarenlang gebukt ging onder Washingtons ellendige beleid werd in de strijd tegen Iran andermaal geraakt. Alles voor de veiligheid van de wereld, nietwaar?

Ook Europese 'partners' en andere landen die alsnog met Iran handel zouden drijven, zouden door de VS worden gestraft. Je begrijpt waarom: als andere landen gingen dwarsliggen bij de systematische ontmanteling van aartsvijand nummer één, zouden ze niet in staat zijn om Iran te breken. En dus moesten 'we' meedoen, *'or else'*. Washington waarschuwde: *those who fail to wind down activities with Iran risk severe consequences.*[56] Je kon kiezen uit handel met Iran of met de VS. (Vazalstaat, weet je nog?) Teheran kwam daarmee in een onmogelijke situatie terecht: ze zouden linksom of rechtsom ernstig in de problemen komen voor het naleven van de gemaakte afspraken. De Iraanse minister van Buitenlandse Zaken Mohammad Javad Zarif verklaarde dan ook dat de VS hiermee een belangrijke boodschap naar de wereld had: je moest nooit met Washington onderhandelen omdat de gemaakte afspraken net zo lang houdbaar waren als de duur van een presidentschap. Het was: *a very dangerous message to send to the people of Iran, but also to the people of the world – that you should never come to an agreement with the United States because, at the end of the day, the operating principle of the United States is 'what's mine is mine, what's yours is negotiable'.*

Iran stelde als tegenreactie zeven voorwaarden op voor de Europese landen: als zij zich daaraan hielden, zou Iran in de nucleaire deal blijven.[57] De belangrijkste voorwaarden waren de wens dat Europese landen zich tegen het gedrag van de VS zouden uitspreken en dat ze gegarandeerd Iraanse olie zouden blijven afnemen: alles om zichzelf een veilige toekomst te

kunnen garanderen dus. Iran stelde feitelijk dat Europa moest laten zien dat ze internationaal gezien iets in de melk te brokkelen hadden door aan de deal vast te houden en tegen de VS op te staan. Het mocht uiteraard niet baten: de westerse landen legden zich neer bij de economische blokkade van Iran. Grote bedrijven trokken zich terug uit het land omdat de Amerikaanse belangen zwaarden wogen en voilà: de Iraanse verwurging was in grote mate succesvol waardoor de Iraanse economie opnieuw verstikte.

Die sancties raakten als vanouds de 'gewone' burgers die er het directe slachtoffer van werden. Het IMF bevestigde dat Iraniërs een inflatie van wel veertig procent konden verwachten en dat de economie met zes procent zou krimpen. Kortom: alles werd met veertig procent duurder terwijl er minder werk was. Pompeo verklaarde verrassend eerlijk aan de BBC dat het Iraanse leiderschap zelf mocht bepalen of ze hun volk wilden voeden of niet: *[they need to] make a decision that they want their people to eat.* Iran moest zich volgens hem aanpassen en zich als een normaal land gedragen: *act like a normal country.*[58] Gewoon luisteren dus naar de eisen die de VS stelde en anders mochten de Iraniërs wat hem betrof verhongeren. Aangezien Iran niemand binnenvalt, afknijpt, bedreigt of verhongert, rijst de vraag wie er precies 'normaal' moest doen. (Dat de sancties niet alleen op zichzelf stonden maar zoals altijd onderdeel van een breder programma tot regime change was, bleek uit het feit dat Israël en de VS in de zomer van 2018 samen een werkgroep met dat doel hadden opgericht: om 'protesten aan te moedigen' en de 'interne druk verder te verhogen'.[59] Ben je wat dat betreft verrast om te horen dat ook de Iraanse vrachtwagenchauffeurs meerdere malen hebben gestaakt waarmee de gehavende olie-industrie nog verder werd verlamd?[60] Doet het iemand denken aan de stakende vrachtwagenchauffeurs in Chili? Het laat zien dat het *regime change playbook* in volle werking was.)

We will celebrate in Tehran

Je kunt geen oorlog voeren als de neuzen niet allemaal dezelfde kant op staan. Het was daarom een teken aan de wand dat voorafgaand aan deze confrontatie met Iran twee belangrijke Amerikaanse pionnen werden vervangen die beide voorstanders van de Iran-deal waren. Minister van Buitenlandse Zaken Rex Tillerson moest om die reden het veld ruimen voor voormalig CIA-directeur Mike Pompeo, en H.R. Mc Master moest worden vervangen door John Bolton. De beide nieuwe bewindslieden waren uiteraard voorstander van een oorlog met Iran. Of zoals de weloverwogen 'journalisten' bij het NOS ze omschreven: 'Trumps 'bad cops' die Iran het vuur aan de schenen leggen'.[61] Die omschrijving was zo'n beetje het understatement van het jaar. Een meer stereotype variant van een neocon dan de breed besnorde John Bolton zul je namelijk niet snel tegenkomen: hij houdt wel van een beetje oorlog. Ter illustratie: toen sjiitische milities in september drie mortiergranaten in een verlaten deel van de gedemilitariseerde groene zone lanceerden, riep Bolton een noodvergadering bij elkaar waar hij een lijst met doelwitten in Iran aanleverde die Washington maar moest gaan bestoken als vergelding. De Wall Street Journal citeerde een beleidsmedewerker die daarbij aanwezig was en die verklaarde dat Boltons gedrag mensen oprecht schokte: *[it] rattled people ... People were shocked. It was mind-boggling how cavalier they were about hitting Iran.*[62] Hij dwong er met onvoorstelbare nonchalance op aan om een land te bombarderen. (Dat klinkt inderdaad als een neocon vind je niet?) Voor mensen die Bolton kennen, is het echter niets nieuws. Dit

neoconservatieve zwaargewicht komt er namelijk al jaren openlijk voor uit dat een oorlog met Iran onvermijdelijk en wat hem betreft wenselijk is. Hij schuift het werkelijk niet onder stoelen of banken. In 2015 schreef hij in dienst van de neoconservatieve denktank The American Enterprise Institute voor de New York Times het stuk 'To stop Iran's bomb, bomb Iran' waarin hij neerpende dat regime change wat hem betrof het enige buitenlandse beleid van de VS kon zijn.[63]

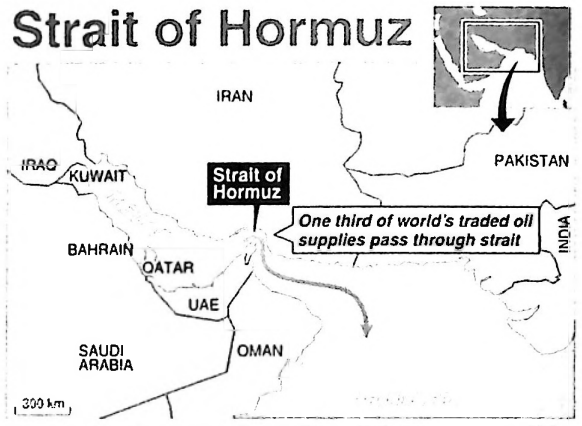
Met het veertigjarige bestaan van de Islamitische republiek bedreigde Bolton het regime door te twitteren dat ze er maar van moesten genieten zolang het kon omdat ze niet veel meer jubileums te vieren zouden krijgen: *I don't think you 'll have many more to enjoy.*[64] Hij beloofde dan ook al eerder dat Washington voor het einde van 2019 het regime in Iran zou hebben verwijderd. *The behaviour and the objectives of the regime are not going to change, and therefore the only solution is to change the regime itself... And that's why, before 2019, we here will celebrate in Tehran!* Je begrijpt: dat is natuurlijk allemaal in het belang van de Amerikaanse nationale veiligheid. Voor die veiligheid was Bolton bereid om ver te gaan. In een interview op Fox News gaf hij aan dat hij bereid was om daarvoor te liegen: *I want to make the case for secrecy in government and possibly for deception where that's appropriate.* Toen hem werd gevraagd of hij dat echt meende zei hij: *absolutely ... If I had to say something I knew was false to protect American national security.* Je kunt het hem hier zelf horen vertellen.[65] Het betekent dat Bolton bij deze officieel van het lijstje van mensen kan worden gestreept die we serieus kunnen nemen: een belangrijk detail om te herinneren in het licht van de daaropvolgende gebeurtenissen.

Lets make Iran great again

Iran hield ondanks de sancties stand en hapte niet toe op de provocaties in Syrië. (Het zou de bloeddorstige Amerikanen alleen maar in de kaart spelen. Ze weten dat Amerika genoeg militaire overmacht heeft om Iran met een hand op de rug gebonden, totaal met de grond gelijk te kunnen maken.) Er bleven voor de *warmongers* daarom niet heel veel meer opties over om een gewapend conflict af te dwingen dan een gouwe ouwe: een false flag operatie (in dit geval door 'aanslagen' op olietankers). Die gingen gepaard met en werden voorafgegaan door een heleboel extra verdachtmakingen voor de broodnodige aanvullende beeldvorming om het militaire ingrijpen acceptabel te maken voor het grote publiek. Zo verklaarde een Amerikaanse rechter in mei 2018 plotseling dat Iran zes miljard dollar aan schadevergoeding moest betalen aan de slachtoffers van 9/11.[66] (Daarbij gingen ze voor het gemak even voorbij aan het feit dat de kapers niet uit Iran, maar uit Saudi-Arabië, de Emiraten, Egypte en Libanon kwamen en dat Al-Qaida een soennitische organisatie is. Maar een betaling eisen voor 9/11 geeft de terreur-beeldvorming natuurlijk wel een lekkere duw in de rug.) Een paar maanden later in november van dat jaar beschuldigde Washington Iran ervan dat het chemische wapens in zijn bezit zou hebben.[67]

In mei werden er voor het eerst een aantal schepen in de straat van Hormuz aangevallen (door deze smalle kronkel voor de kust van Iran tussen de Perzische golf en de Golf van Oman in, moet ongeveer een derde van alle geproduceerde olie in de wereld langs). Hoewel niemand wist wie erachter zat, werd er in de MSM al snel op Iran gehint. Kort daarop evacueerde de VS al het 'niet essentiële personeel' uit Irak omdat die zogenaamd gevaar zouden lopen van een

'dreiging' door Iran. (Wat voor een dreiging dat precies was, konden ze niet zeggen.) Opvallend genoeg verklaarde een hooggeplaatste Britse commandant Christopher Ghika op live-tv dat er helemaal geen sprake van een verhoogde Iraanse dreiging was: *no, there's been no increased threat from Iranian-backed forces in Iraq and Syria.*[68] Wat verwarrend toch weer allemaal! Hoe zou het nou kunnen dat het Pentagon zei dat er *imminent threats* en *high level of alert* vanuit Iran kwam maar dat de een na hoogste commandant van de Britten dat tegensprak? De Times legde uit: *the warnings were passed on by Mossad*.[69] Aah oké, zeg dat dan meteen!

In juni was het weer raak en werden er opnieuw twee olietankers aangevallen. Dit keer waren die afkomstig uit Japan. Opnieuw zei de VS dat het Iran moest zijn geweest. Wij moesten geloven dat Iran willekeurige olietankers voor zijn kust aan het aanvallen was omdat ze net als Afghanistan, Irak, Libië en Syrië bommen op hun hoofd wilden?! Het klinkt allemaal weer niet heel logisch of overtuigend. De aanval op de Japanse tanker gebeurde bovendien uren na een politiek bezoek van de Japanse premier Abe aan Teheran die daar naar eigen zeggen was om de boel te de-escaleren: *as part of my efforts to ease tensions*. Iets dat Iran uiteraard zelf ook wilde. Om kort na zo'n positief bezoek de spanningen juist op te laten lopen door tankers aan te vallen zonder enige reden of gewin was volgens de Iraanse minister van Financiën dan ook wel heel verdacht: *suspicious doesn't begin to describe the attack.*[70] (Het doet een beetje denken aan Assads gasaanvallen toen hij op het punt stond om te winnen.)

Omdat niemand behalve Groot-Brittannië naar Washington wilde luisteren, kwam de VS al snel met 'bewijs' om hun claim te ondersteunen. Hoewel de zwart-wit beelden met een aardappel leken te zijn gefilmd waardoor het in de jaren twintig van de vorige eeuw leek te zijn voorgevallen, was op de video een Iraanse patrouilleboot te zien waarvan de bemanning iets van het schip haalden dat op een onontplofte mijn leek.[71] Hoewel de ene kant van de wereld de bemanning roemde voor deze actie met gevaar voor eigen leven, zei de VS dat de Iraniërs snel het bewijsmateriaal van hun mislukte aanslagen verwijderden. Ook gingen ze voorbij aan het feit dat de Iraanse marine de 22 opvarenden had geëvacueerd. Bovendien ontkende de Japanse eigenaar van het schip dat het schip door mijnen was geraakt en zei dat zijn bemanning 'flying objects' had gezien vlak voordat de aanval plaatsvond.[72] Daar hoorde je in de MSM vreemd genoeg dan weer niets over. Het is overigens goed om je op dit soort momenten te realiseren dat eenieder met behulp van videobewerking tegenwoordig alles kan laten zien wat ze maar willen. Zoals iemand in de commentaren van een artikel over de aanslag treffend verwoordde: *they have the hardware, software, and personnel to release a 4K video of Trump personally driving a jet ski into the side of the tanker while singing sweet home Alabama, and this is the best they come up with?* Maar zoals we gewend zijn, maakt het niet uit hoe overtuigend de 'bewijzen' van een false flag zijn: als ze maar bijdragen aan oplopende spanningen. Dat lukte perfect doordat Trump het als een excuus gebruikte om duizend extra militairen en aanvullende schepen (inclusief een vliegdekschip vol straaljagers) naar de regio te sturen om de

'Amerikaanse belangen daar te verdedigen'. Pompeo verklaarde vervolgens vertrouwd dat er een legio aan militaire oplossingen voor het 'Iran probleem' waren: *a range of options are on the table.* Het leidde tot hoogoplopende spanningen waarbij Iran steeds verder in een hoekje werd gedreven en een conflict onvermijdelijk leek. Ook de Iraanse ambassadeur in Groot-Brittannië verwoordde dat machteloze gevoel: *unfortunately we are heading towards a confrontation.*[73]

De vraag die zoals altijd gesteld moet worden is: wie heeft er baat bij een dergelijke escalatie? Hoewel de MSM opperde dat Iran kon profiteren van de hogere olieprijzen heeft dat land niets te winnen: ze kunnen door de sancties immers amper hun olie kwijt. (Volgens die beredenering zouden de overige olie-pompende landen dan ook eerder voor een motief in aanmerking komen.) Toch was er volgens Pompeo geen enkele andere groep die de middelen had om een dergelijke aanval te kunnen plaatsen. Hij was daarbij echter de Israëlische onderzeeërs even vergeten die permanent in de Perzische Golf patrouilleren en die met hun kruisraketten in staat zijn om precies de schade aan te richten die de Japanse olietanker Kokuka had opgelopen. Hetzelfde gold overigens voor de Saudische marine die over vergelijkbare wapens beschikt. Pompeo gaf overigens ook niet echt aanleiding om hem op zijn blauwe ogen te vertrouwen. De oud CIA-directeur gaf in 2019 nog toe dat toen hij dat boevennest leidde, ze niet heel precies met de waarheid omsprongen: *when I was the CIA-director we lied, we cheated, we stole* (lachend) ... *we had entire training courses.*[74] (Fun fact: de Chinezen verklaarden om precies die reden dan ook dat Pompeo geen hooggeplaatste diplomaat kon zijn: zij zagen hem nog steeds als de directeur van de CIA die het ministerie van Buitenlandse Zaken had overgenomen.)

Iran kent het klappen van de zweep en waarschuwde een aantal maanden voor deze incidenten al voor het uit de hand lopen van een confrontatie. De Iraanse minister van Buitenlandse Zaken Zarif verklaarde bijvoorbeeld op Fox News dat hij vreesde dat de deep state oorlog wilde met Teheran. Hij vermoedde dat Trumps neoconservatieve adviseurs, samen met SA en Israël de spanning gestaag lieten oplopen totdat ze het machtige militaire apparaat in een nieuwe oorlog konden meesleuren: *dragging the United States into a conflict.*[75] Zarif benoemde specifiek dat hij vermoedde dat Bolton vast en zeker Trump ervan had overtuigd dat hij druk moest blijven zetten omdat Iran op ieder moment de handdoek in de ring kon gooien. Ook waarschuwde hij dat als de neocons niet goedschiks hun zin zouden krijgen, Iran en de VS het gevaar liepen dat ze via een false flag in een conflict zouden worden gezogen. Dagen voor de aanvallen op de tanker had hij zelfs al specifiek gewaarschuwd dat een false flag *'accident'* in de Perzische Golf, Trump mogelijk in een oorlog kon lokken.

De volgende schermutseling die de beide landen op de rand van een oorlog zou brengen, was het neerschieten van een Amerikaanse drone die boven de straat van Hormuz vloog. Hoewel de Amerikanen erkenden dat ze daarmee Iran bespioneerden, bleven ze erbij dat die boven internationale wateren vloog terwijl Iran volhield dat het ding zich in hun luchtruim bevond (een lezing die door de Russen werd gedeeld). Hoe het ook zij, zelfs als het niet in het Iraans luchtgebied vloog, moeten ze er wel heel dicht op hebben gezeten: Teheran kon de resten ervan namelijk zeven kilometer(!) binnen de grenzen van hun eigen territoriale wateren opvissen.[76] Naar aanleiding van het neergeschoten onbemande vliegtuig waren de twee landen volgens Washington tien minuten verwijderd van oorlog: het besluit om te bombarderen was volgens Bolton zelfs al genomen. Uiteindelijk zou Trump de geschatte 150 doden die daarbij

zouden vallen naar eigen zeggen echter niet in verhouding vinden staan tot een drone. In plaats van het gooien van bommen heeft hij een cyberaanval laten uitvoeren op het land[77] en zei vervolgens dat Iran zijn beste vriend kon zijn zolang ze de nucleaire wapens maar afzweerden: *lets make Iran great again.*[78] (Hij zei het echt.) Iran reageerde met een sneer door te vragen of die 150 doden ze echt zorgen had gebaard en hoeveel mensen de VS in het verleden met nucleaire wapens had vermoord: *you were really worried about 150 people? How many people have you killed with a nuclear weapon? How many generations have you wiped out with these weapons?*[79] Waarmee ze doelden op het feit dat de VS tot op heden nog altijd het enige land ter wereld is dat ooit kernbommen in een oorlogssituatie heeft gebruikt. (Ze gooiden deze op 'gewone' steden in Japan waarbij volgens voorzichtige schattingen in één klap 200.000 voornamelijk onschuldige burgers omkwamen.)

Who's going to be the hegemon

Ondanks het feit dat Teheran in het verleden geen atoombom heeft willen maken, maakt Washingtons houding en gedrag het produceren van zware wapens juist aannemelijk. Ook Iran heeft immers kunnen zien dat Kadhafi zich niet kon verdedigen en dat er van het ooit grote Libië nu niets meer over is (ze hebben de Libische leider daar toentertijd zelfs voor gewaarschuwd). Het piepkleine Noord-Korea kan roepen dat het iets terug zal doen wanneer ze worden aangevallen en dus gebeurt er (tot op heden) niets. Iran moet zich dan ook op enige manier kunnen verdedigen tegen de regionale dreigingen: zijn achtertuin zit immers al bijna twintig jaar vol met door het Westen aangestuurde proxy's en andere legers. Het willen produceren van een verdedigingsmiddel geeft Washington in hun ogen echter opnieuw een reden om in te grijpen. En dat lijkt dan ook precies de ware reden achter de hele escalatie te zijn: Israël, SA en Washington zijn niet geïnteresseerd in vrede met de leider van het sjiitische blok: ze willen oorlog. Ondanks het feit dat die oorlog enorme consequenties zou kunnen hebben, misschien zelfs het startschot van de Derde Wereldoorlog zou kunnen zijn.

Terwijl Bibi de internationale gemeenschap opriep om achter de VS te gaan staan: *I repeat my call for all peace-loving countries to stand by the United States in its effort to stop Iranian aggression*, en de rest van de westerse 'mogendheden' oorverdovend stil bleven tijdens de dreigende escalatie, waarschuwde China de VS om de 'doos van Pandora van het Midden-Oosten' niet te openen. Ook Poetin waarschuwde dat een aanval op Iran catastrofaal zou zijn die een enorme zondvloed aan geweld en mogelijk vluchtelingen zou voortbrengen.[80] Hij werd daar zelfs in gesteund door een groep gepensioneerde maar verontruste Amerikaanse admiralen, generaals en ambassadeurs. Zij schreven naar aanleiding van de oplopende spanningen een open brief aan Trump met daarin een noodkreet: 'een oorlog met Iran, per ongeluk of door een miscalculatie zou dramatische effecten hebben in een al ontzettend onstabiele regio en de VS in een gewapend conflict meeslepen ten koste van enorme menselijke, financiële en geopolitieke consequenties'.[81]

Het moge duidelijk zijn waarom dat is. Er is een brede coalitie van landen die belangrijk zijn in het voorkomen van een oorlog met Iran omdat ze geen van allen van een afstandje zouden toekijken en toestaan hoe de westerse mogendheden Iran verwurgen. Zo weten we zeker dat Hezbollah en de Houthi's niet op hun handen zouden blijven zitten wanneer Iran zou worden aangevallen. Ook sjiitische mensen in SA, Irak en de rest van de regio zouden het niet zomaar

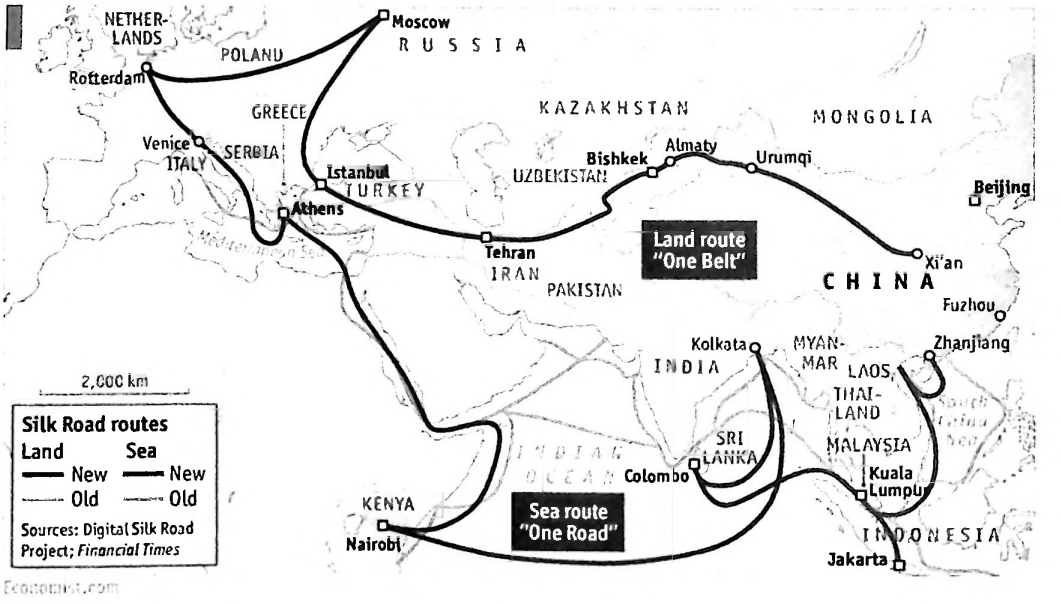
pikken. Bovendien zou China ook niet passief toekijken hoe een van hun belangrijkste olieleveranciers (bijna tachtig procent van hun olie wordt via de straat van Hormuz geleverd) in vlammen zou opgaan. Tenslotte zou ook Rusland hun partner niet zomaar de rug toekeren: hun diplomatieke banden met Iran gaan terug naar de 16e eeuw. (In 1979 was de Sovjet-Unie bijvoorbeeld de eerste staat die de nieuwe Islamitische republiek van Iran erkende.) Rusland heeft inmiddels afgesproken om twee Iraanse havens permanent te gebruiken voor Russische schepen en nucleaire onderzeeërs[82] en aangegeven om Iran te zullen helpen met hun oliehandel en financiën.[83]

Bijna niemand behalve de vaste kliek in Washington was voor een militair ingrijpen in Iran. Waarom wilden ze die 'doos van ellende' dan toch openen? Wat is het gevaar dat Iran brengt? De belangen strekken verder dan alleen de sjiitische halve maan: er ontwikkelt zich buiten de macht van Washington om namelijk al een aantal jaar een nieuwe coalitie van landen die zich richt op samenwerking en zich sterk maakt tegen Amerikaanse dominantie. Dit blok met China[84] en Rusland voorop probeert zijn macht en invloed (in tegenstelling tot de militaire dominantie en het installeren van onderdanige poppen-regimes) uit te breiden op basis van diplomatie, overleg en handel. Dit laatste doen ze via het zogenaamde: 'Belt and Road Initiative' (BRI). De BRI is een handelsroute op de plaats waar vroeger de zijderoute liep: het netwerk van karavaanroutes van China tot aan het Middellandse Zeegebied waarlangs in het verleden eeuwenlang handel werd gedreven. Het probeert op die manier China met Rusland, India, Iran, Afrika en Europa te verbinden (met dit plan in het achterhoofd hebben de Chinezen de Griekse havens van Piraeus opgekocht). Omdat de meeste handel vandaag de dag over zee of door de lucht gaat, heeft de BRI het potentieel om de nu arme, afgelegen binnenlandse regio's tussen Europa en Azië open te breken en de oude steden weer te laten opbloeien als nooit tevoren.

Omdat er voor deze nieuwe zijderoute vooral een heleboel wegen en spoorlijnen moeten worden aangelegd, is het in de basis een logistiek project. Er is naar schatting duizend miljard dollar nodig om alle (spoor)wegen tunnels, bruggen en havens te realiseren. Dit is ook de belangrijkste reden dat veel landen geïnteresseerd zijn in het project: deelname betekent een enorme investering in de lokale infrastructuur en een toekomstige belofte op een aanzwellende handelsstroom. Voor China geeft dat op zijn beurt uiteraard toegang tot allerlei belangrijke (militair) strategische locaties, grondstoffen et cetera.

Niet alleen landen in het Midden-Oosten sluiten zich aan. In Montenegro wordt er bijvoorbeeld al hard aan de weg getimmerd voor het nieuwe project. Dwars door de bergen wordt er in het land een nieuwe snelweg aangelegd die de poort naar Europa wordt genoemd omdat het op het Europese wegennetwerk wordt aangesloten. Er zijn voor het stuk asfalt van nog geen vijftig kilometer maar liefst zestien tunnels en twintig bruggen nodig ter waarde van duizend miljoen dollar. China troefde de concurrentie af om de weg te mogen bouwen: door fikse kortingen op de import, materialen en loon, boden ze betere voorwaarden dan de Europese concurrentie kon bieden. Medio 2019 was ook Oostenrijk voornemens om zich bij het megaproject aan te sluiten. Italië en Luxemburg hebben dat tot grote irritatie van Washington en Brussel al gedaan. Hoewel de havens van Genua, Ravenna en Triëst in het netwerk werden opgenomen in ruil voor zeven miljard dollar aan Chinese investeringen in de voortmodderende Italiaanse economie, trok Giorgia Meloni zich (onder druk van haar westerse collega's?) in 2023 terug uit de voorgenomen afspraken.

Het enorme project is niet zonder controverse. Deelnemende landen moeten zelf namelijk ook investeringen doen in de eigen infrastructuur waarvoor ze kunnen lenen bij China. De vraag is echter of kleine landen de enorme leningen kunnen afbetalen. En als dat niet lukt, of China (dat in eigen land een zorgwekkende omgang met mensenrechten vertoont en richting een politiestaat lijkt af te glijden) dan misschien meer invloed op het politieke proces krijgt. Dat is dan ook de belangrijkste kritiek op de BRI: het project zou vooral interessant voor economisch zwakkere landen zijn. China zou de deelnemende (arme) landen in dit nieuwe netwerk opnemen maar zou ze tegelijkertijd gevangen kunnen houden door ze met enorme schulden op te zadelen of voor China gunstige afspraken af te dwingen. Het zou op die manier met eigen geprint geld hele reële invloed kunnen kopen in de rest van de wereld. Zo kon Sri Lanka zijn schulden niet op tijd afbetalen, en moest het in plaats daarvan een haven voor 99 jaar aan China leasen.[85] Toch noemt Frans-Paul Van der Putten van onderzoeksinstituut Clingendael dit een speciaal geval en een leerproces voor beide. De uitstaande leningen zijn ook voor China namelijk een groot risico: ook zij hebben belang bij afspraken, regels en transparantie (anders lopen ze bijvoorbeeld het risico dat arme landen projecten nationaliseren die door China zijn betaald). Omdat China deze megaprojecten niet kan afdwingen maar alleen aantrekkelijk kan aanbieden, staat of valt de legitimiteit van de zijderoute daarom met China's reputatie. Er is ze dan ook veel aan gelegen dat deelnemers dat op een vrijwillige basis doen en op grond van een win-win situatie: dat de deal voor beide haalbaar is en beide landen er beter van worden. Varoufakis die bij de onderhandelingen met de Grieken aanwezig was, bevestigde: *I was very pleasantly surprised by the way in which the Chinese authorities managed to combine their sense of self-interest with a patient investment attitude and a genuine commitment to renegotiate and negotiate and discuss again and again and again with us, with a view to achieving a mutually advantageous agreement.* 'Aangenaam verrast met de oprechte poging om écht met elkaar in gesprek te gaan om elkaars wensen te doorgronden en zo uiteindelijk een win-win situatie te creëren'.

Zoals je op bovenstaande kaart kunt zien, is Teheran's voortbestaan essentieel om het BRI-project te kunnen laten slagen. De route loopt door aansluitende landen van China tot aan Iran, en loopt vanaf Iran via de sjiitische halve maan door tot aan de Middellandse Zee. Het land is niet alleen het scharnierpunt om de stabiliteit in het Midden-Oosten te bewaren, maar ook het scharnierpunt van de landbrug: alle variaties van de handelsroutes lopen dwars door Iran. Zonder Teheran is er geen efficiënte landbrug omdat de route helemaal omhoog zou moeten kronkelen om bovenlangs de Kaspische zee te omzeilen. Sinds Assad er in april 2019 mee heeft ingestemd om Syrië's haven in Latakia aan Iran te leasen, heeft het land bovendien voor het eerst toegang tot een haven aan de Middellandse Zee waarmee de route compleet is.[86] De vice-president van Iran Eshaq Jahangiri verklaarde daarop: *we will connect the Persian Gulf from Iraq to Syria and Mediterranean via railway and road.*[87] Andersom heeft Iran op zijn beurt China nodig om zijn olie kwijt te kunnen. De Chinese minister van Handel verklaarde dan ook: *Iran is China's strategic partner in the Middle-East and China is the biggest trade partner and importer of oil from Iran.*

Perzië had in het verleden al een cruciale rol in de zijderoute, en China en Rusland voorzien voor Iran een vergelijkbare rol voor de nieuwe variant daarvan. Hoewel deze samenwerking zich vooral via handel laat kenmerken, volgt in het kielzog daarvan economische, financiële, diplomatieke en zelfs militaire samenwerking om die belangen te behartigen en te beschermen (China houdt bijvoorbeeld gezamenlijke militaire oefeningen met Rusland). Xi verklaarde dan ook dat China zijn banden met Iran zou blijven ontwikkelen *no matter how the situation changes.* In juli 2021 tekenden beide landen dan ook een overeenkomst waarin Peking beloofde om in ruil voor een gunstige deal voor Iraanse olie, de komende 25 jaar vierhonderd miljard dollar in Iran te zullen investeren.[88] Ook de Russische speciale gezant voor de VN verklaarde: *Iran will never be alone if, God forbid, the U.S. ever takes absolutely crazy and irresponsible actions against it. Not only Russia, but many countries sympathize with Iran.*[89] Het voortbestaan van het sjiitische machtsblok en daarmee de sjiitische landbrug sluit dus aan op de belangen van het machtige Chinees-Russische blok.

De BRI sluit op zijn beurt aan, of bouwt voort op een al langer bestaand samenwerkingsverband. Deze belangrijkste politieke, economische en veiligheids-alliantie in Eurazië heet de Shanghai Cooperation Organization (SCO) (een soort van NAVO zonder de kolonialistische trekjes). Naast China en Rusland waren de overige zes leden tot voor kort India, Kirgizië en de vier 'stans', Pakistan, Kazachstan, Oezbekistan en Tajikistan. Hoewel je die zin in een paar seconden leest, besef je misschien niet dat die acht leden bijna de helft van de wereldbevolking representeren. In de zomer van 2023 werden bovendien Saudi-Arabië, de Verenigde Arabische Emiraten, Egypte, Ethiopië en *last but not least*: Iran uitgenodigd om lid te worden.[90] Hun lidmaatschap werd officieel op 1 januari 2024. (Met uitzondering van SA dat het lidmaatschap uitstelde, mogelijk vanwege de door Iran gesteunde, ontstane onrust in de regio.) Het resultaat is een blok van grote, militair machtige en economisch in grote mate zelfstandige, Amerika-kritische landen die steeds meer samenspannen tegen de Amerikaanse dominantie. (Die samenwerking beperkt zich inmiddels overigens niet meer tot het eigen continent. Zo werd Venezuela dat ook al jaren in het regime change mapje van de CIA zit[91] omdat het de grootste bewezen oliereserves in de wereld heeft, door zowel Rusland als China gesteund en geholpen.[92]) Poetin noemde de samenwerking dan ook: *at an unprecedented level.* Het is bovendien niet alleen op het geopolitieke vlak dat het nieuwe machtsblok de VS.

voorbijstreeft. Ze werken er ook naartoe om de dominantie van de (petro)dollar te doorbreken door die links te laten liggen waar dat maar mogelijk is. Poetin zei over de Amerikaanse munt: *[it] does not serve the interests of the future... [It] has turned into an instrument of pressure by the country of issue on the rest of the world.*[93] 'Het dient geen belangen maar is een pressiemiddel van Washington geworden'. Ook de Chinese president van de Shanghai Gold Exchange herhaalde in 2020 dat het niet de bedoeling kon zijn dat de VS overal voordelen had en de dollar zelfs als wapen kon gebruiken terwijl het de rest van de wereld alleen maar aan onzekerheid blootstelde: *it is a weapon for the US, but a source of insecurity for other countries. The currency [of] the world ... must not be one that gives someone privilege, while exposing others to insecurity.*[94]

Bovenstaande heeft belangrijke implicaties voor de handel: Rusland en China gaan namelijk niet meer zoals voorheen hun eigen munt voor dollars omwisselen om daarna vervolgens spullen bij elkaar te kopen, maar doen dat voortaan direct met hun eigen munt. De Russen zullen China in de toekomst bovendien van steeds meer energie (gas en olie) gaan voorzien waardoor de petrodollar nog meer in het geding zal komen. De Russische premier Medvedev zei: *no one currency should dominate the market*[95] en gaf nog een sneer na door aan te geven dat de jarenlange Amerikaanse sancties nuttig waren geweest omdat het ze forceerde om te doen wat ze eigenlijk al tien jaar eerder hadden moeten doen (de Amerikaanse druk heeft opnieuw onwaarschijnlijke coalities gesmeed). Ook Iran heeft recentelijk besloten zijn goederen, inclusief olie voortaan niet meer in dollars te willen verkopen[96]: levensgevaarlijk. In het kielzog daarvan kunnen de overige leden de dollar in de toekomst ook steeds meer links laten liggen voor hun energievoorziening en overige onderlinge handel. De angst voor het succes van dit project en China's macht daarin en daarmee, helpt de ellenlange *trade war* tussen Washington en Peking ook beter te verklaren: die ging niet zozeer over handel en handelsoverschotten, maar maakte onderdeel uit van het grote geopolitieke schaakspel. (Daarom willen beide partijen geen centimeter meer dan noodzakelijk toegeven.)

Het beeld wordt langzaamaan duidelijk dat de strijd met Iran niet alleen om het land zelf gaat, maar ook zeker vanwege zijn centrale rol in deze nieuwe Russisch-Chinese plannen: de absolute wereldmacht lijkt steeds meer door Washingtons vingers te glippen. Is het denk je toeval dat China en Rusland in 2021 officieel tot de te verwachten vijanden voor het komende decennium zijn uitgeroepen door de NAVO? Reuters vat samen: *China is no longer the benign trading partner that the West had hoped for. It is the rising power of our century and NATO must adapt.*[97] Het overleven of de vernietiging van Iran bepaalt in grote mate welke van de twee partijen de macht in deze regio krijgt of kan behouden. Met het al dan niet voortbestaan van het huidige Iran hebben we het dan ook over niets minder dan de strijd om de wereldhegemonie: wie er de baas is. Wilkerson bevestigde: *this is not about nuclear weapons ... It's about power. It's about who's going to be the hegemon in the Gulf.* Dat wist Washington natuurlijk ook al lang: Iran stond niet voor niets op de zeven uit vijf memo.

En dan blijkt het conflict met het land ineens weer niet zo heel willekeurig te zijn. Al in 2009 werd het voorstellen van, en uiteindelijk het annuleren van diezelfde 'Iran-deal' al besproken in een paper van het neoconservatieve Brookings Institution met de titel 'Which path to Persia? Options for a New American Strategy toward Iran'.[98] In de paper van dezelfde denktank die ook plannen voor de invasie van Irak en de couppoging in Syrië had geschreven, werd precies datgene besproken wat uiteindelijk zou gebeuren. De denktank schreef: *any military operation*

against Iran will likely be very unpopular around the world and require the proper international context. 'Iedere militaire operatie tegen Iran zal heel onpopulair zijn, daarom moeten we zelf een situatie creëren waarin dat optreden logisch en redelijk lijkt'. *The best way to minimize international opprobrium ... is to strike only when there is a widespread conviction that the Iranians were given but then rejected a superb offer.* Er zou daarom eerst een sublieme deal worden geboden aan Teheran waarop men dan later zou terugkomen op een manier waarop Iran de boeman zou lijken: *in a way that would portray Iran as having failed to honour their agreements. Under those circumstances, the United States (or Israel) could portray its operations as taken in sorrow, not anger, and at least some in the international community would conclude that the Iranians 'brought it on themselves' by refusing a very good deal.*

Zie hier alle kaarten op tafel: de complete saga met Iran bleek jarenlange voorbedachten rade te zijn met het doel om een 'legitieme' oorlog te kunnen beginnen. Wanneer het leek alsof Iran de afspraken niet nakwam, konden Washington en Israël hun handen in onschuld wassen en net doen alsof ze geen andere keuze hadden dan aan te vallen: Iran had dat in dat geval aan zichzelf te wijten. (Het maakte Trumps reactie op de neergeschoten drone extra interessant. Hij verklaarde namelijk dat de ondankbare Iraniërs de VS door de jaren heen bleven provoceren ondanks de gunstige deal die er lag: *instead of saying thank you, Iran yelled 'death to America'.*[99])

Gelukkig worden de kansen op een succesvolle Amerikaanse oorlog steeds kleiner. In het artikel 'The Geography of war: no Iraq...? No Iran!' wordt duidelijk en overtuigend uiteengezet dat in het geval van een oorlog met Iran het gebruik van het naastgelegen Iraakse grondgebied een absolute must is.[100] Zonder die mogelijkheid zou een oorlog over de grond onmogelijk zijn. Het Iraakse parlement heeft echter aangegeven dat ze een aanval op Iran via hun grondgebied absoluut niet zien zitten. De Iraakse ambassadeur in Moskou verklaarde: *Iraq is a sovereign nation. We will not let [the US] use our territory.* Ze hebben in aanvulling daarop miljardencontracten afgesloten om Russisch gas te kopen, hebben Russische bedrijven uitgenodigd om Iraakse olievelden te exploiteren[101], en zijn in het proces om net als Turkije het s-400 afweergeschut af te nemen. Turkije dat ook een landsgrens met Iran deelt, lijkt ook de kant van dit nieuwe blok te kiezen. Erdogan steunde voorheen Washingtons oorlog tegen Assad maar sinds de Amerikaanse couppoging tegen hem, is Turkije 180 graden gedraaid en zoekt het ook toenadering bij de nieuwe coalitie: het NAVO-lid koopt tot grote frustratie van de VS zijn luchtafweergeschut tegenwoordig immers in Moskou in plaats van in Washington en is tot overmaat van ramp in gesprek met de Shanghai Cooperation Organisation (SCO).[102]

Terwijl de landen in dit BRI-pact een nieuwe wereld vormen, mist de VS de boot door zich ouderwets in zijn militaire rijk vast te blijven bijten. Waar Rusland en China bereid zijn om te overleggen en tot een compromis te komen om hun belangen te behartigen, is de tactiek van Washington nog altijd om zijn 'vrienden' compromisloos te domineren waar het maar kan om de kudde bijeen en de neuzen dezelfde kant op te houden. Steeds meer landen die voorheen blind met de Amerikaanse koers mee voeren, snappen dat ze aan een zinkend schip vastzitten en spreken zich steeds kritischer uit. (Zelfs de vazalstaat Verenigde Arabische Emiraten van wie je normaal geen kik hoort, sprak Washington bijvoorbeeld openlijk tegen: ze konden Iran de schuld van de droneaanval niet geven omdat er simpelweg geen overtuigend bewijs voor was.) Het zijn uitingen van het feit dat de Amerikaanse hegemonie op het spel staat. Het zou betekenen dat Amerika niet meer de alleenheerschappij over de wereld heeft, en dat het Pax

Americana is mislukt. We zouden daarmee van een unipolaire naar een multipolaire wereld gaan. Een wereld waarbij Amerika niet kan afdwingen, maar moet overleggen. Dit proces is tot Washingtons verdriet overigens al veel langer aan de gang. Poetin verklaarde in 2007 al op een top in München dat een unipolaire wereld per definitie onhoudbaar is omdat de overmacht van één partij over alle andere amoreel is en geen solide basis kan vormen voor onze moderne beschaving: *I consider that the unipolar model is not only unacceptable but also impossible in today's world ... the model itself is flawed because at its basis there is and can be no moral foundations for modern civilization.*[103]

Empire of lies

Dat brengt ons bij de oorlog in Oekraïne. Daar waar de hierboven beschreven geopolitieke machtsstrijd begin 2022 openlijk is losgebarsten. Hoewel de westerse media en politici de steun aan Oekraïne tegen het Russische expansionisme als een logische en rechtvaardige strijd brengen, is er uiteraard veel meer aan de hand. We weten inmiddels wat de voorgeschiedenis van dit conflict is. We hebben in hoofdstuk twaalf gezien dat Washington het doel nastreeft om Oekraïne van Rusland los te weken omdat het zonder dat land geen supermacht kan worden: *without Ukraine, Russia ceases to be a Eurasian empire.* Als regionale speler zou het de Amerikaanse belangen niet kunnen bedreigen.

Ook zonder Oekraïne was Rusland echter nog altijd een probleem voor Washington. Sinds het Russische optreden de regime change in Syrië wist te voorkomen, was bijvoorbeeld duidelijk dat Rusland bereid en in staat was om tegen de Westerse plannen in te gaan. Het sterk groeiende Rusland van Poetin moest dus in de kiem worden gesmoord en worden afgestopt zolang Amerika nog militaire dominantie had: voordat het een échte concurrent voor de Amerikaanse alleenheerschappij zou worden. Het betekende dat een oorlog met Rusland in Amerikaanse ogen onvermijdelijk was geworden.

Oekraïne moest daarom niet alleen definitief worden afgesnoept door een EU-lidmaatschap, maar moest ook als stormram op de Russische poort fungeren.[104] We zullen zien dat er door de Amerikaanse sokpoppen sinds de coup dan ook steevast op een confrontatie met Rusland werd aangestuurd. Het uitlokken van een conflict zou bovendien kinderlijk eenvoudig zijn: het Westen wist dat Moskou op enig moment zou moeten uithalen om de veiligheid van hun land te waarborgen. Daar waarschuwde het Kremlin immers al jaren voor. Ter herinnering uit hoofdstuk twaalf: *Rusland had al jaren duidelijk gemaakt dat het niet passief aan de zijlijn zou staan, terwijl zijn strategische partners en de bufferzones tussenbeide langzaamaan in westerse bolwerken zouden worden omgedoopt. Poetin zei in 2016: we have been saying since the early 2000s that we will have to react somehow to your moves to undermine international security. No one is listening to us.* Oekraïne was de laatste buffer die bestond tussen Rusland en het Westen. De honderden kilometers aan vlak grensgebied die Rusland met Oekraïne deelt, zou het land vrijwel onverdedigbaar maken wanneer er een volwaardige NAVO-macht zou kunnen worden opgebouwd. Ruslands veiligheid zou permanent worden bedreigd en diens voortbestaan zou op lange termijn onzeker zijn. Een oorlog zou dus zeker zijn wanneer de gekozen koers zou worden doorgezet. In het laatste deel van dit hoofdstuk gaan we zien hoe die plannen precies zijn uitgevoerd. (Disclaimer: de nu volgende beschouwing van 'de andere

kant van het verhaal' in Oekraïne heeft niet tot doel om het geweld van enige zijde goed te keuren, maar slechts de ontstane onmogelijkheid van de situatie aan te tonen.)

De oorlog in 2022 had zoals we weten een lange voorgeschiedenis: het conflict sluimerde sinds de coup al jaren onder de oppervlakte. We zullen in de komende pagina's naar de voorgeschiedenis kijken die zich tussen de coup in 2014 en de Russische inval in 2022 in Oekraïne afspeelde.

We kunnen ons nog herinneren dat de nazi's van het Azov-bataljon door Washington werden ingezet om de regime change te laten slagen. Toen die was volbracht, stemden de twee oostelijke regio's Luhansk en Donetsk die de Donbas opmaken (met respectievelijk 96 en 89 procent) voor afscheiding van het nieuwe regime in Kiev. Vervolgens stuurde Oekraïne bataljons naar Oost-Oekraïne om het verzet tegen diegenen die de machtswisseling niet accepteerden met harde hand de kop in te drukken en orde op zaken te stellen. Bovendien werden de Russische taal, de Russische media, het Russisch onderwijs en media en de Russische cultuur verboden. Ondanks dat de Oekraïense constitutie garandeert dat diegenen die door het lot inwoners van Oekraïne werden (toen de Sovjet-Unie uit elkaar viel) hun taal, gebruiken en cultuur mochten behouden zodat ze die kunnen doorgeven aan hun kinderen. Poetin: *they began to persecute individuals who regarded themselves as part of the Russian world.*

Er werden met dat doel in de Donbas jarenlang vele gruweldaden uitgevreten om de etnische Russen eronder te krijgen. Miljoenen mensen die zich op basis van hun cultuur, religie, tradities en taal (ook) Russisch beschouwden werden beschoten en gebombardeerd waarbij vele duizenden onschuldige burgers zouden worden vermoord. Ter illustratie: onder andere door het sadistische, nazistische Tornado Battalion waarvan leden in 2017 werden veroordeeld tot elf jaar cel voor het vermoorden, martelen en verkrachten van etnische Russen in de Donbas.[105] Een rapport van Amnesty International uit 2014 bevestigde de oorlogsmisdaden: wijdverspreide terreur in de vorm van mishandelingen, ontvoeringen, onwettige detentie, mishandeling, diefstal, afpersing en mogelijke executies.[106] In oktober 2014 meldde ook Human Rights Watch dat Oekraïense regeringstroepen en regeringsgezinde milities verantwoordelijk waren voor het wijdverspreide gebruik van clustermunitie in bevolkte gebieden in de stad Donetsk: *it is shocking to see a weapon that most countries have banned used so extensively in eastern Ukraine. Ukrainian authorities should make an immediate commitment not to use cluster munitions and join the treaty to ban them.*[107]

Een ander dieptepunt vond plaats op 2 mei 2015 toen etnische Russen die tegen de coup demonstreerden in Odessa werden vermoord. Het gebouw waar pro-Russische demonstranten naar vluchtten nadat er op straat zes mensen waren doodgeschoten, werd vervolgens in de brand gestoken. Door de vlammenzee die volgde kwamen 42 mensen om waarvan sommigen uit wanhoop uit de ramen naar beneden, hun dood tegemoet sprongen.[108] Het Minsk II-akkoord in de zomer van 2015 maakte een einde aan de ergste gevechten en stelde een bufferzone rond de afgescheiden republieken in.

Hoewel aan de strijd ogenschijnlijk een einde kwam met het akkoord en de aandacht ervoor uit de media verdween, gingen de misstanden door. In totaal zijn er met de 'anti-terreur operatie' tegen Donetsk en Luhansk naar schatting 14.000 etnische Russen vermoord. Ook zijn er in de jaren daarna voorbereidingen gemaakt op een veel groter conflict. De CIA is sinds de

coup in 2014 namelijk nooit meer uit het land vertrokken. In de jaren tussen de coup en de invasie werden Oekraïense militairen en militanten (waaronder openlijke nazi's) in de geheime operatie 'Fearless Guardian' getraind in voorbereiding op een militair conflict.[109] Ook werden militairen naar de VS gehaald om ze daar in het geheim op te leiden.[110] (Een soort 'School of the America's' nieuwe stijl dus.) Dat de Amerikaanse overheid wist dat ze daarbij nazi's bewapenden was onmiskenbaar. Het Amerikaanse Congres had in het verleden namelijk nog een verbod ingesteld om wapens aan het Azov-bataljon te leveren omdat: *white supremacy and neo-nazism are unacceptable and have no place in our world.*[111] Desondanks werd dat besluit in 2016 onder druk van het Pentagon alsnog teruggedraaid. The Jerusalem Post scheef: 'US lifts ban on funding 'neo-Nazi' Ukrainian militia'.[112] [113] Men was opnieuw bereid om gruweldaden door de vingers te zien zolang het de Russen maar zo moeilijk mogelijk werd gemaakt. Zou dat zijn waarom weken voor het uitbreken van de oorlog een door Moskou gepresenteerde resolutie in de Verenigde Naties die voorstelde om Nazisme of de verheerlijking daarvan te veroordelen, door de Verenigde Staten en Oekraïne werd weggestemd? (Of waarom de meeste westerse landen inclusief de EU zich onthielden en niet stemden?[114])

De systematische training en bewapening van het Westen om zich te kunnen verdedigen tegen Rusland, was volgens het Kremlin een voorbereiding op een conflict met Moskou. Vanwege de militaire training van Oekraïners en de voorbereiding op een toetreding tot de NAVO vroeg Rusland eind 2021 om wettelijke toezeggingen dat het land nooit lid van dat militaire verbond zou worden. Poetin: *we offered the United States to continue the dialogue on strategic stability but received no response. Silence.* Op 24 februari startte Rusland daarop met hun 'speciale militaire operatie'. Ik geef een korte samenvatting van Poetin's toespraak van die dag waarin hij de belangrijkste redenen voor het besluit tot militaire actie uiteenzette:

'Het besluit tot actie was ingegeven door de tragische gebeurtenissen in de Donbas en rondom de belangrijkste Russische veiligheidsvraagstukken. Waarbij de NAVO jaar op jaar verder opschoof naar het oosten waardoor, ondanks alle protesten en geuite zorgen vanuit Moskou, de militaire infrastructuur steeds dichter bij de Russische grens komt. Moskou trachtte daarmee een buffer te creëren tussen zijn eigen grenzen en die van voorgenomen NAVO-lid Oekraïne. Het probeert daarmee de eerder gemaakte afspraken tussen de NAVO en het Kremlin af te dwingen die Rusland fundamenteel achtte voor zijn eigen veiligheid en voortbestaan. Rusland probeert al jaren tot een overeenkomst te komen zonder resultaat. Legitieme eisen en zorgen worden in de wind geslagen. In plaats van respect voor andermans belangen, zienswijzen of veiligheidsoverwegingen heerst er in het Westen een gevoel van absolute superioriteit waarbij alleen de eigen belangen worden nagestreefd en de rest als achterlijk wordt afgedaan. De belofte om niet verder naar het oosten op te schuiven was niet oprecht: ze hebben ons misleid en bespeeld. Amerika is *the empire of lies* en omdat de EU en Londen braaf op de koers van Washington meevaren en sancties automatisch overnemen, zijn zij onderdeel daarvan. Ondanks alles heeft Rusland in december 2021 opnieuw geprobeerd om een overeenkomst te sluiten met betrekking tot de oostwaartse expansie. Die moeite was voor niets, Amerika heeft zijn koers niet veranderd. Zij vinden het niet noodzakelijk om met Rusland op een lijn te komen over iets dat voor ons van kritiek belang is. Amerika streeft zijn eigen doelen na terwijl ze onze belangen verwaarlozen of negeren.'

Poetin benoemde verder in zijn toespraak de andere regime change oorlogen die in onze eeuw onder het mom van de War on Terror waren gevoerd (die volgens hem door onze nazaten als koloniale plunder zullen worden beschouwd). Na het zien van de verscheurende coups in Afghanistan, Irak, Libië en Syrië, wist Moskou sinds de coup in Kiev dat het vizier op hen was gericht.

'Diegenen die mondiale dominantie willen, hebben Rusland zonder reden tot een vijand uitgeroepen. Nadat wij oprecht hebben geprobeerd om met ze samen te werken, proberen ze nu om ons af te maken en te vernietigen. *Where is justice and truth? Just lies and hypocracy all around.* Voor hen is het een kwestie om Rusland geopolitiek te beteugelen en verdelen, voor ons is het een kwestie van leven of dood. *A matter of life and death, a matter of our historic future as a nation. This is not an exaggeration: this is a fact. It is a threat to the very existence of our state and of our sovereignty.* Het zou volgens hem extreem onverantwoordelijk zijn om dit passief en terughoudend aan te blijven zien. *It is the red line of which we have spoken about on numerous occasions. They have crossed it.*'

Ondanks dat Rusland wist dat Washington de kans om de Koude Oorlog weer heet te maken met beide handen zou aangrijpen, zag het geen andere keuze. Hoewel het een proxy-oorlog tegen het rijke en militair machtige Westen betekende die eenvoudig tot een openlijke oorlog met de NAVO zou kunnen escaleren, was het de enige optie. Desalniettemin noemde het Westen deze reactie uiteraard Russisch 'expansionisme'. Met de Russische militaire operatie kreeg het Westen eindelijk het bewijs dat Rusland levensgevaarlijk was en dat die koste wat kost moest worden bestreden om de veiligheid te garanderen.

Sidenote: dat was overigens niet de enige bedreiging: Rusland claimde dat er door het Amerikaanse leger biologische wapens werden ontwikkeld in Oekraïense laboratoria, waaronder vlak bij de grens met Rusland.[115] Het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken noemde het in eerst instantie totale onzin, een conspiracy theory en Russische desinformatie die Moskou gebruikte om 'valse voorwendselen' te creëren om hun eigen verschrikkelijke acties in Oekraïne te rechtvaardigen. Victoria Nuland moest voor de Senaat echter stamelend erkennen dat er wel degelijk door Amerikanen gefinancierde 'biologische onderzoeksfaciliteiten' in Oekraïne waren: *Ukraine has, uh, biological research facilities.*[116] In juni erkende het Pentagon uiteindelijk dat ze inderdaad biologische onderzoeksfaciliteiten in Oekraïne financierden, maar dat dit alleen gebeurde in naam van de vrede en volksgezondheid: niet om wapens te ontwikkelen.[117] (Hoewel het Pentagon alle documentatie van de financiering van de laboratoria offline heeft gehaald, is het bewijs daarvan gearchiveerd.[118])

Uitgelekte documenten toonden aan dat onderzoekers die voor het Pentagon werkten, volledige toegang kregen tot alle Oekraïense bio-laboratoria terwijl Oekraïners zelf geen toegang kregen zonder specifieke Amerikaanse toestemming en begeleiding.[119] Volgens het Russische ministerie van Defensie werd er onder andere aan dodelijke ziekten gewerkt die via migrerende vogels zouden kunnen worden verspreid.[120] Oekraïense laboranten hebben dan ook getuigd van het verbranden van bewijsmateriaal van dodelijke ziekten waaronder de plaag, antrax, ebola, pokken en cholera.[121] Zij werden daartoe per decreet opgedragen door Zelensky op dezelfde dag dat de Russische militaire inval begon. (Opvallend detail: daarbij werd specifiek gevraagd om bewijs van samenwerking met Metabiota te vernietigen.[122] Dat was het

bedrijf dat geld ontving van Hunter Biden's 'investeringsfonds' Rosemont: de plek waar het met corruptie en omkoping vergaarde geld van zijn louche deals naartoe werd overgemaakt.) Washington stelde vervolgens dat ze met de militaire steun hadden geprobeerd om te voorkomen dat die in handen van de Russen zouden vallen.[123] Een van de eerste Amerikaanse militairen die in Oost-Oekraïne gevangen werd genomen door de Russen, was dan ook een specialist in chemische wapens.[124] Russische troepen vonden bovendien drones die waren aangepast om liters 'bioagent' te verspreiden. Ook had Oekraïne aan Turkije gevraagd of hun Bayraktar drones konden worden aangepast zodat er ook een 'lading' mee door de lucht kon worden verspreid. Eind oktober 2022 verklaarde Rusland in de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties: *this poses a direct threat to biological security of the Russian Federation.*[125] Als Rusland dezelfde maatstaf zou hanteren als het Westen in aanloop naar (onder andere) de Irakoorlog, zouden ze op basis daarvan gerechtvaardigd zijn om het zittende regime in Oekraïne te verwijderen. Bovendien waren de biologische wapens in Irak een fabel, en die in Oekraïne klaarblijkelijk een feit.[126]

Facing the Pentagon

De zorgvuldig voorbereide proxy-oorlog was net als onder andere in Syrië en Libië lang in de maak en werd volgens hetzelfde draaiboek uitgewerkt waarbij alles was geoorloofd behalve het openlijke sturen van een grootschalige troepenmacht. Zo verklaarde Biden dat ze niet konden toestaan dat de 'slager' Poetin nog langer aan de macht zou blijven: *for God's sake, this man cannot remain in power.*[127] John Bolton riep op om hem te vermoorden: *he's a legitimate military target ... he needs to know that he's on our target list at this point.*[128] (Fun fact: George W. Bush die tijdens zijn presidentschap onder andere Afghanistan en Irak onder valse voorwendselen binnenviel, versprak zich in een toespraak bij de VN in zijn veroordeling van Poetin. Hij zei: *the decision of one man to launch a wholly unjustified and brutal invasion of Iraq.* Waarna hij snel en met een nerveus lachje corrigeerde: *I mean of Ukraine.*[129] Hilarisch als het niet zo diep triest zou zijn.) De secretaris-generaal van de NAVO Jens Stoltenberg stelde dat een overwinning van Rusland in Oekraïne een nederlaag voor de NAVO zou zijn en dat dit daarom koste wat kost moest worden voorkomen: *Russia's victory in the war in Ukraine will be a defeat for NATO. This cannot be allowed to happen. That is why the North Atlantic Alliance plans to increase and maintain support for Ukraine.* Von der Leyen bevestigde op haar beurt 'namens de inwoners van de EU' dat Oekraïne zo lang als nodig financiële, militaire en diplomatieke steun zou krijgen.[130] Rutte bevestigde op zijn beurt dat Oekraïners moesten bloeden om de Russen zoveel mogelijk pijn te doen: *aangezien we geen directe confrontatie tussen NAVO-troepen en Rusland kunnen hebben, moeten we ervoor zorgen dat Oekraïne die oorlog kan uitvechten.* Begin 2023 herhaalde hij 'namens ons allemaal' dat Nederland er alles aan zou doen om Oekraïne 'de oorlog te helpen winnen'.

Er werden ongekende hoeveelheden wapens, geld en munitie het land ingepompt. Eind september 2022 was alleen de Amerikaanse militaire steun aan Oekraïne al meer waard dan het gehele jaarlijkse Russische militaire budget.[131] Het Pentagon moest zelfs met alle grote wapenfabrikanten aan tafel om te voorkomen dat er niet voldoende wapens en munitie meer zou zijn.[132] (Opvallend detail: onder het mom van steun aan Oekraïne werden veelal verouderde Sovjet-wapens die in de buurlanden stonden te verstoffen in Oekraïne gedumpt. Ondanks dat

deze niet op het slagveld werden gebruikt of slechts een kort bestaan als kanonnenvoer hadden, werden ze in de landen die ze leverden vervangen met het modernste NAVO-materieel. Het MIC spinde daar uiteraard gouden garen bij terwijl er een enorme NAVO-macht in het voormalige Oostblok werd opgebouwd.) Sinds de oorlog stond 'het gevaar' van Rusland bovendien weer volledig op de kaart en was vrijwel iedereen in het Westen bereid om honderden miljarden vrij te maken om in nieuw legermateriaal te investeren. (Ook in het Nederlandse parlement werd in een paar uur besloten dat er zes nieuwe F-35 straaljagers zouden moeten worden aangeschaft ter waarde van honderden miljoenen.[133])

Hoewel het Westen zelf niet openlijk een leger stuurde, trokken de Amerikanen 'op de grond' uiteraard gewoon aan de touwtjes. Zoals de Russische minister van Defensie Shoigu verklaarde: *operations of the Ukrainian armed forces are planned in Washington and London.* Dat bevestigde onder andere Georges Malburnot die als journalist voor de Franse krant Le Figaro met de Franse 'vrijwilligers' meeliep: *and who is in charge? It's the Americans, I saw it with my own eyes ... I thought I was with the international brigades, and I found myself facing the Pentagon.*[134] Er waren dan ook opvallend veel Amerikaans sprekende 'Oekraïense' militairen: die zogenaamd op eigen initiatief of als huurling meevochten tegen de Russen. Ook werden gewonde Oekraïense soldaten op Amerikaanse bases in onder andere Duitsland weer opgelapt[135] en kregen de Oekraïners via meer dan tweehonderd satellieten real-time doorgestuurd wat de Russen deden via wat de New York Times 'een verstopt netwerk van commando's en spionnen' noemde.[136] Zo werden dankzij Amerikaanse inlichtingen meerdere Russische generaals in Oekraïne gedood[137], en bepaalde Washington welke Russische doelen er aangevallen moesten worden met de lange afstandswapens die het aan Oekraïne gaf.[138] Een berucht voorbeeld van Amerikaanse steun in de oorlogsvoering, kwam met het zinken van het Russische vlaggenschip de Moskva op de Zwarte Zee. Het werd door twee 'Oekraïense' anti-scheepsraketten geraakt waarna het zou zinken. Omdat het land zelf de technologie niet had die nodig was om zo'n aanval te plaatsen, moesten ze daarbij hulp hebben gehad. Achteraf bleek er dan ook een Amerikaans verkenningsvliegtuig te zijn geweest dat langs de kust patrouilleerde en minuten voordat het schip zou worden geraakt, drie uur lang van de radar verdween: die zou de precieze locatie van het schip hebben doorgegeven en de aanval daarmee mogelijk hebben gemaakt.[139] Het waren uiteraard niet alleen de Amerikanen: zo waren het de Britten die de aanslag op de Krimbrug voorbereidden waarbij een nietsvermoedende vrachtwagenchauffeur werd vermoord toen zijn explosieve lading tot ontploffing werd gebracht.[140] (Volgens onderzoeksjournalist en voormalig special forces veteraan Jack Murphy voert de CIA bovendien sabotageoperaties uit in Rusland waarbij militair significante doelen zoals logistieke knooppunten, wapenfabrieken en opslagdepots worden opgeblazen of in brand gestoken.[141]) Ondanks alles blijven Washington en de NAVO-leden naar de buitenwereld toe nog altijd claimen dat ze neutraal zijn: *NATO is not part of the conflict ... it provides support to Ukraine but isn't part of the conflict.*

Another fake news hoax

Die leugen wordt mede in stand gehouden door de MSM. Net als in de oorlogen tegen Syrië, Libië, Irak en Afghanistan werd de westerse burgerbevolking die voor de oorlog (en bijvoorbeeld de peperdure energie) moest betalen, door een immens propaganda-apparaat

achter de oorlog en achter Oekraïne geschaard. Dezelfde selectieve verslaggeving, verdraaiing van feiten en pontificale leugens die we in alle voorgaande oorlogen hebben gezien, vond ook hier plaats. Opnieuw werden talloze claims van gruweldaden via de MSM de wereld ingeslingerd.[142] Van systematische verkrachtingen door het Russische leger, tot massamoorden, genocide en andere misdaden die achteraf niet bleken te kloppen. Amnesty International concludeerde bijvoorbeeld dat het juist Oekraïense troepen waren die Russen aanvielen vanuit bewoonde gebieden en dat ze zich schuilhielden in bijvoorbeeld scholen, ziekenhuizen en woonwijken zonder dat er enige moeite werd gedaan om deze te ontruimen: *human shields type tactics utilized by the Ukrainian military.* Het was geen toeval maar beleid. Van de 29 bezochte scholen, werden er in 22(!) daarvan bewijs van 'militaire activiteit' gevonden. Hetzelfde gold voor vijf ziekenhuizen.[143] Burgers en diens infrastructuur werden hierdoor militaire doelen: een grove schending van de internationale wetgeving: *such tactics violate international humanitarian law and endanger civilians, as they turn civilian objects into military targets ... Being in a defensive position does not exempt the Ukrainian military from respecting international humanitarian law.* Het Kremlin verklaarde dat het rapport bevestigde wat zij al jaren claimden. Diezelfde tactiek werd overigens bewust toegepast door het Azov-bataljon dat zijn hoofdkwartier in Marioepol had en daar jarenlang huishield door mensen die ervan verdacht werden pro-Russisch te zijn, te martelen of executeren. Toen de Russen de stad naderden, werd het de burgers verboden om te evacueren via de veilige corridors die de Russen hadden opgezet om hun veilige vertrek te garanderen.[144] (Dat was geen uitzondering: sommige burgemeesters die een veilige passage voor hun inwoners met de Russen afstemde werden zelfs door de Oekraïense geheime politie gemarteld en vermoord vanwege hun verraad.[145]) Ze moesten verplicht blijven en als menselijk schild fungeren of zouden anders worden geëxecuteerd. Het laat zich raden waarom: de nazi's wisten dat ze zonder de aanwezige burgers door de Russen zouden worden platgebombardeerd.[146] Toen het nazi-bataljon na zware gevechten door de Russen was teruggedreven en omsingeld, trokken ze zich terug op het immense fabrieksterrein van Marioepol waarbij ze opnieuw onschuldige mensen en kinderen met zich meenamen als menselijk schild.

Het waren dezelfde (en andere) fanatici die uit naam van het Westen als beesten tekeergingen. Zo claimde de Franse ex-soldaat Adrien Bouquet na drie weken in Oekraïne te hebben doorgebracht dat hij daar niet de Russische, maar de Oekraïense soldaten *een heleboel oorlogsmisdaden* had zien plegen.[147] Elke Russische krijgsgevangene zou door Azov in de knieën worden geschoten, iedere officier kreeg een kogel in het hoofd. (Net zoals we dat in Syrië en Libië hebben gezien, gebeurde dat ten dele onder invloed van 'meth-achtige' drugs waardoor ze zonder slaap konden doorvechten en de dood niet vreesden.[148] Volgens sommigen was deze 'zombie-achtige staat' waarin de soldaten verkeerden de reden van de vele martelingen, oorlogsmisdaden en burgerdoden in de door nazi's bezette gebieden.) Bouquet werd daarin bevestigd door de Amerikaanse gepensioneerde kolonel Andrew Milburn. De man die maanden Oekraïners had opgeleid om tegen de Russen te vechten en de leiding had over de Amerikaanse huurlingengroep Mozart, zei dat de Oekraïners zeer regelmatig oorlogsmisdaden begingen zoals het doden van mensen die zich al hadden overgegeven: *you shouldn't kill dudes who surrendered, there was plenty of that.*[149] De VN bevestigde in juni 2022 bewijzen te hebben van foltering en mishandeling van Russische krijgsgevangenen (net als schendingen van Russische zijde overigens).

Een ander aspect dat bewust door de westerse media werd genegeerd, was het nazisme in Oekraïne. Ondanks het feit dat toonaangevende media daarvan op de hoogte waren, werd er daarna met geen woord over gerept. Terwijl BBC NewsNight het Azov-bataljon in 2014 bijvoorbeeld nog een 'neonazistische dreiging in nieuw-Oekraïne' noemde[150], zouden dezelfde gevaarlijke nazi's tijdens de oorlog ineens worden geroemd als verzetshelden (het doet denken aan de White Helmets in Syrië). Tijdens een toespraak bij de Verenigde Naties verweet de Russische minister van Buitenlandse Zaken Sergej Lavrov de daar aanwezige media daarom het gebrek aan interesse voor de misstanden die zij (en anderen) in Oost-Oekraïne uitvraten: *any of you, did you go to Donbass during the eight years of the war when the Minsk agreements were raped every day? No. but in Ukraine for many years, the policy to eliminate anything Russian never drew any attention from media outlets in the west.*

Het bij ons bekende nazistische Azov-bataljon was bovendien verre van de uitzondering op de regel. Ondanks dat de Russische doelstelling om Oekraïne te denazificeren in de MSM werd afgedaan als een achterlijk excuus voor de interventie, had die dan ook wel degelijk voeten in de aarde. We wisten al dat de westerse leiders hebben geweten dat er nazi's in Oekraïne waren vanwege de Amerikaanse veranderde wetgeving die nodig was om wapens te kunnen leveren. De opkomst van het nazisme was echter niet alleen in losgeslagen groepen zoals de MSM beweerde, maar kwam vanuit de staat. Ondanks dat alle elf onafhankelijke oppositiepartijen in Oekraïne bijvoorbeeld werden verboden door Zelensky, mochten andere neonazistische partijen (zoals Azov National Corps, Svoboda, Right Sektor en C14) gewoon blijven functioneren.[151] De leider van neonazistische Right Sektor kreeg zelfs in een officiële ceremonie in het parlement de 'hero of Ukraine' medaille van Zelensky opgespeld en een van de oprichters van die partij werd aangesteld als adviseur van Oekraïne's opperbevelhebber.[152] Ook werd het Azov-bataljon bijvoorbeeld officieel opgenomen in de overheid en viel het direct onder het Oekraïense ministerie van Binnenlandse Zaken. De knokploeg (straatvechters) van het Azov-bataljon werkte zelfs officieel samen met de Oekraïense politie om op straat te patrouilleren en om te helpen om 'Oekraïense orde' te bewerkstelligen.[153] Dat is bovendien geen vergissing: ze droegen trots hakenkruizen en andere nazisymbolen van bijvoorbeeld de waffen-SS op hun kleding en op hun lichaam. (Fun fact: in een Instagram-bericht van Zelensky op 'V-day' waar de historische overwinning op de nazi's wordt gevierd, stond een van zijn militairen met een nazi-embleem op het uniform.[154] Dat bericht werd kort daarop uiteraard weer verwijderd.) In 2018 kwam een ander veelzeggend besluit om van de verjaardag van Stepan Bandera een nationale feestdag te maken. De grondlegger van het nazisme in Oekraïne (die als belangrijkste collaborateur met de nazi's tijdens de Tweede Wereldoorlog 200.000 mensen hielp vermoorden) geldt sindsdien als een nationale held.[155] Ook zijn tientallen monumenten tot zijn eer opgericht[156] en zijn inmiddels honderden Oekraïense straten en parken naar hem vernoemd.[157] Een andere belangrijke straat in Kiev heet sinds oktober 2022 'Heroes of The Azov Regiment'.[158] (Het feit dat het nazi's openlijk werd toegestaan om mee te vechten en dat ze werden aangemoedigd zoals in de slag om Marioepol, had via social mediakanalen een enorme grote aantrekkingskracht op jonge mensen die graag wilden leren vechten. Net als in Syrië zouden er in vijf jaar tijd zo'n 17.000 buitenlandse huurmoordenaars uit vijftig verschillende landen in Oekraïne komen meevechten.[159])

De MSM fungeerde wederom als verlengstuk van de westerse overheden. Omdat de beeldvorming daardoor enorm gemanipuleerd was, bleef de westerse burgerbevolking net zoals

we in Syrië en Libië hebben gezien, overtuigd van een aantal onbewezen Russische misdaden van het beest Poetin. Onder andere Eva Bartlett (die we nog kennen van haar werk dat de eenzijdige MSM-visie in Syrië doorbrak) reisde af naar Oekraïne om te proberen om feiten van fictie te onderscheiden. Ze wist onder andere de fictieve westerse claim te ontkrachten dat er bij Marioepol een massagraf van 9000 burgers zou zijn: *another fake news hoax. I know, I went to see.*[160] Of het nu een ongeluk of een false flag was: ook de breed uitgemeten verschrikkelijke Russische aanval op een treinstation in Kramatorsk waarbij meer dan dertig doden te betreuren vielen, bleek achteraf met zekerheid met een Oekraïnse raket vanaf het door de Oekraïners bezet gebied te zijn uitgevoerd.[161]

Misschien het meest beruchte voorbeeld was de afslachting van onschuldige burgers in Bucha: een voorstad van het wekenlang belegerde Kiev. Nadat de Russen zich hadden teruggetrokken, gingen in de MSM (inclusief via Zelensky's social media) foto's van op straat liggende burgerslachtoffers de wereld rond. Nu.nl schreef: *velen zijn door het hoofd geschoten, terwijl hun handen op hun rug gebonden waren, schrijft verslaggever Simon Gardner van persbureau Reuters. De doden op straat vormen een vreselijke herinnering aan de vijf weken durende aanwezigheid van de Russische troepen.* Het was aanleiding voor Biden om op te roepen om Poetin te berechten voor oorlogsmisdaden: *this guy is brutal and what's happening in Bucha is outrageous and everyone has seen it.*[162] Moskou noemde de massamoord in Bucha echter een in scène gezette provocatie.[163] Dat zou kunnen worden onderschreven door de tijdlijn van de gebeurtenissen op een rij te zetten. De Russische troepen verlieten Bucha op 30 maart. Een dag later riep de burgermeester van Bucha feestelijk dat het stadje was bevrijd zonder daarbij enige vermelding te maken van misstanden: *today, I state that this day is joyful.*[164] Op 1 en 2 April trokken Oekraïense soldaten het stadje in waarna op 3 April, vier dagen na het terugtrekken van de Russen, het Oekraïense ministerie van Defensie een video van de 'Russische verschrikkingen' publiceerde.[165] Lavrov zei daarover: *when Russian troops withdrew from there as a goodwill gesture, the mayor returned there. For two days he appeared on TV, telling how life was getting back to normal there. And on the third day they showed a wide street with dead bodies. For the mayor and his team to be in their city for two days and to find this on the main street only on the third day is outright ridiculous.*

Volgens Lavrov vroeg Rusland al maanden om de namen van de mensen die vermoord op televisie en internet getoond werden maar heeft men nooit een reactie gekregen. Een weinig besproken, maar belangrijk detail was namelijk dat een aantal van de slachtoffers op de foto's witte armbanden droegen. Die werden gebruikt door burgers om hun loyaliteit naar de aanwezige Russische troepen aan te tonen (Russische troepen gebruikten die witte armbanden zelf ook). Vele van de slachtoffers waren dus Russisch gezind. Een alternatieve lezing is dan ook dat Oekraïense troepen die de voorstad terug innamen na het Russische terugtrekken, de daar aanwezige pro-Russische burgers hebben afgestraft voor het heulen met de vijand. Dat wordt ondersteund door een Oekraïens nieuwsbericht van 2 april dat stelt dat 'speciale eenheden' Bucha introkken om de saboteurs op te ruimen: *Special Forces Regiment SAFARI Begins Clearing Operation in Bucha from Saboteurs and Accomplices of Russia.*[166] Het Pentagon kon de misstanden in Bucha achteraf dan ook niet onafhankelijk aan de Russen toeschrijven.[167] Ook China riep op om de feiten onafhankelijk te verifiëren voor de schuld bij de Russen in de schoen te schuiven op basis van 'ongegronde beweringen'.[168] Een rectificatie in de MSM is er uiteraard nooit gekomen. In plaats van inhoudelijk te reageren op Russische

claims werd de vrije westerse bevolking de toegang tot de Russische artikelen en websites (en daardoor zienswijzen en argumenten) geblokkeerd.

The spirit of Ukraine

Zonder alternatieve zienswijzen, kon de oorlog maar doorgaan. En dat is zoals we weten precies wat men wilde. Dat werd in de zomer van 2022 bevestigd door Porosjenko: de eerste Oekraïense president na de coup die in de jaren daarvoor nog een mol voor de Amerikaanse Buitenlandse Zaken was geweest. De man die de Amerikanen 'our Ukrainian insider' noemden, zei dat de Minsk akkoorden nooit om het bereiken van vrede ging, maar dat het simpelweg een middel was om meer tijd te krijgen om de Oekraïners beter te bewapenen: *our goal was to, first, stop the threat, or at least to delay the war – to secure eight years to restore economic growth and create powerful armed forces.*[169] Ook Angela Merkel die een belangrijke rol had tijdens de onderhandelingen bevestigde dat het doel van de akkoorden geen vrede, maar tijd was voordat het conflict zou worden uitgevochten: *der Ukraine Zeit zu geben.*[170] Poetin benoemde tijdens zijn eindejaarstoespraak in december 2022 de leugenachtige hypocrisie die zonder schaamte door de westerse leiders werd erkend: *the west has been lying about peace while preparing for agression.*[171] Terwijl de Russische waarschuwingen in de MSM werden weggezet als paranoïde waanbeelden, bleken onze westerse politici wel degelijk op een oorlog aan te sturen. Het zou verklaren waarom Washington in de aanloop naar de oorlog geen enkele poging heeft gedaan om de situatie diplomatiek op te lossen door opgelopen spanningen weg te nemen en bleef aansturen op een Oekraïens NAVO-lidmaatschap. Dat men geen oplossing maar oorlog wilde, zou ook kunnen verklaren waarom Zelensky dagen voor de Russische invasie op 19 februari weigerde om een door Duitsland aangedragen vredesvoorstel te tekenen met als enige voorwaarden dat het nastreven van het NAVO-lidmaatschap werd geannuleerd en de neutraliteit werd uitgeroepen.[172] Men wist dat het blijven aansturen op NAVO-uitbreiding en conflict op enig moment in Russisch militair ingrijpen zou resulteren. Het was het perfecte excuus om Rusland militair te kunnen verzwakken onder het mom van verdediging van de democratie. Een rapport uit 2019 van denktank Rand (dat driekwart van zijn financiering van het Pentagon ontvangt) met de titel 'overextending and unbalancing Russia' beschreef al hoe Rusland het beste kon worden ondermijnd door ze in Oekraïne te bestrijden.[173] De Amerikaanse minister van Defensie Lloyd Austin zou deze doelstelling in April 2022 bevestigen: *we want to see Russia weakened to the degree it cannot do the kind of things that it has done in invading Ukraine.*[174] Ook Stoltenberg erkende dit overigens in de zomer van 2022 door te verklaren dat ze zich al sinds 2014 op een conflict met Rusland voorbereidden: *the reality is also that we have been preparing for this since 2014.* (Fun fact: ondertussen claimde diezelfde Stoltenberg dat de NAVO er al decennia naar streefde om een betere relatie met Rusland te krijgen.[175]) Sinds 2014 breidden de Amerikanen onder Operatie 'Atlantic resolve'[176] (dat officieel geen operatie was) hun aanwezigheid in Europa uit door duizenden gevechtsvoertuigen naar Oost-Europese landen te verplaatsen in wat ze zelf een 'afschrikking van de oostflank' noemden. De Maidan 'revolutie' was achteraf bezien dan ook het begin van de oorlog die in 2022 openlijk zou worden gevoerd. Rusland was zich daar overigens terdege van bewust. Op de G20 zei Lavrov later dat jaar: *[It is] a hybrid war that the West has unleashed and prepared for many years*[177] *... as a result of a coup d'etat.*[178] (Opvallend detail: de geheime opname van het

telefoongesprek van neocon Nuland die de Amerikaanse betrokkenheid bij de coup aantoonde, werd in 2022 na acht jaar van YouTube verwijderd.[179])

Toen de oorlog eenmaal was uitgebroken, werd dan ook meteen van alle kanten duidelijk gemaakt dat er geen sprake kon zijn van overgave of concessies en dat Oekraïne koste wat kost zou worden gesteund. De voorzitter van het Huis van Afgevaardigden Nancy Pelosi zei dat de Verenigde Staten Oekraïne zou steunen tot ze hadden gewonnen: *until victory is won.*[180] (Fun fact: een groepje Democraten dat opriep tot diplomatie in plaats van opschaling, zou na een interne tik op de vingers hun oproep tot vrede snel weer officieel intrekken en verklaren dat diplomatie pas kon volgen na een Oekraïense overwinning: *every war ends with diplomacy, and this one will too after Ukrainian victory.*[181]) Ook de EU stuurde openlijk aan op een lange oorlog. Josep Borrell, de belangrijkste diplomaat van de EU zei dat het conflict niet aan de onderhandelingstafel zou worden opgelost: *this war will be won on the battlefield.* Door de continue aanhoudende stroom wapens en steun werd het conflict steeds groter. Toen er op een onbewaakt moment vrede dreigde aan te breken, stak het Westen daar bovendien meerdere keren een stokje voor.

Toen er in Istanboel vredesbesprekingen werden gevoerd tussenbeide, presenteerde Oekraïne een principeovereenkomst voor de vrede. Rusland accepteerde dat voorstel zonder aanpassingen, zette het op papier en stuurde deze naar Kiev. Lavrov: *we agreed with the Ukrainian delegation at the end of March 2022 without any intermediaries, on the principles of the settlement that they themselves had formulated. We accepted them without any changes.* De vrede was volgens de onderhandelaars die erbij aanwezig waren zelfs zo dichtbij, dat er een fles champagne werd opengetrokken om dit te vieren.[182] Een paar dagen later, kwamen er echter ineens 'aanpassingen' op hun eigen voorstel: *a few days later, 'amendments' began.* Het bleek dat Boris Johnson er bij Zelensky op had aangedrongen om niet door te gaan met de vredesonderhandelingen en de strijd vol te houden tot ze betere voorwaarden zouden krijgen.[183]

De Turkse minister van Buitenlandse Zaken Mevlut Cavusoglu erkende dat er een aantal landen binnen het bondgenootschap waren die niet wilden dat de oorlog eindigde: *there are countries within NATO who want the war to continue.* Hij werd daarin bevestigd door de voormalige Isaelische premier Naftali Bennet: *there was a legitimate decision by the West to keep striking Putin and not [negotiate].*[184] (Ondanks dat Rusland aanbood om zich terug te trekken naar de gebieden zoals dat voor het uitbreken van de oorlog was.) Lavrov verklaarde bij herhaling dan ook dat het Westen Oekraïne letterlijk afhield van constructieve stappen naar een vredesregeling. (Opvallend detail: Rusland trok zich na het terugsturen van bovenstaande overeenkomst terug uit een aantal Oekraïense steden om goede wil te tonen. Een van die steden was Bucha. Het zou erop kunnen duiden dat de moorden in Bucha als false flag zijn ingezet om de bijna succesvolle vredesonderhandelingen te saboteren.)

Ook in mei toen duidelijk was dat Oekraïne zware verliezen leed en de oorlog voor Moskou gestaag verliep, had Johnson erop aangedrongen om vooral niet met de Russen te onderhandelden. *Putin is a war criminal, he should be pressured, not negotiated with.*[185] [186] *I believe Ukraine can and will win this war.* Hij waarschuwde zelfs dat wanneer er tóch een akkoord zou worden bereikt, dit niet door het Westen zou worden erkend: *even if Ukraine is ready to sign some agreements on guarantees with Putin, they are not.*[187] Nergens in de media werd kritiek geuit op wat dit voor de burgers en soldaten op het slagveld betekende. Men wilde liever geopolitiek winnen dan een manier vinden om de waanzin zo snel mogelijk te beëindigen.

In plaats van onderhandeling stuurde het Westen aan op escalatie. Zo raadde het Pentagon de Oekraïners aan om de nieuwe raketten die ze hadden geleverd ook op doelen op de Krim te gebruiken.[188] Lavrov reageerde: *onze Amerikaanse en Britse collega's ... willen heel graag van deze oorlog een echte oorlog maken, waarbij Rusland tegenover de Europese landen komt te staan. Ze overspoelen het land niet alleen met wapens, maar dwingen Oekraïne ook om ze brutaler te gebruiken.* Hij werd daarin bevestigd toen de NAVO begin 2024 toestemming gaf om met de te leveren F16-straaljagers doelen in Rusland zelf aan te vallen.

Ongekende hoeveelheden wapens en munitie werden het land ingepompt alsof dat op zichzelf een oplossing zou zijn: *weapons are the way to peace* sprak Stoltenberg standvastig op het WEF in 2023.[189] Niemand sprak over de Oekraïense, noch de Russische dienstplicht die honderdduizenden mannen dwong om met die wapens andere mensen een angstige, pijnlijke en onwaardige dood in te jagen. Zij werden doodsbang naar het front gestuurd waar vele duizenden als een statistiek in de historie op de koude Oekraïense klei zouden sterven. Eind december van het eerste jaar van de oorlog zouden er al meer dan 200.000 gezonde mensen uit het leven zijn gerukt. Begin 2024 zei de voormalig minister van Binnenlandse Zaken van Oekraïne, Yuri Lutsenko dat Oekraïne zelfs al meer dan een half miljoen(!) doden te betreuren had.[190] Honderdduizenden die 'geluk' hadden, zouden de rest van hun leven fysiek of mentaal beschadigd of verminkt zijn. Het is de absolute waanzin van een oorlog waar vaak aan voorbij wordt gegaan in het Westen.

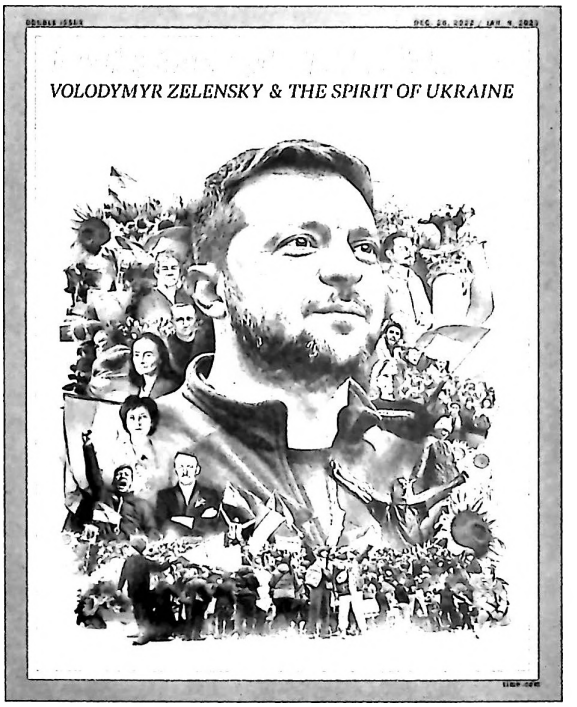
De 'heilige honderd' die tijdens de coup in 2014 voor het karretje van Washington waren gespannen, mochten sterven voor het 'grotere doel'. Dat gold klaarblijkelijk ook voor de Oekraïense bevolking in zijn geheel. Zoals de Amerikaans senator Lindsey Graham in 2023 verwoordde: *I like the path we are on here: as long as we help Ukraine with the weapons they need ... they will fight to the last person.*[191] Gepensioneerd generaal Keith Kellogg noemde het zelfs het 'toppunt van professionalisme' om Oekraïners te gebruiken in een oorlog tegen Rusland, omdat er een 'strategische tegenstander kon worden geneutraliseerd zonder dat er Amerikaanse troepen gebruikt hoefden te worden'.[192] D66-Defensieminister Kajsa Ollongren was het roerend met hen eens: zij noemde de honderdduizenden dode Oekraïners een 'erg goedkope manier' om te zorgen dat Rusland voor ons geen bedreiging zou worden: *they are fighting this war, we are not fighting it.*[193] Pijnlijk helder.

Dit grootste menselijke drama op Europese grond sinds de Tweede Wereldoorlog werd in de MSM bejubeld als een nobel streven en een nastrevenswaardig doel. De man die daar deels verantwoordelijk voor is, werd breeduit gevierd. Ondanks dat hij in eigen land alle oppositiepartijen verbood, politieke tegenstanders en critici liet arresteren, alle media

controleerde, zijn eigen burgers bombardeerde (en duizenden vermoordde) en nazi's in zijn eigen regering en leger installeerde, werd hij genomineerd voor de Nobelprijs voor de vrede. (Fun fact: op de dag van de bekendmaking deed hij een klassiek 'neoconnetje' en riep op tot een 'pre-emptive strike' tegen Rusland.[194]) Hoewel hij net naast die prijs greep, werd hij samen met 'the spirit of Ukraine' wel door Time uitgeroepen tot 'person of the year'.

Sidenote: ondanks dat het Westen steevast claimde dat Zelensky aan de touwtjes trok in Oekraïne, hoeven we daar geen illusies over te hebben. Hij leek dan ook volledig naar de wens van het Westen er alles aan te hebben gedaan om zijn land in een oorlog te storten (en houden). Het is daarom wellicht een mooi moment om de opvallende achtergrond van deze persoon van het jaar nader te bekijken. De voormalig soap-acteur en cabaretier kwam uiteraard niet zomaar aan de macht. Hij kreeg daar hulp bij (en zit sindsdien deels onder de duim) van dezelfde invloedrijke oligarch die het neerhalen van de MH-17 een 'kleinigheidje' noemde. Dezelfde man ook die Hunter Biden een plek binnen de raad van bestuur van zijn gas-imperium Burisma Holdings gaf[195] en vanuit zijn eigen zak de nazi's van het Azov-bataljon financierde voordat ze in het Oekraïense leger werden opgenomen.[196] De man die betrokken lijkt te zijn bij een groot aantal schimmige, duistere gebeurtenissen, is ook hoogstpersoonlijk verantwoordelijk geweest voor het creëren van 'de man Zelensky'. De serie waarin Zelensky in zijn vorige carrière als acteur jarenlang de hoofdrol van Oekraïense president in 'Servant of the people' speelde, werd namelijk uitgezonden op een van Kolomoysky's kanalen. (De multimiljardair heeft ook een van de grootste mediaconglomeraten in Oekraïne in handen.) Dat zou bovendien een belangrijk platform en stimulans bieden voor zijn gooi naar het presidentschap. Zo werden tijdens zijn campagne onder andere de beveiliging, advocaten en voertuigen voor Zelensky verzorgd. (Kolomoysky's lijfwacht en advocaat vergezelden Zelensky op de campagne, terwijl Zelensky werd rondgereden in een van zijn Range Rovers.) Reuters noemde deze Kolomoysky vanwege diens bezittingen van strategische industrieën een spil in de voortdurende machtsstrijd tussen de politieke elite sinds de Amerikanen de zittende president in 2014 uit het zadel wipten.[197] Zijn toenmalige tegenkandidaat Porosjenko was zich terdege bewust van deze dubieuze banden. Toen duidelijk werd dat hij de verkiezingen van Zelensky had verloren, zei hij dat 'Kolomoysky's pop' had gewonnen: *fate intended to put me together with Kolomoysky's puppet in the second round of the elections.*[198] De magnaat wordt daarom beschouwd als de meest invloedrijke 'outsider' van Zelensky's regering. (Het feit dat Kolomoysky een goedbetaalde

plek binnen het bestuur van zijn bedrijf aan 'crack-Biden' gaf, geeft aan dat er via de Oekraïense miljardair ook een lijntje naar Washington loopt.)

To remain a hegemon

Ondanks het onmetelijke menselijke lijden, bleef de situatie uitzichtloos. Terwijl Kiev claimde dat Rusland niet wilde praten, zei Poetin rond de kerstdagen van 2022 dat het andersom was en dat Rusland juist klaar was om over vrede te onderhandelen: *we are not the ones refusing to negotiate, they are.*[199] Poetin werd daarin gesterkt door het feit dat Zelensky in de wet had laten opnemen[200] dat er namens Oekraïne niet onderhandeld kon worden over een vrede zolang niet iedere centimeter die sinds 2014 was ingenomen, werd teruggegeven.[201] Rusland gaf op zijn beurt aan om voor ieder gesprek open te staan, maar dat de inlijving van de Donbas geen onderwerp van gesprek meer kon zijn. Vredesbesprekingen lijken bovendien bij voorbaat gedoemd om te mislukken. Ondanks het onmetelijke leed dat de expansiedrift van de NAVO had veroorzaakt, bleef Stoltenberg zelfs in februari 2024 volhouden dat Oekraïne met zekerheid lid van de club zou worden. Dat was volgens hem alleen nog een kwestie van tijd: *Ukraine will join NATO. It is not a question of if, but of when.*[202] Ook kan Rusland na de bekentenis van Merkel niet meer vertrouwen op eventuele toekomstige westerse toezeggingen. Het lijkt er daarom op dat de uitkomst van het conflict waarschijnlijk alleen militair kan worden bereikt. Het zou betekenen dat er wordt doorgevochten en geëscaleerd totdat een van beide een vrede kan afdwingen. (Precies zoals gewenst.)

We zien hier de eerder in het hoofdstuk besproken strijd om de door Amerika geleide maar afbrokkelende unipolaire wereld. Ondanks dat het Westen claimt dat ze geen partij zijn in het conflict, beschrijven de Haagse conventies (en snapt iedere kleuter) dat levering van wapens of munitie een schending van die internationale verdragen is. Washington wil in Oekraïne dan ook bewijzen dat het Pax Americana nog leeft: dat het nog in staat is om de wereld naar zijn hand te zetten en concurrenten de kop in te drukken. Het is volledig in lijn met de 'Wolfowitz-doctrine' die stelt dat de opkomst van een concurrent moet worden voorkomen wanneer diens volledige potentie een bedreiging voor Amerikaanse belangen zou kunnen zijn.[203] We werden in de media dan ook al warmgemaakt voor de volledige ontmanteling van Rusland. Zo betoogde Dick Cheney dat het de enige manier was om te voorkomen dat de rest van de wereld in de toekomst nog zou kunnen worden bedreigd door de Russen: *dismantlement ... of Russia itself, so it could never again be a threat to the rest of the world.*[204] Dat is voor Rusland geen geheim. Lavrov: *it is no secret to anyone that the strategic goal of the United States and its NATO allies is to defeat Russia on the battlefield as a mechanism for significantly weakening or even destroying our country.*[205] Het Kremlin stelt dan ook herhaaldelijk dat het Westen niet als een neutrale partij kan worden beschouwd die geen deel uitmaakt van het conflict. De enige reden dat het nog niet van Russische zijde is geëscaleerd, is dat dit in het nadeel van Moskou zou zijn omdat alle overige landen dan openlijk ten strijde zouden trekken.

Als het definitieve neerslaan van Rusland niet lukt, betekent dat het definitieve einde van de Amerikaanse alleenheerschappij. Het einde van het Amerikaanse wereldrijk zoals dat sinds het einde van de Tweede Wereldoorlog de aarde domineert. Ook daar is Rusland zich terdege van bewust. Lavrov legde dat de journalisten bij de Verenigde Naties glashelder uit: *the US sees the situation in Ukraine as a 'yardstick' with which to measure its ability to remain a hegemon.*

Omdat het voortbestaan van het eigen land ermee samenhangt, is Rusland vastberaden om het conflict in hun voordeel te beslissen. Zodra Rusland echter te veel in zijn voortbestaan zou zijn bedreigd, zou Rusland volgens die zienswijze gerechtvaardigd zijn om het Westen aan te vallen. Bij wijze van waarschuwing stuurde Rusland begin 2023 daarom met hypersonische raketten bewapende schepen de wereldzeeën op. Deze nieuwe wapens die met vijf keer de snelheid van het geluid hun doel kunnen raken (eventueel met een kernbom) kunnen tijdens hun route van koers wijzigen om verdedigende raketten te ontwijken en zijn daarom niet te onderscheppen. Het gold als een duidelijke waarschuwing voor westerse landen dat ook hun steden niet gegarandeerd buiten schot zouden blijven.[206] (Verontrustend detail: de Amerikanen noemden het gebruik van nucleaire wapens sinds 2022 weer als een officieel onderdeel van mogelijk beleid, ook om op een niet nucleaire aanval te reageren. Nucleaire wapens werden door het Witte Huis sindsdien zelfs de fundering ('bedrock') van de Amerikaanse militaire strategie genoemd: *although the fundamental role of U.S. nuclear weapons is to deter nuclear attack [it] allows us to achieve presidential objectives if deterrence fails.*[207]

Een tweede potentiële brandhaard waar de strijd om de wereldmacht zal worden gestreden is Taiwan waar China en de Verenigde Staten momenteel op een onvermijdelijke ramkoers met elkaar varen. De historische context in een notendop: China beschouwt Taiwan als onderdeel van zijn eigen grondgebied (en wordt daarin gesteund door internationale wetgeving). Na de Chinese burgeroorlog tussen de toen zittende regering en de communisten, won de laatste. Toen de communistische partij onder leiding van Mao de macht overnam, vluchtte de voormalige regering onder leiding van Chiang Kai-shek in 1949 met twee miljoen mensen naar het eiland. Omdat de westerse landen de regering van Kai-shek steunden omwille van de toen wereldwijde strijd tegen het communisme, noemden ze Taiwan ook wel 'vrij China' of Republiek China (ondanks het feit dat Kai-shek onder de zogenaamde 'witte terreur' duizenden tegenstanders van zijn overheid opsloot, martelde of vermoordde). Na diens dood wist Taiwan zich in de jaren zeventig los te worstelen van het verleden en zich te ontwikkelen tot de rijke economische macht die het nu is: het was de snelst groeiende Aziatische economie in 2020. Met name omdat het een van de belangrijkste ontwikkelaars is van hoogtechnologische producten zoals computerchips. Als China de komende jaren zijn maximale potentie wil bereiken, heeft het daarom de hoogtechnologische industrie op het eiland nodig voor de ontwikkeling van -onder andere- wapens. (De microchips-producerende fabrieken die essentieel zijn voor de bouw van een modern leger, lopen zoveel jaar voor op de concurrentie dat het vele jaren en ongekende bedragen zou kosten om deze zelf op te bouwen. Dat is overigens ook de reden dat het Westen de status quo in Taiwan wil behouden. Iedereen is afhankelijk van dezelfde chips.)

Op de officiële website van het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken staat onder het kopje 'U.S.-Taiwan Relationship': *The United States has a longstanding one China policy ... we do not support Taiwan's independence.*[208] Hoewel Amerika daarmee (nogmaals, in lijn met de internationale wetgeving) officieel erkent dat Taiwan een eilandprovincie van de republiek China is zodat ze met Peking kunnen handelen, is hun feitelijke buitenlandse beleid de laatste jaren totaal anders. Terwijl Washington in het verleden niet verder kwam dan een Chinese 'inname' een 'grote zorg' te noemen[209], verklaarde Biden bij herhaling dat Amerikaanse soldaten Taiwan zouden verdedigen wanneer ze door China zouden worden aangevallen: *I don't want a cold war with China. I just want China to understand that we're*

not going to step back.[210] Hoewel het Witte Huis krampachtig corrigeerde dat de seniele Biden het niet zo had bedoeld, levert Washington in voorbereiding op een mogelijke confrontatie al jaren militaire steun ter waarde van talloze miljarden aan Taiwan. Ter illustratie schreef de BBC in 2023: 'The US is quietly arming Taiwan to the teeth'.[211] Hetzelfde geldt overigens voor zo veel mogelijk landen in de Grote en Stille Oceaan die China omringen waaronder Zuid-Korea, de Filipijnen en Japan.[212] Begin 2023 vergeleek een hoge Amerikaanse generaal de militaire voorbereidingen in laatstgenoemde bijvoorbeeld met die in Oekraïne: een voorbereiding op de toekomstige oorlog met China.[213]

Ook China is echter glashelder dat zij de Amerikaanse inmenging met geen mogelijkheid meer zullen accepteren. Eind december 2022 deelde Peking in een telefoongesprek met de Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken Blinken mede, dat Washington met hun achterbakse beleid moest stoppen omdat het de kans op een militaire confrontatie tussenbeide vergrootte: *the United States should not pursue dialogue and cooperation while containing and stabbing China in the back. This is not reasonable competition, but unreasonable suppression; it is not managing differences, but aggravating problems.* Peking waarschuwde dat dit feitelijke pesten in het verleden niet had gewerkt en dat het dat in de toekomst ook zeker niet zou doen: *the old trick of unilateral bullying ... has not worked with China in the past, nor will it work in the future.* Peking verklaarde de nationale integriteit van het land te zullen beschermen, en stelde dat Washington geen ander keuze had dan hun kernbelangen te respecteren: *China will continue to resolutely defend its sovereignty, security and development interests. The US must take seriously China's legitimate concerns, stop containing and suppressing China's development, and particularly stop using salami tactics to constantly challenge China's red line.*[214] China heeft bij herhaling aangegeven hun soevereiniteit met betrekking tot Taiwan liever niet militair af te willen dwingen, maar dat ze er zeker niet voor zullen terugdeinzen wanneer het niet anders kan.

Het einde van het Pax Americana dat Washington zo vreest, wordt door hun eigen handelen versneld. De continue aanhoudende pesterijen en dreigementen richting China drijven het land alleen maar verder in de armen van Rusland en de rest van de BRICS-alliantie. (Fun fact: Omdat het Westen vreest dat beide landen elkaar zullen helpen bij het beschermen van hun kernbelangen, dreigde de NAVO dan ook dat China het niet moest wagen om Moskou te helpen in zijn strijd tegen het voltallige Westen: *because an aggressor is an aggressor, and who supports an aggressor then becomes an accomplice of the aggressor.*[215]) Beide landen slaan dan ook dezelfde taal uit over de huidige geopolitieke situatie en de onhoudbaarheid van de door Amerikanen geleide wereld waarbij iedereen tot onderdaan of vijand wordt gemaakt. Poetin: *de oud koloniale landen in het Westen zijn gewend om ten koste van anderen te leven, maar de tijd is gekomen om te concluderen dat er een ander meer beschaafd gedrag moet worden getoond.* Lavrov: *het is duidelijk dat het neokoloniale model op lange termijn gedoemd is te mislukken. Hoewel de eigenaars ervan zich er tot het laatste moment aan vast zullen blijven klampen, is het ineenstorten van de westerse hegemonie dat is begonnen onomkeerbaar.* Moskou is inmiddels glashelder in de ambitie om de Amerikaanse alleenheerschappij voor eens en altijd te doorbreken: *om de fundamenten van een multipolaire wereldorde te leggen en de Amerikaanse 'op regels gebaseerde wereldorde' naar de vuilnisbak van de geschiedenis te sturen.* In zijn toespraken waarin hij het besluit tot mobilisatie en erkenning van de Republieken in Oost-Oekraïne toelichtte, stond Poetin hier uitgebreid bij stil. Hij zei onder andere:

Het Westen zou voor een 'rules based order' staan. Waar komen de regels vandaan? En wie heeft ze ooit gezien? Men meet structureel met twee maten. Afspraken over strategische veiligheidsvraagstukken gaan in de prullenmand, overeenkomsten die op het hoogst mogelijke politieke niveau zijn gemaakt worden vals verklaard. Hij veroordeelde het imperialistische regime dat er al decennia heerst: *de elites zijn wat ze altijd zijn geweest: kolonisten. Zij claimen te bepalen wie er wel recht heeft op zelfbeschikking en wie niet. Het is van kritiek belang voor de Verenigde Staten dat alle landen zich onderwerpen en hun soevereiniteit opgeven. Wanneer ze daar niet in slagen, laten ze landen totaal vernietigd achter, humanitaire rampen, ruïnes. Ze bezetten tot de dag van vandaag nog altijd landen zoals Duitsland, Japan, Korea en anderen die ze cynisch gelijke partner of bondgenoot noemen. Diens leiders worden begluurd en afgeluisterd. Wie hen die macht heeft gegeven is onduidelijk.*

Het Westen laat zich kenmerken door totalitarisme, en apartheid. De hele unipolaire wereldorde is intrinsiek ondemocratisch en niet vrij. Het is door en door misleidend en hypocriet. Westerse landen roepen al decennia dat ze vrijheid en democratieën brengen voor andere volkeren. Het is precies andersom: in plaats van democratie is er onderdrukking en uitbuiting. In plaats van vrijheid is er slavernij en geweld. Miljoenen mensenlevens zijn vernietigd, overal waar ze zijn geweest, laten ze een spoor van vernieling, ellende en (semi)kolonies achter. Het maakt ze niet uit zolang ze hun zin krijgen. Deze zelfde hebzucht en honger naar ongelimiteerde macht zijn de reden dat het Westen een hybride oorlog tegen Rusland voert. Rusland vecht aan een front van duizend kilometer tegen neonazi's en de volle macht van de militaire machine van het gezamenlijke Westen. Ze gunnen ons geen vrijheid, maar willen ons tot een kolonie maken. Ze willen niet samenwerken maar stelen. Geen vrije samenleving maar een meute zielloze slaven. Men wil ons kapotmaken zodat ze het neokoloniale, parasitaire systeem waarmee ze de wereld kunnen plunderen, kunnen behouden ... zodat ze rente kunnen ophalen van de mensheid om in het wereldrijk te mogen wonen (rent of the hegemon).

Ook Peking levert vergelijkbare kritiek: *de feiten hebben meer dan eens bewezen dat de VS de directe bedreiging zijn voor de internationale orde en de boosdoener van de onrust. Zij hebben oorlogen gevoerd tegen andere landen en conflicten veroorzaakt, met massale slachtoffers en ontheemding van onschuldige burgers tot gevolg.*

Zie hier de strijd om de wereldmacht, zonder alle verpakkingen van democratie, mensenrechten of zelfbeschikking. De nieuwe door China en Rusland vormgegeven multipolaire wereld begint steeds meer vorm te krijgen en in een stroomversnelling te komen. (Ook de Chinees-Russische[216] en Iraans-Russische[217] samenwerking en integratie zijn op militair, economisch en financieel vlak bijvoorbeeld nog nooit zo sterk geweest.) De multipolaire toekomst wordt door hen afgespiegeld als een eerlijkere wereld waar win-win situaties worden nagestreefd in plaats van uitbuiting (hoewel we weten dat ook in hun eigen land er nog enorme stappen te zetten zijn op dat vlak). Poetin verklaarde bijvoorbeeld dat Rusland en China niet alleen hun eigen belangen verdedigen, maar ook opkomen voor een democratische wereldorde waarin alle andere landen over hun eigen lot mogen beschikken: *all those who stand for a truly democratic world order and the right of countries to freely determine their own destiny.*[218] Het heeft daarom een grote aantrekkingskracht op andere landen

die zich volledig bewust zijn dat de westerse 'rules based order' een wereld vol hypocrisie en dubbele maten is. Ieder ander land dat in het verleden problemen heeft ervaren met het door Washington bestuurde militaire apparaat of het door hen geleide economische systeem, dat nog een appeltje te schillen heeft, conflicterende belangen heeft of in dit nieuwe samenwerkingsverband simpelweg een grote kans heeft op bestaanszekerheid en bloei, is geïnteresseerd in deze nieuwe samenwerking. Dat geldt voor zowel het in de jaren zeventig verpeste Zuid-Amerika, tot landen in het Azië, het Midden-Oosten en 'schurkenstaten' zoals Noord-Korea[219] en Iran die na jaren aan sancties eindelijk weer mogen meedraaien. Zelfs Saudi-Arabië is inmiddels met China in gesprek om hun olie niet meer uitsluitend in dollars te verkopen. We weten dat sommige landen in het verleden daarvoor in een vernietigende oorlog zijn gestort.

Washington dreigt de macht definitief uit zijn handen te verliezen. In de door het Witte Huis uitgegeven National Security Strategy van oktober 2022 staat onder het kopje 'global priorities' dan ook *out-competing China and constraining Russia.*[220] Ze noemen de komende tijd waarin die strijd moet worden uitgevochten dan ook een 'decisive decade'. Ook het Pentagon stelt in zijn 'National strategy' dat Amerika voor het eerst in zijn geschiedenis twee nucleaire machten als potentiele tegenstanders moet bestrijden: *the United States will, for the first time in its history, face two major nuclear powers as strategic competitors and potential adversaries.* Ze verwachten dat die strijd militair zal moeten worden uitgevochten.[221] Met het steeds sterker wordende China en Rusland en de afbrokkelende petrodollar (waarmee alles moet worden betaald) wordt Washington bovendien geconfronteerd met een beperkte tijd waarin ze kunnen handelen. (Sinds de dollar als geopolitiek wapen werd gebruikt, werken vele BRICS-landen tot overmaat van ramp gezamenlijk naar mogelijkheden om het gebruik van de dollar te omzeilen.[222]) Hoe langer Washington wacht, hoe kleiner daarmee de kans van slagen. Omdat tijd in het voordeel van Rusland en China is, zeggen beide een meerjarenplan te hanteren. Poetin zei bijvoorbeeld dat Rusland de fouten uit het verleden niet zal herhalen door ten koste van alles het land in een oorlogseconomie te storten en zich in plaats daarvan klaar te maken voor een langdurig conflict: *we will do it calmly, routinely and consistently, without haste.*[223]

To make Iran's worst nightmare real

Een derde potentiele brandhaard is zoals we weten de eeuwig dreigende oorlog met Iran. Hoewel de oorlog tussen Israël en Hamas anno maart 2024 nog altijd voortduurt, heeft het namelijk (precies zoals voorspeld en gewenst) de potentie om het gehele Midden-Oosten in een enorme oorlog te storten tussen Israël/het Westen en Iran en 'zijn' proxy's. (Dat zagen we onder andere aan de aanvallen van de Houthi's in de Rode Zee en die van Hezbollah op Israëlische troepen in Libanon.) Het is daarom van belang om hier (zoals beloofd) nog even kort een aantal punten van aandacht aan te stippen, en die te plaatsen in het kader van de hier beschreven wereldwijde machtsstrijd.

We weten dat Iran en de door hen gesteunde landen zouden moeten bloeden om voor de enorme geopolitieke blunder van de Amerikanen te corrigeren: in plaats van verzwakt en opgebroken zijn die nu sterker dan ooit. Omdat ze bovendien een spil dreigen te worden in de door Rusland en China geleide multipolaire wereld, is een oorlog vanuit Amerikaans perspectief wenselijk: het zou beide partijen bovendien dwingen om hun macht en aandacht

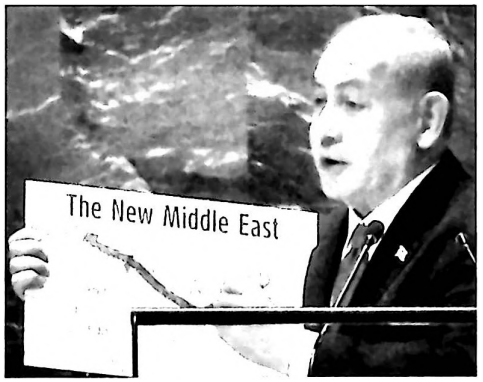
verder te verdelen dan alleen in Oekraïne en Taiwan. Sinds de aanslagen van Hamas in oktober 2023 is duidelijk geworden wat de (potentiële) aanleiding van dat conflict zal zijn. Hoewel de gebeurtenissen nog relatief recent zijn, moeten we een aantal belangrijke kanttekeningen maken die zowel de aanslagen als de reactie daarop in een ander licht plaatsen. Datgene wat de 'false flag specialisten' zelf meteen tot 'hun eigen 9/11' doopten wat ook een Israëlische War on Terror (tegen Hamas) verdiende, hangt bij nader inzien van rariteiten aan elkaar.

Zo vroegen velen zich af hoe Hamas met brommers en gemotoriseerde paragliders de best bewaakte grens ter wereld kon oversteken. Een van hen was de voormalige Nationaal Veiligheidsadviseur onder president Trump, Mike Flynn. Hij kon niet verklaren hoe de aanval kon slagen gezien de enorme verdedigingswerken die er waren: *they have one of the most secure borders in the world! If not thé most secure border in the world. They have multiple layers of defenses, multiple layers of electronic detection systems: drones, balloons, people watching them from all sorts of cameras.*[224] Waar normaalgesproken geen straatkat ongezien kon passeren, werd de grens nu op meerdere fronten doorbroken en 'overrompeld'. De gevreesde, normaliter onfeilbare veiligheidstroepen gaven over de gehele linie niet thuis. Dezelfde mensen die al decennia waarschuwden dat ieder moment van zwakte dodelijke gevolgen zou hebben, waren compleet verrast. Hoe kan dat? Lag iedereen te slapen? Het duurde op sommige plekken uren(!) voor het Israëlische leger kwam opdagen, waardoor de terroristen een gevoelsmatige eeuwigheid konden huishouden. Ter illustratie: de gruwelijke aanval op het festival dat in de buurt van de Gazastrook plaatsvond, begon om half zeven in de ochtend, waarna de IDF pas om drie uur in de middag arriveerde.[225]

Bibi was bovendien in de aanloop naar de aanslagen gewaarschuwd voor de aanstaande aanval. (Je kunt moeilijk in het geniep met paragliders oefenen in de Gazastrook.) De New York Times schreef in het artikel: 'Israel knew Hamas's attack plan more than a year ago', dat de terreurgroep het zogenaamde 'Jericho Wall'-plan zelfs met 'schokkende precisie' had gevolgd.[226] Het maakt het onverklaarbaar dat de grenzen amper tot niet waren bewaakt en dat alle militairen elders in het land verkeerden. Toen Bibi's eigen *intelligence* dagen voor de aanval bij hem aandrong op extra bewaking van de grenzen, wuifde hij dit weg omdat de troepen 'druk bezet' waren met andere belangrijke dingen. Hoewel Bibi het zou ontkennen, stelden ook Egyptische functionarissen dat ze hem in de aanloop naar de aanslagen persoonlijk hadden gewaarschuwd[227] en dat ze geschokt waren door zijn onverschilligheid. Hij zou hebben gezegd dat het leger 'ondergedompeld was' in problemen op de Westelijke Jordaanoever. Het Israëlische nieuwsblad Haaretz concludeerde dan ook dat Bibi opzettelijk niet had gehandeld naar de meerdere waarschuwingen (*clear warnings*) die hem waren gegeven.[228] De 89-jarige voormalig directeur van de Mossad, Efraim Halevy claimde zelfs dat soldaten die waarschuwden voor en tijdens de aanval, door hun leidinggevenden werden afgeblaft. Onder dreiging van een veroordeling door de krijgsraad werd hen het zwijgen opgelegd: *prior to the attack ... soldiers were warning that something was happening, but they were shouted down by*

their superiors and in some cases threatened they would be court martialed if they continued to report in the way they were reporting.[229] Ook de eerdergenoemde Flynn was zeker van vuil spel: *there was a decision made to have a security standdown on the 7th October for seven hours on the southern zone of Israel. That is not a coincidence: somebody made that decision.* Als klap op de vuurpijl waren alle opnames van de bewakingscamera's langs de grens spoorloos verdwenen. Een hoog geplaatste reservist lichtte toe: *we sat down with one of the generals and were going to show him a video about one of the events, we found out that someone had deleted the videos.*[230]

(Opvallende side note: een maand voor de aanslagen toonde Bibi een kaart bij de VN-Veiligheidsraad met de titel 'The new Middle East' waarbij de Gazastrook en de Westelijke Jordaanoever niet meer bestonden omdat ze onderdeel van Israël waren geworden.[231] De reden daarvoor werd duidelijk toen hij met een dikke stift een pijl trok die vanuit Saudi-Arabië, via Israël naar Europa liep: het betrof een deel van de India-Middle East-Europa Economic Corridor (IMEC). De voorgestelde gasleiding is het Amerikaans-Israëlische alternatief voor de zijderoute dat de vijandige Aziatische landen omzeilt.[232] (Het hint/hoopt op een pact met India dat traditioneel vijandig tegenover China staat.) Zou het te maken kunnen hebben met de enorme gasvelden die zijn gevonden voor de Palestijns/Israëlische kust?

In aanvulling op bovenstaande rariteiten die erop lijken te wijzen dat er op 7 oktober 2023 een Israëlisch oogje is dichtgeknepen, is het belangrijk om te benoemen dat Hamas een Amerikaans-Israëlische proxy is. De groep is met goedkeuring en miljarden aan financiële steun van beide partijen opgericht om de Palestijnse bevrijdingsbeweging Fatah onder leiding van Yasser Arafat tegen te werken. Voormalig presidentskandidaat Ron Paul was hiervan op de hoogte en verklaarde voor het Amerikaanse Congres: *if you look at the history you will find out that Hamas was encouraged and really started by Israel.*[233] (Ze vochten dan ook mee aan 'Westerse zijde' in de regime change oorlog tegen Assad.) In 2009 schreef de Wall Street Journal er het artikel: 'How Israel helped to spawn Hamas' over. Het was voor de Israëlische krant Haaretz aanleiding om zich na de aanslagen af te vragen waarom Bibi de terreurclub eigenlijk wilde versterken: 'Why did Netanyahu want to strengthen Hamas?'.[234]

Maar dat slaat toch helemaal nergens op? Waarom zou de aartsvijand van Israël stiekem een gewenste tegenstander zijn? Waarom zou men een dergelijke groep terroristen 'willen'? Hoewel Hamas aan de oppervlakte lijkt te strijden voor de Palestijnse zaak, maken ze diens doelen feitelijk onmogelijk. Omdat de club heel voormalig Palestina voor zichzelf wil hebben, wijzen ze bij voorbaat een tweestatenoplossing af (vandaar ook de 'slogan': *from the river to the sea, Palestine will be free*). Israël hoeft daardoor nooit te vrezen dat ze zich aan de onderhandelingstafel hoeven te melden waarna ze zich feitelijk aan de grenzen van 1947 zouden moeten houden: iets dat ten opzichte van de huidige situatie enorm in hun nadeel zou zijn. Deze radicale groep extremisten vult daardoor het vacuüm waar normaliter een 'oprechte' Palestijnse verzetsgroep zou moeten komen. Ze voorkomen daarmee de komst van een meer

rationele, diplomatiek georiënteerde, strategisch denkende verzetsbeweging die de Palestijnen zou leiden in hun goed te beredeneren zaak. De terreurgroep die misdaden tegen de menselijkheid begaat frustreert dus het oprechte verzet waar Palestina daadwerkelijk recht op heeft. (Dat de Palestijnen een gewapende strijd steunen, kan hen overigens niet geheel kwalijk worden genomen. Het brengt de Westerse hypocrisie weer eens feilloos in beeld: waarom mag Oekraïne vanuit Westers oogpunt wel de wapens oppakken om de over zijn grenzen getrokken buurman te bestrijden, maar mogen de Palestijnen dat niet?)

Dat terroristen met de scepter zwaaien in Gaza, is bovendien een heerlijke stok om mee te slaan. De enorme gruweldaden die Hamas uitvrat, speelden Israël daarom perfect in de kaart. Het zou de extreme vernietiging van het kleine strookje land in Gaza 'legitimeren' omdat ze volgens Bibi geen andere keuze hadden dan 'naar binnen te gaan' en allesvernietigend terug te slaan. Hij verwees bij het verklaren van de oorlog dan ook naar de bijbelse Amalekites: *you must remember what Amalek has done to you, says our holy bible.*[235] Dat is het volk dat volgens God totaal moest worden vernietigd als straf voor hun zonden: *utterly destroy all that they have, and spare them not; but slay both man and woman, infant and suckling.* In een reactie op de militaire aanslagen van een terreurgroep, is de hele Gazastrook (inclusief ziekenhuizen en vluchtelingenkampen) met mens en al kapot gebombardeerd, met vele duizenden doden tot gevolg. De Israëlische luchtmacht gooide volgens CNN bijvoorbeeld meer dan vijfhonderd duizend-kilo bommen op het dichtbevolkte gebied.[236] Die zijn vier keer zwaarder dan de grootste bommen die de VS op IS in Mosul zou gooien: *the emphasis is on damage*, weet je nog? Zoals de Israëlische minister van Defensie toelichtte: *we vechten tegen beesten, en zullen ze ook als beesten behandelen.* (Onze Rutte zag daar overigens het nut van in. Hij verklaarde: *het herstel van de afschrikking is een 'sine qua non' [van essentieel belang] voor het overleven van de staat Israël.* Hij rechtvaardigde dus het willekeurig vermoorden van burgers omdat ze geen andere keuze zouden hebben, in reactie op een terreurdaad van een groep (zelfgecreëerde) militanten. Hij maakte daarbij geen enkel onderscheid tussen Hamas en de Palestijnen. En dat is precies 'de bedoeling'. In een uitgelekt gesprek met Buitenlandse Zaken bleek Rutte zelfs op zoek te zijn naar de beste bewoording om de Israëlische oorlogsmisdaden legitiem te laten lijken: *wat kunnen we zeggen zodat het lijkt alsof Israël geen oorlogsmisdaden begaat?*[237] (Treurig detail: hoewel Tel Aviv op hun officiële social media-pagina deelde dat ze 'life saving humanitarian aid' naar Gaza stuurden omdat hun oorlog tegen Hamas en niet tegen de Gazanan was, bleken die mooie woorden niets waard te zijn. De door hen verstrekte beelden van tenten en hulpgoederen die de Israëli's zogenaamd naar Gaza stuurden, bleken opnames uit 2022 te zijn van hulp aan Oekraïense vluchtelingen in Moldavië.[238])

De Amerikanen toonden andermaal 'het nut' van het bestaan van Hamas aan toen ze in de VN-Veiligheidsraad herhaaldelijk een staakt het vuren afwezen dat een einde kon maken aan de afslachting van duizenden onschuldige Palestijnen (waarvan een aantal landen claimen dat het volgens de letter van de wet een overduidelijke poging tot genocide is[239]). *While the US strongly supports a durable peace ... we do not support calls for a ceasefire. This would only plant the seeds for the next war because Hamas has no desire to see a ... two-state solution.* De aanwezigheid van Hamas maakt een totale destructie van de Gazastrook daardoor 'legitiem en noodzakelijk'. Dat is, wederom: precies de bedoeling. Bibi wist zelfs uit zijn muil te krijgen dat het vermoorden van duizenden onschuldige mannen, vrouwen en kinderen als 'de strijd van de krachten van beschaving' moest worden gezien: *[this is] a battle of the forces of civilization*

against the worst forces of barbarism on the planet ... the future of peace and prosperity in de Middle-East depend on this.[240] Hij verklaarde dat hij geen andere keuze had dan de grove oorlogsmisdaden voort te zetten, en legde uit dat hij dit voor ons allemaal deed: *if we lose, everybody loses: you lose too. Because this is a battle against the Iran terror-axis.*

Critici speculeren dan ook dat het breed uitgemeten extreme geweld van de Israëli's specifiek bedoeld is om een oorlog met Iran uit te lokken: in de hoop dat ze worden meegezogen met 'hun' proxy's die tegen Israël vechten, of dat ze happen op de massamoord van de Palestijnen. Er worden achter de schermen dan ook nog altijd velerlei aanslagen op in het buitenland verkerende Iraanse legerleiders gepleegd. Israël en Washington zeiden begin 2024 bovendien dat Iran verantwoordelijk werd gehouden voor de schermutselingen in de regio, en dat ze diens troepen in onder andere Syrië en Irak als legitieme doelwitten beschouwden. Zelfs als Iran echter niet zou happen, biedt de eerdergenoemde policy-paper 'Which path to Persia' gelukkig perspectief. In hoofdstuk vier getiteld: 'Leave it to Bibi: allowing or encouraging an Israeli military strike', wordt besproken hoe Israël zou kunnen worden 'opgejut of losgelaten' om via hen een oorlog te starten. Washington zou daarna 'geen andere keuze hebben dan bij te springen' en daarmee eindelijk hun grootschalige oorlog met Iran kunnen aftrappen.

Omdat het een belangrijke wig zou kunnen drijven tussen Rusland en China, en diens multipolaire wereld bovendien daadwerkelijk zou kunnen verstoren, is het duidelijk dat de tijd voor een oorlog met Iran nog nooit zo rijp is geweest. Zoals de Amerikaanse hardcore neocon senator Lindsay Graham begin 2024 vertelde tijdens zijn bezoek aan Bibi, wilde hij er alles aan doen om Iran's ergste nachtmerrie een werkelijkheid te maken: *to push forward to make Iran's worst nightmare real.*[241] Ook John Bolton deed als vanouds een duit in het zakje, en wist dit keer zeker dat de enige optie was om Iran aan te vallen. Het lijkt er dan ook op dat Washington en Tel-Aviv hun hand proberen te forceren in het Midden-Oosten. Omdat er een minieme kans is dat de VS met dit tweede front (tenminste tijdelijk) kan voorkomen dat ze naar de tweede rang afglijden, zullen de rabiate hardliners in Washington die kans mogelijk willen aangrijpen. Honderdduizenden zijn immers al opgeofferd op het altaar van de Amerikaanse alleenheerschappij.

Nu we het geopolitieke speelveld helder in beeld hebben, moeten we concluderen dat de wereldwijde machtsstrijd zich anno 2024 op een cruciaal punt lijkt te bevinden, en daadwerkelijk de potentie heeft om te escaleren. De wereld dreigt steeds verder in twee kampen te worden verdeeld: het Westen komt steeds duidelijker tegenover 'de rest' te staan en blijft opschalen. De belangen zijn zo groot, dat deze tweede Koude Oorlog zomaar een Derde Wereldoorlog zou kunnen worden. Zelensky vergeleek de Oekraïense strijd bijvoorbeeld met die van de geallieerden tegen de nazi's: hij noemde de landing op de stranden van Normandië als keerpunt in de Tweede Wereldoorlog. In verscheidende westerse landen wordt dan ook al openlijk over het mogelijke herinvoeren van een dienstplicht gesproken om 'het gevaar van Rusland' te keren. Ook Poetin zei: *de wereld staat op een historische mijlpaal aan de vooravond van het gevaarlijkste en belangrijkste decennium sinds de Tweede Wereldoorlog.*

Wat echter hoopvol lijkt te zijn is dat de macht en geloofwaardigheid van Amerika dermate zijn afgenomen, dat Washington niet meer in staat lijkt om de overige NAVO-landen in een volwaardige oorlog met (onder andere) Rusland te duwen. Zo zei Biden op een gezamenlijke persconferentie met Zelensky eind 2022 dat de bereidwilligheid van de overige landen om mee

te vechten in een oorlog tegen Rusland er vrijwel niet was. Hij had naar eigen zeggen honderden uren met de Europese leiders gesproken om ze koste wat kost achter Oekraïne te laten staan. Hoewel ze het belang daarvan begrepen, wilden ze er geen oorlog met Rusland voor voeren: *they understand it fully, but they're not looking to go to war with Russia. They're not looking for a third World War.* Opschaling van het conflict zou zelfs de potentie kunnen hebben om de NAVO en/of EU uit elkaar te trekken: *would have a prospect of breaking up NATO and breaking up the European Union and the rest of the world.* Opvallend detail: daarna leek Biden zich te realiseren dat deze informatie de positie van het Westen ernstig verzwakte. Hij zei: *I probably already said too much* waarop hij de persconferentie abrupt afbrak. Laten we hopen dat er geen false flag zal worden gecreëerd in een wanhoopspoging om het tij te keren. Het blijft daarom van belang voor alle inwoners van westerse landen om hun leiders te confronteren met het angstaanjagende vooruitzicht wat hun militaire steun voor elk van de hierboven beschreven conflicten mogelijk over ons allemaal afroept. Of we nu willen of niet zal er op diplomatie moeten worden ingezet omdat het alternatief geen alternatief is: de (nucleaire?) hel op aarde. De vraag is hoeveel onschuldige mensen nog moeten sterven voordat onze leiders dat tot zich laten doordringen.

17 | Rockefeller, *Competition is a Sin*

Obama werd bekend, geliefd en populair door zijn verbindende woorden. Menigeen vond het een mooie peer en was jaloers op zijn beredeneerde volzinnen die hij met een subliem gevoel voor timing, humor en charme wist over te brengen. Tijdens zijn verkiezingscampagne beloofde hij zijn toehoorders in 2007 met bijna revolutionaire woorden om alles anders te zullen doen: iedereen geloofde hem wanneer hij vastberaden zijn alom bekende credo: *yes we can!* uitsprak. Hij leek de macht van het MIC en de neocons te willen doorbreken, zou Amerika niet meer in nodeloze oorlogen storten en beloofde Guantánamo-B te sluiten. Hij wilde de opgeworpen muren tussen armoede en rijkdom, religie, ras of afkomst afbreken en overbruggen: *these walls can not stand,* sprak hij de mensen tijdens zijn eerste verkiezingscampagne toe. Toch was Donald Trump acht jaar later aan de macht gekomen met zijn belofte om juist een nieuwe muur te bouwen. Dat had volgens Trump zelf nooit kunnen gebeuren zonder de immense onvrede in Amerika. Waar kwam al die woede en irritatie vandaan? Was men ook Obama na acht jaar van zijn presidentschap zat?

Hoewel Barack misschien alle juiste dingen op de juiste manier wist te verwoorden, heeft hij weinig van de eloquent geformuleerde beloftes waargemaakt. Hoewel de *'hope for change*-boodschap' lekker bekte en Obama al na drie weken(!) van zijn presidentschap de Nobelprijs voor de vrede ontving, was hij ook de eerste Amerikaanse president die letterlijk iedere dag van zijn achtjarige presidentschap in oorlog zou verkeren. Hij heeft zonder toestemming van het Congres maar liefst 100.000 bommen in zeven verschillende landen gegooid (dat zijn 30.000 bommen en twee landen meer dan Bush) waarmee hij in een ietwat vreemde subcategorie van Nobelprijswinnaars terecht is gekomen. Onder zijn leiding werden Syrië en Libië vernietigd, werd een oorlog in Oekraïne gestart, is de oorlog in Afghanistan voortgezet en mochten de Jemenieten verhongeren. Ondanks de vele beloften werd Guantanamo bovendien niet gesloten. Obama zou ook de 'drone-president' blijken te zijn: waarbij geen grootschalige oorlogen maar 'precisieaanvallen' vanuit de lucht werden uitgevoerd.[1] Waar die 'doelen' rondliepen, leek niet uit te maken. Zo waren er onder zijn bewind 563 aanslagen met drones in Pakistan, Somalië en Jemen: landen waar de VS officieel helemaal niet mee in oorlog was.[2]

Hoewel een drone-aanslag in ons hoofd op een of andere manier toch minder erg lijkt dan een bombardement, druist het tegen alle vormen van het internationale recht in om zonder proces of rechtszaak een doodstraf uit te delen. Het feit dat dronepiloten de door hun gedode mensen *'bug-splatts'* noemen zoals de insecten die op een warme zomerdag de voorkant van je auto versieren, zegt denk ik genoeg. Hoewel Obama zelf volhield dat de meeste doden leden van Al-Qaida waren, moest de CIA erkennen dat slechts twee procent van hen daadwerkelijk op de *kill list* stonden.[3] De rest van de vermoorde mensen waren dus 'overige': onschuldige burgers en mensen van *fighting age*. Geconfronteerd met deze informatie gaf Obama de drones vervolgens de schuld van die moorden: *the machinery I commanded, more often had me killing them.*[4] Kortom: Obama bracht een heleboel *hope*, maar geen *change* ten opzichte van zijn voorgangers. We kunnen inmiddels dan ook stellen dat het vooral het 'merk' Obama was dat wij met zijn allen in het Westen hebben aanbeden. Als we de acties van zijn presidentschap

ontleden, moeten we concluderen dat het helaas een grote poppenkast is geweest. (We begrijpen ook waarom: de koers van de deep state en shadow government zijn moeilijk bij te sturen.)

We hebben in de afgelopen hoofdstukken meer dan genoeg redenen gekregen om ziedend te zijn en om met het huidige systeem te willen breken. We weten echter ook dat deze boosmakende feiten bij het overgrote deel van de mensen niet bekend zijn. Slechts enkelen wisten van de drone-oorlogen of de bloederige handen van Washington in Syrië, Libië of Oekraïne af. Ondanks alles bleef Obama wereldwijd dan ook het lieverdje van de MSM. Ter illustratie: de NOS verwoordde dat sentiment treffend door bij zijn afscheid iedere poging om gebalanceerd verslag te doen uit het raam te gooien en te koppen: 'Goodbye Obama, goodbye our friend' met als ondertitel: 'Trump of Clinton, Clinton of Trump je zou bijna vergeten dat we afscheid moeten nemen van Obama. Pak je zakdoek'.[5] Hoe kon het dan toch dat gefrustreerde Amerikanen Trump tot president verkozen? Waarop was zijn verkiezing gebaseerd als het grote merendeel van het stemmende publiek in de 'peis en vree-bubbel' van de MSM verkeerde? De vraag die in de volgende hoofdstukken centraal staat, is hoe al die onvrede verklaard kan worden en waar die vandaan kwam.

Het antwoord op die vraag, vinden we opnieuw in de lobby. De macht van de deep state trekt namelijk niet alleen een zware wissel op het buitenlandse of economische beleid. Ook het alledaagse leven van de Amerikanen en het functioneren van de samenleving heeft er zwaar onder te lijden. Doordat alles te koop is, implementeert Washington stelselmatig wetgeving die bedrijven bevoordelen ten koste van zijn bevolking. Op iedere aspect van het dagelijkse Amerikaanse leven wordt zoveel mogelijk marge afgesnoept waar ze maar mee kunnen wegkomen: zelfs aan basisbehoeften zoals gezonde voeding, voorlichting, scholing en zorg mag schaamteloos worden verdiend. Hoewel we in dit hoofdstuk gaan zien dat ieder zichzelf serieus nemend bedrijf meedoet aan deze hobby, is er echter een partij die aan deze ellende ten grondslag ligt. Aan de basis daarvan stond een eeuw geleden één familie: de Rockefellers. Zij zorgen er via de inmiddels bekende wegen van de lobby voor dat de olie-industrie al decennialang in iedere mogelijke sector een graantje meepikt. Zoals we inmiddels gewend zijn, haken daar vervolgens een keur van andere partijen en bedrijven op in. Doordat alle aasgieren een stuk van de prooi willen, ontstaat er wederom een destructief samenspel van krachten met uiteenlopende winnaars en maar een belangrijke verliezer: Jan met de pet, u en ik. De effecten op de samenleving die we in dit hoofdstuk bekijken, dragen namelijk verder dan jij je nu kunt voorstellen. Bijna alle lagen van onze 21e-eeuwse wereld zijn er mee vervlochten en door beïnvloed: van landbouw en de gezondheidszorg tot de voedingsindustrie en onze leefomgeving.

We beginnen bij het begin: wie Rockefeller zegt, denkt aan olie. We weten inmiddels dat John D. Rockefeller de eerste miljardair van de VS was door een monopolie op de oliehandel in het land af te dwingen. Dat ging niet vanzelf, maar was een eindeloze strijd om te allen tijde de concurrentie de kop in te drukken door sluw spel en hard (ellebogen)werk. Het voortbestaan van zijn monopolie kon alleen gegarandeerd worden wanneer de competitie stelselmatig werd afgevangen en uitgeknepen. De magnaat stond dan ook bekend om zijn uitspraak: *competition is a sin, therefore you must destroy it.* 'Competitie is een zonde dat om die reden moet worden vernietigd': een credo dat niet alleen zijn persoonlijke levensmotto was, maar ook als blauwdruk voor zijn olie-imperium en alle daaruit voortvloeiende industrieën zou gaan gelden.

Om het venijn van zijn tactiek en handelswijze uit te leggen, trappen we met een simpel voorbeeld af: de auto-industrie. Dat de competitie die hun eigen belangen bedreigden moest worden vernietigd, bleek bijvoorbeeld uit de allereerste massaal geproduceerde auto: Henry Ford's Model-T auto. De eerste auto die voor de grote mensenmassa betaalbaar was, kon namelijk zowel op benzine, als op ethanol (alcohol) rijden. (Deze schone en goedkope brandstof konden veel mensen relatief gemakkelijk zelf produceren door groenten en fruit te fermenteren of alcohol te stoken.) En dat was een probleem: hoewel jij en ik het liefst zo weinig mogelijk bij benzinestations komen, heeft de olie-industrie daar andere ideeën over. Rockefeller rekende voor het succes van zijn olie-imperium op een grote, stabiele afname van benzine. De oplossing was dan ook simpel: alcohol moest illegaal worden gemaakt. Hij zette daarom zijn schouders onder de *'prohibition'*: het wetsvoorstel dat de drooglegging van Amerika afkondigde waarna het drinken van alcohol of *'intoxicating liqors'* (vanwege zogenaamde gezondheids-overwegingen) verboden werd voor Amerikaanse burgers. De illegaliteit van het drinken en stoken van alcohol betekende uiteraard de nekslag voor de 'alcohol'-motor waarna de Model-T al snel alleen nog met de benzinevariant beschikbaar was: missie geslaagd. Het zou de eerste, maar zeker niet de laatste keer zijn dat vernieuwende techniek of vernieuwers in de auto-industrie de nek werd omgedraaid om de oliebelangen te beschermen.

Er hangt een zweem van mysterieuze ongelukken, dubieuze politieke beslissingen en zelfs verdachte doden rondom de auto-industrie. Een van de eerste voorbeelden daarvan was Rudolf Diesel: de vader van de dieselmotor. Die ontdekte dat zijn motor net als die van Ford op vrijwel iedere brandbare/ontvlambare stof zoals biobrandstof kon draaien (ook pindaolie werkte bijvoorbeeld prima). Zijn motor werd dan ook op steeds meer plaatsen zoals in fabrieken en auto's toegepast waarmee hij een enorme concurrent voor de Rockefellers was. Tot overmaat van ramp was de Britse overheid geïnteresseerd om zijn motoren in hun nieuwe onderzeeërs te gebruiken: het zou de bio/dieselmotor in een stroomversnelling brengen. Zo ver zou het echter nooit komen: op een boottocht van België naar Engeland waar hij in 1913 een deal met de Britse marine zou sluiten, is Rudolf spoorloos verdwenen. Aan de andere kant van het kanaal is hij simpelweg nooit van de boot af gekomen: een maand later zou zijn lichaam in de Noordzee worden ontdekt. Had hij zelfmoord gepleegd of was hij dronken overboord gevallen? Het mysterie van zijn verdwijnen en overlijden is nooit opgelost. (Het zou daarna nog bijna een kwart eeuw duren voordat de eerste Britse onderzeeër met een dieselmotor het ruime sop zou kiezen.)

Een andere bedreiging voor het petroleumtijdperk was de elektrische auto. Hoewel de techniek in onze 21e eeuw pas echt storm begint te lopen, bestaat die al meer dan honderd jaar. Fun fact: de taxi's die rond 1900 in New York en Londen rondreden, waren bijvoorbeeld allemaal elektrisch. Dat had zijn voordelen omdat dat wel zo stil, efficiënt, veilig en ontspannen was: *there is no smell, no noise, no heat, no vibration, no possible danger, and [they] do not frighten passing horses.*[6] Waarom zijn ze dan meer dan honderd jaar lang uit het straatbeeld verdwenen? Omdat batterijen geen benzine behoeven, zijn er door de oliegiganten door de jaren heen een hele reeks aan elektrische auto's de nek omgedraaid. Soms door sabotage, soms door chantage, of soms door revolutionaire uitvindingen simpelweg over te kopen om die vervolgens ergens in een kluis achter slot en grendel tot in de vergetelheid te bewaren.

Voorbeelden daarvan waren de Nissan Hypermini uit 1997 en de succesvolle, volledig elektrische General Motors EV 1 uit 1996 (die je gewoon aan een 'normaal' stopcontact in je

garage kon opladen). Beide waren een groot succes totdat de auto's, die alleen op lease-basis beschikbaar waren, tot grote irritatie van de tevreden klanten ineens niet meer werden aangeboden. Sterker nog: GM heeft ze stuk voor stuk vernietigd. Het was aanleiding voor de documentaire uit 2006 met als centrale vraag wie erachter had gezeten: 'Who killed the electric car?'[7] (Antwoord: de oppermachtige lobby voor big oil was er verantwoordelijk voor geweest.)

Een ander voorbeeld komt uit Japan. In 2003 kwam Toyota met de RAV4-EV: een elektrische variant van een al succesvolle en betrouwbare 'normale' benzine- auto. Hoewel ook alle RAV-4 bezitters enorm enthousiast waren, wilde ook het Japanse bedrijf de huurmogelijkheid van hun auto's niet meer verlengen: de auto zou uit de productie worden gehaald. Pas na grote druk van boze burgers mocht deze auto uiteindelijk tóch aan het grote publiek worden verkocht. Hoera! Waarom heb je er daar dan niet meer van zien rijden? Het project werd alsnog de doodsteek gegeven doordat de krachtige accu waar het ding op reed (de NiMH-EV95) van de markt werd gehaald. Het patent voor die batterij was door de oliegiganten Texaco en Chevron voor dertig miljoen dollar opgekocht en ergens onderin een la gelegd. (De fabriek waar de accu's werden gefabriceerd lieten ze demonteren.)

Een ander tragisch voorbeeld komt van de uitvinder Tom Ogle die met een simpele toepassing 'gewone' motoren bijzonder zuinig kon maken. Een normale motor 'loopt' doordat benzine in zijn vloeibare vorm wordt ingespoten in de cilinders waarna het ontbrandt. Die explosie beweegt de cilinders. (Dat inspuiten is vergelijkbaar met de plantenspuit waarmee jouw kapper je haren nat maakt voordat hij het knipt: de vloeistof vernevelt in kleine drupjes.) Ogle ontdekte een alternatieve manier om die benzine in de motor te krijgen. Door deze eerst te verhitten, ontstonden er brandstofdampen die vervolgens in de cilinder ontbrandden (letterlijk *'running on fumes'* dus). Ogle's techniek was vele malen efficiënter: omdat met de 'plantenspuit-methode' de meeste brandstof simpelweg verbrandt en niet echt bijdraagt aan de explosie had een auto er veel minder van nodig om te draaien. Hij kon met zijn uitvinding bovendien iedere standaard-motor relatief eenvoudig ombouwen tot een ultra-zuinige en schone variant van zichzelf. In 1977 nam hij een journalist mee in zijn aangepaste auto die van tevoren was gecontroleerd zodat men zeker wist dat er geen geheime brandstofsystemen waren. De Ford Galaxy die normaalgesproken ongeveer een op zes reed, kon met twee gallon (ruim zeven liter) 320 kilometer lang gemiddeld honderd kilometer per uur rijden: dat is meer dan een op veertig. Een gemiddelde waar we in onze 21e eeuw alleen maar van kunnen dromen. (En dat in een Amerikaanse *'gas guzzler'*/ benzineslurper.) Hij kreeg voor zijn idee dan ook enorme bedragen aangeboden uit de olie- en auto-industrie die hij in 1978 uiteindelijk aan het Amerikaanse 'advanced fuel systems' verkocht. Waarom moet jij nu nog zo vaak tanken dan? Het bedrijf annuleerde het project binnen een jaar en ontbond Ogle's contract. (Hoewel Ogle het volgende jaar door een onbekende werd neergeschoten, wist hij die aanslag te overleven. Ondanks dat 'geluk' zou hij later dat jaar alsnog overlijden aan een 'accidental overdose'.) Desondanks wordt het perfectioneren van zijn uitvinding nog altijd door sommigen hobbyisten nagestreefd. Zo heeft de Amerikaan John Weston dezelfde techniek gebruikt om zijn auto, motor en grasmaaier om te bouwen. (Die auto rijdt overigens een keurige 170 kilometer op één liter benzine.[8])

Het kan voor de olie-industrie overigens geen hele grote schok zijn geweest dat er 'plotseling' zo'n zuinige motor mogelijk was. Shell-ingenieurs hadden in 1973 naar aanleiding van de oliecrisis bij wijze van een weddenschap elkaar namelijk al uitgedaagd wie de zuinigste

auto kon maken. De betreffende Opel P-1 uit 1959 werkte op dezelfde '*vaporizing*' manier en reed één op 159! (De experimentele auto is door een hobbyist opgekocht. Je kunt hem hier terugzien in een vier minuten durende clip uit een Nederlandse documentaire uit 2008.[9]) Het feit dat dit in de jaren zeventig met een auto uit de jaren vijftig is gelukt, vertelt je dat de techniek erachter relatief simpel is.

Als laatste voorbeeld moeten we kijken naar de uitvinding van Stanley Meyer. Omdat hij Amerika minder afhankelijk van ruwe grondstoffen wilde maken, ontwikkelde hij sinds de oliecrisis van de jaren zeventig samen met zijn broer een auto die bijna volledig op water reed: *it became imperative that we must try to bring in an alternative fuel source and do it very quickly.* (Reminder: er was in die tijd bijna geen benzine in de VS te krijgen[10] vanwege een boycot vanuit de Arabische landen na de Amerikaanse hulp aan Israël.) Na twintig jaar onderzoek vond hij een manier om water moleculair te 'breken' waarmee enorme hoeveelheden waterstof uit het water kon worden gescheiden/onttrokken waarop de motor vervolgens kon draaien. (Waterstof is trouwens hetzelfde spul waarmee zeppelins zoals de Hindenburg konden zweven: dat dit brandt, weten we allemaal.) Het breken van water leverde meer energie op dan dat er in werd gestopt: dat noemen ze ook wel 'zero point energy'. Een absolute onmogelijkheid in de wetenschap. De brandstofcel zou bovendien nagenoeg geen onderhoud vergen en was zelfs vrij eenvoudig toe te passen op 'gewone' motoren zodat die ook konden worden omgebouwd om op waterstof te lopen. (Hij patenteerde zijn uitvinding als de *'water fuel cell'*, hier kun je zien hoe dat precies functioneerde.[11] Voor de geïnteresseerden kun je een uur durende documentaire waar de broers hun uitvinding uitleggen, hier terugzien.[12] Hier legt hij in zijn eigen woorden uit hoe het proces werkt.[13])

Over de hele wereld was er brede interesse in Stanley's uitvinding. Het blad 'Who's who of America' riep hem uit tot uitvinder van het jaar en het Pentagon liet een luitenant-kolonel invliegen om in te schatten of de uitvinding eventueel gebruikt kon worden om op schepen of in tanks toe te passen. Hier kun je een nieuwsitem uit die tijd over zijn uitvinding terugzien.[14] Het zou op dat moment nog twee jaar duren voordat de uitvinding commercieel geproduceerd kon worden. De presentator zegt: *it will be at least two years until the fuel cell goes into mass-production, the day that happens the fuel industry hates.* En of de olie-industrie deze techniek zou vervloeken. Hoewel Meyer voor het patent van zijn machine duizend miljoen dollar geboden kreeg van een Saudische koper, ging hij er niet mee akkoord uit angst dat zijn uitvinding door de oliesjeik de nek zou worden omgedraaid. In plaats daarvan sprak hij in maart 1998 samen met zijn broer af met twee geïnteresseerde Belgische investeerders. Tijdens een gezamenlijk etentje stond Stan volgens zijn broer vervolgens plotseling op: *Stanley took a sip of cranberry juice. Then he grabbed his neck, bolted out the door, dropped to his knees and vomited violently.* Hij sprintte naar buiten, greep naar zijn nek, begon hevig over te geven en stierf ter plekke op de parkeerplaats. Zijn laatste woorden? *They poisoned me.* Met zijn dood, stierf ook het nog onontwikkelde idee. (Omdat de meeste patenten inmiddels verlopen zijn, kun je die hier trouwens gratis inzien.[15])

Hoewel critici claimen dat zijn uitvinding technisch onmogelijk is en het 'immer betrouwbare Wikipedia' stelt dat Stanley een fraudeur was, is de techniek inmiddels realiteit: je mag namelijk een keer raden wat de Amerikaanse marine inmiddels kan. Via eenzelfde soort techniek kunnen ze zeewater in brandstof voor hun vliegtuigen omzetten.[16] 'Science direct' vat

samen: *the production of hydrogen from seawater.*[17] (Het kost naar eigen zeggen veel energie, maar omdat de meeste grote schepen een eigen nucleaire motor hebben, is dat geen probleem.)

Man's appetite for distractions

Het moge inmiddels duidelijk zijn dat we behoorlijk worden gepiepeld door de olie-industrie: ze doen er alles aan om te zorgen dat het geld hun kant op blijft rollen. Toch is de kous daarmee nog lang niet af. Hoewel het tegenhouden en onderdrukken van innovatie in de auto-industrie ons pijn doet, zijn het lang niet alleen innovaties ten gunste van automobilisten die worden achtergehouden. 'The Rock' heeft zoals gezegd ook een grote invloed op de samenleving als geheel gehad. In dit hoofdstuk zullen we zien dat hij deze samen met de overheid en het bedrijfsleven dusdanig heeft vormgegeven dat het hun gezamenlijke belangen het beste diende.

De overheid kwam er in de jaren twintig van de vorige eeuw achter dat de bevolking niet gemakkelijk te controleren was en dat ze zich met het landsbestuur wilden bemoeien: dat zinde ze niet. Arbeiders moesten toeschouwers, geen deelnemers van het politieke proces zijn. Men bedacht daarom dat de mens het beste onder de duim kon worden gehouden door ze tot brave consumenten om te toveren. Mensen moesten daarom naar het oppervlakkige worden gedreven: consumentisme zou ze afgeleid houden waardoor men zich niet met regeringszaken zou willen bemoeien. Als je ze een wortel kon voorhouden, hadden ze een reden om braaf door te buffelen zonder al teveel kritische vragen te stellen. De ideale burger ging graag naar zijn werk om een inkomen te genereren om spulletjes te kopen: om te sparen voor dingen die ze eigenlijk helemaal niet nodig hadden. Dat was ook precies wat de leiders van de industrie van hun werknemers wilden: niet lullen maar poetsen. Maar hoe krijg je een hele natie bereid om zich krom te werken voor spullen waarvan ze zelf nog niet wisten dat ze het nodig hadden? Via slimme reclame en propaganda.

In de vier uur durende BBC-documentaire uit 2002 genaamd 'The century of the self' die je hier kunt zien[18], wordt uitgelegd wat de overheid heeft geprobeerd om dat voor elkaar te krijgen. Een centrale rol was daarbij weggelegd voor Edward Bernays: hij wordt ook wel de grondlegger van de propaganda genoemd. Bernays zou grotendeels verantwoordelijk worden voor de cultuuromslag van de Amerikanen zoals we die nu kennen: de verschuiving van het kopen van spullen die ze nodig hadden, naar spullen die ze 'wilden'. (Life Magazine noemt hem dan ook in de top honderd van de meest invloedrijke Amerikanen van de 20e eeuw.) Bernays had zijn succes ten dele te danken aan het feit dat zijn oom Sigmund Freud was: de grondlegger van de psychoanalyse. Freud stelde bijvoorbeeld dat ieder mens in de kern basale seksuele, agressieve en dierlijke kenmerken had die getriggerd konden worden: daar zou Bernays voor zijn propaganda op inspelen. Een voorbeeld daarvan was het principe *'sex sells'*. Seksuele impulsen slaat aan op ons 'dierlijke' brein en kunnen onze rationele gedachten overwoekeren. (We weten allemaal hoe dat werkt. Wie heeft er overmand door fysieke dwang zijn eigen rede en ratio wel eens overboord gegooid, om zich achteraf af te vragen hoe dat ooit een goed idee was geweest?)

Met deze en andere principes als basis voor zijn marketingcampagnes zou Bernays met speels gemak de mindset van de Amerikaanse samenleving om weten te vormen tot het ongebreidelde consumentisme van vandaag de dag. Hij manipuleerde het onderbewustzijn van het brede publiek door producten aan onderbewuste ideeën en verlangens te koppelen: zo was

hij de eerste die PR-stunts verzon en producten door beroemdheden liet aanprijzen. Ook kreeg hij vrouwen aan het roken door sigaretten in reclames aan vrijheid en zelfstandigheid te koppelen en het 'sexy' te maken. De eerste die met deze onderbewuste beïnvloeding kwam, was overigens James Vicary. (Hij claimde in 1957 al dat hij bioscoopbezoekers Coca-Cola kon laten drinken en popcorn kon laten eten door die beelden voor een fractie van een seconde op het scherm te laten flikkeren.)

Ook Bernays voorzag dat film en televisie een enorme potentie hadden om de menselijke geest te vormen door ideeën het land in te slingeren: *the motion picture can standardize the ideas and habits of a nation ... [it is] the greatest unconscious carrier of propaganda in the world today.*[19] 'Televisie is de grootste onderbewuste manipulator die de gedachten en gewoonten van een land kunnen vormen'. De 'vader van de propaganda' vond de term propaganda zelf overigens te negatief klinken: hij hielp naar eigen zeggen om de orde in de samenleving te bewaren ten gunste van de democratie. Maar voordat je warme gevoelens voor de man ontwikkelt: hij deed dat vanuit een superioriteitsgevoel ten opzichte van de rest. De gemiddelde bevolking was volgens hem namelijk als een irrationele kudde wilde dieren (*bewildered herd*) die in goede banen moest worden geleid. Het gepeupel had daarom sturing nodig van een 'onzichtbare hand' om te zorgen dat de democratie (lees: wet van de 'slimmen') zou voortbestaan: *the conscious and intelligent manipulation of the organized habits and opinions of the masses is an important element in democratic society.* Een overheid kon zichzelf daarom niet in stand houden zonder dat de elite de publieke opinie en gedragingen een beetje bijschaafde en vormde tot een wenselijk resultaat. Het 'slim' manipuleren van de onwetende mensenmassa was volgens hem daarom een belangrijk onderdeel van een 'democratische' samenleving. (Ja ja, het staat er echt.) Bernays ging verder: *we are governed, our minds are moulded, our tastes formed, our ideas suggested, largely by men we have never heard of... [who] manipulate this unseen mechanism of society.* Onze geest werd geboetseerd, onze smaak gevormd en onze ideeën voorgekauwd door een onzichtbare groep manipulerende mensen. Dat was volgens hem niet erg, maar juist de bedoeling! Als dat niet lukte, zou de samenleving aan de chaos die eruit voortkwam ten onder gaan. En dat komt van een van de honderd meest invloedrijke mannen van de vorige eeuw: denk daar maar eens over na. (Het zal je dan ook niet verbazen dat verscheidene Amerikaanse presidenten hem hebben gevraagd om hen te adviseren.)

Het ging Bernays in dit geval dus niet om het informeren van het publiek, maar om die via massamanipulatie te sturen en vormen met als doel om er gedweeë werkmensen en ultieme consumenten van te maken. De stereotype Amerikaanse cultuur die vooral op het verzamelen van zoveel mogelijk geld en spullen lijkt te zijn gericht, is dus niet organisch gegroeid maar bewust gestuurd en kunstmatig vormgegeven. Een treffende verbeelding van deze 'opvoeding' via propaganda werd weergegeven in de film uit 'They live' uit 1988. De man in kwestie 'wordt wakker' en kan ineens door de façade heen zien wat de daadwerkelijke/onderbewuste boodschap is die er op alle reclameborden en teksten in de stad om hem heen staan. Onderstaande foto is een treffende 21e-eeuwse variant daarvan.

Consumeer, gehoorzaam, blijf maar rustig slapen, kijk tv, koop, gehoorzaam, werk, koop et cetera. Het idee is simpel: hoe meer onzin je wilt kopen naast je basisbehoeftes, hoe harder je moet werken en hoe minder tijd je hebt om kritisch te kijken naar je eigen leven, of de (politieke) wereld om je heen. Gewoon doorwerken en belasting betalen: voor je kijken, doorlopen. Een onwetende bevolking was volgens Bernays dus geen obstakel maar een doel: het creëert een massa die geen vragen stelt maar simpelweg trends volgt.

Die onwetendheid wordt in de VS nog altijd in stand gehouden door een immense afleidings-industrie van eindeloze sportevenementen, talentenshows, real-life zooi en andere afstompende, simplistische televisieprogramma's. De tijd die er naast werk is, wordt dan ook zoveel mogelijk voor de tv doorgebracht: een Amerikaan zit gemiddeld een indrukwekkende vijf uur per dag voor de televisie. Fun fact: Aldous Huxley voorspelde in het voorwoord van zijn 'A brave new world' (dat in hetzelfde straatje als Orwell's 1984 past), dat in westerse kapitalistische democratieën er een onverklaarbaar enorme afleidings-industrie zou worden opgebouwd die zich bezighield met precies 'niks' en daar dagelijks vele miljoenen mensen mee zou weten te boeien. Bezig met: *neither the true nor the false, but with the unreal, the more or less totally irrelevant [because of] man's almost infinite appetite for distractions.*[20] Ter illustratie: de VS is al jaren in de ban van de #Kardashians. Een koopzieke, aandachtsgeile, oppervlakkige familie waarvan de leden niets specifieks kunnen, maar vreemd genoeg simpelweg beroemd zijn vanwege hun eigen beroemdheid. (Not so fun fact voor de binge-watchende Netflixers onder ons: de medeoprichter van Netflix, Marc Randolf is op zijn beurt de achterneef van Edward Bernays. Het is maar goed dat je nu even een boek leest dus.)

The illusion of knowledge

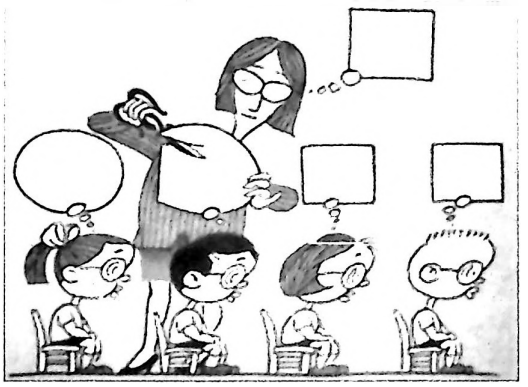
De wens om burgers aan het werk te houden, deelde de overheid met de Rockefellers. Die besefte dat 'de geest' van een natie voornamelijk op school werd gevormd. De toekomst van een land ligt immers bij de jeugd, nietwaar? Als je die naar je eigen wereldbeeld kunt vormen, kan dat alleen maar goed zijn voor je portemonnee. Daarbij moesten ze vooral niet te veel worden gestimuleerd om voor zichzelf na te denken. Geïnformeerde, goed opgeleide en

kritische mensen zorgen alleen maar voor problemen. Rockefeller vatte het zelf het beste samen toen hij zei: *I don't want a nation of thinkers; I want a nation of workers.* Wauw. Zoals komiek George Carlin treffend verwoordde: *they don't want a population capable of critical thinking: it's not in their interest ... They want obedient workers, people who are just smart enough to run the machines and do the paperwork, and just dumb enough to passively accept it.*[21] De optimale burger is er eentje die nét slim genoeg is om simpel werk te doen, en net dom genoeg om dat gelaten te accepteren zonder te klagen. Die vijf dagen per week van negen tot vijf op komt draven, niet te veel kritische vragen stelt en zijn weekend gebruikt om urenlang sport te kijken en het licht uit zijn ogen te drinken. Met die kennis op zak mag het geen verrassing zijn dat het onderwijssysteem in de VS in belangrijke mate door de Rockefellers (in samenwerking met andere industrialisten) uit de grond is gestampt en vormgegeven. Zo werd de General Education Board in 1902 opgericht en door de jaren heen gespekt met tientallen miljoenen dollars aan oliegeld (een astronomisch bedrag in die tijd) om het onderwijs naar hun voorkeur te kunnen vormen.[22] Rockefeller's zakelijke adviseur Frederick Gates legde uit wat voor type onderwijs ze daarbij precies in gedachten hadden: *we shall not try to make these people or any of their children into philosophers or men of learning or of science.* Scholieren moesten vooral niet te veel leren, studeren, of zelfstandig nadenken. Juist ja.

Andere magnaten die dezelfde insteek hadden om gedweeë werknemers in plaats van filosofen groot te brengen, sloten al gauw aan bij dit initiatief. Een van hen was Andrew Carnegie die steenrijk was geworden met de Amerikaanse staalindustrie en het vervoeren van Rockefeller's olie over het spoor. Hij richtte in 1905 The Carnegie Foundation for the Advancement of Teaching op dat tot de dag van vandaag een invloedrijk instituut is op het gebied van onderwijs in Amerika. De invloed van de industrialisten is sinds die tijd dan ook altijd groot gebleven en de resultaten daarvan zijn nog altijd zichtbaar. Als je kort door de bocht wilt, kun je stellen dat het onderwijs vandaag de dag nog altijd voornamelijk volgzame arbeiders en onderdanige mensen produceert: het cultiveert ons om systematisch bevelen te ontvangen en om vooral geen kritische vragen te stellen. Chomsky zegt daarover: *the whole educational and professional training system is a very elaborate filter, which just weeds out people who are too independent, and who think for themselves, and who don't know how to be submissive - because they're dysfunctional to the institutions.* Mensen die tegen de stroom in gaan, worden er op deze manier uitgevist: we leren dat informatie alleen vertrouwd kan worden wanneer ze vanuit een autoriteit komen, dat intelligentie hetzelfde betekent als de capaciteit om feitjes te onthouden en die op een later moment weer terug op te lepelen, dat conformiteit wordt beloond en tegen de stroom in gaan wordt bestraft. Onderwijs kan volgens Stephen Hawking op deze manier juist onwetendheid creëren: *the greatest enemy of knowledge is not ignorance; it is the illusion of knowledge.*

Diegenen die het braafste in de huidige systemen meedraaien, noemen zich opgeleid. Maar wat weten ze nu eigenlijk? We worden op school geleerd om zoveel mogelijk feitjes in ons hoofd te stampen maar verliezen daarbij de kunst om divergent te denken. Diver-watte? Divergent denken is een voorwaarde om creatief te kunnen zijn. Dat er veel mogelijke manieren zijn om naar eenzelfde ding te kijken: om meerdere antwoorden te zien in plaats van één. We hebben in onze eerste levensjaren allemaal de capaciteit om dit o-zo belangrijke denken toe te passen. Kinderen kunnen bijvoorbeeld bijna allemaal wel honderd potentiële doeleinden voor een paperclip verzinnen, volwassenen gemiddeld zo'n vijftien. Het wordt er in ons

onderwijssysteem vakkundig uitgeramd: we worden van meet af aan getraind om ruwweg allemaal hetzelfde te denken en dat er op iedere vraag maar één correct antwoord is. De schrijver Mark Twain verwoordde daarom treffend dat we op school dingen leren, maar ook een heleboel 'ont-leren': *education consists mainly of what we have unlearned.* Onze onderwijsmethode functioneert wat dat betreft als een grote lopende band: we moeten zo efficiënt mogelijk door het systeem draaien om zo snel mogelijk iedereen in een hokje te kunnen passen om als radar in dit productie- en consumptiemechanisme mee te draaien. (Een interessant filmpje over dit onderwerp van een kleine vier minuten vind je hier.[23] Het net zo interessante hele filmpje waar het uit komt, vind je hier.[24])

Waarom is dit allemaal van belang vraag je je af? De Rockefellers zouden de Rockefellers niet zijn als ze hun invloed op het onderwijs niet verder zouden uitbuiten voor hun eigen gewin: ze hebben met dat doel de medische scholen en daarmee het beroep van artsen naar hun hand gezet. Waarom specifiek die beroepsgroep? Omdat die het beste op hun eigen markt aansloot: medicijnen worden namelijk voornamelijk van olie gemaakt. Rond 1900 kwam men erachter dat je uit olie allerlei chemicaliën en vitamines kon ontwikkelen. In plaats van de 'natuurlijke' variant kon dat nu dus ook chemisch worden geproduceerd. Omdat het proces daarvan gepatenteerd kon worden, kon dat bovendien met lekkere winsten worden verkocht: kassa dus! Goed nieuws voor the Rock en slecht nieuws voor de medische wereld aangezien die volgens zijn filosofie nu gemonopoliseerd moest worden. (Het olie-imperium is een 'alles-imperium' geworden omdat ze voor iedere mogelijke toepassing van olie die ze konden bedenken -en dat zijn er nogal wat zoals we gaan zien- een dominante positie hebben weten af te dwingen om die vervolgens uit te buiten.)

De grootste concurrent van deze chemische medicijnen, waren de natuurlijke varianten. Hoewel mensen je tegenwoordig aankijken alsof je gek bent wanneer je via planten of kruiden een oplossing voor je kwaaltjes zoekt, gebeurde dat in de duizenden jaren daarvoor enorm veel. (De kennis daarvan kwam uit Europa, het Verre Oosten en vanuit volksstammen zoals de Indianen.) Sinds de opkomst van medicijnen uit olie waren de synthetische en de homeopathische oplossingen in eerste instantie redelijk gelijk verdeeld: je kon kiezen voor welk type behandeling je het liefste wilde gaan. In de VS doceerden ongeveer de helft van alle medische scholen dan ook natuurlijke oplossingen voor ziektes. En dat was een probleem. Hoewel planten uiteenlopende effectieve medicinale eigenschappen hebben, ze in overvloed en goedkoop te vinden zijn in de natuur en alleen maar water en zonlicht nodig hebben, kunnen ze niet gepatenteerd worden. Dat zorgde voor een nieuwe uitdaging voor de Rock. Hij kon deze competitie niet de baas worden door ze simpelweg over te nemen of uit te kopen: de natuur groeit immers vanzelf. Het 'kwaad' moest daarom op een andere manier worden bestreden.

Dat deden ze in dit geval door hun concurrentie in diskrediet te brengen. Ze huurden iemand in om in hun opdracht langs alle medische scholen van de VS rond te trekken om deze zogenaamd op kwaliteit te toetsen. De resultaten van deze Adam Flexner in het zogenaamde

Flexner Rapport waren niet verrassend: het zou volgens het door de oliebaronnen betaalde rapport veel te gemakkelijk zijn om een medische school in de VS te starten. Bovendien doceerden de meeste scholen in de VS geen 'degelijke' medische wetenschappen (ze schreven dus te weinig medicijnen voor). De conclusie was simpel: dat moest uit naam van de veiligheid voor de burgers anders. Na een stevige lobby ging het Congres daar uiteraard in mee en werd bepaald dat alleen de American Medical Association (AMA) voortaan zou bepalen of iedereen wel in aanmerking kwam om de medische wetenschap te mogen bedrijven. Alleen doktoren met een officiële AMA-goedkeuring mochten voortaan nog als dokter functioneren. Deze licenties werden vervolgens uiteraard alleen nog maar toegekend aan deze doktoren 'nieuwe stijl': homeopathie, natuurlijke geneeswijzen en patentvrije oplossingen werden belachelijk gemaakt en als kwakzalverij weggezet. Medische scholen moesten deze 'natuurlijke therapieën' vervolgens uit het lespakket halen om hun accreditatie te behouden terwijl scholen die hieraan meewerkten juist van enorme financiële steun werden voorzien.

Het gevolg was direct: bijna de helft van alle medische scholen werden gesloten. Na deze omwenteling was de machtsgreep geslaagd: alle belangrijke universiteiten stonden vanaf dat moment onder invloed van de farmaceutische financiële belangen en doceerden alleen hun manier van geneeskunde. Doktoren werden voortaan geleerd dat de enige manier om ziektes te bestrijden chemische medicijnen of een operatie kon zijn (opereren kon alleen met verdovingen tijdens, en zware pijnstillers en antibiotica na de operatie worden uitgevoerd). De strijd was definitief beslecht voor de synthetische geneesmiddelen. Het Flexner-rapport bracht de Amerikaanse geneeskunde in handen van grote farmaceutische bedrijven waarna de op patenten gebaseerde medische wereld al snel een 'racket' zou worden: door ieder pil te monopoliseren waren de winsten gegarandeerd. Big farma was geboren met Rockefeller als de kingpin van het medische monopolie in de VS. Aan ziekenzorg lag voortaan een verdienmodel ten grondslag: de enorme consequenties voor de rest van de wereld spreken voor zich.

The tentacles of drug company's

In een normale wereld zoek je altijd naar de beste prijs/kwaliteit verhouding: als iets te duur is, koop je het niet of ergens anders. Zo werkt het niet in de medische wereld. Door patenten hebben fabrikanten van medicijnen op ieder product dat ze creëren in de VS twintig jaar lang het alleenrecht om het te verkopen. (Je bent als patiënt dus automatisch overgeleverd aan dat bedrijf dat toevallig de pillen tegen jouw ziekte maakt: je kunt de industrie moeilijk boycotten als je hun specifieke product nodig hebt voor je eigen voortbestaan.) Voor het zo ver is, moeten de medicijnen worden goedgekeurd door de Amerikaanse Food and Drug Administration (FDA). Dat is de instantie die bepaalt of een drug veilig en effectief is: pas wanneer dat gebeurt, mogen ze ook in het zorgpakket worden aangeboden en vergoed. Zodra je medicijn op deze lijst staat, is het dus kassa: grote verzekeraars betalen dan gegarandeerd en rekenen de prijs op hun beurt rustig door naar de consument. Er is grote farmaceutische bedrijven daarom veel aan gelegen om dit officiële stempel van goedkeuring te krijgen en ze zijn bereid om daar diep voor in de buidel te tasten: de gemiddelde kosten bedragen minimaal een miljard dollar en vergen een heel netwerk van de juiste mensen op de juiste plaatsen. (Je begrijpt dat dit de deur voor corruptie opnieuw wagenwijd openzet.) Het aanbestedingsproces is dan ook een wirwar van corruptie, draaideuren en dubbele petten. Dr. Ben Goldacre, auteur van het boek: 'Bad pharma'

zei over het aanbestedingsproces bij de FDA: *[It] is broken ... The people you should have been able to trust to fix [the] problems have failed you.* In ruil voor gunstige deals worden werknemers van de FDA regelmatig uitgenodigd om in goedbetaalde baantjes zoals raden van farmaceuten deel te nemen, of om na hun carrière bij de FDA hun zakken te vullen in de 'vrije markt'.

Omdat de goedkeuring van medicijnen met voornamelijk geld wordt gekocht, zijn de kwaliteitscontroles bij de FDA om te janken. Bloomberg News uitte na een onderzoek van een jaar in vier aparte artikelen enorme kritiek en zorgen daarover.[25] Zo bleek bijvoorbeeld dat de FDA zelf helemaal geen test op de drugs uitvoert voordat ze die goedkeuren, maar dat ze zich daarvoor volledig baseren op de onderzoeken die worden aangeleverd door de farmaceuten die de pillen willen slijten. Gary Buehler die de afdeling voor drugstesten bij de FDA tien jaar lang bestuurde, moest toegeven: *we depend on that information to be truthful. The approval system requires the ethical behaviour of the applicant [otherwise] the whole house of cards will fall down.*[26] De FDA gelooft de farmaceutische bedrijven op hun blauwe ogen en gaan uit van hun eerlijke gedrag: als dat niet zou kunnen, zou het hele zootje als een kaartenhuis in elkaar donderen?! Klinkt niet echt als een waterdicht systeem hè? Dat is het dan ook niet. Het doet erg denken aan de rating agencies die hypotheken met het AAA-label verstrekten zonder ernaar te kijken. Drugs die in landen als China, Taiwan en India maar ook in de VS onder twijfelachtige omstandigheden worden geproduceerd, worden toch zonder afzonderlijke tests goedgekeurd voor consumptie. Een online farmaceut genaamd Valisure met de alleszeggende slogan: *the pharmacy that checks*, onderscheidt zich door geneesmiddelen wél op hun inhoud te testen voordat ze het verkopen en concludeerde dan ook dat maar liefst tien procent daarvan niet dezelfde ingrediënten bevatten die op de verpakking stonden.

Het zijn niet alleen de kwaliteitscontroles van de drugs die te wensen over laten: hetzelfde geldt voor de rapporten over de effecten van die drugs op mensen. Een studie van The New England Journal of Medicine dat onderzoek deed naar de klinische testen (testen op menselijke proefpersonen) van antidepressiva waar de FDA zich weer op baseert, toonde bijvoorbeeld aan dat er bewust informatie was achtergehouden die de farmaceutische bedrijven niet goed uitkwam. Van de 74 tests die waren gedaan, hadden er 38 een positieve uitkomst en 36 een negatieve: redelijk in evenwicht dus. Kwam er ook een evenwichtig oordeel? Nee: de meeste positieve onderzoeksresultaten werden gepubliceerd maar vrijwel alle negatieve onderzoeken werden onder het tapijt gemoffeld. Bovendien werden een aantal daarvan wel gepubliceerd maar dan zo geschreven dat het leek alsof de resultaten positief waren. In plaats van 50/50 leken de proeven dus extreem positief te zijn. (Het hele onderzoek lees je hier.[27]) De voorspelbare conclusie? Het selectief naar buiten brengen van testresultaten op menselijke proefpersonen: *can lead to unrealistic estimates of drug effectiveness and alter the apparent risk–benefit ratio.* 'Het kan onredelijke verwachtingen geven en risico's verbloemen'. Hoogst onverantwoordelijk en potentieel levensgevaarlijk dus.

Aangezien het voor de grote farmaceuten kinderspel is om goedkeuring voor hun medicijnen te krijgen, schrijft The Economist dat dit soort gemanipuleerde klinische tests vooral worden uitgevoerd om de doktoren die de pillen moeten voorschrijven ervan te overtuigen dat deze tiptop in orde zijn: *entire clinical trials are run not as trials at all, but as under-the-counter advertising campaigns designed to persuade doctors to prescribe a company's drug.*[28] Diezelfde doktoren worden trouwens door verkopers van de ontelbare soorten drugs actief

benaderd en in ruil voor sappige vakanties, bonussen of iets anders moois overgehaald om juist hún medicijn in plaats van die van de concurrent aan hun patiënten voor te schrijven.

Via een heel scala aan list, bedrog en manipulatie (waarvan de lobby natuurlijk de belangrijkste is) worden die nieuwe medicijnen aan de man, en een heel land aan de drugs geholpen. Big farma domineert het Congres net als alle andere industriële complexen op de voor hun relevante gebieden. Steven Brill schreef voor Time in 2013 het artikel: 'Bitter pill, why medical bills are killing us' waarin hij uitlegde dat de gezondheidszorg-industrie (dat klinkt toch ook gewoon niet goed?) net als het MIC miljarden uitgeeft aan de lobby in het Congres of in bijdragen voor politieke campagnes om hun peperdure pillen aan de man te krijgen.[29] Een mooi voorbeeld daarvan was de succesvolle lobby voor hoge bloeddruk-medicatie. Die leidde ertoe dat dertig miljoen mensen van de ene op de andere dag met een te hoge bloeddruk wakker werden: mensen die gezond gingen slapen, kwamen ziek hun bed uit en zouden de eerstvolgende keer dat de dokter hun bloeddruk testte een nieuw recept voorgeschreven krijgen. Hoe kon dat? Doordat men simpelweg de richtlijnen veranderde. De definitie van hoge bloeddruk werd van 140/90 naar 130/80 verlaagd waardoor er hopsakidee, ineens weer een paar miljoen mensen in aanmerking kwamen voor hun dagelijkse pilletje.[30] Kassa voor big farma!

Los van bovenstaande tactieken verzinnen ze de gekste dingen om aan afzet voor hun rommel te komen waarbij liegen en bedriegen uiteraard geen enkel probleem is. Dat bleek bijvoorbeeld toen drie wetenschappers in 2004 via de Wereldgezondheidsorganisatie (WHO) er op aandrongen dat overheden wereldwijd grote hoeveelheden vaccins moesten inslaan tegen een mogelijke pandemie van de varkensgriep. Ze waarschuwden dat tienduizenden, misschien wel een miljoen mensen zouden sterven, maar bleken door de producenten van dat vaccin te zijn omgekocht om vals alarm te slaan. Een onderzoek van de Raad van Europa produceerde een vernietigend rapport over de affaire. De Britse Minister Paul Flynn die van die commissie deel uitmaakte, concludeerde dat dergelijke grootschalige manipulatie alleen mogelijk was omdat de tentakels van de farmaceutische industrie tot in alle lagen van de besluitvorming waren doorgedrongen: *the tentacles of drug companys influence are in all levels in the decision-making process*.[31] Duidelijk. Door het nodeloos hamsteren van die medicijnen hebben de betreffende farmaceutische bedrijven ons zo'n 7000 miljoen dollar belastinggeld afhandig gemaakt. Kortom: we zijn ronduit opgelicht.

Niet alleen de medicijnen voor de massa zijn interessant: juist de specifieke recepten/patenten voor medicijnen voor een hele kleine groep mensen hebben zo hun eigen voordelen. Die hebben namelijk een speciale status gekregen: zogenaamde 'wees-geneesmiddelen' voor zeldzame ziekten. (Wanneer weinig mensen aan een ziekte lijden en de medicijnen dus alleen voor een kleine groep mensen beschikbaar zijn, krijgen farmaceuten het alleenrecht om die medicijnen aan te bieden omdat er anders geen droog brood aan te verdienen valt. Deze weesstatus geeft bedrijven in de EU tien jaar het alleenrecht om het medicijn te verkopen, in de VS is dat zeven jaar.) Het zal je echter niet verbazen dat de kans op het alleenrecht op een medicijn de aasgieren uit de farmaceutische industrie aantrekt. Zij zien een kleine groep zieke mensen die geen alternatief heeft voor hun ziekte als een financiële meevaller waar grof geld mee verdiend kan worden. Wanneer ze eenmaal het alleenrecht hebben gekregen, kunnen ze die prijs daarvoor maximaal opschroeven. De voorbeelden van

deze praktijken zijn net zo verdrietig als eindeloos. Om te kijken hoe dat werkt, zullen we er twee kort bekijken.

In Nederland werden de ongeveer 1500 mensen die aan taaislijmziekte (cystic fibrosis) lijden, uitgebuit. Volgens de website van het longfonds is het een *'erfelijke, chronische en helaas ongeneeslijke ernstige ziekte'*. Hoewel men gemiddeld niet ouder dan veertig jaar wordt, kunnen met nieuwe medicijnen de symptomen worden bestreden en het ziekteproces vertraagd: dat geldt echter natuurlijk alleen, als je het medicijn kan krijgen. Omdat dat medicijn een weesstatus heeft, wil de producent ervan (Vertex) dat patiënten 170.000 euro per jaar ophoesten terwijl een 'gewone' apotheker het voor 20.000 euro kan maken.[32] (Wat natuurlijk niet mag vanwege de patenten.) Omdat de premiebetalers er uiteindelijk voor opdraaien dat de farmaceuten hun monopoliepositie maximaal uitbuiten, beslist de overheid welke medicijnen worden vergoed door verzekeraars (en waar de farmaceuten dus aan kunnen verdienen). Dat wist Vertex ook. De pillenboer had dan ook het gore lef om taaislijm-patiënten naar Rutte toe te sturen om over hun gemangelde rug de overheid ervan te overtuigen om het medicijn in het basispakket op te laten nemen.[33] Pure chantage.

Hetzelfde gold voor het kankermedicijn 'Lutetium octreotaat' dat al in de jaren tachtig werd ontwikkeld in het Erasmus MC en aan het begin van onze eeuw werd verkocht aan een farmaceut. Nadat het medicijn de weesstatus had gekregen, werd het via via voor miljarden overgekocht door andere farmaceuten die er vervolgens het zesvoudige voor vroegen: 90.000 euro per kuur van vier infusen.[34]

Hoewel patenten de zorg vele malen duurder maken, zet de FDA daar voor hun maatjes van farma juist op in door oude medicijnen die al decennialang worden voorgeschreven en waarvan het patent eindelijk is verlopen opnieuw te laten patenteren. Deze zogenaamde GRAS-drugs die vaak al decennia worden gebruikt, zijn in principe veilig (Generally Recognized As Safe) maar zijn nooit volgens de huidige standaard getest. Farmaceuten die bereid zijn deze zogenaamde test voor het FDA te doen, krijgen in ruil daarvoor het alleenrecht om die medicijnen tussen een half jaar en twee jaar te verkopen. In die periode mogen ze daar uiteraard ieder bedrag naar keuze voor vragen. Het medicijn 'Acthar gel' dat al sinds 1950 bestaat en onder andere spasmen bij kinderen stopt, is van veertig dollar per stuk in 2001 naar bijna 39.000 dollar per stuk in 2018 gegaan[35]: ook geld verdienen over de rug van stuiptrekkende kinderen is geen probleem voor big farma.

Ontwikkelaars van medicijnen vragen zoveel geld voor hun producten omdat het ontwikkelen ervan natuurlijk veel geld kost. Althans, dat is wat ze ons wijs willen maken. We moeten dat vervolgens maar op hun blauwe ogen geloven omdat de daadwerkelijke onderzoekskosten van die bedrijven altijd geheim blijven. Toch zijn er aanwijzingen dat ze ook hier de boel belazeren. Onderzoek van Clinical Correlations toonde bijvoorbeeld aan dat een groot deel (36 procent[36]) van het budget van de beursgenoteerde bedrijven naar marketing gaat (lees cadeautjes aan artsen), ongeveer een derde aan winstuitkering en het terugkopen van hun eigen aandelen, en dan een kleine twintig procent naar onderzoek.[37] Om een voorbeeld te geven: een van de grootste farmaceutische bedrijven ter wereld, Pfizer spendeert gemiddeld zo'n acht miljard dollar per jaar aan 'research en development'. Hoewel dat in eerste instantie misschien een bak geld lijkt, is dat ongeveer veertien procent van hun jaarlijkse winst.[38] Dat is nog best redelijk vind je? De kachel moet ook bij big farma roken? Wacht eventjes: want in plaats van onderzoek naar nieuwe geneesmiddelen gaat dat geld voor het grootste deel naar het onderzoek

voor de verlenging van hun eigen patenten om te kijken waar ze in de toekomst het meeste geld uit kunnen wringen. Hoe komen ze dan aan al die nieuwe onderzoeken en medicijnen? Het meeste onderzoek wordt door 'ons zelf' gedaan op de universiteiten. De farmaceutische industrie legt vervolgens wat geld neer, doet er een testje op, vragen er een patent op aan en cashen maar.[39] Dat betekent dus dat de kans bestaat dat je als onderzoeker aan een universiteit dag in dag uit kunt werken aan baanbrekend onderzoek, maar wanneer je daarin slaagt de uiteindelijke oplossing niet voor jou of je omgeving beschikbaar is omdat het 'te duur' is. We leven in een rare wereld.

Toch is dure medicatie lang niet het enige probleem van Amerikaanse mensen die zorg nodig hebben. Tot overmaat van ramp springen alle met de medische wereld verbonden bedrijven op de verneukeratieve tandem met big farma. Het resultaat is dat niet alleen de pillen maar ook de 'gewone' zorg in ziekenhuizen peperdure business is geworden. Amerikanen betalen dan ook het meeste voor hun gezondheidszorg ter wereld doordat ziekenhuizen onrealistisch hoge bedragen van hun patiënten vragen. Dat is niet altijd zo geweest. Vroeger werd de prijs voor zorg berekend door de kosten te nemen en er een klein deel winst bovenop te rekenen. De zorg werd pas vele malen duurder naarmate grote zorgverzekeraars zich ermee gingen bemoeien en via geheime prijsafspraken de kosten werden gemanipuleerd. Deze vaak beursgenoteerde bedrijven wilden met hun enorme 'klantenbestand' kortingen afdwingen bij ziekenhuizen zodat ze zelf meer winst konden boeken. (Vaak onder de dreiging dat ze hun patiënten anders naar andere ziekenhuizen zouden sturen.) Op de oorspronkelijke zorgkosten zat echter niet genoeg marge om er ook nog een gezonde winst voor de zorgverzekeraar uit te persen. De oplossing werd gevonden doordat ziekenhuizen achter gesloten deuren bizarre prijsafspraken maakten: ze zouden verhoogde, fictieve prijzen voor alle ingrepen en materialen aan de zorgverzekeraars doorrekenen om daar dan vervolgens nog een 'korting' op te geven. Dan konden ze beide wat verdienen.

Sindsdien konden anonieme verzekeraars het grote geld binnen harken, ten koste van alle patiënten en premiebetalers. Ziekenhuizen werden winstfabrieken waardoor de prijzen langzamerhand van redelijk naar belachelijk zijn gegaan. Het leidt ertoe dat de zorg in de States peperduur is (maar vergeleken met andere westerse landen zwaar ondermaats presteert). Elisabeth Rosenthal schreef in 2013 voor de New York Times een artikel met ondertitel 'Paying till it hurts' waarin ze de absurde prijzen doornam. Een dagopname in een ziekenhuis kostte toen al gemiddeld 4000 dollar: vijf keer wat het in andere westerse landen kost. In dure ziekenhuizen kost dat zelfs 12.500 per dag.[40] Iedereen betaalt zich inmiddels scheel voor het totaal aan medische producten: van medicijnen tot kniebraces en alles er tussenin. Een nek-brace van twaalf dollar 'kost' bijvoorbeeld 154 dollar, terwijl er voor een infuuszak die één dollar kost om te produceren, 137 dollar in rekening wordt gebracht. Heb je een wond en moet die gehecht worden? Pech voor jou en kassa voor de ziekenhuizen en verzekeraars: de kosten van drie hechtingen (met de hand, naald en draad een wond dichtnaaien: een behandeling zo oud als de weg naar Rome) zijn vaak meer dan 2000 dollar!

De VS heeft een van de duurste ziektekosten-systemen ter wereld waar het de normaalste zaak is om honderden(!) dollars premie per maand te betalen. Dit is ook de grootste kritiek op Obamacare: het verplicht de Amerikanen om mee te doen en dus mee te betalen aan de waanzin in de gezondheidszorgindustrie zonder dat de waanzin zelf wordt aangekaart. Politici discussiëren hoe de rekening moet worden betaald, in plaats van waarom die rekening zo duur

is. Als je als Amerikaan werkloos bent en geen zorgverzekering kunt betalen, heb je dubbel pech: je krijgt dan door de ziekenhuizen de voor de zorgverzekeraars 'verzonnen' debiele prijzen gefactureerd. Omdat ieder ziekenhuis zijn eigen prijzen verzint, kunnen die per behandeling ook nog eens tienduizenden dollars verschillen.[41] Zelfs als je wel verzekerd bent maar buiten je eigen netwerk zorg nodig hebt (ambulance, ziekenhuis of zelfs bepaalde doktoren), kan het zomaar zijn dat je deze prijzen ook moet betalen.

Het feit dat je je in de VS scheel betaalt aan verzekeringspremies en/of zorg, trekt een zware wissel op de samenleving. In 2018 hebben 137 miljoen Amerikanen 'medical financial hardship' ervaren[42]: ze moesten gezamenlijk 88.000 miljoen dollar(!) lenen om hun zorgkosten te kunnen betalen.[43] Tweederde van alle Amerikanen (66 procent) zijn dan ook één serieuze ziekte verwijderd van een persoonlijk faillissement[44] [45], goede gezondheidszorg voor de onderste laag van de samenleving bestaat er simpelweg niet. Er zijn nog altijd tientallen miljoen Amerikanen zonder een ziekteverzekering. Zij kunnen de tandarts niet betalen en raken daarom al hun tanden kwijt, of gaan niet naar de eerste hulp omdat ze bang zijn dat ze na dat bezoekje maandenlang droog brood moeten eten. Niemand zou moeten hoeven kiezen tussen eten of medische zorg, tussen leven zonder huis, of een huis zonder leven. De leider van de vrije wereld heeft in eigen land last van derdewereldproblemen.

Hoewel de zaken in Nederland vele malen beter geregeld zijn dan in de VS, hebben we in Nederland in beperkte mate dezelfde problemen: zorginstellingen proberen overal een eurotje uit te persen. Ondanks dat zorginstellingen officieel geen winst mogen maken in Nederland omdat zieke mensen patiënten en geen klanten zijn, gebeurt dat toch. Veel organisaties ontduiken de betreffende wetgeving door hun vergunning bij een stichting onder te brengen: de zorg wordt dan uitbesteed via een 'BV' die wel netjes winst mag maken waardoor instellingen meer geld kunnen betalen aan hun bestuurders dan de bedoeling is. Het leidt er ook bij ons toe dat zorgpremies en het eigen risico ieder jaar hoger en duurder worden. De tijd dat je een basisverzekering voor minder dan honderd euro per maand kon krijgen, ligt dan ook al lang achter ons. Je krijgt er ook nog eens steeds minder voor terug. Het basispakket wordt ieder jaar verder uitgekleed: zonder aanvullende verzekeringen zijn basale zaken zoals tanden, brillen, en fysio niet eens meer vergoed. Wil je overstappen naar een andere verzekeraar? Dikke pech, die rekenen allemaal ongeveer dezelfde prijzen omdat ze naar eigen zeggen 'geen keuze' hebben door de hoge kosten in de zorg: de pot verwijt de ketel dat hij zwart ziet. (Over geen keuze gesproken: ook wij hebben alleen een illusie van keuze. De 49 verzekeraars die Nederland telt, vallen op hun beurt onder tien grote bedrijven waarvan de eerste drie (Achmea, VGZ en CZ) in juni 2018 een marktaandeel van meer dan 73 procent hadden![46] Die hebben samen een enorme macht en kunnen zorgverleners dwingen om onder de kostprijs te werken wat de marge voor hun winst natuurlijk weer wat ruimer maakt, ten koste van het aantal handen aan het bed. Het is een gebed zonder einde. (Als je behoefte hebt om even stoom af te blazen, kun je deze prachtig verwoorde 'brief' van Pieter Derks aan de verzekeraars hier bekijken.[47])

Swing in the right direction

Het maakt in de VS niet echt uit met wat voor aandoening je naar de huisarts gaat, je loopt naar buiten met een recept onder je arm omdat artsen zijn opgeleid om medicijnen voor te schrijven.

De opvatting dat een oplossing voor alle problemen in een potje zit, heeft een enorm effect op de samenleving: Amerikanen slikken de meeste drugs/medicijnen ter wereld. In de door de farmaceutische industrie gedomineerde medische wereld is *pill popping* tot een ware kunstvorm verheven. Een op de zes Amerikanen slikt antidepressiva, antipsychotica of anti-angst medicatie.[48] Een op de vijf daarvan slikt er meer dan vijf tegelijk![49] (Als het soms lijkt alsof half Amerika aan de drugs is: dat is dus ook zo.) Mensen met een serieuze aandoening slikken dagelijks zomaar een handvol medicijnen. Een pilletje voor een kwaaltje, een pilletje voor het onderdrukken van de bijwerkingen van het eerste pilletje, en weer een ander pilletje om beide pilletjes goed samen te laten werken. Big farma heeft er in dat geval weer klanten voor het leven bij. Terwijl de oplossing in de kern soms relatief eenvoudig kan worden aangepakt door onder andere voeding & voorlichting, lichaamsbeweging of een psycholoog, wordt het vaak niet eens geprobeerd. In plaats van de oorzaak van de klachten op te lossen, worden er pillen ingestopt die alleen de symptomen onderdrukken. De bijeffecten daarvan zijn niet gering: talloze mensen plegen in een roes zelfmoord, of draaien door en doden anderen.[50] [51]

Het zijn niet alleen volwassenen. Er zijn in de VS 3,5 miljoen kinderen aan de ADHD-pillen. Een echte test om ADHD vast te stellen, is er trouwens niet: als je maar irritant, lawaaierig of opstandig genoeg bent, is het genoeg aanleiding om er eens een pilletje in te gooien. Als je je daarna 'normaler' gedraagt of meer focus hebt: heb je ADHD. Resultaat: elf procent van de kinderen in de VS is inmiddels met de aandoening gediagnostiseerd. (Het doet denken aan de heksenjachten van vroeger waarbij 'van hekserij verdachte vrouwen' met een steen aan hun benen de rivier in werden gedonderd omdat men wilde kijken of ze weer zouden komen bovendrijven. Ze verdronken uiteraard allemaal.) Wanneer bovendien een tiende van een groep bepaald gedrag vertoont, is het dan geen onderdeel van normaal gedrag in plaats van een afwijking? Als je denkt dat dat al erg is: in 2010 slikte een op de tien Amerikaanse kinderen jonger dan twaalf jaar antidepressiva![52] Honderdduizenden peuters, zelfs baby's jonger dan een jaar krijgen zware medicatie toegediend. De New York Times schreef er het artikel 'Still in a crib, yet being given antipsychotics' over.[53] Ongelofelijk maar waar.

Dat het werkelijk de normaalste zaak van de wereld is om pillen te slikken, komt ten dele doordat het in de VS legaal is om reclame te maken voor drugs. Wanneer je uren per dag tv kijkt, komen er meerdere spotjes voor allerhande medicatie voorbij. Een voorbeeld daarvan is de drug Adderall dat zijn leven ook begon als ADHD-medicatie. De drug werd na verloop van tijd echter door big farma aangeprezen als prestatiemiddel: je zou er beter van kunnen focussen, presteren en concentreren. Dat leidde volgens de slimme verkopers tot rustigere klassen en minder overspannen leraren. Een tv-reclame voor het goedje gaat ongeveer als volgt: een verbaasde huismoeder kijkt in huis om zich heen en roept: *oh my God!* Mijn zoon heeft zijn huiswerk al gedaan en zet óók nog eens het vuilnis buiten?! *Thanks Adderall!*

Miljoenen studenten op high schools slikken het goedje inmiddels om begrijpelijke redenen: je kan langer wakker blijven en je kan langer focussen op een saaie taak die je eigenlijk niet boeit. Volgens een onderzoek van The Michigan Daily slikte in 2018 24 procent van alle studenten aan de universiteit de drug.[54] Dat zijn er een op de vier! In het jaar 2000 waren er al zestien miljoen(!) officiële recepten, maar het deel dat het niet voorgeschreven krijgt, koopt het net zo gemakkelijk bij de jongeren die het wel van hun dokter krijgen. De New York Times publiceerde er het artikel 'Generation Adderall' over dat begint met de zin: *like many of my friends, I spent years using prescription stimulants to get through school and start my career.*[55]

Ook wordt er in uitgelegd hoe pijnlijk eenvoudig het is om via een huisarts aan een recept voor de drugs te komen: de antwoorden die een arts wil horen om de pilletjes uit te delen, staan gewoon op internet.

Hoewel gebruikers de drug liefkozend Addie noemen, hebben buitenstaanders er een minder charmante benaming voor: *college crack.* Die tweede is treffender aangezien het een 'doodgewone' amfetamine is net zoals MDMA/XTC of Ritalin dat zijn. (In bovenstaande artikel wordt de verslavende en destructieve macht van deze pil uiteengezet.) Gebruikers worden op de lange termijn doodongelukkig en komen af te staan van hun eigen gevoelens en emoties. (Als je even niet in een continue razende focus zit, heb je tijd voor overpeinzing, emotie, twijfel, blijheid, verdriet en creativiteit: de ervaringen die het leven waard maken om te leven, ram je er met zo'n pil allemaal uit.) Dat het geen paracetamol is, kan worden opgemaakt uit het citaat van een andere 'college crack' verslaafde die zich afvroeg hoe ze ooit weer gelukkig kon worden of überhaupt gelukkig kon zijn geweest zonder het pilletje in haar mik: *I feel like I cannot remember who I was, or how it felt, to go one minute of the day not on Adderall. I look back at pictures of myself from before this began and I wonder how I was ever 'happy' without it because now I am a nervous wreck if I even come close to not having my pills for the day.* Hoewel de *high* het idee geeft dat je beter functioneert, word je er niet slimmer van. Je krijgt er alleen meer zelfvertrouwen van en denkt dat je overal beter in bent. (Dat is niet gek als je bedenkt dat je feitelijk dagelijks een verkapte vorm van XTC slikt: je hebt dan al gauw het idee dat de hele wereld, inclusief jij zelf superfantastisch is.) Het leven zonder zo'n pil komt dan uiteraard ineens ook wel erg leeg over.

Hoe problematisch ook, toch vallen bovenstaande problemen in het niet bij big farma's grootse succesnummer in de States: opioïden. Opio-watte? Opioïden zijn pijnstillers die afgeleiden van heroïne zijn: kort door de bocht dus gewoon heroïne in een pil. De website 'medisch contact' schreef er het artikel 'Oxycontin, een nieuwe heroïneplaag over'. Wij noemen het beestje bij zijn naam, en noemen opiaten voor het gemak daarom heroïne: een van de meest pijnstillende, maar ook verslavende middelen die onze planeet kent. Hoe krijg je het voor elkaar om dat aan de man te brengen? Het antwoord is opnieuw via slimme marketing van big farma.

In de jaren negentig wilde vanwege het verslavingsgevaar bijna geen enkele weldenkende arts heroïne voorschrijven: alleen aan bijvoorbeeld kankerpatiënten met chronische pijn of na zware operaties. Toen kwam Purdue Pharma, een van de oudste en grootste 'drugdealers' in de VS met hun Oxycontin. Zij stelden dat ze het wiel opnieuw hadden uitgevonden: hun pijnstillers waren wel heel effectief, maar niet verslavend. Het kon dus niet alleen voor stervende patiënten met enorm veel pijn worden voorgeschreven, maar was ook uitermate geschikt voor meer onschuldige kwaaltjes zoals artritis (stijve en pijnlijke gewrichten) of rugklachten. Ze brachten als reclame gratis cd's met muziek naar buiten met daar op dansende opa's en oma's afgebeeld met als ondertitel: *swing in the right direction with oxycontin.* Met heroïne dus. Hoe verzin je het. De FDA geloofde Purdue op hun blauwe ogen en keurde dit medicijn op basis van Purdue's zelfgeschreven rapporten goed voor de massaconsumptie. Daarna werden artsen overspoeld met nep-rapporten die stelden dat opioïde-pijnstillers beter dan gewone pijnstillers waren, en dat de drug bovendien risico-vrij was.[56] Ze werden aangemoedigd om ze toch vooral voor te schrijven: patiënten konden de pillen gewoon zonder problemen maandenlang dagelijks innemen.

Het werd een daverend succes: aan het begin van de eeuw werden er al bijna zes miljoen recepten voorgeschreven. In navolging hiervan gingen andere fabrikanten ook soortgelijke medicijnen aan de man brengen waarmee het hek van de dam was: het zou de start van Amerika's ergste drugs-crisis uit zijn geschiedenis zijn. Onderzoeksjournalist Sam Quinones concludeerde in zijn boek 'Dreamland: the true tale of America's opiate epidemic' dan ook dat voor het eerst sinds de ontdekking van heroïne, de oorzaak van de verslaving niet een of andere criminele club was. De schuld lag bij mannen in strakke pakken en witte doktersjassen: *the root of the scourge was not some street gang or drug mafia but doctors and drug companies.*

Waarom zou je patiënten moedwillig aan een heroïneverslaving willen helpen? Het maakt patiënten pas écht klant voor het leven. Dat het verslavend werkte, wisten ze namelijk heus. Uit door de rechtbank vrijgemaakte documenten bleek dat Richard Sackler (de president van Purdue Pharma die de heroïne in een potje produceerde) zei dat het een sneeuwstorm aan recepten zou opleveren: *a blizzard of prescriptions that will bury the competition.*[57] (Dat de competitie geen kans heeft, mag duidelijk zijn wanneer je in heroïne dealt.) Dat dit levensgevaarlijk was, wisten ze ook. Ter illustratie: toen er aan het begin van de opiumcrisis 59 mensen in één staat overleden, reageerde Sackler stoïcijns dat dit nog reuze meeviel: *this is not too bad. It could have been far worse.* Hij zou gelijk krijgen: het zou uit de hand lopen tot epische proporties.

Amerikanen consumeren inmiddels naar schatting dertig keer zoveel opioïden dan 'medisch noodzakelijk'.[58] Sinds het uitkomen van Oxycontin zouden daardoor meer dan 200.000 mensen aan een overdosis sterven! (Naast de doden zijn er bovendien miljoenen levens ontwricht.) In 2017 waren heroïne-overdoses met 47.000 doden zelfs de belangrijkste doodsoorzaak van volwassenen in de VS[59]: er stierven dat jaar meer mensen aan een overdosis dan dat er in heel de Vietnamoorlog Amerikaanse soldaten sneuvelden. Volgens het Centre for Disease Control and Prevention (CDC) waren dat er gemiddeld maar liefst 130 per dag![60] In 2020 steeg dat aantal zelfs tot 70.000 doden.[61] (Not so fun fact: de Amerikaanse versie van Sesamstraat heeft inmiddels een pop in de show opgenomen die verslaafd is aan opiaten om te relateren aan de miljoenen kinderen voor wie dat een dagelijkse realiteit is.[62]) Hoe kon het zo ver komen? Voormalig DEA agent (Drug Enforcement Administration) en klokkenluider Joe Rannazzisi zegt dat men de crisis bewust heeft laten ontvouwen: *this is an industry that allowed millions and millions of drugs to go into bad pharmacies and doctors' offices, that distributed them out to people who had no legitimate need for those drugs.*[63] Het Congres, lobbyisten en farmaceuten pompten bewust honderden miljoenen pillen naar apothekers en doktoren die ze uitdeelden aan mensen die ze niet nodig hadden. In het stadje Kermit werden in een jaar tijd bijvoorbeeld drie miljoen doses naar een apotheek doorgestuurd terwijl er in het stadje maar vierhonderd mensen woonden.

Mensen raakten 'per ongeluk' verslaafd omdat ze gewoon netjes de pilletjes slikten die de dokters ze voorschreven. Wanneer de kosten niet meer vergoed werden, de verzekering te duur was of het recept niet meer werd voorgeschreven, konden ze de peperdure pijnstillers niet meer betalen. Ze kregen dan te maken met de heftige ontwenningsverschijnselen die horen bij het afkicken van heroïne: dat schijnt een van de moeilijkste en pijnlijkst mogelijke opgaven te zijn. (Iedereen die de film 'Trainspotting' heeft gezien, kan zich daar een voorstelling bij maken. De wereldberoemde scene die de strijd op leven of dood volgens voormalige gebruikers relatief goed in beeld schijnt te brengen, kun je hier terugzien.[64] Een aanrader om de diepte en ernst

van de crisis enigszins op waarde te kunnen schatten.) En dus doen mensen er alles aan om hun drugs of een vervanger daarvoor te blijven krijgen: heroïne scoren op straat dus. (Hoe ze aan die drugs komen en waar die drugs vandaan komt, komen we straks op terug.) Een ander, goedkoper alternatief voor heroïne is de synthetische variant genaamd: fentanyl. Het probleem daarvan is dat het tot wel vijftig keer sterker is dan heroïne. (Een fentanyl lading die in de kofferbak van een auto past, heeft daarmee de potentie om meer mensen te doden dan een kleine atoombom.[65]) Levensgevaarlijk dus. Sterven aan een overdosis heroïne is namelijk al doodeenvoudig: als je er teveel van neemt, wordt de ademhaling zo traag dat gebruikers niet door hebben dat ze langzaam wegzakken in hun slaap en simpelweg stoppen met ademen en stikken. Omdat fentanyl nog vele malen sterker en daarom moeilijker te doseren is, kan een minimaal foutje daarin al tot een overdosis leiden: in 2022 zouden meer dan 73.000 Amerikanen daaraan overlijden.[66] (Triest detail: het was het jaar daarvoor zelfs de meest voorkomende doodsoorzaak voor mensen tussen de achttien en 45 jaar.[67])

Er zijn gelukkig wel medicijnen die een overdosis kunnen terugdraaien. Een van de farmaceutische bedrijven die dat produceren heet Kaleo Inc. Zij buitten hun machtspositie in de crisisjaren uiteraard uit door de prijs van hun tegengif met zeshonderd procent van 575 naar 4100 dollar per stuk te verhogen.[68] Dat noem je nog eens gezonde marktwerking! Een kwestie van vraag en aanbod. Terwijl er gemiddeld 130 Amerikanen per dag aan drugs-overdoses stierven, telde big farma bovendien 880 miljoen dollar (meer dan tweehonderd keer de gebruikelijke norm) aan smeergeld/lobby neer om strengere regels omtrent opioïden te voorkomen. Je moet de kip met de gouden eieren natuurlijk wel beschermen.[69]

In 2007 moest Purdue uiteindelijk 639 miljoen dollar aan boetes betalen omdat ze hun klanten bewust hadden voorgelogen en misleid. Het was een schijntje gezien de miljarden-winsten die ze al die jaren hadden opgestreken en de enorme schade die ze hadden berokkend: *just the cost of doing business.* Fun fact: De Sacklers wilden zelf geen verantwoordelijkheid accepteren, maar schoven de schuld in de schoenen van de FDA, de doktoren en tot overmaat van ramp: de patiënten. In openbaar gemaakte interne emails schreef Richard Sackler: *we have to hammer on the abusers in every way possible. They are the culprits and the problem. They are reckless criminals.*[70] Juist ja. (Opvallend detail: boven op die boete heeft het bedrijf duizenden andere claims aan zijn broek die ze verantwoordelijk houden voor de enorme drug-epidemie. Pakken ze nu dan hun verantwoordelijkheid? Wat denk je zelf. In september 2019 diende de steenrijke Sackler familie die het bedrijf leidt, twee uur nadat ze duizenden benadeelden hadden beloofd een schikking te zullen betalen een zogenaamd 'chapter eleven' verzoek in waarmee ze zichzelf failliet verklaarden om een miljardenschikking met de rechter te voorkomen. De strafzaak werd daardoor gestopt waarna ze nu zelf konden onderhandelen over de te betalen prijs.[71])

Cheeseburger bill

Een groot deel van de Amerikanen zouden wellicht hun pillen in het potje kunnen laten zitten als ze gezonder zouden leven en vooral gezonder zouden eten. Waarom doen ze dat dan niet? Het wordt ze redelijk onmogelijk gemaakt door bedrijven die grof geld verdienden aan de manier waarop het nu gaat. Dat wordt op verscheidene manieren in stand gehouden.

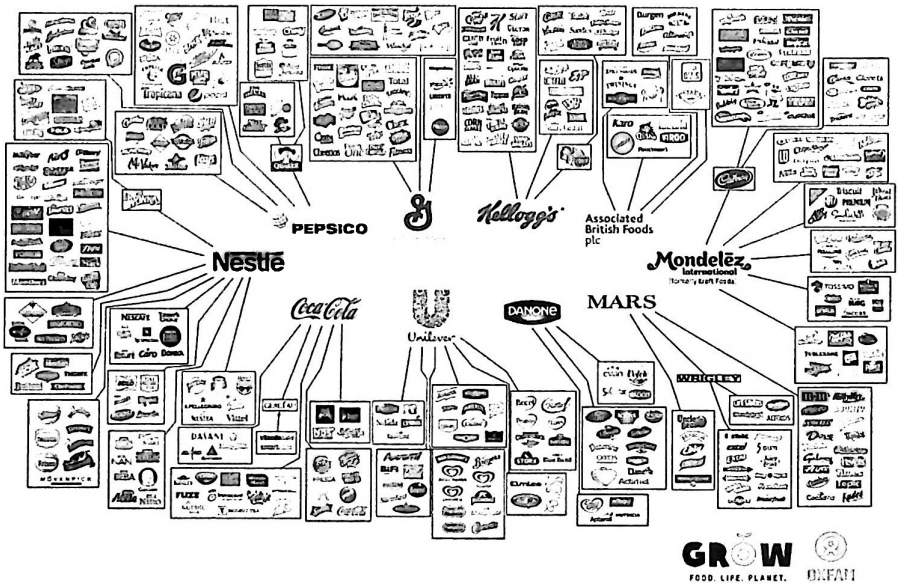
De overheid brengt eens in de vijf jaar zogenaamde 'dietary guidelines' uit waarin ze Amerikanen adviseren hoe ze het beste een beetje gezond kunnen eten. Het advies is daarnaast bedoeld voor beleidsmakers en 'health professionals' en bepaalt bijvoorbeeld wat er op scholen in kantines wordt geserveerd.[72] Nogal belangrijk dus: er staan miljarden op het spel.[73] Het ministerie van Landbouw is verantwoordelijk voor het samenstellen van de lijst. Die hebben echter nauwe banden met en staan onder de invloed van de voedselindustrie. Ook hier geldt: wie betaalt, bepaalt. Voedselproducenten lobbyen dan ook hun eigen voedseladviezen bij elkaar.[74] Ministeries krijgen geld via allerlei lobbygroepen die precies het tegenoverstelde promoten van wat je zou verwachten op basis van hun titel. Het vertrouwd klinkende 'American council on science and health' wordt bijvoorbeeld betaald door onder andere olie-boorbedrijven, frisdrankfabrikanten, e-sigaretten makers en chemische (schoonmaak) fabrikanten. Ook The American Sugar Alliance, the American Meat Institute of de National Dairy Council representeren de belangen van voedselproducenten en van fastfoodketens. Zelfs adviesgroepen zoals het American Heart Institute en de American Diabetes Association ontkomen er niet aan. Ook zij nemen geld aan van de bedrijven wiens producten de ziekte die ze zouden moeten voorkomen, veroorzaken of verergeren en passen hun advies daarop aan. Geld voor de onderzoeken waar de overheid zich op baseert, wordt daardoor vanuit de bedrijfswereld betaald waardoor de uitkomsten van die onderzoeken van tevoren al zo goed als vast staan: meer van hetzelfde. De American Diabetes Association krijgt bijvoorbeeld geld van Danone, een van de grootste zuivelproducenten. Hoewel inmiddels algemeen is vastgesteld dat zuivel voor mensen geen onderdeel hoeft uit te maken van een gebalanceerd en gezond dieet, raadt de overheid de consumptie daarvan wel aan.[75] Hetzelfde geldt voor de vleesindustrie: terwijl onderzoekers van de overheid in 2015 zelf stelden dat Amerikanen minder vlees moesten eten omdat de enorme consumptie daarvan een van de grootste oorzaken van hart- en vaatziekten was, kwam dat door de vlees-lobby niet in het nieuwe advies.

Het zijn niet alleen de richtlijnen die beïnvloed worden, ook de producten zelf. Omdat je lichaam suiker het gemakkelijkst kan omzetten in energie, is er biologisch geregeld dat het brein een stofje afgeeft wat het verzadigingsgevoel negeert zodat je niet stopt met eten van koekjes en drop (bodemdrift) maar wel na drie wortels genoeg hebt gehad. (Daarom worden we met zijn allen ook zo gemakkelijk zo gezellig dik.) We worden beloond met een goed gevoel als we het eten: het brein licht in een scanner bij het eten van suiker op eenzelfde manier op als een cocaïnegebruiker die een lijntje pakt. (Sommige dingen zijn zo heerlijk simpel.) Maar dat weten producenten ook. Die willen dat je de volgende week weer datzelfde pak koekjes meeneemt, dus stoppen ze het vol met smaakversterkers: vooral zout en suiker.

Wanneer na jarenlang koekjes eten de onvrede over het eigen lichaamsbeeld toeneemt tot je op enig moment gaat kijken of je ook minder gesuikerde alternatieven in de schappen kunt vinden, blijkt dat lastiger dan gedacht. Hoewel de wet voorschrijft dat het ingrediënt dat er het meeste in zit vooraan moet staan, hebben de slimme voedselproducenten daar wat op bedacht. Je hebt namelijk duizend en één verschillende benamingen voor suiker waardoor je zelfs wanneer jouw product voor meer dan de helft uit suiker bestaat, je dat prima kunt verbloemen. Als je dat suiker namelijk maar genoeg opdeelt en per stuk op de oneindig verschillende manieren beschrijft, kun je zelf bepalen welk ingrediënt er als eerste op de ingrediëntenlijst in plaats van suiker komt te staan waarna het uiteraard als een 'bewuste' keuze kan worden verkocht. (De belangrijkste opties zijn: kristalsuiker, rietsuiker, invertsuiker, sacharase, stroop,

melksuiker, lactose, vruchtensuiker, fructose, druivensuiker, dextrose, moutsuiker, maltose, honing, agavesiroop, ahornsiroop, isoglucose, glucose- fructosestroop, glucosestroop, melasse, vruchtensap, vruchtensapconcentraat, trehalose, galactos.)

Ook fastfoodketens en producenten van voedingsmiddelen met enorm vet, zout, gesuikerd (en daarmee verslavend) voedsel zoals geprepareerde maaltijden geven allemaal grof geld om dat eten te kunnen blijven slijten. Bedrijven waaronder Subway, McDonalds, Unilever, Domino's, Nestle en Mars lobbyen om hun producten zo lekker maar ongezond mogelijk in de schappen te mogen leggen zonder alle schadelijke toevoegingen op de lijst met ingrediënten te hoeven vermelden. (Fun fact: Unilever heeft het logo 'bewuste keuze' zelf bedacht en ingevoerd zodat ze het overal op konden plakken om er meer van te verkopen: gezonde voedingskeuzes veinzen om er een slaatje uit te slaan dus.) Als je denkt dat het nog wel meevalt omdat lang niet iedere producent zich die lobby kan veroorloven: bedenk dan dat er in Amerika zo'n elf bedrijven zijn die het grote merendeel van alle producten die in een supermarkt gekocht kunnen worden, produceren. (Een goed gevulde supermarkt is dus opnieuw de illusie van keuze.) De bekendste namen zijn: Nestlé, PepsiCo, Coca-Cola, Unilever, Danone en Kellogg's. Hier zie je een infographic die Oxfam Novib daarover in elkaar zette. (Hier kun je die in het groot bekijken.[76])

Deze bedrijven verdienen stuk voor stuk tientallen miljarden per jaar[77] (twee miljard mensen gebruiken wereldwijd bijvoorbeeld dagelijks een Unilever product). Die diepe zakken komen goed van pas bij de lobby om de calorierijke suiker- en vetbommen in voorverpakte maaltijden rooskleurig te mogen verkopen. Onlangs bleek bijvoorbeeld dat zelfs de Amerikaanse aftakking van de Wereldgezondheidsorganisatie honderdduizenden dollars van onder andere Coca-Cola, Nestlé en Unilever aannam om zich vervolgens door deze partijen te laten adviseren over het vraagstuk hoe ze het beste obesitas konden bestrijden.[78] Het is een beetje alsof de 'schone longen federatie' geld van de tabaksindustrie aanneemt. (Voorzichtige conclusie: je zou dus eigenlijk vooral voedsel moeten eten waar geen reclame voor wordt gemaakt.)

Bij de afweging tussen de gezondheid van burgers en de belangen van de bedrijven ligt de nadruk vaak bij de laatste. De adviezen vanuit de overheid zijn niet neutraal, maar promoten bepaalde artikelen terwijl ze het risico van andere producten bagatelliseren. Het meest sprekende voorbeeld daarvan is het feit dat pizza in Amerikaanse schoolkantines officieel meetelt als groente omdat er ook tomaat op zit.[79] (Hetzelfde geldt voor patat omdat het van aardappel gemaakt is.) Dat zijn argumenten waar de gemiddelde puber bij zijn moeder niet mee hoeft aan te komen, maar de overheid vindt het allemaal prima. Schitterend toch? Je kunt niet jong genoeg beginnen met het invetten van die aderen!

Het resultaat is helder: in het land waar je voor de prijs van een rauwe paprika ook een complete Happy Meal kunt kopen, wordt men steeds dikker, ongezonder en zieker. Maar liefst veertig procent van alle Amerikanen eet dagelijks fastfood.[80] De frisdrank bij die menu's (met treffende namen als *big slurpees*) zijn meer dan een liter(!) en mogen natuurlijk gratis worden bijgevuld. De yanks krijgen gemiddeld genomen bovendien ook niet echt genoeg lichaamsbeweging om die vet- en suikerbommen er af te trainen: met gemiddeld vijf uur per dag tv-kijken zijn ze kampioen bankhangen. Tweederde van hen heeft inmiddels dan ook overgewicht. Maar liefst veertig procent van alle Amerikanen hebben zelfs de welvaartsziekte obesitas: dat is geen gezellige molligheid, maar gezondheids-beperkend, soms zelfs levensbedreigend overgewicht (met een BMI tussen dertig en veertig). Een risicofactor voor een breed scala aan ziektes: van hart- en vaatziektes tot kanker. De ziekenhuizen worden door deze massa welvaarts-zieken overspoeld en slippen sneller dicht dan de kransslagaders van de zwaarlijvige patiënten die ze moeten behandelen. (Fun fact: om aansprakelijkheid te voorkomen heeft de fastfood-industrie de zogenaamde 'Cheeseburger Bill' erdoor gelobbyd die aansprakelijkheid daarvoor dichttimmert. Producenten kunnen daardoor niet meer verantwoordelijk worden gehouden voor het feit dat hun obese klanten overgewicht hebben gekregen of de ziektes die daaruit voortvloeien omdat ze zelf hadden kunnen weten dat het eten ervan ongezond voor ze is.)

Driekwart van de medische kosten in de Verenigde Staten staan inmiddels in direct verband met het eten en de *lifestyle*. Een op de tien dollars die aan ziektekosten worden besteed, gaan alleen al op aan mensen met suikerziekte type 2: een ziekte die met goede voeding en voorlichting eenvoudig te voorkomen is. Jaarlijks worden er in de Verenigde Staten een half miljoen mensen opengezaagd en wordt er een ader uit hun been verwijderd om het op hun hart te naaien om het verstopte deel te omzeilen. Hoewel de patiënt wordt gered, wordt de veroorzaker van die dichtgeslibde aderen: voeding en levensstijl amper aangekaart. Het is te bizar voor woorden dat de overheid toestaat dat tieners levensgevaarlijke operaties ondergaan, maar weigert om gezond voedsel in schoolkantines te serveren of te waarschuwen tegen de gevaren van fastfood. De cynicus in ons stelt echter vast dat dit precies in het straatje van big farma valt. Een klacht die dan ook vaak wordt geopperd aan de medische industrie is dat het geen prioriteit voor ze is om mensen gezond te maken. 'Voorkomen is beter dan genezen', telt niet in de farmaceutische industrie: aan zieke, bijna dode mensen kun je immers veel meer verdienen. (Not so fun fact: ook werelds grootste privé kankercentrum, het Sloan-Kettering Memorial Hospital is opgericht door de Rockefeller familie. Zouden ze de gezondheid van het gepeupel steevast boven hun eigen winst plaatsen denk je? Zou er ooit een oplossing voor kanker komen?) Andersom werkt dat mechanisme natuurlijk ook. Medicijnen waar niet aan verdiend kan worden, komen er niet. Zo is er rond de eeuwwisseling een veelgebruikt medicijn

tegen bloedkanker dat zelfs beter dan de huidige medicatie werkte van de markt gehaald omdat de farmaceutische industrie er niet genoeg geld mee kon verdienen omdat het moeilijk te patenteren was. (Dat het werkt weten we doordat het in China nu nog altijd wordt gebruikt. De Nederlandse hoogleraar Chemische Immunologie Sjaak Neefjes kwam daar per toeval achter, en moest hemel en aarde bewegen en eigen geld investeren om het medicijn alsnog geproduceerd te krijgen.[81])

Vanuit de medische sector hoeft er dan ook weinig verandering verwacht te worden. Artsen leren alles over medicijnen die problemen kunnen onderdrukken of omzeilen maar krijgen weinig tot geen les over het belang van voeding: de gemiddelde huisvrouw weet meer over voedingswaarde dan de gemiddelde dokter. Een bizarre situatie als je je bedenkt dat je letterlijk 'bent wat je eet'. (Ook op universiteiten in Nederland is er bij artsen in opleiding amper aandacht voor het belang van gezonde voeding. Dat betekent ook dat er weinig tot geen nieuwe inzichten op dat vlak komen, terwijl dat wel nodig is. In de televisieserie 'Dokters van Morgen', valt bijvoorbeeld te zien hoe ook de richtlijnen van ons voedingscentrum ernstig verouderd zijn. In de documentaire wordt getoond dat door een aanpassing van het voedingspatroon -vaak lijnrecht tegen de adviezen in-, mensen onder andere kunnen stoppen met het spuiten van insuline voor diabetes type 2.)

Er wordt indirect veel geld verdiend aan de gevolgen van een ongezonde levensstijl en slecht eten. Maar zelfs als je wel goed voor jezelf probeert te zorgen, is er in de States geen ontkomen aan. Wanneer je in een supermarkt verse groente uit de schappen pakt, is de kans namelijk levensgroot dat je de olie-industrie opnieuw sponsort. Waarom hebben olieboeren dan ineens groene vingers hoor ik je vragen? Ook de landbouw is door hen gekaapt: in de VS is de agrarische sector namelijk voor een groot deel van 'gewone' naar veredelde landbouwproductie gegaan. Er wordt steeds meer met genetisch gemanipuleerde planten (GMO's) gewerkt: negentig procent van alle soja, mais en suikerbieten zijn bijvoorbeeld genetische gemanipuleerd.

GMO's zijn planten waarvan het DNA op een kunstmatige wijze is aangepast waardoor het bijzondere eigenschappen krijgt.[82] In dit geval betekent het dat de zaden bestendig worden gemaakt tegen een bepaald type landbouwgif. De zaadveredelaars claimen vervolgens de intellectuele eigendomsrechten op deze plant zodat ieder zaadje gepatenteerd kan worden en zij de enige zijn die de specifieke variatie mogen verkopen. Je hoort patent en je denkt aan de Rockefellers? Scherp opgemerkt (wie anders zou de natuur proberen te patenteren). Dit type landbouw was bedacht door Rockefeller's 'natural science' afdeling die de koppen bij elkaar staken met grote agrarische bedrijven. Het doel was om een type landbouw te ontwikkelen dat veel pesticiden nodig had: dat wordt namelijk ook van olie gemaakt. Genetisch gemanipuleerde zaden hebben dan ook enorme hoeveelheden pesticiden nodig om 'beschermd' te kunnen bloeien. Dat is zelfs het hele principe. De akkers met GMO's worden doordrenkt in een onkruidverdelger dat letterlijk alles dood maakt, maar waar het gemodificeerde zaadje juist wel tegen kan. Die groeit ongehinderd door irritante beestjes of insecten als kool en produceert een maximale afzet. Deze manier van landbouw maakt boeren bovendien klant voor het leven bij de zaadmanipulators. Normaal gesproken produceert de natuur bij iedere plant zijn eigen nieuwe voorraad zaden. (Dat is het coole van de natuur: het zorgt voor zijn eigen voortbestaan.) De blauwdruk voor zichzelf zit net als alles in de natuur in zijn eigen DNA versleuteld waarmee het zijn eigen voortbestaan verzekert. Omdat GMO-zaden in tegenstelling tot de natuurlijke

variant 'one hit wonders zijn' en de tweede generatie dezelfde kwaliteit van de eerste zaadjes niet kan beloven, zijn de bestellingen van zowel de zaden als het gif ieder jaar opnieuw gegarandeerd. De industrie heeft daarmee een manier ontwikkeld om zelfs moeder aarde te kapitaliseren op de meest slinkse manier die je kunt bedenken: door een organisch zaadje, dat in staat is zichzelf eeuwig voort te planten, te transformeren naar een eendagsvlieg die goed kan worden verkocht. (Waarmee we nog afhankelijker worden van bedrijven voor onze voedselvoorziening.)

Kleine side-note: het is niet alleen de ontwikkelde westerse landbouw die steeds meer door GMO's wordt gedomineerd. William Engdahl zet in zijn boek 'Seeds of destruction: the geopolitics of GM-food' uiteen dat het geen toeval is dat een steeds groter deel van de boeren in de tweede en derde wereld inmiddels in de tang zitten. Onder het mom van het bestrijden van hongersnood hebben de Rockefellers in de zogenaamde 'green revolution' zakken vol met 'gratis' GMO-zaad in derdewereldlanden uitgedeeld. De vooruitgang in de landbouw in het westen zou er in dit 'For Bread and Peace' programma voor zorgen dat honger ook in andere delen van de wereld definitief zou worden beslecht. Je snapt inmiddels dat dit gebeurde omdat ze wisten dat er vanaf dat moment en in de jaren daarna gegarandeerd enorme ladingen zaden en pesticiden zouden worden nabesteld. Daar hadden die landen normaal gesproken geen geld voor, maar omdat het ging om het 'bestrijden van honger' konden ze daar via het IMF en de Wereldbank leningen voor krijgen. Het was een meesterzet: de Rockefellers hadden een monopolie aan gegarandeerde afzet in landen en continenten waar ze hun spullen normaalgesproken niet kwijt konden. (Not so fun fact: deze vorm van landbouw put het akkerland uit. Het vele gebruik van pesticiden en kunstmest dat noodzakelijk is, leidt tot verschraling en uitputting van de landbouwgrond. Doordat vele boeren de terugkerende kosten daarvan uiteindelijk ook nog eens niet konden betalen, leidde het tot een enorme ontwrichting van de boerensamenleving in met name India, Latijns-Amerika en andere (ontwikkelings-) landen.[83])

Je begrijp dat zo'n succesnummer een opvolger verdiende. De Rockefellers richtten in 2006 daarom samen met andere investeerders de Alliance for a Green Revolution in Africa op (AGRA) dat als doel had om de opbrengsten in de landbouw in Afrika te 'optimaliseren' (lees: ze aan de GMO's en pesticiden te helpen). Monsanto, maar ook hun concurrenten zoals DuPont, Dow en andere mega-GMO-bedrijven, gebruiken AGRA als een achterdeur om in samenwerking met USAID hun gepatenteerde zaden Afrika in te krijgen.

If I can kill this I should get a medal

Zijn al die pesticiden niet schadelijk dan? Hoewel er door de jaren heen veel vragen en twijfels over de veiligheid van het gif zijn geweest, heeft Monsanto (die het meest gebruikte landbouwgif ter wereld Roundup produceert) altijd geclaimd dat het honderd procent veilig was om te gebruiken. Ze baseerden die zekerheid onder andere op de goedkeuring van de Environmental Protection Agency (EPA). Die baseerden zich voor hun oordeel (je voelt het vast aankomen) op hun beurt op onderzoek dat door Monsanto zelf was aangeleverd. Ze hanteerden daarbij dezelfde tactieken die we inmiddels van de andere industriële giganten kennen om de resultaten naar hun eigen voordeel bij te sturen: kritische studies werden begraven of geannuleerd, kritische onderzoekers werden actief tegengewerkt. Waarom zou je

dat doen? Een interne email van een bestuurder geeft een verhelderend antwoord: *data generated by academics has always been a major concern for us in the defence of our products.*[84] Als de uitkomsten van wetenschappelijke onderzoeken naar de veiligheid van de producten je allergrootste zorg is, zegt dat eigenlijk al niet genoeg?

Dat de beste man gelijk had, bleek onder andere uit het onderzoek van het Nederlandse TNO dat had aangetoond dat glyfosaat (het hoofdbestanddeel van de pesticiden) veel sneller door menselijke cellen kon worden opgenomen dan voorheen werd gedacht. Ze werden vervolgens door Monsanto verhinderd om de test een tweede keer uit te voeren om de resultaten te controleren. Ook de Britse James Parry die als consultant voor Monsanto werkte, toonde in zijn onderzoek aan dat glyfosaat in staat was om DNA in een cel te beschadigen met mutaties in die cel tot gevolg: risico op kanker dus.[85] Hij raadde de zaadboeren aan om een aantal andere onderzoeken uit te voeren om zijn resultaten te dubbelchecken. Dat leek ze geen goed idee. Parry was maar een vervelend mannetje die niet met zijn neus de goede kant op stond en het niet had begrepen: *we simply aren't going to do the studies Parry suggests* lezen de e-mails.[86]

Sinds het bedrijf voor de rechter is gedaagd door mensen die claimen dat ze kanker hebben gekregen door het spuiten van het gif, komt uit openbaar gemaakte interne documenten steeds meer stuitende informatie naar buiten. Zo werd duidelijk dat het hoofd toxicologie bij Monsanto, Donna Farmer haar collega's in een email waarschuwde dat ze in hun getuigenverklaring vooral niet moesten zeggen dat Roundup niet kankerverwekkend was: *you cannot say that Roundup is not a carcinogen.*[87] Wat raar. Waarom niet? Omdat Monsanto het goedje daar nooit op had getest: *we have not done the necessary testing on the formulation to make that statement.* Holy shit, het staat er echt! En dat was niet het enige probleem. Monsanto had ook niet getest of glyfosaat op de middel of lange termijn wel veilig was, en hadden bijvoorbeeld niet gecontroleerd of het tot vergroeiingen van baby's bij zwangere vrouwen kon leiden. Meen je dat nou? Ze doordrenken al decennialang wereldwijd akkers met hun gif, (tussen 2005 en 2014 alleen al meer dan zes miljard kilo[88]) maar testen niet of het überhaupt veilig voor gebruik of consumptie is!?

Zowel Greenpeace als het Centre for Disease Control and Prevention stellen naast vele andere wetenschappers en organisaties dan ook dat er zowel directe als chronische klachten kunnen ontstaan door contact met sommige pesticiden: variërend van irritatie van de huid of ogen, problemen met de hormoonhuishouding, auto-immuunziekten, neurologische aandoeningen (dat zijn problemen met de hersenen) zoals dementie, tumoren, epilepsie, parkinson, alzheimer, en natuurlijk: kanker.[89] [90] Een ramp voor de boeren.[91] (Een Zembla-documentaire met de veelzeggende titel 'Parkinson op het platteland', vind je hier.[92]) In 2012 publiceerde de Archives of Toxicology een schokkend onderzoek dat inderdaad stelde dat Roundup schade aan menselijk DNA kon aanrichten, zelfs wanneer het tot 1/450e van de werkelijke samenstelling was verdund.[93] Waarom was dat eerder over het hoofd gezien? De EPA hoefde volgens hun eigen regelgeving namelijk alleen maar het 'actieve' ingrediënt glyfosaat te testen zonder alle extra ingrediënten en toevoegingen aan het gif. Kortom: ze hadden half werk verricht. De conclusie van het rapport was dan ook dat dit een fundamenteel probleem was voor de inschatting van gezondheidsrisico's voor pesticiden in zijn algemeen omdat: *these assessments do not take into account the reality of ... multiple chemical exposures occurring simultaneously.* Het testen van één bestanddeel zonder alle chemische toevoegingen was volgens het onderzoek zinloos, omdat het juist de giftige cocktail van alle bestanddelen

samen was die ervoor zorgde dat het schadelijk was voor menselijk DNA. In openbaar gemaakte documenten staat dat ze dit in 2002 trouwens zelf ook al wisten: *glyphosate is OK but the formulated product (and thus the surfactant) does the damage.* Toen het ministerie van Gezondheid de verbanden tussen Roundup en kanker in 2015 dreigde te onderzoeken, liet 'EPA-official' en voorzitter van de EPA's Cancer Assessment Review Committee zich van zijn beste kant zien door aan te geven dat hij er alles aan ging doen om dat onderzoek te smoren[94]: *if I can kill this I should get a medal.*[95]

Hoewel Monsanto bij de introductie van het goedje claimde dat het gif zo veilig als vloeibare suiker ('corn syrup') was en dat het binnen 72 uur na het spuiten alweer was afgebroken in onschuldige stoffen, weten we inmiddels dat daar niets van waar is: het gif wordt niet alleen teruggevonden in de grond, rivieren en stromen[96], maar ook in ons eigen eten en drinken. (Bijna alles komt in de basis immers van het platteland.) Het resultaat is dat na 25 jaar petrochemische akkerbouw in de meeste groenten en fruit en in ongeveer zeventig procent van alle Amerikaanse producten restanten van het gif worden teruggevonden.[97] Zo trof de US Public Interest Research Group in februari 2019 in negentien van de twintig onderzochte bieren en wijnen glyfosaat aan omdat het graan en de druiven waren behandeld met het gif.[98]

Ondanks het feit dat de FDA op basis van hun eigen onderzoek al lang weet dat het goedje helemaal niet na drie dagen verdwijnt, openbaren ze die feiten niet. Een chemicus voor de FDA schreef in een mail aan zijn collega's dat hij tarwe crackers, muesli en mais van thuis mee had genomen: *and there's a fair amount in all of them.*[99] Dat werd pas openbaar na een Freedom Of Information Act van de Guardian in samenwerking met 'U.S. Right to know'. Hoewel vol wordt gehouden dat kleine doses van glyfosaat onschuldig zouden zijn, lieten wetenschappelijke onderzoekers in 2017 zien dat zelfs hele kleine doses Roundup schadelijk kunnen zijn als je er maar lang genoeg aan wordt blootgesteld: *chronic exposure to an ultra-low dose of Roundup* leidde tot leverschade bij ratten.[100]

Is het eten daarvan wel veilig dan? De American Academy of Environmental Medicine (AAEM), een internationale vereniging van artsen en aanverwante professionals denkt van niet. Zij stellen dat GMO's laagwaardige, ziekmakende voeding oplevert. Ze schreven dat verscheidene studies met dierenproeven er op wezen dat er serieuze risico's aan verbonden zijn zoals: onvruchtbaarheid, versneld verouderen, problemen met de insulineregulatie, het functioneren van menselijke cellen en veranderingen in de lever, nieren, milt en darmen.[101] (Ze vroegen artsen om die reden om hun patiënten aan te raden om GMO's voortaan links te laten liggen.)

Ook het internationale agentschap voor onderzoek naar kanker en de Wereldgezondheidsorganisatie hebben glyfosaat inmiddels op de lijst met 'probably carcinogenic': waarschijnlijk kankerverwekkend gezet.[102] Bayer (dat Monsanto in 2018 overnam) betaalde op basis van een schikking in 2020 dan ook een schadevergoeding van bijna tien miljard euro uit aan ongeveer 100.000 mensen die claimden kanker te hebben gekregen van het goedje.[103] Hoewel Bayer zei dat we dat vooral niet als een *erkenning van aansprakelijkheid of wangedrag* moesten zien, en dit slechts *het meeste efficiënte en financieel verstandigste* besluit was, stemt dat niet heel hoopvol. Zou jij betalen als je met absolute zekerheid onschuldig was?

Als we heel eerlijk zijn, voelt het ook niet logisch wanneer boeren volledig ingepakt en met een gasmasker op hun akkers moeten besproeien waarna wij de door hun verbouwde groenten

doodleuk opeten. En als je dan denkt: dat kan toch niet waar zijn, ze gaan ons toch geen dingen voorschotelen die ongezond zijn voor hun eigen gewin? Realiseer je dan hoe algemeen geaccepteerd roken was, terwijl rapporten zo oud als je oma al onomstotelijk vaststelden dat het een ernstig verslavende en kankerverwekkende chemische cocktail vol geur- kleur- en smaakstoffen was. (Fun fact: de sigaret was bovendien specifiek ontwikkeld zodat het mensen zo snel mogelijk verslaafd zou maken. Wist je bijvoorbeeld dat er ammoniak wordt toegevoegd zodat je effectiever nicotine in je lichaam kunt opnemen? Of dat er zelfs een stofje aan de tabak wordt toegevoegd die de hoestreflex tegengaat zodat jij lekker diep kan inhaleren? Fijn dat ze zo met ons meedenken hè?)

Kinderen zijn (zoals altijd) extra gevoelig en kwetsbaar.[104] Een onderzoek van het prestigieuze Harvard concludeerde bijvoorbeeld op basis van een studie van 325 vrouwen die vruchtbaarheidsbehandelingen ondergingen dat de kans op het zwanger worden van en levend geboorte geven aan een kind, kleiner was voor vrouwen die meer groente en fruit aten die berucht zijn vanwege hun hoge concentraties pesticiden zoals aardbeien, spinazie en kool.[105] Met die kennis op zak is het extra verontrustend dat het onderzoek van de Environmental Working Group (EWG) concludeerde dat in 43 van de 45 geteste populaire 'cereals' (ontbijtgranen op basis van haver) die voor kinderen bestemd zijn, glyfosaat was teruggevonden.[106] Het artikel 'Breakfast with a dose of Roundup?' concludeert bovendien dat die niveaus in 75 procent van de gevallen hoger waren dan de onderzoekers veilig achtten. Hoe kan het zo wijdverbreid zijn? Het gif wordt al lang niet meer alleen op GMO-graan gespoten dat gemaakt is om er 'tegen te kunnen'. Steeds meer boeren die nog altijd geloven dat het veilig is, besproeien ook het 'gewone' graan vlak voordat ze het oogsten: het gewas gaat er namelijk meteen dood van, en staat dan alvast een paar dagen lekker in de zon te drogen.[107] Dat is wel zo praktisch natuurlijk.

In het bloed en urine van negentig procent van de Amerikanen kunnen inmiddels dan ook restanten van maar liefst 29 verschillende pesticiden worden waargenomen.[108] [109] Het logische gevolg: mensen worden ziek van op olie gebaseerde landbouw. Wanneer dat gebeurt, worden ze in de ziekenhuizen behandeld op basis van de op olie gebaseerde medicijnen: zie je hoe dat werkt? Het schokkende resultaat is dat de VS in 2019 het enige westerse land ter wereld was dat zijn gemiddelde levensverwachting op dat moment al drie jaar op rij zag dalen![110] Het plaatje van de omgekeerde evolutie wordt realiteit: kinderen worden gemiddeld minder oud dan hun ouders. En er komen steeds minder gemakkelijk nieuwe kinderen bij. Is het toevallig dat de kwaliteit van sperma in westerse landen sinds de introductie van glyfosaat dramatisch is afgenomen? Onderzoek naar het zaad van 43.000 mannen in 185 verschillende studies concludeerde dat de 'sperm count' de afgelopen veertig jaar tussen 1973 en 2011 gemiddeld met vijftig(!) procent is gedaald.[111]

De destructieve gevolgen gelden niet alleen maar voor mensen. Ook dieren en planten hebben er onder te lijden. Het gif vloeit al jaren met duizenden tonnen tegelijk over onze akkers en ondertussen zijn in de afgelopen twintig jaar veertig procent van alle insecten verdwenen. Toeval? Het Amerikaanse akkerland is in 25 jaar maar liefst 48 keer zo giftig geworden voor insecten.[112] Hoewel de precieze werking daarvan niet helemaal duidelijk is, heeft het gebruik van gif een negatieve invloed op de dieren. Het tijdschrift 'Proceedings of the National Academy of Sciences of the United States of America' (PNAS) noemt glyfosaat bijvoorbeeld als een mogelijke oorzaak van de massale honingbijen-sterfte.[113] PNAS is niet de minste: het

is het officiële orgaan van de National Academy of Science in de VS en is volgens Wikipedia 'een van de meest geciteerde wetenschappelijke publicaties ter wereld'. Hoewel glyfosaat officieel onschadelijk voor insecten zou moeten zijn omdat het alleen een enzym aantast dat in planten en bacteriën huist, hebben bijen microbiotica in hun darmen die ze nodig hebben voor een heel scala aan functies waaronder: het verteren van voedsel, het reguleren van het immuunsysteem en bescherming tegen ziekteverwekkers van buitenaf zoals schimmels, bacteriën en virussen. Je voelt hem aankomen: het enzym dat zij in hun darmen hebben is dezelfde die specifiek door glyfosaat wordt aangevallen. Ook het grootste genootschap ter wereld: 'American Association for the Advancement of Science' (AAAS) bevestigde op basis van twee studies in meerdere landen op twee continenten, dat ook andere pesticiden zoals neonicotinoid de gezondheid van de bijen schaadt[114] en de mogelijkheden om voort te planten beperkt.

Het afsterven van niet alleen de bijenpopulatie, maar ook andere insecten heeft een grote invloed op ons ecosysteem. Planten en gewassen zijn enorm afhankelijk van insecten. Bijen vliegen bijvoorbeeld van bloem naar bloem om nectar te verzamelen waar ze in hun korf honing van maken. Terwijl ze dat doen, nemen ze 'per ongeluk' stuifmeel mee van plant naar plant waarmee die zich daardoor letterlijk kunnen voortplanten. Volgens het Amerikaanse ministerie van Landbouw zijn alle verschillende soorten bijen bij elkaar, verantwoordelijk voor het bestuiven van 75 procent van alle fruit, noten en groenten die in de VS groeien.[115] Een op de vier happen voedsel die mensen eten zouden zonder de bij zelfs niet mogelijk zijn. De Amerikaanse 'rusty-patched bumble bee' die een sleutelrol heeft in het bestuiven van bosbessen en veenbessen en zelfs de enige bestuiver van tomatenplanten is in Amerika, is in 2017 bijvoorbeeld op de lijst met bedreigde diersoorten gezet.[116] De consequenties daarvan kunnen groot zijn: wanneer er geen insecten meer zijn om planten te bestuiven, zijn er uiteindelijk niet genoeg groenten en fruit voor ons om te consumeren. ('Bij'gedachte: wanneer je in de tuin weer eens in een halve paniekbui een bij wil verjagen, geef die in plaats daarvan eens een kleine schouderklop.)

Het zijn niet alleen bijen. Het eerste wetenschappelijke onderzoek naar het dalende aantal insecten in de wereld concludeerde dat meer dan veertig procent van de insecten wereldwijd sterk in aantallen afnamen en dat van een derde ervan inmiddels het voortbestaan wordt bedreigd. Wie herinnert zich de voorkant van zijn auto die voorheen op warme zomerdagen onder platgereden en aangekoekte insecten zat? Wie van ons heeft dat nu nog steeds? Het dalend aantal insecten kan op zijn beurt helpen verklaren waarom er steeds minder vogels worden gesignaleerd: die hebben simpelweg minder voedsel beschikbaar om op te overleven. (In Amerika is sinds de jaren zeventig het aantal vogels met drie miljard afgenomen, van tien naar zeven miljard.[117]) De biodiversiteit en de kwaliteit van onze leefomgeving gaan aan deze petrochemische kettingreactie van ellende onderdoor: simpel gezegd helpen we het hele ecosysteem langzaam maar zeker naar de vaantjes.

Look at a white woman twice

De olie-industrie heeft een slopend effect op allerlei aspecten van de samenleving gehad. Toch is de puzzel nog steeds niet compleet. Zij het dit keer via een indirecte route: een van de zwaarste wissels op de Amerikaanse samenleving is de zogenaamde 'war on drugs'. Wat heeft

de war on drugs met de olie-industrie te maken? Die oorlog wordt niet tegen de drugs uit de potjes van big farma gevoerd, maar tegen huis-, tuin-, en keuken-drugs die voor ontspanning, genot of pijnbestrijding wordt gebruikt. Een van de belangrijkste drugs uit die 'war' is namelijk dat ene plantje dat gewoon bij je in de tuin kan groeien: wiet.

Hoewel we dat inmiddels vergeten zijn, heeft wiet uiteenlopende medicinale kwaliteiten. Het werd met dat doel dan ook al eeuwenlang door onze voorouders gebruikt. Vele grote beschavingen van het Chinese keizerrijk tot de Egyptische farao's hebben in de afgelopen 5000 jaar wiet toegepast voor fysieke en mentale gezondheidsproblemen. Egyptenaren gebruikten het 2000 jaar voor Christus bijvoorbeeld al als een middel tegen pijnlijke ogen en staar, maar ook als antidepressiva. (Fun fact: De privéarts van de Britse koningin Victoria schreef het voor om de pijn van menstruele krampen te verzachten[118], maar noemde het ook het meeste effectieve medicijn tegen alzheimer omdat het de opbouw van plaque in de hersenen zou afbreken.) In het relatief recente verleden was wiet dan ook een standaard onderdeel van de medicijnkast van iedere apotheker: zelfs in de VS.

Dat een plant 'gek genoeg' kan werken, zie je hier in dit twee minuten durende filmpje van een parkinsonpatiënt die ik je absoluut aanraad om even te bekijken voordat je verder leest.[119] Wiet kan bijvoorbeeld eenzelfde soort effect hebben op vele van de miljoenen mensen die nu nog dagelijks Ritalin slikken om met hun ADHD te dealen. Deze chemische variant maakt sommigen van hyperactieve stuiterballen naar 'lazer'-gefocuste, dwangmatig levende mensen: van het ene naar het andere uiterste dus. Een paar druppels CBD- of wiet-olie kalmeert voor velen de gedachten en laat ze net als 'normale' mensen rustig naar de wereld kijken: niet afgeleid door de chaos aan gedachten die rondkolken in hun hoofd. Rust in je kop dus in plaats van een door chemicaliën gestuurd, functioneel autisme.

Patiënten met uiteenlopende ziekten zeggen baat bij de plant te hebben om hun ziekte of de symptomen daarvan te onderdrukken. Zo vermindert het epileptische aanvallen bij sommige kinderen[120], helpt het mensen met reuma, hebben mensen met Gilles de la Tourette minder tics of scheld-uitspattingen en ga zo maar door. Een proef uit 2021 van het Universitair Medisch Centrum Groningen met twee uitbehandelde patiënten met een vergevorderd stadium van leverkanker resulteerde zelfs in twee volledig genezen (en dus) ex-patiënten. De mensen die met traditionele medicijnen ten dode waren opgeschreven, waren hun tumoren kwijtgeraakt door het gebruik van cannabisolie.[121] Ook is het een meer natuurlijke manier om met pijn, depressies of slaapstoornissen om te gaan.[122] In de met een 8,3 beloonde documentaire 'The union' is te zien hoe iemand met MS alleen maar zit te schokken en te stuiptrekken in zijn stoel tot hij een paar pufjes wiet neemt en dan kan uitleggen dat zijn leven met dit hulpmiddel het leven weer waard is. (De documentaire over de zin en onzin van wiet die het kijken in zijn geheel absoluut de moeite waard is, vind je hier.[123] De eerste vier minuten daarvan is een must-see voordat je verder leest.)

Er is geen enkel ander natuurlijk product op de wereld dat zoveel verschillende medische voordelen biedt als de cannabisplant. Om die reden zegt Dokter Tod Mikuriyae (die beroemd werd als voorvechter om de medische kwaliteiten van wiet verder te onderzoeken) in bovengenoemde documentaire dat wiet een positief effect op wel tweehonderd verschillende ziektes heeft: *after dealing with about 10.000 patents in the last fifteen years, I'd say about two hundred different medical conditions respond favourably to cannabis.* Zelfs Francis Young die jarenlang als rechter voor de DEA heeft gewerkt moest bevestigen dat wiet een van de meest

therapeutische en veilige stoffen op onze aarde is: *marihuana in its natural form, is one of the safest therapeutically active substances known to man.* (Mits geen psychische problemen/voorgeschiedenis. Zoals met alles geldt ook hier: lees je in en laat je informeren. Hier vind je een database met informatie van Stichting Mediwiet.[124])

Het feit dat wiet werkt, was dan ook precies de reden dat het verboden moest worden. Iedere vorm van concurrentie moest immers worden uitgebannen. Dat gold zeker voor wiet: een plantje dan in ieders tuin met wat zon, water en liefde groeit, valt immers niet te patenteren. Dat is de ware reden dat de natuur illegaal is gemaakt en mensenlevens worden vernietigd voor het bezit van een plantje. De geneeskundige, geestverruimende en ontspannende aspecten van deze mysterieuze plant die al duizenden jaren als een rode draad door onze civilisaties liep, is een eeuw geleden abrupt doorgeknipt omdat het de winsten van de Rock en zijn vrienden in de weg zat. Inmiddels weten we niet meer beter en ziet niemand de hypocrisie nog in het feit dat de wietplant illegaal en 'eng' is terwijl er honderdduizenden mensen per jaar aan voorgeschreven en correct gebruikte medicijnen van big farma overlijden. Ook sterven er wereldwijd jaarlijks miljoenen mensen aan de gevolgen van alcohol en tabak. Waarom mag je het ene plantje wel roken maar is het andere illegaal? Iedereen ouder dan 25 voelt na een avond doorhalen bovendien dat alcohol nou niet per se een levenselixer is. Het maakt letterlijk meer kapot dan je lief is. Hoewel het twee van de meest verslavende en destructieve substanties ter wereld zijn, bevind je je waar je ook bent in de bewoonde wereld zelden verder dan een taxirit verwijderd van een ijskoud biertje of een pak peuken. Wanneer je de feiten naast elkaar legt kun je dan ook alleen tot de conclusie komen dat negatieve beeldvorming en onwetendheid in dit debat heersen. In een keet het licht uit je ogen drinken door twaalf pils achterover te gooien of met grote doppen de club door te stuiteren lijkt vandaag de dag simpelweg meer getolereerd dan met een zakje wiet en chips op de bank te hangen. (Kleine side-note: de illegaliteit van de plant betekent ook dat de georganiseerde misdaad goudgeld kan verdienen aan de verkoop ervan en dat overheden wereldwijd bakken met belastinggeld mislopen. In een uitzending van de Keuringsdienst van waarde getiteld 'Wat kost een joint' bleek dat legalisering, en dus het belasten van wiet, gecombineerd met de lastenvermindering op speciale anti-drugs eenheden en het stelen van stroom de staatskas een slordige driekwart miljard(!!) per jaar zou kunnen opleveren. Een onbegrijpelijke mispeer in het Nederlandse poldermodel die niemand recht lijkt te durven zetten. De grootste tegenstanders van legalisering zijn dan ook de mensen in de illegale wiethandel omdat er dan geen droog brood meer aan verdiend zou kunnen worden: iemand kan met het bewateren van plantjes op zolder of in zijn kelder honderdduizenden euro's per jaar verdienen.)

Toch was het niet alleen de medische industrie die beschermd moest worden tegen het plantje. Er waren volledigheidshalve nog een paar grote spelers die belang hadden bij het laten afsterven van de wiet-plant. Dat had te maken met andere mogelijke toepassingen van het gewas. Ik heb het niet over de vrouwelijke, wiet opbrengende variant, maar diens 'saaie' en 'degelijke' broertje waar je niet stoned van kan worden maar die wel de sterkste natuurlijke vezels opleveren die we op aarde kennen. Wist je überhaupt dat de wereldwijd verketterde hennepplant al eeuwenlang de favoriet was ten opzichte van katoen als grondstof voor kleding en touw omdat het veel langer meeging? Tot 1850 voeren alle schepen in de wereld zelfs uitsluitend met touw en zijlen gemaakt van hennep vanwege de superieure kwaliteit.

Het 'losmaken' van deze vezels was een tijdrovend proces. Doordat er in de jaren dertig een nieuwe machine was ontwikkeld, kon hennep nu gemakkelijk worden verwerkt: het zou een revolutie kunnen ontketenen in de Amerikaanse landbouw. Het was de reden dat het blad Popular Mechanics in 1938 met een groot en opwindend artikel kwam dat je hier kunt lezen met de titel: 'New billion-dollar crop'.[125] Een revolutie omdat de toepassingen eindeloos waren: je gelooft je oren bijna niet. De belangwekkende feiten uit het artikel: er kunnen wel 5000 verschillende soorten textielproducten van deze sterkste vezels op aarde worden gemaakt. Alles van kleding tot lakens, linnen en scheepstouw. Nadat de vezels zijn verwijderd, zit in de pulp/het 'restproduct' meer dan 77 procent cellulose dat gebruikt kan worden om 25.000 producten mee te produceren: van dynamiet tot cellofaan en alles wat ertussenin zit (datgene waar tot op heden overal olie voor wordt gebruikt). Dat moet dan wel lastig of duur zijn om te verbouwen, toch? Niet dus: *from the farmer's point of view, hemp is an easy crop to grow. It can be grown in any state of the Union.* Het akkerland in iedere staat in de VS was bij voorbaat geschikt omdat de hennepplant net onkruid is en letterlijk op bijna iedere ondergrond en in ieder klimaat groeit. Overal waar voorheen mais, tarwe of haver werd verbouwd, kon ook blind hennep worden geteeld. Omdat het gewas bovendien snel groeide, kon het als laatste worden geplant wanneer al het andere werk er al op zat. De lange, machtige wortels van de plant kwamen tot diep in de grond en braken die op: *to leave it in perfect condition for next year's crop.* Het maakte meteen je akker klaar voor volgend jaar dus: wat een feest. Bovendien zorgden de bredere bladeren er voor dat onkruid geen kans kreeg. De plant was zelfs zo oersterk dat door distels overwoekerd en verlaten akkerland, binnen twee rondes weer gebruikt kon worden: *two successive crops are enough to reclaim land that has been abandoned.* Het was een schot in de roos. Dus waarom mocht deze plant het levenslicht niet zien?

Het grootste probleem was uiteraard dat de cellulose in de pulp van de industriële hennep een goedkope en onbeperkt voorradige vervanger zou worden voor een heleboel producten waar tot die tijd ruwe olie voor nodig was: *[it] promises an unlimited supply of raw material for the thousands of cellulose products our chemists have developed.* Daarbij zou hennep een goedkope bron vormen voor de ethanolmotor van Henry Ford. Dat konden de Rockefellers natuurlijk niet over hun kant laten gaan. Ze vonden een partner in William Randolph Hearst. Hij bezat in die tijd zowel bijna alle kranten, als de papiermolens om die kranten op af te drukken. Een onvoorstelbaar machtige positie. Wat was zijn belang? Het artikel gaat verder: *the paper industry (it amounts to over $1 billion a year) offers even greater possibilities.* Hennep was: *an economical source of pulp for any grade of paper.* Je kon met hennep maar liefst vier keer zoveel papier produceren in vergelijking met bomen op hetzelfde stuk grond: het groeide daarbij in no-time terug. De kwaliteit van het papier was ook nog eens superieur: in tegenstelling tot zijn concurrent behoudt het zijn kwaliteit met de jaren (eeuwenoude documenten van hennep zijn nog altijd niet vergeeld of vergaan).

We hoeven dus al lang geen bomen meer te kappen om onze printjes op kantoor te blijven draaien. Waarom doen we dat toch? Omdat de heren hun krachten bundelden om de plant die hun monopolieposities bedreigde, de nek om te draaien. Net zoals de *prohibition*/drooglegging van alcohol door de Rockefellers door het Congres is geduwd om de auto-industrie te beschermen, is hennep eerst extreem duur gemaakt met de introductie van de 'Marijuana Tax Act' en later helemaal verboden om het monopolie op medicijnen, de papierindustrie en het enorme gebruik van olie te beschermen. Om dat proces te behelpen, pompte Hearst zijn kranten

vol met leugens en propaganda die stelden dat wiet mensen tot de meest gewelddadige mensen ter wereld maakte. Hij was niet bang om daar een racistische kaart bij te spelen. In een van zijn landelijke kranten schreef hij: *marihuana influences negroes to look at white people in the eye, step on white men's shadows, and look at a white woman twice.* Wauw. In films zoals 'Reefer madness' noemde de overheid wiet de plant uit de hel die tot een golf aan geweld, moord en zelfmoord zou leiden: *the burning weed with its roots in hell. They find a moments pleasure, but at a terrible price: violence, murder, suicide and the ultimate end of the marihuana addict: hopeless insanity.*[126] De hele samenleving zou door de duivelse plant aan hopeloze waanzin ten onder gaan. (Fun fact: toen tijdens de Tweede Wereldoorlog de VS een tekort aan grondstoffen had, moedigde Washington patriottische boeren juist aan om hennep te verbouwen. Boeren en hun zoons(!) die het verbouwden, hoefden het leger zelfs niet in: zo belangrijk was de hennepproductie voor de VS. Washington produceerde zelfs een educatieve film getiteld 'Hemp for victory'. Hoewel Washington in het pre-YouTube tijdperk altijd ontkende dat die film überhaupt heeft bestaan, kun je hem hier terugzien.[127])

Door allerlei negatieve stigma's in de breed uitgemeten propaganda verloor wiet over de jaren zijn aantrekkingskracht en raakten alle positieve aspecten ervan volledig in de vergetelheid. Hoewel deze plant letterlijk alles in zich heeft en je het in al zijn variaties kunt eten, dragen, roken, er medicatie van kunt maken en als goedkope en biologische grondstof voor duizend en één dingen kunt gebruiken, doen we er niets mee. (Behalve misschien stiekem op zolderkamers verbouwen zodat anderen de pijnlijke realiteit van de wereld waarin we leven af en toe een beetje kunnen vergeten.) De natuur heeft het verloren van de menselijke lobby waardoor de samenleving al tientallen jaren een groener, gezonder alternatief wordt onthouden. Je zou er bijna een beetje recalcitrant van worden he? Gelukkig gloort er inmiddels eindelijk een klein beetje hoop. De Farm Bill van 2018 staat het verbouwen van industriële hennep na tientallen jaren van illegaliteit weer toe. Forbes concludeerde: *hemp has proven to be a superior choice over other traditional crops ... [it] unleashes a potential economic dynamo for American farmers ... It cannot be overstated how beneficial this plant could be for U.S. farmers in the coming years.*[128] Het zou een ongekend potentieel voor de Amerikaanse boeren kunnen ontketenen. De geschiedenis herhaalt zichzelf.

18 | Op weg naar een Politiestaat? *Full Spectrum Dominance*

Het bezit of consumptie van de vrouwelijke wietplant is op landelijk niveau nog altijd illegaal: de war on drugs geldt nog altijd. De consequentie daarvan op de Amerikaanse samenleving is al decennia levensgroot: het zou tot enorme spanningen en onvrije, ontevreden burgers leiden. (En niet alleen omdat ze geen jointje kunnen roken.) Om te begrijpen waarom dat is, doen we een stapje terug in de tijd en komen we uit bij de Vietnamoorlog (die tussen 1955 en 1975 woedde). We weten inmiddels dat de overheid vooral geneigd is om te luisteren naar grote bedrijven als er zelf ook nog een slaatje uit geslagen kan worden. Dat was bij de war on drugs in het bijzonder het geval. Die speelde perfect in op de problemen van Washington van die tijd: de overheid werd in de jaren zeventig namelijk overspoeld met hordes protesten tegen de Vietnamoorlog.

De Vietnamoorlog spreekt tegenwoordig tot de verbeelding. De veteranen worden als getraumatiseerde maar goedwillende ex-soldaten neergezet in films zoals 'Forrest Gump', 'The big Lebowski' en televisieklassiekers als 'the A-team'. Ook het lied 'Goodnight Saigon' van Billy Joel dat opent met het klassieke geluid van de voor de oorlog symbool staande Huey helikopter wordt ieder jaar rond kerst met de Top 2000 door iedereen in de kroeg vrolijk meegelald (AND WE WILL ALL GO DOWN TOGETHEEEER!) Dat geschetste beeld is echter verre van compleet.

We weten inmiddels dat de Vietnamoorlog tienduizenden Amerikaanse levens kostte, en dat het financieren ervan er (mede) toe leidde dat de VS de goudstandaard moest loslaten. We weten inmiddels ook dat Washington die oorlog naar eigen zeggen heeft verloren omdat ze de gruwelen daarvan niet voor het publiek konden weghouden. (Het was de eerste oorlog die breed in de media werd uitgemeten en waar live-verslag van werd gedaan door journalisten en filmcrews.) Hersh zijn eerdergenoemde artikel over het My Lai-bloedbad droeg daaraan bij. Zijn reportage stelde toentertijd de doelbewuste afslachting van honderden onbewapende Vietnamese mannen, vrouwen en kinderen in My Lai aan de kaak.[1] Die gruwelen, zo zou later blijken, waren eerder de regel dan een uitzondering.

De door Washington gehanteerde tactiek tijdens de Vietnamoorlog was de strategie van uitputting: net zolang zoveel mogelijk mensen doodmaken totdat de tegenstander het zou opgeven. Dat ging echter niet alleen maar over soldaten: net zoals men in de 21e-eeuwse oorlogen in het Midden-Oosten geen uniform droeg, gold dat ook in Vietnam. Iedereen kon een soldaat zijn, en dus mocht iedereen worden gedood. Omdat dorpjes bovendien gebruikt konden worden om soldaten op te vangen en te ondersteunen, werden die consequent in de brand gestoken of kapot gebombardeerd: de Amerikanen trokken een spoor van dood en vernieling door de jungle. (Fun fact: het MIC kreeg de oorlog die ze wilden maar leverde halfbakken middelen om die strijd te voeren. De M-16 deed het zo slecht in de natte, zanderige omgeving, dat veel Amerikaanse troepen zich veiliger voelden met een AK-47 machinegeweer van Sovjetische makelij: daar was dan ook een levendige illegale handel in.)

Het door de CIA uitgetekende programma: operatie 'Phoenix' was met precies dat doel opgezet: om zoveel mogelijk mensen te martelen, vermoorden en traumatiseren. Voormalig CIA-officier John Stockwell die later een criticaster van zijn voormalige werkgever zou worden in het boek 'In search of enemies', verklaarde: *the Phoenix program was created by the CIA and its purpose was to kill and terrorize.*[2] Het leidde tot afschuwelijke, onmenselijke taferelen. Om een van de talloze voorbeelden daarvan te geven: het afschieten van mensen werd benaderd alsof het een jachtsport was, hoe meer doden hoe beter. Om te bewijzen dat ze weer wat 'punten' hadden 'gescoord' sneden sommige soldaten de oren van hun slachtoffers af om te laten zien hoeveel ze er vermoord hadden: die konden ze dan in de kantine omruilen voor biertjes. Dat moet een gezellige boel zijn geweest daar. Een veteraan vertelt: *whoever had the most ears, they would get the most beers. 'Ears for bears'* noemden ze dat ook wel.[3] Alles was geoorloofd. Zoals de doorgedraaide Vietnamveteraan 'Walter' uit de 'The big Lebowski' treffend verwoordde op de bowlingbaan: *this is not 'Nam, this is bowling. There are rules.*[4] (Zowel de film als deze clip is een absolute aanrader.)

Hoewel de yanks voortvarend tewerk gingen, bleek het afmaken van zoveel mogelijk mensen toch het beste te werken door ze simpelweg vanuit de lucht te bestoken. Omdat de Amerikanen het luchtruim boven de jungle jarenlang domineerden, kon Vietnam in operatie 'Rolling Thunder' compleet de vernieling in worden gebombardeerd. (Het was geen eerlijke strijd: zo dumpten in operatie 'Arc Light' enorme b52 bommenwerpers hun lading vanuit de stratosfeer op de arme Vietnamese bevolking eronder zonder dat ze zelf überhaupt gezien of geraakt konden worden.) De enorme schokgolven die door de delta's rolden, deden de jungle trillen en vernietigden alles op hun pad. Ook vanaf vliegdekschepen stegen continue straaljagers op waaruit allerhande ellende op de jungle beneden werd gedumpt. Van gewone explosieven tot clusterbommen, witte fosfor en napalm (brandbommen). Dat laatste kun je kennen van de Vietnam-film 'Apocalypse now' waarin een Amerikaanse generaal romantiseert: *I love the smell of napalm in the morning.*[5] Het is inmiddels een graag gebruikte quote in 'popular culture'. Ook werden enorme hoeveelheden 'Agent Orange' op de jungle gedumpt. (Het 'ontbladeringsmiddel' werd door niemand minder dan Monsanto geproduceerd: dan weet je dat het niet goed zit.) Hoewel het was ontwikkeld om de vijand de beschutting van het oerwoud te ontnemen en oogsten te vernietigen, 'at' het chemische goedje net zo lief tot op het bot door mensenvlees heen. Omdat er daarnaast ook het zeer giftige dioxine in zat, moesten de mensen die een aanval met Agent Orange overleefden (of de mensen uit hun omgeving) dat later vaak met kanker bekopen. Hetzelfde gold voor hun kinderen die bovendien vaak dood, ernstig vergroeid of op een andere manier ernstig gehandicapt ter wereld kwamen. Volgens schattingen van het Vietnamese Rode Kruis, lijden in het land nog altijd ongeveer een miljoen mensen aan de gevolgen van het gebruik van het gif. Een google-search 'Agent Orange birth defect' vertelt je alles wat je moet weten. (Not so fun fact: Vietnam eist nu nog altijd compensatie van Monsanto voor het produceren van Agent Orange waarmee zoveel onschuldige mensenlevens zijn verpest.[6])

Het resultaat van al dit spierballenvertoon was dat de Amerikanen aan het einde van de oorlog drie keer zoveel bommen op de regio hadden gegooid, dan alle partijen uit de Tweede Wereldoorlog samen dat in totaal hadden gedaan! Meer dan acht miljoen ton bommen. Dat is het equivalent van 640 kernbommen van het formaat dat op Hiroshima was gegooid. Operatie Rolling Thunder leidde onder andere tot onderstaande gruwelijke, wereldberoemde beelden

van ontredderde, geschokte en verbrande kinderen die wegrenden voor datgene wat uit de lucht kwam vallen: op de vlucht voor het Amerikaanse oorlogsgeweld. (Freedom Trademark.)

Nu kun je zeggen: ze konden niet anders. De oorlog moest nou eenmaal gevochten worden. Je voelt inmiddels aankomen: die vlieger gaat tot overmaat van ramp zelfs in dit geval niet op. Los van het feit dat we weten dat de strijd tegen het communisme een farce was, zou zelfs de aanleiding van deze oorlog dat de boeken in ging als het 'Tonkin-incident' in scène zijn gezet. Washington claimde dat Vietnam het Amerikaanse schip de USS Maddox had beschoten en getorpedeerd terwijl die in internationale wateren voor de Vietnamese kust in de Golf van Tonkin lag. Die oorlogshandeling zorgde ervoor dat de toenmalig president Johnson de vrijbrief van het Congres kreeg om alles te doen wat nodig was: oorlog dus. De zogenaamde 'Fight if we must-resolutie' (vechten als we niet anders kunnen), werd met 416 tegen nul goedgekeurd. In 2005 gaf de NSA echter documenten vrij waaruit bleek dat de aanval op de Maddox helemaal nooit had plaatsgevonden. Zelfs de officiële pagina van het US Naval Institute erkent dat inmiddels: *high government officials distorted facts and deceived the American public about events that led to full U.S. involvement in the Vietnam War.*[7] Het publiek was misleid over de gebeurtenissen die leidden tot de Vietnamoorlog. Verbaast het je nog? Het was volledig uit de duim gezogen en in scène gezet: 'we zijn aangevallen!!' 'O, nee grapje: toch niet. Oeps, sorry'. Het maakt de titel van de Fight if we must-resolutie met de kennis van nu misselijkmakend. Het was opnieuw de wereld op zijn kop. De oorlog die een blijvend litteken in het hart van zoveel mensen heeft gekerfd, was gebaseerd op een leugen. Alle gruwelen, massamoorden, trauma's en ellende waren opnieuw voor niets. Bovenstaande foto had nooit genomen hoeven, nooit genomen MOGEN worden. De 58.200 namen die op de herdenkingsmuur ter nagedachtenis van de gesneuvelde Amerikaanse soldaten staan, hadden niet opgeschreven hoeven worden. Om over het onmetelijke drama van de miljoenen vermoorde, verkrachte, verbrande, en gemuteerde Vietnamezen maar niet te spreken. De tactiek van 'uitputting' heeft zijn uitwerking namelijk niet gemist. Volgens officiële schattingen van de Vietnamese overheid

zijn er uiteindelijk zo'n vier miljoen Vietnamese burgers, en anderhalf miljoen Vietnamese soldaten vermoord.[8]

De onmenselijke realiteit van de oorlog in een dichtbegroeide jungle waar de 'onzichtbare vijand' overal kon zitten, verklaart waarom zo'n groot deel van de Vietnamveteranen getraumatiseerd zijn en waarom er nog altijd zo veel van hen zelfmoord plegen.[9] Het plaatst de 'kerstige Top 2000-sfeer' bij Billy Joel's lied ook in een ander perspectief. Veel veteranen hebben een haat/liefde verhouding met het karakteristieke geluid van de Huey helikopter. Het betekende namelijk dat hun helikopters in aantocht waren en dat ze weer even uit die verschrikkelijke, verstikkende jungle werden gehaald. Joel: *they heard the hum of the motors, they counted the rotors, and waited for us to arrive.* Tegelijkertijd herinnert dat geluid ze aan de verschrikkingen van de oorlog (de indrukwekkende videoclip bij het lied met beelden uit die tijd kun je hier bekijken[10]).

Injustice anywhere is a danger for justice everywhere

Hoewel de Amerikanen toen nog niet wisten dat de aanleiding van de oorlog nep was, kwamen de rauwe beelden via de televisie keihard binnen in de Amerikaanse woonkamers: het deed de steun voor de oorlog bij de bevolking als sneeuw voor de zon verdwijnen. In een tijd dat mensen nog gevoelig waren voor andermans leed, leidde het tot massale anti-oorlog protesten en vredesbewegingen. Eind jaren zestig waren er honderden protestmarsen door het hele land. In november 1969 vonden de grootste anti-oorlogsdemonstraties uit de geschiedenis van de VS plaats in Washington. Een kwart miljoen mensen gingen vredig de straat op en riepen op tot het stoppen met moorden en het terughalen van de troepen.

De demonstranten bestonden uit een gemengd gezelschap die elkaar vonden in het gemeenschappelijke doel van het beëindigen van de oorlog. De hippies en de zwarte burgerbewegingen waren de grootste groeperingen. De hippies (bekend van de slogan 'make love not war') waren uiteraard überhaupt tegen oorlog: het leidde onder andere tot de iconische foto's van demonstranten die bloemen in de lopen van de geweren van de militaire politie staken.

Omdat er toentertijd nog een dienstplicht was, moesten tienduizenden Amerikaanse jongemannen zich tegen hun wil melden om in de Vietnamese jungles hun leven in de waagschaal te leggen, en anderen te vermoorden. (De dienstplicht weigeren, betekende hoge boetes en een gevangenisstraf.) Die plicht was echter niet voor iedereen gelijk. Wanneer je student was of van gegoede afkomst kwam, kon je onder die plicht uitkomen. De algemene opvatting was dan ook dat het 'kanonnenvoer' in het leger door de onderste klassen van de samenleving werd aangeleverd. Het was aanleiding voor Creedence Clearwater Revival's klassieke protestlied: 'Fortunate son'. De strekking die de tijdsgeest goed verwoordde: *some folks are born silver spoon in hand: Lord, don't they help themselves. It ain't me, I ain't no*

senator's son. It ain't me, I ain't no fortunate one. Vooral arme Amerikanen zonder een goede komaf werden naar de jungle gestuurd.

Andere belangrijke kritiek kwam uit de hoek van de Afro-Amerikaanse gemeenschap. Amerika gaat er prat op dat het land een smeltkroes van culturen en etniciteiten is. Toch kunnen we dit beeld niet te rooskleurig schetsen. Een deel van dat brede palet van kleuren die nu de Amerikaanse samenleving opmaken, komt voort uit een tijd waarin slavernij nog de gewoonste zaak van de wereld was. Deze dubbele moraal heeft decennialang gewrongen en geschuurd in de Amerikaanse samenleving en is nu nog altijd voelbaar. Zwarten werden oprecht als een verachte minderheid gezien. Ze moesten gescheiden eten, reizen en zelfs gescheiden naar de wc.[11] (Opvallend detail: dat is ook de reden dat het in 1943 opgeleverde Pentagon nu nog altijd twee keer zoveel wc's heeft dan ze feitelijk nodig hebben.) Gemengde scholen onder de noemer 'gescheiden maar gelijk' werden pas in de jaren vijftig opgeheven. In 1955 creëerde Rosa Parks nog een enorme rel door te weigeren om haar zitplaats voorin de bus af te staan aan een witte man. Het zou nog tot 1964(!) duren voordat rassenscheiding met de Civil Rights Act eindelijk officieel verboden werd. (Hoewel het belangrijk is om te beseffen dat racisme, ongelijkheid en discriminatie tot ver in de 20e eeuw aan de orde van de dag was in de States.) De meesten kennen het verhaal van 'Hurricane' Carter: een onschuldige zwarte bokser die door racisme en corruptie voor drie moorden werd veroordeeld en daardoor negentien jaar van zijn leven onschuldig in een cel heeft versleten. Bob Dylan schreef er het protestlied 'Hurricane' over. (De gelijknamige film waarin Denzel Washington de rol van Carter vertaalde, vertelt hetzelfde verhaal. Beide zijn aanraders.)

Sommige zwarte Amerikanen wilden zich dan ook überhaupt niet inzetten voor een oorlog van het 'witte' Amerika terwijl zwarte mensen thuis nog altijd geen gelijke behandeling kregen. Een van die mensen was een andere bokser: Mohammed Ali. De olympische bokskampioen weigerde aan zijn dienstplicht te gehoorzamen. Zijn verklaring uit 1967 spreekt boekdelen over de sfeer in het land in die tijd. *Why should they ask me to put on a uniform and go 10.000 miles from home and drop bombs and bullets on brown people in Vietnam while so-called negro people in Louisville are treated like dogs and denied simple human rights? No I'm not going 10.000 miles from home to help murder and burn another poor nation simply to continue the domination of white slave masters of the darker people the world over ... The real enemy of my people is here. I will not [become] a tool to enslave those who are fighting for their own justice, freedom and equality. I have nothing to lose by standing up for my beliefs. So I'll go to jail, so what? We've been in jail for four hundred years.*[12] De vrij vertaalde strekking: hij weigerde om naar de andere kant van de wereld te vliegen om daar 'andere bruine mensen' te doden. Omdat zijn eigen mensen thuis nog als honden werden behandeld, woonde de ware vijand van zijn volk volgens Ali in de VS: hij weigerde ingezet te worden als middel van de staat om andermans strijd voor rechtvaardigheid de kop in te drukken. De eventuele gevangenisstraf die er op zijn dienstplichtweigering stond, nam hij voor lief: zwart Amerika woonde al vierhonderd jaar in een openluchtgevangenis.

Een ander belangrijk punt van kritiek was dat de groep zwarte Amerikanen in de eerste jaren van de oorlog een onevenredig groot aandeel soldaten moest leveren. Het was geen ongegronde claim: hoewel ze maar elf procent van de samenleving opmaakten, leverden ze in 1963 bijvoorbeeld 23 procent van alle troepen die bovendien vaak gevaarlijke opdrachten kregen toebedeeld. In 1965 waren dan ook een op de vier gesneuvelde soldaten Afro-Amerikaans.[13]

Mensenrechtenactivisten zoals de dominee Martin Luther King noemden de Vietnamoorlog om die reden *a white man's war, a black man's fight.*[14] Hij was een van de bekendste en grootste voorvechters voor rassengelijkheid en wist hele mensenmassa's op de been te krijgen en te beroeren. King schreef in 1963 vanuit de gevangenis (waar hij zat omdat hij een optocht tegen rassenscheiding en discriminatie had geleid): *injustice anywhere is a danger for justice everywhere.*

Datzelfde jaar brak hij bij het Lincoln Memorial een lans voor gelijkheid van mensen zoals dat in de Amerikaanse grondwet en onafhankelijkheidsverklaring stond, maar bovenal zoals menselijkheid en redelijkheid dat zouden moeten betamen. Zijn *'I have a dream'* toespraak zou wereldberoemd, zelfs een van de meest iconische van de 20e eeuw worden. Je begrijpt dat we even naar de hoogtepunten daarvan moeten kijken. *We refuse to believe that the bank of justice is bankrupt. (A day when) all men, yes, black men as well as white men would be guaranteed the 'unalienable rights' of life, liberty and the pursuit of happiness.'... We hold these truths to be self-evident, that all men are created equal. I have a dream that one day the sons of former slaves and the sons of former slave owners will be able to sit down together at the table of brotherhood. I have a dream that my four little children will one day live in a nation where they will not be judged by the colour of their skin but by the content of their character. I have a dream today!*

Omdat zijn boodschap belangrijk is om te begrijpen, geef ik een vrije vertaling: we weigeren te geloven dat de bank van gerechtigheid failliet is. Ieder mens van iedere kleur zou het gegarandeerde recht moeten hebben op een vrij leven en de kans moeten krijgen om zijn dromen na te jagen. Wij vinden deze waarheden en het feit dat ieder mens gelijk is geboren volstrekt logisch. Ik droom ervan dat de zonen van slaven in de toekomst samen met de zonen van slavenhouders aan tafel zullen kunnen zitten in de wetenschap dat we allemaal één zijn. Dat mijn vier kleine kinderen ooit in een land zullen wonen waarbij ze niet op basis van de kleur van hun huid, maar op de inhoud van hun karakter zullen worden beoordeeld. Dat is mijn droom!

De demonstraties verdeelden de VS tot op het bot tussen voor- en tegenstanders van de oorlog: het waren roerige tijden in Amerika. De overheid had grote problemen om het publiek te kalmeren en om de oorlog in Vietnam te kunnen blijven verkopen en doorzetten. Omdat dit met inhoudelijke argumenten moeilijk lukte, probeerden ze om de opstandelingen via omwegen en met vuil spel de baas te kunnen. De massaprotesten werden zoals gezegd door voornamelijk twee groepen aangezweept: de vredelievende hippies en de zwarte gemeenschap onder aanvoering van onder andere Martin Luther King en de Black Panthers (een groep die werd opgericht na de moord op een andere zwarte mensenrechtenactivist Malcolm X die zich tegen politiegeweld tegen de zwarte gemeenschap verzette). Die twee vliegen konden met één klap worden platgeslagen, en de hamer zou de war on drugs zijn. Omdat sommige pacifisten/hippies tijdens hun protesten een jointje opstaken, kon dat het beste door het gebruik van wiet zwaar te bestraffen. Door dat illegaal te maken, konden hele groepen die anders het recht op demonstreren niet ontzegd kon worden in een massale actie worden weggestuurd en opgepakt: weg was je probleem.

Hoewel zowel het hoofd van de National Institute of Health als die van het National Institute of Mental Health toenmalig President Nixon adviseerden om het gebruik van wiet niet, of slechts heel licht te bestraffen (het was volgens de experts slechts een klein probleem, vergelijkbaar met een parkeerboete waar geen straf op zou moeten staan), legde Nixon dit onderzoek naast zich neer. Het gebruik van alle 'drugs' was slecht: *America's public enemy number one in the United States is drug abuse.* Er werd een nieuwe wet ontwikkeld: in deze Controlled Substance Act werden in 1970 verschillende categorieën aan drugs toegekend. Zowel de vrouwelijke als de 'industriële' mannelijke variant van de wietplant kregen toen de zwaarste 'schedule-I' aanduiding waarmee ze op gelijke voet met drugs zoals heroïne kwamen te staan: illegaal dus tenzij je het van je apotheker krijgt. (Dit betekende dat wiet volgens de staat geen enkele medische toepassingen had en er een hoge mate van risico op misbruik was.) Met die wet in de tas, werden de irritante protesterende hippies in een klap tot drugsmisbruikers geklusterbombardeerd.

Het verbod op wiet bood helaas geen soelaas voor de zwarte gemeenschap: daar stond geen wiet, maar heroïne en crack als meest gebruikte drugs op het menu. Door ook het gebruik daarvan extra zwaar te bestraffen, waren beide groepen gedekt. John Ehrlichman, toenmalig adviseur van Nixon gaf dit later ruimschoots toe. *You want to know what this was really all about? The Nixon White House ... had two enemies: the anti-war left and black people. We knew we couldn't make it illegal to be either against the war or black, but by getting the public to associate the hippies with marijuana and blacks with heroin, and then criminalizing both heavily, we could disrupt those communities. We could arrest their leaders, raid their homes, break up their meetings, and vilify them night after night on the evening news. Did we know we were lying about the drugs? Of course we did.*[15] Natuurlijk wisten we dat we logen over de drugs, maar op deze manier konden we hun huizen doorzoeken, hun leiders oppakken, ze in het nieuws criminaliseren en zo de groepen uit elkaar spelen?! Malcolm X wist dit al eerder en zei: *if you're not careful, the newspapers will have you hating the people who are being oppressed and loving the people who are doing the oppressing.* Weet je nog? (Aangezien ze zo gewetenloos mensen een oor aannaaiden, hadden de zakken hooi uit het Nixon-kabinet wellicht zelf eens een jointje moeten opsteken.)

Grappig detail: de overheid was oprecht bang dat wietgebruik tot breed gedragen vredesprotesten onder de bevolking zouden leiden. Die angst was niet onterecht. Hoewel het effect natuurlijk voor iedereen anders is, is een vrij algemeen herkend aspect van het gebruik dat je in je eigen gedachten over ideeën nadenkt en vooral doordenkt. Het maakt je heel beredeneerd en stelt je in staat om gedachten af te maken los van opgelegde kaders en propaganda: je prikt daardoor sneller door de bullshit heen. Dat is een probleem wanneer je voornamelijk in leugens dealt: de waarheid is namelijk vele malen overtuigender dan een leugen omdat je een gebeurtenis nooit zo overtuigend kan verzinnen dan wanneer die echt is gebeurd. Je kunt een leugen bovendien maar een paar lagen diep 'opleggen' waardoor die nooit zo goed als de waarheid tegen grondig onderzoek bestand zal zijn. (Op een waargebeurd verhaal kun je oneindig 'inzoomen'.) Je zult bij echt onderzoek daarom in alle gevallen steeds dichter tot de waarheid komen (al is de leugen nog zo snel, de waarheid achterhaalt hem wel). Dat is geen handige uitgangspositie wanneer je een superpower bent met plannen om zo lang mogelijk een superpower te blijven. (Fun fact: de Egyptenaren lijken dit effect van wiet op de menselijk geest ook te hebben gekend: hun godin Seshat van (oa) de wijsheid werd steevast met een wietblad in haar hoofdtooi afgebeeld. In een begeleidende tekst op een tombe met haar afbeelding stond geschreven: *Seshat opens the door of heaven for you.*[16])

Je snapt nu wat het probleem was voor de overheid: voor je het weet gaan burgers nadenken over de legitimiteit van wat hun overheden uit hun naam en op hun kosten uitvraten. Of het nu ging om de oorlog in Vietnam, rassenscheiding in de samenleving, vrouwen(on)rechten, of iedere andere oorlog die er op deze wereld gevochten werd. Dat moet je niet willen voor je volk als je wereldrijk-achtige ambities hebt: levensgevaarlijk voor het patriottisme! Amerikanen moesten immers gewoon braaf naar de overheid luisteren: werken en spullen kopen in plaats van nadenken, protesteren en zich met het buitenlandse beleid bemoeien. Het was een mooie bonus om wietgebruik illegaal te maken. (Je begrijpt dat ook big farma niet ontevreden was.)

De eindeloze hypocrisie van deze wetgeving wordt andermaal duidelijk wanneer je de straf voor het bezit van crack en cocaïne met elkaar vergelijkt. Hoewel crack feitelijk hetzelfde is (het is de goedkope vervanger van cocaïne en heet daarom ook wel base-coke), was de straf voor het bezit ervan extreem ongelijk. Het bezit van vijf gram crack leverde je standaard vijf jaar gevangenisstraf op. Iemand die liever cocaïne snoof dan crack rookte, mocht tot honderd keer zoveel cocaïne bij zich hebben voor dezelfde straf.[17] Waarom was dat denk je? Omdat het wijdverspreide gebruik van cocaïne in de *upper class* wel een beetje genoten moest kunnen blijven. (Je wilde natuurlijk alleen de onderkant van de samenleving erbij naaien.) Obama paste deze wetgeving in 2010 een beetje aan met de Fair Sentencing Act waardoor de minimale vijf jaar werd geannuleerd, maar je nog altijd achttien keer zoveel cocaïne als crack mocht bezitten om dezelfde straf te krijgen.

Don't mind me making a dollar

De op leugens, bedrog en racisme gebaseerde war on drugs die op zijn beurt was voortgeborduurd op de vakkundig verzonnen fopperij van big farma, geldt nu nog altijd. (Fun fact: de basis waarop wiet 'misdaden' in Amerika worden bestraft, is nog altijd geïnspireerd op de zogenaamde 'Rockefeller Drug Laws' uit 1973.) Hoewel de geschiedenis van het verbod op wiet inmiddels bijvoorbeeld redelijk bekend is, geldt het plantje in de VS officieel nog altijd als een schedule-I drug. Om de hypocrisie daarvan aan te tonen: er sterven volgens de Wereldgezondheidsorganisatie in de wereld jaarlijks 3,3 miljoen mensen aan de gevolgen van alcohol, bijna acht miljoen aan tabaksrook (alleen in de VS al een half miljoen mensen: 1300 doden per dag), terwijl er aan wiet alleen nog nooit iemand is overleden. De vijf meest verslavende substanties zijn: heroïne, alcohol, cocaïne, slaap/angst medicatie en nicotine. Terwijl wiet fysiek minder verslavend is dan cafeïne.[18] Toch kun je voor het gebruik van wiet op veel plekken op de wereld achter slot en grendel terechtkomen terwijl je alcohol en sigaretten ongeacht waar je bent vrijwel altijd op de hoek van de straat kunt kopen. Mogen we alsjeblieft zelf weten waar we ons dood/gek aan roken en of drinken?

Het criminaliseren van (met name) wiet en het strengere straffen heeft een enorme invloed op de Amerikaanse samenleving gehad. Terwijl het aantal geweldsdelicten na de jaren zeventig gelijk bleef of zelfs afnam, steeg het aantal gevangenen tot 2005 met zevenhonderd procent![19] Het aantal mensen die voor niet-gewelddadige drugs 'overtredingen' de cel in moesten, groeide van 50.000 in 1980 tot 400.000 in 1997. (Maar liefst 86 procent van de Amerikanen in federale gevangenissen zit inmiddels een straf uit voor zogenaamde *'victimless crimes'*: een strafbaar feit waarbij er geen direct aanwijsbaar slachtoffer of benadeelde partij is zoals bijvoorbeeld bij recreatief drugsgebruik.) Je begrijpt dat de gevangenissen al snel overvol kwamen te zitten door de war on drugs. Dat was volgens opa Bush echter geen probleem: *some think there won't be room for them in jail: we will make room. We are almost doubling prison space.* Steeds meer van die nieuwe gevangenissen werden private ondernemingen. De overheid claimde dat het bouwen en beheren van dergelijke instellingen zo duur was dat ze dit beter konden uitbesteden. (Dat is niet helemaal ongegrond: in de staat Californië kostte het in 2017 bijvoorbeeld 75.560 dollar om één gevangene een jaar lang op te sluiten.[20]) Al snel schoten de private gevangenissen daarna uit de grond. Het zou het begin zijn van het Prison Industrial Complex (PIC): mensen en organisaties die hun eigen gevangenissen bouwen, bezitten en opereren.

Het zal je niet verbazen dat de weg die door big farma was ingeslagen keihard is uitgebuit door het PIC in de jaren daarna. Het (geprivatiseerde) gevangeniswezen is uitgegroeid tot een zeer lucratieve sector: het opsluiten van je medemens kan behoorlijk winstgevend zijn als je het slim aanpakt, en dat doen ze. Onder het mom van het drukken van de kosten, zetten veel Amerikaanse gevangenissen hun eigen gevangenen aan het werk om die draaiende te houden. Gevangenissen worden in de VS zelfs grotendeels gerund door gevangenen. 61 procent van de gedetineerden heeft een 'baan'. Als je je goed gedraagt, krijg je een baantje bij de: keuken, conciërge, schoonmaak, wasserette, kantine of de garage, of ze doen lopende band werk voor grote Amerikaanse corporaties die van de lage-loonarbeiders gebruik mogen maken. Dat werk doen ze namelijk voor een hongerloontje: gemiddeld zijn het centen per uur. (In sommige staten zoals Texas worden gevangen helemaal niet betaald maar moeten ze alsnog verplicht werken[21]: weigeren betekent een straf zoals eenzame opsluiting.) Dat riekt naar slavernij. Mag dat

zomaar? Kort gezegd: ja. Dat komt omdat slavernij wel is afgeschaft in de VS, maar niet voor gevangenen. Het dertiende amendement van de Bill of Rights verbiedt slavernij in het land, met uitzondering van veroordeelde criminelen (als 'straf voor hun misdaden'). Dat is een vrij brede uitzondering.

Ondanks het feit dat ze amper iets verdienen, moeten gevangenen enorm veel geld uitgeven voor alledaagse dingen van zeep tot shampoo of snacks. Het verschil tussen wat ze verdienen en wat alledaagse dingen kosten, kan dus belachelijk groot zijn: ze werken zich scheel om net geen zakje chips te kunnen betalen of met het thuisfront te bellen. Ter illustratie: terwijl je tegenwoordig voor luttele euro's per maand onbeperkt kunt bellen, kost je dat vanuit de cel bijvoorbeeld al gauw een dollar per minuut. Nog schrijnender: in Arizona krijgen vrouwen twaalf pakken maandverband per jaar 'gratis': voor een extra pak moeten ze daar met een minimumloon van vijftien cent 21 uur voor werken. (Wanneer je een dokter wilt zien om op basis van jouw fysieke noodzaak meer inlegkruisjes te krijgen, is dat lastig: alleen om een dokter te mogen zien, moet vier dollar worden betaald. Een vrij onmogelijke situatie zoals een gevangene uitlegt: *when I'm making nine cents after tax, you gotta really think if I put my whole months income into hopefully being approved for extra pads: if they believe I deserve them.*)

Overal wordt geld uitgeperst: als je bijvoorbeeld familieleden hebt die jou financieel willen steunen, is dat geen enkel probleem. Maar dan kan dat voor 450.000 families uitsluitend via Jpay: zij rekenen vervolgens een hele 'redelijke' toelage tot wel 45 procent van het gestorte bedrag voor de 'bewezen diensten'. Het moederbedrijf Secures verzorgt de telefoontjes met het thuisfront. Daar gaat per jaar 1,2 miljard dollar in om. Onderzoek van het Ella Baker Center for Human Rights concludeerde in het onderzoek 'The true cost of incarceration on families' dat een op de drie families hierdoor zelfs in de schulden raakt. Goed voor niemand behalve de bedrijven die fluitend rijk worden omdat een enorme groep mensen (vrijwel) onbetaald werk voor ze doen.

Nu je weet dat mensen uit het PIC hun boterham royaler kunnen beleggen naarmate de gemiddelde veroordeelde langer in de gevangenis zit, snap je inmiddels dat gevangenis-bazen om strengere straffen vragen zodat hun gevangenissen langer vol zitten. Dat doen ze op dezelfde manier als dat we inmiddels al tig keer hebben gezien: via de lobby. De machtigste lobbygroep is The American Legislative Exchange Council (ALEC) dat zich voordoet als een soort van neutrale 'denktank', maar stiekem een heleboel klanten heeft die stuk voor stuk gebaat zijn bij tot de nok toe gevulde gevangenissen. Zij lobbyen dan ook al decennia lang uitsluitend voor strengere wetgeving en zwaardere gevangenisstraffen.[22] In de documentaire 'United States of ALEC' wordt uitgelegd hoe dat werkt.[23] ALEC werkt wetten uit en kauwt ze zelfs letter voor letter voor, waarna een wetgever tegen een mooie beloning alleen nog maar bij [insert State] zijn eigen staat hoeft in te vullen om een wetsvoorstel in te dienen.[24] Ter illustratie: een hooggeplaatste pop binnen ALEC zei op een congres tegen wetgevers: *if I can talk you into doing this bill, my clients are going to make some money.* Dat was volgens hem een win-win situatie: *if we can help you save crime victims in your legislative district ... you don't mind me making a dollar?*[25] Dat mensen steeds meer van hun kostbare dagen in een cel moeten slijten om die winst te behalen, interesseert ze uiteraard niet: alles voor het geld. En ze zijn succesvol. Zo hebben ze er doorgekregen dat er minimum gevangenisstraffen zijn waarbij er niet meer wordt gekeken naar eventuele verzachtende omstandigheden of de omvang van de overtreding: alles wordt zonder uitzondering 'standaard zwaar' bestraft. Wanneer je voor de derde keer

wordt berecht, hoe lullig de overtreding ook is, betekent dat een extra zware gevangenisstraf. (De aan sport verslingerde Amerikanen hebben de naam voor deze wet ontleend aan honkbal en deze de 'Three Strikes Law' genoemd.)

De lobby beperkt zich niet alleen tot de wetgeving, maar zet zich ook door bij de rechters en aanklagers die uiteindelijk moeten zorgen dat mensen daadwerkelijk in een cel terechtkomen: het hele systeem is er inmiddels op gericht om zoveel mogelijk mensen naar de gevangenis te sturen. Hoewel je als burger in principe onschuldig bent tot het tegendeel is bewezen, hoeft dat in de VS niet zo te zijn. Hoe kan dat? In de VS bepalen zogenaamde aanklagers namelijk of iets voor de rechter moet komen en zo ja hoe zwaar de aanklacht gaat zijn. In plaats van hun case bij een rechter voor te leggen, wordt er op verdachten ingepraat en wordt ze ergens in een achterkamertje een deal voorgehouden. Dat gaat ongeveer zo: 'luister vriend, je kunt nu een jaartje brommen als je gewoon zegt dat je schuldig bent, maar als je deze onschuld volhoudt, gaan we al het bewijs verzamelen dat we kunnen vinden en zit je zo aan een eis van tien jaar. Dat ziet er niet goed uit voor je.' Het recht op een eerlijk proces is dan ook een farce: je wordt gestraft als je een rechtszaak wilt. Veel mensen kunnen bovendien geen advocaat betalen om hun in die zaak te begeleiden: dat geldt zeker voor de armere, zwarte mensen in de States. In dat geval word je er een toegewezen: die heeft gemiddeld zeven minuten om met je te praten om een verdediging voor jou op te stellen in een poging om jou uit de cel te houden. Het resultaat is helder: verdachten verklaren zichzelf schuldig en nemen de 'deal' uit angst voor een veel hogere straf wanneer de zaak door een rechter beoordeeld zou worden. Men heeft geen enkel vertrouwen in de rechtsgang en tekent massaal bij het kruisje waarna het PIC er weer een goedkope arbeider en een gevulde cel bij heeft. Het boek 'Locked in, the true cause of mass incarceration' stelt zelfs dat in bijna 95 procent van alle veroordelingen een zaak niet eens voor de rechter komt! Denk daar maar eens over na: bij negentien van de twintig mensen die worden opgesloten in een cel, komt daar helemaal geen rechter aan te pas. In de schokkende documentaire '13th' stellen ze dan ook: *nobody from the hood ever sees trial.* (Rechters verdedigen deze methode door te zeggen dat het Amerikaanse rechtssysteem erop is gebouwd dat lang niet alles voor de rechter komt, omdat alles anders hopeloos vast zou lopen: *the system would collapse if every case that is filed in the criminal justice system would go to trial.*[26])

De resultaten van deze giftige cocktail van de war on drugs en het PIC zijn voorspelbaar: yanks zijn de meest opgesloten mensen op deze aardkloot. Eén procent van de totale Amerikaanse volwassen bevolking zit inmiddels in de gevangenis. (Ter bewustwording: dat zijn dus meer dan drie miljoen mensen!) Er zijn in de VS dan ook bijna net zoveel gevangenissen als in heel China en Rusland bij elkaar. Amerikanen vormen ongeveer vijf procent van de wereldbevolking, maar hebben 25 procent van alle gevangenen wereldwijd in hun cellen zitten: een op de vier mensen die waar dan ook in de wereld achter de tralies zit, zit in de VS te brommen. Zo heel erg vrij blijken ze dus niet te zijn in *the land of the free.* Zoals de Australische comedian Jim Jefferies treffend verwoordt: *statistically, in the land of the free, you have the least amount of free people.* (Het gehele filmpje van zeven minuten is een aangename *break* en een absolute aanrader voor wie de beste man niet kent.[27]) Daarbij is de kleur van je huid zoals gezegd nog altijd een zwaarwegende factor in de VS. Zwarte mannen maken 6,5 procent van de Amerikaanse samenleving op, maar vullen meer dan veertig procent van de gevangenissen. De waarschijnlijkheid dat een blanke Amerikaan in zijn leven achter slot en grendel terechtkomt is met een op zeventien al behoorlijk hoog. Maar voor zwarte mannen

uit de VS is die kans een op drie! Schokkende cijfers. En als je denkt, 'die zwarten moeten gewoon wat minder stelen': de scheve verhoudingen vloeien voor een groot deel nog altijd voort uit de scheve drugswetten en institutioneel racisme bij het uitvoeren daarvan. Hoewel blanken en zwarten bijvoorbeeld ongeveer evenveel wiet gebruiken in de VS, werden er ongeveer vier keer zoveel Afro-Amerikanen voor dat vergrijp opgepakt[28]: 13th stelt dan ook dat 'het systeem' ernstig in het nadeel van Afro-Amerikanen werkt en slavernij in verkapte vorm daarom nog altijd bestaat in de VS.

Ondanks het feit dat ze de meeste mensen ter wereld opsluiten, maken ze geen gebruik van die schaalvergroting. Amerikaanse gevangenissen zijn geen pretje: wij zouden onze honden er nog geen twee weken in opsluiten als we op vakantie gaan. En wanneer je nu een moordenaar of verkrachter bent, prima: stik er maar in voor zolang de wet dat voorschrijft. Maar deze gevangenen zijn vaak plegers van victimless crimes zoals het roken van wiet: er worden nog altijd honderdduizenden levens per jaar vernietigd vanwege het bezit van een plantje. (Tussen 2001 en 2010 zijn er zeven miljoen mensen voor gearresteerd in de VS: dat is er één per iedere 37 seconden.) In 2010 ontvouwden meer dan de helft van alle(!) drugs-arrestaties in de VS zich rondom wiet. Dat waren geen grote dealers, maar in het grote merendeel (88 procent) ging het simpelweg om het bezit van een kleine hoeveelheid voor persoonlijk gebruik. Die 'lichte'/non-criminelen worden vervolgens echter naast hele echte criminelen opgesloten in een hok van uitbaters die er niet bij gebaat zijn om herhaling tegen te gaan: een privégevangenis ontleent zijn voortbestaan immers aan het feit dat een zo groot mogelijk deel binnen afzienbare tijd de draaideur van de andere kant weer is ingestapt om weer een tijdje te komen logeren. Die zijn dus niet geïnteresseerd in de levensomstandigheden in de cel en bieden vaak amper begeleiding voor de terugkeer naar de maatschappij. Volgens vele critici zijn de Amerikaanse gevangenissen dan ook 'hogescholen' voor criminelen waar gevangenen aan het einde van de straf vaak crimineler zijn dan toen ze erin gingen waarmee het opsluiten op die manier voor de samenleving totaal averechts werkt.

Let him die

Toch zijn het niet alleen de Amerikaanse *inmates* wiens rechten met voeten worden getreden. Ook de goedwillende, *'law abiding citizens'* zien hun burgerrechten steeds verder verwateren. Om dat aan te tonen, zetten we weer een klein stapje terug. De nieuwe drugswetten uit de jaren zeventig waren namelijk niet de enige manier waarop de Amerikaanse overheid zijn burgers weer onder de duim probeerde te krijgen. Je begrijpt dat iemand zoals Martin Luther King (MLK) met zoveel verbaal vermogen en charisma een 'gevaar' vormde en moest worden aangepakt. Daar zat de binnenlandse 'veiligheidsdienst' van de VS (de FBI) dan ook bovenop. Zij hadden sinds de jaren dertig een eigen programma dat 'Cointelpro' heette (een afkorting die staat voor Counter Intelligence Program). Het doel daarvan was om iedere binnenlandse politieke organisatie die geen voorstander van de status quo was te monitoren en zo nodig te infiltreren of zelfs te saboteren. Dat gold voor alles en iedereen: van anti-oorlog demonstranten tot burgerrechtenbewegingen inclusief die van MLK en Malcolm X, maar ook socialisten, communisten, feministen, zelfs milieubewegingen en iedere vredesorganisatie die er binnen de VS bestond. Alles om het 'gevaar' te neutraliseren was geoorloofd. Ter illustratie: toen Peter Camejo in de jaren zeventig een presidentscampagne voerde die zich tegen de gevestigde orde

keerde, werd ook hij geïnfiltreerd. Daar kwam hij overigens pas achter nadat hij de FBI voor de rechter had gedaagd omdat hij vermoedde dat ze in zijn huis hadden ingebroken. De rechter vroeg aan de geheim agent in dienst hoeveel FBI-agenten er voor zijn campagne hadden gewerkt. Dat waren er 66 van de ongeveer vierhonderd: een op de zes mensen in zijn team waren dus infiltranten van de FBI, inclusief zijn vicevoorzitter! (Dat klinkt weer eens niet heel democratisch.)

Wanneer de infiltratie was gelukt, werd iedere vorm van list en bedrog gebruikt om leden binnen de betreffende groeperingen tegen elkaar op te zetten. In het boek 'Surveilllance and governance' wordt bijvoorbeeld beschreven dat FBI-agenten activisten net zo lang moesten surveilleren totdat ze negatieve/beschadigende informatie over ze naar buiten konden brengen via de (Mockingbird) media. Ook moesten ze conflicten binnen organisaties zien aan te wakkeren door bijvoorbeeld racistische spanningen uit te vergroten, of de organisatie in diskrediet te brengen door tijdens protesten anderen tot geweld tegen omstanders en andere politieagenten(!) aan te zetten. (Houd dit feit in je achterhoofd wanneer je gewelddadige groepen weer eens onschuldige mensen op straat in elkaar ziet slaan of ramen en auto's ziet vernielen.)

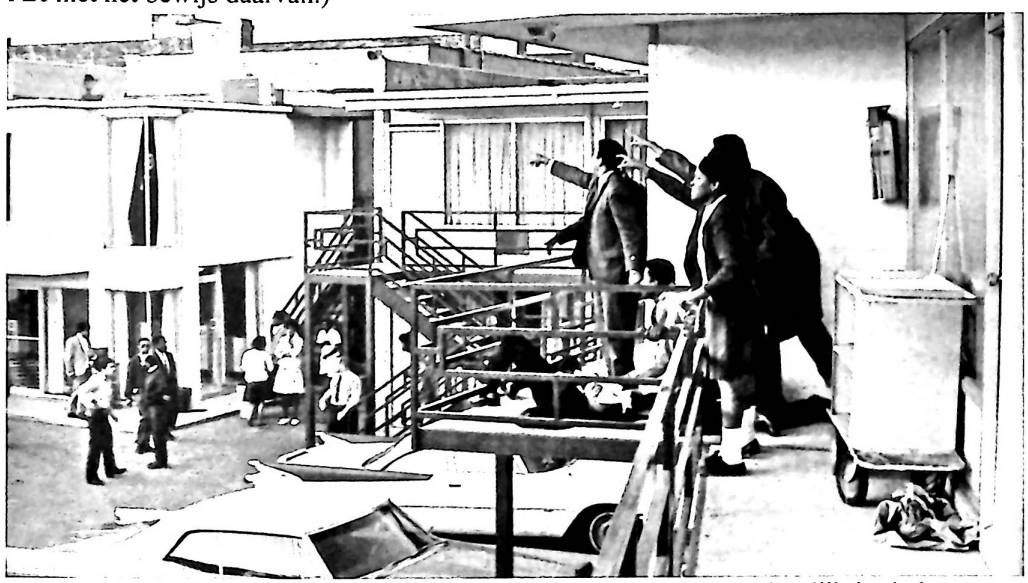
De FBI werkte een aantal van die jaren samen met de CIA. Hoewel het voor de CIA officieel verboden is om binnen de Amerikaanse grenzen te opereren, hadden ook zij operaties op eigen grondgebied in een programma onder de veelbelovende titel: operatie 'Chaos'. Het was opnieuw Hersh die dit in 1974 aan de kaak stelde in een artikel in de New York Times getiteld 'Huge CIA operation reported in US against anti-war forces'.[29] Ook Pulitzer Prize winnaar Tim Weiner beschreef in zijn boek 'Legacy of ashes' hoe de CIA vanaf de jaren zestig onschuldige Amerikanen afluisterden, hun post openden, huizen van 'verdachten' doorzochten en zelfs undercover meeliepen in protestmarsen (fun fact: een aantal lieten zelfs hun haar groeien en leerden zich de 'linkse' manier van spreken aan om zodoende de hippies te kunnen infiltreren). Uiteindelijk zouden er in operatie Chaos maar liefst 7000 individuen en duizend organisaties worden bespied.

Hoewel dit alle wetten en democratische vrijheden met voeten treedt, klinkt het nog relatief onschuldig: een briefje openen hier, een beetje reuring creëren daar. Maar daar zou het niet bij blijven. Cointelpro sprak namelijk ook over het neutraliseren van bepaalde doelwitten.[30] Hoewel ze dat zelf ontkennen, wordt de FBI dan ook verantwoordelijk gehouden voor de dood van onder andere een aantal leiders van de Black Panthers.[31] Zo werd bij een inval in het hoofdkantoor van de Panthers in Chicago door de politie meteen bij binnenkomst het vuur geopend. Hoewel de politie achteraf verklaarde dat ze alleen uit zelfverdediging hadden teruggeschoten, oordeelde de rechter anders. Onderzoek wees uit dat de politie tussen de tachtig en negentig kogels had afgeschoten, en de Panthers maar één: afgevuurd door een Panther nadat die al in zijn hart was geraakt.[32] [33] Kortom: de Panthers waren doelbewust neergemaaid. Deze kwade opzet was bij lange na niet de enige gewelddadige confrontatie. Tussen 1971 en 1986 zouden meer dan twintig andere Panthers door de overheid worden vermoord.

Nu we dit weten is naast de moord op Malcolm X ook die op Martin Luther King op zijn minst verdacht te noemen. Hoewel het nooit is bewezen, zijn er voor de moordaanslagen op beide heren aanwijzingen dat de geheime diensten zich er mee hebben bemoeid. Dat vermoeden komt onder andere vanwege een hele specifieke Cointelpro-memo waarin de FBI werd gewaarschuwd om de opkomst van een 'Messias' te voorkomen: *prevent the rise of a*

'messiah'.[34] Daarmee bedoelden ze iemand die de zwarte gemeenschap zou kunnen verbinden en aanjagen. De memo gaat verder: *Malcolm X might have been such a 'messiah'; he is the martyr of the movement today.* Hoewel de 'potentiële Messias' Malcolm X was vermoord, was men bang dat MLK zijn rol zou kunnen overnemen en opnieuw voor problemen zou zorgen: *King could be a very real contender for this position.* En of hij een kanshebber was! Of hij de gedroomde leider van zwart Amerika kon worden, zullen we nooit weten: een maand na deze memo werd hij op het balkon van zijn hotel neergeschoten waarna hij aan zijn verwondingen zou overlijden.

Hoewel we hier geen tijd hebben om daar veel dieper op in te gaan, maakt onder andere James Corbett een overtuigende claim dat de FBI achter die moord heeft gezeten.[35] William F. Pepper doet hetzelfde in 'An act of state: the execution of Martin Luther King'.[36] Daarin stelt hij dat de man die de rest van zijn leven als moordenaar van MLK in de cel heeft gezeten: James Earl Ray, onschuldig was. (Not so fun fact: de FBI had al eerder geprobeerd een einde aan MLK's leven te maken. Door hem continue te spioneren was men erachter gekomen dat hij een buitenechtelijke affaire had. In 1964 had de FBI daarom een naargeestige, manipulatieve anonieme brief gestuurd waarin ze hem vertelden dat hij zelfmoord moest plegen omdat ze anders het nieuws daarvan naar buiten zouden brengen.[37] Bij de brief zat een opname van de FBI met het bewijs daarvan.)

De geheime diensten waren ten tijde van de moord dan ook wel degelijk in de buurt van King. Een interessant detail is bijvoorbeeld dat de man die op bovenstaande foto het bebloede lichaam van MLK in zijn armen houdt, een undercoveragent is genaamd Marrell McCollough.[38] In het artikel van diens dochter 'How I came to terms with my father's secret CIA past' zegt ze: *my father ... worked undercover to infiltrate a black nationalist group.* In het in 2018 uitgebrachte boek 'Who really killed Martin Luther King?' valt te lezen dat King na deze moordaanslag naar het ziekenhuis was gebracht maar dat hij daar niet aan zijn schotwond werd geholpen. Een dienstdoende verpleegster verklaarde dat het hoofd van de neurochirurgie Dr. Breen Bland met een aantal mannen in pak aan zijn zijde zou hebben gecommandeerd: *stop working on that nigger and let him die.* Daar zit geen woord Frans bij.

The meaning of American justice

Het doel van de war on drugs was het controleren, demoniseren en ontmantelen van anti-status quo-bewegingen. Ter herinnering: *we could disrupt those communities. We could arrest their leaders, raid their homes, break up their meetings, and vilify them night after night on the evening news.* De bevoegdheden van de FBI en CIA via operatie Cointelpro en Chaos sloten daar naadloos op aan. Zij hanteerden dezelfde methoden: door 'verdachte' Amerikanen consequent te bespioneren, controleren en waar nodig infiltreren, werd hun macht ontnomen en die van de staat bewaard. Het slechte nieuws dat je wist dat zou komen: hoewel ze die dingen in de jaren zeventig en tachtig achter de schermen, uit het zicht van de mensen en buiten de wet om deden, gebeurt tegenwoordig precies hetzelfde. Met die uitzondering dat het vertrappen van de burgerrechten inmiddels in de wet is opgenomen: het behoort vandaag de dag tot de officiële rechten van de staat.

Daar zijn een aantal belangrijke wetten voor aan te wijzen. Het ontmantelen van de burgerrechten begon sinds 9/11 met de zogenaamde Patriot Act waarmee feitelijk een groot deel van de Bill of Rights werd omzeild.[39] Een wetsvoorstel dat de regering naar eigen zeggen 'nodig had' om de bevolking te beschermen tegen 'binnenlandse terroristen' onder het motto: *the fight against terrorism begins at home.* De neocons in de Bush-regering claimden dat het kwaadaardige Al-Qaida netwerk in tenminste zestig landen actief was, inclusief in de VS en dat het moest worden opgespoord en vernietigd voordat het de samenleving kon infiltreren en overnemen. Bush zei: *make no mistake, we have got a war here just as we have one abroad.*

Een paar weken na de aanslagen lag de vuistdikke, honderden pagina's tellende Patriot Act op tafel. De staat kon daarmee zelf bepalen of iemand als vijand/terreurverdachte gold waarna die zonder aanklacht en zonder opgaaf van reden kon worden opgepakt en tot in het einde der tijden kon worden vastgehouden zonder het recht op een advocaat. Als je op basis van de Patriot Act vastzat, mochten geheime diensten zich op geheime beschuldigingen, geheim bewijs, en geheime verklaringen van getuigen baseren die een 'verdachte' zelf nooit te horen kreeg. Je kreeg alleen een datum waarop je 'iets' zou hebben gedaan. Het eeuwenoude recht van *habeas corpus* (een grondbeginsel van iedere democratie die wetteloosheid voorkomt, stelt dat een verdachte niet zomaar mag worden opgesloten, binnen afzienbare tijd moet horen waarom hij precies is opgepakt en persoonlijk aan een rechter moet worden voorgeleid) gold nu niet meer: weg was de beschaving.

Hoewel de macht van de staat hiermee absoluut werd, was het van belang dat Amerikanen niet té moeilijk zouden doen over het afnemen van hun basale burgerrechten: het was juist bedoeld om ze te beschermen (kuch!). Het nationalisme van de Amerikanen werd bij het verkopen ervan vakkundig uitgebuit: patriot komt van patriotisme, en betekent vrij vertaald zoiets als vaderlandsliefde en het gevoel daarvoor te moeten strijden. (De term zelf is het toppunt van Orwellianisme: de persoonlijke vrijheden waar je voorvaders voor zijn gestorven om ze te verwerven, moeten opgeven uit naam van je eigen vaderlandsliefde.) Blind door de woede en in shock na de aanslagen van 11 september kon je als rechtschapen Amerikaan dan toch ook zeker niet tegen de Patriot Act zijn?! Tegenstanders waren bij voorbaat verdacht als terroristen, pacifisten en goedpraters.

Er moesten wel voldoende successen worden geboekt om het opgeven van die burgerrechten te legitimeren. Bush sprak dan ook al snel over succesvolle aanhoudingen door het hele land.

We have the terrorists on the run, we are keeping them on the run. One by one the terrorists are learning the meaning of American justice. Dit was Washingtons beste poging om aan te tonen dat Amerikanen in gevaar waren van een terreurnetwerk binnen hun eigen grenzen. De overheid en de media werkten samen om dat beeld kracht bij te zetten. Alle aanhoudingen werden groots in de MSM uitgemeten waarbij de verdachten steevast: *terrorist sleeper cells* werden genoemd. De feiten ondersteunden dat niet: er is nooit bewezen dat deze of andere verdachten in de Verenigde Staten ook maar iets te maken hadden met terrorisme of aanslagen. Een schokkend detail: in letterlijk alle(!) van de 664 mensen die sinds de aanslagen van 9/11 onder de Patriot Act zijn opgepakt, is er letterlijk niet één veroordeeld voor een 'lidmaatschap' van Al-Qaida of vanwege aanwijzingen dat ze een aanslag wilden plegen.[40] (Die 'ontkrachtende feitjes' kwamen uiteraard niet met chocoladeletters in de krant.) Alle aanklachten om de Patriot Act te legitimeren werden bombastisch in de media gebracht, en telkens stilletjes ingetrokken wanneer bleek dat het om misverstanden of verzinsels ging. William Swor, advocaat voor een van deze groepen 'terroristen' (de zogenaamde Detroit sleeper cell) die later net als alle anderen werden vrijgesproken[41], concludeerde: *the government had a legitimate concern at the beginning. But they took that concern and they made it into a panic: made a complete fantasy out of them.* 'Het was logisch om in eerste instantie verontrust te zijn, maar ze zijn daar volledig in doorgeslagen'. *They started out with a conclusion, and then filled in all the blanks to fit the questions. So this was totally driven by the need or the desire to have terrorists. It's a fantasy that is politically expedient to sell.* Conclusies bouwen op aannames op basis van veronderstellingen met als doel om te kunnen roepen dat er terroristen waren. (Hoe ver ze hierbij gingen, kun je in dit veelzeggende stukje uit de met een 8.8 gewaardeerde documentaire 'The power of nightmares' zien.[42])

Net als in de tijd van het 'Sovjet-gevaar' werden de feiten enorm overdreven en verdraaid. In plaats van de bevolking te informeren en te kalmeren, voerde de overheid in samenspel met de media een angstcampagne. Critici stellen dan ook dat het opofferen van de burgerrechten met voorbedachten rade was: dat de overheid alleen nog een excuus zocht om het in te kunnen voeren. Een belangrijk argument daarvoor was het feit dat het extreem uitgebreide en gedetailleerde stuk wetgeving nooit in een paar weken opgesteld kon zijn en daarom al lang in de la moest hebben gelegen: klaar om openbaar te maken wanneer de situatie het toeliet. Dat er kwade opzet in het spel zat, kan verder worden onderbouwd doordat er in de aanloop naar de stemming over de terreurwet een terreurdreiging werd gefabriceerd. Een week voor de stemming werden er brieven met het zeer giftige antrax naar politici en de MSM gestuurd met de begeleidende teksten 'dood aan Amerika' en 'dood aan Israël'. Hoewel het overduidelijk maakte dat de Patriot Act 'nodig' was, kon het gif achteraf worden teruggeleid naar de eigen Amerikaanse biologische wapenfabriek bij Fort Detrick.[43] (Het kan nooit kwaad om een beetje angst te zaaien voordat er burgerrechten geoogst moeten worden.)

Gentlemen do not read each other's mail

De Patriot Act gaf de staat enorme volmachten: het maakte mogelijk dat er een enorm afluisterapparaat op touw werd gezet. Amerikaanse burgers mochten nu allemaal zonder een bevelschrift worden afgeluisterd en bespioneerd. Hoewel de NSA officieel alleen het 'recht' heeft om buitenlandse communicatie af te luisteren, is het inmiddels dan ook al lang en breed

duidelijk dat het zijn instrumenten sinds die tijd op de eigen bevolking heeft gericht. Klokkenluider William Binney had tot 2001 een hoge functie binnen de NSA en onthulde dat er een wereldwijd 'afluister-netwerk' was. 'Stellar Wind' was een geautomatiseerd programma waarmee in ieder geval alle(!) Amerikaanse telefoongesprekken automatisch werden afgeluisterd en opgeslagen door de NSA. Binney: *Stellar Wind is spying on everybody in the United States.* In het boek 'No place left to hide' wordt beschreven hoe de NSA in 2012 gemiddeld 20.000 miljoen 'communications' per dag(!) via de telefoon of het internet verwerkte. Maar daar hebben ze vast geen kwade bedoelingen mee, toch? Alleen maar om de kwade terroristen te pakken, toch? In 2011 omschreef de NSA hun houding met betrekking tot het opslurpen van informatie als *know it all...collect it all...process it all...exploit it all.*[44] Alles weten, verzamelen, verwerken en uitbuiten. Klinkt niet heel democratisch of wel? Omdat je officieel niet zomaar alle gegevens van je eigen burgers mag doorpluizen, is in de Cloud-Act bovendien vastgelegd dat deze informatie ongelimiteerd gedeeld mocht worden met 'derden' om de eigen regels te omzeilen.[45] Andersom gelden vergelijkbare wetten in andere landen waardoor geheime diensten uit verschillende landen 'voor elkaar' elkaars data kunnen doorploegen zonder hun eigen wetten te breken. Fijne slimmigheidjes.

Het Europese Hof noemde het massaal afluisteren van mensen dan ook een schending van de mensenrechten.[46] De logica daarachter spreekt voor zich: privacy is wat een mens, mens maakt. Het zijn de grenzen waarmee we aangeven hoever we willen gaan en hoeveel we willen delen. Mag ik jouw internetgeschiedenis ongecensureerd met anderen delen? Nee, want dat is een schending van jouw rechten. Op een bepaalde hoogte vinden we het recht op privacy allemaal belangrijk. Zelfs als we niets verkeerd doen en niets te verbergen hebben: daarom hebben we gordijnen voor onze ramen, en sloten op onze deuren. Je wilt niet dat iedereen zomaar je huis in kan lopen, ook niet als je niets illegaals doet. Om het verschil in ethiek van nu met vroeger aan te tonen: de minister van Buitenlandse Zaken in de jaren dertig Henry Stimson weigerde zelfs om geheime diensten toestemming te geven om andermans post te doorzoeken: *gentlemen do not read each other's mail.*[47]

Om het vuile spel van overheden te openbaren, zijn we vrijwel uitsluitend op klokkenluiders aangewezen. Edward Snowden is waarschijnlijk het bekendste voorbeeld van een klokkenluider op dit vlak. De voormalige CIA-intelligence medewerker die voor de afluistermachine bij de NSA werkte, maakte openbaar dat iedereen te allen tijde werd afgeluisterd en bekeken. Het verschil tussen hem en voorgaande klokkenluiders was dat Snowden enorme hoeveelheden geheime documenten had mee weten te smokkelen om die claims te onderbouwen. De overheid kon daardoor niet net als in de jaren daarvoor simpelweg stellen dat de mensen die uit de school klapten paranoïde waren en dat hun beschuldigingen nergens op waren gebaseerd: Edward kon pagina na pagina overhandigen die zijn claims bewezen. Ook Wikileak's Julian Assange die veel van zijn werk openbaar maakte, is algemeen bekend. (Dat Wikileaks nuttig werk doet heb je eerder in dit boek kunnen lezen en kun je ook zien aan dit artikel waar honderd van hun belangrijkste onthullingen voor je op een rij staan.[48])

Hoewel Bush bij zijn aantreden zei: *this administration stands on the side, not of those who seek to withhold information, but those who seek to make it known,* maakte hij net als alle presidenten voor en na hem daar helemaal niets van waar. Klokkenluiders die de problemen aan de kaak stellen, worden door zowel Republikeinse als Democratische politici als vijanden van de staat in plaats van vrienden van de waarheid gezien. (Obama heeft zelfs het meeste van

alle presidenten klokkenluiders vervolgd die misstanden naar de pers doorspeelden. Opvallend detail: hij deed dat door misbruik te maken van een uit 1917 stammende Espionage Act.[49]) Omdat we in een wereld leven waar alles op zijn kop staat, worden ze aan de schandpaal genageld, ontslagen en vervolgd in plaats van dat de misstanden die ze aankaarten worden aangepakt. (Dat geldt nog altijd: anno juli 2019 probeerde de CIA een 37 jaar oude wet te verruimen die het journalisten moeilijk zou maken om de door klokkenluiders aangeleverde vuile was buiten te hangen.[50])

Het is duidelijk waarom zowel klokkenluiders als de verspreiders van die informatie worden aangepakt. Zonder kritische media kunnen klokkenluiders niets. Alleen de macht van de propaganda die het 'grote verhaal' in stand houdt, kan het Amerikaanse volk ervan weerhouden om in opstand te komen. Vrije informatievoorziening is een bedreiging voor de staat geworden, waarmee alles gelegitimeerd is om deze te onderdrukken. Wie openbaarheid predikt is daarom een crimineel, en criminelen hebben geen rechten. De Democratische senator Joe Manchin noemde Julian Assange bijvoorbeeld 'our property' toen die in een Amerikaanse cel zat.[51] De Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken Mike Pompeo ging een stap verder en noemde Wikileaks zelfs een 'hostile non-state intelligence service' en vergeleek ze met Al-Qaida en IS. Dat dit geen grootspraak voor de bühne is, blijkt uit het feit dat Assange in de zwaarst mogelijke gevangenis, 22 uur per dag in eenzame opsluiting zit en twee keer per maand voor twee uurtjes bezoek mag ontvangen. Dat hij daar zowel fysiek als mentaal enorm onder lijdt, mag duidelijk zijn. Volgens zijn vader doen ze dat bewust: *they will murder Julian one way or the other.*[52]

Sinds 11 september dendert de National Security trein onverminderd door.[53] Iedere nieuwe wet perkt de rechten en vrijheden van de burgers ten opzichte van de overheid steeds verder in. Daarbij kan de stelregel worden gehanteerd dat hoe beter deze wetten bekken, des te gammeler ze vaak blijken te zijn: toen in 2015 delen van de verstikkende Patriot Act bijvoorbeeld verliepen, werd deze vernieuwd door de USA Freedom Act en de Liberty Act. Op oudejaarsdag 2012 toen het merendeel van de Amerikanen al aan het drinken en het feesten waren, tekende Obama een nieuwe versie van de jaarlijkse National Defense Authorization Act (NDAA). Hij stak na het tekenen zijn duim op, gevolgd door een snelle glimlach en een *good job*. Waarmee was hij zo tevreden? De nieuwe NDAA regelde dat alle wetten die voorheen alleen voor terroristen en vijandige soldaten golden nu ook van toepassing op de Amerikaanse burgerbevolking konden zijn.[54] Die zouden op basis hiervan nu zonder een eerlijk proces tot in de eeuwigheid opgesloten, of zelfs vermoord mogen worden: alleen de verdenking om in enige vorm met terrorisme in verband te worden gebracht zou genoeg zijn om zonder aanklacht in het buitenland te worden opgesloten en te worden gemarteld. (Je hebt in dat geval geen enkele mensenrechten meer.) Je hoeft niet eens van een misdaad beschuldigd te worden, krijgt geen advocaat toegewezen en mag geen contact met anderen hebben zonder dat ooit je schuld is bewezen. Laat even op je inwerken dat dit de macht van de staat in onze 21e eeuw is.

Sinds het in 2012 door Obama getekende Executive order 13603 kan iedere zittende president bovendien naar eigen inzicht *martial law* uitroepen: dat is een 'staat van beleg' of noodtoestand die de president extreme volmachten geeft. Daardoor kan zonder bevelschrift ieder huis naar keuze doorzocht worden en alles erin worden opgeëist: van grondstoffen tot geld, 'bezittingen' of medicijnen. Je kunt zelfs verplicht worden om onbetaalde arbeid voor vadertje staat te verrichten: *'forced labour'*. Om Forbes in het artikel 'Obama's plan to take over our economy and our lives' te citeren: *Obama's 13603 seems to describe a potentially*

totalitarian regime obsessed with control over everything ... There's nothing ... about upholding the Constitution or protecting civil liberties.[55] Obama tekende deze wetten zonder pardon en suste de critici door te beloven om de machten die het de president gaf nooit te zullen gebruiken. Het probleem is natuurlijk dat niemand weet wie er in de toekomst president zal zijn. Wie garandeert ons dat een van die toekomstige presidenten zijn 'rechten' niet op enig moment volgens de letter van de wet zal opzoeken en uitbuiten?

A Trojan horse for totalitarianism

Sinds de eeuwwisseling gaat steeds minder data via een telefoongesprek of per post en e-mail. Contact tussen mensen en de uitwisseling van informatie gaat steeds meer via mobiele telefoons en de apps daarop. Die nieuwe techniek zou ongekende mogelijkheden bieden voor een geautomatiseerd spionage-apparaat. Daarvoor had men natuurlijk wel data nodig. Hoe komen ze aan die informatie? Die gegevens worden verzameld en opgeslagen door platformen zoals Google en Facebook die het op hun beurt weer keurig ter beschikking stellen aan de 'veiligheidsdiensten'. Waarom zouden die dat doen? Omdat diezelfde organisaties zo groot konden worden dankzij de financiële steun van de geheime diensten.

Het is de taak van de CIA om in alle taarten een vinger te hebben weet je nog? Dat gold ook voor de digitale wereld toen die steeds meer in opkomst kwam. Vernieuwende technische ontwikkelingen die later voor het Pentagon bruikbaar konden zijn, moesten worden opgespoord en zo mogelijk benaderd. In 1999 werd met dat doel door de CIA zijn eigen investeringsmaatschappij opgericht genaamd In-Q-tel: uitvinders van veelbelovende startups (die in hun opstartfase vaak nog vanuit hun garage aan hun uitvinding werkten), werden benaderd en met een flinke smak geld ondersteund.

Zowel de oprichters van Google als die van Facebook zijn in hun opstartjaren benaderd en betaald door In-Q-tel: maar niet voor niets natuurlijk. In het artikel 'How the CIA made Google' wordt uitgelegd hoe de 'uitvinders' van Google's zoekmachine Sergey Brin en Larry Page hun geld van het Digital Library Initiative kregen dat via omwegen onder de NSA en de CIA viel. Vanaf de geboorte van het bedrijf stond het dus al in contact met, en onder invloed van het machtige Amerikaanse militaire apparaat.[56] (Afgevaardigden daarvan mochten in die beginjaren dan ook meekijken en meepraten over de ontwikkeling van Google voordat het überhaupt officieel zo heette.) Met deze kennis hoeft het je dan ook niet te verbazen dat Google regelmatig met defensie en veiligheidsdiensten samenwerkt: zo heeft het bedrijf bijvoorbeeld Keyhole van In-Q-tel gekocht waarmee Google Earth kon worden ontwikkeld (dat op zijn beurt weer veelvuldig voor militaire doeleinden kon worden ingezet[57]). In 2010 tekenden ze bovendien een contract ter waarde van meerdere miljarden om deze 'visualisatie diensten' aan de NSA te leveren waarmee die nog een gezellige optie erbij kreeg om gewone Amerikanen in de gaten te houden.[58]

Tot overmaat van ramp gaf Google in 2009 de NSA toegang tot ALLE persoonlijke informatie van AL zijn gebruikers. Ook de jouwe dus. En dat is nogal wat. Als je jezelf een halve hartverzakking wilt geven, kun je hier opvragen hoeveel gigabyte aan informatie alleen Google al door de jaren heen van jou verzameld heeft.[59] (Spoiler: de techreus weet meer van jou dan je moeder.) Tijd voor een opsomming: je locatie wordt via Google Maps bijvoorbeeld ten alle tijde nauwkeurig bijgehouden en met derden gedeeld. Zelfs wanneer je telefoon uit staat

en je GPS en locatievoorzieningen hebt uitstaan, krijgt Google nog altijd je locatie door.[60] Ze houden bij en slaan op waar je bent geweest, op welke datum en tijd en hoelang je daar bent gebleven. Conclusie: we dragen dus allemaal met liefde ons eigen lokaliserings-apparaat met ons mee in onze broekzak. (Zoals Snowden hier in een gesprek met Joe Rogan uitlegt kun je daar ook niets aan doen: het scherm staat misschien uit maar je kunt niet controleren of het apparaat ondertussen nog dingen aan het versturen en/of ontvangen is. Ook als de batterij leeg is kun je die er niet uithalen om zeker te weten of het apparaat daadwerkelijk leeg is.[61])

Niet alleen waar je bent, maar alles wat je online doet: alle bestanden en foto's die je ooit online hebt gezet (of letterlijk alles als je 'in de cloud' werkt), alle downloads via Gmail, alle e-mails zelf: zelfs concepten en ongewenste email die jij hebt verwijderd, worden door Google opgeslagen en bewaard. Al je notities die je hebt gemaakt, alle foto's die je ooit hebt bekeken en gedownload, alle artikelen die je ooit hebt gelezen: Google houdt netjes alles van je bij.[62] Zelfs de tienduizenden zoekresultaten van alle dingen die je ooit in je leven hebt gegoogeld staan genoteerd. De foto's op Google Drive en in andere 'clouddiensten' worden door kunstmatige intelligentie geanalyseerd en de mensen erop kunnen inmiddels worden onderscheiden zodat ze kunnen uitvogelen met wie je er op dat moment was. (Hoe denk je anders dat het kan dat je telefoon automatische afzonderlijke mapjes met foto's van vrienden aanmaakt?) Opvallend detail: hoewel het motto van Google voorheen altijd *'don't be evil'* was, is dat sinds 2018 officieel verwijderd uit zowel hun slogan als hun gedragscode.[63]

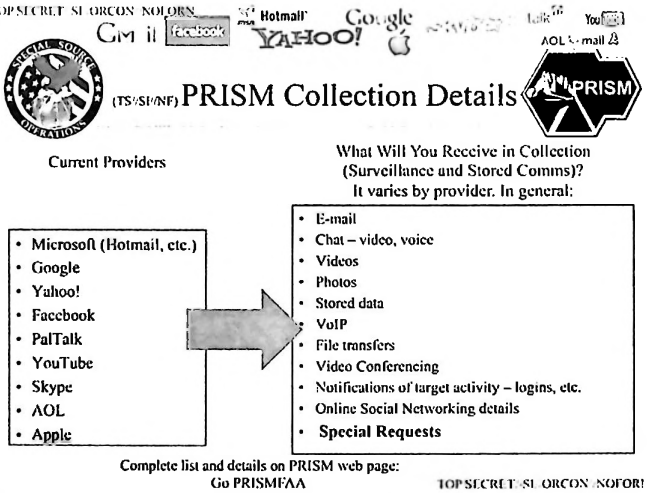
Voor Facebook geldt ruwweg hetzelfde. Zij bewaren alle berichten die je ooit hebt verstuurd of gekregen, alle contacten uit je telefoon en alle audioberichten die je ooit hebt verzonden of ontvangen. Hoewel het bedrijf bij herhaling blijft benoemen dat iedereen recht op privacy heeft, blijkt uit een gelekt document uit een rechtszaak dan ook hoe ze officieel tegen privacy aan kijken: zodra je 'iets' op het platform plaatst, stem je daarmee automatisch in dat je het recht op privacy daarvan teniet hebt gedaan.[64] Een foto die je op Facebook plaatst, is niet meer van jou maar is vanaf dat moment Facebook's bezit.[65] Zij kunnen die foto's feitelijk dan ook overal ter wereld publiceren als ze dat zouden willen zonder jou om toestemming te hoeven vragen, je er van op de hoogte te stellen of je er ook maar een cent voor te betalen. (Het was dan ook veelzeggend dat Facebook de data van anderhalf miljard(!) gebruikers uit Europa weghaalde om de nieuwe privacywetgeving daar te kunnen omzeilen.[66])

Toch gaat het niet alleen om de berichten en foto's die je plaatst: juist niet. Wat wij als Facebook's hoofdzaak zien: *'connecting people'* is voor hun een pure bijzaak. Ze zijn vooral geïnteresseerd in jouw interesses, je surfgedrag en alle kleine beetjes aan rauwe data die ze kunnen krijgen. Facebook verdient zijn geld door de data die jij ze verstrekt te verkopen aan bedrijven en te delen met overheden. (Als je onbeperkt van een 'gratis' dienst gebruik kunt maken, ben jij het product.) Nu hoor ik je denken: wat kan het de shadow government nou schelen of ik de vakantiefoto van tante Tineke wel of niet like of hoe vaak ik de pagina van mijn ex bekijk? Toch geeft al die 'rauwe' en onpersoonlijke data samen een heel specifiek beeld wanneer je een computer met duizenden variabelen aan aanvullende informatie voedt. Facebook heeft dan ook niet tien, ook geen twintig maar 29.000(!) verschillende categorieën waar mensen op worden ingedeeld: bijna volledig bepaald door hun gedrag op Facebook. Het was de reden voor Snowden om Facebook een surveillancebedrijf te noemen dat verkocht wordt als social media.[67] (Fun fact: de eigenaar van Facebook Mark Zuckerberg heeft de camera van zijn laptop ten alle tijde afgeplakt en sloopt steevast de microfoons uit zijn moederbord: dan

weet je hoop ik genoeg. Not so fun fact: Zuckerberg heeft voor 22 miljard ook WhatsApp overgenomen.[68] Het is maar dat je het weet.)

Het zijn uiteraard niet alleen deze twee platformen: de NSA heeft sinds 2007 de 'sleutels van de achteringang' van alle grote bedrijven uit Silicon Valley in handen. Alle social media, Yahoo, Microsoft, Skype, YouTube, Twitter en ga zo maar door.[69] Iedereen doet mee aan het alles overkoepelende Amerikaanse spionage apparaat met de naam Performance and Registration Information Systems Management (PRISM). Iedere andere communicatie tussen smartphones en computers worden stuk voor stuk bijgehouden, gecategoriseerd en opgeslagen: 'online-gedrag' wordt gekoppeld aan je persoon. Alles wordt vervolgens door algoritmes heen gehaald en op inhoud gescreend. Zoektermen op de mobiele telefoon via Siri worden afgeluisterd en bijgehouden. Hetzelfde geldt voor je kalender en alle afspraken daarop. Ieder filmpje dat je op YouTube kijkt en ieder commentaar dat je daaronder plaatst wordt bewaard. Andere apps nemen opnames van het scherm van je telefoon en versturen dit naar 'derden' zonder dat ze daar melding van maken.[70] (In alle voorwaarden van die bedrijven staat bovendien dat de bergen aan informatie over ons niet 'van ons' zijn: we hebben immers op 'I agree' geklikt voordat we van de app/dienst gebruik konden maken. Voorwaarden die we niet hebben gelezen en die bovendien onbeperkt en eenzijdig kunnen worden gewijzigd zonder dat wij daarvan op de hoogte hoeven te worden gesteld.)

Wanneer je duizenden keuzes, gewoontes, afwegingen, interesses, hobby's, vrienden, je locatie, routes, favoriete restaurants en ontelbaar meer variabelen aan elkaar koppelt, krijgt je een veel completer beeld dan je alleen uit de interactie tussen twee mensen zou krijgen. Op deze slide uit een 'gelekte' PowerPointpresentatie kun je zien welke bedrijven PRISM voor zijn informatie-dominantie kan benaderen, en welke data op verzoek aan hen wordt aangeleverd. (Bijna alles dus.) Dit was het programma waar Snowden over uit de school klapte. Hij zei daarover: *the system of global mass surveillance ... a new system that saw everything that you did ... every border you cross, every purchase you make every call you dial every cell phone tower you pass, friends you keep, article you write, site you visit and subject line you type is now in the hands of a system whose reach is unlimited.*[71] De nieuwste Iphones scannen zelfs alle informatie die er op staat op hun inhoud. Snowden: e*very iPhone will search itself for whatever Apple wants, or for whatever Apple is directed to want. They are inventing a world in which every product you purchase owes its highest loyalty to someone other than its owner. To put it bluntly, this is not an innovation but a tragedy, a disaster-in-the-making.*[72] Het 'informatiesysteem' met onbeperkte, onbegrensde mogelijkheden wordt gevoed vanuit zoveel hoeken dat bijna iedereen er linksom of rechtsom mee in aanraking komt. Het is daardoor vrijwel onmogelijk om 'onder de radar' te blijven: *full*

spectrum dominance noemen ze dat. Een van Google's topingenieurs noemde de Big Tech bedrijven daarom Trojaanse paarden van totalitarisme en verliet het bedrijf om die reden: *Google, Facebook and the Big Tech oligarchs represent the Trojan horse for totalitarianism.*[73]

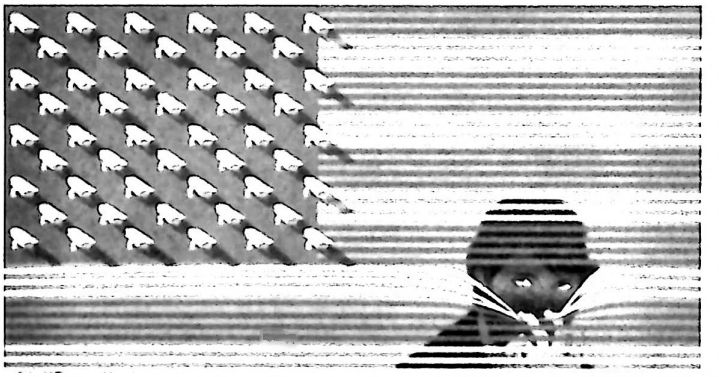
Zelfs wanneer je tot het minimale groepje behoort dat van geen van de bovenstaande platformen gebruik maakt, ben je nog steeds niet veilig. In de zogenaamde 'Vault 7 papers' die Wikileaks lekte, bleek dat de CIA iedere smartphone, computer, laptop of ieder ander apparaat naar keuze dat met het internet verbonden was, kon hacken. Dat betekent dus ook dat je 'slimme tv' met een ingebouwde webcam om met de familie te videobellen een spionageapparaat kan zijn dat jou in de gaten houdt terwijl je languit op de bank ligt chips te eten.[74] Belangrijk detail: doordat de CIA bovendien door de jaren heen mapjes vol met 'digitale vingerafdrukken' van andere hackers heeft verzameld, kunnen ze iedere afdruk naar keuze achterlaten als ze zelf klaar zijn met hun infiltratie. Het is dus nooit meer met zekerheid te bewijzen wie er achter een hack-operatie heeft gezeten of wie je heeft begluurd: onthoud dit wanneer er weer eens een land van een 'hack-operatie' wordt beschuldigd. (Het was om diezelfde reden verontrustend dat president Biden zei dat er een 'echte' oorlog zou kunnen ontstaan wanneer Washington in een cyberaanval werd aangevallen: *I think its more likely when we end up in ... a real shooting war with a major power as a consequence of a cyberbreach.*[75]) Nu we dit weten lijkt het ook minder onschuldig dat steeds meer mensen (bijvoorbeeld een op de zes Amerikanen) een 'slimme speaker' in huis hebben. Ter illustratie: zowel Google[76] als Amazon[77] hebben onlangs toegegeven dat hun personeel met de spraak-assistent meeluisteren.[78] (Fun fact: de man die tussen 2005 en 2014 de baas was over de geheime afluisteraars bij de NSA, zit sinds 2020 bij Amazon in de raad van bestuur.[79]) Ook Facebook heeft onlangs erkend dat ze audiogegevens van hun gebruikers verzamelen en een derde bedrijf inhuren om de inhoud daarvan te vertalen.[80]

Wat denk je in dat licht van de gezichtsherkenning die alle nieuwe smartphones gebruiken om de inhoud daarvan te 'beschermen'? Vind je dat nog altijd zo onschuldig? Diezelfde techniek wordt namelijk gebruikt om criminelen op te sporen: Amerikaanse politieauto's scannen tegenwoordig bijvoorbeeld niet alleen kentekens, maar ook gezichten van alle(!) zichtbare voorbijgangers. Dat de helft van alle(!) Amerikanen inmiddels in een gezichtsherkennings-database van de overheid zit, is verontrustend te noemen.[81] Ook de TSA die over het vliegverkeer in de VS gaat, kondigde in hun 'Biometric Roadmaps' aan dat het binnenkort verplicht wordt om 'digitaal door de scanner te gaan' als je nog een keer door de lucht wilt reizen.[82] (Daar oefenen ze overigens al lang mee: in 2018 werd er nog iemand op een vliegveld in Washington uit de rij gevist omdat een biometrische scan van zijn gezicht er op wees dat hij met een vals paspoort reisde.)

Die techniek wordt niet alleen op vliegvelden toegepast, maar ook op straat of in winkelcentra. In Engeland (het land dat 1,85 miljoen videocamera's, of één camera per 32 inwoners heeft[83]) zijn onlangs bijvoorbeeld tests geweest met busjes vol mobiele camera's en scan-apparatuur die gewoon aan de straat geparkeerd werden en daar iedere willekeurige voorbijganger scanden en in hun database opsloegen. Als je daar niet van gediend bent en je gezicht wilt verbergen, is dat strafbaar[84]: je bent schuldig totdat het tegendeel is bewezen.[85] De aanwezigheid van al die camera's wordt extra vervelend door nieuwe software die via het lezen van de lippen automatisch kan ontcijferen waar mensen over praten, of mensen aan de manier van lopen kunnen herkennen.[86] (Staan we straks allemaal als overbetaalde profvoetballers met onze hand voor onze mond te praten?) Ondertussen kunnen in de meeste Amerikaanse staten

kentekens via een netwerk aan camera's automatisch worden getraceerd en 'real-time' worden opgespoord[87], zijn ze in Washington bezig met de goedkeuring van het gebruik van militaire drones boven Amerikaanse steden[88] en worden er zelfs camera's in lantaarnpalen geïnstalleerd.[89] Amerikanen dreigen binnen afzienbare tijd onder 24uurs-toezicht van hun overheid te komen.

Met deze kennis in ons hoofd is een onlangs vrijgekomen 'motiverende poster' voor op kantoor bij de NSA uit de jaren vijftig en zestig wel erg verontrustend: '*under God*' is doorgestreept, en het woordje *people* is tot drie keer toe doorgestreept en met bloedrode letters vervangen door de STAAT.

Ondanks deze feiten lijken westerse politici en de MSM zich alleen zorgen te maken over de mensenrechten in andere landen zoals China. In het artikel 'Inside China's dystopian dreams' waarschuwt de New York Times bijvoorbeeld dat gezichtsherkenning en kunstmatige intelligentie worden ingezet om een enorm systeem van controle over zijn bevolking te creëren: *Beijing is embracing technologies like facial recognition and artificial intelligence to identify and track 1.4 billion people. It wants to assemble a vast and unprecedented national surveillance system.*[90] Die kritische analyse wordt echter niet op de westerse wereld losgelaten waar nagenoeg hetzelfde gebeurt.

Net als vroeger toen de geheime dienst in Oost-Duitsland van iedereen een persoonlijk dossier had, is dat tegenwoordig net zo: niet meer zoals in de tijd van de Stasi met mappen vol papierwerk, maar alles digitaal. Als je volgens de zorgvuldig geschreven algoritmen uit de toon valt of teveel 'gevaarlijke' zoektermen of interesses hebt, krijgt je mapje de aandacht van een menselijke analist. Ex-NSA'er Binney zegt dat wanneer je als burger een 'probleem' wordt, ze in no-time met terugwerkende kracht je hele dossier kunnen doorlichten om je ergens op te kunnen pakken en daarmee te neutraliseren. *If you become a target, the implication is, they will retroactively analyse every phone call, every email, every financial transaction, everything electronic that you've ever done.* Met die gebundelde informatie kan de staat iedere criticus het zwijgen op leggen. *The secret government ... can now protect itself because they have this data from anyone trying to expose what they're doing.* Datzelfde geldt voor politici. Toen Trump kritiek op de geheime diensten had, waarschuwde senator Chuck Schumer dat de geheime diensten een heel arsenaal aan mogelijkheden hadden om zelfs een president terug te pakken: *intel officials have six ways from Sunday at getting back at you.*[91] (Dat zagen we bijvoorbeeld toen Trump categorisch en vrijwel tegelijkertijd van Facebook, Twitter, Instagram en YouTube werd verbannen.[92]) Binney concludeerde dan ook: *the United States is not a hair's breadth*

from becoming a turn-key totalitarian state. Alle noodzakelijke middelen om als een totalitaire staat te kunnen functioneren zijn al operationeel. James Orwell's 1984 lijkt daarmee van fictie tot een realiteit te zijn geworden.

In unity there is strength

Er is een heleboel om ontevreden over te zijn in Amerika en om verandering over op te eisen. Nu is de samenleving het krachtigste wanneer die gezamenlijk een vuist maakt. Waarom gebeurt dat dan niet? Omdat precies die eenheid van het volk het grootste gevaar voor de overheid is. Daarom werd een 'verbinder' van het volk zoals MLK als een grote bedreiging gezien. De FBI memo over hem waarschuwde immers: *prevent the coalition of militant black nationalist groups. In unity there is strength.* In eenheid zit macht. Het voorkomen van die eenheid wordt nu nog altijd actief nagestreefd.

De Amerikaanse burgers hebben van de deep state namelijk hun bloedeigen 'verdeel en heers' programma gekregen dat ervoor zorgt dat verschillende, door elkaar heen levende groepen in de States tegen elkaar worden opgezet. De wrevel in de Amerikaanse bevolking wordt met opzet opgestookt: bestaande tegenstellingen tussen groepen mensen worden uitvergroot en aangewakkerd omdat het reuring creëert. Of het nu racisme, #me too, critical race theory, links tegen rechts, zwart of latino tegen wit is: het maakt niet uit welke achtergrond of boodschap je hebt. Van antifa, tot Black Lives Matter, Trump supporters, 'never Trumpers' of zogenaamde 'social justice warriors' in al hun varianten en smaakjes. Onder het mom van democratisering wordt iedereen gesteund, aangemoedigd en vaak zelfs betaald (door onder andere Soros zijn Open Society Foundation) om voor zichzelf op te komen en aan protestmarsen en demonstraties deel te nemen: het stopt alle spanningen in de snelkookpan. De protestmarsen lopen dan ook steeds vaker uit de hand waarbij verschillende groepen elkaar letterlijk en figuurlijk de tent uit slaan (waarbij we inmiddels weten dat dit een onderdeel van de tactiek van de infiltranten kan zijn). De dialoog en eventuele toenadering wordt daardoor bij voorbaat voorkomen doordat de partijen net als op social media hatelijk tegen elkaar staan te schreeuwen in plaats van naar elkaar te luisteren.

Vooral de social justice warriors zijn interessant omdat het voor de Amerikaanse samenleving als geheel een politiek correcte norm in de dagelijkse omgang probeert af te dwingen. Het meeste werk van deze groepen bestaat uit muggenziften voor professionals: je bent alleen welkom als je zelf ook lange tenen hebt. Zij claimen tolerantie en diversiteit te promoten terwijl ze er juist op uit zijn om iedereen hetzelfde te laten denken. (Hoe kun je jezelf liberaal noemen als je niemand een andere mening gunt?[93]) Hoe hypocriet ook, het heeft wel effect: steeds meer mensen in de VS lopen op eieren, zeker in de MSM. Die politieke correctheid leidt tot zelfcensuur: men kan niets meer zeggen zonder dat een ander daar aanstoot aan neemt. Die politiek correcte houding wordt in de meeste bedrijven angstvallig overgenomen uit angst om een deel van de klandizie te verliezen. Ter illustratie: de immens populaire Amerikaanse presentatrice Meghan Kelly werd ontslagen door haar werkgever NBC waarbij ze wel de contractuele 69 miljoen dollar kreeg uitbetaald, Wat maakte het voor NBC waard om haar ondanks die enorme kosten de laan uit te sturen? Ze had zich in een paneldiscussie hardop afgevraagd waarom het slecht was voor blanke mensen om zich tijdens Halloween zwart te schminken. (Ik benoem het niet om mijn mening over dit voorval te geven

maar om aan te tonen dat er steeds minder tolerantie voor een ondoordachte uitspraak, een *'slip of the tongue'* of zelfs een grapje is.) Het 'recht' om beledigd te zijn en dat een ander daar wat mee moet, neemt extreme vormen aan in de VS. Het onderdrukt 'gewone mensen' om hardop gedachten uit te spreken omdat niemand meer wat durft te zeggen uit angst dat een ander beledigd zal zijn. Niemand haalt meer de schouders op en denkt 'wat ben jij een domme lul': overal moet actie op worden ondernomen. Terwijl beledigingen uiteraard enorm subjectief zijn: wat voor de ene een doodzonde is, betekent voor de ander niets. Zoals de cabaretier Steves Hughes treffend verwoordt: *whats wrong with being offended? When did 'sticks and stones may break my bones' stop being relevant? Isn't that what you teach children? ... Be offended, nothing happens: you are an adult, grow up: deal with it!* Het filmpje van twee minuten laat geen spaander heel van 'identity politics' en is een verfrissende aanrader.[94] Je kunt niet in een democratie willen leven en tegelijkertijd wettelijk afdwingen nooit beledigd te willen zijn.

(Kleine side-note: Soros zijn Open Society Foundation beschouwt Nederland als sleutelland in de strijd tegen wat zij 'negatieve trends' noemen. Met miljoenen euro's aan subsidies voor tientallen organisaties, mengt het buitenlandse fonds zich ook in Nederlandse maatschappelijke thema's. Partijen die discussies over het koloniale verleden, etnisch profileren van de politie, het dragen van hoofddoeken of zwarte piet aanjagen, konden allemaal op zijn financiering rekenen.[95] Een voorbeeld waar zich dat in uitte: op de Zwarte Cross was er in 2019 ophef omdat er bij een Oosters eettentje 'Allahs afbakbar' stond en op een onbedrukte witte afscheiding verderop stond: 'dit mag straks ook al niet meer'. Beide werden door de organisatie verwijderd na klachten over racisme tegen dit enorm niet-racistische 'doe maar normaal dan doe je al gek genoeg' volksfeest.)

Door het 'verdeel en heers spel' van Soros en de zijnen hoeft de elite zich geen zorgen meer te maken over de woede van de massa omdat die te druk bezig zijn om elkaar de tent uit te vechten. Het zet de groepen tegen elkaar op: de verdeeldheid leidt tot chaos, geschreeuw en geweld in plaats van een inhoudelijke discussie over de 'échte' problemen in het land en de samenleving. Een morrende massa kan immers moeilijk een gezamenlijke vuist maken tegen de zittende overheid. Mensen kijken niet gezamenlijk naar de kern van de problemen die hun leven moeilijk maken, maar worden afgeleid door de onderlinge strijd tegen elkaar. Het zorgt er bovendien voor dat het recht om te demonstreren steeds verder aan banden wordt gelegd. Tegen de haat, nijd en de strijd die eruit voortvloeit, kan vervolgens steeds harder worden opgetreden: het speelt de overheid in de kaart. De misdragende bevolking vormt een prachtig excuus voor de politie om op in te grijpen. Zei ik politie? Misschien kunnen we het beter het Amerikaanse 'thuis-leger' noemen.

Ook de Amerikaanse politiemacht wordt namelijk steeds verder gemilitariseerd. Het heeft immers geen zin om iedereen te monitoren als je niet met een beetje overmacht kunt ingrijpen als daar behoefte aan is. Agenten zijn door de jaren heen dan ook steeds zwaarder bewapend tot op het punt dat ze er nu bijlopen als militairen: de vriendelijke wijkagent is vervangen door iemand die qua kleding, wapens en tactiek bijna niet meer te onderscheiden is van een soldaat. Automatische wapens en gepantserde voertuigen behoren tot de standaarduitrusting van de meesten. Politieagenten die net als hun militaire 'collega's' in oorlogszones in *'full tactical gear'* in camouflagepakken en met helmen op rondlopen, is eerder regel dan uitzondering. In de 2doc documentaire 'Do not resist' wordt dat mooi uiteengezet. Daar is onder andere Dave Grossman te zien: de belangrijkste instructeur voor het Amerikaanse leger en de politie. Hij is

ook woordvoerder voor die beide. Zijn boeken zijn verplichte kost op alle politiescholen en die van de FBI. Hij spreekt een zaal vol agenten toe die een trainingsseminar bijwonen en vraagt hen waar ze het geweld waar ze regelmatig mee in aanraking komen mee bestrijden: *you fight violence, where do you fight it with?* Met een enorme glimlach op zijn bakkes: *superior violence! Violence is our tool, violence is our enemy. Violence is the environment we operate in. You are men and women of violence.*

De wapens om dat superieure geweld mee uit te oefenen, krijgen ze uiteraard van het MIC. Het 'oude' legermateriaal wordt via het zogenaamde 1033-programma door het Pentagon doorgeschoven naar de agenten en sheriffs in Amerikaanse gemeentes, steden en dorpen.[96] Politiediensten krijgen enorme subsidies van *homeland security* om die wapens mee te kopen: sinds 9/11 is er 34.000 miljoen dollar aan subsidies verstrekt aan de politie om materiaal mee aan te schaffen. Hoewel het Pentagon claimt dat ze alleen spullen doorsluizen die het leger niet meer nodig heeft, is een groot deel van de goederen spiksplinternieuw en nog nooit gebruikt: 36 procent van wat wordt 'weggegeven' wordt dan ook meteen weer doodleuk nieuw 'bijbesteld'. (Kassa dus voor het MIC.) In aanvulling hierop heeft het ministerie van Defensie ook een eigen potje van vijf miljard dollar waarmee ze politiediensten 'ondersteunen' door ze met 'gratis' MRAP-pantserwagens te voorzien. De enorme vrachtwagen-achtige voertuigen van 22.000 kilo die normaal alleen op patrouille in oorlogsgebieden worden gebruikt, rollen dus ook met regelmaat door Amerikaanse woonwijken en straten. Ze geven ze weg als snoepjes. Zelfs kleine gehuchten hebben inmiddels hun een eigen gepantserde wagens, SWAT-teams en militaire uitrusting: simpelweg omdat ze er gemakkelijk aan kunnen komen. Om de waanzin aan te tonen: in 'Do not resist' komt een dorp aan bod dat maar één fulltime agent heeft, maar wel twee van die enorme gepantserde voertuigen in de garage heeft staan. En niet voor niets natuurlijk. Een zo'n wagen kost namelijk meer dan een miljoen dollar aan belastinggeld.

Ook is in de documentaire te zien hoe de politie met deze superieure wapens graag op pad gaat om van 'criminaliteit' verdachte burgers eens tegen het licht te houden. Dat gebeurt dan ook steeds vaker. In de jaren tachtig waren er 3000 keer per jaar invallen met arrestatieteams, in 2005 waren dat er 45.000, in 2016 gebeurde dat tussen de 50.000 en 80.000 keer per jaar. Dat gaat in dat geval door middel van hardhandige huiszoekingen met arrestatieteams: een gepantserde wagen vervoert een hand vol zwaarbewapende agenten die met militaire tactieken voorkomen dat de 'vijand' gevaarlijk kan zijn. Zo slaan ze als 'afleidings-tactiek' de ramen in (die mag je achteraf trouwens zelf vergoeden) terwijl een overmacht met getrokken wapens via de deur het huis binnen marcheert. Daar verzamelen ze alle mensen die ze tegenkomen en knevelen die op de grond: precies zoals het leger ten tijde van oorlog doet. Dit alles gebeurt soms op basis van niets meer dan een vermoeden van criminaliteit: als het huis 'geneutraliseerd'

is, kijken ze rustig of de 'verdachte' bijvoorbeeld inderdaad wiet in zijn bezit heeft. Kun je je voorstellen dat dit in Nederland gebeurt?

De Amerikaanse grondwet verbiedt het om het leger op eigen grondgebied en tegen eigen burgers in te zetten, maar de politie heeft inmiddels alle middelen in huis om als een binnenlands leger op te treden. Het toont andermaal aan dat alle facetten om als een politiestaat te functioneren inmiddels aanwezig zijn zonder dat de meeste Amerikanen zich dat realiseren: die zijn er langzaam maar zeker compleet aan gewend geraakt.

Putting the hero in heroin

In dit hoofdstuk hebben we een boel mis zien gaan in de Amerikaanse samenleving: het meeste daarvan draait om de olie-industrie en de daaruit voortvloeiende war on drugs heen. Dat die oorlog geen legitieme poging is om zijn burgers van een verslavend goedje af te houden, kunnen we aantonen met het slotstuk van dit hoofdstuk. Tegelijkertijd kunnen we de eerder gestelde vraag beantwoorden waar de harddrugs die Amerikanen op straat scoren vandaan komen. Het antwoord daarop is namelijk té interessant en té belangrijk om niet eventjes bij stil te staan. Die harddrugs werden voor een groot deel namelijk aangeleverd door hun bloedeigen overheid. De overheid en drugshandel? Dat meen je toch niet? Jawel. De CIA handelt al decennia in harddrugs. Het stelt ze in staat om voor hun miljarden kostende, zogenaamde 'black budget operaties' te betalen zonder dat het ooit ergens in de boeken komt.

We kunnen ons het Iran-Contra schandaal uit hoofdstuk vijf nog wel herinneren waarbij de CIA tegen de lamp liep toen een van hun vliegtuigen neerstortte: de geheime dienst had geld nodig om de contra's in Zuid-Amerika te bewapenen, en verkocht daarvoor wapens in Iran. Die handel bestond echter niet uit één lijn van Iran naar Zuid-Amerika, maar was een driehoek: de vliegtuigen vlogen namelijk niet leeg terug vanuit Zuid-Amerika. Ze werden in samenwerking met onder andere het beruchte Medellín-drugskartel volgeladen met cocaïne op hun terugvlucht naar Noord-Amerika om daar op straat te worden verkocht: wie zegt dat ambtenaren niet (logistiek) efficiënt kunnen werken! (De wapens voor de Contra's die hun volk er mee uitmoordden, werden mede betaald door de verkoop van harddrugs aan de 'gewone bevolking' in de VS.) Vind je het moeilijk te geloven? Een congressioneel onderzoek naar de affaire uit 1989 dat je hier kunt lezen[97], concludeerde: *it is clear that individuals who provided support for the contras were involved in drug trafficking.* Ook stelde het dat er aanzienlijk bewijs was dat de Amerikaanse overheid op de hoogte was van deze wapen- en drugshandel. Een van de piloten die erkende dat er met grote regelmaat in opdracht van de CIA en met medeweten van de overheid vliegtuigen vol cocaïne naar de VS werd gevlogen, was William Robert Plumbee.[98] (Dit is verfilmd in de vermakelijke 'American made' waarin Tom Cruise de rol van Plumbee speelde.[99]) Zelfs de toenmalige National Security Adviser Oliver North schreef in zijn dagboek: *Honduran DC-6 which is being used for runs out of New Orleans is probably being used for drug runs into the U.S.*[100] Ook schreef hij over *fourteen million to finance [an arms depot] came from drugs* en dat er tripjes naar Bolivia waren om '*paste*' op te halen (dat is straattaal voor ruwe cocaïne).

Dat de CIA al decennialang drugs de Verenigde Staten binnensmokkelt, is dan ook wat je een publiek geheim noemt. Door de jaren heen zijn er meerdere artikelen en boeken over geschreven. Zelfs in de MSM. In 1993 publiceerde de New York Times er bijvoorbeeld het

artikel 'The CIA drug connection is as old as the agency' over.[101] De connecties met de drugshandel zijn zo oud als de organisatie zelf. Dat is een stevige uitspraak. Geen toevalligheid dus, maar een structureel onderdeel van het beleid. Dat verklaarde ook Dennis Dayle die dertig jaar lang voor de DEA (Drugsbestrijding) werkte: *in my thirty-year history in the Drug Enforcement Agency and related agencies, the major targets of my investigation almost invariably turned out to be working for the CIA.* Gedurende zijn hele carrière bleken de grootste drugshandelaren op zijn radar vrijwel altijd voor de CIA te werken: *it's very hard to point to an area of the world where you have major drug trafficking, where the CIA has not been a factor in allowing that drug trade to prosper.*[102] 'Het is moeilijk om waar ter wereld dan ook een plek aan te wijzen waar er grootschalig drugs wordt verhandeld waar de CIA niet mee helpt om die handel te helpen bloeien'. (Iedereen die de serie 'Narcos' heeft gezien, kan zich daar een voorstelling van maken. Iedere keer als de DEA de grote schurken bijna te pakken heeft, steekt de CIA daar een stokje voor.) Zelfs de beruchte kingpin van de wereldwijde cocaïnehandel Pablo Escobar die als hoofd van het Medellínkartel aan het eind van de jaren tachtig goed was voor tachtig procent van de wereldwijde cocaïnehandel en zo'n 15.000 kilo cocaïne per dag(!) de VS binnensmokkelde[103], werkte volgens zijn zoon Juan Pablo Escobar Henao voor de CIA.[104] In een interview over het boek waarin hij dat beschrijft zegt hij: *what the CIA was doing was buying the controls to get the drug into their country ... He had direct relations with the CIA ... the person who sold the most drugs to the CIA was Pablo Escobar... My father was a cog in a big business of universal drug trafficking.*[105] Escobar was volgens zijn zoon niet meer dan een tandwiel in het enorme wereldwijde drugscircuit (staat CIA stiekem voor Cocaïne Importers of America?).

Deze feiten werden in de jaren negentig andermaal onderschreven in een serie baanbrekende artikelen met de titel 'Dark Alliance' van de Pulitzer Prize winnende journalist voor het San Jose Mercury News: Gary Webb. Zijn artikel zou het eerste journalistieke onderzoek zijn dat 'viral' ging. Hij toonde aan dat de CIA tonnen cocaïne de VS binnensmokkelde door samen te werken met drugsbaronnen die door de Amerikaanse overheid in bescherming werden genomen. (Een televisie-uitzending van C-SPAN live waarin Webb zijn eigen bevindingen toelichtte, is reuze interessant en kun je hier terugzien.[106]) De drugs werd vervolgens verkocht aan de rivaliserende bendes de 'Crips' en de 'Bloods' in Amerika's arme en criminele wijken in Los Angeles. Besefmomentje: de overheid was dus zelf verantwoordelijk voor de crack- en cocaïne-epidemie die voornamelijk de Afro-Amerikaanse gemeenschap in die jaren zo hard raakte en waardoor zo enorm veel gebruikers ervan achter slot en grendel zouden verdwijnen. (Hier kun je het Webb in een interview zelf horen uitleggen.[107]) Een belangrijk bewijsstuk voor Webb was de getuigenverklaring van Danilo Blandon. De man die het Amerikaanse ministerie van Justitie als een van de belangrijkste importeurs van Nicaraguaanse drugs zag, zou onder ede verklaren dat hij daarvoor door en in de VS was opgeleid: *[I] was schooled in San Francisco in the drug trade.*[108] Webb zei daar zelf over*: it took him two days to become a cocaine dealer.*

Webb werd door de Mockingbird-media uiteraard verguisd en zijn onderzoek tegengesproken, waarna zijn redacteur hem onder grote druk van buitenaf uiteindelijk liet vallen.[109] In plaats van op te geven, schreef hij op basis van zijn onderzoek een boek getiteld: 'Dark alliance: The CIA, the Contras, and the crack cocaïne explosion' om zijn bewijslast te onderbouwen. Dat boek zou hem uiteindelijk fataal worden: in 2004 werd hij dood aangetroffen

in een hotelkamer met twee kogels in zijn hoofd. De officiële doodsoorzaak? Zelfmoord. Hoe hij die tweede kogel uit zijn pistool en in zijn hoofd heeft gekregen, zullen we nooit weten. (Op zijn Amerikaans is daar een werkwoord voor: *'suicided'*, een term die wordt gebruikt wanneer iemand die te lang en hard roert waar het stinkt, wordt afgemaakt.) Webb voelde dat dit eraan zat te komen, en mailde niet lang voor zijn dood dat wanneer hij dood zou worden gevonden het NOOIT een zelfmoord zou zijn. Ook zijn omgeving verklaarde dat Webb zelf had gezegd dat hij doodsbedreigingen kreeg, werd gevolgd en dat er meerdere malen in zijn huis was ingebroken.[110] ('Zijn' verhaal is overigens verfilmd in de film 'Kill the messenger'.[111])

Toch was niet alles voor niets geweest. Naar aanleiding van Webb's verhaal moest in datzelfde jaar de directeur van de CIA John Deutsch namelijk naar een gemeentevergadering in Los Angeles komen om tekst en uitleg te geven over het schandaal in een poging om de beschuldigen uit het artikel te weerleggen. Hij had echter niet gerekend op de aanwezigheid van een politieagent en 'narcotics detective' uit Los Angeles, Michael Rupert: die stapte op live-televisie naar voren en klapte uit de school. (Ik raad je aan om dat vijf minuten durende filmpje eerst even hier te bekijken.[112]) Hij zei dat hij met eigen ogen had gezien hoe de CIA bijdroeg aan het overspoelen van Amerikaanse steden met harddrugs. Hij verklaarde dat ook hij was benaderd om met de door de CIA gefaciliteerde drugssmokkel mee te doen nadat hij deze per ongeluk was tegengekomen: *I was personally exposed to CIA-operations and recruited by CIA personnel who attempted to recruit me in the late seventies, to become involved in protecting agency drug-operations in this country.* (Toen hij dat weigerde en er in de jaren daarna juist zijn levenswerk van maakte om de drugshandel van de geheime dienst aan de kaak te stellen, is ook hij dwarsgezeten, voor gek versleten, uit de politie gezet en meermaals beschoten.) Rupert: *I will tell you director Deutsch, as a former Los Angeles police narcotics detective, that the agency has dealt drugs throughout this country for a long time. I will refer you to three specific agency operations, known as Amadeus, Pegasus, and Watchtower. I have been trying to get this out for eighteen years and I have the evidence.* Deutsch reageerde tot luidkeels ge-boe van de aanwezige mensen dat Rupert maar naar de lokale politie moest gaan, of een brief aan het Congres moest schrijven.

Onderdeel van Ruperts bewijslast die hij gedurende decennia had verzameld, waren tientallen mensen die door de jaren heen waren vermoord of 'suicided' omdat ze de CIA hadden betrapt tijdens hun drugsoperaties. (Als er zoveel geld gemoeid is met de illegale handel in drugs draait de geheime dienst zijn hand er niet voor om, om mensen die dat inkomen in gevaar brengen om te leggen.) Een van de voorbeelden daarvan was kolonel James Sabow die in 1993 dood in zijn achtertuin werd aangetroffen: hij zou zelfmoord hebben gepleegd door een shotgun in zijn mond af te schieten. Later zou echter blijken dat Sabow per ongeluk vliegtuigen van de CIA had betrapt bij het lossen van duizenden kilo's cocaïne op de Amerikaanse militaire vliegbasis 'El Toro' waarna hem het zwijgen was opgelegd. Zijn dood ging als een zelfmoord de boeken in omdat de CIA met zijn autopsierapport had geklooid. De gruwelijke details: de foto's van de autopsie waren via fotoshop bewerkt zodat een enorme zwelling op zijn hoofd en nek waren 'weggepoetst' om de gevolgen van de harde klap op zijn hoofd te verbergen (je kunt dat hier eventueel terugzien[113]). Die klap was dan ook de doodsoorzaak. Hij was zo hard op zijn hoofd geslagen dat zijn schedel was gebroken en zijn hersens ernstig waren beschadigd: *evidence shows Sabow sustained a powerful blow to the back of his head in the right occipital region, which knocked him unconscious, fractured his skull and severely damaged his brain*

stem. The injury from the blow ultimately led to the colonel's death. Daarna pas was er een shotgun in zijn mond gestoken en afgevuurd: *a twelve-gauge shotgun was discharged intraorally following the colonel's death.*

Het is niet alleen cocaïne waar grof geld mee kan worden verdiend, de eerdergenoemde opiaten zoals heroïne vormen een nog veel grotere markt. Ook de handel van de CIA in deze miljardenindustrie, gaat al decennia terug. (De verslaafden vormen een heerlijk stabiel klantenbestand.) Opium, morfine en heroïne worden allemaal gemaakt op basis van het sap van de papaverplant. In de plant wordt een sneetje gemaakt waarna die een sap begint te 'lekken': dat sap vormt de basis van alle harddrugs waarmee het verbouwen van het plantje een lucratieve bezigheid is en al tientallen jaren door de CIA wordt gestimuleerd. Ter illustratie: in de jaren vijftig steunde de CIA in operatie 'Paper' al het Chinese nationale leger -de Kuomintang- in hun strijd 'tegen de communisten' (de Fransen deden trouwens precies hetzelfde in hun voormalig kolonie in wat zij operatie 'X' noemden[114]). De werkelijke reden voor die steun was de verplichting voor de Birmese boeren om de papaverbloemen in plaats van rijst te verbouwen, waarna de opium volgens het Birmese leger in ongemerkte C-47 vliegtuigen van de CIA het land uit werd gesmokkeld. (Die had de geheime dienst overgekocht van een failliet luchtvaartbedrijf waarna het voortaan Air America zou heten: hun eigen vliegtuigmaatschappij die op papier een passagiers- en vrachtvervoerder leek maar feitelijke een CIA-dekmantel voor de drugshandel was. Veel meer details van de opiumhandel vind je terug in het gelijknamige boek 'Air America, the explosive true story of the CIA's secret airline' van de doorgewinterde journalist Christopher Robbins die eerder voor onder andere de The Daily Telegraph, the Observer en The Times schreef.)

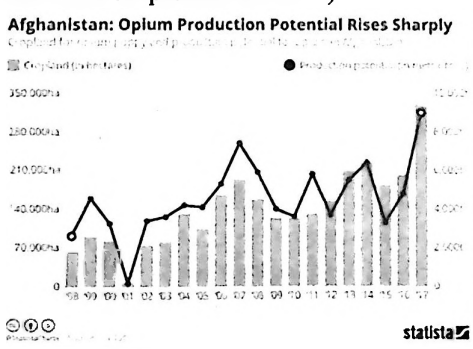
Hetzelfde deed de CIA enkele jaren later in het naastgelegen gebied. Het drielandenpunt tussen Birma, Laos en Thailand heet de gouden driehoek: daar kwam in die jaren de meeste heroïne vandaan. Het gebied dat samen met Vietnam ook wel Indochina heet, produceerde negentig procent van alle heroïne in de wereld. (Hetgeen mooi uiteen wordt gezet in de filmklassieker 'American Gangster'.) Het was een enorme operatie: tientallen raffinaderijen die de heroïne verwerkten waren door de CIA gefinancierd. Tegelijkertijd plaatsten ze hun eigen mensen op sleutelposities in overheden om het vervoer over de landsgrenzen te faciliteren, sloten ze deals met de maffia en andere drugdealers voor de distributie en zorgden ze er via door de CIA gecontroleerde banken voor dat het geld legitiem leek. (Al dat illegaal verkregen geld zonder bonnetjes of btw moet natuurlijk wel op een legale manier terug het systeem in. Het opzetten van nep-bedrijven en accounts om dit te doen heet witwassen: zwart verdiend geld weer op een legitieme, 'witte' rekening krijgen.) Volgens critici was dit dan ook de voornaamste reden waarom Washington soldaten op de grond wilde hebben in Indochina aangezien de start van de oorlog met Vietnam door Washington zelf in scène was gezet: de lucratieve drugshandel moest beschermd worden. (Opvallend detail: het gebruik van heroïne in het Amerikaanse leger was wijdverbreid: begin jaren zeventig werden bijna een op de vier soldaten in Vietnam positief getest op het gebruik ervan. Het probleem was zelfs zo groot dat in 1971 operatie 'Golden Flow' werd opgezet: militairen mochten voortaan pas uit Vietnam naar de States terugkeren wanneer ze een 'schone' urinetest konden laten zien.)

Met de val van Vietnam verplaatste de heroïneproductie zich van de gouden driehoek naar een ander deel van Azië richting het gebied van de gouden halve maan: met name in Afghanistan. Voel je de bui al hangen? In de zogenaamde vergeten oorlog in Afghanistan liepen

in 2013 bijvoorbeeld dan ook nog altijd meer dan 100.000 'private contractors' in het land rond.[115] Wat deden ze daar? Is het denk je toeval dat daar waar de heroïne productie bloeit, het Amerikaanse leger jarenlang bezig is met het vechten van een 'niet te winnen' oorlog?

Hoewel Afghanistan al jaren voor de inval van 2001 een substantieel deel van de heroïne in de wereld produceerde, verbood de Taliban vlak voor de Amerikaanse invasie het verbouwen van de papaverbloemen omdat de productie, verspreiding en consumptie van harddrugs on-islamitische zou zijn. Dit werd bevestigd door het hoofd van het 'drug control program' van de Verenigde Naties: Antonio Maria Costa. Nadat de Verenigde Naties de betreffende gebieden bezocht, concludeerde die inderdaad dat de papaverbloem niet meer werd verbouwd in het land: *there are no poppies. It's amazing.* De kranten stonden er in 2001 vol van. The Guardian schreef: 'World's opium source destroyed'.[116] De voornaamste bron van opium in de wereld was vernietigd. Daar was de CIA uiteraard niet blij mee.

Zodra Washington het leiderschap van de Taliban omver had getrapt, kon die productie dan ook weer opbloeien. De VS installeerde een bevriende Afghaan Hamid Karzai als Afghanistans nieuwe politieke leider. Zijn broer Ahmed Wali die later een van werelds grootste heroïnehandelaren zou blijken, stond gezellig op de loonlijst bij de CIA.[117] Die handel bloeide dan ook op als nooit tevoren: binnen drie jaar produceerde het land een recordhoeveelheid. Op onderstaande grafiek kun je zowel het verbieden door de Taliban in 2001, als de enorme toename van de productie in de jaren daarna zien. De Verenigde Naties bevestigde inderdaad dat de opiumproductie in het land na de Amerikaanse invasie en bezetting tussen 2001 en 2015 met 3500 procent(!) was gestegen: van 185 ton[118] naar 6400 ton.[119] Het grootste deel daarvan werd in door de Amerikanen bezet gebied (zoals in de Helmand provincie) verbouwd: die opiumvelden werden door Amerikaanse en Britse soldaten bewaakt. De foto's waarop zij open en bloot met wapens door de papavervelden patrouilleren zijn dan ook wijdverbreid. Ook is op de grafiek een enorme piek in 2017 zichtbaar. Terwijl de aan heroïne 'overdosende' Amerikanen thuis bij bosjes tegelijk neervielen, zwelde de eigen opiumproductie ook tot recordhoogte aan: een kwestie van vraag en aanbod. (Nadat de Amerikanen in 2021 met de staart tussen de benen waren vertrokken, zou de opiumproductie in het land volgens de VN weer met 95 procent dalen.[120])

Net als in de gouden driehoek werd de drug ook in onze eeuw door de Amerikaanse overheid geëxporteerd. In 2009 verklaarde een oud Russische commandant Mahmut Gareey aan een verslaggever van RT: *Americans themselves admit that drugs are often transported out of Afghanistan on American planes.*[121] Een inmiddels gedood lid van de National Assembly van Afghanistan, Obaidullah Barakzai bevestigde in 2016: *it's impossible for a few local drug*

smugglers to transfer opium in thousands of kilos. This is the work of the Americans and British. They transport it by air.[122] Een onderschrift op het internet leest dan ook sarcastisch: *putting the hero in heroin.*

Afghanistan was (tot de Taliban het in 2022 officieel weer verbood) goed voor negentig procent van de wereldproductie.[123] Het was reden voor The Guardian om Afghanistan '*the world's first true narco state*' te noemen.[124] De definitie van een narco-staat is wanneer in een land alle instituties zijn doorvlochten met en gecorrumpeerd zijn door het geld uit de illegale drugshandel. De VS verdient daar volgens Analist Dr. Kevin Barrett jaarlijks zo'n 1.500.000.000.000 dollar (1,5 biljoen!) aan.[125] Het verklaart waarom de oorlog in Afghanistan twintig jaar doormodderde waardoor het uiteindelijk de 'vergeten oorlog' zou gaan heten: de VS wilde helemaal niet definitief winnen omdat ze dan geen mogelijkheid meer hadden om de heroïne te oogsten en exporteren. (Ook na het officiële 'terugtrekken' van de troepen onder president Biden omdat de Amerikaanse doelen zogenaamd bereikt waren, zouden er honderden militairen, en een onbekend aantal PIC's en geheim agenten achterblijven in het land.)

Nu we hebben vastgesteld dat drugshandel door geheime diensten een integraal onderdeel van onze wereld is, moeten we kort kijken naar een ander onderdeel van datzelfde probleem. Dat je goed kunt verdienen in de drugshandel snapt iedereen. (De London independent schreef in 2004 dat drugshandel deze eeuw na olie- en wapenhandel de meest lucratieve handel ter wereld was.) Zonder de medewerking van banken, kun je echter niets met al dat verdiende geld. Het in 1992 geschreven boek Dope Inc. dat onderzoek deed naar de connectie tussen de boven- en onderwereld en nu nog altijd relevant is, concludeerde dan ook dat de echte war on drugs, ook het witwassen van het bloedgeld in het bancaire systeem zou moeten tegengaan: *a competent war on drugs must begin with a war against the banking institutions and bankers who 'launder' Dope, Inc.'s ill-gotten gains ... Shut down the drug money-laundering by the major Anglo-American banks, and the dope cartel would choke to death on its own profits.* 'Zodra je voorkomt dat bankiers het geld kunnen witwassen, zouden de drugsbaronnen in hun eigen geld stikken'. Ze zouden dan hooguit hun eigen luxeleven kunnen bekostigen door er met cash voor te betalen en zouden de rest in de grond moeten begraven. (Fun fact: ook Pablo Escobar wist in zijn latere jaren uit gekte niet meer wat hij met zijn verdiende geld moest. Toen hij een deel ervan in de grond begroef, zouden miljarden dollars simpelweg verrotten.)

De overheid doet daar uiteraard zelf niets tegen omdat het hun eigen handel zou schaden. Escobar's zoon bevestigde: *he did not make the money alone but with US agencies that allowed him access to this money.* Er werd hem in eerste instantie dan ook toegestaan om dat geld te kunnen stallen, opnemen en gebruiken. Van bankiers hoeven we ook niets te verwachten. We weten inmiddels immers dat als het op het verdienen van knaken aankomt, de meeste bankiers het ethisch besef van een naaktslak hebben. Die doen dan ook graag zaken met de dealers: drugsgeld is nog altijd geld. Er wordt door banken wereldwijd dan ook jaarlijks voor meer dan duizend miljard dollar aan drugsgeld witgewassen. Deze enorme geldstromen waren volgens de eerder genoemde Costa zelfs de enige reden dat tijdens de financiële crisis van 2007 het hele financiële stelsel niet in elkaar is gestort omdat het voor sommige banken het enige geld was waar ze beschikking over hadden: *drugs money worth billions of dollars kept the financial system afloat at the height of the global crisis.*[126] De grote internationale banken zijn dan ook al decennia de belangrijkste financiële spelers in de wereldwijde drugshandel: inclusief ogenschijnlijk keurige banken zoals Bank of America, Western Union, JP Morgan en het Britse

HSBC.[127] [128] (Opvallend detail: ook 'staatsbank' ABN-AMRO kwam in 2019 in het nieuws vanwege verdenkingen van witwassen en het financieren van terrorisme.[129]) Dat gold ook voor de op drie na grootste bank van Amerika, Wachovia: dat bleek het vaste loket voor gewelddadige Mexicaanse drugskartels te zijn. In 2010 schreef The Guardian in het artikel: 'How a big US-bank laundered billions from Mexico's murderous druggangs', dat de bank duizenden miljoenen dollars had witgewassen (en dat voor een bende die erom bekendstaat om tegenstanders te vermoorden en hun lichaamsdelen publiekelijk te verspreiden als waarschuwing naar hun vijanden).

Ondanks het feit dat sommige bankiers gangsters met stropdassen blijken te zijn, worden ze niet aangepakt. Wachovia moest van Washington bijvoorbeeld slechts een boete van 160 miljoen dollar betalen (ter waarde van twee procent van hun omzet in een jaar) en daarmee was de kous af: er is geen één bankier vervolgd voor hun rol in de drugshandel. In het geval van HSBC was het nog bonter: het Amerikaanse ministerie van Justitie blokkeerde zelfs eigenhandig de vervolging van de bank voor hun witwaspraktijken. Het rapport dat onderzoek deed naar die beslissing uit 2012 heet 'Too big to jail' en concludeerde dat men aan de politieke top in Washington het advies om de bankiers te vervolgen bewust had genegeerd. De reden daarvoor was helemaal stuitend: het ministerie van Justitie zag niet af van vervolging omdat men het bewijs niet kon rondkrijgen, maar zogenaamd omdat men vreesde dat de vervolging van de vierde bank in de wereld een nieuwe financiële crisis teweeg kon brengen: *senior DOJ-leaders were concerned that prosecuting the bank 'could result in a global financial disaster'*.[130] We leven in een gekke wereld.

We onderzochten in de afgelopen twee hoofdstukken waar de breed gevoelde onvrede vandaan kwam die tot het verkiezen van Trump kon leiden. We hebben daar inmiddels een vrij helder beeld bij. De Amerikaanse bevolking wordt structureel uitgeknepen, afgeluisterd, platgespoten en onderdrukt. De *national security* trein is sinds de aanslagen op 9/11 en de War on Terror die eruit voortvloeide in sneltreinvaart doorgedenderd. De overheid grijpt ieder excuus aan om onder het mom van veiligheid voor de burgers zijn macht steeds verder uit te breiden: de mensen omarmen hun ingeperkte vrijheden vervolgens omdat ze bang zijn. (*Ordo ab chao*, weet je nog? Orde uit chaos.) De maatregelen zijn misschien niet stuk voor stuk even zwaar, maar als je het plaatje compleet ziet, zijn ze wel degelijk dodelijk voor de rechtstaat: wat ze *'death by a thousand cuts'* noemen. Het spioneren gebeurt nu niet meer door in regenjassen gehulde, kranten lezende mannen maar compleet digitaal. Om te bepalen wie er een bedreiging vormt, wordt iedereen simpelweg door de scanner gehaald. Niet alleen kwaadwillenden worden daarbij tegengewerkt: iedereen die de zittende macht of de status quo bedreigt is in de ogen van de overheid inmiddels een boef. Assange wordt als een crimineel gezien omdat hij informatie over misstappen van bedrijven en overheden deelt, Zuckerberg wordt alom geprezen terwijl hij privé-informatie aan bedrijven en overheden doorspeelt. Het is opnieuw de wereld op zijn kop.

Amerikanen zijn arm[131], ongezond, afhankelijk, onvrij en ongelukkig. Hun hele dagelijkse leven wordt door de invloed van het geld op een negatieve manier beïnvloed: recht en rechtvaardigheid is ver te zoeken. De harddrugs die door hun eigen geheime diensten worden binnengesmokkeld, wordt als excuus gebruikt om het deel van de samenleving dat het gebruikt achter slot en grendel te gooien. (Terwijl de bankiers die het faciliteren steevast vrijuit gaan.) Hetzelfde geldt voor mensen die gedroogde toppen van een plantje in hun pijp stoppen, terwijl

industrieel geproduceerde, dodelijke harddrugs in potjes massaal over de toonbank blijven vliegen. Het draagt allemaal bij aan het gevoel dat het anders moet in de States. Was dit de reden dat men op Trump stemde? Het verklaart in ieder geval ten dele waarom men zo gevoelig was voor zijn *make America great again*-slogan. Dus: was het de schuld van de *basket of deplorables*? Of lag het misschien toch aan het systeem? Hoe het ook zij: de verkiezing van Trump leidde tot nog meer onbegrip, haat en nijd in het toch al verdeelde Amerika. De rode pet die door sommigen met trots wordt gedragen, werkt als een rode lap op een stier bij de 'in de bubbel levende' tegenpartij. Die gevoelens zouden na zijn mislukte herverkiezing tijdens het presidentschap van Biden onder de oppervlakte voortsudderen.

19 | Brussels ware gezicht, *An Empire of the Good*

Hoewel de problemen van de Amerikanen redelijk in beeld zijn, kan het de populistische tendens en de drang naar bijvoorbeeld de Brexit in Europa niet verklaren. Om die volkswoede te duiden, moeten we daarom terug naar het oude continent.

Hoewel de Europese Unie zichzelf afschildert als beschermheer van de democratie en de bakermat van een overwogen Europese toekomst, is er genoeg op het bestuur in Brussel aan te merken. Voordat we daarnaar kijken, nemen we kort de structuur van de Europese Unie door om te kijken hoe de Unie functioneert en hoe de macht is verdeeld. Dat doen we eerst op basis van een aantal kort-door-de-bocht basistermen en principes zodat die begrippen je dadelijk niet onbestemd om de oren vliegen. Het functioneren van Brussel is in de kern vrij eenvoudig uit te leggen: er zijn een aantal verschillende groepen die allemaal een eigen taak hebben in een poging om het bestuur zo gebalanceerd en democratisch mogelijk te laten verlopen.

Het hoogste orgaan binnen de Europese Unie heet de Europese Raad. Deze club bestaat uit alle regeringsleiders van de afzonderlijke lidstaten bij elkaar. Die komen eens per drie maanden samen om in hoofdlijnen met elkaar over het beleid van de EU te overleggen: zij bepalen in grote mate de koers en bespreken belangrijke beleidsvoorstellen (zoals bijvoorbeeld uitbreiding van de EU). Hoewel ze met het dagelijkse bestuur niets te maken hebben, zijn ze dus wel van grote invloed. De ideeën die ze bedenken geven ze door aan de volgende club met het verzoek om die uit te werken in een wet: de Europese Commissie.

De Europese Commissie is vergelijkbaar met onze regering en is verantwoordelijk voor het dagelijkse bestuur van de EU. Zij wordt gevormd door 28 commissarissen en wordt iedere vijf jaar door een ander voorgezeten (tot 2020 was dat Jean-Claude Juncker). Ieder land heeft één commissaris: deze worden niet door ons zelf gekozen, maar door de regeringen in de lidstaten: Frans Timmermans was de afgelopen jaren afgevaardigde namens Nederland, en ook vicevoorzitter. Deze groep stelt wetten voor en controleert bovendien of de regels van de EU in alle lidstaten goed worden toegepast. Alleen de Commissie heeft het recht om in Brussel wetten op te stellen maar bepaalt niet zelf of die wet wordt aangenomen. Om die goedgekeurd te krijgen, dragen ze die voor aan weer een andere groep: het Europese Parlement.

Het Europese Parlement bestaat uit 751 leden die bijna 450 miljoen mensen vertegenwoordigen: daar zitten de door ons gekozen volksvertegenwoordigers. (Zij worden eens in de vijf jaar opnieuw gekozen en je kunt ze vergelijken met de Tweede Kamer.) Zij bepalen of de door de Commissie voorgestelde wetgeving en begroting kunnen worden aangenomen of dat ze moeten worden gewijzigd of verworpen. Leden van dit parlement zijn niet op basis van nationaliteit maar op basis van politieke overtuiging onderverdeeld. De meer dan honderd politieke partijen op het Europese continent worden momenteel in acht verschillende mega-fracties/allianties gegoten. Ondanks dat deze volgens de EU zelf een 'vrij algemeen karakter' hebben, is er ook nog een groep parlementariërs die zich niet bij een fractie hebben aangesloten omdat ze zich er niet thuis voelen of omdat ze er geen kunnen oprichten (daarvoor moet je 25 leden uit zeven landen zo ver krijgen[1]).

Op papier lijkt het prima te functioneren. Maar sinds we weten hoe diep de beerput in Washington is, moeten we ons voorbereiden op het feit dat er in de Europese 'hoofdstad' ook

van alles misgaat. We zullen in dit hoofdstuk zien dat de EU niet zo functioneert als dat ze aan haar burgers voorspiegelt: ook Brussel blijkt bovendien vol te zitten met onethische bestuurders die zich net als in Washington graag laten adviseren door het bedrijfsleven.

We weten inmiddels dat de Europese Unie uit de koker van Monnet en de CIA kwam. Het was opgericht om als een machtsblok ingezet te kunnen worden op het geostrategische schaakbord: om tegenwicht te kunnen bieden tegen de Sovjet-Unie. (En om stiekem te voorkomen dat die twee samen een Euraziatisch superpact zouden vormen die de Amerikaanse machtspositie zou kunnen bedreigen.) Bovendien moest de EU een machtsblok met een vriendelijk gezicht zijn: de EU is een zogenaamde 'soft power'. Dat democratische gezicht van de Unie geeft haar internationale standpunten legitimiteit. Wanneer Brussel zich ergens over uitspreekt, verwacht 'men' dat hier weloverwogen over is nagedacht. Tegen die uitspraken kan om verklaarbare redenen door individuele lidstaten dan ook niet worden ingegaan: de noodzaak voor eenheid zorgt ervoor dat er moet worden geluisterd. Om als blok te kunnen opereren, is inspraak om de koers te wijzigen nagenoeg onmogelijk: dit hebben we als Nederland gezien bij het associatieakkoord met Oekraïne. (Stukje duiding: nu worden zeker niet alle wetten rechtstreeks vanuit Brussel aan de lidstaten gedicteerd: dat is naar schatting ongeveer dertig procent. Alleen verordeningen zijn rechtstreeks voor ieder lidstaat van kracht. Toch is er wel degelijk een grote invloed via bijvoorbeeld bindende richtlijnen waar alle landelijke wetgeving aan moet voldoen.[2] Daarnaast wordt de nationale wetgeving van alle afzonderlijke lidstaten gecontroleerd en gecheckt in het Europese Hof in Straatsburg: om te controleren of deze wel in lijn zijn met de Europese wetgeving en verdragen. Als dat niet zo is, moeten ze worden aangepast. Als die beslist dat wetten die wij nationaal invoeren niet stroken met het 'Europese recht', tellen die dus niet en moet de lidstaat zijn wet weer intrekken: de Nederlandse wetgeving is dus ondergeschikt aan die vanuit de Europese hoofdstad. Je kunt wat dat betreft niets doen dat in strijd is met Brussel, waarmee je kunt stellen dat de invloed tóch behoorlijk groot is.)

Hoewel er als burgers amper mogelijkheid is om van binnenuit invloed op Brussel uit te oefenen, kan dat uiteraard wel degelijk van 'buitenaf': het heeft voor Washington immers geen zin om een machtsblok op te richten als ze daar vervolgens helemaal geen grip meer op hebben. Die invloed oefenen ze onder andere uit via hun sokpop George Soros. Zijn Open Society Foundation (OSF) dat open grenzen en 'supranationale structuren' zoals de Europese Unie een warm hart toedraagt, erkent openlijk dat zijn organisatie tientallen overleggen per jaar met de Europese Commissie heeft. Ook heeft OSF een document van zogenaamde 'betrouwbare vrienden' in het Europese Parlement geopenbaard: op deze lijst met 'reliable allies in the European Parliament', staan de namen van maar liefst 226 parlementariërs die graag luisteren naar hoe Soros en de zijnen de wereld het liefst zien.[3] Laat dat even op je inwerken: dat zijn er een op de drie! Hoe krijgt Soros dat voor elkaar? Via geld natuurlijk. Hij doneerde in 2017 alleen al 18.000 miljoen dollar aan zijn OSF.[4] (Kan iemand zich voorstellen wat er zou gebeuren als zou blijken dat niet Soros maar een Russische oligarch een derde van 'ons parlement' onder zijn duim had?) De Britse Europarlementariër Nigel Farage noemde Soros zijn invloed op de Unie dan ook uitzonderlijk groot: *truly extraordinary*. De Hongaarse premier Orbán beschuldigde de EU er daarom van dat ze 'uit Soros zijn hand aten'.

Op de lijst met vrienden stonden onder andere de voormalig president van het Europese Parlement Martin Schulz, zeven vicepresidenten en een aantal hoofden van andere comités. Vele van deze club betrouwbare vrienden gedragen zich als een soort neocons. Zo schreef de

voormalige premier van België en rabiaat EU-fan Guy Verhofstadt het beruchte artikel 'Putting Putin in his place' waarin hij de Russische leider de schuld gaf voor zo'n beetje alles wat er in de wereld misgaat. Het zal je dan ook niet verbazen dat deze groep parlementariërs meer dan bereid zijn om Washingtons standpunt over de integratie van Oekraïne in de Unie na te streven (of de sancties tegen het Kremlin over te nemen). Zowel Verhofstadt als de Nederlandse Van Baalen stonden bijvoorbeeld op het Maidanplein in Kiev te schreeuwen dat Brussel ze nooit in de steek zou laten. (De OSF is daarom in 2015 Rusland uitgetrapt omdat het een 'ongewenste organisatie' was die de invloed van de VS in andere landen probeerde te vergroten.)

Het is uiteraard niet alleen Soros die zijn invloed in de Europese hoofdstad kan laten gelden: er wordt in Brussel stevig gelobbyd. Het is ook duidelijk waarom dat is. Je hoeft als organisatie of bedrijf niet meer in iedere afzonderlijke lidstaat voordelen af te dwingen: je kunt veel effectiever je slag slaan in het hoofdkantoor van de Unie waar beleid en afspraken worden gemaakt die voor honderden miljoenen inwoners gelden. Dat is overigens precies volgens plan. De American Committee on United Europa die aan de wieg stond van de Unie, was een samenwerking tussen de CIA en de grote namen van de industrie: zowel de Rockefeller- als de Ford-foundation hadden er grof geld voor over om een Europees blok van landen af te dwingen.

Omdat die Brusselse invloed in alle lidstaten even groot is, is de lobby in de Europese hoofdstad sterk. Met 55.000 ambtenaren en 20.000 lobbyisten is Brussel zelfs de wereldhoofdstad van de lobbyisten.[5] Die bedienen zich van grofweg dezelfde methoden als in de Amerikaanse hoofdstad, met de uitzondering dat de 'lobby-regels' in Brussel nog een stuk soepeler zijn dan die in Washington. Zo zijn lobbyisten in de States officieel verplicht om zich in te schrijven in een register en is het (zogenaamd) openbaar raadpleegbaar wie er hoeveel geld aan wie geeft: in Brussel geldt zelfs die minimale verplichting niet. Het wordt bedrijven juist gemakkelijk gemaakt: parlementariërs mogen namelijk onbeperkt 'bijklussen' en bijverdienen in adviesraden. Het is zelfs officieel toegestaan om een andere baan te hebben naast het lidmaatschap van het Europees Parlement: dat is dan ook de normaalste zaak van de wereld. (Bijna een derde van de volksvertegenwoordigers heeft een 'bijbaantje'[6] in andere bestuurlijke functies en klussen daardoor voor vele tonnen aan extra inkomsten bij elkaar.) De eerdergenoemde Verhofstadt bijvoorbeeld die kandidaat-voorzitter van de Europese Commissie was, verdiende in 2014 meer dan 230.000 euro bovenop zijn gewone salaris voor een aantal extra functies waaronder zijn 'voorzittersrol' bij pensioenuitvoerder APG.[7] Tijdens zijn huidige ambtstermijn leveren al die dubbele petten hem een totaalbedrag van tussen de 920.000 en 1,5 miljoen euro op! (Opvallend detail: hij werkt ook voor bedrijven die 'gasbelangen' hebben. Zo krijgt hij persoonlijk 190.000 euro per jaar overgemaakt van twee miljardairs die graag in Oekraïne naar schaliegas willen boren.[8] Dat hij niet alleen uit eigen naam op het Maidanplein stond te schreeuwen, moge dan ook duidelijk zijn.) Een van de grootste bijverdieners is trouwens de voormalige minister van Defensie en Buitenlandse Zaken in Polen. Met twaalf nevenactiviteiten verdient deze Radoslaw Sikorski tussen de 49.000 en 67.000 euro per maand(!) boven op zijn salaris.[9] Ondanks de corrumperende werking die geld op het beleid heeft en vrijwel iedereen bijklust, wil de EU niet onderzoeken noch aan haar parlementariërs vragen hoeveel ze precies bij-schnabbelen en voor welke functies ze dat extra geld ontvangen. Bovendien mogen EU-ambtenaren fikse kortingen op auto's en andere luxeproducten krijgen die ze nergens hoeven te vermelden waardoor totaal onduidelijk is wie er onder wiens invloed staat.[10]

Bovenstaande zegt veel over de ethiek van de bestuurders in Brussel: ze 'hoeven' zich namelijk niet voor het geld in het bedrijfsleven te mengen. Het nettosalaris van een parlementariër is namelijk 6200 euro per maand (topambtenaren verdienen zelfs 20.000 euro per maand![11]). Ook krijgen ze daar nog een aantal (belastingvrije) toeslagen en extra's bovenop zoals een algemene onkostenvergoeding van 4300 euro per maand. Bovendien bouwen Europarlementariërs in vijf jaar tijd een pensioen van 1250 euro per maand op vanaf hun 63e! (Ze zorgen in ieder geval goed voor zichzelf.) Ondanks die royale vergoeding voelt het merendeel de noodzaak om te blijven graaien: zo krijgen ze 21.000 euro per maand dat voornamelijk is bedoeld om kantoorruimte buiten Brussel te huren terwijl driekwart van de parlementariërs gebruikmaakt van gratis lokale kantoren. Wat ze dan wel met dat extra geld doen, valt niet te controleren omdat ze voor het ontvangen daarvan geen enkel bonnetje hoeven te tonen: *maar acht procent van de ondervraagde politici gaf volledige inzage in de besteding van het geld.*[12] Een voorstel om de bonnetjes voortaan te bewaren en achteraf te laten controleren, werd vervolgens door het Europese Parlement zelf tegengehouden.[13] (Het Europese Hof zou ze daarover nota bene in het gelijk stellen omdat het zogenaamd de privacy van de parlementariërs zou schenden wanneer iedereen zomaar hun uitgaven zou kunnen controleren[14]: het idee dat politici hun van belastinggeld betaalde vergoeding aan belastingbetalers zouden moeten verantwoorden, wil er in Brussel dus nog niet echt in.) Waarom die 'volksvertegenwoordigers' tegen hun eigen transparantie stemden, zou later duidelijk worden: onderzoeksjournalisten van het 'MEP-project' ontdekten dat met het meeste van het geld werd gefraudeerd.[15] Dat men het in de EU niet zo nauw met de regeltjes neemt, zou ook blijken uit een onderzoek van Follow the money. Zij concludeerden in 2024 dat bijna een kwart(!) van de huidige Europarlementariërs (door fraude, grensoverschrijdend gedrag of corruptie) ooit betrokken is geweest bij een schandaal, of de wet heeft overtreden.[16]

Een ander berucht voorbeeld van dergelijke zakkenvullerij van parlementariërs komt voort uit de aanvullende driehonderd euro aan dagvergoeding die op hun rekening wordt bijgeschreven voor iedere dag dat ze het presteren om op hun werk te komen (voor zogenaamde 'reis, verblijf en diner-kosten'). Het leidt tot het wijdverbreide 'inklokken' van parlementariërs die er een sport van maken om zich bij het kantoor in Brussel of Straatsburg te melden om de vergoeding op te strijken om meteen weer rechtsomkeert te maken. (Fun fact: dat is trouwens niet de enige manier hoe geld wordt verspild. Het hele circus aan ambtenaren, papieren en ondersteunende diensten verplaatst zich eens per maand van Brussel naar Straatsburg voor een slordige 114 miljoen euro per jaar: alles zodat ze vier dagen per maand vanuit Frankrijk kunnen werken om 'de koetsier' tevreden te houden.[17] De rest van de tijd is het enorme pand op slot, staat het leeg en gebeurt er helemaal niets. Opvallend detail: omdat veel parlementariërs liever per trein of vliegtuig van Brussel naar Straatsburg reizen, rijdt een groot deel van de 120 dienstwagens met chauffeur daar leeg achteraan.[18] Begin je al een beetje chagrijnig te worden?)

The Coca-Cola council presidency

Zoals je inmiddels duidelijk is geworden, kan een dergelijke situatie alleen blijven bestaan wanneer dat vanuit de organisatie wordt gedoogd. Het zijn dan ook niet alleen parlementariërs maar het is een Brussel-breed probleem: heel de Europese Unie ziet geen kwaad in het samenwerken met het bedrijfsleven. Dat blijkt bijvoorbeeld uit het functioneren van een andere

raad die we bij de introductie nog niet hebben benoemd: de Raad van de Europese Unie (ook wel de raad van ministers genoemd). Deze oefent samen met het Europees Parlement de wetgevings- en begrotingstaak uit. Omdat zij aan elk wetsvoorstel van de Europese Commissie en aan elke voorgestelde EU-begroting goedkeuring moet geven, biedt de raad daarom een belangrijke mogelijkheid voor afzonderlijke landen om invloed op de EU uit te oefenen. Dat is ook de reden dat het voorzitterschap ervan wordt gerouleerd: iedere zes maanden worden de honneurs door een andere lidstaat waargenomen. Nu voel je vast aankomen dat de landen die de adviesraad leiden in dat half jaar openlijk worden gesponsord door grote bedrijven om 'te helpen bij het opzetten' daarvan. Die betalen het logistieke aspect zoals vergaderzalen, huisvesting en vervoer voor de honderden vergaderingen, bijeenkomsten en andere evenementen die worden gehouden. Ter illustratie: Nederland werd in 2016 door Heineken, Akzo Nobel en Ziggo gesponsord.[19] Finland dat de Raad de tweede helft van 2019 voorzat, kreeg 'gratis' honderd BMW's tot zijn beschikking. (Terwijl het autobedrijf op dat moment een miljardenboete vanuit de Europese Commissie verwachtte vanwege samenzweren en frauderen.[20]) Roemenië werd gesponsord door Coca-Cola, wat dit schitterende affiche opleverde.[21]

The Coca-Cola System proudly supports the first Romanian EU Council Presidency.

De 'gratis' zaken die de multinationals leveren, noemen de lidstaten geen beïnvloeding maar een 'mooie kostenbesparing'. Dat die kostenbesparing een logisch of nuttig beleid in de weg kan zitten, hebben we inmiddels in Washington gezien: voor niets gaat de zon op. Deze heimelijke invloed zou uiteraard doodeenvoudig kunnen worden voorkomen door een potje voor het voorzitterschap beschikbaar te stellen. Dat dit niet gebeurt, zegt een heleboel. De Europese Unie is een lobby-paradijs voor multinationals en Brussel is de beste vriend voor het grootkapitaal (ook hier mogen grote multinationals bijvoorbeeld meeschrijven aan de wetsvoorstellen in zogenaamde 'expert groups'). Je kunt je dan ook voorstellen dat het in Brussel net als in Washington één grote kliek van vriendjespolitiek, draaideuren en sappige deals tussen het zakenleven, de ambtenarij en de lobbykantoren is. Dat bleek dan ook toen de voorzitter van de Europese Commissie José Manuel Barroso na zijn ronde in Brussel een schitterende ster-transfer naar Goldman Sachs maakte waar hij *non-executive chairman* werd. (Vervolgens werd de vicepresident van de Europese afdeling van Goldman tot voorzitter van 'onze' Centrale Bank benoemd.) Dat heeft voorspelbare consequenties voor de burgers van de Europese Unie: net als in Washington regeert in Brussel niet de logica, maar het geld. Tijd voor een paar voorbeelden.

Dat Brussel de zakelijke belangen boven die van zijn burgers centraal stelt uit zich bijvoorbeeld in hun steun voor landsgrens-overstijgende 'handelsverdragen' zoals TTIP en CETA die corporaties meer macht en invloed geven over de afzonderlijke lidstaten. CETA stelt bijvoorbeeld bedrijven in staat om individuele landen voor de rechter te slepen als die hun

producten niet willen toestaan binnen hun eigen landsgrenzen. Geenstijl gaf een voorbeeld van hoe dat zou werken met betrekking tot de Oekraïense 'plofkippen': *Stel, Nederland besluit dat we geen plofkippen uit Oekraïne meer willen invoeren. Dan kan de Oekraïense pluimvee-oligarch een miljardenclaim bij de Nederlandse overheid leggen, want in het EU Associatieverdrag staat dat we wél plofkippen uit Kiev afnemen. Als de rechter dan besluit dat de oligarch gelijk heeft (in een zaak die niet publiek is en geen beroepsmogelijkheid kent), kost het de belastingbetaler miljoenen of zelfs miljarden - en krijg je alsnog die waterige karpatenkip op je bord.*[22]

Een ander pijnlijk voorbeeld van de lobby boven de logica hebben we gezien bij de puls-vissers. Nederlandse vissers hebben sinds ongeveer tien jaar geleden ingezet op een nieuwe, groenere, efficiëntere en meer diervriendelijke methode om vis te vangen. In plaats van met zware kettingen de zeebodem om te woelen om de bodemvissen van de grond af en in hun netten te jagen, geven ze nu vlak boven de zeebodem een elektronische schokje om de vissen van hun plek te laten komen. Daardoor kunnen de kotters met de helft minder pk's varen en vissen: dat scheelt de helft van een heleboel brandstof. (Alleen de tachtig Nederlandse kotters verbranden daardoor al 1600 ton gasolie per week minder.) Bovendien levert deze methode ook nog eens meer vis in de netten op: een win-win situatie dus. Maar dat gaat natuurlijk zomaar niet. Niet wat redelijk en wenselijk is maar wie het meeste betaalt, bepaalt de koers van Brussel. De machtige Franse en Britse vis-lobby werd ingezet om deze manier van vissen te verbieden omdat 'hun' vissers niet konden concurreren met de Nederlandse pioniers: zij investeerden hun geld liever in de lobby dan in innovatie. Hoe verbied je iets dat in minder bijvangst, minder bodemvernieling en minder brandstofverbruik resulteert? Door in te spelen op de emotie en door simpelweg te liegen: *er was een dansgroep die de elektrocutie van een vis uitbeeldde. Een chef-kok zei dat hij van een met puls gevangen vis geen goed gerecht kan bereiden.* Hoe belachelijk dit ook klinkt, de lobby was succesvol: het Europese Parlement stemde op een totaalverbod voor het vissen met stroomstootjes waarna de Nederlandse vissers door de EU zijn teruggefloten.[23]

Onze minister noemde het verbod 'onterecht en onbegrijpelijk'[24], en toch kan er niets aan worden gedaan. Recht en rechtvaardigheidsgevoel blijken opnieuw twee verschillende dingen te zijn. En je kunt daar als goedwillende burger niets tegen doen: het is het verschil tussen gelijk hebben of gelijk krijgen. In plaats van een groene, efficiënte en diervriendelijke methode te omarmen als de vooruitgang die we allemaal zoeken, werd het initiatief de nek omgedraaid. Omdat er ook in Urk brood op de tafels moet komen, gaven ze aan om noodgedwongen maar weer op de 'ouderwetse manier' verder te gaan: *dan blazen we maar een gat in die ozon, en raggen we die bodem maar om.*

Double Irish with a Dutch sandwich

In plaats van dat er voor de underdog wordt opgekomen, verdedigt men in Brussel de belangen van het grootkapitaal, ook op het gebied van belastingen. Oxfam Novib concludeerde bijvoorbeeld dat de vijftig grootste bedrijven van de VS (waaronder Apple, Coca-Cola en Microsoft) in 2015 1.600.000.000.000 dollar in belastingparadijzen hadden gestald. (Waarom dat een groot probleem is, hebben we in het voorbeeld over Afrika gelezen. Terwijl de grote bedrijven wel de grootgebruikers en de grootvervuilers zijn, betalen ze bijna nergens voor. Ter

illustratie: Amazon had in 2020 42 miljard omzet in de EU, maar betaalde daar geen enkele euro belasting over.[25]) Terwijl landen als Griekenland altijd worden verketterd vanwege hun belastingontwijkend gedrag, weten de gegoede burgerij en bedrijven er al vele decennia mee weg te komen door aan de juiste touwtjes te trekken. (Fun fact: Brussel maakte de miljarden aan belastinggeld voor het Modernavaccin over naar een speciaal daarvoor opgerichte brievenbusfirma in belastingparadijs Zwitserland: lekker uit het zicht en onbelast.[26])

Ook Nederland is een belangrijke schakel in dit dubieuze netwerk. Wij zijn het land met de meeste belastingverdragen ter wereld: 91 van de honderd grootste bedrijven ter wereld laten hun opbrengsten door Nederland stromen. We staan het deze bedrijven toe om zich hier alleen op papier te 'vestigen' in wat ook wel 'kamerplant-firma's' heten: ze huren een kantoor aan de Zuid-as, zetten er een plant neer en kunnen vervolgens van de in Nederland geldende belastingregels gebruik maken. (De enige voorwaarde is dat ze er een paar keer per jaar moeten lunchen en dat bonnetje dan moeten bewaren. Nederland had in 2017 14.000 van dit soort brievenbusmaatschappijen.[27]) Door dit in meerdere landen te doen, stroomt het geld de wereld rond om ge-/misbruik te kunnen maken van de verschillende rentetarieven. Het wordt rondgepompt van dochteronderneming naar dochteronderneming net zo lang tot er van het te betalen bedrag vrijwel niets over is. Deze 'slimme constructies' om zo weinig mogelijk af te dragen, worden door de grote bedrijven op een enorme schaal toegepast. Ikea, Apple, Google, Starbucks, Microsoft, Facebook en ga zo maar door: iedereen doet eraan mee. (Boosmakend detail: onderzoek wees uit dat bijvoorbeeld ook Oekraïense oligarchen vele miljoenen via Nederland wegsluizen, terwijl diezelfde tekorten via het IMF en de EU weer met gemeenschapsgeld moeten worden opgevuld.)

Een van de bekendste routes loopt van Ierland naar Nederland, waarna het terug via Ierland gaat om te eindigen op een plek waar helemaal geen belasting betaald hoeft te worden zoals het Britse Virgin Island: dit noemt men de 'double Irish with a Dutch sandwich'. Nederland fungeert daardoor als een doorvoerroute voor multinationals en rijke individuen die hun geld wegsluizen naar belastingparadijzen.[28] Hoewel het geld niet in Nederland blijft plakken, helpen 'wij' er wel actief aan mee om deze bedrijven hun inkomsten te laten verstoppen. (Zelfs ons staatsbedrijf NS heeft in 2016 in Ierland een dochterbedrijf opgericht waarmee het treinen in Ierland koopt en deze aan de NS 'verhuurt' om maar zo min mogelijk belasting te hoeven betalen.[29])

Waarom is dit van belang? Brussel had zich tegen deze praktijken uitgesproken en zijn inwoners beloofd om ze een halt toe te roepen. Dat was slecht nieuws voor Nederland omdat bijna een kwart van alle kapitaalstromen via ons kikkerlandje lopen.[30] Toch stond Nederland niet op de uiteindelijke 'zwarte lijst' die de EU in 2017 opstelde over beruchte belastingparadijzen.[31] Het feit dat zelfs hier geen vuist kon worden gemaakt, laat zien dat de EU zelfs op dit vlak onmachtig is om tegen de wil van het geld op te treden. (Ook al was het in dit geval niet uitsluitend de schuld van Brussel.) Dat had ten dele namelijk te maken met het feit dat ook nationale politici achter onze ruggen om andere belangen nastreven dan ze voor de camera zeggen te doen. Dat geldt ook voor Nederland. In Brussel is namelijk uit interne documenten gebleken dat Den Haag de aanpak van belastingontwijking al jarenlang stelselmatig frustreert. Nederland hoort bij een groep 'onwillige landen' die keihard lobbyt om nieuwe wetgeving tegen te gaan. Samen met Cyprus, Malta, Ierland en Luxemburg behoren we tot een '*coalition of the unwilling*' die telkens opnieuw dwarsligt: er zou zelfs onderling worden

afgesproken wie welk dossier blokkeert.[32] Terwijl Rutte zich in Den Haag voor de bühne sterk zei te maken voor een strenge belastingaanpak, deed hij in Brussel achter gesloten deuren dus precies het tegenovergestelde. Het is funest voor het al wankele vertrouwen in de EU.

Rutte zei zelf in een toespraak getiteld 'Geen woorden maar daden' dat een belangrijk probleem van Brussel was dat: *de EU vaak meer belooft dan ze waarmaakt ... Het werkt ondermijnend op de geloofwaardigheid en het vertrouwen.*[33] Hoewel Rutte gelijk had, werkte hij dus zelf actief aan die ondermijning mee. En met resultaat: de in 2017 gepubliceerde lijst waar landen en regio's op stonden die volgens de EU amper belasting vroegen, niet transparant waren en zich verzetten tegen de aanpak van belastingontwijking, bevatte alleen maar niet-EU-landen. Dus alle eigen lidstaten werden niet genoemd. Bovendien is er via de lobby van de lidstaten voor gezorgd dat zelfs de echte belastingparadijzen buiten de EU die veel met de 'beruchte EU-landen' zaken deden van de lijst zijn gehaald. (Dit uiteraard om te voorkomen dat de lidstaten zelf alsnog in beeld zouden komen en de succesvolle constructies konden blijven bestaan.) Alle grote boeven schitterden dan ook in afwezigheid op de 'zwarte lijst' die Brussel bekendmaakte. Zie hier een heerlijk simpel voorbeeld van waarom onderzoeken en uitspraken vanuit Brussel geen knip voor de neus waard zijn: wat men liever niet naar buiten laat komen, wordt ook gewoon niet zichtbaar. Je vraagt je dan ook af voor wie die onderzoeken worden geschreven, wie het leest en waarom het überhaupt nog wordt gepubliceerd. (Pijnlijk detail: de Tweede Kamer kon naar aanleiding van die lijst vervolgens met droge ogen een motie wegstemmen waarin moest worden toegegeven dat Nederland een belastingparadijs was[34] waarna er ook niets meer aan hoefde te worden gedaan: Nederland was volgens onze minister van Financiën al een 'goede weg' ingeslagen. Juist ja.)

We have wiped out half our wildlife

Het moge duidelijk zijn dat we Brussel niet blind op haar inzet of resultaten kunnen vertrouwen omdat geld zwaarder weegt dan onze stem. Nu zijn financiële voordelen ten koste van de onze misschien nog tot daaraantoe: het wordt echter problematisch als zelfs onze fysieke gezondheid mag lijden omwille van een gezonde boekhouding van bedrijven. We hebben gezien dat Amerikaanse burgers zwak, ziek en misselijk zijn door de invloed van het geld via de lobby. Ook in de EU wordt er beknibbeld op de gezondheid van burgers ten gunste van bedrijven. Dat werd bijvoorbeeld pijnlijk duidelijk in de rel rondom de 'sjoemel-diesels'.

Hoe zat dat ook alweer? Volkswagen had in de motor van elf miljoen voertuigen software gebruikt die 'doorhad' wanneer er een officiële uitstoot-test werd uitgevoerd, waardoor de motor tijdelijk werd 'teruggeschroefd' en ze konden verbloemen dat de auto's tientallen keer meer rotzooi uitstootten dan maximaal was toegestaan. Een truc dus om op papier aan de milieunormen te kunnen voldoen. Hoewel de Europese Commissie al vanaf 2010 concreet bewijs had dat de autoproducenten met deze 'sjoemel-diesels' de kluit belazerden, ondernamen ze geen enkele actie.[35] Het 'diesel-gate' schandaal zou uiteindelijk pas in 2015 naar buiten komen.[36] Het kon de Europese Commissie klaarblijkelijk niet schelen hoeveel fijnstof er daadwerkelijk uit de uitlaatjes tufte, zolang er maar voldoende auto's werden verkocht: een vergiftiging van, en directe aanslag op onze leefomgeving. Dat werd op de koop toegenomen zodat er winst kon worden geboekt door de motor van Europa.

Die vergiftiging ging nog een stap verder doordat Monsanto in 2017 groen licht van Brussel heeft gekregen om hun gif ook aan de Europese boeren te mogen blijven slijten. Dat betekent dus dat ook ons voedsel met bestrijdingsmiddelen zoals het beruchte Roundup mag worden besproeid. Waarom zou Brussel dat toelaten? Brussel is van mening dat het gif niet schadelijk is en baseert zich daarbij op het Duitse instituut voor risico-inschatting: Federal Institute for Risk Assessment (BfR). Die hebben volgens de Duitse toxicoloog Dr Peter Clausing echter de betreffende onderzoeken die aantonen dat het gif het risico op kanker verhoogt, moedwillig genegeerd. Hij beschuldigde de BfR er dan ook van dat ze 'wetenschappelijke fraude' hebben gepleegd om de door hun gewenste resultaten te krijgen. (Zijn rapport dat geen spaander van het Brusselse argument heel laat, vind je hier.[37]) Brussel had bovendien al lang en breed van de gevaren van de pesticiden op de hoogte kunnen en moeten zijn. Ze zijn er ruimschoots van tevoren op gewezen: niet alleen in het rapport van Clausing. Al in 2015 schreven tientallen onafhankelijke academici, wetenschappers en doktoren vanuit heel de wereld een brief aan de Europese Commissie die je hier kunt teruglezen.[38] Ze protesteerden tegen de resultaten van het EU-onderzoek dat glyfosaat onschuldig noemde en wezen daarbij op het onderzoek van de WHO waarin het 'waarschijnlijk kankerverwekkend' werd genoemd. Ze maakten zich grote zorgen en droegen de European Food Safety Agency dan ook op om hun onderzoek nogmaals te bekijken en het gif te verbieden. Dokter Rosemary Mason deed hetzelfde: zij schreef in de aanloop naar dat besluit achttien maanden lang naar zowel het Europese Chemische Agentschap als de Europese voedselveiligheid autoriteit en de Europese Commissie aan om ze erop te wijzen dat glyfosaat potentieel levensgevaarlijk was.[39] Toen een reactie uitbleef, diende ze een klacht in bij de Europese ombudsman waarin ze de betreffende instanties van samenzwering met de agrochemische-industrie beschuldigde. (Het rapport waar ze dat op baseerde, lees je hier.[40]) De ombudsman heeft Masons's klacht uiteraard afgewezen.

Ondanks al die waarschuwingen en het feit dat dagen voor de officiële goedkeuring in het nieuws kwam dat het gif inmiddels zelfs in Ben en Jerry's ijs werd teruggevonden[41], besloot de Europese Unie in al haar wijsheid in oktober 2017 dat Monsanto het gif gewoon aan de Europese boeren mocht verkopen.[42] CDA-Europarlementslid Annie Schreijer liet in een reactie hierop zien hoe levensgevaarlijk de invloed van de lobby is omdat die een alternatieve realiteit creëert. Ze had klaarblijkelijk niets van de protesten, brandbrieven en andere noodkreten gehoord en was blij met het besluit van de EU: *de meeste lidstaten lieten zich gelukkig door de onafhankelijke wetenschappelijke adviezen van EU-agentschappen EFSA en ECHA leiden, niet door emotie en angst.*[43] De goedkeuring werd eind 2023 opnieuw met tien(!) jaar verlengd omdat de Europese Autoriteit voor voedselveiligheid geen 'punten van kritieke bezorgdheid'[44] had om de vergunning tegen te werken en de EU-lidstaten er onderling zogenaamd 'geen overeenstemming over konden bereiken'.[45] Bij twijfel maar gewoon doorgaan dus. Geweldig nieuws!

De enorme toename in het gebruik van pesticiden in Europa komt overigens doordat Brussel de boerenbedrijven enorm heeft gestimuleerd tot schaalvergroting. Boeren hebben daardoor geen andere keuze dan het sproeien van pesticiden om de concurrentie bij te kunnen benen en het boerenbedrijf overeind te houden. Die pesticiden worden overigens gekocht door boeren, maar betaald met landbouwsubsidies: door ons dus. Side-note: die stimulering tot schaalvergroting gebeurt overigens op veel meer vlakken. Het leidt tot de meest belachelijke dingen die het vooral voor het midden- en kleinbedrijf onmogelijk maakt om met de grote

bedrijven te kunnen concurreren. Zo mogen er onder het mom van hygiëne dieren niet meer op boerderijen worden geslacht. Hoewel dat voor de bio-industrie perfect is, kunnen kleine (biologische) boeren daardoor niet meer aan de Europese voorwaarden van het 'boerenleven' voldoen. Ook verzinnen ze beperkingen voor groente en fruit zoals komkommers die nagenoeg recht moeten zijn, beperkingen voor *bed en breakfast's* met betrekking tot bijvoorbeeld het houden van huisdieren om de concurrentie met hotelketens moeilijker te maken en ga zo maar door.

Unilever zei dat het ze totaal niet verbaasde dat er restanten van het gif in hun ijs zaten: volgens hen was het zelfs in vrijwel al hun producten terug te vinden. En dat klopt: niet alleen Europese plattelanders, liefhebbers van ijs of consumenten van Unileverproducten komen er dan ook mee in aanraking. Het gif is inmiddels overal. Als je wel eens een alcoholische versnapering nuttigt, is de kans bijvoorbeeld groot dat je ook meteen een microdosis landbouwgif inneemt. In de meeste bieren en wijnen worden namelijk sporen van glyfosaat aangetroffen. De veertien bestverkopende bieren in Duitsland bevatten stuk voor stuk meer glyfosaat dan 0,1 microgram: datgene dat in drinkwater is toegestaan. In een derde van alle Nederlandse bieren werd ook glyfosaat ontdekt (een overzicht daarvan, vind je hier[46]), maar wel 'ver onder de wettelijke grens': maak je maar geen zorgen dus, kuch! Ook in Nederland wordt steeds meer landbouwgif gespoten. Het oer-Hollandse beeld van de prachtig gekleurde bollenvelden komt bijvoorbeeld tegen een hoge prijs: bij omwonenden worden tien keer hogere concentraties landbouwgif in de lucht aangetroffen dan normaal. Dat komt omdat het gif blijkt te 'verwaaien': het wordt honderden meters van waar het wordt gespoten teruggevonden op andere akkers. Het wordt zelfs aangetroffen in luiers van baby's die op 250 meter afstand van de akkers wonen.[47] (Dat is problematisch wanneer je bedenkt dat een kwart van alle mensen op het platteland binnen een straal van 250 meter van een akker woont.) Ook als je biologisch eten koopt omdat het voor biologische boeren verboden is om met landbouwgif te werken, loop je dus het risico om alsnog aan pesticiden te worden blootgesteld.

Het feit dat gif al decennia ook rijkelijk over de Europese akkers vloeit, heeft net als in Amerika zijn invloed op het hele continent: ook het aantal Europese vogel- en insectensoorten zijn de laatste decennia in rap tempo afgenomen. The Guardian schreef bijvoorbeeld over Groot-Brittannië: *since the Beatles broke up, we have wiped out half our wildlife.*[48] Ook in Duitsland is het raak: sinds het vallen van de Berlijnse muur zijn het aantal vliegende insecten in Duitse natuurreservaten met meer dan 75 procent(!) gedaald.[49] Het gevolg is overduidelijk: zo zijn op het Franse platteland tegenwoordig een derde tot tweederde minder vogels te vinden dan voorheen. Ook in Nederland zijn inmiddels bijna de helft van alle broedvogels met uitsterven bedreigd.[50] Volgens bioloog Benoit Fontaine is de situatie catastrofaal en dreigt ons platteland in een woestijn te veranderen: een ecologische ramp.[51] (Het zijn trouwens niet alleen de *'birds and the bees'* die moeilijk gedijen in deze leefomgeving: in 2019 daalde de levensverwachting van de Britten voor het eerst in de afgelopen honderd jaar.[52])

Het moge duidelijk zijn dat met het verstrekken van een nieuwe 'gif-licentie' de economische belangen opnieuw zwaarder hebben gewogen dan argumenten voor de gezondheid en veiligheid van de mensen en hun omgeving.[53] (Is de taak van een overheid niet om zijn burgers te beschermen?) Het is niet eens het enige voorval waaruit blijkt dat de petrochemische industrie ook Europa in zijn tang heeft. Ondanks protesten van miljoenen mensen die vreesden dat het bedrijf onze voedselvoorziening zou domineren, keurde Brussel

in maart 2018 de overname van Monsanto door het enorme Duitse petrochemische bedrijf Bayer goed (dat onder andere medicijnen maakt). Voor het bedrijf werd 66,5 miljard neergelegd waarna het monsterverbond een kwart van de wereldwijde pesticiden- en veredelde zadenmarkt onder zijn controle kreeg.[54] (De cynicus in ons stelt vast dat de twee elkaar mooi aanvullen: Monsanto maakt je ziek en Bayer levert de medicijnen voor de behandeling.) De EU heeft bovendien besloten een einde te maken aan octrooien op groenten en fruit. Dit betekent dat kwekers niet meer zoals voorheen het recht hebben om zomaar alle planten door te ontwikkelen om die 'mooier, smaakvoller of sterker' te maken omdat bovenstaande bedrijven voortaan het eigendomsrecht kunnen claimen (en het alleenrecht op de verkoop kunnen eisen) van een nieuwe variant van groente of fruit.

Nu we het over de Europese volksgezondheid hebben, moeten we ook kijken naar het voorgenomen aanstaande 5G-netwerk waaruit blijkt dat de gezondheid van haar onderdanen niet de Brusselse topprioriteit is. Onze leiders in de ontwikkelde westerse wereld zijn er namelijk zonder meer van overtuigd dat het er moet komen zonder dat ze van plan zijn om écht naar eventuele gezondheidsrisico's daarvan te kijken. (Juncker wilde bijvoorbeeld als 'goedmakertje' voor de Brexit en om alle onrust tegen te gaan bij de Europese jongeren een 5G-netwerk voor alle grote Europese steden uitrollen.) Hoewel de techniek relatief nieuw is en nog maar in de kinderschoenen staat, vind ik het van belang om de voor- en nadelen van het gedroomde wereldwijde netwerk te benoemen. Om dit goed te onderbouwen, betekent het dat we de Brusselse lobby even kort opzij moeten zetten.

A slam dunk

Wie aan 5G denkt, denkt aan 4G en wifi: uitbreiding van dingen die we nu al gebruiken (5G is de vijfde generatie van onze draadloze netwerktechnologie en de opvolger van het 4G dat nu nog veelal wordt gebruikt). Draadloze technologie in wifi en mobiele telefoons is zo'n alledaags onderdeel van ons leven geworden dat we het idee dat straling mogelijk gevaarlijk zou kunnen zijn maar moeilijk kunnen voorstellen. Niemand denkt er echt over na: als de wifi het maar doet. Toch zijn er wel degelijk potentiële nadelen. De straling uit mobiele apparaten noemt men gewoonlijk elektromagnetische straling (electromagnetic frequency, EMF). Om maar met de deur in huis te vallen: de WHO heeft EMF's/draadloze techniek en de straling die daarbij vrijkomt in 2011 *possibly carcinogenic*: mogelijk kankerverwekkend genoemd.[55] De gepensioneerde kankerspecialist Dr. Anthony Miller onderzocht in 2013 of het bewijs voor die claim terecht was en concludeerde dat het dermate aannemelijk was dat het wat hun onderzoek betrof niet *possible* maar *probable* was: van mogelijk, naar waarschijnlijk kankerverwekkend dus.[56] In Frankrijk adviseert het agentschap voor milieu en gezondheid (ANSES) om die reden dat de bevolking er om moet denken om zich zo weinig mogelijk aan de straling van (vooral) mobieltjes bloot te stellen (met name voor kinderen vanwege hun dunne schedel).[57] Ook is in Frankrijk sinds 2015 wifi verboden in de buurt van kleuterscholen en alle andere ruimtes waar kinderen jonger dan drie jaar zijn en mag het alleen worden gebruikt op scholen waar de kinderen minimaal elf jaar zijn.[58] Andere instellingen zijn rigoureuzer: zo is het wifi-netwerk in de openbare bibliotheek in Parijs en op een aantal universiteiten verwijderd. (Ook moeten in alle advertenties voor mobiele telefoons voortaan het gebruik van headsets worden aangeraden en mogen kinderen niet meer in dergelijke reclames worden gebruikt.)

Nu hoor ik je denken: dat kan toch niet waar zijn? Als het echt een potentieel probleem zou zijn, zou de overheid het ons toch wel vertellen? Waarom horen we er dan niets van? De reden daarvoor is precies dezelfde als met bijvoorbeeld het onderzoek naar pesticiden. Er zijn in de wereld tegenwoordig meer mobiele telefoons dan dat er mensen zijn en de telecombedrijven verdienen bakken met geld aan het verstrekken van abonnementen voor die mobieltjes. Ze zijn daarom net zo machtig als gemotiveerd om hun markt niet te laten verzieken en lobbyen zich een slag in de rondte om te zorgen dat informatie over de gevaren en negatieve effecten van straling niet naar buiten komt. (Was het verbod van wifi op Franse kleuterscholen jou ook onbekend?)

Een van de meest vooraanstaande voorvechters om de kennis, het onderzoek en het debat over het gevaar van straling te vergroten heet Devra Devis. Haar lijst met eretitels en vermeldingen is te lang om op te noemen maar om de kracht van haar woorden op waarde te kunnen schatten, moet ik een korte introductie geven. Ze is een wetenschapper van internationaal aanzien die meerdere prijzen heeft gewonnen en zelfs de 'founding director' van het Amerikaanse 'Environmental Studies and Toxicology' was. Als senior-adviseur heeft ze door de jaren heen vele hooggeplaatste beleidsmakers in zowel de VS, als in Europa en bij de WHO geadviseerd. Ze heeft meer dan tweehonderd publicaties en boeken geschreven voor onder andere het roemruchte Lancet, de Journal of the American Medical Association en de Scientific American. (Haar boek 'The secret history of the war on cancer' wordt nog altijd gebruikt op vooraanstaande medische scholen waaronder het prestigieuze Harvard.)

Tegenwoordig maakt Devis zich sterk om meer onderzoek naar de schadelijkheid van straling voor elkaar te krijgen. Haar meest recente boek waar ze ook meerdere prijzen voor kreeg, heet 'Disconnect: the truth about cell phone radiation'. Het beschrijft de verbanden tussen straling en kanker en hoe de telefonie-industrie die informatie probeert te onderdrukken en in diskrediet probeert te brengen door kritische onderzoeken te verdoezelen en kritische wetenschappers hun financiering te ontnemen. In het artikel 'How big wireless made us think that cell phones are safe' toont ze aan hoe (net als in de tabaks- en olie-/pesticiden-industrie) interne wetenschappers serieuze gezondheidsvragen hebben die desalniettemin worden genegeerd: *[they] decided not to share that with the public, but rather to keep that information to themselves, while telling the public and telling the press and telling policymakers there's no problem.* Zou het kunnen dat de gevaren rondom straling door de macht van het geld worden verzwegen zoals dat ook decennialang met het roken van sigaretten en het spuiten van pesticiden is gebeurd?

Om dat voor elkaar te kunnen krijgen, zou 'men' de Federal Communications Commission (FCC) moeten beïnvloeden: dat is de overheidsorganisatie die in de VS verantwoordelijk is voor de veiligheid van zijn burgers op het gebied van alle vormen van communicatie. Dat die partij voor de veiligheid van de Amerikaanse burgers in moet staan is weinig bemoedigend omdat die organisatie (net als alle andere controlerende instanties) een veelgebruikte draaideur met de industrie heeft. Zo werkten commissarissen voor de FCC in het verleden vaak voor de telecomgiganten uit de industrie en vinden voormalige bestuurders gemakkelijk goedbetaalde baantjes bij de telecomaanbieders. Om een voorbeeld te geven: onder Obama werd Tom Wheeler aangesteld als voorzitter van de FCC terwijl hij in de jaren daarvoor een machtige lobbyist voor de telefoonindustrie was. (Hij werd daarmee de waakhond voor de industrie waar hij zelf uit voortkwam en stond er vervolgens op dat er geen extra onderzoek naar het gevaar

van straling zou komen.) Op die manier weten ze onafhankelijk onderzoek naar negatieve effecten van mobieltjes dan ook al jaren af te houden, of de resultaten te bagatelliseren door er onderzoeken tegenover te zetten waarvoor ze zelf hebben betaald waarvan de resultaten uiteraard beter in hun straatje passen. (Omdat dit het meeste van het onderzoek is, kunnen ze vervolgens zeggen dat de 'meerderheid van de onderzoeken' geen schadelijke resultaten laten zien waarmee er geen noodzaak voor nieuwe regels of wetgeving is.) Het Harvard Center for Ethics bevestigt dit in het onderzoek met de alleszeggende titel 'How the FCC is dominated by the industries it presumably regulates': *the FCC is a captured agency, it has not been able to operate independently for years because of these close ties.*[59] 'De FCC is totaal onbetrouwbaar omdat ze worden gedomineerd door en afhankelijk zijn van de industrie die ze zogenaamd bewaken'.

Dat dit klopt, bleek bijvoorbeeld in 2018. Toen werden de resultaten openbaar gemaakt van een tien jaar durend onderzoek van het Amerikaanse 'National Toxicology Program' (NTP) dat onder het Amerikaanse ministerie van Volksgezondheid valt. Zij hadden grote groepen ratten en muizen aan EMF blootgesteld vanaf voordat ze geboren waren totdat ze twee jaar oud waren. De negen uur per dag was volgens het NTP vergelijkbaar met zeventig jaar aan straling voor mensen. Davis zei daarover: *this study was subject to an unprecedented triple peer review: never been done before.* Driedubbel wetenschappelijk gecontroleerd dus: een unicum. Het resultaat was dan ook onomstotelijk: het gaf duidelijk bewijs van DNA-schade, zeldzame tumoren in het hart, aanwijzingen voor hersenkanker en kanker in het oor, in klieren en in andere organen van de ratjes.[60] (Het onderzoek is bovendien in Italië herhaald waarbij ze dezelfde resultaten ondervonden[61]: *these experimental studies provide sufficient evidence to call for the re-evaluation of IARC conclusions regarding the carcinogenic potential of RFR in humans.*) Davis legt uit dat dergelijke solide onderbouwing en verontrustende resultaten normaalgesproken iedereen wakker zou schudden: *now that normally would be a slam dunk in the world of science*. Tijd voor actie dus.

Maar zo werkt dat uiteraard niet. Hoewel zijn voorgangers bij de FCC het dertig miljoen dollar kostende onderzoek en de proefopstelling hadden goedgekeurd, zei de toenmalige voorzitter van het FCC dat ze met die uitslagen niets hoefden omdat ratten geen mensen waren. Ze houden zich ondanks deze nieuwe onderzoeken dan ook vast aan hun opstelling dat er geen enkel probleem is met de huidige straling omdat ze binnen de vastgestelde maximaal toelaatbare en dus 'veilige' grenzen vallen.

It's not the power it's the pulse

Je begrijpt inmiddels dat die maximale grenzen uiteraard door de industrie bij elkaar zijn gelobbyd en daarom totaal onzinnig zijn. Daar raak je echter pas van doordrongen wanneer je weet hoe ze tot stand zijn gekomen. Het maximaal toelaatbare niveau van straling baseren ze namelijk op basis van blootstelling van hongerige ratten aan die straling in een labyrint. Het eten van de beestjes werd steeds dichter naar het stralingsapparaat verplaatst: op het punt dat de ratten besloten om liever hongerig te blijven dan nog dichter bij de straling te komen om te eten, was volgens de FCC het maximale 'veilige niveau' bereikt.[62] Naast onzinnig zijn deze metingen daarbij totaal niet meer van deze tijd. Ze baseren zich namelijk op tests uit 1996[63]: een tijd waar bijna niemand mobieltjes had, wifi nog niet bestond en de huidige technologie

onvoorstelbaar was. Bovendien gingen ze toen uit van een gemiddelde gesprekstijd van zes minuten terwijl sommige mensen tegenwoordig uren per dag aan de lijn hangen. In 2012 noemde de Radiofrequency Interagency Working Group (een multidisciplinair overlegorgaan van de overheid) de veiligheidsgrenzen dan ook *not protective of public health.*[64] De veiligheidsnormen bieden geen enkele veiligheid voor de openbare gezondheid.

Dat komt met name omdat ze nog altijd uitsluitend kijken naar de hitte die er bij de straling vrijkomt (een met gel gevuld hoofd mag tijdens de test niet te warm worden). Er wordt zelfs geen andere dan dit 'hitte-effect' van straling erkend en dat is volgens Davis het grootste probleem. Zij stelt dat wat de telecomindustrie radio-magnetische energie noemt, per definitie onjuist is: het zogenaamde 'microwave spectrum' waar de *millimeter radio waves* onder valt, is namelijk geen energie maar hetzelfde soort straling als dat van een röntgenfoto waar je ook maar beperkt aan mag worden blootgesteld. (Russisch onderzoek met de titel 'Biological effect of millimeter radio waves' concludeerde dan ook al in 1977 al dat er fysieke en biochemische schade optrad bij blootstelling van zowel mensen als dieren aan deze zogenaamde millimeter waves: zowel in de huid, de organen, het bloed, beenmerg, *tissue,* en enzymen/metabolisme.[65] Van groot naar klein schadelijk dus.)

De lobby stelt bovendien dat het signaal van mobiele telefoons te zwak is om een effect op de mens te kunnen hebben. Davis veegt dat argument van tafel en stelt dat de telecomindustrie op het verkeerde aspect van het signaal let: *they were wrong: it's not the power of the radiation, but the pulse.* Het gaat volgens haar niet om de kracht van het signaal maar om de inhoud daarvan. Dat heeft belangrijke consequenties. In tests van de industrie wordt namelijk geen daadwerkelijk belsignaal gebruikt, maar wordt een telefoonsignaal nagebootst: ze gebruiken daarbij een constante toon. Het probleem daarvan is dat het signaal van een mobiele telefoon niet zo eenvoudig is als je denkt: het bestaat uit de toon (frequentie) en de kracht (hoeveel energie het heeft). En hoewel de kracht van het signaal van een mobieltje meevalt als je het met die van een magnetron vergelijkt, is de frequentie het probleem. Dat is namelijk geen constante toon maar onregelmatig/pulserend (het rikketikt alle kanten op: denk bijvoorbeeld aan de inbelverbinding van de eerste internetaansluitingen[66]). Tests laten zien dat het juist deze onregelmatigheid in het signaal is die biologisch gezien problemen veroorzaakt: het rammelt de cel door elkaar en heeft een effect op de structuur en het functioneren daarvan. (Ratten die tijdens hun zwangerschap aan deze straling werden blootgesteld, kregen bijvoorbeeld baby-ratjes met minder hersencellen/kleinere hersens en hersenschade.)

Grootschalige blootstelling van mensen aan de straling leidt dan ook wel degelijk tot problemen zoals bijvoorbeeld tumoren in het hart en in de oor-zenuw (daar waar je het mobieltje altijd tegenaan drukt). Om aansprakelijkheid in rechtszaken te voorkomen, waarschuwt de telecomindustrie ons hier dan ook wel voor, maar dan alleen in de teksten in de boekjes/handleidingen van onze telefoons die nooit iemand leest. Wanneer je dat wel zou doen, lees je dat we het toestel tijdens het gebruik niet tegen ons lichaam, maar er minimaal een paar centimeter vandaan moeten houden. De 'veilige' FCC-niveaus worden namelijk al overschreden als je het apparaat niet minstens anderhalve centimeter van je lichaam afhoudt tijdens het bellen. Voor de iPhone 4 raadde Apple bijvoorbeeld aan om op de speaker te bellen met de onderkant naar je schouder gericht om overmatige blootstelling aan straling te voorkomen.[67] Om diezelfde reden werd in september 2023 de iPhone 12 in Frankrijk verboden waarna er (alleen in Frankrijk) door Apple softwarematig iets werd aangepast om de straling

naar beneden bij te schroeven.[68] (Not so fun fact: dit geldt voor veel meer apparaten: zo worden stralingsniveaus van tablets op twintig centimeter afstand getest terwijl iedereen -inclusief extra kwetsbare kinderen- ze tijdens het gebruik natuurlijk op schoot en in de handen heeft. Zou Apple zijn laptops daarom al een tijd lang geen laptops maar MacBooks noemen omdat de straling de norm overschrijdt wanneer je ze zomaar op schoot zet?)

Ook het veiligheidslabel van de iPhone 6 adviseerde om op de speaker te bellen, met de koptelefoon of andere accessoires: *to reduce exposure to RF energy, use a hands-free option, such as the built-in speakerphone, the supplied headphones, or other similar accessories.* Bovendien raadden ze aan om het apparaat nooit tegen je lichaam, of in je zak mee te dragen.[69] Vooral dat laatste is belangrijk voor mensen die zwanger proberen te worden zo blijkt uit onderzoek. Het effect van straling op zaadcellen is in verscheidene grote onderzoekscentra over heel de wereld onderzocht zoals in de Cleveland Clinic in VS, het Australian Nation Centre for Research on Male Health en de universiteit van Exeter.[70] Allemaal hebben ze buisjes met sperma van gezonde mannen opgesplitst om vervolgens de ene helft wel en de andere niet aan 'telefoon-straling' bloot te stellen. Ze ontdekten dat alleen de aanwezigheid van een mobiele telefoon de kwaliteit van het sperma al negatief beïnvloedde. De hoeveelheid en kwaliteit ervan werd op alle fronten slechter van blootstelling aan de straling: *semen quality tended to decline as daily cellphone use increased.*[71] Zo was het 'niet bestraalde' zaad drie keer zo vitaal en mobiel dan de aan de straling blootgestelde zaadjes: het 'staartje' dat de motor is waarmee de cel zwemt, stierf drie keer zo snel als bij het onbestraalde zaad. Het zou een algemene daling van de zaadkwaliteit van mannen kunnen helpen verklaren. Vruchtbaarheidswetenschapper Dr. Shanna Swan schreef in het boek 'Count down' dat de mannen van nu de helft minder zaad hebben dan hun vaders: *today the average male is nearing 47.1 million sperm per milliliter. Compare him to his father, who had an average of 99 million sperm per milliliter, and it's clear that this is a deeply worrying trend.* De directeur van de alom gerespecteerde Cleveland Clinic die zich specialiseert in de voortplanting en een MD-PhD met meer dan vierhonderd publicaties achter zijn naam heeft staan, raadt mannen die gezonde kinderen willen daarom aan om hun telefoon uit hun broekzak te halen.

Het effect van straling heeft uiteraard hetzelfde effect op vrouwelijke eicellen, met dat onderscheid dat mannen elke dag een nieuwe lading aanmaken en vrouwen een maximum aantal eicellen hebben die met het verstrijken van de jaren steeds minder worden. Barrie Trower die sinds de jaren vijftig specialist op het gebied van microgolfwapens is en dus het effect van straling op het menselijk lichaam kent, legt uit dat een vrouw vanaf haar geboorde al haar 400.000 eieren al bij zich heeft zonder de kans om nieuwe aan te maken. Die zijn bovendien nog vele malen gevoeliger voor straling dan 'gewoon' DNA waarmee de kans op onvruchtbaarheid toeneemt. Zelfs als je wel zwanger wordt, bestaat volgens hem de kans dat je kind in de baarmoeder met straling in aanraking is geweest en dus met genetisch beschadigde eieren ter wereld zal komen en later gehandicapte kinderen zal baren.[72] (Hij stelt dat we dit nu al zien bij dieren die veel sneller een aantal 'generaties' voortbrengen.) Hij onderschrijft de Franse wifi-verboden op scholen dan ook omdat je met wifi in de klaslokalen toekomstige generaties beschadigt: *anyone who puts WIFI into a school should be locked up for life. ... Whatever incentive they have: it is not worth the genetic problems ... you are condemning the future generations of every child.*

De schade blijft voor mensen uiteraard niet beperkt tot de voortplanting maar heeft ook invloed op de 'gewone' cellen. Ons lichaam is opgebouwd uit ontelbare aantallen cellen en het menselijke lichaam maakt in zijn leven net zoveel ontelbare celdelingen mee: een cel heeft niet het eeuwige leven en zorgt regelmatig voor zijn eigen opvolger. Om te garanderen dat die kopie exact hetzelfde is, heeft iedere cel 23 chromosoomparen waar het erfelijk materiaal (DNA) in wordt overgedragen. Onderzoek wijst uit dat straling van veelvuldig bellen met een mobiele telefoon (maar ook bijvoorbeeld het wonen op tientallen meters van 3G-telefoontorens) bij mensen net als bij ratten tot micronucleus leidt.[73] Dat betekent dat een chromosoom of een deel daarvan tijdens de celdeling niet goed wordt overgenomen: een fout tijdens de kopie dus. Dit soort 'chromosomale instabiliteit' is ook een van de opvallendste eigenschappen van kankercellen.[74] Fouten in de celdeling is dus geen garantie op kanker maar de kans dat je het krijgt wordt groter. Volgens Davis leidt het bovendien tot gezondheidsproblemen in de breedste zin doordat cellen en bacteriën minder goed met elkaar communiceren: het membraan van de cellen wordt zwakker waardoor ziektes of chemicaliën dieper kunnen binnendringen en dus een grotere schade kunnen veroorzaken. (*Millimeter* en *microwave radiation* worden om die reden tijdens chemotherapie toegepast om het effect ervan op de kankercellen te vergroten.) Die disbalans zou tot ernstige fysieke en mentale problemen kunnen leiden zonder dat er een directe medische oorzaak voor kan worden aangewezen. Davis staat niet alleen in die zienswijze: de eerdergenoemde kankerspecialist stelt dat de zee aan straling waar we dagelijks in leven en waar we mee gebombardeerd worden, nu al leidt tot moeilijk te herleiden ziektebeelden en types kanker die we nog niet goed kunnen identificeren/begrijpen en daarom niet specifiek aan EMF-straling kunnen koppelen. Omdat in dat geval aan de oorzaak niets wordt gedaan, zullen ook de klachten terug blijven komen. (Het is alsof je thuis vervuild water drinkt: de artsen kunnen in het ziekenhuis de buikpijn en diarree oplossen maar als je bij thuiskomst smerig water blijft drinken, houd je ook dezelfde symptomen.) Ook het California Department of Public Health heeft een ellendig lange lijst van effecten op mensen opgesteld. Bovendien zitten daar uiteenlopende vage 'onverklaarbare' klachten bij die mensen kunnen ervaren. Van hoofdpijn, negatieve effecten op leren, geheugen, gehoor, gedrag, zwangerschap en slaap tot tumoren en hersenkanker.[75] Hetzelfde geldt voor wifi. Onderzoek uit 2018 dat geplaatst is in 'Environmental Research' en te zien is via 'Science Direct' noemt wifi een bedreiging voor de menselijke gezondheid met een groot aantal negatieve biologische effecten zoals onvruchtbaarheid, DNA schade, auto-immuunziektes, ontwikkeling van de hersenen, kwaliteit van slaap en het functioneren van het geheugen.[76] Ook minder dodelijke of specifieke, maar wel hele vervelende klachten zoals oorsuizen, misselijkheid, vermoeidheid, of griepachtige symptomen kunnen zich afhankelijk van de gevoeligheid van verschillende mensen, verschillend openbaren.

Steeds meer wetenschappers, bezorgde burgers en instituties roepen dan ook op tot het doen van meer onderzoek. In 2015 richtten honderden wetenschappers die zich zorgen maakten over de gezondheidsrisico's van EMF zich daarom tot onze leiders met dat verzoek: *we are scientists engaged in the study of biological and health effects of non-ionizing electromagnetic fields (EMF). Based upon peer-reviewed, published research, we have serious concerns regarding the ubiquitous and increasing exposure to EMF generated by electric and wireless devices.* (De noodklok kan in tig verschillende talen worden gedownload: hier zie je de ellenlange lijst van onderzoekers en professoren.[77]) De internationale commissie op niet-ioniserende straling

(ICNIRP) test volgens hen niet op de langetermijneffecten van de straling en op de effecten van lage doseringen (zoals in mobieltjes). Het 'International Journal of Oncology' dat zich in kankeronderzoek specialiseert, noemt het ICNIRP om die reden een 'industry loyal NGO' met ernstig verstrengelde belangen. (Opvallend detail: vijf van de zes onderzoekers die voor het WHO onderzoek naar de straling deden, waren lid van datzelfde instituut.[78]) Ook het Russische agentschap van ioniserende straling bevestigde in 2017 in een brief aan het WHO dat de gehanteerde maatstaf structureel ontoereikend was vanwege de inmiddels bekende kritiek: *[it] does not recognize the non-thermal RF effects, which represent the main concern of widespread exposure to mobile communication and upholding guidelines from 1996, which are based on RF thermal effects only. Thus, the guidelines are irrelevant to present in a situation when majority of population over the world is chronically exposed to non-thermal RF from mobile communication.*[79] 'De huidige veiligheidsmaatregelen zijn irrelevant omdat de wereldbevolking nu al chronisch aan niet-verhittende RF straling wordt blootgesteld'. Ze stellen dat er enorm veel onderzoeken zijn die al negatieve effecten van EMF-straling op alle vormen van leven laten zien zonder dat ze überhaupt boven de aanbevolen hoeveelheid uitkomen en roepen daarom op tot officieel en diepgravend onderzoek.

(Side-note: de enorme opkomst van wifi in de afgelopen twintig jaar en het inmiddels landelijke dekkende 4- en 5G-netwerk zou ook de verslechterende staat van ons ecosysteem kunnen helpen verklaren. Straling belemmert namelijk het functioneren van de zogenaamde cryptochrome. De crypto-watte? Enorm veel dieren (van honden tot vogels, mollen, fruitvliegjes en bijen) hebben een systeem in hun brein waarmee ze magnetische velden kunnen waarnemen. Door dit soort 'GPS-systeem' waarmee ze continue met het energieveld van de aarde in contact staan, weten ze wat noord en zuid is waardoor migrerende dieren vervolgens kunnen navigeren. (Fun fact: het is ook de reden dat dieren een aardbeving eerder dan ons kunnen voelen 'aankomen'. Omdat daarbij veel energie vrijkomt die zij via dat systeem oppikken.[80] Het is vergelijkbaar met onweer: zij 'zien' de flits en vliegen op, terwijl wij er blind voor zijn en worden overrompeld door het gedonder.) Nu voel je vast aankomen, ook deze 'dieren-navigatie' wordt door onze straling in wifi en datanetwerken verstoord: het brengt bovendien schade aan in dat systeem en is ziekmakend voor sommige dieren.[81] Zo zijn er studies gedaan naar bijenkorven waar een mobiele telefoon in was geplaatst waarna de bijen minder goed gingen bewegen, minder honing produceerden en sommigen hun weg naar de korf überhaupt niet terug wisten te vinden.[82]

A perfect weapon

Het moge duidelijk zijn dat we niet zomaar kunnen stellen dat wifi, elektromagnetische straling en 2, 3 en 4G ongevaarlijk zijn voor ons en onze leefomgeving. Dat brengt ons dan eindelijk bij 5G: de opvolger en het grote broertje van 4G. 5G (dat momenteel nog niet op de hier beschreven maximale capaciteit opereert) is echter niet zomaar de volgende stap, maar een reuzensprong vergeleken met zijn voorganger. Het verschil in snelheid en capaciteit is zelfs zo enorm dat men van een ware revolutie spreekt.

Het uitrollen van dat netwerk wordt als volkomen logisch en positief de wereld in gebracht (zoals het voornemen van de EU om het in alle grote Europese steden uit te rollen). 5G is inmiddels helemaal 'hip and happening'. Velen kijken uit naar het mega-snelle internet

waarmee je een film in de allerhoogste kwaliteit in letterlijke seconden kunt binnenhalen. Het wordt ook als een noodzakelijke stap genoemd voor de toekomst van zelfrijdende auto's en het 'internet of things': dat bijvoorbeeld alle huishoudelijke apparaten met elkaar 'kunnen praten'.

Hoewel van ruwweg dezelfde techniek gebruik wordt gemaakt, zit er wel degelijk een verschil tussen het huidige en het vorig netwerk. Om die extra data te kunnen vervoeren, maakt 5G namelijk gebruik van een andere, veel hogere frequentie: die kan meer data 'vasthouden'. Hoewel het meer data kan vervoeren, heeft deze hogere frequentie veel minder bereik: de zwaarbeladen stroom informatie 'komt minder ver'. (Als je de twee met een autoweg moest vergelijken is het 4G netwerk een kilometerslange eenbaansweg waar je drie kilometer per uur mag rijden, terwijl 5G een vijftig meter lange, maar honderd-baans weg is waar je driehonderd kilometer per uur mag.) Ook kan de 'hogere' 5G-straling veel minder gemakkelijk 'om de hoek' van en door gebouwen en andere objecten heen komen. Daarom vereist een 5G-netwerk dat er op iedere hoek van de straat (om de 150 - 250 meter) een zendkast wordt geïnstalleerd terwijl er nu nog honderden meters tussen de 4G-zendmasten in zit.[83] Bovendien moeten er voor een dekkend 5G-netwerk enorm veel bomen worden gekapt omdat de straling daar ook niet goed doorheen kan (dat zie je dan ook op steeds meer plaatsen gebeuren). Wheeler van de telecomindustrie/telecomwaakhond bevestigt: *5G build-out will be very infrastructure intensive, requiring a massive deployment of small cells.*[84] Het vergt een massaal aantal kastjes. Er zijn dan ook plannen om de kastjes in lantarenpalen en bushokjes op te nemen. (Opvallend detail: Amerikaanse inwoners kunnen niets doen om zich tegen de plaatsing van zo'n kastje naast hun huis te verzetten. Als een stad zou opperen om geen nieuwe telefooncel te willen plaatsen wegens zorgen over de gezondheid van zijn burgers, kan de telecomaanbieder volgens de in 1996 geaccepteerde Telecommunications Act de stad aanklagen.)

Er zijn nog een aantal extra mogelijke moeilijkheden met het 5G-netwerk. Israëlisch onderzoek wijst namelijk uit dat het menselijk lichaam extreem gevoelig is voor dit type straling. Hoewel de straling in principe maar door een klein deel van de huid heen komt, functioneren menselijke zweetporiën (waar je er honderden miljoenen van hebt) als een 'antenne' die het signaal als het ware 'opzuigen' en in ons hele lichaam naar binnen loodsen: *sweat ducts in human skin ... functions as an array of low-Q helical antennas.*[85] (Klinkt dat ongeloofwaardig? Je kunt het de onderzoeker hier zelf horen uitleggen in een presentatie van een half uur aan het Israel Institute for Advanced Studies.[86])

Dat 5G-straling een heel direct effect op het menselijk lichaam kan hebben, was overigens al veel langer bekend. Het Pentagon heeft bijvoorbeeld met dezelfde techniek al zogenaamde 'non lethal crowd control' wapens ontwikkeld die net als rubberen kogels, stroomstootwapens et cetera bedoeld zijn om groepen mensen te controleren of te verjagen. Wanneer je door het zogenaamde 'Active Denial System'[87] geraakt wordt met een bak straling die een vergelijkbare frequentie als het 5G-netwerk heeft, voelt het alsof je lichaam in de brand staat waarna je wilt wegrennen. In China werd deze techniek bijvoorbeeld gebruikt om varkens van akkers te verjagen. (Fun fact: het leger vroeg tijdens de protesten in Washington in de zomer van 2020 nog om toestemming voor de inzet van deze *non-lethal* middelen.[88]) Het ontwikkelen van microgolfwapens is dan ook al veel langer gaande: al tijdens de Koude Oorlog heeft de Russische overheid de Amerikaanse ambassade in Moskou bijvoorbeeld jarenlang met microgolven bestookt. Nadat er op de ambassade abnormaal veel neurologische aandoeningen, miskramen, meerdere kankersoorten en andere ziektes hadden voorgedaan[89], werd er jarenlang

onderzoek naar gedaan. Dokter John R. Goldsmith die Europa's afgevaardigde voor de WHO was, bevestigde datgene wat men altijd al had gedacht: de straling was verantwoordelijk geweest voor het malheur. (Voor meer informatie kun je hier de eerdergenoemde Barrie Trower aan het woord horen.[90]) Trower noemt het *a perfect stealth weapon*: als overheden in het geniep van bepaalde groepen mensen af wilde, konden die stiekem verjaagd worden zonder dat ze zelf de boeman leken. Dat gaat volgens hem zelfs al decennia zo. Hij noemt als voorbeeld Britten die tegen een Amerikaanse raketbasis op Groot-Brittannië protesteerden en de katholieken in Noord-Ierland: *the ladies who protested ... the American missile base .. they were microwaved. We microwaved Catholics in Northern Ireland to make them sick. It goes on all over the world.* Het Pentagon probeert wat dat betreft niets nieuws dus.

Toch is de ontwikkeling inmiddels alweer een stuk verder: als je de vorige alinea al een hoog Sci-Fi gehalte vond hebben, houd je vast. Om uit te leggen wat er tegenwoordig mogelijk is, moet je even terugdenken aan operatie Bluebeam uit het hoofdstuk over Irak waarbij het Amerikaanse leger een beeld van God in de lucht boven Bagdad wilde projecteren, maar ze diens inwoners ook 'de stem van God' wilden laten horen om ze ervan te overtuigen om de wapens neer te leggen. Die techniek om stemmen in iemands hoofd 'te plaatsten', was dus al haalbaar aan het begin van de jaren negentig en is sinds die tijd verder ontwikkeld. Het wetenschappelijke tijdschrift The Scientific American beschreef in 2008 in het artikel 'Mind control by cell phone' bijvoorbeeld hoe elektromagnetische signalen uit mobiele telefoons hersengolven en gedrag konden veranderen: *electromagnetic radiation can have an effect on mental behaviour when transmitting at the proper frequency.*[91] Ook sinds 2008 heeft het leger niet stilgezeten. Het Pentagon heeft al toegegeven dat ze wapens ontwikkelen die de tegenstander dermate mentaal manipuleren dat ze het simpelweg opgeven en hun wapen neerleggen.[92] Hoe kan dat en wat is de techniek daarachter? Mensen zijn net als alle andere planten en dieren elektromagnetische wezens: onze spieren en hersens functioneren niet zonder elektronische pulsen. Dat laat ons hart kloppen, stuurt ons lichaam aan en vuurt neuronen af in onze grijze massa: iedere keer als de hersenen een gedachte of emotie verwerken, gaat dat via elektrische signalen. Door het '5G-wapen' op dezelfde frequentie als het menselijk brein 'af te stemmen', claimt men via onze 'zweet-antennes' stemmen, gevoelens en zelfs gedachtes in de hoofden van mensen te kunnen 'stralen'. Omdat we deze straling niet met onze vijf zintuigen kunnen opmerken, zullen we als mens geen idee hebben dat er iets vreemds gebeurt: als de externe signalen op dezelfde frequenties in ons brein komen, zullen we denken dat het van onszelf komt en dus een eigen gedachte is. Scary stuff.

The stupidest idea in the history of the world

We weten dat dierlijke cellen, inclusief de onze negatief reageren op externe, pulserende straling: de verwachting is dan ook dat die effecten met de komst van het veel krachtigere en dichtere 5G-netwerk vele malen zullen worden versterkt. (Het idee dat grote hoeveelheden elektromagnetische straling van buitenaf helemaal geen effect zou hebben, is volgens Davis dan ook te absurd voor woorden: *makes no sense at all.* Het klopt voor planten, dieren, bacteriën, virussen en vogels: wij zijn daar niet anders in.)

Ondanks alle tot nu toe benoemde verontrustende onderzoeken en signalen doet men in de Europese Unie en in Washington net of hun neus bloedt en alsof er geen enkel risico aan

kleeft.[93] Ze zetten de uitrol van het netwerk onverminderd voort om voorspelde redenen: omdat er veel geld mee is gemoeid. Alleen in de VS al lopen de schattingen tussen de 65.000 en de 270.000 miljoen(!) dollar uiteen.[94] Bovendien moet iedere consument een nieuwe telefoon kopen die geschikt is om van dit netwerk gebruik te kunnen maken: een mega-impuls voor nieuwe, dure abonnementen en contracten bij de telecom-aanbieder. Als er zoveel geld op het spel staat, weet je dat de lobby alles zal doen om het door te laten gaan: een kans om zo enorm veel geld te verdienen, krijgt ze wellicht nooit meer. De telecom-lobbyist/FCC voorzitter Wheeler verklaarde dan ook dat het van nationaal belang was, ('a national priority') dat de Amerikaanse bedrijven zo snel mogelijk en als eerste het netwerk zouden uitrollen: *that's damn important because it means U.S.-companies will be first out of the gate.*[95] Strengere testen kwamen er niet omdat die de uitrol van het netwerk alleen maar in de weg zouden kunnen zitten (je kunt lullige zaken zoals veiligheid daar niet van in de weg laten staan). Dat kon omdat de huidige maatstaf volgens hem prima voldeed en 5G volgens die maatstaf geen grenzen overschreed. Hij zorgde bovendien dat er geen aanvullend onderzoek naar het gevaar van de straling zou komen door er simpelweg geen overheidsgeld voor beschikbaar te stellen. De Canadese toxicologie professor Paul Heroux die zich specialiseert in gezondheidsrisico's van elektromagnetisme bevestigde dat er geen onderzoek zou komen en wist dondersgoed waarom: *industry has performed no health studies on 5G. They do not need to as they have a stranglehold on legislation.*[96] In zijn onderbouwing van dat besluit kwam de ware lobbyist in Wheeler glashelder naar boven: *we do not believe we should spend the next couple of years studying what 5G should be, how it should operate ... the future has a way of inventing itself. Turning innovators loose is far more preferable to expecting committees and regulators to define the future. We will ... rely on a private sector-led process for producing technical standards.* 'We gaan de komende jaren niet mierenneuken om te bepalen hoe 5G precies moet werken: de toekomst ontdekt zichzelf wel. We laten de industrie gewoon los: dat is vele malen beter dan dat we toezichthouders en regelgevers de toekomst laten vormgeven. We laten de bedrijven zelf wel bepalen wat de beste standaard is.' Zonder enige vorm van onderzoek te doen, keurde de FCC die uitrol onder Wheelers leiding goed.[97] (Ook zijn opvolger Pai wilde geen extra tests en wilde de huidige 'veiligheidsvoorschriften' laten zoals ze waren.[98] Dat was geen verrassing: hij was door Trump aangesteld en Donald noemde het 5G-netwerk net als Wheeler *'a race America must win'.*)

In Brussel is het van hetzelfde laken een pak: de Europese Unie noemt 5G bijvoorbeeld een van de meest cruciale bouwstenen voor de samenleving en economie in de komende tien jaar: *Europe has taken significant steps to lead global developments towards this strategic technology.* Om zich van het 5G-netwerk te verzekeren, heeft de Europese Commissie in 2016 dan ook een '5G-actieplan voor Europa' opgesteld dat als doel had om uiterlijk eind 2020 '5G-diensten' te lanceren in alle lidstaten.[99] In de vijf jaar daarna zou een *rapid build-up* van het netwerk in een 5G-dekking in alle stedelijke gebieden en langs de belangrijkste transportwegen moeten resulteren. (Als deze plannen volgens planning doorgaan, zullen in 2024 naar schatting 1,5 miljard (veertig procent) van alle mobiele telefoons van een 5G-netwerk gebruik maken.[100])

Gezien alle tot nu toe benoemde twijfels en onduidelijkheden is het onbegrijpelijk dat dit project er gewoon droog wordt doorgedrukt. Zolang er geen wetenschappelijke overeenstemming over de gezondheidsrisico's is, zou de technologie onafhankelijk moeten worden getest net zo lang tot dat wel het geval is. Bij twijfel niet doen dus, in plaats van het

maar gewoon laten gebeuren en de schadelijke consequenties dan maar gewoon ondervinden zoals in het verleden met bijvoorbeeld pesticiden, tabak en asbest is gebeurd.[101] Critici noemen 5G dan ook wel het roken van de toekomst: toekomstige generaties zullen niet begrijpen hoe 'we' dit door hebben kunnen laten gaan. (De strijd om tegen de stroom van de industrie in meer kenbaarheid te geven aan de gevaren van EMF-straling doet daarom een beetje denken aan de strijd tegen de tabaksindustrie in de jaren zestig en zeventig: toen kregen wetenschappers die zich daarover uitspraken ook geen podium of werden ze weggezet als angstzaaiers.) Dokter en PhD Martin Pall die als professor biochemie en medische wetenschappen aan de Washington State University heeft gedoceerd, noemt het uitrollen van 5G zonder het te testen dan ook: *the stupidest idea anyone has had in the history of the world.*[102] VN-medewerker Claire Edwards gaat een stap verder en noemt het zelfs een *war on humanity.*[103]

Moeten we onze kinderen blootstellen aan deze potentiële gevaren en maar afwachten of het goed gaat? En waarvoor doen we het eigenlijk? Het 4G-netwerk is vanuit het perspectief van de consument immers ruimschoots voldoende. Je kan in de bus of trein prima een film streamen of muziek luisteren als je dat wilt. Kunnen we niet heel even wachten en een aantal grondige tests doen voordat we onszelf vervroegd de kist in jagen alleen zodat onze koffiemachine en de broodrooster met elkaar kunnen praten? Is de noodzaak voor slimme vaatwassers en tandenborstels zo overweldigend dat we onze gezondheid ervoor willen riskeren?

Ook moeten we ons afvragen of dit 'internet of things' ons zoveel waard is dat we ons laatste greintje privacy ervoor willen opofferen: dat is namelijk een ander (zeer) ondergesneeuwd aspect van het 5G-netwerk. Hoewel het enige risico dat onze politici benoemen, is of de Chinezen ons zullen bespioneren met hun levering van de hardware is dat echt niet de enige bedreiging. Onze eigen overheden die nu al buiten ons zicht en zonder onze toestemming een enorme stroom data verzamelen, kunnen met dit extra netwerk (en alle camera's en microfoons die er in de samenleving zijn verspreid), de breedte en diepte van hun bespieden nog exponentieel verder opschalen. De mogelijkheid om alles vanaf een afstand te kunnen zien, meten en besturen is immers geen fout in het ontwerp van dit netwerk: het is dé kerneigenschap van het 'internet of things'. De onbeperkte hoeveelheid data die over het 5G-netwerk vervoerd kan worden, is dan ook de natte droom van iedere geheime dienst. In 2012 gaf toenmalig CIA-directeur David Petraeus op een top van In-Q-tel toe dat de CIA stond te popelen om al deze nieuwe 'slimme apparaten' te gebruiken voor extra spionage. Het zou de mogelijkheden van de geheime dienst volgens hem zelfs transformeren omdat het ze in staat zou stellen om iedereen in 'real time' te monitoren: *items of interest will be located, identified, monitored, and remotely controlled. With the rise of the 'smart home', you'd be sending tagged, geolocated data that a spy agency can intercept in real time when you use the lighting app on your phone to adjust your living room's ambiance.*[104] Privacy zou in dat geval onmogelijk nog bewaakt kunnen worden.

Nu we in beeld hebben dat onze gezondheid op het gebied van zowel uitstoot van motoren, gebruik van pesticiden als blootstelling aan straling te grabbel wordt gegooid omwille van voornamelijk geld, kunnen we terug naar de Europese Unie.

De meest fatale aanslag

Net zoals in Washington vloeit het achterlijke beleid in Brussel voort uit de invloed van geld. Zelfs als we de problemen van de lobby zouden kunnen aanpakken en de macht van de bedrijven konden terugdringen, zou er in Brussel echter nog altijd een boel misgaan. De kern hiervan ligt in de oorsprong van de Europese Unie en het basisbeginsel dat Brussel in zijn DNA heeft om steeds meer macht voor zichzelf op te eisen. Hoewel de EU altijd ontkent dat diens ideologie en einddoel een 'Verenigde Staten van Europa' is, is het tegendeel eenvoudig aan te tonen. In het voormalig geheim, maar onlangs openbaar gemaakte document uit 1971 met de titel: 'Soevereiniteit en Europese gemeenschappen' werd bevestigd dat er werd gestreefd naar een Europese, Fiscale, en Monetaire unie met een gedeeld leger en een gedeeld buitenlands beleid daarvoor.[105] De benodigde afdracht van zelfbeschikking van de lidstaten zou volgens dat plan automatisch toenemen naarmate de Europese volkeren met de jaren noodgedwongen steeds nauwer moesten samenwerken: *the loss of external sovereignty will however increase as the Community develops, to establish the foundations of an even closer union among the European peoples.* Precies zoals Margaret Thatcher bij het oprichten van de Europese Unie al vreesde, was het gedroomde doel dus wel degelijk een Unie waarbij afzonderlijke lidstaten steeds dichter naar elkaar toe werden getrokken en daardoor vanzelf steeds meer van hun eigen rechten moesten opgeven. Het eindresultaat was duidelijk: Europese landen zouden hun dictaten op steeds meer vlakken vanuit Brussel krijgen aangeleverd waarmee ze uiteindelijk onherroepelijk tot Europese provincies werden gedegradeerd. De Europese Unie als een federale superstaat dus.

Hoewel bovenstaande document vijftig jaar oud is, streeft de Unie nu nog altijd hetzelfde doel na. Twijfel je daaraan? Europese 'leiders' laten zich er door de jaren heen summier, maar steevast over uit. De toenmalige voorzitter van de Europese Commissie Barroso zei bijvoorbeeld in 2012: *we will need to move towards a federation of nation states.*[106] In december 2017 tweette Schulz die van 2012 tot 2017 voorzitter van het Europese Parlement was: *wir wollen die Vereinigten Staaten von Europa.*[107] Herman van Rompuy die als voorzitter van de Europese Raad (het machtigste orgaan) ook wel 'president van Europa' werd genoemd, wond er ook geen doekjes om. In een interview met de Standaard zei hij in 2014 dat hij de droom had om ieder buurland ten westen van Rusland aan zich te binden, zelfs wanneer die burgers dat zelf niet wilden: *als je van dromen spreekt, hoop ik dat we de hele Balkan vroeg of laat lid van de EU kunnen maken ... Of daar bij het publiek grote steun voor is, weet ik niet. Maar toch doen we het. Het hele Europese grondgebied buiten Rusland zal op een of andere manier betrokken zijn bij de EU, hetzij als lid hetzij via allerlei akkoorden.*[108] Ook de nieuwe voorzitter van de Europese Commissie Ursula von der Leyen riep in 2019 nog op tot het vormen van een Europese Superstaat: *my aim is the United States of Europe.*[109] Duidelijk.

De euro was dan ook met dat specifieke doel ingevoerd. Omdat men vanaf de oprichting al wist dat er vanuit de Europese bevolking geen steun voor een Verenigde Staten van Europa zou zijn, zou de invoering van de munt vanzelf leiden tot steeds meer afdracht en daarmee eendracht. De Franse president Mitterand bevestigde dit en zei: *I do not have the power to bring about a federation ... but I can bring about a monetary union.*[110] Hoewel het besluit van die monetaire unie de boeken in ging als een teken van de Europese vastberadenheid, was het dus een middel tot het doel om steeds meer zelfbeschikking van de landen af te snoepen. Omdat

een gezamenlijke munt zonder gezamenlijke regels over hoe die moest worden uitgegeven per definitie problemen zou opleveren, zouden de toekomstige politici door die problemen geen andere optie hebben dan steeds meer toenadering te zoeken. De oplossing daarvoor zou uiteraard iedere keer meer onderlinge afspraken en dus steeds meer centralisatie zijn net zolang tot de Verenigde Staten van Europa een feit was. Om dat erdoor te krijgen, was men dan ook tot alles bereid: zelfs tot liegen en bedriegen. In een memo van de Amerikanen aan de vicepresident van de Europese Economische Gemeenschap Robert Marjolin adviseerden ze al in 1965 om de Europese burgers te belazeren. Door het debat over een gezamenlijke munt net zo lang te onderdrukken totdat er niet meer aan ontkomen kon worden: *[until] adoption of such proposals would become virtually inescapable.*[111]

Dat betekende automatisch dat er over de invoering van de munt geen inhoudelijke dialoog met de mensen gevoerd moest worden: er is dan ook amper discussie of debat over geweest. Wat de Europese droom precies betekende en waarom het nodig was, bleef voor het grootste deel van de bevolking volledig in het ongewisse. Die werd dom gehouden met non-argumenten en zoet gehouden met lege lokkertjes: geen files meer bij de grens als je op vakantie ging en je hoefde geen geld meer te wisselen voor je baguette of bratwurst. Wat een heerlijk gemak: dat wil toch iedereen? (Wie zich er wel voor interesseerde en de krant opensloeg, las bovendien vrijwel uitsluitend EU-gezinde analyses.) Dat dit ook een Europese Centrale Bank als de FED zou betekenen waardoor landen hun eigen geld niet meer konden beheersen, werd voor het gemak achterwege gelaten (je wilt het ook niet te ingewikkeld maken voor die arme burgers). Bovendien werd er verzwegen dat er stiekem karrevrachten aan zelfbeschikking naar Brussel werd overgedragen. Dat was de reden dat bijvoorbeeld Professor Mr. P.H. Kooijman verklaarde dat het besluit tot invoering van de euro volgens hem wel eens de meest fatale aanslag op het in 1648 gevestigde statensysteem zou kunnen betekenen. Er waren dan ook veel mensen die nattigheid voelden: vele Europese landen waren niet overtuigd. Alleen de Denen en Zweden kregen als een van de weinige volkeren echter daadwerkelijk de mogelijkheid om via een referendum over de invoering van de euro hun mening te geven. Ondanks het feit dat de meeste politieke partijen, de media en bedrijven een enorme 'ja-campagne' hielden, stemde de bevolking in beide landen tegen de invoering van de euro.

You can check out, but you can never leave

Dat centralisatie het permanente doel van de EU is, heeft belangrijke consequenties. Er kan door een lidstaat dus nooit macht terug worden gehaald en de koers van het schip kan niet zomaar worden gekeerd. Hoewel de EU vasthoudt aan de illusie dat belangrijke zaken er niet op basis van 'de meeste stemmen gelden' kunnen worden doorgedrukt, blijkt dat wanneer het puntje bij het paaltje komt er geen plek is voor persoonlijke opvattingen. Het is vooral niet de bedoeling dat inwoners van de EU er een andere mening, visie of analyse op nahouden. Juncker (die vijf jaar lang als voorzitter van de Europese Commissie het gezicht van de EU zou zijn tot Ursula von der Leyen het stokje in 2019 van hem zou overnemen) noemde nationalisme om die reden *een vergif* omdat het Europese landen ervan weerhield om intensief samen te werken. Hij klaagde dan ook regelmatig dat ministers wat hem betrof te veel naar de 'stemmers' uit eigen land luisterden: *too many politicians are listening exclusively to their national opinion. ... We*

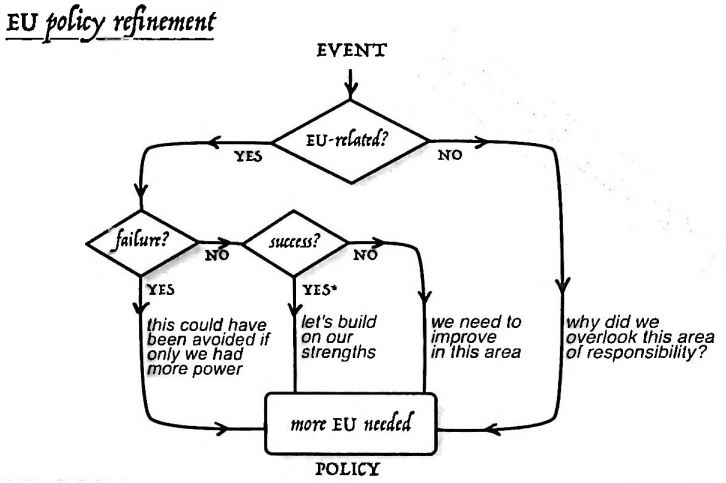
have too many part-time Europeans.[112] Of politici dus niet wat meer tegen hun eigen volk wilden ingaan.

Dat het Europese Parlement geen nuttig overlegmoment tussen bevriende, trotse landen maar een monster op zoek naar meer macht is, bleek bijvoorbeeld uit het feit dat het vertonen van de eigen vlag in het Europese Parlement VERBODEN is. Toen Farage na de Brexit met Britse mini-vlaggetjes het parlement vaarwel zwaaide, werd zijn microfoon afgesloten en werd hij gemaand om die narigheid stante pede uit de zaal te verwijderen: *if you disobey the rules, you get cutoff, could we please remove the flags.*[113] (Dat Brussel niets met afzonderlijke natiestaatjes opheeft en die het liefst machteloos ziet verwateren, bleek eind 2023 uit het afschaffen van het nationale veto-recht van afzonderlijke lidstaten op maar liefst 65 beleidsvlakken zoals het buitenlandse beleid, belastingen, de begroting en klimaat.[114] Dat hoefde ons uiteraard eigenlijk niet meer te verbazen vanwege de jarenlange Brusselse steun voor landsgrens-overstijgende 'handelsverdragen' zoals TTIP en CETA.)

Juncker schaamde zich er niet voor dat Brussel volgens hem minder naar zijn lidstaten moest luisteren. Daar had de Europese bevolking namelijk zelf voor gestemd: het staat specifiek in de Europese Grondwet. Ter illustratie: in artikel zeventien staat dat de leden van de Commissie alleen maar de belangen van de Unie zullen nastreven zonder daarin advies te zoeken bij, of rekening te houden met het land dat ze representeren. *The Commission shall promote the general interest of the Union... the members of the Commission shall neither seek nor take instructions from any government.*[115] Laat even op je inwerken wat daar staat: het is dus de bedoeling dat de mensen die in de EU als vertegenwoordiger van hun volk zitten, in hun doen en laten geen enkele rekening met de wensen van hun eigen mensen houden. Als je dat nog een tikkeltje onduidelijk vindt, staat in artikel vier dat lidstaten alleen mogen bijdragen aan het bereiken van de doelen van de Unie, en zich moeten weerhouden van zaken die het bereiken van deze doelen in de weg zitten: *the member states shall facilitate the achievement of the Union's tasks and refrain from any measure which could jeopardise the attainment of the Union's objectives.*[116] De Europese Unie duldt en erkent dus geen andere autoriteit binnen haar eigen grenzen, ook niet van het 'eigen' volk. Omdat het bijsturen van de Unie door de democratische stem van een van de lidstaten onmogelijk is, kunnen we concluderen dat het democratische gezicht en de morele superioriteit van de EU een wassen neus is. De wensen en doelen van Brussel staan op nummer één, twee en drie. Die wensen zijn meer, meer en meer macht en worden volgens onderstaande (cynische) schema beredeneerd.

Omdat men in Brussel weet dat daar bij het 'Europese volk' geen draagvlak voor is, moet dat besturen stiekem gebeuren om te voorkomen dat de politici allemaal worden weggestemd. Juncker: *we all know what to do, we just don't know how to get re-elected after we've done it.* 'We weten wat er moet gebeuren, maar niet hoe we het moeten doen zodat we daarna alsnog verkozen kunnen worden'. Daarom moet alles zoveel mogelijk onder de tafel en in achterkamertjes worden afgehandeld. Juncker legt uit: *we decide on something, leave it lying around, and wait and see what happens. If no one kicks up a fuss, because most people don't understand what has been decided, we continue step by step until there is no turning back.*[117] [118] 'We besluiten iets, kijken wat de reactie is en als er niet al teveel weerstand komt omdat de mensen toch niet begrijpen wat we aan het doen zijn, gaan we daar rustig, stap voor stap mee verder. Net zolang tot er geen weg terug meer is.' Het toont aan hoe ondemocratisch de EU in

de kern functioneert. (Opvallend detail: zelfs een politieke paper van de Tweede Kamer uit 2018 concludeerde dat de EU niet democratisch is.[119])

Inspraak tegen de algemene koers wordt vakkundig de nek omgedraaid. De referenda rond EU-gerelateerde thema's tonen dat aan. Onze mening is tijdens het 'Oekraïne-referendum' namelijk niet voor het eerst in de wind geslagen. In 2005 mocht Nederland ook al naar de stembus: ditmaal om de hierboven genoemde Europese grondwet te bevestigen die de Brusselse dominantie over de Europese 'provincies' moest beklinken. Hoewel de nieuwe wet door zowel Nederland als Frankrijk werd afgewezen (beide met 62 procent), gingen ze er uiteraard gewoon mee door: 'bedankt voor jullie advies gepeupel, maar omdat het niet in lijn is met wat we zelf willen doen we het alsnog'. In plaats van dat het werd aangepast of bediscussieerd, gebeurde er een tijdje niets waarna het inhoudelijk identieke verdrag met een ander voorblad en een andere naam als 'het verdrag van Lissabon' in 2007 alsnog is ondertekend zonder dat het Nederlandse volk om haar mening werd gevraagd over het goedkeuren van dit extreem belangrijke document.

Ook dit had ons achteraf trouwens niet hoeven verbazen. Juncker had bij voorbaat namelijk al aangegeven dat negatieve uitingen van het volk zouden worden genegeerd en dat de wet er hoe dan ook zou komen: *if it's a yes, we will say 'on we go', and if it's a no we will say 'we continue'*.[120] 'Bij een ja gaan we verder, en bij een nee zetten we door'. Er kon volgens Juncker niet met een democratische stem tegen Europese verdragen worden gestemd: *there can be no democratic choice against the European treaties*.[121] (Het is duidelijk waarom er geen ruimte voor kritiek of tegenspraak is: dat staat de eeuwige afdracht van eigenzeggenschap en centralisatie in de weg en druist daarmee tegen de kern van de EU in.) Daar zijn alle doelen voor geheiligd en daar hoef je volgens Juncker ook niet altijd eerlijk over te zijn: *when it becomes serious, you have to lie.* (Aldus de man die veel macht en gezag over ons had en tussen 2014 en 2019 'namens ons' sprak terwijl er letterlijk geen één Europese burger op hem had gestemd en het grootste deel van de Europeanen überhaupt geen idee had wie hij was.) Is dat democratisch? Natuurlijk niet. In zijn advies aan de Britse premier Gordon Brown stelde Juncker dan ook dat hij maar beter net kon doen alsof er helemaal geen afdracht van Britse soevereiniteit met de grondwet gepaard ging (hoewel dat uiteraard wel zo was) omdat die koppige Britten er anders nooit mee zouden instemmen: *of course there will be transfers of*

sovereignty. But would I be intelligent to draw the attention of public opinion to this fact?[122] (Fun fact: op de website van de EU valt over die doorgedrukte grondwet te lezen dat deze de Europese Unie 'democratischer' maakte.[123])

Brussel wil altijd meer, en nooit minder: het liefst zoveel mogelijk stappen vooruitzetten, maar nooit een centimeter terug. Het verklaart ook waarom de EU zo extreem moeilijk deed tijdens de Brexit. Met het vertrek van het Verenigd Koninkrijk werd de Europese Unie voor het eerst in zijn historie kleiner in plaats van groter: een kantelpunt in de 'Europese' geschiedenis. In plaats van te onderhandelen als goede buur die een voor beide partijen zo goed mogelijke uitkomst wil garanderen, gedroeg Brussel zich dan ook star en autoritair: als een dominante ex die nog niet over zijn voormalige liefde heen was. De voorzitter van de Europese Raad Tusk zei zelfs dat er een speciaal plekje in de hel was gereserveerd voor diegenen die de Brexit hadden gepromoot. *I've been wondering what that special place in hell looks like, for those who promoted #Brexit.*[124] Waarom moest het hele proces überhaupt zo lang duren? (Ter vergelijking: zelfs Tsjechoslowakije had maar zes maanden nodig om zich in twee totaal verschillende landen op te splitsen.) De jarenlange Brexit-saga laat zien dat we Brussel voortaan net zo goed Hotel California kunnen noemen: *you can check out, but you can never leave.*

Many tongues one voice

Is het eigenlijk wel te verdedigen dat Brussel altijd een grotere rol voor zichzelf ziet weggelegd? Uitbreiding van je invloed moet je verdienen door te laten zien dat je met consequent overwogen beleid, utopische vergezichten en democratisch bestuur een oplossing voor de problemen van onze tijd kunt verzinnen. Dat is tot op heden in de verste verte niet het geval geweest. Op dossiers die er écht toe deden zoals de vluchtelingencrisis toonde Brussel zich totaal incapabel.

Deze crisis die voortkwam uit al het bloedvergieten in onze eeuw zou de eerste grote test voor de Europese Unie zijn sinds de financiële crisis van 2008 waar het 'optreden' toch vooral bestond uit doormodderen, aanklooien en problemen van zich af- en voor zich uitschuiven. Het was een kans voor de EU om zich te herpakken: om zich nu wel daadkrachtig te tonen, zich te laten gelden als verdedigers van de universele mensenrechten en daarmee de Europese burgers van haar eigen legitimiteit en bestaansrecht te overtuigen. Het is inmiddels echter duidelijk dat precies het tegenovergestelde gebeurde. Hoewel de oorlogen in het Midden-Oosten en Syrië al jaren woedden en men wist dat er hordes vluchtelingen zouden komen, werd er geen actie ondernomen. Er werd door onze 'leiders' weggekeken alsof het een ver-van-ons-bed-show was: iets dat vanzelf zou verdwijnen als we er geen aandacht aan zouden besteden. Door dit grote nietsdoen, werd de vluchtelingenstroom een jarenlange *free for all* waarbij mensensmokkelaars grof geld konden verdienen aan het menselijke leed.

Honderdduizenden vluchtelingen maakten op gammele bootjes vanuit het Midden-Oosten en Afrika de oversteek naar Europa. Op zoek naar een beter leven, verdronken er jaar na jaar tienduizenden mensen in de Middellandse Zee, op een steenworp afstand van waar wij heerlijk bijbruinen op onze zon-vakanties. Wie er na een lange, dure en levensgevaarlijke reis eindelijk in het beloofde land van Europa aankwam, werd met een schuin oog aangekeken. De opvang was bovendien amper geregeld. Ontelbare ontheemde mensen die alles kwijt waren, familie en vrienden hadden begraven en gruwelijkheden hadden gezien die geen mens ooit zou moeten

zien (en die bovendien vluchtten voor het criminele gedrag van onze eigen overheden), werden aan hun lot overgelaten. De grootste humanitaire ramp van onze tijd werd door de zelfbenoemde voorvechters van gelijkheid en menselijkheid in Brussel niet aangepakt, maar halfbakken overgelaten aan vrijwilligers en NGO's: een absolute blamage. Griekenland werd één groot provisorisch vluchtelingenkamp. Burgers uit de Unie moesten nota bene zelf acties opzetten en geld verzamelen om iets aan de schrijnende situatie te doen.

Toen het menselijke drama langs de kilometerslange landsgrenzen van de lidstaten en in overbevolkte vluchtelingenkampen tot genoeg onrust leidde, gooide de EU haar principes overboord om een oplossing te forceren. Hoewel het voor iedereen overduidelijk was dat Turkije niets te zoeken heeft als lid binnen de Europese Unie, loog Brussel openlijk over de potentiële Turkse toetreding zodat deze tegen betaling van miljarden aan belastinggeld 'ons' vluchtelingenprobleem kon oplossen door simpelweg niemand meer door te laten. Dit gaf nieuwe problemen omdat de vluchtelingen die al in Griekenland waren niet meer verder Europa in mochten reizen. Het leidde tot overvolle, onhygiënische tentenkampen vol mensonterende omstandigheden. Doodgewone maar getraumatiseerde mensen zoals jij en ik hebben zich maanden of jaren in tentenkampen op het Europese continent kapot zitten te vervelen in afwachting van duidelijkheid over hun toekomst. Niemand wist waar ze aan toe waren (een intakegesprek voor de asielaanvraag werd in 2019 bijvoorbeeld voor in 2021 of 2022 gepland).

Zelfs toen er in januari 2017 in Oost-Europa hevige sneeuw viel en er ook in delen van Griekenland een halve meter neerdaalde, deed Brussel niets en lieten ze de mensen in gare zomertentjes zitten (van het type die wij na drie dagen festival liever op de camping achterlaten dan dat we de moeite nemen om ze weer in te pakken). Op het achtuurjournaal zagen we wanhopige, tot op het bot teleurgestelde vluchtelingen bij de spaarzame houtkacheltjes zitten vernikkelen: wachtend op een antwoord van de grote voorvechter van menselijke normen en waarden. Hoewel de Europese Commissie de situatie op Lesbos onhoudbaar noemde, wees ze er op dat Griekenland zelf verantwoordelijk was voor de situatie in de opvangkampen. *What the fuck*?! Dat is toch niet vol te houden? Hoe kun je zonder pardon miljarden overmaken naar corrupte landen om toekomstige problemen af te kopen, maar niet een paar miljoen beschikbaar stellen voor een beter onderkomen? Wat kosten een paar legertenten en elektrische kachels? Heeft niet ieder mens recht op waardigheid? In plaats daarvan liet Europa het Griekse volk: een land dat helemaal uitgekleed, opgedroogd en vermoeid was van de jarenlange bezuinigingen opnieuw in zijn hemd staan. Net als de vluchtelingen: die werden niet eens de basisbehoefte van een redelijke slaapplaats en een warmtebron gegund. (Pijnlijk detail: het wegkijken is jaren doorgegaan. In de zomer van 2019 noemde de NOS de vluchtelingenkampen op het Griekse eiland Samos bijvoorbeeld nog een hel.[125] In het kamp dat was ingericht voor zeshonderd mensen, zaten 4500 mensen op elkaar gepropt zonder stromend water en zonder toiletten terwijl ze tussen de ratten, muizen en kakkerlakken sliepen.) We zouden ons kapot moeten schamen voor deze schertsvertoning. Het Europese project van normen en waarden bleek opnieuw een paleis vol gebakken lucht.

Hoewel Merkel ogenschijnlijk geen verwijt kan worden gemaakt onbarmhartig te zijn geweest, heeft haar volstrekt onhaalbare 'wir schaffen das-boodschap' de zaak alleen maar verergerd: het maakte een einde aan de enige bestaande EU-wetgeving over immigratie en asielaanvragen.[126] Hoewel in deze overeenkomst van Dublin was afgesproken dat immigranten hun asielstatus moesten afwachten in het EU-land dat ze als eerste binnenkwamen, werd het de

normaalste zaak dat vluchtelingen voortaan net zo lang konden doorlopen als dat hun benen ze konden dragen om in een land naar keuze asiel aan te vragen. De ongecontroleerde en massale toestroom van economische vluchtelingen die hierop volgde, zorgde ervoor dat er voor 'echte' vluchtelingen in de samenleving steeds minder geduld was. (De angst om de door Brussel binnengelaten vluchtelingen niet buiten hun eigen grenzen te kunnen houden, was voor veel Britten bijvoorbeeld een belangrijke reden om voor de Brexit de stemmen.) Het leidde in heel Europa bovendien tot de opkomst van extreemrechtse en nationalistische partijen, die pleitten voor de schijnveiligheid die zou komen met dooddoeners als: 'alle grenzen dicht'. Het aanpakken van de symptomen in plaats van de problemen dus. (Iedereen erin, of niemand erin: waar is die verdomde middenweg? Hoe kan het bovendien dat menigeen de underdog wil zien winnen bij een willekeurig sportevenement, je kunt volschieten als de kandidaat met een moeilijke jeugd een talentenshow wint, maar als er een underdog probeert te schuilen voor oorlog en geweld, er toch eerst aan je eigen 'upper-dog' belangen moet worden gedacht?)

Het onvermogen om de vluchtelingencrisis op te lossen of om überhaupt tot een beleid te komen, heeft een belangrijke oorzaak die de kern van de EU raakt. Het fundament van de EU was immers geen democratische of politieke ideologie, maar een economische eenheid: een kartel. (Ze zouden immers samen de inkoop van kolen en staal regelen om een toekomstige oorlog te voorkomen.) Het kan het niet-transparante, ondemocratische aspect van de EU wellicht beter uitleggen: prijsafspraken maak je achter gesloten deuren. Een kartel is bovendien een prachtig overlegorgaan wanneer de zaken voor de wind gaan, maar een enorm ontoereikende basis om moeilijke knopen door te hakken bij 'tegenwind'. Wanneer er geld kan worden verdeeld over de lidstaten staan die allemaal vooraan hun hand op te houden, wanneer er verantwoordelijkheid moet worden gepakt en er bijvoorbeeld vluchtelingen moeten worden verdeeld, kiest iedereen weer voor het eigenbelang. Zo'n beetje alle EU-landen die in het verleden onderdeel van de Sovjet-Unie uitmaakten en tot voor kort voornamelijk de lusten en in mindere mate de lasten van het EU-lidmaatschap hebben mogen genieten, besloten dat het oplossend vermogen van de EU dermate te wensen overliet dat er overal in Oost-Europa opnieuw hoge hekken met prikkeldraad zijn opgericht. (Opvallend detail: critici verwijzen dan ook schertsend naar de vergelijking tussen het parlementsgebouw in Straatsburg en de toren van Babel. In het Bijbelse verhaal probeerden mensen een toren naar de hemel te bouwen, maar slaagden er door miscommunicatie -de 'Babylonische spraakverwarring'- niet in om samen het megaproject af te ronden. De vergelijking is overigens geen toeval: ze hebben daar in het verleden zelf ook naar verwezen in een folder waar *'Many tongues one voice'* op stond. Een opvallende keuze om je eigen project met één van de beroemdste falen uit de Bijbel te vergelijken.)

European Parliament, Strasbourg, France *Tower of Babel*, by Breugel (c. 1563)

We are unelected

Het democratisch tekort uit zich ook bij het verdelen van belangrijke functies: vriendjespolitiek en handjeklap blijken steevast de belangrijkste vereisten te zijn om een topbaan in Brussel te bemachtigen. Een stuitend voorbeeld daarvan kwam aan het licht met de verkiezing van de nieuwe Secretaris-Generaal (SG) van de Europese Commissie, waarbij Junckers jarenlange rechterhand en persoonlijke assistent Martin Selmayr die functie werd ingerommeld. (Voor de geïnteresseerde: 'Zondag met Lubach' maakte er een vermakelijk en treffend item over.[127])

Deze hoogst mogelijke ambtenarenfunctie binnen de Commissie is bij alle nieuwe wetgeving betrokken en heeft maar liefst 33.000 ambtenaren onder zich. Daar moet je niet alleen een serieuze sollicitatieprocedure voor doorlopen maar je moet bovendien eerst adjunct-SG zijn geweest voordat je de échte hoge pief kunt worden (dat was Martin nog nooit geweest). Hoewel alleen het sollicitatieproces tot adjunct-SG normaalgesproken al maanden duurt, gold dat niet voor Martin: voor hem was het in twee weken geregeld. Toen een kritische journalist aan een persvoorlichter vroeg of er dan niet meer kandidaten voor de functie waren geweest, antwoordde die geheimzinnig dat dit er 'minder dan vier' waren geweest. Ook toen er werd doorgevraagd of dat er twee of drie waren, kwam er geen antwoord. Pas toen hij letterlijk vroeg of het er meer dan één was, volgde een 'ja'. Zelfs dat zou achteraf echter een halve waarheid blijken. Er waren namelijk slechts anderhalve kandidaat voor de functie geweest: Selmayr's enige tegenkandidaat was zijn eigen medewerkster die zich voor de vorm had aangemeld zodat er 'meerdere kandidaten' zouden zijn. Ze trok zich dan ook meteen na het aanmelden weer terug. (Selmayr maakte bovendien zelf onderdeel uit van een commissie die de nieuwe vacature had uitgeschreven en stapte vlak voor de deadline uit die commissie om er zelf op te kunnen solliciteren.)

Minuten nadat Selmayr tot adjunct-SG was benoemd, kwam Juncker in dezelfde vergadering 'toevallig' met een brief waarin de huidige SG om vervroegd pensioen bleek te vragen. (Een feit dat volgens EU-Ombudsman Emma O'Reilly die later onderzoek naar de benoeming zou doen, tot die tijd bewust geheim was gehouden.[128]) Hoewel de 'adjunct' voorwaarde voor de functie van SG is bedoeld zodat kandidaten ervaring hebben en zodoende geschikt zijn voor de hoogste functie, had Selmayr in die paar minuten klaarblijkelijk al voldoende waardevolle ervaring opgedaan. Hij werd na zijn promotie tot adjunct SG namelijk meteen tot de hoogst mogelijke SG doorgepromoveerd: dat is nog eens carrière maken! De 28 aanwezige eurocommissarissen zagen daar geen problemen in, stelden geen enkele kritische vraag over de procedure en hebben er allemaal mee ingestemd. Zaten ze dan allemaal te slapen? Nee, volgens de Franse krant Liberation werd de commissarissen beloofd dat ze in ruil voor hun goedkeuring na hun vertrek als commissaris nog vijf jaar lang hun kantoor, twee medewerkers en een auto met chauffeur tot hun beschikking zouden krijgen. (Verontrustend detail: diezelfde krant schreef dat de ambtenaar van de juridische dienst en vertrouweling van Selmayr, Laura Piganataro die de benoeming moest verdedigen, gewetensbezwaar kreeg. Nadat ze op basis van deze ethische bezwaren interne mails over het onderzoek naar de pers lekte die bevestigde dat de deal ruimschoots van tevoren was beklonken, zou ze 'zelfmoord' plegen.[129])

Frans Timmermans die als eurocommissaris voor rechtsstatelijkheid vooraan stond om lidstaten aan te klagen en ze belerend toe te spreken wanneer ze 'ondemocratische' dingen deden, was als vicevoorzitter net als Selmayr vertrouweling van Juncker. Ook hij zag geen

enkel probleem in de benoeming. Sterker nog: hij was er een dag van tevoren van op de hoogte gesteld, stemde ermee in en verdedigde die achteraf: hij vond het *ontzettend jammer* dat er zoveel commotie was ontstaan en noemde de aanstelling *zorgvuldig voorbereid.*[130] (Dat laatste was inderdaad wel duidelijk.) Het is deze onvoorstelbaar arrogante houding en de *air* van onaantastbaarheid die vele critici van de EU zo enorm frustreren. Maar onaantastbaar zijn ze: hoewel de Europese Commissie als enige de macht heeft om wetten voor te stellen die (wanneer ze worden aangenomen) voor alle bijna 450 miljoen onderdanen gelden, kunnen de leden van die Commissie namelijk niet direct door het volk worden gekozen en dus ook niet worden weggestemd. (Het Europese Parlement is immers de enige instelling van de Europese Unie die direct door burgers wordt gekozen: de rest gebeurt dus op basis van vriendjespolitiek en handjeklap.) Hoewel letterlijk niet één van de miljoenen inwoners van de Unie ooit op Timmermans heeft gestemd en hij door de PvdA naar voren is 'gelobbyd' toen die partij slechts zes procent van de stemmen van Nederland had, had hij oprecht het gevoel dat hij voor ons allemaal sprak. In de 2DOC documentaire 'De Europeaan' werd 'onze' commissaris gevraagd hoe dat democratisch genoemd kon worden. Hij erkende in ieder geval dat hij ongekozen was, maar verdedigde dit doordat alle natiestaten nu eenmaal voor dat systeem hadden gekozen door voor de Europese grondwet te stemmen: *we are unelected, but we have a direct democratic mandate ... It is based on the treaty that has been signed and ratified by national parliaments.* (De kritische lezer merkt echter op dat Frankrijk en Nederland tegen de Europese grondwet hebben gestemd waarmee Frans zijn vlieger niet opgaat.)

Hoewel ook de Duitse eurocommissaris Oettinger de benoeming van Selmayr verdedigde en deze in het debat *geheel volgens de regels* noemde, kwam er een onderzoek naar de benoeming. Ondanks dat dit onderzoek concludeerde dat de benoeming 'vriendjespolitiek van de bovenste plank' en totaal ondemocratisch was, hoefde er verder geen actie te worden ondernomen omdat ze op papier aan alle reglementen hadden voldaan. Ook de Europese Commissie concludeerde dat alles volgens de regels was gegaan.[131] Uiteraard accepteerde ook het parlement dat. De NOS schreef in het artikel 'Europees Parlement ziet 'coup' in flitsbenoeming, maar bijt niet door' dat er geen consequenties aan het onderzoek werden verbonden. (Waarmee ze bevestigen dat ook in Brussel geldt dat datgene wat er kan volgens de letter van de wet belangrijker is dan wat de beredeneerbare bedoeling van die wet is.) Geenstijl concludeerde treffend: *in geen enkele goed functionerende democratie zou een zichzelf serieus nemend orgaan van volksvertegenwoordiging bestuurders hiermee weg laten komen. Maar ja. Wie nog denkt dat Europa een goed functionerende democratie is, die heeft niet goed opgelet.*[132]

De 'voor wat hoort wat' uitruil van Selmayr is voor buitenstaanders misschien schokkend, maar voor Europese insiders is het de normaalste zaak van de wereld. Bij verkiezingen van hoge posities moet daarvoor eerst steun bij andere lidstaten worden verzameld. Dat gebeurt in een soort koehandel waarbij in ruil voor een stem, toezeggingen in de toekomst worden afgedwongen: 'als ik voor je stem, moet jij regelen dat ik een paar miljoen extra voor dit project in mijn land krijg'. Toen Timmermans zich bijvoorbeeld een slag in de rondte lobbyde om zichzelf tot opvolger van Juncker te laten benoemen, werd hij door Nederlandse cameraploegen op de voet gevolgd om te zien hoe dat ging. In een gesprek met de Bulgaren moest hij ze in ruil voor hun stem, toegang tot de Schengenzone beloven waarmee Bulgaren voortaan zonder visum onbeperkt door de Europese Unie mochten reizen (geen kleingeld dus). Of hij heeft toegezegd om ze in ruil voor hun steun voor zijn privé-carrière en ego de Unie binnen te

rommelen weten we niet. Voordat het gesprek verder ging besefte Timmermans dat hij gefilmd werd en zei hij tegen de cameraploeg: *ik weet niet zeker of we dit allemaal wel moeten opnemen*, waarna die braaf afdroop. Het is definitie van achterkamertjespolitiek.

Bovenstaande is dan ook geen eenmalige toevalligheid of uitzondering: belangrijke beslissingen worden niet aan het toeval overgelaten maar worden van tevoren achter de schermen beklonken waarna er voor de bühne nog 'democratisch' over mag worden gestemd. (Soms wordt het ze echter niet te moeilijk gemaakt: zo mocht het Europese Parlement in 2014 stemmen over wie de nieuwe voorzitter van de Europese Commissie zou worden maar was er maar één kandidaat: Juncker.[133]) Dat bleek bijvoorbeeld ook toen er een opvolger voor 'onze' Jeroen Dijsselbloem als voorzitter van de eurogroep moest worden gekozen, maar 'onze Dijs' zich per ongeluk versprak. BNR schreef: *het is Dijsselbloem zelf die nog voor de vergadering waar gestemd wordt, de naam van Centeno noemt.*[134] Terwijl de camera 'live' aanstond, verklapte hij nog voordat de verkiezingen überhaupt moesten plaatsvinden aan een journalist wie zijn opvolger zou worden: *ik ben tot en met twaalf januari voorzitter en Mario Centeno dan dertien januari ... het komt ... zei ik Mario Centeno? Want dat weet ik natuurlijk helemaal niet. Citeer me even niet, doe me een lol.*[135]

Ondanks het feit dat er blijkbaar al vaststond wie het zou worden, werd er een democratisch dansje gehouden in het 'parlement'. De staatsmedia van de NOS deed braaf mee en legde uit hoe dat werkte: *de Europese ministers van Financiën kiezen vandaag een opvolger voor Jeroen Dijsselbloem. De stemming is geheim. Na elke ronde krijgen de kandidaten te horen van de huidige voorzitter, Jeroen Dijsselbloem, hoeveel stemmen er op hen zijn uitgebracht. Zo hebben ze de mogelijkheid om zich terug te trekken. De ministers stemmen net zo lang tot er een kandidaat de meerderheid heeft.*' Juist ja. Begint de Unie inmiddels als een bananenrepubliek te klinken? Is het misschien tijd voor een referendum over het Nederlandse lidmaatschap ervan? Grapje, dat kan natuurlijk niet meer: we zijn vrienden voor het leven.

A crucial source

Ook de omgang met klokkenluiders die zich uitlaten over de wandaden binnen de EU, spreekt boekdelen over het flinterdunne democratische vernis van de Unie. Naar buiten toe wordt de mogelijkheid tot klokkenluiden gebracht als een vanzelfsprekend en belangrijk fundament van de Europese rechtstaat. Timmermans noemde hen bijvoorbeeld: *dappere mensen die illegale activiteiten aan het licht durven te brengen.* In tegenstelling tot wat er wordt verkondigd, worden ze in Brussel net zoals in Washington echter keihard aangepakt als de kritiek misstanden binnen de eigen organisatie aan de kaak stelt. Een pijnlijk voorbeeld daarvan zien we in de zaak van EU-medewerker Roelie Post.

De ambtenaar die al decennia voor de blauwe moloch werkte, moest het naleven van kinderrechten in Roemenië controleren omdat dat land tot de EU wilde toetreden. Post ontdekte vervolgens dat er veel vraag was naar Roemeense adoptiekinderen en dat daar grof geld voor werd betaald. Ze kwam in aanraking met een 'adoptielobby' die je wat haar betrof ook *een soort maffia* kon noemen die kinderen in het Oostblok onder dwang afnamen en verkochten aan de hoogste bieder. Hoewel in het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind staat dat internationale adoptie alleen mag als het uitgesloten is dat een kind in het land van herkomst kan rekenen op zorg, werden weeskinderen die het goed hadden bij hun pleegouders

daar weggehaald om als adoptiekind aan buitenlandse wensouders te worden 'verkocht'. Er werd op die manier volgens Roelie veel geld verdiend aan kinderhandel onder de mantel van kinderbescherming. Ze schreef er het boek 'Romania for export only: the untold story of the Romanian orphans' over. Bovendien ging het volgens haar niet alleen om geld, maar ook om *seks met kinderen*: de vraag naar kinderen kwam volgens haar voort uit pedofiele netwerken en orgaanhandelaren. (Door adoptie krijgen kinderen een andere identiteit en kun je ze laten verdwijnen.) Het verdrietige gruwelcitaat: *ze komen op een lijst te staan met een prijskaartje eraan en gaan naar who-ever*. (Geenstijl interviewde haar in augustus 2018. In het interview dat je hier zelf terug kunt zien, legt ze uit hoe de vork precies in de steel zit.[136]) Het was dan ook niet verrassend, maar wel enorm verontrustend dat de commissie Joustra dat voor de Tweede Kamer onderzoek deed naar adoptie naar Nederland, begin 2021 sprak van allerlei vormen van ernstige misstanden. Er was sprake van: *misbruik maken van armoede, vervalsing van documenten, afstand doen tegen betaling of onder dwang, babyfarming en het bewust zoekmaken van identiteit en afkomst.*[137] Deze uitwassen bleven bovendien tot de dag van vandaag bestaan. Het bevestigt dat kinderhandel nog altijd open en bloot bestaat onder de noemer 'adoptie'. Nog verontrustender: tijdens het onderzoek bleek dat de Nederlandse overheid al lang op de hoogte was van de misstanden, maar niets had gedaan om in te grijpen.

Je kunt je voorstellen dat het enorm van belang was dat deze misstanden zo snel mogelijk werden aangekaart om het uit de wereld te verbannen: dat was ook de reden dat Post aan de bel trok. Hoewel het opkomen voor de meest kwetsbaren in onze samenleving voor jou en mij als totaal logisch voelt, werkt dat echter niet zo voor de EU. Toen ze dat onrecht namelijk aan de kaak stelde, werd haar carrière op een zijspoor gezet, werd haar het leven onmogelijk gemaakt, haar loon stopgezet en werd ze uiteindelijk uit Brussel weggepest en ontslagen. (Bovendien stuurt Brussel dwangbevelen dat ze 200.000 euro eerder ontvangen geld moet terugbetalen.[138]) Sinds die tijd wordt ze gevolgd, is er bij haar ingebroken, wordt ze bedreigd en voelt ze zich zo onveilig dat ze jarenlang ondergedoken heeft gezeten. Een interview met de EO leert ons dat Roelie anno 2023 'alles kwijt' is en 'een eenzaam leven leeft'.[139]

Ondanks het feit dat Timmermans in 2018 nog trots tweette dat klokkenluiders van cruciaal belang waren voor onderzoeksjournalistiek en dat ze in de Unie altijd beschermd zouden worden, wordt er niets voor haar gedaan. (En het kan niet zijn dat hij er niets van weet: Post zegt dat een bevriend lid van het Europees Parlement, Anna Gomez al in 2015 een brief aan Timmermans had geschreven om hem erop te wijzen dat een landgenoot en collega als klokkenluider moest worden beschermd.) Het jaar daarop heeft Post in februari een officieel verzoek tot bescherming als klokkenluider aan de voorzitter van het Europese Parlement Schulz gestuurd. Die heeft daar in zijn geheel niet op gereageerd: *niemand wil er over praten*. In het interview met Geenstijl verklaarde ze dan ook dat de Nederlandse overheid haar enige hoop was: die hoop zou ijdel blijken. Ze heeft in 2016 namelijk een kopie van die brief aan de (ook roulerende) voorzitter van de Europese Raad van dat moment gestuurd: 'onze' Mark Rutte dus. Ook hij heeft echter niet gereageerd op haar smeekbede. Toen Pieter Omtzigt hem daar mee confronteerde, schoof

Rutte de vraag door naar de minister van Buitenlandse Zaken: het ging immers niet over Nederland. De verantwoordelijke minister (en Rutte's 'VVD-maatje') Blok stelde vervolgens in 2018 dat onze premier de brief nooit had gezien omdat die was gericht aan het Europese Parlement en niet aan onze premier. Misselijkmakend citaat van Blok: *het afschrift van deze brief is daarom ambtelijk aangenomen ter kennisgeving en niet door de minister-president gelezen.* Ja hoor, fijn zulke collega's.

Omtzigt maakte de zaak vervolgens in Den Haag aanhankelijk. In het debat hierover diende hij in september 2019 een motie in die stelde dat het probleem nog altijd niet was opgelost: hij verwees hierbij naar een recente zaak waar het Roemeense meisje Sorina (van acht jaar jong) dat al zeven jaar bij pleegouders woonde, met geweld werd ontvoerd om voor 30.000 dollar aan Amerikaanse adoptieouders te worden verkocht.[140] *Ik heb er een filmpje van, dat kan ik u laten zien ... Dat gaat door merg en been. Die praktijken worden niet opgelost, sterker nog: ze worden weer toegelaten.* Hij vroeg in die motie bovendien om tot een 'fatsoenlijke oplossing' voor Post te komen.[141] Hoewel die motie unaniem door de Kamer werd aangenomen, zou onze regering ook dat verzoek naast zich neerleggen. De VPRO kopte in oktober van dat jaar: 'Geen hulp voor klokkenluider Roelie Post'.[142] Blok liet per brief weten dat hij zich er niet mee zou bemoeien omdat het zogenaamd een arbeidsgeschil tussen de EU en een van hun werknemers was: *de rol van het kabinet in deze kwestie is zeer beperkt, aangezien het een arbeidsgeschil betreft tussen de Europese Commissie en een van haar werknemers.* Hij zou vragen of Nederlandse vertegenwoordigers bij de EU de kwestie weer bij de Europese Commissie naar voren wilde brengen: van het kastje naar de muur dus.

The proportionate use of force

Een laatste voorbeeld van hoe de Brusselse democratie 'werkt', kregen we tijdens het Catalaanse referendum in 2017 te zien. De Spaanse regio wilde het volk raadplegen over het uitroepen van een eigen republiek die onafhankelijk was van Madrid. Ze wilden daarmee een einde maken aan het veertig jaar lange bestuur vanuit de Spaanse hoofdstad. (Veertig jaar nog maar? Hoe kan dat? Hoewel velen van onze generatie het amper nog weten, is Spanje tussen 1939 en 1975 door een militaire dictatuur bestuurd. De Spaanse burgeroorlog en het schrikbewind van generaal Francisco Franco dat eruit voortvloeide, zou aan honderdduizenden mensen het leven kosten.) Aan de wens voor Catalaans zelfbestuur lagen een aantal zaken ten grondslag. Er bestaan op zowel cultureel gebied als op het gebied van taal al eeuwenlang enorme verschillen tussen de verschillende Spaanse regio's en Madrid. Catalaans is bijvoorbeeld nauwer verwant aan het Frans of Italiaans dan aan het Spaans. Bovendien is de regio relatief rijk, en draagt het meer af aan Madrid dan dat het ontvangt. Omdat alle aspecten van het Catalaans (inclusief hun stemrecht) onder Franco vanuit Madrid werden onderdrukt en verboden, hebben die jaren van onderdrukking hun wens tot zelfbeschikking enorm versterkt. Die wens heeft altijd doorgesluimerd sinds er in 1975 een nieuwe Spaanse grondwet overheen is geplakt (de spanningen kwamen dus niet zomaar uit de lucht vallen).

Hoewel Madrid de Catalaanse regio-president Carles Puigdemont met dertig jaar gevangenisstraf bedreigde wanneer hij het referendum tot zelfbeschikking zou uitroepen, deed hij dat toch. Madrid verwijderde daarop de hele Catalaanse regering en nam zelf het bestuur op de sleutelposities in (inclusief de media en politie: een gevoelig punt omdat het veel Catalanen

aan de tijd onder Franco deed denken). Om de gang naar de stembussen op de dag van het referendum te voorkomen, zette Madrid grof geweld in. Onder toeziend oog van de wereldmedia en wegkijkende Europese politici werd een hele Spaanse regio door politiemensen met wapenstokken de straat over geslagen.[143] Op internet gingen filmpjes rond van agenten in *riot suits* (die dus op dezelfde manier gekleed waren om doorgeslagen voetbalhooligans op te rollen) die op de vredig demonstrerende Catalanen in trapten, beukten en sloegen. Met lange wapenstokken werd met venijn op de buiken van demonstranten geslagen die met hun handen omhoog stonden. Wanneer die kort ineen kreukelden om daarna hun handen weer omhoog te doen, volgde de volgende klap: alleen omdat ze het gore lef hadden om te willen stemmen. (Omdat ze dit recht onder Franco kwijt waren, moesten de Catalanen dat voor hun gevoel deze keer tot de laatste snik verdedigen.) Omdat ze niet opgaven, werden ze letterlijk aan hun haren uit de stembureaus weggesleept. (Ik raad je aan om dit korte filmpje even te bekijken waarop te zien is hoe de vingers van zittende burgers genadeloos één voor één werden gebroken omdat ze weigerden om op te staan en uit het stemlokaal te vertrekken.[144]) De burgerlijke ongehoorzaamheid om tóch hun democratische recht uit te oefenen en te protesteren, werd in Barcelona zelfs beantwoord met lukraak in de menigte geschoten rubberen kogels. Het feit dat in EU-land Spanje een democratisch referendum met geweld werd neergeslagen met het excuus om de democratie te redden, noemde Puigdemont de grootste aanval op de mensen en instituties in Catalonië sinds Franco.[145] (Ondanks de ontmoediging kwamen er die dag 42 procent van de mensen opdagen en stemde negentig procent voor onafhankelijkheid.[146])

Omdat de onwil vanuit Madrid om een van hun meer welvarende regio's kwijt te raken ergens wel te begrijpen was, werd er vanuit hun kant geen redelijkheid verwacht. Er was daarom duidelijk behoefte aan een neutrale, weloverwogen partij om zich over dit conflict uit te spreken. Dat klinkt alsof Brussel zijn invloed zou moeten laten gelden, nietwaar? Volgens het verdrag van Lissabon zou Spanje namelijk moeten worden geschorst uit de EU: daarin staat dat mensen (ook die tot minderheden behoren) het recht hebben om binnen een rechtstaat en de *rule of law* te demonstreren. Zodra die rechten in het geding komen, zou de EU dus actie moeten ondernemen. In plaats van hun eigen grondwet na te leven, bleef het vanuit Brussel angstvallig stil: er werd niet voor de mensenrechten in hun eigen Unie opgekomen, er werd zelfs geen vermanend vingertje naar Madrid gewuifd. De Catalaanse bevolking werd volledig aan zijn lot overgelaten omdat de EU deze ongehoorzaamheid niet kon accepteren. De opstand stond immers symbool voor de groeiende mensenmassa die meer zeggenschap over hun eigen leven willen: die minder gecentraliseerd en meer vanuit de regio bestuurd willen worden. Allerlei zaken die tegen de kernbeginselen van de EU indruisen: ze konden het zich dan ook niet permitteren om op te komen voor afscheidingsbewegingen omdat het hun eigen legitimiteit direct in gevaar zou brengen. Als Catalanen zich immers uit een verbond konden stemmen dat nog maar veertig jaar oud was, dan maakt de Europese Unie helemaal geen kans om zichzelf bij elkaar te houden.

De Europese 'waarden' waar de EU zo graag over bralt, worden alleen nageleefd wanneer dat hun eigen politieke agenda uitkomt. In hun officiële verklaring stond dan ook: *the Commission believes that these are times for unity and stability, not divisiveness and fragmentation.*[147] Kortom: kappen met ouwehoeren nu, iedereen gewoon braaf naar Madrid luisteren die weer gebonden zijn aan onze dictaten. (Opvallend detail: Verhofstadt liet nogmaals zien hoe los hij inmiddels van de werkelijkheid was gezongen door via Twitter de

'oplossing' de wereld in te slingeren dat Spanje een staat binnen de Verenigde Staten van Europa moest worden: *there is a solution for the situation in Catalonia: reform Spain into a federal state in a federal Europe.*[148])

De vraag waar het bestuur precies ligt, is gevoelig en wordt het liefste vermeden in Brussel: ze willen wel controle, maar doen het liefst alsof alle Europese provincies/natiestaten zelf gewoon inspraak hebben. Dat was ook precies waarom de EU de kant van Madrid boven die van de Catalanen koos toen de gemoederen een beetje waren bedaard. In plaats van het geweld op de onschuldige burgers te veroordelen, zei Timmermans dat *rule of law* betekende dat de Catalanen netjes naar Madrid moesten luisteren: *rule of law means we expect member states to act in line with its own constitutional order.* Grappig hoe in dat geval het nationale recht ineens weer zwaar weegt, vind je niet? Dat betekende dat er met harde hand mocht worden ingegrepen. Hoewel er meer dan negenhonderd gewonden waren, noemde 'Generaal Timmerfranco' dat dan ook noodzakelijk en proportioneel geweld: *it is of course a duty for any government to uphold the rule of law and this sometimes does require the proportionate use of force.*[149] Als mensen té kritisch worden, mag je ze dus klaarblijkelijk de kop inslaan.

Zelfs in de afwikkeling toonde Brussel zich kinderachtig en kil. Hoewel ze geen van allen problemen hadden om door de Amerikanen aangestelde poppen-leiders van hun proxy-oorlogen te ontvangen, kon een gekozen politicus het heen en weer krijgen: zowel het Europees Parlement als de Europese Commissie en ook de Europese Raad weigerden met Puigdemont in gesprek te gaan. Hij vluchtte vervolgens het land uit en werd een premier in ballingschap (premier non grata) binnen de Europese Unie: dat we dat nog mee mogen maken. Uiteindelijk werd hij door de Duitse verkeerspolitie opgepakt en aan Madrid uitgeleverd zonder dat het een noemenswaardige boe of bah opleverde in de MSM of de politiek.[150] (Zijn we zo ver gezakt? Vindt iedereen dit normaal? Moet een land als Duitsland zich er actief mee bemoeien? Een democratische kandidaat oppakken en uitleveren omdat de grote bazen in Madrid en Brussel dat willen? Dit soort blinde trouw zonder enig moreel besef is tekenend voor de staat van 'ons' Europese continent.)

Het Spaanse hooggerechtshof heeft de negen Catalaanse politici berecht voor opruiing en veroordeeld tot celstraffen tussen de negen en dertien(!) jaar: net als onder het schrikbewind van Franco waren er in Spanje opnieuw politieke gevangen. (Die enorme celstraffen leidden ertoe dat Catalanen opnieuw in protest de straat opgingen om opnieuw door de politie in elkaar te worden gebeukt. Lang leve het vrije en democratische Europa!) Madrid toonde daarmee andermaal aan dat zijn leiderschap ongegrond was. Alleen macht die zich laat beledigen heeft autoriteit: angst en respect zijn niet hetzelfde. Wanneer burgers de staat vrezen, is er sprake van tirannie. Pas wanneer de staat de burgers vreest, is er sprake van democratie. (Wanneer je zwaarbewapende agenten de vingers van onschuldige burgers ziet breken en aan de haren uit stemhokjes ziet slepen zonder dat de rest van Europa een kik geeft, lijkt 1984 ineens niet meer zo heel ver weg.) Update: in de zomer van 2021 werden negen Catalaanse leider vrijgelaten door de Spaanse regering na twee jaar brommen.[151] Begin 2023 zou Madrid in een poging om de opstandigheid in Catalonië te bedaren, opruiing uit het wetboek halen waarmee Puigdemont een zware straf zou kunnen ontlopen.[152]

An empire of the good

De gang van zaken in de Europese Unie leidt tot steeds meer weerstand. In 2000 ging in Europa gemiddeld 8,5 procent van de stemmen naar 'populistische partijen', in 2017 was dat 24,1 procent. (Worden wij met zijn allen extremer, of prikken we steeds meer door de bullshit heen?) Ondanks de groeiende onvrede en zelfs het vertrek van de Britten ziet de Unie echter maar één oplossing: meer en sneller macht naar zich toetrekken. Sinds de gevestigde orde in de meeste EU-landen nog altijd nét voldoende stemmen haalt om te kunnen blijven zitten, doen ze dan ook net alsof hun neus bloedt en drukken ze hun plannen er zo snel mogelijk door. Zo spreken ze inmiddels over een eigen EU-leger om hun 'democratische visie' kracht bij te kunnen zetten. Daar werken ze al een tijdje naar toe. Schulz zei in 2013 al: *we need a headquarters for civil and military missions in Brussels and deployable troops.* Ook Verhofstadt verklaarde: *let's create a European defence union ... Let's become an empire, an empire of the good.* (Opdat Spanjaarden voortaan gelijkwaardig met de Catalanen en alle andere Europeanen kort en klein mogen worden geslagen door Brusselse troepen wanneer ze er een eigen mening op nahouden.) En het zijn geen halfbakken plannen. De vicevoorzitter van de Europese Commissie Federica Mogherini verkondigde in november 2017 dat de kogel door de kerk was: *we are building a European Union of Security and Defence. It's not a plan anymore, it's not a dream anymore. It's a reality coming true.*[153] (Veelzeggend detail: daar was al veel eerder over gestemd, maar om de Brexiteers niet de wind in de zeilen te geven, hield Brussel dat met opzet geheim tot nadat de Brexit-stemming was geweest.[154])

Hoewel een nieuw Europees leger misschien enigszins aantrekkelijk klinkt nu onze eigen troepen door eeuwige bezuinigingen zijn ontmanteld, moet een belangrijk besef zijn dat dit leger op een Europese manier zal worden ingezet en dus niet direct door ons zal worden bepaald. Wil jij met Nederland meedoen aan een oorlog tegen Rusland, China, Iran of Noord-Korea? Nee natuurlijk niet. Maar de Europese Unie kan met een eigen leger zeggen dat het haar verantwoordelijkheid moet pakken in tijden van grote onrust om voor de 'rechtstaat, vrede en veiligheid' op te komen. Die Unie kan als speler op het wereldtoneel besluiten te willen handelen en zich dus zomaar uit onze naam en op onze kosten in een oorlog storten.

Al die extra plannen vragen uiteraard om telkens meer geld. Het budget van Brussel moet dan ook altijd omhoog, nooit omlaag. Brussel verdedigt dat met de opmerking dat de EU per inwoner maar een kopje koffie per dag kost. Hoewel dat misschien zo is, kom je wel op een serieus bedrag uit als je al die 'kopjes koffie' bij elkaar optelt: Nederland maakt nu al 8000 miljoen (bruto) per jaar naar Brussel over. Ondanks het feit dat we de grootste nettobetaler zijn[155], kan dat bedrag als het aan de Europese Commissie ligt in 2027 zelfs tot 13.000 miljoen per jaar worden verhoogd.[156] Dat is overigens geen verzoek: de EU heeft volgens haar eigen wetgeving 'recht' op het geld om haar eigen ambities waar te maken, wat die ook maar zijn: *the Union's political ambition must be matched with adequate financial resource: a more ambitious Europe can only be achieved if it is provided with reinforced financial means. The Union shall provide itself with the means necessary to attain its objectives and carry through its policies.*[157] Kortom: 'wij bepalen zelf wel wat we belangrijk vinden, en jullie zijn volgens de wet verplicht om dat aan ons te betalen'. Juncker lichtte toe: *Europa is denk ik meer dan een kopje koffie per dag waard.*[158] (Not so fun fact: dat is niet eens de enige manier hoe de Brusselse beertjes met hun handen in onze honingpot proberen te komen. Ze willen bijvoorbeeld dat ook

onze pensioenen onder de regels van de Unie vallen.[159] Toen de EU honderd pagina's aan wetsvoorstellen ter goedkeuring van een centraal geleid pensioenstelsel naar het Nederlandse parlement stuurde, kregen onze politici een paar uurtjes de tijd om het te lezen. Omtzigt tweette: *kamer kreeg tekst nieuwe EU-pensioenwet (honderd pag) pas gisteravond.* Hoewel het betekende dat het beheer over onze 1.400.000 miljoen euro aan pensioengeld nu onder Brusselse wetgeving zou vallen, werd er volgens goed gebruik blind mee ingestemd.[160])

Ondanks alle miskleunen en onrust zet Brussel nog altijd in op de grote vlucht naar voren. Vooral de 'leiders van Europa' Frankrijk en Duitsland trekken die kar. Begin 2019 tekenden Macron en Merkel samen een verklaring die als belangrijkste doel had dat Europa meer zelfstandig zou moeten kunnen opereren: *[to strengthen] the ability of Europe to act independently.* Zonder irritante inspraak van de afzonderlijke lidstaten dus.[161] Patriottisme moest volgens onze Europese leiders dan ook 'Europa eerst' gaan betekenen: we zijn Europeanen, geen Nederlanders, Duitsers of Fransozen. De Franse president Macron noemde nationalisme niet zoals Juncker een 'vergif' maar zelfs het 'verraad van patriottisme': *patriotism is the exact opposite of nationalism: nationalism is a betrayal of patriotism.*[162] Wauw. Lidstaten moesten daarom bereid zijn om niet alleen meer geld, maar ook nóg meer zeggenschap naar Brussel over te maken. Macron: *Europe must be stronger... and win more sovereignty.*[163] Hij werd daarin gesteund door Merkel. Zij pleitte voor 'verzoening' van belangen op internationaal, parlementair niveau: *nationalstaaten sollten heute bereit sein, Souveränität abzugeben.* Nationale staten zullen bereid moeten zijn om de soevereiniteit op te geven.[164] Wanneer het over 'internationale zaken' ging, moesten politici niet meer naar de wil van het volk luisteren, die tijd was geweest: we hadden immers allemaal de verdragen getekend die Brussel de macht gaf en die verdragen waren onomkeerbaar. Vrij vertaald zei ze: *er zijn mensen die geloven dat ze kunnen bepalen wanneer deze [Europese] overeenkomsten hun geldigheid verliezen omdat ze* (alternatieve politici) *de mensen vertegenwoordigen.*[165] Kortom, er was volgens haar geen weg terug: ook als een volk zijn mening of zienswijze verandert en andere politici aanstelt, telt dat niet meer omdat parlementen dat in het verleden nou eenmaal al anders hadden besloten. (Frankrijk en Duitsland hebben trouwens gemakkelijk praten: ze domineren samen immers al grotendeels de koers van de EU.)

Deze Brusselse zienswijze en de houding tijdens de Catalaanse opstand vormt een bijzonder precedent: mensen hebben maar te accepteren in welke natiestaat of Unie ze toevallig geboren worden zonder daar ooit iets van te mogen vinden. Er wordt ons verteld dat we die door mensen gecreëerde situatie als een door God gegeven constructie tot in de eeuwigheid moeten accepteren. Alsof er zich in de eeuwen hiervoor nooit een andere situatie heeft voorgedaan en alsof alles vanaf nu tot in de eeuwigheid hetzelfde zal blijven. (Het idee dat Catalonië tegen hun zin in tot in de eeuwigheid een onderdeel van het gecentraliseerde Spanje moet blijven, is dan ook met geen enkel democratisch argument uit te leggen: Spanje is immers zelf ook een door mensen gecreëerde constructie.) Het zou betekenen dat iedere verandering vanuit het volk per definitie alleen maar via een oorlog of een gewelddadige revolutie kan worden afgedwongen: een krankzinnige manier om de mensheid te besturen aangezien rechtvaardig bestuur altijd op een vrijwillige basis zou moeten zijn.[166] Ten koste van alles vastklampen aan het huidige terwijl mensen klaarblijkelijk iets anders willen, werkt op lange termijn nooit. Dat heet onderdrukking en wakkert vrijheidsdrang alleen maar meer aan.

The line between research and propaganda

We kunnen inmiddels goed onderbouwen dat er nog een heleboel dingen beter zouden moeten in Brussel. De breed aanzwellende kritiek binnen de Unie is dan ook goed te begrijpen. In plaats van al die kritiek om te zetten in constructieve dialogen en positieve verandering, doet Brussel er alles aan om die kritiek te beteugelen door sommige kritische media de mond te snoeren of in diskrediet te brengen. Men weet dat met de komst van het internet het deksel van de doos van Pandora is gehaald en dat ze die er nooit meer op terugkrijgen. Daarom wordt de ongelimiteerde informatievoorziening steeds meer aan banden gelegd.

In plaats van inhoudelijk een weerwoord te verzinnen, kiest Brussel ervoor om nieuws dat niet in hun straatje past als 'nepnieuws' te bestempelen. Met dat doel hebben ze hun eigen disinformatiepagina opgericht: euvsdisinfo.eu (hoewel er op de site een disclaimer staat dat de review geen 'officiële EU-positie is', is het opgericht door de Europese Raad en wordt het betaald door de Europese Unie).[167] Daar wordt een lijst bijgehouden met zogenaamde nepnieuws-verspreiders: handig voor ons burgers zodat wij weten wat we wel en wat we vooral niet moeten geloven. Maar gaat het om nepnieuws? Of toch om ongewenste informatie? Wie bepaalt wat de waarheid is en wat feiten zijn? Als de meeste mensen iets vinden, is dat dan de waarheid? Moet je ambtenaren laten controleren wat journalisten doen? Of zou dat juist andersom moeten zijn? Er is namelijk geen wettelijk en objectief framewerk waar de claims aan kunnen worden getoetst. Informatie die buiten het eigen kader valt, dreigt daardoor als nepnieuws te worden weggezet zonder dat de verspreiders daarvan dat stempel ergens kunnen aanvechten. (Dit boek is daar een voorbeeld van. Vind je het extra spannend nu je beseft dat je een door de status quo betitelde bundeling van nepnieuws aan het doorploegen bent? Zie je inmiddels de meerwaarde van het 'horen van twee kanten van het verhaal'?)

Het resultaat van 'EU vs disinfo' was dan ook geheel voorspelbaar een blamage. Zo werd de onschuldige krant de Gelderlander als Russische propagandist weggezet toen ze het artikel: 'Buk fabrikant verwerpt conclusies MH-17' schreven. Ook Geenstijl dat een aantal artikelen over Oekraïne schreef, kwam op de zwarte lijst te staan. Ze zouden nepnieuws verspreiden door onder andere te verkondigen dat Oekraïne ernstig corrupt was en dat er een fascistische onderstroom in het land was: we weten inmiddels dat beide aantoonbaar kloppen. (Ze schreven een reactie op de aantijgingen in het artikel 'EU brandmerkt keurig onderbouwd GeenStijl-topic als nepnieuws' dat je hier kunt lezen.[168]) Van nepnieuws was dan ook geen enkele sprake: de Oekraïense lobby-NGO 'promote Ukraine' had melding gedaan van de artikelen van Geenstijl, en de EU-ambtenaren hadden dat kennelijk blind overgenomen waarmee het gevaar van het initiatief wordt onderschreven. (Het manipuleren van de beeldvorming gebeurt trouwens al jaren. De EU gebruikt sinds de jaren zeventig namelijk al de zogenaamde Eurobarometer waarmee de Europese Commissie naar eigen zeggen de publieke opinie in de lidstaten meet op basis waarvan ze hun wetgeving en besluiten baseren.[169] Een studie van het Max Planck Instituut uit Keulen dat onderzoek deed naar deze barometer tussen 1995 en 2010 toonde aan dat die resultaten ernstig gekleurd en daarmee waardeloos waren. Door bijvoorbeeld vragen die tot kritische reacties leidden weg te halen en pro-Europese antwoorden op hun vragen voor te schotelen, konden de resultaten naar eigen voorkeur worden bijgestuurd. *Eurobarometer selects and frames questions in ways that systematically produce 'integrationist' outcomes ... Eurobarometer therefore blurs the line between research and propaganda.*[170]

Brussel vervaagt de grens tussen onderzoek en propaganda, duidelijk. Desondanks zie je Europarlementariërs in tweets regelmatig naar die onderzoeken verwijzen wanneer ze weer eens een door henzelf onderschreven mening, semi-onderbouwd in de maag van hun onderdanen willen splitsen.

Overheden en instanties zijn wereldwijd krampachtig bezig om kritische geluiden en/of 'nepnieuws' onder dwang van boetes en straffen zo snel mogelijk van het internet af te halen. Twitter blokkeerde bijvoorbeeld het account van de redacteur van Geenstijl nadat deze een EU-kritische tweet rond de verkiezingen had geplaatst. Het lijkt een voorbode te zijn van wat er gaat komen: zo is er in Duitsland nieuwe wetgeving die eist dat social mediabedrijven ervoor zorgen dat ze op straffe van enorme geldboetes 'racisme' en 'haatzaaien' offline halen en daarom uit angst liever een tweetje te veel dan te weinig verwijderen. De grens van wat politiek correct en acceptabel is schuift daardoor steeds verder naar het correcte op. Ook in Frankrijk wilde Macron een nieuwe wet om nepnieuws te bestrijden om daarmee de 'democratie te behoeden'.[171] Waarom is dat van belang? Het gerechtshof van de EU bepaalde vervolgens in oktober 2019 dat Facebook gedwongen kon worden om materiaal van hun website af te halen wanneer dat volgens wetgeving van een land (bijvoorbeeld de strenge Duitse of Franse wetgeving) tegen de regels ingaat.[172] [173] Die mogelijkheden tot censuur zijn Europa-breed officieel gemaakt met de invoering van de Digital Services Act. Via deze wet waar het internet volgens de EU 'veiliger' van wordt, kan Brussel bij het claimen van een crisis (in eerste instantie alleen) social media-platformen dwingen om op straffe van miljardenboetes 'schadelijke of misleidende informatie' van hun pagina's te verwijderen. Toen Musk na de overname van Twitter 'the bird is freed' (de vogel is vrijgelaten) tweette, reageerde Brussel dan ook dat Twitter zonder censuur niet welkom was in de Unie: *in Europe, the bird will fly by our rules.*

En dat terwijl er juist een enorme behoefte aan meer kritische berichtgeving is. Onrust in de EU wordt in de MSM bijvoorbeeld amper tot niet verslagen en met andere lidstaten gedeeld: de Franse 'gele hesjes' die sinds medio 2018 (tot het ze in verband met de corona-crisis werd verboden) bijna twee jaar lang wekelijks(!) door heel Frankrijk massaal de straat opgingen en er net zo consequent door de politie vanaf werden geveegd, kwamen slechts zeer sporadisch in het nieuws.[174] Ook op de NOS waar regelmatig over huisvlijt, shownieuws, darten en andere randzaken wordt geschreven, werden de grootste protestacties in de afgelopen decennia vakkundig en effectief genegeerd. (Laat staan dat er een kritische analyse over de beweegredenen van de demonstranten werd geschreven.) De reden daarvoor ligt voor de hand: men wil voorkomen dat het 'vuur' naar andere landen overslaat. Als het onrecht pontificaal in beeld zou worden gebracht, zou dat tot brede internationale verontwaardiging kunnen leiden.

I have lived in your future

Censuur en door de staat goedgekeurd nieuws, de afdracht van geld en invloed zonder daar inspraak voor terug te krijgen, een morrende menigte tegen een volgevreten, ongekozen bestuurlijke toplaag van de elite: het lijkt verdorie wel of we (precies zoals Thatcher had

voorspeld) op een tweede Sovjet-Unie afstevenen. Is de EU stiekem de EUSSR aan het worden? Dat is gek genoeg precies waar sommige voormalige Sovjets voor waarschuwen. En dat is geen blijde boodschap.

Vladimir Bukovsky die als politieke gevangene twaalf jaar in Sovjetische gevangenissen en strafkampen zat omdat hij voor mensenrechten opkwam, zag schrikwekkende overeenkomsten tussen de Sovjet-Unie en de Europese Unie.[175] Hij legde uit dat de SU net als de EU werd geregeerd door ongekozen bestuurders die elkaar functies toeschoven en aan niemand verantwoording hoefden af te dragen. Net als in de Sovjet-Unie was corruptie onderdeel van het systeem: *those who oppose or expose it are silenced or punished: nothing changes.* Ook Sovjets werden verteld dat er een nieuw historisch volk werd gecreëerd: het Sovjetische volk. Afzonderlijke landen moesten volgens Bukovsky hun eigen nationaliteit en gebruiken vergeten om oorlog in de toekomst te voorkomen, net zoals nu van ons vanuit Brussel wordt gevraagd: *we must forget our nationalities, our ethnic traditions and customs. The same seems to be true of the European Union, they don't want you to be British or French: the want you all to be ... European. To supress all your national feelings and live as a multinational community.* Ook Europese leiders vinden nationalisme een gif en claimen dat als je altijd maar aan je eigen land denkt, je nooit een goede Europeaan wordt. (Juncker noemde nationale grenzen zelfs de slechtste uitvinding ooit: *borders are the worst invention ever made by politicians.*[176]) Zij willen een Europa waarin de natiestaten geen prominente rol meer spelen. Net als in de Europese Unie was nationalisme in de Sovjet-Unie een vies woord en zij die ervoor opkwamen, werden weggezet. Hoewel mensen met afwijkende meningen in de SU naar de strafkampen werden gestuurd, smoort politieke correctheid tegenwoordig iedere discussie in de kiem: de angst om verstoten te worden, leidt tot intellectuele onderdrukking.

Een andere overeenkomst is het feit dat er in de Europese grondwet staat dat leden voor de Europese Commissie moeten worden gekozen op basis van hun vastberadenheid voor de Europese zaak: *the members of the Commission shall be chosen on the ground of ... European commitment.*[177] Dit betekent feitelijk dat het per definitie onmogelijk is dat mensen met een afwijkende mening ooit lid van die Commissie kunnen worden om die van binnenuit te veranderen. Een democratie zonder oppositie is onvrij en dus onmogelijk een democratie.

Side-note: er waren meer overeenkomsten tussen de SU en de EU. Net als het voormalige Russische leiderschap en dat van de EU was Juncker een zware drinker die regelmatig dronken was tijdens officiële gelegenheden.[178] De joviale 'leider' stond erom bekend dat hij tijdens persmomenten collega's uit andere landen in het bijzijn van de draaiende camera's met een vlakke hand in het gezicht sloeg of ze juist in het gezicht kuste om ze te groeten.[179] Anderen die niet goed naar de dictaten vanuit Brussel luisterden (zoals Oost-Europese landen), begroette hij met 'hey dictator'. Hij moest dan ook regelmatig bij plechtigheden als een negentigjarige oma tussen twee mensen in worden ondersteund bij het staan of een trapje op en af worden geholpen omdat hij heen en weer stond te wankelen.[180] De beste man kwam op enig moment zelfs met twee verschillende schoenen aan het podium oplopen om een verklaring af te geven en moest door een staflid op zijn kleding-faal worden gewezen. (Het zou hilarisch zijn als hij niet de leider van honderden miljoenen mensen was.) Het doet dan ook erg denken aan Jeltsin, de goedlachse Russische president die zijn land in de uitverkoop deed. Was het toeval dat Juncker het gezicht van de EU was? Een dronkenlap is in ieder geval gemakkelijker te manipuleren.

Zelfs de laatste leider van de Sovjet-Unie Michael Gorbatsjov (die wist dat hij met zijn gedoemde schip ten onder zou gaan en die daarom probeerde te hervormen) waarschuwde: 'jongens pas op, we doen precies hetzelfde als tientallen jaren geleden en gaan dezelfde kant op': *the most puzzling development in politics during the last decade is the apparent determination of Western European leaders to re-create the Soviet Union in Western Europe.*[181] Het meest onverklaarbare element van West-Europese politieke leiding was hun ogenschijnlijke vastberadenheid om een Sovjet-Unie in West-Europa te creëren. Bukovsky had voor hen die de geschiedenis wilden herhalen een duidelijke boodschap: *I have lived in your future and it didn't work.*

De EU is feitelijk een autoritair regime met een 'menselijk' gezicht geworden. Dat deze vorm van onderdrukking zou ontstaan, werd al in 1840 door de beroemde Franse historicus, schrijver en diplomaat Alexis de Tocqueville voorspeld. Die schreef dat áls tirannie in de toekomst ooit weer zou weten te winnen, de mensen op zo'n sluikse en geleidelijk manier zouden worden onderdrukt dat ze het zelf niet zouden doorhebben: *if despotism were to establish itself in today's democratic nations, it would probably have a different character. It would be more extensive and more mild, and it would degrade men without tormenting them.* De mensen zouden worden gedegradeerd zonder te worden gekweld. De overheid zou de wil van de mensen niet openlijk breken, maar ze langzaam maar zeker ombuigen en de 'juiste' kant op sturen: *he does not break men's wills but softens, bends, and guides them.* Deze nieuwe dictatuur hoefde zelden zijn ware gezicht te tonen door openlijk dingen te slopen of te verbieden doordat er structureel werd voorkomen dat ze in de eerste plaats konden bestaan: *he seldom forces anyone to act but consistently opposes action. He does not destroy things but prevents them from coming into being.* Doordat dit onder de vlag van gelijkheid en democratie zou gebeuren, zou men amper doorhebben dat het plaatsvond totdat het te laat was en de samenleving tot een kalme, makke kudde schapen was getransformeerd met de overheid als herder: *rather than tyrannize, he inhibits, represses, saps, stifles, and stultifies, and in the end he reduces each nation to nothing but a flock of timid and industrious animals, with the government as its shepherd.*[182]

Moeten we de EU dan maar ontmantelen en is daarmee de kous af? Hoewel ik daar persoonlijk voorstander van zou zijn, is het te gemakkelijk om Brussel overal de schuld van te geven en net te doen alsof alles beter wordt wanneer we de zaakjes terug in eigen handen nemen. Laten we dit hoofdstuk daarom volledigheidshalve besluiten door even kort stil te staan bij het feit dat Den Haag op een vergelijkbare manier als hun meerderen in Brussel opereert. Ook hier staan bedrijven, niet burgers voorop[183] en ook wij hebben een veelgebruikte draaideur tussen de Kamers en het bedrijfsleven die tot wel hele rare besluiten leidt. Voor Eerste Kamerleden is het bijvoorbeeld de normaalste zaak van de wereld om zoveel mogelijk bijbaantjes en bestuursfuncties te hebben waarmee ook deze Kamer niet veel meer dan een lobby- en belangen-snelkookpan is.[184] Ter illustratie: toen de gedragsregels over nevenfuncties en belangenverstrengeling in de Eerste Kamer moest worden onderzocht, deed die Kamer dat onderzoek zelf (hilarisch). Het was reden voor corruptiewaakhond GRECO om in februari 2019 de noodklok over de corruptie in ons politieke bestel te luiden.[185] In plaats van meer, zijn er sinds die tijd echter minder regels voor Nederlandse (ex-)politici gekomen. Ter illustratie: de

Volkskrant beschreef in het artikel 'Weet iemand waar het lobbyverbod is gebleven?' hoe die regelgeving in juni 2021 stilletjes was ingetrokken.[186]

Vaak is lastig concreet te maken wat daar nu precies het resultaat van is voor gewone Nederlanders. Dat maakt het verhaal van de dividendbelasting zo heerlijk simpel: dat is het bedrag dat bedrijven over hun uitgekeerde winsten moeten betalen. Hoewel het logisch is dat bedrijven die van ons land, netwerk en mensen gebruikmaken daar ook belasting over betalen, stond de overheid erop dat die zou worden afgeschaft. Ondanks dat dit plan in geen enkel verkiezingsprogramma had gestaan, koos Rutte ervoor om ieder jaar opnieuw 2000 miljoen euro weg te geven aan deze bedrijven, in plaats van aan de agenten, zorg, onderwijs en defensie: absoluut onverdedigbaar. Een ander simpel voorbeeld is het feit dat de overheid door de tabakslobby (waar dankbaar ministers voor worden ingezet) nog altijd de kanker-verstrekkers in plaats van de gezondheid van de verslaafde bevolking in bescherming neemt. Dit door wetgeving aan te passen of door gesjoemel met de sigaretten toe te staan zodat die in tests veel minder schadelijk lijken dan ze feitelijk zijn.[187] De minister van Volksgezondheid Edith Schippers werd door de tabakslobby zelfs een 'trouwe bondgenoot' genoemd.[188] Zo'n eretitel krijg je natuurlijk niet voor niets: ze annuleerde bijvoorbeeld voorlichtingscampagnes om te stoppen met roken, trok subsidie in die onderzoek deed naar rookpreventie en draaide het rookverbod in de horeca gedeeltelijk terug.[189] (Ook oud-minister van Volksgezondheid Eelco Brinkman ging na zijn politieke carrière gezellig voor tabaksfabrikant Philip Morris lobbyen.) Het zijn kleine voorbeelden als deze die laten zien dat in Nederland, net als in de rest van de 'ontwikkelde' westerse wereld niet de burgers, maar het bedrijfsleven de topprioriteit heeft.

Dat het wel en wee van burgers niet de prioriteit van onze regering is, zou ook blijken uit de afwikkeling van de rampzalige toeslagenaffaire waarbij de belastingdienst duizenden mensen jarenlang ten onrechte als fraudeur te boek stelde en net zoveel levens kapotmaakte. Kinderen werden zelfs onterecht bij hun ouders weggehaald! De misstanden bleken zich al jaren te voltrekken terwijl de overheid daarvan op de hoogte was. Alleen doordat men structureel de Kamer en rechters had voorgelogen, kon dit zo lang blijven voortduren. Pieter Omtzigt die zich al die tijd voor de gedupeerden had ingezet, noemde de conclusies van de parlementaire onderzoekscommissie in het 'snoeiharde rapport': *de hardste ... van de afgelopen zeventig jaar: de rechtsstaat is in het geding. De regering heeft de kamer ontijdig, onjuist en onvolledig geïnformeerd en dat bij herhaling. Openheid, volledigheid en transparantie waren niet de leidende principes richting de Kamer, de pers en bij het samenstellen van dossiers van rechtbanken. Vrij vertaald: ze hebben niet de waarheid gesproken, zelfs niet bij de rechter en ze hebben stukken en dossiers achtergehouden om er maar voor te zorgen dat ouders geen gelijk kregen. Een grote groep ouders en hun kinderen stond machteloos tegen machtige instituten van de rechtstaat. Vrij vertaald: tienduizenden ouders zijn jarenlang vermalen met gruwelijke resultaten voor privélevens. Ze hebben geen enkele, maar dan ook geen enkele bescherming gehad van de rechtsstaat of haar instituties. Het rapport 'Ongekend onrecht' vraagt, nee schreeuwt om herstel van de rechtsstaat.* (Top tip ter uwer vermaak: hier vind je een knallende samenvatting van een agerende Omtzigt tegen Rutte.[190]) Hij schaamde zich voor zijn collega's, verweet de regeringspartijen ervan een kliek te zijn en zei er alles aan te zullen doen om te proberen om daar zelf geen onderdeel van te worden.

Bovenstaande schandaal zou uiteindelijk de druppel blijken die de emmer deed overlopen en het kabinet-Rutte III ten val brengen. Desondanks zou Rutte IIII uit precies dezelfde partijen

bestaan en slechts een aantal ministers rouleren om verder op precies dezelfde voet verder te kunnen gaan. Toch stond Rutte erop dat het 'geen voortzetting' van de oude coalitie was.[191] Het laat zien dat het eigen falen, het aangerichte menselijk leed en het verloederen van de rechtstaat totaal niet serieus wordt genomen. Er is in de Kamer klaarblijkelijk geen enkel besef of noodzaak voor ministeriele verantwoordelijkheid voor hun eigen handelen. Bovendien deden diezelfde partijen er een record brekende 271 dagen over om tot een nieuw regeerakkoord te komen waarmee het land bijna een jaar stuurloos was en feitelijk op dezelfde koers voort dobberde. Rutte zag daar zelf overigens wel de voordelen van in. Omdat hij tijdens het formatieproces technisch gezien niet meer regeerde, kon hij ook niet worden weggestuurd. Het maakte hem bijna een jaar feitelijk onaantastbaar: een klap in het gezicht van alle kiezers.

De vaste kliek die ons land regeert speelt elkaar de bal toe en houdt elkaar de hand boven het hoofd. Het is dit kluwen van vriendjespolitiek en machtsspelletjes dat critici het partijkartel noemen. Het is tekenend voor het failliet van ons eigen politieke bestel waarbij verkiezingsprogramma's van alle partijen volstaan met lekkere lokkertjes, waar bijna nooit mee wordt doorgezet. (Terwijl dingen die er niet in staan en die helemaal niemand wil zoals de dividendbelasting er keihard en zonder vaseline worden doorgedrukt.) Oppositiepartijen draaien als bladeren aan de bomen in een herfststorm en ruilen hun principes uit om mee te mogen regeren. Ze weten dat de meeste mensen dat bij de volgende verkiezingen allang weer zijn vergeten. Alleen het feit dat politieke partijen volgens 'partijdiscipline' stemmen, laat zien dat de democratie op sterven na dood is. In de grondwet staat namelijk dat er dualisme moet zijn: dat er in de Kamer vrij kan worden nagedacht over waar de regering mee komt. Dat is in dit stelsel volledig de nek omgedraaid doordat debatten niet in het parlement maar achter gesloten deuren worden gevoerd: vervolgens wordt er voor de bühne in de Tweede Kamer alleen nog wat gemiemeld in de marge.

Zelfs onderzoeksafdelingen en onderzoeksbureaus zoals die van het ministerie van 'Justitie en Veiligheid' (het WODC) blijken totaal niet onafhankelijk[192] en naar de pijpen van het partijkartel te dansen.[193] De uitkomst van hun onderzoeken blijken telkens opnieuw onder druk van het kabinet te worden beïnvloed en bijgestuurd: ze worden net zo lang naar eigen voorkeur herschreven totdat de conclusies beter bij het wenselijke beleid voor de komende jaren past. Politici verwijzen daar in de Tweede Kamer vervolgens met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid naar om hun beleid mee te verantwoorden. Ter illustratie: door twee belangrijke rapportages met betrekking tot de criminaliteit te negeren, veegde het WODC 3,5 miljoen delicten onder het tapijt om de misdaadcijfers gunstiger voor te stellen dan ze waren.[194] Beleid kan en wordt dus in iedere wenselijke richting uitgebouwd. Dit gebeurde ook op het gebied van immigratie, de legalisering van wiet[195], de ramp met de MH-17[196] en ga zo maar door. Bij Geenstijl kun je het betreffende dossier er hier op nalezen.[197] Net als in de rest van de wereld werd er op de klokkenluider die de manipulatie en de heersende angstcultuur bij het WODC naar buiten bracht, jacht gemaakt[198] en werd deze afgeluisterd.[199] De minister van 'Justitie' Grapperhaus deed zelfs aangifte tegen de betreffende ambtenaar voor het schenden van het ambtsgeheim met als doel om deze te vervolgen.[200]

Ook in Nederland bewegen we steeds meer richting een politiestaat: de sleepwet werd er doorgeduwd vanwege zogenaamde terrorismebestrijding, op Schiphol moet je als een melkkoe in de rij aansluiten om met een felle bak licht op je hoofd via camera's in het systeem te worden opgenomen en iedere beweging over de Nederlandse wegen wordt inmiddels via camera's door

vadertje staat bijgehouden. Onder het motto van 'het bestrijden van belastingontduikers' mag de belastingdienst via de snelwegcamera's van de politie het kenteken, de locatie, de datum en het tijdstip van u mij verzamelen en verwerken.[201]

Ook Rutte vreesde na vier kabinetten de burger niet meer.[202] Hij lachte alle problemen weg, schetste een eigen realiteit en maakte er een sport van om net zo lang in rondjes te praten tot de voorzitter besloot dat de oppositie er maar genoegen mee moest nemen. Ongeacht of er een antwoord op de vraag werd gegeven, mochten ministers net zo lang hetzelfde antwoord in net een andere vorm gieten tot de voorzitter de kant van de zittende macht koos en bepaalde dat de vragen van de oppositie 'op' waren: 'u heeft deze vraag al genoeg gesteld, we komen er niet uit'. Het kabinet werd op die manier steevast uit de wind gehouden: als het inhoudelijk moeilijk werd, werd steevast de kant van de ondervraagde gekozen.

Iedereen in Den Haag heeft de mond vol over het dichten van de kloof: 'hoe krijg je die verdomde burger toch uit zijn luie stoel en enthousiast over de politiek?' Toen er eenmaal een middel was om de bevolking politiek actief mee te laten praten in de vorm van een referendum werd dat genadeloos afgeschaft omdat onze mening ze niet beviel: respectloos en met volledige minachting naar het merendeel van bezorgd Nederland dat betrokken genoeg was om te gaan stemmen. Als excuus voor de afschaffing werd door de gevestigde orde opgevoerd dat referenda het vertrouwen in de democratie zouden ondermijnen omdat er een *'teleurstelling ingebakken zou zitten'*.[203] Dat is uiteraard de wereld op zijn kop: de democratie is al op alle mogelijke fronten ondermijnd waardoor dat vertrouwen weg is. Juist daarom is de roep om een referendum zo sterk. De bevolking ziet dat de politiek steeds vaker de weg kwijt is, en wil een mogelijkheid hebben om die dwalingen te corrigeren. De teleurstelling komt pas wanneer het kabinet niet luistert: als ze hun eigen mening en visie belangrijker of waardevoller vinden dan de mensen die ze zouden moeten representeren. Is dat democratie? Als het systeem niet bevalt, hadden ze de voorwaarden kunnen aanpassen in plaats van het kind met het badwater weg te gooien. Vanwege de vastberaden loyaliteit van politici naar Brussel waren ze echter gedwongen om hun volk dit democratische principe te ontzeggen. Om dat besluit en de staat van onze 'democratie' in perspectief te plaatsen: tot de Nederlandse afschaffing van het referendum was dat wereldwijd nog maar één keer eerder gebeurd. Dat was in 1968 in het Sovjetische Oost-Duitsland. Het laat zien dat ook ons politieke bestel aan een grondige hervorming toe is.

Death by a thousand cuts

Tot slot keren we terug naar de Europese Unie: het van bovenaf opgelegde bestuurlijke misbaksel dat amper functioneert, niemand écht wil en dat tot in de kern verrot is. Hoewel

regeringen hun bevolking moeten dienen en niet andersom, heerst er in Brussel een onvoorwaardelijk geloof in het bestuurlijke experiment. Ze zien hun voorbestaan (in tegenstelling tot de mensen die ze willen regeren) als een onbespreekbare voorwaarde voor de toekomst. Ze gebruiken dan ook steevast en klakkeloos het woord 'Europa', wanneer de Europese Unie bedoeld wordt: die twee zijn uiteraard niet hetzelfde. Ter illustratie: Juncker blikte in een afscheidsinterview weemoedig terug op zijn voorzitterschap en zei: *ik ben er niet in geslaagd de Europeanen van Europa te laten houden.* Het Europese continent is onmetelijk oud, de landen die er deel van uitmaken vaak al vele honderden jaren. Alsof het continent ophoudt te bestaan wanneer een kortstondig politiek experiment de grenzen van zijn eigen houdbaarheid heeft bereikt. (Iedereen kan voor samenwerking tussen Europese buurlanden zijn zonder het bovenliggende 'bestuur' van de graaiers vanuit Brussel.) Critici noemen de EU daarom een regering die op zoek is naar een land.

Eurofielen zien als oplossing voor de problemen altijd meer in plaats van minder EU, wat onherroepelijk leidt tot nóg meer afdracht van soevereiniteit en nóg minder draagkracht onder de bevolking die zij dienen te representeren. Het is zelfs een integraal aspect van hun 'beleid': ook in de Europese hoofdstad wil men orde uit chaos creëren. Er wordt een monetaire unie voor de hele Unie opgesteld zonder afspraken over hoe dat geld dient te worden uitgegeven: wanneer de onvermijdelijke crisis komt, stelt Brussel 'verbaasd' voor om uit noodzaak gecentraliseerde budgetten en een Europese minister van Financiën aan te stellen. Grenzen worden afgeschaft omdat dat 'lekker gemakkelijk' is waarna men na een eindeloze en ongecontroleerde stroom vluchtelingen 'verontwaardigd' claimt dat het noodzakelijk is om een gecentraliseerd immigratiebeleid op te stellen. Het angstbeeld dat Thatcher in 1988 'de erosie van democratie door centralisatie en bureaucratie noemde', is decennia later uitgekomen.

Afdracht van soevereiniteit moet je op zijn minst verdienen met consequent en overwogen beleid, democratisch bestuur en klinkende resultaten: dat is in de verste verte niet het geval. Het 'bestuur' vanuit de Unie is totaal incapabel en het democratische gezicht is een farce. Zelfbeschikking is niets waard wanneer de meerderheid bepaalt, zeker niet als die meerderheid kan worden afgekocht. Mensen zijn het steeds meer zat om vanuit een kantorencomplex in Brussel door een kaste onbekende bureaucraten verteld te worden hoe hun samenleving moet worden ingericht. Terwijl die bovendien geen idee hebben van de nuances die er in de verschillende landen, regio's en gemeentes spelen. De kans van een burger om beleid via een stem eens in de vijf jaar te beïnvloeden is nagenoeg nul terwijl mensen met geld de agenda's met speels gemak kunnen bijsturen: in de voorvechter van de mensenrechten hebben bedrijven meer rechten dan haar inwoners.

De relatie tussen inwoners van de lidstaten en de corrupte, overbetaalde, ongekozen, en niet aansprakelijke mensen die ze moeten representeren, lijkt op die van een dienaar en zijn meester. Wanneer hebben de inwoners van een totalitaire staat door dat ze onder het juk van een totalitair regime leven? Het besef lijkt langzaam in te dalen dat de invloed om onze eigen leefomgeving te veranderen al lang niet meer bestaat. Het verplicht afdragen van grote sommen geld zonder er zelf een directe invloed op de besluitvorming voor terug te krijgen, leidt tot enorm veel onvrede, onmacht, onrust en een steeds sterkere roep naar antiglobalisering en decentralisatie. De gevestigde orde noemt dit hilarisch genoeg populisme: maar je kunt niet zelf structureel hardgrondig falen om vervolgens mensen die daar een alternatief voor zoeken voor populist uit te maken. (Breinbreker: waarom is populisme eigenlijk een vies woord? De democratie zou

toch juist de stem van het volk moeten representeren? Wat is er bovendien mis met het stemmen op basis van de 'onderbuik'? Wanneer je besluit om een donker bospaadje te vermijden onderweg naar huis op basis van je onderbuikgevoel zal niemand je afvallen, maar wanneer je politici op basis van je gevoel niet vertrouwt, is je mening ineens ongeldig.) Het verklaart voor een deel waarom de Britten de Unie wilden verlaten, en waarom er in steeds meer lidstaten op alternatieve partijen wordt gestemd.

De goede naam van de EU is langzaam afgetakeld en het vriendelijke masker zakt steeds verder af. Het gedroomde eindstation waar Brussel uiteindelijk wil uitkomen, wordt bovendien door het volk dat ze willen besturen niet gedeeld. Niemand wil leven in een Verenigde Staten van Europa: Europa is geen land. Het Europese continent is een lappendeken van talen, tradities, culturen en gebruiken: het is onmogelijk om bijna 450 miljoen mensen in een *one size fits all*-eenheidsworst te regeren. (De grootste overeenkomst die al die mensen wél gemeen hebben, is het feit dat men de mensen in Brussel niet kent en de besluiten daarvandaan niet serieus neemt.) De kracht van het Europese continent is juist het naast elkaar bestaan van die verschillende identiteiten: eenheid in verscheidenheid. Omdat Brussel de waarde hiervan ontkent en het geheel juist wil hervormen tot een homogene massa die zij dicteren, ligt het op ramkoers met haar 'eigen' burgers. De implementatie van hun einddoel gebeurt echter zo geleidelijk dat de meesten van ons het niet doorhebben: de Europese kikker is sinds de vorige eeuw in een lauwwarm pannetje water gezet en staat sinds die tijd op een laag, maar permanent brandend vuurtje. Als Brussel succesvol is, zullen de nationale tradities en culturen die het Europese continent opmaken langzaam maar zeker als een nachtkaars uitgaan en daarmee definitief verdwijnen: het is de definitie van wat men *death by a thousand cuts* noemt. Het is te hopen dat de Europeanen wakker worden en zich net zolang verzetten totdat de veronderstelde *'unstoppable force'* uit Brussel zijn tanden stukbijt op de vastberadenheid onverzettelijkheid van de Europese volkeren.

20 | Quantitative Easing, *Whatever it Takes*

We hebben nu duidelijk in beeld waar de onvrede in de ontwikkelde westerse wereld vandaan kwam. De keuze voor Trump, Brexit of andere 'populisten' was voor velen een noodmaatregel die bij gebrek aan beter werd genomen: uit angst dat wanneer 'de boel de boel' zou blijven, de toekomstige jaren net als die in de jaren hiervoor tot meer van hetzelfde (en dus achteruitgang) zou leiden. Er is echter in aanvulling op de laatste paar hoofdstukken nog een andere, ontzettend belangrijke reden dat mensen steeds vaker bereid zijn om van de gebaande paden af te wijken en voor iets anders dan de gevestigde orde te kiezen: het water staat steeds meer mensen aan de lippen. Dat heeft te maken met de 'oplossing' die zowel in Washington als in Brussel is aangedragen voor de financiële crisis van 2008.

We weten inmiddels dat er in Washington onder zware druk van big money enorme bailouts werden geëist om de banken en daarmee de wereldeconomie overeind te kunnen houden. De totale stimuleringsmaatregelen en garanties hadden een waarde van 10.000 miljard, tien biljoen dus. Meer dan de totale kosten die de VS maakte voor de Eerste en de Tweede Wereldoorlog, de Koreaanse oorlog, de Vietnamoorlog, de invasie in Irak, het Marshallplan en de maanlanding bij elkaar opgeteld.[1] Mede hierdoor verdubbelde(!) de Amerikaanse staatsschuld onder Bush zijn achtjarige bestuur van vijf tot tien biljoen: dat is tienduizend miljard dollar. Bush had als 43e president net zoveel schulden bij elkaar gecreëerd als alle 42 presidenten dat in de jaren voor hem bij elkaar opgeteld hadden gedaan. Obama zei daarover dat Bush een creditcard op naam van de Amerikaanse kinderen had gebruikt om de crisis te betalen en daarmee alleen de problemen vooruit had geschoven: *Bush has ... take[n] out a creditcard in the name of our children ... that's irresponsible. It's unpatriotic.*

De bubbel was net gebarsten toen Obama nog op campagne was voor zijn eerste presidentschap. Hij kaartte de cultuur vol hebzucht en het gebrek aan overzicht aan dat er aan ten grondslag lag: *the era of greed and irresponsibly on Wall Street and in Washington has led us to a financial crisis as serious as any that we've faced since the great depression.* Ondanks die stellige woorden waren de uiteindelijk doorgevoerde veranderingen toen hij eenmaal president was zwak. Er is geen enkele poging gedaan om het geld wat de banken van de samenleving hebben losgeweekt terug te krijgen, of ze mee te laten betalen aan de ellende. Hij heeft de problemen 'opgelost' (voor zich uitgeschoven) door er opnieuw een heleboel publiek geld tegenaan te gooien zonder hervormingen door te voeren. Hij heeft bovendien geen een kopstuk uit de bankwereld bestraft voor diens extreme fraude en hun enorme bijdrage in de crisis. In plaats daarvan heeft hij een groot deel ervan in zijn kabinet opgenomen[2] en Ben Bernanke opnieuw aangesteld als voorzitter van de FED (waardoor de regulering in de financiële markten na verloop van tijd weer zouden worden teruggedraaid[3] [4]). Onder invloed van diezelfde financiële experts stelde Obama op zijn beurt honderdduizenden miljoenen dollars aan belastinggeld voor bailouts en leningen beschikbaar. Bovendien werden de rentetarieven van de FED vliegensvlug van ongeveer vijf procent naar een kwart procent verlaagd om te zorgen dat bedrijven en banken overeind bleven om zo het vertrouwen in de economie te bewaren. Deze zogenaamde 'zero percent interest rate policy' (ZIRP) die een noodmaatregel werd genoemd, zou echter tot zeven jaar(!) na de crisis in 2015 aanhouden.

Nadat de huizenbubbel was geknapt vanwege al het gratis geld dat er sinds de dotcom-bubbel rondklotste, was de oplossing van Obama voor de crash van 2008 dus hetzelfde als de vorige keer: meer geld ertegenaan. Ondanks dat hij beloofde dat hij een president met de vinger op de knip zou zijn en dat hij de toename van de staatsschuld onder Bush 'crimineel' noemde, werden er ook onder zijn leiding onvoorstelbaar grote bedragen uitgegeven. Onder zijn achtjarige bestuur werd de creditcard van Washington opnieuw maximaal gebruikt en verdubbelde de staatsschuld nog eens een keer van 10.000 naar 20.000 miljard dollar. Hij creëerde daarmee in acht jaar tijd dus meer schuld dan alle Amerikaanse presidenten voor hem (inclusief Bush) dat samen hadden gedaan.

Toch was het niet genoeg. De centrale banken waren in 2009 bang dat de wereldeconomie zou stilvallen: mensen, bedrijven en banken vertrouwden de economie niet en gaven minder geld uit. Omdat iedereen moest worden aangemoedigd om meer spullen te kopen maar de rentes niet lager dan nul konden, moest de economie op een andere manier worden gestimuleerd. Obama lichtte toe: *we are running out of the traditional ammunition that's used in a recession, which is to lower interest rates. They're getting to be about as low as they can go.*[5] De oplossing was om dan maar de geldpersen aan te slingeren om te voorkomen dat er een depressie zou plaatsvinden. (Als er een boel meer geld is en de rentes daarover ook nog lager zijn, stimuleer je de economie.) Dus werd er 787.000 miljoen dollar het systeem ingepompt: *the American Recovery and Reinvestment Act is the most sweeping economic recovery package in our history.*[6] Het idee was dat de FED daar grootschalig spullen van banken zoals obligaties, staatsschulden en hypotheken mee zou opkopen (banken kregen dus cash van de FED terug voor de rotzooi die ze ooit zelf hadden gekocht). Centrale banken stellen dat als er maar lang genoeg geld van bovenaf in de bankensector wordt bijgepompt, dat vanzelf naar de 'normale economie' zoals burgers en bedrijven doorsijpelt als de kluizen van de banken vol zitten: dat noemen ze het *'trickle down effect'*.

Het creëren van extra geld heeft vele jaren geduurd. Wat de NYT 'One of the biggest money-printing programs ever' noemde[7], heeft vanaf 2009 onder vele namen bestaan maar staat vooral bekend als 'Monetary Easing' of 'Quantitative Easing' deel een, twee en drie.[8] (Dat betekent letterlijk vertaald 'kwantitatieve verruiming': verlichting van de pijn door de hoeveelheid van geld te vergroten.) De FED heeft gedurende die tijd in zijn eentje 4.000.000 miljoen dollar in het systeem bijgepompt.

Onze size fits none

Het bijdrukken van geld om de economie te stimuleren gebeurde niet alleen in de Verenigde Staten, maar op nog veel meer plaatsen in de wereld. Zo ook in de Europese Unie. Hoewel de methode van het geld printen ongeveer hetzelfde was, is de ECB pas later begonnen met het printen en had het een andere directe aanleiding. We moeten daarvoor even terugdenken naar de stiekeme reden van de invoering van de euro. Die was geïntroduceerd zodat de problemen die er met zekerheid uit zouden voortvloeien steeds meer bevoegdheden aan Brussel zouden geven. Hoe zit dat dan? Hoe kun je voorspellen dat iets niet werkt?

Toen met het verdrag van Maastricht in 1992 werd besloten om de euro in te voeren, moesten de Fransen ervan worden overtuigd om ermee in te stemmen en hun franc weg te doen. Op de voorpagina van de krant stond als 'verkoopargument': *Maastricht, a new Versailles without a*

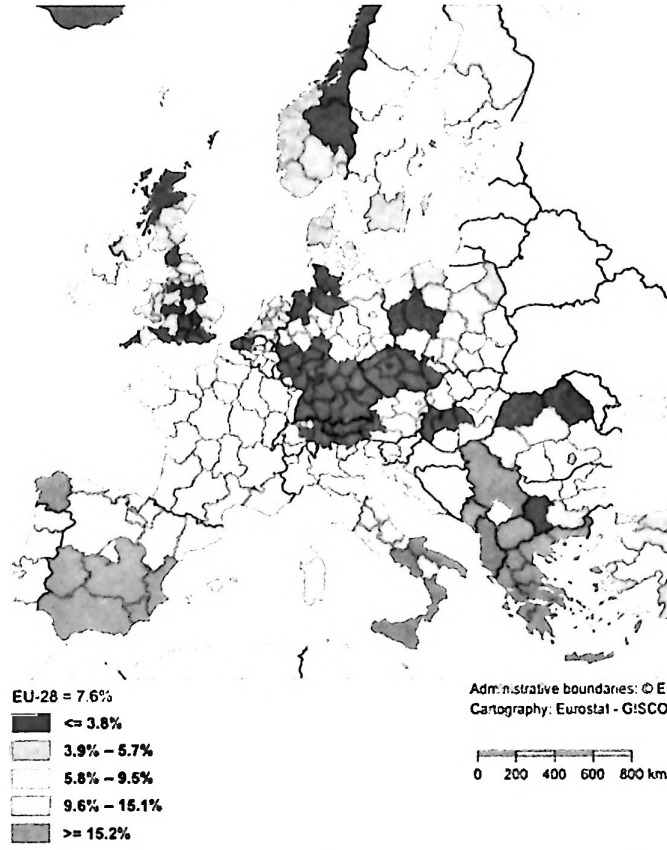
shot being fired.[9] Het verdrag van Versailles beëindigde de Eerste Wereldoorlog waarna Duitsland enorme herstelbetalingen moest voldoen en zware straffen kreeg. Een nieuw 'Versailles' zonder te schieten betekende dus dat Parijs opnieuw controle over Duitsland zou krijgen zonder dat er eerst jarenlang oorlog om hoefde te worden gevoerd. De zwakkere Franse economie kon via de euro simpelweg aanhaken bij de voortdenderende Duitse economie: omdat ze dezelfde munt gebruikten, profiteerden de Fransen daardoor direct van de Duitse macht en konden ze goedkoop spullen importeren.

In die Franse 'oplossing' zat echter ook meteen een belangrijke oorzaak voor toekomstige problemen. Het feit dat Frankrijk voordeel uit Duitsland haalde, betekende andersom dat Duitsland nadeel van Frankrijk zou ondervinden. Zij werden immers afgeremd: de euro groeide niet hard genoeg met de Duitse economie mee omdat het zwakkere Frankrijk op sleeptouw moest worden genomen. Nu je snapt dat dit voor Frankrijk gold, snap je dat dit dubbel en dwars geldt in het geval van de mediterrane landen. Zij krijgen een steeds 'sterkere' munt terwijl de producten die ze maken en de economie die ze hebben dat niet kan waarmaken: het maakt hun spullen dus relatief duur wat de verkoop ervan aan het buitenland bemoeilijkt. Nu is daar doorgaans een simpele oplossing voor: normaalgesproken maakt een land zijn eigen munt minder waard als het niet vooruit kan komen in de wereldeconomie. Het doet eventjes pijn omdat je met die goedkopere eigen munt zelf minder gemakkelijk spullen bij de buren in het buitenland kunt kopen, maar het vijzelt wel de eigen concurrentiepositie op: je wordt ineens hét euroknaller-land voor de andere landen die nog wel een sterke valuta hebben. Hun gulden is bij jou ineens een daalder waard: bedrijven uit het buitenland kunnen relatief goedkoop spullen bij jou kopen in plaats van bij de concurrentie waardoor het land met die extra omzet weer uit het slop kan groeien.

Voor landen in de eurozone bestaat die 'nood-optie' echter niet. Doordat verschillende landen met verschillen in hun economie, cultuur, en werk-ethiek in één munt aan elkaar zijn gekoppeld met een vaste wisselkoers (die ze niet kunnen aanpassen naarmate sterkere Noord-Europese landen 'bij ze weg' produceren), zal er na verloop van tijd met een absolute zekerheid scheefgroei plaatsvinden. Je koopt voor je euro simpel gezegd meer productiviteit en efficiëntie in Noord-, dan in Zuid-Europa.

Het invoeren van de euro is economische gezien dan ook ontzettend nadelig geweest voor de Zuid-Europese landen.[10] Data van de Wereldbank laat bijvoorbeeld zien dat wanneer de jaarlijkse omzet van bijna alle 181 landen in de wereld in de periode tussen 2000 en 2016 wordt vergeleken, Griekenland er bijvoorbeeld wel erg bekaaid vanaf komt. Los van een aantal door oorlog verscheurde landen hebben de Grieken in onze 21e eeuw de drie na slechts presterende economie ter wereld(!) gehad. Ze zijn in alle jaren sinds de introductie van de euro (aangepast naar inflatie) zelfs niet eens gegroeid maar gekrompen![11] In 2017 was de Griekse economie bijvoorbeeld nog altijd negen procent minder groot dan toen de euro in 2002 werd ingevoerd.[12] Athene wordt op de voet gevolgd door Italië, dat op de vierde plaats van langzaamst groeiende economie ter wereld staat: in al die zestien jaren is het land onder aan de streep met een schamele één procent(!) gegroeid. Daar kun je de rekeningen niet mee betalen. Als je de enorme leningen die er in die periode door de regering zijn afgenomen van de winst afhaalt, heeft het land in tien jaar tijd zelfs geen enkele vooruitgang geboekt maar is het juist veel verder achteropgeraakt. (Let op: hoewel overheidsuitgaven ongeacht waar het aan wordt gespendeerd meetellen als economische groei, slaat dat natuurlijk nergens op wanneer die op

basis van extra leningen zijn gedaan. Die moeten worden terugbetaald en zijn feitelijk geen winst maar een tekort en een blok aan het been voor toekomstige generaties.) Portugal was de op vijf na slechtst presterende natie met vier procent groei in zestien jaar. De schuld daarvoor is niet aan externe factoren te wijten: vergelijkbare ontwikkelde economieën buiten de eurozone lieten in dezelfde periode namelijk wel een behoorlijke groei zien. Terwijl Canada, Australië en Rusland respectievelijk 36%, 59% en 71% groeiden, groeiden de Zuid-Europese landen in deze periode zelfs minder dan Irak! Nu hebben Spanje, Portugal, Italië en Griekenland samen ongeveer 126 miljoen inwoners. Als je dit als land zou zien, is het qua inwoneraantal de tiende van de wereld, en de op drie na grootste economie na Amerika, Japan en China. Toch waren er in deze landen in 2018 nog altijd drie miljoen(!) mensen minder aan het werk dan sinds de crisis van 2008: er was in tien jaar tijd geen baan bijgekomen! Opvallend detail: parttime werkers die bijvoorbeeld maar één schamel uurtje per week werken, zijn in die cijfers nog niet eens meegenomen.[13] Het verschil in werkloosheid tussen Noord- en Zuid-Europa is dan ook enorm groot. (Dit kaartje vind je hier in kleur.[14])

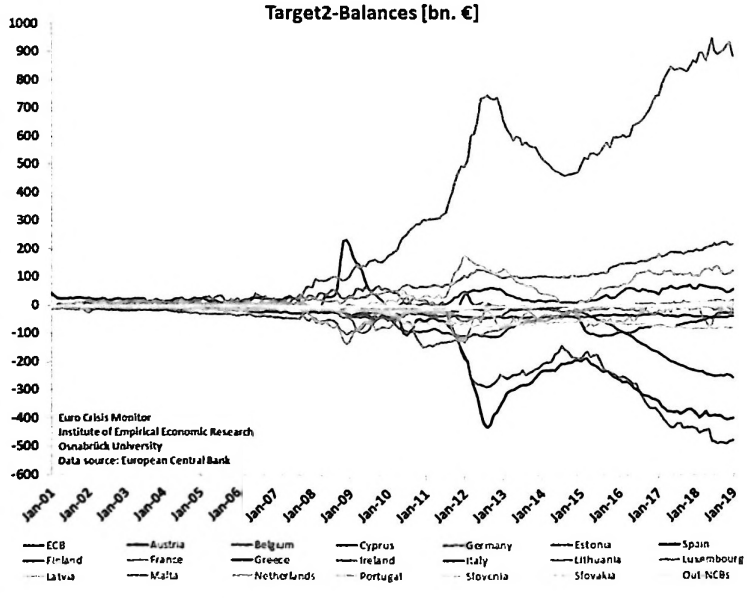

Toch zijn het zoals gezegd niet alleen de Zuid-Europese landen die nadeel van de beklonken Unie ondervinden: ook de Noord-Europese landen komen relatief gezien amper vooruit met het Zuid-Europese anker dat ze achter zich moeten aanslepen. In het hierboven genoemde rijtje behoorden tot de 25 langzaamst groeiende landen in de wereld namelijk ook een aantal Noord-Europese zoals Duitsland, Nederland, Finland en Frankrijk.[15] De euro is in zijn huidige vorm dan ook geen win-win, maar een verlies-verlies situatie. Het *one size fits all* eurobeleid betekent dat het feitelijk voor niemand werkt: *one size fits none*. Dit was dan ook de grootste kritiek van tegenstanders van de euro die deze problemen al ruimschoots van tevoren hadden voorzien. Het was echter precies die voorspelbare scheefgroei die tot de voor Brussel 'wenselijke' problemen zouden leiden waarna de Europese Unie meer macht naar zich toe kon trekken in een poging om het 'op te lossen': precies die financiële integratie was het doel van de euro.

Settled in full

Verschillende landen met eenzelfde munt leidt altijd tot enorme kapitaalstromen van het sterke naar het zwakke land. Duitsland zal bijvoorbeeld altijd een overschot houden ten opzichte van Griekenland: hoeveel sinaasappelen moet Athene immers verkopen in Duitsland, voordat er een Mercedes kan worden geïmporteerd zonder dat er meer geld naar Duitsland gaat dan andersom? Het economische surplus dat Duitsland al jaren laat zien, is dus de andere kant van dezelfde medaille: de tekorten uit de Zuid-Europese landen. Die scheefgroei is terug te zien in een systeem dat Target-2 heet waar EU-landen die onderlinge verschillen met elkaar bijhouden.[16] Iedere centrale bank van een euroland heeft een 'account' in dit systeem waar wordt geregistreerd hoeveel geld ze van elkaar tegoed hebben, of hoeveel ze nog moeten betalen. Hoewel dat op zichzelf als een redelijke manier klinkt om de disbalans te vereffenen, is er een en ander op aan te merken. Er is bijvoorbeeld geen maximale limiet afgesproken hoeveel je in het rood mag staan. De Nederlandse centrale bank legt uit: *het stellen van een limiet op deze saldi is niet verenigbaar met het vrije betalingsverkeer in de monetaire unie.*[17] Zuid-Europese landen hebben dus feitelijk een onbeperkte creditcard tot hun beschikking. Omdat er geen rente betaald hoeft te worden en er tot overmaat van ramp ook nog eens geen datum is afgesproken waarop landen hun schulden moeten aflossen, worden de tekorten van het zuiden op die manier opgevangen door het noorden. Doordat iedereen op de pof bij elkaar kan betalen, wordt er feitelijk uit het niets geld gecreëerd: met het saldo op die 'fictieve rekening' worden immers wel hele reële dingen gekocht. Als klap op de vuurpijl zijn de schulden ook nog eens niet op te eisen of in te vorderen door de Noord-Europese banken die ze hebben uitstaan. De Tweede Kamer bevestigde in 2012: *de Target-2-saldi zijn feitelijk administratieve saldi, die niet worden verrekend.*[18] (Administratief betekent in dit geval dat men het nooit terug kan of gaat vragen.)

Net als in je stamkroeg waar je achteraf je bier-rekening mag betalen, loopt die vaak harder op dan gewild (dat geldt helemaal wanneer er geen controle op, of afspraak over het maximale bedrag is en die rekening zonder consequenties rentevrij kan blijven bestaan). De Duitse centrale bank had eind 2018 daardoor zo'n 900.000 miljoen euro aan kredieten 'tegoed' bij de ECB van voornamelijk Zuid-Europese landen.[19] Italië, Spanje en Portugal stonden op hun beurt 480.000 miljoen, 402.000 miljoen, en 83.000 miljoen euro bij de ECB in het krijt.[20] Hiernaast zie je hoe die verhoudingen ongeveer lopen.

De euro die zogenaamd voor eenheid moet zorgen, trekt de Unie in een

noordelijk en een zuidelijk deel uit elkaar. Die welvaartsverdeling zal in de toekomst overigens alleen maar erger worden omdat ieder toekomstig lid van de EU verplicht wordt om zowel de euro als het Targetsysteem te gaan gebruiken. Het volgende land dat deze verplichting zal aangaan, is Bulgarije. De eurocommissaris voor economische zaken Pierre Moscivici verklaarde op een bijeenkomst van ministers van financiën: *Bulgarije zal het volgende lid van de eurozone worden. Daarover bestaat geen twijfel.*[21] Bulgaren verdienen gemiddeld 7000 euro (tegen 45.000 bij ons) per jaar. Hoewel er bovendien meer corruptie is dan in landen als Zuid-Afrika en Senegal doet dat er voor Brussel niet toe. Corruptie is voor de invoering van de euro namelijk geen issue: ze voldoen dus gewoon aan de criteria van het verdrag van Maastricht. Maak je dus maar klaar om je portemonnee te trekken voor de Bulgaren. (Not so fun fact: dat betalen voor anderen gaat als het aan Brussel ligt nog wel meer gebeuren: de EU wil dat het arbeidsverleden uit het ene land, mee gaat tellen in een ander. Dat betekent dat Bulgaarse stukadoors die in hun thuisland een fractie verdienen van wat Nederlandse stukadoors krijgen, na één dag in Nederland te werken voortaan recht hebben op WW op 'Nederlands niveau'.)

Hoe reëel is het dat de Zuid-Europese landen hun megaschuld ooit kunnen ophoesten? De vraag stellen is hem beantwoorden. De betreffende landen hebben nu al torenhoge schulden die almaar blijven groeien omdat ze hun jaarlijkse budget niet rondkrijgen. Mocht een van de Zuid-Europese landen bovendien failliet gaan en/of de eurozone verlaten, is de ECB 'hun bank' niet meer en hebben Noord-Europese landen wettelijk gezien een 'claim' bij een niet bestaande partij. Het Handelsblatt schreef daarom in 2018 het artikel met de veelzeggende titel: 'When is a trillion euro not a trillion euro?' waarin ze uitleggen dat de kans groot is dat dit overschot verdampt als er ooit een crisis komt: *this surplus could vanish overnight if a real crisis hit.*[22] Daarom was iedereen ook zo gespannen over de (bijna) omvallende banken in Zuid-Europa of toen landen dreigden om de eurozone te verlaten: zodra dat gebeurt, kunnen de Noord-Europese landen fluiten naar hun geld.

Om onrust daarover bij de mensen weg te nemen, zei de toenmalige Italiaanse directeur van de ECB Mario Draghi daarom dat wanneer landen uit de euro wilden stappen, ze eerst hun rekening moesten vereffenen: *if a country were to leave the Eurosystem, its national central bank's claims on or liabilities to the ECB would need to be settled in full.*[23] 'Claims on or liabilities to' betekent dat zowel schulden als uitstaande leningen moesten worden vereffend bij een uittreding uit de euro. Toen kritische geesten stelden dat er in dat geval door Zuid-Europese landen ook flink zou moeten worden bijbetaald wanneer Noord-Europese landen de EU zouden verlaten, trok de ECB zijn keutel vrij snel weer in. De vele duizenden euro's die het iedere Noord-Europese man, vrouw en kind zou opleveren, was wel een hele grote onbedoelde steun in de rug van een Nexit of Dexit geweest. In het NRC-artikel 'De verborgen eurocrisis' concludeerde eurozone-strategist voor de Rabobank Elwin de Groot dan ook dat Noord-Europese banken in dat geval *verliezen gaan nemen.*[24] Duidelijk.

Dat heeft belangrijke consequenties: het betekent dat de tekorten die de Zuid-Europese landen nu hebben, worden gedragen door de ECB en daarmee door ons allemaal. De risico's zijn wederom verschoven van de bankiers naar u en mij. Het betekent uiteraard dat de 'transferunie' waarbij geld van sterkere naar zwakkere landen vloeit (waarvan men weet dat er in de EU geen draagvlak voor is) feitelijk al bestaat: alleen dan stiekem achter de schermen. (Fun fact: precies dat feit werd door Margaret Thatcher in 1992 al voorspeld.[25]) Als dit niet was gebeurd, zou de euro al lang failliet zijn. Als het zou stoppen is het faillissement trouwens ook

gegarandeerd. De Financial News London noemt het Targetsysteem daarom *the silent bailout system that could rip the eurozone apart.*[26] Het feit dat de verschillen zo enorm waren en het systeem op knappen stond, was dan ook precies de reden dat de ECB met hun eigen QE-variant op de proppen zou komen.

Whatever it takes

De verschillende landen met verschillende economieën gebruikten dan misschien wel dezelfde munt: ze mochten het geld uitgeven zoals ze zelf wilden. Omdat de meeste landen na de crisis moeite hadden om de touwtjes aan elkaar te knopen, moesten ze bovendien geld bijlenen op de financiële markten. Omdat er geen gezamenlijk financieel beleid was om de euro uit te geven, was ook de prijs die landen moesten betalen voor hun leningen verschillend. Die wordt net als bij iedere andere lening vooral gebaseerd op hoeveel andere schulden je al hebt en hoeveel geld er jaarlijks binnenkomt om die schulden mee af te betalen. (Italië had in 2008 bijvoorbeeld 106 procent van wat het per jaar aan omzet bij elkaar knokte aan schulden uitstaan[27] terwijl dat voor Duitsland op dat moment 65,5 procent was.) Omdat landen met een hoge schuld en zwakke groei een groter risico vormen dat ze het geld in de toekomst niet kunnen terugbetalen, moeten zij een hogere rente ophoesten aan de leners voor het risico dat zij lopen (bij een faillissement is het immers weg). Hoeveel rente een land moet betalen, toont daarom de kracht van diens economie en de financiële gezondheid.

De twijfels over de staat van de natiestaat deed veel geldverstrekkers in de jaren na de crisis van 2008 besluiten dat het verstrekken van een lening die ze pas na tien jaar terug zouden zien een stukje risicovoller was dan in de jaren daarvoor. Bovendien stonden er in de knoflooklanden een aantal enorme banken op omvallen die de betreffende landen in dat geval met zekerheid met zich mee omver zouden trekken. De zwakke euro-broeders moesten daarom steeds hogere rentes voor hun leningen betalen ten opzichte van landen uit Noord-Europa. Terwijl Duitsland bijvoorbeeld maar één procent betaalde, moesten de mediterrane landen tot wel zeven procent betalen. Hoewel dat niet als een groot probleem klinkt, was het dat wel. Als die renteniveaus een paar jaar aanhouden, wordt de totale staatsschuld namelijk onhoudbaar snel groter: als je tegen zeven procent leent, is de rente daarover tien jaar later net zo groot als het bedrag dat je in eerste instantie leende. Aan het einde van de rit moet je in dat geval dus het dubbele bedrag terugbetalen: één keer het bedrag zelf, en één keer de rente. Conclusie: het gat wordt vanaf dat moment alleen maar dieper gegraven waardoor je met een nieuwe lening feitelijk niets meer opschiet. Die is in dat geval geen oplossing maar een ketting om je nek. De situatie wordt jaar na jaar slechter en je raakt steeds verder achterop: nu snap je waarom een land op het randje van een faillissement balanceert als het niet zijn inkomsten kan verhogen of drastisch in zijn kosten kan snijden. (Je kunt echter ook niet zomaar al je ambtenaren ontslaan: het land komt in dat geval piepend en krakend tot stilstand waarmee de economische dood op termijn verzekerd is.) Wanneer de staatsschulden niet meer houdbaar zijn, is het faillissement dan ook alleen nog een kwestie van tijd.

Omdat de landen onderling enorme schulden bij elkaar 'hadden uitstaan', zou een faillissement van een van hen tot enorme problemen bij de andere lidstaten kunnen leiden: de EU is niets meer dan de som van zijn lidstaten en de euro is zo sterk als zijn zwakste schakel. Sinds 2009 is de ECB daarom schulden gaan opkopen van landen zoals Griekenland, Portugal,

Spanje, Italië, (maar ook bijvoorbeeld van Ierland) in een poging om diens faillissementen te voorkomen: die landen hadden het opkoopprogramma van de ECB nodig om hun rentes omlaag te duwen en hun schulden daardoor theoretisch behapbaar te houden.

Begin 2012 had de ECB al voor 283.000 miljoen van die leningen opgekocht. Ondanks dat enorme ingrijpen, leek het niet voldoende te zijn. De onrust op de financiële markten hield aan en de rentes bleven hoog. Toen een aantal landen hun begroting niet rondkregen en investeerders niet meer bereid waren om het geld uit te lenen, ontstond er paniek. Dit was de schuldencrisis (die ook wel de eurocrisis werd genoemd) die het Europese continent jarenlang in de ban zou houden. In een poging om de onrust op de financiële markten te beteugelen zei Draghi in de zomer van 2012 daarom dat ze er alles aan zouden doen om de euro te stutten: *within our mandate, the ECB is ready to do whatever it takes to preserve the euro.*[28] Om de markten ervan te overtuigen dat ze niet nóg hogere rentes moesten gaan rekenen aan de landen, verzekerde hij ze andermaal: *and believe me, it will be enough.* Het zou echter niet genoeg blijken omdat men wist dat een aantal EU-leden op omvallen stonden. Dijsselbloem zei daarover: *in 2013 was in Europa de sfeer, het gaat helemaal uit elkaar vallen. Ik kwam in de eurogroep en daar was de sfeer: ik heb wel eens gezegd getraumatiseerde mensen die geen stap meer durven zetten, geen keuzes meer durfden te maken vanwege de stress van de financiële markten.* Het verklaart waarom er in deze chaotische tijd zoveel top-overleggen en crisisberaden waren: alles werd gedaan in een wanhoopspoging om de euro van het randje van de afgrond terug te slepen. In 2013 werd daarom nogmaals bevestigd dat niemand zich zorgen hoefde te maken omdat het opkoopprogramma geen grenzen had: de ECB zou onbeperkt staatsleningen opkopen die niemand anders wilde hebben zolang ze dat zelf nodig achtten. In aanvulling op bovenstaande zou de ECB de rentes net als in de Verenigde Staten steeds verder omlaag schroeven in een poging om de Europese economie te stimuleren. (Side-note: daarbij overtraden ze hun eigen grondwet. Daarin staat namelijk letterlijk dat het verboden is voor de centrale bank om 'direct' staatschulden van landen op te kopen omdat dit staatshulp is. Lidstaten kunnen dan zeggen: 'los mijn schuld even op door geld uit te printen aub'. Uit Noord-Europese landen klonk dan ook regelmatig de kritiek dat de Europese Centrale Bank Zuid-Europese schulden opkocht met Noord-Europees geld. Waarom deden ze het dan toch? Omdat ze een manier hadden gevonden waarop het volgens de letter van de wet 'mocht': omdat de ECB het niet 'direct' van de landen zelf maar via een andere bank kocht, overtraden de financiële mooiboys volgens zichzelf geen wetten. Je bent bankier of je bent het niet. Het resultaat is dat in 2019 een derde van alle(!) uitgegeven staatsobligaties in handen van de ECB was.)

De 'whatever' is door Draghi en zijn bankiersvrienden vrij letterlijk genomen: er is onvoorstelbaar veel geld bijgedrukt. De programma's met namen als de Long Term Refinancing Operation (LTRO) en Asset Purchase Programme (APP) hebben net als in de VS in totaal voor biljoenen opgekocht. Van maart 2015 tot eind 2018 heeft de ECB bijvoorbeeld 2600 miljard euro aan voornamelijk overheidsschulden opgekocht. Dat betekent dat de geldpersen overuren draaiden: er werd gemiddeld 1,3 miljoen euro per minuut(!) bijgedrukt.[29] Van maart 2016 tot april 2017 was dat zelfs 80.000 miljoen per maand. Samen met het geld uit de periode daarvoor heeft de ECB zelfs de vier biljoen in Amerika bijgedrukte dollars overtoept met een keurig totaal van 4.700.000.000.000 euro.[30] Daar staat 4,7 miljoen, miljoen euro. Omdat het moeilijk is om voor te stellen hoeveel dat precies is, geef ik je een klein voorbeeld

ter illustratie: onze aardbol heeft op zijn breedste punt een omtrek van ongeveer 40.000 kilometer. In meters is dat 40.000.000 meter, in centimeters is dat vier miljard centimeter. Je merkt dat we nog drie nullen tekort komen. Dit betekent dat de hoeveelheid geld die de ECB heeft uitgeprint gelijk staat aan duizend euro op iedere centimeter. Sinds tien biljetten ongeveer een millimeter dik zijn, kun je met het geld dat alleen de ECB heeft uitgeprint dus een letterlijke stapel van vers gedrukte tientjes de hele wereld rondleggen. Omdat dat geld natuurlijk wel ergens heen moet, is het tijd om te bekijken hoe de opkoopprogramma's de economie in zijn geheel en onze dagelijkse levens hebben beïnvloed.

De stortvloed aan geld heeft vooral een effect op de prijsbepaling. Op school leerden we vroeger dat de prijs van 'iets' een kwestie is van vraag en aanbod. Laten we een huis in de randstad als voorbeeld nemen. Hoe meer vraag ernaar is, hoe hoger de prijs: mensen zijn immers bereid om tegen elkaar op te bieden. Als er dan ook nog eens weinig aanbod is, wordt dat effect versterkt. Veel mensen willen hetzelfde kopen terwijl er weinig van beschikbaar is: de prijzen stijgen. Er is echter nog een derde, hele belangrijke factor bij het bepalen van de prijs: de prijs van geld zelf. Als iedereen iets wil kopen waarvoor ze moeten lenen, en de prijs (rente) die ze daarvoor moeten betalen historisch laag is, drijft dat de vraag en daarmee de prijs uiteraard verder op: mensen kunnen met lage rentes grotere bedragen lenen en dus veel meer tegen elkaar opbieden. Met al dat bijna gratis geld maken mensen bovendien andere keuzes dan ze normaalgesproken zouden doen.

Net zoals de huizenbubbel in de jaren na de dotcom-crisis in Amerika kon vollopen doordat iedereen met een hartslag een hypotheek kon krijgen, konden nu ineens alle burgers een hypotheek aanschaffen in een groot deel van de 'eerste wereld': de rentes zijn na 2008 overal omlaag gedaan en jarenlang laag gehouden. Het effect was duidelijk: makelaars en banken draaiden overuren. Van de honderd procent online aan te vragen 'doe-het-zelf hypotheek', tot de 'hypotheek in een week' acties. Als je zelf niet genoeg inkomen of een vast contract had, konden je ouders (met bijvoorbeeld hun opgeblazen overwaarde) voor je garant staan waardoor iedereen en zijn huiskat voor een hypotheek in aanmerking kwam. Het was dan ook eerder regel dan uitzondering om als zoveelste in de rij aan te sluiten om een huis te kunnen bezichtigen. Om überhaupt een kans te maken om het huis te kopen, moest je vaak ver boven de vraagprijs bieden. De mensen die door deze gekte ineens hun huis met enorme winsten konden verkopen, waren vervolgens meteen een machtige speler op de al krappe woningmarkt. Bovendien waren die eeuwig stijgende huizenprijzen voor rijke individuen weer een mooie buitenkans om deze als pure investering op te kopen waardoor de schaarste toenam en de prijs nog verder werd opgedreven. Het verklaart waarom de huizenprijzen in Nederland zo enorm zijn gestegen: in 2013 kocht je voor gemiddeld 225.000 euro een huis. In 2022 -het (voorlopige) toppunt van de bubbel- was dat ruim 430.000 euro[31]: een stijging van bijna honderd procent. De gemiddelde huizenprijs in Amsterdam is tussen 2017 en 2022 van 270.000 naar meer dan 700.000(!) euro gegaan.[32] (In die gemiddelden zijn de extremen uiteraard niet meegenomen: in de hoofdstad koop je een garagebox voor dezelfde prijs waar je op sommige plekken in de provincie een royale vrijstaande woning krijgt.) De hoge huizenprijzen hebben ook een belangrijk effect op de huren: wanneer koophuizen duurder zijn, wordt ook door verhuurders meer geld gevraagd.[33] Bovendien is iedereen die op de koopmarkt geen slag kan slaan een directe concurrent voor de huurders. Het leidt tot schrijnende situaties: steeds meer starters en middeninkomens kunnen op de woningmarkt geen kant meer op en vluchten noodgedwongen de stad uit: ze verdienen te

weinig voor een koophuis maar te veel voor sociale huur (de wachttijd op sociale huurwoningen is in Amsterdam bovendien tussen de tien en vijftien jaar).

Een andere erg belangrijke bijkomende factor van het printen van de ECB is dat het bestaande geld ook nog eens steeds minder waard wordt. Ook dat is eenvoudig uit te leggen. De prijzen die wij overal voor betalen, zijn afhankelijk van de geldhoeveelheid die er wereldwijd is: hoe meer geld er is, hoe hoger de prijzen. Ter illustratie: stel dat iedereen in een land tien euro op zijn rekening heeft staan. Als vervolgens iedereen er van de centrale bank tien euro bij zou krijgen, heb je twee keer zoveel geld in je zak maar word je er niet rijker van omdat iedereen meer geld heeft. Het betekent in dat geval alleen dat er voor dingen met een beperkte beschikbaarheid meer geld moet worden neergeteld. De conclusie is dan ook simpel. Als je in een gesloten systeem meer geld bijpompt, wordt het geld zélf minder waard. Als iedereen miljonair is, betekent het dan ook niets meer om miljonair te zijn. De hoge huizenprijzen betekenen dus niet alleen dat de prijzen stijgen, maar zijn ook een teken aan de wand dat het geld minder waard wordt: er moet steeds meer voor hetzelfde worden neergeteld. Dat heet inflatie. Hoewel mensen zich rijk voelen met de enorme prijzen die hun huizen 'waard' zijn, is het dus eigenlijk een toonbeeld van het feit dat ons geld verwatert: de bakstenen en dakpannen zijn immers niet ineens twee keer zoveel waard geworden. (Het verklaart waarom er steeds meer miljonairs bij komen: in 2015 waren er nog maar negen buurten in Nederland waar meer dan de helft miljonair was, in 2018 waren dat er al 53![34] In de wereld kwamen er sinds 2016 zelfs 2,3 miljoen nieuwe miljonairs bij.[35] In 2022 was het aantal miljonairs in Nederland voor het zevende jaar op rij tot recordhoogte gestegen.[36])

Winnaars en verliezers

QE werd zogenaamd zolang volgehouden om 'Jan modaal' te beschermen. Als de economie maar blijft groeien zou iedereen daar uiteindelijk een graantje van meepikken zo stellen de bankiers: bij vloed gaan alle boten omhoog. Dat is echter een illusie gebleken. Het is niet moeilijk voor te stellen waarom dat zo is of hoe dat werkt: de opgeblazen huizenprijzen, aandelen, obligaties en andere financiële producten zijn voor het grootste deel in het bezit van een select gezelschap. Omdat investeerders wisten dat de ECB gegarandeerd bepaalde leningen bleef opkopen, wisten ze bovendien precies welke producten ze zelf moeten kopen om die weer duurder te verkopen. In de Tegenlichtdocumentaire 'Geldscheppers' ging de eerdergenoemde Schinkel op zoek naar het effect van QE en interviewde daarvoor onder andere vermogensbeheerders die dit bevestigden.[37] In de documentaire legde een van hen genaamd Joop van der Groep met een lichte mate van ongeloof haarfijn uit hoe belachelijk en van de realiteit losgezongen het opkoopprogramma van de ECB was (je kunt het hier zelf terugzien[38]). Terwijl hij zijn glimlach net niet kon inhouden, legde hij uit: *zo'n experiment dat een centrale bank zoveel opkoopt, dat is natuurlijk heel bijzonder. Want er wordt gewoon geld gecreëerd en daar worden gewoon echt dingen van gekocht. Je creëert iets uit niets, en ze gaan gewoon waardepapieren kopen. We maken natuurlijk dankbaar gebruik van het feit dat er een grote koper in de markt is voor obligaties. Dat betekent gewoon dat ... de prijzen van de obligaties stijgen, en dan kunnen wij een koerswinst realiseren.*

Om te verbloemen dat ze met gemeenschapsgeld Zuid-Europese landen van een faillissement behoedden, kocht de ECB bovendien een vast percentage van staatsschulden van alle lidstaten

op: zowel van Noord- als Zuid-Europese landen. Op die manier stegen ook de prijzen van Noord-Europese leningen waar normaal geen droog brood mee verdiend kon worden: meer vraag betekent altijd een hogere prijs. Van der Groep gebruikte als voorbeeld een dertigjarige Nederlandse staatslening. Hoewel dat oorspronkelijk totaal niet interessant was om in te beleggen vanwege het schamele rendement van zo'n 1,7 procent, was diezelfde obligatie door QE binnen een jaar met dertig(!) procent gestegen. Dat heeft met de werkelijkheid, de échte waarde van een product dus niet zo heel veel meer te maken: de marktwerking werkt niet wanneer er een grote speler is die iedere maand gegarandeerd alles opkoopt. Han de Jong die hoofdeconoom van ABN-AMRO is, stelde dan ook dat niemand dit tien jaar geleden zou accepteren en dat Draghi in dat geval in een gevangenis of in het gesticht zou worden opgenomen. Buitengewoon hoogleraar, bestuurder en econoom Jaap van Duijn viel hem daarin bij en zei in april 2017 op een beleggersavond: *Draghi moet in een gesloten inrichting. Hij heeft de economie compleet verziekt. Risico heeft geen prijs meer.*[39] (Dat is uiteraard precies de bedoeling van QE: daarom zijn de Italiaanse staatsschulden zo goedkoop, terwijl die gezien de omstandigheden juist enorm duur zouden moeten zijn.)

De realiteit is dat het '*trickle down effect*' niet deugt: geld sijpelt niet naar beneden maar blijft bovenin hangen. Dit komt doordat vooral financiële producten steeds meer waard worden (die in het bezit van de bovenklasse zijn). Terwijl de 'echte' economie waar jij en ik in leven versloft, worden de rijken rijker en de armen armer: de ongelijkheid in de wereld is alleen maar enorm toegenomen. Dat dit geen fabel of populisme is, bevestigde de Nederlandse Bank in april 2019. Ze schreven in een onderzoek met de titel 'Monetary policy and the top one percent': *monetary policy has a significant impact on income inequality. Monetary loosening increases the share of national income held by the richest one percent ... increases inequality.*[40] 'Het uitprinten van geld heeft een grote invloed op de inkomensongelijkheid, het meeste geld gaat naar de rijkste één procent waarmee het verschil tussen rijk en arm nog groter wordt'. Duidelijk, daar zit geen woord Frans bij.

Het moge duidelijk zijn: centrale banken beroven ons op klaarlichte dag: de geldkraan heeft jarenlang vol opengestaan. Ze pompten ons geld, zonder overleg in zaken waar we helemaal niets aan hebben waarmee het direct vanuit 'onze kas' naar de elite vloeide: en wij stonden erbij en keken ernaar. De kloof tussen winnaars en verliezers blijft nog altijd groeien. Zowel in de VS als in de EU worden rijken almaar rijker terwijl de onder- en middenklasse stofhappen.[41] Bloomberg meldde bijvoorbeeld dat het vermogen van de vijfhonderd rijksten op onze aarde in

2019 met 1.200.000 miljoen was toegenomen.[42] Het vermogen van de twaalf rijkste op Davos aanwezige miljardairs is in de afgelopen tien jaar zelfs met 175.000 miljoen gestegen.[43]

Toch hield Draghi vol dat wat hij deed logisch was: *een sterke bankensector om de economische groei te ondersteunen, is de eenvoudigste en meest doeltreffende manier om de economie te stimuleren.* Dat valt toch niet met elkaar te rijmen? Weet hij eigenlijk wel waar hij mee bezig is? Misschien is dit een mooi moment om Draghi wat beter aan je voor te stellen. De bestuursvoorzitter van de ECB die verantwoordelijk was tijdens het grootste monetaire experiment uit onze tijd, was tussen 2002 en 2005 vicepresident en algemeen directeur van de Europese tak van Goldman Sachs. (In die periode was Goldman overigens nog altijd destructieve derivatendeals met Griekenland aan het sluiten waarmee de president van ónze centrale bank dat dan ook geweten móet hebben.) Kort daarna was hij topman van de Italiaanse Centrale Bank toen Banca Monte dei Paschi onder zijn toezicht een half miljard verdoezelde: niet bepaald een vlekkeloos blazoen dus. Als voorzitter van de ECB heeft Draghi de zakken van zijn elitaire vrienden gevuld en heeft hij voorkomen dat zijn bankiersvrienden enorme verliezen zouden lijden met het failliet gaan van Zuid-Europese landen. (Fun fact: de ECB kondigde in 2020 aan dat ze van plan waren om voor het eerst sinds 2003 hun eigen strategie van de afgelopen zeventien(!) jaar eens op zijn effectiviteit te toetsen.[44] Mooi op tijd.)

Verdrinken in een zee van geld

Hoewel we sinds 2022 een enorme en 'onverwachtse en moeilijk te verklaren' inflatie meemaken, speelt dat onder de oppervlakte dus al vele jaren. Die verwatering van geld leidt ertoe dat de middenklasse in de gehele breedte het water aan de lippen heeft staan: verpleegkundigen, leraren, politie, de boeren en kleine ondernemers zijn onderbezet en oververmoeid. Ze werken zich een slag in de rondte om de touwtjes vervolgens amper aan elkaar te kunnen knopen. Door de middenklasse in een zee van geld te verdrinken, werd de kloof tussen rijk en arm groter in plaats van kleiner. De 'gewone' mensen krijgen het steeds krapper omdat hun lonen niet met de rest van de prijzen meestijgen. Tussen 2002 en 2017 is de economie bijvoorbeeld met vijftien procent gegroeid terwijl het reële inkomen in diezelfde periode met maar twee procent is toegenomen.[45] Zelfs in het 'economische wonderjaar' 2017 gingen nog steeds bijna de helft van alle Nederlanders er in koopkracht op achteruit.[46] Alles behalve misschien een nieuwe tv of een smartphone wordt duurder. (Maar het geld dat je daar eens in de zoveel jaar mee bespaart, valt in het niet met de maandelijkse lasten.) De kosten voor al het andere rijzen de pan uit: in 2018 stegen de consumentenprijzen (tot dan toe) het hardste in vijf jaar.[47] Het potje om degelijk van rond te komen, wordt steeds kleiner en het budget staat steeds meer onder druk (het eigen risico wordt ieder jaar duurder terwijl het basispakket wordt uitgekleed, het collegegeld stijgt terwijl de basisbeurs van de studiefinanciering was afgeschaft, enzovoorts). Men moet bovendien steeds hogere huur- en hypotheekkosten ophoesten en is daardoor een steeds groter deel van het inkomen kwijt. Het Nibud schreef in 2019 bijvoorbeeld dat een kwart van de huurders (ongeveer 800.000 mensen) maandelijks zoveel geld aan huur kwijt waren dat ze niet genoeg geld overhadden om normaal van te leven.[48]

Onze met noeste arbeid gevulde werkweken, maanden en jaren leveren steeds minder op. We moeten daarom steeds harder werken om dezelfde levensstandaard te bewaren.[49] Vroeger kon je een huis met een paar jaarsalarissen kopen, nu is dat een veelvoud daarvan. Wie kan er

tegenwoordig nog als eenverdiener een gezin onderhouden? Het wordt elk jaar voor steeds meer mensen almaar moeilijker om een goed leven bij elkaar te knokken en om het hoofd boven water te houden. Dat lukt dan ook lang niet iedereen. Het aantal werkende mensen die toch niet kunnen rondkomen, stijgt: tussen 2001 en 2014 kwamen er in Nederland 110.000 'werkende armen' bij. Ook de langdurige armoede in Nederland groeide ondanks de 'economische groei' in 2018 nog steeds.[50] In 2019 gingen een kwart van alle Nederlanders volgens het Nibud niet op vakantie omdat het voor 64 procent van hen simpelweg te duur was.[51] Een op de drie huishoudens kan een apparaat niet vervangen als die ermee op zou houden en heeft geen financiële buffer: lage- en middeninkomens kunnen amper sparen. Het is een schande dat een op de vijf kinderen in Rotterdam in armoede opgroeit en regelmatig zonder eten in hun broodtrommeltje naar school moet, dat gezinnen van een paar tientjes per week moeten rondkomen, er in eerste wereldland Nederland een drukbezochte voedselbank is en ook gaarkeukens weer in opkomst zijn.[52] Het aantal daklozen is in de laatste tien jaar van 18.000 naar bijna 40.000 medelanders gegaan.[53] Heeft niet iedereen recht op een dak boven zijn hoofd?

De eeuwig lage rentes zorgen er bovendien voor dat het geld in onze pensioenfondsen als sneeuw voor de zon verdwijnt: bestaand geld wordt immers steeds minder waard. Handig voor de landen met hoge staatsschulden, maar funest voor de pensioenen waardoor miljoenen mensen hun oudedagvoorziening kwijt dreigen te raken. (Ter illustratie: honderd euro op een spaarrekening tegen zeven procent is na veertig jaar 1500 euro geworden. Eén procent maakt van die honderd euro slechts 150 euro. Dat scheelt een factor tien.) Het Financieel Dagblad kopte in september 2019: 'Grootste pensioenfondsen raken nog dieper in de problemen'.[54] De dekkingsgraad van de twee grootste pensioenfondsen waren in de zomer van dat jaar onder de negentig procent gedaald waarmee het dieptepunt van tijdens de kredietcrisis werd benaderd. Bij het uitblijven van herstel moeten er daarom grote kortingen worden doorgevoerd: pensioenen stijgen niet mee met de rest van de prijzen waardoor de koopkracht ook op dat vlak verwatert. De NOS schreef dat het 'onontkoombaar' was dat acht miljoen pensioenen van ambtenaren, medewerkers in de zorg, leraren en metaalarbeiders zouden worden gekort.[55] Het laat andermaal zien hoe reëel 'de langste economische groei' uit de geschiedenis is. Bovenop de kortingen dreigen werkenden ook nog een veel hogere premie te moeten gaan betalen voor hun al verlaagde pensioen. Maar honderden euro's per maand meer betalen zit er bij de uitgeholde middenklasse niet in, laat staan bij de onderlaag.

Als je dus denkt 'ik merk niks van die economische voorspoed maar het zal wel aan mij liggen': nee je bent niet gek. Stijgende beurskoersen betekent niet hetzelfde als een stijgende welvaart. Een klein deel wordt rijk op de kosten van de meesten: banken en bedrijven vieren hoogtij terwijl het water bij Jan met de pet tot aan de lippen staat. Gewone mensen delen niet in de welvaart: de samenleving wordt uitgehold. De middenklasse die zowel economisch als sociaal de ruggengraat van de samenleving is, dreigt tot de onderklasse af te glijden en de onderklasse wordt tot voedselbonafhankelijke touwtjes-aan-elkaar-knopers gedegradeerd. De woningmarkt is net zo overspannen als de juf voor de klas en de overwerkte handen aan het bed van onze grootouders. Daarom irriteerde bijvoorbeeld het afschaffen van de dividendbelasting zoveel mensen. Hoe kon Rutte met deze kennis op zak met droge ogen verkondigen dat hij ieder jaar 2000 miljoen aan buitenlandse bedrijven wilde doneren in plaats van aan zijn eigen burgers?

Ook de Amerikaanse onder- en middenklasse heeft het zwaar: vanaf de jaren tachtig verloor de onderste negentig procent van de samenleving een derde van hun deel van de taart, terwijl de top 0,1 procent hun aandeel verdrievoudigde.[56] De gemiddelde Amerikaanse arbeider moet inmiddels 52 uur per week werken om überhaupt aan de maandelijkse woonlasten te kunnen voldoen.[57] Amerikanen die van het minimumloon moeten rondkomen, moeten zelfs 127 uur per week werken: een onmogelijke opgave.[58] Hetzelfde geldt voor de hypotheeklasten[59]: doorsnee arbeiders kunnen het zich in 71 procent van het land niet meer veroorloven om een huis te kopen.[60] 59 procent van het land leeft van loonstrook naar loonstrook[61], 22 procent kan regelmatig zijn rekeningen niet betalen. Meer dan de helft van Amerikaanse huishoudens leeft in zogenaamde *'asset poverty'*: dit betekent dat ze op het randje van armoede verkeren.[62] Met gemiddeld slechts vierhonderd dollar spaargeld[63] kan iedere financiële tegenslag hun nekslag betekenen.[64] Dertien miljoen van hen zijn dan ook 'food insecure': zij slaan af en toe een maaltijd over of zijn afhankelijk van voedselbonnen.[65]

De armoede is in de westerse wereld groter dan ooit. Tegelijkertijd zijn de tegenstellingen groter dan ooit. Is dat toeval denk je? Natuurlijk niet. Alternatief geluid of 'populisme' vindt gemakkelijk gehoor in deze ongelijke samenleving. Ongelijkheid tast de democratie aan en trekt een zware wissel op de samenleving. De scheefgroei, onderdrukking, uitbuiting en manipulatie leiden bij een steeds groter deel van de bevolking tot een gevoel van onvrede, onrechtmatigheid, onmacht en een bijna wanhopige roep om verandering. (Het helpt ook de opstand van de gele hesjes in het relatief welvarende Frankrijk verklaren: die kwamen aanvankelijk in verzet omdat de benzineprijzen flink zouden stijgen.) Men is klaar met de wereld die steeds meer rechten geeft aan bedrijven en regels oplegt aan mensen. Daar kwamen dan ook een deel van de Trump- en Brexit-stemmers vandaan: de eeuwig verwaterende koopkracht was de druppel die de emmer deed overlopen.

21 | Elitaire Corruptie, *A Big Club*

We begrijpen nu waarom er zoveel mensen een verandering probeerden te forceren: de uitzuigende lobby en de rackets in alle lagen van de samenleving hebben het leven oneerlijk, ongezond en onbetaalbaar gemaakt. Het water stond bij veel moegestreden, ondergesneeuwde Europese en Amerikaanse middenklassers tot aan de lippen. Trump speelde daar perfect op in met zijn *drain the swamp* en *make America great again* retoriek: het was het vlot waar zijn campagne op kon stijgen. Zijn belofte om het moeras te legen en alle politieke corruptie te beëindigen, maakte hem enorm populair. Zijn kritiek op de 'ons kent ons' elite die Washington doorgaans bestuurde, deed vele mensen daadwerkelijk hopen dat de bezem er eindelijk door zou gaan.

Dat deze hoop niet helemaal op niets was gebaseerd, blijkt uit het simpele feit dat Trump de eerste (en inclusief Biden vooralsnog enige) Amerikaanse president van onze 21e eeuw was die geen banden had met een van de machtigste clubs van onze wereld: de Council on Foreign Relations (CFR). Om dat feit op waarde te schatten, is het van belang dat we die groep even kort introduceren.

Op het logo van de CFR staat één woord: 'Ubique', dat omnipresent of 'overal vertegenwoordigd' betekent. Dat staat er niet voor niets. Mensen die lid zijn van deze club komen meestal in de machtigste posities boven drijven. Senator Ron Paul bevestigde al in de jaren negentig: *those who are involved in the ... council on foreign relations usually end up in power.* Vrijwel iedere topfunctie die onze westerse wereld kent, wordt vaak bekleed door iemand die lid is van deze organisatie. John McCloy die er jarenlang voorzitter was en in die rol regelmatig adviseur van de Amerikaanse presidenten was, erkende dat ze voor elite-baantjes altijd eerst de CFR-kaartenbak doorspitten: *whenever we needed a man we thumbed through the roll of the council members and put through a call to New York [i.e., the CFR headquarters].*[1] (In dit schema kun je het resultaat daarvan terugzien: de invloed op het Amerikaanse bestuurlijke bestel is enorm.[2]) De voormalige redacteur van de Washington Post Richard Harwood noemde het verbond daarom: *the nearest thing we have to a ruling establishment in the United States.*[3]

De CFR is een globaliserende, internationaliserende en oorlog nastrevende uitvreter met een onvoorstelbaar grote macht. Hun netwerk strekt zich enorm ver uit. De meer dan 5000 leden uit alle lagen van de elite heeft dan ook een enorme controle over de (westerse) wereld. Van presidenten tot vicepresidenten, ministers van Buitenlandse Zaken en Defensie, congresleden, 'experts' en kabinetsleden, voorzitters van centrale banken, presidenten van de Wereldbank, Amerikaanse ambassadeurs van de Verenigde Naties, de leiding binnen de NAVO, vrijwel alle grote studio's in Hollywood, voorzitters en directeuren van toonaangevende en prestigieuze universiteiten, directeuren en bestuurders van Amnesty International, USAID, NED, voorzitters en presidenten van toonaangevende denktanks (achttien van de 25 oprichters van PNAC zijn bijvoorbeeld allemaal lid van deze ene, oppermachtige 'denktank'), en *last but not least*

uiteraard de zwaargewichten uit de journalistiek. We wisten al dat negentig procent van alle Amerikaanse media slechts vijf eigenaren heeft. Zwitsers onderzoek heeft aangetoond dat al die organisaties sinds jaar en dag lid zijn van de CFR.[4] De eerdergenoemde Harwood noemde deze journalisten *ruling class journalists* die het nieuws niet alleen beschreven maar de macht hadden om het nieuws te 'maken': *they do not merely analyze and interpret foreign policy for the United States; they help make it.*[5] (Kranten en tijdschriften blijken dus daadwerkelijk 'billionaire blogs' genoemd te kunnen worden.) Als klap op de vuurpijl hebben vrijwel alle grote banken, wapenfabrikanten en multinationals, net als steenrijke en machtige individuen zoals George Soros een lidmaatschap.[6] Om George Carlin maar weer eens te herhalen: *its a big club and you ain't in it!* (Absolute kijktip van drie minuten.[7])

De in 1921 opgerichte club is de oudere broer van (en werkt in samenwerking met) andere vergelijkbare instellingen zoals de Trilaterale Commissie, de Bilderberg Groep, het Committee van driehonderd[8], het Royal Institute for International Affairs, de Club van Rome, het Tavistock Instituut en vele anderen. De belangrijkste overeenkomst tussen al deze instellingen is dat ze geen van allen de belangen van het gepeupel nastreven. Voor het geval dat je daaraan twijfelt en denkt dat ze ook best dingen kunnen bespreken ten bate van ons allemaal: de CFR werd tussen 1970 en 1985 voorgezeten door niemand minder dan David Rockefeller (dan weet je inmiddels hoe laat het is). Bovendien was een van de oprichters van de CFR Cecil Rhodes: een kolonisator die schreeuwend rijk werd door hoogstpersoonlijk de 'apartheidswetgeving' in Zuid-Afrika door het parlement te loodsen (opvallend detail: deze 'pionier van de apartheid' wist zelfs een eigen privékolonie bij elkaar te stelen. Wat tegenwoordig de *failed state* Zimbabwe is, heette tot voor kort Rhodesië)[9]. Het zijn dan ook leden van deze club die de agenda en gastenlijst van de 'vergaderingen' in Davos opstellen waar steevast ook ministers, regeringsleiders en leiders uit de zakenwereld van de meeste landen elkaar treffen. Hoewel 'gewone' mensen steeds vaker tegen dit soort samenkomsten achter gesloten deuren zoals die bij Davos en Bilderberg protesteren, is dat compleet nutteloos: het is slechts een symptoom van de ingesleten macht die veel omvangrijker is dan die paar vergaderingen per jaar. (Om daartegen te protesteren is dan ook net zo zinloos als op koningsdag niets op de rommelmarkt te kopen uit daad van verzet tegen het koningshuis.)

De CFR bepaalt als machtigste denktank ter wereld steevast wat er op de agenda staat, waar er over gediscussieerd wordt en wat bovendien de kaders zijn waarbinnen die discussie plaatsvindt. Toen Hillary Clinton als minister van Buitenlandse Zaken een bezoek bracht ter ere van het gloednieuw opgerichte CFR-kantoor in Washington zei ze bijvoorbeeld dat ze al vele malen vaker naar het 'CFR-moederschip' in New York was geweest om zich te laten adviseren: *we get a lot of advice from the council ... to be told what we should be doing and how we should think about the future.*[10] 'Ze vertellen ons regelmatig wat we moeten doen en hoe we over dingen moeten nadenken'. Duidelijk. Ook zijn ze regelmatig hofleverancier voor het Witte Huis. Ze dragen gebruikelijk minimaal één, maar vaak meerdere presidentskandidaten van zowel 'links' als 'rechts' voor, Republikein of Democraat voor: president Bush en president Obama waren bijvoorbeeld beide lid van de CFR. Nu voel je vast aankomen: in tegenstelling tot Trump was ook Hillary Clinton de gedroomde presidentskandidaat van de CFR.

Go easy on her

De kritiek nadat Trump het presidentschap had gewonnen was non-stop. 'Trump bashing' werd door zowel nationale als internationale media door iedereen van presentatoren tot beroemdheden tot sport verheven. Weken, zo niet maanden bleven praattafels vol zitten met dezelfde roedel opinie-mensen die in de verkiezing van Trump de teloorgang van de mensheid zagen. De vraag is echter of Hillary het daadwerkelijk beter had gedaan. We weten inmiddels vanwege haar '*we came, we saw, he died*-momentje' dat ook warlord Hillary niet de ideale schoonmoeder is die de MSM zo graag van haar maakt. Als je bereid bent om met minimale moeite te graven, is er dan ook genoeg kritiek op het oudje te uiten. Hoewel we alleen tijd hebben om naar het topje van de ijsberg te kijken, vind ik het van belang om naar een aantal onderbelichte aspecten daarvan te kijken.

Hoewel Clinton tijdens haar campagne op zei te komen voor de 'gewone Amerikaan', was ze de favoriet voor de CFR. Dat had een duidelijke reden. Men wist dat deze politieke insider die al decennia in de top van Washington meedraaide het klappen van de zweep kende. Ook zij werkte met het beproefde wie betaalt, bepaalt-principe. Een van de manieren om Hillary legaal 'te spekken', was bijvoorbeeld door haar in te huren om een toespraak te geven. Haar standaardtarief om bij bedrijven op te komen draven om twee uurtjes te oreren, was een lieve 225.000 dollar. Tussen 2013 en 2015 alleen al gaf ze bijvoorbeeld 92(!) van die toespraken waarmee ze 21,6 miljoen dollar verdiende. In acht toespraken bij de grote banken waaronder Goldman Sachs, verdiende ze volgens CNN zelfs 1,8 miljoen dollar.[11] Nu huurden ze Hillary niet alleen in om van haar oneindige wijsheid te genieten. Die toespraken fungeerden hetzelfde als de eerder besproken 'fundraisers': het was een legitieme manier om haar te betalen. De zogenaamde Clinton Foundation waar mensen geld konden doneren voor 'goede doelen' zou achteraf dan ook een middel voor corruptie en witwassen blijken. CIA klokkenluider Shipp bevestigde: *Hillary Clinton used this to launder money.*[12] Het was smeergeld: bedoeld om toekomstige gunsten af te dwingen (dat is de definitie van wat ze *'pay for play'* noemen[13]). Wanneer bedrijven Clinton genoeg sponsorden via haar Foundation kregen ze daar gewenst beleid voor terug. Dat het de bedrijven niet alleen om de goede doelen ging, zou blijken toen de miljoenen aan donaties daarvoor vliegensvlug opdroogden toen ze de presidentsverkiezingen had verloren: er viel immers niets meer te halen.

Met zo'n doorgewinterde politieke insider die bereid is alles voor geld te doen, zal het je niet verbazen dat er vanuit de CFR een breed scala aan middelen zijn ingezet om haar presidentschap te verzilveren. Dat de deep state achter haar stond, bleek bijvoorbeeld in 2015 toen duidelijk werd dat ze in de kelder van haar huis een eigen server had opgezet van waaruit ze onbeveiligd tienduizenden (waaronder vele staatsgeheime) e-mails had verstuurd. Bovendien waren (op vier na) alle duizenden e-mails naar een privé Gmail-adres doorgestuurd die naar een Chinees bedrijf leek te wijzen.[14] Tijdens een congressioneel verhoor openbaarde advocaat Louie Gohmert: *every single one except four, over 30.000, were going to an address that was not on the distribution list. It was going to an unauthorized source that was a foreign entity.*[15] Hoewel dit grove nalatigheid en een strafbaar feit was, speelde Hillary de vermoorde onschuld en zei ze dat ze zich van geen kwaad bewust was.

Om bovenstaande op waarde te schatten, stel ik je graag eerst iets beter voor aan de eerdergenoemde CIA-klokkenluider Keven Shipp. Hij heeft twintig jaar in de CIA meegedraaid

waarvan zijn laatste jaren boven in de top: als de CIA-directeur een afspraak in het buitenland had, kwam hij mee als rechterhand. Hij had dan ook een enorm hoge 'security clearance' en weet meer dan goed voor hem is. Hij was naar eigen zeggen een patriot in hart en nieren maar merkte zodra hij hoger in de organisatie kwam dat het een duistere, corrupte, onconstitutionele club was waar hij om die reden een einde aan wilde proberen te maken. In een van zijn toespraken legt hij uit: *I come from the belly of the beast, the cultlike world of secrecy that operates behind what we see is our elected government. I hope and pray tonight, this speech will make a difference. I hope this starts a social revolution when we stand up against this tyrannical ... unconstitutional, dark organization. If I can have a hand in that, then thank God.*[16]

Hij schreef over zijn tijd bij de CIA het boek 'From the company of shadows' maar kon dat moeilijk publiceren. Hij mocht van de CIA in zijn boek namelijk niet vertellen dat hij voor ze had gewerkt. Uiteindelijk heeft hij via een Freedom of Information Act zijn eigen 'counterintelligence performance appraisals' (een soort beoordelingsgesprekken) opgevraagd en die in zijn eigen boek geplaatst zodat de CIA niet kon ontkennen dat hij decennia voor ze heeft gewerkt. Bovendien hoopte hij dat het boek als een levensverzekering zou fungeren: dat hij niet meer als 'staatsgevaar' zou hoeven te worden vermoord omdat zijn waarheid immers al op tafel lag. Hij zegt daar zelf met een glimlach op zijn gezicht over: *not trying to be a big dog, I'm just saying: can't shoot that one down, can you? This is why I am still standing here today, otherwise I would probably be a puff of smoke.* Hij grapte dat een van de voordelen van zijn CIA-klokkenluiderschap was dat zijn post alvast geopend was wanneer hij thuiskwam. Ook zegt hij dat als hij toespraken geeft zijn telefoon zich automatisch aan- en uitschakelt, zelfstandig delen ervan opneemt en die vervolgens naar zijn eigen voicemail stuurt: *that actually happens.*

Hoewel dat allemaal tot de verbeelding spreekt, moeten we hier een kleine slag om de arm houden: het is een bekend gezegde dat er niet zoiets bestaat als een ex-geheim agent. Shipp was bij de CIA bovendien 'senior managing supervisor of counterintelligence': gespecialiseerd in contra-informatie en zou daarom ook net zo goed zogenaamde 'controlled opposition' kunnen zijn. Ondanks het feit dat we niet zeker kunnen weten of dat zo is, is zijn mening (vaak extreem kritisch, recht voor zijn raap en controleerbaar) van grote waarde omdat hij de episode rond Hillary's e-mailschandaal zogezegd goed op waarde kan schatten: hij weet wat de machtsverhoudingen zijn en wat normaalgesproken de gang van zaken zou moeten zijn geweest. In een interview met 'USA Watchdog' zei hij daar het volgende over: *she is either dumber than the dumbest post in the country or she did it intentional and I think we all know what the answer to that one is: she did it intentionally. The Clinton Foundation is a global crime syndicate. Hillary Clinton essentially is a criminal and violated several federal statutes, especially regarding espionage. Its very serious.*[17] Hij stelde dat Clinton wel degelijk wist waar ze mee bezig was toen ze meerdere wetten overtrad, dat ze het delen van staatsgeheimen en witwassen volledig opzettelijk heeft gedaan en noemt haar Foundation zelfs een wereldwijd misdaadsyndicaat.

Als de overtreding zo serieus was, is ze daarvoor bestraft? Natuurlijk niet: Hillary geniet bescherming van haar vrienden aan de top. Ondanks het feit dat de FBI-directeur James Comey voor een volle persruimte verklaarde dat het onderzoek naar Clinton eerlijk, grondig, onafhankelijk en zonder invloed van buitenaf was uitgevoerd (*honestly, competently and*

independently, no outside influence of any kind was brought to bear) bleek dat achteraf niet waar.[18] Hoewel de advocaat van de FBI James Baker er in eerste instantie op aanstuurde om haar strafrechtelijk te vervolgen, werd deze van hogerhand dan ook op andere gedachten gebracht: *I discussed it internally with a number of different folks, and eventually became persuaded that charging her was not appropriate.*[19] Ook Lisa Page die Hillary namens de FBI officieel moest aanklagen, zou later in een beëdigde verklaring openbaren dat mensen uit de Obama-regering haar hadden opgedragen om Hillary niet te vervolgen: *to go easy on her.*[20] President Trump noemde de Obama-administratie daarop *a broken and corrupt machine.*

Shiff bevestigt dit en noemt het lachwekkend dat ze niet is vervolgd voor wat hij de grootste spionagezaak uit de geschiedenis van de Verenigde Staten noemt: *this is deep, this is dark: in my opinion it's the biggest espionage case involving government officials in the history of this country. Hillary has committed so many violations that its almost laughable if she is not charged.* Hij noemt het zelfs de grootste justitiële dwaling in de geschiedenis van de Verenigde Staten: *it's the biggest crisis of justice in our constitutional government in the history of the United States.* Het feit dat de directeuren van zowel de National Intelligence, de CIA en de FBI allemaal bereid waren om met gevaar voor hun eigen carrière voor haar te liegen, bewees volgens hem dan ook dat Hillary de volle macht van de CFR achter zich had: *James Clapper, the director of national intelligence protecting her, leaking things to the media, lying. John Brennon, the director of the CIA protecting her: starting a false investigation and starting this up with this dossier. You have James Comey, director of the FBI: protecting her ... he has been a Clinton fixer for decades ... What kind of power or connections does this woman have to get all the members of the deep state shadow government to basically risk their own criminal penalties to protect her and to try to get her elected?*

Alles was geoorloofd om Hillary ongeschonden richting het presidentschap te loodsen. Dat zou ook blijken uit de zogenaamde primary's: de voorrondes van de presidentsverkiezingen waar wordt bepaald wie van de Democratische kandidaten uiteindelijke de officiële lijsttrekker mag worden. Omdat niet zeker was of Hillary die Democratische stem zou winnen, werd de andere kandidaat Bernie Sanders bij voorbaat door vuil spel uit de race geduwd.[21] Hoe ze dat voor elkaar hebben gekregen, konden we lezen in het boek van Donna Brazil die tussen 2011 en 2016 de voorzitter van de Democratische partij was. Omdat die partij nagenoeg blut was, had de Clinton Foundation besloten ze te financieren. Ze gaven vervolgens echter precies genoeg om alleen aan de vaste lasten te kunnen voldoen waardoor ze permanent van Clinton afhankelijk bleven. Brazil schreef: *[Clinton's] campaign had the DNC on life support ... [which] compromised the party's integrity.*[22] De integriteit van de partij was beschadigd omdat ze voor hun eigen overleven afhankelijk waren van Hillary's geld. Kortom: de onafhankelijk geachte Democratische partij zou dan ook met zekerheid de kandidatuur van Clinton steunen en ze helpen waar ze maar konden. Dat bleek onder andere doordat moeilijke vragen voor het debat tussen Hillary en Sanders van tevoren alvast aan Clinton werden doorgespeeld zodat ze haar optimale antwoorden kon voorbereiden.[23] De Amerikaanse hoogleraar Elizabeth Warren die tevens in 2020 een Democratische presidentskandidaat zou worden, bevestigde in een interview dat dit het geval was geweest. Op de vraag: *do you agree with the notion that it was rigged?* Was de verkiezing doorgestoken kaart? Antwoordde ze onomstotelijk: *yes.*[24] (Sappig detail: toen Hillary er op hintte dat de Amerikaanse senator en tevens Democratische presidentskandidaat voor 2020 Tulsi Gabbard 'ook' loyaal aan de Russen was om haar

kandidatuur te saboteren, noemde zij Clinton in een reactie daarop in een tweet: *the queen of warmongers, embodiment of corruption, and personification of the rot that has sickened the Democratic Party for so long.*[25] 'De koningin van oorlogstrommelaars, de belichaming van corruptie en de personificatie van de rot die de Democratische partij al jarenlang van binnenuit ziek maakte'. We kunnen die tweet inmiddels steeds beter op waarde schatten.)

Nadat Hillary als enige Democratisch kandidaat over was, kon de race tegen Trump beginnen. Die reis naar het Witte Huis werd bemoeilijkt doordat via Wikileaks allerlei vuile was van zowel Hillary als van haar campagneleider John Podesta op straat kwam te liggen. De DNC verkondigde daarop dat ze waren gehackt door de Russen die Clinton wilden saboteren om Trump zodoende te laten winnen. Later zou echter blijken dat van die claim niets waar was.[26] (Fun fact: het document dat de bron van de beschuldigingen en het uiteindelijke onderzoek naar Trump's banden met Rusland zou aftrappen, bleek door de Clinton Foundation te zijn betaald.[27] Dat kun je toch bijna niet verzinnen?) Onderzoek zou bovendien uitwijzen dat de informatie helemaal niet via een hack, maar via een eigen medewerker van de DNC naar buiten was gekomen die de corrupte staat van zijn eigen politieke partij wilde aankaarten. (Dit werd hardgemaakt door de snelheid waarmee de bestanden van de computer waren gehaald: de 22,6 mb per seconde was onmogelijk om vanaf de andere kant van de wereld via een netwerk over te dragen maar een hele reële snelheid wanneer je een USB-stick in een computer steekt.[28])

Degene die de informatie naar buiten had gebracht zou achteraf Seth Rich blijken te zijn: hij werkte voor de Democratische partij toen Hillary het tegen Trump opnam en was dus verantwoordelijk voor de enorme Russia-gate hetze die Clinton naar eigen zeggen de verkiezing kostte. De toen 27-jarige DNC-medewerker werd kort daarop in juli 2016 in Washington vermoord terwijl hij 's nachts naar huis liep. Er werden twee kogels in zijn rug geschoten. Was het een afstraffing voor het saboteren van Hillary's presidentschap? Wikileaks liet zien dat campagnemanager Podesta in 2015 al had gewaarschuwd dat lekken voortaan als verraad moest worden gezien en bestraft moest worden zodat er een voorbeeld gesteld kon worden: *I'm definitely for making an example of a suspected leaker whether or not we have any real basis for it.*[29] Wat de zaak nog vreemder maakte was het feit dat de politie de onopgeloste moord uiteindelijk een roof-overval zou noemen ondanks het feit dat Rich nog altijd een duur horloge, waardevolle ketting, portemonnee, mobieltje en een behoorlijke hoeveelheid cash geld bij zich droeg toen de ambulancemedewerkers hem aantroffen: *nothing appeared to be stolen from him and he still had his watch, wallet and cell phone.* Een tweede rariteit was het feit dat Rich volgens zijn broer erg goed aanspreekbaar was toen de hulpdiensten arriveerden: *he was very aware, very talkative.*[30] Ondanks de aanwezigheid van de medici en het feit dat hij zelf nog goed 'bij' was, zou hij tot ieders verbazing twee uur later in het ziekenhuis sterven aan bloedverlies: *they were very surprised he didn't make it.*[31]

Een Duits-Finse internetondernemer, activist en hacker met het pseudoniem Kim Dotcom (die bekend is geworden met zijn website Mega-upload) was op de hoogte van het feit dat Rich en geen Russische hacker de bron van Wikileaks was en probeerde de Amerikaanse instanties daarvan op de hoogte te brengen. Hij twitterde: *let me assure you, the DNC hack wasn't even a hack. It was an insider with a memory stick.* Dat het aannemelijk is dat Dotcom weet hoe de vork in de steel heeft gezeten, blijkt uit het feit dat hij al wist dat het lek 'er aan kwam' voordat deze openbaar was. In mei 2015 schreef Bloomberg daar een artikel over met de titel 'Kim Dotcom: Julian Assange will be Hillary Clinton's worst nightmare In 2016' waarin Dotcom

bevestigde dat er problemen voor Clinton in de pijplijn zaten: *I'm aware of some of the things that are going to be roadblocks for her.*[32] Hij zei bovendien dat hij wist wie er achter het lek had gezeten: *I know this because I know who did it and why.* Toen hij deze informatie probeerde te delen, bleek daar vanuit Washington echter geen behoefte aan te zijn. Hij twitterde: *special Counsel Mueller is not interested in my evidence. My lawyers wrote to him twice. He never replied.*[33] (Opvallend detail: ook de FBI verklaarde naar aanleiding van een FOI-verzoek naar informatie over Rich dat er geen informatie over hem zou zijn waarna in 2020 echter zou blijken dat er zelfs interne e-mails met het onderwerp 'Seth Rich' waren.[34] Wat erin stond, was allemaal onzichtbaar gemaakt. Waarom zou dat nou zijn?) In 2017 zette hij zijn bewering kracht bij door bewijs te willen leveren dat Seth Rich de bron van Wikileaks was, op voorwaarde dat Washington in hun onderzoek naar Russiagate ook Seth Rich zijn dood zou meenemen. *I have consulted with my lawyers. I accept that my full statement should be provided to the authorities, and I am prepared to do that so that there can be a full investigation.* Assange leek er zelf ook op te hinten dat Rich inderdaad de bron voor Wikileaks was geweest, op Nederlandse tv refereerde hij in een live-interview met Nieuwsuur vanuit het niets aan diens dood: *our whistleblowers go to significant efforts to get us material and often [face] very significant risks. A 27-year-old that works for the DNC was shot in the back, murdered just a few weeks ago for unknown reasons, as he was walking down the street in Washington D.C.*[35] Toen de presentator van dienst reageerde met: *that was just a robbery I believe*, reageerde Assange: *no, there was no finding.* Er was inderdaad niets om dat te onderbouwen.

Hoewel niet te bewijzen is door wie en waarom Rich is vermoord, zou hij niet de eerste zijn die op een dubieuze manier om het leven is gekomen na de Clintons te hebben dwarsgezeten. Het lijkt dan ook wel of de familie een vloek over zich heeft die hun omgeving opvallend vaak treft. Op de zogenaamde 'Clinton Death List' staan tientallen (die lijst varieert tussen 33 en 47) mensen, waaronder twaalf(!) voormalige bodyguards van de Clintons waarvan er velen onder vreemde omstandigheden hun laatste adem hebben uitgeblazen.[36] [37] Hoeveel mensen ken jij in je omgeving die omkomen in vliegtuig- en auto-ongelukken, hoeveel mensen in jouw omgeving 'plegen zelfmoord', worden doodgeslagen, doodgeschoten, komen om tijdens ski- of fietstripjes in de bergen of worden verstikt doordat hun bankdrukstang hun strottenhoofd plet? Hoe het ook zij: de angst van de voorzitter van de DNC Brazil was reëel. Ze gaf aan dat ze voor haar leven vreesde na de moord op Rich omdat ze bang was dat zij verantwoordelijk zou worden gehouden voor het lek: ze sloot naar eigen zeggen zelfs de gordijnen op haar kantoor omdat ze zich zorgen maakte over sluipschutters en installeerde thuis beveiligingscamera's.[38] (De sfeer binnen de partij was achter de schermen overduidelijk niet optimaal.)

Nadat de hack via de CFR/MSM in de schoenen van de Russen was geschoven, werd er alles aan gedaan om Hillary alsnog te laten winnen. Ieder beschikbaar middel die de deep state tot zijn beschikking had werd ingezet. Zo werd zoveel mogelijk kritiek op Hillary in de MSM en op sociale media in de kiem gesmoord. Iemand die dat aan den lijve ondervond, was David Seaman: een journalist voor de Huffington Post. In de aanloop naar de verkiezingscampagne deelde hij een link naar een YouTube filmpje over de (on)gezondheid van Hillary Clinton in zijn artikel (ze is meerdere keren fysiek en mentaal vastgelopen of in elkaar gezakt[39] [40]). Zodra dat een trending topic werd, werd het van de website verwijderd. Bovendien werd zonder uitleg, zonder excuses, zonder waarschuwing en zonder commentaar zijn column verwijderd, zijn artikel verwijderd en zijn account vergrendeld.

Ook verwijderde Google (die Hillary's grootste financiële sponsor in 2016 was[41]) de zoekresultaten naar Hillary's gammele gestel zodat ze niet naar boven kwamen en zoektermen niet automatisch werden aangevuld: het zou Hillary volgens Dr. Robert Epstein miljoenen kiezers hebben opgeleverd. (Fun fact: Google noemde haar verlies *a huge disappointment*: de video van google bazen die in 'rouwende paniek' op de overwinning van Trump reageerden, ging de wereld over[42] [43]: de voorman verklaarde: *we all need a hug.*)

Ook Twitter moest later toegeven dat ze veel tweets over de gehackte e-mails van Podesta en het lek binnen de DNC hadden begraven omdat dit volgens hun 'de verkiezingsstrijd beïnvloedde' (ten nadele van Hillary natuurlijk). *Before the election, we took action on... efforts to interfere with the 2016 election. Our automated spam detection systems helped mitigate the impact of automated Tweets promoting the #PodestaEmails hashtag.*[44] (Dat dit zelf ook klinklare bemoeienis met de verkiezingen was, kwam klaarblijkelijk niet in ze op.) Van bijna de helft van alle #DNCleak tweets en een kwart van alle #Podestata tweets werd voorkomen dat ze op Twitter zichtbaar waren: *[we] hid them from searches.* Dat waren bovendien niet eens de enige Clinton-kritische tweets die werden verwijderd.[45] (Tegelijkertijd werden tweets van Trump 'ge-shadowbanned' waardoor Trump dacht dat zijn berichten online stonden, maar niemand ze feitelijk kon zien[46]: grove bemoeienis en manipulatie in de aanloop naar de presidentsverkiezingen.)

Het mocht zoals wij inmiddels weten allemaal niet baten. We begrijpen nu ook steeds beter waarom: een steeds groter deel van de Amerikanen werd zich in de aanloop naar de verkiezingen bewust van Hillary's 'trackrecord'. Ze konden de vinger er misschien niet precies op leggen, maar beseften dat ze een *'swamp creature'* was die al decennia meedraaide in het moeras dat Washington heet. Ze begrepen dat Hillary meer van hetzelfde in plaats van een verandering vertegenwoordigde. Haar verkiezingsprogramma zat vol met oorlogsretoriek, ze verdiende miljoenen met toespraken bij de financiële elite, had een aan corruptie gelinkte Foundation en had een afgrijselijke vier jaar als minister van Buitenlandse Zaken achter de rug (*we came we saw, he died. HAHA!* Weet je nog?) Met al die wapenfeiten maakte ze zelfs met alle mogelijke hulp van de deep state geen kans. De DNC had de honger achter het gerommel in de Amerikaanse onderbuik naar échte verandering vies onderschat.

My dear friend Donald

Trump was zogezegd de eerste Amerikaanse president uit onze 21e eeuw die geen lid van de beruchte kliek bij de CFR was waarmee we tot de vreemde conclusie moeten komen dat een blanke multimiljardair ten opzichte van Hillary Clinton daadwerkelijk de anti-elite kandidaat was. Hoewel met het afstoppen van Clinton waarschijnlijk veel bloedvergieten is voorkomen, zou het naïef zijn om te denken dat de kous daarmee af is. Het slechte nieuws is: met de overwinning van Trump over Hillary is namelijk niet een 'vrije president' aan de macht gekomen. Dit zou het levensgrote verschil verklaren tussen wat hij tijdens zijn verkiezingscampagne beloofde en wat hij deed toen hij eenmaal daadwerkelijk aan het roer stond.

Terwijl Trump voor zijn presidentschap bijvoorbeeld beloofde om het moeras te legen en alle lobbyisten Washington uit te trappen, was zijn transitie-team die hem naar zijn nieuwe regering begeleidde, samengesteld uit? Precies: diezelfde lobbyisten. Toen Trump daarmee

geconfronteerd werd, reageerde hij met het ijzersterke argument dat hij niet anders kon, omdat dit simpelweg de enige mensen waren die er in de stad woonden. (Voor een man die het immigratiebeleid wilde veranderen door een muur van de oost- naar de westkust te bouwen, was hij op dit vlak dus een stuk minder pragmatisch: hoe moeilijk kan het immers zijn om een groepje semi-neutrale zakenmensen in te laten vliegen uit je o-zo geweldige netwerk?) Zijn kabinet zat dan ook in *no time* vol met de vaste kliek Goldmanites, Wall Street types, neocons en ander gespuis. Hij nam zelf het recordaantal van zes miljardairs in zijn kabinet op en stelde bijvoorbeeld de voormalig president van Goldman Sachs, Gary Cohn aan als zijn hoofd van financiën. Die gaf openlijk aan dat zijn belangrijkste doel was om de nieuwe belastingverlagingen voor zijn maatjes in het bedrijfsleven door te voeren. Zodra die hervormingen voor de grote ondernemingen er waren waardoor ook Goldman van 35 naar 21 procent ging en daarmee een slordige duizend miljoen per jaar minder hoefde te betalen, gooide hij het bijltje er meteen bij neer zodat hij na veertien maanden in het Witte Huis zijn zakken weer in het bedrijfsleven kon vullen.[47]

Als Trump écht een 'man van het volk' en een man tegen de deep state was, had hij bovendien in de laatste uren van zijn presidentschap ook de ballen moeten hebben om ongeprezen helden zoals de onschuldig veroordeelde Assange, Snowden en alle andere klokkenluiders vrij te spreken op zijn laatste dag. Hoewel hij tijdens zijn verkiezingscampagne regelmatig naar ze verwees en het voor ze opnam (*I love Wikileaks*) en ondanks het feit dat hij wel degelijk 143 mensen 'van de haak' heeft geholpen met een presidentieel pardon, zaten bovenstaanden er echter niet bij.[48]

Hoewel Trump's handelen door de jaren heen totaal onvoorspelbaar lijkt te zijn geweest en er geen pijl op hem getrokken kon worden, is er echter wel degelijk een constante die zijn beleid steevast karakteriseerde: hij boog altijd naar de wil van Bibi en voerde continue Israëls wensen uit. Dat begon al voor zijn presidentschap. Toen Obama aan het einde van zijn presidentschap samen met de EU sancties tegen Israël wilde afkondigen, reageerde Trump dat het niet oké was om Israël zo neerbuigend en respectloos te behandelen: *we cannot continue to let Israël be treated with such total disdain and disrespect.* Hij twitterde dat ze sterk moesten blijven omdat zijn inauguratie op 20 januari er al snel aan zou komen: *stay strong Israel, January 20th is fast approaching!*[49] (Het was echter niet alsof hij tot die tijd op zijn handen zat. Weken voordat hij überhaupt als president werd ingezworen had hij een 'geheime' vergadering met het hoofd van de Mossad.) Toen hij eenmaal aan de macht was, kon het pro-Israëlische beleid open en bloot naar buiten worden gerold. Toen Netanyahu in Washington op bezoek was, zei Trump: *Bibi and I have known each other for a long time.* Ook verklaarde hij: *Israel is an inspiration, a trusted ally and a cherished friend. The United States will always stand by its side.*[50] Trump zijn eerste officiële bezoek als president aan het buitenland waren dan ook aan Saudi-Arabië (om petrodollars in ruil voor een mega-deal voor het MIC veilig te stellen) waarna hij naar Israël afreisde om zijn persoonlijke vriend Bibi de hand te schudden.

Ook stelde Trump zijn schoonzoon Jared Kushner aan als hoofd van het Midden-Oosten die volgens hem een oplossing voor de eeuwig slepende Israëlisch-Palestijnse kwestie zou kunnen forceren. Dat zoonlief zelf al jaren de bouw van illegale joodse nederzettingen op Palestijns grondgebied financierde, een Chabad volgeling was (die van het extreme 'uitverkorenen' vs. kuddedieren geloof) en net als Trump persoonlijke vrienden met Bibi was die in het verleden zelfs bij elkaar hebben gelogeerd, vertelde hij er niet bij. (Kushner's vriendschap met, en

loyaliteit aan Israël was voor voormalig CIA-medewerker Philip Giraldi zelfs de aanleiding om het artikel 'Russiagate becomes Israelgate' te schrijven waarin hij stelde dat diens nauwe banden hem verdacht en gevaarlijk maakten: *his closeness to Netanyahu makes him, in intelligence terms, a quite likely Israeli government agent of influence.*[51]) In wiens voordeel Kushner's 'oplossing' voor het 'Palestijnse probleem' was, kun je dus zelf wel bedenken.

Trump deed ook op persoonlijke voet alles wat Tel Aviv's hartje begeerde. Zijn belofte aan het Amerikaans volk dat hij de troepen zo snel mogelijk uit Syrië zou terugtrekken, moest hij dan ook al snel terugdraaien vanwege Israël. Hij verklaarde: *we're going to be there and we're going to be staying. We have to protect Israel.*[52] In plaats van zijn troepen uit het land te verwijderen, trokken die zich alleen een paar kilometer terug. Het zou tot een enorme rel leiden omdat de Amerikanen de Koerden (die hun jarenlange bondgenoot in de strijd 'tegen IS' waren) daarmee in de steek lieten. Dit met de absolute zekerheid dat de Turken hen zouden aanvallen zodra Amerika ze onbeschermd zouden achterlaten: Ankara vecht al tweehonderd jaar met de Koerden omdat ze hen als terroristen zien die de staat en de veiligheid van de Turkse burgers bedreigen. De cynicus in ons vraagt zich inmiddels af of daar misschien ook een zionistisch plan aan ten grondslag lag? De Koerden vochten mee tegen Assad in Syrië in de hoop dat ze het gedeelte dat ze op IS veroverden, van Syrië konden afsnoepen voor hun eigen gedroomde staat wanneer Assad zou zijn vervangen door een Amerikaanse sokpop. Maar wanneer je grondgebied in het Midden-Oosten probeert te claimen, weet je inmiddels in wiens vaarwater je daarmee komt: dat van Tel Aviv. Het is dan ook niet onvoorstelbaar dat de Israëli's (die er überhaupt voorstander van waren om alle moslims elkaar af te laten slachten) Trump in zijn oor heeft gefluisterd om de Koerden die de Amerikanen al vele jaren steunden nu ijskoud te laten vallen.

Hoewel de redenen achter het Koerdische verraad speculeren blijft, waren Trump's overige beleidswijzingen die het zionisme in de kaart speelden glashelder: de nucleaire deal met Iran werd ingetrokken, de Amerikaanse steun aan Palestina werd geannuleerd, en de van Syrië gestolen Golanhoogten werden voortaan officieel als Israëlisch grondgebied erkend. Eind 2019 verklaarde Washington bovendien dat ze de Israëlische nederzettingen in de westelijke Jordaanoever niet langer als illegaal beschouwden: *the Trump administration is reversing the Obama administration's approach towards Israeli settlements.* Als klap op de vuurpijl werd Jeruzalem als onverdeelde hoofdstad van Israël erkend. Het moge duidelijk zijn waarom Bibi president Trump dan ook: *my dear friend Donald*[53] noemde: hij liet zich gewillig voor het karretje van Tel Aviv spannen. Het Amerikaanse 'Israël beleid' was in de korte geschiedenis van het omstreden landje nog nooit zo pro-zionistisch geweest. (Opvallend detail: de macht van de Joodse lobby werd andermaal duidelijk toen het machtige NYT stopte met het plaatsen van politieke cartoons nadat deze hierboven voor 'ophef' had gezorgd.[54] Het doet me denken aan die ene zin van Voltaire: *to learn who rules over you, simply find out who you are not allowed to criticize.*)

The most prolific paedophile

De vraag die overblijft, is alleen of het kwade opzet, onkunde, of onmacht is geweest. Er zijn namelijk twee mogelijke redenen om Trump's ondubbelzinnige loyaliteit aan Israël te verklaren waarvan we met de eerste al eerder kennis hebben gemaakt: seksuele manipulatie door de Israëlische veiligheidsdienst Mossad.

We weten inmiddels dat Bill Clinton door opnames van zijn seks-gesprekken met Lewinsky werd gechanteerd door de Mossad. Hoe schokkend dat misschien ook was: ook dat was slechts het topje van de ijsberg. De Mossad manipuleerde namelijk niet alleen op basis van toevallig verkregen materiaal: ze gingen daar ook actief naar op zoek. Ex-mossad officier Victor Ostrovsky schreef in zijn eerder genoemde boek 'By way of deception': *there are three major 'hooks' for recruiting people: money; emotion, be it revenge or ideology; and sex.* De oudste, bekendste en meest effectieve manier van chanteren is via seksuele schandalen. Dat geldt zeker in het geval van politici. Alleen is seks met 'gewone' vrouwen uiteraard niet voldoende: dat kost hun hooguit hun goede naam en een huwelijk. Hoe werd er dan gechanteerd? Op de ergste manier die je kunt voorstellen: door ze te verleiden om seksuele handelingen met minderjarige meisjes te laten hebben en dat stiekem te filmen. Wanneer je een politicus door een minderjarige kan laten verleiden, is dat niet alleen de doodsteek voor hun carrière, maar ook een strafbaar feit. (Zo houd je mensen dus voortaan netjes in het gareel.) Voormalig Nationaal Veiligheidsadviseur onder president Trump Mike Flynn, bevestigde dat een aantal van de (politieke) elites onder de duim zitten omdat ze tijdens tripjes naar het buitenland sex met kinderen hebben: *they are totally owned ... because they have been compromised by ... trips overseas where [they are] sleeping with children. These are very real things.*

Hier komt de mysterieuze, voor pedofilie veroordeelde (en van 'sex-trafficking'/ mensenhandel beschuldigde) miljardair Jeffrey Epstein om de hoek kijken. Epstein was in het verleden al eerder veroordeeld voor het seks hebben met, en gewelddadig verkrachten van tientallen minderjarige meisjes. (Er waren in die rechtszaak in totaal 36 verschillende slachtoffers die het aandurfden om te getuigen.) Hij kon voor zijn vunzige gedrag niet eeuwig de dans ontspringen en werd in 2008 veroordeeld voor seks met één minderjarige. Voordat je gaat juichen voor deze 'gerechtigheid': hij moest een lachwekkende achttien maanden brommen, en mocht gedurende die tijd zes dagen per week naar huis om te 'werken'. Hij had zijn politieke connecties en diepe zakken eraan te danken dat hij zijn straf in de bananenrepubliek die de VS is goedkoop kon afkopen. Althans, dat is wat de MSM ervan maakt.

Alex Acosta die vanuit de Amerikaanse staat voor de deal verantwoordelijk was, zou later namelijk verklaren dat hij maar één gesprek met de advocaten van Epstein had gehad. Daarna was hem verteld dat dit boven zijn 'paygrade' viel en dat hij het met rust moest laten: *I was told Epstein 'belonged to intelligence' and to leave it alone.*[55] Onderdeel van geheime diensten, aha dat verklaart een hoop! Bijvoorbeeld waarom er in het huis van Epstein een oud, vervalst paspoort was gevonden waarop stond dat hij uit Saudi-Arabië kwam. Het zou ook kunnen verklaren hoe hij überhaupt aan zijn kapitaal kwam. Niemand kon namelijk precies uitleggen hoe hij zijn vele miljarden had weten te vergaren. Zijn 'succesverhaal' was totaal ongeloofwaardig: hij zou zonder een diploma zomaar een beurshandelaar bij de prestigieuze zakenbank Bear Sterns zijn geworden waar hij binnen vier jaar ineens 'partner' was (iedereen

die de serie Suits heeft gekeken, weet dat dit zeer onwaarschijnlijk is, tenzij het karakter van Mike Ross stiekem op de pedo was gebaseerd.) Na zijn partnerschap zou hij binnen twee jaar uit eigen naam miljarden voor de rijken der aarde beleggen en voilà: meneer was ineens multimiljardair. Praktisch onmogelijk dus tenzij hij op een bepaald niveau beschermd werd, en dat was dus ook zo.

Alles wijst er op dat Epstein dus niet zomaar een viespeuk was, maar dat hij onderdeel van een zogenaamde 'honeypot-operatie' van de Mossad was waarbij invloedrijke mensen in een positie werden gelokt waarna ze chantabel werden gemaakt. Vanaf de eeuwwisseling organiseerde Epstein namelijk extravagante feestjes op zijn landgoederen en in zijn adellijke huizen waar een select gezelschap aan politici, mede-miljardairs, beroemdheden en andere machtige ambtsbeklederes één voor één werden uitgezocht en uitgenodigd om vakkundig in de val te worden gelokt. Een van 'zijn' meisjes verklaarde later bijvoorbeeld dat er in zijn huis in New York één kamer gevuld was met beeldschermen waarop alle wc's en slaapkamers van het huis zichtbaar waren die continue werden gemonitord: *he showed me where the men monitoring everything were ... I looked on the cameras and I saw toilet, toilet, bed, bed, toilet, bed.*[56] Een andere vrouw, Maria Farmer die in de jaren negentig voor Epstein werkte, vertelde hetzelfde verhaal: dat overal in het huis mini-camera's waren geïnstalleerd. Toen ze aan Jeffrey vroeg of hij alles opnam, antwoordde hij: *yes. We keep it. We keep everything*. Voormalig CIA officier Philip Giraldi zegt daarover: *there is little doubt in my mind that what Epstein did and how he did it was an intelligence operation. There is no other viable explanation for his filming of prominent politicians and celebrities having sex with young girls. And as for the question of whom Epstein might have been working for, the most likely answer is Mossad.*[57] Een voormalig medewerker van Mossad zou dat en de doelbewuste manipulatie met minderjarige meisjes erkennen: *they were agents of the Israëli Intelligence Services ... see fucking around is not a crime. It could be embarrassing, but it's not a crime. But fucking a fourteen-year-old girl is a crime. And he was taking photos of politicians fucking fourteen-year-old girls.*[58]

De spil in dat spel was Epsteins 'vriendin' Ghislaine Maxwell die nooit van zijn zijde week: de dochter van de steenrijke mediamagnaat Robert Maxwell was tot haar arrestatie een 'socialite' met ogenschijnlijk oneindige connecties en contacten in de hoogste kringen van de elite. (Opvallend detail: ze was in 2010 bijvoorbeeld ook op de bruiloft van Chelsea Clinton aanwezig.) Ze vormden op papier dan ook een heus *'power-couple'*. Hoewel Epstein Ghislaine zijn *'main girlfriend'* noemde, lijken geopenbaarde documenten uit de rechtszaak er dan ook op te wijzen dat zij een belangrijk onderdeel van de operatie was. Ze fungeerde volgens velen als een 'madame'[59]: een soort vrouwelijke pooier die hem hielp met de logistieke zaken door de jonge slachtoffers in vertrouwen te nemen en ze aan Epstein en zijn 'klanten' voor te schotelen. Seymore Hersh zou bovendien in zijn boek de 'The samson option' openbaren dat Ghislaine's vader Robert een hooggeplaatste Mossad agent was. (Hij kwam zelf onverklaarbaar aan het einde door een 'hartaanval': hij werd dood in de zee aangetroffen, dobberend naast zijn peperdure jacht dat hij naar zijn favoriete dochter 'Lady Ghislaine' had vernoemd.) Na zijn dood zou Robert dan ook een Israëlische staatsbegrafenis krijgen waar de toenmalige premier van Israël Yitzhak Shamir onder het toeluisteren van maar liefst zes(!) voormalige directeuren van de Mossad verklaarde: *he has done more for Israël than can today be said.*[60] 'Hij heeft meer voor Israël gedaan dan we ooit kunnen toegeven'. Zo vader zo dochter?

Epstein was lid van twee van de machtigste organisaties die onze wereld kent: zowel de Council of Foreign Relations als de Trilaterale Commissie: het was waarschijnlijk een mooie vijver voor Ghislaine en Epstein om uit te vissen. Hij heeft door de jaren heen dan ook ontelbaar veel mensen 'in zijn zak' gekregen. Hij stond erom bekend dat hij een 'black book' had, gevuld met meer dan duizend namen en connecties uit alle lagen van de elite: staatslieden, beroemdheden, politici, advocaten, rechters, directeuren van enorme bedrijven en zelfs leden van koninklijke families. Een van de bekendste voorbeelden daarvan zou de tweede zoon van de Britse koningin Elizabeth worden. Deze prince Andrew die jarenlang bevriend was met Epstein en hem meerdere keren per jaar bezocht, zou beschuldigd worden van seks door de toen zeventienjarige Virginia Roberts.[61] Zij was een van de 36 meisjes die Epstein hadden aangeklaagd wat tot zijn 'veroordeling' in 2008 zou leiden.

Vrijgekomen stukken uit de rechtszaak onderschrijven de tot nu toe beschreven werkwijze van het pedofiele powercouple. Virginia zegt daarin dat ze door Ghislaine werd benaderd om voor Epstein te komen werken: *I was approached by this striking woman in her mid-forty's with a very proper British accent* waarna ze als een van Epsteins privé-'masseuses' werd aangenomen. Dat betekende dat ze net als andere minderjarige seks-slaven werd opgeleid om oudere mannen te 'plezieren' maar ook om te luisteren naar hun meest rare seksuele fantasieën omdat dit chantage-technisch handige informatie was. In haar getuigenverklaring zei ze: *Epstein and Maxwell also told me that they wanted me to produce things for them in addition to performing sex on the men. They told me to pay attention to the details about what the men wanted, so I could report back ... Epstein specifically told me that the reason for him doing this was so that they would 'owe him', they would 'be in his pocket', and he would 'have something on them'.*[62] Victoria zegt met deze opdracht in haar hoofd (onder andere) tot drie keer toe op drie verschillende locaties te zijn gedwongen om seks met de Britse prins te hebben. Hoewel het Britse koningshuis ontkent dat prinsje zoonlief seksueel contact heeft gehad, laten zijn vluchtgegevens zien dat hij op alle drie de momenten waarvan Virginia zei dat ze seks hadden gehad op de betreffende locaties was. (Opvallend detail: ondanks het feit dat de Britse politie die de prins begeleidt weet waar hij op die data is geweest omdat ze weten waar hun agenten waren die hem beschermen, willen ze die informatie niet vrijgeven om te kunnen controleren of hij de waarheid spreekt. Waarom niet? Omdat dit de 'nationale veiligheid in het geding zou kunnen brengen': *revealing information about the disgraced prince's whereabouts on the night in question could undermine the safeguarding of national security.*[63] Juist ja.)

Op deze foto uit 2001 staan Andrew en Roberts ongemakkelijk intiem met elkaar op de foto, op de achtergrond zien we Ghislaine een oogje in het zeil houden. De Express schreef er het artikel 'The woman at the centre of the Prince Andrew scandal' over.[64] Hoe Ghislaines netwerk en diens reputatie van 'socialite' perfect op de honeypot-operatie aansloten, legde prince

Andrew in het interview dat hij gaf in een poging om zijn onschuld uit te leggen onbedoeld, maar desondanks haarfijn uit. Hij zei bevriend met haar te zijn geraakt omdat het volgens hem onvermijdbaar was dat ze met elkaar in contact zouden komen. *Could I have avoided ever meeting [Epstein]? Probably not. That's because of my friendship with Ghislaine. It was inevitable that we would have come across each other.* Snap je hoe dat werkt? Zij haalde de 'slachtoffers' binnen, Epstein bood de diensten aan waar hij zelf 'hobbymatig' gebruik van maakte en wanneer iemand daarop inging, was de vis aan de haak. Met deze kennis is het interview waarin hij ontkende het meisje überhaupt ooit te hebben ontmoet, tenenkrommend te noemen. Om zelf je mensenkennis te testen om te kijken of hij liegt, vind je het bijna uur durende interview hier.[65] (Opvallend detail: een journalist bij ABC die precies dit verhaal drie jaar eerder al had geopenbaard, werd door haar werkgever verteld dat het niemand boeide en werd vervolgens vanuit het Britse koninklijk huis bedreigd. Ze zei daarop dat het een kwestie van tijd was voordat de waarheid boven tafel zou komen: *[t]here will come a day when we will realize Jeffrey Epstein was the most prolific paedophile this country has ever known.* Toch wordt er achter de schermen nog altijd alles aan gedaan om die informatie uit de spotlights te houden. De medewerker die dit drie jaar na dato openbaarde, werd als dank voor de bewezen diensten door haar werkgever ontslagen.[66])

Andrew was uiteraard verre van de enige en het chanteren gebeurde niet alleen in Epsteins huizen, maar ook onderweg. Hij had namelijk een privévliegtuig genaamd de 'Lolita Express' waar hij de wereld mee rondvloog en waarbij hij steevast een roedel aantrekkelijke jonge dames in zijn bijzijn had. Hij stond erom bekend dat hij regelmatig politici en andere beroemdheden uitnodigde om met hem mee te vliegen naar internationale vergaderingen, conferenties of feestjes omdat ze 'toevallig' toch dezelfde kant op moesten: dat was wel zo handig. Tijdens die vlucht waren zijn gasten uiteraard omringd door dezelfde aantrekkelijke, maar eveneens minderjarige meisjes die de gasten masseerden en er een seksuele massage van maakten als ze dit niet afwezen zodat dit kon worden gefilmd. (Hoewel sommigen onbewust in de val werden gelokt, kickten anderen simpelweg op de diensten die Epstein leverde. De passagierslijsten in de logboeken van de Lolita Express laten zien dat Bill Clinton bijvoorbeeld een stuitende 26 keer passagier van het vliegtuig was. De vieze oude bok. Epstein was op zijn beurt overigens een van de medeoprichters en een grote donateur voor de Clinton Foundation. Wat verder opvalt is dat de Clintons minstens eens per jaar met het hele gezin vakantie vierden op Epsteins ranch in New Mexico.[67])

Waar werden ze naartoe vervoerd? Voor de meer 'exclusieve' feestjes nam Epstein speciale gasten mee naar afgelegen locaties zoals zijn enorme, idyllische privé-eiland in de Caraïbische Zee genaamd 'Little Saint James Island'. Zijn cliënten waanden zich onbespied op het eiland en konden zich daar onderdompelen in door hem georganiseerde sex-feestjes. De Britse krant de Independent schreef dan ook dat het eiland een nare, vunzige, geheimzinnige reputatie had: *Epsteins island developed a reputation for depravity, and it is alleged that teenage girls were made to take part in orgies on Little St James.*[68] Minderjarigen zouden worden ingevlogen om mee te doen aan de seksfeesten op het eiland (dat daarom ook wel 'island of sin', 'pedophile island' of 'orgy island' werd genoemd). Juristen van de slachtoffers en vele onderzoekers claimen dat elite van allerlei achtergronden op het eiland in staat werden gesteld om een eindeloze voorraad door Epstein en zijn team aangeleverde tienermeisjes te misbruiken en verkrachten. Om het nog vreemder te maken, was het eiland gevuld met rariteiten zoals een

'masonic man': symboliek van de vrijmetselaars/illuminati, net als een tempel met hele specifieke symbolische waarde en als gruwelklap op de vuurpijl: een ogenschijnlijk uitgebreid ondergronds tunnelstelsel. (Een meer grondige analyse van zijn eiland, vind je hier.[69])

Uiteindelijk liep Epstein tegen de lamp. Hij werd wederom beschuldigd van *'sex trafficking'* van jonge tienermeisjes en moest daarvoor opnieuw de cel in. Een opvallend detail dat erop lijkt te duiden dat hij door insiders werd beschermd: een week voordat hij met de nieuwe aanklacht voor *'sex-trafficking minors'* werd opgepakt, had hij toevallig nét besloten om zijn geliefde vliegtuig de Lolita Express te verkopen.[70] Omwonenden uit het gebied rapporteerden bovendien dat er een enorme brand had gewoed op het privé-eiland. Was hij bewijs aan het vernietigen? Wat voor verschrikking er in die tunnels verscholen ligt, zullen we wellicht nooit weten aangezien Epstein weken voor zijn arrestatie voor 100.000 dollar aan cementmix en een cementwagen naar het eiland zou hebben verscheept.[71] De FBI zou het eiland bovendien pas vele weken nadat Epstein was gearresteerd eindelijk een keer komen onderzoeken, waarmee er zeeën van tijd was om bewijsmateriaal te vernietigen.

Meteen na zijn arrestatie kwamen er uit allerlei hoeken oproepen om hem veilig weg te stoppen en 24 uur per dag te beschermen tegen machtige mensen die hem het zwijgen zouden willen opleggen. Epstein had zijn hoofd immers vol met namen, en kluizen vol met foto's en videomateriaal om die personen ook achter slot en grendel te krijgen. Genoeg redenen om hem te vermoorden dus. Het verbaasde dan ook werkelijk niemand dat Epstein het voor elkaar kreeg om zichzelf 'op te hangen' terwijl hij in een cel verbleef die specifiek was ontwikkeld om zelfmoord te voorkomen. Volgens geïnterviewde ex-gedetineerden was dat dan ook een totale onmogelijkheid: *there's no way that man could have killed himself. I've done too much time in those units. It's an impossibility.*[72] De plafonds zijn namelijk drie meter hoog en speciaal ontwikkeld zodat je nergens ook maar iets aan kunt ophangen. Ook zijn de lakens van 'papierachtige' kwaliteit zodat ze het gewicht van een volwassen man niet kunnen dragen. Hoe is het hem dan toch gelukt? Door een bizarre samenloop van omstandigheden. Hij moest bijvoorbeeld iedere dertig minuten in zijn cel worden gecontroleerd: dat is niet gebeurd omdat beide bewakers zogenaamd in slaap waren gevallen. Konden de camera's die voor of in zijn cel hingen laten zien of er iemand een 'bezoekje' had gebracht? Nope: die camerabeelden waren eerst 'onbruikbaar', later bleek dat ze helemaal weg waren omdat ze de beelden van de cel van de buurman per ongeluk hadden opgeslagen: *there was a mix-up.* Hoe zat het met het backup systeem in de gevangenis dat ook alle beelden opslaat? Die waren door 'technische fouten' ook verdwenen: *the requested video no longer exists on the backup system ... as a result of technical errors.*[73] Juist ja. Hoe kan het dat in een van de zwaarst bewaakte gevangenissen ter wereld er geen beelden zijn van de 'gebeurtenis'? Het riekt naar vuil spel.

Dat zei dan ook Patholoog Michael Baden. De man die betrokken was bij de autopsie op Kennedy, Luther King en in de rechtszaak van OJ Simpson, verklaarde in een interview dat hij eerder aan moord, dan aan zelfmoord dacht omdat er een bot in de nek van Epstein was gebroken die normaal alleen breekt bij verwurging: *there were findings that were unusual for suicidal hanging, and more consistent with ligature homicidal strangulation.*[74] Bovendien waren er op de foto's van de nek van Epstein bloedende groeven te zien waar de lakens hem hadden gewurgd, maar was er op de 'strop' zelf geen druppel bloed te zien. Moord klinkt bovendien een stuk logischer omdat Epstein met zijn ruime één meter tachtig langer was dan dat de bedden hoog waren: het vergt in dat geval wel heel veel 'doorzettingsvermogen' om je

knieën net zo lang op te trekken totdat je stikt (hoewel dat nog wel altijd de officiële doodsoorzaak is). Hoe kun je bovendien een nekwervel breken zonder een meter omlaag te vallen? Fun fact: de vraag wie er achter zijn dood had kunnen zitten werd door een spitsvondige voorbijganger beantwoord. Op de stoep voor het huis van Epstein had iemand 'XOXO Hillary + Bill' neergekalkt. Trump re-tweette ook gretig mee met de hashtag: Clinton Body Count. *Died of SUICIDE on 24/7 SUICIDE WATCH? Yeah right! How does that happen #JefferyEpstein had information on Bill Clinton & now he's dead #ClintonBodyCount #ClintonCrimeFamily.*[75]

Hoewel de lijst van mensen met de middelen en het motief om Epstein het zwijgen op te leggen eindeloos lijkt, is de kous daarmee nog niet af. De enige bron om aan te nemen dat Epstein is vermoord en niet stiekem via de achterdeur is vrijgelaten, is de 'go to guy' voor het schouwen van dubieuze elitaire doden. We weten inmiddels immers dat Luther King's dood dat ook was, Simpsons onschuld wordt ernstig betwist en ook de officiële doodsoorzaak van JFK is op zijn zachtst gezegd omstreden (hier komen we straks nog even op terug). Het kan dan ook zijn dat de Patholoog Baden ons bewust op een dwaalspoor heeft gestuurd. De vraag die overblijft is dan ook of Epstein is vermoord of is geholpen om te ontsnappen. Het zou namelijk naïef zijn om te geloven dat Epstein, de man die jarenlang via geniepige spelletjes de elite van de wereld chanteerde, zo dom was om de ontelbare troefkaarten die hij had onbeschermd op één locatie te bewaren. Iedereen in zijn positie zou een soort verzekeringsmethode hebben bedacht zodat wanneer hem iets zou overkomen, het bewijs dat hij had ook zou worden geopenbaard waarmee de moord op hem extreme risico's met zich zou meebrengen voor de opdrachtgever daarvan. Daar komt bij kijken dat Epstein voor de Israëlische geheime dienst werkte. Nu wil het toeval dat het een van de specialiteiten van de Mossad is om levende mensen dood te verklaren en lichamen te verwisselen. Er zijn in de afwikkeling van zijn dood dan ook opnieuw een aantal rariteiten te benoemen. Zo zijn er in tegenstelling tot het verplichte protocol geen foto's gemaakt van het plaats delict: een dode Epstein in zijn cel. Bovendien lijken op de beelden die een oplettende journalist van de 'dode Epstein' maakte terwijl die op een stretcher de gevangenis werd uitgerold, zowel de neus als de binnenkant van het oor niet overeen te komen met foto's van de levende pedo (beide zijn hele unieke vormen net zoals vingerafdrukken dat zijn). Het is olie op het vuur van 'conspiracy theorists'.[76]

Ook het wijd gerapporteerde maar ogenschijnlijk tegenstrijdige bericht dat Jeffrey volgens getuigen prima in zijn vel zat in de cel, maar tegelijkertijd wel had gezegd dat hij bang was dat hij zou worden vermoord en het feit dat het zijn eigen advocaten waren die hem van 'suicide watch', en dus van een continue monitoring hebben afgehaald, is opvallend te noemen.

Wat uiteindelijk ook de waarheid zal blijken te zijn: het is voor ons belangrijk om te weten dat onze echte wereld zich als het script van een slechte B-film ontvouwt met als ziekmakende conclusie dat een voor ons niet te doorgronden deel van de wereldwijde 'elite' chantabel is door middel van pedofilie en mensenhandel. Het is immers nog steeds niet duidelijk wie er in het zwarte boekje van Epstein stonden. Mevrouw Maxwell is dan ook als eerste persoon in de geschiedenis ooit veroordeeld tot twintig jaar cel voor *sex-trafficking* van mensen aan helemaal 'niemand': het betekent dat de betreffende elite nog altijd wordt gecontroleerd. Het kan dan ook geen antwoord geven op de vraag of Trumps loyaliteit naar Israël daarmee verklaard kan worden. Hoewel Trump erom bekend staat dingen groter voor te doen dan ze zijn, noemde hij Epstein vijftien jaar geleden een goede bekende *I've known Jeff for fifteen years. Terrific guy. He's a lot of fun to be with. It is even said that he likes beautiful women as much as I do, and many of them are on the younger side.* Zou een ongebonden president de zaak bovendien niet openlijk aankaarten, tot de bodem uitzoeken en kritische vragen stellen in plaats van lafjes een #Clinton Body Count tweet door te sturen na zijn moord? Anderzijds is het niet per definitie vreemd of verdachtmakend dat Trump als medemultimiljardair Epstein zou treffen op de elitaire feestjes (ook is er geen enkele indicatie dat hij Jeffrey in de jaren daarna nog gezien zou hebben). Bovendien was Trump volgens de advocaat van een aantal van Epsteins slachtoffers, Bradley Edwards letterlijk de enige die daadwerkelijk een gesprek wilde aangaan en tijd vrijmaakte om een afspraak in te plannen om te kijken of hij voor diens verdediging nuttige informatie had: *I'll give you as much time as you want. I'll tell you what you need to know.*[77] Daarbij heeft Trump in het verleden Epstein uit een van zijn clubs laten trappen toen hij zag dat de pedo jonge meisjes die daar werkten aan het versieren was.[78]

A short leash

Toch is de Mossad niet de enige machtige club die voor de doelen van Israël opkomt. Er is zoals gezegd een tweede manier om Trump's ogenschijnlijke liefde voor het zionisme te verklaren: eentje die bovendien een stuk eenvoudiger is om te begrijpen. Het heeft te maken met een minder succesvolle periode uit zijn zakelijke verleden. Hoewel veel mensen tegenwoordig het beeld van Trump hebben dat de steenrijke, succesvolle zakenman overal geld uit weet te slaan met zijn imperium klopt dat niet helemaal. Niet alles waar Trump zijn naam aan verbindt, levert namelijk financiële voorspoed op: er is een periode uit zijn leven geweest waarbij de zaken financieel een stuk minder voor de wind gingen, en hij zelfs failliet is gegaan.

Volgens de New York Times verloor de magnaat (die zijn rijkdom erfde van zijn vader) in de tien jaar tussen 1985 en 1994 maar liefst duizend miljoen dollar! Ze schreven er het artikel 'Decade in the red' over.[79] Waar ging dat geld aan op? Aan het einde van de vorige eeuw kocht Trump alles waar hij maar zin in had: hij had bijvoorbeeld zijn eigen 86 meter lange jacht de 'Trump Princess' en vloog de wereld rond in zijn eigen privéjet. Ook zakelijk zag Donald overal kansen en investeerde hij grof geld in alles waarvan hij dacht dat het hem maar winst op zou kunnen leveren. Zo kocht hij zijn eigen vliegtuigmaatschappij (Trump Shuttle), eigen hotelketens (het Plaza hotel) en was hij zelfs eigenaar van zijn eigen casino: het beroemde Trump Taj Mahal. Het waren een aantal van die investeringen die hem de nek zouden kosten. Een belangrijke reden daarvoor was het feit dat hij een lening van 675 miljoen dollar tegen veertien(!) procent rente afsloot om het miljard kostende casino op te richten. Die enorm hoge

rente deed het casino al snel de das om en zoog vervolgens geld uit andere, meer succesvolle casino's: die konden zuchtend onder de enorme schuldenlast geen winst meer draaien. (Ook zijn eigen vliegtuigmaatschappij en hotelketen draaiden enorme verliezen.) Terwijl hij voor de bühne mooi weer bleef spelen en zijn boek 'The art of the deal' verkocht waarin hij zijn eigen successen bejubelde, was zijn onderneming achter de schermen dus zo lek als een mandje: het geld stroomde er aan alle kanten uit. Abraha Wallach die de laatste tien jaar van de vorige eeuw vicepresident van de Trump organisatie was, zei over die periode dat Trump er zakelijk gezien slechter dan verschrikkelijk voorstond: *his business condition was terrible, worse then terrible.*[80] En dat was geen overdrijven: hij stond eind jaren tachtig zo'n 3000 miljoen dollar(!) in het rood bij de tientallen banken die hem zijn investeringen hadden gegund. Toen die hun geld terug wilden zonder dat er geld was om ze te betalen, kwam het Trump-empire in gevaar. De man die met een gouden lepel in zijn mond was geboren en gewend was dat zaken altijd voor de wind gingen, stevende nu keihard op een faillissement af dat hem berooid kon achterlaten. Hoe wist hij vanuit die donkerrode cijfers dan zo succesvol terug te veren en uit te groeien tot de succesvolle ondernemer die het zelfs tot president wist te schoppen?

In plaats van alle schulden voor lief te nemen en Donald persoonlijk kaal te plukken, besloten de banken dat hij levend meer waard was dan 'dood': mensen associeerden zijn naam nog altijd met succes. Dat zou met een faillissement allemaal verdwijnen: zonde van de zorgvuldig opgebouwde merknaam die op zoveel gebouwen prijkte. In plaats van hem failliet te verklaren en alles inclusief zijn succesvolle naam van hem af te pakken, besloten ze een deel van de verliezen kwijt te schelden om hem financieel overeind, en zijn namen op de panden te houden. In plaats van incassobureaus op hem af te sturen, maakten de grote Amerikaanse banken zelfs tientallen miljoenen dollars naar hem over om aan de kortlopende schulden te kunnen voldoen: hij kreeg een privé-bailout.[81] De bankiers verkochten nutteloze dingen zoals zijn mega-jacht en vliegtuigmaatschappij, maar lieten hem persoonlijk leven. Bovendien kreeg hij soepelere terugbetalingsregelingen voor de schulden van zijn casino's en mocht hij gedeeld eigenaar blijven. Omdat zijn imperium zo sterk was verbonden aan zijn eigen persoon, moest Trump zelf blijven uitstralen dat het met hem en zijn bedrijven fantastisch ging. Om die illusie mogelijk te maken, kreeg hij van de bankiers zakgeld: een slordige 450.000 dollar per maand! De New York Times schreef in juni 1990: *he has been forced to cede management control over his multibillion-dollar empire, at least temporarily, to the bankers who came to his rescue, and he must learn to live on $450,000 a month.*[82] In ruil daarvoor zou hij 'zijn eigen bedrijven' blijven promoten.[83] Zou dat alles zijn wat er is afgesproken? Of zou Trump vanaf dat moment in het krijt staan bij een aantal oppermachtige bankiers? De vraag stellen is hem beantwoorden, de NYT concludeerde: *his bankers, who in the past had eagerly backed his grand visions, now have him on a short leash.* De zakenman liep vanaf dat moment aan een kort lijntje.

Aan wiens lijntje loopt Trump sinds die tijd? De wel heel royale bailout werd door niemand minder dan de Rothschilds gegeven. Dat verklaart zijn pro-Israëlische presidentschap ineens een stuk beter: wij weten inmiddels immers dat de Rothschilds zowel de grootvader, beschermheer als de suikeroom van het beloofde land zijn. Dat Trump nog altijd stevig onder de duim van de bankiersfamilie zit, zou blijken uit het feit dat hij Wilbur Ross meenam naar het Witte Huis. De bankier en miljardair die maar liefst 24 jaar voor Rotschild Inc. werkte en ten tijde van zijn persoonlijke faillissement aan het hoofd van het Rothschilds 'faillissement advies team' stond, werd Trump's minister van Economische Zaken. Het gaf ze een stevige

vuist in de pap van de Amerikaanse economie. (In aanvulling hierop is het goed om te weten dat mede casino-magnaat en multimiljardair Sheldon Adelson met meer dan 88 miljoen dollar Trump's belangrijkste sponsor voor zijn presidentscampagne was.[84] Diens pro-Israëlische buitenlandse beleid in het Midden-Oosten leek een op een te zijn overgenomen.[85])

Bovenstaande zou kunnen verklaren waarom Trump tijdens de vier jaar van zijn presidentschap nooit een serieuze poging heeft gedaan om het moeras zoals beloofd te legen. In plaats daarvan behaalde hij slechts een aantal holle overwinningen die zijn trouwe volgelingen van zijn goede intenties overtuigden. Hij wordt anno 2024 in de aanloop naar de presidentverkiezingen dan ook door de elite afgeschilderd als de 'anti-elitaire keuze'. Zo zei Alex Soros (de zoon en beoogd opvolger van het bij ons inmiddels bekende, kwaadaardige fossiel) dat een verkiezing van Trump de huidige internationale eenheid en de reeds geboekte internationale 'vooruitgang' naar aanleiding van de oorlog in Oekraïne in gevaar zou brengen: *a MAGA-style Republican victory will imperil European unity and undermine the progress achieved on many fronts in response to the war in Ukraine.*[86] Ook Yuval Harari die een belangrijke adviseur van de directeur van het World Economic Forum Klaus Schwab is, waarschuwde begin 2024 in Davos voor Trump. Hij zei diens overwinning tot zijn vrees te verwachten en claimde dat zijn presidentschap het globalisme definitief de nek zou omdraaien: *it is likely the deathblow to what remains of the global order.*[87] Dit ogenschijnlijke vrezen voor Trump, geeft 'the Donald' natuurlijk compleet voorspelbaar de wind in de zeilen bij het kritische maar naïeve publiek. Het lijkt de vrees verder te onderbouwen dat Trump gezien al het voorgaande, inderdaad 'controlled opposition' is. De verwachting dat hij bij een tweede termijn op cruciale punten weerstand zal weten te bieden, lijkt dan ook ongegrond. Het biedt ook weinig hoop voor een terughoudend optreden richting Iran.

Het presidentschap van Biden (wie er dan ook maar de beslissingen maakt) heeft om dezelfde reden geen ruimte voor verandering gegeven. De carrièrepoliticus die al decennia in het corrupte systeem meedraait, is ook lid van de CFR. Omdat een derde van zijn *transition team* op de loonlijst bij het MIC stond, was een 'assertief' Amerika opnieuw gegarandeerd.[88] (Het was bovendien veelzeggend dat hij zijn oude bekende; Victoria 'fuck the EU' Nuland een hoge positie binnen zijn kabinet aanbood.[89]) Hij waarschuwde Moskou dan ook van meet af aan dat Washington er onder zijn bewind weer met gestrekt been in zou gaan: *the days the United States rolling over in the face of Russia's aggressive action are over.*[90] Dat dit ook voor de rest van het Midden-Oosten beleid zou gelden hoefde niemand te verbazen omdat ook Joe het zionisme een warm hart toedraagt. In 2007 verklaarde hij bijvoorbeeld voordat hij de vicepresident van Obama zou worden: *my name is Joe Biden, and everybody knows I love Israel. I am a zionist. You don't have to be a Jew to be a zionist.*[91] (Voor Kamala Harris geldt overigens hetzelfde.[92]) Hoewel hij zo'n beetje alles wat Trump had ingevoerd in zijn eerste week terugdraaide alsof

diens presidentschap uit de realiteit moest worden gewist, bleven Trumps extreme beleidsstappen voor Israël dan ook allemaal van kracht. Zo bleef de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem[93], bleven de gestolen Golanhoogten erkend als Israëlisch grondgebied en rolde op de eerste dag van zijn presidentschap een nieuw militair konvooi Syrië binnen.[94] In de eerste vijf weken van 2021 volgden er nog negen andere militaire konvooien die een groot deel van het land permanent zouden bezetten.[95] Ook toen Israël tijdens de oorlog tegen Hamas mild-vermanend werd toegesproken over de talloze grove mensenrechtenschendingen die er werden gepleegd, bleek dit slechts voor de bühne te zijn. Het benodigde wapentuig om de moordpartijen ongehinderd door te kunnen laten gaan, bleef feilloos geleverd. Het toont opnieuw aan dat de links-rechts 'keuze' die Amerikanen hebben met betrekking tot Israël en de internationale politiek slechts een illusie van keuze is.

22 | Rothschild, *I Care Not who Makes its Laws*

Waarom is dit allemaal van belang? Het brengt ons bij het sluitstuk van dit boek. Er is nog een laatste dimensie die we aan dit verhaal moeten toevoegen die de problemen van onze eeuw en daarmee ook de beoogde oplossing in een totaal ander licht zal plaatsen. Trump is namelijk niet de enige leider die door middel van schulden onder de duim zit. Hoe allesoverweldigend de macht van de CFR misschien ook is: ze staan niet aan de absolute top van de piramide.

Hoe groot het hiervoor beschreven onrecht ook is: de belangrijkste vorm van systematische onderdrukking in onze wereld is het geld dat we dagelijks gebruiken. Zoals de Rockefellers aan de basis van vele van onze producten staan, staat er een andere familie aan de basis van al ons geld. De oliebaronnen die hun monopolie over het zwarte goud gebruiken om alle daaruit voortvloeiende sectoren te bespelen, vallen in het niet bij de Rothschilds. Zij hebben een veel grotere, langer lopende en meer destructievere macht en staan aan de basis van het systeem dat al het voorgaande met een factor twee verergerd en de zwaarste wissel op ons allemaal trekt. De bankiersfamilie heeft namelijk nagenoeg een monopolie over datgene wat we elke dag gebruiken bij alles wat we doen en waar we ons hele leven, dag in dag uit voor werken om te vergaren: geld. (Als je met geld alles naar je hand kunt zetten, kun je je voorstellen hoe groot je macht is als je het geld zélf beheerst.)

Hoewel hun dominantie over ons iedere dag in onze gezichten wordt gewreven en de effecten daarvan voor iedereen voelbaar zijn, blijft die voor vrijwel iedereen op deze aardkloot onzichtbaar. In hoofdstuk twintig hebben we QE besproken en de redenen die eraan ten grondslag liggen. Niet alleen het uitprinten van geld maar ook hoe geld zelf is geregeld, vormt echter een belangrijk probleem. We hebben tot nu toe namelijk voor lief genomen dat landen die jaarlijks meer uitgeven dan dat ze binnenkrijgen, op de internationale financiële markten geld moeten lenen om hun land draaiende te houden. (We accepteren dat als een logisch feit en hoesten er zonder al te veel mokken belastinggeld voor op om de rentes over die schulden te betalen.) Tegelijkertijd weten we inmiddels ook dat centrale banken geld uitprinten en de rekening daarvoor naar ons doorschuiven: dat moet later wel worden terugbetaald. Hoe kan dat eigenlijk? Wie is er de baas en aan wie worden die schulden terugbetaald? Waarom mogen zij dat geld zomaar afdrukken? Waarom kan dat niet 'uit onze naam' gebeuren? Het is toch ook ons geld? Ik stel je graag voor aan de eindbaas van dit boek: het laatste puzzelstuk om de wereld om ons heen te begrijpen.

Money out of nothing

De overheid zit er voor ons burgers en geeft geld uit voor het nationale nut. Ze bouwen bruggen, wegen, scholen, ziekenhuizen, enzovoorts: allemaal zaken om de kwaliteit van leven van zijn inwoners te optimaliseren. Wanneer overheden in het verleden geld nodig hadden om dergelijke grote projecten uit te voeren, moest men met de pet rond om daarvoor te lenen bij de burgers. Die kochten dan aandelen van de staat: een *'I owe you'* die de overheid na verloop van tijd terugbetaalde en waar intussen rente voor werd betaald. Omdat dit niet effectief was en te lang duurde om snel grote bedragen bij elkaar te kunnen harken in het geval van oorlogen of andere koloniale doelstellingen, besloot men het geld te lenen bij banken. Banken stellen (anders dan

burgers om wiens geld het gaat) geen lastige vragen wanneer een land een mega-lening wil afsluiten: er zijn immers miljoenen inwoners van het land die voor de schuld garant kunnen staan. De overheid kan simpelweg iets meer belasting heffen om het inkomen te generen dat nodig is voor de afbetaling van de lening en de rente daarover. Omdat dat terugbetalen over tientallen jaren kon worden verspreid, gaf deze nieuwe manier van financieren landen en hun bestuur enorme mogelijkheden om 'diepte-investeringen' te doen.

Je snapt waar dit naartoe gaat: aan de basis van dit 'nieuwe lenen' stonden de Rothschilds. Ter herinnering: de stamvader van deze familie van bankiers heette Mayer Amschel de Rothschild. Hij maakte van zijn familie een van de eerste multinationals en een van de machtigste spelers in de wereld: dat gebeurde met een hele hoop list, bedrog en vuil spel. Hij droeg zijn vijf zoons op om het ouderlijk nest te verlaten en elk naar een ander land te verhuizen om te proberen om het bankwezen daar naar zich toe te trekken: ze waaiden uit over Duitsland, Oostenrijk, Italië, Frankrijk en zijn zoon Nathan Rothschild werd naar Engeland gestuurd. Die laatste scoorde de hoofdprijs: hij kreeg het voor elkaar om Groot-Brittannië te mogen financieren op het moment dat het nog een wereldrijk was en onmetelijke bedragen nodig had voor het bouwen en onderhouden van dat rijk. De bankiersfamilie zei: 'geen probleem al die kosten, wij lenen het jullie wel'. Dit gaf Groot-Brittannië in één klap de mogelijkheid om op korte termijn voor hun enorme wereldmacht te betalen: de leningen om alles van oorlogsschepen tot kilometers spoorwegen te realiseren, werden zonder pardon door de Rothschilds verstrekt (waardoor de familie in die periode in gelijke pas met London steenrijk werd).

Het waren niet alleen de Britten die ze financierden: dezelfde truc werd in meerdere landen toegepast. Hoe meer leningen banken hebben uitstaan, hoe meer ze immers verdienen. Dat gold zeker wanneer er oorlog moest worden gevoerd: daar werden de grootste klappers gemaakt. (Tanks, vliegtuigen en ander oorlogsmateriaal kosten enorm veel geld om te fabriceren en lopen een enorm grote kans om kapot te worden gemaakt. Tot ze zelf vernietigd worden, is het hun taak om zelf zo veel mogelijk dingen kapot te maken. Dat slopen gebeurt uiteraard met bommen, kogels en granaten. Stuk voor stuk zaken die zijn gemaakt om één keer mee te gaan, en daarbij zichzelf en iets anders vernietigen: oorlog is daarom de ultieme *cash cow*. Voor oorlogvoerende landen is het onmogelijk duur: voor de financiers van die lening een exceptionele buitenkans om te scoren.) Dat leidde ertoe dat dezelfde banken door de jaren heen regelmatig beide kanten van hetzelfde conflict sponsorden: zo leenden de Rothschilds tijdens de Europese oorlogen met Napoleontisch Frankrijk niet alleen onnoemlijke bedragen aan Groot-Brittannië en zijn bondgenoten, maar ook aan hun Franse tegenstanders. Het maakte hun immers niet uit wie er won: hoe meer geld ze uitleenden hoe meer mensen ze onder hun duim kregen. Doordat bankiers landen met die eindeloze leningen in staat stellen om telkens meer wapens en soldaten te blijven betalen, worden conflicten onnodig lang en onnodig dodelijk. Dit is ook de reden dat critici alle oorlogen, oorlogen van bankiers noemen: 'all wars are bankers wars'. Opvallend detail: de vrouw van Mayer zou dan ook gezegd hebben: *if my sons did not want wars, there would be none.*[1] 'Als mijn zoons geen oorlogen wilden, dan zouden ze er niet zijn'.

Hoewel dat als behoorlijk onethisch gedrag en vuil spel richting de Britten klinkt, valt het in het niet bij de volgende list van de Rothschilds. Ze zaten bij de oorlog waar ze zelf schathemeltje rijk van werden op de voorste rij en zagen kans om daar nog verder munt uit te slaan. Toen die

oorlog bij een enorme veldslag in Waterloo op zijn einde liep en Groot-Brittannië met zekerheid ging winnen, racete een koerier van de bankiersfamilie met die informatie terug naar het eiland. (Net als de Goldmanites van onze tijd waren de Rothschilds door een netwerk van informateurs enorm goed op de hoogte van ontwikkelingen op basis waarvan ze winsten konden boeken op de beurzen.) Eenmaal in Londen aangekomen verspreidden ze vervolgens de leugen dat niet Groot-Brittannië maar Napoleon had gewonnen: ze riepen dat Engeland's toekomst gedoemd was en begonnen hun aandelen van de Britse staat te verkopen.[2] Omdat iedereen daarop in paniek ook van hun waardeloos geachte Britse waardepapieren afwilde, leidde dat tot een enorme uitverkoop: iedereen verkocht die voor een fractie van de oorspronkelijke prijs. De Rothschilds wachtten net zo lang tot de koersen helemaal waren ingestort door de paniek die ze hadden veroorzaakt. Vervolgens konden ze alles weer opkopen voor een fractie van de oorspronkelijke prijs waardoor ze in een klap grootaandeelhouder van de bank van Engeland werden waarna ze die bestuurden. Het was een enorme machtsgreep voor de bankiersbende.

Hoewel Engeland de oorlog van Napoleon had gewonnen, was de staatsschuld die erdoor was ontstaan zo massaal dat de belastingen die de burgers aan hun overheid betaalden voortaan direct naar de Rothschilds werden doorgesluisd. (De Britten werkten vanaf dat moment dus niet meer voor de eigen staat, maar voor de bankiersfamilie.) Het recht om geld uit te geven kwam bovendien ook in hun handen: de Rothschild familie mocht als grootaandeelhouder voortaan geld uitprinten uit naam van de overheid waar ze het aan uitleende. Dat had uiteraard een aantal levensgrote consequenties voor de lange termijn: omdat geld voortaan niet door de eigen overheid werd uitgegeven, lag de echte macht ook niet meer bij het eigen landsbestuur. Bovendien kan de uitlener ervan voorwaarden stellen aan de schuldenaar: het is een middel tot afhankelijkheid. De Rothschilds hadden daarmee feitelijk de regering gekaapt. In 1815 verklaarde Nathan daarom: *I care not what puppet is placed upon the throne of England to rule the Empire on which the sun never sets. The man who controls Britain's money supply controls the British Empire, and I control the British money supply.* 'Het kan me niet meer schelen welke sokpop er voortaan op de troon van Engeland zit om over het wereldrijk te regeren. Degene die de geldvoorraad controleert, beheert feitelijk het Britse Wereldwijk. En ik controleer die geldvoorraad.' Hij klonk wat dat betreft precies zoals zijn vader Mayer die had gezegd: *give me control of a nation's money and I care not who makes its laws.* Het zou kunnen verklaren waarom de negentiende-eeuwse premier van Engeland Benjamin Disraeli zei dat burgers geen idee hadden wie er daadwerkelijk hun land bestuurde: *the world is governed by very different personages from what is imagined by those who are not behind the scene.*[3]

De volgende stap van dit plan was om ook dit systeem verder uit te buiten. Met dat doel besloten de Rothschilds om het Britse pond als eerste munt in de wereld aan een goudstandaard te koppelen. In 1816 werd met de Coinage Act besloten dat het pond voortaan een vaste waarde in goud had. (Omdat de Rothschilds grootaandeelhouder van de staat waren, kregen zij automatisch ook een vergelijkbare hoeveelheid goud achter hun naam.) Dit betekende dat burgers niet meer met gouden en zilveren munten, maar voortaan met briefgeld en 'gewone munten' hun spullen konden betalen zonder zich zorgen te maken dat ze hun geld kwijtraakten: die briefjes waren namelijk altijd in te wisselen voor een vaste waarde aan goud. (Dat lag veilig achter slot en grendel in de kluis.) Hoe buitte de manipulatieve bankiersdynastie dat systeem verder uit? Door misbruik te maken van het feit dat alleen zij wisten hoeveel goud er daadwerkelijk in de kluizen lag en niemand dat kon controleren. Omdat de hoeveel geld dat

mocht worden uitgeleend gebaseerd was op de hoeveelheid goud in de kluizen, konden ze daarom veel meer geld uitlenen dan ze daadwerkelijk goud op voorraad hadden. Voor iedere honderd pond aan goud dat er door spaarders bij ze was ingeleverd, leenden ze bijvoorbeeld duizend pond aan briefgeld uit.

De Rothschilds hadden een *sweet deal.* Ze leenden geld uit dat ze zelf hadden uitgeprint dat maar voor een fractie gedekt was door goud, maar kregen maandelijks wel rente overgemaakt van de mensen die het geleend hadden. (Met het geld dat iedere maand braaf door de leners werd overgemaakt, kon vervolgens goud worden gekocht, op basis waarvan weer een heleboel meer briefgeld kon worden uitgeleend.) Vind je het moeilijk om te geloven? Sir. Josiah Stamp die de op een na rijkste man van Groot-Brittannië, en in de jaren twintig van de vorige eeuw de president van de Bank of Engeland was, bevestigde dat banken uit het niets geld creëerden en noemde het feit dat dit zomaar kon 'het meest verbluffende stukje sluwheid ooit': *the modern banking system manufactures money out of nothing. The process is perhaps the most astounding piece of sleight of hand that was ever invented.* Dat afgedwongen voorrecht was volgens hem verantwoordelijk voor de enorme rijkdom van de elite (inclusief zijn eigen) en degradeerde 'gewone' mensen tot slaven: *if you wish to remain slaves of the bankers and pay for the cost of your own slavery, let them continue to create deposits.*[4] Als we allemaal slaven wilden blijven, moesten we vooral de bankiers ons geld laten blijven drukken: duidelijk verhaal.

A den of vipers and thieves

De strijd tussen eerlijk, door de staat uitgegeven geld en oneerlijk geld van bedriegende bankiers is al eeuwenoud: iedere vorm van list, bedrog of misdaad was geoorloofd om dat voor elkaar te krijgen. Dat gold ook voor het alleenrecht op de uitgifte van de dollar.[5] Om dat aan te tonen, komen we bij de Amerikaanse centrale bank uit: de eerdergenoemde Federal Reserve (FED).

Hoewel de Federal Reserve misschien statig klinkt omdat er 'Federal' voor staat, is die dan ook net zo federaal als de HEMA: het is dus een privébank. Het afdwingen daarvan ging zoals we zullen zien niet zonder slag of stoot: het vormt een rode draad aan machtsspelletjes, omkoping, moord en zelfs oorlog. (Fun fact: die strijd speelde zelfs al ten tijde van de revolutionaire oorlog tussen de dertien Amerikaanse kolonies en Groot-Brittannië. De oorlog brak pas uit toen de Britse koning George III in 1764 de Currency Act tekende die het de kolonies verbood om hun eigen munt te gebruiken en ze dwong om het door de Bank of England (en dus door de Rothschilds) uitgeprinte geld te gebruiken: tegen rente natuurlijk.[6] Een van de founding fathers, Benjamin Franklin bevestigt dat de weigering van George III om eerlijk geld te gebruiken wat hem betrof de voornaamste reden was voor de revolutionaire oorlog die twee jaar later begon: *the refusal of King George third to allow the colonies to operate an honest money system, which freed the ordinary man from the clutches of the money manipulators, was probably the prime cause of the revolution.*[7] De eerder benoemde slogan *no taxation without representation* ging dus niet zoals de geschiedenisboekjes ons leren over het heffen van een koloniale belasting, maar over het gebruiken van een corrupte munt. (Na de gewonnen revolutie werd dan ook een munt gebruikt waarmee de Bank of England geen waarde meer uit de kolonialisten kon 'zuigen'.) Hoewel die eerste slag door de kolonisten was gewonnen, was het zoals gezegd slechts het begin van een lange strijd. De Rothschilds wisten een paar jaar later in

1791 door sluw spel namelijk alsnog de First Bank of the United States te openen. Omdat vele staten blut waren geworden door de lange onafhankelijkheidsoorlog en allemaal een eigen munt hadden, stelde Alexander Hamilton (die stiekem voor de Rothschilds werkte) voor om een centrale bank te stichten om deze problemen het hoofd te bieden. De staten trapten daar in waarna deze bank een vergunning kreeg van twintig jaar.

Het feit dat geld voortaan niet door de eigen overheid werd uitgegeven had een belangrijke consequentie: iedere dollar die werd uitgegeven, betekende een verplichting om die en de rente daarvoor in de toekomt terug te betalen. (Ter illustratie: als een staat honderd dollar wilde uitgeven moesten ze honderd dollar lenen om na verloop van tijd 103 dollar terug te betalen.) Geld stond in Amerika voortaan dus gelijk aan een schuld en we weten allemaal: geld lenen kost geld! Onder leiding van die nieuwe centrale bank werd de Amerikaanse economie dan ook de grond ingedraaid terwijl het de bankiers verrijkte. Het zorgde ervoor dat het Congres weigerde om nog een nieuwe vergunning af te geven toen de eerste was verlopen: men wilde terug naar door de overheid uitgegeven, rentevrij geld.

Dat ging natuurlijk zomaar niet. Nathan bedreigde daarop de Amerikanen. 'Geef ons een nieuwe vergunning of bereid je voor op een vernietigende oorlog': *either the application for renewal of the charter is granted, or the United States will find itself involved in a most disastrous war.*[8] Toen de Amerikanen niet wilden luisteren, moesten ze maar voelen. Hij gaf opdracht aan de Britten om die verdomde Amerikanen maar een lesje te leren: maak maar weer een Britse kolonie van ze! *Teach those impudent Americans a lesson! Bring them back to colonial status!*[9] (De Britten mochten in dat geval van de vriendelijke Nathan nagenoeg rentevrij lenen.) Omdat de Britten op dat moment al hun handen vol hadden aan de oorlogen tegen Napoleon wilden ze daar tot grote frustratie van Nathan niet in mee. De Britste premier van dat moment Spencer Perceval was er zelfs pertinent op tegen en kon ondanks verscheidene pogingen niet van mening worden veranderd. Deze sta-in-de-weg zou kort daarop de enige vermoorde Britse premier uit de geschiedenis worden waarna zijn vervanger wel bereid was om ten strijde te trekken in wat de 'war of 1812' zou heten.[10]

Het doel van die oorlog was om de yanks te verslaan om ze daarna weer onder de controle van de Bank of England te brengen. Maar zelfs als dat ze niet lukte, zou de oorlog ze zoveel schulden opleveren dat ze daarna wel gedwongen zouden zijn om een nieuwe Amerikaanse centrale bank te accepteren: hoe dan ook een win-win dus. Dat laatste was precies wat er gebeurde: de VS won de oorlog maar was genoodzaakt een nieuwe vergunning af te geven: in 1816 werd de Second Bank of the United States geboren.[11] Het resultaat daarvan is helder: door deze nep-dollar steeg de staatsschuld van de jonge republiek de pan uit waarna er wijdverbreide armoede en werkloosheid ontstond. De toenmalige president Andrew Jackson wist precies waar de Rothschild bankiers voor stonden en wat het effect van hun centrale bank was. Hij noemde ze een nest vol adders en dieven en zweerde op God dat hij ze zou verjagen: *you are a den of vipers and thieves. I have determined to rout you out, and by the Eternal, I will rout you out!* Zo gezegd, zo gedaan: hij wist zijn tweede termijn te winnen met de slogan: *'Jackson and no bank'* en vernieuwde de vergunning van de tweede centrale bank ook niet.[12] (Fun fact: hij zou daarna de enige Amerikaanse president ooit zijn die de nationale schuld volledig zou afbetalen.) Na dit standvastige optreden zou Jackson ook de eerst zittende Amerikaanse president worden die een aanslag op zijn leven te verduren kreeg: alleen omdat beide wapens van zijn potentiële moordenaar weigerden zou Jackson uiteindelijk een natuurlijke dood sterven.[13] De overlevering

leert ons dat hem op zijn sterfbed werd gevraagd wat hij zijn belangrijke prestatie uit het leven vond. Zijn laatste woorden waren veelzeggend: *I killed the banks.*[14]

Na Jackson zou het nog eens tachtig jaar duren voordat de Verenigde Staten weer een 'externe' centrale bank kreeg maar dat was niet omdat 'de adders' niet voortdurend geprobeerd hadden om die af te dwingen. Een van de beruchtste voorbeelden daarvan vond plaats toen Abraham Lincoln in het Witte Huis zat. Toen een groep zuidelijke staten zich van de rest van de VS afscheidde vanwege onmin over het afschaffen van slavenarbeid (het noorden wilde dat wel, het zuiden wilde dat niet), zagen de Rothschilds in die burgeroorlog een nieuwe kans om een Amerikaanse president onder de duim te krijgen. Ze boden Lincoln aan om zijn poging om de zuidelijke staten weer bij het noorden te voegen te financieren, maar wel tegen dertig procent rente. Zijn reactie was een toonbeeld van het feit dat men vroeger het principe van schuld wel kende: hij zei de slavernij van zwarte mensen niet te willen doorbreken door vervolgens iedereen tot slaaf van de banken te maken. In plaats daarvan bracht hij in 1861 zijn eigen geld uit: deze zogenaamde 'greenback dollar' werd gewoon uit naam van de staat gedrukt en hoefde van niemand geleend en dus ook aan niemand terugbetaald te worden.

De London Times schreef destijds een artikel over Lincoln's greenback-plan. Ze stelden daarin dat wanneer dit plan zou lukken, de Amerikaanse overheid zonder kosten zijn eigen geld zou kunnen uitgeven, zijn schulden kon afbetalen en nog altijd genoeg zou overhebben om ongekend rijk te worden: *that Government will furnish its own money without cost. It will pay off debts and be without debt. It will have all the money necessary to carry on its commerce. It will become prosperous without precedent in the history of the world.* Hoera wat een schitterende toekomstvisie voor de Verenigde Staten, vind je niet? Je vergeet wie (ook toen al) de kranten betaalden en dus beheerden. Het stuk gaat namelijk verder: *that country must be destroyed, or it will destroy every monarchy on the globe.*[15] Als het land niet vernietigd zou worden, zouden alle koninkrijken in de wereld eraan ten onder gaan. Holy crap!

Het was niet de enige krant die zich tegen 'eerlijk geld' keerde. Bankiers in New York stuurden brieven naar alle bankiers in de VS waarin ze opriepen om kranten te financieren die tegen de greenback in opstand kwamen. *Dear Sir: it is advisable to do all in your power to sustain such prominent daily and weekly newspapers ... as will oppose the issuing of greenback paper money, and that you also withhold patronage or favors from all applicants who are not willing to oppose the Government issue of money.*[16] Iedere uitgever die voor de greenback was, mocht geen financiering meer krijgen van de bankiers. Dat was dan ook de reden dat Lincoln aangaf dat hij op twee fronten een oorlog voerde: één tegen het zuiden en één tegen de bankiers: *I have two great enemies, the Southern army in front of me and the bankers in the rear.* Opvallend detail was dat hij die laatste het meeste vreesde: *of the two, the one at my rear is my greatest foe.*[17]

Lincoln schatte de dreiging op de juiste manier in. Het uitgeven van de greenback bracht hem in groot gevaar. Om precies de reden die de London Times hierboven noemde, schaarden de meeste Europese mogendheden zich achter het zuiden omdat ze met het einde van Lincoln ook het einde van de greenback verwachtten die hun eigen rijkdom bedreigde. Frankrijk en Groot-Brittannië maakten zich zelfs klaar om eigenhandig ten oorlog te trekken tegen de VS vanwege de greenback. De Russische Tsaar Alexander II wist een interventie van die landen slechts ternauwernood te voorkomen door twee van zijn eigen vloten naar New York en Florida te sturen waar ze onder gezag van Lincoln werden geplaatst.[18] [19] (Het keizerrijk had kort

daarvoor zijn eigen slaafdom doorbroken door hun privé-centrale bank het land uit te trappen en steunde daarom de Amerikanen.) Dankzij de Russische Tsaar konden de overige landen zich er niet mee bemoeien en kon Lincoln de oorlog winnen. Hij kondigde daarop aan om ook na de oorlog eigen rentevrij geld te willen blijven drukken omdat dit het land en diens belastingbetalers enorm veel geld zou besparen: *the Government should create, issue, and circulate all the currency and credits needed to satisfy the spending power of the Government and the buying power of consumers. By the adoption of these principles, the taxpayers will be saved immense sums of interest.* Hierdoor zou geld niet langer de mensheid domineren, maar juist ten dienste daarvan staan: *money will cease to be master and become the servant of humanity.*[20] Lincoln werd niet lang daarop in 1865 in een theater in Washington DC doodgeschoten waarna de greenback werd geannuleerd. (Ook Alexander II zijn pogingen om de Rothschilds te dwarsbomen werden hem niet in dank afgenomen: na moordaanslagen in 1866, 1879 en 1880 werd hij in 1881 eindelijk vermoord.)

Toen Lincoln en zijn greenbacks uit de weg waren geruimd, wisten de Rothschilds zich een paar jaar later in 1878 opnieuw tussen de staat en de burgers in te wringen door president Ruthford te manipuleren. Eén van de Rothschilds schreef aan de Amerikaanse minister van Financiën dat ze erg blij waren met deze 'samenwerking': *[I am] very pleased we have entered into relations again with American Government. Shall do our best to make the business successful.*[21] Irritant genoeg was de volgende president James Garfield echter weer fel tegenstander van de bankiersfamilie vanwege hun enorme macht over de Amerikaanse industrie: *whoever controls the volume of money in our country is absolute master of all industry and commerce.* Nadat hij duidelijk had gemaakt dat hij hun privilege weer wilde intrekken, werd hij vermoord. Weer een paar jaar later werd William McKinley tot president verkozen gedurende een depressie: hij stelde daarom voor om geen extra schulden te maken en zelf hun geld voortaan weer te beheren: *our currency should continue under the supervision of the Government.* Hij werd in 1901 doodgeschoten door een 'anarchist'.

A small group of dominant men

Omdat de bankiers gestrest werden van de continue onzekerheid en de logistieke planning die alle presidentiële moorden vergden, was men op zoek naar zekerheid op de lange termijn: een permanente vergunning en daarna rust in de tent. Met dat doel verzonnen ze een tweetrapsplan en om dat uit te voeren, besloten ze hun krachten te bundelen met hun collega bankiers. Waren die er dan? Jazeker. Het 'goede voorbeeld' van Amschel Rothschild om zijn zoons te verspreiden en her en der banken op te richten, deed andere bankiers in de jaren daarna volgen. Door de hele wereld probeerden centrale banken overheden te domineren door zoveel mogelijk invloed in en over de bank te krijgen. (Politici die meewerkten en invloed over hun eigen geldvoorziening inleverden, werden daar uiteraard rijkelijk voor beloond.) In het alom geprezen boek 'Tragedy and hope' waarin Carroll Quiqley de verschuivende machtsverhoudingen uiteenzet, schreef hij: *each central bank ... sought to dominate its Government by its ability to control treasury loans, to manipulate foreign exchanges, to influence the level of economic activity in the country, and to influence cooperative politicians by subsequent economic rewards in the business world.*[22] Het resulteerde erin dat een aantal machtige, veelal joodse bankiersfamilies het bankwezen naar zich toe trokken: de uitgifte van geld kwam wereldwijd

in steeds minder handen terecht. De joodse encyclopedie die de geschiedenis en de resultaten van het joodse volk wilde beschrijven, bevestigde omstreeks 1900: *the practice initiated by the Rothschilds of having several brothers of a firm establish branches in the different financial centres of the world was followed by other Jewish financiers, [they] obtained an increasing share of international finance. The head of the whole group was the Rothschild family.*[23] De macht over het geld kwam wereldwijd dus in steeds minder handen terecht met aan het hoofd van die clan de Rothschilds. Zij zouden hun gezamenlijke macht bundelen om de centrale Amerikaanse bank voor eens en voor altijd af te dwingen.

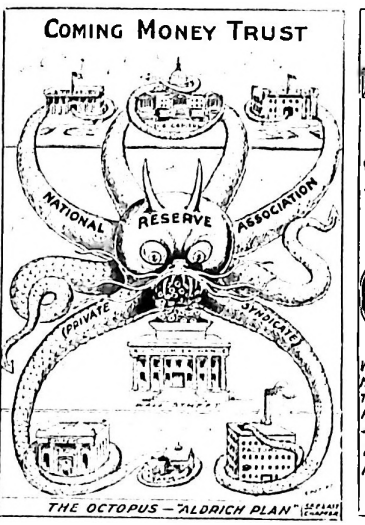
Aan het begin van de eeuw kwamen vooraanstaande bankiers met dat doel in het geheim met bevriende industrialisten samen op een eiland voor de kust van Georgia om een plan voor de toekomst te smeden. (Dat eiland heette opvallend genoeg Jekyll Island: jakhalzeneiland.) Aanwezigen waren onder andere een aantal van de rijkste Amerikaanse bankiers waaronder, J.P. Morgan, Paul Warburg, vriend van de show Rockefeller en anderen uit de bevriende kliek. (Je kunt dit allemaal tot in detail nalezen in het boek 'The creature from Jekyll Island'.) Om de illusie te geven dat de macht van de centrale bank gedecentraliseerd zou zijn, besloten ze dat er niet één maar twaalf regionale centrale banken zouden worden gecreëerd die door de 'bevriende' commerciële banken zouden worden bestuurd. Bovendien zouden ze het niet de derde centrale bank, maar 'Federal Reserve' noemen om precies de reden dat jij tot op heden dacht dat het een Federale/overheidsinstelling, en geen private bank was. Omdat senator Nelson Aldrich ook bij de ontmoeting op Jekyll Island aanwezig was, zou dit als het Aldrichplan de boeken in gaan. Wat moest een senator bij zo'n stel geheime graaiers? Aldrich was niet alleen zakenpartner van J.P. Morgan maar ook de schoonvader van John. D. Rockefeller junior en kon zo als insider het plan in Washington opperen zonder argwaan te wekken.

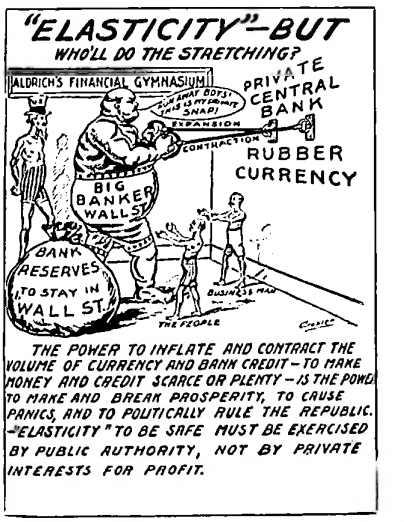
Onderdeel van het plan was dat het Amerikaanse volk ervan moest worden overtuigd dat er überhaupt een centrale bank nodig was. Men zou daarom eerst een probleem creëren om vervolgens de door zichzelf voorbereide oplossing aan te dragen. (De tactiek om hun wil aan de mensen op te leggen, was dus volgens het aloude recept zoals we dat inmiddels kennen: orde uit chaos.) Om de noodzaak voor een centrale bank bij de mensen te laten voelen, was er al voor de ontmoeting op Jekyll Island voor paniek gezorgd op de markten. J.P. Morgan verspreidde in 1907 met dat doel een gerucht dat de Knickerbocker-bank op omvallen stond. Het leidde tot de zogenaamde paniek van 1907 en een heuse *bankrun*.[24] De crisis werd vervolgens afgewend doordat onder leiding van diezelfde Morgan samen met een aantal bevriende banken het systeem overeind werd gehouden door tientallen miljoenen dollars beschikbaar te stellen. Hoewel ze de problemen zelf hadden gecreëerd werd Morgan als een held en als de redder van Wall Street gevierd. Aldrich verkondigde vervolgens dat een centrale bank nu wel echt nodig was om de volgende *bankrun* niet door geluk maar door een instelling te laten voorkomen. Ook president Wilson schreef dat dit gedoe kon worden voorkomen wanneer een paar mannen met oog voor de publieke zaak de boel voortaan zouden regelen: *all this trouble could be averted if we appointed a committee of six or seven public-spirited men like J.P. Morgan to handle the affairs of our country.*[25] En zo zou uiteindelijk geschieden. De wet werd 'verkocht' omdat het de Amerikanen zou beschermen tegen de grote boze bankiers, terwijl die stiekem door hunzelf was geschreven en ze aan de macht bracht.

Voordat het zover was, moest er echter nog een laatste horde worden genomen: er was namelijk nog altijd veel oppositie tegen het plan en niet van de minsten. De grootste

dwarsliggers tegen de 'definitieve FED' uit die tijd waren de extreem rijke en machtige Isa Strauss, Benjamin Guggenheim en Jacob Astor. (Die laatste was op dat moment zelfs één van de rijkste mensen ter wereld.) Er werden dan ook wel degelijk pogingen gedaan om de Amerikaanse bevolking wakker te schudden voor de aanstaande ramp, bijvoorbeeld in de vorm van spotprenten. Hier onder zie je er een paar.

Hoewel niet overal een samenzwering achter gezocht hoeft te worden, is het té interessant om niet even een aantal spraakmakende details te benoemen over hoe die weerstand precies is geëindigd. Alle drie de tegenstanders zijn namelijk op hetzelfde moment op dezelfde locatie om het leven gekomen. Dat kan toch niet? Na de dood van dit *high profile* groepje mensen zou toch iedereen snappen wie daarachter had gezeten? Niet helemaal: het nieuws van hun dood raakte namelijk op de achtergrond door de overige 1500 mensen die samen met hen om het leven kwamen. Wat hadden ze allemaal gemeen? Ze waren allemaal passagier van de Titanic: Strauss, Guggenheim en Astor waren allemaal uitgenodigd om mee te varen op de eerste tocht van het grootste schip van zijn tijd.

Nu hoor ik je denken: leuk en aardig allemaal die feitjes, maar er bestaat ook nog altijd zoiets als toeval. Dat klopt. In aanvulling hierop is het echter belangrijk om te weten dat niemand minder dan J.P. Morgan (daar heb je hem weer) de eigenaar was van het bedrijf White Star Line die het schip had gefinancierd, gebouwd en opereerde: hij had dus het exclusieve voorrecht om gasten uit te nodigen voor de triomftocht op dit onzinkbare schip. Hij had voor zichzelf uiteraard ook een privésuite gereserveerd: zo'n grootse gebeurtenis wil je niet missen. Kwam Morgan dan zelf ook om in die nacht? Nee, hij annuleerde (samen met tientallen anderen) zijn reis op het allerlaatste moment omdat hij toch ietsje langer in Groot-Brittannië besloot te blijven. De Washington Post schreef destijds: *mr. Morgan decided to lengthen his stay abroad.*[26]

Het zinken van het schip is bovendien met een aantal eigenaardigheden omringd. Zo valt op dat de Titanic tijdens een 'maanloze' nacht met volle stoom vooruit voer, ondanks het feit dat meerdere andere schepen hadden gewaarschuwd dat er een veld met ijsbergen op zijn koers was gespot[27] en adviseerden om snelheid te minderen. Desondanks koos de kapitein er dus voor om in het pikkedonker vol gas door te rammen. Een ander opvallend detail is dat de eigenaar van het schip altijd had volgehouden niets van het noodlot van het schip te hebben geweten totdat

het al lang en breed was gezonken: hij had *not a word or communication of any kind or description*, helemaal geen enkele informatie daarover gekregen. Meer dan honderd jaar later zou er echter op een veiling een telegram boven water komen waaruit zou blijken dat het schip wel degelijk een noodbericht naar de scheepswerf had gestuurd: *we have struck iceberg. Sinking fast. Come to our assistance. Position: Lat 41.46 N. Lon 50.41 W.*[28] Hoewel we met de kennis van nu weten dat de eigenaar nooit op tijd actie had kunnen ondernemen, kon hij op dat moment niet weten hoe ernstig de situatie was. De vraag blijft dan ook bestaan waarom hij daarover zou liegen. (Om het geheel nog eigenaardiger te maken: een boek met de titel 'Futility' beschreef in 1898 het zinken van een onzinkbaar schip. Dat grootste schip ter wereld met de naam 'Titan' zonk nadat het met een ijsberg in aanvaring was gekomen waarbij vele opvarenden zouden omkomen omdat er niet genoeg reddingsboten aanwezig waren.[29] Zou dat boek toevallig bij Morgan op de plank hebben gestaan?)

Hoe het ook zij en of het nu voorbedachten rade was of niet: nadat de laatste weerstand tegen de FED samen met de Titanic ten onder was gegaan, kon die dan eindelijk worden opgericht. Het schip zonk in april 1912, in december 1913 werd de FED geboren. Terwijl het merendeel van de congresleden thuis kerst aan het vieren was, werd de destructieve wet ondertekend. President Wilson die ervoor verantwoordelijk was, zou later over dat besluit zeggen: *I am a most unhappy man. I have unwittingly ruined my country. A great industrial nation is now controlled by its system of credit. We have come to be one of the worst ruled, one of the most completely controlled and dominated Governments in the civilized world; we are no longer a Government by free opinion; no longer a Government by conviction and the vote of the majority, but a Government by the opinion and duress of a small group of dominant men.*[30] Vrije vertaling: 'ik heb mijn land te grabbel gegooid. Onze grote industriële natie wordt nu gecontroleerd door haar kredietsysteem. We zijn nu één van de slechtst geregeerde, één van de meest volledig gecontroleerde en gedomineerde regeringen in de beschaafde wereld geworden: we worden bestuurd door een kleine groep dominante mannen.' (Opvallend detail: Wilson had het tekenen van het besluit al lang en breed toegezegd voordat hij überhaupt president was. Hij zou in ruil daarvoor zelfs de financiële steun krijgen waarmee hij uiteindelijk in het Witte Huis terecht kon komen. Volgens critici was hij dan ook gechanteerd met seksuele briefwisselingen die hij in het verleden met zijn minnares had gehad. Het zou de bliksemsnelle opkomst van de man kunnen verklaren: hij ging van directeur van Princeton in 1910, naar de gouverneur van New Jersey het jaar erop en was weer een jaar later president van de Verenigde Staten.[31])

Ook de befaamde Thomas Edison wist de vinger op de zere plek te leggen en schreef in de New York times: *it is absurd to say our country can issue bonds and cannot issue currency. If the Government issues bonds, the brokers will sell them. Why? Because the Government is behind them, but who is behind the Government? The people. Therefore it is the people who constitute the basis of Government credit. Why then cannot the people have the benefit of their own gilt-edged credit by receiving non-interest bearing currency?*[32] 'Het is te belachelijk voor woorden dat een land wel staatsobligaties kan uitgeven, maar niet zijn eigen geld. De enige reden dat staatsobligaties waarde hebben is vanwege alle inwoners die er wonen en werken: de mensen zelf. Zij zijn degenen die een overheid kredietwaardig maken. Waarom zouden zij dan ook niet rentevrij krediet van de staat mogen ontvangen?' Niet iedereen legde zich dan ook zomaar bij dit onrecht neer. Louis McFadden bijvoorbeeld die in die jaren in het Huis van Afgevaardigden zat en voorzitter van de 'banking and currency' committee was, zei: *we have*

in this country one of the most corrupt institutions the world has ever known. I refer to the Federal Reserve Board and the Federal Reserve Banks. This evil institution has impoverished and ruined the people of the United States; has bankrupted itself, and has practically bankrupted our Government.[33] 'Het meest corrupte, kwaadaardige instituut uit de wereld heeft de Amerikaanse bevolking verarmd en de overheid failliet gemaakt'. Duidelijk. Hij hield het niet bij woorden en startte een afzettingsprocedure (*impeachment*) tegen de gehele raad van de FED. Niet veel later zou hij worden beschoten en vergiftigd: aan dat laatste zou hij overlijden.[34]

De FED kreeg zijn wet, en wist de opstand erna te beteugelen. Hoewel het nog altijd schimmig blijft hoe de macht door de jaren heen precies verdeeld is en wie de grootaandeelhouders van de FED en zijn lidbanken zijn, weten wij dat dit naast de Rothschilds een aantal andere machtige families zoals de Rockefellers zijn: afstammelingen en aangetrouwden van diegenen die 'erbij waren' op Jekyll Island. Er zijn door de jaren heen een aantal onderzoeken gedaan die deze aantijgingen kunnen onderbouwen. Zo schreef J.W. McCallister in zijn 'The grim reaper' dat tachtig procent van verreweg de machtigste FED-bank: de New York Federal Reserve Bank, in handen was van acht families. Vier Amerikaanse en vier Europese. (Voor de volledigheid: dat waren Goldman Sachs, Rockefeller, Lehman en Kuhn Loeb families uit New York, de Rothschilds, Warburgs, Lazards en Israel Moses Seifs uit Europa -Londen, Hamburg, Parijs en Rome-.) Eustace Mullins die ook de machtsverhoudingen binnen de FED onderzocht, concludeerde in zijn boek 'The secrets of the Federal Reserve' bovendien dat alle twaalf afzonderlijke centrale banken onder de controle van slechts tien privébanken vielen. (Opnieuw voor de volledigheid: dat waren de Rothschild banken in Londen en Berlijn, de Warburg banken in Hamburg en Amsterdam, de Lazard brothers in Parijs, Israel Moses Seif bank in Italië, de Lehman brothers bank, Kuhn Loeb bank, Goldman Sachs en J.P. Morgan Chase bank in New York.) Daarbij schreef Mullins dat hij het sterke vermoeden had dat J.P. Morgan stiekem een front was van waarachter de Rothschilds in het geheim konden opereren.[35] (Het zou in ieder geval helpen verklaren waarom Morgan degene was die het 'Knickerbocker-rumoer' verspreidde en de redding bood die de weg voor het 'Aldrichplan' vrijmaakte.) 'Black's Law Dictionary' (het meest gebruikte rechtenwoordenboek in de Verenigde Staten) definieert de FED dan ook als een netwerk van twaalf centrale banken waar de meeste nationale banken bij horen: *a network of twelve central banks to which most national banks belong.*[36]

De FED is dus een privaat bedrijf dat wordt geregeerd door twaalf 'kredietmonopolies' die op hun beurt weer in handen zijn van de machtigste bancaire families ter wereld. Hoewel de algemene opvatting is dat de banken in Amerika luisteren naar de FED is dat dus feitelijk andersom: de FED wordt bestuurd door zijn 'lidbanken' die de bank achter de schermen bezitten.[37] Dat zijn dan ook de feitelijke eigenaren van de FED (en niet de werknemers zoals Greenspan) die samen het beleid bepalen en de bakken met winst onderling verdelen. De onversneden waarheid is dan ook dat de 'Federal Reserve' niet federaal is en ook geen reserves heeft. Het is een privaat clubje met een hele grote printer dat ooit de macht heeft afgekocht om voor hun monopolygeld hele echte dollars terug te mogen vragen. (Fun fact: zelfs hun gebouw is privébezit: geen enkele overheidsinstantie, niet het hooggerechtshof en niet de CIA mogen zomaar naar binnen.)

De macht van de FED is ook nu nog altijd absoluut. Dat gaf Alan Greenspan die de club tussen 1987 en 2006 heeft voorgezeten zonder blikken of blozen toe toen nieuwspresentator

Jim Lehrer hem op livetelevisie vroeg wat de relatie tussen de voorzitter van de FED en de Amerikaanse president was: *the Federal Reserve is a independent agency. That means basically that there is no other agency of Government which can overrule actions that we take.*[38] 'We zijn onafhankelijk: er is geen persoon of instelling die tegen de macht van de FED kan ingaan'. (De bankiers worden ook niet door het volk verkozen: de FED geeft de Amerikaanse president een lijst met kandidaten waaruit gekozen mag worden.) Kortom: ze kunnen nog altijd precies doen wat ze willen. Dat werd pijnlijk duidelijk toen de FED naar aanleiding van de crisis van 2008, in 2011 voor het eerst in zijn bijna honderdjarige geschiedenis zijn boeken moest openen voor een accountantscontrole: dat was letterlijk nog nooit eerder gebeurd (kun je je dat voorstellen?). Die eeuw aan geheimzinnigheid had een reden: het onderzoek wees namelijk uit dat de FED in 2008 eigenhandig en zonder overleg met de overheid 16.000.000.000.000 dollar aan belastinggeld had 'uitgeprint' en uitgedeeld aan bevriende banken wereldwijd om het stelsel dat hun zo goed diende overeind te houden.[39] Hier zie je een klein deel van het lijstje en wie er welke ongekende bedragen kreeg. (De hele lijst daarvan vind je hier.[40])

Citigroup: **$2,5 biljoen** ($2.500.000.000.000)
Morgan Stanley: **$2,04 biljoen** ($2.040.000.000.000)
Merrill Lynch: **$1,949 biljoen** ($1.949.000.000.000)
Bank of America: **$1,344 biljoen** ($1.344.000.000.000)
Barclays PLC (United Kingdom): **$868 miljard** ($868.000.000.000)
Bear Sterns: **$853 miljard** ($853.000.000.000)
Goldman Sachs: **$814 miljard** ($814.000.000.000)
Royal Bank of Scotland (UK): **$541 miljard** ($541.000.000.000)
J.P. Morgan Chase: **$391 miljard** ($391.000.000.000)
Deutsche Bank (Germany): **$354 miljard** ($354.000.000.000)
UBS (Switzerland): **$287 miljard** ($287.000.000.000)
Credit Suisse (Switzerland): **$262 miljard** ($262.000.000.000)
Lehman Brothers: **$183 miljard** ($183.000.000.000)
Bank of Scotland (United Kingdom): **$181 miljard** ($181.000.000.000)
BNP Paribas (France): **$175 miljard** ($175.000.000.000)

Je kunt je voorstellen dat het even schrikken was toen men zag wat de FED eigenhandig had gedaan. In vergelijking met het onvoorstelbaar enorme bedrag was het 'officiële' bailout-bedrag van de overheid aan de banken een zakcentje geweest. Congreslid Bernie Sanders trapte naar aanleiding van de audit een open deur in door te zeggen dat het nooit zou moeten kunnen dat er zonder toestemming van of overleg met de overheid, Amerikaans geld aan buitenlandse banken of bedrijven kon worden gegeven: *no agency of the United States Government should be allowed to bailout a foreign bank or corporation without the direct approval of Congress and the president.*[41] Ondanks dit schokkende nieuws, creëerde het met een paar uitzonderingen daargelaten weinig reuring in de MSM. Forbes schreef er het artikel 'The FED's $16 trillion bailouts under-reported' over.

A revolution before tomorrow morning

Met het oprichten van de FED werd de Amerikaanse grondwet omzeild. Daarin staat namelijk dat alleen het Congres het recht heeft om het geld van zijn burgers uit te geven: *the Congress shall have power ... to coin money, regulate the value thereof ... No state shall ... emit bills of credit and make anything but gold and silver coin a tender in payment of debts.*[42] Waarom waren de founding fathers daar toen al zo op gebrand? Zij kenden het enorme gevaar van door schuld gedreven geld en rente's daarover die bankiers probeerden af te dwingen. James Madison schreef bijvoorbeeld: *history records that the money changers have used every form of abuse, intrigue, deceit, and violent means possible to maintain their control over Governments by controlling money and its issuance.*[43] Thomas Jefferson stelde dan ook dat (eindeloze) schulden het grootst mogelijke gevaar was voor de mensen. Om de onafhankelijkheid te bewaren moest men zich daar niet mee laten opzadelen: *I place public debt as the greatest of dangers to be feared ... To preserve our independence, we must not let our rulers load us with perpetual debt.*[44]

Precies het tegenovergestelde is uiteraard gebeurd. In plaats van de overheid had de FED vanaf 1913 het exclusieve recht om Amerika's geld te drukken. (Het verklaart de altijd stijgende, enorme staatsschuld van het land.) Sindsdien printen zij het geld en lenen ze dat vervolgens tegen rente uit aan de overheid: vanaf dat moment zat er een ketting met een loden bal aan de enkels van alle Amerikaanse burgers en hun nazaten. (Ter illustratie: de Amerikaanse overheid betaalt nu zo'n 1500 miljoen dollar per dag(!) aan rente over zijn staatsschuld waarmee het daar bijna net zoveel aan uitgeeft als aan het enorme leger. De New York Times bevestigde in 2018: *'the Government will soon spend more on interest than on the military'*.) Omdat voor het betalen daarvan geld nodig is, werd in hetzelfde jaar van de FED ook meteen de belastingdienst opgericht zodat burgers verplicht konden worden om hun deel aan de bankiers af te dragen. Besef je: dat was tot die tijd dus helemaal niet nodig geweest.

Rente is een van de grootste welvaartsverdelers op onze wereld. Waarom? Het is heel eenvoudig: leningen worden zonder uitzondering verstrekt door degenen die geld hebben aan degenen die het niet hebben. Mensen met geld krijgen dus altijd rente, terwijl mensen zonder geld het altijd moeten betalen. Het systeem straft dus mensen die zich in het zweet moeten werken voor hun geld en daadwerkelijk iets bijdragen en beloont mensen die het geld 'voor zich laten werken' zonder daadwerkelijk zelf iets 'echts' toe te voegen. Thomas Edison illustreerde: *people who will not turn a shovel full of dirt ... nor contribute a pound of material, will collect more money from the United States than will the people who supply all the material and do all the work.*[45] Rente is dus zonder overdrijven verantwoordelijk voor de welvaartsverdeling (of anders gezegd: welvaartsverschuiving) van de gewone mensen, naar een handjevol mensen aan de top. Om precies die reden was het heffen van rente in de vele eeuwen tot en met de middeleeuwen aan toe dan ook verboden: er stond zelfs de doodstraf op. (Ook alle wereldreligies spreken zich heel specifiek uit tegen het heffen van rente.)

Doordat we dit oerlogische principe door de generaties heen zijn vergeten, slikken we deze loodzware belasting op ons leven. Dat de 'gewone' mensen dit verneukeratieve systeem zonder vragen gewoon zouden accepteren, hadden de bankiers overigens wel voorspeld. Amschel Rothschild schreef: de paar mensen die weten hoe het systeem daadwerkelijk in elkaar steekt, zijn zo geïnteresseerd in de winsten daarvan of afhankelijk van diens diensten dat we uit de

hoogste klasse geen weerstand zullen ondervinden. *The few who understand the system will either be so interested in its profits or be so dependent upon its favours that there will be no opposition from that class.* Het grote merendeel van de rest van de mensen (wij dus) was volgens hem simpelweg te dom om te begrijpen dat dit systeem extreem in hun nadeel was en zou de last zonder klagen dragen: *the great body of people, mentally incapable of comprehending ... will bear its burdens without complaint, and perhaps without even suspecting that the system is inimical to their interests.*[46]

Dit is trouwens Lord Walter de Rothschild (degene die de Balfour Declaration in ontvangst mocht nemen maar die stiekem zelf had geschreven) terwijl hij bovenop een schildpad zit en deze sla voor zijn mond houdt zodat die blijft lopen. Belangrijk besefmoment: die schildpad, dat zijn wij. Een onwetend dier dat de last draagt en blijft werken om een beloofde beloning te krijgen die nooit komt: werken voor de onzichtbare hand die al het geld beheert. Dat wist ook Henry Ford. Die zei dat wanneer 'gewone' mensen daadwerkelijk zouden begrijpen hoe het bancaire systeem werkte, er diezelfde dag nog een revolutie zou losbarsten: *the people of the nation do not understand our banking and monetary system, for if they did, I believe there would be a revolution before tomorrow morning.*[47] Het mag ook duidelijk zijn waarom: het berooft mensen van een waardig leven voor zichzelf en hun naasten.

A monolithic and ruthless conspiracy

Is er dan sinds die jaren helemaal niemand geweest die van dit onrecht op de hoogte was en er tegenin wilde gaan? Gelukkig wel! Zijn naam is je zelfs al bekend: John Fitzgerald Kennedy (JFK). Hij kwam er bij het aantreden van zijn presidentschap al snel achter dat hij het niet zelf was die de touwtjes in handen had. Hoewel hij een telg van één van de machtigste Amerikaanse families was[48], leek hij de elitaire machtsstructuren te willen doorbreken. Deze vastberadenheid zou hem zelfs de 'zoveelste' op de lange lijst van vermoorde presidenten maken. Voordat we kijken naar wat hij deed om het geldmonopolie in de VS terug te draaien, is het echter belangrijk om op te merken dat hij tegen meer haren dan die van de Rothschilds alleen instreek. We zullen die in vogelvlucht doornemen.

JFK liet zich niet voor andermans karretje spannen en leek keuzes te maken op basis van redelijkheid, ratio en gevoel. Zo weigerde hij om troepen naar Vietnam te sturen omdat hij (terecht) niet van het communistische gevaar overtuigd was. Hij wilde zich niet blind in oorlogen storten maar juist altijd onderhandelen: *let us never negotiate out of fear. But let us never fear to negotiate.*[49] Praten dus in plaats van coups en regime changes. Hij schopte daarmee tegen het zere been van het MIC, de deep state en de shadow government aan.

Hij raakte dan ook al snel na zijn aantreden om een aantal redenen in een clash met de CIA toen hij erachter kwam dat die in samenwerking met onder andere de maffia en andere criminelen geheime 'moordoperaties' uitvoerde zonder dat dit met hem werd afgestemd. Bovendien voelde hij zich verraden doordat hij al in de derde maand van zijn presidentschap door de CIA voor het blok werd gezet om Cuba te bombarderen. Dit was volgens hen nodig om de regime change operatie die ze buiten zijn kennis om voerden te laten slagen (toen JFK dit weigerde, mislukte de couppoging). Hij was daar zo laaiend over dat hij naar aanleiding daarvan de corrupte CIA-directeur Allen Dulles liet ontslaan (Shipp noemt Dulles zelfs: *one of the most wicked men to ever walk the earth*). In het jaar daarop kwam de relatie nog verder onder druk te staan toen de CIA met de eerder besproken false flag operatie tegen Cuba op de proppen kwam: operatie Northwoods. Terwijl iedereen in Washington ermee had ingestemd om deze bloederige operatie af te trappen waarbij eigen Amerikaanse burgers zouden worden vermoord, weigerde JFK om die te ondertekenen. (Reminder: 'gekaapte' Amerikaanse vliegtuigen zouden worden neergeschoten en Amerikaanse schepen zouden worden aangevallen.) Hij dreigde daarop openlijk om heel de CIA op te doeken: *I will splinter the CIA into a thousand pieces and scatter it into the winds.*[50] (Een levensgevaarlijke uitspraak.)

Ook was JFK fel tegenstander van Israëls vastberadenheid om nucleaire wapens te verkrijgen (die ze zelf als absoluut noodzakelijk achtte voor hun voortbestaan) en ging daar actief tegenin: hij eiste ondanks Israëlische smeekbedes dat Amerikaanse wapeninspecteurs de nucleaire reactor in Dimona mochten controleren om te voorkomen dat er nucleaire wapens werden gemaakt.[51] Hij dreigde zelfs de geldkraan naar Israël dicht te draaien en de steun voor ze in te trekken wanneer ze dat weigerden.[52] Premier Ben Gurion trad naar aanleiding van die episode af om te voorkomen dat hij met de voorwaarde hoefde in te stemmen, maar gaf volgens sommigen de Mossad toestemming om de president uit de weg te ruimen. (De hevige strijd die op de achtergrond speelde tussen Israël en JFK wordt gedetailleerd beschreven in het boek 'Final judgment'.)

Bovenop deze 'ontrouw' naar de gevestigde orde die gewend was om het voor het zeggen te hebben, wilde Kennedy als klap op de vuurpijl dus ook nog de verstikkende macht van de FED doorbreken. Hoewel sommigen claimen dat zijn woorden aan het communisme waren gericht zei hij: *we are opposed around the world by a monolithic and ruthless conspiracy that relies primarily on covert means for expanding its sphere of influence.*[53] Er is weinig fantasie voor nodig om te stellen dat die woorden gericht konden zijn aan het beruchte bankiersgilde. Vervolgens ondertekende hij op 4 juni 1963 een besluit dat aan dat monopolie een einde maakte: executive order 11110.[54] Het Amerikaanse ministerie van Financiën kon hierdoor onafhankelijk van de FED 'echt en eigen geld' in circulatie brengen: schuldenvrij en gedekt door zilver. Op dit door de Amerikaanse staat uitgegeven, rentevrij briefgeld stond dan ook bovenaan: 'United States Note' en geen 'Federal Reserve Note'. Op het twee dollarbiljet stond Thomas Jefferson, op het vijf dollarbiljet stond Abraham Lincoln: beide hadden zich uiteraard meermalen tegen het verkankerde bankwezen verzet.

The case is closed, is it?

JFK was de laatste zittende president die (tevergeefs) tegen de macht van de Rothschilds in ging. Je begrijpt dat dergelijke democratische oppositie niet geaccepteerd kon worden. Zes maanden na zijn executive order werd hij voor het oog van de wereld bruut vermoord: we kennen allemaal de beelden van de presidentiële cabriolet die door Dallas reed waarna het hoofd van de president plotseling explodeerde. Een goed geplaatste kogel spleet zijn schedel open. Hoewel iedereen die tegen het officiële verhaal ingaat nog altijd een conspiracy theorist wordt genoemd, zijn er zoveel losse eindjes aan dit verhaal dat het zeer doet.[55] Maar onderzoek wees toch uit dat Lee Harvey Oswald hem in zijn eentje had vermoord? Voor iedereen die zich er meer dan een uurtje in verdiept, is duidelijk dat die claim aan alle kanten rammelt. Niet in de laatste plaats omdat het onderzoek naar zijn dood (de zogenaamde 'Warren Commissie') onder leiding stond van Dulles: dezelfde CIA-directeur Dulles die JFK had ontslagen en wiens geliefde CIA hij wilde ontbinden.

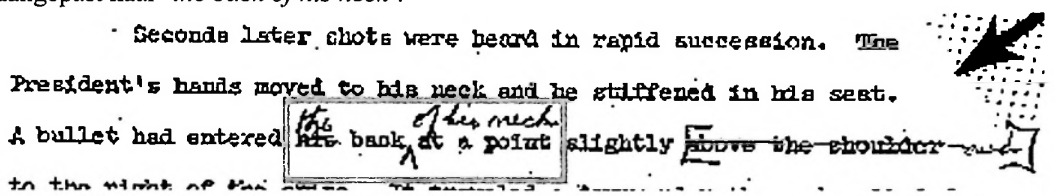
De conclusies waren zelfs zó niet overtuigend dat het Congres in 1979 een nieuwe commissie opstelde die JFK's dood onderzocht en concludeerde dat er waarschijnlijk was samengespannen om JFK te vermoorden: *Kennedy was probably assassinated as a result of a conspiracy.*[56] (Geen extreme verrassing nu je weet dat JFK daar drukte waar het zeer deed bij de machtigste, meest gewetenloze, gewelddadige en meedogenloze onderdelen die onze wereld kent. Je kunt je dan ook voorstellen dat het waarschijnlijk niet lang heeft geduurd voordat er een gezamenlijk potje is opgezet om hem uit de weg te laten ruimen.) In 2000 geloofden 81 procent van de Amerikanen dat de 'lone gunman' theorie een fabeltje was die was verzonnen door de duistere krachten die Washington achter de schermen bestuurden.[57] Er zijn dan ook wel heel erg veel zorgwekkende feiten en opvallende 'toevalligheden' die daarop lijken te wijzen.[58] Het officiële rapport dat Lee Harvey Oswald als schuldige aanwees, was dan ook een absoluut lachertje.[59] Ik geef je een korte bloemlezing.

De misdaad van de eeuw was snel opgelost. Al na enkele minuten kamden mensen van de geheime dienst het gebouw uit vanwaar het schot volgens hen gelost moest zijn. Op de zesde verdieping ontdekte men een open raam, drie lege hulzen en een geweer met daarop de vingerafdrukken die van Lee Harvey Oswald bleken te zijn. Die werd binnen een uur na de moord aangehouden in een theater verderop.

Volgens het officiële verhaal is er dus één schutter die drie kogels heeft afgeschoten. Eentje zou het doel hebben gemist, eentje zou JFK zijn hals hebben doorboord en eentje raakte hem vol in het hoofd. Daar zijn een aantal op- en aanmerkingen bij te maken. Hoewel de ene kogel zonder zichtbare schade door de president zijn hals heen raasde, explodeerde de ander zijn schedel: het duidt erop dat er verschillende types munitie zijn gebruikt die onmogelijk uit dat ene enkele wapen kunnen zijn afgevuurd. Bovendien was Oswald een matige schutter en kunnen zelfs wapenexperts met moeite met hetzelfde type wapen (dat handmatig herladen moet worden) drie kogels in vijf seconden afschieten, laat staan om daarbij met gerichte precisie langeafstand schoten te volbrengen. Conclusie: er moeten meerdere schutters zijn geweest. Dat verklaarden dan ook sommige getuigen. Het Warren rapport schrijft: *others testified that they heard four and perhaps as many as five or six shots.*[60]

Een tweede reden dat er waarschijnlijk meerdere schutters zijn geweest, is het feit dat de Texaanse gouverneur John Connally die voor Kennedy in de auto zat, ook gewond is geraakt

door diezelfde twee kogels: hij werd in zijn borstkas, pols en dij geraakt. Omdat hij echter in een hele andere lijn zat dan tussen de 'vuurlijn' die de kogel zou afleggen tussen Kennedy en Oswald, wordt die magische verklaring ook wel de *'magic bullet theory'* genoemd. Die stelt dat één kogel door zowel JKF's strot, als meerdere malen door het lichaam van Connally heen en weer is 'gestuiterd' terwijl die ondertussen bovendien van richting veranderde[61] (en als klap op de vuurpijl achteraf nagenoeg onbeschadigd is teruggevonden). Om dat zeer onaannemelijke verhaal 'mogelijk' te maken, is het 'Warren rapport' dan ook meerdere malen herzien. In de eerste versie staat namelijk dat de eerste kogel JFK in zijn rug had geraakt, net boven zijn schouderblad: *a bullet had entered the back slightly above the shoulder.* Autopsiefoto's die ik hier niet zal plaatsen, maar die je hier kunt bekijken, laten dat dan ook duidelijk zien.[62] Omdat die kogel er in dat geval (geschoten vanaf de zesde verdieping) nooit hoger dan dat (en dus niet in zijn nek) uit kon zijn gekomen, is de laatste versie van het rapport daarop aangepast naar: *a bullet had entered the base of the back of his neck.* Hier zie je hoe *'above the shoulder'* is aangepast naar *'the back of his neck'.*

Seconds later shots were heard in rapid succession. The President's hands moved to his neck and he stiffened in his seat. A bullet had entered his back at a point slightly above the shoulder

Ondanks het feit dat de autopsiefoto's iets anders lieten zien, verklaarde president Gerald Ford die de aanpassingen had gedaan dat dit geen samenzwering was, maar een poging om 'meer precies te zijn': *my change had nothing to do with conspiracy theory; my changes where only an attempt to be more precise.*[63]

Oswald ontkende zelf in alle toonaarden dat hij het was geweest: *I did not kill president Kennedy ... I didn't kill anybody ... I don't know anything about what you are accusing me of.* Om het geheel nog interessanter te maken, zijn er sterke aanwijzingen dat Oswald zelf een CIA agent was die in die rol in het verleden als geheim agent in de Sovjet-Unie had gewerkt en is 'geslachtofferd' door zijn werkgever zodat de rest van de samenzwering buiten beeld zou blijven.[64] Hij verklaarde dan ook na zijn aanhouding: *they've taken me in because of the fact that I lived in the Soviet Union. I'm just a patsy.* (Een patsy is iemand die gemakkelijk de schuld in de schoenen geschoven kan worden: *a person who is easily taken advantage of, especially by being cheated or blamed for something.*) Voordat hij zichzelf in een rechtszaak kon verdedigen en zijn kant van het verhaal kon geven, werd hij op weg daar naartoe van dichtbij doodgeschoten. De moordenaar bleek Jack Ruby (zijn echte naam was Jacob Leon Rubenstein): een man met connecties naar de maffia, de politie en geheime diensten. Toch wist de directeur van de FBI Hoover kort na de moord op Oswald zeker dat er niets bijzonders aan de hand was en dat er geen sprake van een samenzwering of afrekening was: *there is nothing further on the Oswald case except that he is dead.* (Ook de Warren Commissie zou concluderen dat ook Ruby een 'lone gunman' was geweest ondanks zijn overduidelijke connecties met meerdere partijen.)

Er waren uiteraard wel een aantal kritische geesten. Een daarvan was journaliste Dorothy Kilgallen (die de enige was die een privé-interview met Jack Ruby mocht afnemen na diens moord op Oswald). Zij was niet overtuigd van Ruby's 'lone man theorie' en vroeg zich af hoe het toch kon dat Ruby zomaar een politiegebouw kon binnenlopen terwijl die zwaar werd bewaakt omdat Oswald (de moordenaar van een president) daar zat: *the case is closed, is it?*

Well, I'd like to know how, in a big, smart town like Dallas, a man like Jack Ruby can stroll in and out of police headquarters as if it was at a health club at a time when a small army of law enforcers is keeping a 'tight security guard' on Oswald.[65] Dat er een samenzwering moest zijn, schreef ook de ondersheriff van Dallas: Roger Craig. Die stond langs de route waar de moord zou plaatsvinden en was van tevoren specifiek geïnstrueerd om zich vooral niet met de beveiliging te bemoeien: *take no part whatsoever in the security of that motorcade.* De uren na de moord en de afwikkeling ervan waar hij nauw bij betrokken was, overtuigde hem van het verraad. Hij schreef er het boek 'When they kill a president' over.[66] Wie zou zo'n bevel geven om zich niet met de veiligheid van de president te bemoeien? De burgemeester van Dallas ten tijde van de moord op JFK was Earl Cabell: de broer van de door Kennedy ontslagen onderdirecteur van de CIA, Charles Cabell.[67]

Als er zich zoveel toevalligheden opstapelen moeten we ons gezien de voorkennis die we inmiddels hebben, afvragen in hoeverre dat nog toeval kan zijn. Dat er een bepaalde mate van voorkennis en samenwerking was die de moord mogelijk maakte, moge duidelijk zijn. Dat er genoeg partijen waren om die moord te willen plegen of op zijn minst door de vingers te willen zien, is ook bekend. Maar wie zouden er verantwoordelijk zijn? Er zijn verscheidene partijen die één of meerdere gegadigden aanwijzen. (Hoewel ze geen sluitende conclusie en één dader aanwijzen, dragen ze allemaal bij aan het beeld dat de officiële lezing niet klopt.)

Zo verklaart voormalig CIA medewerker Kevin Shipp tegenwoordig openlijk dat de CIA en de maffia het hebben gedaan: *we know the shadow government, including the CIA, and I studied this in detail, were responsible for the assassination of JFK using the mafia, and that's how far they will go.* (Op het internet doet de codenaam voor het betreffende CIA-project: operatie 'Zipper' de ronde.) Zouden ze dat echt doen? Je weet inmiddels dat ze letterlijk over lijken gaan. Kunnen we ons de opmerking van senator Chuck Schumer bovendien nog herinneren? Hij zei: *intel officials have six ways from Sunday at getting back at you.*[68] Voormalig president Truman die mogelijk had gemaakt dat de macht van de CIA sterk kon toenemen, schreef dertig dagen na de moord op Kennedy in de Washington Post: *for some time I have been disturbed by the way the CIA has been diverted from its original assignment.*[69] Dat citaat heeft overigens alleen de eerste editie van die dag gehaald en is uit alle latere drukken verwijderd doordat Dulles hoogstpersoonlijk naar Truman was gevlogen om zijn woorden in te laten trekken. Volgens de nationale archieven zijn er bovendien nu nog altijd 15.834 geheel of gedeeltelijk 'geheime' JFK-documenten in handen van de CIA en FBI.[70] (Vriendelijke reminder: in 2017 verzocht de CIA president Trump immers nog om het John F. Kennedy-dossier dat toen openbaar gemaakt zou moeten worden, in verband met de staatsveiligheid en orde in het land opnieuw voor een aantal jaar achterin een geheime kast te gooien.[71]) Als ze niets te verbergen hebben, waarom verbergen ze dan zoveel?

Anderen wijzen naar de maffia, Mossad, en de Rothschilds (waarvan je kunt stellen dat de laatste twee van hetzelfde laken een pak zijn). In een interview zou voormalig adviseur van Yasser Arafat en vooraanstaand lid van het Palestijnse bevrijdingsfront Bassam Abu Sharif (waarvan we ons moeten realiseren dat die dus per definitie geen goed woord voor Israël over heeft), beweren dat de Mossad samen met de Amerikaanse maffia de moord had voorbereid, waarna de Mossad Ruby heeft gestuurd om Oswald te vermoorden. Vervolgens zouden ze ook nog eens 22 andere getuigen hebben gedood om 'losse eindjes' weg te werken: *the Mossad collaborated with the American mafia, and once Oswald had killed Kennedy, the Mossad sent*

a Jew called Ruby to kill him. Then the Mossad killed twenty-two witnesses, and the case was closed. And it remains closed to this day. I challenge them to make these files public. To this day, these files haven't been made public, due to Jewish zionist pressure.[72]

Hoewel we niet alles kunnen controleren, klopt het wel degelijk dat in de twee jaar na de moord enorm veel mensen die iets met de afwikkeling daarvan te maken hebben gehad tijdens verdachte omstandigheden om het leven zijn gekomen. Zo werd marineofficier William Pitzer die de camera's bediende en filmde tijdens JKF's autopsie dood teruggevonden: hij had een kogel door zijn eigen hoofd geknald en de opnames van de autopsie waren verdwenen.[73] De enige van de zeven deelnemers van de Warren Commissie die het openlijk niet met 'Dulles conclusies' eens was, heette Hale Boggs: hij zou in 1972 overlijden bij een vliegtuigongeluk boven Alaska. William Whaley, de taxichauffeur die Oswald na de moord op Kennedy thuis had gebracht, zou sterven in een auto-'ongeluk'.[74] [75] Net als Lee Bowers trouwens, die getuigde dat hij twee mannen van achter een hek had zien schieten: de auto's van beide heren zouden zich onverklaarbaar in een 'enkelzijdig ongeluk' in een betonnen viaduct boren.[76] Bovendien zouden drie van de vijf mensen die op de avond van de moord op Oswald in Jack Ruby's huis waren, worden doodgeschoten. (Advocaat Tom Howard en journalisten Bill Hunter en Jim Koethe.) Ook de eerdergenoemde kritische journaliste Kilgallen die een samenzwering vermoedde en schreef: *justice is a big rug. When you pull it out from under one man, a lot of others fall, too*[77], zou in november 1965 aan een overdosis drugs sterven terwijl ze daarvoor nooit drugs had gebruikt. We kunnen zelfs JFK's broer Robert Kennedy met een vraagteken op die lijst zetten. Waarom zou hij een bedreiging kunnen vormen? Executive order 11110 is nooit ingetrokken, maar werd gewoon niet gebruikt. Het gevaar bleef voor de FED dan ook bestaan dat diens monopolie door een nieuwe president opnieuw zou worden ontwricht. John's broer Robert Kennedy was zich daarvan en van de moord op zijn broer bewust en vormde dus een gevaar. Nadat hij de voorverkiezingen als Democratische kandidaat in California had gewonnen en dus zou meedoen in de race voor het presidentschap van 1968 werd ook hij doodgeschoten. (Dat wat wij nu de 'Kennedy curse' of de 'Kennedy vloek' noemen, is dus misschien meer dan het noodlot alleen.)

Hoe het ook zij, we kunnen de conclusie van het Congressionele onderzoek uit 1978 dat stelde: *Kennedy was probably assassinated as a result of a conspiracy* in ieder geval goed begrijpen. Wie er uiteindelijk ook verantwoordelijk was, het resultaat is wat telt en dat resultaat was overduidelijk. Alle (mogelijk) betrokken partijen 'kregen hun zin': minder dan negen maanden nadat JFK in zijn graf lag, vond de false flag in de Golf van Tonkin plaats waarna de Vietnamoorlog werd afgetrapt. Ook waren de verplichte bezoekjes aan de nucleaire fabriek in Dimona van tafel en werden er geen nieuwe *United States Notes* meer uitgegeven: opgeruimd stond netjes.

World control through inextinguishable debt

Met het onrecht over de moord op Kennedy achter de rug, kunnen we terug naar de Rothschilds. Sinds JFK uit de weg is geruimd, koersen zij ongehinderd verder. De macht van die club is dan ook nog altijd enorm. Ter illustratie en voor de volledigheid: het had voor de uitkomst van deze eliteclub dan ook niet uitgemaakt of in plaats van Trump, Hillary was verkozen: ze hebben beiden in hun zak. Zo hadden ze ook voor haar bijvoorbeeld *fundraisers* georganiseerd waar je

voor 100.000 euro per bord gezellig kon komen tafelen.[78] Dat was waarschijnlijk echter symboolpolitiek om de 'goede relatie' naar buiten toe te kunnen verklaren want ook zonder die 'steun' zat Clinton namelijk al stevig onder hun duim. In de e-mails die Wikileaks openbaarde, bleek bijvoorbeeld dat Hillary Clinton terwijl ze minister van Buitenlandse Zaken was(!) achter de schermen de Rothschilds op de hoogte hield van de gang van zaken. In september 2010 mailde ze bijvoorbeeld vol berouw dat het haar niet was gelukt om de voormalig Britse premier Tony Blair mee te krijgen naar Israël om de 'vredesbesprekingen' in het Midden-Oosten in hun voordeel bij te kunnen sturen: *he is very sorry, obviously, but I'm grateful that he accepted my request. I hope you all understand and give him a rain check. Let me know what penance I owe you.*[79] Vooral die laatste zin is belangrijk. De definitie van 'penance' is namelijk: '*involuntary self-punishment, inflicted as an outward expression of repentance*', boetedoening als uiting van berouw. De minister van Buitenlandse Zaken vraagt dus: laat maar weten welke boetedoening ik moet doen in ruil voor mijn falen?! Dat is niet de relatie die je verwacht tussen de minister van Buitenlandse Zaken van het machtigste land ter wereld en een zogenaamde 'niemand', vind je wel? (Waarom worden deze 'gewone' staatsburgers überhaupt geconsulteerd en op de hoogte gebracht?) Dit leek eerder een verhouding tussen meester en onderdaan. Hillary blaft vol zelfvertrouwen de Iraanse, Libische en Russische leiders de huid vol, maar benadert de Rothschilds met de oren in de nek en de staart tussen de poten en vraagt welke straf haar baasjes geschikt lijkt om haar onderdanigheid te bevestigen. Het laat zien hoe de machtspiramide in elkaar zit: Hillary is misschien topdog binnen haar eigen gelederen maar niemand bijt de hand die je voedt. Tientallen jaren bovenin meedraaien is leuk en aardig, maar de Rothschilds werken al honderden jaren naar een hoger doel, staan boven haar, en verdienen haar respect. (Of zou het misschien te maken kunnen hebben met Bills *frequent flier miles* op de Lolita Express en de jaarlijkse familiebezoekjes van de Clintons aan de 'Epstein-ranch'?)

De Rothschilds zijn na het 'veroveren' van Amerika via de FED niet gestopt met het uitbreiden van hun invloed en rijkdom. Hoewel het vermogen van de bankiersdynastie volgens sommige schattingen tegenwoordig ongeveer vijfhonderd biljoen is (een slordige 70.000 dollar voor ieder mens en kind dat er op onze planeet rondloopt), gaat dat niet om geld zelf: na je zoveelste jacht, vliegtuig of kasteel maakt dat extra miljardje niet zoveel meer uit. Het is hen om de macht te doen: ze hebben door de jaren niet alleen in de hoofdstad van het wereldrijk het leiderschap onder de duim gekregen maar proberen die macht nog altijd op velerlei vlakken uit te breiden. Bovendien springen andere machtige onderdelen van de deep state achterop die fiets waarmee er een enorm giftige tandem is ontstaan die weer op legio vlakken een enorm negatieve invloed op de wereld heeft. Een aantal daarvan zullen we in dit hoofdstuk bekijken.

Je kunt een land onderwerpen door oorlog te voeren, maar ook door ze met schulden op te zadelen. Founding father John Adams zou al in 1826 gezegd hebben: *there are two ways to conquer and enslave a nation. One is by the sword. The other is by debt.* De Rothschilds gebruiken de tweede optie: hun greep op het geld om privileges in andere landen af te dwingen. Dat gebeurt open en bloot via neutraal geachte instellingen die desalniettemin onder hun controle vallen. De twee belangrijkste voorbeelden daarvan zijn het Internationaal Monetair Fonds en de Wereldbank. Die laatste is opgericht om ontwikkelingslanden van geld te voorzien die anders niet voor een lening in aanmerking zouden komen. Het IMF is opgericht om overheden met economische problemen te adviseren en overeind te houden. Beide zijn na de

Tweede Wereldoorlog in het leven geroepen op de Bretton Woods conferentie waar ook de 'gouden dollar standaard' werd bedacht en beide hebben hun hoofdkantoor in Washington.

Hoewel ze bekendstaan als nobele instellingen die andere landen onbaatzuchtig met nieuwe financiering helpen, weten wij inmiddels echter dat geld gelijk aan schuld staat waarmee die leningen feitelijk afhankelijkheid betekenen. Dat geldt in dit geval in het bijzonder omdat die leningen alleen worden verstrekt in ruil voor strenge voorwaarden waarmee landen op korte termijn worden geholpen maar op lange termijn worden onderworpen. Door verstikkende economische voorwaarden en hervormingen aan hun 'hulp' te verbinden worden het IMF en de Wereldbank ingezet om dominantie over landen af te dwingen. Het proces wat men daarvoor gebruikt, staat bekend als de 'Washington Consensus': dat is de afstemming tussen het IMF, de Wereldbank en het Amerikaanse ministerie van Financiën (één pot nat dus: je begrijpt dan ook dat er voor die consensus weinig moeite hoeft te worden gedaan). Het laat zich dan ook vooral kenmerken door strenge regels: tien economische beleidsstappen waaraan moet worden voldaan. Pas na het accepteren van deze opgedrongen regels komt een land in aanmerking voor een noodlening. Zo moeten landen bijvoorbeeld strenge bezuinigingen doorvoeren of hun economie openstellen voor het buitenland 'om weer gezond te worden'. Zo heeft het IMF bijvoorbeeld het Structural Adjustment Plan: een economisch wapen verhuld in een deken van goede bedoelingen. De voornaamste kenmerken daarvan zijn het beperken van de overheid en regels tot een minimum: de vrije markt wordt heilig verklaard, beperkingen en subsidies worden afgeschaft. (De perfecte omstandigheden voor het grootkapitaal dus.)

Het accepteren van de voorwaarden is vaak het begin van het einde. Omdat bedrijven dan ineens moeten concurreren op een manier die ze nog niet eerder hebben gedaan, komen velen in de problemen. Vanwege deze plotselinge schok die het teweegbrengt, wordt dit beleid daarom ook wel *'shock therapy'* genoemd. Doordat de overheid bovendien moet snijden in salarissen, pensioenen en subsidies heeft iedereen in het land minder geld te besteden en gaan bedrijven failliet. Het voorspelbare resultaat hiervan is dat (staats)bedrijven, (precies zoals de bedoeling is), moeten worden verkocht aan buitenlandse investeringsbedrijven.[80] Die kunnen ze voor *'penny's on the dollar'* opkopen: als je failliet bent, heb je in de onderhandelingen geen poot om op te staan. De investeringsbedrijven die gespecialiseerd zijn om via dit juridische steekspel het karkas van een ingestorte economie kaal te plukken, worden ook wel *'vulture funds'* of economische aasgieren genoemd (Goldman Sachs is daar een voorbeeld van). Omdat de hervormingen onder aan de streep steevast de westerse bedrijven, en niet de bedrijven in de landen die de lening afnemen ten goede komen, is de Washington Consensus er berucht om dat hun beleid tot extra armoede en extra ongelijkheid leidt.

De verstikkende consensus is door de jaren heen aan ontelbare landen opgelegd. Een schrijnend voorbeeld daarvan van de laatste jaren is Argentinië. Noam Chomsky noemt Argentinië zelfs het 'posterkind' voor het IMF en de Wereldbank: het ultieme droomscenario dus. En dat is veelzeggend: in de 61 jaar tussen 1956 en 2017 zat het land namelijk veertig jaar lang onder de duim van het IMF waardoor het steeds verder in de schuldenput afgleed en het financieel tot de grond toe is afgesleten. In 2018 kreeg het opnieuw 57 miljard dollar aan leningen toegekend waarmee ze in een onomkeerbare schuldverhouding kwamen.[81] Dat werd bevestigd doordat het IMF twee jaar na het verstrekken van hun eigen leningen het Argentijnse schuldenniveau in 2020 'onhoudbaar' noemde. Het geld dat nodig was om eruit te groeien was

politiek en economisch niet haalbaar: *not economically nor politically feasible.*[82] Goh, je verwacht het niet.

Hoe schrijnend de situatie ook is: er zijn nooit verzachtende omstandigheden of uitzondering mogelijk. Toen het straatarme Beiroet in 2020 bijvoorbeeld ongekend hard werd geraakt door de enorme explosie die de halve stad aan flarden scheurde, hoefden ze niet op coulance te rekenen. De noodlening van tien miljard die het land (ook al voor de enorme explosie) bij het IMF had aangevraagd, werd afgewezen zolang ze niet aan de Washington Consensus wilden voldoen. Kort daarop vloog Emmanuel Macron naar het land om zich als 'bemiddelaar' op te werpen. Hoewel hij zich als 'redder van de situatie' kon tonen, werd de lening/noodhulp alsnog alleen toegekend toen Libanon aan alle wurgende afspraken zou voldoen.[83]) Side note: Misschien is dit een mooi moment om te vertellen dat de koetsier van Europa, een voormalig Rotschildbankier is. Nadat hij eerst als ambtenaar bij het ministerie van Financiën aan het werk was, had hij tussen 2008 en 2012 een megasnelle (en daarmee verdachte) carrière bij Rothschild & Cie. Na een terugkeer naar de ambtenarij kondigde hij in 2016 plotseling aan dat hij een (alom kansloos geachte) 'onafhankelijke' presidentskandidaat was die het 'populistische tij' wilde keren. In een paar maanden tijd richtte hij vanuit het niets zijn eigen partij 'En Marche!' op. Hoewel vrijwel niemand hem voor die tijd überhaupt kende, werd hij in no-time omarmd: hij kon van alle machtige MSM, politici, multinationals, en financiers op steun en geld rekenen.[84] Kortom: het lijkt erop dat ook de machtigste hand van Europa aan het Rotschildlichaam vast zit. (We begrijpen ineens beter waarom hij zo extreem aan het pushen is voor nog meer centralisatie en nog meer macht voor Brussel, of waarom ook Macron een overtuigd zionist is. Hij is naar eigen zeggen zelfs een fel tegenstander van antizionisme omdat hij dat een verkapte vorm van antisemitisme vindt: *we will yield nothing to anti-zionism, because it is the reinvented form of anti-semitism*[85]).

Schulden worden niet alleen opgelegd aan landen die direct in de problemen zitten. Ze worden ook als ontwikkelingshulp aangesmeerd aan tweede- en derdewereldlanden om ze bewust in de problemen te brengen waarna ze in ruil voor de noodsteun kunnen worden opengebroken. Dit wordt pijnlijk helder weergegeven in het in 32 talen gepubliceerde boek 'Confessions of an economic hitman' uit 2004. De auteur John Perkins beschrijft daarin hoe hij jarenlang als een van de 'top-economisten' in de wereld, direct samenwerkte met de Wereldbank en het IMF om landen onderdanig te maken aan die instellingen. (Om een duidelijk beeld te krijgen van hoe dat werkt, raad ik je aan om dit twee minuten durende filmpje te bekijken waarin hij het zelf uitlegt.[86]) Het was zijn werk als *'economic hitman'* of economische (sluip)moordenaar om landen die een strategische waarde hadden (omdat ze bijvoorbeeld veel grondstoffen bezaten) ervan te overtuigen dat het in hun voordeel zou zijn om die enorme leningen te accepteren. Perkins: *we identify a country that has recourses our corporations covet, like oil. We than arrange a huge loan to that country from the World Bank or one of its sisters.* Via gemanipuleerde financiële rapporten waarin enorme groeivoorspellingen werden beraamd, werd die lening als een aantrekkelijk en logisch voorstel aangeboden. (Dit was vaak overtuigend omdat het advies immers uit de 'slimme eerste wereld instellingen' kwam: wat kon er misgaan?) Onder het mom van ontwikkelingshulp verstrekte het IMF vervolgens enorme rentedragende leningen aan arme, onderontwikkelde landen om daar grote infrastructurele bouwwerken mee te financieren.

Bij politici die weigerden om mee te werken werden smeergeld, chantage en alle andere vormen van manipulatie gebruikt om ze te overtuigen. Als ze daarna accepteerden werden ze rijk, als ze weigerden werden ze uit de weg geruimd. Perkins: *I think every major world leader knows, that if they don't go along with the system they are likely to be taken out, one way or another.* Pas wanneer Perkins en zijn collega's er niet in slaagden, werd de CIA (of zoals hij het noemt de 'jakhalzen') gestuurd om het 'probleem' uit de weg te ruimen. Wanneer de weerstand was verwijderd en het contract was getekend, zaten de landen aan de haak. Het geld werd overgemaakt en de projecten werden voorbereid. Vervolgens moest Perkins erop toezien dat de contracten voor die grote projecten aan de 'juiste' westerse bedrijven werden toegekend. Doordat het werk werd gedaan door 'bevriende' bedrijven, vertrok het geld naar het buitenland zonder dat het extra economische groei in het land zelf aanwakkerde: *but the money never actually goes to the country: it goes to our own corporations to build the infrastructure projects in the country that help a few very wealthy people but don't benefit the majority of the people.* Nadat de peperdure infrastructurele projecten uit de grond waren gestampt, bleven echter ook de schulden staan waarna de landen chantabel waren. Bovendien moeten die landen jarenlang beknibbelen op onderwijs, zorg en andere voorzieningen in een poging om weer uit die schulden te geraken. (Perkins geeft daarin het voorbeeld van de oliepijplijn van Feruka naar Harare in Zimbabwe.[87] De bouw werd uitgevoerd door een Engels bedrijf en voor de pijpleiding werd Duits staal gebruikt: niets kwam uit Afrika. De lening daarvoor kon dan ook niet worden afbetaald waarna de Wereldbank een team 'experts' stuurde met een ESAP: *economic structural adjustment plan.* Kortom: dominantie over het land. Een ander voorbeeld komt uit Ghana: dat moest in de jaren zestig de grootste dam ter wereld krijgen, zodat er bauxiet gewonnen kon worden voor de aluminiumproductie. Om het project te realiseren kreeg het een lening van de Wereldbank. De bouw van het stuwmeer leidde tot enorme armoede in het land waarna Ghana twintig jaar lang geen groei zou kennen vanwege de torenhoge schulden die ze hadden.)

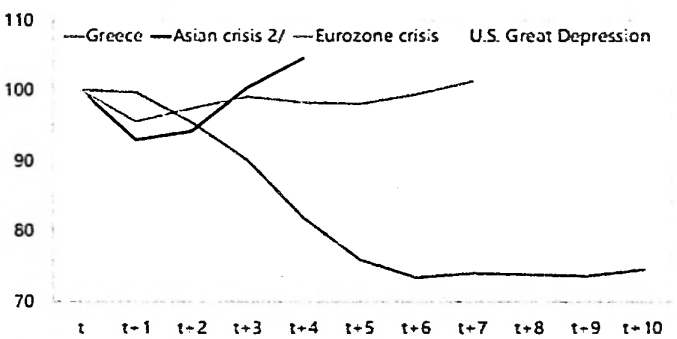
Landen kunnen met het resterende geld hun originele schuld nooit afbetalen: *they are left holding a huge debt that they can't repay.* Het betekent dat ze voortaan onder de duim zitten en dus kunnen worden gemanipuleerd. Wanneer Washington iets van ze wilde (een politieke gunst, grondstoffen of bijvoorbeeld een militaire basis), konden ze dat opeisen in plaats van die schuld: *so we go back at some point and say: you can't pay your debts, so sell your oil real cheap to our oil companies, or vote with us on the next critical UN vote, allow us to build a military base in your backyard, etc.* Hoewel de financiële instellingen voor het uitgeven van die leningen alleen maar een paar cijfers in hun toetsenbord hoeven te toetsen, kunnen ze er vervolgens hele echte dingen voor afdwingen om de schuld 'weg te kunnen strepen'. Dit is precies hoe het bedoeld is: de financiële instellingen breken de rug van de landen door financiële verwurging en afhankelijkheid te creëren.

Samenvattend draait de Washington Consensus dus niet zozeer om geld, maar om de macht om grondstoffen, bedrijven en fabrieken uit andere landen afhandig te maken. Een land wordt eerst economisch de grond ingedraaid waarna die zwakte en afhankelijkheid kan worden uitgebuit zodat de prijzen kunnen worden verdeeld: de lelijkste vorm van roof-kapitalisme. Henry Ford vatte het feilloos samen: *the one aim of these financiers is world control through inextinguishable debt.*[88] Controle krijgen door onuitwisbare schulden te creëren.

A landscape of blank stares

Perkins noemt economic hitmen hoogbetaalde professionals die landen over de hele wereld duizenden miljarden uit hun broek kloppen. Omdat de instellingen bij het grote publiek echter nog altijd een goede naam hebben, neemt men hun dictaten aan als noodzakelijk en weloverwogen zonder kritisch naar hun argumenten te luisteren of die in twijfel te trekken. Een schitterende casestudy van hoe groot de macht van de financiële instellingen is wanneer je in de schulden zit, is Griekenland na de eurocrisis. Toen die crisis toesloeg, zat Athene direct in de problemen: een ketting knapt altijd bij de zwakste schakel. Het land had bailouts nodig en 'kreeg' die: wij weten immers dat 95 procent van dat geld achter de schermen direct naar de grote Franse en Duitse banken werd doorgepompt zodat die niet omvielen. Griekenland had daar zelf uiteraard niets aan waardoor het al gauw nieuwe leningen nodig had en het in aanraking kwam met de beruchte bankiersbende. Athene moest onderhandelen met wat ze de Trojka noemden: het driekoppige monster dat bestond uit het IMF, de ECB en de Europese Commissie (vertegenwoordigd door de voorzitter van de Eurogroep: dat was tussen 2013 en 2018 'onze eigen' Jeroen Dijsselbloem). Alle partijen moesten akkoord geven aan het nieuwe steunpakket voordat er geld kon worden overgemaakt.

Omdat het IMF een van de drie partijen was, waren de eisen voor Griekenland om aan het financiële infuus te mogen zoals je inmiddels kunt aanvoelen enorm streng. De ondernemingen, de staat en de bevolking mochten zoveel mogelijk worden uitgeknepen met de gedachte dat de bezem erdoor moest als ze voor een lening in aanmerking wilden komen: weg met die luie Grieken. De uitgaven moesten drastisch omlaag, ambtenaren moesten worden ontslagen, pensioenen en lonen worden gekort en de inkomensbelasting omhoog waardoor de Griekse economie verwelkte, de verzorgingsstaat werd uitgekleed en het land op zijn gat kwam te liggen. Het resultaat was dan ook totaal voorspelbaar: Griekenland zou de diepste depressie doormaken die ooit in de geschiedenis (in vredestijd) was gemeten. In vijf jaar verdampte een derde van de jaarlijkse omzet. Ter vergelijking: dat was erger dan de Amerikaanse 'Grote Depressie' na de crash van 1929. Forbes schreef er het artikel 'the greatEST depression' over.[89] Hiernaast zie je de enorme achteruitgang en stilstand die Griekenland zelfs tot tien jaar na de crisis zou doormaken.

Sources: Eurostat; Haver Analytics; and IMF staff calculations.
1/ Pre-crisis peaks are 2007 for Greece, 1997 for Asian crisis, 2008 for Eurozone crisis, and 1929 for Great Depression.
2/ Including Indonesia, Republic of Korea, and Thailand.

De massale bezuinigen hadden enorme consequenties voor de Griekse samenleving. Openbare instanties zoals universiteiten en zorginstellingen werden gekort door de overheid en konden hun staf en leveranciers niet meer betalen waardoor die niet meer functioneerden. (Er werden zelfs door het hele land solidariteitsklinieken opgericht: tandartsen en artsen die eens per week uit hun eigen kliniek wegbleven om vrijwillig een dagje mee te draaien omdat vele Grieken geen verzekering meer hadden en de zorg niet konden betalen.) Families waren

noodgedwongen om bij elkaar in huis te wonen, jongeren die wilden studeren moesten hun plannen annuleren omdat ze geen collegegeld konden betalen. De torenhoge jeugdwerkloosheid zorgde er bovendien voor dat hordes hoogopgeleide Griekse jongeren hun heil in het buitenland zochten: een 'braindrain' voor het land dat zijn slimste mensen zag vertrekken. Het klinkt als een plot van een treurige film, maar het was de koude realiteit in het warme Griekenland.

De jarenlange economische ellende leidde in 2015 tot de verkiezing van Tsipras: de eerste premier die was verkozen met de specifieke belofte om zich tegen de extreem strenge bezuinigingsmaatregelen van de Washington Consensus te keren. Met hem kwam ook Yanis Varoufakis in beeld: die was door hem aangesteld als minister van Financiën om precies datzelfde te doen. Om zich te verzetten tegen de eindeloze en contraproductieve maatregelen. Omdat hij tegen de gevestigde orde inging, werd hij in de mainstream media zwartgemaakt: hij werd verantwoordelijk gehouden voor het laten oplopen van spanningen en het laten mislukken van de onderhandelingen door keihard te zijn en te veel te vragen. Door hem zou de crisis zijn verergerd. (In de tijd dat ik nog met aandacht de MSM volgde, vond ik hem om precies die reden ook een onbetrouwbare flapdrol. Waarom zou hij weigeren om te bezuinigen in ruil voor de noodpakketten die uit 'onze' zakken kwamen?!) Met de kennis van nu bleek dat beeld net als zoveel beelden niet te kloppen. Yanis was als econoom juist goed onderlegd en zag dat de 'hulppakketten' helemaal geen hulp boden maar de problemen alleen vergrootten.

Toen hij aantrad in 2015 was de crisis al zes jaar gaande en had Griekenland al meerdere rondes bezuinigen in de maag gesplitst gekregen. Zijn doel was dan ook om Griekenland van het 'hamsterwiel' van continue bezuinigingen en bailouts af te halen. Hoewel hij naar eigen zeggen als minister van Financiën was aangesteld om de Griekse stem te laten gelden, snapte hij ook dat de Trojka hun programma zoveel mogelijk wilde doorzetten. Op zijn eerste vergadering zei hij daarom op zoek te zijn naar een middenweg om samen tot een oplossing te komen. Hij zei: *I am here in order to work with you, to find common ground. You have a program that you keep insisting we implement, I have a mandate: let's sit down and find common ground.* Hij had alternatieve economische plannen opgesteld en op hun haalbaarheid laten doorrekenen die hij vervolgens bij de commissie aandroeg. In plaats van ernaar te kijken, kreeg hij echter meteen de deksel op zijn neus: niemand was bereid om naar zijn voorstellen te luisteren, laat staan om met hem te onderhandelen. Ze staarden hem aan met lege blikken en reageerden niet eens op wat hij zei: *then I would sit back and observe a landscape of blank stares. It was as if I had not spoken, as if there was no document in front of them.* Hij had naar eigen zeggen net zo goed het Zweedse volkslied voor de eurogroep kunnen zingen in plaats van economische argumenten aan te halen: *I might as well have been singing the Swedish national anthem. It would have made no difference.*[90] De Duitse minister van Financiën Wolfgang Schäuble schoof daarop zijn kaartje naar voren en maakte duidelijk waarom er niet op hem werd gereageerd: *elections cannot be allowed to change the economic policies of any country.* Ongeacht de uitslag van de verkiezingen kon het economisch beleid niet worden veranderd: de macht van de bankiers was absoluut.

Yanis zei dan ook dat er in de eurogroep net zoveel democratie was als dat er zuurstof op de maan is: het is er simpelweg niet. (We zullen hem daarvoor trouwens op zijn woord moeten geloven omdat er in de eurogroepvergaderingen geen notulen worden gemaakt: die vinden volledig achter gesloten deuren plaats. Zijn ze bang dat het volk in opstand komt wanneer ze weten wie het er in de wereld voor het zeggen heeft?) Het maakte zijn werk naar eigen zeggen

nagenoeg onmogelijk: hoe kun je als volksvertegenwoordiger je besluiten met inhoudelijke argumenten in het Griekse parlement verantwoorden als dat alleen maar kan op basis van wat er in je hoofd is blijven hangen na urenlang overleg?

Griekenland was een schuldenaar, en had daarom niets in de pap te brokkelen: ze moesten gewoon braaf luisteren. Er werd Yanis tijdens de 'onderhandelingen' simpelweg meegedeeld wat het IMF, de Europese Commissie en de Europese Centrale Bank hadden besloten. Namelijk: nog een nieuwe lening van honderd miljard dollar voor zijn failliete land. Hij kon alleen instemmen met nog meer van hetzelfde dat zijn land had vernietigd: een destructieve *take it or leave it deal*, slikken of stikken. Omdat hij juist was aangesteld om dit te voorkomen, weigerde hij om blind te accepteren waarop Jeroen Dijsselbloem antwoordde dat ze Griekenland in dat geval in de afgrond zouden laten storten: *well in that case, Greece crashes ... If you insist on re-negotiating the program, your banks will be closed on the 28th of February.* 'Als jij je afspraken niet nakomt, sluiten we de Griekse banken'. De vers aangestelde en democratisch verkozen minister van Financiën kreeg niet eens de mogelijkheid om de problemen te bespreken maar moest tekenen bij het kruisje of zijn land laten verpieteren. (Sappig detail: Varoufakis heeft in het geheim een aantal van zijn onderhandelingen opgenomen. Deze kun je hier terugvinden op de website 'Euroleaks'.[91] [92]) Dijsselbloem bevestigde dit later en blikte als volgt terug op zijn treffen met Yanis: *hij dacht eisen te kunnen stellen: de toon was verkeerd, de inhoud was verkeerd. Voorgaande afspraken niet nakomen, zo werkt het niet.* In een ander interview legde hij zijn eigen hautaine houding uit: *Greece was dependent on help from others, and then opened a big mouth against the people who help you ... Disagree, fine, but you cannot raise a big finger at them.*[93] Of Griekenland niet gewoon dankbaar had kunnen zijn en Yanis zijn grote bek niet had kunnen houden. (Voor de liefhebbers: Varoufakis schreef over zijn handelen met deze ongekozen groep elitairen het boek met de zelfverklarende titel 'Adults in the room, my battle with europe's deep establishment'.)

Make it a desert and call it peace

Toch gaat deze arrogante houding voorbij aan de inhoudelijke argumenten die Varoufakis wel degelijk naar voren bracht. De Trojka stond er namelijk op dat de 'bailout' een oplossing voor de problemen was, omdat ze beraamden dat de Griekse economie voor een hele lange tijd met gemiddeld 3,5 procent per jaar zou kunnen groeien. Dat maakte het terugbetalen volgens hen mogelijk en de lening daarmee 'houdbaar'. De economisch geschoolde en kritische Yanis prikte echter door die onzin heen. Hij wees erop dat met het uitkleden van de economie (de voorwaarde om geld te krijgen) in combinatie met de enorme schuldenlast zelf, de voorgestelde groeipercentages totaal onhaalbaar waren: hun 'oplossing' was daarom symboolpolitiek die in niets anders resulteerde dan het verder uithollen van de Griekse samenleving.

Zijn verklaring waarom het zou mislukken was oersimpel. Een overheid is de grootste aanjager van economische activiteit: als daar ernstig in wordt gesneden, daalt ook de omzet. Voor een bedrijf, winkel of een huishouden werkt bezuinigen en de broekriem aanhalen zeker: je kunt sparen als je minder uitgeeft. Maar voor een land gaat dat niet op. Daar is geld wat je niet uitgeeft ook ineens geld wat je minder verdient: je betaalt met dat geld immers aannemers en mensen uit je land om werk voor je te doen. Daarbij verliezen mensen werk, orders en inkomen van het geld dat de overheid niet meer uitgeeft, waarmee lonen wegvallen en er

misschien zelfs uitkeringen moeten worden betaald. Bovendien valt er minder winst voor die bedrijven te behalen waardoor er minder belasting kan worden geheven en er minder geld naar de staatskas vloeit. Bezuinigingen van de staat leiden in dat geval dus tot een krimp over de gehele linie. De schulden worden misschien lager maar omdat ook de totale omzet (BBP) daalt terwijl de staatsschuld groeit, krijgt het land percentueel gezien alleen maar een hogere schuld ten opzichte van die lagere omzet. Die neerwaartse spiraal leidt ertoe dat er ieder jaar opnieuw extra moet worden bezuinigd tot er van de economie niets meer over is. Kortom: de situatie zou er alleen op papier goed uitzien terwijl Griekenland feitelijk bij de poten zou worden afgezaagd. Meer van hetzelfde zou het gat alleen maar dieper graven: een bodemloze put waar je met geen mogelijkheid uit kunt ontsnappen. Yanis vergeleek het tekenen voor het pakket dan ook wel met het geven van een klein beetje bloed aan een haai om die ervan te overtuigen om weg te gaan: *it's like giving a shark a little bit of blood to convince him to go away.*

Varoufakis werd in die visie gesteund door de Amerikaanse Nobelprijs-winnende econoom Paul Krugman die regelmatig columns voor de New York Times schrijft. In het artikel 'Ending Greeces nightmare' schreef hij dat de Trojka in een fantasiewereld leefde door net te doen alsof de strenge bezuinigen geen invloed zouden hebben op de Griekse groei die nodig zou zijn om de nieuwe leningen en rentes daarover terug te betalen: *while pretending to be hardheaded and realistic, [the Troika] was peddling an economic fantasy. And the Greek people have been paying the price for those elite delusions.*[94] Hoewel Griekenland al in een recessie zat, deed het IMF net alsof dat op korte termijn zou stoppen (door te snijden en bezuinigen). In plaats daarvan werd het een steeds zwaardere depressie die pas drie jaar later de bodem zou bereiken. Krugman: *what actually transpired was an economic and human nightmare. If the Troika had been truly realistic, it would have acknowledged that it was demanding the impossible ... they have no credibility; the program they imposed on Greece never made sense. It had no chance of working.* 'Het noodpakket van het IMF was totaal onlogisch en had nooit een kans van slagen gehad: ze eisten het onmogelijke ten koste van de Griekse bevolking'.

Dat werd dan ook bevestigd door niemand minder dan de eerdergenoemde Wolfgang Schäuble toen Yanis hem vroeg om zijn ministerspet even af te zetten. Varoufakis stelde de vraag of de Duitser dit pakket als mens zou tekenen als de rollen waren omgedraaid: *you have been doing this for forty years ... I have only been doing it for five months [...] I want to ask you for your advice. Not to tell me what to do. To advise me instead.* Het antwoord was duidelijk, nee: *as a patriot, no. It's bad for your people.* 'Als een vaderlandslievende politicus zou ik het niet tekenen: het is slecht voor je volk.' Je kan een failliet land niet de grootste rentedragende lening uit zijn historie geven, keihard bezuinigen en dan verwachten dat het geld terugkomt. Dat wisten politici ook wel. Waarom Yanis dat dan wel moest? Hij zat (precies zoals bedoeld) gevangen in de door de euro gecreëerde ellende. In de andere 'probleemlanden' Portugal, Ierland, Italië, Griekenland en Spanje -die ook wel neerbuigend PIIGS (varkentjes) werden genoemd- was ook een strenge discipline opgelegd en dat moest in de volle breedte worden nageleefd. Het zou een gevaarlijke precedentwerking hebben als bleek dat er een betere deal mogelijk was als de nood écht aan de man was. (In 2011 kreeg Spanje bijvoorbeeld onder druk van de Trojka een wet door zijn strot geduwd waarin de overheid zonder overleg liet vastleggen dat het afbetalen van schulden de belangrijkste prioriteit had. Belangrijker dus dan alle andere overheidsuitgaven zoals onderwijs, zorg en sociale voorzieningen. Er werden honderdduizenden ambtenaren, leraren en zorgmedewerkers ontslagen, tientallen

gezondheidscentra werden gesloten en ziekenhuizen werden geprivatiseerd: alles om op papier een sluitende begroting aan de frauderende fiscalisten te kunnen presenteren.) De andere landen die kort daarna verkiezingen zouden krijgen, moesten een duidelijk signaal krijgen: Griekenland moest als een voorbeeld gelden dat er niet met het IMF te dollen viel. Yanis: *they dragged us through the mud as a demonstration for the Spaniards, the Portuguese; if you dare to elect these people, this is what you get.* De Trojka was dan ook niet geïnteresseerd in de beste of meest menselijke optie voor de Grieken of de meest reële optie om hun geld terug te krijgen: ze wilden een duidelijk voorbeeld stellen. Misdaden tegen de logica noemt Yanis dit: *killing the cow that produces the milk that they want.* (Opvallend detail: dat zou later officieel worden bevestigd door een extern bureau dat het handelen en functioneren van het IMF controleert. Dat kwam in juli 2016 met een vernietigend rapport waarin ze stelden dat hoewel het IMF wist dat de bailouts en bezuinigen niet zouden werken en het alleen de banken ten goede zou komen, ze er toch steevast mee zijn doorgegaan.[95])

Yanis weigerde om het plan zonder overleg te tekenen: omdat de Griekse regering hun volk over het ultimatum van de Trojka wilde laten meebeslissen, schreven ze een referendum uit. Dat werd op 5 juli 2015 gehouden met de vraag of het volk de nieuwe hervormingen accepteerde in ruil voor de bailout. Het resultaat was helder, ondanks het feit dat de Griekse banken al een week waren gesloten en de mensen niet meer bij hun geld konden, stemden de Grieken met 62 procent *'Oxi'*: nee. Toen ze de avond van de uitslag hun opties bespraken, werd het Varoufakis naar eigen zeggen duidelijk dat zijn regering niet zou doorzetten met het verzet tegen de bankiersbende. Onder druk van buitenaf werd zijn ministerschap hem ontnomen. (Opvallend detail: Yanis verklaarde achteraf dat zelfs Soros zijn ontslag had geëist: *Soros has picked up the phone about me only one time. When he contacted Tsipras in July 2015 and demanded my expulsion.*[96]) Waarom stemde Tsipras daarmee in? In een anekdote uit zijn boek 'Adults in the room' beschrijf Yanis dat het zijn premier menens was. Hij was bang voor een couppoging en vreesde zelfs dat ze zouden worden vermoord als ze weigerden om een kruisje bij hun naam te zetten. Tsipras verklaarde dat de Trojka niets anders wilde dan volledige overgave: *if any other Government had given them what I did, the Troika would have sealed the deal by now. Look Yani, the Troika do not want to give an agreement either to you or to me. Let's be honest. They want to overthrow us.* Hij zei dat de Griekse geheime dienst al in een verhoogde staat van paraatheid verkeerde en vreesde dat ze een 'Goudi-lot' te wachten stond als ze zich bleven verzetten[97] (dat was een verwijzing naar de coup in Griekenland in 1922 waarbij een aantal van de voornaamste oud-regeringsleiders werden geëxecuteerd[98]). Varoufakis accepteerde zijn vertrek met tegenzin en verklaarde de internationale afgunst van de bankiers met trots te zullen dragen: *[I will] wear the creditors loathing with pride.*[99]

Met de vervelende Varoufakis uit de weg, kon de destructieve deal worden getekend. Tsipras sprak zich hard uit over deze gedwongen situatie: *mijn onderhandelingspartners hebben Griekenland de volgende boodschap gegeven: verkiezingen doen er niet toe in landen die een steunprogramma volgen.*[100] In Griekenland moest net als in Latijns-Amerika (en zoveel landen voor hen) alles wat los en vast zat aan buitenlandse investeerders worden verkocht in ruil voor de nieuwe 'noodhulp': Griekenland werd een schuldenkolonie en een wingewest. (De Washingon Consensus functioneerde precies zoals bedoeld.) De meeste staatsbedrijven werden verkocht: de Chinezen kochten de havens, de Duitsers de luchthavens, de Italianen het spoor, (de Fransen probeerde tot groot protest de watervoorziening te kopen) en zelfs Griekse eilanden

gingen in de aanbieding.[101] Alles werd in de uitverkoop gedaan zodat Athene 'zijn schuldeisers' kon aflossen. Allerlei echte zaken moesten permanent worden ingeleverd om te boeten voor een 'neppe' schuld waarmee verzekerd werd dat ze ook niet snel meer uit de crisis zouden geraken: iedereen die wel eens Monopoly speelt, weet dat het spel snel voorbij is zodra je de treinstations en de watervoorzieningen moet inleveren aan de concurrent om aan je kortlopende schulden te kunnen voldoen. Op de lange termijn weet je zeker dat je kopje onder gaat: datgene waar je eerst geld mee verdiende, kost je nu structureel geld. (In tegenstelling tot het bordspel kun je in de echte wereld echter niet met een zuur gevoel van tafel weglopen, maar slaap je onder een brug.)

Met het sluiten van de deal was de Griekse situatie geen nieuws meer voor de MSM en mocht de bevolking sindsdien stilletjes wegkwijnen. Dat wil zoals Varoufakis het zo mooi weet te verwoorden niet zeggen dat alles weer in orde is: a *prison is not newsworthy as long as the inmates suffer quietly.* Na jarenlang ongeluk, ellende, depressies en zelfmoorden is het land een schim van zichzelf geworden. Het duurde tot 2018(!) voordat de jeugdwerkloosheid voor het eerst onder de veertig procent was gedaald.[102] Een hele generatie was voor het leven getekend, deels geëmigreerde families waren permanent uit elkaar getrokken. Voor 'nobelprijs-econoom' Krugman is duidelijk wie daar verantwoordelijk voor is*: the Greek people have been paying the price for those [Troika] elite delusions ... What actually transpired was an economic and human nightmare.* Dat is echter niet de mainstream consensus. In 2017 zei Dijsselbloem trots dat Griekenland in augustus van dat jaar weer op eigen benen zou staan en ook zijn eigen keuzes weer zou kunnen maken: *Greece stands again fully on its own feet, not just financially but also in policy terms*. Hij vergat daarbij te vermelden dat dit ten koste van een verloren generatie en een kaalgeplukt en leeggestroomd land was gegaan. Zoals Varoufakis andermaal treffend verwoordde: *they make it a desert and call it peace.* Het moment dat Goldman hun boeken vervalste om ze de euro binnen te rommelen, was achteraf bezien het begin van het einde. De ziel was definitief verkocht aan de duivel: de geest uit de fles, de ketting om de nek, het Griekse lot bezegeld.

Drop bombs and ask us to repay

Hoewel het IMF en de Wereldbank door hun invloed democratische processen kunnen controleren en manipuleren, worden die instituten ook als een gereedschap van de deep state gebruikt. Dat werd bevestigd in een via Wikileaks uitgelekte openbaring waarin het Pentagon in een zogenaamde *manual of unconventional warfare* (ook wel 'coup-handboek') het IMF en de Wereldbank 'onconventionele wapens' noemde.[103] Dat kon omdat ze zogenaamd weliswaar 'onafhankelijk' waren, maar wel werden gecontroleerd: niet onafhankelijk dus. Washington mag bijvoorbeeld zelf een president aandragen voor de Wereldbank. Bovendien is Amerika de grootste aandeelhouder van de bank, waardoor het als enige lid een veto over beslissingen kan uitspreken. In aanvulling daarop moeten belangrijke besluiten met 85 procent worden goedgekeurd, waardoor Washington iedere ongewenste wijziging kan blokkeren. De Pentagon-memo legt uit: *as major decisions require an 85 percent supermajority, the United States can block any major changes.* Voor het IMF geldt ruwweg hetzelfde: ook daar is de VS verreweg de grootste aandeelhouder met de meeste macht.[104] Ter herinnering: Bill Clinton zorgde er eind jaren tachtig voor dat het IMF een slordige 10.000 miljoen dollar naar de dronkenman Jeltsin

overmaakte waarvan een groot deel meteen in de zakken van de oligarchen verdween. De Washington Post schreef toen: *now this is the right way to serve Western interests ... It's to use the ... powerful instrument of the International Monetary Fund.*[105] Hoewel we toen geen diepere duiding aan de opvatting hebben gegeven waarom het verstrekken van een lening in Amerikaans belang was, begrijp je nu waarom de krant zo lyrisch was.

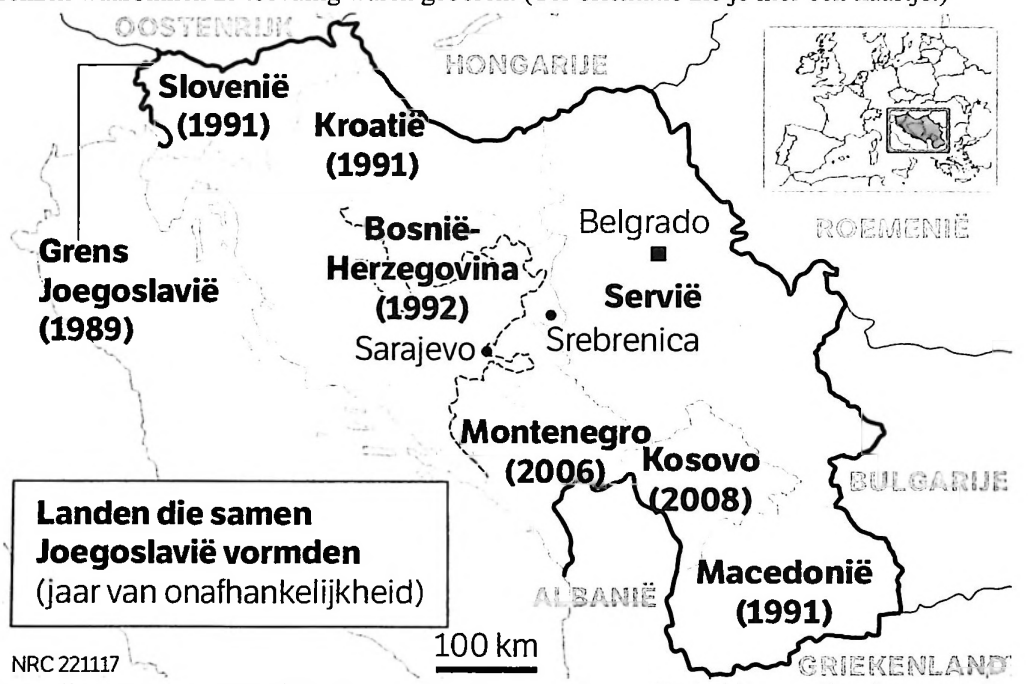
Het vertrouwen in de financiële instellingen wordt nog altijd open en bloot misbruikt door landen ermee te manipuleren of te bestelen. Toen Oekraïne bijvoorbeeld werd geforceerd om het associatieverdrag te tekenen, verplichtte dat ze er ook toe om per direct een lening bij het IMF af te nemen. (Ter herinnering: hoewel die gewoon digitaal werd 'bijgedrukt', werd 33.000 kilo aan heel echt Oekraïens goud als 'tegenprestatie'/onderpand het land uit vervoerd.) Ook weigert het IMF bijvoorbeeld om geld aan Cambodja te lenen, omdat dat land weigert om een openstaande rekening aan de Verenigde Staten te voldoen. Wat is er aan de hand? Hebben ze een setje Harley Davidsons geïmporteerd en de rekening nooit betaald? Nee, het gaat om geld voor de bommen die de VS tijdens de Vietnamoorlog boven Cambodja heeft uitgestrooid. Ondanks het feit dat dit aan honderdduizenden onschuldige mensen het leven heeft gekost, wil Washington die rekening nog altijd graag vereffenen. De Cambodjaanse premier zei: *they dropped bombs on our heads and then they ask us to repay. When we do not repay, they tell the IMF not to lend us money.*[106] Om aan te tonen dat het niet alleen het IMF, maar alle door de bankiersfamilies gecontroleerde instellingen zijn die hieraan meedoen, kunnen we kijken naar Venezuela. Eerder hebben we kort benoemd dat er ook in dat land met de grootse oliereserves in de wereld een couppoging gaande was omdat Washington wilde dat hun sokpop Juan Guaidó aan de macht zou komen.[107] Toen het door noodhulp en sancties failliete Venezuela begin 2019 een deel van zijn goudvoorraad wilde verkopen om het hoofd boven water te houden, lukte dat niet. Ze hadden hun goud namelijk aan de kluizen van de Bank of England toevertrouwd, en die weigerde het vrij te geven tenzij de zittende president zou wieberen.[108] [109] Hoe duidelijk wil je het hebben?[110]

Eenheid in verscheidenheid

Zoals we gewend zijn gebeurt het openbreken en op de knieën krijgen van landen in een tandem met de overige 'gereedschappen'. Een land wordt verzwakt, waarna de 'oplossing' door dezelfde instanties kan worden aangedragen die de problemen hebben veroorzaakt. Wanneer dat opbreken geslaagd is, kunnen als beloning de bedrijven daarna worden opgekocht en de financiële instellingen onder de controle van de Rothschilds wordt gebracht. Voor een van de duidelijkste en beruchtste voorbeelden van hoe dat werkt, kijken we naar een land dat nu niet meer bestaat: Joegoslavië. Dat land is precies zoals Perkins omschrijft kapotgemaakt, waarna het kon worden ontmanteld. Hoewel we geen tijd hebben om de hele episode in dit boek uiteen te zetten, verdient de vernietiging van het land eigenlijk dezelfde aandacht als Libië, Irak, Syrië, Oekraïne en anderen. Het onrecht is namelijk net zo groot geweest en leidde bovendien tot de bloedigste burgeroorlog in Europa sinds de Tweede Wereldoorlog. Joegoslavië was het eerste land waar op basis van verdraaide feiten, halve waarheden en hele leugens de NAVO zou worden opgetrommeld om een land kapot te bombarderen uit naam van de democratie. Ook ligt in dat verhaal een onbevredigend, onverklaard en onverwerkt Nederlands trauma besloten waarvoor de verantwoordelijkheid 'ons' nog altijd ten onrechte in de schoenen wordt

geschoven. (Premier Kok noemde de val van Srebrenica *een wond die nooit dichtgaat.*) Joegoslavië verdient het daarom dat we licht schijnen op het onrecht dat er heeft plaatsgevonden. De gehanteerde tactiek om het nu niet meer bestaande land op te breken en te ontmantelen zou de blauwdruk vormen voor alle oorlogen in onze 21e eeuw. (Voor een meer complete 'andere kant van het verhaal', raad ik je aan om de documentaire met de toepasselijke naam 'The weight of chains' te bekijken.[111])

Het belangrijkste om te begrijpen aan dit complexe conflict is het feit dat Joegoslavië bestond uit zes verschillende republieken met net zoveel etnische groepen met allemaal hun eigen cultuur: ze identificeerden zich dan ook eerder op basis van hun culturele achtergrond dan de grenzen waarbinnen ze toevallig waren geboren. (Ter oriëntatie zie je hier een kaartje.)

Bovendien waren er verschillende godsdienstige stromingen. De huidige Balkan is eeuwenlang door de Ottomanen beheerst. Uit angst voor geweld en straffen bekeerde een deel van hen zich in die periode tot de Islam wat tot een mix van moslim- en christelijke populaties in voormalig Joegoslavië leidde. Omdat men binnen hun gemeenschappen al jarenlang samenwoonden, leefden, trouwden en verhuisden, woonden er in elk gebied een mix van verschillende etniciteiten. Deze omstandigheden vormden de basis voor het conflict dat zou uitmonden in een burgeroorlog waarbij meer dan 200.000 mensen zouden omkomen: men twistte erover wie uiteindelijk zelfstandig verder mocht en hoe de grenzen van hun grondgebied in dat geval moesten lopen.

Als de gemiddelde Europeaan aan Joegoslavië denkt, denkt hij aan het Oostblok: grijze flatgebouwen, armoede, wetteloosheid en de maffia als algemene teneur. De Balkan was echter niet altijd zoals wij het nu zien: een bron van ellende, haat, onbegrip en oud zeer. Ondanks onze huidige overtuiging, was het namelijk goed toeven in voormalig Joegoslavië. De verschillende groepen op de Balkan leefden tot aan de oorlog vredig naast elkaar: de mix van culturen die de verschillende Slavische volkeren bij zich droegen, werd door de oprichters van het land zelfs

als een kerneigenschap gezien. (Het was de eenheid uit verscheidenheid die het land zo sterk maakte.) Het land lag bovendien tussen Griekenland en Italië ingeklemd aan de azuurblauwe Adriatische zee. De meesten van ons kennen de schoonheid van een van beide of zelfs beide landen, het heerlijke eten en de cultuur. Stel je het daartussen liggende land nu eens voor: het was een fascinerende mix van het beste dat Europa te bieden had. (Hoe verwrongen en gestereotypeerd ons beeld van de realiteit in Joegoslavië was, kun je ervaren door de eerste tien minuten van bovenstaande documentaire te bekijken.) Om de mismatch tussen onze beeldvorming en de realiteit te begrijpen, zetten we zoals gebruikelijk een kleine stap terug.

Na de Tweede Wereldoorlog was de Sovjet-Unie volksvijand nummer één voor de VS: toen de toenmalige Joegoslavische president Josip Tito zich van de USSR afsplitste, zag Washington in hem de mogelijkheid om een tweede front tegen de SU te beginnen en hun macht in Europa in te dammen. Hij werd door de VS bovendien als *middleman* gebruikt: een brug waardoor beide grootmachten met elkaar konden praten. Ondanks zijn dictatoriale trekken was hij in het westen daarom een graag geziene gast.

Toen de twee Duitslanden één werden en de Sovjet-Unie ophield te bestaan, was Joegoslavië ineens geen 'handige brug' meer tussen het Oosten en het Westen, maar een vreemde eend in de bijt midden op het inmiddels bekende geopolitieke kantelpunt. Met het uiteenvallen van de Sovjet-Unie was het zelfs een sta-in-de-weg van het Westen geworden: terwijl de voormalige USSR onder Jeltsin het roofkapitalisme omarmde en kon worden uitgebuit, gold dat niet voor Joegoslavië. Nadat Tito zich van de USSR had losgemaakt, hanteerde het land namelijk een mix van communisme en kapitalisme waarbij het ontoegankelijk was voor buitenlandse bedrijven (dat is inmiddels een alarmbel voor je als het goed is). Die hybride variant legde het land tot overmaat van ramp geen windeieren. Het systeem dat tussen de vrije markt en regulering vanuit de overheid in zweefde (er waren maar weinig bedrijven in private handen), leverde welvaart op. De Amerikaans auteur en Balkan-expert Michael Parenti legt uit dat het land van 1960 tot 1980 een enorme groei doormaakte: gemiddeld 6,1 procent per jaar: meer dan de meeste westerse landen. Het gaf Joegoslaven bovendien een gegarandeerde baan, ieder jaar recht op een maand betaald verlof, er was betaalbaar openbaar vervoer, betaalbare huisvesting en bovendien was er gratis gezondheidszorg en gratis onderwijs: het was een schoolvoorbeeld van hoe het ook kan.

Je begrijpt dat dit geen wenselijke situatie was. Het was niet de bedoeling dat landen die niet in de westerse pas liepen het beter deden dan de landen die wel naar Washingtons pijpen dansten. Joegoslavië moest daarom zo snel mogelijk in het gareel en onder de duim komen. Zomaar een regime change oorlog voeren, ging echter niet omdat het land militair zeer machtig was: het had het op drie na sterkste leger in de wereld ter beschikking waarmee een aanval van buitenaf onmogelijk was. Er werd daarom besloten dat het land van binnenuit moest worden verzwakt en dat bewoners tegen elkaar moesten worden opgezet zodat Joegoslavië uiteindelijk in de verschillende republieken kon worden opgesplitst: verdeel en heers dus. Om die tegenstellingen maximaal uit te vergroten, moest de economie worden verzwakt: pas bij economische tegenwind gaan mensen voor hun eigen belangen opkomen ten koste van anderen. Door sancties van buitenaf en adviezen van allerlei economische adviseurs van onder andere de NED haperde de economie. Begin jaren tachtig moest het land daarom precies volgens plan voor noodleningen aankloppen bij het IMF waarna het al snel een miljardenschuld kreeg. In ruil daarvoor moest de welvaartsstaat worden geannuleerd en werden alle subsidies op zorg en

voedsel stopgezet. Ook moesten allerlei Joegoslavische bedrijven worden geprivatiseerd: die werden goedkoop overgekocht door Amerikaanse banken of bedrijven waardoor alle winsten van die bedrijven naar het buitenland vloeiden: het land werd effectief leeggezogen. In de data van de Wereldbank valt te lezen dat eind jaren tachtig in anderhalf jaar maar liefst 1100 industriële bedrijven van de kaart werden geveegd door deze hervormingen van het IMF. De economie verslofte, de schulden stegen en bovendien was er zoveel inflatie dat het land ophield met functioneren: de regio's droegen geen geld meer af aan de staat. De armoede sloeg hard toe in het land waardoor de roep tot meer zelfbestuur of zelfs onafhankelijkheid in de verschillende republieken in de jaren daarna toenam (men dacht de problemen zelf beter op te kunnen lossen).

Vervolgens werden de mix van godsdiensten en etniciteiten (de achilleshiel van Joegoslavië) vakkundig door het westen uitgebuit doordat de afzonderlijke regio's binnen het uitgemergelde land tegen elkaar werden opgezet. De groepen die zich van oudsher eerder met hun eigen regio's dan met het land identificeerden, kregen stuk voor stuk hun eigen propaganda op radio en televisie waarin de andere bevolkingsgroepen werden aangewezen als de veroorzaker van de problemen. Je gelooft je ogen niet: met AK's bewapende en in tanks rijdende mannen zongen over het vermoorden van hun Slavische broeders: 'slacht ze af al duurt het honderd jaar'. Door deze manipulatie werd de oorspronkelijke solidariteit ondermijnd en raakte de bevolking steeds verder verdeeld. (Heads-up die belangrijk is om als rode draad in dit hoofdstuk te onthouden: met name Servië werd als de boeman afgeschilderd omdat deze machtigste republiek van het land vastberaden was om Joegoslavië bijeen te houden en zich verzette tegen de NAVO en het Westen. De westerse landen zouden om die reden continue de schuld van al het kwaad bij de Serviërs in de schoenen schuiven en hen aanpakken bij iedere kans die ze kregen.) De haatvolle boodschap vond vruchtbare grond bij een deel van de Joegoslaven nadat de economische duimschroeven jarenlang waren aangedraaid: een deel ervan werd steeds oorlogslustiger en bloeddorstiger. (Hoewel de overlevering ons leert dat nationalisme de schuld was van de jarenlange strijd, was dat nationalisme feitelijk vakkundig aangewakkerd en uitgebuit: de term balkanisatie betekent dan ook het van binnenuit opbreken van een land door verschillende, door elkaar heen levende groepen tegen elkaar op te zetten. Er werd net zo lang druk gezet op de breuklijnen uit het verleden tot ze scheurden.)

Aan het begin van de jaren negentig stond het water aan de Joegoslavische lippen. Terwijl het land aan de rand van de financiële afgrond, en ook de spanningen in het land zelf op knappen stonden, vroeg de wanhopige Premier Markovic in 1989 om noodsteun: Washington had Joegoslavië precies waar ze wilden. In plaats van steun toe te kennen, diende president (opa) Bush een wet in die alle ontwikkelingshulp en geldstromen per direct stopzette. Als er een republiek was die nog hulp van de VS wilde dan kon dat: maar alleen als ze zich afscheidden van het land Joegoslavië. Er mochten als voorwaarde bijvoorbeeld alleen regionale, geen nationale verkiezingen meer worden gehouden en alleen door Washington goedgekeurde partijen kregen geld (deze waren zogenaamd democratisch maar bleken vaak echter extreemrechts, soms zelfs nazistisch te zijn). Het IMF deed gezellig mee: die weigerden een nieuwe lening aan Joegoslavië te geven omdat de schulden zogenaamd te hoog zouden zijn. Om aan te tonen dat dit onzin was: nadat het land was uiteengevallen konden de afzonderlijke kleine republieken stuk voor stuk vele malen meer geld lenen dan Joegoslavië in zijn geheel dat voorheen had gekund. Toen het land succesvol was ontmanteld, was er ineens geen 'probleem' meer.

Hoewel de verscheidene volkeren in tijden van voorspoed altijd vredig naast elkaar hadden geleefd, werden de verschillen bij economische tegenwind uitvergroot: steeds meer minderheden raakten gefrustreerd door de veronderstelde discriminatie en het racisme dat vervolgens tot echte discriminatie en racisme leidde. Door de honger en de ellende werden oude spanningen uit de samenleving weer uitvergroot, en opgewarmd. Die irritatie werd wrevel, de wrevel werd ruzie, de ruzie werd haat. Steeds meer lokale politieke partijen wonnen aan macht en invloed en begonnen zich te bewapenen waarna er steeds vaker gewapende schermutselingen plaatsvonden. Het land kwam in een neerwaartse spiraal van geweld en economische malheur terecht die zou uitmonden in een burgeroorlog.

De oorlog zou officieel beginnen nadat de katholieke republieken Kroatië en Slovenië in 1991 hun onafhankelijkheid uitriepen (ze voelden zich bedreigd door de machtigste, christelijke republiek Servië onder leiding van Milosevic die zogezegd het oude Joegoslavië in stand wilde houden). Ze schreven een nieuwe grondwet die Kroatië een land van Kroaten noemde, waar de in Kroatië wonende Serviërs het uiteraard weer niet mee eens waren: die wilden in de Kroatische gebieden waar zij woonden hun eigen taal, onderwijs en cultuur bewaren. De Serviërs vonden het vervolgens niet meer dan logisch dat wanneer Kroatië zich van Servië afscheidde, de Servische gebieden zich van dat afgescheiden Kroatië afscheidden. (Snap jij het nog?) Dit probleem was de oorlog in een notendop: het opkomen voor de eigen rechten uit angst om die te verliezen leidde ertoe dat anderen hun rechten weer bedreigd zagen. Het conflict tussenbeide zou pas na tussenkomst van de VN worden beëindigd.

Why sign it?

Na deze vrede richtten zowel Kroatië als de Serviërs zich op het door voornamelijk moslims bewoonde Bosnië dat ze allebei wilden opdelen omdat ze er beide minderheden hadden wonen. De onderhandelingen leken goed te gaan waarna de Bosnische president Alija Izetbegović in 1992 de 'Lissabon overeenkomst' kon tekenen: met deze vredesverklaring die alle strijdende partijen, inclusief de Bosnische Serviërs steunden, zou Bosnië een gebied van drie regio's worden. Hoewel dat voor alle inwoners van voormalig Joegoslavië pure winst was en het vrede zou betekenen, greep de Amerikaanse ambassadeur in Joegoslavië, Zimmerman in. Washington wilde juist voorkomen dat er allianties werden gesmeed: het land moest immers worden verscheurd. Ondanks het feit dat ruimschoots was voorspeld dat een conflict enorm uit de hand zou lopen (de Washington Post noemde Bosnië bijvoorbeeld: '*a tinderbox waiting to explode*'[112]), zei Zimmerman tegen de Bosniërs: 'waarom zou je een vredesverklaring tekenen als je ook een compleet eigen land kan krijgen?' Hij beloofde om hun onafhankelijkheid te zullen steunen en adviseerde hen om de boot nog maar even af te houden: *if you don't like it, then why sign it?*[113] (Doet dit jou ook niet denken aan de opzettelijk gesaboteerde vrede in Oekraïne op het congres in Istanbul?) In plaats van een deal te tekenen, riepen de Bosniërs daarop hun eigen onafhankelijkheid uit waarna er een gruwelijke burgeroorlog ontstond die uiteindelijk aan meer dan 100.000 mensen het leven zou kosten omdat het gemengde gebied nu eenmaal niet netjes was op te delen. De 2DOC documentaire: 'My own private war', schetst dat wanhopige beeld treffend: *iedereen moest een kant kiezen. Dat kon niet anders ... Je kan een flat niet in delen opsplitsen.*[114] Voormalige stadgenoten kwamen tegenover elkaar te staan en maakten elkaar af.

In de strijd die volgde, verloren de Bosniërs veel gebied totdat Bill Clinton aan de macht kwam en besloot om ze te steunen. Onder dreiging van sancties overtuigde Washington Kroatië ervan om vrede te sluiten met de Bosniërs en om samen met de VS de machtige Serviërs (die feitelijk het laatste machtige overblijfsel van Joegoslavië was en daarom moest verdwijnen) aan te vallen. Waarom kon Washington zomaar partij kiezen in een burgeroorlog waar alle partijen een even groot aandeel hadden? Door de Serviërs simpelweg de schuld te geven. De Servische bevolking en leiders werden door vrijwel iedereen in de media, vanuit denktanks en zelfs door politici gedemoniseerd. Zo verklaarde de Amerikaanse topdiplomaat Richard Holbrooke bijvoorbeeld voor het Congres: *the Serbs started this war, the Serbs are the original cause of the war.* Ook Bill Clinton maakte andermaal duidelijk dat de Serviërs de schuldigen waren: *they are the complete aggressors and wrongdoers.*[115]

Nadat de Serviërs succesvol als kwaadwillende schuldenaren waren afgeschilderd, was er ook vuil spel gelegitimeerd om ze te verjagen. De Canadese Generaal Majoor Lewis MacKenzie (die ten tijde van de oorlog verantwoordelijk was voor de veiligheid in de hoofdstad van Bosnië, Sarajevo) openbaarde dat de Amerikanen het plan operatie 'Storm' voor de Kroaten hadden bekokstoofd waarmee ze de ongewenste Serviërs uit hun republiek konden verdrijven: *Operation storm was American inspired by some of my colleagues .. the people that were advising the Croatian army were retired American general officers who operated just outside the beltway in Washington.* Ze adviseerden de president van Kroatië Franjo Tudjman om de Serviërs in een verrassingsaanval uit hun huizen te verjagen, en zo geschiedde. Tudjman droeg zijn generaals op om de Servische burgerbevolking *zo hard aan te pakken dat ze allemaal zouden verdwijnen.*[116] Dat zou volgens Tudjman een dermate psychologisch effect hebben dat ze vervolgens allemaal zouden vertrekken. Het gruwelijke plan verliep voorspoedig. In de grootste veldslag sinds de Tweede Wereldoorlog werden de Servische minderheden die daar al eeuwen woonden door het leger uit hun huizen gesleurd en opgejaagd. In 48 uur werden 2000 Serviërs vermoord en een kwart miljoen van hen verdreven. De grootste ethische zuiveringen uit de hele oorlog werden als een grote overwinning gevierd. Tudjman zei trots: *ze hadden niet eens tijd om hun vuile geld, laat staan om hun vuile ondergoed mee te nemen!* Nadat de Serviërs uit Kroatië waren verdreven, trok de onheilige alliantie door naar Bosnië. Het was op dit strijdtoneel dat de val van Srebrenica zou plaatsvinden.

Instructions to sacrifice

Een kleine heads up: het doel van de komende analyse is niet om de gruweldaden van een van beide partijen te bagatelliseren, maar om een nuance te geven op het eenzijdige beeld dat normaliter wordt gegeven.

We beginnen met een korte samenvatting van wat er gebeurde: Srebrenica was een dorpje in Bosnië. Het lag in een uitstulping in Oost-Bosnië op de grens met, en grotendeels omsloten door Servië. In het gebied was één op de vier inwoners een (christelijke) Serviër. Tijdens de oorlog vluchtten de meeste van

hen echter uit het gebied weg waarna het juist een toevluchtsoord voor gevluchte moslims werd: er zaten naar schatting 40.000 van hen in het door de Bosniërs beheerste gebied. Toen de Franse VN-commandant Philippe Morrilon het dorp bezocht, riep hij het daarom zonder te overleggen met de VN uit tot een beschermd gebied. De VN had daarna geen andere keuze dan het kort daarop als een veilige enclave te betitelen: dit betekende dat het bewaakt moest worden door een neutrale VN-vredesmacht. Dat bewaken van de vele moslimmannen deden eerst de Canadezen waarna de 'Dutchbatters' uit Nederland het zouden overnemen (omdat het een vredesmissie was, hadden die amper wapens bij zich).

Onder leiding van de Bosnische moslim Naser Orić, die ook wel 'het moslimbeest' en 'de sheriff van Srebrenica' werd genoemd, zouden de moslimmannen er regelmatig op uit trekken: om de overbevolkte enclave te kunnen voeden, werden omringende Servische dorpen geplunderd. Daarbij werden hele Servische dorpen afgebrand waarbij ook regelmatig Serviërs bruut werden vermoord met vele duizenden Servische doden tot gevolg. (De moslims zien Naser daarom als beschermer, de Serviërs als oorlogsmisdadiger.) In een reactie op de terreur die vanuit Servisch perspectief voor en door de moslims vanuit het door de VN beschermde Srebrenica werden gepleegd, nam het Servische leger de enclave in 1995 over. Onder leiding van de Bosnisch-Servische generaal Ratko Mladic werden de vrouwen en kinderen op de bus naar door moslims gecontroleerd gebied gezet, waarna 7000 tot 8000 mannen en jongens systematisch werden vermoord. (We zien hier opnieuw het resultaat van de balkanisatie: door de jarenlange doelbewuste propaganda en de wederzijds opgeklopte haat, was men aan beide zijden in staat om ten koste van de ander wandaden uit te vreten onder het excuus om voor zichzelf op te komen.)

Hoewel de rauwe feiten op zichzelf al verschrikkelijk zijn, is dit verre van het hele verhaal. Om maar meteen met de deur in huis te vallen: Srebrenica is doelbewust en met voorbedachten rade aan haar lot overgelaten. The Guardian schreef daar in 2015 het artikel 'How Britain and the US decided to abandon Srebrenica to its fate' over. Daarin beschreven ze hoe de Britten, Fransen en de Amerikanen al weken voordat de enclave werd binnengevallen wisten dat dit zou gebeuren en dat die bewust was opgeofferd: *the mass of evidence reveals that the fall of Srebrenica formed part of a policy by the three 'great powers' - Britain, France and the US - in pursuit of peace at any price ... decided to sacrifice it.*

Hoewel de NAVO altijd heeft volgehouden dat ze niets van de Servische plannen afwisten om de enclave in te nemen, weten we met de kennis van nu dat dit pertinent onwaar is. Al maanden voordat Srebrenica werd binnengevallen, ontmoette Mladic in maart 1995 het hoofd van de VN-vredesoperatie in Bosnië, Rupert Smith. In het gesprek tussenbeide zette de Servische leider kruizen door de enclave heen: het voortbestaan ervan was onacceptabel.[117] (Dit specifieke voorval was volgens het hoofd van de vredesoperatie Generaal Eisele de reden dat de Nederlandse overheid tevergeefs om versterking voor de Nederlandse troepen had gevraagd.) Bovendien tonen onlangs geopenbaarde documenten aan dat de VS en Groot-Brittannië een maand voor de inname al wisten dat Mladic officieel opdracht had gegeven om de aanval voor te bereiden. De Nederlandse minister van Defensie Joris Voorhoeve zei achteraf: *these two big countries had advance knowledge of the Serbian battle plans and did not share it with the Netherlands.*[118] In plaats van een verdediging op te zetten, besloot men dus stiekem om Srebrenica op te geven. Er werd daarom door de Fransen, Britten en Amerikanen

afgesproken om geen luchtaanvallen meer uit te voeren tegen de Serviërs: *to suspend the use of NATO-airstrikes against the Serbs for the foreseeable future.*[119] Hoewel de Nederlanders er vanaf dat moment dus feitelijk alleen voor stonden, werd dat feit niet met Nederland gedeeld.[120]

Een maand later begonnen de Servische tanks daadwerkelijk richting Srebrenica te rollen. De Nederlandse Luitenant-kolonel Thom Karremans waarschuwde op 6, 8 en 11 juli voor het oprukkende leger dat zijn kant opkwam en vroeg op meerdere dagen luchtsteun aan om de naderende Serviërs af te stoppen (ze hadden zelf immers amper wapens tot hun beschikking). De VN wist op dat moment al dat de enclave overlopen zou worden. Daar communiceerden ze intern al op 8 juli over: *the Bosnian Serb army is now in a position to overrun the enclave.* Desondanks werd er geen actie ondernomen en werden de verzoeken tot luchtsteun afgewezen. (Sterker nog: terwijl de troepen in aantocht waren, werd Rupert Smith die als enige in staat was om zo'n aanval af te roepen op een tweedaagse vakantie naar Kroatië gestuurd.) Zelfs toen de Servische tanks op 11 juli de stad al lang en breed waren binnengerold en er F-16's van de NAVO boven vlogen, werd er nog altijd geen groen licht voor een aanval gegeven. Toen er na herhaaldelijke en wanhopige verzoeken dan eindelijk toestemming werd gegeven, hadden de Nederlandse vliegtuigen 'toevallig' net opdracht gekregen om naar Italië terug te vliegen om daar bij te tanken. Een aantal aanwezige Amerikaanse straaljagers konden 'hun doel niet vinden' en losten ook geen bom. Kortom: er werd de Serviërs geen strobreed in de weg gelegd om de enclave in te nemen.

Washington stelt nog altijd dat ze niets wisten van de Servische intentie om moslims om te brengen: *we did not have any information on any Bosnian Serb intent to commit atrocities against the Muslim.* Ook dit is echter aantoonbare onzin. De Bosnisch-Servische president Radovan Karadzic had zijn intenties van tevoren al klip en klaar kenbaar gemaakt door te waarschuwen dat wanneer hij Srebrenica ooit zou binnentrekken, het bloed rijkelijk zou vloeien: *there would be blood up to the knees.*[121] Dat iedereen ruim van tevoren wist dat de mannen zouden worden afgemaakt, werd achteraf bevestigd door de Franse minister van Buitenlandse Zaken Alain Juppé die zei: *we all knew the men would be annihilated.* Ook de hoofdstrategist van het Franse ministerie van Defensie zou later verklaren: *I had no illusion that atrocities would be committed. We had reported that.*[122] Kolonel Joseph Kingori getuigde bovendien voor het Joegoslaviëtribunaal dat hij al begin juni aan de VN had doorgespeeld dat de Serviërs de moslimmannen van 'gevechtsleeftijd' als oorlogsmisdadigers zagen en ze daarom niet zouden laten vertrekken. Het vrijlaten: *did not apply to those considered as war criminals, ergo, men of fighting age.*[123] Ze konden daarom misschien niet weten hoeveel doden er zouden vallen, maar dat er gemoord zou worden als Mladic de enclave zou innemen, was overduidelijk. Het internationaal strafhof concludeerde in 2007 dan ook dat het duidelijk moest zijn geweest dat er serieuze risico's op genocide waren in Srebrenica: *it must have been clear that there was a serious risk of genocide in Srebrenica.*

Het voorspelde bloedbad vond plaats. Dagenlang werden buslading na buslading jongens en mannen naar velden gereden, op een rij gezet, in koelen bloede vermoord en met bulldozers met de grond gelijkgemaakt. (De massamoorden zouden van 13 tot 17 juli plaatsvinden.) Via recent geopenbaarde documenten weten we nu dat westerse geheime diensten en beleidsmakers vanaf dag één op de hoogte waren van die moordpartijen. De CIA kon zelfs bijna 'live' meekijken via satellieten: *standing men held by armed guard. Later pictures show them lying*

in the fields, dead.[124] Een hooggeplaatste medewerker van het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken erkende dit: *all US-partners were immediately informed.*

Ondanks dat men wist wat er gebeurde, greep niemand in om de gruwelijke slachtpartij te voorkomen of te beëindigen. In 2005 zou de Amerikaanse top-diplomaat Richard Holbrooke op Bosnische tv na veel twijfel en 'ge-uhh' inderdaad verklaren dat men het had laten gebeuren: *Srebrenica was a great tragedy and should not have been permitted to occur. But it did and I will tell you that I was under initial instructions to sacrifice Srebrenica.*[125] 'Ze hadden het niet moeten toestaan, maar dat hebben ze wel gedaan: ik had de instructies om Srebrenica op te offeren'. Waarom had men toegestaan dat het bloedbad zich kon voltrekken? Alles duidt er op dat Srebrenica was opgeofferd om het ingrijpen van de NAVO tegen de Serviërs te kunnen legitimeren. De Servische schrijver en historicus Serge Trifkovic stelt dat de Bosnische president Alija Izetbegović had verklaard dat het menselijke drama 'nodig was' om voldoende internationale ophef te creëren om een westerse militaire operatie mogelijk te maken: *Bill Clinton had indicated to him (Alija) that 5000 dead Muslims would be the price of a NATO intervention on the Bosnian Muslim side.* En zo geschiede: na de afslachting van de moslimmannen was er kort daarop voldoende steun voor de NAVO om operatie 'Deliberate Force' af te trappen. In een paar weken werden door vierhonderd vliegtuigen van vijftien landen meer dan duizend bommen op honderden Bosnisch-Servische doelen gegooid. Met de Bosniërs en de Kroaten op de grond en NAVO-bombardementen vanuit de lucht moesten de Serviërs hun strijd in Bosnië opgeven waarna er aan het einde van het jaar 1995 nog maar weinig over was van het voormalige Joegoslavië.

Operatie Noble Anvil

Om een laatste doodsteek aan Servië en daarmee voormalig Joegoslavië te geven, werd de onafhankelijkheidswens van Kosovo (een autonome regio in het zuiden van Servië) misbruikt. Washington wilde Servië in een oorlog om deze regio definitief met de grond gelijkmaken. Hoewel Washington het Kosovaarse bevrijdingsleger (KLA) in 1989 nog een terroristische organisatie noemde (*terrorist organization, bankrolled by the proceeds from the heroin trade and by Osama bin Laden*), steunde de VS hen in hun onafhankelijkheidsstrijd met geld, wapens en training. Bovendien werden er mujahideen vanuit het Midden-Oosten naar het gebied gestuurd om samen met de Kosovaarse moslims tegen de Serviërs te vechten. Het doel was om de strijd op te voeren en een Servische reactie uit te lokken zodat de VS/NAVO vervolgens als redder kon interveniëren. Dat die reactie zou komen, was zeker. Men kende het historische belang van Kosovo voor de Serviërs. Journalist Jeroen Akkermans die als verslaggever voor RTL-nieuws naar Joegoslavië afreisde, schreef daar in zijn boek 'Er zijn grenzen' over: *als het gaat om Kosovo kan een Serviër voor zijn gevoel geen compromissen sluiten. De zuidelijke provincie is voor de Serviërs wat Jeruzalem is voor de Joden. De grond is heilig verklaard na de nederlaag tegen de Turken in 1389.*

Milosevic stuurde inderdaad precies zoals was voorspeld het leger waarna er in 1998 een grootschalig conflict uitbrak. De NAVO bedacht vervolgens een list: ze stelden een zogenaamde 'vredesovereenkomst' op waarvan ze wisten dat Servië het niet kon accepteren omdat het tekenen daarvan betekende dat Kosovo zich uiteindelijke permanent zou afscheiden. In dit zogenaamde 'Akkoord van Rambouillet' lag namelijk besloten dat er binnen drie jaar een

referendum zou worden gehouden over de toekomst de regio. Daarvoor mocht niet de hele Servische bevolking, maar alleen Kosovo stemmen waarmee een toekomstige afscheiding een absolute zekerheid was. De toenmalige minister van Buitenlandse Zaken Albright (daar heb je haar weer) schreef in een brief aan de Kosovaren: *we will regard this proposal ... at Rambouillet, as confirming a right for the people of Kosovo to hold a referendum on the final status of Kosovo after three years.*[126] Bovendien zou de NAVO volgens die overeenkomst heel voormalig Joegoslavië ongehinderd mogen betreden waarmee ze ook Servië zouden mogen bezetten: *NATO personnel shall be immune from any form of arrest, investigation, or detention by the authorities ... NATO personnel shall enjoy ... free and unrestricted passage and unimpeded access throughout ... NATO is granted the use of airports, roads, rails and ports without payment.*[127] Het betekende dus een volledige overgave aan, en daarna een bezetting door de NAVO. De Canadese ambassadeur van het land zou later dan ook verklaren dat Rambouillet voor geen enkel soeverein land acceptabel zou zijn geweest: *it is now generally accepted by those who have seen the Rambouillet agreement that no sovereign state could have agreed to its conditions.*[128]

Geheel volgens plan werd het Servische afwijzen van het voorstel gebruikt als excuus om oorlog te voeren. Toen Holbrooke na het starten van de bombarderen werd gevraagd waarom de vredesonderhandelingen spaak waren gelopen zei hij: *the [Yugoslavian Government] decision was to trigger the bombing of their own country instead of accepting this very reasonable political offer.* Eigen schuld, dikke bult dus dat ze het redelijke aanbod niet wilden accepteren. En wie niet horen wilde, moest maar voelen. Clinton zei: *if President Milosevic will not make peace, we will limit his ability to make war.* En dus werden er in maart 1999 zonder dat er een mandaat voor was afgegeven en tegen alle internationale wetgeving en de Verenigde Naties in, begonnen met bombarderen. (Bizar detail: 'warlord' Hillary Clinton heeft volgens de biograaf van Bill Clinton (Gail Sheehy) haar man gemanipuleerd om te beginnen met die bombardementen: *I urged him to bomb*, zei ze. Volgens de auteur sprak ze na de Lewinsky-affaire acht maanden niet met haar man tot ze hem belde met het verzoek tot het bombarderen van Servië waarmee hij het 'goed kon maken'. 24 uur later begonnen de bombardementen[129]: *the day after she said that, he [Bill Clinton] announced that he was informing his NATO allies that he was recommending a bombing campaign.*[130] In de Kosovaarse hoofdstad Pristina staat tegenwoordig dan ook een meters hoog standbeeld van de oud president aan de 'Bill Clinton Boulevard'.[131] Iets verderop is een winkel met de naam Hillary waar vooral vrouwelijke broekpakken worden verkocht.)

De 78 dagen durende campagne van de NAVO die 'Mercyful Angel' of operatie 'Noble Anvil' werd genoemd (het nobele aambeeld waar de Serven op zouden worden platgeslagen) bleek uiteraard helemaal niet zo heel genadig of nobel. Scholen, ziekenhuizen, wegen, bruggen, energiecentrales en zelfs buitenlandse ambassades werden door de NAVO gebombardeerd: miljoenen burgers werden hun dagelijkse water en brood bewust ontnomen. Ook werd in 1999 de Servische staatszender gebombardeerd waarbij zestien mensen omkwamen (wat Amnesty International een oorlogsmisdaad noemde). Bovendien werd er in Joegoslavië clustermunitie en voor het eerst ook verrijkt uranium gebruikt (of zilveren kogels zoals de bevolking ze noemde) waardoor het aantal kankergevallen in de Balkan in de jaren daarna explosief zou toenemen.[132] In totaal zouden er bij de aanval 10.000 mensen, waaronder 2000 burgers worden vermoord.

De Serviërs waren echter niet voor één gat te vangen. Ze deden witte T-shirts met geschilderde rode *'bullseyes'* erop aan en gingen op de bruggen staan die de NAVO wilde bombarderen (de beelden daarvan gingen de wereld over). Ze deden dit om ze te dwingen om kleur te bekennen: om te laten zien hoe onmenselijk deze 'genadige' aanval was. Hoeveel burgerdoden was het slopen van een brug waard? Ook bouwden ze vliegtuigen en tanks van karton na en stopten daar een magnetron in waardoor de peperdure NAVO-raketten vooral waardeloze knutselprojecten aan flarden hielpen. De 23.000 bommen die er in elf weken op het land werden afgevuurd, vernietigden dan ook maar dertien tanks (waarvan de meesten bovendien verouderde modellen waren die als doelwit waren neergezet). Ondanks dat schamele resultaat beëindigden deze bombardementen wel de oorlog. Waarom werd er dan ingestemd met de onderhandelingen hoor ik je vragen? Milosevic vroeg in juni 1999 aan de bezoekende onderhandelaar voor de VN Martti Ahtisaari wat er zou gebeuren als hij niet tekende voor het destructieve 'vredes'-akkoord. Het antwoord was volgens de Amerikaanse auteur en Balkanexpert Gregory Elich ijzingwekkend: *in a weeks' time there will be half a million dead.*[133] De NAVO was klaar met de Servische spelletjes en waarschuwde dat er binnen een week een half miljoen doden in Belgrado zouden vallen als ze zich niet zouden overgeven. Ze dreigden namelijk om de stad met inwoners en al met grootschalige bombardementen met de grond gelijk te maken: *we will be carpet bombing Belgrade.* Milosevic zag door dit dreigement geen andere keus dan te tekenen waarna de 'vrede' werd bereikt. (Veelzeggend detail: Martti Ahtisaari zou in 2008 de Nobelprijs voor de vrede ontvangen.)

This actually happened

In 2003 werd de naam Joegoslavië dan eindelijk officieel in de ban gedaan: het werd voortaan Servië-Montenegro (waarna in 2006 per referendum werd besloten dat ook Montenegro een eigen land moest zijn). In 2006 wilde ook Kosovo onafhankelijkheid. Hoewel in eerste instantie niemand dat erkende, stond Washington vooraan om dat wel te doen. Bush zei in 2007: *sooner rather than later you've gotta say enough is enough: Kosovo is independent. And that's the position we have taken. The people of Kosovo need to know that it is a solid, firm position.* De reden dat de VS de onafhankelijkheid van het minuscule 'landje' maar al te graag accepteerde, was simpel. Nadat Kosovo was losgeweekt van voormalig Joegoslavië is er op dit kantelpunt in de Kaukasus op de heilige Servische grond de (na Duitsland) grootste permanente Amerikaanse legerbasis in Europa gebouwd: het enorme 'Camp Bond Steel' is een klein stukje Amerika waar ze heerlijk onbespied kunnen uitvreten wat ze willen. (De commissaris voor de mensenrechten van de Raad van Europa omschreef het kamp in 2005 dan ook als *een kleinere versie van Guantanamo.* (Ook zijn er hardnekkige geruchten dat het een hub is in de smokkel van drugs en andere illegale activiteiten. De VS weigert echter inspecteurs op 'zijn grondgebied' toe te laten.) Toch geldt dit niet alleen voor Kosovo. In het boek 'Dismembering the state: the death of Yugoslavia and why it matters' wordt beschreven hoe er met alle voormalige republieken 'afspraken' zijn gemaakt die stellen dat de NAVO zich aan geen van de wetten in die landen hoeft te houden: ze hoeven geen paspoorten te laten zien, mogen doen wat ze willen en kunnen niet worden tegengehouden. Kortom: ze zijn baas in het door hun afgedwongen 'eigen' gebied, en dat gebied is voormalig Joegoslavië.

Dat is niet de enige winst die er na 1999 is behaald. Het land waar westerse bedrijven voorheen nooit toegang hadden, werd volledig kaalgestript en leeggeroofd. Vervolgens werd er een leger aan advocaten en consultants het land ingestuurd om onder leiding van de Wereldbank een 'gezond klimaat' voor buitenlands kapitaal te creëren. Zonder te kijken wie er feitelijk de rechtmatige eigenaar was, werd gemeenschappelijk bezit zoals ondernemingen en fabrieken geconfisqueerd en verkocht aan westerse ondernemingen. De bedrijven konden voor een habbekrats door buitenlandse investeerders (de *'vulture funds'*) worden opgekocht. Ook werden alle Joegoslavische banken gesloten en werd het hele bancaire systeem overgedragen aan het Duitse Commerzbank.

De mijnen in het Trepca complex in de Servische stad Mitrovice waren het meest waardevolle stukje grond in de Balkan: de voorraden aan lood, bruinkool, zink, koper, goud en zilver waren minstens vijf miljard waard. De International Crisis Group (die werd gefinancierd door Soros) 'adviseerde' in 1999 dat deze mijnen zo snel mogelijk van de Serviërs moesten worden afgepakt om 'corruptie te voorkomen' en omdat men niet genoeg technische kennis zou hebben om het te ontginnen. Het gebied werd vervolgens in 2000 overgenomen door negenhonderd Britse, Deense en Franse militairen onder het excuus dat het op twee na grootste mijncomplex ter wereld volgens de VN te veel giftige stoffen uitstootte.[134] (De kritische lezer merkt op dat het westen minder begaan was met de gezondheid en veiligheid van de Joegoslavische burgers toen ze lukraak kankerverwekkende munitie het land in knalden.) De afgezette directeur van het mijncomplex geloofde daar dan ook niets van en zei: *we don't need to ask why this action was taken: we have only to note Trepca's estimated value – over $5 billion. What else do we need to know.*[135] (De Verenigde Naties droeg de mijn vervolgens precies volgens plan over aan de Morris Knudsen International en de Washington Group.)

Om de 'westerse kijk' op de wereld ook in de nasleep van het conflict te garanderen, werden in de verscheidene republieken vervolgens allerlei NGO's opgericht die betaald werden door de bekende namen: Open Society Foundation, de National Endowment for Democracy, USAID, de Rockefeller Brothers Foundation, de United States Institute of Peace (en ga zo maar door[136]). Het plan was effectief: de meeste regeringen in de afzonderlijke republieken werden prowesters, voerden prowesters beleid door en namen leningen van het westen af voor hun eigen 'herstel'. Desalniettemin realiseerde de Servische Zoran Djindjic die vanaf 2001 na Milosevic regeerde wat de aard van de westerse hulp (en IMF-leningen) was: een fuik waar je nooit meer uitkomt. De leningen die Servië kreeg om er na de oorlog 'weer bovenop te komen', deden precies het tegenovergestelde: het accepteren van de voorwaarden resulteerde in een afhankelijkheidsrelatie. In plaats van dit geld te gebruiken, kondigde hij aan dat Servië zijn schulden vanaf 2006 zou gaan terugbetalen. Hij verklaarde vrij vertaald: *in de twee jaar na 5 oktober 2000, hebben we een overheid met een bepaalde mate van geloofwaardigheid weten neer te zetten. Nu is het voor ons tijd geworden om die geloofwaardigheid te gebruiken om een aantal moeilijke vragen te stellen. Als we onze nationale belangen moeten negeren om internationaal erkend te worden/een reputatie te krijgen, dan hoeft het van mij niet. Vandaag de dag kan niemand een ander dwingen om iets te doen wat hij niet wil, die tijd is geweest. We zijn geen kind meer, we zijn een land. We zouden hier in Belgrado het recht moeten hebben om open, eerlijk en efficiënt over onze eigen belangen te spreken.* Met dit heldere betoog dat de spijker op zijn kop sloeg, toonde Servië aan inderdaad een volwassen, onafhankelijk land te kunnen zijn. Waarom is het land dan nu nog altijd niet vrijgevochten? Omdat Zoran kort daarna

door een 'extremist' zou worden vermoord waarna de plannen werden geannuleerd en alles netjes bij het oude bleef.

Ook in Kosovo zou de 'bevrijding' niet tot een democratische droomstaat leiden. Ondanks de Amerikaanse militaire aanwezigheid is Kosovo onder leiding van de KLA nog altijd een amper functionerende rechtstaat waar de macht van de maffia groot is en de criminaliteit hoogtij viert. Een rapport van Dick Marty voor de Council of Europe claimde dat voormalige KLA-leden handelden in wapens, drugs en zelfs menselijke organen (van onder andere gevangengenomen Servische militairen).[137] De eerdergenoemde aanklager van de VN en advocaat voor het internationale strafhof Carla Del Ponte bevestigde dit in haar boek 'The hunt'. Ze haalde in dat boek de woorden van een getuige aan die stelde dat er met dat specifieke doel in een gewoon huis een provisorische operatietafel was ingericht: *one room was kitted out as a makeshift operating theatre, and it was here that surgeons transplanted the organs of prisoners.* Die organen werden vervolgens per vliegtuig naar klinieken elders in Europa vervoerd: *one of the informers had personally carried out a shipment to the airport.* Gruweldetail: als 'de patiënt' het verwijderde orgaan niet nodig had om te overleven (zoals een nier), werd deze weer opgesloten en net zo lang in leven gehouden tot hun andere organen 'nodig' waren. Omdat slachtoffers bij elkaar zagen wat er gebeurde, wisten ze welk lot hen te wachten stond: *the other prisoners in the barracks were aware of the fate that awaited them, and according to the source, pleaded, terrified to be killed immediately.* Volgens haar gebeurde deze handel met medeweten van de bestuursleden van de KLA. *According to the sources, the organ smuggling was carried out with the knowledge and active involvement of middle and high-ranking involvement from the KLA.*

Samenvattend kunnen we concluderen dat het IMF en de Wereldbank zijn gebruikt om Joegoslavië doelbewust open te breken, om het vervolgens kapot en afhankelijk te maken. Eerst werd het land financieel verwurgd waarna de lening om die verstikking te beëindigen pas werd gegeven onder voorwaarde dat ze zichzelf zouden opdelen: de republieken werden bewust uit elkaar gespeeld waarna prowesterse regeringen konden worden aangesteld. Niemand durfde het land aan te vallen toen het solidair stond, maar na het uiteenvallen van de Unie kon het 'nee' tegen de westerse inmenging en het juk van de Washington Consensus niet langer met wapens worden verdedigd. Nadat het land was opgeknipt en verdeeld was het geen concurrentie meer voor, maar een wingewest van het Westen. Over dit onrecht maakte de Amerikaanse historicus en Balkanexpert Michael Parenti zich kwaad in de documentaire 'Weight of chains'. Hij zei gefrustreerd en vol ongeloof dat dit onrecht écht heeft plaatsgevonden: *this is not a conspiracy theory, this is a conspiracy fact: this actually happened!*

Het betekent dat de val van de enclave in Srebrenica ook anders gewogen moet worden. Als Joegoslavië niet doelbewust uiteen was gereten, opgejut en bewapend, had 'ons' nationale trauma überhaupt nooit plaats kunnen vinden. De vrijwel onbewapende Dutchbatters die niets liever wilden dan onschuldige mensen verdedigen, stonden doodsangsten uit toen de zwaarbewapende troepen naderden. Toen ze eenmaal volgens plan waren overlopen, moesten ze machteloos toezien hoe afgeladen bussen vol met onschuldige mensen naar hun noodlot werden vervoerd. Hoewel ze doelbewust waren verraden zodat de opoffering van Srebrenica de NAVO in staat stelde om de Servische rug te breken, werden deze getraumatiseerde vredessoldaten tot overmaat van ramp bij thuiskomst als lafaards onthaald: zij zouden de schuld voor de vele burgerslachtoffers in de schoenen geschoven krijgen.

To enslave a nation

Om af te sluiten met de reden dat we deze casestudy in eerste instantie aanhaalden: het land werd niet alleen ontmanteld en kaalgestript: er werd ook een meer permanente trofee in de prijzenkast gezet. Het IMF voegde hoogstpersoonlijk een artikel toe aan de kersverse Bosnische grondwet die stelde dat er een Bosnische Centrale bank zou worden opgericht die voortaan als enige het Bosnische geld mocht uitgeven. Artikel 7 schrijft voor: *there shall be a central bank of Bosnia and Herzegovina, which shall be the sole authority for issuing currency and for monetary policy.*[138] Bovendien werd om zeker te zijn dat die 'goed' werd opgezet, het eerste bestuur van die centrale bank door het IMF aangesteld: *the governing board of the central bank shall consist of a governor appointed by the International Monetary Fund.* (Deze gouverneur mocht bovendien geen Bosniër zijn: het land was de controle over zijn eigen geld kwijt.)

Hoe kan het dat het IMF zo ogenschijnlijk kwaadaardig is? Het antwoord op die vraag ligt in zijn historie verscholen. Het instituut is namelijk wel degelijk na de Tweede Wereldoorlog opgericht maar was niet nieuw. Het heeft sinds die tijd simpelweg de publieke taken van een andere entiteit overgenomen: de Bank of International Settlements (BIS). Dat is de oppermachtige centrale bank van zestig andere centrale banken waaronder de FED en de ECB. Omdat het IMF één op één de taken van de BIS heeft overgenomen, functioneert het dan ook slechts als een 'voorzetraam' voor de BIS: een nieuw frontje. Waarom had de BIS een facelift nodig? Zij waren hun goede naam kwijtgeraakt door te bankieren voor Hitler: met hun leningen kon het staal voor bommen, tanks en de spoorwegen naar de concentratiekampen worden betaald. (*Every war is a banker's war,* weet je nog?) Wanneer je snapt dat het IMF niets meer dan het masker van de BIS is, worden de onbegrijpelijke acties van de bank ineens ook een stuk 'begrijpelijker'.

De BIS opereert op de achtergrond nog altijd als de machtigste entiteit op het bankgebied: het is de top van de financiële piramide. Onze ongekozen meesters van de centrale banken ontmoeten elkaar elke twee maanden in Bazel, Zwitserland waar het boevennest van bankiers hun hoofdkantoor heeft: (Fun fact: met een beetje fantasie ziet het er ook daadwerkelijk uit als het hoofdkwartier van de *bad guy* uit een B-film.)

De BIS is net als de FED en de ECB een private onderneming: ze schrijft haar eigen wetten en regels en beslist honderd procent zelf. Er geldt dan ook strikte geheimhouding. Er is geen openbaarheid van vergadering en er worden geen notulen gemaakt: alles is vertrouwelijk. Alle documenten en medewerkers zijn bovendien juridisch onschendbaar en kunnen dus door geen rechter in de wereld worden vervolgd. Ook betaalt niemand er belasting, hoeven ze aan niemand verantwoording af te leggen en worden ze door geen enkel instituut gecontroleerd (politici en toezichthouders mogen alleen voor de vorm meepraten). Het is verboden gebied voor overheden, instanties en journalisten en ze hebben zelfs een eigen politieapparaat om nieuwsgierige neuzen buiten de deur te houden: net zoals het Vaticaan zijn eigen grondgebied heeft dat onafhankelijk van Rome en Italië is, heeft Zwitserland over het grondgebied waar hun hoofdkantoor staat niets te vertellen.

Andersom is die invloed er uiteraard wel. De regels en wetten die ze verzinnen, gelden voor alle andere centrale banken die 'lid van hun club zijn'. (Alle dictaten en financiële regels waar de financiële instellingen zich aan moeten houden, heten om die reden 'Basel 1,2,3', etc.) Het is daarom de machtigste financiële organisatie ter wereld. Als de BIS zegt dat de centrale banken moeten springen, vragen ze alleen: hoe hoog? Maar aangezien het een privaat bedrijf is dat los van ieder land, iedere overheid en iedere vorm van toezicht opereert, blijft de vraag wie dan de 'eigenaar' is? Wie staat er aan het hoofd? Volgens de website van de BIS zelf heeft de bank geen eigenaar, maar is ze bezit van de zestig centrale banken wiens lidmaatschap ze opmaken. Wij weten inmiddels echter beter: net zoals de (aandeelhouders van de) commerciële banken de FED controleren, controleren diezelfde grootste aandeelhouders van de centrale banken de BIS: het zijn dezelfde bankiersfamilies die nog altijd aan de top staan.

De ontegenzeggelijke macht van de BIS wordt nog altijd actief uitgebreid. Dat nieuwe 'onafhankelijke' centrale banken worden opgericht is niets nieuws: het werd al een lange tijd voor Joegoslavië, en wordt ook na die periode nog altijd in zoveel mogelijk landen afgedwongen. Het is het laatste puzzelstuk waardoor een aantal hoofdstukken die we in dit boek gelezen hebben nog beter op hun plaats vallen. We weten bijvoorbeeld dat ook Libië (tot de NAVO-operatie) een centrale bank had die volledig in het bezit van de staat was en die rentevrij krediet uitgaf. We weten ook dat dit sinds de 'revolutie' ten einde is: meteen na de oorlog werd het land aan de schuldenketting geregen en in het wereldwijde financiële stelsel geïntegreerd. Wie is er dan nu de baas over de uitgifte van het geld? De vraag stellen is hem opnieuw beantwoorden. We hebben al gelezen dat centrale banken de afgelopen eeuwen achter de schermen langzaam maar zeker onder de controle van de private bankiers zijn gekomen die worden geleid door de Rothschilds. Ze spelen dat spel al vele generaties en 'hebben' ze bijna allemaal. (Zou dat de *monolithic and ruthless conspiracy* zijn waar Kennedy het over had?)

We weten inmiddels dat de Rothschilds (en de aan hun onderdanige club) een aantal van de grootste banken in de wereld bezitten. Wanneer we daar de centrale banken waar ze de controle over hebben aan zouden toevoegen, wordt die lijst substantieel langer. Via die talloze banken kunnen ze het monetaire beleid in de totale 'vrije' westerse wereld dicteren. Zelfs 'onze' Europese Centrale Bank is op die manier in het leven geroepen. De beslissingen die de ECB maakt, gebeuren vrijwel uitsluitend achter gesloten deuren. Pogingen om die te beïnvloeden zijn door het verdrag van Maastricht verboden. Ter illustratie: toen het Duitse hooggerechtshof in mei 2020 concludeerde dat het schulden-opkoopprogramma illegaal was, reageerde de ECB met een kille 'bemoei je met je eigen zaken'. Ze voldeden aan de Europese wetgeving en die ging boven de Duitse wet: *the European Court of Justice earlier ruled the programme legal.* Ze hadden niets met de Duitse wetgeving te maken en zouden daarom rustig doorgaan met wat ze al deden*: [we are] fully committed to doing everything necessary within [our] mandate.*[139]

De ECB is ondemocratisch en niet transparant. Het staat net als de BIS letterlijk boven en buiten de wet van alle soevereine landen aan wie de bank zijn rechten ontleent. De bestuurders hebben diplomatieke paspoorten (en zijn dus onschendbaar): documenten en transcripten binnen de ECB kunnen niet worden doorzocht, gecontroleerd of in beslag worden genomen door welke politiemacht of officier van justitie dan ook.[140] (Opvallend detail: het academische 'bewijs' voor het belang van een 'onafhankelijke' centrale bank waardoor het in het verdrag van Maastricht is opgenomen, blijkt bovendien één enkele studie te zijn die ook nog eens was uitgegeven door de Europese Commissie zelf. Dat document uit 1992 heet 'One market, one

money' en was een gestuurd onderzoek om de gewenste resultaten te verkrijgen.[141]) Het idee dat één markt (wat de EU wil zijn) ook één munt nodig heeft om te functioneren, is dan ook door eindeloos veel economen bestreden.[142] Er was om die reden enorm veel weerstand tegen de oprichting van de bank en het loslaten van de controle over het eigen geld (ondanks het feit dat 'men' zich niet eens bewust was van de decennialange strijd om het recht van de uitgifte van geld in andermans land te willen controleren).

Ondanks die tegenstand is de euro er doorgedrukt en dat heeft levensgrote consequenties: met het accepteren van de euro hebben alle afzonderlijke lidstaten het recht om hun eigen monetaire beleid te bepalen opgegeven. Het leidde ertoe dat we overgeleverd waren aan de ongekozen Goldman Sachs bankier Mario Draghi die uit onze naam (en die van onze kinderen) onvoorstelbare hoeveelheden geld heeft uitgeprint en als onderdeel van de Trojka bepaalde dat de Grieken mochten stikken. Draghi is vervolgens opgevolgd door Christine Lagarde die hiervoor tussen 2011 en 2019 directeur van het IMF was. Begint het beeld dat ik je probeer te schetsen een beetje duidelijk te worden? We worden gecontroleerd door een netwerk van bankiers.

Dat de BIS zijn netwerk nog altijd uitbreidt om nog meer zielen aan de slavenketting te leggen, blijkt bijvoorbeeld uit een artikel in der Spiegel dat in 2009 stelde dat de BIS bank 55 deelnemers/eigenaren/aandeelhouders had: *as of March 2009, the BIS had fifty-five shareholding central banks from around the world.*[143] Terwijl hun eigen website in 2019 schreef dat ze uit zestig banken bestonden: e*stablished in 1930, the BIS is owned by sixty central banks, representing countries from around the world.*[144] Met die zestig centrale lidbanken heeft de BIS 'bijna' al het geld in de wereld onder hun controle, maar nog niet helemaal: *[we are] representing countries from around the world that together account for about 95 percent of world GDP.*[145] Welke vijf banken als laatste aanwinst 'lid' zijn geworden is niet duidelijk. Omdat niet velen zich bewust zijn van deze vorm van onderdrukking, is er in de onderzoeksjournalistiek weinig aandacht voor: alle kritische vragen worden meteen naar het rijk der fabelen verwezen. Omdat de verbanden die aantonen wie er achter de schermen profiteert bewust schimmig zijn, verschilt de precieze samenstelling van die lijst hier en daar. Desalniettemin is er een redelijke consensus dat er rond de eeuwwisseling nog zeven of acht landen waren die tot dat moment de dans hadden weten te ontspringen en nog geen door de vaste kliek van bankiers gedomineerde centrale bank hadden. De vier landen die steevast genoemd worden, zijn Sudan, Libië, Noord-Korea en Iran. Landen die wisselend worden genoemd, zijn Afghanistan, Irak, Cuba en Syrië. (De belangrijke overeenkomst die alle landen hebben is dat ze al jarenlang worden geteisterd door sancties, ongegronde veroordelingen en zelfs oorlogen: we hebben Afghanistan, Irak, Libië en Syrië verwoest zien worden onder valse voorwendselen.) Welke van de lijstjes we ook aanhouden, de conclusie is hetzelfde: ze hoeven nog maar een paar landen voordat hun verzameling compleet is.[146] Wat we zeker weten, is dat de Iraanse centrale bank sinds de Iraanse revolutie die de Amerikaanse sokpop verwijderde alleen nog maar rentevrij krediet aan zijn burgers uitleent (net zoals Libië onder leiding van Kadhafi dat deed). Het plaats de eeuwige boycots en oorlogstaal naar Noord-Korea en Iran ook in een iets ander perspectief vind je niet? Wat daar een belangrijke reden voor is, lezen we in het volgende hoofdstuk.

23 | Failliet Financieel Stelsel, *Change the Game*

Het feit dat bijna al het geld op de wereld onder controle van derden valt en per definitie een schuld is, heeft een aantal belangrijke consequenties. Een daarvan is het feit dat het bankiers wereldwijd in staat stelt om steeds meer geld uit te lenen dan ze feitelijk hebben. Ter herinnering: dat deden ze vroeger ook al. Sir. Josiah Stamp die in de jaren twintig van de vorige eeuw president van de Bank of Engeland was, bevestigde dat banken het geld uit niets creëren: *the modern banking system manufactures money out of nothing* (het was volgens hem de reden dat we allemaal slaven van het systeem waren). Hoewel er door de banken al decennia werd gesjoemeld door rente te heffen over geld dat ze niet hadden, is het er door de jaren heen niet beter op geworden. Sinds in 1971 de goudstandaard volledig is losgelaten en dollars niet meer omgeruild konden worden voor een vaste hoeveelheid edelmetaal was het hek van de dam. Voor het eerst in de geschiedenis was de dollar niet meer waard dan het papier waar het op gedrukt was, en kreeg je er zoveel voor als de massa je ervoor wilde geven. (Een nergens aan gekoppelde of 'ongedekte' munt, noemt men ook wel een *fiat currency*. Dat heeft dus niets met het Italiaanse automerk te maken, maar betekent simpelweg dat het niet meer in te ruilen is voor een vaste hoeveelheid goud en zilver.) Omdat zogenaamde *fiat currencies* door niets zijn gedekt, kunnen banken feitelijk dan ook net zoveel bijdrukken als ze 'aandurven'. Dat dit nu nog altijd geldt, verklaarde de president van de Duitse Bundesbank in 2012. Hij noemde het feit dat geld nog altijd door centrale banken uit het niets werd gecreëerd doodeng: *the fact that central banks can create money out of thin air, so to speak, is something that many observers are likely to find surprising and strange ... or even nightmarish.*[1]

The ghost of money

Dit schuld-gebaseerde geld waar onze wereld op draait, ligt ten grondslag aan de meeste financiële problemen van onze tijd: het heeft bijna niet te bevatten grote consequenties voor de wereld waarin we leven. Om te begrijpen waarom dit extreem destructief is, moeten we naar de kern daarvan kijken. (Het geeft ons de kans om een paar basisprincipes van geld en ons bancaire systeem uit te leggen die we inmiddels zijn vergeten.) Omdat niets - behalve misschien het opkomen van de zon - écht gratis is, is de helft van alles wat ieder mens op deze wereld doet, verbonden aan geld. De ene kant is een dienst of een product (je koopt een pot pindakaas, gaat met de trein of naar de kapper): in alle gevallen staat er aan de andere kant de verplichting tegenover om geld op tafel te leggen. Geld is ook een afspiegeling van onze arbeid: wij dragen iets bij aan de wereld en krijgen daar een bepaalde hoeveelheid geld voor terug (afhankelijk van hoe datgene wat jij bijdraagt aan de wereld op waarde wordt geschat door de rest van ons). Vervolgens kunnen we met dat geld onze eigen arbeid omzetten in iets anders dat we graag willen. Omdat de bakker wel eens iets anders dan brood wil eten, verkoopt hij zijn baksels voor een algemeen geaccepteerd ruilmiddel in de zekerheid dat hij daarmee bij de slager een ham kan kopen en groente bij de groenteboer. (Andersom hoeft een slager geen biefstuk mee te nemen naar de warme bakker als hij trek heeft in een baguette en kan hij daar ook terecht als hij vegetarisch is.) Kortom, voor 'ons' heeft geld een hele reële waarde: het is een ruilmiddel die de waarde van onze arbeid en toegevoegde waarde aan de economie afspiegelt.

Er wordt echter niet alleen gewerkt, maar ook heel veel geleend in de wereld. Hoewel de gemiddelde opvatting is dat banken het geld dat mensen bij ze stallen aan anderen uitlenen, weten we inmiddels dat dit er feitelijk heel anders aan toegaat. Ter herinnering: wanneer jij een lening afsluit bij de bank is het niet zo dat je beschikking over andermans spaargeld krijgt. Zodra je het recht krijgt om bankier te zijn, mag je veel meer uitlenen dan je feitelijk in kas hebt: het is immers nergens meer aan gekoppeld.

Een fiat munt is daarom de droom van iedere bankier: zonder verplichte gouden 'back-up' kunnen ze met digitaal geld doen wat ze willen. Ze hoeven alleen maar een paar cijfers op het toetsenbord van hun computer in te voeren. Zit daar dan geen maximum aan? Jawel: het minimale percentage van geld dat ze hebben uitgeleend dat ze daadwerkelijk in hun bezit moeten hebben, is in Nederland bijvoorbeeld vier procent. Simpel gezegd: met één euro in de hand mogen ze 25 euro uitlenen. Als jij honderd euro bij een bank stalt, kunnen ze daar 2500 euro van uitlenen aan anderen. (Over dat hele bedrag vragen ze natuurlijk wel rente: dat is hoe banken hun geld verdienen.) Datzelfde principe geldt ook voor banken onderling: als bank A een miljoen aan bank B leent, mag bank B op basis daarvan tientallen miljoenen aan bank C lenen, bank C honderden miljoen aan bank D, enzovoorts. Dat is voor de banken geen enkel probleem zolang iedereen zijn geld standaard 'veilig' op de bank heeft staan. Het wordt uiteraard wel een probleem in het geval van een serieuze tegenslag: wanneer bijvoorbeeld iedereen tegelijkertijd zijn geld van de bank probeert te halen (in het geval van een *bankrun* bijvoorbeeld).

Als je een bankier bent kun je dus nummers in een computer invoeren, en voilà: er is geld (krediet). Zonder er een vinger voor uit te steken, creëren ze het geld 'digitaal': dat representeert in tegenstelling tot 'ons' geld dan ook geen waarde omdat er niets 'echts' voor is bijgedragen. Econoom Ann Pettifor die in 2006 de toen aanstaande crisis voorspelde in haar boek 'The coming first world debt crisis' zegt daarover, *when you enter numbers into a ledger (computer) because you are a banker, you engage neither with land, nor with labour: its effortless activity.* Dit is wat Edison bedoelde met zijn uitspraak dat mensen die nog nooit iets 'echts' hebben bijgedragen meer verdienen dan de mensen die het werk leveren: *people who will not turn a shovel full of dirt ... nor contribute a pound of material, will collect more money from the United States than will the people who supply all the material and do all the work.*

Belangrijk besefmoment: er is dus een groot verschil tussen het geld dat banken aan ons uitlenen tegen rente en het geld dat wij verdienen door onze arbeid om het terug te betalen. Wij mogen ons dus krom werken om iets terug te betalen wat de bankiers in eerste instantie zelf ook niet hadden. Zij romen op die manier dus waarde af van de toegevoegde waarde die wij met onze arbeid produceren. Bovendien mogen ze bedrijven, huizen en alle andere dingen die op basis van een lening worden gekocht, afpakken wanneer er niet voldoende meer voor wordt 'terug' betaald. Het is extreem oneerlijk als je beseft dat ze zelf gratis monopolygeld uitlenen aan echte mensen die er echte bedrijven van maken, om die vervolgens op te kunnen eisen wanneer hun monopolygeld niet snel genoeg terugvloeit.

Als jij na twintig jaar noeste arbeid en brave maandelijkse aflossingen van je hypotheek het restant niet kunt afbetalen, mag een bank je uit je huis trappen en de rest verkopen om 'hun' schuld te vereffenen. Ze zullen dan zeggen: 'we kunnen je niet langer financieren', en verklaren je failliet. Ondanks het feit dat ze voor die schuld twintig jaar geleden niets anders hebben gedaan dan een digitaal krediet af te geven (omdat ze dat als bank nou eenmaal mogen), trekken

zij aan het langste eind. Ongeacht de omstandigheden wordt er besloten dat het einde voor jou is bereikt: je spullen worden van je afgenomen en verkocht aan de hoogste bieder om zoveel mogelijk 'schulden' weg te kunnen strepen in hun computers. Conclusie: de ondernemer neemt het risico en werkt zijn kont er af met geleend maar fictief krediet, om alles kwijt te raken als hij niet slaagt.

Maar van iets, niets maken is onmogelijk: het verwatert net als bij QE de 'echte' waarde van al het bestaande geld. Iedere dollar of euro die wordt uitgeprint en uitgeleend tegen rente wordt daardoor minder waard dan die daarvoor.[2] De consequenties daarvan zijn zo groot dat het bijna niet te bevatten is: het trekt een zware wissel op ons bestaan. Het zuigt het systeem letterlijk uit en berooft burgers van de waarde van hún arbeid. De dollar is in de afgelopen honderd jaar dan ook 96 procent van zijn oorspronkelijke waarde kwijtgeraakt: wat in 1913 honderd dollar was, zou nu nog 3,87 dollar waard zijn.[3] Ter illustratie: in 1962 werd in Amerika de motel-keten 'Motel 6' geopend omdat het zes dollar kostte om er een nachtje te overnachten. Diezelfde overnachting kost tegenwoordig zo'n negentig dollar. Dat is vijftien keer zoveel binnen zestig jaar tijd. Het verwateren van ons geld is de reden dat er een goudstandaard nodig is: het edelmetaal kan niet worden bijgedrukt of gemanipuleerd waardoor het (en de munt) zijn waarde behoudt. Dat doet het dan ook al duizenden jaren. Ter illustratie: voor de waarde van een troy ounce (31 gram) goud in 1962 kon je ongeveer zes nachtjes bij Motel 6 overnachten. Tegenwoordig kun je ondanks het feit dat de prijs enorm is gestegen, voor datzelfde goudblokje 21 dagen in het motel verblijven (mocht je dat willen).

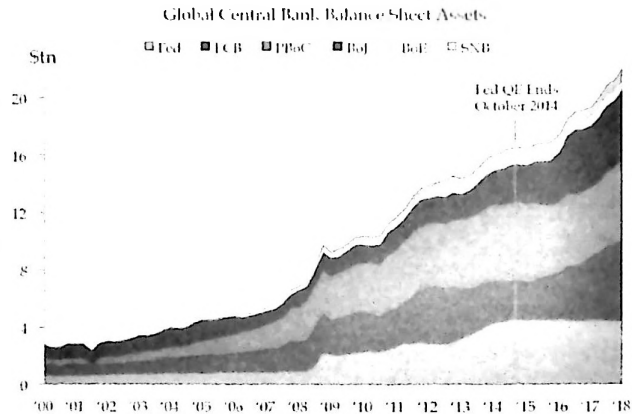
Dat principe geldt uiteraard niet alleen voor hotelovernachtingen maar voor alles dat geld kost. In 1933 kocht je een troy ounce goud voor 20,67 dollar. Omdat benzine maar drie cent per liter kostte, een brood negen cent en de huur gemiddeld 26 dollar per maand was, kon je daar honderden liters benzine, 230 broden of een kleine maand huur mee betalen. Het maakt daarom een wereld van verschil of je in 1933 die twintig dollar of een ounce goud in een kluis had gelegd om het er negentig jaar later uit te halen. Hoewel je met het goud (waarvan een troy in januari 2024 ruim 2000 dollar kostte) twee keer zoveel benzine, een boel meer brood en nog steeds een maand huur zou kunnen betalen, gaat dat voor het briefgeld niet op. Met de twintig dollar kun je vandaag de dag minder dan tien broden, een fractie van de benzine en nog geen dag huur betalen. Fiat geld is dan ook geen écht geld, maar een verwaterd aftreksel daarvan: krediet. J.P. Morgan verklaarde daarom: *money is gold, nothing else*. Die opvatting is trouwens niets nieuws, dat wisten ze in de 18e eeuw ook al. In 1775 probeerden *de founding fathers* ongedekt papiergeld te gebruiken waarna ze erachter kwamen dat de inflatie als gevolg daarvan de waarde van het geld 'opvrat'. In 1788 zei Thomas Jefferson daarom: *paper is poverty. It is only the ghost of money, and not money itself.*[4]

Omdat onze moderne wereld alleen maar fiat geld kent, moeten we steeds harder werken om hetzelfde voor elkaar te boksen. Het 'rijden met de handrem er op' leidt tot vertragende groei en een verwaterde levensstandaard. Voelt het eerlijk dat ondanks dat de meesten van ons tegenwoordig vijf dagen per week vroeg opstaan, in de file aansluiten en ons een slag in de rondte werken om aan het einde van de rit nog steeds amper geld over te houden? (Als je een geanimeerde versie wilt zien van wat de basis van geld is en hoe die overname in het verleden invloed heeft op onze wereld nu, raad ik je aan om dit vermakelijke maar informerende filmpje van dertig minuten te bekijken.[5])

The storm has passed

Het geld dat de afgelopen decennia (zeker tijdens QE) over de plinten klotste, moest uiteraard wel ergens terechtkomen. Het verklaart de vele bubbels en vervolgens de correcties/crashes daarna: de 'booms' en de 'busts'. In de oplossing voor de ene crisis lag dan ook telkens weer de kiem van de toekomstige problemen in een zich telkens herhalend principe. De dotcom-bubbel kon immers groeien door de gemakkelijke kredietvoorwaarden en (relatief) lage rentes. Toen die knapte, werd dat opnieuw met lage rentes en gemakkelijk beschikbaar geld 'opgelost' wat vervolgens tot de huizenbubbel van 2008 leidde. In plaats van het verlies van 2008 te nemen, stonden de printers van de grootste centrale banken sinds die tijd op recordsnelheid aan: in de vorm van QE werden astronomische bedragen uitgeprint en historisch lage rentes gehanteerd om de boel bij elkaar te houden.

De Amerikaanse, Europese, Chinese, Japanse, Engelse en Zwitserse centrale banken printten samen meer dan 20.000 miljard dollar uit. Daarmee kun je vijf keer de wereld rond met strak op elkaar gestapeld tientjes: of een stapel geld van hier tot aan halverwege de maan! Mede daardoor noteerden vele banken in 2009 alweer recordwinsten en gingen de aandelenmarkten sinds die tijd ook weer omhoog. Het resultaat mocht er zijn: het zou het startpunt van de langste 'bull markt' ooit zijn. Het was aanleiding voor Obama om in 2010 te zeggen dat ze de problemen al snel weer te boven waren: *we acted immediately and aggressively, and one year later the storm has passed.*[6] Maar is de storm daadwerkelijk overgetrokken en ligt die nu achter ons? Of is die alleen uitgesteld? We fietsen immers al meer dan tien jaar met financiële zijwieltjes.

Ondanks het feit dat er duizenden miljarden zijn uitgeprint, karakteriseerde Draghi de economische groei in de EU in een interview met de Spaanse krant el Pais eind 2016 als bescheiden, maar robuust.[7] Ook in de MSM en vanuit politici hoorde je dat het economisch gezien eindelijk weer eens lekker ging in de wereld. Klopte dat? Waren we economisch weer gezond en herstellende? En hoe breed gedragen was dat herstel? Zitten we ook nu weer in een bubbel? En zo ja, waar bevindt die zich dit keer?

Update: sinds het schrijven van dit hoofdstuk aan het einde van 2019 weten we sinds begin 2020 dat de beurzen en economieën van landen 'door toedoen van corona en de oorlog in Oekraïne' ook flink onderuit konden gaan. Om aan te tonen dat dit weinig met deze zaken, maar alles met de onderliggende gezondheid van die economie te maken had, is het nuttig om de 'pre-corona periode' in beeld te brengen. We zullen zien dat de coronacrisis niet de oorzaak maar slechts de speld was die de enorme bubbel zou doorprikken (totdat de printers in de kelders van de centrale banken weer stonden te loeien waarmee dat noodlot tijdelijk werd gekeerd). Om te laten zien dat voor eenieder die bereid was om ernaar te kijken duidelijk kon zijn dat we ook zonder pandemie eind 2019 al aan de vooravond van een mega-crash stonden, heb ik besloten

het komende hoofdstuk niet aan te passen. Dat is dubbel interessant omdat die problemen nog altijd niet zijn opgelost waarmee we anno 2024 op enorme financieel-economische problemen afstevenen.

Playing with fire

QE is een experiment dat nog nooit eerder in de geschiedenis van de wereld is geprobeerd. Omdat het om zulke immense bedragen ging, was het risico op nare bijwerkingen dan ook heel reëel. Zoals de economisch journalist van het NRC Maarten Schinkel treffend over dit paardenmiddel verwoorde: *het kan zijn dat het helpt, het kan ook zijn dat het renpaard nog één spuit krijgt zodat het voor het laatst nog een keer heel hard rent voordat het dood neervalt. Dat weten we niet.* Centrale banken konden van tevoren dan ook niet met zekerheid voorspellen of het succesvol zou zijn. De paniek was in 2008 echter zo groot dat men geen andere uitweg zag en die risico's voor lief nam: het was de enige manier waarop het systeem overeind kon blijven. Omdat met al dat uit de printers gerolde geld wel hele echte spullen zijn gekocht, kun je je voorstellen dat het een aantal ontwrichtende effecten heeft gehad.

We kunnen de consequenties van het QE-programma zo ingewikkeld maken als we willen maar wat voor ons belangrijk is, is het resultaat. Net zoals de huizencrisis in 2008 waar de bakken met goedkoop beschikbaar geld tot de bubbel op de huizenmarkt zou leiden, zouden de onvoorstelbaar grote bedragen die in het financiële systeem werden gepompt tot een enorme scheefgroei van de economie leiden. Dat risico geen prijs meer heeft, geldt namelijk niet alleen voor landen maar ook voor bedrijven. In een poging om er zoveel mogelijk overeind te houden na de crash van 2008 werd het voor bedrijven steeds goedkoper om geld te lenen. Dit betekende dat ook bedrijven die failliet dreigden te gaan, hun problemen konden oplossen met gratis geleend geld in de hoop dat de economie snel weer zou aantrekken. Hoewel dit voor sommige bedrijven die tijdelijke problemen hadden een daadwerkelijke oplossing was, kun je je voorstellen dat niet alle problemen van alle ondernemers van tijdelijke aard waren: ook zieke bedrijven die simpelweg niet concurrerend of winstgevend genoeg waren en daarom in een 'normale' situatie hun bedrijfsvoering zouden moeten hervormen of anders failliet zouden gaan, konden op deze manier nog jaren overeind blijven. Het is bovendien het 'nieuwe normaal' geworden: in de eerste vier maanden van 2017 werd er acht jaar nadat deze 'noodmaatregel' begon nog altijd duizend miljard aan 'stimulus' de markt ingepompt. De eeuwig draaiende geldpersen verprutsen daardoor het functioneren van de economie: in plaats van 'het normale' op en neer, gaan we nu al sinds 2009 omhoog: dat is de langste groeiperiode sinds 1854![8]

Een normaal effect van een op- en neerwaartse beweging van de economie is dat in moeilijkere tijden de ongezonde bedrijven afsterven: deze correctie houdt de economie in zijn geheel gezond. In plaats daarvan hangen zieke bedrijven al jarenlang aan het infuus van de centrale banken: ondernemers hielden tegen beter weten in hun bedrijf overeind, maar stelden in veel gevallen slechts hun dood uit. (Met de lage rentes en het goedkope geld is het alsof je eindeloos met wind mee van een heuvel af fietst. Wanneer de rente weer wordt opgeschroefd, moeten bedrijven na jarenlang ongetraind te zijn met wind tegen de heuvel op: een loodzware taak waarbij er een boel zullen moeten afstappen en een boel banken dat verlies ineens moeten nemen. Dit soort bedrijven worden door economen om verklaarbare redenen ook wel 'zombies' genoemd.) Sinds 2013 zijn het aantal faillissementen in Nederland dan ook jaar op jaar, alleen

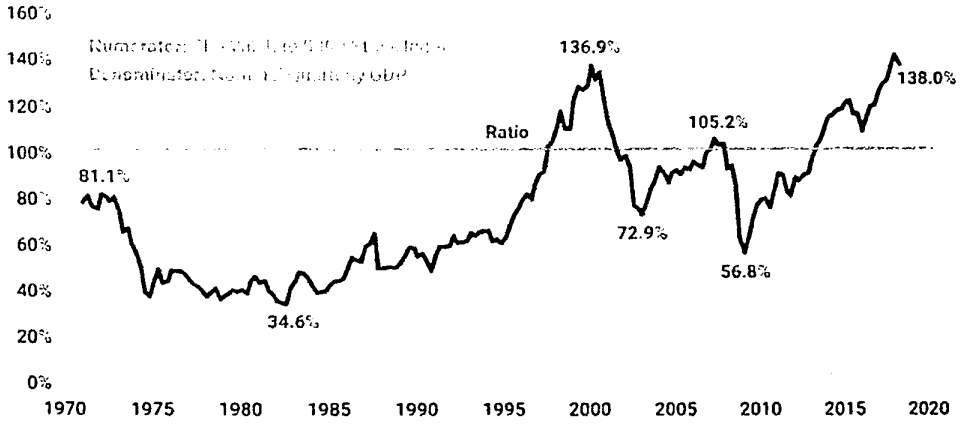
maar gedaald.[9] In 2018 waren er zelfs de minste faillissementen van deze eeuw.[10] Ook in de VS is het aantal faillissementen sinds 2010 alleen maar sterk gedaald.[11] En dat terwijl in 2019 veertig procent van alle(!) Amerikaanse bedrijven geld verloren: het hoogste niveau sinds de dotcom-bubbel.[12] Die trend is wereldwijd zichtbaar.[13] Het bos is na verloop van de jaren steeds voller geraakt met dode bomen die zonder de steun van het gratis geld zouden omvallen en die met hun improductiviteit een rem op de rest van de economie vormen.[14] Het probleem van een overvol bos met dode bomen/brandhout, is bovendien dat tijdens een 'bosbrand' of economische tegenslag het hout gemakkelijk vlam kan vatten en de vlammen daardoor ook gezonde bomen in de vuurzee kunnen verzwelgen.

Omdat geld vrijwel onbeperkt voorradig was, hebben bedrijven in de afgelopen jaren andere keuzes gemaakt dan ze normaalgesproken zouden doen: ze konden immers 'profiteren' van deze unieke financieringsmogelijkheden. Bedrijven konden bijvoorbeeld zonder al te veel problemen enorme bedragen bij elkaar vegen om hun concurrentie daarmee uit de markt te concurreren, en/of deze simpelweg over te nemen. Sinds de crisis van 2008 zijn er dan ook steeds meer grote en dominante bedrijven gekomen die elkaar voor steeds hogere recordbedragen overnemen.[15] [16] (Monsanto en Bayer bijvoorbeeld.) De New York Times kopte in 2018 dan ook dat in de eerste helft van 2018 er voor 2.500.000 miljoen aan overnames waren aangekondigd: 'A record $2,5 trillion in mergers were announced in the first half of 2018'.[17] Ook het NRC schreef begin 2019: *durfinvesteerders trekken recordbedragen aan en betalen torenhoge prijzen voor overnames.*[18] Hoewel fusies en overnames over het algemeen worden gezien als een teken dat het economisch voor de wind gaat met het bedrijf dat de overname doet, zegt het niet veel wanneer die overnames met enorm goedkope leningen kunnen worden gedaan. (Doordat deze overnames vaak tot schaalvergroting, reorganisaties en het ontslag van werknemers leidt, draagt het bovendien niet bij aan economisch herstel maar aan het uithollen van de economie waardoor QE een averechts effect heeft.)

Een ander voorbeeld van de corrumperende werking van al dat gratis geld zijn zogenaamde *'buybacks'*. Omdat bedrijven van gekkigheid niet weten wat ze met hun geld moeten en er op de bank ook geen rente voor wordt betaald, kopen ze hun eigen aandelen op. Soms zelfs met geleend geld. Waarom zou je dat doen? Een hogere aandelenkoers leidt tot meer 'waarde' van het bedrijf waardoor meer mensen er een goede investering in zien. (Bovendien kan het management van die bedrijven op die manier meer winstuitkeringen en bonussen aan zichzelf uitdelen om zich te bedanken en belonen voor de goede resultaten: het bedrijf doet het immers super.) Een voorbeeld daarvan is Apple dat in het eerste kwartaal van 2018 bijvoorbeeld 22.800 miljoen(!) van zijn eigen geld aan eigen aandelen uitgaf.[19] (Het zal je dan ook niet verbazen dat de beurskoers van Apple in de laatste paar jaar is verdubbeld.) Apple doet dat zeker niet alleen. Ook Boeing heeft sinds 2013 voor 43.000 miljoen aan eigen aandelen opgekocht.[20] In plaats van het geld te investeren in hun eigen bedrijf waardoor extra banen, efficiëntie of productiviteit kan worden gerealiseerd, pompen ze het liever in de papieren werkelijkheid. (In totaal kochten Amerikaanse bedrijven in dat eerste kwartaal voor 242.100 miljoen aan eigen aandelen op en in het hele jaar ging de teller zelfs over het biljoen heen.) Ook 'zieke' bedrijven kunnen op deze manier mooie koerswinsten laten zien: het creëert een illusie van gezondheid en winstgevendheid. Zou dat de reden zijn dat Goldman stelde dat het verbieden van buybacks de aandelenkoersen zou laten crashen?[21]

Wat betekent dit voor die koersen? Zijn de prijzen losgezongen van de werkelijkheid? Zitten we weer in een bubbel? Morgan Stanley noemde 2019 wereldwijd een van de sterkste jaren voor aandelen in de afgelopen dertig jaar.[22] Hoewel de waarde van bedrijven en hun aandelen in principe reëel zijn zolang 'de gek' het ervoor wil geven, zijn er echter wel degelijk een aantal (historische) maatstaven op basis waarvan we de recordniveaus op de beurzen kunnen waarderen. Warren Buffet is als belegger een van de rijkste mensen ter wereld geworden en is tegenwoordig een slordige 85,9 miljard dollar waard. Volgens hem is een van de beste methoden om te bepalen of aandelen te duur zijn, om de totale waarde van alle aandelen in de VS (wat ze ook wel Wilshire 5000 noemen) af te zetten tegen de totale jaarlijkse omzet van die bedrijven. Deze zogenaamde 'Buffet indicator' is volgens hem: *the best single measure of where valuations stand at any given moment.*[23] Die stelt dat alles onder de honderd betekent dat het een goed moment is om in te stappen, alles erboven betekent ruwweg het omgekeerde. Zodra die niveaus doorstijgen en beleggers tóch instappen, spelen die volgers Buffet met vuur: *you are playing with fire* (en wie met vuur speelt, kan zich ook branden). Hieronder kun je zien dat deze indicator eind 2019 op 138 procent stond: zelfs hoger dan ten tijde van de dotcom-bubbel.[24] Let op-update: begin 2024 stond deze op ruim 175 procent![25]

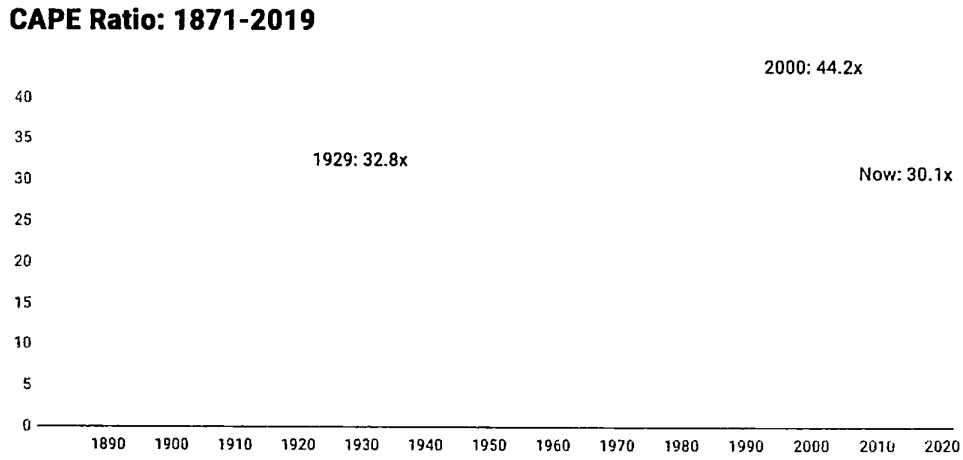
A Buffett Indicator Variant: Wilshire 5000 to GDP

De BIS moest in 2019 dan ook toegeven dat het functioneren van de financiële markten werd gemanipuleerd door QE: *central bank stimulus is distorting financial markets.*[26] Dat kan worden onderbouwd door het grote aantal zieke bedrijven die structureel verlies maken maar tóch geld weten op te halen als ze zichzelf aanbieden op de beurs (zoals bijvoorbeeld Uber). In 2017 gold dit voor meer dan tachtig procent van de bedrijven. Ter vergelijking: ook dat is net zoveel als ten tijde van de top van de dotcom-bubbel.[27]

Een andere belangrijke en betrouwbare indicator van de beurzen heet de CAPE Shiller P/E ratio. Deze deelt het gemiddelde van wat de bedrijven over tien jaar verdienen en vergelijkt het met de prijs die het aandeel kost.[28] Gemiddeld genomen komt dat getal voor de S&P 500 (die een betrouwbaar beeld geeft omdat deze aandelenkoers de vijfhonderd grootste Amerikaanse bedrijven weergeeft) ongeveer op zestien uit: dat is dus ongeveer een normaal niveau. Een hoger getal betekent een lagere verwachting in de toekomst: aandelen zijn in dat geval dus te duur. De index is in de afgelopen honderd jaar (op basis van historische data) maar drie keer boven de dertig uitgekomen: een keer in 1929 voor de Beurskrach, een keer in 2000 tijdens de

dotcom-bubbel, en eind 2019 opnieuw.[29] (Anno 2024: 31,8.[30] Sinds de bull markt in de S&P in 2009 is begonnen is de koers met vierhonderd procent gestegen.[31])

Het is geen uitzondering. Wereldwijd zijn aandelenkoersen met 17.000.000 miljoen aan waarde toegenomen in 2019.[32] (De totale waarde nadert de 90.000.000 miljoen.) Ook de Nasdaq-100 waar de honderd meest verhandelde ondernemingen in worden weergegeven, steeg tussen 2009 tot 2019 van zo'n 1200 tot meer dan 9000(!) punten. De kar van die koers werd getrokken door een klein groepje bedrijven die bekend staan als FAANG: Facebook, Apple, Amazon, Netflix en Google. Apple is in tien jaar tijd bijvoorbeeld van 25 dollar naar 260 dollar per aandeel gestegen: duizend procent groei. Amazon van zestig naar 1700 per aandeel: 2000 procent groei, Netflix ging van vijf naar meer dan driehonderd dollar, een stijging van 6000 procent (terwijl het bedrijf geen geld verdient, maar jaarlijks honderden miljoenen dollars 'verbrandt'[33]). Die FAANG-bedrijven stijgen daarmee sneller dan de Nasdaq in de laatste twee jaar van de dotcom-bubbel dat deed.[34] Samen zijn ze inmiddels goed voor meer dan een kwart van de totale beurswaarde. Klinkt dat als een redelijke, gezonde, stabiele situatie? De aandelen stijgen sneller dan de onderliggende economische groei en bevinden zich daarmee in een bubbel: dat is op de lange termijn per definitie onhoudbaar.

Toch zijn mensen niet bang om in aandelen te investeren die al op recordhoogte staan. Ook daar heeft QE een aandeel in. Omdat je zonder rente kunt lenen, krijg je ook geen rente van de bank over je eigen spaargeld. Mensen gaan daardoor op zoek naar een alternatief voor hun stagnerende banksaldo's. Gesteund door het feit dat de beurzen al jarenlang alleen maar omhooggaan, lijkt men vergeten te zijn dat die ook kunnen dalen. Daarom zie je na iedere beslissing van de centrale banken om de rente voorlopig niet te verhogen of om andere stimuleringsmaatregelen voort te zetten, de aandelenkoersen omhoog veren: beleggers weten dat er nog een behoorlijke tijd extra geld op de markt zal blijven stromen, en blijven kopen ondanks dat men weet dat de risico's groot zijn. Dat gaf de ECB tot ieders verbazing in november 2019 trouwens zelf ook toe: *the low interest rate [leads to a] ... increase in risk-taking.*[35] Mensen worden bovendien op verschillende manieren aangemoedigd om hun geld niet op hun spaarrekening te laten versloffen maar het ergens in te beleggen of investeren. Terwijl de ABN-AMRO app bijvoorbeeld om de haverklap meldt dat de spaarrente van 0,02 naar 0,01 procent is gedaald[36], wordt er met de slogan 'spaargeld verdient beter' op tv een alternatief

geboden.[37] (Omdat banken zelf geld moeten betalen om het te stallen bij de centrale bank willen ze het geld van consumenten liever ook niet meer hebben.) In reclames van dezelfde bank zie je een succesvolle vijftiger die je lachend een knipoog geeft vanuit zijn dure auto. Hij legt uit, *van de spaarrente moet je het niet hebben op het moment, dus kijken we allemaal om ons heen, ikzelf: ik ben gaan beleggen.* Hoewel hij eerst luchtig vertelt dat je je inleg kan verliezen, zegt hij: *een beetje risico, ik hou er wel van.* #Spaarverslimmers.

Het effect van het verwaterde geld door QE, geldt natuurlijk niet alleen voor de aankoop van huizen en op de beurzen maar voor de economie in zijn geheel. Het geld vloeit overal heen waar een enigszins beperkte voorraad van is: daarom worden er steeds vaker recordbedragen betaald voor uiteenlopende zaken. Een voorbeeld daarvan zijn de steeds hogere transfersommen voor voetballers. Hoewel de mega-transfers vroeger alleen voor uitzonderlijke talenten zoals Cristiano Ronaldo waren weggelegd (voor hem werd in 2009 negentig miljoen overgemaakt), zijn er sinds QE voor meerdere voetballers veel hogere bedragen neergeteld met als klap op de vuurpijl de Braziliaanse Neymar: daar werd maar liefst 220 miljoen euro voor afgetikt.[38] Zijn de voetballers twee keer beter geworden dan een van de beste ooit? Natuurlijk niet. (Laten we allemaal hopen dat dit inzicht Ronaldo's ongetwijfeld gekwetste ego enigszins kan bedaren.)

In de bedragen die er voor kunst worden neergeteld zie je hetzelfde effect: schilderijen worden voor steeds hogere recordbedragen gekocht.[39] In 2017 werd er maar liefst 450 miljoen(!) dollar betaald voor een schilderij van Leonardo da Vinci.[40] (Tot die tijd was het duurste schilderij van voor de crisis er een van 140 miljoen dollar.) Een schilderij van Monet dat vooraf op 55 miljoen dollar was geschat, ging in 2019 voor twee keer zoveel onder de hamer: er werd 110 miljoen voor betaald.[41] Ook het record voor het duurste schilderij van een nog levende artiest werd eind 2018 verbroken: voor een schilderij van Hockney werd maar liefst negentig miljoen dollar neergeteld. Daarom noemen critici de tijd waar we nu in leven ook wel de 'alles bubbel'. (Dat wil natuurlijk niet zeggen dat letterlijk alles in een bubbel zit, maar wel dat er in zoveel sectoren een overwaardering zit dat door de bomen het bos niet meer te zien is.)

The lost decade

In de MSM en in de politiek horen we dat het op economisch gebied nu weer helemaal hosanna is: de economie draait als een tierelier, de beurzen vliegen omhoog en iedereen gaat er zogenaamd op vooruit. Voelt dat ook zo in jouw portemonnee? Als je dat niet voelt, ben je niet gek: een opwaartse beurs betekent immers niet hetzelfde als welvaart of welzijn. Wall Street of de AEX is geen afspiegeling van de economie of de samenleving. De cijfers lijken mooi, maar er wordt geen stoeptegel van gelegd, geen muur mee geschilderd, geen brug mee gebouwd en geen extra baan mee gecreëerd.

De huidige economische situatie zegt bovendien niets over de waarde van de bedrijven. Hoewel de beurzen stijgen, is het geen weerspiegeling van diens gezondheid of de industrie die ze moeten representeren: de winstgevendheid van bedrijven is sinds 2014 juist gedaald.[42] Bedrijven krijgen steeds krappere winstmarges en wringen zich in alle mogelijke posities om dezelfde service of ogenschijnlijk hetzelfde product te kunnen blijven leveren voor 'dezelfde', maar vanwege de verwatering een feitelijk steeds lagere prijs. Klanten kunnen met hun verwaterde loon bovendien geen hogere prijzen betalen, dus gaan de kwaliteit en inhoud van

de producten en diensten omlaag om het voor vergelijkbare prijzen te kunnen blijven aanbieden. Ter illustratie: toen het Britse pond in waarde afnam, kregen fans van de Toblerone reep een tandje minder van hun favoriete chocolade omdat de kosten voor de ingrediënten te duur werden.[43] Op Facebook verklaarde het bedrijf: *we are experiencing higher costs for numerous ingredients.* (Fun fact: omdat het zoveel gezeik opleverde, draaiden ze die beslissing na twee jaar weer terug maar werd de prijs wel flink verhoogd.[44])

Een andere sector die moeite heeft om dezelfde diensten tegen dezelfde prijs als de jaren daarvoor te leveren, is de luchtvaart. Gemiddeld gaan meer dan tweederde van alle nieuwe luchtvaartmaatschappijen binnen een jaar failliet.[45] Omdat vliegtickets ook nog eens steeds goedkoper worden staat er een nóg grotere druk op de prijsvechters. (Daarom zitten we tegenwoordig steeds meer als sardientjes in een blik opgevouwen tijdens onze vliegreisjes en moet er steeds vaker worden bijbetaald om überhaupt bagage mee te mogen nemen.) De marges om winst te maken worden steeds kleiner: zo klein dat er soms doden vallen. Om kosten voor de industrie te besparen, lanceerde Boeing zijn 'meest economische vliegtuig ooit': met de Boeing 737 MAX werd de maximale limiet van het toestel letterlijk opgezocht. Door gewichtsbesparing en zuinigere motoren zouden vliegmaatschappijen geld besparen op hun brandstofkosten wanneer ze de MAX kochten. Dat was dan ook precies de reden dat het vliegtuig in eerste instantie enorm populair was. In die 'oplossing' zou echter ook de blauwdruk voor een ramp zitten: de zuinigere motoren waren namelijk ook groter dan de vorige en pasten daardoor niet op dezelfde plek onder de vleugels van hun 'standaard' 737-frame. Omdat het te duur was om een heel nieuw vliegtuig te ontwikkelen, werden de motoren iets verder naar voren onder de vleugels verplaatst.[46] Omdat het vliegtuig daarmee een andere aerodynamica en 'balans' kreeg, gaf dat problemen bij de besturing. Zo was het niet goed te besturen bij een *'high angle of attack'*[47]: wanneer er met de neus omhoog gevlogen moest worden dus.

Om dat op te lossen werd er een softwaresysteem ontwikkeld (MCAS) dat hielp bij het besturen van het vliegtuig, maar op zijn beurt een ander probleem veroorzaakte. Datzelfde systeem controleerde namelijk continue wat de hoek van het vliegtuig was om te kijken of de neus niet gevaarlijk ver omhoog wees (waardoor het zoveel snelheid kon verliezen dat het uit de lucht kon vallen). Het toestel stuurde in dat geval automatisch de neus omlaag zodat het vliegtuig weer meer snelheid kon opbouwen. Op zich heel fijn dus, ware het niet dat de sensoren die controleerden onder welke hoek en met welke snelheid het vliegtuig vloog soms foute informatie doorgaven. Nu was dat op zichzelf nog geen probleem omdat er twee verschillende sensoren waren: wanneer die verschillende lezingen registreerden, werden de piloten daarvan op de hoogte gesteld en konden ze het MCAS-programma uitzetten. Nu komt de crux: het lampje dat die waarschuwing moest geven, zat niet standaard op de 737 MAX maar werd alleen als 'extra optie' verkocht.[48] (Je moet in aanvulling op die 43.000 miljoen aan eigen aandelen toch wat om nog een beetje gezonde winsten te boeken nietwaar?) Een klokkenluider zou later verklaren: *Boeing management was more concerned with cost and schedule than safety or quality.*[49] [50] Vooral prijsvechters zouden die optie niet nemen. Je voelt hem aankomen: de 'rampvliegtuigen' uit Ethiopië en Indonesië hadden het lampje niet in hun cockpit zitten. Ze worstelden een tijd met het vliegtuig zonder dat ze wisten dat het onbestuurbaar was vanwege het foutief ingrijpende MCAS-systeem. Omdat ze het niet uitzetten, bleef deze de neus van het vliegtuig naar beneden duwen in een poging om 'snelheid te maken': net zo lang tot het zichzelf in de grond boorde met honderden doden tot gevolg.

We kunnen concluderen dat de economische groei in belangrijke mate 'nep' is: de beurzen worden voornamelijk voortgedreven door het gratis geld dat eraan ten grondslag ligt en de economie groeit alleen nog een beetje dankzij diezelfde toegenomen schuld en het feit dat de rentes zo enorm laag zijn. Het is eigenlijk ook heel logisch: je kunt geen welvaart creëren door 'iets' uit 'niets' te printen. Om aan te tonen dat het uitprinten van geld op de lange termijn niet tot welvaart leidt, kunnen we kijken naar het ultieme voorbeeld daarvoor: Japan. QE is namelijk niet een compleet uniek experiment. Om dat uit te leggen, doen we opnieuw een stapje terug in de tijd.

Na de Tweede Wereldoorlog was het voor de Amerikanen enorm van belang dat de Japanse economie zo snel mogelijk weer werd aangeslingerd. (Ter herinnering: het Bretton Woods plan om de Amerikaanse exporteconomie na de oorlog overeind te houden, leunde op een Europese en een Aziatische pilaar omdat de wereldeconomie anders te 'instabiel' zou worden. Die pilaren waren Duitsland en Japan.) Omdat alle banken in Japan na de oorlog failliet waren omdat ze voornamelijk geld aan de nu failliete oorlogsindustrie hadden geleend, moest de Japanse centrale bank die waardeloze schuldpapieren op zich nemen. Om daarvoor te betalen moest er veel geld worden uitgeprint. Dat stimuleren was echter niet heel ingewikkeld omdat de Japanse centrale bank net als die in Joegoslavië na de oorlog onder Amerikaans bestuur viel: de eerste twee Japanse centrale bankiers werden door de Amerikanen aangesteld waarna de printers op maximale snelheid werden aangezet. Met dat nieuwe geld konden slechte leningen worden opgekocht waardoor Japan als het ware met een 'schone lei' kon beginnen. (Japan zou door al dat gratis geld op papier dan ook al snel tot de tweede economie van de wereld uitgroeien. Als je meer informatie over deze periode wil, kan ik je de documentaire 'Princess of the yen' van harte aanraden.)

Er werd in de decennia daarna op alle mogelijke manieren zoveel mogelijk geld de economie ingepompt. Japanse arbeiders kregen bijvoorbeeld twee keer zoveel geld bij hun hypotheekaanvraag als waar ze om vroegen: gemiddelde loonarbeiders in hun dertiger jaren konden daardoor eenvoudig tweede en derde huizen kopen. Al snel ontstonden er enorme bubbels in de huizenmarkt, maar ook in de aandelen en in de grondprijzen. Die laatste stegen bijvoorbeeld met 245 procent: aan het einde van de jaren tachtig was alleen de tuin om het keizerlijke paleis in het hartje van Tokyo bijvoorbeeld al net zoveel waard als de hele staat Californië. (Fun fact: Amerika is 26 keer zo groot als Japan, en toch vertegenwoordigde Japan in die periode een waarde die vier keer zo groot was als heel de Verenigde Staten. Eén van Tokyo's 23 districten in het centrum was meer 'waard' dan heel Canada.)

Het geld klotste ook danig over de internationale plinten. Japanners kochten met hun opgeblazen yen alles wat los en vast zat in het buitenland: alleen in 1986 vloeide er 132 miljard dollar het land uit. Ze kochten onder andere het Rockefeller Center, Columbia Pictures en niet onbelangrijk: driekwart van alle Amerikaans uitgegeven obligaties in 1986. (Japan fungeerde dus als een flappentap voor Washington door gretig al hun schulden op te kopen. Zouden ze toen nog steeds vrienden bij de centrale bank van Japan hebben gehad?)

De aandelenkoersen stegen tussen 1985 en 1989 met 240 procent. Die stijging was zo extreem dat doodgewone Japanse ondernemingen hun financiële afdelingen omvormden tot hedgefondsen zodat ook zij met geleend geld konden speculeren op de grond- en aandelenmarkt. (Fun fact: Nissan wist in die tijd met speculaties zelfs meer geld te verdienen dan met de verkoop van auto's.) Toen de rek uit de groei was en er niet genoeg leningen meer

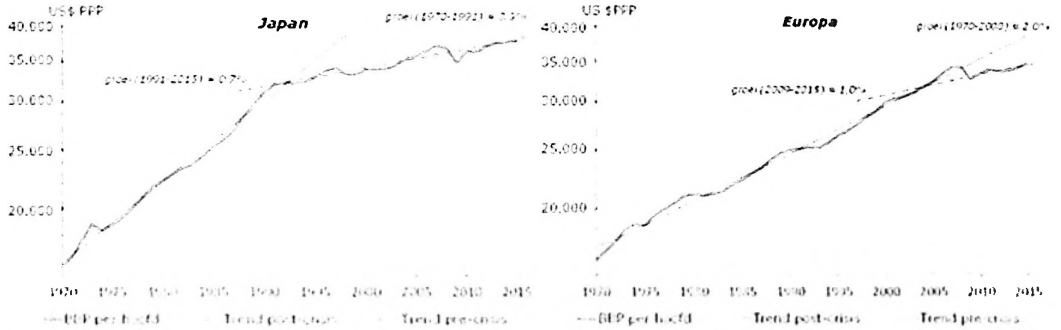
konden worden verstrekt, was het raak: de financiële sector kwam piepend en krakend tot stilstand. De aandelenkoersen daalden met tachtig procent. Hetzelfde gold voor de grondprijzen. Tussen 1990 en 2003 gingen er maar liefs 212.000 Japanse bedrijven failliet. Vijf miljoen Japanners raakten hun baan kwijt. Zelfmoord zou de voornaamste doodsoorzaak voor mannen tussen de twintig en 44 jaar worden. De tien jaar na het leeglopen van de bubbels heet dan ook niet voor niets *'the lost decade'*, het verloren decennium: hoe groter het feest, hoe dikker de kater.

Als oplossing voor de problemen werd er opnieuw geld in de Japanse economie gepompt om deze weer van zijn gat te krijgen: tussen 1992 en 2002 werden tien stimuleringspakketten ter waarde van 146.000 miljoen yen uitgegeven. Bovendien heeft de Japanse centrale bank de rente sinds 1999 op nul gezet.[51] Uiteindelijk is er eind 2018 zelfs 555 triljoen yen: dat is een ongekende 4.923.000 miljoen dollar in het land gepompt.[52] (Nog meer dus dan in Amerika of de EU.) De Japanse centrale bank heeft na verloop van tijd zelfs zoveel opgekocht dat de markt van Japanse staatsobligaties vrijwel volledig in hun eigen handen is: er gaan dagen voorbij dat er überhaupt niet meer in wordt gehandeld door buitenstaanders.[53] Een ongekende situatie. Toen die markt volledig was opgekocht, zijn ze daarom maar doorgegaan om aandelen van Japanse bedrijven op te kopen om hun economie op die manier overeind te houden. Het gevolg is dat de Japanse staat in vijftig procent van alle Japanse aandelen tot de top van de tien grootste aandeelhouders behoort.[54] [55] (Als centrale banken aandelen kopen om de prijzen daarvan hoog te houden, waarom zou je dan nog überhaupt een aandelenkoers hebben?) Het is een gebed zonder einde: er wordt voor duizend biljoen yen per jaar opgekocht waardoor hun schulden ten opzichte van hun bruto binnenlands product (datgene waarmee je theoretisch uit de schulden moet groeien) in 2019 op een absolute recordstand van maar liefst 237 procent stond![56] En dat van de derde economie ter wereld![57] Ter vergelijking: Griekenland dat twintig keer zo klein(!) is, had in 2010 een ratio van 146 procent en was daarmee volgens kenners feitelijk failliet.

De enige reden dat Japan technisch gezien nog niet failliet is, komt doordat ze hun eigen rentes laag kunnen (en moeten) houden om die schuld enigszins behapbaar te houden. De Japanse economie is door die eeuwig lage rentes dan ook in grote mate 'gezombieficeerd'.[58] Japan's belangrijkste aandelenindex (de Nikkei) stond begin 2024 op 36.000 punten, waardoor deze pas na 35(!) jaar aan extreem rentebeleid en extreme manipulatie van de economie weer in de buurt van de in 1989 bereikte top van 39.000 is gekomen. Tokyo zit dan ook in een onhoudbare situatie waar ze onmogelijk op eigen kracht ooit nog uit kunnen groeien.

De druk op de samenleving is enorm om dit zinkende schip boven water de houden. Veel en hard werken en weinig slapen is dan ook de norm. Onbetaald overwerken hoort inmiddels bij de Japanse cultuur: het wordt van je verwacht. Het is normaal om twaalf uur per dag te werken. Japanners slapen (soms in de metro) gemiddeld een uur minder per nacht omdat ze naar eigen zeggen te druk zijn met werk. Mensen zijn moe: dat slaaptekort kan leiden tot hoge bloeddruk, hart- en vaatziekten en hart- of herseninfarcten. (Dood door overwerken is in Japan dan ook een bekend probleem, er is zelfs een woord voor. Dood door uitputting of door zelfmoord vanwege het werk heet 'karoshi'. Opvallend detail: klokkenluiders over die praktijken worden als verraders gezien en bestraft.)

De Japanse situatie geldt als een zorgwerkkende voorbode voor wat er ons (de euro- en dollargebruiker) staat te gebeuren. De Europese groei valt sinds het starten van QE nog steeds tegen[59]: economisch onderzoek van de Rabobank voorspelde vanwege inefficiëntie en lage

productiviteitsgroei in Europa net als in Japan een stagnerende groei: *Europa [vertoont] in economisch opzicht veel overeenkomsten met Japan: een ultra lage rente, weinig kredietgroei, lage arbeidsproductiviteitsgroei, hoge schulden en een vergrijzende bevolking.* Dat geldt ook voor Nederland. Het Financieel Dagblad schreef eind 2019: *recente vergezichten voor de Nederlandse economie stemmen niet vrolijk. De groei dreigt langdurig terug te vallen naar een laag niveau.*[60] De president van de Duitse centrale bank zou dan ook gezegd hebben dat monetair beleid 'als Coca-Cola' is: het geeft een korte stimulans door de overdaad aan suiker maar draagt in reële zin niets bij.[61] Je kunt geen welvaart creëren door geld uit te printen. Dat gaf de FED onlangs ook per ongeluk toe terwijl die probeerde uit te leggen dat de nationale schuld van een land problematisch wordt wanneer die sneller groeit dan de omzet: *there are debt levels that investors might perceive as unsustainable. A solution some countries with high levels of unsustainable debt have tried is printing money. History has taught us, however, that this type of policy often ends in economic ruin.*[62] 'Het uitprinten van geld als een oplossing voor problemen door onhoudbare schulden heeft uiteindelijk altijd tot de financiële ondergang geleid'. Duidelijk.

A dumpster fire

Hoewel de westerse economieën in de kern zwak zijn, worden ze overeind gehouden door QE: een noodmaatregel die nu al meer dan tien jaar duurt. Doordat de economie jarenlang is gestut, lijkt onze economische situatie op papier in orde terwijl we zonder die bakken met geld sinds 2008 feitelijk in een depressie zouden zitten. Onderzoek van Bloomberg toonde bijvoorbeeld aan dat zonder al die leningen de VS al lang en breed in een recessie zou zitten omdat er dan geen groei meer zou zijn: *in fact, the U.S. would fall almost to the bottom of a ranking of 114 economies by GDP per capita. Only Italy, Greece and Japan would fare worse.*[63] Zonder die extra schulden zou de Amerikaanse economie de 114e economie ter wereld zijn met alleen landen als Italië, Griekenland en Japan onder zich. (Het verklaart waarom er in de VS in de afgelopen tien jaar van 'economische hoogtij' 12.000.000 miljoen dollar schuld bij is gekomen[64]: iedereen kan er nog wel wat van maken als de staatsschuld verdubbelt.) Dat is een groot verschil met de grootste economie ter wereld zoals de VS nu wordt gezien. Is een door schulden gedreven groei daadwerkelijk groei? Of is het alleen de illusie van groei? De vraag stellen is hem beantwoorden. Het economische 'herstel' is dan ook flinterdun.

Een andere reden waarom alles dan nog prima in orde lijkt te zijn, is omdat de statistieken gemanipuleerd worden: *'the books are cooked'* zoals de Amerikanen dat zo mooi kunnen

zeggen. Een van de meest simpele manieren om uit te leggen hoe dat werkt, zijn de Amerikaanse werkloosheidscijfers: die worden bijgehouden zodat de FED kan controleren hoe de economie er voor staat en daar zijn beleid op kan bijsturen. Dat gebeurt echter op een onvoorstelbaar domme manier waardoor die cijfers compleet onbetrouwbaar zijn. Dat kunnen we met twee verschillende 'krantenkoppen' over dezelfde situatie aantonen. Terwijl de NOS in maart 2019 kopte: 'Economie VS blijft groeien, werkloosheid laagste in 49 jaar'[65], opende het kritische 'Economic collapse blog' dat de situatie er slechter voor stond dan tijdens de laatste recessie en dat meer dan 102 miljoen Amerikanen geen baan hadden: *nearly 102 million Americans do not have a job right now – worse than at any point during the last recession.*[66] Wie heeft er gelijk? Dat hangt ervan af hoe je telt. De Amerikanen tellen namelijk alleen maar mensen mee die een werkloosheidsuitkering hebben of zich aanmelden als actief zoekend naar een baan. Doe je dat langer dan een paar weken niet, dan ben je blijkbaar niet werkzoekend en dus ook niet werkloos. Bovendien tellen baantjes in de horeca of in supermarkten (van het type waar je er minstens twee van nodig hebt om jezelf te kunnen onderhouden) ook al mee, zelfs als je maar één uur per week werkt.[67] Op deze manier kun je dus historisch lage werkloosheidscijfers hebben, terwijl als je 'goed' telt er ongeveer honderd miljoen Amerikanen (op een totale samenleving van driehonderd miljoen) *not in the labour force* zijn.[68] [69]

Wanneer we deze feiten kennen, vallen andere omstandigheden ook beter te begrijpen en ontstaat er ineens een heel ander beeld dan de 'zorgeloze, langste periode van economische groei ooit'.[70] Als je goed kijkt waren er eind 2019 overal al tekenen aan de wand dat de economie enorm kwetsbaar was. De winstgevendheid van bedrijven stond onder druk, voorraden namen af, en inkoopmanagers waren steeds minder hoopvol. Zowel nationaal als internationaal gezien gaven vrachtvervoerders[71] (zowel schepen, spoorwegen[72] en vrachtwagens) over de gehele linie aan dat er steeds minder werk was: een indicatie dat de economie al kromp.[73] (Het vrachtvervoer per lucht daalt zelfs het hardste sinds de crisis van 2008.[74]) Tegelijkertijd sloten er in Amerika in 2019 het recordaantal van 9300 winkels hun deuren: 59 procent meer dan het jaar ervoor.[75] Zelfs de huizensector staat er slechter voor dan in 2008. Freddie May en Freddie Mac die na de crisis door de overheid zijn overgenomen, hebben samen meer dan 5000 miljard aan hypotheken uitstaan (ongeveer de helft van Amerika), maar hebben elk slechts drie miljard aan kapitaal in bezit: dat is een buffer van 0,12 procent. Ze hebben dus duizend(!) keer meer waarde in hun boeken staan dan dat ze daadwerkelijk in kas hebben. Voor de duidelijkheid: als er een tiende van één procent van die hypotheken onder water zou komen te staan, zijn ze meteen failliet. Mark Calabria die voor Washington de beide instellingen in de gaten houdt, verklaarde dat hij de situatie zo nijpend vond dat hij er niet van kon slapen: *a three trillion dollar institution that is leveraged 1,000 to 1, it keeps me up at night.*[76] Senator John Kennedy vatte treffend samen: *the whole thing is a car wreck. It's a dumpster fire.*[77]

Calabria maakt zich met een reden zorgen. Sinds de krach in 1929 werd er economisch gezien iedere vier tot acht jaar een stapje terug gedaan: een recessie. Na 2009 is er zoals gezegd al geen recessie geweest: het is zelfs de langste opwaartse periode ooit! (Die hiervoor duurde van 1991 tot 2001 en werd beëindigd met de dotcom-crash: dan zouden er inmiddels een paar alarmbellen moeten gaan rinkelen.[78]) Een betrouwbare indicator die bevestigde dat de groei op zijn einde liep en er een recessie aanstaande was, heet de 'yield curve': die geeft aan hoeveel het opbrengt om een lening aan een land te verstrekken. (Wij weten inmiddels dat risico wordt

doorberekend in de prijs. Hoe meer risico, hoe meer er betaald moet worden.) Dat is precies wat de yield curve doet: het toont het verschil aan tussen wat het investeerders oplevert om een korte of een lange termijnlening aan hetzelfde land te verstrekken: de risico's zijn dus hetzelfde, alleen de duur van de lening verschilt. (Bijvoorbeeld een tweejaarslening, ten opzichte van een tienjaarslening.)

Normaalgesproken leveren lange leningen je meer rente op: een belangrijke financiële wet is dat hoe langer je geld uitleent, hoe meer geld je daarvoor terugkrijgt. In plaats daarvan leveren de langetermijnleningen nu minder op dan de kortetermijnleningen. Er worden zelfs leningen gegeven tegen negatieve rentes: het betekent dat je een land moet bijbetalen om geld van jou te lenen. Investeerders accepteren daarmee de garantie dat ze geld verliezen voor hun 'investering': ze zijn bereid om hun geld dertig jaar uit te lenen en er dan na dertig jaar (zelfs zonder rekening te houden met inflatie) minder geld voor terug te krijgen: je betaalt dus eigenlijk iemand om je geld te stallen. Waarom zouden ze dat doen? Men verwacht problemen in de toekomst: wij weten inmiddels dat die doorgaans tot nog lagere rentes leiden. Men neemt daarom liever de huidige lage rentes met een klein verlies dan dat men in de toekomst nog meer geld moet bijbetalen om het aan iemand te lenen: het is dan ook een van de belangrijkste en meest betrouwbare indicatoren dat er minder rooskleurige economische vooruitzichten zijn. (Een ander toonbeeld van het feit dat QE alles uit het lood trekt is het feit dat dit normaal alleen voor 'veiligere' landen zoals Duitsland is weggelegd. Eind 2019 moest echter zelfs het financiële zorgenkindje Griekenland betaald worden om drie maanden lang geld van je af te nemen.[79])

In de afgelopen halve eeuw zijn de meeste recessies begonnen nadat de yield curve 'ondersteboven' raakte. Dat wordt daarom ook wel de economische kanarie in de kolenmijn genoemd. (Vroeger nam men een klein vogeltje mee de mijnen in: als het vogeltje van zijn stokje ging/dood neerviel, wisten de mijnwerkers dat er te weinig zuurstof voor hun was en dat ze snel naar boven moesten.) De kanarie had dus een belangrijke signaalfunctie: datzelfde geldt voor de omgekeerde yield curve. De laatste zes van de zeven keren voorspelde die een recessie: zowel in 2000 als in 2006 raakte die ondersteboven.[80] In maart 2019 kwam deze indicator voor het eerst sinds de recessie van 2007, opnieuw ondersteboven te staan.[81] Nadat dit gebeurt, kun je normaalgesproken gaan aftellen tot de recessie. Het is geen absolute wetenschap, maar wel interessant. (Fun fact: de ECB heeft zich inmiddels voorgenomen om de yield curve aan 'de goede kant' te houden door er heel veel uitgeprint geld tegenaan te gooien.[82] Omdat ze hierdoor uiteindelijk net als in Japan de voornaamste koper zullen zijn, moeten ze nog meer geld printen waardoor er nog meer schulden komen waarvan zij opnieuw de enige koper zullen zijn. Een geweldig idee dus!)

Buy low, sell high!

Nu voor ons duidelijk is dat niet alles rozengeur en maneschijn is, blijven we met de ongemakkelijke vraag zitten waarom de FED de crises dan nooit ziet aankomen als er zulke duidelijke indicatoren zijn. En waarom blijven ze stug volhouden dat het super gaat in de economie? Waarom kijken ze niet verder dan hun neus lang is?

Als je denkt dat de bankiersboeven deze informatie niet kennen, heb je het mis. Als je ervan uitgaat dat ze intussen stilletjes gaan zitten toekijken, verdien je een trap onder je reet. Dit is

het moment om te beseffen dat er bij een crash (net als ten tijde van de Engelse oorlog met Napoleon) niet alleen maar verliezers zijn. Er verdampt tijdens een recessie niet alleen heel veel waarde, maar er wisselt ook een heleboel eigendom van eigenaar. Sinds je weet dat geld in onze tijd een middel tot dominantie en afhankelijkheid is, denk je toch niet dat ze de monopoliepositie waar ze decennia voor hebben gestreden niet maximaal zouden uitbuiten?

Als je de geldvoorraad en (via de rente) de prijs van geld kunt bepalen, weet je ook wanneer de prijzen zullen stijgen en dalen. De aanstaande crisis is dan ook net als de vorige dat waren, de bedoeling: precies zoals bij de oprichting van de FED was voorspeld. Het Amerikaanse Congreslid Charles A. Lindenbergh waarschuwde na het oprichten daarvan in 1913: *the new law will create inflation whenever the trusts want inflation. From now on depressions will be scientifically created.*[83] 'Een recessie wordt bewust gecreëerd door banken door de geldvoorraad eerst enorm toe te laten nemen, en deze daarna af te knijpen'. Ook president James A. Garfield zei twee weken voordat hij werd doodgeschoten in 1881 dat als buitenstaanders de hoeveelheid geld konden bepalen, zij de volledige controle zouden hebben over zowel de perioden van groei als depressies: *whoever controls the volume of money in our country is absolute master of all industry and commerce, and when you realize that the entire system is very easily controlled, one way or another, by a few powerful men at the top, you will not have to be told how periods of inflation and depression originate.*[84]

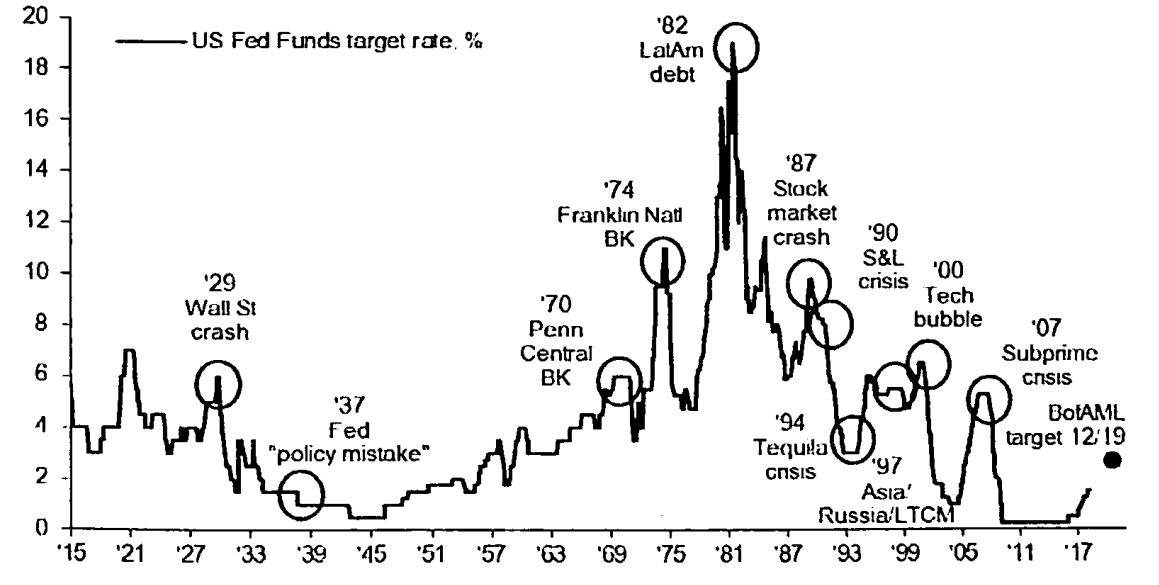
Wie de hoeveelheid geld bepaalt, kan zelf bepalen wanneer groei en depressies plaatsvinden. Het is dan ook veelzeggend dat de FED tijdens de beurskrach in 1929 bijvoorbeeld helemaal niet optrad om de banken te helpen die met een bank-run te maken hadden. In tegendeel: in plaats van geldverruiming te bieden, werd de geldvoorraad kleiner gemaakt. Er werden geen nieuwe leningen gegeven en uitgegeven leningen werden teruggeroepen: de geldhoeveelheid daalde tussen 1929 en 1933 zelfs met een derde.[85] (Volgens Ben Bernanke die voorzitter van de FED was tussen 2006 en 2014 leidde dit tot golf na golf aan faillissementen.[86]) De voorzitter van de bank- en geldcommissie van het huis van afgevaardigden, Louis McFadden verklaarde dan ook in 1932 dat de depressie in de jaren daarvoor met opzet was gecreëerd zodat bankiers er zelf beter van konden worden: *the depression [1929] was not accidental. It was a carefully contrived occurrence. The international bankers sought to bring about a condition of despair here [United States] so that they might emerge as rulers of us all.* Bernanke zou in 2002 in een toespraak bekennen dat de FED er verantwoordelijk voor was geweest: *regarding the Great Depression. You're right, we did it. We're very sorry. But thanks to you, we won't do it again.*[87] (Die laatste belofte zou hij uiteraard niet kunnen waarmaken.)

De centrale banken zijn hun spel nog altijd niet verleerd. Terwijl de prijzen overal de pan uit rijzen, blijven de FED en de ECB dan ook stug geld uitprinten onder het motto dat de inflatie maar niet wil stijgen zodat de volgende bubbel nóg voller kan lopen. Ze meten de inflatie dan ook (net als met de werkloosheidscijfers) bewust op een onlogische manier en kijken bovendien de verkeerde kant op.[88] Hoewel de FED bijvoorbeeld berekende dat de inflatie in 2011 drie procent was, stelde het American Institute for Economic Research dat die werkelijk zo'n acht procent was.[89] Als de overheid de inflatie bovendien op de 'oude manier' zou berekenen zoals dat vroeger gebeurde (en dus een eerlijke vergelijking maakt), zou die in de VS zelfs een stuitende elf procent(!) zijn. Hoe kan dat? Ze houden geen rekening met de prijzen van bijvoorbeeld voeding, aandelen of huizenprijzen terwijl iedereen (zeker aan die laatste)

maandelijks steeds meer geld kwijt is.[90] [91] [92] Net zoals big farma van de ene op de andere dag dertig miljoen extra klanten kreeg voor hun pillen tegen hoge bloeddruk, heeft ook de FED simpelweg de regels en de rekensommen gewijzigd tot er een voor hen wenselijk resultaat uit voortkwam: weinig inflatie waardoor ze kunnen blijven stimuleren. Een voorbeeld daarvan is de zogenaamde *'hedonic adjustment'*: een 'relatieve' aanpassing van het prijspeil.[93] Dat werkt als volgt: in 1990 kostte de goedkoopst beschikbare auto in Amerika ongeveer 4000 dollar. In 2019 betaalde je voor de goedkoopste optie (een Hyundai Spark) meer dan 15.000 dollar. Hoewel die prijsstijging ongeveer 380 procent is, stellen de officiële cijfers dat die prijs (gemiddeld) met maar zeventien procent is gestegen. Dat komt omdat in die prijsstijging is 'meegenomen' dat het product ook 'vele malen beter is geworden'. Je hebt bijvoorbeeld een airbag en elektrische ramen: zaken die je vroeger niet had. Dat dit een onzinnige beredenering is, snap je omdat je aan die 'extra's' niets hebt wanneer je alleen de goedkoopste optie kunt betalen: in dat geval betaalde je in 1990 ongeveer een kwart van je jaarsalaris aan een nieuwe auto, tegenwoordig bijna de helft.[94]

Om te verbloemen wat ze daadwerkelijk aan het doen zijn, verhult de FED alle beleidsopvattingen in opzettelijke vaagheid. Alan Greenspan die de bank tussen 1987 en 2006 voorzat, zei bijvoorbeeld dat als de toehoorders snapten wat hij ze uitlegde, ze het waarschijnlijk niet goed hadden begrepen: *I guess I should warn you: if I turn out to be particularly clear, you've probably misunderstood what I've said.* Nadat de bubbel is opgeblazen wordt op enig moment besloten (omdat de economie dreigt te oververhitten of om welke drogreden dan ook) om niet, minder of duurder geld uit te lenen waarna de bubbel weer leegloopt. Voorkennis daarover geeft macht: als je weet wanneer de geldkraan open en dicht wordt gedraaid, en wanneer de rentes zullen stijgen en dalen kun je alles op het juiste moment op- en verkopen. Als je op tijd 'uitstapt' kun je met de bakken met geld die je tijdens de rit omhoog hebt verdiend, na de crash andermans bezittingen voor een fractie van de originele prijs (*pennies on the dollar*) opkopen. (Net als in het plot van de film 'Trading places' met Eddy Murphy.[95]) Er wordt dus bewust flink aan de boom geschud waarna het rijpe fruit simpel van de grond kan worden opgeraapt: *buy low, sell high!* Is het denk je toeval dat de FED de rente in de afgelopen honderd jaar vrijwel altijd net zo lang opschroeft totdat er iets 'breekt' waarna er een crash volgt?

Chart 25: How Fed tightening cycles end

Source: BofA Merrill Lynch Global Investment Strategy, Bloomberg

Update ter illustratie dat dit kantelpunt bijna lijkt te zijn bereikt: in februari 2024 bevestigde de voorzitter van de FED Jerome Powell tot ieders verbazing ineens datgene wat iedereen al lang wist. Hij zei dat de huidige fiscale koers onhoudbaar was, en dat de hand zo snel mogelijk weer op de knip moest. *The US is on an unsustainable fiscal path: the debt is growing faster than the economy. Effectively we are borrowing from future generations: it's time for us to get back to putting a priority to fiscal sustainability. And sooner is better than later.*[96] In de weken en maanden daarvoor zagen we 'het grote geld' dan ook ineens ongekende hoeveelheden aandelen verkopen. Zo verkocht Jamie Diamond die al bijna twintig jaar CEO van de grootste bank van Amerika is, voor het eerst in zijn carrière aandelen van 'zijn eigen' JP Morgan: de eerste 150 miljoen dollar van de voorgenomen miljard(!) die hij wil verkopen, zaten begin februari veilig in zijn zak.[97] Ook Mark Zuckerberg stelde in die periode voor een miljard dollar van zijn aandelen in Meta veilig[98], en Amazon's Jeff Bezos verkocht in de eerste twee weken van februari ruim acht miljard dollar aan aandelen.[99] (Hoewel de heren uiteraard nog veel grotere aantallen aandelen van hun bedrijven bezitten, zijn ze niet in staat om binnen een korte termijn heel veel meer te verkopen omdat dit mogelijk paniek en crashende beurzen zou veroorzaken.)

De op- en neerwaartse trends die wij als noodzakelijke symptomen van een gezond economisch systeem op de koop toenemen, worden dus bewust opgezocht en uitvergroot. Geen onverwachte, onvoorziene noodlottige samenloop van omstandigheden, maar iedere ronde volgens hetzelfde patroon. Iedere paar jaar is er een nieuwe mogelijkheid voor 'de kenners' om op de bodem in te kopen wanneer de 'normale' mensen gedwongen zijn om hun huizen, aandelen en obligaties te verkopen tegen de gekelderde prijzen. Wanneer banken de geldhoeveelheid vervolgens weer vergroten, stijgen de prijzen en kan alles aan het einde van de rit tegen hoge prijzen weer worden verzilverd voordat de bubbel barst. Zo wordt er iedere 'cyclus' van de economie een nieuwe groep nietsvermoedende, hardwerkende burgers genaaid en het geld uit hun zak geklopt. Bij iedere crash wordt de strop om de nek van de bevolking steeds verder aangehaald. In alle gevallen verliezen u en ik ons geld, zijn we jaren 'vooruitgang' kwijt, vraagt iedereen zich af hoe dit ooit kon gebeuren en waarom 'niemand' dit zag aankomen. Ter illustratie dat die onwetendheid alleen bij u en mij heerst, is het veelzeggend dat de FED de crisis van 2007 zogenaamd niet zag aankomen, maar de Rothschilds wel. In de eerdergenoemde documentaire over de Balfour Declaration zegt de oude bankiersbaas bijvoorbeeld dat hij kunst had gekocht omdat ze wisten dat de financiële crisis eraan zat te komen: *we saw clearly in 2008 of course the world's financial system was coming to an end.*[100]

Nu we begrijpen wat de daadwerkelijke functie van een centrale bank precies is, zijn diens acties ineens volledig te begrijpen. Terwijl de bubbel volloopt, doen ze net alsof hun neus bloed en zeggen ze geen problemen te zien in de derivaten-, huizen- of aandelenmarkten. De FED zal daarom altijd blijven verkondigen dat de boot waterdicht is, zelfs als ze tot aan hun knieën in het water staan. Ben Bernanke zei in 2008(!) bijvoorbeeld toen de recessie al lang en breed was begonnen dat er wat hun betrof geen recessie in zicht was: *the Federal Reserve is not currently forecasting a recession.*[101] Janet Yellen die de FED tussen 2014 en 2018 voorzat, zei in 2017 dat we in de komende decennia ook geen nieuwe crisis meer hoefden te verwachten: *I don't believe it will be ... in our lifetimes.*[102] De centrale bankiers hebben dan ook een indrukwekkende 'trackrecord' dat ze het bij hun 'voorspellingen' vrijwel altijd bij het verkeerde eind hebben.

Thomas Jefferson wist de vinger op de zere plek te leggen en zou gezegd hebben: *if the American people ever allow private banks to control the issue of their currency, first by inflation, then by deflation, the banks and corporations that will grow up around the banks will deprive the people of all property - until their children wake-up homeless on the continent their fathers conquered.*[103] Een neerwaartse spiraal die onze kinderen dakloos achterlaten. Duidelijk. De belangrijkste mythe van onze moderne tijd die nog altijd standhoudt, is dan ook dat centrale banken ons van financiële crises behoeden in plaats van dat ze die creëren.

Microseconds matter

In reclame en op televisieprogramma's worden de gewone burgers eindeloos gestimuleerd om meer geld in de bubbel te pompen zoals de eerdergenoemde reclameslogan van ABN-AMRO: 'ik hou wel van een beetje risico'. Maar hoeveel risico is dat beetje eigenlijk? Iedereen die in de opgeblazen markten probeert om nog iets uit zijn geld te persen, gaat ervan uit dat ze kunnen 'uit-cashen' voordat ze eventueel crashen. Maar hoe reëel is die aanname? Omdat er altijd winnaars en verliezers zijn, is het wiskundig gezien onmogelijk voor meer dan de helft van de mensen om met een winst van de beurzen/het casino weg te lopen. Feitelijk gezien is die kans echter nog een heel stuk kleiner.

Er is onvoorstelbaar veel dataverkeer op de financiële markten. Ter illustratie: als je iedere order die er alleen in de eerste seconde na opening van de beurzen in Amerika per regel zou uitprinten, zou je een twee meter dikke stapel papier hebben. Daarom is tijd in de financiële wereld van essentieel belang. (Dat hebben we kunnen zien bij de overname van Engeland door de Rotschilds na de slag bij Waterloo: zij hadden kennis die nog niemand anders had en konden op basis daarvan een klapper maken.) Om op die enorme datastromen in te kunnen spelen, wordt tegenwoordig het merendeel (zo'n zestig procent) van het aan- en verkopen van aandelen daarom door computers gedaan die beslissingen maken op basis van de algoritmes die de investeringsbanken hebben geschreven.[104] Door deze geautomatiseerde beurshandel is tijd vandaag de dag nog belangrijker: het is zelfs de allesbepalende factor voor winst of verlies geworden. Volgens JP Morgan kunnen gewone handelaren de duizelingwekkende snelheid en resultaten van die machines zelfs helemaal niet meer bijbenen: *quantitative investing based on computer formulas and trading by machines directly are leaving the traditional stock picker in the dust and are now dominating the equity markets.*[105] Investeringsbanken en beurshandelaren hebben om die reden dan ook allemaal honderden miljoenen dollars geïnvesteerd in 'financiële fabrieken': loodsen vol computers. Om de snelheid van die machines maximaal te kunnen benutten, staan die allemaal binnen een straal van vijftig kilometer van Wall Street omdat het glasvezelnetwerk tot die afstand nog zijn maximale snelheid kan behouden. (Fun fact: in de Tegenlicht documentaire 'Money & speed' die je hier terugvindt[106], is te zien dat de locaties daarvan dan ook met een precisie worden gekozen alsof het om de opslag van nucleaire wapens gaat. Alles dat het functioneren ervan ook maar voor een fractie kan bedreigen, wordt in de locatie van de bouw meegenomen: van criminaliteit, aanwezige snelwegen, vliegverkeer, stroomvoorziening, historisch weerpatroon en blikseminslag: alles om maar de beste plek te kunnen garanderen om altijd online en aan het handelen te zijn.)

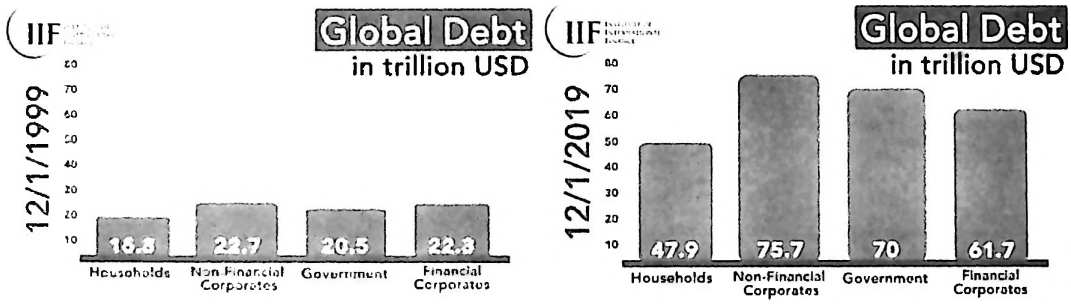
Met deze gedegen voorbereiding garanderen de financiële professionals zich ervan dat ze informatie altijd minimaal twee seconden sneller hebben dan jij en ik met onze laptop aan de

keukentafel. Omdat 'we' wel in dezelfde aandelen en informatie handelen, maken die twee seconden een wereld van verschil. In die twee seconden zitten twee miljoen microseconden en als je in microseconden handelt, zijn twee seconden letterlijke zeeën van tijd waarin je bakken met geld kan verdienen. Zoals een handelaar uitlegt: *modern trading is simply about being faster than your competition: no thinking goes into the trade, only reaction times matter ... people say seconds matter. This is microseconds matter.* Als je een fractie eerder dan de rest bent, kun je ook eerder weer verkopen. Met dit mini 'voorkennis momentje' kunnen de professionals bovendien fortuinen verdienen aan de schommelingen op de markt: je kunt dan op hetzelfde moment opkopen voor de 'echte' prijs, en verkopen op de markt die een paar seconden later is. Omdat er voor deze instellingen verschillende prijzen voor dezelfde producten beschikbaar zijn, kunnen ze nagenoeg risicovrij winst maken: geld verdienen aan de achilleshiel van het systeem. Op deze manier kunnen ze zelfs op een neerwaartse koers geld verdienen door iedere keer de tijdelijke schommeling omhoog weer even mee te pakken en dan weer snel te verkopen voor die omlaaggaat. Het verklaart waarom bijvoorbeeld JP Morgan's handelaren in de vier jaar tussen 2013 en 2016 in totaal maar twee verliesdagen hebben gedraaid.[107] Alle andere dagen werd het geld binnengeharkt: en zij zijn niet eens de beste in wat ze doen. (Daarom is er voor iedere financiële fabriek minimaal één exacte kopie van alles als back-up omdat iedere uitval van seconden ze onvoorstelbaar veel geld kan kosten.)

In het feit dat de beursbeweging vooral door computers wordt bepaald, zit ook een risico ingebakken: zo lang de algoritmes allemaal braaf blijven kopen en dipjes in de markt snel weer opkopen (en daardoor omkeren) om van dat 'lage punt' te profiteren, is het geen probleem. Het gevaar is echter dat er een dag komt wanneer de piek is bereikt, en die verschillende algoritmes een verkoopsignaal bij elkaar 'triggeren'. Niemand weet namelijk precies wat de afweging van het aan- en verkoopgedrag van de algoritmes bepaalt (het is een beetje als de witte rook die bij het Vaticaan uit de schoorsteen komt wanneer ze een nieuwe paus hebben verkozen: je kent het resultaat maar niet het proces). Die verkoop levert dan dalende prijzen en de (gedwongen) verkoop van nieuwe aandelen op: ook dat is dan geen langzaam en zorgvuldig proces, maar megasnel en volledig geautomatiseerd. Wanneer zoiets gebeurt, noemen ze dat een flash crash. Een voorbeeld daarvan kwam op 6 mei 2010: zonder aanleiding begonnen algoritmes van de grote banken ongecontroleerd aandelen te verkopen waardoor de prijs binnen een paar minuten met tien procent daalde.[108] (Veelzeggend detail: achteraf werd de handel op die dag met terugwerkende kracht geannuleerd en moesten 'gewone' mensen die aan de crash verdiend hadden het geld aan de banken teruggeven.[109] De boodschap was duidelijk: als de software werkt en mensen geld afhandig maakt is dat prima, wanneer mensen van de banken verdienen, moet er worden ingegrepen.) Goldman Sachs kwam in 2018 dan ook met de waarschuwing dat de 'markten zelf' verantwoordelijk zouden kunnen zijn voor de volgende crash.[110] Dat betekent uiteraard niet veel goeds voor u, mij en iedereen anders die ook 'een beetje risico' nemen om hun geld niet te laten verwateren op de bank: omdat de professionals minimaal twee seconden voorsprong hebben, zijn alle plaatsen bij de nooduitgang al lang en breed bezet als de beurzen een duikvlucht naar beneden maken. (Als daarna iedereen verkoopt terwijl niemand wil kopen, blijft de prijs rustig verder zakken.) Dat betekent dat het merendeel van de 'gewone mensen' uiteindelijk de klos zal zijn.

The ideology of a cancer cell

In dit systeem waar geld ook per definitie direct een schuld is die moet worden terugbetaald plus rente, is er wiskundig gezien nooit genoeg van: zowel de lening als de rente daarover moeten immers worden terugbetaald terwijl alleen de lening zelf wordt gecreëerd. Omdat er altijd meer geld moet worden teruggegeven dan dat er is geleend, moet er dus altijd geld 'bij komen' om 'voor de bestaande schulden uit te blijven groeien'. We zien daarom een continue toename van de wereldwijde schulden: de totale schuldenberg in de wereld stijgt nog altijd. Het staat nu op een totale schuld van meer dan 250.000.000.000.000 dollar.[111] Alleen al in de laatste twintig jaar is de wereldwijde schuld meer dan verdrievoudigd.

Landen met torenhoge staatsschulden zoals die in Zuid-Europa hebben de oplossing gezocht in goedkope leningen en slechts mondjesmaat veranderingen toegepast terwijl ze eigenlijk rigoureuze stappen hadden moeten zetten om financieel gezond te worden. In plaats van de problemen aan te pakken, zijn ze alleen vooruitgeschoven. Een gratis lunch bestaat immers niet. Het is alleen een schijnoplossing die ervoor zorgt dat het gat op lange termijn alleen maar dieper wordt gegraven. De vraag is dan ook wie de lunch betaalt (in dit geval zijn dat onze kinderen). Het lenen en uitstellen van betaling zou dan ook gezien moeten worden als het ontwijken van de problemen in plaats van als een oplossing daarvoor. De enorme kosten die gepaard gaan met een gigantische schuldenlast is bovendien een enorme hap uit het budget van landen die ook hun samenleving nog moeten inrichten en draaiende houden. Zoals gezegd: het is vergelijkbaar met autorijden met de handrem erop en leidt tot een groeivertraging. De BIS bevestigde in 2019 dan ook dat de wereldwijde economie steeds verder vertraagde: *the slowdown appears to be worsening.*[112] (Dat geldt overigens niet alleen voor landen maar ook voor bedrijven: de bedrijfswinsten in Amerika waren in 2019 bijvoorbeeld dan ook op het laagste punt sinds de financiële crisis van 2008.[113]) Ook West-Europese landen zitten op datzelfde pad. Groot-Brittannië had in 2019 bijvoorbeeld nog de doelstelling om in 2025 weer een gebalanceerd budget te hebben (minder uit te geven dan er binnenkomt) maar heeft die plannen sindsdien tot 2031 uitgesteld.[114]

Verscheidene landen naderen inmiddels de honderd procent schuld ten opzichte van hun BNP.[115] Hoewel schulden als een percentage van de jaarlijkse omzet worden berekend, betaal je een schuld niet af met omzet, maar met winst. Het probleem is uiteraard dat de meeste landen helemaal geen winst maken: die lenen nu al bij om hun hoofd boven water te houden. Hoewel dat BNP dus voor een behoorlijk deel bestaat uit overheidsuitgaven met geleend geld worden die nieuwe schulden in ons huidige systeem wel als groei meegerekend. (Het is de wereld op zijn kop: als de overheid geld leent en iemand duizend euro geeft om een gat in zijn tuin te graven, telt dat mee als BNP. Hoewel je er in werkelijkheid geen snars beter van wordt, sta je

er op papier economische gezien weer beter voor dan voorheen.) De beperkte 'groei' die de meeste landen laten zien, zouden dan ook in tekorten omslaan wanneer nieuwe schulden niet als economische groei meer zouden worden meegeteld.[116] Conclusie: de torenhoge schulden zijn feitelijk nog vele malen onhoudbaarder dan we al denken en gaan daarom nooit worden afbetaald.

Deze realiteit waar in een door fiat geld betaalde wereld niet aan te ontkomen is, is dan ook een belangrijke en vaak verzwegen reden waarom er volgens de centrale banken twee procent inflatie 'nodig is': niet omdat wij er baat bij hebben dat alles almaar duurder wordt, maar om de schulden 'behapbaar' te houden. Draghi zei over QE: *[het is] noodzakelijk om de inflatie hoog te houden.* We weten inmiddels dat er zonder schuldgroei geen economische groei kan zijn: die wurggreep is op zijn beurt alleen maar in stand te houden wanneer de schulden (van landen zelf) ietsje verwateren. Schulden van vroeger betaal je met het opgeblazen/verwaterde geld van nu een stuk gemakkelijker af. Een dertigjarige staatslening is na dertig jaar, dertig keer twee procent minder waard en is daarmee een behoorlijk deel van zijn 'negatieve waarde' kwijt. Ieder procentje inflatie erbij in het hier en nu betekent dus dat er een procentje minder schuld uit het verleden is.[117] Vooral Zuid-Europese landen gebruiken deze methode om hun boeken een beetje op orde te houden. De staatsschuld van Italië is bijvoorbeeld meer dan 2.400.000 miljoen waarvoor ze jaarlijks 70.000 miljoen aan rente betalen. Een procent extra inflatie scheelt ze een slordige 24.000 miljoen per jaar, een procentje minder kost het failliete land net zo veel meer. Hun begrotingstekort vliegt in dat geval omhoog waarmee ze al snel failliet zullen zijn. Het verklaart waarom centrale banken standaard twee procent inflatie nastreven, ondanks dat het feitelijk structurele, jaarlijkse geldontwaarding betekent[118]: het leidt ertoe dat ieder bezit dertig jaar later de helft minder waard is.

Het bijdrukken van geld om inflatie aan te jagen is dus puur en alleen nodig om het financiële systeem overeind te houden, ten koste van u en mij. Wie heeft ooit stabiele of dalende prijzen in de supermarkt of bij de benzinepomp vervloekt? Als je cynisch wilt kijken is inflatie de gemakkelijkste manier om geld te stelen: critici noemen inflatie daarom ook wel de 'stiekeme belasting'. Inflatie als doelstelling is vanuit het perspectief van de 'gewone mens' dan ook te dom voor woorden als je begrijpt wat het daadwerkelijk betekent. De ECB heeft in juli 2021 bovendien een beleidswijziging doorgevoerd waardoor een inflatie hoger dan twee procent niet meteen actie van ze vereist. Ze gaan sindsdien namelijk ook kijken naar economische groei en werkgelegenheid om hun beleid op te baseren. Het betekent uiteraard dat wanneer ze naar Zuid-Europa kijken (wetend hoe groot de achterstand en het verval daar is) de printers gewoon kunnen blijven draaien, ook als daardoor de inflatie hoger dan twee procent wordt. Kortom: de noodrem is er afgehaald. Het financieel dagblad schreef: *weg van de Duitse inflatie-obsessie waarmee ze van start ging.* Om het resultaat van hun eigen jarenlange falen 'op te kunnen lossen', hebben ze zichzelf permanente volmachten gegeven die een paar jaar geleden niemand zou hebben geaccepteerd.

Het feit dat er altijd meer schuld nodig is om het systeem overeind te houden, is de definitie van een ponzi-spel. Dit principe dat er altijd meer bij moet, staat dan ook aan de wieg en is de wortel van alle financiële problemen die we de afgelopen paar honderd jaar hebben gekend. Terwijl landen op lange termijn feitelijk failliet zijn als ze honderd procent van hun omzet aan schuld hebben, houden ze het systeem op deze manier ten koste van ons al een tijdje overeind. Er was door deze samenloop van omstandigheden in 2017 namelijk 325 procent meer

schuld dan bezit in de wereld[119] waarmee de belachelijkheid van het huidige stelsel andermaal wordt aangetoond. Hoe kan dat immers in een gesloten systeem en aan wie moet dat worden betaald? Aan de maan misschien?! Los van de discussie of de wereldbevolking het nog kan opbrengen om deze zware last met zich mee te dragen, kan iedere kleuter bedenken dat oneindige groei op een eindige planeet met beperkte voorraden onmogelijk is: het maakt het per definitie onhoudbaar. Zoals de Amerikaanse schrijver en milieuactivist Edward Abbey treffend verwoordde: *growth for the sake of growth is the ideology of a cancer cell.*[120] 'Groeien om het groeien is de ideologie van een kankercel'. Niets in de natuur groeit oneindig behalve kanker en zelfs dan alleen tot het de gastheer doodt: we zitten op een doodlopende weg.

Sitting on an unexploded bomb

Een steeds groter aantal landen, bedrijven en individuen staan er behoorlijk slechter voor dan in 2008: de schulden zijn overal hoger dan ooit tevoren terwijl iedereen het er toen al over eens was dat die schulden extreem problematisch waren.[121] Door de jarenlange lage rentes is 'men' echter in slaap gesust en ervan overtuigd geraakt dat de enorme schulden te hanteren zijn en dat we daar vanzelf uit kunnen groeien. De rentes kunnen uiteraard echter niet altijd zo laag blijven. Als we het voorbeeld van de FED nemen, zien we dat de rentes de afgelopen decennia steeds minder hoog konden (hoefden?) worden opgeschroefd voordat de boel weer naar beneden klapte.

Zodra die weer structureel wordt opgeschroefd, zal dat dan ook met zekerheid een effect hebben op een economie die al meer dan een decennium verslaafd is aan gratis geld. Er zullen op dat moment een heleboel landen, bedrijven en mensen in de knel komen om hun nieuwe tekorten te financieren. Het water staat ze nu immers al aan de lippen: een groot deel van de landen zijn nu al een aanzienlijk deel van hun jaarlijkse uitgaven kwijt aan rente over hun schulden. (De totale overheidsschuld van de landen in de eurozone samen kwam halverwege 2019 uit op 10.035 miljard euro, oftewel 86,4 procent van het BBP.[122]) Een groot aantal 'zombiebedrijven' die de afgelopen jaren al gefaseerd kopje onder hadden moeten gaan, zullen in dat geval allemaal tegelijkertijd in de problemen komen. De banken zullen de verliezen naar aanleiding daarvan daarom in één keer moeten nemen. Kortom: de zaken staan er niet al te rooskleurig voor.

Iedere schuldencrisis is tot nu toe 'opgelost' door de veroorzaker van het probleem: meer schuld. Dat is hetzelfde als een alcoholist een fles whisky te geven om hem van zijn kater af te helpen. Totale waanzin: het doet niets aan het onderliggende probleem. De pijn wordt telkens alleen uitgesteld en de verslaving wordt steeds zwaarder: 'de patiënt' krijgt alleen een steeds heftigere kater te verduren of zal in het ergste geval uiteindelijk komen te overlijden. Dat geldt ook voor ons financiële stelsel: het probleem wordt telkens groter, de schuldenberg wordt steeds hoger terwijl de mogelijkheid tot een oplossing voor die problemen steeds kleiner wordt. Het traditionele middel dat de laatste honderd jaar is gebruikt om een dergelijke crisis te bestrijden: de rente te verlagen, is immers nog amper mogelijk. Het traditionele buskruit van centrale bankiers om een crisis te bestrijden is zo goed als op.

Tot overmaat van ramp liggen er bij de tientallen mega-investeringsbanken nog voor ontelbare miljarden aan 'waardevolle' derivaten uit de crisis van 2008 tegen 'boekwaarde' (de prijs waar het voor is gekocht ten tijde van de huizenbubbel) op de plank. Ter herinnering: de

slechtste derivaten uit de VS waren verpakt in een cadeauverpakking en het hele financiële wereldsysteem rondgepompt. De 'systeembank' Deutsche Bank die graag tegen haar grote broertje Goldman wilde opboksen, heeft sindsdien een van de grootste derivatenposities ter wereld. Volgens het jaarverslag van 2013 had DB voor 55,6 biljoen aan derivatencontracten uitstaan. Meer dan twee keer de Amerikaanse staatsschuld dus. Ter vergelijking: de totale(!) Europese Unie wist in dat jaar 13,6 biljoen aan omzet (geen winst dus) bij elkaar te harken.[123] (En het is niet alsof ze zo ontzettend scherp zijn. Door euro's met yens te verwisselen verloor het bedrijf in één transactie 35 miljard dollar en had dat zelf niet eens door.[124])

Deutsche staat daar niet alleen in: eind 2016 hadden de 25 grootste banken een blootstelling aan derivaten ter waarde van 222 biljoen. Het gaat dus om tienduizenden miljarden dollars per bank!

NOTIONAL AMOUNTS OF DERIVATIVE CONTRACTS (HOLDING COMPANIES)
TOP 25 HOLDING COMPANIES IN DERIVATIVES
DECEMBER 31, 2016, MILLIONS OF DOLLARS

RANK	HOLDING COMPANY	STATE	TOTAL ASSETS	TOTAL DERIVATIVES	FUTURES (EXCH TR)	OPTIONS (EXCH TR)	FORWARDS (OTC)
1	CITIGROUP INC.	NY	$1,792,077	$47,092,584	$2,576,892	$4,200,083	$6,349,136
2	JPMORGAN CHASE & CO.	NY	2,490,972	46,992,293	1,725,732	1,612,075	8,601,365
3	GOLDMAN SACHS GROUP, INC., THE	NY	860,185	41,227,878	2,035,639	3,236,735	6,046,664
4	BANK OF AMERICA CORPORATION	NC	2,189,266	33,132,582	1,401,384	655,303	7,523,127
5	MORGAN STANLEY	NY	814,949	28,569,553	2,420,394	1,743,289	2,615,779
6	WELLS FARGO & COMPANY	CA	1,930,115	7,098,952	137,195	168,592	1,491,542
7	HSBC NORTH AMERICA HOLDINGS INC.	NY	277,783	6,342,537	803,267	479,694	620,478
8	MIZUHO AMERICAS LLC	NY	39,181	4,755,217	13,461	5,348	275,777
9	STATE STREET CORPORATION	MA	242,709	1,445,832	13,455	0	1,392,541
10	CREDIT SUISSE HOLDINGS (USA), INC.	NY	214,111	989,443	44,059	12,223	800,371
11	BANK OF NEW YORK MELLON CORPORATION, THE	NY	333,469	853,379	16,101	2,375	483,185
12	BARCLAYS US LLC	NY	204,485	724,366	28,154	230,193	293,321
13	RBC USA HOLDCO CORPORATION	NY	141,917	503,632	142,145	147,194	155,419
14	PNC FINANCIAL SERVICES GROUP, INC., THE	PA	366,872	409,473	40,317	30,545	30,462
15	SUNTRUST BANKS, INC.	GA	205,214	286,555	20,277	19,884	24,418
16	U.S. BANCORP	MN	445,964	280,377	7,417	0	50,814
17	NORTHERN TRUST CORPORATION	IL	123,927	279,007	0	0	263,845
18	TD GROUP US HOLDINGS LLC	DE	343,933	259,571	50,234	16,300	8,852
19	MUFG AMERICAS HOLDINGS CORPORATION	NY	148,144	176,966	6,396	0	93,439
20	DB USA CORPORATION	NY	186,603	175,290	4,633	105,147	44,544
21	BNP PARIBAS USA, INC.	NY	132,500	147,881	37	8,837	113,629
22	CAPITAL ONE FINANCIAL CORPORATION	VA	357,158	144,055	192	0	11,263
23	KEYCORP	OH	136,826	88,287	5,575	0	6,337
24	REGIONS FINANCIAL CORPORATION	AL	126,194	81,404	5,907	0	14,582
25	CITIZENS FINANCIAL GROUP, INC.	RI	150,023	80,398	0	0	9,473
TOP 25 HOLDING COMPANIES WITH DERIVATIVES			$14,254,577	$222,137,511	$11,498,864	$12,673,816	$37,320,364

De totale grootte van de derivatenmarkt wordt op dit moment geschat op het onvoorstelbare 1,2 biljard: 1.200.000.000.000.000 dollar (dat noemen ze in de VS 1,2 *quadrillion*). Een Gordiaanse knoop van verstrengelde belangen, overgewaardeerde derivatenposities en dubbele boekhoudingen. Wanneer ze die dozen verrotte zooi bij tegenspoed moeten openmaken om te kijken wat erin zit, zullen de boekwaardes niet met de huidige waarde overeen blijken te komen en zijn de rapen gaar. Wij weten inmiddels bovendien dat derivatenposities op de balans van banken niet 'meetellen'. Tegenover die enorme bedragen staan dan ook slechts minimale 'echte' bedragen ter beschikking voor datgene wat er onderaan de streep (als alle posities 'tegen elkaar zijn weggestreept') overblijft. Wij hoeven ons daar volgens de bankiers zelf echter geen zorgen over te maken omdat voor ieder contract een tegenovergesteld contract is afgesloten om de oorspronkelijke positie te beschermen. De vraag is natuurlijk wie daar dan weer garant voor staat, waarop het antwoord uiteraard is: weer een andere bank. Dit betekent dat wanneer er een serieuze tegenpartij (bank) omvalt zoals tijdens 2008, het hele systeem in de problemen raakt. De derivaten representeren immers een waarde die niet meer bestaat in de 'echte' wereld.

Wanneer die fictieve claims op geld aan een 'echt' bezit in de wereld moet worden gekoppeld, zal het hele systeem als een kaartenhuis in elkaar storten.

We staan dus aan het einde van de langste groei ooit, aangewakkerd door het meeste geprinte geld ooit, met als resultaat de grootste verzameling schulden ooit in een economie die ooit weer een keer moet gaan 'ademen'. Bovendien was 2007 onze beurskrach, maar zijn we feitelijk nooit écht gecrasht doordat de 'derivatendozen' nooit zijn geopend. Wanneer dat gebeurt, moeten we het verlies van de jaren hiervoor uit 2008 ook nog verwerken: dat wordt een enorme klapper omlaag. Gerald Celente die dotcom en de crisis van 2007 voorspelde, noemde de aanstaande crisis daarom een 'economic 9/11': *a market crash that wil be the worst in modern American history.*[125] Conclusie: het einde is in zicht. Schuldenspecialist van het Institute of International Finance Emre Tiftik vatte het treffend samen: *we are sitting on the top of an unexploded bomb, and we really don't know what will trigger the explosion.*[126] 'We zitten bovenop een onontplofte bom en hebben geen idee waardoor die zal afgaan'. Duidelijk. (Fun fact: wie denk je dat zijn cliënten laat gokken op de volgende financiële crisis? Precies, het zijn onze financiële vrienden bij Goldman.[127])

A zero probability of default

Bovenstaande verklaart waarom de FED de rente in 2019 omlaag deed in deze langste periode aan economische 'groei' ooit terwijl ze zeiden dat alles nog pico bello was[128]: wij weten inmiddels echter dat rentes alleen worden verlaagd wanneer de economie moet worden gestimuleerd. Dat blijkt ook uit het feit dat de printers zowel in de VS als bij de ECB weer zijn opgestart[129]: de FED stak alleen in december 2019 al 112 miljard dollar in de markt[130] [131] (maar zei erbij dat het geen QE was[132]). Ook de ECB kocht per november van dat jaar weer met 20 miljard per maand staatsobligaties op 'zolang men dat noodzakelijk achtte' om het eiland Europa maar niet in zijn schulden te laten wegzinken.[133] We hadden dat trouwens al kunnen verwachten omdat Draghi bij zijn afscheid bevestigde wat we eigenlijk allemaal al wisten: dat de 'noodmaatregelen' nu bij het nieuwe normaal hoorden: *[QE] is part now of the toolbox; it's permanent.*[134] Waarom dat zo is, is ook duidelijk. Er kan niet worden 'genormaliseerd' en teruggegaan naar hoe het hiervoor was (we hebben daarom geen economische cyclus meer maar een kredietcyclus).

Die enorme aanstaande problemen werden bevestigd door het IMF dat in 2018 waarschuwde dat er enorme uitdagingen waren om een tweede grote depressie te voorkomen: *large challenges loom for the global economy to prevent a second Great Depression.*[135] De volgende recessie lag volgens het instituut om de hoek en daar waren we gevaarlijk slecht op voorbereid: *[we are] dangerously unprepared.* Zelfs minder goed dan in 2008: *the next recession is somewhere over the horizon, and we are less prepared to deal with that than we should be ... [and] less prepared than in the last.*[136] Ook de oud voorzitter van de Nederlandse bank Nout Wellink zei eind 2018 over het verschil tussen 2007 en toen: *de zichtbare mix van risico's vind ik groter nu dan toen.* Ook de Wereldbank waarschuwde in 2019 in een onderzoek getiteld 'Global waves of debt' dat een 'golf van schulden' een historische crisis zou kunnen veroorzaken die de wereldeconomie zou kunnen verpletteren.[137] Ook de BIS deed een duit in het zakje en waarschuwde voor 'a perfect storm' van omstandigheden voor de wereldwijde economie.[138] Zelfs George Soros waarschuwde in 2018: *we may be heading for another major*

financial crisis.[139] Hoewel dat uiteraard hetzelfde is als pyromanen die roepen dat er te veel branden zijn, hebben deze brandstichters wel degelijk verstand van vuur.

Wat betekent dit voor ons? Dat het financiële stelsel nu nog op zijn laatste benen loopt, maar feitelijk al een *dead man walking* is. Het is wiskundig onmogelijk om ooit de schulden te vereffenen: het is de definitie van een faillissement. De vraag wanneer de boel daadwerkelijk in elkaar zakt, is voor iedereen een gok: economie draait namelijk maar voor een deel om harde economische data en voor een net zo groot deel om psychologie. Hoewel de wiskundige kant al lang en breed aangeeft dat we midden in een recessie zitten, doet het psychologische deel net alsof er nog weinig aan de hand is. Hoewel niemand precies weet wanneer de problemen zich openbaren (en als de printers blijven draaien, kunnen de beurskoersen en huizenprijzen theoretisch nog wel een aantal jaar doorstijgen) is één ding zeker. Er is maar één mogelijk eindstation: de huidig situatie is eindig. Zodra er ergens een van de vele dominostenen omvalt, weet niemand hoeveel van de winsten van de afgelopen tien jaar zijn gestut door QE en de noodmaatregelen en dus hoe ver de zooi in elkaar zal donderen.[140]

We can always print money

De oplettende lezer vraagt zich inmiddels af waarom de bankiersbende het beheer over centrale banken najaagt als het financiële stelsel toch per definitie onhoudbaar is. Als het uiteindelijke einddoel onmogelijk is, waarom doen ze dan zoveel moeite? Wat is het nut daarvan? Het heeft er júist mee te maken dat het stelsel eindig is. Om dat uiteen te zetten, moeten we in dit deel van het hoofdstuk af en toe afscheid nemen van een beschouwing van de feiten uit het verleden, en de lijn die we tot nu toe hebben besproken doortrekken naar de toekomst om te beschrijven wat er kan worden verwacht.

Voordat we dat doen, is het tijd om de overlevingskansen van ons huidige financiële anker (de dollar) in te schatten wanneer de rest van het financiële stelsel in elkaar klapt. Die kansen zijn om het simpel te zeggen niet goed. We weten inmiddels dat de schatkist van de VS vol zit met *I owe you's*. En hoewel je daar normaalgesproken niets voor koopt, blijft Washington dankzij de petrodollar dagelijks miljarden uitgeven die ze niet heeft. De VS heeft begin 2020 de grootste staatsschuld in de geschiedenis van de mensheid weten op te bouwen ter waarde van een lachwekkende 23 biljoen. Dat is 23.000.000.000.000: drie-en-twintig-duizend-miljard dollar. (Voor de beeldvorming: een miljoen seconden is ruim elf dagen, een miljard seconden is 32 jaar. Een biljoen seconden is 320 eeuwen: dat is 23.000 jaar!) Als je sinds het jaar nul iedere dag van het jaar, ieder uur, 24 uur per dag een miljoen dollar zou uitgeven, zou je dat bedrag nog steeds niet evenaren. Dit hilarische/zorgwekkende feit kun je overigens terugzien op www.usdebtclock.org waar je de staatsschuld in real time met 52.000 dollar per seconde, 3000 miljoen per dag kunt ziet aanzwellen.[141] En de teller tikt rustig door. In 2017, een jaar zonder economische tegenslagen, oorlogen of recessies draaide de VS 1,2 biljoen dollar verlies: het hele jaar lang werd er iedere minuut 2,2 miljoen dollar te veel uitgegeven. In november 2018 had de VS zelfs het grootste tekort in een maand ooit: ze gaven 205.000 miljoen dollar te veel uit, in dertig dagen! Kun je je dat voorstellen? Het land dat al jarenlang meer importeert dan exporteert, leeft op de pof. Op onze pof. (Het IMF voorspelde dan ook in 2018 dat Washington er financieel gezien binnen drie jaar slechter voor zou staan dan Italië.[142] Update:

begin 2024 staat de teller op een ruime 34 biljoen! Meer dan tien biljoen erbij dus, in slechts vier jaar tijd.[143])

Al dat geleende geld, kost uiteraard ook bakken met geld om te financieren. Alleen in het 'fiscale jaar' 2018 gaf Washington dan ook 532.000 miljoen dollar uit aan de rente over zijn staatsschuld.[144] (Fun fact: met een stijging van één procent rente over die schuld zou de VS per jaar 100.000 miljoen extra rente moeten ophoesten.) Als dat op deze snelheid doorgaat, zal de VS binnen enkele jaren iedere dollar die het leent, moeten gebruiken om de rente over de bestaande schulden af te betalen.[145] Dat noemen economen ook wel het *'Minksy moment'*: de start van een neerwaartse spiraal die het officiële begin van het onherroepelijke einde inluidt.

Hoewel dat extreem problematisch is, is het nog lang niet het hele probleem. De VS heeft de komende jaren namelijk nog veel meer betalingsverplichtingen waar het geen geld voor opzij heeft gezet. Wanneer de toekomstige kosten voor toeslagen en uitkeringen voor zorg, sociale steunprogramma's en pensioenen (Medicare, Medicaid en Social Security) worden meegenomen, komt daar nog eens een slordige zestig biljoen bij op.[146] [147] De totale bult van die schulden zijn dus nog vele malen hoger dan de 'gewone' staatsschuld. Waarom je daar niets over hoort, omschreef de Amerikaanse academicus en politicus Laurence Kotlikoff in de New York Times: *there's a different way to borrow: one that's more subtle, harder to see and, therefore, cheaper to do. You still take in money, pledge to return it, but you don't record the present value of those promises as official debt.*[148] Washington 'leent' (pakt) van de pensioenpremies die hardwerkende Amerikanen maandelijks afdragen onder de belofte dat er later wel genoeg geld voor de gepensioneerden over zal zijn. Ze doen dus net of het inkomsten en geen schulden zijn. Maar het heffen van premies voor pensioenen, gezondheidszorg en andere sociale programma's met de belofte om die in de toekomst te blijven uitbetalen aan iedereen die nu geld afdraagt, betekent toekomstige betalingsverplichtingen waarvoor het geld er nu simpelweg niet is: een schuld dus.[149] (Kotlikoff schat de 'ware schuld' van de VS dan ook op meer dan 220 biljoen dollar: meer dan tien keer zoveel dus.[150] *Our true debt is over $200 trillion. Obviously, most of this true debt has been kept off the books by our politicians.*[151]) Het is dan ook onmogelijk voor Washington om de beloftes uit bijvoorbeeld hun pensioenstelsel te blijven betalen. Bovendien staan die stelsels zelf er ook nog eens enorm slecht voor. Ondanks het feit dat Amerikaanse pensioenfondsen een dekkingsgraad van rond de zeventig procent hebben (tegen minimaal negentig procent in Nederland) komen ze zelfs na een decennium aan stijgende beurskoersen duizend miljard dollar tekort. Dat is de reden dat de voormalig directeur van het pensioenstelsel van Illinois verwachtte dat het 'inherent onstabiele pensioenfonds' in de toekomst een bailout nodig zou hebben.[152] Een visie die vele anderen waaronder bijvoorbeeld David Hunt (die als CEO van vermogensbeheerder PGIM de verantwoordelijkheid voor 1.200.000 miljoen dollar heeft), bevestigde: *if you were going to look for what's the possible real crack in the financial architecture for the next crisis ... pension funds would be on our list.*[153]

De VS kan nooit uit die problemen groeien: daarvoor zijn er al te veel schulden die dat onmogelijk maken. Tussen 2008 en 2018 groeide de economie bijvoorbeeld van vijftien naar 22 biljoen dollar. Hoewel die zeven biljoen 'extra' goed klinkt, is de staatsschuld in diezelfde periode van tien naar 22 biljoen gestegen. Het kostte dus 12.000 miljard dollar schuld om 7000 miljard extra omzet te genereren: dat is 44 cent resultaat voor iedere dollar die er geleend wordt.[154] Bovendien wordt die groei in belangrijke mate overeind gehouden door Amerikaanse

consumenten: zeventig procent van de Amerikaanse economie draait op uitgaven van de burgers. De middenklasse die de economie met zijn koopzucht overeind houdt, doet dit echter ook op de pof: de creditcard en autoschulden zijn hoger dan ooit tevoren.[155] Een kwart steekt zich zelfs in de schulden om eten te kopen.[156] Net als in *de roaring twenties*, toen iedereen eenvoudig geld kon lenen in de 'booming' economie van toen.

Greenspan verklaarde ooit dat de VS nooit failliet zou kunnen gaan omdat ze altijd meer geld kunnen uitprinten om hun schulden mee af te betalen: *the United States can pay any debt it has because we can always print money to do that. So there is zero probability of default.*[157] Wanneer we die claim tegen het licht houden, blijkt de waarheid tegenovergesteld te zijn: de kans dat het faillissement nooit zal plaatsvinden, is nul. Dat is geen gebeurtenis van de ene op de andere dag maar een geleidelijk proces, en dat proces is al langere tijd aan de gang. (Het verklaart ook waarom Washington er met gestrekt been in gaat wanneer een land zijn olie niet meer in dollars wil verkopen. Het beëindigen van de petrodollar zou het einde van de vraag naar en het vertrouwen in de dollar en Amerika's kredietwaardigheid zijn.) Dat Washington op termijn meer geld zal moeten 'printen' om op korte termijn het hoofd boven water te houden is duidelijk. Er is echter in de geschiedenis van de mensheid nog nooit een economie geweest die zich uit de problemen wist te redden door geld bij te drukken: het leidt tot het faillissement van de valuta en daarmee het land. Om je te herinneren aan de recente woorden van de FED: *history has taught us, however, that this type of policy often ends in economic ruin.*[158] Het uitprinten van geld als oplossing van financiële problemen heeft altijd tot de financiële ondergang geleid. Die ondergang is niet symbolisch. Er zijn voorbeelden te over van landen die letterlijk failliet zijn gegaan: er is sinds het Romeinse rijk zelfs geen fiat munt geweest die het heeft volgehouden. Ter illustratie: de Romeinse denarius bevatte aan het begin van het Rijk 94 procent zilver. Tegen de tijd dat het Rijk uiteenviel, werd die gemaakt van brons en zat er nog twee procent zilver in.[159] Daarna volgden onder andere Duitsland, Zimbabwe, en meer recent Venezuela (waar de inflatie met tien miljoen procent is toegenomen[160]).

Het voormalige Duitse Keizerrijk ging na de Eerste Wereldoorlog door als de Weimarrepubliek. Door de astronomische schulden die het land moest betalen als straf voor het starten van de Eerste Wereldoorlog werd er zo veel geld bijgeprint dat de munt al snel zijn waarde verloor. Briefgeld werd uiteindelijk zo waardeloos dat het beter was om het te verbranden in je kachel dan er kolen mee te kopen. (De meest rechtse foto op onderstaande afbeelding.) Een berucht verhaal is een Duitse mevrouw die een boodschappenmand vol geld meenam om een brood te kopen, waarna haar mand werd gestolen maar het geld achterbleef.

(Interessant detail: de enorme boetes, de crash en de armoede die eruit voortvloeide, zou een voedingsbodem zijn voor de onvrede waar Hitler op kon teren.)

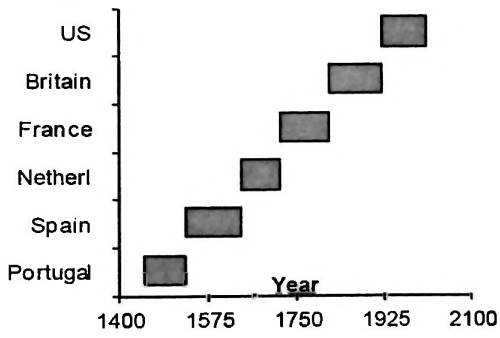
De risico's van enorme hoeveelheden geld bijdrukken zijn dezelfde risico's die we in Japan hebben gezien. De economie stagneert door al het gratis geld waardoor er op termijn geen groei meer kan worden behaald, terwijl de prijzen door datzelfde geld blijven doorstijgen. Niemand verdient in dat geval genoeg om spullen te kopen waardoor de economie compleet stilvalt. Dit is het kryptoniet van het kapitalisme: stagflatie. Dingen worden duurder zonder dat de economie nog blijft groeien om die hogere prijzen te kunnen betalen.

Het feit dat er nu (volgens de gekke meetmethodes van de centrale banken) nog amper inflatie is, wil niet zeggen dat dit niet gaat komen. De befaamde Amerikaanse wetenschapper, beurshandelaar, analist en schrijver Nassim Taleb vergeleek de komst van inflatie met het tikken op de kont van een glazen ketchup fles. Eerst komt er niets, en dan ineens een heleboel: *inflation is like ketchup in the bottle. Nothing comes out and then suddenly things jump out.*[161] Wanneer die inflatie-duivel uit het doosje komt, heeft de centrale bank twee keuzes. De rentes omhoog doen waardoor de economie wordt verwurgd of nog meer geld uitprinten waarmee het einde ook zoek is: het is het begin van de hyperinflatie. Geld wordt dan steeds minder waard tot het alleen de waarde heeft van de inkt en het papier dat ervoor gebruikt is. (Dat proces is uiteraard al langere tijd langzaam gaande: in 2019 steeg de goudkoers in dollars met 18,3 procent, die van zilver met 15,1 procent. Anders gezegd: in goud gemeten, verwaterde de waarde van de fiat dollar in 2019 met 18,3 procent.) Wanneer dat gebeurt, heb je uiteindelijk een kruiwagen nodig in plaats van een portemonnee om boodschappen te doen. Voltaire zei om die reden al: *fiat currency always eventually returns to its intrinsic value, zero.*[162] Fiat munteenheden komen uiteindelijk altijd terecht op het punt van hun wezenlijke waarde: nul.

Change the game

De gouverneur van de Bank of England Mark Carney riep in de zomer van 2019 op het overleg van de centrale bankiers al openlijk op tot een nieuwe wereldmunt ter vervanging van de dollar. The Financial Times schreef: 'Mark Carney calls for global monetary system to replace the dollar'.[163] (De dollar heeft nu immers al enorme schulden die in de toekomst alleen maar verder zullen oplopen waardoor het geen betrouwbare wereldmunt meer is: mensen kunnen niet meer met goed vertrouwen hun vermogen in dollars stallen omdat die steeds minder waard wordt.) Het is niet uitzonderlijk dat financiële ankers aan hun einde komen. Sterker nog, dat gebeurt uiteindelijk altijd: de gemiddelde levensduur van een wereldmunt is historisch gezien ongeveer honderd jaar.[164]

(c37) Reserve currency status does not last forever

Er zijn een paar varianten mogelijk hoe we vanaf dit *point of no return* verder zullen gaan. Er is wereldwijd behoefte aan een enorme schuldsanering (om schulden weg te strepen waarvan men weet dat ze niet terug gaan komen) en een nieuw financieel anker. De belangrijkste kanshebber om dat systeem ten tijde van een mondiale financiële crisis te vervangen, is het

IMF: zij hebben wettelijk gezien het recht om ten tijde van nood in te grijpen. Ze hebben in de jaren zestig en zeventig met dat specifieke doel hun eigen munt opgericht: de Special Drawing Rights (SDR). Carney hintte er dan ook op dat het IMF zou moeten reageren: *[to] change the game.*[165] (Ook een digitale munt als nieuwe wereldmunt wordt genoemd door centrale banken. De algemeen manager van de BIS Agustín Carstens vroeg zich in november 2019 bijvoorbeeld al hardop af of geld niet 'opnieuw uitgevonden' moest worden: *whether money itself needs to be re-invented.*[166] Of we daarmee beter of minder af zijn, komen we straks op terug.)

Hoezo tijden van nood? Wanneer het financieel stelsel ophoudt te functioneren, heeft dat een enorm effect op het dagelijkse leven. Natuurlijk zijn er de voorspelbare problemen: het betalingssysteem loopt vast, je bankpas doet niets en internetbankieren is niet beschikbaar. (Not so fun fact: zodra je jouw geld op de bank stort, is het wettelijk gezien niet meer van jou maar van de bank. Jij hebt via jouw bankpas alleen nog een 'claim' op dat geld.[167] Dat betekent dat als de bank failliet is of omvalt, jij het geld kwijt bent en op de overheid bent aangewezen om je saldo tot 100.000 euro te 'garanderen'. Die veiligheid is echter net zo dekkend als die met de derivaten: als we gaan, dan gaan we met zijn allen. Ter illustratie: de Belgische minister van Financiën zei daar na zijn aftreden in 2008 over: *we hebben gezegd dat er op een bankrekening een waarborg van de staat staat: dat is voor een deel een fictie. Het is onmogelijk om iedereen op hetzelfde moment 100.000 euro te betalen. Dat is het doel ook niet: het is alleen om vertrouwen te geven in het functioneren van de bank.*[168]) Omdat onze hele samenleving om de financiële instellingen heen draait, zal die al snel tot stilstand komen. Omdat ook financiële spelers zoals verzekeraars op dat moment niet meer functioneren, zal er daarom waarschijnlijk geen vliegtuig meer willen vertrekken omdat het dan onverzekerd rondvliegt. In het geval van een ongeluk zal het dan zelf voor de kosten moeten opdraaien waarmee het een faillissement riskeert. Ook zijn supermarkten op vrachtwagens aangewezen om hun voedsel te bezorgen die op hun beurt een betaalpas nodig hebben om diesel te tanken. Kortom: de hele samenleving houdt tijdelijk op met functioneren. Voormalig minister van financiën Timothy Geithner zei over die crisis in 2008: *we came exceptionally close. You could hear the fear and the panic because nobody living in that world at that time running a business knew that they were on the edge of losing the capacity to function.*[169] 'Niemand was zich ervan bewust dat de wereld op dat moment op het randje stond om niet meer te kunnen functioneren'.

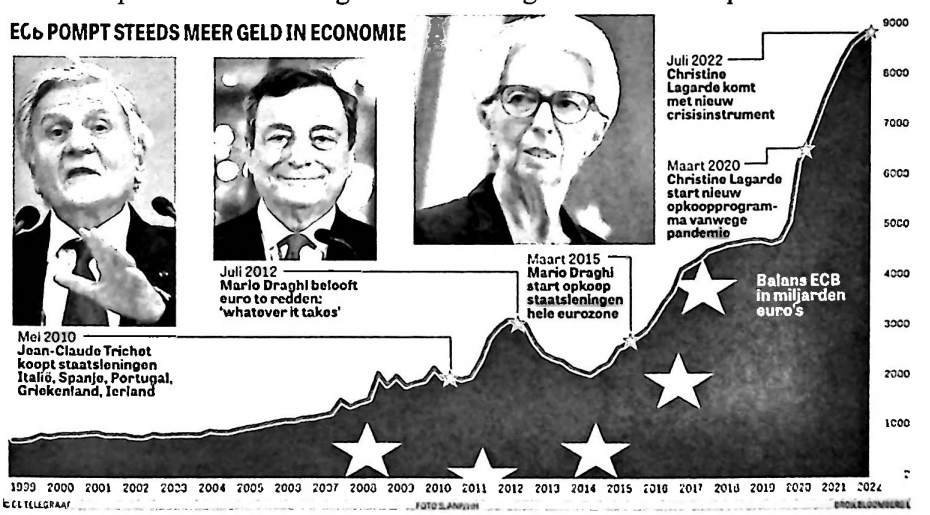
Je kunt je voorstellen dat in een dergelijke noodtoestand er naar het IMF wordt gekeken om 'iets' te doen. Dat iets is dus de SDR gebruiken. De munt baseert zijn waarde op basis van vijf valuta's, de grootte van hun economie en volgens sommigen in de toekomst ook weer op basis van de voorraad goud die ze bezitten.[170] Ze schreef onder andere Forbes eind 2019: 'The world gold standard system will rise again - but, not yet'.[171] Het zou verklaren waarom wereldwijd steeds meer landen (met name China en Rusland) de laatste jaren enorme hoeveelheden van het gele goedje inslaan. Ook Nederland heeft daarom standaard veel goud in huis. De Nederlandse Bank legt uit: *crisis of niet, een baar goud houdt altijd waarde ... Goud is namelijk het ultieme appeltje voor de dorst: het vertrouwensanker voor het financiële stelsel. Als het hele systeem instort, biedt de goudvoorraad een onderpand om opnieuw te beginnen.*[172]

De SDR kan alleen maar worden ingevoerd als de andere systemen komen te vervallen: dat zijn de Japanse yen, het Britse pond, de Chinese renminbi, de dollar en de euro. Alle vijf munten verkeren in zwaar weer. We zullen deze kort doornemen.

Pijn zonder einde

Het opzetten van de euro en de uiteindelijke eurocrisis die eruit zou voortkomen, bestond uit een aaneenschakeling van fouten. Ter herinnering: Duitsland was vele malen efficiënter en sterker dan de 'ware Europese leider' Frankrijk (Parijs zou in een gedeelde munt geen concurrentie meer ondervinden, maar juist mee kunnen varen op het Duitse succes). Duitsland was als motor van een door Parijs en Brussel bestuurde Unie eindelijk onder de duim gekregen, maar wilde alleen maar meedoen als Italië meedeed vanwege de industrie: anders zou op termijn niemand meer Duitse auto's kopen. Daarvoor moest er in Zuid-Europa wel met de boeken worden gesjoemeld. Griekenland moest en zou op zijn beurt meedoen omdat ze anders Italië zouden verlinken: in alle gevallen was het project bij voorbaat gedoemd om te falen. Om dat falen te voorkomen, was men bereid om een heleboel door de vingers te zien, waarmee er ironisch genoeg júist scheuren in het fundament van de euro zijn gemetseld die met verloop van tijd steeds meer onder druk zouden komen te staan en zich met zekerheid ooit in de toekomst zouden openbaren.

De Europese scheefgroei is inmiddels pijnlijk duidelijk. In de zuidelijke staten heerst economische mineur, in het noorden wordt hun geld steeds minder waard. De enige oplossing die er echter voor deze problematiek bestaat, is het verdelen van de koek: dat Noord- voor Zuid-Europa gaat betalen. Dat lukt echter alleen wanneer de droom van een fiscale en politieke unie wordt gerealiseerd. Het zou betekenen dat Europese landen tot Europese provincies worden omgetoverd die vanuit Brussel te horen krijgen waar het geld aan mag worden uitgegeven en hoeveel precies. Het zou ook betekenen dat er een streep door de enorme verschillen wordt gezet: 'de sterkste schouders tillen toch de zwaarste lasten? Dat is heel normaal in een superstaat'. De mensen in Brussel zijn echter een belangrijke les uit het verleden vergeten. Mensen pikken het niet om door ongekozen bureaucraten op afstand te worden bestuurd: *no taxation without representation*. Het is een stap te ver. Solidair zijn met Europeanen op vele honderden kilometers afstand gaat bovendien nooit werken als je zelf met moeite de touwtjes aan elkaar kunt knopen. Er is dan ook geen reële uitweg voor de enorme problemen.

De ECB heeft triljarden aan *'non performing loans'* uit 2008 van Zuid-Europese landen opgekocht waarvan het geld niet meer terug gaat komen.[173] In aanvulling daarop zijn Zuid-Europese landen (met name Italië) voor hun voortbestaan nog altijd van het opkoopbeleid

afhankelijk. Bovendien groeide (net als in Amerika) ook in de eurozone de schuld sneller dan de economie: iedere achttien euro aan 'investeringen' die met QE zijn gedaan, heeft tot één euro groei geleid.[174] Let op: dit was voor de de-industrialisatie van Duitsland. Sinds de motor van de Europese Unie met het opblazen van Nord Stream (en het weigeren van Russisch gas) geen goedkope brandstof meer heeft om zijn industrie op te laten draaien, zal de Europese economie met zekerheid nog verder verzwakken. Het einde is daarmee in zicht. De Franse minister van Financiën verklaarde dan ook al in 2018 dat de eurozone wat hem betreft niet in staat was om de volgende crisis te doorstaan: *is the eurozone sufficiently armed to face a new economic or financial crisis? My answer is no.*[175]

Hij staat daar niet alleen in. Zo waarschuwden het IMF en de BIS dat de eurozone in een volgende crisis niet sterk genoeg zou zijn om een 'onverwachte' economische storm zonder schade te trotseren.[176] Frits Bolkestein die zelf tijdens zijn politieke carrière een bevlogen voorvechter van de euro was, zei in 2016: *de muntunie zal niet overleven ... De muntunie is mislukt. Je kan niet een one-size-fits-all-project voor twee soorten economieën starten.*[177] Ook volgens de Nobelprijswinnaar en voormalig hoofdeconoom van de Wereldbank Joseph Stiglitz heeft de munt meer kwaad dan goed gebracht: hij noemt het dan ook een *tragische mislukking.*[178] De euro zou volgens hem moeten worden opgeheven om de Unie te kunnen behouden: *schaf de euro af, om de EU te redden.* Zelfs Otmar Issing die als toenmalig bestuurslid van de ECB een belangrijke 'architect' van het euro-project was, noemde de euro in 2016 al een kaartenhuis: *er komt een dag dat het kaartenhuis zal instorten ... Het is moeilijk te voorspellen hoelang dat nog door zal gaan, maar lang kan het niet duren.*[179] Hij noemt daarvoor als belangrijke oorzaak de QE van de ECB waarvan het steeds moeilijker wordt om er mee te stoppen terwijl de problemen alsmaar groter worden: *de mogelijke gevolgen hiervan zijn steeds rampzaliger.*

Maar hoezo is de euro een kaartenhuis? We hebben in de Europese Unie toch een beveiligingsmechanisme? Dat klopt: Brussel is gekke Henkie niet. Als je weet dat de fundamenten scheuren bevatten, weet je ook dat er ooit moet worden 'bijgestuct': en dat kost geld. Daarom bestaat er het Europese Stabiliteitsmechanisme (ESM): een permanent financieel noodfonds dat leningen kan verstrekken aan 'noodlijdende lidstaten'.[180] (Opvallend detail: om dat te garanderen zit er tachtig miljard euro in de pot. Met dat geld koopt het via een derivaten-constructie een verzekering bij niemand minder dan Goldman Sachs ter waarde van zo'n zeshonderd miljard. Nog opvallender: Goldman krijgt van 'ons' rente over dat gehele bedrag, terwijl het dat geld zelf uiteraard helemaal niet heeft. Schitterend toch?) Het slechte nieuws: ook wanneer die paar honderd miljard niet genoeg blijken te zijn, kan dat fonds worden aangevuld en betaald door jou en mij. Ook als we daar geen zin in hebben. Het ESM heeft namelijk een blanco cheque: het heeft de macht om ieder willekeurig euroland aan te wijzen en vriendelijk doch dringend te verzoeken om welk bedrag ze ook maar vragen over te maken. Dat moet dan binnen zeven dagen gebeuren: *no questions asked.* Artikel negen van het ESM verdrag stelt: *ESM members hereby irrevocably and unconditionally undertake to pay on demand ANY capital call made on them ... within seven days.*[181] Als dat niet gebeurt, schrijft artikel twee voor dat het ESM een land kan aanklagen zonder dat dit kan worden aangevochten bij de rechtbank. (Andersom is het ESM gevrijwaard van iedere vorm van vervolging of verantwoording: artikel dertig schrijft dat bestuursleden en werknemers van het ESM immuun zijn voor de wet en nergens aansprakelijk voor kunnen worden gehouden waarmee de

allesoverheersende dominantie van de bankiers nog maar eens in je gezicht wordt gewreven.) Als de ellende echt losbarst, wordt het dus 'opgelost' met meer QE of het ESM: óf ons directe belastinggeld, of onze uit de lucht geprinte maar wel door ons belaste euro. Beide graven het gat alleen maar dieper op onze kosten en lossen op lange termijn niets op. (Ben jij ook zo blij dat het alweer zoveel beter gaat met de economie?) Econoom Edin Mujagic noemde de problemen die zouden komen kijken bij het ontmantelen van de euro dan ook een kleiner kwaad dan deze eeuwige noodsituatie: *beter een pijnlijk einde dan pijn zonder einde.*[182]

De Chinese munt heet de renminbi (de Chinese yuan). Hoewel de Chinese staatscijfers veelal in vaagheid gehuld zijn en (groei) cijfers lang niet altijd blijken te kloppen, zijn er wel degelijk een paar kritische kanttekeningen die we met zekerheid kunnen maken aan de Chinese economische gezondheid. Ook China is namelijk niet ongeschonden uit de economische crisis gekomen. Ook daar hebben de printers op duizelingwekkende snelheden gedraaid. Zelfs niet alleen sinds 2008, maar sinds het begin van de eeuw. Hoewel de FED en de ECB elk rond de 4000 miljard hebben uitgeprint, heeft China sinds de eeuwwisseling renminbi's uitgeprint ter waarde van 30.000.000 miljoen dollar[183] (sinds 2009 is 21.000 miljard daarvan uitgeprint[184]). Een ongeëvenaard bedrag: meer geld dan ieder ander land in de geschiedenis heeft uitgeprint. Dat geld moet zoals we inmiddels weten ergens heen: sinds 2000 is de Chinese economie dan ook met 325 procent gegroeid (ten opzichte van bijvoorbeeld 33 procent in Amerika) en zijn ze in hun eentje verantwoordelijk voor 54 procent van alle(!) groei in de wereld. Hoewel China dan misschien al decennia de snelst groeiende economie ter wereld heeft, is die groei gebaseerd op de grootste en snelst groeiende schuldenbubbel in de moderne geschiedenis. (De geldvoorraad in China is sinds 2009 twee keer zo snel gegroeid als de economie[185] en neemt nog altijd toe.[186])

China heeft hun economische groeicijfers vooral op pijl gehouden door enorm veel huizen bij te bouwen zonder te kijken of er wel vraag naar was.[187] Het gevolg is dat twee derde van alle in 2018 verkochte appartementen tweede en derde huizen zijn die gekocht zijn als 'slimme investering' zonder dat diens eigenaren van plan zijn om er ooit in te gaan wonen. Het gevolg is niet voor te stellen: vijftig miljoen ervan stonden in 2018 leeg[188] [189] (daar worden leegstaande appartementen die nog verkocht moeten worden trouwens niet eens in meegenomen). Die vormen zogenaamde *'ghost cities'*: spooksteden waar megaflat na megaflat in stilte staan te verstoffen waar vrijwel niemand is en niets gebeurt maar waar wel iedereen 'waardevol bezit' heeft.[190] Anno 2024 lijkt de Chinese vastgoedbubbel definitief langzaam leeg te lopen na het (technische) faillissement van twee van China's grootste huizenbouwers: vastgoedgiganten Evergrande en Country Garden.[191] Zij konden zelfs de rentes over de schulden die ze hadden gemaakt om de huizen te bouwen niet meer terugbetalen aan de (schaduw)investeringsbanken van wie ze het hadden geleend. De paniek om de boel overeind te houden wordt dan ook steeds groter. Toen eind 2023 bijvoorbeeld twintig miljoen(!) Chinese 'eigenaren' van deze huizen erachter kwamen dat het huis waar zij al wel een hypotheek voor betaalden nog niet was gebouwd[192], was de 'oplossing' hilarisch: in een compleet verziekte en verzadigde markt zouden deze huizen alsnog versneld uit de grond worden gestampt zodat de hypotheken betaald, en de banken (voorlopig) overeind zouden blijven. Het is op de (iets) langere termijn dus alleen de vraag of, niet wanneer dit kaartenhuis en de daaraan gekoppelde Chinese economie in elkaar stort.

Al het gratis geld heeft uiteraard serieuze gevolgen gehad op het functioneren van de markt en de gehele gezondheid van de economie.[193] Het land is inmiddels doorregen van zombiebedrijven[194]: de Chinese banken hebben problemen om hun met *'bad loans'* doorregen kluizen droog te houden. Ze hebben vele malen meer blootstelling dan de VS tijdens de huizenbubbel van 2007 of de EU tijdens de eurocrisis.[195] (En die waren beide al mega-problematisch.) Meer dan de helft van de Chinese banken konden eind 2019 de zogenaamde 'stress test' van de Chinese centrale bank waarbij wordt gekeken of ze voldoende kapitaal hebben om economisch zwaar weer te kunnen bolwerken niet doorstaan.[196] Er zijn in 2019 dan ook al een aantal bank-runs in China geweest (en meerdere banken met honderden miljarden aan uitstaande leningen zijn via bailouts voor omvallen behoed[197 198 199 200]). Een hooggeplaatste Chinese adviseur van de centrale bank bevestigde dat China een systematisch risico heeft voor een kettingreactie aan faillissementen: maar liefst dertien procent van de 4397 banken worden als zogenaamde 'hoge risicobanken' ingeschaald.[201]

Een ander gevaar dat sluimert in het land is de nationale hobby die *'shadow banking'* heet. Het systeem van illegale handel in leningen en schulden dat zich onder de radar en buiten de boeken van de banken afspeelt, is zelfs groter dan het officiële Chinese bankenstelsel van 'voor de schermen' (dat klinkt net zo problematisch als dat het is). Zogenaamde schaduwbankiers bundelen aanvragen van leningen van mensen, bedrijven of zelfs regionale overheden die er bij gewone banken niet voor in aanmerking komen en bieden dat als slimme financiële producten met hoog rendement (zogenaamde *'wealth management products'*) aan nietsvermoedende investeerders aan. (Doet het verpakken van ondoorgrondelijke rotzooi en doorverkopen als iets moois je misschien ergens aan denken?) Tussen die investeerders en bedrijven die de leningen uiteindelijk krijgen, kunnen bovendien zoveel partijen zitten dat niemand precies weet wat erin zit. De Wall Street Journal omschreef dit systeem in 2011 in het artikel 'The bailout that busted China's banks' daarom als volgt: *the repackaging of credit is so complex [that bankers] often have to resort to line drawings that look like schematic plans for a Rube Goldberg device to explain to ... clients what's going on.*[202] De financiële producten zitten vaak zo ingewikkeld in elkaar geknoopt dat het vergelijkbaar is met een 'Rube Goldberg device': dat is zo'n in elkaar geknutselde route van dominostenen en knikkers, wegschietende veren en vallende bowlingballen om via een miniatuurtrein iets omver te blazen. Een enorm complexe, onvoorspelbare en ondoorzichtige situatie dus.

De *shadow banking* sector is momenteel goed voor meer dan negen biljoen dollar. Omdat dit een illegale, ongereguleerde markt is, hoeft er voor uitstaande leningen bovendien geen geld opzij gezet te worden voor het geval bedrijven kopje onder gaan. Als die risicovolle bedrijven omvallen, trekken ze dan ook alles met zich mee omlaag: het is namelijk veel te groot voor de overheid om te redden als dat nodig zou zijn (en dat terwijl veel Chinese investeerders erop rekenen dat de overheid op zal treden als het mis zal gaan. Bloomberg schreef daar het artikel: 'China is playing a $9 trillion game of chicken with savers' over[203]).

In aanvulling op deze problemen is na bijna twintig jaar het einde van de eeuwige Chinese stimulus in zicht. Niet omdat China niet meer geld wil printen maar omdat het effect ervan steeds minder wordt: in augustus 2019 hadden Chinese fabrieken het slechtste resultaat in de afgelopen zeventien jaar.[204] Ook de Chinese munt is dus zo goed als opgeblazen.[205] (Om maar even te vergeten dat het land de grootse dollarreserves in de wereld heeft: een slordige 3.000.000 miljoen dollars staan in hun naam te verwateren.[206])

De dollar is failliet, de euro is op lange termijn failliet, de yen is al decennia failliet, en de renminbi is hard op weg om te worden opgeblazen. Hoewel het pond sinds het begin van de eeuw met dertig procent aan waarde is gedaald en Groot-Brittannië tachtig procent van hun BBP aan schuld heeft uitstaan, is dat de enige munt die er ogenschijnlijk nog even tegenaan kan. Wanneer een economische crisis van formaat toeslaat, zal het van in- en export afhankelijke Groot-Brittannië echter ook al snel in de serieuze problemen komen. Kortom: er staan dermate grote monetaire problemen voor de deur dat het de Special Drawing Rights (SDR) van het IMF zou legitimeren: de introductie daarvan ter vervanging van deze steeds verder opgerookte valuta's lijkt dan ook niet compleet ondenkbaar.

Voordat je opgelucht ademhaalt: dat betekent echter niet alleen dat de munten verdwijnen, maar ook dat de schulden moeten worden kwijtgescholden. Anders heeft het immers geen zin en zou je feitelijk alleen de naam veranderen zonder iets aan de onderliggende problemen te doen. Dit kwijtschelden van schulden is geen unicum in de wereld: er zijn in de historie dan ook talloze voorbeelden van dit soort 'resets' van het financiële stelsel te noemen (zelfs in het Bijbelse verleden had men eens in de zoveel tijd 'debt jubilee years'[207] waarbij alle schulden werden vergeven). Omdat schulden tegenwoordig feitelijk alleen nog op papier en in de computers bestaan, zou het bovendien doodeenvoudig zijn om een deel van die schulden simpelweg weg te strepen. Maar voordat je enthousiast wordt over deze plannen: bedenk dat wat voor de één een schuld is, voor de ander een bezit is. Je kunt het ene niet wegstrepen en het andere bewaren. Niet alleen schulden van landen en bedrijven worden in dat geval weggestreept, maar noodzakelijkerwijs ook jouw bezit en al het andere geld inclusief bijvoorbeeld de pensioenpotten zullen komen te vervallen.

Get ready for a world currency

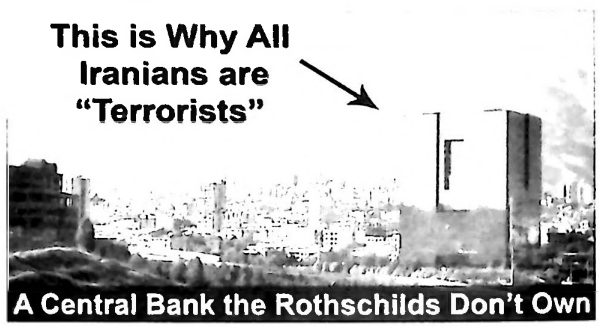

Hoe kunnen ze met elkaar zo dom zijn om die munten de grond in te draaien hoor ik je vragen. Je kunt toch op je vingers natellen dat dit de uiteindelijke uitkomst zou zijn van het gevoerde beleid in de afgelopen decennia? Dat klopt: de introductie van de SDR wordt dan ook al decennia voorspeld. Dat kunnen we bijvoorbeeld zien aan de hand van het persoonlijke huisblad van de Rothschilds: The Economist waar op de editie van 1988 al werd voorspeld: 'Get ready for a world currency'.

We zien hier in eerste opzicht een vogel op een brandende stapel dollars staan. We weten inmiddels echter dat symboliek voor onze elite enorm van belang is. Bij nader inzien is dit dan ook geen gewone vogel, maar een feniks: een mythische vogel die al door Herodotus werd beschreven.[208] (Je kent deze misschien wel van de vogel van Dumbledore in de Harry Potter-films.) Het dier verbrandt zichzelf om vervolgens uit zijn eigen as weer op te staan: het staat in de literatuur dan ook voor de dood en de wederopstanding en symboliseert zowel het einde als een nieuw begin. De symbolische waarde

van dit plaatje is daarom belangrijk. De vogel staat op, en komt voort uit een brandende stapel (waardeloze/failliete) dollarbiljetten. De herrezen feniks heeft bovendien een gouden munt om zijn nek waar zowel '2018' als 'phoenix' op staan. Was het een hint dat men dertig jaar geleden al wist dat de huidige wereldmunt rond de huidige tijd aan het einde van zijn latijn zou zijn?

Dat is volgens velen die van deze situatie op de hoogte zijn dan ook de reden dat de spanningen met Iran en Noord-Korea nog altijd groot zijn gehouden en de vlam gevoelsmatig zomaar in de pan kan slaan: dat zijn de landen die nog een eigen centrale bank hebben en rentevrij geld uitgeven. In het geval van een big reset zouden deze landen de problemen grotendeels bespaard blijven.[209] Sterker nog, ze zouden daar zelfs sterker van worden: als er een paar landen met hun eigen valuta overeind blijven, zijn die relatief gezien de grootste winnaars. Als alles in elkaar stort, moet wel iedereen gezamenlijk onderuitgaan: daarom moet ook hun centrale bank onder de 'centrale' controle worden gebracht. Dit is de tot op heden onafhankelijke centrale bank van Iran. (Opvallend detail: in november 2019 waren er dan ook 'burgerprotesten' waarbij volgens de Iraanse regering meer dan zevenhonderd Iraanse banken in de brand werden gestoken.[210] Was de boodschap: sluit je aan bij ons bankierskartel en de problemen zijn voorbij?)

Dit is het moment om nog één keer hartgrondig te beseffen wat de introductie van de SDR zou betekenen: één munt die vanuit één plek van de wereld door één groep mensen de wereld in wordt geholpen. Via deze nieuwe 'centrale bank voor de wereld' met een nieuwe wereldmunt zou iedereen onder dezelfde grote duim gehouden kunnen worden. Dat dit geen dagdromerij is, bevestigde bijvoorbeeld de hoofdeconoom voor de Wereldbank. Hij riep in 2014 al op tot het vormen van één wereldmunt: *the solution to this is to replace the national currency with a global currency.*[211] Ook de gewaardeerde Amerikaanse historicus en professor Carrol Quigley schreef: *there does exist ... an international network who's aim it is to create a world system of financial control in private hands.*[212] Aangezien je inmiddels het belang van geld en het mechanisme erachter begrijpt, snap je ook waarom dit volgens sommigen de opmaat naar een nieuwe, centraal geleide wereld is (wat men ook wel de New World Order noemt). Dat wil niet zeggen dat alle parlementen in de wereld worden ontbonden, maar wel dat het geld voortaan vanuit één plek komt. En we weten inmiddels dat dit op lange termijn feitelijk hetzelfde betekent: *give me control of a nation's money and I care not who makes its laws.* De SDR geldt daarom als het summum van de mantra van de globalisten: globale oplossingen voor globale problemen. Het ultieme Hegeliaanse *'problem-solution'* systeem. Het overduidelijke probleem daarvan is dat we in dat geval de 'oplossing' voor de decennia aan ellende door de veroorzakers daarvan (door wie we in dat geval bovendien al ons spaargeld en pensioenen zijn kwijtgeraakt) laten verzinnen. Om een citaat aan te halen die aan Einstein wordt toegeschreven: *the definition of insanity is doing the same thing over and over again and expecting a different result.* Hetzelfde experiment herhalen om een andere uitkomst te verwachten is de definitie van krankzinnigheid. Daar moeten we ons dan ook te allen tijde tegen verzetten.

24 | NWO, *The Real Enemy*

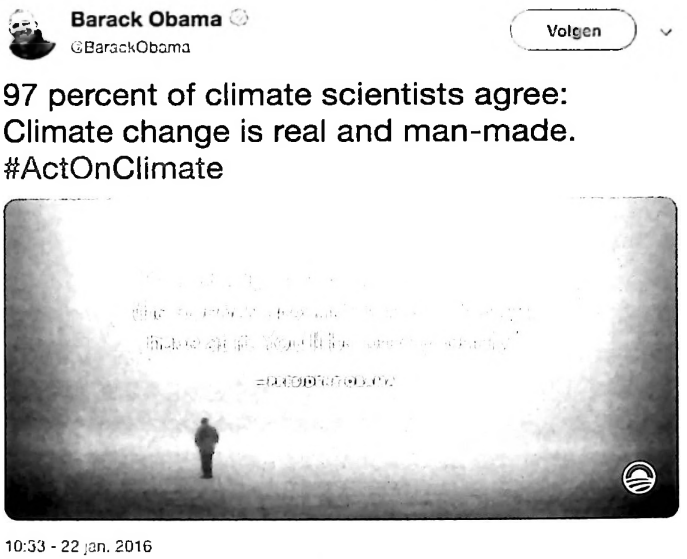
Om ons warm te maken voor dit soort unipolair bestuur waarbij zaken vanuit één plek op de wereld worden besproken en gecontroleerd, worden er steeds meer oplossingen voor grensoverschrijdende 'problemen' internationaal afgestemd door onze leiders. Een van de belangrijkste voorbeelden daarvan is de klimaat 'problematiek'. Voordat je gaat steigeren moet je weten dat ik een 'groene jongen' ben: tegen vervuilen en voor een gebalanceerde groene aarde waar ruimte is voor alles en iedereen om te groeien en te bloeien. (Toen ik een jaar of dertien was, was mijn favoriete trui er eentje van Greenpeace met een grote walvisstaart erop.) De meerderheid van onze wereldbevolking zal het met elkaar eens zijn dat het ontzettend belangrijk is om verstandig met onze planeet en alles erop om te gaan. Dat het absoluut nastrevenswaardig is om de natuur zo weinig mogelijk te belasten en zoveel mogelijk te behouden. Ieder weldenkend mens is tegen misbruik van onze moeder aarde en alle planten, dieren en grondstoffen die zich erop bevinden. De manier waarop we vandaag de dag met onze leefomgeving en de dieren op deze planeet omgaan, kun je zonder overdrijven schandalig noemen. De oceanen worden gebruikt als dumpplaats voor afval: het raakt steeds voller met een plastic soep terwijl het leven eruit wordt gevist. Ik hoop dan ook dat voor je duidelijk is dat ik het belang van de huidige discussie niet ontken. Het is wat mij betreft goed dat het onderwerp zo prominent op onze agenda staat: dat we intens met elkaar praten, discussiëren en protesteren over hoe we met onze omgeving omgaan zodat ook de talloze generaties na ons trots en dankbaar terugkijken naar de door ons genomen besluiten.

Bovengenoemde onderwerpen zijn echter milieuproblemen: en hoewel dat in een discussie vaak op één hoop wordt gegooid, is de natuur niet hetzelfde als het milieu. Er zijn met betrekking tot de klimaatdiscussie dan ook een boel misvattingen en onzekerheden die desalniettemin als zekerheden worden gepresenteerd. Hoewel het onderwerp zijn eigen boek verdient en we de tijd niet hebben om de klimaat-discussie hier op te lossen, is het belangrijk om een aantal interessante discussies, feiten en zienswijzen uit te lichten. Ik veronderstel niet dat we na deze casestudy het ineens allemaal roerend met elkaar eens zijn maar hoop wel een bres te kunnen slaan in de vastgelopen discussie. Mijn doel is dan ook om het onderwerp van iets meer nuance te voorzien zodat ook de zoektocht naar waarheidsvinding kan worden uitgediept. Dat kan echter alleen wanneer we een open en eerlijk gesprek houden op basis van beide kanten van het verhaal: die hebben we ook op dit vlak tot nu toe nog niet gekregen.

De MSM, politiek en het bedrijfsleven zijn het roerend met elkaar eens en dragen die eensgezinde boodschap met succes over op de meute: er is onder de goegemeente zelden zo'n brede consensus over een onderwerp geweest als in deze discussie. De resultaten zijn binnen, de conclusie is duidelijk, er is geen onderzoek meer nodig: we zijn erover uit. Je wordt dan ook niet meer serieus genomen wanneer je niet blind meezingt met de argumenten die door de massa wordt herhaald. 'Onze nationale weerman' Gerrit Hiemstra twitterde bijvoorbeeld naar aanleiding van een hitterecord in 2019: *de 40+ temperaturen van vandaag zijn bizar. Zonder klimaatverandering zouden deze nooit gerealiseerd zijn. De klimaatverandering is voor 100% veroorzaakt door ons, u en ik. Iedereen die deze klimaatverandering nu nog ontkent, begrijpt het niet of wil bewust verwarring zaaien.* Kortom: je bent het met hem eens of je bent een

ongelofelijke oetlul die er niets van heeft begrepen en die bij voorbaat mag worden afgeserveerd.

De toewijding en vastberadenheid van de politiek om de klimaatproblematiek te bestrijden, neemt de laatste jaren toe. Er is geen ruimte meer voor nuance of discussie: je bent voor of je bent tegen. De opwarming van de aarde wordt vrijwel zonder uitzondering met grote zekerheid in de schoenen van de door mensen veroorzaakte klimaatverandering geschoven. Google voor de grap eens hoeveel consensus er is over door mensen gemaakte klimaatverandering en vind louter zekerheid. Ook Obama twitterde bijvoorbeeld dat 97 procent van de wetenschappers op de wereld het erover eens zijn dat klimaatverandering écht is, en dat mensen daar verantwoordelijk voor zijn. Iedereen die daar iets tegenin wil brengen, zal er volgens hem 'vrijwel alleen voor staan'. Zullen we met dit eenzame vooruitzicht in ons hoofd (denkend aan het feit dat hij gedurende zijn presidentschap er geen problemen mee had om jarenlang recht in onze gezichten te liegen over bijvoorbeeld de Amerikaanse rol in Syrië met operatie Timber Sycamore) er dan toch maar even naar kijken? Het verleden leert ons immers dat wanneer ergens een bijna totale consensus is waar niet meer over gesproken mag worden, er vaak iets niet in de haak is. Ter vergelijking: als een presidentskandidaat in een derdewereldland met 97 procent van de stemmen wint, weet je dat er iets mis is gegaan met het verloop van die verkiezingen. Zo is het ook met het klimaat. Als er geen debat mogelijk is op basis van rationele argumenten omdat de conclusie al van tevoren bepaald is, kun je er donder op zeggen dat er iets niet klopt. En dat klopt dan ook. (Even een *heads up*: ik bestrijd geen klimaatverandering. Het klimaat verandert al miljoenen jaren, de aarde is geen fabriek of machine maar een levend organisme en zal altijd aan verandering onderhevig zijn. Ik bestrijd dan ook alleen de veronderstelde zekerheid dat die verandering recentelijk extreem is toegenomen door de toename van CO2 en dus door ons eigen toedoen wordt gedreven. Dat noemen ze ook wel 'antroposofische' klimaatverandering: opwarming van de aarde als resultaat van onze eigen acties.)

Climate science isn't rocket science

De door Hiemstra en Obama geuite met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid is er niet. Om dat uit te leggen, kijken we kort naar hét onderzoek waar bijna iedereen naar verwijst wanneer ze zich beroepen op de zekerheid van de 97 procent. De studie der studies waar vrijwel iedereen zich op baseert, is die van James Cook. Daarin wordt gesteld dat 97,1 procent van

bijna 12.000 relevante wetenschappelijke artikelen uit de twintig jaar daarvoor, het erover eens waren dat mensen bijdroegen aan de opwarming van de aarde door de enorme toename van de uitstoot van het broeikasgas CO2.[1]

Hoewel dat indrukwekkende statistieken zijn, is het goed om te weten hoe die tot stand zijn gekomen. Ondanks het feit dat iedereen net doet alsof alle wetenschappelijke artikelen over dit specifieke onderwerp zijn doorgespit en op een rij zijn gezet, is het tegengestelde waar.[2] Dat wordt onder andere bevestigd in het artikel van Bloomberg '97 percent consensus on climate change? It's complicated'.[3] Zij beschrijven hoe Cook en zijn vrienden aan hun artikelen zijn gekomen: *John Cook and 8 co-authors searched the Web of Science database using the terms 'global warming' and 'global climate change'.* Ze hebben in de database van 'Web of science' simpelweg de termen 'opwarming van de aarde' en 'klimaatverandering' ingetoetst. De onderzoeken die daarin naar voren kwamen, waren volgens hen alle relevante wetenschappelijke resultaten. Het zijn dus 97 procent van de onderzochte artikelen, niet van de wetenschap in zijn geheel zoals je veelal in de media hoort.

Hoewel dat al behoorlijk onzorgvuldig, selectief en onwetenschappelijk klinkt, wordt het nog problematischer. De 12.000 onderzoeken blijken namelijk helemaal niet wetenschappelijk te zijn getoetst: alleen de samenvattingen waren gelezen zonder de inhoud überhaupt te bekijken. Bloomberg: *[they] then examined the abstracts ... to determine what position they took on anthropogenic global warming.* Hoe nat wil je je nattevingerwerk hebben? Bij ieder onderzoek waarin zowel CO2 en opwarming van de aarde los van elkaar werden genoemd, werd er bovendien automatisch van uitgegaan dat die onderzoeken stelden dat die opwarming door mensen kwam[4] (terwijl twee derde van de gebruikte papers überhaupt geen 'positie' over dat vraagstuk innamen). Wanneer daadwerkelijk wordt gekeken naar de vraag hoeveel van de 12.000 onderzochte artikelen daadwerkelijk stelden dat menselijk handelen de voornaamste reden van de temperatuurstijging op aarde was (en dus hun thesis onderbouwden), waren dat er 41. Dat is een schamele 0,3 procent in plaats van een overdonderende 97 procent.[5] (En dus staat Obama in zijn hemd.)

Dat de consensus over het klimaatdebat verre van bereikt is, bevestigt Dr. Roy Spencer. De doorgewinterde meteoroloog die jarenlang voor NASA onderzoek heeft gedaan naar het klimaat legt dat uit in zijn artikel 'The myth of the 97 percent global warming consensus'.[6] Hij vertelt dat de meeste wetenschappers (ook de critici) niet ontkennen dat de mens (net als bijvoorbeeld bomen) een invloed heeft op het klimaat: *the existence of trees has an influence on the climate system, and it is entirely reasonable to assume that humans do as well.* Die veronderstelling wordt echter voornamelijk gedaan op basis van aannames: *very few published studies have actually attempted to demonstrate this to be the case.* Omdat klimaatwetenschap bovendien zo enorm ingewikkeld is en het zo veel specialiteiten, disciplines en sub-disciplines bevat (in onder andere thermodynamica, natuurkunde en scheikunde) kan het merendeel over het geheel volgens hem helemaal geen geïnformeerde opmerking maken. Hij noemt de wetenschappelijke consensus daarom oppervlakkig, iedereen praat elkaar maar na: *while the scientific consensus on climate change is a mile wide, it is only inches deep. The vast majority of scientists simply repeat what they have heard or are familiar within only a cursory manner.* Om aan te tonen dat 'consensus' niet hetzelfde als 'gelijk' is, haalt hij het voorbeeld van maagzweren aan. Miljoenen mensen die daar last van hadden, zijn in de afgelopen tientallen jaren behandeld in de veronderstelling dat de oorzaak pittig eten en stress was. Toen twee

Australische doctoren opperden of het niet misschien het werk van een bacterie kon zijn, werden ze door de medische wetenschap met de nek aangekeken en voor gek verklaard: net zo lang tot ze gelijk kregen en in 2005 zelfs de Nobelprijs voor de geneeskunde ontvingen voor hun bevindingen. Conclusie: ook de overgrote kritische en weldenkende meerderheid kan het dus fout hebben.

Het klimaat is onvoorstelbaar complex en ingewikkeld omdat letterlijk alles er in meedraait en elkaar beïnvloedt: *climate science isn't rocket science. It's actually much more difficult.* Spencer noemt het bovendien een relatief jonge wetenschap aangezien die zich voornamelijk op door mensen geschreven computermodellen moet baseren. (De aarde draait al miljarden jaren rondjes en wij hebben maximaal 150 jaar aan betrouwbare klimatologische informatie om in die computers in te voeren.) Hoewel die modellen een redelijk goed gemiddeld 'gedrag' van het klimaat kunnen reproduceren, hebben ze het verleden nooit met terugwerkende kracht kunnen uitleggen of terugrekenen. Dat komt volgens hem omdat wij het klimaat simpelweg niet begrijpen. We niet weten welke natuurlijke fenomenen een impact op de planeet hebben, noch in welke mate: *we really don't understand the natural sources of climate change.* Non-lineaire (onvoorspelbare) dynamische systemen zoals de oceaan en de atmosfeer hebben met natuurlijke veranderingen te maken waarvan er geen directe aanleiding te benoemen is en waarvan ook het effect op de rest van het klimaat niet duidelijk is. (Zo zijn er onderzoeken die stellen dat de helft van de opwarming van de aarde in de laatste vijftig jaar komt door een kleine verschuiving van El Niño: een warme zeestroom die op zijn beurt grote invloed heeft op de circulatie van de oceaan, hoeveel wolken er zijn en hoe warm het wordt.)

Dat wat Spencer 'chaos in the climate system' noemt, wordt niet begrepen, en kan dus niet in onze (met de natuur vergeleken extreem simpele) computermodellen worden nagebootst. Zelfs als we het klimaat zouden willen 'opwarmen' en daar wereldwijd ons best voor zouden doen, zouden we niet eens weten hoe we daaraan moesten beginnen. De modellen en simulaties zijn dan ook niet meer dan dat: theorieën. De 'wetenschap' is daarmee niet wetenschappelijk omdat (hoe graag we dat ook zouden willen) er geen tweede aarde is die als een controle zou kunnen gelden om te zien wat er was gebeurd als de mensen er niet waren en voor de rest alles gelijk was. Het verklaart waarom er nog altijd geen model is dat 'werkt' om zowel veranderingen uit het verleden uit te leggen als betrouwbare voorspellingen naar de toekomst toe te extraheren: *computerized climate models do a reasonably good job of replicating the average behaviour of the climate system, but have been almost worthless for forecasting climate change.* De voorspellingen die de mainstream wetenschappers doen, zitten er dan ook bijna structureel naast: *they have not even been able to hindcast (let alone forecast) the warming rate of the past thirty to fifty years.* Het verklaart waarom de apocalyptische voorspellingen van klimaatalarmisten tot op heden niet zijn uitgekomen. Ze moeten keer op keer terugkomen op hun computergestuurde voorspellingen (ter illustratie: zo is er momenteel een onverklaarbare 'pauze' in de opwarming van de aarde en is de claim dat het ijs op Antarctica verdwijnt, tegengesproken door het feit dat de ijslaag daar ineens weer is toegenomen: ze weten het niet[7]).

Het voorspellen van rampzalige klimaatconsequenties gebeurt echter al veel langer dan dat we computers hebben en is van alle tijden. Om de zoveel jaar worden ons nieuwe catastrofale voorspellingen en angstige vergezichten voorgehouden. Aan het begin van de vorige eeuw was er bijvoorbeeld net als nu sprake van een opwarming van de aarde. Dit bericht van bijna honderd jaar geleden uit 1922 waarin over ongehoord hoge temperaturen en radicale klimaatverandering

werd gesproken, zou dan ook net zo goed in onze eeuw kunnen zijn geschreven: *reports from fishermen, seal hunters, and explorers who sail the seas about Spitsbergen and the eastern Arctic, all point to a radical change in climatic conditions, and hitherto unheard-of high temperatures in that part of the earth's surface.*[8] Ook de Harrisburg Sunday Courier schreef in 1939 bijvoorbeeld al dat alle gletsjers op Groenland keihard aan het smelten waren: *all the glaciers in Eastern Greenland are rapidly melting.*[9] (Toch zijn die er nu nog steeds. NASA bevestigde in 2019 zelfs dat de grootste gletsjer op Groenland voor het derde jaar op rij aan het groeien was.[10]) Ook andere gletsjers zoals die in Noorwegen zouden een onomkeerbare 'catastrophic collapse' te verduren krijgen: ook daar zijn er nu nog altijd 2534[11] die in 2008, net als in de jaren negentig[12], plots weer begonnen te groeien.[13] Fun fact: het nationale gletsjerpark in Montana moest onlangs de 'educatieve' bordjes weghalen waarop stond dat hun computermodellen voorspelden dat alle gletsjers in 2020 zouden zijn verdwenen.[14] (Het zou waarschijnlijk leerzamer zijn om ze te laten staan.)

In 1970 sloeg de sfeer onder de wetenschappers en de MSM om van catastrofale opwarming naar rampzalige afkoeling van de aarde: men voorspelde dat we in 2000 een nieuwe ijstijd zouden krijgen en dat we massaal aan de kou en honger zouden sterven. De New York Times schreef in 1974: *the facts of the present climate change are such that the most optimistic experts would assign near certainty to major crop failure...mass deaths by starvation, and probably anarchy and violence.*[15] (Deze arctische omstandigheden zouden zelfs tot een nieuwe Wereldoorlog leiden rond de eeuwwisseling.) In de jaren tachtig sloeg het sentiment opnieuw om en zou niet een nieuwe ijstijd, maar juist weer de opwarming van de aarde, het smelten van het arctische ijs en de stijgende zee-niveaus het voortbestaan van de mensheid bedreigen.[16] In 1981 schreef de New York Times dit keer over opwarming van de aarde op een ongekende schaal: *of an almost unprecedented magnitude.*[17] In 1989 waarschuwde de VN dat als de opwarming van de aarde niet binnen tien jaar zou worden tegengegaan, hele landen door de stijgende zeespiegel van de kaart zouden worden geveegd rond de eeuwwisseling: *entire nations could be wiped off the face of the earth.*[18] (De oplettende lezer merkt op dat dit inmiddels ruim twintig jaar geleden zou moeten zijn gebeurd.) Deze hilarische opeenstapeling van foutieve voorspellingen gaat nog altijd door. In de jaren negentig hadden we nog maar een paar jaar voordat de gletsjers in de Himalaya zouden smelten. In 2000 voorspelde men dat sneeuw voortaan iets van het verleden zou zijn. In 2004 waarschuwden klimaatactivisten op basis van een rapport dat door het Pentagon was uitgelekt dat er in 2020 miljoenen doden, nucleaire oorlogen en door de golven verzwolgen Europese steden zouden zijn als gevolg van de klimaatverandering. (Volgens datzelfde rapport zou Groot-Brittannië in 2020 een 'Siberisch' klimaat hebben.[19]) Ondanks al die missers weten we het sinds het onderzoek van Cook zogenaamd dus wél écht zeker. Die boodschap wordt dan ook nog altijd met dezelfde stelligheid verkondigd. In 2016 werd er in de documentaire met Leonardo DiCaprio 'Before the flood' bijvoorbeeld voorspeld: *in 2040 you'll be able to sail over the north-pole, there will be no floating ice left.* (Het goede nieuws is dus dat je de klimaat-angst als een stukje menselijk tijdverdrijf kunt zien en daardoor een beetje kunt laten varen.)

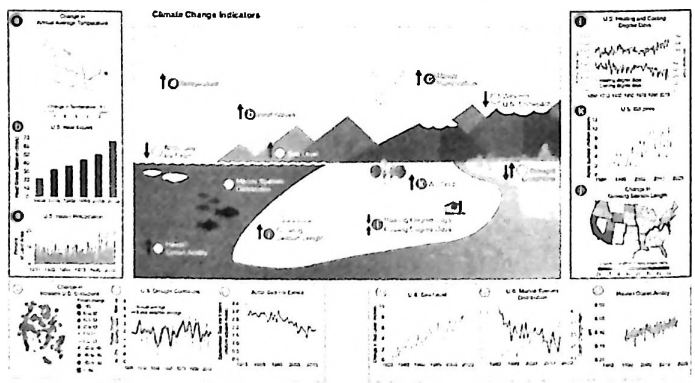
Met bovenstaande (gemakkelijk controleerbare) feiten over het Cook 'onderzoek' in het hoofd en een langere voorgeschiedenis ben je het hopelijk met me eens dat de conclusies over het klimaat nog niet in beton zijn gegoten. Toch is de algemene opvatting over het klimaat precies het tegenovergestelde. De nieuwswebsite nu.nl maakte in 2019 bijvoorbeeld datgene

officieel wat in de goegemeente al langer gebruikelijk was: het ontkennen van door mensen gecreëerde klimaatverandering was op hun pagina niet meer toegestaan omdat ze naar eigen zeggen een *verantwoordelijkheid hebben om bezoekers van betrouwbare informatie te voorzien.*[20] Het was verboden om 'aantoonbare onwaarheden' te verspreiden en ontkenning van klimaatverandering viel daar volgens hun onder. (Ze staan daar overigens niet alleen in.) Deze breed gepropageerde 'consensus' leidt in de samenleving en bij politici dan ook tot een vals gevoel van veiligheid dat het probleem helder in kaart is en dat we nu in ieder geval weten hoe we verder moeten. De veelgehoorde opmerking 'we moeten wel bij de feiten blijven' wanneer iemand tegen deze 'zekerheid' ingaat, is een enorme dooddoener die de discussie smoort zonder recht te doen aan de feiten.

The real enemy is humanity

Een andere belangrijke reden waarom we niet zomaar alle wetenschap voor waarheid kunnen aannemen, is de bron daarvan. De wetenschappelijke studies die onze kijk op het klimaat en het beleid van onze overheden grotendeels vormgeeft, worden uitgegeven door het IPCC. Dat staat voor Intergovernmental Panel on Climate Change en is bij de Verenigde Naties ondergebracht waardoor het als een legitiem en onzijdig lijkende spreekbuis functioneert. En dat is nodig. Het IPCC doet zelf namelijk helemaal geen onderzoek naar klimaatverandering maar draagt alleen andermans werk in 'begrijpbare taal' aan ons allemaal over. Ze bepalen daarbij uiteraard zelf welke onderzoeken ze publiceren en wat voor conclusies ze daaraan verbinden. De resultaten daarvan zijn (zoals je inmiddels aan je water kunt aanvoelen) net als de vele andere wetenschappelijke onderzoeken die we al in dit boek voorbij hebben zien komen: onbetrouwbaar. Het beeld dat ze laten zien is beïnvloed door belanghebbende partijen om de door hun gewenste resultaten op te laten leveren: het dient bovenstaande doel van angstzaaien. (Opvallend detail: de Rockefellers hebben de grond waarop het hoofdkwartier van de VN in New York is gebouwd, gekocht en vervolgens gedoneerd aan de club. Het geeft ze meer 'pull' van binnen dan de reguliere machtsmonopolies.)

Om alleen díe data te gebruiken die het beeld laten zien dat je zoekt, noemt men ook wel *cherry picking*: alleen de krenten uit de pap vissen dus terwijl het juist van belang is om het hele plaatje te laten zien. Een belangrijk voorbeeld daarvan is terug te vinden in het Amerikaanse 'National Climate Assessment' van 2018 dat je hier kunt downloaden.[21] Op pagina 38 van het rapport worden onder het kopje 'Climate change indicators' een aantal angstaanjagende, grafieken getoond. Ze laten allemaal een overduidelijke trend zien waarbij de strekking duidelijk is dat er geen ontkomen aan is: dat de problemen voor moeder aarde met zorgwekkende snelheid aanzwellen

in de vorm van hogere temperaturen, meer bosbranden, een stijgende zeespiegel en minder ijs op onze polen.[22]

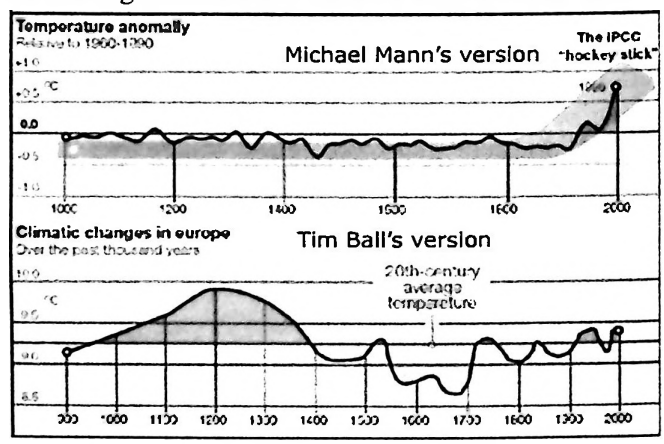
Wanneer we kritisch kijken, blijkt daar echter niets van te kloppen. In de documentaire 'The great global warming swindle' waar alle grafieken worden doorgelicht, wordt feilloos aangetoond dat de trends zijn gecreëerd door het selectieve gebruik van data.[23] [24] De meeste van de 'angstige grafiekjes' uit bovenstaande rapport hebben namelijk telkens een compleet ander, schijnbaar volstrekt willekeurig startpunt van hun metingen. Het gebruik van een langere schaal (en dus data van meerdere jaren) ontkrachtte die trends volledig. Zo waren de temperaturen in de VS in de jaren twintig bijvoorbeeld veel hoger dan dat ze nu zijn. Maar door de data daarover pas vanaf de jaren zestig te gebruiken, lijkt het alsof de temperatuur constant stijgt: hetzelfde geldt voor het smeltende ijs op de polen. Data van het National Oceanic and Atmospheric Administration dat vanaf begin jaren zeventig wekelijks het arctische ijs via satellietbeelden in beeld bracht, laat namelijk zien dat hoewel het arctische zee-ijs sinds 1979 daalde, het in de veertig jaar daarvoor juist enorm was gestegen. Door die data te verstoppen, ontstaat het beeld dat het smelten van het ijs eenrichtingsverkeer is en bovendien catastrofale snelheden aanneemt. Dat is dus niet zo: 1979 was een piek en daarvoor was het arctische ijs ongeveer hetzelfde als nu. Wanneer je de afgelopen 10.000 jaar bekijkt, zijn de massa's ijs vandaag de dag zelfs vele malen groter dan vroeger: ondanks het gedeeltelijk smelten daarvan zitten ze nog steeds op bijna historische niveaus.[25] [26] Goed nieuws dus! Dramatische filmpjes van afbrekend en in zee stortend ijs uit de klimaatdocumentaires zijn dan ook onderdeel van de normale gang van zaken. Sneeuw valt, schuift op en breekt uiteindelijk weer af in de zee zoals dat al miljoenen jaren gaat. Wanneer een oude, zieke boom omvalt tijdens een storm betekent dat ook niet dat het de zwaarste storm van de eeuw was of dat bomen steeds zwakker worden. Het is onderdeel van de levenscyclus. (Opvallend detail: ook het Koninklijk Nederlands Meteorologisch Instituut (KNMI) doet aan vergelijkbare data-vervalsing. Nadat het instituut in 2016 een aantal 'temperatuurcorrecties' doorvoerde, 'verdwenen' er zestien hittegolven. Van de oorspronkelijke 23 die er tussen 1901-1951 in Nederland waren gemeten, waren er plots nog maar zeven over. Op basis daarvan stelde het KNMI na een hete zomer in 2018 dat hittegolven nu veel vaker voorkwamen dan de vorige eeuw terwijl dat er met negentien hittegolven (gemeten tussen 1951-2018) juist minder waren in een betrekkelijk langere periode.[27])

Het belang om verder te kijken dan ons gebruikelijke/menselijke referentiekader van een generatie of twee om betrouwbare resultaten te krijgen, geldt ook voor de zeespiegel. Die stijgt bijvoorbeeld wel, maar doet dat al 20.000 jaar: het zeeniveau was toentertijd zelfs ongeveer 120 meter(!) lager dan het nu is. (Fun fact: een paar duizend jaar geleden kon je van wat nu Nederland is naar Groot-Brittannië toe lopen omdat door een kleine ijstijd, veel van het water in ijs 'vastzat' en de Noordzee toen simpelweg even 'niet bestond'.) Sinds ongeveer 8000 jaar geleden is er een enorme stijging geweest en sindsdien stijgt de zee slechts zeer mondjesmaat door: de afgelopen anderhalve eeuw met gemiddeld 2,8 millimeter per jaar. Daar is de afgelopen decennia dan ook niets aan veranderd. Desondanks wordt ons aangepraat dat die minimale zeespiegelstijging 'onze schuld is' en dat we binnenkort allemaal permanent natte sokken hebben als we niet een warmtepomp kopen. De NOS schreef bijvoorbeeld in 2017 nog dat een stijging van de zeespiegel van bijna twee meter deze eeuw(!) niet was uitgesloten.[28] (Breinbreker: Obama waarschuwde op een klimaattop van de VN in 2009: *rising sea levels threaten every coastline.* Als hij echt zou geloven dat de zeespiegel de komende jaren zo hard

zou doorstijgen, waarom heeft hij dan in 2019 een vijftien miljoen dollar kostend huis, meters van de zee gekocht?[29])

Een ander bekend voorbeeld van wetenschappelijke manipulatie en fraude is de zogenaamde 'hockeystick-grafiek' die aan lijkt te tonen dat het continue warmer wordt op aarde. Die werd in 1998 al voor het eerst gepubliceerd[30] maar kreeg in 2001 een groot podium van het IPCC waarna het tot grote paniek zou leiden. Het leek te bewijzen dat na vijfhonderd jaar relatieve stabiliteit en rust er ineens een enorme, ongekend extreme temperatuurstijging was sinds de mensheid op grote schaal fossiele brandstoffen was gaan verbranden. Hoewel er meerdere opties, onderzoeken en grafieken mogelijk waren om het temperatuurverloop op aarde van de afgelopen eeuwen te belichten, ging het IPCC voor de 'hockeystick' variant omdat die datgene aan leek te tonen wat men graag wilde: door mensen veroorzaakte klimaatverandering. Zoals een van de hoofdauteurs voor de IPCC Chris Folland verklaarde was Mann's grafiek de *clear favourite for the policy makers* omdat die leek aan te geven dat er overduidelijk grote problemen waren die net zulke grote acties vereisten. De andere onderzoeken verwaterden die zekerheid en daarmee de kracht van de boodschap: *[it] dilutes the message rather significantly.*[31] Daarom werd Mann's hockeystick de 'winnaar' en kreeg het een prominente plaats in het rapport met de totaal onwetenschappelijke begeleidende woorden: *it is likely that the 1990s have been the warmest decade and 1998 the warmest year of the millennium.*[32] Het is 'waarschijnlijk' dat: zo ken ik er ook nog wel een paar.

Er waren naar aanleiding van deze publicatie legio kritische wetenschappers die gingen steigeren van Mann's grafiek en de enorme paniek die het IPCC teweegbracht. Dat was volgens hun nergens voor nodig: er was met de cijfers gesjoemeld om het gewenste resultaat te produceren en bovendien was de schommeling in de temperatuur helemaal niet extreem maar gebruikelijk. Dat heeft het IPCC overigens ook met zekerheid geweten omdat ze daar nog voor de officiële publicatie van het artikel in een lange mail door een van de wetenschappers van de overige, niet gekozen onderzoeken voor waren gewaarschuwd: *I believe that the recent warmth was probably matched about 1,000 years ago.* Een andere criticus die met zijn berekening ook tot een hele andere conclusie kwam dan die van het IPCC was een klimatoloog genaamd Tim Ball. Hiernaast zie je het verschil in de temperatuur op aarde van de beide heren.

Balls kritiek op de bevindingen leidde ertoe dat Mann een smaad- en lasterzaak aanspande om Ball zijn mond te laten snoeren. In plaats daarvan zou het Canadese hooggerechtshof (uiteindelijk pas in 2019) na een miljoenen kostende, jarenlange strijd Ball in het gelijk stellen. De reden daarvoor was uiteindelijk kinderlijk eenvoudig. Mann was namelijk niet bereid om de opdracht van de rechter uit te voeren om zijn data te openbaren waarop hij zijn hockeystick-grafiek had gebaseerd. (Als je dat niet bereid bent om te doen, waarom span je dan überhaupt een rechtszaak aan?) Hij moest daarom niet alleen zijn verlies en het ongelijk accepteren, maar ook alle door

Ball gemaakte kosten vergoeden.[33] De reden dat Mann zijn gegevens niet wilde openbaren, was duidelijk: het zou aantonen dat het onderzoek was gestuurd tot een gewenst resultaat. Dat was in 2003 namelijk ook al bevestigd door een Canadees onderzoek dat aantoonde dat de 'hockeystick' alleen kon worden geproduceerd door een clusterfuck aan 'vergissingen, ongerechtvaardigde beknottingen of extrapolatie van (verouderde) brongegevens, geografische locatiefouten, onjuiste berekeningen en andere gebreken in de kwaliteitscontrole'. Ze noemden Mann's onderzoek zelfs: *an artefact of poor data handling, obsolete data and incorrect calculation of principal component.*[34] Tot in de kern foutief dus. Dat weerhield de voormalige Amerikaanse vicepresident Al Gore er in 2006 echter niet van om deze hockeystick alsnog als een belangrijke bron voor, en argument in zijn documentaire 'An inconvenient truth' (een waarheid die je liever niet wilt horen) te gebruiken. De documentaire werd een mega-hit: het zou een aantal prijzen waaronder een Oscar en (samen met het IPCC) de Nobelprijs voor de vrede(!) in de wacht slepen waardoor wij allemaal met dit uit de duim gezogen onderzoek in aanraking kwamen. De president van het 'Climate reality project' noemde de impact van de film dan ook zo groot dat iedereen op de aardbol, de wereld en hun plekje erop ineens op een andere manier zagen: *the film was one of those rare cultural events that transformed how people everywhere saw the world around them ... creating a whole new generation of activists.* Het zou volgens hem een hele generatie aan activisten voortbrengen: dat was uiteraard precies het plan (het is opnieuw een treffend voorbeeld hoe films en documentaires als propaganda kunnen worden ingezet). Ondanks het succes ervan zouden ook de meeste voorspellingen die hierin gedaan werden (zoals Florida dat onder water zou komen te staan, of de sneeuw die van de toppen van de Kilimanjaro zou verdwijnen) uiteraard niet uitkomen: in 2018 vielen er bijvoorbeeld nog recordhoeveelheden sneeuw op de betreffende berg.[35] Ook de claim dat Antarctica zou smelten door de opwarming van de aarde bleek niet te kloppen: de 'boosdoener' bleek een 'supervulkaan' onder het ijs ter grootte van die in Yellowstone te zijn: moeder natuur ging gewoon haar gang.[36] [37])

Dat brengt ons bij de meeste recente, en belangrijkste klimaatclaim van de 21e eeuw: dat de toename van uitstoot van CO2 hoofdzakelijk verantwoordelijk is voor de opwarming van de aarde. Ook die claim is wetenschappelijk namelijk niet te onderbouwen. Finse en Japanse wetenschappers beschreven in 2019 bijvoorbeeld dat de temperatuurstijging door een toename in CO2 in de laatste honderd jaar slechts 0,1 graden was. De menselijke bijdrage daarop was zelfs 0,01 graden: *during the last hundred years the temperature increased about 0.1°C because of carbon dioxide. The human contribution was about 0.01°C.*[38] Nagenoeg niets dus. De meeste CO2-toename kwam voort uit de oceaan. Rijden alle vissen tegenwoordig ook op diesel hoor ik je vragen? Neen. (Hoe dat dan wel werkt, komen we zometeen op terug.) De onderzoekers concludeerden dan ook dat door mensen veroorzaakte opwarming van de aarde door een toename van CO2 in de praktijk niet kon bestaan: *if we pay attention to the fact that only a small part of the increased CO2-concentration is anthropogenic, we have to recognize that the anthropogenic climate change does not exist in practice.*[39] Zelfs het IPCC moest dat begin 2019 toegeven. In hun 'Summary for policymakers' waarin ze de conclusies van onderzoeken voor politici samenvatten, schreven ze: *anthropogenic emission ... are unlikely to cause global warming.*[40] [41] Het is onwaarschijnlijk dat door mensen gecreëerde uitstoot de aarde zou kunnen doen opwarmen?! Wauw. Had jij dat schokkende wereldnieuws ergens in de MSM vernomen?

Niet hè? (Zouden ze het daarom misschien niet meer de strijd tegen 'door mensen gecreëerde opwarming van de aarde' maar de strijd tegen 'klimaatverandering' noemen?)

Je begint nu misschien te begrijpen waarom het IPCC een waarschuwing op hun website heeft staan waar ze vertellen dat ze de juistheid van de door hun verstrekte informatie op geen enkele wijze kunnen garanderen: *[The IPCC] cannot and does not guarantee the accuracy, accessibility, integrity and timeliness of the information available on its website.*[42] Ze staan niet in voor de precisie, toegankelijkheid, integriteit en tijdlijn van de informatie die ze delen en nemen dus geen verantwoordelijkheid voor de dingen die ze publiceren. Ja hoor, lekker makkelijk. Het staat ze dan ook vrij om informatie op ieder moment te wijzigen zonder ons daarvan op de hoogte te hoeven brengen: *IPCC may make changes to the content of this website at any time without notice.* Dat klinkt allemaal niet heel wetenschappelijk, vind je wel? Ondanks die disclaimer worden de onderzoeken die ze naar buiten brengen over het algemeen net zo serieus genomen als het onderzoek van Cook en door de MSM als feitelijkheden de wereld rondgepompt.

Als de verkondigde absolute zekerheid zo eenvoudig te ontkrachten is, waarom houdt 'men' zich daar dan toch zo stug aan vast? Het brengt ons terug bij de eerdergenoemde reden: zodat het overduidelijke probleem ook kan worden opgelost met een centraal bedacht en uitgevoerd 'wereldbeleid'. Dat werd onder andere bevestigd door Robert Mueller. De man die tijdens zijn veertigjarige carrière binnen de Verenigde Naties tot de drie na hoogste post opklom, maakte het zijn levenswerk om een wereldwijde aanpak van het klimaat voor elkaar te krijgen: *to solve our primary global problems and to reform the means of global governance in order to meet the challenges of the 21st century.* Hij was de auteur van het artikel 'Proper world government: a framework and ways to create it'[43] (een handleiding voor een nieuwe wereldregering dus) waarin hij uitlegde hoe dat het beste kon worden bereikt.

Dat dit geen toevalstreffer maar onderdeel van een groter plan is, wordt bevestigd in het boek 'The first global revolution' dat in de jaren negentig door een andere zeer invloedrijke denktank van de elite (de Club van Rome) is gepubliceerd. Die titel is veelzeggend: de eerste wereldwijde revolutie impliceert dat er ook een gezamenlijk wereldwijd doel is. Hebben ze weer eens snode plannen? Ja zeker, ze schreven daarin namelijk klip en klaar dat ze in de zoektocht naar een gemeenschappelijke vijand tegen wie de mensen samen een front konden vormen de ultieme reden tot samenwerking hadden bedacht. Het idee van de dreiging van opwarming van de aarde met watertekorten, hongersnoden, overstromingen en andere extremiteiten was daar een perfect middel voor: *in searching for a common enemy against whom we can unite, we came up with the idea that pollution, the threat of global warming, water shortages, famine and the like, would fit the bill.. these phenomena do constitute a common threat which must be confronted by everyone together.* Een fictieve en gezamenlijke dreiging dus die ook alleen gezamenlijk zou kunnen worden opgelost. Door ons simpele zielen via de MSM bewust met foutieve informatie te doordrenken door symptomen als oorzaken aan te wijzen, wisten ze dat we ons als makke schaapjes zouden laten overtuigen van het feit dat wij zelf de veroorzakers van de 'klimaatproblemen' waren. Alleen een verandering in ons eigen gedrag (en hoe we geregeerd worden) zou daarom soelaas kunnen bieden voor die problemen: *[by] mistaking symptoms for causes [we convince them that] it is only through changed attitudes and behaviour that they can be overcome. The real enemy then is humanity itself.* De ware vijand is de mensheid zelf. Juist ja.

How dare you!

Dat verklaart ineens een heleboel. Het feit dat het IPCC keer op keer fout zit, is dus geen pech of toeval, maar de bedoeling. Ze drammen dan ook nog net zo hard door om wetgeving geaccepteerd te krijgen op basis van hun inmiddels achterhaalde publicaties. Omdat ze dat niet goed met feiten kunnen onderbouwen, doen ze dat dan ook niet op basis van rationale argumenten maar op basis van emotie: klimaathysterie, angst en verwijten die vooral bij monde van mensen zoals Greta Thunberg de wereld in worden geslingerd. (Ze was drie jaar oud toen 'An inconvenient truth' uitkwam en is daardoor het kopstuk van de nieuwe generatie klimaatactivisten waar de elite op hoopte. Ter illustratie: toen een journalist haar op Davos vroeg wat ze wilde veranderen, zei ze: *everything ... the science has been crystal clear for thirty years ... even a small child can understand it.*) Haar tirades worden in de MSM vervolgens eindeloos herhaald. De New York Times legt in het artikel 'Time to panic' bijvoorbeeld uit dat angst een nuttig en gerechtvaardigd middel is in het klimaatactivisme: *fear may be the only thing that saves us.*[44] Het artikel vat de huidige stand van zaken in de wereld perfect samen: *panic might seem counterproductive, but in the case of climate change, we're at a point where alarmist and catastrophic thinking are valuable. This looming catastrophe demands an aggressive, global response. Now.* 'Mensen laten alle rede en ratio vallen als er paniek is: doemdenken is daarom een nuttig middel om zo efficiënt mogelijk verandering af te dwingen'. Er wordt geen discussie gezocht noch om argumenten gevraagd. Het is ja of nee: je bent óf voorstander van hun ideeën of je bent een rabiate idioot die de zuurstof op deze planeet niet verdient in te ademen.

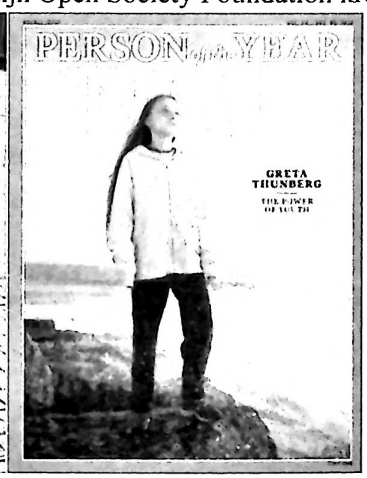
Greta's emotioneel instabiele tirade waarin ze claimde dat haar jeugd was gestolen door politici die de klimaatafspraken niet nakwamen, kan iedereen zich nog herinneren. De *how dare you!* uitspraak ging letterlijk de wereld rond. In Davos maakte ze duidelijk waar het haar om te doen was. Ze wilde geen hoop van de leiders, maar paniek (en daarna uiteraard actie). *I don't want your hope. I don't want you to be hopeful. I want you to panic. I want you to feel the fear I feel every day. And then I want you to act. I want you to act as you would in a crisis. I want you to act as if our house is on fire. Because it is.*[45] Het heeft met de feiten niets te maken maar leidt bij een groot deel van de jeugd en kinderen die nog niet hebben geleerd om de zin van de onzin te onderscheiden tot enorme spanningen en 'eco-angst': in plaats van dat ze kunnen genieten van zorgeloze tienerjaren groeien ze op met het idee dat de wereld ieder moment kan vergaan TENZIJ ze grootschalige, 'transformerende' acties afdwingen. Dat is (opnieuw), precies de bedoeling. Zelfs medeoprichter van Greenpeace Dr. Patrick Moore noemde deze angstpropaganda om actie af te dwingen een nare combinatie van een extreme politieke ideologie en een religieuze sekte: *a kind of nasty combination of extreme political ideology and a religious cult, all rolled into one.*[46] Hij noemde het zelfs een groot bedrog en complete oplichterij: *there is no truth to this. It is a complete hoax and scam.*

Dat het de klimaatlobby met Greta voorop niet om de feiten maar vooral om het gevoel ging, bleek bijvoorbeeld uit haar reis naar de VS waar ze een toespraak over klimaatverandering wilde houden. Hoewel in de media haar tocht per zeilboot werd bejubeld omdat die vele malen minder CO2 zou uitstoten dan een reis per vliegtuig, vergat diezelfde MSM erbij te vermelden dat terwijl Greta naar de VS kwam dobberen, de gehele vijfkoppige bemanning van dat zeilschip per vliegtuig naar Greta was vervoerd. De bemanning die haar naar de VS voer, vloog

na aankomst met zijn vijven terug naar Europa waarna een andere club van vijf mensen opnieuw naar de VS vloog om haar terug te varen.[47] Deze enorm vervuilende actie leek op papier goed en nobel, maar werkte in reële zin averechts. Het was niets meer dan een (ondoordachte) publiciteitsstunt en symboolpolitiek.

Het feit dat Greta's boodschap zo goed aansluit bij de wens van de elite is geen toeval. In een paar maanden ging ze (dankzij duizenden artikelen en nieuwsuitzendingen) van een eenzaam meisje met een dappere boodschap naar het internationale boegbeeld tegen klimaatverandering.[48] (Die pijlsnelle bekendwording en het feit dat ze overal op politieke toppen en overlegorganen van harte welkom was om haar zegje te doen, zou al een alarmbel of twee moeten laten afgaan.) Het MSM-verhaal dat ze ooit in haar eentje buiten zat te staken en gaandeweg 'per ongeluk' een bekende 'klimaat-activist' is geworden is namelijk klinkklare onzin. Ze is daarvoor uitgekozen. Om te zien waar de touwtjes die haar bewegen naartoe lopen, hoeven we niet ver te zoeken. Een van de mensen die zelden van haar zijde week om haar te 'adviseren' tijdens haar 'klimaat-tours' was Luisa-Marie Neubauer. Die deed dat niet voor de lol maar tegen betaling. Ze werkt namelijk voor de ONE Campaign: een organisatie die sinds 2011 maar liefst tien miljoen dollar van George Soros zijn Open Society Foundation kreeg.[49]

Greta is zorgvuldig uitgekozen als de spreekpop van de nieuwe generatie en wordt door de elite ingezet als het 'onschuldige' gezicht van hun doortrapte klimaatagenda. Een propagandamachine die precies datgene uitspuwt wat men wil: een oproep tot actie. Het verklaart waarom ze niet van de MSM-beeldbuis af was te slaan, waarom Time haar tot 'person of the year' bombardeerde, dat ze werd genomineerd voor een Nobelprijs en dat ze toegang kreeg tot alle politieke podia in de wereld waaronder het Europese Parlement en de Verenigde Naties. Welke zestienjarige krijgt er anders ongebreidelde toegang tot wereldleiders, beroemdheden en zelfs de Paus? (Ter vergelijking: probeer jij maar eens een afspraak voor je kind met de lokale burgemeester te krijgen.)

Vond niemand het raar dat we 'klimaatadvies/verwijten' van een drammerige tiener kregen? Wat maakte haar de expert? Als iets in dit leven voor de meesten van ons (zeker de jongens) zeker is, is dat je nooit naar zestienjarige meisjes moet luisteren voor advies. De meeste boze tieners krijgen warme chocolademelk en een Tina om te kalmeren, niet het politieke wereldpodium. (Fun fact: Greta's moeder schreef een boek over hun familie waarin ze Greta's autisme een 'superpower' noemde: ze claimt daarin dat haar dochter daardoor letterlijk met

haar blote oog de CO2 uit schoorstenen en uitlaten kan zien komen: *Greta is able to see what other people cannot see. She can see carbon dioxide with the naked eye. She sees how it flows out of chimneys and changes the atmosphere in a landfill.*[50] Juist ja. Hoe ver slaat jouw bullshit-meter inmiddels uit? Meer achtergrondinformatie vind je hier.[51] Een ietwat overdreven maar fijne samenvatting van zeven minuten van dit verhaal door Paul Watson vind je hier.[52])

Free oneself from the illusion

Ondanks het feit dat een drammerige tiener hun boegbeeld is, blijkt de tactiek wel succesvol. Overal in de wereld worden er steeds meer wetten afgekondigd die beloven een steeds groter deel van het jaarlijkse budget voor de klimaatkolder vrij te maken. Zo wordt er in de VS vanuit voornamelijk Democratische kant hard gelobbyd om de zogenaamde 'Green New Deal' er door te krijgen: een nieuwe wet die enorme bakken met geld beschikbaar maakt om het opwarmen van de aarde tegen te gaan. (De oorspronkelijke 'New Deal' kwam uit de jaren dertig van de vorige eeuw en was een enorm sociaal en economisch hervormingsprogramma om met de crisis uit die tijd om te gaan. De groene variant van dit pakket streeft dus hetzelfde na maar dan om de 'klimaatcrisis' het hoofd te bieden.) Die kar wordt voornamelijk getrokken door het jongste vrouwelijke congreslid ooit: Alexandria Ocasio-Cortez. Zij hoort als millennial bij de nieuwe klimaatgeneratie en komt met net zulke debiele voorstellen als de klimaatdocumentaires die haar hebben gevormd. Zo stelde ze met haar partij bijvoorbeeld voor om alle broeikasgassen uit de atmosfeer te halen.[53] Hoewel dat in eerste instantie misschien lekker klinkt, zaten er een paar haken en ogen aan. Volgens een met stomheid geslagen Greenpeace oprichter Moore zou hierdoor namelijk al het leven op aarde ophouden te bestaan: *technically (scientifically) this would mean removing all H2O vapour and all CO2 which would mean the eradication of all life on Earth. Brilliant.* Ook het plan om het gebruik van fossiele brandstoffen af te schaffen, werd haar niet in dank afgenomen. Moore wees haar erop dat het zonder het gebruik daarvan onmogelijk zou zijn om voor miljarden mensen voedsel te verbouwen of het naar de steden te vervoeren. Bovendien zou uiteindelijk al het bos op aarde gekapt moeten worden om te kunnen koken en te stoken op de wereld. Het plan zou dan ook tot massale sterfte leiden: *you would bring about mass death.* Cortez reageerde als een typische klimaatmillennial en antwoordde dat als men het niet met haar plannen eens was, ze eerst zelf maar met ambitieuze, grootschalige voorstellen moesten komen om de 'klimaatcrisis' te bestrijden: *if you don't like the #GreenNewDeal, then come up with your own ambitious, on-scale proposal to address the global climate crisis. Until then, we're in charge.* Liever doorzetten met volslagen en levensgevaarlijke nonsens dus dan niets doen omdat er nou eenmaal een crisis was.

Side note: zelfs de schaarste van olie (en dus energie) is onzeker.[54] Men voorspelt immers al tientallen jaren dat het in de jaren zeventig, tachtig en negentig van de vorige eeuw op zou zijn en toch blijven we steeds meer olie oppompen met elkaar. Hoe kan dat? Om de prijs omhoog te krijgen moest Rockefeller net doen of het beperkt voorradig was. Op een conventie in Genève in 1895 claimden een aantal door de Rock gestuurde wetenschappers daarom dat olie altijd uit waterstof, zuurstof en koolstof bestond. Dit betekende volgens hen dat het daarom ontstaan moest zijn uit het rottingsproces van voormalig levende materie waarmee er per definitie slechts een beperkte voorraad van deze 'fossiele' brandstof kon zijn en het dus best wat mocht kosten. Een van de vele wetenschappers die claimen dat die schaarste een zorgvuldig in standgehouden

illusie is, is Vladimir Kutcherov. De onderzoeker aan het Koninklijk Instituut voor Technologie in Stockholm zegt dat zijn team overtuigend heeft aangetoond dat 'ruwe olie en aardgas gevormd kunnen worden zonder dat daarbij fossielen betrokken zijn'. Deze zogenaamde abiotische olie en gas ontstaan niet door een rottingsproces, maar worden continue in de kern van de aarde gevormd (honderd tot tweehonderd kilometer diep) waarna het zich naar het grondoppervlak beweegt en in natuurlijke gas- en oliereservoirs eindigt.[55] Hier vind je zijn volledige werk.[56] Hij vergelijkt deze abiotische olie met het bloed van onze planeet en claimt dat het een onuitputtelijke stroom energie oplevert (tenzij je het met miljoenen vaten per dag uit hetzelfde veld trekt: daar kan de aarde niet tegenop). Volgens zijn berekeningen gebruiken we dan ook maar zo'n vijftien procent van de jaarlijks door de aarde geproduceerde olie. Het zou betekenen dat lege olievelden van nu over een aantal jaar opnieuw olie zullen bevatten (in Rusland en de Kaukasus is er al nieuwe olie in oude, leeg geachte olievelden aangetroffen). Het zou betekenen dat we in balans en in vrede met olie op deze planeet kunnen leven.

De fictieve schaarste van energie wordt ook door de nucleair fysicus Galen Winsor geclaimd. De man die meerdere kerncentrales in de VS heeft helpen ontwerpen en er decennia heeft gewerkt, stelt dat de angst voor nucleaire straling bewust is opgeklopt om mensen bang te maken zodat de technologie niet breed zou worden toegepast om de 'fossiele' industrie te beschermen. Hij stelt dat wanneer we de in de jaren tachtig bestaande technologie zouden toepassen, de prijs van energie zo laag zou zijn dat het voor de producenten de moeite niet eens waard zou zijn om de afname daarvan te meten: je zou een onbeperkte voorraad geleverd kunnen krijgen voor een paar tientjes per maand. Om precies die reden is nucleaire energie door dezelfde 'belangen' de nek omgedraaid: gratis energie voor iedereen zou het einde van de oliebaronnen betekenen. Winsor reisde in de jaren tachtig de Verenigde Staten rond om mensen van dit onrecht te overtuigen. Een van die presentaties kun je hier terugzien.[57] Hij stelt daarin dat nucleaire straling alleen maar schadelijk is wanneer het van een onbeschutte nucleaire reactie komt (zoals bij een atoombom). Pas wanneer twee helften van brandstof die samen de 'critical mass' bereiken (bijna) fysiek met elkaar in contact komen, ontstaat er een ongelimiteerde kettingreactie (*a blue flash*) waarbij zoveel straling vrijkomt dat het je kan doden. In alle andere gevallen is het compleet ongevaarlijk: *we are over regulated with absurd standards. Should the public be concerned about safety of nuclear power? The answer is very simple, no: it is inherently safe.* Hij liep naar eigen zeggen dan ook jarenlang door de gangen van de reactoren rond met de ene helft van deze critical mass in de ene zak van zijn laboratoriumjas en de andere helft in zijn andere zak: alleen gescheiden door zijn eigen lichaam. Zolang ze niet dichtbij elkaar werden gebracht, was er niets aan de hand. (Ze hielden die brandstof daarom in vogelkooien om te zorgen dat er geen ongelukken mee konden gebeuren.) De enige reden dat ze bij de eerste nucleaire reactoren metersdikke muren bouwden, was volgens hem omdat ze niet wisten hoeveel precies een critical mass was en ze voor de zekerheid maximale bescherming wilden hebben. Fun fact: er was hem door de overheid op het lijf gedrukt om niet te vertellen dat het koelwater van een nucleaire reactor zo veilig was dat je erin kon zwemmen, omdat alleen de angst om ziek te worden criminelen ervan zou weerhouden om de waardevolle grondstoffen te willen stelen.

Ook de EU gaat mee in de klimaathysterie en heeft onder leiding van eurocommissaris Frans Timmermans een permanente klimaatcrisis afgekondigd.[58] (Door het als crisis te bestempelen, komt er extra budget vrij om ervoor te betalen: en dat is nodig.) Ze hebben zich tot doel gesteld

om in 2030 minder dan de helft van de CO2-hoeveelheden uit de jaren negentig uit te stoten en willen van het Europese 'continent' in 2050 het eerste klimaatneutrale continent maken.[59] (Let op: niet de politieke Unie maar het continent waarmee Brussel zichzelf maar weer eens synoniem maakt met de geografische afbakening.) Ze nemen die doelstelling in alle toekomstige wetgeving mee en dat mag wat kosten: de Europese Commissie heeft de komende decennia 260 miljard euro beschikbaar gesteld om dat 'probleem' op te lossen. Tweehonderd-zestigduizend-miljoen euro: een kwart(!) van de totale EU-begroting. Voor de duidelijkheid: dat is niet eenmalig, maar IEDER JAAR![60] Laat het maar aan de EU over om eindelijk eens daadkracht te tonen maar dan op een volledig onbegrepen en misplaatst dossier. Timmermans lichtte toe dat er geen andere opties waren: *we hebben geen keuze. En niks doen kost meer.*[61] Juist ja. (Opvallend detail: Christine Lagarde beloofde als voorzitter van de ECB om haar QE-beleid ook aan de klimaatverandering te koppelen.[62] Betekent dit als het warm weer wordt dat ze meer geld gaat printen? Of tellen 'groene schulden' straks soms niet meer mee voor de begrotingstekorten van Zuid-Europese landen?)

Hoewel Brussel claimt dat het grote merendeel van de landen er al mee heeft ingestemd, heeft niemand bedacht om de inwoners van die Unie om hun mening te vragen. Dat was wel zo netjes geweest omdat de kosten voor het nieuwe beleid namelijk meer dan vijfhonderd euro per jaar voor iedere man, vrouw en kind in de Unie bedragen. Dat wordt krap aangezien de middenklasse nu al moeite heeft om het hoofd boven water te houden. Bovendien is vijfhonderd euro meer dan een maandsalaris voor de inwoners van Oost-Europa.[63] Omdat Brussel zal claimen dat omwille van de toekomst van onze kinderen de sterkste schouders de zwaarste lasten moeten dragen, zal iedere Nederlander naar verhouding ongeveer 2000 euro per jaar extra moeten afdragen. In aanvulling daarop zullen de nieuwe Nederlandse klimaatplannen in de komende decennia naar schatting nog eens een slordige vijf- tot zeshonderd miljard euro gaan kosten.[64] [65] (In 2021 kwam Timmermans bovendien met het enorme, 12.000 pagina's tellende Europese voorstel voor de Green New Deal - welke politicus zou alle pagina's lezen voor ermee in te stemmen? - waarin 'klimaat' in alle toekomstige wetgeving zou moeten worden opgenomen. Bovendien werd er in voorgesteld om alle energie voor alle burgers duurder te maken: *we're going to ask a lot of our citizens ... but we do it for a good cause ... We do it to give humanity a fighting chance.*[66])

Deze bereidwilligheid om koste wat kost onnodig beleid door te drukken, leidde ertoe dat meer dan vijfhonderd wetenschappers uit veertien landen in september 2019 de *European Climate Declaration*[67] opstelden: een brandbrief naar de VN en de internationale politiek waarin ze aandrongen om vooral de rust te bewaren.[68] Er was volgens hen geen klimatologische noodtoestand en daarom ook geen reden tot paniek noch voor extreme maatregelen. *There is no climate emergency. Therefore, there is no cause for panic and alarm. We strongly oppose the harmful and unrealistic net-zero CO2 policy proposed for 2050.*[69] Ze stelden dat we klimaatverandering niet goed begrijpen, de klimaatmodellen enorme tekortkomingen hebben en daarom bij lange na niet gebruikt kunnen worden als middel om beleid op te baseren: *we are far from understanding climate change. Climate models have many shortcomings and are not remotely plausible as policy tools.* Ze drongen erop aan om beleid te verzinnen op basis van wetenschap, geen angst of propaganda: *follow a climate policy based on sound science.*

Dat er geen echte klimaatcrisis is weet men in Brussel waarschijnlijk ook wel. Als ze het milieu en onze leefomgeving namelijk écht als topprioriteit hadden, zouden ze dat ook wel wat

consequenter hebben laten zien in de voorbije jaren. Om aan te tonen dat dit niet het geval is, nemen we kort een aantal voorbeelden door.

Nederlanders doen hun best om mee te werken aan een betere toekomst: maar liefst driekwart van alle huishoudens krijgt inmiddels groene stroom. Heb je je ooit afgevraagd hoe dat kan? Waar komt al die groene energie vandaan? Is Finland buiten ons weten om volgebouwd met windmolens? Nee, groene stroom is eigenlijk helemaal geen groene stroom en wordt stiekem gewoon opgewekt in krachtcentrales: met de verbranding van kolen en gas dus. De energiebedrijven leveren gewoon 'grijze' stroom en verkopen het als groen. Hoe kan dat? Doordat de stroomboeren certificaten kopen waardoor ze dat mogen. Een leverancier van 'gewone stroom' hoeft alleen zo'n certificaat te kopen bij landen die veel groene stroom opwekken (zoals de waterkrachtcentrales in Noorwegen) om zijn eigen stroom als 'groen' aan te mogen bieden. Hoewel het idee was dat landen met veel mogelijkheden tot het opwekken van groene energie extra stroom zouden genereren om die te verkopen, is de realiteit dat dit niet gebeurt. Het heeft alleen tot een levendige handel in, en een oppervlakkige claim op groene stroom geleid die aan de oplossing van het 'klimaatprobleem' niets bijdraagt. Zoals Arjen Lubach samenvat: *het is allemaal een grote leugen.* (Aanrader: je kunt hem dat hier zelf horen uitleggen.[70])

In werkelijkheid is slechts zes procent van alle stroom in Nederland 'echt groen'. De helft daarvan wordt bovendien niet opgewekt door wind of zonne-energie, maar door het verbranden van biomassa: organisch materiaal zoals hout. Hoewel daar uiteraard CO2 bij vrijkomt (zelfs meer dan bij het verbranden van kolen) telt biomassa voor de statistieken niet mee. Als excuus waarom dit wel 'groen' is, wordt vervolgens aangehaald dat er ook bomen worden geplant ter vervanging voor de bomen die worden verbrand. Het probleem is uiteraard dat verbrandingsovens op een razend tempo hout verbranden, maar bomen heerlijk langzaam groeien. Omdat we bovendien zelf niet genoeg hout ter beschikking hebben, kopen we in de VS bomen op. Dit betekent dat er onder andere Amerikaanse bossen worden gekapt waarna ze per dieselboot naar Europa worden vervoerd om ze bij ons te verbranden omdat dat als groene energie telt. Onder aan de streep is in Nederland dan ook slechts 2,2 procent van alle energie die we gebruiken duurzaam. Lubach: *in plaats van een serieuze poging te doen om het klimaat te redden, zijn ze alleen maar bezig met boekhoudkundige trucs zoals het kopen van papiertjes uit Noorwegen en het op fikken van Amerikaanse bossen: ze zijn alleen maar op papier het klimaat aan het redden.*

Het wel of niet bestaan van groene stroom heeft belangrijke consequenties voor uiteenlopende zaken zoals het 'groene gehalte' van elektrisch rijden: zolang de stroom die je in je Tesla stopt nog wordt opgewekt door kolen in een centrale te verbranden, draag je aan de oplossing van het probleem niets bij. Ook zijn er enorme hoeveelheden lithium nodig om de benodigde batterijen te produceren.[71] (Die moeten net als steenkool uit gigantische groeves worden afgegraven: een enorm kostbaar, tijdrovend en voor de omgeving belastend proces. Bovendien lijkt niemand na te willen denken over wat er met de enorme accu's moet gebeuren zodra die aan vervanging toe zijn.) Omdat de batterijen bovendien enorm zwaar zijn, moeten de elektrische auto's zelf van aluminium in plaats van staal worden geproduceerd: dat kost veel meer energie dan bij een stalen auto waarmee ook bij het fabriceren van het frame dertig procent meer CO2 word uitgestoten.[72] Onderzoek concludeerde zelfs dat Tesla's door deze combinatie van factoren zelfs twintig procent meer CO2 uitstoten dan benzinevarianten[73] en dat het

subsidiëren daarvan de omgeving meer slecht dan goeds opleverde.[74] Doordat de weinige groene stroom die er beschikbaar is bij lange na niet aan de extra vraag van het elektrische wagenpark kan voldoen, leidt het elektrische rijden juist tot een grotere afhankelijkheid van fossiele brandstoffen. Elektrisch rijden is daarom een mooi idee, maar is in deze vorm niet meer dan een pleister op de etterende wond: pure symboolpolitiek ten koste van de belastingbetalers.

Het hierboven omschreven gebrek aan logica is in meer sectoren te vinden. Als je je auto volgooit met benzine, betaal je een hele hoop belasting. Ondanks dat Schiphol nu acht procent van de totale broeikasgassen uitstoot, is de luchtvaart van belastingen gevrijwaard (daarom kan vliegen ook zo goedkoop zijn). Hoe kun je zeggen dat je onze leefomgeving serieus neemt als kerosine onbelast is en (zo goed als) niet wordt meegenomen in de officiële berekeningen over uitstoot? Dat de betrokkenheid met het milieu en klimaat niet legitiem is, kun je ook opmaken uit het feit dat onze leefomgeving via de scheepvaart al tientallen jaren doelbewust wordt vervuild. In de onthutsende documentaire 'Beerput Nederland' valt te zien hoe het chemische bedrijven tegen betaling en met volledige kennis van de overheid en gemeenten wordt toegestaan om hun chemisch afval in zee te lozen door het te vermengen met de brandstof waar schepen op varen: zogenaamde stookolie. Dat is een dikke, smerige drab die onder in een vat olie overblijft als alle kerosine, benzine en diesel uit de olie zijn gehaald. Door het met de chemische rotzooi vol zware metalen te vermengen is het dun genoeg om in de scheepsmotoren te laten vloeien en te verbranden waardoor dat gif via de schoorstenen van schepen overal op de wereldzeeën wordt gedumpt. Dat is een enorm probleem: er zijn wereldwijd zo'n 50.000 schepen die enorme hoeveelheden gevaarlijk afval de atmosfeer in blazen. Hoogleraar criminologie Toine Spapens zegt daarover: *de tien grootste zeeschepen van de wereld stoten net zoveel stikstofdioxine uit als het hele wagenpark van de wereld bij elkaar.*

Met name ons land speelt een sleutelrol bij de vervuiling via stookolie. Er is in Nederland (in tegenstelling tot andere landen die er juist vanaf willen) dan ook een enorme vraag naar chemisch afval waarmee stookolie verdund kan worden. De Nederlandse politie noemt Nederland zelfs het afvoerputje van de wereld. Van over de hele wereld komen er over de weg, het spoor en over zee enorme hoeveelheden levensgevaarlijke en uiterst giftige afvalstoffen ons land binnen, om vervolgens op mysterieuze wijze uit de boeken te 'verdwijnen'. De Nederlandse overheid is hier volledig van op de hoogte, maar grijpt niet in. Een agente die in het team zware milieucriminaliteit zat en de toenmalige verantwoordelijke minister Pronk erop aansprak, ving bot. De minister reageerde: *ik heb alleen maar last van deze onderzoeken mevrouwtje. Ik zal u één ding vertellen: u gaat niet meer zelfstandig met de pers praten. Dat kan ook niet, want ik heb meebetaald aan deze onderzoeken.* De Rotterdamse haven waar wij zo trots op zijn, is dus een magneet voor de grootste gifstromen die er zijn. (Besefmomentje: terwijl de havens in de Randstad vol liggen met megaschepen en tankers die samen een veelvoud aan ellende van al het wegverkeer in Nederland uitstoten zonder dat er iets aan wordt gedaan, mag je kilometers verderop met je verouderde dieseltje de binnenstad niet meer inrijden omwille van de volksgezondheid.)

Over diesel gesproken: een andere 'groene oplossing' die Europa-breed werd toegepast was het betalen van een bonus voor het slopen van 'oude' dieselauto's. (Duitsland liep voorop met negen miljard euro aan subsidies voor auto's die ouder dan zeven(!) jaar waren.) Maar de vernietiging van piepjonge auto's en het uitgeven van miljarden aan belastinggeld om de auto-industrie te stimuleren, is natuurlijk het tegenovergestelde van milieubewust. (Het zou vele

malen meer ecologisch verantwoord zijn om oude auto's tot het einde van hun economische leven te laten rijden dan perfect functionerende auto's te slopen.) Voor de volledigheid: men wist in Brussel al veel langer dat dieselmotoren meer vervuilen dan benzinemotoren. Ondanks die kennis heeft de EU jarenlang dieselmotoren gepromoot om de 'omgeving te beschermen' omdat je op diesel per liter simpelweg verder kunt rijden en er daardoor per gereden kilometer minder CO2 dan bij benzinemotoren wordt uitgestoten: ze konden met deze papieren werkelijkheid hun klimaatdoelstellingen daarom gemakkelijker behalen. (Het aantal vervuilende dieselmotoren groeide daardoor van tien procent in 1995 tot vijftig procent in 2012.)

Hetzelfde geldt voor biobrandstof[75] dat wordt gemaakt van soja- of palmolie (die laatste is de goedkoopste plantaardige olie die er is en wordt daarom ook gebruikt om onze chips lekker goedkoop krokant in te bakken en de pindakaas smeuïg te houden). Om dat te verbouwen, worden dagelijks voetbalvelden aan regenwoud met dier en al afgebrand om ruimte te maken voor de palmolie-plantages. En dan heb je ook niks: de uiteindelijke biodiesel is juist extra vervuilend ten opzichte van de 'normale'. (Opvallend detail: ook een rapport dat stelde dat palmolie en soja als biobrandstof helemaal niet groen maar juist een ramp voor de natuur is, werd twee jaar lang door de EU geheim gehouden.[76])

Het mag je inmiddels duidelijk zijn dat er veel groen beleid is wat niet klopt en dat niet deugd. Tegelijkertijd worden zaken die daadwerkelijk zouden kunnen bijdragen aan een meer gebalanceerde aarde genegeerd omdat die het bedrijfsleven juist geld kosten of de profiteurs van 'groene techniek' in de portemonnee raken. De Nederlandse documentairemaker Marijn Poels die op eigen kosten de klimaat-documentaires 'The uncertainty has settled' en 'Paradogma' heeft geproduceerd, concludeerde dan ook: *de klimaathysterie blijkt vooral een hype van politici en lobbyisten.* Dit werd bevestigd door Ottmar Edenhofer (die als vicevoorzitter van de werkgroep tegen klimaatverandering van het IPCC weet waarover hij het heeft). Hij verklaarde openlijk dat het een illusie was om te verwachten dat de internationale 'klimaatpolitiek' daadwerkelijk tot een ander milieubeleid zou leiden omdat het er volgens hem niets mee te maken had: *one has to free oneself from the illusion that international climate politics is environmental politics. This has almost nothing to do anymore with environmental politics.* Waar ging het dan wel om? Precies, een andere verdeling van het geld: *we redistribute de facto the world's wealth by climate politics.*[77] Ook Christiana Figueres die tussen 2010 en 2016 directiesecretaresse van de VN-aanpak voor de klimaatverandering was, verklaarde in 2015 dat de uitwerking van hun klimaatbeleid vooral een impact had op het huidige politiek/economische bestel. *We are setting ourselves the task ... to change the economic development model that has been reigning for at least 150 years since the industrial revolution.*[78] Het doel is dus economische en politieke controle, het middel is klimaatverandering. Duidelijk. Het toont aan dat het niet om het 'klimaat' gaat, maar wederom een verdienmodel is waarmee tegelijkertijd meer controle en centralisatie wordt afgedwongen (zoals ook pijnlijk duidelijk werd gemaakt in de documentaire 'Planet of the humans'[79] die in zijn volledigheid van YouTube werd verbannen). Daarom wordt er ook voor een CO2-vermindering als middel tot dat doel gekozen omdat het eenvoudig als oorzaak is uit te leggen aan ons simpele zielen omdat het bij de verbranding van letterlijk alles vrijkomt en daarom ook gemakkelijk is te 'verrekenen' in een 'CO2-belasting'. Zie hier het eerdergenoemde, door hun gewenste unipolaire wereldbestuur onder het motto van grensoverschrijdende belangen. Dat

loopt uiteraard ook via de banken. De BIS twitterde: 'stabiliteit in zowel de financiële wereld als in het klimaat zijn publiekelijke goederen en daarom mogen wij leiders doen wat we willen om algemene middelen (geld) in te zetten om de door ons gestelde doelen te bereiken'. Tegelijkertijd pompen de centrale banken direct 'ons' geld in bedrijven die peperdure maar zogenaamd 'groene' producten en diensten leveren.

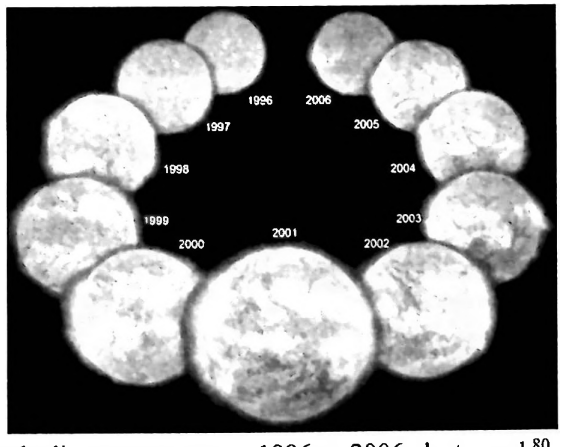

De klimaathoax borduurt verder op datgene wat we het hele boek al zien: een sluikse manier om nóg meer zuurverdiend geld afhandig te maken door peperdure oplossingen aan te dragen voor een onbewezen probleem. Door daarin mee te gaan, trapt de jeugd van tegenwoordig in dezelfde val die ze zelf proberen te bestrijden: ze zijn bereid nog meer geld op te hoesten voor degenen die voor de problemen verantwoordelijk zijn. In plaats van dat ze bovendien al hun goedbedoelde energie inzetten om de vervuiling van het milieu tegen te gaan, staren ze zich blind op de fictieve onderbouwing van hun eigen CO2-belasting.

Complete delusional nonsense

Als 'men' de redenen voor zowel de verandering van ons klimaat als de oplossingen daarvoor uit hun duim zuigt: zijn er dan ook mensen die daadwerkelijk een idee hebben wat er gaande is? Uiteraard zijn die er. Tijd voor een open deur waarvan je direct zult beseffen dat je dat zelf ook had kunnen bedenken: dat niet wij of CO2 de belangrijkste oorzaak voor de opwarming van de aarde zijn, maar dat de zon dat is. Hoe kan de zon een verschil in temperatuur verklaren? Die schijnt toch gewoon altijd? Niet helemaal. Het is tijd voor een paar basisfeitjes over de 'grote koperen ploert'.

Net zoals het klimaat niet in een rechte lijn verandert omdat niets in de natuur rechtlijnig is, heeft ook de zon zijn ups en downs in wat ze het zonnemaximum en het zonneminimum noemen: perioden waarin er meer of minder activiteit is. Die op- en neerwaartse activiteit heet een zonnecyclus en die duurt gemiddeld zo'n elf jaar per cyclus. Dit wordt vooral bepaald door de magnetische velden in en rondom de zon die wisselen van kracht waarna ze aan het einde van iedere cyclus van elf jaar van polen veranderen. Hoe sterk de zon is, wordt dus simpel gezegd bepaald door hoe sterk die 'elektrisch geladen' is. Wanneer het magnetische veld tijdens het zonnemaximum op zijn sterkst is, zijn er vanaf de aarde zogenaamde 'zonnevlekken' zichtbaar: een teken van sterke activiteit. Andersom wijzen weinig zonnevlekken op een rustige zon en weinig elektriciteit. Hiernaast zie je de door NASA geregistreerde toe- en afname van activiteit van de zon tijdens de 23e cyclus zoals die ruwweg tussen 1996 en 2006 plaatsvond.[80]

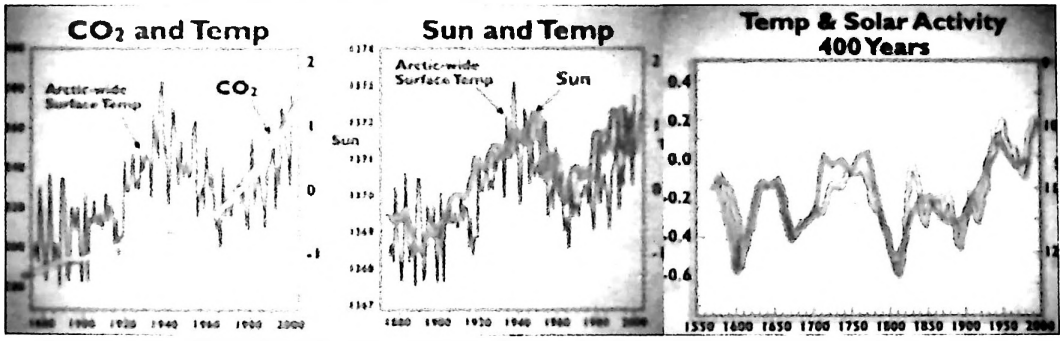

Het patroon van aanzwellende en afzwakkende activiteit van de zon is geen nieuwe informatie: door regelmatig door zijn telescoop te turen, merkte Christian Horrebow in 1775 bijvoorbeeld al op dat die zonnevlekken een terugkerend fenomeen waren. Hij schreef: *it appears that after the course of a certain number of years, the appearance of the Sun repeats itself with respect to the number and size of the spots.*[81]

Een meer actieve zon leidt niet alleen tot iets hogere temperaturen op aarde maar heeft ook een ander belangrijk effect. Het magnetische veld van de zon is enorm krachtig: de continue straling daarvan draagt de 'elektrische lading' van de zon door heel het zonnestelsel heen (dat noemen ze ook wel de zonnewind). Wanneer de spanning in het energieveld tijdens een zonnemaximum plaatselijk losbarst, volgt er een enorme explosie: dat noemt men zonnevlammen. Die zonnevlammen hebben een enorme impact: ze knallen zo'n enorme elektrische lading het zonnestelsel in dat het gevaarlijk voor astronauten en satellieten kan zijn en zelfs schade aan bijvoorbeeld elektriciteitscentrales op aarde kan aanrichten. In 1989 zorgde een zonnestorm er bijvoorbeeld nog voor dat zes miljoen mensen in Canada zonder stroom kwamen te zitten. (Voor een meer gedetailleerde uitleg vind je hier een filmpje van NASA uit 2017 dat bovendien het toen aanstaande *'solar minimum'* (dat rond 2019 werd bereikt) besprak.[82]

Het in activiteit aanzwellen of afzwakken van het magnetische veld heeft een belangrijk effect op de 'elektrische straling' van de zon, dat op zijn beurt een belangrijk effect hier op aarde heeft. Die straling is namelijk ook van invloed op een andere vorm van straling waar de aarde structureel aan wordt blootgesteld: het universum zit vol met zogenaamde 'kosmische straling'. NASA omschrijft dit als *'high energy particles'* die afkomstig zijn van exploderende sterren (zogenaamde supernova's die miljoenen keer meer kracht genereren dan de zon) en andere 'violent events' in het heelal. Je begrijpt dat deze gewelddadige straling dodelijk zou zijn als we hier niet tegen beschermd zouden worden door onze atmosfeer. Die straling wordt in aanvulling daarop voor een belangrijk deel tegengehouden door de straling van de zon: een 'sterke zon' slaat deze kosmische straling met zijn 'zonnewind' weg. Dat betekent dus ook dat er ten tijde van een zonneminimum meer kosmische straling onze aarde binnenkomt dat op zijn beurt ook weer een effect heeft. Via een ingewikkeld proces leidt die extra kosmische straling namelijk tot het vormen van meer wolken. Die fungeren vervolgens als een soort parasol op een hete dag en bieden een extra beschermende, afkoelende werking. Ze zorgen ervoor dat er meer stralen van de zon worden afgeketst waardoor de aarde minder snel opwarmt. Kortom: de veranderingen in de activiteit leidt tot verandering van het weer en op langere termijn tot verandering van het klimaat. Dit werd bevestigd in het eerder genoemde Fins-Japanse onderzoek: *new evidence suggests that high-energy particles from space known as galactic cosmic rays affect the earth's climate by increasing cloud cover, causing an 'umbrella effect'.*[83] Zij stellen dat dit 'paraplu-effect' zelfs de voornaamste bron van de temperatuurveranderingen op aarde lijkt te zijn en deze zelfs bijna een op een bepalen: *this paper proves that the changes in the low cloud cover fraction practically control the global temperature.*[84] Ze merken bovendien op dat de klimaatmodellen van het IPCC het effect van wolken in zijn geheel niet meenemen in hun analyses (ondanks de enorme impact hiervan) omdat ze het niet begrijpen: *the Intergovernmental Panel on Climate Change (IPCC) has discussed the impact of cloud cover on climate in their evaluations, but this phenomenon has never been considered in climate predictions due to the insufficient physical understanding of it.*

De koppeling tussen de opwarming van de aarde en een stijgend CO2-niveau is in tegenstelling tot het 'parasol effect' nog nooit wetenschappelijk bewezen. Er zijn zelfs veel mensen die aantonen dat de twee überhaupt geen verband met elkaar houden. Ernst Georg Beck liet (in tegenstelling tot wat de klimaatlobby volhoudt) bijvoorbeeld zien dat de temperatuur op aarde niet al een paar honderd jaar rechtlijnig is gestegen maar dat die soms ook daalde. Dat was ook het geval tijdens de industriële revolutie (en dus ten tijde van een enorme toename in CO2-uitstoot) waarmee het verband tussen opwarming van de aarde en extra CO2-uitstoot niet lijkt te bestaan: er zitten zoals te zien in de meest linker grafiek enorme verschillen in waarbij alleen de laatste jaren gelijk op lijken te gaan.

Wanneer we die daling in temperatuur tijdens de industriële revolutie in de tweede grafiek tegen de activiteit van de zon afzetten, komt die wel schitterend overeen. Dat verband blijft vervolgens ook op een langere schaal intact wanneer we teruggaan tot 1550 zoals te zien op de meest rechter grafiek (dit is gemeten door in astronomische archieven het aantal zonnevlekken te achterhalen en te vergelijken met de temperatuur van de afgelopen eeuwen). Een ander teken aan de wand dat de recente opwarming niets met de toename in CO2 te maken heeft, is het onderzoek van de Australische wetenschapster Jennifer Marohasy[85] die aantoonde dat het in de middeleeuwen warmer was dan nu. Door een nieuwe methode waarbij grootschalige datasets werden doorgerekend, toonde ze in 2017 aan dat die warme periode (wederom, in tegenstelling tot wat de klimaatlobby volhoudt) wel degelijk had bestaan.[86] [87] En dat terwijl er toen uiteraard nog helemaal geen grootschalige CO2-uitstoot was. De conclusie van het onderzoek was dan ook dat de temperatuurstijging van de laatste eeuwen ook zonder menselijke invloed zou hebben plaatsgevonden: *even if there had been no industrial revolution and burning of fossil fuels, there would have still been warming through the twentieth century.* (Op basis van fossielen, ijsboringen en verkoolde boomringen weten we bovendien dat er al lang voordat mensen zich in stoomlocomotieven of vliegtuigen verplaatsten, tijden zijn geweest dat de aarde veel heter en veel kouder is geweest: in het nu druilerige Schotland werden in de Romeinse tijd bijvoorbeeld druiven verbouwd.[88]) Hoewel de middeleeuwse warme periode vroeger algemeen geaccepteerd was, spreekt de IPCC deze warme periode om begrijpelijke redenen tegen: er blijft dan helemaal niets meer van hun 'CO2-argument' over. Dat was de reden dat Morohasy haar bevindingen aankondigde met de verwachting dat ze waarschijnlijk zouden worden genegeerd: *our new technical paper ... will likely be ignored.*[89]

De eerdergenoemde Tim Ball, bevestigde Beck's en Morohasy's bevindingen. Hij concludeerde zelfs dat de CO2-niveaus voor de industriële revolutie ongeveer hetzelfde waren als het huidige CO2-gehalte op aarde. Die niveaus waren in de miljoenen jaren voor de industriële revolutie bovendien nog behoorlijk hoger geweest dan nu: *the pre-industrial CO2-*

level was not significantly lower than current levels. Neither they nor the present readings are high relatively to the geologic record.[90] Het is volgens Bell een belangrijke factor waarom de IPCC voorspellers het structureel mis hebben: de computermodellen doen allemaal de aanname dat die niveaus voor de industriële revolutie veel lager waren: *elimination of this assumption further undermines the claim that the warming in the industrial era period was due to human addition of CO2 to the atmosphere ... it is not surprising that IPCC predictions of temperature increase are consistently wrong.* (Ball schreef naar aanleiding van het overlijden van Beck in 2010 een lezenswaardige 'in memoriam' waarin hij de verguisde Duitse wetenschapper roemde om zijn werk en het eeuwige, ondankbare 'tegen de stroom in zwemmen'.[91])

In tegenstelling tot wat je in de MSM leest, zijn er veel wetenschappers die claimen dat de focus op CO2 volledig nutteloos is en niets met de 'gezondheid' noch met de opwarming van de aarde te maken heeft. Een daarvan is de Britse meteoroloog Pierce Corbyn. Die stelt bovendien dat mensen überhaupt een minimale invloed op, en een hele kleine verantwoordelijkheid voor het CO2-niveau op aarde hebben. De Finse universiteit bevestigde die claim: *only a small part of the increased carbon dioxide concentration is anthropogenic.* Waarom veranderen de CO2-niveaus dan? En is dat niet slecht? De hoeveelheid CO2 in de lucht is vooral afhankelijk van de temperatuur van de zee. Waarom? Zeewater kan door de enorme massa's krill, plankton en zeewier die er in leven vele malen beter CO2 opslaan: er zit ongeveer vijftig keer zoveel CO2 in de zee als in de atmosfeer.[92] [93] Die CO2 komt vrij uit de zee door temperatuurschommelingen van het water. Stijging of daling van het CO2-niveau is dan ook geen oorzaak, maar het gevolg van opwarming van de aarde en de zee.[94] [95] Er bestaat daarbij een automatische balans of 'evenwicht' tussen de CO2 in de zee, en die in de lucht: als je CO2 uit de atmosfeer zou halen, zal er dus automatisch meer uit de zee vrijkomen. Als er meer CO2 in de lucht vrijkomt, zal er meer in de zee worden opgenomen. In dat proces zit volgens Corbyn bovendien een eeuwenlange vertraging. Omdat het voor mensen daardoor onmogelijk is om de CO2-niveaus in de atmosfeer aan te passen en het bovendien 'zuurstof' van planten is die dit gas omzetten naar daadwerkelijke zuurstof voor ons, noemt hij een CO2-belasting om 'klimaatverandering' tegen te gaan dan ook *complete delusional nonsense.* Een compleet van de realiteit losgezongen waanidee. Duidelijk. (Fun fact: de extreem lagere uitstoot van CO2 tijdens de wereldwijde *lockdowns* 'leidde' tot opwarming, in plaats van afkoeling van de aarde.[96])

Een kleine zijstap: sinds de CO2-claim steeds verder werd ontkracht, was in Nederland plotsklaps de 'stikstofcrisis' het grote probleem dat een directe invloed op onze leefomgeving vereiste: bouwprojecten werden stilgelegd, de maximumsnelheid moest weer terug omlaag, het ophogen van dijken werd op de lange baan geschoven en de veestapel moest kleiner. Het is het zoveelste door mensen gecreëerde probleem waarvan de oplossing geld en machtsoverdracht naar de politiek vereist. Ook dit argument is bovendien van dezelfde kortzichtige aard: we kijken opnieuw decennia terug terwijl ons land en onze natuur al vele eeuwen aan verandering onderhevig is. Hoewel die 'natuur' vijfhonderd jaar geleden nog zee of moeras was, moeten er honderden miljarden tegenaan om de huidige specifieke situatie in stand te houden. Omdat alles per definitie continue aan verandering onderhevig is, is het een illusie en lichtelijk arrogant om na duizenden jaren van schommelingen in de temperatuur en samenstelling van de atmosfeer de huidige situatie als 'optimaal' te bestempelen en daar krampachtig aan vast te willen houden. (Eeuwig vast willen houden aan een specifiek moment in de tijd is onmogelijk. Vraag dat maar

aan de volgespoten en met plastische chirurgie rechtgetrokken welgestelden onder ons: die liggen met hun platgestreken gezicht net zo snel als de rest van ons in de kist.) Bovendien is de claim van de overheid dat de biodiversiteit afneemt een onjuiste: de afgelopen honderd jaar verdwenen er 45 plantensoorten maar kwamen er ook 157 nieuwe plantensoorten bij[97]: een toename van 112 soorten dus. Om nu bouwprojecten stil te leggen, boeren af te knijpen, extra belastingen te heffen en daardoor 'de BV Nederland' stil te leggen om een niet bestaand probleem 'op te lossen' is op zijn minst onverstandig. (Laat ze de verschraling door kunstmest en de afstervende biodiversiteit door pesticiden maar eens bespreken. Om Carlin nog maar eens aan te halen: *there is nothing wrong with the planet, the planet is fine: the people are fucked.*[98])

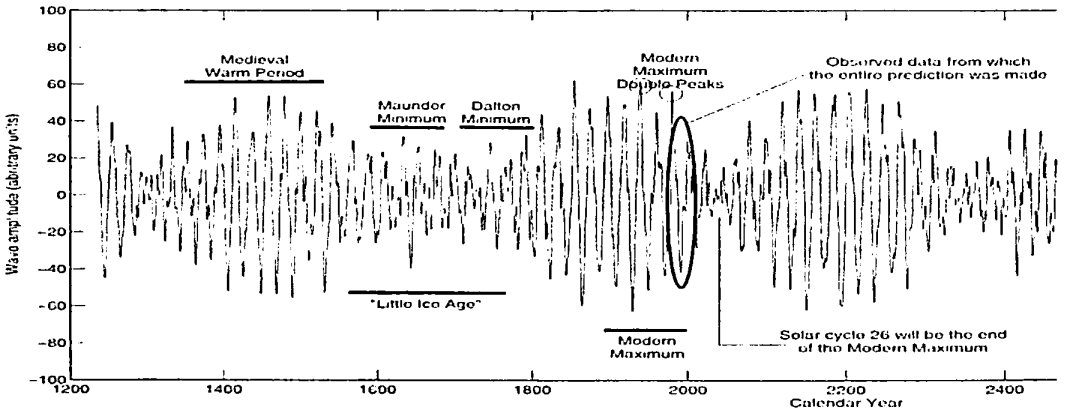
Heartbeat of the sun

Voordat je opgelucht ademhaalt en denkt: prima dan hoef ik me ook nergens meer zorgen over te maken. We zijn er nog niet helemaal. Niet alle uitdagingen met betrekking tot het toekomstige klimaat zijn hiermee in een keer als een nare droom verdwenen. Nu we weten dat de zon 'het probleem' van klimaatverandering veroorzaakt, is daar namelijk nog een kanttekening voor de toekomst bij te plaatsten. De *solar* minima en maxima die elkaar om de elf jaar afwisselen, zitten op zichzelf namelijk ook weer in een op en neerwaartse cyclus die veel langer is en te maken heeft met een terugkerende cyclus/resonantie van het magnetische veld van de zon. Om de 350 tot vierhonderd jaar doet de zon namelijk eventjes een pas op de plaats in wat ze ook wel het *'grand solar minimum'* noemen: een periode van 'rust' waarin de elfjarige cycli even ophouden te bestaan en er een aantal zwakke periodes met weinig activiteit van de zon en dus een lage temperatuur is. (De laatste keer dat dit gebeurde, was er een kleine ijstijd tussen 1645 - 1715 die ook wel het 'Maunder minimum' wordt genoemd: het leidde tot bitterkoude winters in Noord-Amerika en Europa waarbij vissersdorpjes in IJsland en Groenland werden verlaten, er ijsbergen in de buurt van Engeland werden gezien en de kanalen van Venetië dichtvroren.) Hoewel deze langetermijnbeweging van de zon geen algemene kennis is, wordt het al decennia vermoed. Dit vermoeden werd onlangs omgezet in een wetenschappelijke te toetsen theorie die te danken was aan het werk van een Oekraïense wetenschapster genaamd Valentina Zharkova. Om die ontdekking en de consequenties daarvan uit te leggen, hebben we eerst nog een paar aanvullende feitjes over de zon nodig.

Alle activiteit van de zon wordt door magnetisme bepaald. NASA bevestigt: *all solar activity is caused by magnetic fields.*[99] De zon heeft echter niet zoals de aarde een 'simpele' Noord-Zuid dipool (een dipool heeft twee polen: twee uiteinden met tegengestelde polariteit) maar heeft een zeer complex magnetisch veld dat continue verandert waardoor ook de polen iedere elf jaar 'omwisselen'. NASA: *unlike the earth's simple dipole, the sun has complex magnetic fields that are constantly changing.* Door die complexiteit werd de wisselende activiteit van de zon uit het verleden niet begrepen en kon die niet worden berekend waardoor er dus ook geen betrouwbare voorspellingen voor de toekomst konden worden gedaan.

Je voelt nu aankomen: Zharkova claimt het mechanisme achter het magnetisme van de zon te doorgronden. Door zowel de elektrische velden als alle zonnespots tot in miniem detail te bestuderen, werd er een trend ontdekt. Ze kwamen erachter dat het functioneren van de zon niet willekeurig was, maar dat die zeer stabiel en dus voorspelbaar is. Het magnetische veld van de zon bleek in paren (*'double dynamo'*) te komen: door die nieuwe ontdekking in een bestaand

softwaresysteem te laten 'draaien', kwam er een formule uit. Deze wiskundige formule is vervolgens gebruikt om achthonderd jaar terug te rekenen om te bekijken in hoeverre haar formule overeenkwam met de realiteit zoals die door de eeuwen heen was geobserveerd. Terwijl haar 'mainstream klimaat-collega's' structureel mis zitten in hun berekeningen op basis van onbegrepen modellen, wist Zharkova met die formule de afgelopen 'activiteit' van de zon en de daaraan gerelateerde opwarming van de aarde met 97 procent trefzekerheid terug te berekenen. Het in 2015 gepubliceerde onderzoek met de veelzeggende titel 'Heartbeat of the Sun' bevestigt: *the accuracy of fit of the both PC curves is better than 97 percent.*[100] Kortom: er kon voortaan dus wiskundig berekend worden wat de zon (en dus de temperatuur op aarde) naar verwachting zou doen door simpelweg de formule in een computer te laten draaien. Het was een absolute doorbraak! (De video van de presentatie van haar bevindingen in 2018 bij de 'Global Warming Policy Foundation' vind je hier.[101])

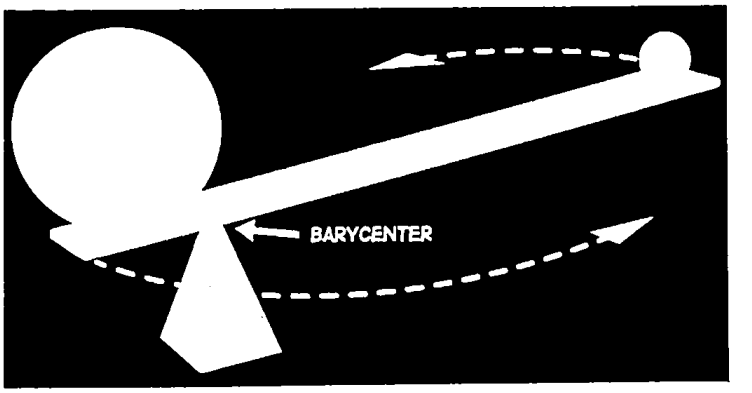
Dit was de grafiek die uit de computer kwam rollen: daar waren inderdaad een aantal opvallende zaken zoals het eerdergenoemde 'Maunder minimum' op terug te zien. Zharkova bevestigde dat de zon in die periode even helemaal stilviel: *there was no solar activity, something happened to the sun.* Op de grafiek is echter ook te zien dat we ons vandaag de dag in het laatste deel van de 'grote cyclus' bevinden en dat er dus een 'grand solar minimum' aan zit te komen. Hoewel niemand met honderd procent zekerheid kan voorspellen wat de toekomst zal brengen, lijkt een periode van afkoeling meer aannemelijk dan een van opwarming. Hoewel er geen consensus over is, verwacht Zharkova dat het in de eerstvolgende twee zonnecycli zal liggen (de 25e en 26e vinden tussen 2020 en 2053 plaats). Ze verwacht dat de 25e zonnecyclus die eind 2019 is begonnen en die tot 2030 doorloopt zwak zal zijn (ook NASA voorspelt sinds 2019 dat de aanstaande zonnecyclus de zwakste in de afgelopen tweehonderd jaar zal zijn[102]). Betekent dit dat we in paniek moeten raken omdat er een kleine ijstijd voor de deur staat? Ja en nee: kort gezegd moeten we ons voorbereiden op een mogelijke periode van kouder en extremer weer maar we hoeven ons geen zorgen te maken dat er een nieuwe ijstijd komt.

De effecten van het *grand solar minimum* en de verwachte weersverandering is goed uit te leggen. Ten eerste schijnt de zon minder fel waardoor het simpelweg iets minder warm op aarde zal zijn. Ten tweede leidt de verminderde zonnewind ertoe dat meer kosmische straling de aarde en zijn atmosfeer kan bombarderen. Dat heeft een aantal belangrijke consequenties. We weten inmiddels dat die kosmische straling een effect heeft op de vorming van wolken maar de effecten dragen verder dan dat. De extra kosmische straling heeft namelijk ook invloed op de

verschillende lagen van de atmosfeer: ultraviolet licht neemt bijvoorbeeld enorm toe tijdens een zonneminimum. Dat kan op zijn beurt de bovenste atmosfeer weer beïnvloeden wat tot meer onstuimig weer leidt. Bovendien leidt het tot meer vulkanische activiteit en aardbevingen (dat valt samen met het feit dat het beschermende magnetische veld van onze aarde de laatste jaren steeds zwakker wordt). Ter illustratie: tijdens het zogenaamde 'Dalton Minimum' (een periode van lage zonneactiviteit dat van 1790 tot 1830 duurde) vond de grootste vulkanische uitbarsting sinds mensenheugenis plaats toen in 1815 de vulkaan Tambora ontplofte. De schrijver van het boek 'In de schaduw van Tambora' legt uit: *het was de grootste berg van heel Indonesië, maar sinds de uitbarsting is die 'nog maar' 2600 meter hoog.* (Het gesteente werd wel veertig kilometer de lucht in geslingerd.) De enorme hoeveelheid as en rotzooi die werd uitgestoten, had vervolgens een enorm effect op de aarde: 1816 heette daarom het 'jaar zonder zomer'. Ook van het extreme weer zijn tekenen terug te vinden. Zo werden in de zomer van 2018 door het extreme lage water van de Elbe in Tsjechië zogenaamde 'hunger stones' of 'honger stenen' aan de drooggevallen oevers van de rivier zichtbaar. Dat zijn stenen waarop het toenmalige extreem lage niveau van de rivier en het jaartal (1616) was gekerfd met een begeleidende tekst om mensen in de toekomst te waarschuwen voor de consequenties van dat lage water (het zou tot stijgende voedselprijzen en hongersnoden leiden). Op deze betreffende steen waren de volgende begeleidende woorden geschreven: *wenn du mich siehst, dann weine.*[103] (Als je mij ziet, huil dan.)

Zharkova waarschuwt dan ook dat overheden voorbereidingen moeten treffen om bijvoorbeeld voor zowel mensen als dieren voedselvoorraden in te slaan om eind jaren twintig en begin jaren dertig met tegenvallende oogsten om te kunnen gaan. (De New York Times waarschuwde in 1974 immers over een volgende ijstijd: *the most optimistic experts would assign near certainty to major crop failure...mass deaths by starvation, and probably anarchy and violence.*[104]) Het feit dat we dit niet weten, toont het gevaar van het feit dat er over klimaat niet openlijk gediscussieerd kan worden. Er worden met dit vooruitzicht dan ook onbegrijpelijke keuzes gemaakt. Zo besloot Duitsland naar aanleiding van de Fukushima ramp bijvoorbeeld om AL zijn zeventien kernreactoren te zullen sluiten[105] terwijl ze die energie in de toekomst wel eens keihard nodig zouden kunnen hebben. In plaats van dat we net zoals in de jaren vijftig atomen spleten om nagenoeg schone, en vrijwel eindeloze energie te krijgen, hopen we in de 21e eeuw dat het genoeg waait en de zon lekker schijnt. Is dat vooruitgang? Hoe willen ze al hun elektrische auto's bovendien 'schoon' opladen? Het is dan ook te hopen dat Berlijn die centrales niet meteen ontmantelt, maar voor de zekerheid nog maar gewoon even laat staan.

Volgens Zharkova blijft het gelukkig niet lang koud en hoeven we ons zoals gezegd niet op een nieuwe ijstijd zoals tijdens het Maunder minimum voor te bereiden. Dat komt door iets dat *'Solar Inertial Motion'* heet: de beweging van de zon. Hoewel wij leren dat de zon 'stil staat' en al het andere in het zonnestelsel eromheen draait, is dat niet helemaal waar. Sterren en planeten draaien namelijk om elkaar heen rond hun gedeelde zwaartepunt (dat noemen ze het barycentrum).

Ter vergelijking: net als bij het zwaartepunt van een hamer die op zijn zij ligt, zou je als je die op één vinger wil laten balanceren, je vinger bijna helemaal tegen de zware kop aan moeten houden om te compenseren voor het lichte handvat. Zo is het ook bij de aarde en de zon: omdat de zon zo enorm en zwaar is, ligt het barycentrum zo dicht bij de zon dat de aarde heel veel beweegt en de zon zo weinig dat het lijkt alsof die stil staat.[106]

Om ook 'in balans' met alle andere planeten te blijven (inclusief grote zoals Jupiter, Saturnus, Uranus en Neptunus), beweegt de zon in het zonnestelsel met ongeveer twee keer de diameter van zichzelf rond het 'zwaartepunt' van het zonnestelsel. Door die 'wiebel' van de zon ten opzichte van de rest van het zonnestelsel is de afstand tussen de zon en de aarde variabel: omdat de zon bijna 1,4 miljoen kilometer breed is, scheelt dat nogal. De aarde draait daardoor bovendien niet in een perfect rondje maar in een ellips rond de zon. Door deze combinatie van factoren varieert de afstand tussen ons en de koperen ploert tussen de 147 en 152 miljoen kilometer. En dat heeft een effect. Ter illustratie: iedereen die wel eens op een koude nacht rond een kampvuur heeft gestaan, weet dat minimale veranderingen een verschil maken. Je hebt precies de goede plek waar het lekker is: een stapje naar achter en je rug wordt koud, een stapje naar voren en je wenkbrauwen schroeien van je gezicht.

Het Maunder minimum was zo extreem omdat de rustpauze van de zon naar verwachting samenviel met een grotere afstand tussen de aarde en de zon. Dat is nu niet het geval: wij bewegen momenteel juist richting de zon. Zharkova suggereert dan ook dat het recente (relatief) dichterbij komen tot de zon de opwarming van de aarde van de afgelopen tweehonderd jaar verklaart en verwacht bovendien dat dit effect de komende zeshonderd jaar nog een rol zal spelen.[107] Ook zal het weerpatroon op aarde erdoor veranderen omdat het zonlicht de aarde door die beweging op een andere plek het hardste 'raakt'. De straling (*solar irradiance*) die de aarde bereikt, is daardoor zo'n 3,5 procent sterker op het punt dat het dichtste bij de aarde staat, en net zoveel zwakker wanneer die het verste weg staat. Dit betekent dat het noordelijk halfrond naar verwachting hetere zomers en strengere winters krijgt (hoera Erben Wennemars). Voor het zuidelijk halfrond worden warmere winters en minder strenge zomers verwacht.

We kunnen concluderen dat de CO2-claim een loze is die wordt ingezet om geld af te romen, internationale samenwerking te bevorderen en angst te zaaien. Het resulteert in niets meer dan extra belastingen, heffingen, beperkingen en bureaucratie zonder dat er een duidelijk te bereiken (wetenschappelijk vastgesteld) doel voor in het verschiet ligt. Kortom: we worden opnieuw uitgeknepen om niets. Als we op zoveel fronten worden voorgelogen, is het dan écht zo moeilijk voor te stellen dat ook de eeuwige klimaat-dreiging mogelijk in hetzelfde straatje valt? Gaat deze tijd later de geschiedenis in als een van de grootste misvattingen ooit? Dat we dachten dat CO2 dat essentieel is voor het leven van alle planten op deze planeet een dodelijk gif was? Hoe langer je erover nadenkt, hoe onlogischer het klinkt.

Europe will turn black

Een tweede voorbeeld van letterlijke grensoverschrijdende problemen (en dus oplossingen) zijn de enorme vluchtelingenstromen die er in onze eeuw bestaan door de talloze oorlogen die met name het Midden-Oosten hebben verscheurd. Hoewel die tot grote problemen en strubbelingen in onze samenleving zouden leiden, wil verreweg het grootste deel van de Europeanen (los van

een kleine randgroep) vanuit de goedheid van hun hart vluchtelingen uit oorlogssituaties niet aan hun lot overlaten. De wens om kwetsbare medemensen een dak boven het hoofd te gunnen en zo lang als dat nodig is in onze samenleving op te nemen, is een toonbeeld dat de menselijke norm (wat gij niet wilt dat u geschiedt, doet dat ook een ander niet) gelukkig nog altijd leeft. Hoewel het Europeanen de kans geeft om zich van hun beste kant te laten zien, geldt dat echter niet voor onze leiders.

Het probleem is dat we ook hier niet alle informatie krijgen en we opnieuw worden gemanipuleerd. Vluchtelingen worden namelijk actief geholpen om het Europese continent te bereiken. Dat geldt niet alleen voor mensen die op de vlucht zijn voor oorlogen, maar ook voor hordes aan economische vluchtelingen: met name Afrikanen op zoek naar een beter leven. Zij denken dat er in Europa geld, werk en onderdak genoeg is voor iedereen die er maar komt aanwaaien. Hoewel we inmiddels weten waarom ze deze kant op komen en we het hen niet kwalijk kunnen nemen dat ze iets van hun leven willen maken, maken ze geen schijn van kans in de asielprocedures en zullen ze uiteindelijk worden teruggestuurd. (Ze zijn in dat geval nog verder terug dan bij af aangezien de arme Afrikanen enorme sommen spaargeld aan mensenhandelaren hebben moeten betalen in ruil voor een plaatsje op de gammele veerboot.)

Dat weerhoudt schepen die zijn betaald door NGO's met goede bedoelingen er echter niet van om die Afrikaanse economische vluchtelingen letterlijk met bootladingen tegelijk naar Europa te verschepen. Hoewel het beeld in de MSM bestaat dat overladen opblaasbootjes en schepen die de oversteek over de Middellandse Zee wagen uitsluitend worden gered als die (dreigen te) zinken, klopt dat niet. Ze worden namelijk actief opgezocht en benaderd waarna ze ongeacht of ze in nood verkeren op de westerse schepen worden overgeladen. Die schepen liggen vaak voor de Afrikaanse (met name de Libische) kust te wachten tot de opblaasbootjes vertrekken om ze vervolgens zo snel mogelijk op te pikken. In plaats van die mensen terug te brengen naar hun eigen continent waarvan de kust vaak nog duidelijk zichtbaar is, brengen ze de opvarenden een paar honderd kilometer verder naar de veel verder gelegen Zuid-Europese (met name Italiaanse) kust. Het wordt de NGO boten dan ook verweten dat ze op deze manier als een soort veerboten fungeren. (Alleen in 2016 brachten de ongeveer twintig schepen zo'n 181.000 Afrikanen naar Europa.[108])

Omdat het illegaal is om je zonder reden in andermans wateren te bevinden, zetten NGO-schepen regelmatig hun locatievoorziening uit wanneer ze de Libische wateren binnenvaren. Hoewel een reddingsoperatie uiteraard niet illegaal is wanneer andere schepen in nood zijn (in dat geval zijn schippers juist verplicht om elkaar te helpen en naar een veilige plek of de dichtstbijzijnde haven te brengen), vertoeven de schepen van de NGO's structureel aan de grenzen van deze wateren en varen ze die om de haverklap binnen om migranten op te pikken die niet in gevaar zijn. De woordvoerder voor Sea-Watch Sacha Ockenden legde echter uit dat ze hiermee de wet niet overtraden omdat 'nood' wat hen betrof geen direct levensgevaar hoefde te betekenen maar ook het vooruitzicht van gevaar kon zijn: *the prospect of danger.*[109] Een migrant op een boot was daarmee volgens haar per definitie voldoende in gevaar om 'gered' te mogen worden.

Toch zijn er veel aanwijzingen dat er sprake van vuil spel is. In La Stampa verklaarde Camrele Zuccaro bijvoorbeeld (die het criminele onderzoek naar deze 'taxi service' leidde) dat ze bewijs had dat er direct contact was tussen de Afrikaanse mensensmokkelaars en de westerse NGO's: *we have evidence that there are direct contacts between certain NGOs and people*

traffickers in Libya ... telephone calls from Libya to certain NGOs.[110] Gefira openbaarde zelfs dat er in Libië kaartjes werden verkocht aan passagiers waarop een korte reis en een gegarandeerde 'pick up' door westerse NGO's of de Italiaanse kustwacht werd beloofd.[111] Ze stemden dus af met de grote schepen of ze in de buurt waren voordat ze de rubberen bootjes de zee op lieten tuffen. De Italiaanse marine gaf dan ook beelden vrij waarop te zien was hoe de mensensmokkelaars hun opblaasboot vol Afrikanen 'letterlijk' richting een boot van de westerse NGO's duwden.[112] Tot overmaat van ramp worden niet de Afrikanen, maar wel hun bootjes terug naar de Afrikaanse kust gebracht waardoor die opnieuw gebruikt kunnen worden voor de volgende groep 'gelukzoekers' waarmee de mensenhandelaren, die de grote winnaar zijn van dit spel, in de kaart worden gespeeld.

Wat is het idee achter deze veerdienst? Wat zit erachter? Hoewel de verscheidende organisaties verschillende namen hebben, hebben ze volgens Francesca Totolo die een aantal boeken over het onderwerp heeft geschreven één ding gemeen, hun financiële bron. Het laat zich raden wie dat is: *all those international NGOs such as Avaaz, Oxfam, Amnesty International, Human Rights Watch and many others have certainly one thing in common: their financial source, which is Soros.*[113] (Ah het is opnieuw oom Soros die erachter zit: de naam van zijn Open Borders Society begint dan ook steeds logischer te klinken vind je niet?) Vluchtelingen worden vervolgens niet alleen actief door Soros naar Europa verscheept, maar ook geholpen met juridische zaken om op Europese wal rechten af te dwingen op basis van de Europese wetgeving. Er is zelfs een NGO genaamd ASGI (Associazione Studi Giuridici sull'Immigrazione) die in Italië specifiek lobbyt voor nieuwe 'pro-immigranten' wetgeving. Tegelijkertijd bestrijden ze alles en iedereen die de oneindige immigratie actief tegen wil werken door met bezwaren en beroepen het gerechtelijke apparaat te belasten en te vertragen: *appeals which are a stranglehold on the judiciary system.*

Een vergelijkbare NGO is Advocates Abroad: dat levert zogenaamd juridische, medische en logistieke bijstand aan mensen die graag via Griekenland toegang tot Europa willen krijgen.[114] De directeur van die club verscheen in de documentaire 'Borderless' waarin hij uitlegde wat hun werkwijze was terwijl hij niet wist dat hij werd gefilmd. Het bleek een cursus te zijn om te leren hoe het beste 'de kluit te belazeren': om misbruik te maken van de mazen van de wet die bedoeld zijn om extra kwetsbare groepen onder de vluchtelingen sneller door te laten stromen. Liegen was daarbij geen probleem, als je het maar consistent deed: zo leerden ze vluchtelingen om trauma's overtuigend na te bootsen of hoe ze zich als christen konden voordoen (door de manier van bidden en kennis van de feestdagen te geven) om hun kansen op asiel te vergroten. Geen zuivere koffie dus.

Je begrijpt dat wanneer er zoveel hulporganisaties zijn die er alles aan doen om jou 'binnen te krijgen', dat een enorme aanzuigende werking heeft. Men hoeft immers niet de hele Middellandse Zee over te varen maar hoeft alleen een voor de kust liggend NGO-schip te bereiken om toegang tot het Europese walhalla te krijgen. (Ondanks dat feit verdrinken er nog ieder jaar vele mensen bij hun poging om over te steken.) Dat heeft consequenties: doordat met al deze economische vluchtelingen er veel meer mensen dan noodzakelijk Europa in worden geloodst, verdwijnt het draagvlak bij de Europese volkeren om 'echte' oorlogsvluchtelingen in onze samenleving op te nemen als sneeuw voor de zon.

Europe's destiny

Je vraagt je inmiddels waarschijnlijk af waarom de Europese Unie geen actie onderneemt tegen deze onwenselijke situatie van mensensmokkelaars die in samenwerking met NGO's een kansloze asielinstroom faciliteren. Het antwoord is dit keer geen onkunde, maar onwil. Hoewel de Europese burgerbevolking schoorvoetend over hun hart strijkt, wil de EU er juist alleen maar meer van. Zo stelde de EU-commissaris voor immigratiezaken Ylva Johansson begin 2024 dat de huidige 3,5 miljoen 'legale' jaarlijkse immigranten 'niet genoeg' waren. Dit zou volgens haar zelfs met minimaal een miljoen mensen per jaar moeten toenemen omdat we anders zouden verhongeren: *without migration, we would starve.*[115] Ook Juncker verklaarde: *Europa heeft immigratie nodig* omdat we anders 'verloren' zouden zijn.[116] Waarom zouden we verloren zijn? Dat heeft te maken met het feit dat Europeanen steeds minder kinderen krijgen. Migratie wordt als oplossing gezien voor de vergrijzing en automatisering omdat er anders niemand is om de klotebaantjes te doen en de pensioenen van 'ons' op te hoesten. Zoals Foreign Affairs omschrijft: *the real immigration crisis: the problem is not too many, but too few.*[117] Het zijn er niet te veel maar te weinig. Immigratie is niet eens gewenst, het is 'noodzakelijk'.[118]

Ook het hoofd van de VN's migratieafdeling Peter Sutherland was het daar roerend mee eens. Wij moeten volgens hem immigratie als iets positiefs zien omdat we de komende jaren anders niet genoeg geschikte werknemers zouden hebben om de vergrijzing op te kunnen vangen. Hij verklaarde dat de verouderende en dalende 'eigen bevolking' het belangrijkste argument voor een multiculturele samenleving was: *[it is the] key argument for the development of multicultural states.* We moeten óf langer doorwerken voor we met pensioen kunnen óf een eindeloze asielinstroom accepteren: het is kiezen of delen. Er zijn volgens onze leiders tot en met 2050 zestig miljoen migranten 'nodig' die Brussel de komende jaren allemaal naar de EU wil halen.

Het zou kunnen verklaren waarom het Europese Hof van Justitie begin 2024 besloot dat alleen al het 'ervaren van huiselijk of seksueel geweld' een legitieme reden kon zijn om asiel aan te kunnen vragen in de Europese Unie.[119] (De naar schatting driehonderd miljoen vrouwen die daar wereldwijd voor in aanmerking zouden komen[120], zouden vervolgens uiteraard ook recht hebben op gezinshereniging: tel uit je winst.) Het maakt de bizarre uitspraken van Hans Leijtens die vanaf maart 2024 als leider van Frontex verantwoordelijk is om de Europese buitengrenzen te bewaken ook beter te volgen. Hij zei namelijk dat zijn grensbewakers niets zouden doen tegen 'pushback' van illegale migranten omdat: *niets mensen ervan kan weerhouden een grens over te steken.*[121] De 'bewaker van onze grenzen' riep dan ook op tot open grenzen, meer openheid voor immigranten en zei zelfs activisten die voor massa-immigratie strijden, te zullen helpen. Hoe ongelofelijk ook: het is volledig in lijn met de Brusselse plannen. Ter illustratie: een van zijn voorgangers, Fabrice Leggeri (die Frontex tussen 2015 en 2022 leidde) werd zelfs verzocht om zijn ontslag in te dienen toen bleek dat hij 'vastbesloten was om de migratiestromen te bestrijden'.[122] Hij bevestigde bovenstaande en verklaarde dat Brussel het thema migratie: *niet als een probleem maar als een project zag dat moest worden gepromoot.*

Daar wordt dan ook alles aan gedaan. Zo werd in februari 2024 wetgeving goedgekeurd waardoor de migranten efficiënt over de hele Europese Unie kunnen worden verspreid. Lidstaten kunnen daardoor namelijk worden gedwongen om te 'kiezen' tussen het opnemen

van een door Brussel vastgestelde hoeveelheid vluchtelingen, of deze plicht 'af te kopen' met boetes die kunnen oplopen tot 25.000 euro per geweigerde migrant.[123] Het is dan ook geen toeval dat Nederlandse gemeenten sinds het aannemen van de nieuwe Spreidingswet verplicht kunnen worden om vluchtelingen op te nemen zodat de migranten tot in de kleinste haarvaten van onze Brusselse provincie kunnen worden verspreid. Maak je borst maar nat dus. (Besefmomentje: het massale oppikken van goedkope Afrikaanse arbeiders onder het mom van medemenselijkheid was überhaupt niet mogelijk geweest wanneer de enige persoon die stabiliteit in Libië garandeerde niet uit de weg was geruimd. Dat wist Kadhafi zelf ook. Die vroeg toen de bombardementen op zijn land begonnen dan ook verbaasd waar het Westen mee bezig dacht te zijn. Hij zei dat ze de enige muur die de vluchtelingen uit Afrika kon tegenhouden kapot bombardeerden: *you're bombing a wall, which stood in the way of African migration to Europe and in the way of al Qaeda terrorists. This wall was Libya. You're breaking it. You're idiots ... Europe will turn black.*[124] [125] Zou dat hiermee te maken hebben gehad?)

Er wordt al een tijdje aan gewerkt om ons klaar te stomen voor de komst van de Afrikanen. De secretaris generaal António Guterres verklaarde in 2016 bijvoorbeeld dat de Europeanen er van overtuigd moesten worden dat migratie onoverkomelijk was en dat een mix van etniciteiten en geloven in een samenleving welvaart creëert: *we must convince Europeans that migration is inevitable and that multi-ethnic and multi-religious societies create wealth.*[126] Toen er in 2016 'Soros documenten' lekten en online werden gezet, bleek dat ook Soros in de door hemzelf aangejaagde vluchtelingenstroom nieuwe kansen zag die konden worden aangegrepen om een immigratiebeleid op wereldniveau af te spreken: *the current climate presents new opportunities for reforming migration governance at the global level.*[127] De VN heeft met dat doel zijn eigen migratiepact opgesteld om 'reguliere' migratie veilig en ordelijk te regelen: het 'Global compact for safe, orderly and regular migration'. In sectie vijf, artikel 21 van die verklaring is opgenomen dat de migratie moet worden bevorderd en moet toenemen. (Het pact is in de volksmond beter bekend als de Marrakeshverklaring die door vrijwel alle landen in de wereld is ondertekend.)

Ook Sutherland verklaarde dat het maar een keer afgelopen moest zijn met die homogeniteit en het vasthouden aan de eigen taal, kleur en cultuur. Het was volgens hem onmogelijk dat inwoners van de afzonderlijke lidstaten hun landen en bevolking wilden houden zoals ze waren omdat ze zich nu eenmaal 'anders' voelden dan buitenlanders: *who still nurse a sense of our homogeneity and difference from others.* Gezien de door hem voorziene problemen was het onoverkomelijk dat andere landen in de toekomst nu eenmaal hun grenzen voor migranten moesten opengooien: *because states have to become more open states.* Ook Timmermans zei dat hoewel diversiteit nu nog als een bedreiging wordt gezien, dat nodeloze verzet in de toekomst vanzelf zou verstillen omdat diversiteit nou eenmaal het Europese (nood)lot was: *diversity is now in some parts seen as a threat. But diversity is Europe's destiny.*

Omdat de meeste Europeanen dit niet zo voelen, lag daar wat Sutherland betrof de grootste uitdaging voor Brussel. De Europese Unie moest volgens hem het gevoel en belang van 'eigenheid' zien te ondermijnen: *and that's precisely what the European Union, in my view, should be doing its best to undermine.*[128] Het volk moest maar leren begrijpen dat migratie er bij hoort en positief is. Er zou een totale verandering moeten plaatsvinden waarbij landen niet meer immigranten 'uitzochten', maar immigranten die landen uitzochten: *[a] shift from states selecting migrants to migrants selecting states.* Dit 'open grenzen' beleid was volgens

Europarlementariër van de Brexit-partij Ann Widdecombe zelfs de belangrijkste reden dat de Britten de EU wilden verlaten: *the ending of free movement was a massive factor in the British public decision to leave the EU. It was one of the biggest driving forces.*[129] Het was ook de voornaamste kritiek van de Hongaarse president Victor Orban op zijn 'landgenoot' Soros.[130] Hongarije omschreef het verdrag dan ook als *een verklaring die migratie omschrijft als een noodzakelijk positief en voordelig fenomeen dat bijdraagt tot de globale ontwikkeling.*[131] (Toen hij daarop een hek bouwde om de ongereguleerde toestroom van vluchtelingen buiten zijn landsgrenzen te houden, werd hij verketterd door Brussel die voor straf de geldkraan dichtdraaide omdat hij niet meedeed aan hun plannen.[132])

Hoewel voorstanders van deze agenda allemaal roepen dat het zo'n vaart niet zou lopen omdat de Marrakeshverklaring niet bindend is, waarschuwde de oud-diplomaat en voormalig hoofd van de EU-onderhandelingen met derdewereldlanden F. Bruins in een open brief dat het pact wel degelijk consequenties zal hebben. Het geeft vluchtelingen volgens hem namelijk de juridische mogelijkheid om via de rechter bepaalde basisdiensten af te dwingen: *paragraaf 31 geeft ook aan dat alle migranten recht hebben op basisdiensten.*[133] (Wat basisdiensten zijn wordt niet toegelicht. Dat verschilt per land.) *Een migrant in Nederland kan zo een claim leggen op basisdiensten/voorzieningen zoals kinderbijslag, bijstand, zorg, huisvesting en oudedagsvoorzieningen. Gezien het bovenstaande is het verwachtbaar dat het toch juridische gevolgen zal hebben in Nederland. Het is dan gevaarlijk om het pact te accepteren en dan het oordeel van de rechter daarover af te wachten. Als deze laatste het pact accepteert, zeker omdat het procedureel aangenomen is door de regeringsleiders, kun je niet meer stellen dat het juridisch niet bindend is.* Ook illegale immigranten krijgen hierdoor heel veel rechten in Nederland en Europa waardoor het verschil tussen legale en illegale immigratie vervaagt en het moeilijker zal worden om ze in beide gevallen uit te zetten (het pact is bovendien volgens de mensen die het hebben verzonnen, zogenaamd 'niet opzegbaar').

Om de 'opname' van zestig miljoen mensen soepel te laten verlopen, zijn er in het Marrakeshpact een aantal aanvullende afspraken gemaakt: *om de integratie van migranten te bevorderen moeten landen de publieke opinie ten aanzien van migratie verbeteren en polarisering met betrekking tot dit onderwerp bestrijden. Dat houdt in dat de landen programma's en activiteiten moeten starten om de acceptatie van migranten in de samenleving te bevorderen.*[134] Omdat de VN weet dat de jeugd de toekomst heeft, moeten scholen informatie in de lesprogramma's opnemen waarin respect voor diversiteit moet worden gepromoot en alle vormen van discriminatie, racisme, xenofobie en intolerantie (daar heb je ze weer) moeten worden tegengegaan. Ook moeten er wetten worden aangenomen die zogenaamde *'hate-crimes'* tegen migranten (wat dat ook maar betekent) strafbaar stelt: *enact, implement or maintain legislation that penalizes hate crimes and aggravated hate crimes targeting migrants.*[135]

Om mensen in de juiste 'mindset' te krijgen en om zo weinig mogelijk reuring bij volwassenen te creëren, zijn er verscheidene initiatieven actief. Zo is er het European Network Against Racism (dat geld ontvangt van Soros, de EU en USAID) dat naar *gelijkheid en solidariteit voor ideeën in Europa streeft.* Ook zijn er richtlijnen afgesproken met betrekking tot de beeldvorming van migranten in de MSM. Het wordt voor journalisten verboden om kritiek op migranten of migratie te uiten en verplicht om er positief over te denken, spreken en schrijven. Goed gedrag wordt daarbij beloond en slecht gedrag wordt bestraft. Mediakanalen

die de boodschap van de VN niet steunen, komen ook niet voor financiering in aanmerking: *stopping allocation of public funding or material support to media outlets that systematically promote intolerance, xenophobia, racism and other forms of discrimination towards migrants.*[136] Ook de EU heeft het Respect Words Project[137] waarin richtlijnen worden gegeven aan de journalisten met als doel om 'kwalitatief hoogwaardig' over etnische en religieuze minderheden te schrijven: *[this] aims to promote quality reporting on migrants and ethnic and religious minorities.*[138]

Je mag als journalist dus niets 'negatiefs' meer over immigratie zeggen omdat dat als 'hate speech' kan worden aangemerkt. Ter illustratie: in Frankrijk werd een bekende intellectueel in 2020 tot twee maanden voorwaardelijke cel veroordeeld omdat hij massa-immigratie een invasie had genoemd.[139] (Zou dat kunnen verklaren waarom er in Nederland ondanks dat het een jarenlange asielinstroom van vele honderden mensen per week(!)[140] en een tekort aan huizen voor de eigen bevolking heeft -en een 'teveel aan stikstof'-, het ogenschijnlijk onbespreekbaar is om alleen maar oorlogsvluchtelingen op te willen nemen en de rest op het vliegtuig of de trein terug naar huis te sturen? Zouden daarom het uiterlijk, de afkomst of religie van bepaalde groepen wanneer die in aanraking komen met de politie in de MSM achterwege worden gelaten?) Hoewel journalistiek vroeger nog ging over het verslaan van de feiten, betekent kritiek tegenwoordig racisme waarmee nieuwsvoorziening politiek correcte bagger wordt: George Orwell had het niet beter kunnen verzinnen. Het staat bovendien natuurlijk haaks op de Europese opvattingen over een 'vrije pers' en 'vrijheid van meningsuiting'. Dat laatste zou niet uitgelegd of 'gekaderd' mogen worden: zodra iemand je moet uitleggen wat vrijheid van meningsuiting precies inhoudt, heb je het feitelijk al niet meer.

Hoewel onze leiders vinden dat massa-immigratie iets positiefs en wenselijks is omdat je anders een racist ben, is niet iedereen het daarmee eens. Zelfs de Dalai Lama die niet bepaald bekend staat om zijn racistische tendensen en zelf ook een vluchteling is, zegt bijvoorbeeld: *I think Europe belongs to the Europeans.*[141] Ze zouden volgens hem in de regio moeten worden opgevangen maar ook per definitie worden voorbereid om hun leven thuis weer op te pakken zodat ze uiteindelijk naar hun thuisland terug kunnen om dat te helpen opbouwen: *so they can return to rebuild their own countries when peace has been restored.*[142] We moeten mensen in nood opvangen, maar ook per definitie voorbereiden op een terugkeer naar huis. Anders stromen de talentvolle, ondernemende jongeren de landen uit waarmee de toekomst van hun broers en zussen in het thuisland nog bleker wordt: die blijven in dat geval arm en afhankelijk achter. Geen win-win, maar een verlies-verlies situatie: niemand is gebaat bij massa-immi of emigratie naar een grenzeloos Europa. Hoewel economische vluchtelingen is voorgehouden dat Europa een paradijs is waar ze werk, een huis en een ander leven zullen vinden, leven er uiteindelijk velen op straat, onder bruggen en in tentenkampen: hongerig en hopeloos.

Europese landen die niet goed voor de zwakkeren in hun eigen samenleving kunnen zorgen, moeten bovendien huisvesting, ziektekosten en scholing beschikbaar maken voor economische vluchtelingen. De elite rekent er klaarblijkelijk op dat de Europeanen braaf naar hun werk blijven gaan om voor andermans basisdiensten te blijven betalen: absoluut onhoudbaar. Tot overmaat van ramp wordt er nergens in het Marrakeshdocument rekening mee gehouden dat de huidige EU-landen bestaan uit natuurlijk gevormde gemeenschappen. (Het hele begrip 'volk' wordt überhaupt niet genoemd.) Europa heeft al eeuwen aan culturele gebruiken en tradities. Het heeft feitelijk gezien geen injectie van andere culturen nodig om zichzelf te kunnen

vermaken. Hoe we ons leven willen leiden, welke normen, waarden en wereldbeeld we erop nahouden en hoe wij een functionele samenleving zien, staat bovendien regelmatig haaks op de opvattingen van de mensen die Brussel wil gaan halen. Andersom zouden 30.000 Groningers het vast ook niet goed doen als ze moesten integreren op de straten van Addis Abeba. (Krijgen ze er daar wel een paar snackbars met eierballen bij om hun cultuur te verrijken.) Waarom lijkt iedereen, behalve ons politieke leiderschap dat te begrijpen? Sommigen claimen dat wanneer de Europese bevolking dermate vermengd is met mensen van andere achtergrond en kleur, ook de unieke eigenschappen van die landen zullen verwateren zodat de uiteindelijke overgang naar een wereldregering (met één bleue eenheidsworst aan wereldburgers) een onvermijdelijk eindstation is. Met die hypothese in ons hoofd, moeten we als laatste kijken naar de balkanisatie van Europa.

The strange death of Europe

Hoewel Soros de heimelijke doelen van de EU steunt en ze in de kaart speelt, wordt de vluchtelingenproblematiek en de daaruit voortkomende spanningen ook op een andere manier gebruikt: de 'puppetmaster' bespeelt weer eens twee kanten en heeft een dubbele agenda. Om er namelijk zeker van te zijn dat de Europeanen zich niet in een gezamenlijke afkeer tegen de elite verenigen, wordt de boel in Europa op alle mogelijke manieren op scherp gezet: *in unity there is strength*, weet je nog? Niet alleen in de VS wordt de burgerbevolking daarom door een verdeel en heers spel bespeeld: ook Europa heeft zijn eigen 'balkanisatieprogramma' gekregen waarbij overal spanningen in de samenleving worden opgezocht en uitvergroot om de bestaande saamhorigheid van binnenuit op te breken en te ontmantelen. Dat geldt ook voor de discussie over de vluchtelingenproblematiek die hij zelf faciliteert en de daaraan gekoppelde thema's van racisme. Om te illustreren hoe dat werkt, nemen we ons kikkerland als voorbeeld.

Uit de eerdergenoemde gelekte documenten bleek duidelijk dat Soros zich enorm met ons land bemoeit.[143] Hij verdeelde meer dan zeven miljoen euro over twintig groepen met als doel om verschillen in de samenleving uit te vergroten: door allerlei 'minderheden' met tegengestelde opvattingen geld en een podium te geven stimuleerde hij hen om actie te voeren en 'voor zichzelf op te komen'.[144] [145] De Europees directeur van OSF Jordi Vaquer bevestigde: *je ziet dat overheids- en familiefondsen huiverig zijn om zich in controversiële onderwerpen te mengen. Wat dat betreft zijn wij niet bang.* In een rapport uit 2014 stond dan ook dat ze blij waren met hun eigen *vergaande activiteiten [die] door vele andere financiers niet gesteund zullen worden.*[146]

Een voorbeeld daarvan is de zwarte piet discussie. Die verloopt namelijk niet zo organisch en is daarmee niet zo 'onschuldig' als die in eerste instantie lijkt. Die spanningen worden namelijk actief opgezocht door de 'minderheden' (in dit geval Black Lives Matter, Kick Out Zwarte Piet en Slavernijverleden) een stem te geven. In 2014 al schreef de OSF dat het de ophef rond zwarte piet zou aangrijpen om 'een breder publiek debat over discriminatie te genereren'. Dat leidde er onder andere toe dat een bus vol betaalde demonstranten naar de Sinterklaasintocht in Friesland werden vervoerd om elders in het land volwassenen voor racist uit te kunnen maken op een kinderfeestje. Dat is uiteraard gemakkelijk scoren als je rumoer wilt omdat de discussie totaal voorspelbaar en gewenst uit de hand liep. Het is ook duidelijk waarom: de een wil geen aansteller genoemd worden, de ander wil niet voor racist worden

uitgemaakt. Het grote merendeel van de voorstanders van zwarte piet is geen racist, maar weigert een nostalgisch onderdeel van zijn jeugd aan een voor hem niet zichtbaar probleem te koppelen. Mensen die geen racist zijn een racist noemen omdat je het niet met ze eens bent, jaagt ze bovendien eerder in het harnas dan dat ze je probeert te begrijpen. Andersom kan zwarte piet (terecht) worden gezien als een vorm van racisme zolang wij als Nederlanders niet erkennen dat onze betovergrootouders met de kennis van nu koloniale klootzakken waren. Ja het waren andere tijden, maar nee: dat wil niet zeggen dat je niet stil mag staan bij de problemen uit het verleden. Wie het verleden niet kent, is gedoemd die te herhalen. Het weghalen van 'racistische standbeelden' zoals we dat in onze 21e-eeuwse variant van de beeldenstorm in heel de westerse wereld zagen, werkt in die zin dus juist averechts. Zolang we weten dat racisme en discriminatie een minder ver-van-ons-bed-show is dan we zouden willen, hoeven we ook niet mee te doen aan de symboolpolitiek om onze cultuur en tradities één voor één overboord te gooien net zolang tot niemand ergens meer aanstoot aan neemt.

Terwijl Soros enerzijds vluchtelingen binnen onze grenzen brengt, worden de critici van dat beleid actief als racisten weggezet en bestaande spanningen uitvergroot. (Voor de belangen van je regio of land opkomen, maakt je inmiddels verdacht.) Vluchtelingen en de daaruit voortvloeiende discussies zaaien op die manier verdeeldheid en drijven een wig in de samenleving. Het leidt tot een discussie tussen 'goede mensen' en 'racisten': mensen die iedereen met open armen willen ontvangen en diegenen die daar kritisch op zijn. (Iedereen mag komen, of niemand mag erin. Waar is die verdomde middenweg?) De bestaande kloven worden in de media uitvergroot en voilà: frictie is geboren.

Side note: de discussie wordt overigens niet alleen op het gebied van racisme gestimuleerd. Overal waar de samenleving in groepen kan worden onderverdeeld die het met elkaar oneens zijn, worden de meest extreme groepen gesteund waardoor de discussies worden gekaapt door de uiteinden. (Zo ook de man-vrouw tegenstellingen die vanuit de #me too-beweging vanuit het aanpakken van machtsmisbruik was begonnen maar is doorgeschoten in mannenhaat.) Termen als feminisme en seksisme worden steeds vaker en inhoudslozer de wereld in geslingerd (als je zonder inhoudelijke argumenten iets met een -isme wordt verweten, weet je feitelijk hoe laat het is). Ook in de Europese Unie moeten universiteiten van Brussel mee in de malle gendermolen om voor subsidie in aanmerking te kunnen blijven komen: *dataverzameling rondom diversiteit en het geslacht van medewerkers is een voorwaarde om in aanmerking te komen voor onderzoeksfinanciering.*[147] Opvallend detail die de waanzin van onze tijd aantoont: de Verenigde Naties benoemde een mannelijke transgender tot ambassadeur voor de promotie en de 'empowerment' van vrouwen. Ook dringt de organisatie erop aan om op weg naar een meer 'gelijke' wereld geen man of vrouw, maar voortaan partner te zeggen: *what you say matters. Help create a more equal world by using gender-neutral language.*[148] We lopen daardoor steeds meer op eieren waarmee het er niet gezelliger op is geworden in Nederland. (Hier vind je een hilarische illustratie van het feit dat de dwangmatige focus op geslacht en 'pronouns' ook simpelweg niet heel praktisch is.[149])

De MSM wordt voor een belangrijk deel gevuld en dus beheerst door dit soort relletjes. Minimaal of regionaal gevoelde tendensen in de samenleving worden daardoor uitvergroot tot ogenschijnlijk allesbepalende thema's: de zwarte piet discussie wordt bijvoorbeeld door vrijwel niemand buiten de randstad gevoerd of gevolgd. In een wereld waar de propaganda in beide kampen zo wijdverspreid is, kan een deel van de samenleving elkaar met de beste intenties de

hersens inslaan: allebei in hun gelijk, allebei overtuigd van hun eigen zaak. Continue afgeleid door me too-seksschandalen en gender-neutralen beseffen we niet dat we allemaal in hetzelfde schuitje zitten. (Besefmoment: als iets een emotionele reactie bij jou veroorzaakt en ervoor zorgt dat je van een grote groep mensen walgt omdat ze een andere mening hebben, andere gewoontes hebben of simpelweg op een andere partij stemmen, word je mogelijk bespeeld.) De thema's zouden bovendien niet meer dan gekrabbel in de kantlijn moeten zijn in plaats van alles overdonderende onderwerpen.

Waarom moeten wij ervan overtuigd worden dat we racisten, xenofoben of anti-feministen zijn? Soros zijn doel voor Nederland (en dus andere West-Europese landen) is om ons nog politiek correcter te maken. NRC-next lichtte toe waarom dat was: *de Open Society Foundations van George Soros beschouwt Nederland als sleutelland in de strijd tegen 'negatieve trends'*. Het gevoel dat we 'al' tolerant zijn, staat verandering in de weg. Wanneer we bang zijn om ons uit te spreken over 'controversiële onderwerpen' zijn de Nederlandse normen, waarden en samenstelling van de samenleving onbewaakt. Door ons eerst aan te praten dat we helemaal niet zo tolerant zijn als dat we denken, zullen we vervolgens vanzelf nog veel meer concessies gaan doen. Wat blijft er dan van Nederland over als we honderd jaar vooruitkijken?

Cultureel erfgoed en tradities wordt steeds vaker ontmoedigd, geridiculiseerd en weggezet als iets 'vies' of achterhaald waardoor het af dreigt te brokkelen. Het verdwijnen van culturen wordt als een natuurlijk proces gebracht waar niemand verantwoordelijk voor kan worden gehouden: het is simpelweg een kwestie van tijd en 'vooruitgang'. Maar ieder Europees land heeft eeuwenoude gebruiken en tradities die door onze voorouders aan elkaar zijn doorgegeven en onze identiteit bepalen. Die zouden we trots moeten (of in ieder geval mogen) koesteren. Hoewel nationalisme belachelijk wordt gemaakt en als achterbaks of populistisch wordt weggezet, kan het namelijk ook trots en kalme liefde voor het thuisland betekenen: het kan een land ook moraal, normen en eigenwaarde geven. We moeten er daarom voor waken nu we het idee hebben dat we 'weten hoe alles hoort of moet', dat alles dat daar niet bij past lukraak wordt weggestreept. In verscheidenheid ligt schoonheid en nuance.

Wordt de Europese en westerse civilisatie opzettelijk te grabbel gegooid? Een groot pleitbezorger van dit idee is Douglas Murray die zijn boek 'The Strange Death of Europe' erover schreef (waar je hier een korte door hem vertelde samenvatting van terugvindt.[150]) Geenstijl vertaalde een ander artikel waar hij er het volgende over zei: *waar de Europese identiteit vroeger kon worden toegeschreven aan zeer specifieke en niet te vergeten filosofisch en historisch diepe fundamenten (de rechtsstaat, ethiek die ontleend is aan de geschiedenis en filosofie van het continent), zijn de ethiek en overtuigingen van Europa (of liever: de identiteit en de ideologie van Europa) vandaag de dag gaan draaien om 'respect', 'tolerantie' en de meest weg met ons van allemaal: 'diversiteit'*. Murray noemt de overdreven aandacht die dat proces erger maakt 'overcorrectie'.[151] De focus ligt in onze tijd daardoor steeds minder op regionale belangen en steeds meer op centralisatie: de tradities of belangen van het dorp, de stad, de provincie of zelfs het land zijn ondergeschikt aan het doel van de eenheidsworst.

A completely fabricated enemy

Een ander, meer duister aspect van de balkanisatie is de claim dat er terroristen van IS en Al-Qaida tussen de vluchtelingen zaten die als 'straf' voor de bommen die onze overheden op hun land gooiden, aanslagen wilden plegen in Europese steden. Nu weten we inmiddels echter dat onze overheden en geheime diensten de bevolking tijdens operatie Gladio de vorige eeuw onder de duim hield door de angst voor de fictieve dreiging van het communisme op te kloppen. Hoe reëel was onze angst voor de moslimterreur?

Critici waaronder de oud-minister van Buitenlandse Zaken van Groot-Brittannië Robin Cook stellen dat Europeanen feitelijk niets te vrezen hadden en dat 'zelfstandige moslimterreur' überhaupt niet heeft bestaan: *the truth is that there is no Islamic army or any terrorist group by the name of Al-Qaida ... there is a propaganda campaign to make the public believe in the presence of an identified entity representing the devil.* De dreiging was volgens hem fictief met als doel om paniek, verwarring en angst te zaaien onder de Europese bevolking. Hij werd daarin bijgevallen door voormalig CIA-contractor Steven Kelley. Die bevestigde dat de dreiging volledig was verzonnen en gecreëerd: *this is a completely fabricated enemy ... this is something that we created.*[152] Was ook de angst voor moslimterreur een PSYOP? (Ter herinnering: PSYOPS zijn een serieus onderdeel van 'defensie'. Het Amerikaanse Psychological Operations Committee heeft als doel om PSYOPS te creëren die het thuisfront achter het beleid en de belangen van Washington krijgen. Het instituut dat zowel in oorlog, als in vredestijd opereert, is verantwoordelijk voor: *planning, coordinating and implementing psychological operations activities in support of United States policies and interests relative to national security.*[153] [154])

Dat de psychologische terreur in de westerse geesten gewenst was, lijkt te worden ondersteund door het feit de terroristen volledig vrij werden gelaten om hun giftige boodschap en beelden van terreur de wereld over te sturen. IS had bijvoorbeeld een eigen media-imperium met een tv-station dat 24 uur per dag uitzond[155], een eigen radiostation en een eigen tv-zender via de Iraakse satellieten.[156] Bovendien werd ze geen strobreed in de weg gelegd om een eigen Android-app te ontwikkelen en die via Google te verkopen.[157] (Belangrijk besefmoment: de oorlogsmisdadigers van IS konden hun wervingsfilmpjes en gewelddadig horror -inclusief extreem heftige executies- ongehinderd via de in Amerika gebaseerde en door de NSA gemonitorde platformen verspreiden. Tegelijkertijd werden Duitse burgers die kritiek hadden op het 'wir schaffen das-beleid' van Merkel tijdelijk van hun Facebook, Twitter of YouTube-account getrapt.) Het zou absoluut onverklaarbaar zijn wanneer het doel daadwerkelijk was geweest om te voorkomen dat hun ideologie anderen in het Westen zou bereiken. Iedereen weet immers dat alles wat je aandacht geeft, groeit: als IS niet in staat was geweest om hun ellende breeduit de media in de slingeren, was die per definitie 'mislukt' geweest. Oprichter van The Hague Centre for Strategic Studies Rob de Wijk zegt daarover: *terrorisme is een wrede vorm van straattheater. Als mensen niet kijken, is de act niet geslaagd.*[158] Wat het geheel nog vreemder maakte, waren de IP-adressen van de social media-accounts van IS. Hackers die deze traceerden kwamen tot de schokkende conclusie dat die van de Britse overheid waren.[159] (Die zeiden toen ze daarmee geconfronteerd werden echter dat ze die internetadressen al een tijd daarvoor aan de Saudi's hadden verkocht en dat zij dus niets verkeerds hadden gedaan. Niets aan het handje dus?)

Ook aan het bestaan van de 'grote leider' van IS, Abu al-Baghdadi werd openlijk getwijfeld. De kopman van het kalifaat die via zijn video's allerlei buitenlandse jongeren opriep om de jihadistische poging tot regime change tegen Assad te komen steunen, is door geen enkele IS'er ooit écht in levenden lijve gezien omwille van 'veiligheidsredenen'. Generaal Kevin Bergner gaf daar als hoofdwoordvoerder van het Amerikaanse leger in de New York Times een opvallende mogelijke verklaring voor. Hij stelde dat de ongrijpbare Baghdadi nooit was gezien omdat hij simpelweg niet bestond. Het was volgens hem een fictief karakter die was verzonnen om het werk van de geheime diensten te kunnen verbloemen: *the elusive Baghdadi was actually a fictional character whose audio-taped declarations were provided by an elderly actor ... to mask the dominant role that foreigners play in that insurgent organization.*[160] Baghdadi was een acteur?! Hoe diep gaat deze *rabbit-hole*?[161] (Dat geveinsde gevaar gold uiteraard ook voor Bin Laden. Ter herinnering: in hoofdstuk zes lazen we: *toen de VS het land na de oorlog verliet, zou hij de door de CIA opgeleide groep jihadisten onder zijn hoede nemen. Zij gingen door onder een andere naam die de boeman van de 21e eeuw zou worden: Al-Qaida. Het is dan ook al langere tijd een publiek geheim dat de VS zelf aan de wieg van zijn grootste vijand uit de 21e eeuw heeft gestaan.*)

We kunnen Baghdadi zelf niet meer vragen of hij nu wel of niet de CEO van de salafisten was omdat hij eind oktober 2019 uiteindelijk 'te grazen is genomen' door het Amerikaanse leger. Volgens Trump was hij een doodlopende tunnel ingevlucht, terwijl hij al jammerend en huilend (*whimpering and crying and screaming, all the way*) werd opgejaagd door Amerikaanse honden die hem uiteindelijk te grazen hebben genomen. Hebben we de foto van zijn dode lichaam gezien? Nee, hij had zogenaamd een bomvest om dat hem bij het ontploffen ernstig verminkte, waarna ook de tunnel nog eens op hem was ingestort. Dat klinkt wel heel erg als een overgeproduceerde scene uit een Hollywood film, vind je niet? Maar gelukkig bevestigde het Witte Huis dat tests 'uitwezen' dat het wel degelijk Abu was geweest: *test results gave certain immediate and totally positive identification.* Fijn dat ze zo honderd procent superduper zeker waren: dan kunnen wij nu allemaal weer rustig gaan slapen.[162] Kuch!

Baghdadi's dood deed wat dat betreft denken aan de 'dood' van Bin Laden die na een jarenlange *manhunt* niet werd gevangen en berecht maar standrechtelijk werd geëxecuteerd. Waar waren de foto's van zijn lichaam? Die waren er niet: hij heeft van de Amerikanen een 'zee-begrafenis' gekregen: gedumpt op een geheime plaats in zee zodat 'het geen bedevaartsoord zou kunnen worden'. Juist ja. (Opvallend detail: anno 2013 waren door 'noodlottige ongelukken' zoals een helikoptercrash en een parachuteongeval nog maar twee van de 25 elite-eenheden van het Navy Seals Team Six die Bin Laden hadden vermoord in leven.[163] [164])

Known to be bad

Sinds we weten dat IS in het Midden-Oosten in grote lijnen 'nep' was en de jihadisten door westerse staten gesponsorde stukken op het geopolitieke schaakbord bleken te zijn: hoe zit het dan met al die hele echte aanslagen die zijn gepleegd in Europa? Is daar ook vuil spel gespeeld? Zijn de moslimterroristen van nu de Sovjetterroristen van vroeger en vervult IS dezelfde rol als de communisten tijdens de Koude Oorlog? Zijn er ook false flag-aanslagen in 'hun naam'

gepleegd in het hart van de Europese steden? Het is een vraag die niet met zekerheid beantwoord kan worden, maar waarvan iedere vezel in je lijf hoopt dat het niet waar kan zijn.

Hoewel er weinig onderzoek beschikbaar is en het web van controleerbare feiten daardoor minder dicht is dan we tot op heden zijn gewend, zou het naïef zijn om te veronderstellen dat wat toen gebeurde nu nooit meer zou kunnen. Er zijn dan ook een aantal aanwijzingen die er op lijken te wijzen dat operatie Gladio niet compleet is 'afgeschreven' maar alleen ondergronds is verder gegaan als Gladio-B. De 62-jarige Robert David Steele die jarenlang geheime operaties voor de CIA heeft volbracht, bevestigt deze visie en zei zelfs dat de meeste terreurdaden false flag-operaties zijn. Gepleegd door de geheime diensten, door een 'pion' of informant die is aangemoedigd of waar er actief is weggekeken om hem die aanslag te laten plegen: *most terrorists are false flag terrorists...created by our own securityservices. I will tell you that here in the United States, every single terrorist incident we have had has been a false flag or has been an informant pushed on by the FBI.* Ted Gunderson, voormalig hoofd van de FBI in Los Angeles zei op zijn beurt dat het juist de CIA was: *the CIA is behind most if not all terrorist attacks in America.*[165] [166] (Zoek voor de grap bij kleine of grote 'terreurdaden' maar eens naar die gebeurtenis + 'intelligence link'.[167]) Dat wil natuurlijk niet zeggen dat letterlijk iedere aanslag 'nep' was: het is zeer aannemelijk dat er mensen zijn geradicaliseerd in het Midden-Oosten die vervolgens ook in het thuisland hun eigen aanslagen wilden plegen. Maar omdat vrijwel niemand van het bestaan van Gladio (laat staan van Gladio-B) op de hoogte is, wordt er in de afschuwelijke, angstige en verdrietige nadagen van een aanslag doorgaans niet kritisch gezocht naar aanwijzingen van vuil spel. Dat zou echter wel moeten: er zijn bij een aantal van die aanslagen op eigen bodem namelijk een groot aantal eigenaardigheden, toevalligheden en inconsistenties te benoemen die we onder de loep moeten nemen.

De basisprincipes van false flags zijn inmiddels bekend: een van de belangrijkste voorwaarden daarvan is dat de identiteit van de dader uiteindelijk kan worden achterhaald. Het heeft alleen maar zin als er helder is wie erachter heeft gezeten: als er geen haat of afgunst op een duidelijke verantwoordelijke kan worden afgereageerd, kun je het net zo goed niet doen. Het hele idee is immers dat je iemand anders de schuld van jouw acties in de schoenen schuift. Hoewel het internet bij iedere aanslag gonst van de 'conspiracy theory's' waarvan een groot deel klinkklare nonsens en sensatiezucht is, zijn er dan ook wel degelijk een aantal terugkerende omstandigheden die een aantal alarmbellen zouden moeten laten afgaan. Zo wordt er vrijwel altijd 'toevallig' een rijbewijs of paspoort gevonden op de plaats delict of in het vluchtvoertuig waardoor wij er via de MSM van doordrongen kunnen worden wie de daders zijn geweest en wie we moeten vrezen. Die daders worden vervolgens opgespoord en vaak gedood voordat er kritische vragen gesteld kunnen worden. Dat die aanslagplegers zelf in de meeste gevallen bekenden van de politie en of bekenden van de geheime diensten waren, is een zoveelste overeenkomst.

Ter illustratie: bij de aanval op de kerstmarkt in Berlijn waar een 'IS'er in december 2016 een vrachtwagen door een mensenmassa op een kerstmarkt ploegde, zag een ooggetuige de bestuurder uit de vrachtwagen stappen. Hij belde daarop de politie en achtervolgde de bestuurder terwijl hij aan de telefoon bleef. De Pakistaanse man die naar aanleiding daarvan was opgepakt en aangehouden, werd later vrijgelaten. (Hoewel hij toegaf op de kerstmarkt te zijn geweest zei hij dat hij onschuldig was: hij rende naar eigen zeggen alleen weg omdat hij bang was om anders als verdachte te worden gezien.[168] Dat klinkt allemaal al niet heel logisch.)

Pas 24 uur na de aanslag vond de politie 'ineens' een asieldocument en een mobieltje onder de bestuurdersstoel van de betreffende vrachtwagen waarna de klopjacht op een uitgeprocedeerde Tunesiër genaamd Anis Amri geopend kon worden. (Ook Amri werd tussen maart en september 2016 gevolgd en gemonitord waarna de surveillance kort voor de aanslag werd afgekapt. Een paar maanden later zou hij de aanval in Berlijn plegen.) Toen hij een aantal dagen later in Italië boven kwam drijven, trok hij volgens de dienstdoende agenten een geweer waarna hij in een vuurgevecht werd doodgeschoten.

Een ander voorbeeld van een van de schokkendste gebeurtenissen uit onze 21e eeuw was de aanslag op Charlie Hebdo: een satirisch blaadje dat een tekening van Mohammed had gepubliceerd. Ter herinnering: op 7 januari 2015 vielen rond het middaguur twee mannen met een bivakmuts op en bewapend met een automatisch geweer het kantoor binnen waar ze twaalf mensen vermoordden. Het was een 'perfecte' terroristische aanslag. Het waren boze moslims die een brute aanval pleegden op een fundament van de vrije westerse samenleving: vrijheid van meningsuiting (ook de vrijheid om andermans geloof te bekritiseren). Vervolgens vertrokken de twee met een vluchtauto om verderop een andere auto te ontvreemden waarbij het paspoort van een van de mannen in de eerste auto was blijven liggen. (Waarom een terrorist tijdens een aanslag wel een bivakmuts op zijn hoofd zet maar ook een paspoort meeneemt, heb ik overigens nooit begrepen.) Uit het paspoort kon worden opgemaakt dat de aanslagplegers de broers Chérif en Saïd Kouachi moesten zijn geweest. Nadat de twee bij een benzinestation werden gezien, verschansten ze zich in een drukkerij waar ze uiteindelijk werden omsingeld en in een vuurgevecht werden gedood.

Ook de broers Kouachi waren geen complete onbekenden: in tegendeel. De broers waren al jarenlang zeer goed bekend bij de Franse inlichtingendiensten (een van beide werd zelfs geïnterviewd in een documentaire over jihadisme die op de Franse tv is verschenen.[169]) Ze hadden een 'hele hoge prioriteit' en werden daarom gemonitord. Een anonieme Amerikaanse bron verklaarde aan de New York Times: *these guys were known to be bad, and the French had tabs on them for a while.* Toch lukte het ze om hun aanslag voor te bereiden en te plegen omdat 'men' op enig moment besloot om ze niet meer te volgen waarna ze 'uit het zicht waren verdwenen'.[170] Dat was op zijn zachts gezegd slordig omdat van beide heren bekend was dat ze zeer waarschijnlijk in Syrië hadden gevochten in de regime change oorlog tegen Assad. Zoals New Eastern Outlook in het artikel 'Paris shooters just returned from NATO's proxy war in Syria' treffend verwoordde: *the terrorists who carried out the attack were long on the leash not of 'Islamic extremists' but Western intelligence agencies.*[171] Ze liepen niet aan het lijntje van Islamitische extremisten, maar aan die van westerse geheime diensten. Hebben ze de aanslagen dan 'laten' gebeuren of werden ze geholpen? Er zijn in ieder geval een aantal rariteiten te benoemen.

Wat critici bijvoorbeeld opviel, was het feit dat de broers op precies het 'juiste moment' binnenkwamen bij Hebdo omdat ze er op ieder ander moment vrijwel niemand hadden aangetroffen. Het satirische vakblad had namelijk maar eens per week een overleg en de rest van de week was het er doorgaans erg rustig. Het duidde er volgens werknemers van Hebdo zelf op dat de aanslagplegers hulp moesten hebben gehad. Dat verklaarde dan ook een van hen aan de Franse krant Le Monde: *the attackers had to have been informed that the editorial meeting was taking place.*[172] (Opvallend detail: het blaadje wordt uitgegeven door de krant Liberation dat weer in handen is van Édouard baron de Rothschild.[173] Toeval?)

Een ander opvallend detail kwam van de neoconservatieve journalist Caroline Fourest die in de jaren voor de aanslagen tussen 2005 en 2009 ook bij Charlie Hebdo had gewerkt. Zij slingerde na de aanslagen extreme theorieën de wereld in. Zo deed ze op live-televisie uit de doeken dat een overlever van de aanslag bij Hebdo (en dus een oud-collega van haar) haar had verteld dat de terroristen een geweer op haar neus hadden gezet en zeiden dat ze zou blijven leven wanneer ze verzen van de Koran kon opdreunen. (De betreffende collega zou dit zelf overigens tegenspreken.[174]) Terwijl dat gebeurde, kon ze volgens Fourest de mannen van dichtbij aankijken en vielen haar diens 'zeer mooie blauwe ogen' op: *les très beaux yeux bleus.* Je kunt het haar hier zelf horen vertellen.[175] Die opmerking is uiteraard opvallend omdat de gebroeders Kouachi allebei donkerbruine ogen hadden: olie op het vuur voor false flag-onderzoekers.

De enige koppeling tussen Hebdo en de broers is het paspoort dat in de vluchtauto is teruggevonden: omdat de mannen bivakmutsen op hadden, zou het daarmee feitelijk iedereen kunnen zijn geweest. Leden van de geheime dienst zouden de aanval hebben kunnen plegen, en hoefden alleen het bewijsstuk in de auto neer te leggen om naar de zeer bekende en 'logisch verdachte' broers te verwijzen: niemand zou zich erover verbazen dat zij het waren geweest. Wanneer die broers hun namen op het nieuws hoorden, zouden ze (schuldig of niet) vluchten omdat ze wisten hoe laat het was. (Dat lang niet alle 'intelligence' klopte, bleek bijvoorbeeld doordat ook de zogenaamde bestuurder van de vluchtauto onschuldig bleek te zijn: de achttienjarige Hamyd Mourad kwam zichzelf op het politiebureau melden nadat hij zijn naam op het nieuws voorbij had zien komen. Hij kon zijn onschuld bewijzen met het waterdichte alibi van zijn hele schoolklas die allemaal bevestigden dat hij ten tijde van de aanslag in het lokaal was geweest.) De twee gedroegen zich op de beelden bovendien niet als gespannen, met adrenaline aangejaagde terroristen maar als professionele, goed getrainde huurmoordenaars die er niet voor terugdeinsden om een gewonde agent die op straat lag van dichtbij een kogel door het hoofd te jagen. (Ook de automobilist van wie ze de tweede vluchtauto vorderden, verklaarde: *ze waren heel kalm, heel professioneel.*[176]) Critici wijzen er dan ook op dat wanneer de beelden van de aanslag goed worden bekeken, ze vrij duidelijk een blanke huid onder de bivakmuts lijken te hebben. Dus zoog Fourest het verhaal uit haar duim om de angst en afkeur van de moslims te vergroten? Of versprak ze zich en gaf ze 'per ongeluk' informatie vrij die niemand kon weten?

Hoewel je dit tot op heden waarschijnlijk nog niet had gehoord, zijn er nog meer opvallende zaken die de MSM niet hebben gehaald. Hoewel er bij de aanslagen die dag drie agenten zijn vermoord, is er binnen een etmaal na de aanslagen nog een vierde agent overleden: Hedric Fredou. Hoewel hij op vierhonderd kilometer ten zuiden van Parijs in het plaatsje Limoges is gestorven, heeft zijn dood wel degelijk met de aanslag te maken: hij was als politiecommissaris namelijk verantwoordelijk voor het vooronderzoek naar de aanslagen. (De beide broers waren namelijk grotendeels in Limoges opgegroeid, en daar waarschijnlijk ook geradicaliseerd.) Hedric was de avond van zijn dood bezig met het napluizen van connecties van de naasten en nabestaanden van de slachtoffers toen hij iets 'schokkends' tegenkwam waarna hij dringend een telefoontje wilde plegen: *he told them he had to make a very urgent phone call.* Toen hij niet van dat telefoontje terugkwam, werd hij een uur later in zijn kantoor teruggevonden met een kogel in zijn hoofd. De volgende dag kreeg zijn zus te horen dat haar broer zelfmoord had gepleegd: *people came from Paris to tell us that he had committed suicide.* Opvallend detail:

op het dienstwapen van Fredou kon geen demper worden geplaatst. Moeder en zus Fredou stelden dan ook de vraag hoe het kon dat een agent op een bemand politiestation een schot kon lossen terwijl niemand dat had gehoord? Het antwoord: omdat de muren 'goed geïsoleerd' waren. Het kleine aantal journalisten in de MSM dat over zijn dood schreef, benoemden bovendien dat de agent depressief en overwerkt was[177]: zaken die zowel zijn psycholoog als zijn moeder en zus tegenspraken. Zijn zus kon dan ook moeilijk accepteren dat haar broer zelfmoord zou plegen aangezien het 'geen gewelddadige of impulsieve man' was. Bovendien had Fredou in het verleden als agent na een melding van zelfmoord wel vaker de levenloze lichamen van collega's en burgers aangetroffen en had hij zijn zus en moeder op het hart gedrukt dat hij hen dat nooit zou aandoen. *My brother himself found two suicides, and he told mom, 'I will never do anything like that to you', that is, kill himself and leave her all alone. He was not depressed.* Wat nog meer vragen aanwakkerde, was het feit dat Fredou's privécomputer en telefoon 'voor onderzoek' zijn ingenomen zonder dat deze officieel als bewijs werden geregistreerd: *they took away his computers and personal mobile phone from us ... they took everything. It shocked us, but they told us it was standard procedure.* Ook mochten zijn zus en moeder ondanks herhaaldelijk verzoek zowel het lijkschouwersrapport als het autopsiedossier niet inzien.[178]

Who's that guy?

Soortgelijke rariteiten zijn er rondom de grote aantallen aanslagen die tien maanden na Charlie Hebdo in Parijs plaatsvonden. Ter herinnering: op 13 november 2015 werden er door acht aanvallers op verscheidene locaties terreurdaden gepleegd. Tijdens een voetbalwedstrijd tussen Frankrijk en Duitsland werden live op tv grote explosies gehoord van bommen die buiten het stadion afgingen. Op datzelfde moment namen terroristen met mitrailleurs willekeurige Parijse restaurants en cafés onder vuur waarbij terrasgangers in de stad werden doorzeefd. De aanval eindigde in het poptheater de Bataclan waar negentig mensen die een rockconcert bezochten als ratten in de val in koelen bloede zouden worden afgeslacht. Op de bloederige dag kwamen 127 mensen om en waren er meer dan zestig zwaargewonden.

Het aantal slachtoffers had nog veel hoger kunnen zijn, ware het niet dat er toevalligerwijs precies op die dag een 'terreuroefening' voor de hulpdiensten stond gepland waarbij ze oefenden op een soortgelijke terroristische aanval die op meerdere plaatsen in de stad tegelijkertijd zou plaatsvinden. Zoals Patrick Pelloux (die voor Charlie Hebdo werkt) aangaf, hadden ze daar maar geluk mee: *by chance, in the morning at the Paris SAMU* (hulpdiensten), *a multi-site attack exercise had been planned.*[179] Voordat je daar rustig overheen leest en denkt: 'God wat een geluk bij een ongeluk inderdaad'. Het is geen uitzonderlijk toeval maar gebeurt zoals gezegd 'wonderlijk genoeg' veel vaker: dat was bijvoorbeeld ook het geval bij de bomaanslag bij de marathon in Boston, de aanslagen in de VS op 11 september en tijdens de bomaanslagen op 7 juli 2005 in Londen (wat ook wel 'Groot-Brittannië 's 9/11' wordt genoemd). In alle gevallen waren er 'toevallig' terreuroefeningen met hetzelfde type aanslag op dezelfde dag en op dezelfde locaties als de aanslagen die daadwerkelijk plaatsvonden. Voordat we de aanslagen van 13 november bekijken, is het daarom goed om je te beseffen wat het nut van een 'toevallige' terreuroefening tijdens een echte terreurdaad kan zijn. Om de aanslagen in London als voorbeeld te nemen: daar waren moslimacteurs ingehuurd om deel te

nemen aan de oefening waarna geheim agenten daadwerkelijke terreurdaden pleegden en de ingehuurde acteurs uiteindelijk als 'terroristen' werden afgemaakt. (Voor een uitgebreide analyse verwijs ik je naar de website van BBB die er veel onderzoek naar heeft gedaan.[180])

Met die kennis in het achterhoofd nemen we kort de eigenaardigheden van de aanslagen op 13 november in Parijs door. Er zouden drie zelfmoordterroristen het gemunt hebben op de 79.000 voetbalfans die in het voetbalstadion de wedstrijd Frankrijk tegen Duitsland bijwoonden. Tijdens de live-uitzending hoorde iedereen op de achtergrond enorme explosies: die waren zogenaamd van de terroristen die dankzij de goede beveiliging niet konden binnenkomen waarna ze alle drie hun bomvest buiten het stadion tot ontploffing hadden gebracht (en 'maar' één iemand wisten te doden). Ik zeg zogenaamd omdat er tot op de dag van vandaag nog altijd geen enkele foto of video van de explosie of aangerichte schade daarna boven water is gekomen. Op de paar MSM-foto's die vanaf een grote afstand waren gemaakt, was dan ook geen enkele schade aan het stadion of de omgeving te zien.[181] Moeten wij echt geloven dat er geen enkele journalist of voorbijganger is geweest die ook maar één foto of video daarvan heeft gemaakt? En als die foto's er wel waren, zouden die niet volop in het nieuws en in de kranten worden getoond?

Hetzelfde gold voor een van de cafés waar een zelfmoordenaar naar binnen zou zijn gelopen om zijn bomgordel tot ontploffing te brengen: Café Comptoir Voltaire. (Er is zelfs een video van binnenin het café vrijgegeven waarop de terrorist te zien is vlak voor hij zichzelf zogenaamd opblaast.[182]) Op nieuwsbeelden waren mannen in witte pakken te zien die de schade opnamen in een vrijwel onaangetast restaurant: er was amper schade aan het interieur en ook alle ramen zaten nog intact in de glazen pui van het kleine café. Er lagen alleen een paar omgevallen stoelen op de grond.[183] (Later zou men verklaren dat de bom niet goed was afgegaan.)

Dat er vuil spel is geweest, lijkt ook te blijken uit de aanval op een ander restaurant: Le Belle Equipe waar de aanvallers rustig uit een aanrijdende Mercedes stapten waarna ze het vuur openden op de terrasgangers met negentien doden tot gevolg. De aanslagplegers waren volgens ooggetuigen die de aanslag overleefden geen doorgedraaide moslimterroristen maar gedroegen zich wederom als professionele commando's en zagen er ook zo uit: *he was white, clean shaven and had dark hair neatly trimmed. The shooter had ... an extremely muscular build, which you could tell from the size of his arms. He looked like a weightlifter. They looked like soldiers or mercenaries and carried the whole thing out like a military operation. He just kept reloading his machine gun and firing, without saying a thing.*[184] Een extreem gespierde man die er uit zag als een stereotype huurmoordenaar die kalmpjes en klinisch zonder iets te zeggen zijn magazijnen op de mensen leegschoot.

Ook in het Parijse theater de Bataclan waar de band 'Eagles of death metal' optraden, waren er soortgelijke eigenaardigheden. Een overlever van die slachtpartij zei dat een van de aanvallers die hij zag er uitzag als een blanke Europeaan: *I saw a guy who was pretty small, white and looked like a European. He was just in front of the Bataclan and had a gun resting on his shoulder. Then I saw flashes and heard 'Bam bam bam.* (Vreemd detail: de zanger van de Eagles of death metal Jesse Hughes zei dat hij voor het optreden een verdachte beveiliger backstage zag. Dat voelde zelfs zo 'niet pluis' dat hij aan het management vroeg wie dat was en of ze hem konden vervangen: *I immediately went to the promoter and said, 'Who's that guy? I want to put another dude on'.* Waarop de promotor zei dat de vaste beveiligers er nog niet

waren: *and he goes, well some of the other guards aren't here yet.* Later zou blijken dat zes van de 'reguliere' beveiligers van de Bataclan die avond niet waren komen opdagen: *eventually I found out that six or so wouldn't show up at all.* Hughes noemde dat verdacht: *it seems rather obvious ... they had a reason not to show up.* Naar aanleiding van een enorme bak kritiek en ellende in de MSM zou hij zijn woorden later terugnemen en zijn excuses aanbieden.[185])

Hoewel duidelijk is dat we op basis van flarden aan informatie en ooggetuigen over deze vrij recente gebeurtenissen geen waterdichte conclusies kunnen bereiken, is het hopelijk voldoende voor anderen om in de toekomst kritisch te kijken en het eventueel op zich te nemen om dit soort zaken tot de bodem uit te zoeken. Hoe het ook zij en of het nu false flags waren of niet: de aanslagen uit onze eeuw zijn in ieder geval ten dele gepleegd door jihadisten die geradicaliseerd waren door te vechten voor een westerse regime change poging. Omdat ze in die tijd bovendien bewapend en betaald werden door 'onze' overheden ligt de verantwoordelijkheid daarvoor dan ook net zoveel bij de westerse overheden als bij de islamitische extremisten.

De 'wir schaffen das-mindset' samen met de open grenzen en Soros zijn taxiservice creëerden een 'perfect storm' die om steeds meer internationale afstemming van deze zelfgecreëerde problematiek vroeg. De overheid heeft de angst voor moslimterreur bovendien als excuus gebruikt om zijn macht verder uit te breiden. Het stelde ze in staat om strengere maatregelen door te voeren dan de burgers anders zouden accepteren waardoor we langzaam maar zeker af dreigen te glijden naar een politiestaat. (Ter illustratie: in Frankrijk hebben we gezien dat de 'gele hesjes'-demonstranten ogen en handen kwijtraakten door de 'niet dodelijke' wapens die deze bepantserde troepen tegen ze inzetten om ze uit elkaar te drijven.) Men zaaide angst en oogstte burgerrechten. De mensen omarmden die ingeperkte vrijheden vervolgens omdat ze ervan overtuigd werden dat het voor hun eigen veiligheid was. Dat laatste aspect zou eind 2019 een nieuwe betekenis krijgen. Het brengt ons bij het volgende hoofdstuk.

25 | Agenda 2030, *The Great Reset*

Eind 2019 werden we met het meest recente en prominente grensoverschrijdende probleem geconfronteerd dat een enorme impact op onze levens zou hebben. Hoewel corona naarmate de tijd verstreek van een 'levensgevaarlijk virus' naar een serieuze verkoudheid is gedegradeerd en de pandemie inmiddels achter ons lijkt te liggen, waren de twee jaar daarvoor bijzonder spannend. Ondanks dat er gedurende de pandemie enorm veel kritische geluiden waren over zowel de oorsprong en het gevaar van het virus als de reactie van overheden erop, zou dat de mainstream nieuwsvoorziening zelden halen. Door deze greep op de informatievoorziening zou de wereld (nog meer dan bij opvattingen over klimaat of migratie) in twee kampen worden geforceerd die vervolgens in twee volledig verschillende werelden langs elkaar heen leefden. Het ene deel zag in de maatregelen een godszege omdat het de terugkeer naar 'normaal' zou faciliteren: zij zouden angstig afstand houden, mondkapjes opdoen, religieus hun handen ontsmetten en zich zo vaak laten injecteren als de overheid hen adviseerde. Het andere deel had meer angst voor de overheden dan voor het virus en zag een gevaarlijke machtsgreep in de reactie daarop. De wereld waar we op af leken te stevenen was voor hen angstaanjagend: zij die een injectie van een experimenteel medicijn weigerden, dreigden permanent te worden uitgesloten van de samenleving. Zij verloren in verschillende westerse landen de toegang tot openbaar vervoer, zorg of andere openbare gelegenheden. Anderen hingen soms ontslag, boetes, of zelfs een gevangenisstraf boven het hoofd.

Sinds de crisis voorbij is, worden er steeds meer kritische vragen over de effectiviteit en de veiligheid van de lockdowns en de massavaccinatie gesteld. Dat heeft de MSM echter jarenlang niet gehaald. In het nu volgende hoofdstuk bekijken we hoe de verschillende zienswijzen konden ontstaan en wat daaraan ten grondslag lag.

Er deden zich meteen vanaf het begin van de corona-uitbraak vele verhalen de ronde over de oorsprong daarvan. Hoewel de MSM in eerste instantie steevast volhield dat het virus op een Chinese dierenmarkt op mensen moest zijn overgedragen, bleek al snel dat dit zeer onwaarschijnlijk was. Het gezaghebbende The Lancet publiceerde in januari 2020 bijvoorbeeld al een onderzoek dat aantoonde dat van de veertig eerste gevallen, veertien van hen nooit op de markt waren geweest: inclusief 'patiënt zero' waardoor het virus feitelijk niet tot die plek herleid kon worden.[1] Waar zou het virus dan in hemelsnaam vandaan moeten komen? Er was een vrij voor de hand liggende suggestie. Het 'toeval' wilde namelijk dat China's enige bio-safety niveau vier lab in Wuhan stond (dat is de zwaarst beveiligde variant waar met biologische wapens en de dodelijkste virussen in de wereld, inclusief het coronavirus werd gewerkt). Dat lab ving inderdaad vleermuizen met het coronavirus en heeft dat mogelijk aangepast voordat het op mensen kon overspringen.

Na een aantal maanden kwam ook Amerika met de 'biolab-verklaring op de proppen: China was volgens hen onverantwoordelijk geweest om met dodelijke virussen te spelen in onveilige laboratoria (terwijl de VS uiteraard zelf ook dergelijke biolabs heeft). De Chinese overheid zou namelijk al maanden voor de uitbraak in verscheidene rapporten gewaarschuwd zijn dat de veiligheid in hun laboratoria ernstig tekortschoot en dat het tikkende tijdbommen waren.[2]

Washington concludeerde vervolgens dat het laboratorium de meest waarschijnlijke bron van de corona-uitbraak was[3] en wilde gaan onderzoeken wat de Chinese overheid daarvan had geweten.[4] (Trump beschuldigde de Chinezen alvast van *mass worldwide killings*[5] en wilde dat ze zouden betalen voor de Amerikaanse kosten van de consequenties van het virus. Ook een andere vertegenwoordiger van het Witte Huis claimde dat dit oorlog betekende: *we are at war, make no mistake about that. The Chinese unleashed a virus on the world.*[6] Het leidde tot een vermakelijke rel: Trump dreigde de door China opgekochte leningen niet terug te gaan betalen, waarop China dreigde om al hun massale dollarreserves in een keer te verkopen waarmee de dollar en dus het land genadeloos onderuit zou gaan.)

Hoewel Washington met de vermanende vinger zwaaide, zou later echter blijken dat het betreffende lab miljoenen dollars subsidie van de Amerikaanse overheid had gekregen.[7] Bovendien bleek uit gelekte interne e-mails dat Amerikaanse wetenschappers onderling al veel langer waarschuwden voor de levensgevaarlijke omstandigheden in de laboratoria.[8] Zo waren er wel meer met boter op hun hoofd: ook Franse inlichtingen waarschuwden al van tevoren voor een desastreus lek uit het lab in Wuhan.[9] (Gek dat je daarvan niets in het journaal hebt vernomen hè?) Het zou ze dan ook gesierd hebben wanneer ze die kennis met andere overheden wereldwijd hadden gedeeld zodat iedereen direct grootschalige maatregelen had kunnen nemen zodra bleek dat 'de beer' in Wuhan los was.

The panic virus

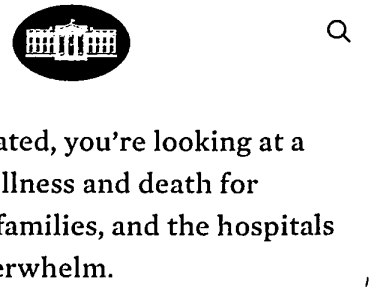
Hoewel dat een vreemde gang van zaken is, was de verslaggeving vanuit de MSM mogelijk nog vreemder. Overal was er non-stop aandacht voor het virus. In Nederland kreeg men iedere dag een officiële update op de telefoon met het aantal doden (waarbij iedereen wist dat zolang die aantallen aanhielden, ook de maatregelen van kracht zouden blijven). Hoe die getallen moesten worden geïnterpreteerd, was echter moeilijk in te schatten omdat er geen enkele context werd gegeven. De paniek zou wellicht een stuk minder groot zijn geweest wanneer dat wel was gebeurd. Ter illustratie: op de piek stierven er in de eerste helft van 2020 wereldwijd 7500 mensen per dag aan corona (gemiddeld was dat rond de 4500 doden). Hoewel dat verschrikkelijk klinkt, sterven er ook in een 'normale' situatie gemiddeld ongeveer 150.000 mensen per dag: dat zijn er rond de 50 miljoen per jaar. In 2017 stierven er bijvoorbeeld 56 miljoen mensen.[10] De meesten daarvan (ongeveer de helft met een kleine 75.000 mensen per dag) sterven aan hart- en vaatziekten en kanker. Ter vergelijking: er sterven dagelijks ook zo'n 3500 mensen aan ongelukken op de weg. Bijna 7000 per dag aan dementie, er verdrinken zo'n achthonderd mensen per dag en 4300 mensen (vooral kinderen) sterven door diarree-gerelateerde ziektes.[11] Ook aan minder enge oorzaken komen mensen te overlijden. Op heel de wereld raken er jaarlijks bijvoorbeeld miljoenen mensen met de 'gewone' griep besmet: zo'n 300.000 tot 650.000 sterven daar ieder jaar door. In de VS komt dat op tienduizenden Amerikanen per jaar neer: zo schatte het CDC dat er in 2017 - 2018 zo'n 61.000 Amerikanen aan dat virus zijn overleden.[12] (In Nederland waren dat er drie jaar geleden bijvoorbeeld ook zo'n 9000 in een jaar.[13])

Datzelfde gold voor meer details over de doden. Zo zou in september 2020 blijken dat slechts zes procent van alle coronadoden in de VS aan corona zelf waren overleden: de overige 94 procent had gemiddeld 2,6 andere serieuze medische aandoeningen.[14] Die overleden dus niet

aan, maar met corona. Dat gold ook voor Italië. Zo verklaarde de Italiaanse gezondheidsraad in maart 2020 bijvoorbeeld dat 99 procent van hun coronadoden (hoe treurig ook) andere onderliggende ziekten hadden: ze bestudeerden een vijfde van alle overledenen en concludeerden dat bijna niemand (slechts 0,8 procent) geen andere ziekte of complicatie had.[15] De gemiddelde leeftijd van de doden was halverwege maart 2020 dan ook 79,5 jaar. Ook in de Amerikaanse staat Massachusetts bleek 98 procent van de 1200 doden al een medische aandoening te hebben.[16] Mensen leken dan ook niet alleen aan het virus te sterven maar vooral als ze al zwak waren of andere onderliggende ziektes hadden (degenen die normaliter ook risico liepen om aan bijvoorbeeld een gewone griep te overlijden).

In sommige landen waaronder Groot-Brittannië lijkt een deel van de doden bovendien niet door COVID maar door catastrofaal COVID-beleid te zijn overleden. Daar werd in het protocol namelijk standaard een hoge dosis van zware en verdovende medicijnen voorgeschreven (opioïden en benzodiazepines) aan mensen die onrustig en kortademig waren terwijl die combinatie normaalgesproken alleen aan terminale, stervende mensen werd gegeven. In plaats van extra zuurstof en een antibioticum om mensen te helpen om het zuurstofniveau in hun bloed te verhogen, werden zij behandeld via de 'end of life guideline'.[17] De Britse Dr. John Campbell lichtte toe: *these drugs can bring about death in people who could have recovered.* Een onmogelijk te schatten aantal van hen die het virus prima hadden kunnen bestrijden, zijn dan ook nodeloos de dood ingegleden doordat hun 'ademprikkel' kunstmatig werd verlaagd. Campbell concludeerde dan ook dat deze 'kunstmatige verhoging van het aantal COVID-doden' was veroorzaakt door de medische behandeling die ze hadden ontvangen: *not caused by COVID, but by nurses and doctors squirting drugs into people.* (Onverklaarbaar gruweldetail: men wist van het desastreuze effect dat deze combinatie van medicijnen op mensen had: ze mochten daarom officieel niet samen worden gebruikt in het land. Terwijl men in Zweden al snel in paniek dit protocol aanpaste na de vele doden, stond in het Britse protocol echter dat artsen en verpleegkundigen zich niets moesten aantrekken van de angst om de ademhalingsprikkel te beïnvloeden: *sedation and opioid use should not be withheld because of a fear of causing respiratory depression.*)

Al gauw zou dan ook blijken dat het virus vele malen minder dodelijk was dan eerst werd gevreesd. Zo claimde de WHO in maart 2020 nog dat het sterftecijfer voor corona 3,4 procent was terwijl het CDC in mei van dat jaar inschatte dat het rond de 0,26 procent was: dertien keer minder dodelijk dus.[18] Dat werd bevestigd toen de WHO in oktober 2020 schatte dat op dat moment ongeveer tien procent van alle mensen wereldwijd corona hadden gehad. Met het aantal sterfgevallen van rond de miljoen mensen betekende dit op dat moment een vergelijkbaar sterftecijfer als de griep.[19] Toch werden de 'oude feiten' via de MSM nog altijd met grote zekerheid de wereld ingepompt. Opvallend detail: zelfs in december 2021 toen omicron de overheersende variant was, voorspelde het Witte Huis een winter vol ernstige ziekte en dood voor ongevaccineerden en hun geliefden. Het leek er dan ook op dat de dreiging opzettelijk werd opgeklopt. Wat bijvoorbeeld opviel, was dat er beelden van overvolle Italiaanse ziekenhuizen werden uitgezonden op

Amerikaanse tv om New Yorkers ervan te overtuigen dat hún ziekenhuizen allemaal tot de nok toe gevuld waren met doodzieke, hulpbehoevende mensen. (Je kunt je bijna niet voorstellen hoe dit per ongeluk moet zijn gegaan.[20]) Dat leek dus wel mee te vallen: na een paar maanden werden de enorme veldhospitalen (ter waarde van 660 miljoen dollar) die door het leger door heel Amerika uit de grond waren gestampt naar aanleiding van de angst allemaal weer opgedoekt zonder dat de meesten ooit één enkele patiënt hadden behandeld.[21]

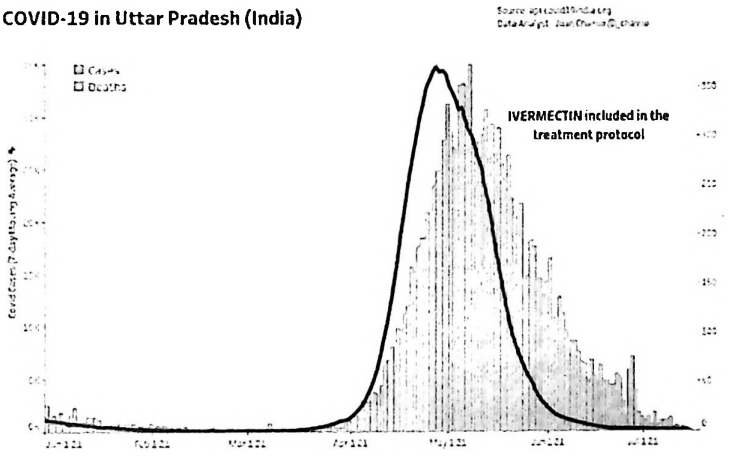
Het is ook van belang om kritisch te kijken naar de manier waarop overheden wereldwijd hun beleid baseerden: positieve PCR-tests. Nobelprijswinnaar Kary Mullis die de PCR-test had ontwikkeld, vond het daar zelf namelijk geen geschikt middel voor. Dat komt doordat deze test waarbij ronde na ronde (cycli) hele kleine deeltjes extreem worden uitvergroot, onbetrouwbaarder wordt hoe vaker je erop inzoomt. Je gaat volgens Mullis dan vanzelf dingen vinden die er niet zijn: *with a PCR if you do it well, you can find almost anything in anybody.* (Fun fact ter illustratie: in Tanzania testten zelfs een geit en een papajavrucht positief voor COVID via de PCR-test.[22]) *You can amplify one single molecule ... and there are very few molecules that you don't at least have one single one of in your body. The measurement is not exact at all. PCR is just a process that is being used to make a whole lot of something out of something. It doesn't tell you that you are sick and it doesn't tell you if it was really going to hurt you.*[23] De WHO heeft dan ook erkend dat de tests enorm veel *'false positives'* opleverden.[24] Ook de Chief Medical Adviser van de Amerikaanse president Dr. Anthony Fauci moest later toegeven dat de kans dat de PCR-test bij een hoog aantal cycli betrouwbaar zou zijn 'minuscuul' was: *the chances of it being [accurate] are minuscule.*[25] De New York Times legde dat uit in het artikel 'Your coronavirus test is positive. Maybe it shouldn't be'.[26] Simpel gezegd betekende het dat hoe meer cycli een test moest 'draaien' om iets te vinden, hoe minder van het virus je bij je droeg. Vanaf cyclus 35 was de virale hoeveelheid zelfs zo laag dat je niet meer besmettelijk voor anderen was.[27] Ter illustratie: een laboratorium in New York analyseerde al hun COVID-tests die ze in juli hadden uitgevoerd. Met veertig cycli telden ze 794 besmettingen, bij dertig cycli was slechts een derde van hen nog besmet.[28] Een onderzoek van de The Infectious Diseases of Amerika stelde zelfs dat vanaf 25 cycli, zeventig procent van de positieve test geen heuse COVID-besmettingen waren: er worden dan alleen dode restanten van een fragment van een proteïne ('dead nucleotide') in plaats van een levend virus aangetroffen waar de drager en diens omgeving niet ziek van kunnen worden. Bij 35 cycli is dat zelfs 97 procent.[29] Wat was het aantal cycli dat de WHO tijdens de pandemie aanraadde om te draaien met de tests hoor ik je vragen? Het antwoord: 47![30] Mensen met een griepje die zich lieten testen, hebben dus zeer regelmatig onterecht gedacht dat ze corona hadden. (Fun fact: woordvoerder voor de WHO Sylvie Briand verklaarde dan ook dat er in het zuidelijk deel van de wereld in 2020 voor het eerst ooit, bijna geen enkel 'normaal' griepgeval was terwijl het in alle jaren daarvoor een van de meest voorkomende, jaarlijks terugkerende ziektes is geweest: *literally there was nearly no flu in the Southern hemisphere.*[31] Ook de top-epidemioloog en voormalig hoofd van Biostatistics Knut Wittkowski waarschuwde dat gewone griep voor het grootste deel corona werd genoemd: *influenza has been renamed COVID-19 in large part.*[32]) Toch waren het met name deze 'positieve' tests waar overheden hun beleid op baseerden en waardoor mensen klakkeloos vrijheidsrestricties accepteerden en het 'nut' van een vaccin inzagen. Bovendien was er een financiële impuls bij (in ieder geval Amerikaanse) ziekenhuizen. Zij kregen meer geld voor iedere patiënt die geregistreerd werd als COVID-patiënt.[33] Het waren dit soort

rariteiten die eraan bijdroegen dat ook 'gewone mensen' zich steeds vaker afvroegen of de wereldwijde reactie op het virus wel proportioneel was. Was corona een levensgevaarlijke ziekte (misschien zelfs een bio-wapen) of een zwaardere, onbekende variant van een griepje die enorm gehypet was? De Nobelprijswinnende biofysicus Michael Levitt dacht het laatste: *I think that the real virus was the panic virus.*

Terwijl de angst voor het virus MSM-breed overal werd opgeklopt, werden veelbelovende medische oplossingen in de kiem gesmoord. Zo kwam de ervaren Brabantse huisarts Rob Elens uit Meijel (in het zwaar door corona getroffen deel van het land in Oost-Brabant/Zuid-Limburg) erachter dat een combinatie van een reumamedicijn (hydroxychloroquine) en supplementen het verstikkende noodlot van veel slachtoffers kon omkeren. Het ondersteunen van ons natuurlijke immuunsysteem dat ontwikkeld is om allerlei 'gevaren' van buitenaf zoals virussen en bacteriën buiten te houden leek voldoende te zijn. Hoe het virus zich binnen een mens ontwikkelde, hing volgens vele artsen dan ook sterk samen met de voorraden aan mineralen, vitamines en andere belangrijke bouwstenen die onze lichamen nodig hebben om onze cellen goed te laten functioneren (zoals vitamine C & D, zink[34], ijzer, selenium, magnesium en foliumzuur). Als die voldoende voorradig en in balans waren, kon het immuunsysteem het virus in de meeste gevallen gemakkelijk aan. Dat is geen hogere wiskunde: vele artsen bezitten de biomedische kennis om de mechanismen van het menselijk immuunsysteem deels te doorgronden en deze waar nodig bij te sturen. (Dat geldt overigens voor een enorm scala aan ziekten en kwaaltjes.[35]) Zij stellen dat vele westerse mensen buiten hun weten om tekorten in hun lichaam hebben vanwege het laagwaardige voedsel dat we tegenwoordig eten. Ter illustratie: alleen het breed slikken van het vrijwel gratis te produceren vitamine D bleek de kans op dood door corona al met 33 procent te verminderen.[36] Dat zou alleen in Amerika in 2020 al 116.000 doden hebben gescheeld. (Zou het zo kunnen zijn dat COVID-19 de scheurbuik van onze 21e eeuw is? Toen stierven scheepslui op hun lange zeetochten en ontdekkingsreizen aan een verschrikkelijke ziekte die simpelweg een gebrek aan vitamines bleek: een paar kratten sinaasappels was de gouden sleutel om hun eigen leven te redden.)

Nadat Elens uit enthousiasme een filmpje had gemaakt waarop hij zijn succes op basis van goedkope en ruim voorradige medicijnen deelde, kreeg hij een tik op de vingers en verbood de overheid hem tot zijn grote verbazing om deze medicijnen nog verder te verstrekken. *Ik heb hele zieke mensen behandeld en die zijn weer beter, maar nu mogen we het niet meer gebruiken. Ik vind het te bizar voor woorden dat als ik mijn vak doe dat ik op een gegeven moment gebeld wordt door de inspectie: ik mag geen mensen meer beter maken. Als reumapatiënt mag je dat medicijn zonder problemen voorgeschreven krijgen, maar als je met coronaklachten binnenkomt, mag dat niet. Dat is toch raar?* Nederlandse artsen die het voorschreven om corona te behandelen, zouden een boete van maximaal 150.000 euro riskeren omdat het tegen de behandeladviezen inging.[37] Terwijl het medicijn voorheen jarenlang op de WHO-lijst van essentiële medicijnen stond en zonder problemen werd voorgeschreven, was het sinds januari 2020 plotseling verboden en zogenaamd levensgevaarlijk. Frankrijk zette het middel zelfs per decreet op de lijst van 'giftige substanties'.[38] (Uit wob-onderzoek bleek dat ook in Nederland onderzoek naar alternatieve medicatie onder toeziend oog van het kabinet werd tegengewerkt en de betreffende artsen werden aangepakt.[39])

Ook het decennia-oude medicijn ivermectine (een anti-parasitair middel tegen bijvoorbeeld wormen in je darmen) dat vanaf de start van de pandemie veelbelovende resultaten liet zien in het bestrijden van corona werd tegengewerkt. Zelfs nadat in de zomer van 2021 een enorme analyse van alle(!) verschenen onderzoeken aantoonde dat het in 77 procent van de gevallen ziekte voorkwam en het risico van overlijden met 62 procent daalde.[40] Het middel kostte bovendien nagenoeg niets en was ook nog eens extreem veilig: het stond net als hydroxychloroquine op de lijst van essentiële medicijnen van de WHO. Van de meer dan vier miljard recepten die er sinds de jaren tachtig waren voorgeschreven waren er slechts zestien mensen aan overleden.[41] India dat in april 2021 meer dan 400.000 positieve gevallen en 4000 doden per dag had, wist dit dan ook resoluut om te draaien nadat het gebruik ervan in het standaard behandelprotocol werd opgenomen. In diens meest bevolkte deelstaat Uttar Pradesh (met 240 miljoen inwoners waarvan vijf procent gevaccineerd was) was de daling in zowel doden als geïnfecteerden onmiskenbaar vanaf het moment dat ivermectine werd toegepast.[42] Later zou overigens blijken dat het Pentagon al vanaf april 2020 wist dat het medicijn een zeer positief effect had op alle fasen van de ziekte: *ivermectin (identified as curative in April 2020) works throughout all phases of illness because it both inhibits viral replication and modulates the immune response.*[43] [44] Veelzeggend detail: dat succes is ook in India actief geprobeerd om te ondermijnen. De 'chief scientist' voor de Wereldgezondheidsorganisatie (WHO) is in India beschuldigd en aangeklaagd voor het onderdrukken van data en het verspreiden van desinformatie over het positieve effect van ivermectine: *dr. Soumya Swaminathan has ignored these studies/reports and has deliberately suppressed the data regarding effectiveness of the drug ivermectin, with an intent to dissuade the people of India from using ivermectin ... he was spreading disinformation and misguiding the people of India, in order to fulfil her agenda.*[45]

Het succes van ivermectine zou betekenen dat de coronapandemie voor één luttele dollar per patiënt had kunnen worden beëindigd.[46] Dat zou de zorgsector bovendien de broodnodige ruimte geven om de samenleving in de volle breedte gezond te maken en houden. Dat is er tijdens de pandemie namelijk ontzettend bij ingeschoten. Een rapport van Gupta Strategists berekende dat hoewel ziekenhuiszorg voor COVID-patiënten in Nederland 13.000 tot 21.000 gezonde levensjaren heeft gered, het een veelvoud daarvan aan gezonde levensjaren heeft gekost door de sterk verminderde reguliere zorg: *naar schatting honderdduizend tot vierhonderdduizend gezonde levensjaren zijn verloren gegaan door het afzeggen en uitstellen van reguliere zorg, zoals zorg voor mensen met kanker, hartfalen, diabetes of darmziekten.*[47] Het beleid was bovendien zeer onmenselijk. Het zorgde ervoor dat tal van zieken en ouderen alleen vanachter plexiglas bezocht mochten worden en soms zonder een laatste knuffel van hun

geliefden, onnodig angstig en alleen moesten sterven. Velen van hen kregen bovendien geen waardige uitvaart of mochten die van een geliefde niet bijwonen. (Belangrijke nuance: de in de media en politiek genoemde piekbelasting in de ziekenhuizen was overigens ook zonder corona een (bijna) jaarlijks terugkerend fenomeen. Zo schreef het AD bijvoorbeeld in de winter van 2018: 'Ziekenhuizen puilen uit van de grieppatiënten' en 'Ziekenhuizen zeggen operaties af vanwege griepgolf'. De tekorten in de zorg lijken dus meer over de capaciteit van ons zorgstelsel dan over de ernst van het virus te hebben gezegd. Onbegrijpelijk detail: toch stemde het merendeel van de Tweede Kamer op 18 augustus 2021 tegen het fors uitbreiden van de ic-capaciteit in Nederland.[48])

Ondanks de geweldige potentiële impact van onder andere hydroxychloroquine en ivermectine werd het in de MSM verzwegen. Alle mensen die tegengeluiden of alternatieven uitten, werden weggezet als onwetenschappelijk aluhoedjes. In Nederland was je óf gevaccineerd, óf een 'wappie'. Die veroordeling kwam niet alleen uit de samenleving, maar ook uit de staat. In (onder andere) New York werden de vingerafdrukken en gegevens van vaccinatie-weigerende docenten doorgestuurd naar de FBI en voorzien van een 'probleemcode'.[49] De Nederlandse minister van Volksgezondheid Huge de Jonge maakte op zijn beurt dreigende commentaren over mensen die het vaccin weigerden: *we weten vrij goed waar ze wonen, vrij precies. Per postcode weten we waar ze wonen.*[50] Onder het motto 'follow the science' werd er op YouTube, Twitter, Facebook, Google en LinkedIn[51] bovendien ontzettend veel geblokkeerd. Alle kritische vragen of informatie die tegen het officiële verhaal ingingen, werden als nepinformatie van diens platformen gehaald om te voorkomen dat die kennis het grote publiek bereikte: ze noemden die informatie 'gevaarlijk'.[52] Juist ja. De censuur was voor de mega populaire Joe Rogan (die op dat moment 8,4 miljoen abonnees had van zijn podcasts en wiens show 190 miljoen keer per maand werd gedownload) zelfs reden om van YouTube en Google naar Spotify over te stappen toen hem duidelijk was gemaakt dat hij geen dokters met een andere mening dan die van de overheid/WHO over corona in zijn show mocht hebben.[53]

Hoe kan iets wetenschappelijk genoemd worden als je over de resultaten ervan niet mag twijfelen of debatteren? Ook in Nederlandse ziekenhuizen werden interne mails verstuurd naar artsen met het verzoek om hun expertise niet te delen en zich vooral niet in de discussie te mengen wanneer ze het niet met het officiële beleid eens waren. Hoeveel levens zouden er kunnen zijn bespaard wanneer het gebruik van alternatieve medicatie vrijuit besproken had mogen worden? De voormalige adviseur van het Witte Huis onder Biden Scott Atlas was er zeker van dat de censuur tot de dood van onschuldige mensen heeft geleid: *censorship of the correct science and medical information, during this pandemic, absolutely killed people. It prevented people from making intelligent decisions. It prevented people from making the appropriate use of caution.*[54]

It won't be normal

Het moge inmiddels duidelijk zijn dat ons het hele verhaal weer eens niet werd verteld. Waarom zou iemand dit willen doen? Wie zou er baat bij hebben om alternatieve medicijnen of goedkope vitamines die overal te koop zijn te onderdrukken? Wilde er iemand een alternatief slijten? Het heeft er alle schijn van: de enige oplossing die werd geaccepteerd, was immers de oplossing die

in het straatje van de farmaceuten paste. We gingen hink-stap-sprong van 'flatten the curve' via 'geen grote evenementen tot er een vaccin is', naar lockdowns en een avondklok tot we uitkwamen op 'we kunnen niet terug naar het 'normale leven' totdat iedereen een spuitje heeft gehad'.[55]

Overheden zeiden wereldwijd dat tot die tijd een bepaalde mate van de coronamaatregelen het nieuwe normaal was. Zij namen dat advies over van de WHO dat grotendeels bepaalde hoe er op wereldwijde schaal met de corona-uitbraak zou moeten worden omgegaan. Politici over de hele wereld hebben hun reacties en beleid op dit orgaan en de door hen verstrekte data en richtlijnen afgestemd. Dat blinde vertrouwen in de organisatie is niet volledig terecht. De door de Verenigde Naties opgerichte WHO is voor zijn functioneren namelijk afhankelijk van geld van externe sponsoren. Wie is de grootste suikeroom? Een filantroop in dezelfde rij goeddoeners als bijvoorbeeld Soros en de Rockefellers: Bill Gates. De oprichter van Windows en een van de rijkste mensen op aarde was (sinds het terugtrekken van de VS) verreweg de belangrijkste financier van de WHO.[56] Hij gebruikt de invloed die hij daarmee krijgt om het beleid van de club bij te sturen naar zijn persoonlijke voorkeur.

Gates besteedt zijn luttele miljarden de laatste jaren namelijk vooral aan het bestrijden van ziekten. Het grootste deel van zijn inzet komt daarbij terecht bij het gebruik van vaccinaties. Hij is daar al veel langer mee bezig en stuurt al vele jaren aan op het grootschalige gebruik ervan. Net zoals hij ooit iedereen aan de PC heeft gekregen, wil hij ook iedereen aan de vaccins krijgen. Gates riep in 2010 zelfs de tien daaropvolgende jaren tot het decennium van vaccins uit: *we must make this the decade of vaccines*. Het was de aftrap van een wereldwijd vaccinatie-actieplan dat werd gecoördineerd door de WHO, het zogenaamde 'global vaccination action plan'.[57] Het vaccinatietijdperk zou voor big farma de mega-klapper van de eeuw worden. Gates werkte daarvoor dan ook nauw samen met de grootste farmaceutische bedrijven en de door hen betaalde lobbygroepen. Zo doneerde hij begin 2020 vijftig miljoen dollar aan de twaalf farmaceuten die een vaccin tegen het virus probeerden te ontwikkelen.[58] Ook gaf hij miljarden aan GAVI[59] (de lobbygroep voor vaccins) dat helpt om de bestuurders warm te maken, en zo 'gezonde markten' te creëren voor big farma met als doel om hun nieuwe medicijnen in de standaard vaccinatieprogramma's van landen op te laten nemen. (Dat doen ze onder andere door de MSM te betalen om daar positief over te schrijven.) Als je eenmaal in het programma zit, heb je jaar na jaar nieuwe klanten zonder dat je nog maar een cent aan reclame hoeft uit te geven.

Hoewel Bill en Melinda Gates doen alsof ze uit hun eigen medemenselijkheid onbaatzuchtig naar een betere wereld streven, zorgen ze er (net als alle andere voorbeelden in dit boek) dus vooral voor dat hun eigen zakken worden gevuld. Gates is dan ook een spin in het web tussen bedrijven, politici en overheden: zijn stichting heeft overal toegang waardoor hij onbedreigd de meest invloedrijke man op het gebied van wereldgezondheid is. Doordat het geld in verscheidende organisaties wordt gepompt, krijgt hij overal een plek aan tafel en kan daardoor meeschrijven aan vaccin-positief beleid zoals dat in landen wereldwijd wordt gevoerd. De koning van de achterkamers wordt dan ook als zodanig behandeld: *he is treated liked a head of state.*[60] Het geschatte vermogen van de Gates was tijdens zijn 'decade of vaccines' dan ook verdubbeld van vijftig naar meer dan honderd miljard dollar in 2020. Deze gulle gevers geven dus vooral daar geld aan uit waar er minstens zoveel van terug komt. Dat is de reden dat Robert Kennedy Jr. (die voorzitter van de Children's Health Defense is) zijn foundation dan ook een

'strategische filantropie' noemde vanwege de enorme winsten voor hem en de bedrijven om hem heen die garen spinnen bij de door de WHO geïnspireerde aanpak van deze crisis.

Dat het Gates niet alleen om de mensen maar vooral om de centen te doen was, zagen we in april 2020. Toen Bill van premier Rutte hoorde dat de zorgministers van Duitsland, Frankrijk, Italië en Nederland zich gezamenlijk voorbereidden om grootschalig en tegen kostprijs AstraZeneca-vaccins in te kopen, volgde kort daarop een mailtje met daarin het verzoek tot telefonisch overleg.[61] Geenstijl schreef: *dat [had] vermoedelijk geen filantropische insteek. De bedenkers van het vaccin in Oxford waren namelijk van plan om het goedje patentvrij aan te bieden aan fabrikanten ... Wat er met je merk gebeurt als Bill & Melinda boos worden lees je in NRC-artikel:* 'Hoe AstraZeneca de vaccinrace verloor en een B-merk werd'.[62] Het NRC beschreef daarin dat ondanks dat AstraZeneca de 'beoogde hofleverancier' voor de EU was, het bedrijf uiteindelijk slechts een bijrol heeft gespeeld: *nog geen vijftien procent van alle prikken in de EU [was] van AstraZeneca afkomstig. Concurrent Pfizer veegt daar de vloer mee aan: die leverde zo 'n beetje alle andere. Dat is tragisch, want de intenties van Oxford en AstraZeneca waren mooi. Anders dan andere producenten wilden ze het 'vaccin van het volk' maken. Hun vaccin zou in armere landen „tot in de eeuwigheid" tegen kostprijs worden verkocht, en in rijkere landen in elk geval zolang de pandemie duurde. Het recept zou gratis gedeeld worden met wie maar wilde (dat werd later afgeraden door de Bill and Melinda Gates Foundation, een geldschieter van Oxford, waarna Oxford ervan afzag).* Er moet natuurlijk wel wat verdiend worden.)

Je begint nu wellicht te begrijpen waarom je Gates en de WHO zo vaak hebt horen verklaren dat we écht niet verder konden zonder een vaccin, of waarom de WHO het levensreddende succes van ivermectine in India probeerde te ondermijnen: omdat hij er duizenden miljoenen in had geïnvesteerd, hing het 'cashen van de jackpot' af van het groene licht om die vaccins te mogen injecteren.

De cynicus in ons vraagt zich af of dat misschien kan verklaren waarom de WHO de verspreiding van corona toeliet door het optreden van China te prijzen in plaats van te bekritiseren toen ze de uitbraak onder de pet hielden?[63] De samenwerking met China en het beleid dat de WHO wereldwijd adviseerde, was namelijk op zijn zachts gezegd discutabel. Hoewel de WHO op 14 januari 2020 bijvoorbeeld nog openlijk verkondigde dat China nog geen hard bewijs van mens-op-mens-besmettingen had, waren er interne memo's die al lang en breed waarschuwden dat de epidemie ernstig en complex zou worden en er waarschijnlijk enorme gezondheidsproblemen zouden komen.[64] Chinese laboranten die in december 2019 al een zeer besmettelijk en nieuw virus hadden ontdekt (dat de onverklaarbare toename aan longontstekingen uitlegde), werden opgedragen om hun tests te stoppen, de monsters te vernietigen en hun mond te houden.[65] Terwijl Peking verklaarde dat er maar 41 besmettingen waren, voorspelden ze onderling dat het risico op besmetting en verspreiding zeer hoog was in verband met de aanstaande Chinese feestdagen: *all localities must prepare for and respond to a pandemic.* Hoewel president Xi pas op 20 januari officieel waarschuwde dat het virus serieus genomen moest worden, stemde de directeur-generaal van de WHO Tedros drie dagen later nog tegen het uitroepen van een internationale noodtoestand. Daardoor kon Chinees nieuwjaar 'gewoon' gevierd worden waardoor ontelbare Chinezen door heel China konden reizen om hun familie en vrienden op te zoeken. Het was een totaal onbegrijpelijk besluit omdat het betekende

dat de 'grootste jaarlijkse menselijke migratie ter wereld' met zo'n drie miljard(!) reisbewegingen in veertig dagen gewoon door mocht gaan.[66]

Ook internationaal heeft de WHO het gevaar van het virus enorm gebagatelliseerd en zelfs tegen reis-restricties gelobbyd.[67] Zo tikte de organisatie landen op hun vingers wanneer ze passagiersvluchten uit China wilden weren terwijl ze op dat moment al lang van de mens-op-mens-besmetting afwisten. Zelfs een maand later aan het einde van februari weigerde de WHO nog altijd om internationaal reizen tussen COVID-brandhaarden en 'schone gebieden' af te raden: *[the WHO] continues to advise against the application of travel restrictions to countries experiencing COVID-19 outbreaks.*[68] Pas toen het virus eenmaal overal stevig een voet aan de grond had, riep de organisatie ineens op tot extreem ingrijpen: een complete lockdown van de wereld tot er een vaccin was. De WHO zou volgens de Amerikaanse senator Rick Scott daarom verantwoordelijk moeten worden gehouden voor het doelbewust helpen verbergen van het feit dat er een pandemie aanstaande was: *they need to be held accountable for their role in promoting misinformation and helping communist China cover up a global pandemic.*[69]

Sidenote in de categorie 'het zal wel weer eens niet': twee maanden voor de compleet unieke uitbraak van het coronavirus was precies zo'n uitbraak gesimuleerd tijdens het zogenaamde 'Event 201' in Davos. Tijdens dit evenement dat werd gesponsord en georganiseerd door de Gates Foundation in samenwerking met het Johns Hopkins Center for Health Security en het World Economic Forum werd er in bijzijn van hooggeplaatsten uit overheden, de zakenwereld en gezondheidsexperts een wereldwijde pandemie nagebootst om er een reactie op voor te bereiden. (Gates riep overigens al jaren dat de wereld zich moest voorbereiden op een pandemie: *prepare for epidemics the way the military prepares for war.*[70]) In dit voorbeeld ging het ook om een coronavirus genaamd CAPS dat niet van een Chinese vleermuis maar van een Braziliaans varken op mensen zou zijn overgesprongen. Er werd geoefend op datgene dat we weken later in een reactie op de 'echte pandemie' zouden zien: alles van de controle op de media tot de controle over de mensen op het werk en in huis (de lockdowns) werd er besproken. Dezelfde spelers die 'oefenden' in deze simulatie, zouden deze rollen ook in het echt gaan vervullen met dat verschil dat er dit keer echte mensenlevens op het spel stonden. Fun fact: door dit wel heel opvallende toeval voelden Gates en zijn vrienden zelfs de noodzaak om op hun officiële website te vermelden dat ze geen voorspellingen hadden gedaan over de echte pandemie en dat ze gewoon aan het oefenen waren geweest: *to be clear, the Center for Health Security and partners did not make a prediction during our tabletop exercise. For the scenario, we modeled a fictional coronavirus pandemic, but we explicitly stated that it was not a prediction.*[71]

De 'echte' coronacrisis is aangehaald als het ultieme argument om Gates zijn decennialange poging nu uiteindelijk tot voltooiing te brengen: het was de perfecte aanleiding voor een wereldwijd vaccinatieplan. Dat was dan ook alles wat Gates in zijn ontelbare optredens in de MSM verkondigde: *it won't be normal until we get an amazing vaccine to the entire world. The vaccine is critical because until you have that, things aren't really going to be normal ... until you're widely vaccinated those [activities] may not come back at all.*[72] (De man zonder medische achtergrond die bovendien de virussen niet uit zijn eigen software kan weren, wilde dat wij hem vertrouwden om de virussen uit ons lichaam te houden.)

The speed of science

Hoewel vaccineren ons als mensheid veel heeft gebracht en de afgelopen decennia in zowel de westerse wereld als in de ontwikkelingslanden bijvoorbeeld tot veel minder kindersterfte heeft geleid, is het echter niet zonder gevaar. De Bill en Melinda Gates Foundation heeft bijvoorbeeld een lange geschiedenis van mislukte vaccinaties in uiteenlopende landen achter hun naam staan met vele slachtoffers tot gevolg. Zo leidde een test in India op 23.000 jonge meisjes tot 1200 slachtoffers waaronder verlammingen, auto-immuun ziekten, vruchtbaarheidsstoornissen en zeven doden.[73] (Diens ouders waren bovendien onder druk gezet om mee te doen maar kregen geen medische hulp toen hun kinderen ziek werden van het medicijn.[74]) Een ander vaccin zou tussen 2000 en 2017 bijna een half miljoen gezonde kinderen in India gehandicapt voor het leven maken[75] door ze (gedeeltelijk) te verlammen nadat Gates het Indiase nationale immunisatie-programma had overgenomen en kinderen jonger dan vijf jaar had verplicht om wel vijftig(!) vaccinaties te nemen.[76] Het zou India doen besluiten om de Gates Foundation het land uit te trappen.[77] Een ander door Gates gesponsord vaccin tegen meningokokken in Afrika leidde er toe dat honderden kinderen epileptische aanvallen kregen en uiteindelijk verlamd raakten. Ook van de cocktail van medicijnen die kinderen in Afrika tegen difterie, tetanus en polio (DTP) moest beschermen, bleek dat de ontvangers van die vaccins een tien keer grotere kans hadden om te sterven dan hun vriendjes die niet waren ingeënt.[78] In 2017 moest het WHO dan ook toegeven dat muterende delen van hun poliovaccin inmiddels meer verlammingen bij kinderen veroorzaakten dan dat de natuurlijke ziekte dat deed.[79] Tijdens een proef in Afrika met een vaccin tegen malaria stierven 151 baby's en kregen duizenden anderen verlammingen.[80] Tijdens een proef tegen meningitis raakten ook honderden kinderen verlamd.[81] De Afrikaanse pers schreef daarop dat het volk de onwetende proefkonijnen van big farma waren.

Hoewel dit op zichzelf al verschrikkelijk is, bestaat er twijfel of dit ongelukkige foutjes of doelbewuste proefballonnetjes waren. Zo bleek dat een vaccin tegen tetanus was aangelengd met een medicijn (HCG) dat ervoor zorgde dat vrouwen willens en wetens en zonder toestemming(!) onvruchtbaar werden gemaakt. Het was bovendien geen toeval: de sterilisatieformule werd in ieder 'tetanusvaccin' teruggevonden[82] en werd onder andere in Kenia, Nicaragua en in de Filipijnen aangetroffen: *HCG Found in WHO-tetanusvaccine in Kenya raises concern in the developing world.*[83] De Katholieke doktersassociatie in Kenia beschuldigde het WHO er in 2014 daarom van dat ze miljoenen Keniaanse vrouwen hadden gesteriliseerd zonder dat die daarvan afwisten of daarmee hadden ingestemd. (De WHO gaf later toe al jaren aan sterilisatie-vaccins te werken.) Het zou misschien Gates zijn bizarre uitspraken uit 2010 op een 'TED-bijeenkomst' kunnen helpen verklaren. Hij stelde dat de wereldbevolking hard groeide maar dat wanneer ze succesvol waren, ze het aantal bewoners met vijftien procent zouden kunnen laten afnemen: *first we got population. The world today has 6.8 billion people. That's headed up to about 9 billion. Now if we do a really great job on new vaccines ... we lower that by perhaps ten or fifteen percent.*[84] 'Als we echt ons best doen, kunnen we er met behulp van vaccinaties voor zorgen dat er een hele hap mensen minder op de wereld rondloopt'. Oké? Dit soort uitspraken zijn olie op het vuur voor mensen die claimen dat de elite een deel van de mensen het liefst zou willen afmaken.[85] (Opvallend detail: het was de reden voor het Italiaanse parlementslid Sara Cunial om premier Conte te vragen om de

eerstvolgende keer dat Gates hem zou bellen, het gesprek meteen naar het internationaal strafhof door te verbinden wegens misdaden tegen de menselijkheid.[86])

Hoewel dat misschien dus wel zo voelt, zijn vaccins nooit zonder risico. Zeker niet wanneer die onder grote tijdsdruk en via een experimentele methode een onbekende ziekte de kop in moet drukken. Met name de mRNA-vaccins zijn namelijk allesbehalve conventioneel. Er wordt niet zoals vanouds een verslapt deel van de ziekte bij je ingespoten zodat je lichaam die gemakkelijk kan verslaan en weet wat het moet doen wanneer het een 'echte' variant van het virus tegenkomt. Er wordt een eiwit ingespoten dat aan ons immuunsysteem kan sleutelen: om het te 'leren' hoe het virus moet worden bestreden. Ome Bill legt uit dat je lichaam op die manier zijn eigen vaccin-fabriek wordt: *an RNA-vaccine essentially turns your body into its own vaccine manufacturing unit.*

Maar wat als er een foutje in de productie wordt gemaakt? Het zogenaamde 'mRNA-vaccin' is in grote mate experimenteel. Het duurt historisch gezien gemiddeld zeven tot tien jaar om een nieuw vaccin te ontwikkelen terwijl de huidige binnen een jaar zijn geproduceerd. Om zo snel mogelijk een nieuw medicijn eruit te rammen en dat dan maar meteen bij iedereen in te spuiten om een virus te bestrijden dat voor 99,7 procent van de mensen ongevaarlijk is zonder dat er enig idee van bijwerkingen op lange termijn bekend zijn, is potentieel enorm gevaarlijk. Zelfs voorstanders van vaccinatie maakten zich dan ook zorgen over de extreem snelle, extreem brede en extreem experimentele 'oplossing' die desalniettemin op gigantische schaal werd ingezet. En dat voor een ziekte die zo 'gevaarlijk' was dat de meesten zich moesten laten testen om te weten of ze het misschien onder de leden hadden. (Zelfs bij kinderen werd het experimentele goedje geïnjecteerd terwijl die met een overlevingskans van zo'n 99,995 procent vrijwel geen enkel gevaar liepen.[87] Terwijl ziekenzorg normaalgesproken in de kern persoonsgebonden is en er met leeftijd, geslacht en andere risicofactoren rekening wordt gehouden, gold met de COVID-vaccinaties plots een 'one size fits all' beleid. Het betekende dat in plaats van medisch maatwerk, een morbide zeventigplusser hetzelfde werd behandeld als een gezond kind.)

Er zijn bovendien ontzettend veel mensen die (als we de PCR-test moeten vertrouwen) COVID hebben gehad zonder het eigenlijk gemerkt te hebben. Onderzoek van het roemruchte The Lancet wees uit dat zij helemaal geen vaccin meer nodig hadden omdat zij relatief goed beschermd waren tegen (her)infecties: *previous infection with SARS-CoV-2 induces effective immunity to future infections in most individuals.*[88] Geert Vanden Bossche die een PHD virologie heeft en voor meerdere vaccin-onderzoeksafdelingen van verscheidene grote farmaceuten (waaronder de Gates Foundation en GAVI) heeft gewerkt, legt uit waarom de natuurlijke reactie op een 'wilde' en dus 'volledige COVID-besmetting' veel beter beschermt dan een vaccin.[89] Hoewel het vaccin wel degelijk het immuunsysteem activeert, gebeurt dat uitsluitend met het spike-eiwit: slechts één deel van ons zeer uitgebreide immuunsysteem. De natuurlijke reactie op een 'wilde' en volledige COVID-besmetting activeert het immens complexe immuunsysteem wel in de volle breedte en zorgt door de 'volledige besmetting' ook voor een veel betere bescherming. Dat wordt bevestigd in een artikel van Nature met de alleszeggende titel 'Had COVID? You'll probably make antibodies for a lifetime'.[90] (Ter illustratie: in de Israëlische 'vierde golf' waren veertig procent van de besmettingen bij gevaccineerden terwijl slechts een procent van deze patiënten de ziekte al eerder had gehad.[91]) Zelfs mensen die een milde besmetting hadden doorgemaakt, hadden een robuuste en

langdurige bescherming: *people who have had mild illness develop antibody-producing cells that can last lifetime.*[92] Dat werd onderbouwd door een studie die aantoonde dat 23 mensen die in 2003 met SARS-COV-1 besmet waren, zeventien jaar later nog steeds zogenaamde T-cellen hadden en dus nog steeds beschermd waren tegen COVID1. Diezelfde T-cellen herkenden overigens ook delen van COVID2.[93] In plaats van het meten van antistoffen werd het experimentele middel blind bij iedereen ingespoten. (Zelfs zwangere vrouwen terwijl de proefperiode van het vaccin niet eens negen maand had geduurd. Opvallend detail: bij een nieuw persstatement van Pfizer begin 2023 stond onder het kopje 'important safety information' ineens (zonder verdere toelichting) dat mensen die zwanger waren, wilden worden of borstvoeding gaven dit eerst moesten aangeven.[94])

Om ons van de superioriteit van de vaccinaties over onze eigen immuniteit te overtuigen, besloot de CDC vanaf mei 2021 om besmettingen tussen wel en niet gevaccineerden anders te registeren. Zogenaamde asymptomatische gevallen waarbij je (bijna) geen klachten hebt, werden sindsdien niet meer als een besmetting geregistreerd wanneer je de prik had gehad, maar bij de ongevaccineerden wel. Pas wanneer een gevaccineerde patiënt in het ziekenhuis zou komen of overlijden, werd die als COVID-patiënt geregisseerd: *as of May 1, 2021, CDC transitioned from monitoring all reported vaccine breakthrough cases to focus on identifying and investigating only hospitalized or fatal cases due to any cause.*[95] Het logische gevolg: bij gevaccineerden werd het aantal besmettingen statistisch geminimaliseerd terwijl dat voor de ongevaccineerden niet gold waardoor het vaccin ineens een stuk effectiever leek. Not so fun fact: als ze deze regel vanaf de start van de uitbraak hadden gehanteerd, had de pandemie officieel nooit bestaan.

Ondanks het enorme aandringen op vaccinaties, weigerde Gates om verantwoordelijkheid te nemen wanneer het fout zou gaan. Hij eiste dat er eerst een schadeloosstelling door de overheden moest worden gegarandeerd voordat ze gingen prikken: *governments will need to be involved because there will be some risk indemnification needed before that can be decided on.*[96] Hij kreeg wat hij wilde: geen van de farmaceuten kunnen verantwoordelijk worden gehouden voor negatieve bijwerkingen van het medicijn. In een van de uitgelekte contracten die Pfizer met landen afsluit, lezen we bij '*indemnification by Purchaser*': *purchaser hereby agrees to indemnify, defend and hold harmless Pfizer, BioNTech, each of their Affiliates ... from and against any and all suits, claims, actions, demands, losses, damages, liabilities, settlements, penalties, fines, costs and expenses ...arising out of, relating to, or resulting from ... use of the Vaccine.*[97] (Het verklaart waarom de farmaceuten deze risico-vrije winsten wel aandurfden en niet bang waren om dit medische experiment uit te rollen in verband met eventuele twijfels over onze gezondheid.)

Omdat de vraag zo hoog en acuut was konden de farmaceuten bovendien extreme aanvullende voorwaarden afdwingen. Welke dat precies zijn, kunnen we in de EU overigens nooit achterhalen: Von der Leyen onderhandelde 'namens de EU' op eigen houtje per sms met Pfizer om 1,8 miljard(!) doses te bestellen, maar weigerde vervolgens openheid van zaken te geven over die deal. Zelfs de appjes waarin het contract zou zijn beklonken, zouden niet meer terug te vinden zijn.[98] [99] (Alleszeggend treur-detail: begin 2024 stemde ook het Europese Parlement tegen de openbaring van de vaccinatiecontracten.[100]) Van contracten met andere landen weten we echter dat Pfizer nergens aan gehouden kon worden: de farmaceut kon straffeloos afwijken van vrijwel alle afspraken en kon zelfs niet gehouden worden aan het

nakomen van de levertijden of hoeveelheid geleverde vaccins: *Pfizer shall have no liability for any failure to deliver doses in accordance with any estimated delivery dates set forth herein ... nor shall any such failure give purchaser any right to cancel orders for any quantities of product.* Andersom konden de kopers het contract onder bijna geen enkele voorwaarde ontbinden en bleven ze (wij dus) verplicht om het goedje af te nemen: zelfs als er in de toekomst betere of goedkopere medicijnen zouden worden ontdekt. Zou dat zijn waarom in sommige landen mensen geld, hamburgers, joints, krasloten en zelfs een jaarvoorraad vlees kregen aangeboden om zich te laten inspuiten?[101] (Opvallend detail: hoewel deze *liability immunity* voor COVID-vaccins in de VS op 17 mei werd doorgevoerd, werd deze met terugwerkende kracht vanaf 4 februari 2020 effectief.[102] Wat raar? Waarom specifiek deze vierde februari? De dag erna zouden Bill en Melinda Gates honderd miljoen dollar beschikbaar stellen voor het COVID-vaccin. De arme ziel was bang om al zijn zuurverdiende miljarden kwijt te raken wanneer zijn vaccin niet honderd procent veilig bleek te zijn.)

Ondanks de afwezigheid van informatie over langetermijneffecten, zou de FDA op 23 augustus 2021 haar stempel van goedkeuring aan het Pfizervaccin gegeven. Dat deden ze op basis van kortlopende 'clinical trials' die nooit zijn afgerond: bij het onderzoek waarbij een deel het vaccin en een deel een placebo krijgt om het verschil te vergelijken, heeft Pfizer iedere ethische onderzoeksgrens overschreden door halverwege de test hun controlegroep te vertellen dat ze niet met het vaccin maar met een placebo waren ingeënt.[103] Omdat die mensen daarna alsnog het echte vaccin hebben laten inspuiten, is de test waardeloos. (Opvallend detail: Fauci noemde het niet kennen van langetermijneffecten in 1999 nog de reden dat experimentele vaccins niet zomaar zonder grondige test bij iedereen kunnen worden ingespoten. Het kan jarenlang goedgaan, tot je erachter komt dat het pas op middellange termijn enorm fout gaat: *[what if] you find out that it takes 12 years for all hell to break loose?*[104]) Het feit dat de farmaceuten wettelijk gezien niet aansprakelijk kunnen worden gehouden voor negatieve uitwerkingen van hun experimentele spuitjes, wil daarom niet zeggen dat het veilig is: er is geen enkele informatie over eventuele nadelige langetermijneffecten. Het Pfizer contract bevestigt: *purchaser further acknowledges that the long-term effects and efficacy of the Vaccine are not currently known and that there may be adverse effects of the Vaccine that are not currently known.*

Dat de experimentele medische behandeling niet zonder risico was, wisten de regulatoren natuurlijk ook. De enige reden dat ze mochten worden ingespoten bij mensen was vanwege het feit dat er een pandemie was uitgeroepen door de WHO. In de VS mocht het vaccin bijvoorbeeld worden ingespoten vanwege de Emergency Use Authorization (EUA): gebruik bij nood.[105] Dr Mike Yeadon die dertig jaar bij Pfizer werkte, onderzoek deed naar nieuwe medicijnen en zelfs 'Vice President & Chief Scientist for Allergy & Respiratory' was, bevestigde: *these gene-based vaccines are not approved by any medical authority ... they are available only in what's called an emergency use authorization. So if there wasn't an emergency, they simply couldn't be administered at all ... we don't know very much about them. We don't know anything at all about the potential for long term side effects. If we don't know anything, anything is possible.* (Was jou dat ook verteld toen je een oproep kreeg van de overheid om je te laten prikken?) Een opvallende voorwaarde daarbij is dat deze EUA alleen mocht worden toegekend wanneer er geen alternatief medicijn beschikbaar was: *if there is no adequate, approved, and available alternative to the product for diagnosing, preventing, or treating the disease or condition.*[106]

Yeadon stelde dan ook dat het toedienen van de vaccins om die reden illegaal was: *we have effective safe treatments for those who do contract COVID and require hospitalization making an emergency shot illegal.* Het zou de onderdrukking van alternatieve medicatie kunnen helpen verklaren: wanneer er een alternatieve optie zou werken, zouden de miljardenwinsten van de farmaceuten in een klap verdampen.

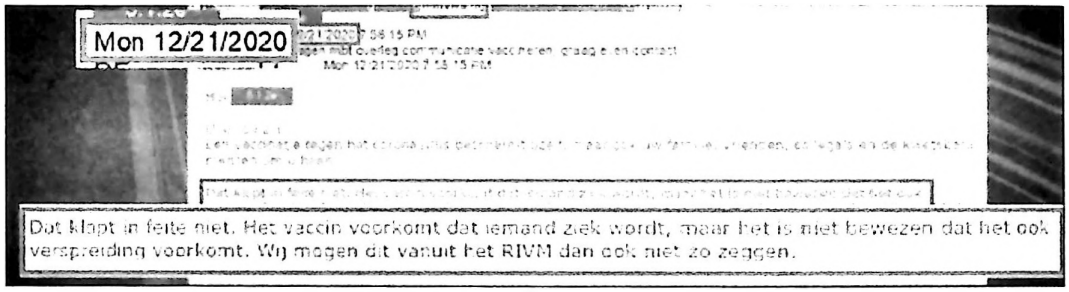
Het zo begrijpelijk en volledig mogelijk informeren van patiënten die een medische behandeling ondergaan, is een grondbeginsel binnen de geneeskunde.[107] Desondanks werden kritische geluiden of twijfels van specialisten en wetenschappers structureel belachelijk gemaakt en gecensureerd. Zo tweette de WHO in december 2022 nog vrolijk een statement op hun officiële account dat anti-vaccinatie activisme wereldwijd een enorme moordenaar was: *anti-vaccine activism, which I actually call anti science aggression has now become a major killing force globally.*[108] (Opvallend detail: De Los Angeles Times noemde het bespotten van gestorven anti-vaxxers zelfs noodzakelijk en noemde diens dood hun verdiende loon voor het in de wind slaan van solide medisch advies.[109]) Het vaccin was dermate veilig en effectief dat het verboden was om vragen te stellen over de veiligheid en effectiviteit ervan. De directeur van Biden's digitale 'COVID respons team' stond bijvoorbeeld in direct contact met Twitter en verzocht regelmatig tot censuur. Zo vroeg hij het bericht van de eerdergenoemde Kennedy (auteur van een zeer kritisch boek over deze informatie) zo snel mogelijk te verwijderen: *wanted to flag the below tweet and am wondering if we can get moving on the process for having it removed ASAP.* Dat mocht bovendien voortaan wel automatisch: *and then if we can keep an eye out for tweets that fall in this same genre that would be great.*[110] In Groot-Brittannië werd zelfs de militaire afdeling die voorheen het online bereik van Islamitische Staat moest beperken, ingezet om 'anti-vaxxers' tegen te werken.[111] De farmaceuten werkten daar zelf ook aan mee. Zo betaalden zij onder andere de non-profitorganisatie 'The Public Good Project' dat een 'content moderation campaign' had om misinformatie rondom COVID op Twitter tegen te werken en daarom wekelijks mails vol tweets aanleverde die het wilde laten verwijderen.[112] Ook op Youtube moest volledig worden voldaan aan het narratief van de WHO op straffe van een onvoorwaardelijk verbanning. Tegelijkertijd werd er alles aan gedaan om nieuws over negatieve bijwerkingen te onderdrukken. Ter illustratie: een Amerikaanse Facebook groep 'COVID-19 Vaccine Side Effects' met meer dan 70.000 leden die zelf of in hun omgeving negatieve bijwerkingen van de prik hadden ondervonden, werden zonder opgaaf van reden opgeheven. Ook bleek het CDC bij de post-vaccinatie studies bewust de ernstige bijwerkingen van de vaccinaties van hun vragenlijst te hebben afgehouden.[113]

Hoewel dit fanatiek uit de MSM werd geweerd, stelden tal van mensen met verstand van zaken dat de vaccins de pandemie op een aantal fronten verergerden door onder andere het virus te helpen muteren. De eerdergenoemde Nobelprijs-winnende Luc Montagier waarschuwde al in mei 2021: *what does the virus do? Does it die or find another solution? The history books will show that it is the vaccination that is creating the variants.*[114] Het is logisch waarom dat is. Een virus gaat pas muteren als daar een noodzaak voor is: het 'originele virus' was in zijn originele vorm al perfect om mensen te infecteren (we weten inmiddels waarom). Montagnier noemde het algemeen vaccineren daarom een onacceptabele medische en wetenschappelijke blunder. Ook viroloog, immunoloog, moleculair bioloog (en naar eigen zeggen notabene een van de grondleggers van de mRNA-techniek) Robert Malone stelde: *the escape mutants that are escaping vaccine are most likely developing in the people that have been vaccinated not in*

the unvaccinated. (Fun fact: de gelauwerde onderzoeker die zijn hele leven aan vaccinaties heeft gewijd, werd sinds zijn kritische uitlatingen in de MSM een anti-vaxxer genoemd. Zijn weerwoord: *I'm the opposite of an anti-vaxxer, I'm a true believer. But I'm also committed to safety and good science.*) De heren werden daarin bijgevallen door de eerder genoemde Geert Vanden Bossche die stelde dat het een fundamentele regel was om in een pandemie niet te vaccineren wanneer het virus niet kon worden gedood: *mass vaccination conducted on a background of high infectivity rates enables more infectious, increasingly VI-escaping variants to expand in prevalence.*[115] Het betekende volgens onder andere de directeur van de Oxford Vaccine Group Prof. Sir Andrew Pollard dat de zogenaamde 'kudde-immuniteit' waar het gehele vaccinatieplan omheen was gebouwd überhaupt nooit kon werken: *herd immunity is not a possibility because it still infects vaccinated ... And so that's even more of a reason not to be making a vaccine program around herd immunity.*

Al snel zou duidelijk worden dat het vaccin maar zeer matig beschermde tegen zowel besmetting als de transmissie. Zo bleek uit een onderzoek van de CDC dat 74 procent van de 469 COVID-gevallen in de Amerikaanse staat Massachusetts volledig gevaccineerd waren.[116] Bovendien waren ook vier van de vijf mensen die moesten worden opgenomen volledig gevaccineerd. In juli 2021 bleek het Pfizer vaccin dan ook nog maar voor 42 procent tegen infectie te beschermen.[117] Het verklaarde waarom ook landen met een hoge vaccinatiegraad zoals Israël en IJsland (met 85 procent gevaccineerden van mensen ouder dan zestien) nieuwe uitbraken bleven rapporteren.[118] In IJsland waren op één dag 82 procent van de besmettingen zelfs bij dubbel gevaccineerden.[119] Als reactie op deze gevallen lieten de farmaceuten gretig weten dat een derde prik voor iedereen wél scheepsrecht zou zijn. Israël dat ook hier vooropliep, rapporteerde echter ook al snel besmettingen en ziekenhuisopnamen bij mensen die inmiddels drie keer waren geprikt. Fauci noemde het desalniettemin 'onvermijdelijk dat iedereen in de toekomst een booster zou moeten ontvangen': *inevitably, there will be a time when we'll have to give boosts to the general population.* (Zou dat zijn waarom Canada in mei 2021 vierhonderd miljoen doses bestelde terwijl het land minder dan veertig miljoen inwoners telt?[120]) Achteraf zou blijken dat zowel de farmaceuten als de onderzoekers wisten dat de vaccins niets deden om het verspreiden van het virus te voorkomen. Pfizer moest in oktober 2022 dan ook eindelijk bekennen dat ze helemaal niet wisten of de prik ook maar íets deed tegen het verspreiden van het virus omdat ze daar helemaal niet op hadden getest: *did we know? ... no, haha.* Ze verzonnen zelfs een nietsbetekende term om zich achter hun enorme leugen te verschuilen. Zij konden er ook niets aan doen dat de volledige vaccinatiecampagne op een verzinsel berustte omdat ze met de 'snelheid van de wetenschap' moesten handelen: *we had to really move at the speed of science.*[121]

Dankzij Wob-documenten weten wij inmiddels dat de Nederlandse overheid ook met zekerheid wist dat het vaccin geen immuniteit bood (behalve voor de farmaceuten). Al in december 2020 werd het kabinet er door het RIVM op gewezen dat zij onjuiste, onbewezen claims maakte door op te roepen tot de vaccinaties vanwege de gezondheid van anderen. De slogan 'een vaccinatie tegen het coronavirus beschermt uzelf, maar ook uw familie, vrienden, collega's en kwetsbare mensen om u heen' was volgens hen onjuist. Het RIVM schreef: *dat klopt in feite niet ... het is niet bewezen dat het ook verspreiding voorkomt. Wij mogen dit vanuit het RIVM dan ook niet zo zeggen.*

Toch hoorden u en ik ontelbare keren op radio en tv: *we doen het voor elkaar. Je doet het voor een ander.* Je begrijpt dan ook waarom 'men' in Den Haag in juni 2023 besloot dat er 'voorlopig' geen onderzoek naar het coronabeleid van de regering hoefde te komen: een parlementaire enquête zou namelijk alle bovenstaande (wan)daden openbaren omdat iedere Nederlander bij wet verplicht is om eraan mee te werken. Bovendien zouden getuigen kunnen worden opgeroepen en onder ede worden verhoord waarbij weigering of meineed strafbaar zou zijn. Het zou betekenen dat Rutte zich niet meer zonder consequenties achter zijn vergeetachtigheid kan verschuilen, en dat De Jonge zou moeten uitleggen waarom hij structureel tegen het advies van zijn ambtenaren (en de werkelijkheid) inging. Hilarisch detail om te huilen: de officiële reden dat er geen onderzoek kwam, was omdat de commissie geen voldoende brede samenstelling (van alle politieke partijen) zou hebben. Dat was geen toeval: de partijen die gecontroleerd zouden worden, stelden zelf geen mensen beschikbaar om het onderzoek uit te voeren omdat het 'te complex' zou zijn.[122] En dus kwam het er niet. Geweldig toch?

Nice and snug

Tot overmaat van ramp zou later definitief blijken dat de vaccinaties niet alleen ineffectief, maar ook nog eens potentieel levensgevaarlijk waren. Nadat de FDA onder dwang van een rechter de documenten van Pfizer had vrijgegeven op basis waarvan ze de injectie hadden goedgekeurd, bleken daar 1291 mogelijke bijwerkingen ('adverse reactions') in te staan.[123] (Het verklaart wellicht waarom de FDA zelf had gevraagd om die gegevens nog 75 jaar(!) geheim te mogen houden.[124]) Die enorme lijst met problemen varieerde van neurologische problemen, tot aantasting van het immuunsysteem en ontstekingen van onder andere het hart.

Hoewel de ernst van een ontsteking van het hart zelden wordt besproken, lijkt de schaal ervan enorm. Dat bleek uit een onderzoek naar hartproblemen bij 301 Thaise jongeren tussen de leeftijd van dertien en achttien jaar die twee mRNA-vaccinatie hadden ontvangen. In enige vorm werden bij bijna dertig procent van hen hartproblemen ontdekt: *cardiovascular manifestations were found in 29.24 percent of patients, ranging from tachycardia or palpitation to myopericarditis.* Geëxtrapoleerd zou dit betekenen dat er per miljoen gevaccineerde kinderen bij 25.000(!) van hen myocarditis en pericarditis kan worden verondersteld.[125] (Hoewel men herstelt van de klachten, is nog onbekend of het hart daar ook volledig van kan genezen of dat enige schade permanent is.) Ter vergelijking om de ernst daarvan aan te geven: in Finland hebben onderzoekers pre-COVID de aanwezigheid van myocarditis bij hun jeugd jonger dan vijftien jaar onderzocht. Het kan daarom een goede indicatie van de 'normale situatie' weergeven.[126] Zij concludeerden dat er slechts twintig gevallen per miljoen jongeren voorkwamen.[127] Ondanks dat hartproblemen een bekende bijwerking van de vaccinatie bij

westerse jongeren is gebleken, is bovendien nog onbekend of alleen mensen met klachten potentiele schade van de injecties hebben gekregen of dat dit ook 'klachtenvrij' het geval kan zijn.

De problemen lijken zich zoals gezegd niet te beperkten tot het hart. Het beloop van ziekte van sommige gevaccineerden lijkt te verergeren via zogenaamde 'antibody dependent enhancement'. Hoewel het proces ingewikkeld is, betekent het dat het virus (maar ook andere ziekten) zich door een aantasting van het natuurlijk immuunsysteem gemakkelijker binnen het menselijk lichaam van gevaccineerden kan nestelen en de kans om ervan te genezen kleiner wordt. Malone hield eind juli 2021 nog een slag om de arm omdat er nog niet voldoende data was maar vreesde het ergste: *I don't mean to sound alarmist, but what seems to be rolling out is the worstcasescenario. Where the vaccine is causing virus to replicate more efficiently than it would otherwise.*[128] Dat was overigens al veel langer bekend omdat proeven met alle andere mRNA-injecties op hetzelfde waren uitgelopen en om die reden waren geannuleerd. Nature bevestigt: *anti-SARS-CoV-2 antibodies could exacerbate COVID-19 through antibody-dependent enhancement (ADE). Previous respiratory syncytial virus and dengue virus vaccine studies revealed human clinical safety risks related to ADE, resulting in failed vaccine trials.*[129] Toen dit volgens Malone met het vaccin tegen dengue (knokkelkoorts) gebeurde, was er vele malen hogere sterfte bij de gevaccineerden dan bij de ongevaccineerden: *its the vaxinologists worst nightmare.* Ook Vanden Bossche maakt zich ernstig zorgen over de veiligheid van het huidige beleid en vreesde dit duistere vooruitzicht. In een video-oproep aan de WHO noemde hij de strenge infectiemaatregelen en de huidige massale vaccinatie een 'kolossale blunder' en smeekte hen om het wetenschappelijke debat te openen: *please listen to my cry of distress.* Hij riep vervolgens op om mee te mogen denken om een op wetenschap gebaseerde aanpak op te zetten om de 'tsunami van ziekte en dood' die ons bedreigde zoveel mogelijk te kunnen beperken: *lets first and formost deliberate on a scientifically justified strategy to mitigate the tsunami of morbidity and lethality that is now treahening us ... on behalf of humanity I sincerely thank you for considering my call.*[130]

Zij werden daarin bijgevallen door 'Doctors for Ethics'. Op basis van onder andere autopsies, concludeerden zij dat de spike-eiwitten zich door het hele lichaam verspreiden en ophopen. Omdat het vervolgens als een lichaamsvreemde stof wordt gezien valt het lichaam zichzelf op die plekken aan: de ontstekingsreactie die volgt is daarom vergelijkbaar met een auto-immuunziekte. De consequenties daarvan zijn onder andere grote orgaanschade (met name in bloedvaten) met soms de dood tot gevolg.[131] Zij veronderstelden dat de mate van problemen per persoon verschilden omdat ieder lichaam een verschillende hoeveelheid antigenen zou produceren op basis van hetzelfde vaccin. Hoewel er bij traditionele vaccinaties een precieze en optimale hoeveelheid antigenen werd opgewekt, kan die hoeveelheid met het mRNA-vaccin niet worden bepaald. Er is geen controle over de verspreiding van het eiwit, waar het zich ophoopt en hoelang de antigenen gemaakt blijven worden.

Een ander potentieel gevaar is een mogelijk effect op de kankerbestrijdende mechanismen van ons immuunsysteem. Pfizer erkent dat het vaccin niet is getest op de mogelijke effecten op kankergroei of vruchtbaarheid: *Comirnaty has not been evaluated for the potential to cause carcinogenicity, genotoxicity, or impairment of male fertility.* Ondanks dat ons van tevoren werd verzekerd dat het menselijke DNA door de injecties niet kon worden aangetast, zijn er dan ook wetenschappers die dat in twijfel trekken. Omdat er amper onderzoek naar wordt

gedaan, betekent afwezigheid van bewijs volgens hen nog geen bewijs van afwezigheid. Het menselijk lichaam heeft namelijk een algemeen bekende functie om mRNA via zogenaamde 'reverse transcription' in DNA om te zetten.[132] Dat is in essentie immers het mechanisme dat wordt gebruikt. Tal Zaks, voormalig chief medical officer van Moderna, legt uit: *in elke cel is er iets dat messenger RNA of kortweg mRNA wordt genoemd, dat de kritieke informatie van het DNA in onze genen overbrengt naar het eiwit, waaruit we allemaal zijn opgebouwd. Dit is de kritieke informatie die bepaalt wat de cel doet. We zien het dus als een besturingssysteem. ... dus als je dat zou kunnen veranderen ... als je een regel code zou kunnen introduceren, of een regel code zou kunnen veranderen, dan blijkt dat ingrijpende gevolgen te hebben voor alles, van griep tot kanker.* Hoewel de farmabaas in dit geval over de potentiele voordelen sprak, werkt dat potentieel natuurlijk ook andersom. Critici vrezen daarom voor genetische verandering op lange termijn of een groter gevaar op kankergroei. Een van hen is de zeer gerespecteerde immunoloog en 'pro-vaxxer' Professor Robert Clancy die jarenlang naar eigen zeggen de 'go to person' was wanneer de Australische overheid zich wilde laten adviseren over vaccinaties. Hij legt uit dat ze de gevaren simpelweg niet kennen: *by changing the DNA, are you producing a potential cancer risk, or if it gets into the germline, are you producing a risk for transgenerational expression? We don't know.*[133] Omdat vooral kanker een langzaam groeiende, sluimerende ziekte is die vaak pas in een later stadium en na een verloop van vele jaren tot problemen en vervolgens ontdekking leidt, is op dit moment niets te zeggen over het effect daarvan.

Hoewel correlatie geen causaliteit hoeft te betekenen, was er zowel in 2022 als in 2023 in de meeste gevaccineerde landen een enorme, aanhoudende en onverklaarbare oversterfte in alle leeftijdscategorieën. Terwijl er minder besmettingen en minder ziekenhuisopnames waren, stierven in alle westerse landen wekelijks tienduizenden extra mensen.[134] Zo overleden er in juli 2022 alleen in de Europese Unie ruim 58.000 mensen meer dan het vijfjaarlijks gemiddelde daarvoor (terwijl er op basis van de sterfte onder de kwetsbaren tijdens COVID juist een daling verwacht zou zijn. De sterfte per land en uitgesplitst per leeftijdscategorie kun je onder andere hier terugkijken.[135]) Hoewel dat op verschillende continenten, in verschillende bevolkingsgroepen en bij verschillende leeftijdscategorieën plaatsvond, weigerde men van overheidswege om er onderzoek naar te doen. De internationale noodtoestand werd simpelweg volledig genegeerd.

Terwijl de grootste experimentele medische interventie ooit samen leek te vallen met de enorme oversterfte, werden degenen die daar vragen over stelden voor gek versleten. Toch zijn er wel degelijk aanwijzingen dat het vaccin (deels) verantwoordelijk leek te zijn voor de sterfte. Zo was er in Australië geen oversterfte tot het moment van vaccineren. Tot 2020 stierven er daar gemiddeld 160.000 mensen per jaar (157.000 - 165.000). In 2020 was er mét virus maar zonder vaccinatie met 161.300 overledenen daarom geen significante oversterfte (één procent stijging). In 2021 toen er nieuwe varianten en de vaccins waren, was er met zeven procent (171.469 doden) wel een significante oversterfte.[136] In 2022 met 'slappere varianten' en een hoge vaccinatie- en boostergraad, stierven er 190.000 mensen wat een oversterfte van achttien procent betekende. Dat geldt ook voor Japan waar de meeste mensen van 65 jaar en ouder de derde en vierde (respectievelijk 91 en 82,5 procent) prik hebben laten zetten.[137] Toch steeg het aantal coronadoden gestaag en werd begin 2023 het hoogste aantal ooit gemeld.[138] (En dat terwijl het minst gevaccineerde continent Afrika nog altijd geen coronacrisis heeft gehad.)

De hoofdonderzoeker van de (peer reviewed) heranalyse van de Pfizer- en Moderna-proeven zei dan ook bewijs te hebben dat de vaccinaties tot een plotselinge hartdood konden leiden en riep daarom op om het injecteren ervan per direct op te schorten: *we have conclusive evidence that the vaccines are inducing sudden cardiac death.*[139] Hoewel fysieke beweging tot een getraind en gezond cardiovasculair systeem leidt, zijn er sinds de medische interventie opvallend veel topfitte atleten die in elkaar zakken en moeten worden gereanimeerd. In 2021 en 2022 stierven er wereldwijd net zoveel atleten als in de 38 jaar daarvoor samen.[140] (Toch blijft het 'ongepast' om te vragen naar diens vaccinatiestatus.) Dat geldt uiteraard niet alleen voor de atleten. Er sterven zoveel mensen plotseling, onverwachts en onverklaarbaar dat er een nieuwe term voor is ontstaan. Termen zoals Sudden Adult Death Syndrome (SADS) en de hashtag #diedsuddenly vieren nog altijd hoogtij op sociale media. 'Unknown cause of death' was in een aantal staten zoals Alberta Canada zelfs de voornaamste reden voor overlijden.[141] (Opvallend detail: het hoofd van de Amerikaanse US Freedom Flyers[142] Josh Yoder die zich verzette tegen een verplicht vaccin voor piloten, zei dat hij in 2023 door Davos-elites werd benaderd om ongevaccineerde piloten te leveren om hun privévliegtuigen te bemannen.[143])

Dat de problemen sinds corona zijn ontstaan is duidelijk. Of het nu de infectie, de uitgestelde zorg, het vaccin of een combinatie van die dingen is: in iedere andere situatie zou een onverklaarbare oversterfte van deze mate zonder aanwijsbare oorzaak als een ongekende noodsituatie worden ingeschat die om diepgravend onderzoek zou vragen. Net zoals bij ieder ander (breed uitgerold) experimenteel medicijn zou je verwachten dat de deelnemers nauwgezet worden gevolgd en de resultaten van het onderzoek breed beschikbaar zouden worden gemaakt. In plaats van openbaarheid en onderzoek, wordt dit echter actief tegengewerkt. Japanse onderzoekers dreigden begin 2023 hun overheid daarom aan te klagen wanneer ze bleven weigeren om onderzoek te doen naar het verband tussen oversterfte en vaccinaties.[144] Ook de Nederlandse overheid weigerde bijvoorbeeld de data openbaar te maken op basis waarvan kon worden bepaald welk deel van de overledenen gevaccineerd was: dat werd 'vanwege privacy-redenen' uit de dataset gehaald. Pieter Omtzigt: *het past in het beeld van een regering die stelselmatig onafhankelijk wetenschappelijk onderzoek tegenwerkt.*[145] Opvallend detail: door de oversterfte van de afgelopen jaren vanaf 2024 als het 'nieuwe normaal' te beschouwen en daarmee in de rekenmodellen een hogere sterfte te verwachten voor de komende jaren, wordt die daardoor 'administratief geneutraliseerd' waarna er statistisch gezien geen oversterfte meer zal zijn.[146] [147] Hetzelfde trucje wordt overigens op meerdere plekken in de wereld toegepast.[148] Fijn he, dat we ons daar geen zorgen meer over hoeven te maken.

Medicijnen zijn in het verleden met grote regelmaat van de markt gehaald wanneer bleek dat ze niet volledig veilig waren. Dat geldt ook voor vaccinaties. Zo werd het vaccin tegen het rotavirus geannuleerd omdat er een tot twee serieuze bijwerkingen per 10.000 inentingen waren. Het vaccin tegen de varkensgriep werd zelfs ingetrokken omdat er één serieuze bijwerking per 100.000 inentingen bleek te zijn. Een nieuwe analyse van de gegevens van de 'fase three clinic trials' toonde aan dat iedere achthonderd injecties van Pfizer en Moderna, één 'serious adverse event of special interest' (opname in het ziekenhuis) oplevert.[149] [150] [151] Het vaccin blijkt bovendien zeer inefficiënt. Een onderzoek van de Britse overheid concludeerde begin 2023 dat er meer dan een kwart miljoen vaccinaties gezet moesten worden om één ziekenhuisopname en beademing van een vijftiger te voorkomen.[152] (Bij twintigers waren dit zelfs 706.500 prikken.) Het betekent dat voor iedere corona-opname die wordt voorkomen met de prik, er honderden

anderen in het ziekenhuis moeten worden behandeld met ernstige (soms permanente) complicaties van de inenting zelf. En dat voor een ziekte die sinds de omicron-variant amper gevaar oplevert voor de overgrote meerderheid.

Ondanks dat de kosten vele malen groter blijken dan de baten, blijft men in veel westerse landen vaccinaties aanprijzen. Hoewel sommige landen op basis van de zorgen over onder andere ontsteking van het hart besloten om het vaccin niet meer aan gezonde jonge mensen beschikbaar te stellen, bleef het advies in andere landen zoals de Verenigde Staten, Groot-Brittannië en Canada om gezonde kinderen vanaf vijf jaar herhaaldelijk te blijven injecteren. Ongelofelijk detail: de Canadese regering kwam eind 2022 zelfs met de boodschap dat ongevaccineerde kinderen op de 'stoute lijst' van de kerstman stonden: *stay up to date on your vaccinations ... wear a mask ... and make sure it's nice and snug.*[153]

Dictatorial control of global health

Is dat dan alles? Nee, er speelt mogelijk nog meer op de achtergrond. We moeten daarom niet alleen naar het vaccin zelf, maar ook naar de registratie daarvan kijken. Als er geen terugkeer naar 'normaal' kon zijn voordat iedereen gevaccineerd was, betekende dat namelijk automatisch dat er moest kunnen worden gecontroleerd bij wie het vaccin was ingespoten. Dat brengt ons bij ID2020.[154] Een organisatie dat als doel heeft om de digitale paspoorten van de toekomst te verzorgen. Waarom zou je dat willen? Voor onze eigen veiligheid natuurlijk: om elektronisch bij te kunnen houden wie er 'veilig' mee kan draaien in de samenleving nieuwe-stijl (en natuurlijk ook vooral wie niet). Gates legde uit: *eventually what we'll have to have is certificates of who's a recovered person, who's a vaccinated person... Because you don't want people moving around the world where you'll have some countries that won't have it under control.*[155] *So eventually there will be this digital immunity proof that will help facilitate the global reopening up.* Hoewel mensen die hierop wezen meteen als conspiratoire aluhoedjes werden weggezet, werd er wel degelijk van meet af aan door overheden aan gewerkt. Zo verklaarde de Britse secretaris van gezondheid bijvoorbeeld al in april 2020: *we are looking at an immunity certificate. How people who have had the disease, have got the antibodies, and therefore have immunity, can show that, and so get back... as much as possible to normal life.*[156] Big farma en de technologiesector werkten dus samen om de veronderstelde immuniteit te koppelen aan identiteitspapieren. Nu voel je inmiddels vast aan je water: ID2020 is onder andere opgericht door Microsoft en dus door onze Bill. De handige bliksem wil zoals Kennedy toelicht deze nieuwe markt voor vaccinatie-ID's opzetten en domineren: *vaccines, for Bill Gates, are a strategic philanthropy that feed his many vaccine-related businesses (including Microsoft's ambition to control a global vaccination ID enterprise) and give him dictatorial control of global health policy.*[157]

De andere belangrijkste leden van ID2020 zijn overigens de Verenigde Naties en de Rockefeller Foundation (dan weet je inmiddels hoe laat het is). Zij zijn het die een digitale identiteit voor iedereen willen creëren. In 2018 schreven ze dat vaccins de perfecte manier waren om het grote publiek met een digitale identiteit kennis te laten maken, vooral bij kinderen. In het artikel met de zelfverklarende titel 'Immunization: an entry point for digital identity' schreven ze: *the child health card becomes the first step in establishing a legal, broadly recognized identity.*[158] Ze oefenden hier al mee in Bangladesh: *A2i and its partners*

Gavi and ID2020 are committed to jointly researching and implementing a unique ID for infants through digitisation of vaccination processes in Bangladesh. The program will provide infants and children with a portable, biometrically linked digital ID either at the point of birth registration or at the time of their immunizations.[159]

Het gebeurde niet alleen in de VS. Ook de Europese Unie was in al zijn wijsheid al sinds 2018 bezig met het onderzoek naar een EU-breed vaccinatiecontrolesysteem: 'Immunisation and information systems for effective monitoring of immunization programmes'.[160] [161] Het voorstel zou samen met de resultaten van een twee jaar durende studie die sinds 2019 liep in 2022 worden voorgedragen. Intussen werd er eind 2019 een campagne afgetrapt die begrip en kennis over vaccins moest verspreiden en weerstand tegen en 'mythes' over vaccins onder de bevolking moest tegengaan: iedereen klaarstomen voor het accepteren ervan dus. Bovendien moesten de wettelijke en technische beperkingen die de uitrol in de weg konden staan uit de weg worden geruimd: *overcome the legal and technical barries.*[162] Op 12 september 2019 brachten de EU en de WHO op de wereldwijde vaccinatietop, samen een top tien aan maatregelen naar buiten waarmee iedereen aan de vaccins zou worden geholpen: *ten actions towards vaccination for all.*[163] Weer een maand later werd er zoals gezegd met een wereldwijde pandemie geoefend op Event 201 dat opnieuw zeven kernvoorstellen opleverde die naar buiten werden gebracht in een 'call to action'.[164] Nog een maand later stak het coronavirus daadwerkelijk voor het eerst de kop op. Conclusie: de maatregelen die sindsdien als 'noodmaatregelen' werden geïmplementeerd, zaten al voor de daadwerkelijke uitbraak in de pijplijn. Men was al lang van plan om iedereen vaccins aan te smeren, te registreren en aan je legitimatie te koppelen maar had nog geen reden om het in te voeren. (De EU heeft bij monde van de vicevoorzitter van de Europese Commissie Margaritis Schinas al aangegeven een vaccinatiepaspoort in de hele Europese Unie in te willen voeren: *we feel that now this is the time for these vaccine certificates to be recognized across the European Union, and even beyond the European Union.*[165] Von der Leyen herhaalde in 2022 dat het komende decennium de 'digital decade' móest worden. De digitale paspoort infrastructuur (het 'green certificate') is er zonder debat met een spoedbesluit doorgedrukt.

Met al deze voorbedachten rade, zal het je wellicht niet compleet verbazen dat het geen toeval was dat de 'coronapandemie' uitbrak of dat de farmaceuten daar flink aan zouden verdienen. Dat verdienen kon namelijk alleen gebeuren wanneer de techniek/medicatie ter bestrijding van de ziekte wettelijk was vastgelegd. De contractuele registratie van dat eigendomsrecht gebeurt in patenten. Aan de hand van de patenten die zijn gebruikt om de vaccins te kunnen ontwikkelen kan een verontrustend beeld worden gereconstrueerd dankzij een van de experts op dit vakgebied: Dr. David E. Martin. Hij is oprichter en CEO van MCAM dat wereldleider is in 'intellectual property-based financial riskmanagement': gespecialiseerd in de patenten die de farmaceuten moesten indienen om een slaatje uit deze pandemie te kunnen slaan dus.

Martin was aan het begin van de eeuw al door de Amerikaanse overheid ingehuurd om te controleren of die zich aan de biologische en chemische wapenwetten hield en hield hun patenten sinds die tijd in de gaten: *my organization was asked to monitor biological and chemical weapons treaty violations in the very early days of 2000.* (Hij maakte bijvoorbeeld deel uit van het onderzoek naar de anthrax-brieven rondom 9/11 dat concludeerde dat het gif uit de eigen biologische wapenlaboratoria om de hoek kwam.) Door consequent en permanent

de aanvragen van alle Amerikaanse patenten te controleren, kwam hij erachter dat de Amerikaanse overheid al sinds het begin van de eeuw patenten indiende om het coronavirus te manipuleren.[166] (Voor de duidelijkheid: de meeste coronavirussen zijn ongevaarlijk. De bekendste daarvan is ons griepvirus waar de meesten alleen grieperig/verkouden van worden.) Ze hadden een baanbrekende nieuwe techniek ontwikkeld waarmee de 'inhoud' van het gewone griepvirus kon worden leeggemaakt waarna ze het een nieuwe functie konden geven: het kon in een laboratorium eenvoudig naar wens worden aangepast door een gen-volgorde naar keuze te 'uploaden'. Men kon dus simpelweg een computercode omzetten in een levende ziektekiem: *it was not only engineered but could be synthetically engineered in the laboratory using nothing more than gene-sequencing technologies: taking computer code and turning it into a pathogen.* Men wilde proberen om het verkoudheidsvirus te gebruiken als vervoersmiddel van medicijnen tegen andere ziekten: zo was het plan van Dr. Fauci om met deze techniek een HIV-vaccin via de lucht te verspreiden om de ziekte AIDS daarmee uit te bannen.

Hoewel dit als een nobel streven klinkt, maakte Dr. Martin zich in deze periode al zorgen omdat de militaire tak (USAMRIID: Armed Services Infectious Disease Program) het ook als serieuze kandidaat overwoog om tot een biologisch wapen te ontwikkelen: *it was very clearly being considered as a biological weapon candidate.* Die zorgen waren terecht. Het relatief ongevaarlijke coronavirus is namelijk aangepast en ontwikkeld tot het veel dodelijkere SARS-virus. (SARS staat voor *'severe acute respiratory syndrome':* ernstige, acute ademhalingsproblemen dus.) De eerste uitbraak van deze SARS-CoV-1 vond plaats tussen 2002 en 2004 en zou aan honderden mensen het leven kosten. Martin kan aantonen dat het virus dat voor deze uitbraak verantwoordelijk was, maanden voor de uitbraak al was ontwikkeld en gepatenteerd: *in 1999, Anthony Fauci funded research at the University of North Carolina Chapel Hill... where the National Institute of Allergy and Infectious Diseases (NIAID) built an infectious replication defective coronavirus that was specifically targeted for human lung epithelium. In other words, we made SARS. And we patented it on April 19 2002, before there was ever any alleged outbreak in Asia which, as you know, followed that by several months.*

Nu we weten dat de SARS-doden in 2002 het slachtoffer van een medisch experiment zijn geweest, moeten we ons afvragen wat dit betekent voor onze huidige uitbraak. Beide virussen komen zowel genetisch als in het patent namelijk voor 96 - 99 procent overeen met COVID-19. Ter illustratie: het patent van het eerste SARS-virus (US-patent 7279327, 'methods for producing recombinant coronavirus') die de reden is dat 'onze' corona SARS-CoV-2 in plaats van '1' wordt genoemd, benoemt specifiek het mechanisme van de ACE2 receptor en S1spike-proteine dat het huidige coronavirus ook gebruikt. Het mechanisme om dat te kunnen doen, leek volgens Dr Luc Montagnier (die de wetenschapper was die in 1983 heeft ontdekt dat HIV tot aids leidt en daar in 2008 de Nobelprijs voor kreeg) namelijk op dat van HIV. Omdat dat volgens hem onmogelijk het gevolg van een natuurlijk proces kon zijn, moest het coronavirus wel door mensen gemaakt zijn: *in order to insert an HIV sequence into this genome, molecular tools are needed, and that can only be done in a laboratory.*[167] Bovendien toonden andere studies dat het virus dat zogenaamd gemuteerd was uit een vleermuis, zich het allerliefst aan menselijke receptoren verbond: zelfs liever dan aan het dier waar het oorspronkelijk uit voortkwam. Ook dat is ongehoord in de biologie: *the virus bound more tightly to human-ACE2 than to any of the other animals they tested. It was like it was designed to infect humans.* Het leek dus specifiek ontwikkeld te zijn om menselijke cellen aan te vallen. Montagnier werd

hierin bijgevallen door Australische onderzoekers die hetzelfde concludeerden: *[the] virus was cultured to attack human cells.*[168] Dat klinkt een stuk aannemelijker dan het MSM-verhaal dat een boer in China een verkeerde vleermuis had gegeten, vind je niet? (Montagnier voorspelde daarom al vanaf de start van de pandemie dat het virus steeds minder schadelijk zou worden omdat de natuur dit menselijke geklooi op lange termijn niet tolereert. Het virus zou die verandering er volgens hem mutatie na mutatie 'uit werken' tot het zichzelf onschadelijk maakte, zelfs als we niets deden: *nature does not accept any molecular tinkering, it will eliminate these unnatural changes and even if nothing is done, things will get better.*)

Martin stelt dan ook dat COVID-19 niets nieuws kan zijn omdat de inhoud ervan al lang en breed in de patenten stond beschreven: *any assertion that this, pathogen is somehow unique or novel falls apart on the actual gene sequences, which are published in the patent record.* Hij stelt verder dat er tussen 2008 en 2019 maar liefst 73 commerciële patenten zijn geregistreerd over datgene wat farmaceuten en overheden 'nieuw' noemden aan corona. Dat de ziekte al veel langer bekend was en de farmaceuten niet heeft verrast, kunnen we opmaken uit het feit dat het patent voor de bestrijding ervan al was ingediend voordat de eerste COVID-19 patiënt überhaupt bekend was. Er lijkt bovendien een samenspel te zijn geweest tussen sommige farmaceuten en de CDC. Drie dagen nadat het patent voor corona was ingediend door het CDC leverde een farmaceutisch bedrijf Sequoia Pharmaceuticals hun patent in om datzelfde virus te kunnen bestrijden (US-patent 7151163: 'antiviral agents for the treatment, control and prevention of infections by coronaviruses'). Hoewel dat op zich al onmogelijk zou moeten zijn, was het medicijn geregistreerd voordat het CDC-patent voor het coronavirus überhaupt openbaar was. Het bewijst volgens Martin onomstotelijk dat er onderling contact over is geweest: *it is not physically possible to patent a thing that treats a thing that had not been published because CDC had paid to keep it secret. This my friends is the definition of criminal conspiracy racketeering and collusion: this not a theory, this is evidence. You cannot have information in the future.* Sequoia pharmaceuticals zou uiteindelijk overigens worden overgenomen door Pfizer en Johnson & Johnson. Ook Moderna leek ruimschoots voor de pandemie al te weten dat ze aan het vaccin zouden gaan werken. In maart 2019 kwamen er ineens een aantal wijzigingen binnen op voorheen afgewezen patenten waarbij ze specifiek verwezen naar *an intentional or deliberate release of coronavirus.* Martin: *they amended patent filings to specifically make reference to a deliberate or accidental release of coronavirus.* Ze kregen die goedkeuring en begonnen een maand voordat de uitbraak überhaupt officieel zou plaatsvinden al met de ontwikkeling van het vaccin: *Chapil Hill, NIAID & Moderna began the sequencing of a spike protein vaccin a month before an outbreak ever happend.* Het waren deze drie partijen (Moderna, Pfizer en Johnson) die de vaccinaties voor vrijwel de gehele westerse wereld voor hun rekening zouden nemen waarmee ze (en Bill Gates) ongekende bedragen verdienden. Opvallend detail: het Amerikaanse ministerie van Defensie had al in november 2019 een contract toegekend voor onderzoek naar COVID-19 in Oekraïne: een maand voordat het virus voor het eerst op zou duiken, en drie maanden voordat het überhaupt COVID-19 zou worden genoemd.[169] (Precies zoals Moskou bij de Verenigde Naties claimde in het door hen gepresenteerde onderzoek naar aanleiding van hun inval in Oekraïne.)

Zelfs het gebruik van de PCR-test om de ziekte te detecteren was bij deze patenten al vastgelegd: *these patents not only covered the gene sequence of SARS-coronavirus but also covered the means detecting it: using rt-PCR.* De reden daarvoor was volgens hem even

duidelijk als verontrustend: *if you actually both own the patent on the gene itself and the patent on its detection: you have a cunning advantage of being able to control hundred percent of the virus and its detection. You have entire scientific and message controle.*

Martin gaf bovendien een interessante inkijk over de techniek in de mRNA-vaccins. Toen Fauci die mRNA-techniek als vaccin tegen HIV probeerde te patenteren, werd dit afgewezen omdat de techniek niet overtuigend was en zelfs de laagste drempel van de definitie niet haalde om het een vaccin te kunnen noemen: *Anthony Fauci himself was told by the patent office themselves, that what he was proposing as a vaccine does not meet the patentable standard, the legal standard or the clinical standard.* Op basis van de definities die de Amerikaanse overheid er tot 2005 op nahield, wordt er dan ook geen vaccin ingespoten maar iets dat voorheen een biologisch wapen werd genoemd: *the tragedy is we're now sitting in a world where we have hundreds of millions of people who are being injected with a pathogen stimulating, computer sequence. Which is being sold under what the patent office, what the medical profession, and what the FDA in its own clinical standard would not suggest is a vaccine ... [but] what was known to be by 2005 a biological weapon.* (Voor de duidelijkheid: een niet gevaarlijk virus aanpassen zodat het mensen dood(ziek) kan maken, is de definitie van een biologisch wapen.) Ook dokter Francis Boyle die de biologische wapenwet in de VS heeft opgesteld, noemde het daarom al in 2020 een biologisch wapen: *the coronavirus is an offensive biological warfare weapon with DNA-genetic engineering.*[170] (Dat moet de WHO volgens hem overigens zelf ook geweten hebben.[171]) De cynicus in ons stelt bovendien vast dat het voor kwaadwillenden doodeenvoudig zou zijn om af en toe een nieuwe variant te 'uploaden' en verspreiden zoals dat ook met de oorspronkelijke variant is gedaan: daarmee zou een noodzaak voor vaccinaties en een oneindige cashstroom voor de farmaceuten gegarandeerd zijn. Dat was opvallend genoeg dan ook precies wat de directeur van research en development van Pfizer zei waar ze aan werkten. Terwijl hij buiten zijn kennis werd gefilmd, zei hij: *one of the things we [Pfizer] are exploring is like, why don't we just mutate it [COVID] ourselves so we could preemptively develop new vaccines.*[172]

Het lijkt er dan ook op dat de farmaceutische bedrijven al langer met deze 'droom' bezig waren. Op een conferentie in 2004 getiteld 'Bioterrorism and emerging infectious diseases' bespraken de grootste farmaceuten ter wereld (waaronder Merck) hoe de wereldbevolking warm kon worden gemaakt om een vaccin tegen het coronavirus in te willen spuiten. Griezeldetail: het thema van hun conferentie heette *Preparing for 'The New Normal'.* Die term is vijftien jaar later klaarblijkelijk door de WHO overgenomen.[173] Opvallend detail: in het boek 'A world at risk' van de WHO werd in september 2019 over precies het scenario gesproken dat uiteindelijk zou plaatsvinden waarbij er opzettelijk of per ongeluk een besmettelijke ziekte van de luchtwegen werd losgelaten op de mensheid: *[we] must be prepared for the worst. A rapidly spreading pandemic due to a lethal respiratory pathogen whether naturally emergent or accidentally or deliberately released.*[174] Nog opvallender: Peter Daszak schreef in februari 2016 al dat de wereldbevolking ervan overtuigd moesten worden dat een wereldwijd vaccin tegen corona noodzakelijk was: *we need to increase public understanding of the need for medical counter measures such as a pan-coronavirus vaccine.* De massamedia zou in die perceptie een cruciale rol hebben om de hype te genereren die nodig was om hun plan te laten slagen waarna 'het grote geld' vanzelf zou volgen: *a key driver is the media and the economics will follow the hype. We need to use that hype to our advantage.*[175] (Fun fact: diezelfde Daszak zou door de

WHO worden aangewezen om de oorsprong van de corona-uitbraak in Wuhan te onderzoeken. Ongelofelijk maar waar.)

Het maakt de beschuldigingen aan de Chinezen ook verdacht. Hoewel deze theorie al in maart 2020 door critici op het internet werd geuit, zou de MSM het 'debunken', 'factchecken' en daarmee tot het rijk der 'conspiracy theory's' verwerpen totdat ze het er ruim een jaar later ineens allemaal mee eens waren.[176] Toen was het biolab-verhaal ineens 'groot nieuws'. Dat gold trouwens ook voor overheden. Hoewel ze meer dan een jaar vrede hadden met de boer-vleermuis theorie, moesten volgens onder andere Groot-Brittannië toen ineens alle mogelijke oorzaken achter de uitbraak worden onderzocht: *explore all possible theories.*[177] Zelfs het voormalig hoofd van de MI6 deed een duit in het zakje en concludeerde dat het bewijs na anderhalf jaar ongeldig te zijn geweest, nu ineens onomstotelijk was: *the thorough biochemical analysis puts the weight of evidence to this being a man-made lab experiment, a natural virus that has been enhanced.*[178] Was het misschien bedoeld om de aandacht van bovenstaande feiten af te leiden? Hoe het ook zij: dat het virus uit China zou komen, heeft het Westen in ieder geval een stevige troefkaart op het geopolitieke vlak gegeven en de mogelijkheid om de druk op het land op te voeren. Het zou bijvoorbeeld als excuus voor toekomstige megalomane herstelbetaling (naast die voor de overmatige CO2-uitstoot in de 'klimaatcrisis') kunnen worden aangehaald of kunnen worden gebruikt als een reden voor sancties wanneer China zou weigeren om schuld te bekennen en te betalen. Het komt erg goed uit in de beeldvorming die nodig is om China's concurrentie voor de wereldhegemonie de kop in te drukken.

A firmer grip on power

Ondanks de onbewezen voordelen en mogelijke bijwerkingen, bleven onze leiders aandringen op het inspuiten ervan. De Franse president Emmanuel Macron noemde mensen die zich niet lieten vaccineren bijvoorbeeld 'onverantwoordelijk en egoïstisch'. Vrijheid zonder verplichtingen richting anderen bestond volgens hem niet. Onder diezelfde noemer werden wereldwijd vrijheidsbeperkende maatregelen ingevoerd tegen mensen die huiverig waren of het nut er niet van in zagen om zich met een experimenteel medicijn in te laten spuiten. Basisprincipes zoals individuele vrijheid en zelfs de lichamelijke onschendbaarheid die decennia als fundamenten van de vrije westerse samenleving werden gevierd, stonden op de tocht. Ongevaccineerden werden op veel plaatsen als melaatsen behandeld. In allerlei landen werd hen de toegang ontzegd tot openbaar vervoer, onderwijs, evenementen, kroegen, openbare gelegenheden en in sommige gevallen volgde zelfs ontslag van werk zonder bewijs van vaccinatie. Zoals de Canadese premier Trudeau aankondigde: *if you don't want to get vaccinated, that's your choice. But don't think you can get on a plane or a train.*[179] Ook in Nederland ging het stapje voor stapje richting medische apartheid. Zo opperde D66 voorvrouw Sigrid Kaag om het voorbeeld van Israël te volgen: *laten we als Nederland een voorbeeld nemen aan Israël waar gevaccineerde mensen weer toegang krijgen tot het maatschappelijk leven.* De voornaamste reden voor velen om de prik wel te nemen, was dan ook de consequentie die je moest accepteren wanneer je dat niet deed. Men was banger om te worden uitgesloten door de overheid dan om aan corona te overlijden. Dat klinkt als afpersing door discriminatie, vind je ook niet? Sta daarom even stil bij het volgende: hoewel er op vaccin-weigeraars werd neergekeken door de grote meerderheid van de samenleving, zouden zij met de kennis van nu

juist een compliment verdienen. Zij waren het die de enorme druk, kritiek, vernedering, afgunst, onzekerheid, discriminatie en dreiging van verlies van werk en sociale contacten wisten te weerstaan. Zelfs wanneer dat betekende dat ze voortaan een tweederangsburger zouden zijn en veelal werden buitengesloten van de 'normale' samenleving, reizen, restaurants, cafés en concerten die het leven leuk maken, hielden zij vast aan hun eigen overtuigingen. Dat vergt moed en kracht, en verdient respect en een schouderklop.

De overheid handelde volledig in strijd met het gelijkheidsbeginsel van de grondwet en creëerde daardoor tweederangsburgers en een tweedeling in de samenleving. (En het overgrote merendeel leek dat helemaal prima te vinden.) Discussies over de veiligheid, het nut en de grondrechtelijkheid van de maatregelen zouden vele vriendengroepen, gezinnen en zelfs huwelijken ernstig onder druk zetten. Onder het mom van extreme tijden en 'vrijheid' werden angstwekkend snelle stappen richting een steeds onvrijere wereld gezet zonder dat daar kritische vragen over gesteld mochten worden. Het maakte het tegen het advies in afroepen van de lockdowns verdacht. Ondanks het feit dat uit een WOB-verzoek bleek dat ambtenaren de lockdown afraadden omdat die 500.000 gezonde levensjaren zou kosten, kwam die er toch en werd het betreffende onderzoek door het kabinet geheimgehouden.[180] Toen het aantal besmettingen niet (voldoende) daalde, werd voor het eerst sinds de Tweede Wereldoorlog de avondklok ingevoerd. Dat 'ongecontroleerde experiment' had volgens de voorzitter van het Landelijk Netwerk Acute Zorg Ernst Kuipers achteraf geen enkel effect gehad op het aantal ziekenhuisopnames: *als je kijkt naar het beloop van de ziekenhuisopnames in de tijd, zagen we zowel bij de invoering als bij het opschuiven geen enkel effect.*[181] Een peer reviewed studie uit de zomer van 2023 noemde de (vrijwel) wereldwijd afgekondigde lockdowns in plaats daarvan: *a global policy failure of gigantic proportions* met een enorme impact op de bevolking. Zo leden in 2023 bijvoorbeeld 23 procent van alle(!) zestien tot 39-jarige Britten aan 'mental health issues', waar dat voorheen 3,5 procent was.[182] (Breinbreker: als van tevoren bekend was dat de lockdown meer kwaad dan goeds zou aanrichten aan economie, reguliere zorg en mentale gezondheid van de samenleving: waarom is die er dan toch gekomen en werd het bovendien wereldwijd als effectief beleid geprezen? Zou het kunnen dat het werd ingezet om mensen ervan te overtuigen om het vaccin te nemen om 'terug naar normaal' te kunnen? Zonder lockdowns en andere vrijheidsbeperkingen hadden velen die stap waarschijnlijk niet gezet.)

Hoewel het terugdraaien van de maatregelen als het herpakken van de vrijheid werd gevierd, betekent het dat de toekomstige ketenen om onze nek zijn gelegd: onze rechten kunnen op ieder moment worden ontnomen wanneer men claimt dat er een nieuw gevaar dreigt. (En een recht is geen recht maar slechts een privilege wanneer het weer kan worden afgenomen.[183]) Het blijkt bovendien niet eens uit te maken of de maatregelen effectief zijn: en als de redenen in het verleden 'sterk genoeg' waren, zullen ze dat in de toekomst ook zijn. We zitten daardoor op een hellend vlak. Iedereen die aan het begin van de pandemie sprak van een door mensen gecreëerd virus of de komst van een vaccinatiepaspoort, werd weggezet als een complotdenker: een jaar later was het de algemeen geaccepteerde realiteit. We begonnen met extreme en ongekende maatregelen die we zogenaamd maar twee weken zouden hoeven volhouden: 'to flatten the curve'. De weken werden maanden en de maanden werden jaren: de meesten van ons accepteren de nieuwe maatregelen als een regulier onderdeel van de macht van de overheid. Zoals de minister van Justitie Grapperhaus verkondigde: *mensen groeien mee met de*

maatregel.[184] En dat is precies het probleem. Het accepteren van deze 'nieuwe normaal' als vrijheid is dan ook een gevaarlijke illusie.

De grote angst voor het virus leidde direct na het uitbreken van de pandemie wereldwijd tot een stevige roep om ingrijpen en tot maatregelen die mensen anders nooit zouden accepteren en die met minimale fantasie dystopisch genoemd kunnen worden. Onder andere voormalig CIA-medewerker en klokkenluider Snowden waarschuwde dan ook dat overheden de pandemie wereldwijd gebruikten om de 'architectuur voor onderdrukking' op te zetten. Het virus leek het perfecte argument te zijn om zaken in lijn met dit doel die lange tijd niet reëel leken toch zonder al te veel weerstand voor elkaar te kunnen krijgen. Zo werd er tijdens de pandemie gesproken om de enorme macht die Google en Apple samen hebben officieel te combineren in een soort monitor-netwerk. Deze tech-combinatie heeft samen toegang tot ongeveer 3,5 miljard apparaten en zou in een klap een derde van de wereldbevolking(!) kunnen controleren[185]: *Google and Apple have access to a planet-spanning network of sensors and computing power some 3.5bn devices strong.*[186] (Hier gaan als het goed is opnieuw een paar alarmbellen bij je af.) In een artikel van The Times met de alleszeggende titel 'We need big brother to beat this virus', schreef de MSM-auteur dat we in deze 'nood-breekt-wetten-tijden' niet moesten zeuren over onze basisvrijheden en gewoon even praktisch moesten doorpakken: *overblown concerns about threats to our liberties must be countered by pragmatism.* Het World Economic Forum kwam zelfs met het briljante idee om mensen aan de hand van hun hartslag te willen identificeren omdat de mondkapjes de gezichtsherkenningssoftware in de war bracht: *facial recognition systems are often stumped by face masks.*[187] (De maskers zijn dus toch nog ergens effectief in.)

Of het nu een vooropgezet plan was of dat men deze crisis niet voorbij kon laten gaan om hun eigen agenda erdoor te drukken, weten we niet. Dat ze er goed op voorbereid waren, weten we wél zeker. Een rapport van de Rockefeller Foundation uit 2010 getiteld 'Scenarios for the future of technology and international development', beschreef deze 'politiestaat light' naar aanleiding van een pandemie bijvoorbeeld met angstaanjagende precisie.[188] (De overeenkomsten tussen de huidige feiten en de toenmalige fictie zullen je duidelijk worden.) In het scenario 'LOCK STEP: a world of tighter top-down government control and more authoritarian leadership' beschrijven ze hoe een politiestaat stapsgewijs en zonder al te veel problemen zou kunnen worden opgezet. In dit geval als reactie op een extreem dodelijk en besmettelijk griepvirus (dit keer van ganzen) dat de wereld rondtrok. Ook hier zou het vrijelijk door laten gaan van internationale vluchten funest blijken. Volgens dit scenario waren er een paar landen die wel goed optraden door strenge lockdowns af te kondigen. De opgeëiste volmachten van overheden om een dystopische dwangstaat op te richten, werd in het rapport gevierd. Alles van een mondkapjesplicht tot vrijheidsbeperkingen werden genoemd: *national leaders around the world flexed their authority and imposed airtight rules and restrictions, from the mandatory wearing of face masks to body-temperature checks at the entries to communal spaces like train stations and supermarkets.* Dat rapport voorspelde ook dat de maatregelen veel langer van kracht zouden blijven nadat de pandemie alweer voorbij was: *even after the pandemic faded, this more authoritarian control and oversight of citizens and their activities stuck and even intensified. In order to protect themselves ... leaders around the world took a firmer grip on power.* Burgers gaven hun rechten maar al te graag op in ruil voor hun 'veiligheid': *citizens willingly gave up some of their sovereignty-and their privacy in exchange*

for greater safety and stability. Citizens were more tolerant, and even eager, for top-down direction and oversight, and national leaders had more latitude to impose order in the ways they saw fit. 'Burgers lieten zich maar al te graag aanlijnen in ruil voor bescherming op alle manieren die hun meesters geschikt leken'.

Door de angst die mensen voor het virus hadden lieten ze rede en ratio los en namen ze precies zoals voorspeld alles klakkeloos over. De voormalig rechter voor het Britse hooggerechtshof Jonathan Sumption concludeerde dan ook dat we al naar een politiestaat waren afgegleden: *this is what a police state is like ... we have to recognise that this is how societies become despotisms.*[189] Een treffend voorbeeld daarvan waren de verplichte stoffen mondmaskers van een paar cent per stuk waarvan talloze onderzoeken stelden dat het geen enkel effect had in het tegenhouden van microscopisch kleine virusdeeltjes die gemakkelijk tussen de vezels van de mondkapjes door kunnen. (Het is alsof je water probeert tegen te houden met een zeef.) Toch was het op straffe van boetes en uitsluiting, voor iedereen verplicht om ze op te zetten in openbare ruimtes. Fauci zou in de zomer van 2022 toegeven dat het dragen van het masker vooral van belang was geweest om te laten zien waar de 'autoriteit lag': *it's more of a matter of principle of where the authority lies.*[190] Het dragen van deze lapjes liet dan ook vooral zien wie zich aan de waanzin had geconformeerd.

De situatie waar we feitelijk mee eindigden, was perfect uitgebeeld in ons inmiddels favoriete huisblad (top lees-tip[191]) waarin de mensen met mondmasker en al, als een hondje aan de lijn werden gehouden door een 'onzichtbare hand'. Het maakt het bijzonder wrang dat talloze mensen hun baan, vrienden, familie, bedrijf, gezondheid en/of hun vrijheid zijn kwijtgeraakt op basis van een leugen.

The great reset

Er was zoals we hebben gelezen al tijdens de 'pandemie' voldoende kennis om de internationaal gecoördineerde reactie daarop in twijfel te trekken of een halt toe te roepen. Toch werd er met oogkleppen op doorgeduwd op de ingezette koers. De cynicus in ons stelt vast dat de grensoverschrijdende bedreiging van COVID het ultieme middel voor een grensoverschrijdende 'oplossing' betekende. Meer afdracht en centralisatie van macht dus. Daar werd van meet af aan dan ook door velen toe opgeroepen. Zo wilde de voormalig Britse premier Brown tijdens de pandemie een 'tijdelijke' wereldregering vormen om de problemen de baas te kunnen: *a temporary form of global government.*[192]

Een van de bekendste voorvechters van grootschalige verandering was de oprichter en uitvoerend voorzitter van het meest invloedrijke forum ter wereld: het eerder benoemde World Economic Forum (WEF). Het WEF organiseert jaarlijks een meerdaagse bijeenkomst in Davos

waarvoor het ontelbare politici, CEO's van de machtigste bedrijven ter aarde, industrialisten en andere mensen met invloed uitnodigt: een ultiem lobbynetwerk dus. Het claimt dan ook bij uitstek de optimale organisatie te zijn die overheden en bedrijven kan samenbrengen om samen beleid te ontwikkelen. Zoals oprichter en directeur van het WEF Klaus Schwab zelf bescheiden uitlegt in zijn boek 'Partner in shaping history': *the future is being built by us.* Juist ja. Klaus is dan ook zelfverzekerd genoeg om als ongekozen 'niemand' een toekomstvisie voor ons allemaal te verzinnen. In een reactie op de coronapandemie schreef hij een boek met de titel 'COVID-19: THE GREAT RESET' waarin hij uiteenzette dat de pandemie een zeldzame maar korte mogelijkheid bood om ons toekomstbeeld van de wereld te herzien en onze wereld te 'resetten': *the pandemic represents a rare but narrow window of opportunity to reflect, reimagine, and reset our world.*[193]

De vrienden van Klaus beschrijven hem ongetwijfeld als iemand die niet snel tevreden is want om een toekomst te bouwen die aan zijn wereldbeeld voldoet, moet alles op de wereld veranderen. Alle landen moeten daarom meedoen en alle aspecten van de economie en samenleving, onderwijs, sociale contracten en werkcondities moeten eraan geloven. Schwab legt uit: *to achieve a better outcome, the world must act jointly and swiftly to revamp all aspects of our societies and economies, from education to social contracts and working conditions. Every country, from the United States to China, must participate, and every industry, from oil and gas to tech, must be transformed.*[194] De impact daarvan zal volgens hem zo groot zijn dat hij deze transformatie de 'vierde industriële revolutie' noemt.

Hij streeft een wereld na waarin op wereldniveau permanente afspraken worden gemaakt voor de 'grensoverschrijdende crises' die onze levens bedreigen zoals klimaatverandering en pandemieën. De problemen van onze tijd kunnen volgens hem daarom alleen succesvol worden aangepakt wanneer er een overkoepelend mechanisme is om beleid uit te voeren. Zoals Schwab in zijn boek 'The Great Reset' uitlegt: this requires *some form of effective global governance.*[195] Daar wordt hard aan gewerkt.

Omdat hetzelfde beleid in alle landen moet worden nagestreefd, gebeurt dat onder de paraplu van de zogenaamde 'sustainable development goals' (SDG's) dat ook wel bekend staat als Agenda 2030. Die agenda waar we als het aan hen ligt de komende jaren naar toe gaan werken, is door de VN en zijn lidstaten aangenomen als een leidraad om onze wereld te 'transformeren': *all countries ... will implement this plan ... no one will be left behind.* Sinds 2019 is het WEF een 'strategisch parnerschap' aangegaan om het uitvoeren van Agenda 2030 te versnellen: *to accelerate the implementation of the 2030 Agenda.*[196] De zeventien doelen met 169 afzonderlijk te behalen doelstellingen behelzen zoals gezegd ieder aspect van de samenleving. Het zijn allemaal thema's zoals: geen armoede, geen honger en minder ongelijkheid. Hoewel geen weldenkend mens daarop tegen zal zijn, blijven de doelen erg vaag en abstract waardoor men er alle kanten mee op kan. En dat is een probleem. Hoewel ze telkens als logisch en nobel worden verpakt, zijn het slechts de puntjes van de ijsbergen die boven het water uitsteken. Wanneer het beleid dat ervoor nodig is om die doelstellingen te behalen kritisch wordt bekeken, moeten namelijk op alle fronten individuele rechten en vrijheden wijken terwijl onze verplichtingen steeds groter worden. (Niet in de laatste plaats omdat al dat beleid letterlijke taartpunten van ons inkomen vraagt.)

De belangrijkste doelstellingen ontvouwen zich rondom klimaat, en dan met name het 'CO2-vraagstuk'. Het WEF stelt dat burgers een minder grote 'CO2-voetafdruk' moeten hebben om

catastrofale opwarming van de aarde en een stijgende zeespiegel te voorkomen. Daarom moet er minder worden gereden, gevlogen, en minder vlees worden gegeten. Om dat te kunnen registreren, zou er van iedereen op individueel niveau moeten worden bijgehouden hoeveel CO2 zij precies uitstoten. Omdat alle techniek en data om zoiets te registeren al bestaat, wordt er met de uitrol daarvan dan ook al geëxperimenteerd. Zo werkt het enorme Chinese bedrijf Alibaba aan een app die de 'carbon footprint' van zijn klanten bijhoudt: *we're developing, through technology, an ability for consumers to measure their own carbon footprint: ... where are they travelling, how are they travelling, what are they eating, what are they consuming on our platform. So: an individual carbon footprint tracker.*[197] Het wordt in alle landen uitgerold. Ook WEF-lid en directeur van de Rabobank Barbara Baarsma is bijvoorbeeld een pleitbezorger van een dergelijk systeem dat uitstoot per persoon bijhoudt en begrenst: *als we nou eens iedereen, beginnend in Nederland, uitstootrechten verdelen: dat elk huishouden of elke burger een hoeveelheid uitstootrechten krijgt zodat we opgeteld niet meer uitstoten dan 'onze grens'.*[198] Hoe huiveringwekkend ook: deze toekomst is dichterbij dan je misschien denkt. Inmiddels pleit de Europese Commissie ervoor om op ieder label naast de ingrediënten en dergelijke ook te vermelden hoeveel broeikasgassen er zijn uitgestoten bij de productie en het gebruik ervan.[199] Ook de Albert Heijn wil het CO2-verbruik van de boodschappen op de kassabon printen,[200] en WEF-partner Mastercard heeft een nieuwe creditcard die de 'klimaat impact' van gebruikers beperkt.[201]

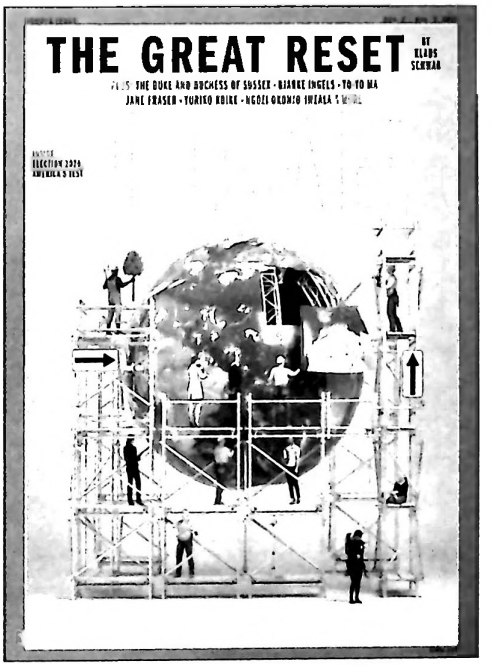
Zodra ergens een label aan hangt wat iets 'kost' kan het ook worden gecontroleerd. Een persoonlijk CO2-krediet zou tot een enorme beperking van onze individuele vrijheden leiden waarbij er door anderen wordt bepaald hoe vaak en ver we mogen reizen, wat we eten en hoe warm we ons huis stoken. Ook zou een extra belasting voor 'fout gedrag' om 'duurzaam gedrag' te stimuleren niet meer dan eerlijk zijn: een extra CO2-belasting op je vlees als je deze maand voor een tweede keer wilt barbecueën bijvoorbeeld, of voor de tweede keer dit jaar op (vlieg)vakantie wil.

Penetrate the cabinets

We weten inmiddels dat de klimaatproblemen slechts een zeer twijfelachtige fundering hebben en een nog twijfelachtigere bedreiging vormen: het zou een dergelijke machtsafdracht dan ook in zijn geheel niet legitimeren. Waarom lijken politici in de meeste westerse landen echter blind te zijn voor kritische gedachten en waarom wordt dit onheilige plan zo klakkeloos gevolgd? De heren en dames bij het WEF weten dat ze geen weerstand hoeven te verwachten van onze 'leiders' tegen het door hen gewenste beleid omdat zij al eerder hun loyaliteit aan en vastberadenheid voor deze agenda hebben gegeven. Hoe Schwab en de zijnen dat precies voor elkaar krijgen weten we niet, maar dat het gebeurt is zeker. Hij verkondigt namelijk te pas en te onpas met trots dat het WEF zijn macht vergaart door wereldwijd de politiek te infiltreren: *we penetrate the cabinets.* Hij is er trots op dat wanneer politici zijn 'young global leaders school' hebben doorlopen, ze daarna loyaal naar hem zijn: *they all have been young global leaders of the World Economic Forum.* Zo sprak Schwab over de Canadese premier Justin Trudeau: *what we are very proud of now is the young generation like Prime Minister (Justin) Trudeau ... I know that half of his cabinet, or even more than half of his cabinet, are actually Young Global Leaders.* Naast Trudeau hebben onder andere Macron, voormalig bondskanselier

Angela Merkel en vele andere politici in Duitsland, Nederland, Zweden, de EU en Groot-Brittannië zijn young global leaders-klasje doorlopen. Alle landen die samen de G7 vormen zijn inmiddels geïnfiltreerd. (Net als de 'radicale' Argentijnse president Javier Gerardo Milei trouwens.[202] Zou hij daarom de voorgenomen toetreding tot BRICS hebben geannuleerd en de Argentijnse ambassade naar Jeruzalem willen verplaatsen?) Het betreft een enorm netwerk waar geen ontkomen aan lijkt te zijn. Ter illustratie: toen premier Boris Johnson moest worden vervangen, waren alle vier van de aangedragen opties WEF-leden. (De winnaar van die strijd werd overigens miljardair en voormalig Goldman-Sachs bankier Rishi Sunak.) Je begrijpt daarom waarom het WEF door sommigen een 'schaduw-wereldregering' wordt genoemd.

Het moge duidelijk zijn waarom de 'elite' het altijd zo roerend met elkaar eens is. Sinds begin 2021 praatten politici en hoge functionarissen van over de hele wereld dan ook allemaal met één mond over de noodzaak om te veranderen via een reset, 'het nieuwe normaal' of #buildbackbetter.[203] De Canadese premier Justin Trudeau zei bijvoorbeeld: *this pandemic has provided an opportunity for a reset, this is our change to accelerate our pre-pandemic efforts to re-imagine economic systems.* De secretaris-generaal van de Verenigde Naties Antonio Guterres viel hem bij en verklaarde: *all elements of the great reset are fundamental to building the future we need.* De directeur van het IMF Kristalina Georgieva was het roerend met hen eens en zei: *history would look at this crisis as the great opportunity for reset.* Ook de Britse premier Boris Johnson deed een duit in het zakje en verklaarde: *this moment also gives us a much greater change to be radical and to do things differently: to build back better!* Zelfs de Britse koninklijke familie plaatste op hun YouTube-kanaal een filmpje met de titel #TheGreatReset. Prins Charles lichtte daarin toe dat we daarbij toch vooral moesten opschieten. Hij wilde actie op revolutionaire schaal en snelheid: *we need nothing short of a paradigm shift, one that inspires action at revolutionary levels and pace. We simply cannot waste any more time. The only limit is our willingness to act. And the time to act, is now.*[204] Het doel is duidelijk: men wil geen tijdelijke volmachten, maar een permanente verandering van onze samenleving. Schwab zegt dan ook dat het een illusie is dat we ooit nog terug zullen keren naar de situatie zoals die hiervoor was: *people assume we are just going back to the good old world which we had, and everything will be normal again. This is fiction, it will not happen.*[205] Rutte bevestigde: *dat is het nieuwe normaal, we krijgen niet de samenleving terug van voor de coronacrisis.*

Hoewel het tot voor kort als conspiratoire kolder werd weggezet, wordt tegenwoordig open en bloot erkend dat ook Nederland niet aan de grip van het WEF ontkomt. Zo werd Rutte (samen met Trudeau) door Klaus geroemd vanwege hun geweldige leiderschap. Het zou er mee te maken kunnen hebben dat Rutte de WEF-leider op alle belangrijke thema's keurig na wauwelt. Hij bezigt zelfs hetzelfde taalgebruik. Zo zag ook hij begin 2020 toen de coronacrisis nog maar

net was uitgebroken net als Klaus, dat dit een unieke kans bood: *it offers us a unique opportunity. Now is the time to make the changes we need to build a climate resilient world, to increase prosperity and improve public health. But also to build back batter: fostering green and inclusive recovery and to achieve progress towards the 2030 sustainable development goals. I hope we can seize this momentum.*[206] (Raar detail: Rutte liep vele jaren door het Nederlandse parlement met een werktas met een enorm WEF-logo erop.[207]) Het is dan ook verontrustend te noemen dat het vrijwel onmogelijk is om de totstandkoming van Rutte's beleid te herleiden of te controleren. Zo wiste hij tijdens zijn dertienjarige premierschap illegaal zijn sms'jes, werd van vele overleggen en vergaderingen niets vastgelegd, waren archieven niet op orde en werden belangrijke posities op ministeries (zoals die van chief information officer) bewust niet ingevuld zodat er geen overzicht was. Pieter Omtzigt: *er zijn nooit stukken terug te vinden van gesprekken met de premier.*[208] De regering die volgt op de zijne, kan daardoor onmogelijk herleiden waar beleid vandaan komt, welke overleggen er zijn geweest, en welke toezeggingen er internationaal zijn gedaan. Hoewel de wet volgens de inspectie op drie punten werd overtreden, noemde Rutte dat een verschil in opvatting over wat er moest worden vastgelegd. (Je begrijpt dat de man wiens premierschap werd gekarakteriseerd door functionele vergeetachtigheid en het afdekken van de waarheid, bij uitstek geschikt werd geacht om de NAVO te leiden.)

Ook D66 leider Sigrid Kaag bleek na een WoB verzoek illegale nevenfuncties te hebben gehad bij een WHO-organisatie.[209] Ook moest de toenmalige minister van Buitenlandse Zaken na kritische vragen erkennen dat ze als lid van de WEF verantwoordelijk was voor de uitrol van de SDG-agenda in Nederland: *ik ben de minister die de SDG's moet coördineren op nationaal niveau, ik ben lid van een stroom van denkers bij het World Economic Forum.*[210] In een andere brief aan Kaag bevestigde het WEF: *The Forum will work with your staff to ensure that your participation becomes a major force in shaping the Great Reset.*[211] Het WEF kan voor de communicatie met onze volksvertegenwoordigers dan ook rekenen op de Nederlandse diplomatieke vertegenwoordiging in Geneve, het ministerie van Financiën heeft zelfs een eigen aanspreekpunt voor het WEF. Het kabinet erkent inmiddels dan ook dat er juridische afspraken zijn gemaakt met het WEF (zonder dat duidelijk wordt wat die afspraken precies inhouden en met wie ze zijn gemaakt omdat de WEF-stukken niet ter controle naar de kamer mogen worden gestuurd).

The technology to enforce

De WEF-utopie kan alleen worden ingevoerd als die kan worden gecontroleerd (en dus geregistreerd). Het brengt ons bij de invoering van een digitale identiteit voor alle burgers waar sinds de pandemie openlijk naartoe wordt gewerkt. Ondanks het feit dat het 'gevaar' destijds al geweken leek te zijn, werd in november 2022 op de G20 officieel bekendgemaakt dat alle deelnemende landen een digitaal vaccinatiepaspoort zouden creëren dat onderdeel is van de digitale identiteit. Dit zogenaamd om het reizen tijdens 'de volgende pandemie' enigszins door te kunnen laten gaan: *a digital health certificate, acknowledged by the WHO. If you have been vaccinated or tested properly, then you can move around.* (Snowden voorspelde overigens al dat de 'uit nood geboren wetten' ook na de pandemie van kracht zouden blijven: *world leaders will hold onto new emergency powers well after the pandemic ends.*[212]) In Brussel is inmiddels

bekend hoe dat eruit zal zien: daar creëert men één app waar al je gegevens op verzameld zijn (je paspoort, rijbewijs, pinpas, diploma, biometrische gegevens, bankrekeningen, strafblad, medisch dossier en vaccinatiestatus).[213] Het is dezelfde digitale infrastructuur die we 'nodig hadden' om veilig aan de maatschappij te kunnen deelnemen tijdens de levensgevaarlijke pandemie. Met die ene 'drager' kun je je dan door de samenleving bewegen zo is het idee. (Veelbetekenend detail: ondanks dat de Tweede Kamer een motie had aangenomen om niet met de Europese digitale ID mee te doen, heeft de Nederlandse afvaardiging daar toch mee ingestemd. De reden? Omdat de wet er zonder onze toestemming ook wel zou komen.[214])

Het potentiele probleem van een digitale identiteit is dat het kan worden gebruikt om via een 'sociale kredietscore' een totalitair regime op te zetten: wanneer alle handelingen, gedragingen en reisbewegingen van mensen kunnen worden geregistreerd en opgeslagen, kan er ook individueel worden gestraft of beloond. (Daar wordt al mee geoefend in het Italiaanse Bologna: via het 'smart citizen wallet' worden punten gegeven voor 'goed gedrag' zoals recyclen, gebruik van het openbaar vervoer of wanneer je geen sancties van de gemeente opgelegd krijgt.[215] Met die punten krijgt men vervolgens korting bij de aankoop van bepaalde goederen.) Wanneer je niet voldoet aan één van de geldende narratieven, kunnen rechten individueel worden ingetrokken.

Omdat het gewenste toekomstbeeld van minder vrijheid voor het 'collectieve goed' haaks staat op die van de gewone burger die zijn eigen leven wil bepalen, kan de WEF-droomwereld alleen worden gerealiseerd als die kan worden afgedwongen. Hoewel we nu nog altijd de mogelijkheid hebben om het systeem te ontwijken door met contant geld te betalen, wordt overal ter wereld gewerkt aan de invoering van een digitale munt. De digitale munten tracker van de Atlantic Council registreerde begin 2023 dat er in 119 landen wereldwijd werd gewerkt aan de invoering ervan.[216] Men is unaniem positief over het invoeren van deze wolf in schaapskleding die zij de 'veiligste manier van geld' noemen. Het wordt dan ook als iets logisch, wenselijks, onvermijdelijks en positiefs gebracht. Onder andere door onze eigen koningin Maxima. Zij roept in haar rol als speciale pleitbezorger van de secretaris-generaal van de Verenigde Naties zelfs al tien jaar op tot de invoering ervan. Een digitale munt zou volgens de VN de ongelijkheidsverschillen in de wereld verkleinen en enorm veel kansen bieden aan de kwetsbaren en armen op de wereld: *CBDCs could offer many options to expand access to the unbanked, and to serve the vulnerable and the poor.*[217] Ook de Europese Unie verwacht dat de digitale euro die begin 2024 zal worden ingevoerd 'zal bijdragen aan toegankelijkheid en inclusie'.[218] Het zal burgers bovendien een extra keuze geven hoe ze willen betalen. Dat is dan ook het belangrijkste argument waarmee critici van de digitale munt worden weggezet: dat cashgeld altijd zal blijven bestaan. Brussel legt uit: *a digital euro would not replace cash, but rather complement it. A digital euro would give people an additional choice.* Toch wordt er wel degelijk voorgesorteerd op het uitfaseren daarvan. De ECB liet in december 2023 voor de beeldvorming bijvoorbeeld alvast een studie uitvoeren die concludeerde dat het gebruik van cash-geld slecht was voor het klimaat vanwege de CO2-impact die het had.[219] (Wat de impact van alle rokende servers en plastic pasjes op het milieu was, waren ze vergeten te onderzoeken.)

Wij weten inmiddels echter dat de fiat munten op sterven na dood zijn. Dat sterven is sinds corona nog sneller dichterbij gekomen. Hoewel QE pre-corona al ongekend was, verbleekte het vergeleken met wat er wereldwijd gebeurde tijdens de pandemie. Deze nieuwe ronde van financiële ondersteuning werd bekend als *'Qternity'*: het ogenschijnlijk oneindig (eternity)

bijdrukken van geld zo lang 'men' dat nodig achtte. In Washington werd er in een paar maanden tijd meer geld geprint dan in de laatste vijf recessies daarvoor bij elkaar opgeteld! Een van de meest succesvolle hedgefund managers van onze tijd Stanley Druckenmiller zei daarover: *in three months we increased the deficit more than if you took the last five recessions combined and those were big ones... The Fed in six weeks bought more treasuries than they did in ten years [before] when people like me were screaming about how excessive QE was during that period.*[220] Door deze vorm van staatssteun kreeg iedere Amerikaan er in één klap 40.000 dollar schuld bij. De ECB noemde hun nieuwe ronde van bailouts de Pandemic Emergency Purchase Programma (PEPP) waarmee de totale QE sinds 2008 in een paar weken(!) werd geëvenaard. De bankiers bij de ECB besloten vervolgens eenzijdig om voortaan maar belasting te gaan heffen bij hun dienaren in de Unie om voor het noodpakket van 750 miljard euro te betalen[221]: zo'n 30.000 euro schuld voor ieder Nederlands gezin. (Los van het Europese 'Marshallplan' ter waarde van een biljoen[222] [223] en een Europees wederopbouwfonds van 750 miljard euro.[224])

Alle centrale banken hebben de wetten en regels die grenzen stelden aan de hoeveelheid schuld die ze op mochten kopen opgeschort[225] [226] (waardoor probleemlanden zoals Italië of de VS weer even uit de brand waren[227]). Alle maatregelen werden zogenaamd getroffen in de hoop dat we zouden herstellen naar het 'normale' niveau. Jij en ik weten echter dat er niets te herstellen valt: het systeem is niet normaal maar hangt aan een zijden draadje en staat met een been in het graf. Als de situatie eind 2019 al onhoudbaar was terwijl de boel nog 'normaal draaide', kun je je voorstellen wat deze onmetelijke nieuwe schuldbonanzas doen met de gezondheid en stabiliteit van het systeem. We hoeven daarom niet een uitvoerige analyse uiteen te zetten om te beseffen dat de situatie op iets langere termijn nog onhoudbaarder is dan dat die al was. Onze fragiele wereldeconomie heeft een nieuwe stoot morfine gekregen maar is nog steeds dodelijk ziek. Er is grote economische steun nodig, maar er is ook enorm hoge inflatie van de vorige steun. Het is dus kiezen of delen: je kunt echter niet tegelijkertijd het ene ondersteunen terwijl je het andere bestrijdt. Een hoge rente temt de inflatie maar leidt tot een golf aan faillissementen. Houdt men de rente laag, dan blaast inflatie de munten en op den duur de economie op (in juni 2022 was er in de VS wanneer er werd gerekend met de rekenmethode uit 1980 een ongekende inflatie van negentien(!) procent). Een domino-effect van de reeks faillissementen zal ook een groot aantal 'black swans' in de knel brengen wiens falen op zichzelf stuk voor stuk het huidige financiële systeem bedreigen. Het huidige financiële stelsel is dan ook als een schip dat net onder de waterlijn is opengereten. Je ziet er in eerste instantie niets aan af, maar de consequentie ervan is desalniettemin zeker: het schip gaat ten onder.

Wanneer de enorme schuldenlasten het systeem eindelijk omvertrekt, is er een alternatief nodig. Ondanks het bestaan van de SDR zal de nieuwe digitale variant daarvan (de CBDC) als redder in nood worden gepresenteerd om 'de economie draaiende te houden'. De Nederlandse overheid noemt dit bijvoorbeeld een van de voordelen van de CBDC: *zelfs wanneer je bank in de problemen komt, blijft er met een digitale euro en betaalmiddel beschikbaar.* Ook de Bank of England dacht in de toekomst een digitale munt 'nodig' te hebben: *it is likely a digital pound will be needed in the future.*[228] De invoering daarvan zal bovendien doodeenvoudig zijn. Als het bestaande geldsysteem crasht, zal vrijwel iedereen het nieuwe systeem wel moeten accepteren als ze willen eten. Wanneer bovendien (een deel van) het voormalige spaarsaldo in hun digitale portemonnee beschikbaar zou zijn, zou logischerwijs iedereen daarmee instemmen.

De keuze tussen niets, of iets is in dat geval snel gemaakt. Wanneer alle burgers op dat moment al een (verplichte) digitale identiteit hebben, zijn ze automatisch in staat om CBDC's in hun digitale app te kunnen accepteren: een kleine stap/opoffering om je spaargeld te redden en de toekomst van jezelf en je gezin veilig te stellen. Hoewel dat in eerste instantie een opluchting zal zijn, betekent het ook een definitieve ketting om onze nek.

Als kleine zijstap voor mensen die denken dat ze voldoende vermogen in aandelen en andere financiële producten hebben om zonder het digitale geld te kunnen blijven functioneren, is het van belang om hier kort het boek 'The great taking' van David Rogers Webb te benoemen. De schrijver die een befaamd voormalig hedge fund manager op Wallstreet was, waarschuwt in zijn boek (dat je hier gratis kunt inzien[229]) voor de desastreuze gevolgen van de aanstaande ineenstorting van het huidige financieel-economische systeem. Hij stelt namelijk dat de wetgeving wereldwijd de laatste jaren dusdanig is aangepast, dat alle gewone mensen zoals jij en ik hun bezittingen kwijt zullen zijn op het moment dat de boel crasht. Alle aandelen, obligaties et cetera mogen op dat moment namelijk worden geconfisqueerd om weg te kunnen strepen tegen de megalomane derivatenposities die er op de wereld zijn. Volgens deze nieuwe wetgeving bestaat het traditionele eigendomsrecht namelijk niet meer, en is de nieuwe wettelijke claim van ons gewone burgers als 'entitlement owner' op dat moment ondergeschikt aan de claim van de derivaten-houders (lees: de grote banken en bedrijven). Simpel gezegd betekent het dat we bij een faillissementsverkoop overal achteraan in de rij staan om ons bezit te kunnen opeisen. En omdat er meer schuld dan bezit is, zal dat per definitie mislukken: wanneer Jan met de pet eindelijk een keer aan de beurt is, is het karkas al lang kaalgeplukt. Webb waarschuwt dan ook voor wat hij 'de grootste inbeslagname van rijkdom en bezit in de geschiedenis' noemt. Zorgwekkend detail: zelfs je woning is volgens hem niet veilig omdat je hypotheek ook een schuldenproduct is en dus kan worden ingenomen. Wordt het dan opgekocht door internationale vastgoedmagnaten en 'terug verhuurd' aan de originele bewoners? Dat het huis niet meer van jou is maar dat je in ruil voor het maandelijks afschrijven van wat CBDC's wel 'gewoon' in je huis mag blijven wonen? (Mits je volledig gevaccineerd bent tegen de dan geldende dreiging natuurlijk.)

De potentiele problemen van een CBDC voor de mensheid zijn oneindig. De mogelijkheid om zelfstandig en zonder controle dingen te doen of kopen, zou in een klap verdwijnen. Omdat digitaal geld 'programmeerbaar' is, kunnen bijvoorbeeld limieten voor bepaalde goederen worden ingesteld of kan het geld een 'houdbaarheidsdatum' worden gegeven. (Als niemand zijn geld aan het systeem kan onttrekken omdat het geld niet kan worden opgenomen, zijn negatieve rentes bovendien mogelijk. Dat betekent feitelijk dat de bank zich op dat moment het recht toe-eigent om belasting te heffen.) Het gebruik ervan zou op basis van een oneindig aantal regels en voorwaarden zijn die de uitgevers ervan creëren. De algemeen manager van de BIS en WEF-lid[230] Agustín Carstens bevestigde: *central bank will have absolute control on the rules and relations that will determine the use of that ... we will have the technology to enforce that.* 'De technologie om ons hun regels op te leggen': begin je al een beetje onrustig te worden?

De overgang naar alleen digitaal geld zou daarom het einde betekenen van de wereld zoals we die nu kennen. Geld zou veranderen van iets dat persoonlijke keuzes mogelijk maakt naar een middel van controle. De door de elite gewenste gedragsverandering kan vanaf dat moment dus worden afgedwongen. Het CO2-krediet zou daadwerkelijk kunnen worden ingevoerd: een extra belasting op te veel vlees- of 'reis-CO2' zou automatisch van je rekening kunnen worden

afgeschreven. (Dat die beperking overigens alleen voor het gepeupel zal gelden, noemde de eerdergenoemde Baarsma: *als ik wil vliegen, koop je [carbon rechten] van iemand die niet gaat vliegen omdat die daar bijvoorbeeld geen geld voor heeft. Die verkoopt aan mij zijn 'carbon-uitstootrechten' en krijgt daardoor een beetje meer geld ... Zo kunnen mensen met een smalle portemonnee, verdienen aan vergroening.* Of als je er voor 'kiest' om je kachel lekker warm te stoken in huis: *ik heb dan meer uitstootrechten nodig om mijn huis te verwarmen.*)

Omdat ieders digitale identiteit automatisch registreert of iemand aan alle voorwaarden voldoet, kunnen er individueel (en automatisch) sancties worden opgelegd op ieder denkbaar niveau. Te dikke mensen zouden in de toekomst bijvoorbeeld geen ijsjes of fastfood meer kunnen afrekenen als ze volgens de verzekeringsstandaard te dik zijn, maar ook 'gevaren voor de stabiliteit of toekomst van de staat' zoals politieke tegenstanders zouden doodeenvoudig kunnen worden uitgesloten van dit systeem. In Trudeau's Canada kregen we begin 2022 een glimp te dien van hoe die wereld eruit zou kunnen komen te zien toen betaalrekeningen van de protesterende vrachtwagenchauffeurs en diegenen die hen hielpen werden geblokkeerd. Ook in China werd het demonstranten onmogelijk gemaakt: hun 'COVID-pas' werd geannuleerd waardoor ze simpelweg niet naar de demonstraties konden afreizen. Zo zouden verspreiders (of volgers) van 'nepinformatie' automatisch kunnen worden gecensureerd of bestraft (zoals in China waar eind 2022 23 miljoen mensen al geen vliegticket of hotelovernachting meer konden kopen omdat ze online 'de verkeerde mening' hadden geuit). Hilarisch detail: Klaus Schwab noemde China een rolmodel voor andere landen: *the Chinese model is certainly a very attractive model for quite a number of countries.*[231] Digitaal geld leidt dus wel tot hele reële grenzen. Mensen zouden fictief kunnen worden opgesloten door hen buiten hun eigen stad, provincie, huis of land 'illegaal'/in overtreding te maken. Diens betaalmogelijkheden zouden buiten de eigen regio kunnen worden geblokkeerd. Zoals het Duitse ministerie van Binnenlandse Zaken bevestigde in hun uitleg over de CBDC (in dit geval specifiek voor vluchtelingen, maar in potentie dus ook voor ons) konden betalingen worden geweigerd wanneer de munt: *buiten het toegestane bereik zou worden gebruikt.*[232] Je zou in dat geval alleen 'zwart' kunnen reizen en altijd gevonden kunnen worden zodra je iets wilt doen dat geld kost: alles dus. Je zou dan gedwongen worden tot 'een leven in de illegaliteit'.

Het moge duidelijk zijn dat wanneer er alleen nog maar digitaal geld bestaat, de weg naar tirannie definitief is ingeslagen. Het hoeft natuurlijk niet meteen het duisterste scenario te betekenen, maar alle middelen om een potentiele politiestaat op te tuigen zijn vanaf dat moment aanwezig. Men zou op ieder moment in de toekomst omwille van een 'bedreiging van het algemene goed' maatregelen kunnen afkondigen waaraan je moet voldoen om in de maatschappij mee te kunnen blijven draaien. Alleen diegenen die volgzaam leven zoals de staat voorschrijft mogen deelnemen, de rest is illegaal en wordt automatisch buitengesloten.

Hackable animals

De belangrijkste maatregelen kunnen worden afgeleid aan de doelstellingen van Agenda 2030: de klimaattransitie naar een groene wereld. De belangrijkste doelstelling daarvan is om de uitstoot van 'schadelijke stoffen' zoals CO2 en stikstof aan banden te leggen en het verbranden van fossiele brandstoffen uiteindelijk compleet uit te bannen. Hoewel de transitie naar 'groen' nobel en nastrevenswaardig klinkt, is het belangrijk om te beseffen dat het compleet onhaalbaar

is. We zijn wiskundig simpelweg niet in staat om de overweldigende wereldwijde vraag naar energie met inefficiënte, dure en moeilijk te produceren groene energie te verzadigen. Na tientallen jaren van miljardeninvesteringen is nog altijd slechts zes procent van de totale energieopwekking 'groen'. Wat doen we bovendien als de wind niet waait en de zon niet schijnt? Het doel om naar een 'groene wereld' zonder fossiele brandstoffen te kunnen bewegen zonder die wereld zelf te veranderen is dan ook een illusie. Het logische gevolg hiervan is dat naarmate het gebruik van 'fossiele' brandstoffen wordt teruggeschroefd, er een steeds grotere energieschaarste zal zijn.

Hoe enorm de consequenties daarvan op de huidige wereld zullen zijn, is moeilijk voor te stellen. We hebben in hoofdstuk 22 echter kunnen zien hoe groot de impact van ons op schulden gebaseerde fiat-geldsysteem is voor de complete economie en samenleving. De door elite gewenste verschuiving van fossiele naar wind- en zonne-energie zal vergelijkbare consequenties hebben. Net zoals er tegenover ieder product of handeling geld staat, kost ook vrijwel alles in de wereld energie om te produceren. Omdat het fundament van de samenleving energie is, zal een verandering in de beschikbaarheid daarvan dan ook letterlijk alles raken. De schaarste zal bovendien steeds groter worden naarmate de tijd verstrijkt: omdat fossiele energie door de groene agenda in de toekomst zal worden uitgefaseerd, worden er ook geen grote nieuwe investeringen meer gedaan door de fossiele industrie om nieuwe gas/olievelden aan te boren. Doordat de koers onafwendbaar is vastgezet op een 'groene' zullen er steeds grotere tekorten aan energie ontstaan die tot groeiende schaarste en immer stijgende prijzen leiden. Dit zal in een domino-effect van ellende over de gehele linie voor problemen zorgen en onze complete economie langzaam maar zeker verwurgen. Goedkope en vrij voorradige energie is dé voorwaarde om te kunnen produceren en groeien: een tekort ervan zal met zekerheid tot krimp en achteruitgang leiden. Bedrijven kunnen tegen immer stijgende energiekosten namelijk niet produceren. Omdat consumenten op hun beurt steeds meer geld kwijt zijn aan voeding, verwarming en vervoer houden zij bovendien steeds minder geld over om die producten te consumeren. Het betekent de-industrialisatie en een teloorgang van de economie. (We kregen een voorproefje daarvan toen de Brusselse leiders in al hun wijsheid hun eigen goedkope en betrouwbare levering van Russisch gas boycotten. De stijging van de prijzen en de rem op de economie naar aanleiding daarvan was dan ook zo compleet voorspelbaar dat de onkunde bijna kwade intenties zou doen vermoeden. Met het opblazen van Nord Stream zijn alternatieven wanneer het moeilijk begint te worden overigens ook weggenomen.)

De oplettende lezer begint zich inmiddels af te vragen waarom Klaus de huidige de-industrialisatie 'de vierde industriële revolutie' noemt. Wat is er zo vooruitstrevend aan en wat zal er veranderen? (De eerste drie revoluties brachten ons onder andere stoommachines, de staalindustrie, elektrotechniek, informatietechnologie en het internet.) Klaus werd in 2015 geïnterviewd door Charlie Rose en bevraagd naar wat volgens hem precies de 'vierde industriële revolutie' was. Het antwoord daarop was zowel vreemd als verontrustend. De nieuwe technologie zou niet (alleen) de wereld om ons heen, maar onszelf veranderen: *the difference of this fourth industrial revolution is: it doesn't change what you are doing, it changes YOU.*[233] Door middel van onder andere brein-implantaten en genetische modificatie[234] zou er een 'fusie' tussen de fysieke, digitale en biologische wereld ontstaan die het 'mens-zijn' zou veranderen: *a kind of fusion of the physical, digital and biological world.*[235]

Het WEF maakt serieus werk van hun gedroomde toekomst en bereid ons daar langzaam maar zeker op voor. Zo claimde de club in de zomer van 2022 op hun website dat er 'solide, rationele' argumenten waren om kinderen met microchips te implanteren: *should you implant a tracking chip in your child? There are solid, rational reasons for it.*[236] Ook op andere fronten wordt aan de benodigde techniek gewerkt. Zo laat Elon Musk zijn bedrijf Neuralink via een implantaat in de hersenen de ontvanger daarvan 'draadloos' elektronica besturen waardoor mens en machine dus daadwerkelijk versmolten kunnen worden. Het doel is volgens hem om de menselijke wereld te koppelen aan een 'digitale superintelligentie'. Musk ziet er naar eigen zeggen geen kwaad in omdat mensen volgens hem feitelijk al cyborgs zijn omdat we één zijn met onze computers en telefoons. Hij wil alleen de beperking daarvan -datasnelheid- overkomen door neuronen in het brein met electroden in zijn machine te koppelen. (Opvallend detail: ook Musk is een YGL.[237]) Schwab fantaseerde in 2024 op zijn privé-bijeenkomst in Davos openlijk een eind weg over zijn gedroomde toekomst waarbij ieders hersenen automatisch kunnen worden uitgelezen: *can you imagine in ten years, we all have implants in our brains, we measure your brainwaves and I can tell you how the people react to your answers*. De zelfbenoemde 'grote denker' had daar ook meteen een handige toepassing voor. Je hoefde volgens hem dan namelijk ook geen verkiezingen meer te houden omdat je automatisch zou weten 'wat de mensen willen': *the next step could be to go in 'prescriptive mode' which means: you don't even have to have elections anymore because you can already predict what the result will be.*[238] Wel zo handig natuurlijk.

Een ander onderdeel van deze vierde revolutie op het vlak van de (bio)medische wetenschap betekent zoals Klaus beschrijft ook de mogelijkheid tot genetische modificatie dat ons 'mens-zijn' zal veranderen. In het bovenstaande interview zegt Klaus: *if you take a genetic editing ... it is you who are changing.*[239] Dat antwoord is (zeker met terugwerkende kracht) verontrustend te noemen en dwingt ons ertoe om een kleine zijstap naar het conspiratoire te maken. Het brengt ons terug bij de vraag waarom er wereldwijd koste wat kost een experimenteel medicijn moest worden ingespoten terwijl er legio andere opties waren die goedkoper en veiliger waren? Ondanks dat ons van tevoren werd verzekerd dat dit onmogelijk zou zijn, zijn er inmiddels een aantal wetenschappelijke studies die er op lijken te wijzen dat het menselijke DNA door de injecties kan worden aangepast. Dat dit zo is, wisten de farmaceuten overigens bij voorbaat zelf ook. Zo stelde Moderna in haar aanvraag bij de Securities and Exchange Commission (SEC) in 2020 dat mRNA als een gentherapieproduct zou worden gekwalificeerd: *currently, mRNA is considered a gene therapy product by the FDA.*[240] Ook de CEO van Bayer noemde de COVID-19 vaccins op de openingsceremonie van de WHO in 2021 een gentherapie.[241] Dat deze classificatie op basis van hun werkingsmechanisme terecht zou zijn, werd onder andere in juni 2023 beschreven in het International Journal of Molecular Sciences: *the mode of action of COVID-19 mRNA vaccines should classify them as gene therapy products (GTPs).*[242] (Opvallend detail: Europarlementariër Virginie Joron maakte in februari 2024 openbaar dat lobbyisten voor BioNTech en Moderna probeerden om bepaalde definities van farmaceutische wetgeving te laten herzien zodat hun mRNA-'vaccins' in de toekomst niet meer als gentherapie zouden worden geregistreerd.[243])

In een filmpje over toekomstige technologie getiteld 'rewriting the code of life' is het WEF overigens openlijk enthousiast over de potentiele toepassingen van deze medicatie: *gene editing technology will allow us to redesign whole organisms. This could enhance every aspect of our*

existence: we are talking about improving biology. It is going to allow us to not only edit genomes, but also importantly: write a new code for life. Let op: dit is geen toekomstmuziek maar was onderdeel van de vaccinaties: *we already started to see some of that [with] COVID-19 vaccines.*[244] De potentiele gevolgen daarvan kunnen enorm zijn: DNA dat door de wetenschap nog altijd niet volledig wordt begrepen, functioneert in ieder geval als bouwtekening van ons lichaam. Een verandering in 'Gods blauwdruk' zou dus daadwerkelijk een verandering van ons menszijn betekenen die bovendien potentieel aan kinderen zou kunnen worden doorgegeven. (Ook zijn er wetenschappers die overal ter wereld 'contaminaties' zoals metaal-achtige structuren in de vaccins ontdekken.) Het zijn dit soort zaken die enorm veel onrust veroorzaken over de daadwerkelijke doelen, intenties en mogelijke bijwerkingen van het vaccinatieprogramma.

Hoewel de meeste mensen zich tegen het door de elite gedroomde toekomstbeeld zouden verzetten, is het volgens Klaus zijn rechterhand en belangrijkste adviseur Yuval Harari ook zonder deze aanpassingen al een realiteit. Hij stelt dat we met de huidige technische middelen feitelijk al 'hackbare dieren' zijn: *we humans should get used to the idea that we are no longer mysterious souls – we are now hackable animals. That's what we are.* Hij heeft bovendien een onheilspellend toekomstperspectief voor de mensheid. Hij stelt dat de voortschrijdende biotechnologie en kunstmatige intelligentie ons 'Goddelijke' mogelijkheden zullen geven om het leven voortaan zelf naar eigen voorkeur te veranderen: *AI and biotechnology will give us godlike abilities to reengineer life.* In plaats van natuurlijk sectie, zouden de komende decennia na vier miljard jaar een tijd worden van 'niet organisch leven': *enter a new era of inorganic life shaped by intelligent design.* Hij verwacht daarom dat wij waarschijnlijk de laatste 'traditionele sapiens' zijn die er rond zullen lopen. Een treurig perspectief.

Own nothing and be happy

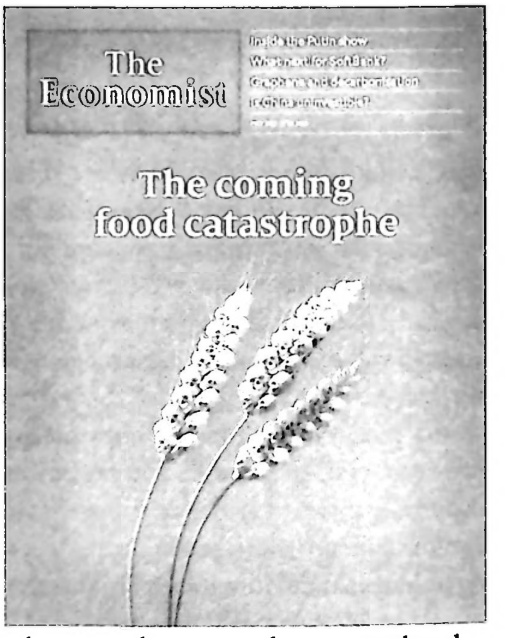
Een andere groot gevaar is de overgang naar 'groene' landbouw. Het betekent het terugschroeven van het gebruik van (met fossiele brandstof geproduceerde) kunstmest in de landbouw en het terugbrengen van de 'vervuilende' veestapel. Ondanks dat iedereen een zo gebalanceerd mogelijke wereld wil, is ook hier het streven misleidend omdat de door hen nagestreefde doelstelling bij voorbaat onmogelijk is wanneer we de wereld van voldoende voedsel willen voorzien. Dat kunnen we prachtig illustreren aan de hand van een case study van Sri-Lanka.

Het eiland met 23 miljoen inwoners werd geleid door een YGL-premier en zou precies datgene gaan doen waar de rest van ons ook naartoe zullen streven conform de 'groene' agenda. In 2018 prees het WEF de droomstaat daarom in een artikel genaamd: 'This is how I will make Sri Lanka rich by 2025'. Het land zette in op een 'sociale economie' en gaf bakken met geld uit aan deze transformatie naar een nieuw soort kapitalisme met groene energie en alleen landbouw zonder kunstmest. Omdat er geld moest worden bijgeprint om ervoor te kunnen betalen, leidde dit tot

inflatie. Bovendien leidde de landbouw 'nieuwe stijl' ertoe dat ze niet voldoende voedsel konden produceren. Hoewel 'de parel van Azië' voorheen geen enkele moeite had om haar 23 miljoen inwoners te voeden, moest er nu voedsel worden geïmporteerd. Omdat dit met hun verwaterde munt steeds meer kostte, en ook de kosten voor hun energie de pan uitrees, kwam het land in steeds grotere problemen. Hoewel voedsel en energie voorheen ruim voorradig waren, kwam er een tekort aan alles en moest het land zich vier jaar later failliet verklaren. Opvallend detail: hoewel de toenmalige WEF-premier werd afgezet door een woedende bevolking, was zijn opvolger ook een YGL (opnieuw de illusie van keuze). Fun fact: een van zijn eerste maatregelen was om de benzine die gerantsoeneerd werd, alleen via een QR-code beschikbaar te maken.[245] (Bovenstaande artikel is sindsdien overigens stilletjes van de WEF-pagina verwijderd.[246])

Ondanks dat de transitie een doodlopende weg is, zetten westerse politici door. In allerlei landen waaronder Nederland, Canada, Duitsland en Nieuw-Zeeland wordt het boeren moeilijk gemaakt om hun werk uit te voeren: ze worden onteigend, mogen minder uitstoten, of minder kunstmest gebruiken omdat ze 'vervuilend' zouden zijn.[247] In onder andere Groot-Brittannië, de Verenigde Staten en Ierland worden boeren betaald om hun vee te ruimen. Het leidt tot een enorme ontwrichting van de agrarische sector en de voedselproductie. Het betekent dat er op termijn steeds minder eten beschikbaar zal zijn. (Opvallend detail: Bill Gates is inmiddels de grootste private bezitter van landbouwgrond in de Verenigde Staten.[248]) Ons favoriete huisblad The Economist had een duisterste voorspelling welke toekomst ons in het verschiet ligt: hongersnoden.

Let op, de graankorrels zijn vervangen met menselijke schedels.[249] (Gelukkig wordt er een alternatief aangedragen door onze liefhebbende elite: we mogen insecten eten ter vervanging omdat dat 'goed is voor mens en klimaat'.[250])

Westerse leiders presenteren de ingeslagen weg als een voldongen feit: dat de transitie buiten onze macht ligt omdat we afspraken moet nakomen en doelstellingen moeten behalen. Door het destructieve beleid als een goed doel te verkopen, worden ook in Nederland tientallen miljarden voor het klimaat uitgetrokken terwijl er op zorg, onderwijs en andere basisbehoeften wordt bezuinigd. Ondanks dat het haaks op hun eigen belangen staat, is de meerderheid nog altijd opofferingsgezind. Dat kan alleen omdat er een enorme grip is op het narratief: het zorgvuldig gecreëerde wereldbeeld dat we moeten veranderen omdat we anders geen planeet overhouden om op te leven. Klaus erkent dat dit de drijvende kracht achter hun succes is. Het WEF infiltreert namelijk niet alleen de kabinetten, maar ook alle andere belangrijke partijen (dat wat Schwab stakeholders noemt) die samen leidend zijn in het vormen en in stand houden van dat wereldbeeld, doorlopen zijn klasje. Dat geldt voor ondernemers (zoals Musk), NGO's, CEO's, vakbonden, wetenschappers, academici, religieuze leiders en de media. Schwab: *If I look at our*

stakeholders ... we have business, politics, NGO's, religious leaders ... media of course. (Het helpt ook verklaren waarom overal ter wereld in 'lock step' dezelfde coronamaatregelen werden opgelegd en dezelfde informatie werd gedeeld of onderdrukt.)

Zolang die greep op onze 'beeldvormers' blijft bestaan, zal ook de koers niet wijzigen. Het betekent dat een wereldwijd domino-effect van problemen de wereld de komende jaren zal overspoelen die om een steeds grotere rol van de overheid zal vragen. Bedrijven zullen failliet gaan en/of moeten worden overgenomen of gesubsidieerd door de staat. (Is dat wat Klaus bedoelt met zijn *great reset of capitalism*?[251]) Ook burgers zullen in steeds grotere mate afhankelijk zijn van subsidies en ondersteuning om niet koud en hongerig te zijn. De fictief gecreëerde schaarste zal tot steeds meer afhankelijkheid en vervolgens tot steeds meer gehoorzaamheid leiden. Bovendien kan op ieder moment de bankschroef worden aangedraaid wanneer de noodzaak daarvoor wordt geclaimd. Omwille van een 'bedreiging van het algemene goed' zoals onze gezondheid of die van de planeet zouden telkens nieuwe opoffering van persoonlijke rechten kunnen worden gevraagd. Wanneer het klimaat bijvoorbeeld tot een internationale noodtoestand zou worden uitgeroepen, zouden ook de maatregelen om dat te bestrijden worden opgeschaald.

Update: dat is dan ook precies wat het door de WHO voorgestelde 'pandemisch verdrag' (ook wel 'One Health-verdrag') kan afdwingen wanneer het zoals bedoeld in mei 2024 wordt aangenomen.[252] Daarmee kan letterlijk op basis van alles waarvan zij claimen dat het met de gezondheid te maken heeft (inclusief CO2, dierenwelzijn en het klimaat) een noodtoestand voor de volksgezondheid worden uitgeroepen. Vervolgens kan er zonder enige inspraak of controle op hun claim van deze zogenaamde *'public health emergency of international concern'* een collectieve dwang worden opgedrongen. Niet onze overheden en parlementen, maar de WHO zou vanaf dat moment via 'juridisch bindende aanbevelingen' bepalen (en verplichten) hoe er in de volle breedte van de economie en samenleving op 'de bedreiging' zou moeten worden gereageerd. Ze controleren in dat geval alle *'non state actors'* en mogen bijvoorbeeld bepalen wat bedrijven moeten produceren, welke informatie moet worden verstrekt of onderdrukt en uiteraard: alle aspecten van de levens van alle wereldburgers. Omdat op dat moment alle nationale wetten 'tijdelijk' worden opgeheven, kunnen ze ons opsluiten via lockdowns, verplichten tot vaccinaties, et cetera. Opvallend detail: daarbij zijn de teksten van het verdrag in 2023 op een aantal verontrustende aspecten aangepast. Waar in de 'oude versie' bijvoorbeeld nog stond dat de implementatie van deze wet: *with full respect for the dignity, human rights and fundamental freedoms of persons* zou plaatsvinden, is dat vervangen met vage en inclusieve termen: *based on the principes of equity, inclusivity* et cetera.[253] Denk daarvan wat je wilt.

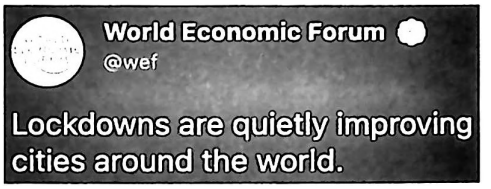
Article 3 Principles

1. The implementation of these Regulations shall be ~~with full respect for the dignity, human rights and fundamental freedoms of persons~~ **based on the principles of equity, inclusivity, coherence and in accordance with their common but differentiated responsibilities of the States Parties, taking into consideration their social and economic development**.

Zoals directeur-generaal van de WHO Tedros in 2024 in Davos toelichtte, was het dermate belangrijk om wereldwijd degelijk voorbereid te zijn op de volgende ziekte (wat zij 'disease X' noemen) dat er met nationale belangen geen rekening gehouden kon worden: *[it]is a common global interest, and very narrow national interests should not come in the way.*[254] Een ongekozen, onaansprakelijke en oncontroleerbare groep bureaucraten zou dus letterlijk

complete dominantie over onze levens kunnen krijgen. Hilarisch detail: ondanks dat hun dystopische droomscenario uiteraard compleet in strijd is met de wereldwijd erkende mensenrechten, hebben ze daar volgens hunzelf geen toestemming van ons voor nodig omdat gezondheids-'voorschriften' geen verdragen zijn. Die 'voorschriften' zouden wat hun betreft daarom automatisch per mei 2025 in werking treden.

Zoals we inmiddels echter weten zitten we ook als bovenstaande plan uiteindelijk geen doorgang zou vinden, met de huidige koers op een doodlopende weg. Vanwege het niet behalen van de CO2-doelstellingen zou ieders CO2-krediet bijvoorbeeld zonder overleg kunnen worden teruggeschroefd. Ook zouden bouwplannen kunnen worden ingetrokken of reis-, energie- voedsel- of waterrantsoeneringen kunnen worden afgekondigd. (In Engeland wordt al geoefend met een klimaat-lockdown waarbij mensen zich naar het voorbeeld van de WEF-'vijftien minuten stad'[255] maar beperkt door de stad mogen verplaatsen.[256]) De Europese Commissie wilde in 2022 bijvoorbeeld al landen dwingen om minder gas te verbruiken.[257]

Veelzeggend detail: toen er in de Europese Unie meer steenkool werd verbrand om het zelf veroorzaakte gebrek aan energie op te vangen, waarschuwde de VN dat een terugkeer naar fossiele brandstoffen als oplossing voor de stijgende prijzen en wintertekorten in geen geval mocht worden overwogen: *there is no room for backtracking in the face of the ongoing climate crisis.*[258] Een analist van Deutsche Bank sprak zelfs openlijk over de noodzaak voor een eco-dictatuur om de Europese klimaatdoelen te kunnen behalen: *we may have to ask ourselves the question whether and to what extent we may be willing to accept some kind of eco-dictatorship (in the form of regulatory law) in order to move towards climate neutrality.*[259] Het is dus maar de vraag hoe lang we er nog warm bij zullen zitten.

Het belangrijkste gevolg van invoering van digitaal geld is dat de door de elite gedroomde groene dystopie kan worden afgedwongen omdat niemand zich ertegen kan verzetten. Vanwege het zelfversterkende effect van schaarste zullen de problemen vervolgens steeds groter worden. De gekozen route dwingt ons steeds verder het ingeslagen pad in zonder een mogelijkheid om terug te keren. Omdat we onszelf in een hoekje drijven, zal de permanente staat van crisis om steeds sterker optreden vragen om de problemen de kop in te drukken. Daarom is men bij het WEF zo zeker dat de huidige 'wereldwijde crisis' nog maar in zijn beginfase is en op termijn alles zal veranderen: *if you look at the great reset: we are still in the early stages of a global crisis that is going to forever transform society.*[260] Het betekent dat de ijzeren greep op onze samenleving alleen maar sterker wordt naarmate de tijd verstrijkt. Omdat alle maatregelen voor de 'collectieve problemen' ook collectief gedragen moeten worden, zal de armoede vervolgens steeds breder worden verdeeld. We zijn dus hard op weg naar een wereld waarin iedereen gelijk is in de gedeelde ellende, armoede en onvrijheid: waarbij de staat alles bezit, en wij overal dankbaar moeten zijn om er gebruik van te mogen maken terwijl we de wereld van onszelf redden. Zoals Klaus voorspelt: *you will own nothing and be happy.*

On the verge of global transformation

Steeds meer gecentraliseerde staatsplanning, een focus op het collectief over het individu en een einde van bezit is de definitie van socialisme/communisme. Dat heeft nog nooit in de

geschiedenis van de mensheid gewerkt maar heeft juist tot enorm veel honger, lijden, oorlog en tientallen miljoenen doden geleid. Gesluierd in goede bedoelingen slaan we een weg in die onherroepelijk tot onze ondergang zal leiden. Nu we het complete palet aan treurige idealen en duistere doelstellingen van de elite kennen, is duidelijk dat we onze toekomst niet door hen moeten laten bepalen om een wereld over te laten die het doorgeven waard is. De overgang naar een digitale identiteit en munt zou daarom te allen tijde voorkomen moeten worden zodat we zelf controle houden over de toekomst van onze mensheid.

Ondanks dat de westerse leiders akkoord lijken te zijn met de ingeslagen koers, gloort er hoop. De uitwassen en tegenstelling die we tijdens corona hebben gezien en de internationale reactie daarop hebben grote groepen mensen kritischer gemaakt op onlogische plannen van overheden. Het zou kunnen betekenen dat er op termijn mogelijk voldoende weerstand zou komen om de destructieve agenda en de tirannieke munt te voorkomen. Het afwenden van dit noodlot zou dan ook als een enorme overwinning voor de mensheid worden gevierd.

Het probleem is echter dat zelfs wanneer geen van de agenda's meer wordt nagestreefd en de QR-samenleving er niet komt: we met de invoering van de CBCD als 'noodoplossing' alsnog de pineut zijn. Zelfs als geen enkele van de 'politiestaat aspecten' van de CBDC worden doorgevoerd, zou deze nog altijd zonder tussenpersonen direct worden uitgegeven door de centrale banken. We weten inmiddels waarom dat een probleem is. Ter herinnering uit de laatste pagina van hoofdstuk 23: *dat wil niet zeggen dat alle parlementen in de wereld worden ontbonden, maar wel dat het geld voortaan vanuit één plek komt. En we weten inmiddels dat dit op lange termijn feitelijk hetzelfde betekent: 'give me control of a nation's money and I care not who makes its laws'.* Een CBDC zou de laatste nagel in de kist zijn van de eeuwenlange strijd om de uitgifte van geld te monopoliseren en onze toekomst als afhankelijke onderdanen beklinken. Pas dus op met het vieren van de ene overwinning, terwijl de allesbepalende strijd op de achtergrond wordt verloren. Een CBDC zou in welke vorm dan ook nog vele malen destructiever zijn dan het huidige geldsysteem dat ons naar de afgrond heeft gebracht: zolang die er komt, is al het andere waardeloos.

De uitrol van de CBDC wordt dan ook aangemoedigd en omgeven door de 'bekende partijen'. Dat bleek bijvoorbeeld tijdens de toespraak die onze eigen koningin Maxima als 'speciale pleitbezorger' van de secretaris-generaal van de Verenigde Naties bij het IMF gaf. De partijen die volgens haar het beste de leiding konden nemen bij het helpen van overheden en andere centrale banken bij het invoeren van de nieuwe munt, waren naast het IMF, de BIS en de Wereldbank.[261] Die zijn alle drie van hetzelfde laken een pak: we weten inmiddels dat de Rotschilds daar aan de touwtjes trekken. (Opvallend detail: Schwab, de man met oneindige connecties en een enorme invloed op onze levens waar jij tot voor kort nog nooit van had gehoord, is omgeven door mysterie. Hoewel het inmiddels door 'factcheckers' wordt weerlegd, was op het Holocaust Memorial Center tot voor kort een stamboom te zien die erop leek te duiden dat Schwab een telg uit de familie van de Rothschilds is. Hoewel hij de achternaam van zijn vader heeft gekregen, zou Marianne Rothschild Schwab zijn moeder zijn.[262] Is Schwab door de machtige bankiersfamilie als achterlijke neefje naar voren geschoven om 'de kop van jut' te worden?)

Hoe het ook zij: uiteindelijk is Schwab natuurlijk slechts het gezicht van de operatie die de boodschap verkondigt. In zijn boek met de bescheiden ondertitel: 'A partner in shaping history'[263] beschreef Klaus bijvoorbeeld hoe zijn mentor Henry Kissinger vanaf het begin een

centrale rol had in het selecteren van sprekers en gasten voor zijn vergaderclubje. De koers van het WEF wordt uiteindelijk dan ook bepaald door de machtigste belangenbehartigers daarvan. De twee grootste partijen zijn de vermogensbeheerders 'The Vanguard Group' en 'Blackrock' die samen meer dan twintig biljoen beheren en daarmee een belangrijk deel van de wereldeconomie in handen hebben. Machtige families en partijen kunnen als grootste aandelenbezitters, met deze bedrijven als 'front' hun enorme macht uitoefenen terwijl ze voor het publiek anoniem en onzichtbaar blijven. Zoals Blackrock-CEO Larry Fink in 2024 op Davos verkondigde: *you have to force behaviors, at Blackrock we are forcing behaviors.*[264] Gezellig vent, is het niet?

Het zijn diezelfde families die al langere tijd toewerken naar een nieuw wereldbestuur. Een 'great reset' op hun voorwaarden zou daarom met alle gemak een New World Order genoemd kunnen worden. Het nastreven daarvan wordt dan ook al vele jaren openlijk nagestreefd en voorspeld. Hoewel het WEF vandaag de dag misschien wel de meest bekende plek is waar de elite samenkomt om hun gedeelde passie voor centralisatie te bespreken, is het verre van de enige. Een andere is bijvoorbeeld de door David Rockefeller opgerichte Trilaterale Commissie die vergelijkbaar is met de CFR waar onder andere George Bush, Bill Clinton, Dick Cheney, Henry Kissinger, Madelaine Albright en een heleboel andere politici en CEO's (van de grootste oliebedrijven tot Goldman Sachs) lid van zijn. Het werk van die commissie werd door senator Barry Goldwater in zijn memoires omschreven als een kundige, gecoördineerde poging om een wereldwijd superblok te vormen: *a skilful, coordinated effort to seize control ... in the creation of a worldwide economic power superior to the political governments of the nation-states involved.* Opa Bush die lid van de CFR, de Trilaterale Commissie en de directeur van de CIA was, lustte dan ook wel pap van de New World Order. In een toespraak aan het Congres zei hij: *out of these troubled times, our fifth objective -a New World Order- can emerge.*[265]

Rockefeller pende in zijn memoires openlijk neer dat hij trots was op zijn bijdrage aan het streven naar één politieke en economische structuur: *some even believe we are part of a secret cabal working against the best interests of the United States, characterizing my family and me as 'internationalists' and of conspiring with others around the world to build a more integrated global political and economic structure--one world, if you will. If that's the charge, I stand guilty, and I am proud of it.*[266] Op 'die andere bekende' Bilderberg vergadering van 1991 in Baden, Duitsland lichtte hij toe dat hij liever de ultieme soevereiniteit van bankiers en elite had dan het irritante zelfbeschikkingsrecht van het gepeupel zoals dat in de eeuwen daarvoor had bestaan: *the supranational sovereignty of an intellectual elite and world bankers is surely preferable to the national auto-determination practiced in past centuries.* Hij werd daarin bijgestaan door de gevierde strateeg Brzezinski die ook van mening was dat mensen en overheden wereldwijd de doelen van de bankiers en bedrijven moesten dienen: *people, governments and economies of all nations must serve the needs of multinational banks and corporations.*[267] 'De Rock' lichtte in 1994 voor het United Nations Business Council toe dat het bijna zo ver was: *we are on the verge of global transformation. All we need is the right major crisis and the nations will accept the New World Order.*[268] Ze hadden nog maar één grote crisis nodig om hun doelen te bereiken: het verenigen van alle landen op de wereld om die van nu tot aan het einde der dagen onder een wereldregering te verenigen. (Opvallend detail: hoewel de agenda van de Bilderbergvergadering vrijwel altijd strikt geheim wordt gehouden en de elite hun besprekingen achter gesloten deuren houdt, zijn er door de jaren heen wel degelijk flarden

aan informatie over naar buiten gekomen. Een van de beroemdste voorbeelden daarvan is het manifest dat door een werknemer van Boeing binnenin een printer zou zijn gevonden die hij voor reserveonderdelen had opgekocht. Het document met de titel 'Silent weapons for quiet wars' dat niet met zekerheid op zijn echtheid kan worden getoetst, kun je hier terugvinden.[269] Het erkent de kracht van het hegeliaanse principe dat dit boek doorvlecht, orde uit chaos: *the general rule is that there is a profit in confusion; the more confusion, the more profit. Therefore, the best approach is to create problems and then offer solutions.* Voor ons is verder interessant dat onder het kopje 'strategies': *collapse of currency* staat.

Of het document nu echt is of niet. De realiteit is dat de ineenstorting van onze bestaande fiat-geldsystemen de enige manier is om een CBDC gegarandeerd breed in de wereld af te kunnen dwingen. Daar lijken we dan ook nog altijd blind naar toe te slaapwandelen. De mensen aan de knoppen doen nog altijd alsof ze dom zijn. Zo scheen de president van de ECB en voormalig IMF-directeur Lagarde in oktober 2022 nog altijd niet te weten waar de inflatie vandaan kwam. Die was volgens haar zomaar uit het niets gekomen: *inflation has come from pretty much nowhere.* Het moest wel vanwege het snelle herstel na corona zijn of vanwege de energiecrisis die Poetin had veroorzaakt: *because of very speedy recovery, plus the energy crisis caused by Poetin.*[270] IMF Directeur Kristalina Georgieva erkende in april 2022 wel dat er te veel geld was uitgeprint, maar zei dat dit onvoorzien was. Ze hadden van tevoren niet goed over de consequenties daarvan nagedacht: *didn't really quite think through the consequence.*[271] Kuch!

Als de boel uiteindelijk toch crasht, kan iedereen zijn handen in onschuld wassen en zich achter de pandemie verschuilen. Ze zullen zeggen dat tegen zo'n ongekende unieke combinatie van een pandemie en een enorme oorlog niemand iets kon beginnen: zelfs onze kerngezonde economie ging eraan ten onder. Jij en ik weten echter dat áls dat gebeurt, het niet het resultaat van 'ondoordacht' beleid is. De FED 'kan' (precies zoals voorspeld) niets meer doen zonder ernstige schade aan te richten. Zoals Powell in September 2022 verklaarde: *I wish there was a painless way to [bring down inflation]. There isn't.*[272] Dit is niet een onvoorzien eindresultaat, maar een herhaling van zetten en bewust beleid. Eerst was de inflatie zogenaamd als voorbijgaand zwaar onderschat waarna men veel te laat nu wel stevig 'moet' ingrijpen. Dezelfde mensen die jarenlang vrijwel onbeperkt gratis geld in de markt hebben gepompt, draaien nu die de kraan weer dicht: de dealer weigert de verslaafde nog langer te verstrekken waarna het kaartenhuis volledig voorspelbaar in elkaar zal storten. (Fun fact: tijdens het aanhalen van de strop werd zelfs de definitie van een recessie aangepast zodat ze langer konden doorzetten met het afknijpen van de economie.[273])

Het opblazen van de wereldmunt en het afdwingen van een nieuw financieel systeem zou de ultieme regime-change zijn. Het doelbewust gecreëerde catastrofale beleid zou ze de kans geven om de dollar en daarmee het bestaande geldsysteem op te blazen zonder de controle erover kwijt te raken. Het zou hun nieuwe wereldorde kunnen inluiden. Dat is opvallend genoeg dan ook precies wat er op het zegel van de illuminati staat dat nu nog altijd op ieder een-dollarbiljet prijkt: *novus ordo seclorum*. Moeilijk te geloven? De toenmalige voorzitter van het Huis van Afgevaardigden en

een van de machtigste Amerikaanse vrouwelijke politici, Nancy Pelosi spelt het letterlijk voor je uit: *as I've told you before, because I love it so much ... novus ordo seclorum, a new order for the century's, for the ages, forever!*[274]

Het faillissement van ons fiat-geldsysteem en een poging om een nieuwe wereldorde 'for the ages' af te dwingen, lijkt tegen te worden gewerkt met de overgang van een uni- naar een multipolaire wereld. Het plaatst de proxy-oorlog tussen het Westen en het door Rusland geleide Aziatische blok ook in een ander perspectief. Poetin verklaarde namelijk dat het hun lot was om die poging tot werelddominantie te stoppen: *het is de historische traditie en lot van onze natie om diegenen te stoppen die werelddominantie nastreven en ons land willen opdelen en tot slaaf willen maken. Wees er gerust op dat het dit keer niet anders zal zijn ... Rusland begrijpt zijn verantwoordelijkheid aan de wereldgemeenschap en zal er alles aan doen om die heethoofden weer bij zinnen te laten komen.*

Hoewel de Russische strijd tegen het westen als een hoopvolle ontwikkeling wordt gezien, moeten we ons vertrouwen niet blind in die potentiele uitkomst leggen. Een verschuiving van een uni- naar een multipolaire wereld gaat bijvoorbeeld niet in tegen de wensen van de elite. Klaus en de zijnen zijn geen voorstanders van het behoud van het huidige machtssysteem: *there is no point in trying to restore the status quo.* Een multipolaire wereld die geleid wordt door een verbond van concurrenten van de unipolaire wereld, zou feitelijk dan ook net zo goed een NWO kunnen betekenen. Iedereen streeft per slot van rekening een internationaal bestuur na. Ook Rusland streeft bovendien hun eigen CBDC na die ze in 2024 verwachten uit te rollen.[275] Poetin voorzag de best mogelijke toekomst voor hun eigen financiële systeem door deze in een supranationaal, gedepolitiseerd systeem op te nemen. *As for our own financial system, I believe the main way to proceed is to create a supranational global monetary system (that would be depoliticized and based on national currency systems).*[276] Het zou daarmee aan alle voorwaarden van een CBDC voldoen (en alle macht bij de centrale bank leggen).

Hoewel de multipolaire wereld misschien als een oplossing zou voelen voor de oneerlijke door Amerika gedomineerde wereld, zou iedereen voortaan 'vrijwillig' aan één tafel zitten waar alle besluiten worden genomen (en een geïntegreerde, centraal gereguleerde digitale munt hebben). De multipolaire wereld als nieuwe internationale orde zou wat dat betreft een wolf in schaapskleding kunnen zijn voor de ultieme centralisatieslag: de voorbedachte 'eerlijke' oplossing voor het voorspelbare, zelfgecreëerde probleem. We zouden er daarom op moeten hameren dat ieder supranationaal systeem te allen tijde vrijwillig en modulair zou moeten blijven. Dat landen afzonderlijk in staat zijn om op basis van hun eigen belangen en voorkeuren in enige mate mee te doen of juist af te zien van de verschillende samenwerkingsverbanden.

26 | 9/11, *Pull It*

Het is tijd om het onderwerp aan te snijden waarvan je wist dat het zou komen. Tijd om de cirkel rond te maken en terug te keren naar de ene gebeurtenis die de Westerse wereld op zijn grondvesten deed schudden. De gruwelijke aanslagen op 11 september 2001 die met de kennis van nu onze 21e eeuw permanent een andere kant op zou sturen. Het betekende het einde van ons naïeve wereldbeeld en een streep door de 'belofte' van de vredige en veilige wereld waar we tot dat moment in leefden.

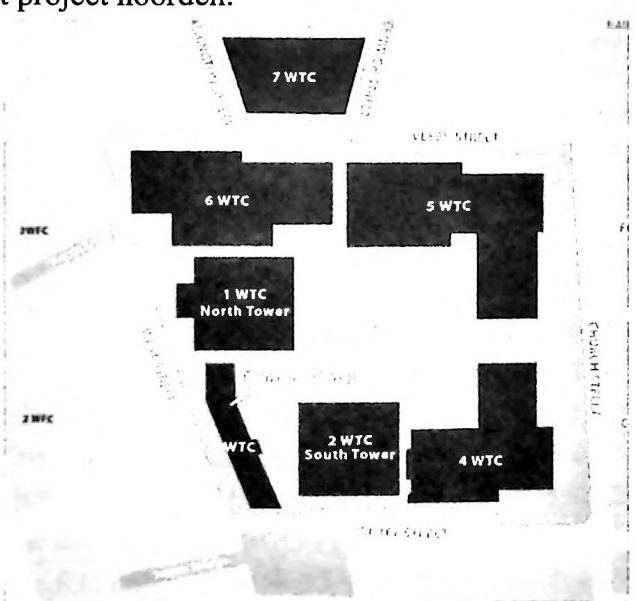
Het zou de Pearl Harbor van onze tijd blijken te zijn: net zoals de Japanse kamikazeaanval op de haven in Hawaii tot de Amerikaanse intrede in de Tweede Wereldoorlog leidde, was 9/11 de katalysator achter het jarenlange, non-stop oorlogsgeweld. Het was het startschot voor het bloedvergieten in het Midden-Oosten waardoor 37 tot 59 miljoen(!) mensen hun huis en haard zouden verliezen of moesten verlaten.[1] Nu we inmiddels echter begrijpen hoe de systemen achter de façade van de democratie écht werken en wat de wereld 'beweegt', blijven we met de vraag zitten hoe het dan zit met deze aanleiding der aanleidingen? Sinds we weten dat de meeste herinneringen aan 'grote gebeurtenissen' uit de geschiedenis ernstig gekleurd en gemanipuleerd zijn: heeft er zich op die dag achter de schermen dan ook meer afgespeeld dan wij tot nu toe weten? Kunnen we met alle kennis, inzichten en informatie die we inmiddels hebben opgedaan ook op die pikzwarte dag uit onze geschiedenis een verhelderend licht schijnen? (Disclaimer: hoewel we ook hier geen absolute zekerheden kunnen propageren, is het belangrijk om een aantal opmerkelijke zaken tegen het licht te houden en op basis daarvan een aantal kritische vragen te stellen.)

Laten we voordat we met dat finale-stuk beginnen ons geheugen eerst even kort opfrissen met de 'harde feiten' uit het collectieve geheugen. Er stegen de ochtend van die 11e september vier vliegtuigen op die nooit meer ergens veilig zouden landen: ze werden gekaapt door negentien leden van Bin Laden's Al-Qaida waarna het kamikazevluchten werden. Om kwart voor negen boorde het eerste vliegtuig: een Boeing 767 zich in de noordelijkste van de hoogste twee torens van het World Trade Center. Hoewel de wereld toen nog rekening hield met een bizar ongeluk werd de nare droom in één klap een nachtmerrie toen het tweede vliegtuig een kleine twintig minuten later een gapend gat in de zuidelijke wolkenkrabber sloeg. Binnen een uur na de aanval op het centrum van New York werd het militaire hoofdkwartier in Washington: het Pentagon op dezelfde manier aangevallen. Minder dan een kwartier na die aanval zouden de twee wolkenkrabbers die al decennia als bakens van macht boven het financiële centrum van de wereld uittorenden het begeven: de stalen frames van de torens waren dermate verzwakt geraakt door de met kerosine aangewakkerde vlammenzee dat ze kort na elkaar ter aarde stortten. Hetzelfde lot zou waarschijnlijk voor het Witte Huis of het Capitool beschoren zijn wanneer de dappere passagiers van de vierde vlucht de terroristen niet hadden geprobeerd te overmeesteren in een actie die ze zelf het leven kostte: de kapers verloren de controle waarna het vliegtuig zich in een veld in de buurt van Shanksville in Pennsylvania boorde waarbij iedereen omkwam.

Amerika werd die noodlottige dag keihard geraakt: er waren bijna 3000 doden te betreuren. Het was voor het eerst sinds de aanval op Pearl Harbor in 1941 dat Amerika zo grootschalig in

een verrassingsaanval te grazen was genomen. Net zoals die aanval toen alle Amerikanen achter een deelname in het geweld van een Wereldoorlog schaarden, konden de yanks na deze aanval ook niet meer aan de zijlijn blijven staan. Bush verklaarde daarom in een toespraak dat de stalen funderingen van de Amerikaanse gebouwen misschien wel waren aangetast door de aanslagen maar dat ze de fundering en vastberadenheid van het Amerikaanse volk nooit zouden kunnen raken: *terrorist attacks can shake the foundations of our biggest buildings, but they cannot touch the foundation of America. These acts shatter steel, but they cannot dent the steel of American resolve.* Hij kondigde aan dat de verantwoordelijken (inclusief landen die de terroristen hadden geholpen) keihard zouden worden aangepakt: *we will make no distinction between the terrorists who committed these acts and those who harbour them.* Er zou geen onderscheid worden gemaakt tussen terroristen of landen die ze een thuishaven boden: het zou het begin zijn van de lange, bloederige War on Terror.

Voordat we de aanslagen op de Twin Towers kunnen verslaan, moeten we onze aandacht iets verleggen. Er zijn die dag namelijk niet twee, maar drie wolkenkrabbers ter aarde gestort. Hoewel het beeld van de desintegrerende Twin Towers waarschijnlijk nog altijd op je netvlies staat gebrand, is het in elkaar zakken van een wolkenkrabber op steenworp afstand daarvan een heel stuk minder bekend. (Dat jij dit tot nu toe niet wist, is het eerste teken aan de wand dat er iets vreemds aan de hand is.) Het World Trade Center bestond namelijk niet uit twee, maar uit een aantal torens. Hoewel toren 1 en toren 2 -die samen de Twin Towers opmaakten- de bekendste waren, had deze tweeling nog een aantal andere familieleden. De torens maakten namelijk deel uit van het World Trade Center: een complex van zeven torens. Hier zie je een plattegrond van alle zeven gebouwen die bij dat project hoorden.

De derde wolkenkrabber die op 11 september samen met zijn grote broers verloren ging, was het in 1987 opgeleverde 'toren 7' die je helemaal bovenaan ziet staan op deze plattegrond (omdat de Salomon Brothers de voornaamste huurders van het pand waren, werd het daarom ook wel het 'Salomon Brothers Building' genoemd). Hoewel het misschien minder indrukwekkend oogde door de andere wolkenkrabbers die er omheen stonden, was het met zijn 190 meter hoogte geen bescheiden flat (het was bovendien maar liefst honderd meter lang en 43 meter breed: een kolos van een gebouw dus). Hoe kon dit gebouw in elkaar zakken zonder dat het door een vliegtuig was geraakt? De officiële reden die het rapport van de Amerikaanse overheid voor de ineenstorting noemt, is omdat er brand was ontstaan nadat het was geraakt door neerstortend puin van WTC 1 en 2. Die brand zou vervolgens de hele dag door laaien omdat die niet onder controle kon worden gebracht, waardoor de flat aan het einde van de middag (iets na vijven) in elkaar zou zakken. Hoofdonderzoeker Shyam Sunder van het National Institute of Standards and Technology (NIST) dat er namens de regering onderzoek naar deed, bevestigde dat er geen explosieven of

andere brandstof maar brandende kantoormeubelen verantwoordelijk voor waren geweest: *World Trade Center 7 collapsed because of fire fueled by office furnishings. It did not collapse from explosives or from diesel fuel fires.*[2]

Cock-up, not conspiracy

Tot dusver de algemene beschouwingen: tijd voor wat opmerkelijke details en kritische kanttekeningen. Om te beginnen zou toren 7 de eerste (en voorlopig de laatste) stalen wolkenkrabber in de geschiedenis van de wereld zijn die door toedoen van een brand zou instorten: dat was letterlijk nog nooit eerder gebeurd. Er zijn legio voorbeelden van flats die tot op de kern toe zijn afgebrand terwijl ze fier overeind bleven staan. Daar is een simpele reden voor: de onderliggende structuur en het geraamte van beton en staal wordt niet aangetast door de vlammenzee (waarna de afgebrande flats in de meeste gevallen helemaal gerenoveerd en opnieuw gebruikt kunnen worden). In de documentaire 'Calling OUT bravo-7 a short film by firefighters' die je hier terugvindt[3], wordt dat in dit gedeelte van drie minuten vanaf dit punt[4] kort maar krachtig uitgelegd met een paar spraakmakende voorbeelden. Ik raad je met klem aan om dat stukje eerst even te bekijken voordat je verder leest.

Een recent voorbeeld van een volledig uitgebrande flat is de beruchte brand in de Grenfell Tower in Londen die in 2017 in vlammen opging. Er brak brand uit op de onderste verdieping waarna de vlammenzee zich (mede door een brandbare 'bekleding' aan de buitenkant) razendsnel tot en met de hoogste 24e verdieping uitbreidde waardoor de toren de hele nacht als een fakkel brandde. NOS schreef: *de vlammen sloegen uit bijna alle verdiepingen van de toren.*[5] Het haalde het wereldnieuws omdat er geen goede nooduitgang was waardoor veel mensen vast kwamen te zitten in hun appartement en er uiteindelijk 72 doden te betreuren vielen. Ondanks het feit dat die toren tot op de kern toe urenlang in een vlammenzee is verzwolgen, staat het nu nog altijd overeind. Moest er geen haast gemaakt worden met de sloop in verband met de veiligheid? Nee, om dezelfde reden dat toren 7 niet door brand alleen kan zijn ingestort: de onderliggende kern van het gebouw dat uit beton en staal bestaat, is niet minder geworden van het vuur waardoor de bouwkundige constructie en zijn draagkracht nog altijd kan worden gegarandeerd.

Ondanks het feit dat ontelbare, vergelijkbare flats langer, heviger en intenser hebben gebrand zonder in te storten, is WTC7 na een aantal matige kantoorbrandjes in elkaar gezakt. Hoewel dat al naar vuil spel riekt, wordt de situatie nog dubieuzer wanneer het totaal unieke en onvoorspelbare instorten van de toren kort daarvoor in een live-uitzending van de BBC als een voldongen feit werd verkondigd voordat het überhaupt was gebeurd. De verslaggever zei over het plotselinge instorten van toren 7: *this was not the result of a new attack, but because the building had been weakened during this morning's attacks.* Nu hoor ik je hersens kraken: wie zegt mij dat die uitzending daadwerkelijk plaatsvond voordat de toren ineenstortte? Nu wil het toeval dat de verslaggever die dat feit versloeg al de hele dag vanaf het dak van een ander flatgebouw verslag deed van de terreurdaden terwijl er een camera op haar neus stond gericht. Waar had de camera logischerwijs zicht op? 'Downtown' New York. Nu voel je hem aankomen: terwijl ze zei dat de flat tot ieders verbazing was ingestort, stond die live op de achtergrond nog fier overeind en zou uiteindelijk pas twintig minuten later in elkaar zakken.

Wat verder opviel was dat toen de regie achter hun fout leek te komen, de voorheen perfecte verbinding 'plotseling' werd verbroken. Wat raar? Wat het nog interessanter maakt is dat de BBC de betreffende videobeelden van een van de belangrijkste nieuwsdagen van de afgelopen decennia niet meer in hun bezit heeft omdat ze die naar eigen zeggen 'per ongeluk' zijn kwijtgeraakt: *we no longer have the original tapes of our 9/11 coverage.* In een speciaal daaraan gewijd artikel van de BBC verklaren ze (en dit is geen grap) dat dit niet vanwege een 'conspiracy', maar vanwege 'een foutje' is: *for reasons of cock-up, not conspiracy.*[6] Hihi, kuch! Dat is inderdaad totaal niet verdacht. Het wordt steeds beter he? Gelukkig hebben mensen op het internet kopieën van de originele opnames gemaakt. (Google: 'BBC-building 7' en gij zult vinden.) Niet dankzij, maar ondanks YouTube dat de opname daarvan continue van hun platform af blijft trappen: *as a violation of YouTube's policy against spam, scams, and commercially deceptive content.* De enige reden dat dit soort beelden überhaupt nog te bekijken zijn, is omdat er een leger weerbarstige 'truthers' dat filmpje standvastig iedere keer opnieuw blijven uploaden ('truthers' worden zo genoemd naar aanleiding van de speciaal daartoe opgerichte vereniging genaamd The Truth Movement: mensen die op zoek zijn naar het 'ware verhaal' van wat er zich op 9/11 heeft afgespeeld).

Een ander spraakmakend feit was de manier waarop de wolkenkrabber in elkaar is gestort: toren 7 zakte namelijk vrijwel volledig in zijn eigen 'footprint' in elkaar. Dat noemen ze zo wanneer het gebouw (van bovenaf bezien), zo in elkaar stort dat al het puin keurig binnen zijn eigen muren en dus 'footprint'/voetafdruk in elkaar valt. (Dat is iets wat sloop-experts nastreven bij het opblazen van ongewenste gebouwen zodat de omliggende huizen en panden niet worden beschadigd en het bovendien wel zo netjes opruimt.) Dat dit voor toren 7 onomstotelijk gold, verklaarde onder andere de Nederlandse sloop-expert Danny Jowenko. Een wereldvermaarde sloopdeskundige die al heel zijn leven flatgebouwen met explosieven neerhaalde en daarbij precies datgene nastreefde wat toren 7 liet zien: een ineenstorting van een flatgebouw in zijn eigen footprint. (Hij was daar zelfs zo goed in dat hij voor zijn werk over heel de wereld werd gevraagd om ongewenste wolkenkrabbers, flats en andere hoogbouw zo secuur mogelijk uit de weg te ruimen.) Jowenko werd voor een documentaire over 9/11 naar zijn expertise gevraagd over toren 7 (let op: zonder dat hij wist dat het om een gebouw van het WTC ging of dat de video op 11 september was opgenomen). Hij bekeek een aantal filmpjes van hoe het gebouw in elkaar zakte en legde vervolgens heerlijk rustig en nuchter uit dat dit collega's van hem moesten zijn geweest: *zie je hem vanaf boven gaan? Nee hij gaat vanaf onder: ze hebben gewoon kolommen weggeblazen, dit is nagesprongen ... De onderste verdiepingen gaan eerst? Ja en de rest zakt er gewoon in: dit is controlled demolition, zeker weten. Dit is in opdracht gebeurd, dit*

heeft een team gedaan van experts.[7] Hij wist dat zo zeker omdat je een dergelijke ineenstorting en de explosies die het vergt alleen voor elkaar krijgt wanneer je die met computers doorrekent en tot op de milliseconde precies uitvoert. Toen hem werd uitgelegd om welke datum en locatie het ging reageerde hij geschokt: *dezelfde dag?! Dezelfde dag? Weet je dat zeker? Was het zeker weten de elfde? Dat kan niet waar zijn.* (De beelden van het overduidelijk gecontroleerde ineenstorten zie je hier in 32 seconden zelf terug.[8] Het is een absolute aanrader om er even naar te kijken voor je verder leest.)

Jowenko wordt in zijn visie ondersteund door Architects and Engineers: een initiatief van bijna 2000 architecten en ingenieurs die samen met familieleden van 9/11 slachtoffers op zoek zijn gegaan naar een reële verklaring voor wat er die dag is gebeurd. Een overzichtelijke introductie in alle materie en een overtuigende samenvatting van alle relevante informatie over gebouw 7, is een vijftien minuten durend filmpje. (Ook hiervan raad ik je aan om in ieder geval de eerste paar minuten van dat filmpje even te bekijken.[9]) De strekking is ongeveer als volgt. De hele toren zakt met ongekende snelheid als een kaartenhuis in minder dan zeven seconden in elkaar. Het gebouw valt zelfs voor twee en een kwart seconde met vrijevalsnelheid naar beneden (iedereen die wel eens heeft gebungeejumpt, kan bevestigen dat dat best heel lang is als je zo lang naar beneden valt). Vrijevalsnelheid betekent een beweging die puur en alleen door de aantrekkingskracht van zwaartekracht bestaat: dat kan alleen bereikt worden wanneer het gebouw van het ene op het andere moment, geen enkele weerstand ondervindt van het gebouw eronder waar het 'in wegzakt'. Denk daarover na: het hele gebouw kon meer dan twee seconden (waarbij dertig meter en acht verdiepingen werden afgelegd) een constante versnelling naar beneden doormaken ondanks het feit dat het door zijn eigen fundamenten heen moest. Dit betekent dat alle aanwezige steun ineens verwijderd moet zijn.

Dat het gebouw met explosieven is neergehaald, zou andermaal worden bevestigd door niemand minder dan de eigenaar van alle drie de WTC-gebouwen die in zouden storten: Larry Silverstein. Die werd volgens zijn eigen herinnering gebeld door de brandweer die hem vertelde dat ze de brand maar moeilijk onder controle konden krijgen waarop Larry zei: weet je wat, we hebben al zoveel verloren vandaag. Laat hem maar klappen. *I remember getting a call from the fire department commander. Telling me that they were not sure they were going to be able to contain the fire. And I said: you know we had such terrible loss of life, maybe the smartest thing to do is pull it. En they made that decision to pull and then we watched the building collapse.* Daar zit geen woord Frans bij. Je kunt het hem hier zelf horen vertellen.[10] Waarom is dit belangrijk? De term *'pull it'* komt uit de sloopwereld en wordt gebruikt voor het moment dat een gebouw gecontroleerd wordt neergehaald.

Jowenko wist bovendien zo zeker dat dit *controlled demolition* was omdat het hele gebouw over de gehele honderd meter breedte symmetrisch en gelijktijdig in elkaar zakte. Dit maakt de officiële lezing per definitie onmogelijk: het onderzoeksrapport stelt namelijk dat het brandende kantoormeubilair zo heet is geworden dat een aantal stalen balken door de hitte uiteen zijn gezet, waardoor één belangrijke pilaar zijn steun miste en de hele zaak uiteindelijk in elkaar lazerde: *triggering a series of structural failures that culminated in the collapse of the building.*[11] Zij claimen dus dat het enorme gebouw over de gehele honderd meter breedte van de ene op de andere seconde in een vloeiende beweging met een vrijevalsnelheid in elkaar zakte omdat een van de tientallen pilaren het zou hebben begeven. (Je kan best één pilaar hebben die faalt, maar

dat dan het hele gebouw vervolgens in zijn geheel zonder enige weerstand van zijn eigen frame te ervaren in elkaar zakt, is volgens experts volstrekt onmogelijk.[12])

Dat beargumenteerde ook professor dr. Leroy Hulsey als voorzitter van de Civil and Environmental Engineering van de Universiteit in Alaska die een computermodel van het gebouw hebben nagebootst (ik raad je aan om de samenvatting daarvan van één minuut hier te bekijken[13]). Zij laten niets van het officiële onderzoek van de overheid heel. Toen hem door een panel advocaten in 2016 werd gevraagd om op een schaal van nul tot honderd aan te geven in hoeverre het mogelijk was dat het gebouw door vuur alleen was ingestort, antwoordde hij klinklaar: *zero*. Nul, geen kans. (Je kunt hem hier zelf zijn onderzoek horen uitleggen en waarom hij dat zo stellig durft te zeggen.[14]) Hulsey's rapport concludeerde dan ook wat onze eigen ogen ons ook al hadden verteld, dat het instorten niet door toedoen van vuur maar door een bijna-simultaan falen van iedere kolom in het gebouw moest zijn gebeurd: *The UAF WTC 7 report concludes that the collapse of WTC 7 on 9/11 was caused not by fire but rather by the near-simultaneous failure of every column in the building.* (De oorzaak (brand) kon de geclaimde schade aan het gebouw niet toebrengen, maar zelfs de geclaimde schade aan het gebouw kon het gebouw niet laten instorten.) Het is ook duidelijk waarom: er moeten explosieven zijn gebruikt om alle 47 stalen steunkolommen die de flat overeind hielden op precies hetzelfde moment op dezelfde plaats te verzwakken zodat ze hun last (het gebouw er boven) niet meer konden dragen waarna alles tegelijkertijd naar beneden kwam zakken. Met de juiste explosieven kun je dat voor elkaar krijgen door de pilaren in een fractie van een seconde gelijktijdig op alle plaatsen door te 'knippen' (dat is dan ook precies wat de experts doen). Bovendien moeten (om te voorkomen dat het hele gebouw een paar meter naar beneden 'zakt' om zo te blijven staan of nog erger: omvalt) alle verdiepingen erboven ook worden geprepareerd zodat alle verdiepingen netjes op elkaar klappen en recht naar beneden in elkaar zakken. Dit is waarom Jowenko zegt: *dit is nagesprongen ... De onderste verdiepingen gaan eerst? Ja en de rest zakt er gewoon in.* (Daarom kost zoiets ook zoveel tijd om voor te bereiden.)

Er zijn dan ook vele brandweerlieden die getuigen dat ze zware explosies hoorden voordat de wolkenkrabber in elkaar donderde: *we heard this sound that sounded like a clap of thunder: turned around and it looked like a shockwave ripping through the building and the windows all busted out and ... about a second later the bottom floor came out and the building followed after that.* Andere brandweermannen leggen uit: *floor by floor it started popping out, it was as if they had detonators, as if they had planned to take down the building: boom boom boom boom boom.*[15] Weer anderen raakten zelfs gewond in de explosies: *we were in an explosion. It was this explosion and the whole lobby collapsed upon us. We were in there waiting to go upstairs, and on our way up the stairs: the whole fucking place blew.*[16] Er zijn zelfs opnames van filmploegen die iets verderop het gebouw staan te filmen waarbij zowel de klappen hoorbaar zijn, als dat je de mensen ziet opschrikken bij het horen van de explosies.

Waarom is dit nu allemaal relevant hoor ik je denken? Los van het feit dat het officiële onderzoek van de overheid van geen kant deugt omdat die nog altijd stelt dat er geen explosieven zijn gebruikt, is het neerhalen van een wolkenkrabber geen kleinigheid. Het kost geen luttele uren, maar minimaal dagen of zelfs weken om zoiets tot in de puntjes voor te bereiden. Die tijd hebben ze op die bewuste dag overduidelijk niet gehad. Het plaatst ons in een moeilijke positie: het feit dat er voorkennis nodig is geweest om toren 7 van het World Trade Center complex in te kunnen laten storten op dezelfde dag dat de vliegtuigen toren 1 en 2 waren

binnengevlogen, duidt erop dat ook daar op zijn minst voorkennis van moet zijn geweest. Het kan immers geen toeval zijn om alles op die ene dag te laten gebeuren. We moeten met die kennis de officiële lezing van de overheid met betrekking tot de andere twee torens ook met een gezonde dosis achterdocht bekijken.

209 inch deep

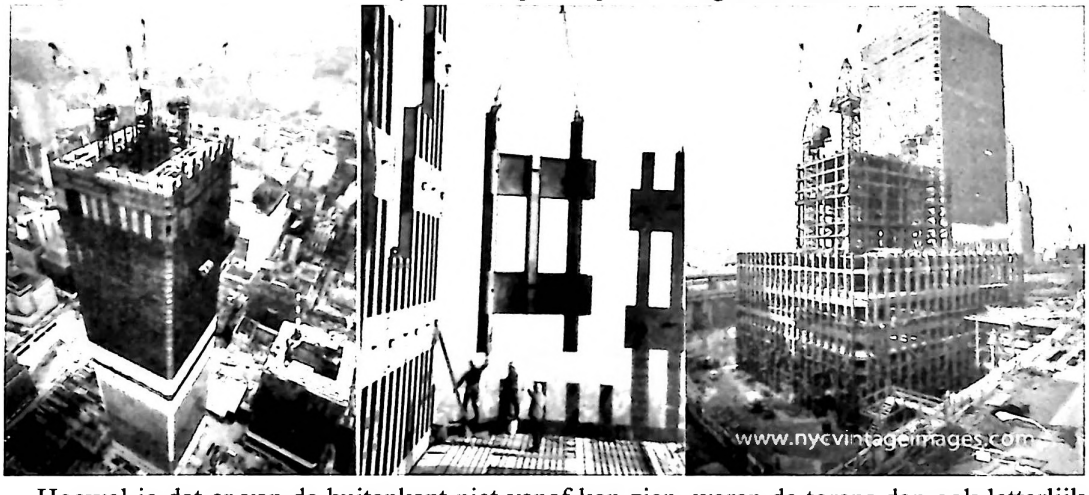
Nu we weten dat toren 7 voor de aanslagen van 9/11 moet zijn 'voorbereid' om op die dag in te kunnen storten, is de onontkomelijke conclusie dat de aanval op die dag niet als een donderslag bij heldere hemel kan zijn gekomen. Bovendien is de oplettende lezer inmiddels opgevallen dat ook toren 1 en 2 op een opvallend vergelijkbare manier als toren 7 naar beneden kwamen: met een razend tempo en voor een groot deel in hun eigen footprint. Terwijl we inmiddels begrijpen dat dit extreem uitzonderlijk voor een wolkenkrabber is, wordt dat extra opmerkelijk wanneer we de constructie van de Twin Towers onder de loep nemen. Voordat we naar het ineenstorten daarvan kijken, is het daarom van belang om een korte introductie over hun ontwerp te geven.

Met hun 110 verdiepingen en 417(!) meter hoogte, torenden WTC 1 en 2 soeverein boven Manhattan uit. Toen ze werden opgeleverd, waren ze zelfs de hoogste gebouwen ter wereld (waarmee het Empire State Building dat je op de foto op de achtergrond ziet, die titel verloor). De enorme hoogte was echter niet het enige revolutionaire aan de torens: ze hadden namelijk een unieke constructie. Terwijl alle wolkenkrabbers die tot die tijd waren gebouwd op iedere verdieping een groot aantal pilaren hadden om het massale gewicht van de verdiepingen erboven te kunnen dragen, gold dit niet voor de Twin Towers. De architect wilde een 'open vloer' met zo weinig mogelijk pilaren of muren ertussen om ruime en lichte afdelingen te krijgen: *which provided tenants with open floor plans, uninterrupted by columns or walls.* (Het was bovendien nog economisch ook aangezien de extra te verhuren vierkante meters weer meer geld in het laatje brachten.) Dankzij dit ontwerp kon je in de torens over de gehele zestig meter breedte van de ene naar de andere kant kijken: een ongekende prestatie.

Deze inrichting had wel een belangrijke consequentie voor het ontwerp van de torens. Hoewel de buitenmuren van traditionele wolkenkrabbers geen 'dragende functie' hadden, was dat bij toren 1 en 2 wel het geval: het was noodzakelijk om de open afdelingen te kunnen bewerkstelligen. In plaats van de enorme centrale kolommen en ondersteunende pilaren die de vloeren elke paar meter doorregen, hadden de torens een keiharde binnen én een ijzersterke buitenkant: een centrale kolom in het midden en een stalen buitenmuur. Alle vier de gevels van de toren bestonden daarom uit 59, centimeters dikke, dubbelwandige stalen kolommen met een meter ertussen voor de ramen. (De hele buitenkant van de massale torens was dus van vuistdik staal met een beetje glas ertussen.) Dit zogenaamde 'buisframe ontwerp' was mega sterk en toch lichtgewicht. In aanvulling daarop bestond de kern van de torens uit 47 rechthoekige stalen kolommen die vanaf het fundament in de kelders van het WTC op de harde stenen ondergrond van Manhattan (de zogenaamde 'bedrock') helemaal tot aan de bovenkant van de torens liepen. (Het staal van deze pilaren was onderaan de torens zoals we zullen gaan zien onvoorstelbaar dik.[17])

De kolommen in de kern en de buitenmuren droegen samen al het gewicht: de kern van de toren droeg zo'n zestig procent terwijl de stalen balken die de buitenmuren opmaakten de overige veertig procent voor hun rekening namen. Tussen die stalen kern en buitenkant werden vervolgens lichtgewicht vloeren 'opgehangen' die de verdiepingen opmaakten. (Door dit 'bouwpakket' aan staal waarbij er maar drie basisvormen werden gebruikt, konden er iedere tien dagen drie hele verdiepingen van zestig bij zestig meter worden opgeleverd.) Hier zie je een paar schitterende foto's uit de jaren zestig waar je dat terug kunt zien.

Hoewel je dat er van de buitenkant niet vanaf kon zien, waren de torens dan ook letterlijk ijzersterke, extreem rigide ijzeren kooien. Er was geen 'dragende muur': de hele toren was in feite één grote dragende structuur die de lasten gelijk verdeelde. Dit maakte de torens zo enorm solide. Door dit oerdegelijke ontwerp waarin het staal met elkaar vervlochten was in rasters, kon de vierhonderd meter aan staal en beton dan ook met gemak worden gedragen. Ter illustratie: toen critici dit nieuwe ontwerp in 1965 bekritiseerden en zwak noemden, stelde het architectenbureau dat de draagkracht van dit ontwerp van de torens vergelijkbaar was met een massieve stalen balk van meer dan vijf meter(!) doorsnee in hun kern: *because of its configuration, which is essentially that of a steel beam 209 inch deep.*[18] (Om de enormiteit en

de vooruitstrevendheid van de beide torens op waarde te schatten, raad ik de geïnteresseerde lezer aan om deze informatieve film van acht minuten uit 1983 te bekijken.[19])

It really does nothing

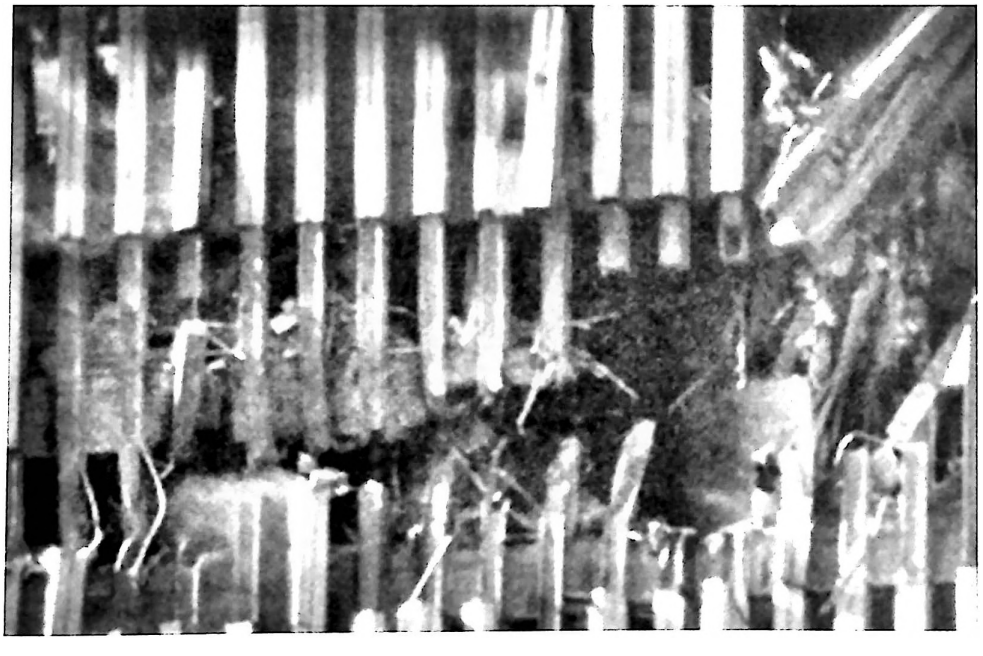
Met deze basale kennis over het ontwerp van de torens op zak, moeten we met een kritisch oog naar de gebeurtenissen van die noodlottige dag kijken zoals die door het officiële onderzoeksrapport van de Amerikaanse overheid worden beschreven. (Ter herinnering: dat stelt dat de twee vliegtuigen kort achter elkaar gapende gaten in de torens sloegen waarna ze de centrale kolommen deden smelten waardoor die zouden verzwakken tot ze instortten.) Die claim is om een aantal, inmiddels begrijpelijke redenen discutabel.

Omdat de torens ongekend hoog waren en bovendien vlakbij vliegvelden stonden, hadden de architecten van de torens rekening gehouden met een mogelijke inslag. Ze waren er daarom op berekend om zonder problemen een botsing met een vliegtuig te kunnen weerstaan en gewoon overeind te blijven: *we had designed the project for the impact of the largest airplane of its time: the Boeing 707 ... and still have it stand up.*[20] In de eerdergenoemde memo van het architectenbureau werd bevestigd dat een botsing met een vliegtuig geen enkel probleem zou zijn. Omdat dit alleen plaatselijke en geen enkele reële schade aan zou kunnen richten, zou het gebouw nooit in kunnen storten: *the buildings have been investigated and found to be safe in an assumed collision with a large jet airliner (Boeing 707-DC 8) traveling at six hundred miles per hour. Analysis indicates that such collision would result in only local damage which could not cause collapse or substantial damage to the building and would not endanger the lives and safety of occupants not in the immediate area of impact.* Dat zou ook de bouwer en projectmanager van het gebouw Frank A. DeMartini verklaren (die overigens een van de slachtoffers was die om zou komen die dag). Hij bevestigde dat de torens ontworpen waren om een crash met het toenmalig grootste vliegtuig (een volledig beladen Boeing 707) aan te kunnen. Zelfs wanneer die op topsnelheid met bijna duizend kilometer per uur zou vliegen.[21] In een interview vanuit zijn kantoor in een van de torens dat een paar maanden voor de aanslagen was opgenomen, legde hij uit dat de torens er zelfs wel meerdere aan zouden moeten kunnen vanwege diens unieke ontwerp. Hij vergeleek de stalen constructie van de torens met een metalen hor voor je deur: *the structure is like the mosquito netting on your screen door, an intense grid.*[22] Daardoor zou een vliegtuigcrash er slechts een minimale invloed op kunnen hebben. Hij vergeleek de eventuele impact van een vliegtuig op dat raster met niet meer dan een potlood die een gaatje in de hor prikte: *the jet plane is just a pencil puncturing that screen netting... it really does nothing to the screen door.* Als er al een gat geslagen zou kunnen worden in de torens, zouden de overige stalen balken aan de binnen- en buitenkant de torens met gemak overeind kunnen houden. Zelfs wanneer alle(!) 59 kolommen aan één kant over de volle breedte zouden worden doorgeknipt zou het gebouw moeiteloos overeind blijven omdat de pilaren boven het geslagen gat in de breedte weer met elkaar in verbinding stonden waardoor die als het ware een brug vormden en het geheel zijn kracht behield (dat noemen ze ook wel een 'vierendeel truss'[23]).

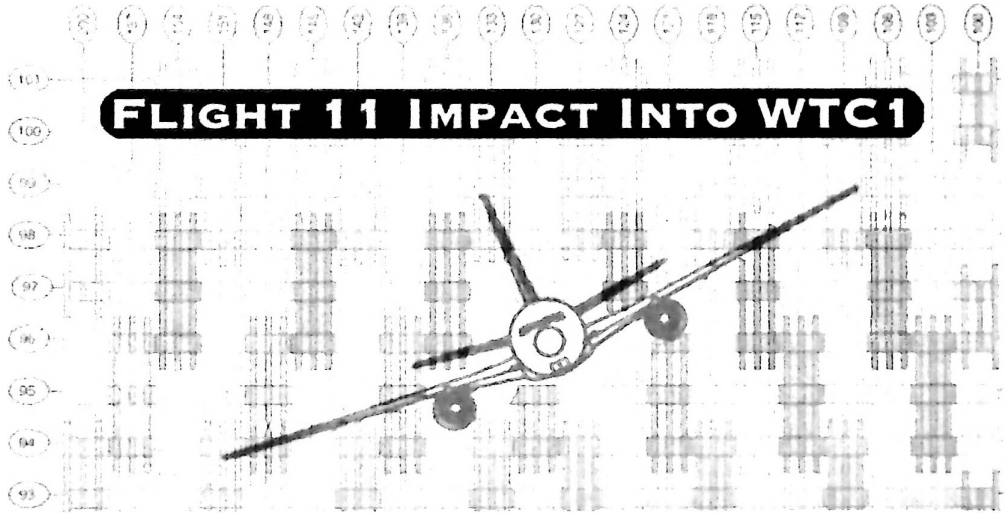
In plaats van overeind te blijven, hielden de torens het beide niet lang vol: het duurde krap een uur en anderhalf uur voordat ze instortten. (Zouden daarom trouwens sowieso niet alle bouwvoorschriften wereldwijd moeten worden aangepast?) Hoe verklaarde het

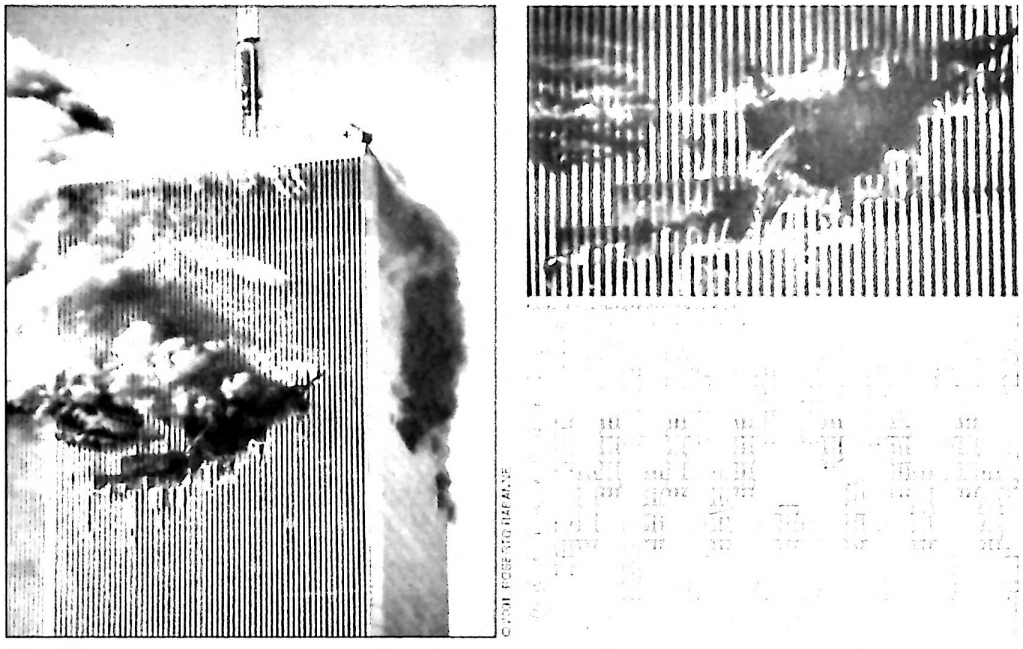
onderzoeksrapport van de overheid deze onverklaarbare situatie? Ze stelden dat het vuur dat werd aangewakkerd door de kerosine die de Boeings bij zich hadden zo heet brandde dat het staal werd verzwakt. Deze kolommen konden het gewicht van de toren erboven niet meer dragen waarna die op de verdiepingen er onder 'klapte' en in een domino-effect het hele bouwwerk verdieping voor verdieping naar beneden beukte in wat ze een 'pancake collapse' noemen (omdat de betonnen verdiepingen zich vaak als een stapel pannenkoeken ophopen).

Wij weten inmiddels echter dat iedere verdieping slechts uit tien centimeter aan 'lichtgewicht' beton bestond. Die zouden nooit genoeg massa hebben om de honderden meters aan onaangetast staal in de rest van de toren te verpulveren en de rest van de toren in elkaar te kunnen laten klappen zoals we hebben gezien. Bovendien brandt kerosine scheikundig gezien niet heet genoeg om staal te kunnen laten smelten. (Kerosine kan zelfs bij verbranding in ideale omstandigheden maximaal 815 graden Celsius bereiken terwijl staal pas smelt bij meer dan 1500 graden: bijna de helft van de benodigde hitte dus.) Hoewel staal zijn kracht uiteraard wel kan verliezen bij een hele lange blootstelling aan hele hoge temperaturen, weten we inmiddels dat het vuur niet zo lang zo hevig heeft gebrand: de kerosine raakt immers een keer 'op'. Dat het niet overal in de toren zo heet is geweest dat al het dragende staal zou verslappen, kunnen we bovendien bevestigen door verslagen van de brandweer die de plaats van de impact in toren 2 al via het trappenhuis had bereikt. Eén van hen stelde bijvoorbeeld dat er slechts twee kleine brandhaarden waren op de 78e verdieping die prima te bestrijden waren. Hij communiceerde via de radio: *I'm on the 78th floor of tower 2 and we've got two small pockets of fire. We can knock it down with two lines.* Ook in toren 1 weten we op een meer lugubere manier dat het niet zo heet is geweest dat de centimeters dikke stalen kolommen aan de binnen- en buitenkant hun kracht erdoor zouden verliezen. Er zijn in het gapende gat namelijk meerdere mensen gezien in de tijd tussen de aanslagen en het instorten.[24] De bekendste daarvan is onderstaande vrouw die vanaf de plaats van de inslag stond te wuiven.[25] (Hier rechtsonder op de foto. De hele foto in groot formaat, vind je hier.[26]) Ze zou het einde van de dag niet halen.

Los van het feit dat het ineenstorten van allebei de torens na een inslag waar ze op berekend waren opmerkelijk was, valt op de inslag zelf ook nog wel een en ander aan te merken. Dat heeft opnieuw te maken met de constructie van de toren, in dit geval de buitenste kolommen. Om gewicht en staal te besparen was die opgemaakt door holle stalen buizen, zogenaamde: *framed tube structures*. De dikte van die kolommen varieerden al naar gelang de hoogte van de torens. Beneden was het staal van de holle kolommen tot wel 6,3 centimeter dik: dat betekent dat iedere kolom in doorsnede in totaal bijna dertien(!) centimeter aan solide staal in zich had (helemaal aan de top was het 'slechts' anderhalve centimeter dik omdat dat deel niet meer dan een 'gewoon gebouw' hoefde te dragen[27]). Hoewel dat misschien niet als heel veel klinkt, moet je bedenken dat het stalen pantser van de voorkant van een T-34 tank uit de Tweede Wereldoorlog maar 4,5 centimeter dik was. Het staal was onderaan de torens dus bijna drie keer zo dik als het dikste pantser van een oorlogsmachine dat er specifiek op ontworpen was om raketinslagen te kunnen verwerken. Het is volgens critici daarom zeer discutabel of de lichtgewicht, aluminium constructie van de vliegtuigen door de stalen balken aan de buitenkant van de torens heen konden rammen zoals ze dat deden.[28] Dat geldt in ieder geval voor de dunne vleugels waarvan je de uiteinden altijd op en neer ziet zwabberen als je uit het raam kijkt tijdens het taxiën: die zouden met geen mogelijkheid door het staal kunnen snijden. Tests van vliegtuigbouwers laten zien dat zelfs een houten telefoonpaal (zoals die bijvoorbeeld langs de weg staat om een noodlanding te simuleren) de vleugel dwars doormidden hakt.[29] [30] De tip van een vleugel van het vliegtuig is zelfs niet eens sterk genoeg om de brandstof mee te dragen: die wordt daarom dichter bij de romp van het vliegtuig opgeslagen. Toch gleden de vliegtuigen als een warm mes door de boter[31] waarna het complete silhouet van het vliegtuig, inclusief de vleugels 'in het gebouw stonden'. Dat weten we door vele foto's en video's van de bewuste dag, en worden daarin bevestigd door het rapport van het Federal Emergency Management System (FEMA) dat de eerste overheidsinstantie was die in september 2002 een officieel rapport naar buiten bracht waarin ze probeerden om het ineenstorten van de torens uit te leggen. (Het hele rapport vind je hier.[32]) De afbeeldingen hieronder komen uit dat rapport.

Nu zijn er mensen die beweren dat alles overal doorheen kan komen, als het maar genoeg snelheid heeft. Dat is een lastige discussie: we zagen nooit eerder (en zullen in de toekomst hopelijk ook niet vaker) vliegtuigen in wolkenkrabbers exploderen. Om echter terug te gaan naar het voorbeeld van de tank: die is gebouwd om snel vliegende materie tegen te gaan, ook wanneer die sneller dan achthonderd kilometer per uur vliegt (een gemiddelde kogel vliegt met 2700 kilometer per uur[33]). Wat gebeurt er als je met een aluminium kogel op een tank schiet? Niets. Een aluminium kogel knalt niet door het pantser van een tank heen omdat die snel gaat: ook niet als die 2700 kilometer per uur vliegt. Kan een aluminium vleugel die met achthonderd kilometer per uur beweegt dan door het staal van wolkenkrabbers heen snijden? Om te illustreren hoe onwaarschijnlijk dat is: stel je andersom eens voor wanneer jij als een reus met een 'WTC-knuppel' met duizend kilometer per uur tegen een vliegtuig aan mept. Zou het vliegtuig in dat geval in de knuppel naar binnen glijden? Of zou de knuppel het vliegtuig uiteenrijten? (Voor de duidelijkheid: zoals je op het vorige filmpje over de zwakte van een vliegtuig hebt kunnen zien, is een vliegtuig heel fragiel. De 'huid' is gemaakt van aluminium en is maar twee millimeter dik. Het is bedoeld om niet meer te verdragen dan waar het voor gemaakt is: het berekende gewicht en de verwachte zeer hoge windsnelheden). De cartoonachtige cut-out zoals die op 9/11 bestond, kan dus feitelijk niet door een vliegtuig zijn veroorzaakt. Ter vergelijking: als je een ei tegen een muur aan gooit, gaat het ei stuk en niet het gebouw. Onder andere de eerdergenoemde CIA-klokkenluider Shipp zegt dan ook dat wanneer er daadwerkelijk grondig onderzoek zou worden gedaan naar 9/11 al snel zou blijken dat de schade niet door een vliegtuig kon zijn aangericht: *if they would have done a criminal investigation of 9/11 it would have uncovered things that would have painted a whole different picture about why those buildings came down. Now I am a former CIA analyst, and I'm stating that based on a whole lot of research: that was not done by a plane.*

Document the event

Als de schade niet (alleen) door vliegtuigen is veroorzaakt. Wat zou er dan nog meer gebeurd kunnen zijn? Hoe is de chaos dan ontstaan? Om het antwoord op die vraag zo compleet mogelijk te beschouwen, ontkomen we er niet aan om de verdachte aanwezigheid van de false flag specialisten pur sang uit te lichten: de Mossad. Er vond in de maanden voor de aanslagen op 11 september namelijk een grootschalige operatie van de Israëlische geheime dienst plaats in de VS. Dat weten we omdat 140 van hen kort daarvoor voor spionageactiviteiten waren opgepakt. Ze kwamen bij de overheid in beeld doordat de Amerikaanse Drug Enforcement Administration (DEA) kunststudenten op het spoor kwam die verdacht gedrag vertoonden. Hoewel die ogenschijnlijk bij willekeurige woningen langsgingen om kunst te proberen te verkopen, bezochten ze steevast huizen van hooggeplaatste DEA-functionarissen (waarvan de adressen bovendien geheim waren) en probeerden die binnen te komen door bijvoorbeeld de telefoon te willen gebruiken: *some of these individuals are persistent in trying to get inside the home. Some have asked to use the telephone.* Sindsdien werden ze gevolgd en in de gaten gehouden en heeft de DEA er een rapport over opgesteld. The Telegraph schreef er in 2002 het artikel 'US arrests 200 young Israelis in spying investigation' over.[34] Het inmiddels gelekte rapport beschrijft dat de opgepakte Israëli's tijdens hun verhoor allemaal hetzelfde verhaal vertelden en dat wanneer er op details werd doorgevraagd, ze ontwijkend gedrag vertoonden en geen antwoord wisten te geven: *when pressed for details ... they become evasive.* (Bovendien ontdekte de DEA dat de kunst die ze probeerden te slijten hoogstwaarschijnlijk in China was geproduceerd.) Uiteindelijk bleek dan ook dat vrijwel alle kunststudenten kort daarvoor in het Israëlische leger hadden gediend.

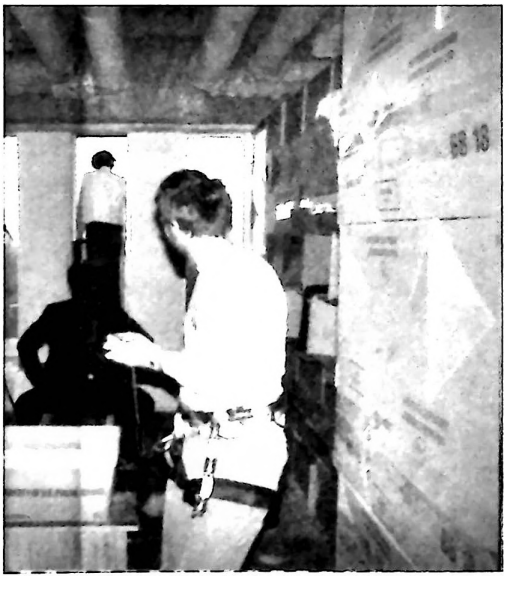
Hoewel alleen het feit dat ze in het leger hadden gediend niet heel bijzonder was aangezien Israël een dienstplicht kent, was hun specialisatie in het leger des te interessanter. Na ondervraging bleken de meesten namelijk gespecialiseerd te zijn op het gebied van 'intelligence' of explosieven: *a majority of those questioned has stated they served in military intelligence, electronic signal intercept, or explosive ordinance units.* Eén van hen genaamd Segalovitz moest bijvoorbeeld toegeven dat hij onderdeel was van de Israëlische 'special forces' en in staat was om alles op te blazen wat er maar opgeblazen moest worden: van bruggen tot auto's of gebouwen. *Segalovitz reluctantly stated that he was an officer of the Israeli military special forces ... he commanded approximately eighty men. Segalovitz acknowledged he could blow up buildings, bridges, cars and anything else that he needed to.*[35] Hij was niet de enige explosievenexpert die onder een dekmantel het land in was gesmokkeld. Een ander voorbeeld uit het rapport kwam uit maart 2001. Toen drie Israëli's vanuit Frankfurt naar de VS kwamen, verklaarden ze bij hun binnenkomst dat ze tot voor kort in het Israëlisch leger hadden gediend als 'intelligence' en 'demolition/explosive ordnance disposal specialists': sloop en explosieven-experts dus. De DEA concludeerde dan ook dat het wel heel verdacht was dat deze mensen nu allemaal door het land trokken om kunst te verkopen. Ze vermoedden daarom dat het 'kunststudenten-verhaal' een dekmantel was voor een missie van de Israëlische geheime dienst: *that these people are now traveling in the US selling art seems not to fit their background ...[it] may well be an organised intelligence-gathering activity.*[36]

Nu hoor ik je denken wat deze door het land trekkende kunststudenten met de aanslagen op het World Trade Center te maken hebben? Het antwoord daarop is simpel. Niet alle studenten

trokken namelijk rond door het land: een aantal van hen werkten in de maanden voor de aanslagen op 11 september ook aan 'kunstprojecten' in de Twin Towers mee. (Dat werd gefaciliteerd door het zogenaamde 'lower Manhattan cultural center'. Zij kregen in WTC 1 een plek toegewezen die ze vervolgens aan artiesten beschikbaar konden stellen die dat als tijdelijke studioruimte mochten gebruiken. In ruil daarvoor zouden deze artiesten hun werk in het WTC tentoonspreiden waarmee de boel meteen een beetje zou opfleuren.[37]) Begin 2000 werd de 91e verdieping van het WTC aan een 'kunstgroep' toegewezen die zichzelf de 'Gelatin-group' noemde: zij mochten samen met veertien andere 'artiesten' niet alleen die hele verdieping van de toren gebruiken maar mochten daar zelfs wonen. De New York Times schreef er kort voor de aanslagen op 18 augustus 2001 het artikel 'Balcony scene (or unseen) atop the world; episode at Trade Center assumes mythic qualities' over.[38] Rebekah Roth die over deze Israëlische kunststudenten het boek 'Methodical deception' schreef, zegt daarover: *this is the elephant in the room that nobody wanted to talk about.*

Gelatin (dat zijn naam later naar 'the B-thing' veranderde), werkte aan een 'kunstproject' dat bestond uit een houten 'balkon' die ze op de 91e verdieping van WTC 1 naar buiten zouden schuiven nadat ze er een raam uit hadden verwijderd. (Wat daar precies het nut van was, werd voor niemand duidelijk.) De groep gedroeg zich dan ook geheimzinnig: zo moest iedereen die bij hen op de verdieping wilde komen eventuele foto- en videocamera's inleveren. Toch is er beeldmateriaal van beschikbaar die de Israëli's zelf hebben gemaakt. NYT legt uit dat de 'gebeurtenis' met een dun boek met een rare titel eindigde dat bijna nergens te krijgen was (alleen in een paar selecte kunstgaleries): *the affair of the balcony ended... with the appearance in July of a slender book of curious title, obtainable in very few places.* Het was gevuld met vreemde foto's en kinderlijk lelijk getekende schematische tekeningen waar met een pen een aantal beschrijving bij waren gekrabbeld: *what little explanation it contains appears to have been scribbled in ballpoint. Among the photos and schematic drawings, there are doodles.* Een van de voorbeelden daarvan is deze tekening van het 'balkon'.[39] Opvallend detail: daar staat bij geschreven dat het balkon deel van het plan was, maar dat het eigenlijk om de 'kamer er achter' ging: *the operation room is hidden, and the balcony is part of the plan.*

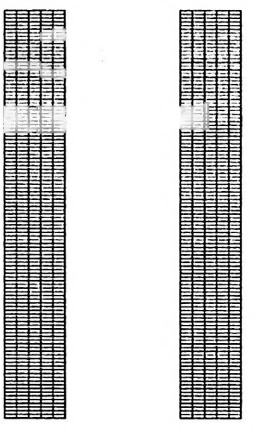
In dat boek stonden met de kennis van nu trouwens nog wel meer bizarre en morbide tekeningen en teksten geschreven. Zo was er een mannetje getekend die van de torens naar beneden viel begeleid met de tekst: *three hundred meters of pure pleasure.* Op een andere tekening waarop een van de torens werd vernield, stond *depression inside, amazement outside* bij. Boven weer een andere stond 'de laatste kans om een parachute te openen' geschreven: *last chance to open a parachute.* Het wordt er allemaal niet minder verdacht op, vind je wel?

Aan de hand van de foto's uit het boek die ze in die periode zelf hadden gemaakt, werd meer duidelijk over wat ze mogelijk op die verdieping hebben uitgevreten. Daar valt namelijk op dat de studenten het binnenwerk en de muren van de verdiepingen helemaal tot op het stalen geraamte hadden kaal gestript.[40] Bovendien valt op dat de verdieping volledig is afgeladen met dozen. De New York Times schreef er over: *the group's artmaking appeared to consist of building a clubhouse out of cardboard boxes.* Hun kunst bestond eruit om de muren kaal te strippen en een clubhuis van kartonnen dozen te bouwen? Klinkt dat jou ook enorm zinloos en belachelijk in de oren? Dat had een reden: er zijn aanwijzingen dat het helemaal geen clubhuis betrof (shocker). Op de foto's in het boek valt namelijk duidelijk af te lezen dat dit geen willekeurige verzameling dozen is maar dat het allemaal dezelfde waren: op alle dozen valt heel duidelijk BB-18 af te lezen. Wat zou er mogelijk in die dozen gezeten kunnen hebben? BB-18 is een aanduiding die wordt gebruikt voor een bepaald type slaghoedjes (*fuse holders*) die worden ingezet om bekabeling van explosieven effectief met elkaar te verbinden wanneer je een gebouw vanaf een afstandje gecontroleerd naar de grond wil brengen: *remote control demolition.* (Opvallend detail: die *fuse holders* kwamen van een bedrijf genaamd Littelfuse dat via overnames en naamsveranderingen tegenwoordig bekend is onder de naam Halliburton. Kortom: daar heb je Dick Cheney weer. Reminder: hij was tijdens de aanslagen de vicepresident van de VS onder George Bush waarvoor hij zijn baantje bij Halliburton had opgegeven. Had Dick die fuse holders met een mooie korting kunnen regelen?) Extra opvallend: Gelatin is bovendien een benaming voor zogenaamde 'blasting jelly' dat ook weer in de sloopwereld wordt gebruikt. Hoewel we nu snappen dat ze hun naam hebben veranderd, is de vraag waar dat 'B-thing' daadwerkelijk voor heeft gestaan. Draaide hun project om het balkon-ding? Of om het bom-ding? Tot overmaat van ramp had de groep in die periode beschikking over zogenaamde 'construction ID's' waarmee ze onbelemmerd overal in het WTC konden en mochten komen en alles mee naar binnen mochten brengen wat ze maar wilden. (Bovendien richtten beveiligers zich uitsluitend op het onderste deel van de torens waardoor kwaadwillenden in de rest van de torens volledig onbespied hun gang konden gaan: *an examination of the security system revealed that it was focused on the ground floor and basement.*) Het was hoe dan ook op zijn zachtst gezegd opmerkelijk dat een ogenschijnlijk willekeurige groep kunstenaars ongecontroleerd en vrijelijk hun gang kon gaan in wat NYT een van de meest veiligheids-bewuste kantoortorens ter wereld noemde: *one of the most security-conscious office towers in the world.*

Ze waren zelfs niet de enige kunstgroep die zich in de maanden voor de aanslagen met vage projecten bezighield in de torens. In maart 2001 kreeg een andere groep genaamd het E-TEAM de ruimte om 127 ramen afzonderlijk te verlichten om zo hun eigen naam te spellen. (Het zal je wellicht niet compleet verbazen dat die verdiepingen overeenkwamen met de plek waar de vliegtuigen later zouden inslaan.) Om het geheel nog vreemder te maken: in beide torens zijn in de jaren voor de aanslagen op een aantal verdiepingen nieuwe 'brandvertragende middelen'

aangebracht. In het geval van toren 1 zijn de verdiepingen 92 tot honderd en 102 vernieuwd: dat zijn precies de verdiepingen waar het vliegtuig 'in zou slaan' en ook de verdiepingen die het uiteindelijk als eerste zouden begeven. Het NIST rapport erkent dit openlijk: *eighteen floors in WTC 1, including all the floors affected by the aircraft impact and fires.*[41]

	WTC 1	WTC 2
Upgraded	92 to 100 +102	77-78, 88-89, 92, 96-97
Impact	93 to 99	77 to 85
Major Fires	93 to 99 + 104	79 to 83
Failure	92 to 100	77 to 83

Ook het FEMA rapport dat je hier vindt[42], schrijft: *the fireproofing upgrade was applied to individual floors as they became vacant. By September 11, 2001, a total of thirty-one stories had been upgraded, including the entire impact zone in WTC 1 (floors 94–98).* (De overeenkomst van toren 2 is minder: daar sloeg het vliegtuig op verdiepingen 77 - 85 in terwijl daarvan alleen verdieping 77 en 78 waren vernieuwd.)

Dat er vuil Israëlisch spel bij de aanslagen van 11 september is geweest, lijkt verder te worden bevestigd door een aantal mannen die op het internet de 'vijf dansende Israëli's' worden genoemd. Die kwamen kort na de aanslagen in beeld toen een inwoonster van New York vanuit haar huis met haar verrekijker naar de rokende torens in de verte stond te turen tot de mannen haar aandacht trokken. Ze waren boven op hun busje geklommen om vanaf dat punt de torens te bekijken en waren ondanks de aanslagen in een opperbeste stemming. De vrouw legt uit: *I could see the towers from my window. And all of a sudden down there I see this van parked. And I see three guys on top of the van, and I could see that they were like happy. They didn't even look shocked to me. I thought it was very strange.*[43] [44] Het DEA rapport beschrijft het gedrag van de mannen zelfs als 'vieren': *on that day, immediately after the first aircraft ... a resident of Bergen County, New Jersey, just across the Hudson River from lower Manhattan, became alarmed when she saw a group of men celebrating on the roof of a white van in the parking lot of her apartment building.* Toen de advocaat van de mannen Steven Gordon door journalisten van een Israëlische krant werd gevraagd waarom de mannen waren opgepakt, bevestigde die dat zij volgens getuigen hadden geposeerd voor de brandende torens, elkaar hadden gefeliciteerd, gelachen en elkaar high fives hadden gegeven: *one of the neighbours who saw them called the police and claimed they were posing, dancing and laughing ... smiling and exchanging high-fives ... against the background of the burning towers.*[45] De bezorgde burger noteerde vervolgens het kenteken van hun busje, belde de politie en gaf aan dat het busje een logo van 'Urban Moving Systems' achterop had.

De FBI stuurde naar aanleiding van dat bericht een waarschuwing naar alle agenten om uit te kijken naar het busje om die zo mogelijk tegen te houden en de inzittenden daarvan te arresteren vanwege een mogelijke connectie met de aanslagen: *vehicle possibly related to New*

York terrorist attack. White, 2000 Chevrolet van with New Jersey registration with 'Urban Moving Systems' sign on back seen. Die waarschuwing werd gehoord door agenten van de Rutherford police die het busje zagen langskomen en die in de enorme verkeerschaos gemakkelijk staande konden houden.[46] De New York Times bevestigde twee dagen na de aanslag dat er vijf mannen werden onderzocht die er van werden verdacht dat ze de kapers hadden geholpen omdat ze camera's op het World Trade Center hadden gericht, foto's van de aanslagen maakten en elkaar na afloop feliciteerden: *the officials said the men had apparently set up cameras near the Hudson River and fixed them on the World Trade Center. They photographed the attacks and were said to have congratulated each other afterward.*[47]

Marc Perelman van het Joodse weekblad The Forward zou op 15 mei 2002 verklaren dat twee van de mannen geheime agenten voor de Mossad waren en dat hun werkgever Urban Moving Systems er al langer van werd verdacht een dekmantel voor de Israëlische geheime diensten te zijn. (Die bron kun je niet meer controleren op de website van Fox News omdat daar nu staat 'This story no longer exists'.[48]) Bovendien zouden honden die getraind zijn om explosieven op te sporen de volgende dag 'aanslaan' bij het inspecteren van het busje. Dat Urban Moving Systems niet zuiver op de graat was, lijkt te worden bevestigd door het feit dat de eigenaar van het bewuste verhuisbedrijf, Dominik Suter drie dagen na de aanslagen samen met zijn gezin de Verenigde Staten ontvluchtte en naar Israël vertrok.[49] Opvallend detail: dat gebeurde in zo'n haast dat telefoons, cashgeld, computers en zelfs de huisraad van sommige klanten in bergingen was achtergebleven. Suter werd daarna door de FBI dan ook als een officiële verdachte van de aanslagen aangemerkt. Als klap op de vuurpijl in de categorie 'dat kan niet waar zijn', stond op één van de busjes ook nog eens een handgeschilderde skyline van New York met het WTC er op: inclusief een vliegtuig vlak voordat die op één van de torens lijkt te knallen. Het bedrijf dat als een dekmantel voor de Israëlische geheime dienst gold, dat leden van de Mossad door New York vervoerde op 11 september en bovendien positief testte op sporen van explosieven beeldde datgene uit wat er die dag daadwerkelijk zou gebeuren. Ongelofelijk maar waar.

In totaal werden er tenminste drie groepen Israëliërs opgepakt waarvan er een aantal voor de Mossad bleken te werken (de meesten daarvan hadden een connectie met het Israëlische verhuisbedrijf). Daar werd door verschillende media een vermelding van gemaakt. Fox News presentator Carl Cameron vertelde op het nieuws bijvoorbeeld dat er Israëli's waren opgepakt maar dat ze er verder niets over konden zeggen omdat het geheim was: *evidence linking these Israeli's to 9-11 is classified. I cannot tell you about evidence that has been gathered. It is classified information.* Ook de Washington Post schreef in november 2001: 'Sixty Israelis on tourist visas detained since sept. 11'.[50] De New York Times schreef: 'A nation challenged: the detainees; dozens of Jews are being kept in federal detention'.[51] Tijdens het verhoor door de FBI zouden een aantal van de 'kunststudenten' (waaronder de eerder genoemde Segalovitz) erkennen dat ze gespecialiseerd

waren in 'demolition' (sloopwerkzaamheden). Ondanks al deze feiten werden alle 200 Israëli's in de maanden daarna gewoon weer stilletjes losgelaten en op het vliegtuig terug naar Israël gezet. De enige aanklacht die er was ingediend, was dat ze geen geldige papieren hadden.

Waren ze dan onschuldig? Daar lijkt het niet op: de vijf mannen uit het busje werden in november van dat jaar in een Israëlische talkshow geïnterviewd over hun 'avontuur' in Amerika. Toen ze werd gevraagd wat ze daar eigenlijk aan het doen waren, gaf een van hen toe: *our purpose was to document the event.*[52] Juist ja. Het betekent per definitie dat ze op zijn minst voorkennis van de aanslagen moeten hebben gehad. Het zou de grote vreugde van de mannen verklaren: het plan dat nodig was om de droom van Groter Israël waar te maken door een oorlog van het Amerikaanse leger tegen hun moslimburen in het Midden-Oosten te ontketenen, was gelukt. Dit is wellicht een mooi moment om je te herinneren aan het eerdergenoemde onderzoek van de Amerikaanse School of Advanced Military Studies over de Mossad. Zij noemden de geheime dienst roekeloos, sluw en onvoorspelbaar: *[a] wildcard. Ruthless and cunning.* Dat was echter niet het hele citaat maar ging verder met de waarschuwing dat ze in staat waren om Amerikaanse doelen aan te vallen en dit als een Palestijnse/Arabische aanval te verbloemen: *has capability to target U.S. forces and make it look like a Palestinian/Arab act.* In staat om false flags tegen de Amerikanen uit te voeren dus en te doen of het Arabieren waren. Wat verder opviel, was dat deze conclusie op 10 september 2001, één dag voor de aanslagen in de Washington Post werd geplaatst.[53]

Not something you could make in your kitchen

We kunnen inmiddels concluderen dat het twijfelachtig is of de aluminium vliegtuigen door de buitenste stalen kolommen van de torens konden snijden. Ook weten we dat wanneer dit wel zou zijn gelukt, de aanwezige kerosine niet heet genoeg zou kunnen branden om structurele schade aan de kolommen aan te richten. Dat er in aanvulling op eventuele vliegtuigen ook explosieven zijn gebruikt om de torens neer te halen, is dan ook een absolute noodzakelijkheid: het is de enige manier waarop verklaard kan worden hoe de vierhonderd meter hoge torens volledig in elkaar konden zakken. (We weten inmiddels ook dat er uiteenlopende mogelijkheden zijn geweest voor kwaadwillenden om explosieven in de torens te plaatsen.) Als er alleen explosieven op de plaatsen van de impact waren geweest, waren de honderden meters aan centimeters dik staal onder dat punt immers nog volledig onaangetast, intact en oersterk geweest. (In plaats daarvan zakten ze op een vergelijkbare manier als WTC 7 in elkaar: de bovenste verdieping van de torens lag twaalf seconden na het begin van het instorten op straatniveau. Ter vergelijking: wanneer je een bowlingbal op het moment dat de torens instortten vanaf de bovenste verdieping los zou hebben gelaten en deze dus zonder enige weerstand in de vrije lucht naar beneden zou vallen, zou die slechts anderhalve seconde sneller beneden zijn.)

Omdat wij weten hoe de torens 'in elkaar zaten' zou dat relatief kleine en lichte stuk boven de impactzone het deel eronder dan ook nooit zomaar in elkaar kunnen drukken wanneer de onderkant niet substantieel zou zijn verzwakt (dat droeg het gewicht erboven immers ook al tientallen jaren zonder problemen). Waar kregen de verdiepingen boven het gat anders immers hun massa vandaan om puur door middel van hun eigen gewicht de tientallen onbeschadigde verdiepingen eronder tot en met de laatste meters te 'verpletteren'? Waarom heeft het onderste,

onaangetaste deel van de torens geen weerstand geboden aan het bovenste deel? Zonder verzwakking van de rest van de torens zou het bovenste deel hooguit van de rest van de toren af en naar beneden zijn gevallen. Waarom 'kozen' beide topjes van de torens tegen de natuurwetten in de weg van de meeste, in plaats van de weg van de minste weerstand en gingen ze recht naar beneden? (Hoewel de Amerikaanse overheid het instorten nog altijd een 'gravitational collapse' noemt, is dat wiskundig gezien en rekening houdend met het momentum, de energieconservatie en de wet die stelt dat kinetische energie zijn macht verliest wanneer het met een stilstaande inelastische massa botst een absolute onmogelijkheid.[54]) Beide torens zakten bovendien op een identieke manier in ongeveer twaalf seconden in elkaar terwijl ze beide op verschillende plaatsen, hoogtes en vanuit verschillende hoeken waren geraakt. Kortom, de vraag die we dienen te beantwoorden is: hoe het kon dat vierhonderd meter aan beton en staal van het ene op het andere moment met een nagenoeg 'vrijevalsnelheid' naar beneden kwam razen? (Daar zijn een aantal relatief simpele verklaringen voor aan te wijzen. Een goede samenvatting daarvan vind je hier in een filmpje van drie minuten.[55])

Om dat voor elkaar te krijgen, zouden in ieder geval een heleboel stalen balken, frames en de 47 kernkolommen ernstig moeten worden verzwakt of gesaboteerd. Hoewel explosieven enorm veel kabaal maken, zijn er een aantal andere (stillere) opties om zo'n klus voor elkaar te krijgen. Een daarvan is het gebruik van thermiet. Een goedje dat zo onschuldig als een hoopje tuinaarde lijkt, tot het wordt aangestoken: het bereikt daarna al snel een temperatuur van 2500 graden Celsius. Het verandert na blootstelling aan een vlam per direct in een lading van gesmolten staal dat zonder enig probleem door centimeters dik staal heen snijdt. (Iedereen die wel eens Discovery Channel heeft gezien, kent het spul: een filmpje van een bloempot vol van het goedje dat zonder problemen door het staal van een flinke kluis heen smelt, vind je hier.[56]) Een van de *'tell tale signs'* wanneer er thermiet wordt gebruikt, is de enorme goudgele vonkenregen die er vrijkomt wanneer het spul ontbrandt. Dat is dan ook precies wat op een aantal plaatsen aan de buitenkant van de torens zichtbaar was voordat ze instortten[57] [58] (hoewel ze misschien klein lijken, zijn die enorm ten opzichte van de massieve torens). Die thermiet kan trouwens ook in een 'bomvariant' worden gebruikt (zogenaamde nano-thermiet) met hetzelfde resultaat: gesmolten staal.

Dat er van thermietbommen gebruik is gemaakt, werd bevestigd door Susan Lindauer. Een korte introductie: zij had een hoge functie binnen de CIA als hoofdonderhandelaar met Irak maar werd een klokkenluider toen haar duidelijk werd dat er door Washington op een te voorkomen oorlog met dat land werd aangestuurd. Omdat ze daardoor 'in de weg' zat, werd ze gearresteerd omdat ze een spion zou zijn: ze werd daarmee één van de eerste Amerikaanse slachtoffers van de Patriot Act. (Als 'terrorist' had ze geen rechten en bleven de beschuldigingen, de aanklacht en ook het bewijs daarvoor geheim.) Pas na vijf jaar zonder een proces of bekentenis en na een ellenlange strijd van haar familie en advocaat werd de aanklacht door het ministerie van 'Justitie' ingetrokken. Toen ze eenmaal vrij was, schreef ze een boek over haar ervaringen: 'Extreme prejudice: the terrifying story of the Patriot Act and the cover ups of 911 and Iraq'.[59] In dat boek en op lezingen die ze na het uitbrengen daarvan heeft gegeven, legt ze klip en klaar uit dat er die dag meer heeft gespeeld. Zo vertelt ze dat haar connecties haar verzekeren dat er in de tien dagen voor de aanslagen midden in de nacht een aantal busjes bij de torens arriveerden die daar niets te zoeken hadden. *A couple of vans arrived in the morning. Between the hours of three o'clock and five o'clock: these trucks had never*

been in this building before ... they showed up for ten days, they were never seen again. Die busjes hebben volgens haar een rol gespeeld in het plaatsten van de bommen, of het aansluiten daarvan: *thats when they believe they wired the building. My friend told me it was a thermite bomb. It takes steel and it creates molten steel ... everything underneath just sinks into the ground. It is a special US military grade weapon: not something you could make ever in your kitchen or your garage.*[60] Gelukkig hoeven we niet alleen Susan op haar woord te vertrouwen: er zijn door wetenschappers in het stof en puin van de torens namelijk onverbrande restanten van dat explosieve goedje aangetroffen. Een studie die in 2009 in het Open Chemical Physics Journal werd gepresenteerd, concludeerde dat er '*unreacted thermitic material*' in het stof in de straten van Manhattan lag.[61] Waarom wisten de onderzoekers van de overheid dat niet vraag je je af? Omdat het NIST het 'onwaarschijnlijk' achtte dat er kilo's van het spul de torens in kon zijn gesmokkeld, hebben ze gewoon helemaal geen onderzoek gedaan naar de mogelijke restanten van thermiet in het puin.[62] Niet bepaald een waterdicht argument vind je wel?

Diezelfde onderzoekers hebben ook geen onderzoek naar de aanwezigheid van 'gewone' explosieven gedaan omdat er volgens hen op die dag door niemand explosies zijn gehoord. Toch stellen honderden getuigen waaronder tientallen brandweerlieden en andere hulpverleners dat er wel degelijk explosieven zijn gebruikt. Velen hebben zware explosies gehoord en gevoeld voordat de wolkenkrabbers in elkaar donderden. (Er zijn zelfs mensen die botbreuken hebben opgelopen doordat ze tegen de muur werden geslingerd door de krachten van de explosies.) In het artikel '118 Witnesses: the firefighters testimony to explosions in the Twin Towers' worden de getuigenissen van 118 van de in totaal 504 geïnterviewde brandweermannen op een rij gezet die allemaal zeggen dat er explosies in de torens zijn afgegaan voordat ze instortten. (Je leest ze alle 118 hier.[63]) Een van die brandweermannen zegt bijvoorbeeld dat het was alsof de torens waren geprepareerd met explosieven: *like they rigged it with explosions: bambambam.* Weer andere brandweerlieden zeiden terwijl ze nog opgefokt waren van de adrenaline: *floor by floor started popping out. It was as if they had detonators, as if they had planned to take down the building: boomboomboomboomboom! All the way down.*[64] Een van die getuigen is de New Yorkse brandweerman Richard Banaciski die verklaarde dat hij een hele reeks aan explosieven rond het hele gebouw hoorde afgaan: *there was just an explosion in the south tower. It seemed like on television when they blow up these buildings. It seemed like it was going all the way around like a belt, all these explosions.* Ook brandweerman Louie Cacchioli zei dat terwijl hij zijn mede brandweerlieden naar boven bracht, er plotseling een bom afging: *I was taking firefighters up in the elevator to the 24th floor to get in position to evacuate workers. On the last trip up a bomb went off. We think there were bombs set in the building.* Dat vertelt ook Karin Deshore: *somewhere around the middle of the World Trade Center, there was this orange and red flash coming out of the building ... and then it would just go all around the building on both sides as far as I could see. These popping sounds and the explosions were getting bigger, going both up and down and then all around the building.* Het is de reden dat een aantal van de New Yorker brandweerdistricten in 2019 een nieuw onderzoek naar de gebeurtenissen van 11 september eisten vanwege het overweldigende bewijs dat explosies de torens hadden neergehaald: *overwhelming evidence [that] pre-planted explosives ... caused the destruction of the three World Trade Center buildings.*[65] Op videobeelden is dan ook te zien dat vlak voordat het bovenste deel van de toren naar beneden raast en de rest van de toren onder zich 'in elkaar drukt', er op een aantal plaatsen explosies te zien zijn die uit de ramen knallen. (Voor de

volledigheid: volgens mensen die niet in de 'conspiracy theory' geloven, knallen de ramen eruit door de enorme luchtdruk die bij het instorten binnenin de toren ontstaat.)

Hoe moeten al die explosieven door het hele pand zijn geïnstalleerd? Dat heeft toch iemand door moeten hebben zou je zeggen? Het toeval wil dat de koperen telefoonverbindingen van WTC 1 en 2 in die periode allemaal vervangen moesten worden. Om die 'upgrades' uit te kunnen voeren is bovendien in de weken voor de aanslagen een aantal keer de stroom van beide torens afgehaald (iets dat tot die tijd nog nooit eerder was gebeurd[66]). Scott Forbes die op de 97e verdieping voor Fidiciary Trust werkte, legt uit: *about three weeks prior to 9/11 our company, along with many others in the towers, were given notice that there was going to be a power down in the top fifty percent of the floors of the southern tower.* Dit betekende dat camera's, sloten en andere veiligheidsmaatregelen niet functioneerden in de dagen voor de aanslagen: *security locks on doors, cameras, lighting, etc ... were not operating.* Zijn collega Gary Corbett bevestigde hetzelfde: *because of the power down there was a complete breakdown of security that weekend.* Het was zelfs zo erg dat toeristen tijdens hun rondleiding per ongeluk in beveiligde gedeeltes van de torens terechtkwamen zonder dat iemand daar iets aan deed omdat de sensoren en alarmen het niet deden: *we had guided tours coming into secured areas by mistake and nobody picking it up because there are no intrusion alarms or anything else.* Wat verder opviel was dat de permanent aanwezige honden die gespecialiseerd zijn om aan te slaan bij het ruiken van explosieven vijf dagen voor de aanslagen waren weggehaald. De Los Angeles Times schreef: *bomb-sniffing dogs were abruptly removed.*[67] Ook zijn een aantal maanden voor de aanslagen de liften die langs de centrale kolommen omhoog liepen allemaal gemoderniseerd (zoals je dat hier terug kunt lezen in de maart 2001 editie van het blad 'Elevator Word'[68]). Ook claimen mensen die in het WTC werkten dat terwijl de liften om de beurt buiten werking waren, die werden bewaakt door beveiligingsmensen. Verontrustend detail: het betreffende beveiligingsbureau dat verantwoordelijk was voor de beveiliging van het WTC stond in 2000 onder leiding van onder andere Marvin P. Bush.[69] Inderdaad, het kleine broertje van die andere Bush.

Rivers of molten steel

Toch is het waarschijnlijk een combinatie van reguliere explosieven en thermiet met nog een derde optie geweest, waarbij de derde optie het belangrijkste was. Met de komst van de nieuwe bouwmethode voor hoogbouw zoals de Twin Towers met hun eindeloze stalen frames moest er ook een manier worden bedacht om die in de toekomst weer te kunnen verwijderen. (De New Yorkse wetgeving schrijft namelijk voor dat iedereen die een wolkenkrabber wil oprichten in de stad, ook een plan moet aanleveren over hoe die in de toekomst weer kan worden ontmanteld: zonder die optie kan het New Yorkse 'Department of Buildings' simpelweg geen goedkeuring geven voor de bouw van het project.)

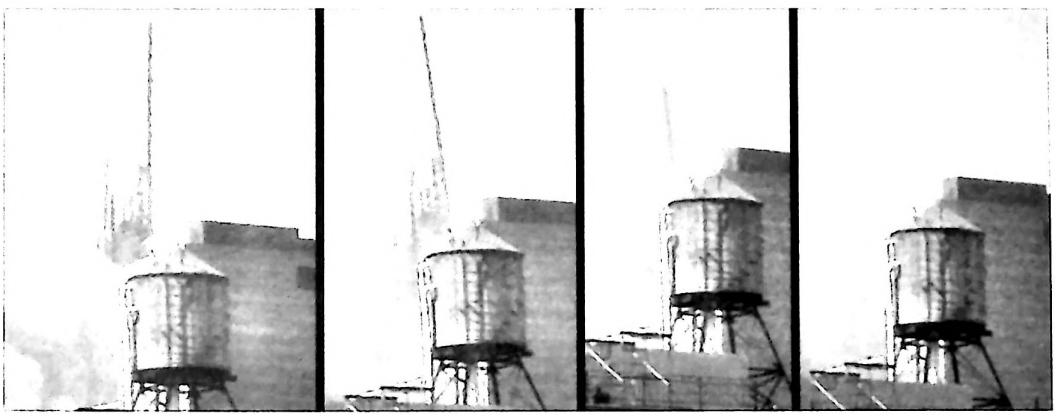
Hoewel het feitelijk uiteraard mogelijk zou zijn om de torens balk voor balk, frame voor frame weer uit elkaar te zagen en te schroeven, was dat financieel gezien totaal onrealistisch: te tijdrovend en te kostbaar. Ook konden de torens niet veilig met conventionele explosieven worden neergehaald: vanwege de enorme hoogte en complexiteit van het frame zouden alle 250 kolommen en pilaren op enorm veel plaatsen met enorm zware explosieven moeten worden geprepareerd. Bovendien kon men dan nóg niet garanderen dat ze na die explosies in hun eigen

'footprint' ter aarde zouden storten. Het betekende dat het onmogelijke was om de torens op een conventionele manier neer te halen. Als men ooit met de bouw ervan wilde beginnen, moesten de ontwerpers van de unieke gebouwen dus ook nog een uniek plan indienen over hoe die torens in de toekomst ooit weer gesloopt zouden kunnen worden. Het bedrijf Controlled Demolition Inc.[70] dat zich specialiseert in het ontmantelen van bouwwerken door middel van explosieven begon daarom in de jaren zestig met onderzoek naar de mogelijkheid om via nucleaire (ondergrondse) explosies wolkenkrabbers in één klap te vernietigen.[71] Het idee was dat een mini-atoombom diep onder de grond onder de torens tot ontploffing zou worden gebracht waardoor al het staal en beton in het gebouw erboven in één klap moleculair zou worden vernietigd en het in stof zou veranderen (omdat de ruimte in de torens ten opzichte van het gesteente eronder relatief veel minder 'dicht' is, zou een explosie zijn weg naar boven vinden en alles erboven verdampen en verpulveren tot microscopisch klein stof). Hoewel de ontwikkelaars van die ideeën uiteindelijke zelf ernstige twijfels hadden over de haalbaarheid van het plan, vond het Department of Buildings het plausibel genoeg om het WTC-project op basis daarvan van start te laten gaan.

Voor een complete analyse van hoe een dergelijke nucleaire sloop precies in zijn werkt gaat, verwijs ik je naar het werk van Dimitri Khalezov. Deze voormalige legerofficier uit het ministerie van Defensie van de Sovjet-Unie was gespecialiseerd in nucleaire munitie en werkte voor een afdeling die verantwoordelijk was voor nucleaire tests en het technisch onderhoud van het hele Sovjetische nucleaire arsenaal. Hij heeft over zijn onderzoek naar de nucleaire sloop het boekwerk 9/11thology geschreven. Het onderzoek dat in een aantal delen is opgesplitst, kun je hier gratis downloaden.[72] Ook kun je hem zijn onderzoek in dit uitgebreide interview zelf horen uitleggen.[73] In de basis stelt Khalezov dat een nucleaire sloop ertoe zou leiden dat het staal en beton in de torens tot op een bepaalde hoogte (de reikwijdte van de explosie) moleculair zou worden verpulverd. Hoewel het zijn uiterlijke vorm dan nog tijdelijk behoudt, heeft het vanaf dat moment al zijn kracht verloren en zal het bij de geringste 'druk' in stof uiteenvallen. (Dat is herkenbaar voor eenieder die op een zomeravond na een feestje wel eens het laatste blok hout in de vuurkorf heeft laten opbranden. Wanneer je de volgende ochtend het intact lijkend stuk brandhout uit de vuurkorf wil pakken om deze weg te gooien, valt deze in as uiteen zodra je die aanraakt.)

Deze uitleg zou kunnen verklaren hoe het kon dat de meer dan vierhonderd meter aan torens die uit 200.000 ton aan beton en staal bestonden binnen dertien seconden in een hoopje op de grond lag. Hoe de bovenste paar verdiepingen (die weinig tot niet door de kernexplosie waren geraakt) het deel eronder tot op de grond kon verpulveren. Dat kan alleen wanneer staal dermate is verzwakt dat het geen kracht meer heeft. In het geval van het WTC zouden de bovenste verdiepingen daardoor alle verdiepingen eronder kunnen verpulveren: het onderste deel 'verpoedert' door een mini-nucleaire explosie waarna het bovenste deel dat de explosie 'niet bereikt' vervolgens het 'verpoederde deel' kapotdrukt en er als het ware in wegzakt en doorheen 'valt'. Het zou al het onverklaarbare ineens verklaarbaar kunnen maken en het onlogische logisch. Dat de torens voor het grootste deel tot stof waren verpulverd, kan verklaren hoe het grotendeels intacte staal van de bovenste verdiepingen met bijna vrijevalsnelheid zonder enige weerstand door het ijzersterke, onaangetaste vuistdikke staal van de toren heen kon storten alsof die er niet meer stond. Er zijn dan ook beelden waar je op afstand kan zien hoe immens lange, centimeters dikke stalen kernkolommen van de torens in eerste instantie blijven staan, waarna ze kort heen en weer wiebelen en ze in luttele seconden in elkaar zakken terwijl ze letterlijk verwaaien in de wind.[74] [75] [76] [77]

Ongelofelijk maar waar. Bovendien is op video's die de torens op afstand filmen te zien dat de camera's een aantal seconden voor de torens in elkaar zakken hevig trillen wat erop wijst dat er een enorme explosie aan vooraf is gegaan. Om de schrijver van de beroemde Sherlock Holmes boeken te citeren: *once you eliminate the impossible, whatever remains, no matter how improbable, must be the truth.* Wanneer alle onmogelijkheden zijn weggestreept, moet datgene wat er overblijft (hoe onwaarschijnlijk dat misschien ook is) waar zijn. Ook Shipp stelt dat de torens in stof waren veranderd nog voordat ze de grond raakten. Dat de stalen balken in stof veranderden terwijl ze naar beneden vielen: *when the towers came down, hundreds of tons of metal steel, marble and concrete turned to dust before it hit the ground. You can see steel girders as they come down, literally vaporize and turn to dust as they fall down.* Driekwart van de torens is dan ook nooit teruggevonden. Het was de reden dat Dr. Judy Wood die je in een van bovenstaande filmpjes ziet spreken, haar boek 'Where did the towers go?' heeft genoemd.[78]

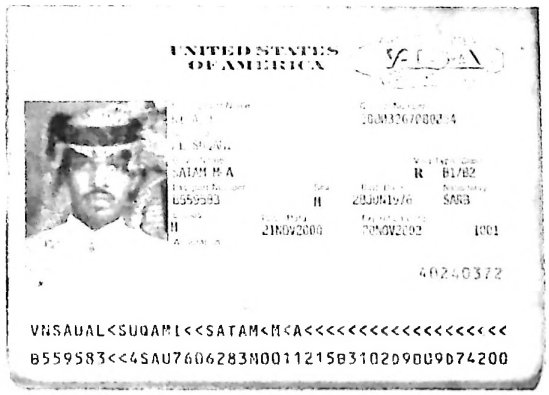
(Opvallende side-note: in het eerdergenoemde boek van Bibi 'Fighting terrorism, how the west can win', staat dat Iran wel eens het WTC neer zou kunnen willen halen met een nucleaire bom in de kelder: *a nuclear bomb in the basement of the World Trade Center.* Een net zo interessant detail: Bibi vertelde twee dagen na de aanslagen op live-televisie dat er volgens hem

een bom van 350 kiloton verantwoordelijk was geweest voor de destructie van het WTC: *in 1995 I wrote a book called 'fighting terrorism' and I said that ... the next thing that will be is not a car bomb in the World Trade Center but a nuclear bomb. It wasn't a nuclear bomb: it was a 350-kiloton conventional bomb.*[79] (Waar hij twee dagen na de aanslagen met volle overtuiging en alsof het de normaalste zaak van de wereld was vandaan haalde dat er bommen in het WTC waren afgegaan, moge Joost weten.) Bovendien vertelde de eerdergenoemde ex-CIA'er Lindauer dat haar baas Richard Fuze al lang en breed wist dat er aanslagen plaats zouden vinden en dat hij haar daarom afraadde om naar New York te komen omdat er gevaar voor een nucleaire explosie zou zijn. Hij zei: *we are expecting the use of a miniature thermo nuclear device.* Het stofje 'trivium' dat vrijkomt bij een nucleaire explosie is dan ook aangetroffen op ground zero. Onderzoek van het Lawrence Livermore National Laboratory concludeerde in 2002: *traces of tritiated water (HTO) were detected at the World Trade Center (WTC) ground zero after the 9/11/01 terrorist attack.*[80] Wellicht een open deur, maar iets dat ik me nooit had gerealiseerd: de plek waar een nucleaire bom tot ontploffing is gebracht noemt men in militaire termen 'ground zero'. In het woordenboek wordt de term omschreven als het punt direct boven of onder de plaats waar de kernbom tot ontploffing is gebracht: *the point on the ground vertically beneath or above the point of detonation of an atomic thermonuclear bomb.* In onze eeuw zou deze term worden vereenzelvigd met de benaming voor de plek waar de torens ooit stonden. Toeval?)

Met de kennis van nu kunnen we concluderen dat 'het officiële verhaal' schier onmogelijk is. (We hoeven ons dat zelf overigens niet te zwaar aan te rekenen: het kan ons niet kwalijk worden genomen dat we erin zijn getuind aangezien we doorgaans geen wolkenkrabbers zien die worden neergehaald door 'vliegtuigen'. Laat staan door middel van nucleaire explosies.) Of het nu een nucleaire bom is geweest of een ander hoogenergetisch wapen waarvan wij het bestaan niet kennen: het gebruik ervan zou een aantal andere extreem moeilijk te verklaren rariteiten op die dag plotseling kunnen helpen uitleggen. Het zou kunnen beantwoorden waarom er zo immens veel stof bij de ineenstorting vrijkwam: alleen een dergelijk wapen kon de immense toren van beton en staal in één klap verpulveren.[81] Het kan uitleggen waar het scheef vallende 'topje' de energie vandaan haalde om de honderden meters aan onaangetast staal en beton er onder tot op de grond te verpulveren. Het zou kunnen verklaren waarom beide torens vergelijkbaar instortten terwijl ze op verschillende verdiepingen en onder verschillende hoeken waren geraakt. Het zou kunnen verklaren waarom 75 procent van het puin nooit is teruggevonden maar simpelweg is 'verdwenen' (wanneer de torens 'normaal' zouden zijn ingestort zou de letterlijke puinhoop vier keer zo groot moeten zijn dan hetgeen op *ground zero* werd aangetroffen). Dat is nu allemaal verpulverd en in de New Yorkse wind door de straten van Manhattan verspreid: die waren na het ineenstorten dan ook compleet gevuld met dit microscopische stof. (Hoewel men dacht dat dit beton was dat werd verpulverd toen de WTC-verdiepingen op elkaar 'pannenkoekten', was er immers slechts een dunne laag beton gebruikt voor de verdiepingen van de torens. Verder helemaal niet. Het overgrote merendeel van de torens bestond uit staal.)

Het zou bovendien kunnen verklaren waarom er geen enkel kantoorstuk of meubel uit de torens in het puin is teruggevonden: er zijn geen computers, geen bureaustoelen, geen nietmachines, geen liftdeuren, wc's, telefoons en geen van de 50.000 archiefkasten teruggevonden in het puin. Het zou ook kunnen verklaren waarom er amper lichaamsdelen zijn

aangetroffen. Van een schrikbarende 1113 mensen is nooit meer IETS teruggevonden, terwijl zelfs uit een haar al DNA gehaald kan worden. Meer dan duizend mensen zijn die dag spoorloos van de aardbodem verdwenen: van de ene op de andere dag opgegaan in rook. In 2016 schreef NBC: *fifteen years after the attacks on the World Trade Center, the remains of 1.113 victims - fourty percent of the 2.753 who died - still have not been identified.*[82] (Het maakt het verwerken van de pijn voor de nabestaanden des te moeilijker.)

Opvallend detail: ondanks het feit dat er vrijwel niets herkenbaars is teruggevonden tussen de restanten van de torens, is de foto hiernaast van het paspoort van één van de kapers een officieel bewijsstuk.[83] Dat heeft dus een botsing van duizend kilometer per uur, een enorme explosie en vuurzee overleefd en zag er desalniettemin beter uit dan het gemiddelde huis-tuin en keuken paspoort van jou en mij dat 95 procent van de tijd ergens in een la ligt te versloffen. Ongelofelijk maar waar. Het is de klassieke aanwijzing die op een false flag operatie duidt. (We moesten natuurlijk wel zeker weten op wie we boos moesten zijn en dat de bommen ergens in het Midden-Oosten gegooid moesten worden: dat behoeft een stuk minder overtuiging wanneer een van de daders een theedoek op zijn hoofd heeft geknoopt.)

Het gebruik van een hoogenergetisch wapen zou ook kunnen verklaren waarom het puin nog vele weken na de aanslagen zo verschrikkelijk heet bleef.[84] Een van de hulpverleners legde na zes weken puinruimen uit: *as we get closer it gets hotter and hotter, it's probably 1500 degrees.* (Dat is meer dan achthonderd graden Celsius.) Een andere hulpverlener bevestigde dat er na acht weken nog altijd branden woedden door de enorme hitte: *you see how this debris is still smoking? That is from the fires that are still burning: eight weeks later we still got fires burning.*[85] Ook burgemeester Giuliani erkende: *there where fires of 2000 degree Fahrenheit below ground.* Vrijwilligers die in de maanden na de ineenstorting op de rampplek bezig waren met het verzamelen van allerlei goederen die de hulpverleners nodig hadden tijdens het puinruimen, verklaarden in een interview dan ook dat de grootste vraag bestond uit schoenen met stalen neuzen. De schoenen van de hulptroepen bleven op de zogenaamde 'hotspots' (zelfs twee maanden na de aanslagen(!)) namelijk smelten waarna ze hun voeten verbrandden: *steel toe boots is one of the biggest things ... Out on the rubble, it's still 1100 degrees: the guys boots just melt within a few hours and they are burning their feet.*[86] Die enorme hitte van binnenin de puinhopen van de Twin Towers zou niet te blussen zijn met water en zelfs na zes maanden blussen nog voelbaar blijven.

Nog dieper onder de puinhopen moet het nog heter zijn geweest. Een groot aantal brandweerlieden spraken van gesmolten staal onder de grond.[87] Een van hen verklaarde bijvoorbeeld dat het wel een 'ijzergieterij' leek vanwege de stromen aan vloeibaar staal die hij zag: *you would get down below and you'd see molten steel running down the channel rail, like you're in a foundry, like lava from a volcano.*[88] (De hitte was daar zo intens dat staal en beton samensmolten in klompen rommel.) Er zijn foto's van graafmachines die maanden na de noodlottige dag nog altijd stukken staal uit de smeulende hoop trokken waarbij de uiteinden

nog letterlijk gloeiend heet waren en waarvan het staal afdroop: *the grapplers were pulling stuff out, big sections of iron that were literally on fire on the other end.*[89] Hoe wordt staal op de bodem van de toren zo heet dat het vloeibaar wordt en smelt? Toch niet van een beetje kerosine dat weken daarvoor op honderden meters daarboven is verbrand? Dat is onmogelijk in een 'gewone' brand, maar goed mogelijk bij het gebruik van een kernwapen. Die immense hitte zou ook kunnen verklaren hoe de vuistdikke stalen kolommen konden zijn verbogen zonder te breken, scheuren of barsten alsof het paperclips waren: *some of the thickest steel I've ever seen, bent like a pretzel.* Daar is een immense, onvoorstelbaar intense hitte voor nodig. (Het zou bovendien kunnen verklaren waarom er zo enorm veel *'first responders'* en hulpverleners kanker hebben gekregen in de jaren na 9/11.[90] [91]) Desondanks worden deze aantoonbare feiten in geen van de onderzoeksrapporten erkend. De NIST-onderzoekers hebben daar niets mee gedaan omdat het volgens hen niet mogelijk was: staal kon immers niet smelten in een 'gewone' brand.[92] Bovendien hadden ze daar ondanks alle verklaringen van hulpverleners en brandweerlieden zogenaamd ook niemand over gehoord. Toen één van de hoofdonderzoekers John Gross daarover werd bevraagd, loog hij glashard: *I know of absolutely nobody, no eyewitness, who has said so.*[93]

Set up to fail

Het feit dat met deze overduidelijke en betrouwbare getuigenissen niets is gedaan, wijst er andermaal op dat men niet op zoek was naar de waarheid van wat er die dag was gebeurd maar in het rapport alleen de officiële uitleg van de overheid probeerde te legitimeren. De voorzitters van het 9/11 onderzoek hadden hetzelfde gevoel en schreven naast het officiële rapport daarom hun eigen onderzoek: het zogenaamde 'Inside the 9/11 commission'. Ze kregen naar eigen zeggen te weinig geld en te weinig tijd om de grootste aanslag op Amerikaans grondgebied ooit te onderzoeken en concludeerden dan ook dat het bij voorbaat de bedoeling was dat het onderzoek geen 'echte' (en daarmee afwijkende) resultaten zou opleveren: *we were set up to fail.* Het feit dat de twee torens met een (bijna) vrijevalsnelheid in hun eigen 'footprint' waren ingestort, kwam in het onderzoek bijvoorbeeld überhaupt niet naar voren. Het beschreef alleen de botsing van de vliegtuigen op de betreffende verdiepingen, niet het instorten van de torens zelf. Toren 7 wordt trouwens überhaupt niet in het 9/11 commission report genoemd. Er waren bovendien geen seismografische gegevens (die normaal aardbevingen meten) geraadpleegd om explosies of de impact van het ter aarde stortende staal terug te kunnen vinden. Zelfs het onderzoek naar de enige overgebleven getuigen van die dag: de gemangelde stalen balken die de torens hadden opgemaakt was veelal onmogelijk. Die bewijsstukken zijn in de maanden na de aanslagen namelijk linea recta naar India en China verscheept om daar omgesmolten te worden. Slechts een paar kleine restjes zijn voor het onderzoek bewaard gebleven: volgens dokter Steven Jones waren er voor het onderzoek slechts 250 stukken staal over van de oorspronkelijke 200.000 ton! Opvallend detail: voor het onderzoek naar het ineenstorten van toren 7 was helemaal geen staal meer om te bestuderen: dat bewijsmateriaal was allemaal afgevoerd en omgesmolten. (Voor het geval dat je hier verder onderzoek naar wil doen, heeft een Amerikaanse professor genaamd David Ray Griffin, in zijn boek '9/11 Unmasked' 51 punten aangedragen waarbij wetenschappelijk wordt aangetoond dat het officiële verhaal niet kan kloppen.)

Het resultaat van het onderzoek was dan ook een aanfluiting. Een voormalig onderzoeker van dat rapport Peter Michael Ketcham zou later bevestigen: *this investigation of the collapse of the World Trade Centers was not a sincere and genuine study.*[94] [95] Hij noemde het 580 pagina's om de hete brij heen draaien. Waarom er geen heus onderzoek naar werd gedaan, zal je inmiddels duidelijk zijn: de onderzoekscommissie was opgericht en aangestuurd door dezelfde mensen die ons de 'feiten' in de aanloop naar de Irakoorlog hebben verkocht. De regering Bush heeft het onderzoek in eerste instantie dan ook met meer dan vierhonderd dagen tegengehouden. (Opvallend detail: ondanks het feit dat ze zelf geen onderzoek wilden naar de precieze gebeurtenissen van die dag waarschuwde president Bush twee maanden na de aanslagen tijdens een toespraak voor de Verenigde Naties om andere samenzweringstheorieën dan die van de Amerikaanse overheid (die van negentien Arabieren met stanleymessen) nooit te tolereren: *let us never tolerate outrageous conspiracy theories concerning the attacks of september the 11th.*[96] [97]) Pas toen ze er niet omheen konden, lieten ze het onderzoek uiteindelijk toe, maar zetten ze vriend van de show Henry Kissinger aan het roer van de organisatie. De New York Times lichtte toe dat de overheid dit deed om het onderzoek waar ze zich zo lang tegen hadden verzet alsnog te kunnen controleren: *to contain an investigation (the White House) long opposed.*[98] Het Witte Huis zou ook maar 25 procent van de 11.000 bevraagde documenten aanleveren en maakte veel daarvan bovendien zwart. Wat het nog erger maakte: diezelfde Cheney en Bush wilden voor het onderzoek over de gebeurtenissen van die dag alleen maar ondervraagd worden op voorwaarde dat ze allebei tegelijk mochten komen (zodat ze elkaar niet konden tegenspreken), dat geen van beide een verklaring onder ede hoefde af te leggen (onder ede liegen is namelijk strafbaar), wanneer dat achter gesloten deuren gebeurde, zonder geluidsopnames, zonder notulen, en dat mensen die aantekeningen maakten eerst door de bewaking moesten worden gescreend. Dat wekt allemaal niet heel veel vertrouwen hè? Het moge dan ook duidelijk zijn dat de heren Cheney en Bush iets onder de tafel probeerden te houden. Om Thomas Jefferson nog maar eens aan te halen: *there is not a truth existing which I fear or would wish unknown to the world.* Wie niets te verstoppen heeft, hoeft ook niets te vrezen.

You would have to be Chuck Yaeger

Als we bovenstaande informatie tot nu toe overtuigend vinden (of in ieder geval genoeg aanleiding vinden om er kritisch over na te denken), zijn we verplicht om ons af te vragen wat er dan wel is gebeurd. Aangezien we het 'echte' verhaal van die dag nog niet hebben gehoord, moeten we kort bekijken naar de mogelijke opties daarvoor. Een van de mogelijkheden is dat er die dag helemaal geen vliegtuigen de torens in zijn gevlogen. Hoewel dat als een totaal debiele hypothese klinkt, zijn daar een aantal moeilijk te ontkennen aanwijzingen voor.

Het idee dat er wellicht helemaal geen vliegtuigen zijn geweest, zou in ieder geval kunnen verklaren hoe het kon dat de kapers als 'amateur piloten' de volgens ervaren piloten extreem moeilijke taak van die dag konden volbrengen. (Iedere kenner stelt dat het nagenoeg onmogelijk is om een met kerosine volgeladen en dus loodzwaar vliegtuig op volle snelheid precies in het midden van de torens te jagen.) Piloot en vliegexpert Ross Aimer legt bijvoorbeeld uit dat het met de hand besturen van een dergelijk vliegtuig op die snelheid extreem moeilijk is: *people don't realize that to hand fly an airliner at those speeds is extremely difficult.* Ook Adam Shaw

die een ervaren vlieginstructeur is, legt uit dat je daarvoor een buitengewoon getalenteerde en ervaren piloot zou moeten zijn in tegenstelling tot de onervaren en ongetalenteerde amateurs van die dag: *for people who are really piss-pore student pilots, to be able to get in the cockpit of a big jet and fly them as accurately as they were flown, at close to maximum speed and be able to hit the trade towers ... you would have to be Chuck Yaeger.* (Yaeger was een Amerikaanse gevechtspiloot uit de Tweede Wereldoorlog en was als testpiloot de eerste mens die door de geluidsbarrière was gevlogen.) De kapers waren echter geen Yeager's, in tegendeel: de heren die volgens het officiële verhaal de vliegtuigen hebben bestuurd, hadden in de aanloop naar 11 september namelijk slechts een paar vlieglessen gehad in kleine vliegtuigjes (waar ze volgens de instructeurs geen talent voor hadden) en hadden nog nooit in hun leven een enorm passagiersvliegtuig bestuurd. De vermeende 32-jarige terrorist (Marwan al-Shehhi) had zelfs nog nooit zelfstandig gevlogen maar wist het WTC wel vol gas onder een 'spectaculaire banking-role' te raken. Ook de andere kaper Ziad Jarrah had nog nooit in een jet gevlogen en was twee maanden voor de aanslagen nog door zijn vliegschool (Hortman Flight School) afgewezen om alleen te mogen vliegen omdat hij dat niet aan zou kunnen. Het idee dat je niet zelfstandig een klein propellervliegtuig dat 150 kilometer per uur vliegt in de lucht kunt houden maar wel een volgetankte mega-jet van honderd ton met achthonderd kilometer per uur de torens in kan jagen, is volgens critici dan ook volstrekt belachelijk.

Die onmogelijkheid wordt andermaal benadrukt door de zeer ervaren voormalig CIA-piloot John Lear. De zestiger die inmiddels met pensioen is, vloog tijdens zijn veertigjarige carrière als piloot meer dan 19.000 uur in honderd verschillende types vliegtuigen: hij heeft 11.000 uur in vergelijkbare grote vliegtuigen met drie of vier straalmotoren gevlogen en heeft bovendien zeventien wereldsnelheidsrecords gevestigd in een kleiner type toestel. Kortom: ook deze man weet waarover hij praat en ook hij claimt dat de manoeuvres die de kapers uitvoerden strikt onmogelijk waren. Hij onderbouwt dat bovendien met meer dan alleen een gevoel: hij heeft namelijk samen met andere piloten met duizenden vlieguren op hun cv's in simulatoren gezeten in een poging om het vliegwerk van de kapers van die dag hetzelfde uit te voeren. Wat denk je? Het lukte niemand om de torens te raken, laat staan precies in het midden. Pas wanneer ze vertraagden naar de landingssnelheid (vijf keer langzamer dan de achthonderd kilometer per uur waar de kapers het zogenaamd mee deden), wisten ze de gebouwen te raken zoals ze dat volgens het officiële verhaal hebben gedaan. Zelf zegt de oud CIA-vliegenier dat hij zelfs op het hoogtepunt van zijn carrière en op de top van zijn kunnen dit niet zou kunnen hebben geflikt: *its impossible.*[99] Hij is om die reden lid van de club Pilots For 9/11 Truth (net zoals er een grote club Firefighters en Architects en Engineers For 9/11 Truth is) en schreef een brief aan president Trump waarin hij claimde dat de torens niet waren geraakt, noch waren neergehaald door vliegtuigen. Lear claimt dan ook dat al het zogenaamde bewijs gefabriceerde misleiding is: *no Boeing 767 airlines hit either of the Twin Towers, as fraudulently alleged by the government, media, NIST and its contractors. All of the 'evidence' to that effect, including video depictions, has been fabricated and can be forensically challenged.* (Opvallend detail: hij riep president Trump op om die informatie te gebruiken om de deep state te ontmantelen: *please, Mr. president, use the truth about 9/11 to accelerate your taking down the deep state and its zionist under-belly.*[100]

Lears claim lijkt te worden onderbouwd doordat in het puin van de torens geen enkel vliegtuigonderdeel is teruggevonden. En dat terwijl een Boeing ongeveer drie miljoen losse

onderdelen heeft waarvan in ieder onderdeel een eigen herleidbaar serienummer is gegraveerd. Het enige dat er van die vliegtuigen terug is gevonden, zijn overblijfselen van het landingsgestel en één van de vier motoren die een paar straten verderop is aangetroffen: die is volgens het officiële rapport door het gebouw heen geknalt en er aan de andere kant weer uitgekomen. (Van de overige drie enorme, bijna onvernietigbare titanium vliegtuigmotoren is helemaal niets teruggevonden. Net als de zwarte dozen en de voicerecorders overigens.) Bij de motor die wel is teruggevonden, is bovendien een klein probleem: die is namelijk van een ander type vliegtuig dan de vliegtuigen die de torens binnen zouden zijn gevlogen. (Dat is voor experts eenvoudig te zien vanwege het specifiek anders vormgegeven koelsysteem dat iedere vliegtuigmotor heeft, maar waarvan ze per fabrikant verschillen.) Lear bevestigt dat de in de New Yorkse straten gevonden General Electric vliegtuigmotor wel van een Boeing 767 is, maar dat United Airlines voor letterlijk al hun vliegtuigen motoren van Pratt Whitney gebruiken: het kon dus onmogelijk van hun 'in het WTC gecrashte' 767 afkomstig zijn. Lear: *whoever placed it on the sidewalk ... did not know that only the American Airlines Boeing 767-300 uses General Electric CF-6 engines, which therefor cannot have come from United flight 175.* Bovendien was de straat onder de vliegtuigmotor volledig intact: *the sidewalk was pristine* terwijl de loodzware, meer dan 4000 kilo wegende hoop staal de stoep op zijn minst flink zou moeten hebben beschadigd tijdens de impact. Heeft iemand terwijl 'de rest van de New Yorkers' allemaal naar de Twin Towers stonden te loeren even snel een vliegtuigmotor van een andere vliegtuigcrash neergelegd?[101] [102]

We kunnen inmiddels stellen dat het zeer onwaarschijnlijk is dat de door de geheime diensten samengestelde lijst met terroristen de vliegtuigen daadwerkelijk hebben gekaapt en bestuurd. Het zou verklaren waarom de lijst met kapers die al snel door de VS naar buiten werd gebracht vol met tegenstrijdigheden stond: zes van hen bleken namelijk 'gewone' Saudi's te zijn die nog nooit in de VS waren geweest. Tien van de kapers bleken zelfs nog te leven en een aantal anderen bleken bestaande mensen te zijn met bij elkaar geraapte voor- en achternamen. (Opvallend detail: ondanks dat vliegvelden zo'n beetje iedere vierkante meter filmen en monitoren, is er nog nooit een beeld vrijgegeven van de kapers die de vliegtuigen betraden. Bovendien duurde het tot 2005 voordat er bewegende beelden van de zogenaamde terroristen op de vliegvelden werden vrijgegeven waarbij ook nog eens alle *'timestamps'* (data en tijd) uit de beelden waren weggehaald (waardoor het feitelijk overal en te allen tijde zou kunnen zijn gefilmd).

Real world or exercise

Omdat het Amerikaanse luchtruim doorgaans enorm goed gecontroleerd, gemonitord en beschermd is, zou je verwachten dat we de Amerikaanse piloten van de luchtmacht konden vragen of ze nu daadwerkelijk passagiersvliegtuigen boven Manhattan hadden zien vliegen. Wanneer vliegtuigen van hun vaste pad afwijken en/of niet reageren op communicatie met de luchtverkeersleiding wordt er door NORAD (de North American Aerospace Defence Command) normaalgesproken namelijk linea recta straaljagers op afgestuurd. Die zijn altijd binnen een paar minuten ter plaatse waarna de piloten van de afwijkende vliegtuigen worden geïnstrueerd om de straaljagers naar een nabijgelegen vliegveld te volgen. (Wanneer ze niet reageren, kan er een breed scala aan maatregelen worden genomen, tot aan het neerschieten van

het vliegtuig aan toe wanneer die een reëel gevaar vormt.) Die bescherming geldt zeker voor het noordoosten van Amerika omdat daar zowel de politieke, militaire als economische hoofdsteden Washington en New York liggen en het bovendien een van de drukst bevlogen gebieden ter wereld is.

Terwijl je het normaalgesproken dus niet lang volhoudt om ongestoord in gekaapte vliegtuigen boven de VS rond te vliegen, werden geen van deze gekaapte vluchten op 11 september echter door de Amerikaanse luchtmacht opgevangen. Hoe dat kon? Het antwoord dat de oplettende lezer inmiddels niet meer zal verbazen: er waren die dag toevalligerwijs tientallen terreuroefeningen en trainingsmissies bezig die (wonder boven wonder) met precies dezelfde situaties oefenden als wat er zich 'daadwerkelijk' op 11 september afspeelde: *on the morning of September 11th 2001 [they] ... were running a pre-planned simulation to explore the emergency response issues that would be created if a plane were to strike a building.*[103] Ook was op 11 september operatie 'Vigilant Warrior' aan de gang waarbij een *live fly hijack drill* (vliegtuigkaping) werd gesimuleerd. Bovendien was er de training 'Northern Vigilance' die een groot aantal van de normaal beschikbare straaljagers uit de omgeving van de VS hadden opgeslokt omdat deze naar Canada en Alaska waren gestuurd in een fictieve 'Koude Oorlog-oefening'. Resultaat: er waren die dag maar acht vliegtuigen inzetbaar (die volgens protocol in paren van twee) naar 22 mogelijke kapingen moesten vliegen.) Tot overmaat van ramp was er nóg een andere oefening met de naam 'Vigilant Guardian' waarbij ook een kapingssituatie werd gesimuleerd waarbij er fictieve vliegtuigen op de echte radarschermen werden ingevoerd: men kon daardoor de simulaties niet meer onderscheiden van de daadwerkelijke kapingen. Het leidde ertoe dat de verschillende instanties langs elkaar heen praatten, ze de betreffende toestellen niet konden vinden en niet wisten of meldingen van kapingen nu echt, of onderdeel van de oefeningen waren. Zo is er een voorbeeld van de luchtverkeersleiding die de hulp van het leger inriep: *we need you guys to scramble some f16's or something to help us out,* waarna het leger reageerde met de vraag of dit een oefening was of een echte hulpvraag: *is this real world or exercise!?*[104] [105] (Opvallend detail: de zeven hoogste militaire leiders waren bovendien stuk voor stuk de eerste vijf kwartier na de aanslagen onbereikbaar voor hun collega's.)

De situatie moge duidelijk zijn: de chaos leidde ertoe dat geen van de strak geplande protocollen werd uitgevoerd. Terwijl er normaalgesproken altijd minimaal dertig straaljagers in de buurt van New York zijn die in no-time in de lucht kunnen zijn en een responstijd van maximaal tien minuten hebben om gevaarlijke vliegtuigen te bereiken[106], duurde het op die bewuste ochtend een half uur voordat er überhaupt een straaljager de lucht in werd gestuurd. Zelfs toen de tweede toren om 09:03 uur werd geraakt en iedereen moest hebben geweten dat het land werd aangevallen, gebeurde er niets. Opvallend detail: hoewel Bush *'commander in chief'* was (en dus leiding moet geven aan het leger) en direct na de aanval op de tweede toren werd geïnformeerd, ging die doodleuk verder om een boekje voor te lezen voor een kinderklas om pas minuten later in actie te komen. (Omdat dit live op televisie werd uitgezonden, kun je dat hier terugzien.[107]) De vliegtuigen konden daardoor bijna een uur lang ongehinderd door een van de meest afgeschermde delen van het Amerikaanse luchtruim vliegen. (Dit is extra raar en tegen alle protocollen in omdat Bush als president een dankbaar doelwit zou zijn van de terroristen en zijn locatie op de betreffende basisschool die ochtend voor iedereen bekend kon zijn. Waarom werd hij niet meteen het presidentiële vliegtuig in gesmeten en geëvacueerd?) Nog een opvallender detail: drie maanden na de aanslagen werd Bush gevraagd over zijn

herinneringen aan die dag waarop hij antwoordde dat hoewel hij bij het tweede vliegtuig pas werd gewaarschuwd, hij de eerste al live op tv de torens in had zien vliegen. Hij maakte er zelfs een grapje over dat het wel een hele slechte piloot moest zijn geweest: *I was sitting outside the classroom waiting to go in, and I saw an airplane hit the tower ... and I said, there's one terrible pilot.* (Je kunt dat hier terugzien.[108]) Het probleem met deze vermakelijke anekdote is overduidelijk: de eerste aanval is nooit op live-televisie te zien geweest. De enige beelden daarvan zouden pas later boven water komen toen bleek dat een videoploeg die 'toevallig' had gefilmd. Bush loog dus dat hij barstte.

No plane hit nothing

Was de training het perfecte middel om extreme verwarring te veroorzaken op het moment dat er juist absolute helderheid nodig was? Waren alle vliegtuigen uit de omgeving weggehaald en werden de anderen aan de grond gehouden zodat niemand kon zien dat er geen gekaapte burgervliegtuigen waren maar dat er een grote false flag-operatie gaande was? Als dat zo is en er geen burgervliegtuigen zich in de torens hebben geboord, waar hebben we die bewuste dag op tv dan allemaal naar zitten kijken? Er zijn aanwijzingen dat de vliegtuigen helemaal niet boven Manhattan hebben gevlogen, maar dat ze via nabewerking en trucage in de video's zijn geplakt voordat ze aan de nieuwsstations zijn aangeleverd die 'wij' allemaal op tv hebben gezien: dat er die dag alleen echte explosies met eventuele geluidseffecten zijn geweest (een PSYOP).

Hoewel dat als een hele extreme theorie klinkt, zijn er een aantal video's die dat onmiskenbaar lijken te onderschrijven. Omdat de software die het mogelijk maakt om extra beelden in bestaande opnames te plaatsen rond de eeuwwisseling (alweer meer dan twee decennia geleden) nog niet zo ver was doorontwikkeld als dat het vandaag de dag is en de bewerkingen bovendien in een relatief korte tijd moeten zijn gebeurd, lijkt dat niet geheel vlekkeloos te zijn gegaan. Wanneer de officiële beelden frame voor frame worden bestudeerd, zijn er dan ook een heleboel rariteiten te benoemen. Een documentaire uit 2019 met de titel 'Nine Eleven' die slechts twintig minuten duurt en veel van wat we tot nu hebben besproken aan elkaar plakt, is een aanrader om in zijn geheel te kijken. (Je vindt hem hier.[109]) In die documentaire worden een aantal van die voorbeelden minutieus doorgenomen. Zo is er een voorbeeld waarbij het aanvliegende vliegtuig van een afstand wordt gefilmd waarbij er tussen de camera en de toren in, op de achtergrond een bouwkraan staat die de trucage verraad. Op de video zie je namelijk het vliegtuig voor de kabels van de kraan langs vliegen (terwijl het beeld van het vliegtuig stottert, stoort en 'glitcht') waarna die wel keurig achter het stalen gedeelte

van de kraan langs vliegt. Het lijkt er daarom op dat de videobewerking wel de kraan heeft 'gemaskeerd' maar de kabels daarvan is vergeten. (Je kunt het betreffende filmpje van een minuut waar onderstaande rechterfoto een momentopname van is hier zelf bekijken.[110])

Ook zie je op de linker foto een momentopname uit 'Nine Eleven' (op drieënhalve minuut) waarop een deel van de vleugel van het tweede vliegtuig eventjes volledig verdwenen is vlak voordat die de toren 'raakt'. Bovendien worden er tijdens de eerste paar minuten van de documentaire 'privébeelden' getoond die gemaakt zijn door mensen die de torens tijdens de aanslagen uit een vergelijkbare hoek filmden maar wiens beelden nooit door de MSM zijn uitgezonden. Die opnames worden naast de beelden gelegd zoals die op televisie de wereld zijn rondgegaan en daar zijn helemaal geen vliegtuigen op te zien. Een ander voorbeeld zie je (op minuut 8.55) op deze privévideobeelden van een man die de torens vanaf een parkeergarage filmt waarop wel de explosies te zien zijn maar waar wederom geen vliegtuig op te bekennen is. Terwijl hij aan het filmen is belt hij met iemand terwijl hij uitlegt dat er net een explosie is geweest in de tweede toren: *the second tower just exploded. I parked my car, I am on the roof of this garage and as a matter of fact, I just caught the second explosion on video camera.* Degene met wie hij belt, corrigeert hem aan te telefoon en legt hem uit dat hij op televisie hoort dat het een vliegtuig is geweest waarna hij antwoordde dat een vliegtuig er niets mee te maken had: *no a bomb, I saw it: no plane hit nothing, the building exploded.* (Van alle getuigen die zich in de omgeving van de torens bevonden ten tijde van de explosies, verklaarde dan ook maar een heel klein deel daadwerkelijk een vliegtuig te hebben gezien óf gehoord.[111] Twintig procent heeft een vliegtuig gehoord óf gezien. Acht procent van de 117 getuigen zeggen het vliegtuig te hebben gezien én gehoord. Bovendien zijn diegenen die wel een vliegtuig hebben gezien het niet eens over wat voor type dat dan was: van een kleine tweepersoons Cessna, tot een Boeing of een militair vliegtuig. Het merendeel van de getuigen verklaarde dan ook niet te weten dat de explosies niet door bommen maar door vliegtuigen waren veroorzaakt: daar kwamen ze pas later achter nadat anderen ze dat vertelden die dat op hun beurt op tv hadden gezien of op de radio hadden gehoord.)

Tot slot wordt er stilgestaan bij het feit dat wanneer de impact van de vliegtuigen frame voor frame wordt bekeken, de aluminium vliegtuigen als warme messen door de boter door het centimeters dikke staal van de torens heen naar binnen glijden zonder dat ze ontploffen, zonder dat ze pletten, zonder dat er ook maar iets gebeurt: ze glijden zonder ook maar een greintje van hun vorm te verliezen van punt tot staart het gebouw binnen waarna de explosie in de torens volgt. (Je kunt hier Kom-plot 2, of op onder andere deze website een aantal slow-motions daarvan zelf rustig terug bekijken.[112] [113]) Op basis van al deze informatie moeten we dan ook met de verwarrende mogelijkheid rekening houden dat er die dag helemaal geen vliegtuigen de torens in zijn gevlogen.

Fly like an ace

Maar hoe zit het dan met de overige twee gekaapte vliegtuigen die in het Pentagon en ergens in een verlaten veld in Amerika neerstortten? Ook daar zijn een heleboel vergelijkbare rariteiten te benoemen. Ten eerste is ook het vliegtuig dat naar het Pentagon op weg was geen strobreed in de weg gelegd ondanks het feit dat er inmiddels al twee vliegtuigen in het WTC waren gevlogen. Toen 'flight 77' na die tweede aanval op het WTC om iets over negen plotseling 180

graden draaide en niet meer met de luchtverkeersleiding communiceerde, werd er ook daar een half uur lang(!) niets ondernomen om het te onderscheppen (er werden alleen 'wegens de verwarring' twee straaljagers de verkeerde kant op gestuurd: richting zee in plaats van richting Washington). Het kon daarom ongehinderd op Washington afvliegen. Dat is op zijn zachtst gezegd opvallend omdat er zowel het militaire hoofdkwartier van het machtigste leger op aarde als het Witte Huis op een steenworp afstand van elkaar liggen. Beide zouden de kers op de taart voor terroristen moeten zijn. Het vliegtuig koerste in eerste instantie dan ook recht op het presidentiële huis af. (Het maakte pas op het allerlaatste moment een zwaai naar rechts om zich na een lange dalende bocht uiteindelijk in het Pentagon te boren dat drie kilometer verderop lag.) De Telegraph schreef twee dagen na de aanval: *flight 77 ... was heading at full throttle towards the restricted airspace above the White House, two miles from the Pentagon.* De dreiging was zelfs zo reëel dat het personeel van het Witte Huis werd opgedragen om zo snel mogelijk het pand te verlaten omdat het vliegtuig op hun afstevende: *moments before American Airlines flight 77 smashed into the Pentagon, White House staff were told to 'run for your lives' because an airliner was heading straight for them.*[114]

Zelfs toen iedereen dacht dat het Witte Huis het doelwit was, werd er echter geen actie ondernomen. Ondanks het feit dat de verdedigingsmogelijkheden van zowel het Witte Huis als het Pentagon geheim zijn, zijn experts het erover eens dat beide over luchtafweergeschut beschikken zodat inkomende dreigingen eventueel kunnen worden neergeschoten. Toch weigerde vicepresident Dick Cheney (die op dat moment in de schuilkelder en 'Emergence Operating Center' van het Witte Huis verbleef) om daar iets mee te doen. Sterker nog: volgens de betreffende stafleden die om hem heen zaten, heeft hij zelfs specifieke orders gegeven om niet in te grijpen. Ondanks het feit dat er op dat moment een opdracht was om het vliegtuig neer te schieten, mocht er geen actie worden ondernomen: *to stand down.* Toen hem zelfs in de laatste minuten voor de veronderstelde impact door een staflid werd gevraagd of dat nog altijd gold, bevestigde hij dat: *mister vicepresident, the plane is ten miles out ... At one point we got under a minute and I said, it's about thirty seconds out ... Do the orders still stand?* Waarop Cheney antwoordde: *of course the order still stands!*[115] Natuurlijk stonden die nog! (Opvallend detail: ook deze getuigenis is niet in het officiële 9/11 rapport opgenomen.) Ondanks het feit dat het vliegtuig seconden van een impact met het Witte Huis verwijderd was, werd er dan ook op geen enkele manier ingegrepen door bijvoorbeeld een raket af te schieten. Wist Cheney dat hij en het Witte Huis niet in gevaar waren? Of wilde hij dat het Pentagon werd geraakt? Hoe het ook zij: dankzij Cheney kon het vliegtuig in ieder geval ongehinderd langs het Witte Huis vliegen, waarna het een draai om het presidentiële onderkomen maakte en zich even verderop in het Pentagon boorde.

De aanvliegroute naar het militaire hoofdkwartier was er wederom eentje van het kaliber stuntwerk waar zelfs de meest ervaren piloten de grootst mogelijke moeite mee zouden hebben. Het vliegtuig draaide met meer dan zevenhonderd kilometer per uur terwijl het in twee en een halve minuut twee kilometer daalde.[116] De route was zelfs zo extreem dat niemand bij de luchtverkeersleiding die dag kon vermoeden dat het een passagiersvliegtuig betrof: *nobody knew that that was a commercial flight. Nobody knew that was American 77.* Alle (zeer ervaren) luchtverkeersleiders die het vliegtuig die dag op de radar zagen, dachten op basis van de snelheid en de bewegelijkheid dat het een straaljager moest zijn: *the speed, the manoeuvrability,*

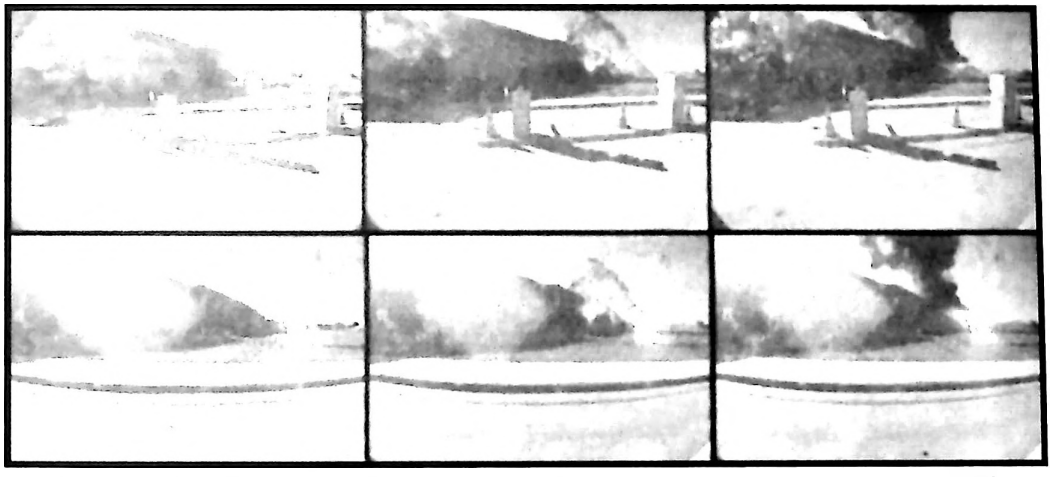
the way that he turned, we all thought in the radar room, all of us experienced air traffic controllers that that was a military plane. You don't fly a 757 in that manner.

De laatste draai naar het Pentagon moest bovendien op precies de perfecte plek en hoogte uitkomen om het gebouw in de zijkant te kunnen raken. Het vliegtuig raasde in de laatste meters zo laag over de grond richting het militaire hoofdkwartier dat een lantarenpaal vlakbij werd omgeknakt maar het gazon ervoor helemaal intact was gebleven: het was de 'perfecte' actie. Een van de vele piloten van Pilots for 9/11 Truth (waar zowel commerciële- als straaljagerpiloten deel van uitmaken) verklaart dan ook over dit vliegwerk dat hij het met zijn duizenden uren ervaring niet zou kunnen nadoen: *I have 6000 hours of flight time in Boeing 757's and 767's and could not have flown it the way the flight path was described.* Was de piloot van vlucht 77 dan wel een toppiloot? Niet bepaald. Ook Hani Hanjour (zogenaamd de best getrainde piloot van 9/11) kon volgens het officiële rapport namelijk amper vliegen. Hij was tijdens zijn training niet in staat om de meest basale vliegoefeningen in het kleinste vliegtuigje uit te voeren. Volgens de New York Times was maanden voor de aanslagen zowel zijn vliegkunde als zijn Engels zelfs zo slecht dat de school twijfelde aan de echtheid van zijn vliegbrevet: *instructors at his flight school had found his piloting skills so shoddy and his grasp of English so inadequate that they questioned whether his pilot's license was genuine.*[117] Zijn instructeur benoemde bovendien een gebrek aan motivatie, inzicht, een gebrek aan begrip van zelfs de basisprincipes van vliegen en een zeer slecht inschattingsvermogen: het zijn opnieuw niet echt de kwalificaties om een extreem ingewikkelde vliegmanoeuvre met een volgeladen Boeing op topsnelheid uit te voeren. Zijn instructeur kan dat tot op de dag van vandaag dan ook niet geloven: *I'm still to this day amazed that he could have flown into the Pentagon. He could not fly at all.* Hij kon helemaal niet vliegen. Duidelijk. Een andere Pilot for Truth legt dan ook uit dat het lachwekkend was om te veronderstellen dat een totale amateur als een volleerd en getalenteerd straaljagerpiloot (een 'ace') die actie had kunnen uitvoeren: *for a guy to just jump into the cockpit and fly like an ace is impossible. There is not one chance in a thousand. To expect the alleged airplane to run these manoeuvres with a total amateur at the controls is simply ludicrous.* Geen kans van één op duizend: totaal onmogelijk dus. Het maakt de claim dat Hani die dag een Boeing in het Pentagon heeft gejaagd totaal ongeloofwaardig.

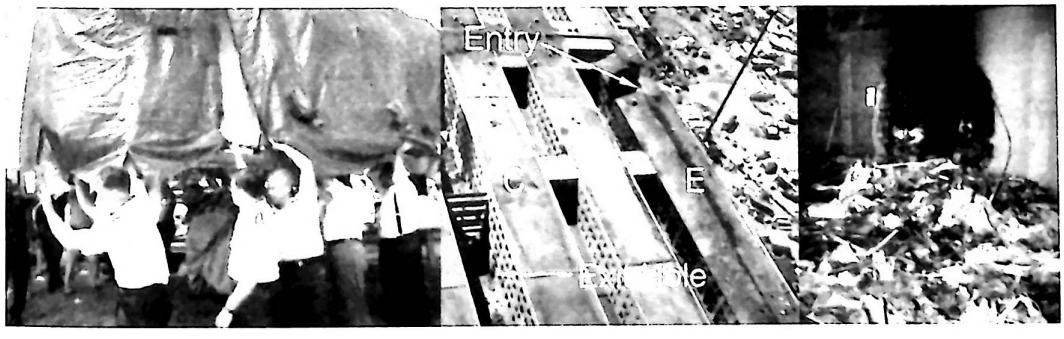
Dat ook bij het Pentagon geen commercieel vliegtuig betrokken is geweest om de aanval uit te voeren, lijkt te kunnen worden onderbouwd door het feit dat ook bij deze 'crash' geen restanten van een vliegtuig zijn teruggevonden. Ondanks het feit dat de zoektocht een stuk minder gecompliceerd zou moeten zijn dan bij het WTC zijn er geen vleugels, geen romp, geen staart, en geen (onverwoestbare) motoren teruggevonden. Niets dan een paar rotoren en stukken vliegtuig die allemaal met de hand konden worden opgeraapt.[118] [119]

Is het vliegtuig dan zomaar van de aardbodem verdwenen? Dat kan toch niet? Kunnen de talloze veiligheidscamera's die op het Pentagon (één van de best bewaakte en beveiligde gebouwen in de wereld) geïnstalleerd zijn ons misschien meer duidelijkheid bieden? Helaas niet. De bewakingsbeelden met daarop bewijs van het vliegtuig zijn net als de onderdelen daarvan nooit teruggevonden. Van alle camera's die er hangen, heeft er geen eentje een opname van een vliegtuig gemaakt. Bovendien waren alle sensoren van het pand die dag 'toevallig' uitgeschakeld: gedver wat een pech toch weer! Generaal Majoor Albert Stubblebine (de hoogste generaal ooit die publiekelijk tegen het officiële verhaal is ingegaan), noemde dat 'op zijn zachts gezegd interessant'. Het zou voor hem aanleiding zijn om dieper in de 'bewijslast' te

duiken. Zijn conclusie? Het kon geen vliegtuig zijn geweest dat het Pentagon heeft geraakt. Stubblebine stelde zelfs dat hij dat kon bewijzen: *I analysed it. Not just photographically … whatever the official story was, was not true.*[120] Er werd dan ook geen enkele beeld van die dag vrijgegeven. Ook niet van de beveiligingscamera's die bij de tientallen bedrijven, hotels en restaurants in de buurt hingen. (Hoewel opnames daarvan door de geheime diensten in beslag zijn genomen, zijn ze nooit openbaar gemaakt.) Toen na vijf jaar om de hete brij heen draaien er dan eindelijk (onderstaande) beelden van een nabijgelegen parkeergarage naast het Pentagon als bewijs werden vrijgegeven, was daar dan ook geen vliegtuig op te bekennen: alleen een explosie. (Jaren later werd er nog een opname vrijgegeven van een tankstation dat op afstand de explosie had gefilmd waar ook geen vliegtuig op te zien was.)

Wat heeft dan wel het Pentagon geraakt? Wie het weet mag het zeggen. Overblijfselen daarvan zijn direct na de aanslag door medewerkers van het Pentagon weggedragen onder een blauw zeil[121] (en kan dus niet heel zwaar zijn geweest op basis van onderstaande foto). Wat er onder dat zeil lag, is nooit bekendgemaakt. Volgens critici heeft het er alle schijn van dat de schade door een kruisraket is aangericht: het type dat gevechtsvliegtuigen bij zich hebben. Hetzelfde type vliegtuig dat de op de radar geregistreerde capriolen in de lucht (in tegenstelling tot een Boeing) zonder problemen zou kunnen hebben uitgevoerd. Dat het een raket was, lijkt te worden bevestigd door het feit dat er diagonaal achter het inslagpunt een perfect rond gat van een meter of twee is gevonden achter in de derde (en middelste van de in totaal vijf ringen) van het Pentagon. Alleen een dergelijk projectiel zou zich door de zestig centimeter dikke, verstevigde muren met explosie-bestendige ramen heen kunnen boren.

Dat concludeerde ook generaal Stubblebine: *I measured the dept of the destruction at the Pentagon. Conclusion: an airplane did not make that hole.* (Hoewel het officiële rapport dat gat aan het doorgeschoten landingsgestel toeschrijft, is het volgens de FBI echter 'blowout'.[122]) Kortom: niemand kan fysiek bewijs overhandigen dat er een passagiersvliegtuig is geweest, het afgelegde traject leek op dat van een straaljager en de schade op dat van een kruisraket. Raar maar waar.

A truckload of trash

Het brengt ons bij de vierde vlucht van 11 september: *flight 93*. Het is het vliegtuig dat in een veld vlakbij een klein boerendorp neerstortte nadat de inzittenden de kapers hadden overmeesterd (omdat ze doorkregen dat ze net als de eerste drie vluchten als een kamikaze-vliegtuig onderweg waren om zich in een doelwit te boren).

Hoewel er dit keer geen opvallende vliegcapriolen waren uitgehaald, was het betreffende vliegtuig net zo onvindbaar: de 'crashsite' was niets meer dan een krater omringd met rotzooi met een paar zwartgeblakerde, verbrande bomen op de achtergrond. (Je kunt de beelden vanuit de lucht van een nieuwszender hier terugzien.[123]) Er is in dat veld geen bagage, geen koffer, noch een vliegtuigonderdeel teruggevonden: geen stoelen, vleugels, motoren en zelfs geen lijken. Een van de eersten die op de rampplek aankwam, was de lijkschouwer uit een nabijgelegen dorp: Wallace Miller. Hij verklaarde dat hoewel hij het veld eerst met zijn lijkschouwers-pet op betrad, hij al snel geen lijkschouwer meer was omdat er simpelweg geen dode mensen waren: *I stopped being coroner after about twenty minutes, because there were no bodies there ... there was just nothing visible, It was the strangest feeling.*[124] Wat verder opviel was het formaat van de krater. Het zag er volgens hem uit alsof iemand een drie meter brede geul had gegraven en er met een kiepwagen wat schroot en oud ijzer in had gedumpt: *like someone took a scrap truck, dug a ten-foot ditch and dumped all this trash into it.* Een andere plaatselijke ooggetuige bevestigde aan een nieuwszender dat je nergens aan kon afleiden dat er een vliegtuig was neergestort: *it looks like there's nothing there expect a hole in the ground, there was nothing that you could distinguish that a plane would crash there.* De betreffende verslaggever vroeg naar eventuele aanwezigheid van rook of vuur waarop hij antwoordde dat er helemaal niets te zien was: *nothing, it was absolutely quiet ... nothing going on down there, no smoke, no fire.*

Een van de eerste journalisten die op de plek arriveerde, was fotograaf Scott Goldsmith. Ook hij bevestigde dat er op de 'rampplek' niets meer te zien was dan een gat in de grond. Slechts uren na de aanslag zag hij alleen een paar mannen die rond een krater liepen te zoeken naar restanten[125] [126]: *by the time we got there, there wasn't even any smoke. Just eight or nine men in white protective suits moving around a crater.*[127] (Oud CIA'er John Lear concludeerde hetzelfde: *the 'crash' in Shanksville is a bomb crater with a truckload of trash dumped into the hole.*)

De enige overblijfselen van een vliegtuig die bij de krater zijn teruggevonden, waren één stuk vliegtuigromp ter grootte van een eettafel en voor de rest stukjes die allemaal kleiner waren dan een telefoonboek.[128] Waar was het vliegtuig heen? The Times zette zijn beste journalistieke beentje voor en stelde zich voor dat het vuur zo fel moest zijn geweest dat er geen vliegtuig meer over was: *the fire had been so severe there was no aircraft left.* Omdat het vliegtuig

onmogelijk kan wegsmelten in een door zijn eigen kerosine gestookte vlammenzee, kwam de FBI met een andere verklaring. De krater was volgens hen zo klein en de restanten zo afwezig omdat het passagiersvliegtuig recht van boven met zijn neus eerst was neergestort.[129] Die klap was met negenhonderd kilometer per uur zo hard geweest dat het vliegtuig volledig uit elkaar was gespat en (letterlijk) de grond in was gedoken: de aarde had het vliegtuig volgens hen met alles erin verzwolgen waarna de grond zich weer boven het vliegtuig had gesloten. (De zwarte doos en *voicerecorder* uit de cockpit zouden zelfs 25 feet: meer dan zeven meter onder de grond zijn teruggevonden.[130]) De FBI concludeerde dan ook dat ze niets geks hadden gezien: *nothing was found that was inconsistent with the plane going into the ground intact.*

Hoewel er geen vliegtuig, inzittenden of bagage is teruggevonden, zijn er wel twee paspoorten van de vermeende terroristen bij de krater ontdekt. Het officiële Amerikaanse archief leert ons: *two were recovered from the crash site of United Airlines flight 93 in Pennsylvania. These are the passports of Ziad Jarrah and Saeed al Ghamdi.*[131] Als klap op de vuurpijl is er bovendien een rode bandana gevonden (die er uitzag alsof die net in een souvenirwinkel was gekocht), waarvan 'men vermoedde' dat het van een terrorist was geweest.[132] Waarom dachten ze dat? Omdat het officiële rapport beschreef dat passagiers die voor de crash met familieleden hadden gebeld, zouden hebben gezegd dat de kapers rode bandana's droegen.[133] Het spreekt allemaal wel weer heel erg tot de verbeelding, vind je niet? Er zijn overigens nog een aantal andere zaken op onvoorstelbare manier 'teruggevonden'. Zo is er post die het vliegtuig bij zich had op dertien kilometer(!) afstand van de crashsite teruggevonden en is een klein deel van een vliegtuigmotor (dat alsnog vijfhonderd kilo woog), op zeshonderd(!) meter afstand gevonden. Dat kon volgens de FBI zo ver zijn doorgestuiterd omdat de klap van het vliegtuig zo hard was. Het verhaal hangt van eigenaardigheden aan elkaar. (Hersenspinsel: was flight 93 het vliegtuig dat officieel in toren 7 moest vliegen? Hebben ze maar 'haastig' een crash site gefabriceerd toen dat om welke reden dan ook niet meer mogelijk was waarmee dat verhaal ook een 'plausibel einde' heeft gekregen? We zullen het wellicht nooit met zekerheid weten.)

An empty airplane

Als we het serieus overwegen dat er geen vliegtuigen in New York, Washington of Shanksville zijn beland, blijven we in dat geval met de vraag zitten wat er dan wel met de vier 'echte' vliegtuigen is gebeurd. Er zijn die dag immers daadwerkelijk busladingen aan hele echte mensen ingecheckt en aan boord gegaan. Die kunnen toch niet zomaar van de aardbol zijn verdwenen? Bovendien dient de vraag te worden beantwoord hoe het dan kan dat er een aantal passagiers (die nooit meer terug zouden komen) telefoontjes hebben gepleegd waarin ze vertelden dat ze in de vliegtuigen zaten die waren gekaapt. Om die vragen te kunnen beantwoorden, gaan we (om redenen die je in de rest van het hoofdstuk duidelijk zullen worden) ervanuit dat het personeel en de inzittenden van de vier vluchten ergens in de loop van de ochtend zijn gemeld dat ze waren uitgekozen om onderdeel uit te maken van de landelijke *'real life war drill'* van die dag: om mee te doen aan een oefening van een kaping van een passagiersvliegtuig. (Er zijn een aantal zaken die erop wijzen dat een aantal van deze vliegtuigen wel degelijk zijn opgestegen, maar ergens in de loop van de ochtend zijn onderschept: dat ze onder valse voorwendselen zijn 'meegenomen'.)

De eerste aanwijzing dat er door de piloten van de betreffende vluchten geen 'echt' kapings-gevaar werd ervaren, komt vanwege het feit dat de vliegcrew noch de piloten zich die dag aan het strikte en veel getrainde kapings-protocol hebben gehouden. Zo heeft (ondanks dat deze standaardprocedure slechts luttele seconden kost en iedere luchtverkeersleider direct zou weten dat ze gekaapt werden en gevaar liepen) geen één van de piloten op de vier vluchten de code 7500 op hun transponder ingevoerd: *if you do squawk 7500, you can expect there to be fighter jets scrambled to your position to escort you back to a base of their choosing.*[134] Ook belde bijvoorbeeld Betty Ong, de stewardess aan boord van het gekaapte flight 11 dat onderweg was om zich in het WTC te boren niet een alarmnummer maar het algemene reserveringsnummer van American Airlines waardoor ze de kaping met een willekeurig persoon in een callcenter doornam (dat betreffende gesprek zullen we zo meteen onder de loep nemen). Omdat er geen overlevenden zijn die ons kunnen vertellen wat er is gebeurd, zijn deze en de andere gevoerde telefoongesprekken ook meteen de enige bronnen op basis waarvan kan worden achterhaald wat er met die mensen en vliegtuigen is gebeurd. (Het totale aantal gevoerde gesprekken kun je hier vinden.[135])

Vlucht 11 was het eerst gekaapte vliegtuig dat in de eerste WTC-toren zou knallen. Volgens het officiële verhaal hebben een aantal terroristen kort nadat het vliegtuig van Logan Airport in Boston vertrok met stanleymessen twee stewards neergestoken, sneden ze de keel van één van de passagiers door, spoten ze met pepperspray en drongen vervolgens de cockpit binnen waarna ze het vliegtuig richting Manhattan stuurden. Omdat er vanuit dit vliegtuig helemaal geen belletjes door passagiers zijn gepleegd, is de informatie over wat zich tijdens deze vlucht heeft afgespeeld, volledig gebaseerd op de gevoerde telefoongesprekken van de twee stewardessen aan boord van deze vlucht: de eerdergenoemde Betty Ong en haar collega Madeline Sweeney. Door opnames hiervan samen met interviews die de FBI met de telefonisten die deze noodoproepen hebben aangenomen, en de informatie uit het officiële rapport kunnen we achterhalen wat er is gebeurd aan boord van deze vlucht.

Er zijn legio aanwijzingen dat de dames geen daadwerkelijke noodoproep deden. Hoewel beide in staat waren om een aantal lange telefoongesprekken te voeren, hebben geen van beide om hulp gevraagd, noch het tot in den treure getrainde kapingsprotocol gevolgd. In plaats van de autoriteiten hebben ze ogenschijnlijk willekeurige nummers gebeld: Ong belde zoals gezegd de algemene reserveringlijn van haar werkgever American Airlines en werd met een willekeurige callcentermedewerker doorverbonden. (Van de 25 minuten dat ze daarmee sprak, zijn er volgens de FBI overigens maar vier minuten opgenomen en dus vrijgegeven.) Sweeney belde het reguliere American Airlines nummer. Bovendien waren de dames extreem kalm en rustig en was er geen enkele paniek hoorbaar die je zou mogen verwachten in een gekaapt vliegtuig. Sterker nog: er was helemaal geen rumoer of achtergrondgeluid te horen. Volgens de FBI verklaarden de geïnterviewde telefonisten dan ook allebei dat de passagiers van de tweede klas volgens de stewardessen niet op de hoogte waren van de kaping: *Ong also stated that she did not believe that the coach passengers were aware of the hijacking.*[136] Aangezien er op dat moment al met pepperspray was gespoten, iemands keel was doorgesneden en weer twee anderen van het personeel waren neergestoken, is dat extreem ongeloofwaardig. De eersteklaspassagiers waren met zekerheid uit het voorste deel van het vliegtuig weggelopen wanneer ze niet konden ademen door de pepperspray en met messen zwaaiende terroristen

waren geconfronteerd. Toch zijn die volgens het officiële rapport ondanks het geweld en het feit dat ze niet konden ademen keurig vooraan blijven zitten.

Uit de gesprekken die ze voerden, lijkt te kunnen worden opgemaakt dat ze een script voorlazen en waren geïnstrueerd om daar niet van af te wijken om niet 'door de mand te vallen' voor de 'oefening'. De dames wisten namelijk niet goed hoe ze moesten antwoorden op hele specifieke en eenvoudige vragen die ze gesteld werden door de telefonisten. Zo ontweek Ong meerdere keren de simpele vraag in welke stoel van het vliegtuig ze zat. Pas toen ze voor de vierde keer werd gevraagd waar ze zat, zei ze dat op ze op haar *'jump seat* 3R' zat: de personeelsstoel achter in het vliegtuig. (Zat ze ergens op een vliegveld in een kantoortje en stond die vraag niet in het script?) Dat levert echter direct een probleem op: terwijl ze volgens het officiële rapport inderdaad 25 minuten lang ononderbroken vanuit het vliegtuig heeft gebeld, is op die plek in het toestel helemaal geen telefoontoestel aanwezig waarmee ze zou kunnen bellen. Ook toen de dames op andere vragen wel direct antwoordden, ontstonden er tegenstrijdigheden wat lijkt te bevestigen dat ze daardoor gedwongen werden om af te wijken van het script: hoewel er aan boord van één vliegtuig immers maar één realiteit kon zijn, waren zowel het gedrag als de verklaringen van beide toch onmogelijk met elkaar te combineren.[137] We zetten de voorbeelden daarvan kort op een rij.

Terwijl de ervaren stewardessen op vlucht 11 van Boston naar Los Angeles zaten, zeiden beide afzonderlijk van elkaar in twee verschillende gesprekken dat ze aan boord van vlucht 12 zaten (dat is dezelfde vlucht maar dan van Los Angeles naar Boston). Pas toen de mensen aan de andere kant van de lijn ze daarop wezen, corrigeerden ze zichzelf en gingen ze daarin mee. Ook zei Ong bijvoorbeeld dat men in het vliegtuig amper kon ademhalen omdat één van de kapers met pepperspray had gespoten: *we can't breathe in business class, somebody's got mace or something.* Maar Sweeney die verderop aan de telefoon zat, zei daar niets over en had nergens last van. Rebecca Roth die we eerder in dit hoofdstuk hebben benoemd als de schrijfster van het boek 'Methodical deception' heeft dertig jaar ervaring als stewardess. Zij zegt dat alleen dit gegeven al onmogelijk was wanneer de cabine onder druk heeft gestaan: ze vertelde dat wanneer iemand tijdens de vlucht goedkope parfum opdeed, letterlijk iedereen in het vliegtuig daar last van had omdat de lucht tijdens de vlucht continue wordt gecirculeerd. (Het vliegtuig kon niet onder druk hebben gestaan en kon dus niet hebben gevlogen.) Bovendien zei Sweeney dat de gewonde passagier door een dokter en verpleegkundige werd geholpen die toevallig onder de passagiers waren: *a doctor and a nurse, on board the plane, were caring for the injured man.* Ong verklaarde daarentegen dat er niemand met een medische achtergrond aan boord zat: *Ong said no doctor was on board* (dat laatste klopte overigens op basis van de passagierslijst).

Opmerkelijk detail: toen Sweeney in haar eerste telefoontje met American Airlines zei dat twee personeelsleden waren neergestoken, zei ze dat dit bij de gate was: *flight 12 at Gate 32 had two flight attendants stabbed.*[138] Meteen hierna werd de verbinding abrupt verbroken. Had ze zich versproken? Toen gealarmeerd personeel van het vliegveld (Logan Airport in Boston) bij gate 32 aankwamen, troffen ze niets dan het lege toestel aan. De FBI die het personeel achteraf interviewde, noteerde: *[they] found an empty airplane.* Er zijn daarom onderzoekers die stellen dat vlucht 11 in zijn geheel nooit is vertrokken die dag, maar vanaf het moment dat iedereen aan boord zat en nog aan de grond stond direct weer is leeggehaald om 'mee te doen' aan de kapingssimulatie die werd gehouden. Het bureau van transport dat alle(!) vertrekkende

vluchten automatisch registreert, heeft namelijk geen enkele registratie van het feit dat vlucht 11 ooit vanuit Boston is vertrokken die dag.[139]

Ook in de beschrijving van de gebeurtenissen zaten een paar vreemde fouten. Het originele transcript dat de FBI een dag na de aanslagen heeft opgesteld en waarin de telefoongesprekken woord voor woord worden uitgeschreven, wijkt af van de 'officiële' vier minuten aan opnames die door de FBI zijn vrijgegeven van de totale 25 minuten (die ook veelal op YouTube te zien en te horen zijn). Een van de belangrijkste dingen die wel in het transcript van de FBI staat, maar niet meer in de opnames te horen is, betreft de opmerking van Ong dat een van de kapers 'boven' in het vliegtuig was: *he stood upstairs nobody knows what he's going to do.*[140] Het probleem is echter (voor de niet-vliegers onder ons) dat er geen 'boven' is in een Boeing 767 (wel in het grotere broertje: de 747). Had de schrijver van het script misschien een Boeing 747 in gedachten gehad? Foutje bedankt.

It's a frame

Een ander beroemd voorbeeld komt van een van de inzittenden van vlucht 93 dat neerstortte nadat hij samen met andere passagiers de kapers probeerde te overmeesteren: Todd Beamer.[141] Voordat de passagiers de cockpit bestormden, probeerde Beamer volgens het officiële rapport zijn vrouw met een vaste telefoon uit het vliegtuig te bellen maar kreeg in plaats daarvan een callcenter van de telefoonaanbieder aan de lijn. Met deze Lisa Jefferson zou hij vervolgens maar liefst dertien minuten praten. Beamer eindigde zijn gesprek voor hij de cockpit zou bestormen met de woorden die hem in Amerika achteraf een legendarische held zouden maken: *are you guys ready? Okay, let's roll.* (Die actie sprak zo tot de verbeelding dat de bemanning en passagiers de eerste Amerikaanse helden uit de 21e eeuw werden genoemd: *the first American heroes of the 21st century.* Opvallend detail: Bush speelde in op de hype door *'let's roll'* te gebruiken in zijn toespraak waarin hij aankondigde om op de terroristen te gaan jagen. Ook werden straaljagers, brandweerwagens, sportjassen op school, petten, souvenirs en buttons met de slogan bedrukt: *to celebrate the American spirit.*[142] Bovendien is hun verhaal verfilmd in 'United 93' dat als ondertitel had: *four planes were hijacked. Three of them reached their target. This is the story of the fourth.*)

Ook bij deze vlucht zijn een paar rariteiten op te noemen. Zo lijkt het er bijvoorbeeld op dat dit gesprek niet vanuit het betreffende vliegtuig is gevoerd: er werd namelijk niet opgehangen. De telefoonverbinding bleef nog een kwartier na het einde van het gesprek 'intact' en actief nadat het vliegtuig officieel al was neergestort. Dat weten we omdat de betreffende telefoniste Beamer had beloofd om te zullen blijven wachten tot hij was teruggekomen aan de telefoon: *I promised I wouldn't hang up.*[143] Hoewel Beamer nooit terugkwam, werd de verbinding dus ook niet verbroken. Het werd gewoon stil: *[I] never heard a crash ... I can't explain it. We didn't lose a connection because there's a different sound that you use. It's a squealing sound when you lose a connection. I never lost connection, but it just went silent.* (De arme ziel is net zo lang aan de telefoon gebleven totdat ze van haar collega's moest horen dat de vlucht waarmee ze belde al was neergestort.) Hoe kan een telefoon blijven bellen, nadat het ter aarde is gestort? Nog een gekker detail: Beamers telefoonaanbieder Verizon laat zien dat er negentien belletjes met zijn mobieltje zijn gemaakt nadat flight 93 was neergestort.[144]

Er zijn critici die opperen dat degene die dit belletje maakte zich alleen als Beamer heeft voorgedaan. Dat het iemand was die met een vooropgezet script belde om de terreuroefening meer realiteit (en de false flag operatie meer 'bewijs' van de zogenaamde kaping) te geven. Dat zou eenvoudig kunnen omdat de vrouw in het callcenter hem uiteraard nog nooit eerder had gesproken en niet kende. Het zou ook kunnen verklaren waarom Beamer weigerde om zijn eigen vrouw te spreken toen de callcenteragent aanbood om hem met haar door te verbinden. Toen Jefferson hem vroeg of hij niet liever zijn vrouw wilde spreken op wat misschien wel de laatste momenten van zijn leven waren, antwoordde hij met, 'nee dankje, ik wil haar niet onnodig van streek brengen': *no, no. I don't want to upset her unnecessarily.* Hij wilde gewoon even met iemand praten en laten weten dat 'dit' gebeurde: *I just want to talk to somebody and just let someone know that this is happening.* Waarom zou hij liever minutenlang met een vreemde dan met zijn eigen vrouw spreken? Zou ze dan merken dat het niet haar man was die haar belde? Dat deze man een 'crisis-acteur' is geweest die als onderdeel van de terreuroefening gewoon zijn script uit naam van een van de passagiers voorlas, zou ook kunnen verklaren waarom hij zo ijzig kalm was aan de telefoon. 'Beamer' was volgens Jefferson zelfs zo kalm en ontspannen, dat ze zelfs twijfelde aan de echtheid van zijn telefoontje: *his voice was devoid of any stress. In fact, he sounded so tranquil it made me begin to doubt the authenticity and urgency of his call.*

Een ander voorbeeld komt van een stewardess op diezelfde vlucht 93: Cee Cee Lyles die onverhoopt haar man probeerde te bereiken en daarom een voicemail insprak. Ze begon het bericht met *listen to me carefully.* Nadat ze haar laatste woorden had uitgesproken dat ze hoopte haar man ooit weer te zullen zien, fluisterde ze zachtjes voordat ze ophing, *it's a frame*: het is in scène gezet. [145] [146] Wat verder opviel was dat ze in het bericht dat maar een minuut duurde drie keer achter elkaar zei dat ze vanuit het vliegtuig belde: *I'm on a plane that's been hijacked, I'm on the plane, I'm calling from the plane.* Waarom zou ze zoveel nadruk leggen op iets dat vanzelfsprekend zou moeten zijn tijdens een vliegtuigkaping? Was haar vertelt om daar de nadruk op te leggen? Belde ook zij ergens vanuit een kantoortje? Ook bij haar bericht is er namelijk geen enkel achtergrondgeluid van een vliegtuig te horen, noch van andere verontruste of paniekerige passagiers.

Wat extra reden tot twijfel geeft, is het feit dat veel van deze gesprekken met mobiele telefoons zijn gevoerd.[147] Het grootste probleem daarvan is dat het met de techniek van 2001 praktisch onmogelijk was om vanuit een vliegend vliegtuig met mobieltjes te bellen. Vanwege de enorme hoogte waar vliegtuigen standaard op vliegen (boven de 9 kilometer), is het signaal daarvan simpelweg niet sterk genoeg om de torens op de grond te bereiken (de antennes zijn heel zwak, de ontvangers op de grond zorgen voor de communicatie). Het zou in de jaren na de aanslagen tot veel tumult en discussies leiden totdat er een aantal onderzoekers het heft in eigen handen namen om empirisch te onderzoeken wat er feitelijk mogelijk was en vanaf welke hoogte mobiele telefoons geen bereik meer hadden. Canadees onderzoek resulteerde in een 'dood' signaal boven de 7000 ft. (Dat is ruim twee kilometer.) Ook de Japanse televisie deed eigen onderzoek en ging met verschillende telefoons van verschillende maatschappijen het luchtruim in. De resultaten varieerden tussen maximaal 4000 tot 8000 ft. bereik (2400 meter). Omdat we daarmee kunnen stellen dat mobiele telefoons boven de drie kilometer hoogte nutteloos zijn, kunnen de belletjes dan ook niet uit de vliegende vliegtuigen zijn gemaakt. Op vrijgegeven vluchtgegevens van de betreffende vliegtuigen valt namelijk af te lezen dat de

vliegtuigen ten tijde van de gepleegde telefoontjes continue vele malen hoger vlogen dan de maximale reikwijdte van de mobiele telefoons.[148] Ook Cee Cee Lyles uit vlucht 93 belde bijvoorbeeld met haar mobieltje terwijl haar vliegtuig op basis van de vlieggegevens uit het officiële rapport op dat moment op meer dan zes kilometer hoogte vloog. Haar man Lorne Lyles die nog in bed lag toen die werd gebeld zei dat (toen hij eenmaal wakker was) hij zich om precies die reden afvroeg of dit allemaal wel echt was: *once the phone got disconnected, I sat up in the bed and just woke up and was like: was that a real call? So I looked at the caller ID ... it was from her cell phone. And I'm thinking wait a minute.*[149] Ook Jeremy Glick die aan boord van dezelfde vlucht was, belde met zijn mobiele telefoon naar zijn vrouw. Hoewel dat gesprek achttien minuten duurde en het vliegtuig volgens het rapport ondertussen van twaalf tot drie kilometer daalde (wat binnen in het vliegtuig enorme stress en geluiden van zowel het vliegtuig als de inzittenden moet opleveren), vertoonden de stewardessen en passagiers nul emoties aan de telefoon. Omdat het gesprek zonder enig achtergrondgeluid, gekraak of ruis was, klonk het volgens zijn vrouw zelfs alsof hij vanuit de kamer naast haar belde: *as if he was calling from the next room.* Nog een ander voorbeeld van een 'onmogelijk' telefoontje kwam uit American Airlines 175 (dat het tweede vliegtuig was dat het WTC in zou vliegen) van waaruit passagier Brian Sweeney zijn vrouw Julie belde. Omdat die niet opnam, sprak hij een voicemail in: *hi, Jules, it's Brian. We've been hijacked, and it doesn't look too good.*[150] Het bericht is om 8:58 ingesproken: op dat moment bevond het vliegtuig zich op ruim zeven kilometer hoogte.[151] (De voorbeelden van vergelijkbare telefoontjes van onmogelijke hoogtes zijn er te over. Voor een volledige samenvatting van alle 'mobiele belletjes' kun je hier een paar minuten van de documentaire 'The new Pearl Harbor' bekijken.[152])

Ondanks deze feiten verklaarde de FBI eerst dat de meeste telefoontjes met mobieltjes waren gepleegd. Pas naarmate duidelijk werd dat het bellen met de mobiele telefoons technisch gezien onmogelijk was, werd het verhaal daarover in de loop van de jaren telkens bijgesteld. Hoewel de FBI bijvoorbeeld eerst volhield dat er minstens twaalf mobiele telefoongesprekken vanuit de vliegtuigen waren gevoerd, werd dat geleidelijk aangepast naar twee gesprekken[153] waarna er uiteindelijk maar één mobiel gesprek in het officiële 9/11 rapport is opgenomen.[154] De rest van de gesprekken zouden zijn gevoerd met vaste telefoons uit het vliegtuig zelf: zogenaamde *'airphones'*. Een van de voorbeelden daarvan is het telefoontje van Barbara Olson die aan boord zat van American Airlines 77 dat op weg was naar het Pentagon. De FBI concludeerde in 2004 dat haar gesprek via de vliegtuigtelefoon was gevoerd en verklaarde dat dit voor alle belletjes vanuit deze vlucht gold: *all of the calls from flight 77 were made via the onboard airphone system.*[155] Deze stelligheid van de FBI die het probleem met de mobieltjes oploste, bood echter een nieuw probleem. Omdat deze vaste telefoons voor geen meter werkten, waren alle(!) *airphones* in de gehele vloot 757's van American Airlines namelijk al in januari van dat jaar onklaar gemaakt. In het onderhoudsboekje van Boeing (gedateerd 28 januari 2001) staat letterlijk: *the passenger telephone system was deactivated by ECO F0878.*[156] De telefoons werkten dus al niet meer en moesten alleen nog uit de toestellen worden geschroefd. Deze feiten worden bevestigd door tal van medewerkers van American Airlines die stuk voor stuk hetzelfde beweren. Zo zegt Ralph Kolstad die dertien jaar lang in 757's en 747's van American Airlines heeft gevlogen: *air phones ... had been deactivated for quite some time prior to September 2001.*[157] (Het zal je dan ook niet verbazen dat zowel de data van het officiële FBI-onderzoek naar deze telefoontjes, noch de data van de telefoonaanbieders ooit openbaar zijn gemaakt.)

Het draagt opnieuw bij aan het beeld dat de inzittenden en het personeel van de vluchten zijn gevraagd of opgedragen om deze 'realistische terreuroefening' kracht bij te zetten door vanuit een ruimte op een vliegveld hun geliefden te bellen en een script voor te lezen dat aansloot bij de kaping. (Het is overigens een algemeen geaccepteerd feit dat werknemers van een van de vele inlichtingendiensten -het National Reconnaissance Office- tijdens de War Games op 9/11 scripts hadden gekregen voor de telefoontjes die ze moesten plegen.) Het zou ook kunnen helpen verklaren waarom er op een aantal van de telefoongesprekken totaal geen achtergrondgeluid te horen was terwijl iedereen die wel eens gevlogen heeft, weet dat er structureel en steevast een behoorlijk kabaal in het vliegtuig is tijdens de vlucht. Ook zou het verklaren waarom iedereen heel kalm was en er geen paniek of geschreeuw op de achtergrond was.

Trained to kill

Als dit allemaal zo gepland is: hoe wist 'men' dan zo zeker dat het plan zou slagen en dat alle piloten van de betreffende vluchten (als ze al zijn opgestegen) geen roet in het eten zouden gooien en allemaal braaf zouden meevliegen? Die medewerking was niet vereist. Zelfs wanneer de piloten het niet zouden vertrouwen omdat ze er niets van wisten, hoefden ze er niet mee in te stemmen om alsnog hun officiële route te verlaten en aan de oefeningen mee te doen. Het is namelijk al tientallen jaren mogelijk (in ieder geval sinds 1962) om vliegtuigen vanaf een afstandje over te nemen en te besturen (waardoor het feitelijk drones worden). Dat noemen ze een 'flight termination system': die techniek was oorspronkelijk ontwikkeld om kapingen te kunnen beëindigen. Wanneer kwaadwillenden het vliegtuig hadden overgenomen, kon men eenzijdig besluiten om het vliegtuig van buitenaf over te nemen en het veilig aan de grond te zetten zonder dat de kapers daar ook maar iets tegenin konden brengen.

Hoewel het misschien ten goede was bedoeld, kun je het aan de CIA overlaten om daar diabolische plannen mee te verzinnen door er bijvoorbeeld false flag-operaties mee uit te halen. De CIA maakte namelijk al sinds de jaren zestig plannen om commerciële vliegtuigen in de lucht om te wisselen met militaire drones in zogenaamde *flight swappings*. In het plan van de CIA met de titel operatie Northwoods dat we eerder in het boek hebben besproken, werd immers al in 1962 beschreven hoe ze een false flag met vliegtuigen uit de burgerluchtvaart zouden kunnen uitvreten. Op pagina tien van het voorheen top-secret plan staat beschreven hoe een militair vliegtuig zou kunnen worden beschilderd zodat het een perfecte kopie van een 'echt' passagiersvliegtuig uit de burgerluchtvaart zou zijn terwijl het originele vliegtuig zou worden omgebouwd tot een drone: *an aircraft at [US-military base] would be painted and numbered as an exact duplicate for a civilian registered aircraft.... The actual registered aircraft would be converted to a drone.*[158] Vervolgens zouden beide vliegtuigen in de lucht met elkaar worden verwisseld: het beschilderde militaire vliegtuig met de passagiers er in (die niet wisten dat ze eigenlijk in een militair vliegtuig zaten) zou onder de radar vliegen zodat het 'verdween' om vervolgens stiekem naar een militaire basis te vliegen: *take off times of the drone aircraft and the actual aircraft will be scheduled to allow a rendezvous. From the rendezvous point the passenger-carrying aircraft will descend to minimum altitude (in order to disappear from the radar) and go directly into an auxiliary military base.* Het passagiersvliegtuig dat als drone fungeerde zou vervolgens de 'officiële koers' blijven volgen waarna het uit de lucht kon worden

geschoten door de 'bad guys' naar keuze: *the drone aircraft meanwhile will continue to fly the filed flight plan ... when over the target area, the drone will begin transmitting ... he is under attack (by the chosen enemy).* Om aan te tonen hoe doortrapt deze plannen waren, is het goed om te beseffen dat overal aan was gedacht: doordat het noodsignaal via de radio werd gebracht, zouden andere landen de VS 'er op wijzen' dat er een Amerikaans vliegtuig van hen was neergeschoten. Daarmee werd voorkomen dat de VS het zelf moest 'verkopen' aan de internationale gemeenschap: *tell the US what happened instead of the US trying to 'sell' the incident.*

We weten inmiddels dat men in staat was om tijdens de kapingssimulaties 'niet bestaande' stipjes op de radars te projecteren. Zijn een aantal van de vliegtuigen (bijvoorbeeld die naar het Pentagon vloog) daardoor verwisseld met straaljagers die vervolgens hun route 'afvlogen'? Het zou in ieder geval de extreme manoeuvres van de vliegtuigen op de radars kunnen verklaren waarvan deskundigen zeggen dat ze onmogelijk met Boeings konden zijn uitgevoerd omdat het bochtenwerk op die snelheden letterlijk de vleugels van de romp zou scheuren. (Het zou ook verklaren waarom Cheney het toestel niet uit de lucht wilde schieten ondanks het feit dat de kwaadaardige intenties op dat moment al overduidelijk waren.)

Als dit zo zou zijn, blijft de vraag wat er dan met de echte vliegtuigen is gebeurd waarvan wel geregistreerd is dat ze die ochtend zijn vertrokken. Er zijn op basis van hun laatst bekende locatie en de vliegvelden in die omgeving (met landingsbanen die lang genoeg waren om vliegtuigen van dat formaat op te kunnen vangen) slechts een paar opties waar die naartoe kunnen zijn gevlogen. Voor het geval van vlucht 93 is een van de opties daarvoor het vliegveld in Cleveland. Het toeval wil dat webproducer Lizz Forman in de ochtend van 11 september schreef dat vlucht 93 uit Boston een noodlanding had gemaakt op Cleveland Hopkins International omdat er een bom aan boord zou zijn (ze had deze informatie van de toenmalige burgemeester van Cleveland Michael R. White gekregen). Ook United Airlines bevestigde dat het flight 93 was: *United identified the plane as flight 93.* Het vliegtuig was volgens dat bericht vervolgens naar een veilig deel van het vliegveld gebracht waarna het was ontruimd: *the plane had been moved to a secure area of the airport, and was evacuated.* Volgens dezelfde analyse is er ook voor vlucht 11 een geschikte plek geopperd door onder andere Rebeccah Roth: de militaire basis 'Westover Air Reserve Base' in Massachusets die op slechts twintig minuten vliegen van Boston ligt. Het vliegveld heeft bovendien hangars die met gemak een Boeing 757 kunnen stallen. Roth vermeldde dat sinds zij dit vliegveld in haar boek 'Methodical deception' als waarschijnlijke uitvalbasis voor het vliegtuig heeft geopperd, is benaderd door een medewerker van die basis. Die bevestigde vervolgens dat ze op de ochtend van 11 september naar haar werk ging maar dat toen ze op de basis aankwam zag dat deze ruw werd leeggetrapt. Al het personeel was geëvacueerd en buitengesloten van de basis: iedereen was naar een hotel in de buurt gestuurd voor de eerste paar dagen. Bovendien meldden twee andere getuigen volgens Roth dat er vervolgens een Boeing is geland waarna er ongeveer vijftig mensen zijn uitgestapt die naar de hangars werden begeleid.

Welke versie van het verhaal we nu ook geloven, het feit blijft dat de passagiers van de betreffende vluchten wel zijn ingecheckt, maar nooit meer zijn thuisgekomen. Die zijn dus daadwerkelijk omgekomen op 11 september. Hoewel het speculeren is hoe dat precies zou zijn gebeurd, zijn er aanwijzingen dat er 'professionals' aan boord van de vluchten hebben gezeten om ervoor te zorgen dat de getuigen hun verhaal nooit verder zouden kunnen vertellen. Dat

brengt ons terug naar het eerste dodelijk slachtoffer van 11 september 2001: dat was de passagier aan boord van vlucht 11 op stoel 9B wiens keel was doorgesneden door de kaper achter hem op 10B. Wie zat er op 9B? Een zeer ervaren antiterrorisme-expert, geheim agent en huurmoordenaar voor het Israëlische leger: Daniel Lewin. Een man die 150 kilo kon bankdrukken en was getraind om terroristen te kunnen omleggen met alles van een pen, tot een creditcard en zijn blote handen: *trained to kill terrorists with a pen or a creditcard, or just his bare hands.*[159] (Jammer dat nou net precies zijn keel was doorgesneden want hij had de kapers wellicht eenvoudig kunnen overmeesteren. Kuch!) Interessant detail is dat deze Lewis vloeiend Arabisch sprak en dat Betty Ong hem in eerste instantie als een van de kapers noemde. Die kwamen volgens haar alle vier vanuit de eerste klas en zaten in stoelen: 2A, 2B, 9A en 9B: *Ong said the four hijackers had come from first-class seats: 2A, 2B, 9A, and 9B. She said the wounded passenger was in seat 10B.*[160] Later zou dit worden omgedraaid: de kaper zou nu op 10B zitten waardoor Lewis geen kaper maar een slachtoffer werd die toevallig tussen de kapers in had gezeten. Hij zou bovendien eerst zijn neergeschoten: *shot and killed a passenger in seat 9B.* Waarna zijn doodsoorzaak later werd aangepast naar een doorgesneden keel. (Opvallend detail dat de vraag zou kunnen beantwoorden hoe een wapen überhaupt aan boord van een vliegtuig gesmokkeld kon worden: het toeval wil dat de beveiliging op alle drie de vliegvelden waar de gekaapte vliegtuigen van waren vertrokken, werd verzorgd door ICTS International. Dat beveiligingsbedrijf was in het bezit van, en werd gerund door Israëli's. Er werken bovendien voornamelijk voormalige medewerkers van Shin Bet: de Israëlische binnenlandse geheime dienst. Zou het mogelijk zijn geweest dat men die dag een oogje heeft toegeknepen?)

Lucky Larry

Een pijnlijke maar met aan zekerheid grenzende onvermijdelijke conclusie is dat het 'ware verhaal' van wat er zich op die noodlottige dag heeft afgespeeld, nog niet is verteld. Het heeft er alle schijn van dat 9/11 geen 'blowback' was vanuit de haat over alle ellende die de VS in andere landen uitvrat, maar dat het een *inside job* was. Een aanslag die normaliter nooit zou kunnen lukken, slaagde alleen omdat er toevallig een training gaande was waarbij er precies op datgene werd geoefend wat er daadwerkelijk gebeurde. Het onderzoek naar deze inktzwarte dag werd op de meest onwetenschappelijke manier die je maar kunt verzinnen benaderd: het meeste bewijsmateriaal werd linea recta afgevoerd en vernietigd, de minst aannemelijke hypothese als uitgangspunt voor het onderzoek genomen en de meest basale vragen werden niet gesteld. (Het bewijst opnieuw dat de geschiedenis nu nog altijd door de overwinnaars wordt geschreven. Zoals Napoleon zei: *history is a set of lies, agreed upon.* Toch geloof ik erin dat we ooit achter de waarheid zullen komen. Er lopen simpelweg te veel goede mensen met een goed hart en een eeuwige dorst naar waarheid en gerechtigheid rond: al is de leugen nog zo snel, de waarheid achterhaald hem wel.)

Het is tijd om voor de laatste keer naar het snoeplijstje te kijken: welke prijzen waren er op (en in de nasleep van) 9/11 te verdelen? Allereerst waren er de torens van het WTC. Die waren toch vernietigd? Hoe kun je geld verdienen aan iets dat wordt gesloopt? Ten tijde van de aanslagen had Larry *'pull it'* Silverstein de torens nog maar kort in zijn bezit. Slechts zes weken van tevoren had hij samen met een partner de lease van WTC 1, 2, 4 en 5 overgenomen[161] (7 had hij immers al). Hij ondertekende een contract, maakte op het moment van de deal zelf

veertien miljoen dollar over en beloofde om de komende 99 jaar nog eens ruim drie miljard dollar neer te tellen. Larry had dus de pech van de eeuw: zes weken na zijn miljardendeal was er van zijn torens niets meer over. Was hij treurig om het verlies daarvan? Dat viel reuze mee. Hij had namelijk het extreem verstandige inzicht gehad om de torens tegen terroristische aanslagen te verzekeren. Wanneer er onverhoopt iets met de torens zou gebeuren, was hij voor een slordige 3550 miljoen dollar gedekt tegen de ellende. (De verouderde torens zaten bovendien vol met asbest, waren extreem duur in de verhuur waardoor dertig procent permanent leegstond en er moest naar schatting tien jaar lang worden gerenoveerd ter waarde van duizend miljoen dollar.)

Als klap op de vuurpijl had Silverstein in de kleine lettertjes laten opnemen dat wanneer de twee torens in twee verschillende aanvallen zouden worden geraakt, hij twee keer de premie uitbetaald zou krijgen. Silverstein ging achteraf dan ook naar de rechtbank om een dubbele uitbetaling van de verzekeraars te eisen: hij was immers door twee verschillende vliegtuigen zijn twee torens kwijtgeraakt en hij wilde dan ook voor twee losse aanslagen worden vergoed. Hoewel de totale eis volgens de rechter iets te gortig was, had Larry volgens hem een punt waarna hem 4.600.000.000 miljoen dollar werd uitbetaald. En dat in ruil voor een investering van veertien miljoen dollar: de handige bliksem. Bovendien besloot hij de vliegtuigmaatschappijen en beveiliging op de vliegvelden aan te klagen voor een zoete 12.300.000.000 dollar[162] omdat ze hun werk niet goed hadden gedaan (sommige mensen hebben ook nooit genoeg). Hij zou deze rechtszaak uiteindelijk verliezen.

Het had overigens niet veel gescheeld of Silverstein had überhaupt niet van zijn verzekeringsgeld kunnen genieten. Hij had sinds hij trotse eigenaar van de torens was namelijk de gezellige gewoonte om iedere ochtend steevast (zelfs in het weekend) op de bovenste verdieping van het WTC zijn ontbijtje te nuttigen om daarna vervolgens met zijn huurders te keuvelen om hen beter te leren kennen: *my mornings were spent usually at a breakfast meeting at windows at the top of the [buildings], and then going down to visit with my tenants.* Het toeval wil dat hij toevallig op die ene ochtend een verrassingsafspraak bij de dermatoloog had waardoor hij van zijn vaste routine afweek: *that particular morning ... my wife god bless her made an appointment at the doctor.* Je kunt het hem hier zelf horen vertellen.[163] (Wonder boven wonder hadden bovendien zowel zijn zoon als zijn dochter die ochtend onafhankelijk van elkaar vertraging onderweg naar hun werk waardoor ook zij op het moment van de 'inslag' niet in de torens waren.[164] Sindsdien wordt Silverstein (die overigens persoonlijk bevriend is met Bibi) op het internet ook wel 'Lucky Larry' genoemd.

Silverstein was trouwens niet de enige 'gelukkige': het bedrijf Zim Shipping (het tien na grootste scheepvaartbedrijf ter wereld) had ook de mazzel dat ze niet meer in de torens aanwezig waren toen die instortten. Ondanks het feit dat ze contractueel nog vier en een half jaar aan de huur van hun kantoor in het WTC (ter waarde van een slordige acht miljoen dollar) vastzaten, hadden ze in de maanden daarvoor met dubbele snelheid een nieuw kantoorpand uit de grond laten stampen zodat ze daar uiterlijk per september 2001 in konden. (Dat versnellen van het ontwerp en de bouw heet in vaktermen *'fasttracking'* en is een kostbare aangelegenheid.) Het blad Real Estate Weekly schreef op 25 April 2001: *Zim's fast track project ... is a terrific assignment that presents many challenges, not the least of which is to ensure that the site is completed by move-in by September 2001.* Waarom is dit relevant? Zim Shipping was in 2001

voor 49 procent eigendom van de Israëlische staat en stond erom bekend om vaak als dekmantel voor de Mossad te worden gebruikt.

Over het 'verlies' van WTC 7 hebben we aan het begin van dit hoofdstuk gesproken. Ter herinnering, Lucky Larry had die dag naar eigen zeggen zelf besloten om het gebouw neer te laten halen omdat dat 'het slimste' zou zijn: *and I said: you know we had such terrible loss of life, maybe the smartest thing to do is pull it. And they made that decision to pull and then we watched the building collapse.*[165] Waarom zou de destructie van zijn wolkenkrabber die dag de 'slimste' optie zijn? Die vraag kan wellicht het beste worden beantwoord door te kijken naar welke partijen er nog meer in het gebouw aanwezig waren die blij zouden zijn met de sloop ervan: *who benefits*? WTC 7 zat namelijk vol met overheidsinstanties. Naast de FBI en de CIA maakte de SEC (de Securities and Exchange Commission: de Amerikaanse toezichthouder van de aandelenbeurzen die onderzoek doet naar fraude) gebruik van het pand. WTC 7 stond daarom vol met harde schijven en archieven van dossiers met bewijslasten van fraude, omkoping, handel met voorkennis en allerlei andere strafbare feiten van grote Amerikaanse bedrijven en investeringsbanken. Duizenden van die strafzaken waren na 9/11 dan ook ernstig vertraagd of konden helemaal de prullenbak in omdat het bewijsmateriaal of de dossiers waren vernietigd. Is dat even balen.

Ook het Pentagon lijkt op een wel heel onhandig moment te zijn geraakt. Een dag voor de aanslag was Donald Rumsfeld namens het ministerie van Defensie namelijk met de billen bloot gegaan. Op 10 september 2001 moest hij met het schaamrood op de kaken toegeven dat het een enorme puinzooi was in het Pentagon: van 2.300.000.000.000 dollar wist hij niet precies meer waar ze het aan hadden uitgegeven omdat ze de bonnetjes kwijt waren. (Je kunt het hem hier zelf horen zeggen.[166]) Hij beloofde echter beterschap en vertelde dat ze er bovenop zaten: hij zou er later op terugkomen. Er is na de aanslag waarbij een deel van de archieven verloren zou zijn gegaan echter nooit weer over het monsterverlies gesproken.

Het lijkt erop dat er wel meer mensen een voordeel hebben weten te behalen uit de dodelijkste aanslagen van onze eeuw. Zo schreef de New York Times dat beveiligers in de dagen na 9/11 krassen op kluisdeuren in de kelders onder het WTC-complex hadden gevonden waar duizenden kilo's goud en zilver achter verstopt lagen: *scorch marks on a basement doorway ... behind the damaged door were nearly a thousand tons of gold and silver.* Volgens de beveiligers had het er alle schijn van dat men van de chaos gebruik had willen maken om ondertussen in te breken: *to security officials, it looked as if someone had tried to break in.* (The Sun zou later overigens schrijven dat er ook lege kluizen waren aangetroffen in andere delen van de kelders.[167]) Wat verder opviel, was dat er in de week voor 9/11 in ongekend veel aandelen van zowel American Airlines als United Airlines werd gehandeld waarbij er specifiek op werd gespeculeerd dat de koersen zouden dalen.[168] (Toen de beurzen na de aanslagen weer openden, kelderden de aandelen van United Airlines bijvoorbeeld met 43 procent.[169]) Hetzelfde gold bovendien voor de aandelen van de verzekeraars die de WTC-torens voor Lucky Larry dekten: Munich Re, Swiss RE en French RE. (Opvallend detail: Harvey Pitt die als voorzitter van de SEC had beloofd deze handel tot op de bodem uit te zoeken omdat hij vermoedde dat Al Qaida er iets mee van doen had, werd van de zaak gehaald en moest later aftreden waarna ook daar nooit meer over is gesproken.)

A before and after

Hoewel geld, goud en aandelen een leuke bijkomstigheid zijn, is bovenstaande uiteraard allemaal klein bier in vergelijking met de hoofdprijs van die dag: het feit dat de aanslagen de directe aanleiding zouden zijn voor de War on Terror. Het was dé gebeurtenis die veel van de in dit boek omschreven ellende zou aftrappen en in een stroomversnelling zou brengen: het startschot van decennia aan non-stop bloedvergieten in het Midden-Oosten. Bovendien accepteerde het Amerikaanse volk zonder klagen de Patriot Act en nam men het mes tussen de tanden: de moslims waren vanaf nu staatsvijand nummer één waartegen 'we' in het westen beschermd moesten worden. De wet die er na 45 dagen onder het motto van terreurbestrijding werd doorgedrukt, is echter nooit weer teruggedraaid waarmee de basisbeginselen van de Bill of Rights sindsdien structureel worden omzeild en het land in een permanente 'politiestaat-light' verkeert.

Bibi was met het oog op de War on Terror dan ook wel te spreken over de aanslagen van die dag en verklaarde: *we are benefiting from one thing, and that is the attack on the Twin Towers and Pentagon.*[170] Het zou volgens hem sympathie creëren voor Israël en zou bovendien de band tussen de Amerikanen en de Israëli's aanhalen: *it's very good ... it will generate immediate sympathy ... strengthen the bond between our two peoples.*[171] Dat positieve gevoel werd ook door ras-neocon Paul Wolfowitz treffend verwoord: *since September 11th, we Americans have one thing more in common with Israelis. On that day America was attacked by suicide bombers. At that moment every American understood what it was like to live in Jerusalem, or Netanya or Haifa. And since September 11th, Americans now know why we must fight and win the war on terrorism.*[172] Amerikanen wisten nu net als de Israëli's hoe het was om aangevallen te worden door bloeddorstige moslims en waren sindsdien overtuigd van de noodzaak van de War on Terror.

Dat was dan ook precies de bedoeling. Het zal je inmiddels wellicht niet meer verbazen dat de neocons in hun eigen denktank Project for a New American Century (PNAC) al in 1998 schreven over de noodzaak voor een dergelijke 'gebeurtenis' waarna ze hun plannen om het Midden-Oosten op zijn knieën te krijgen in werking konden stellen. Ze schreven in het artikel 'Rebuilding America's defenses: strategy, forces and resources for a new century' letterlijk dat ze met smart op een soort van 'nieuwe Pearl Harbor' wachtten. Er was een vergelijkbare catastrofale en katalyserende gebeurtenis nodig die net zo'n grote impact zou hebben op onze wereld omdat het anders allemaal wel heel erg lang zou duren voordat ze hun 'zeven-uit-vijf-verlanglijstje' konden afwerken: *the process of transformation, even if it brings revolutionary change, is likely to be a long one, absent some catastrophic and catalysing event - like a new Pearl Harbor.*[173] Deze hoop op een dergelijke verschrikkelijke gebeurtenis om hun eigen plannen er door te kunnen drukken, was bovendien geen eenmalige uitschieter. Ook Philip Zelikow die een van de grondleggers van PNAC was, schreef in het artikel met de toepasselijke titel 'Catastrophic terrorism: imagining the transformative event'[174] over de noodzaak voor een 'transformerende gebeurtenis' waarvan de impact op de wereld zo enorm groot zou zijn dat we voortaan in een tijdsvak voor, en na dat moment zouden denken: *like Pearl Harbor, this event would divide our past and future into a before and after.*[175] Let wel: dit werd drie jaar geschreven voordat deze 'Pearl Harbor nieuwe stijl' daadwerkelijk zou plaatsvinden. Voel jij ook nattigheid? Opvallend detail in de categorie ongelofelijk maar waar: het was deze zelfde

Zelikow die als voorzitter van de 9/11 commissie was aangesteld en in die rol het laatste woord had over wat er wel en niet in het onderzoek zou komen. (Zelikow heeft overigens twee paspoorten, kun je raden welke de tweede is?)

Het heeft er alle schijn van dat onze 'elite' een paar duizend mensen heeft opgeofferd om het grootste militaire offensief van onze tijd (als je alle oorlogen die onder het vaandel van de War on Terror zijn gevoerd daarin meeneemt) af te kunnen trappen: landverraad van de bovenste plank. Het zou kunnen verklaren waarom president Bush niet verbaasd was over, niet in actie kwam tijdens, en drie maanden na dato eigen herinneringen aan die dag uit zijn duim zoog (reminder: hij had als enige ter wereld het eerste vliegtuig op tv in de toren zien vliegen). Het zou ook kunnen verklaren waarom vicepresident Cheney niet ingreep: hij zou bovendien op eigen conto bakken met geld verdienen aan het bloedvergieten in het Midden-Oosten. De operatie was zo'n enorm succes dat we totaal gehersenspoeld waren: wij stonden erbij, keken ernaar en juichten onwetend voor de echte terroristen. We lieten ons vervolgens voor hun karretje spannen en hielpen zelfs bij de ontmanteling van eeuwenoude landen, diens cultuur en bevolking. Omwille van stuitende hebberigheid en onbegrijpelijke onmenselijkheid mochten miljoenen mensen lijden en sterven en zijn talloze landen voor altijd beschadigd. De 'Pearl Harbor' van onze tijd zou ertoe leiden dat in onze 21e eeuw de laatste landen onder de duim en aan de schuldenketting konden worden gelegd en de vrijheden van burgers werden ingeperkt. Het openen van onze 'doos van Pandora' zou een mix van haat, racisme, tegenstellingen en afgunst aanwakkeren. Een samenloop van omstandigheden die ons langzaam maar zeker tegen elkaar zou uitspelen en van binnenuit zou opbreken totdat we klaar zouden zijn voor 'de volgende stap'. Zitten we zonder het ons te realiseren al twee decennia in een slow motion-treinramp naar de NWO?

27 | Conclusie, *In Unity There is Strength*

We hebben gezien dat de politiek in zowel Europa als Amerika tot op het bot is geïnfiltreerd door 'het geld'. In iedere te bedenken sector worden de belangen van bedrijven altijd boven het welzijn van de uitgeknepen, dom gehouden en ziekgemaakte samenleving geplaatst. Via het eeuwige verdeel- en heers-beleid in al zijn vormen heeft de massale misleiding er bovendien toe geleid dat de meeste nadruk ligt op het bestrijden van niet bestaande problemen. De 'noodzakelijke' inperkingen van mensenrechten omwille van klimaatverandering en (toekomstige) pandemieën brengen ons stapje voor stapje dichter bij een geglobaliseerde politiestaat. Het geld dat met dat doel wordt uitgeprint, is de enige reden dat de 'allesbubbel' en ons zieke financiële stelsel nog overeind kan blijven.

We hebben gelezen hoe machtige 'belanghebbenden' de koers van het Amerikaanse wereldrijk konden bijsturen, met alle gevolgen van dien. Afgetrapt door de grootste, meest spectaculaire false flag uit onze tijd, werd in de schaduw van de slaafse MSM korte metten gemaakt met regimes en landen die weigerden om in de pas te lopen. In Afghanistan werd 'the graveyard of empires' twintig jaar lang een speelveld van het MIC terwijl de internationale heroïnehandel kon worden veiliggesteld. In Libië werd de parel van Afrika verkracht en vermoord in een poging om dat continent voor ons eigen gemak en winstzucht tot aan het einde der tijden zwak en afhankelijk te houden. In Irak werd de westerse bevolking in een drietrapsraket van misleiding achter een oorlog met het beest Saddam geschaard zodat de petrodollar kon worden veiliggesteld. Uit de voorspelde chaos kon vervolgens het PSYOP-monster van IS worden gesmeed waarmee Syrië de vernieling in zou worden geholpen en diens bevolking opgejaagd en vermoord. In de eeuwige strijd tegen Rusland die zowel in Oekraïne als in Syrië wordt gevoerd, kon alleen Poetin voorkomen dat Assad werd vervangen door een Amerikaans poppen-regime. De nazi's van onze tijd die dat probeerden, bleken te worden betaald, bewapend en aangestuurd door onze eigen overheden. De angst voor terreur en de steun om die in het verre oosten te bestrijden, werd in het thuisfront door geheime diensten tastbaar gehouden. (De overkoepelende poging om het Midden-Oosten als een dorre akker om te ploegen en op te breken, is tot op heden mislukt vanwege Iran en diens proxy's. Het feit dat dit laatste stuk van de geopolitieke puzzel om de wereldhegemonie ook het sleutelpunt is voor wereldwijde financiële- en handelsdominantie, verklaart de eeuwig aanhoudende dreiging van een conflict met dit land.)

Met al deze confronterende en deprimerende informatie achter ons kunnen we nu eindelijk stellen dat het probleem helder in kaart is. Het betekent ook dat ons nog één ding rest: een verrassend simpele oplossing voor alle problemen die we tot nu toe hebben gezien. Hoewel dat aanvankelijk een onmogelijke taak lijkt, is het feitelijk heel eenvoudig. Aan de basis van alle problemen staat immers ons huidige geldsysteem dat zich de afgelopen eeuwen als een tumor door alle lagen van de economie en samenleving heeft gevreten. Omdat het er compleet mee vervlochten is geraakt, geldt dit als de wortel van de meeste manipulatie en verdriet. Alleen een verandering daarvan zou daarom een enorme transformatie in onze wereld teweeg kunnen brengen. Wanneer we het geld weer in eigen handen zouden nemen, zou diens corrumperende houdgreep op de wereld (en de ellende die eruit voortvloeit) grotendeels vanzelf verdwijnen.

Laten we daarom in dit hoofdstuk de talloze kansen en mogelijkheden die dat zou bieden bekijken.

Bedrijfsleven

Omdat het huidige financiële systeem een permanente groei vereist om überhaupt stil te kunnen blijven staan, staat kwantiteit overal boven kwaliteit: we hebben simpelweg geen andere keuze omdat geld nou eenmaal altijd het uitgangspunt moet zijn. Chomsky legt uit: *when you trap people in a system of debt, they can't afford the time to think.* Rente is daarom een enorm perverse prikkel om meer, meer, meer in het hier en nu in plaats van een gebalanceerde bedrijfsvoering voor de toekomst te kiezen. Het is daarmee de giftigste component in de formule van onze economie: de constante druk om 'een plus' te realiseren, leidt tot structureel kortetermijndenken en tot uitputting van onze beperkte natuurlijke voorraden. (Het geeft opnieuw aan hoe onhoudbaar dit economische systeem is: het vergt oneindige groei van een eindige planeet. Hoewel dat op de lange termijn pertinent onmogelijk is, wordt de hele wereld op basis van die filosofie ingericht.) Blinde groei als uitgangspunt haalt bovendien het lelijkste in ons naar boven. Iedereen probeert elkaar continu een euro uit de zak te kloppen omdat winst altijd ten koste van een ander moet gaan. Deze vorm van kankerkapitalisme waar uitbuiting onderdeel van een gezonde bedrijfsvoering heet, werkt bovendien wijdverbreide corruptie en elleboogwerk in de hand. (Dat de wereld daar niet mooier van wordt, noemden van Kooten en de Bie treffend 'het vandalisme van het kapitalisme'.[1])

Dat iedereen wordt gedwongen om aan zichzelf te denken en continu mee te rennen in deze 'ratrace' heeft grote consequenties voor onze levens. Het verhindert namelijk een samenleving op basis van 'wat gij niet wilt dat u geschiedt'. Ter illustratie: eind 2020 bleek dat Google, Coca-Cola en Nike allemaal tegen een wet hadden gelobbyd die slavenarbeid voor politieke gevangenen in China probeerde tegen te gaan.[2] Ook verzekeraars hebben er een sport van gemaakt om 'nee' te verkopen en dan maar kijken of de burger afhaakt. Wie is er boos en welvarend genoeg om een rechtszaak te beginnen? Toen hardwerkende boeren bijvoorbeeld hun kassen vernietigd zagen worden door een storm met hagelstenen ter grootte van golfballen, weigerden ze om schadevergoeding uit te betalen. 'Nee meneer, u heeft een stormschade dekking. Geen hagelschade'. (Alsof je een brandverzekering neemt, maar dat schade door vlammen dan niet wordt gedekt?!) Omdat alles gericht is op winstmaximalisatie, is er bovendien geen plaats voor liefde en saamhorigheid. Wie bekommert zich nog om het lot van de patiënten? Die sterven soms aan behandelbare ziektes, of worden weer terug naar de zijlijn van de samenleving gebonjourd omdat hun gezondheid ons 'te veel kost' en het daarmee niet waard is: het is een doodgewone, maar verdrietige realiteit.

In het huidige systeem is er geen ruimte voor groene initiatieven. Iedereen wil eigenlijk 'groen' maar niemand kan het zich écht veroorloven en dus krijgen zaken die een zware wissel trekken op de aarde of de leefomgeving vaak de voorkeur in onze wegwerp-samenleving. Waar dingen vroeger dertig jaar meegingen en fabrikanten een merknaam opbouwden op basis van het feit dat hún spullen betrouwbaarder waren dan die van de concurrent, is dat in het huidige systeem onbestaanbaar: kwaliteit verkopen is geen houdbaar bedrijfsmodel. Hoe beter je product is, hoe minder je er immers van verkoopt. Er worden daarom bewust laagwaardige producten gefabriceerd. Eén van de leukste voorbeelden om die waanzin aan te tonen is de

gloeilamp. Heb jij je ooit afgevraagd waarom er om de zoveel tijd steevast een lamp in huis springt, en je deze voor een klein bedrag moet vervangen? Niet omdat je pech had, maar omdat er op enig moment door de lichtindustrie is besloten dat het geen haalbaar bedrijfsplan zou zijn om een onverwoestbaar product te maken: dan verkoop je er immers maar één. Er is daarom een maximaal aantal branduren afgesproken zodat er af een toe een nieuwe moet worden aangeschaft. Om aan te tonen dat dit qua techniek helemaal niet zou hoeven: er werden al in 1890 vrijwel onverwoestbare gloeilampen geproduceerd die nu nog altijd werken.[3] Eén van de beroemdste van deze zogenaamde *'centennial light bulbs'* brandt al meer dan honderd jaar (sinds 1901) vrijwel onafgebroken in een brandweerkazerne in Californië. (Fun fact: er is al decennia een livestream op het internet waarop de lamp in real-time kan worden bekeken die intussen al meerdere webcams heeft overleefd.[4])

In plaats van gebalanceerde productie en hoogwaardige, eerlijke goederen te waarderen, wordt in het huidige systeem financieel gegoochel, uitbuiting en fraude beloond. Met 'écht' geld zouden we terug kunnen naar een wereld waar kwaliteit boven kwantiteit wordt geplaatst en waar fabrikanten en producenten weer trots zijn op hun product: een circulaire economie waar waarde wordt bijdragen in plaats van dat er waarde wordt uitgezogen.

Media

Een ander aspect van onze wereld dat enorm zou opbloeien wanneer niet overal winstmaximalisatie zou hoeven worden nagestreefd, is de media waarvan we inmiddels weten dat die in een abominabele staat verkeert. Onderzoeksredacties zijn opgeheven omdat succes tegenwoordig in *clicks, views en likes* wordt gemeten. Het leidt tot artikelen met schreeuwende titels maar zonder echte diepgang: als het maar lekker bekt (de krant moet immers wel verkocht worden). Doordat vrijwel niemand in de MSM nog dingen tot op de bodem uitzoekt en aan de kaak stelt, komen politici en bedrijven met vuil spel en corruptie weg. Vrijwel niemand die beloftes breekt of naast de pot pist, wordt in onze eeuw verantwoordelijk gehouden voor zijn wangedrag: 'journalisten' blijven liever goed bevriend met machthebbers dan dat ze die kritisch bevragen. Dat staat uiteraard haaks op de opdracht om hen te controleren en verantwoordelijk te houden: *to speak truth to power.* Een belangrijk deel van internationale gebeurtenissen die onze wereld heel reëel beïnvloeden, blijven daardoor steeds vaker onbesproken met een totaal absurd mainstream narratief tot gevolg. (Dit boek laat zien hoe angstaanjagend ver die indoctrinatie reikt.)

Bijna iedereen is in onze eeuw bij de neus genomen. Oorlog werd altijd als een nobel streven gepresenteerd waardoor vrijheid, democratie en mensenrechten wegwerptermen zijn geworden: die werden in al hun vaagheid misbruikt wanneer er militair of economisch ingrijpen moest worden rechtgeluld. Degenen die in de media werden weggezet als het ultieme kwaad, bleken vaak de enige oplossing voor een relatieve stabiliteit en welvarendheid te zijn. De MSM hield ons daarmee onwetend van de mateloze gruweldaden en plundertochten die er uit onze naam continue op onze aarde hebben plaatsgevonden. Voltaire zei daarover al: *those who can make you believe absurdities can make you commit atrocities.* 'Degenen die je van onzinnigheden kunnen overtuigen, kunnen je verschrikkingen laten begaan'. Propaganda laat mensen dingen doen waar ze zich niet eens bewust van zijn: mensen met het hart op de goede plek en de beste bedoelingen nemen buiten hun weten deel aan kolonialistische rooftochten. (Onthoud dit

wanneer er weer eens wordt oproepen tot het bombarderen van anderen.) Net zoals de Duitsers een verklaring schuldig moesten blijven waarom ze niets van de massavernietiging hadden geweten, zullen wij onze schouders moeten ophalen en zeggen dat we de massamedia en onze leiders geloofden op hun blauwe ogen. Dat we echt niet wisten van de gruweldaden, de vele uitgelokte oorlogen en de in het geniep beraamde aanslagen. Doordat we consequent verstoken blijven van die informatie, kan die ellende bovendien keer op keer opnieuw worden uitgevreten: *hidden in plane sight.* De huidige MSM beschrijft de wereld dus niet, maar houdt een niet bestaand wereldbeeld in stand. Het is van enorm belang om dit te doorbreken: pas wanneer de propagandamachine stopt met draaien, zullen de huidige machthebbers niet op dezelfde voet verder kunnen. Tot die tijd zal er niets veranderen.

Wonen

Het effect van eerlijk geld zou uiteraard veel verder reiken dan alleen in de politiek, media of bedrijfsvoering. Het zou ook een enorm verschil voor alle 'gewone' mensen op de rest van de wereld teweeg kunnen brengen. Ons huidige rentedragende geld is vanuit de kern van zijn functioneren immers de grootste reden achter de enorme welvaartsverdeling: mensen met geld krijgen er automatisch meer van terwijl mensen zonder geld er altijd extra voor moeten betalen. Het splitst de wereld op in een heel klein deel dat zich nooit zorgen hoeft te maken over geld en de grote meerderheid voor wie geld altijd in hun voor- en/of achterhoofd zit: de 99 procent die er hun hele leven op inrichten. Stel je eens voor wat een enorme impact het zou maken op onze eigen levens wanneer het verkrijgen van geld niet meer de constante, absolute prioriteit in onze levens zou hoeven zijn (laat staan op die van mensen in de tweede en derde wereld).

Een einde aan rentedragend geld zou de druk van de ketel halen bij alles wat maar geld kost omdat onze wereld nu nog op krediet draait. De meeste bedrijven lenen geld om te kunnen functioneren: bijna alle producten die je kunt bedenken van de schoenen aan je voeten tot je dagelijkse boodschappen worden vandaag de dag bekostigd met rentedragende leningen. De kosten voor die rente worden uiteraard doorberekend in de prijs van het product en dus naar de klant (voor consumptieartikelen zoals een pot pindakaas is dat bijvoorbeeld zo'n dertig procent). Dat geldt uiteraard ook voor de vrachtwagen op een leasecontract die dergelijke producten naar de winkel vervoert en de diesel die moet worden betaald om die in beweging te krijgen. Alles in de keten betaalt daarmee een aanzienlijk deel extra bovenop zijn 'gewone' kosten om de bedrijfsvoering te kunnen financieren.

Het kostenbesparende effect van 'echt' geld zou bovendien nog vele malen groter zijn in meer kapitaalintensieve sectoren zoals de bouwsector (waar voor iedere stap in het proces en voor alle betrokken partijen telkens weer kredietkosten moeten worden betaald en doorgerekend). Een enorm deel van de kosten van woningen zijn dan ook niet simpelweg de kosten van alle onderdelen van het huis bij elkaar opgeteld, maar ook een groot deel voor de financieringskosten om alles bij elkaar te brengen. Het potentieel effect zou daarom enorm zijn: huizen zouden met rentevrij krediet voor de helft van de prijs kunnen worden neergezet.

De oplettende lezer merkt echter op dat deze desastreuze optelsom nog niet klaar is. De huizen zelf worden immers ook op krediet gekocht. Over dat gehele bedrag moet jij immers een hypotheek afsluiten waarvoor je tientallen jaren, iedere maand ook nog eens maandelijks een heleboel rente moet ophoesten. Ter illustratie: over een huis dat 300.000 euro kost om te

bouwen, betaal je (zelfs met een historisch laag rentepercentage van rond de twee procent) na dertig jaar ongeveer 200.000 euro aan rente. Je telt daardoor uiteindelijk een half miljoen neer voor je reguliere rijtjeshuis. En dat terwijl de banken het aan ons 'geleende' bedrag zelf ook helemaal niet hebben. De hypotheekverplichting die wij nu doodgewoon vinden, is daarom feitelijk een deurwaarders-claim bezorgd door een man in een maatpak: de monopolygeld mannetjes mogen decennialang maandelijks een serieuze hap uit jouw zuurverdiende salaris nemen omdat ze met een tik op het toetsenbord een fictief bedrag hebben mogen 'voorschieten' voor jouw onderdak.

Een kleine anekdote ter ondersteuning van dit moeilijk voor te stellen verhaal: toen in 1968 een advocaat genaamd Jerome Daly door de bank uit zijn huis dreigde te worden gezet omdat hij zijn hypotheek niet meer kon betalen, weigerde hij om precies die reden om zijn sleutels aan de schuldeisers te overhandigen.[5] Hij verklaarde dat de bank hem helemaal niets van waarde had geleend omdat de bank het geld uit het niets had gecreëerd. Toen de dienstdoende rechter daarop aan de bank vroeg om uit te leggen wat zij precies deden om die hypotheek voor elkaar te krijgen, werd Daly in het gelijk gesteld en de hypotheek nietig verklaard. Hij had volgens de rechter meer recht op het huis dan de bank omdat hij al een paar jaar lang iedere maand zijn hypotheekbedrag naar de bank had overgemaakt met geld waar hij hard voor had gewerkt: hij had met 'echt' geld een fictieve schuld bij de bank afbetaald. Hoewel deze uitspraak in de zaak 'First National Bank of Montgomery vs. Jerome Daly'[6] wereldberoemd zou moeten zijn, werd deze in de media uiteraard stilgezwegen. Net als het feit trouwens dat de betreffende rechter een aantal maanden later aan een vergiftiging zou overlijden. De uitspraak zelf werd overigens met succes door de bank aangevochten en daarna nietig verklaard omdat de betreffende rechter geen bevoegdheid zou hebben voor dit besluit (wat aan de beredenering erachter uiteraard niets afdoet).

Koophuizen zijn dus vele malen duurden dan noodzakelijk wanneer het heffen van rente om te betalen voor een basisrecht als crimineel zou worden bestempeld. (Een reële prijs voor een koophuis zou bovendien ook tientallen procenten in de OZB-belasting schelen waardoor mensen niet betalen voor de door de centrale banken gecreëerde gekte op de huizenmarkt maar voor de waarde van de bakstenen en dakpannen.) Als de enorme bedragen die je moet betalen voor een koophuis door meer dan de helft zouden gaan, moet en zal bovendien ook de huurprijs volgen. Niemand gaat immers voor meer dan duizend euro per maand huren als je voor de helft van het geld je eigen huis steen voor steen kunt afbetalen. Kortom: wanneer de overheid een dak boven ieders hoofd als basisrecht zou bestempelen en iedereen daarom van rentevrij krediet zou voorzien om in die behoefte te voorzien, zouden niet alleen de huizenprijzen enorm kunnen dalen maar daarmee ook de kosten om überhaupt te kunnen leven drastisch worden verlaagd. Het zou letterlijk duizenden euro's per huishouden, per jaar schelen. In plaats van kruiwagens vol geld naar de bank te brengen in ruil voor een plek om droog te kunnen slapen, zou je kunnen sparen voor de toekomst van je kinderen en de eigen oude dag.

Bovenstaande oplossing is bovendien eenvoudiger dan je misschien zou denken. De Nederlandse staat heeft op basis van de grondwet namelijk het recht om de eigen geldvoorziening terug in eigen hand te nemen. Daarmee zou ook de staatsschuld (die inmiddels zo groot is dat alle Nederlanders vanaf hun geboorte automatisch tienduizenden euro's schuld achter hun naam hebben staan[7]) in een poep en een scheet weggepoetst kunnen worden. Dat zou op zijn beurt dan weer ieder jaar 8.000 miljoen euro aan rente over die staatsschuld schelen:

een loden last van onze schouders en dus zeer de moeite waard. Dit besef was de reden dat founding father Thomas Jefferson een grote schuldenlast een van de grootst mogelijke gevaren noemde: *I place public debt as the greatest of dangers to be feared. To preserve our independence, we must not let our rulers load us with perpetual debt. We must make our choice between economy and liberty or confusion and servitude.* Kiezen tussen vrijheid en slaafdom dus, duidelijk. Waarom laten we ons nog langer gijzelen door bankiers wanneer we het geld ook zelf zouden kunnen 'afdrukken'? Als iedere generatie vervolgens voortaan zijn eigen schulden zou afbetalen, zouden ook de meeste belastingen overbodig worden. Pas dan zouden we écht vrij zijn.

Werk

Met écht en rente-vrij geld zouden we de wereld compleet anders kunnen inrichten. Wanneer de kosten voor wonen en leven zouden worden gehalveerd, betekent dit immers ook dat we anders zouden kunnen werken. Iedereen zou maandelijks zoveel geld besparen dat je ineens parttime zou kunnen gaan werken. Het zou betekenen dat niemand meer vijf dagen per week met zijn vermoeide hoofd voor dag en dauw uit bed zou hoeven te komen om simpelweg voor zijn eerste levensbehoefte te kunnen betalen. En dat is hoog tijd. Het groeiende aantal overspanningen, burn-outs, depressies en verslavingen zijn een kanarie in de kolenmijn van onze samenleving: de hoge aantallen zijn grotendeels herleidbaar naar de onmogelijkheid om met de druk en de sleur van ons huidige bestaan om te kunnen gaan. Het laat zien dat velen harder moeten werken dan ze lief is: omdat we in dit systeem geen andere keuze hebben dan in deze bullshit-carrousel mee te draaien, wordt iedereen gedwongen om continu mee te rennen op het hamsterwiel. Omdat we een dak boven ons hoofd, gevuld buikjes en betaalde rekeningen willen, rennen we ons suf achter de voorgehouden wortel aan en blijven we braaf in onze hokjes zitten werken.

In plaats van genieten van elke dag, bevinden we ons in een eeuwig aanhoudende sprint naar morgen. Vastgeketend aan het werkritme klimmen we veertig uur per week, vijftig jaar van ons leven, de eeuwige treden van dezelfde ladder op. (Met af en toe een paar vrije dagen om er niet aan onderdoor te gaan.) De weekenden waarin familie en vrienden, sport, het huishouden, boodschappen en ontspanning in 48 uur gepropt moet worden, hangen van katers en schuldgevoelig bankhangen aan elkaar. Week na week sloven we ons uit, toewerkend naar de zomervakantie of wintersport om rond de kerstdagen nog precies genoeg vrije dagen over te houden om nog net een vrije week aan elkaar te kunnen plakken.

We zijn genoodzaakt om de beste jaren van ons leven weg te gooien: om ons lijf en geest af te slijten en te slaven voor een lege belofte die steeds minder waard wordt en daarmee steeds meer van ons vraagt. Het leven is in onze moderne tijd daardoor een bijzaak geworden terwijl het de hoofdzaak zou moeten zijn. *Life is for living.* Het heeft bovendien geen zin om je leven op te offeren voor een baan die niet voldoet, waar je gevoelsmatig vooral lucht staat te dekken of niets reëels bijdraagt. Zeker niet als je daarnaast amper tijd of geld hebt om dingen te doen waar je wel echt blij van wordt. Wie keek er vroeger reikhalzend naar uit om de hele dag binnen te zitten en van negen tot vijf met (in grote lijnen) precies hetzelfde bezig te zijn? Het is logisch om je in te moeten zetten om iets te bereiken in deze wereld, maar niet meer dan noodzakelijk zodat je tijd overhoudt om te leven. Voelt het voor jou acceptabel om vijf dagen te werken in

één van de rijkste landen ter wereld en nog steeds net wel/ niet goed rond te komen? Hoe kunnen we een systeem rechtvaardigen waarin zelfs de mensen uit de rijkste landen zich krom werken zonder een degelijke financiële buffer op te kunnen bouwen? Van loonstrook naar loonstrook leven is geen vrij bestaan: het is het leven van een loonslaaf.

Werken voor geld dat niets waard is, is bovendien niet eerlijk. Het is de slechtst mogelijke deal om datgene waar we nooit meer van kunnen kopen: tijd op deze aarde, om te ruilen voor iets dat niet bestaat. Als we geluk hebben, mogen we 75 rondjes om de zon en dat is het dan: we zouden daar het beste van moeten maken. Het heffen van rente over een verzonnen munt is daarom in strijd met de fundamentele wetten van het heelal (iets wat we onderbewust aanvoelen wanneer we op tv een aap in een oerwoud ergens ontspannen op een stuk bamboe zien knagen, of een hond in zijn mand zien liggen slapen). Zoveel mensen kijken terug op hun leven en beseffen in de laatste uren, weken, maanden of jaren dat ze liever meer tijd met hun gezin, familie of geliefden zouden hebben doorgebracht: ze beseffen dat het leven op deze aarde veel te kort is om het te vullen met randzaken. We zijn niet op deze aardkloot om ons hele leven zo hard, lang en efficiënt mogelijk te werken: zeker niet aan andermans dromen. De boog kan niet altijd gespannen zijn. Wie zou er niet heerlijk een paar dagen per week willen uitslapen, bankhangen, genieten van je huis, hond, kind of liefde, om een boodschapje te doen en het huis te poetsen zodat je in het weekend tijd hebt om te leven? Wie zou zijn kind niet net als vroeger lekker bij één ouder willen laten opgroeien in plaats van op de kinderopvang? Het goede nieuws is: het kan met ander geld! Niemand zou meer elke ochtend en avond achteraan in de file hoeven aansluiten om elkaar mentaal-middelvingerend, in onze bolides naar werk en terug naar huis te jakkeren. Niemand zou meer iedere maandag met een houten kop voor een beeldscherm hoeven plaats te nemen om op de automatische piloot en met frisse tegenzin naar het volgende weekend toe te werken. Geen mens zou meer tot zijn 65e hoeven slaven om nog een paar jaar met een krakkemikkig lijf ergens in de zon te liggen overpeinzen hoe deze ene kans op het leven anders had kunnen worden ingevuld. We kunnen onze dromen waarmaken en leven zoals we dat zelf willen.

Hoe kunnen we hier zo blind voor zijn? We weten simpelweg niet beter. We zijn eraan gewend geraakt dat iedereen zijn leven als een junkie leidt: altijd op zoek naar het volgende 'shot' om onze peperdure huizen, zorg, school, enzovoorts te kunnen betalen. Geld laat bovendien dezelfde gebieden in onze hersenen oplichten als cocaïne en suiker dat doen: het werkt zeer verslavend waardoor we onze realiteitszin verliezen en alles recht lullen wat krom is om er maar meer van te kunnen bemachtigen. (Combineer dit met de diepgewortelde wens bij velen om meer en mooiere spullen dan je buurman/de meesten te hebben en voilà: het monster dat wij kapitalisme noemen is geboren.)

Net als iedere verslaafde die een stap terug doet, en zich beseft hoe erg hij zich altijd heeft blindgestaard op die manier van leven (en zich afvraagt hoe die dat al die jaren überhaupt heeft kunnen volhouden) kunnen ook wij deze trend doorbreken. Het is daarom tijd voor een transformatie. Ooit zijn we van een zes- naar een vijfdaagse werkweek gegaan. Hopelijk zullen toekomstige generaties met net zoveel ongeloof en ontzag terugkijken op onze veertig uur, als wij naar de zeventig-urige werkweek van een eeuw voor ons: slaafdom met een gouden randje. We kunnen simpelweg van het hamsterwiel afstappen en genieten van het leven in plaats van moegestreden na een leven aan werk, hopen dat onze stukgesleten lichamen nog genoeg pit hebben om van een pensioen te genieten. Klinkt drie en een halve dag werken en net zoveel

vrij niet als een veel betere balans? Het is ineens een hele haalbare realiteit. Het maakt een einde aan die eeuwige klotevraag zonder redelijk antwoord of je 'werkt om te leven, of leeft om te werken': het ene kan hand in hand met het andere. Bovendien zouden er op de arbeidsmarkt een heleboel arbeidsplaatsen vrijkomen waardoor mensen die nu niet meer mee doen, draaien of tellen in de werkende wereld (en daarmee in onze samenleving) ook weer de kans krijgen om iets bij te dragen. We zouden daardoor een blijere, meer participerende samenleving krijgen waar we met de helft van de inzet precies dezelfde welvaart kunnen behouden. (En voor diegenen die veertig, vijftig of zestig uur per week willen werken: prima! Ga gerust je gang als dat je droom of doel is in het leven. Maar dat werk zou in dat geval tenminste ook écht lonen.)

Onderwijs

Als we anders zouden kunnen werken, betekent het ook dat we anders zouden kunnen leren. Het huidige prestatiegedreven onderwijs is er immers vooral op gericht om iedereen zo snel mogelijk een effectieve schakel in het productieproces te maken: allemaal door dezelfde trechter in dezelfde gehaktmolen om een zo efficiënt mogelijk tandwiel in de machine te worden. Dat stelt ook de befaamde professor Robbert Dijkgraaf die als directeur van het Institute for Advanced Study in Princeton een van de meest prestigieuze stoelen ter wereld bekleedde: *onze opvoeding en het onderwijs trappen hard op de rem van de verbeelding. Voor veel mensen is onderwijs een plek waar mensen in een vierkantje worden geduwd, ook als ze een rondje zijn. Omdat de maatschappij nu eenmaal vierkantjes nodig heeft. Toekomstige generaties zullen op deze tijd terugkijken, in ongeloof over de manier waarop wij creativiteit en ontdekkingsdrang wisten te beteugelen.*[8] De maatschappij heeft vierkantjes nodig omdat we als werkmieren moeten aansluiten in het economische systeem dat eeuwige groei nodig heeft om te kunnen blijven voortbestaan: het is de essentie van het door schuld gedreven financiële systeem dat eraan ten grondstag ligt. (Iedereen met een diploma is zo bezien een versgebakken *brick in the wall.*[9]) Is het niet een beetje ouderwets om iedereen in meer of mindere mate hetzelfde bij te willen brengen ongeacht of ze daar aanleg of interesse voor hebben? Waarom moet een timmerman persé Frans leren? Is het reëel dat kinderen nog voor de pubertijd een vakkenpakket moeten kiezen die ze voor de rest van hun leven in een bepaalde hoek duwt?

In onze wereld van regels en routine waar iedereen netjes binnen dezelfde lijntjes moet kleuren, wordt creativiteit er helemaal uitgestampt. De meesten van ons worden geen moment gestimuleerd om eigen dromen en doelen te formuleren, laat staan om ze na te jagen. Een beroemde anekdote van John Lennon vat dit goed samen. Hij zei dat toen hij vijf was, zijn moeder hem altijd op het hart drukte dat geluk de sleutel tot het leven was. Toen hem op school werd gevraagd wat hij wilde worden, schreef hij daarom 'gelukkig' op, waarop hem door de juf werd medegedeeld dat hij de opdracht niet goed had begrepen. Ons huidige onderwijs doet voor ons mens-zijn zo bezien dan ook meer kwaad dan goed. Een groot deel van de kinderen valt bovendien buiten de boot: je moet hoog scoren om te worden gewaardeerd in onze maatschappij. Maar iedereen is ergens goed in, als je ze maar stimuleert om hun talenten verder te ontwikkelen in plaats van op hun zwaktes af te straffen*: everyone is a genius, but if you judge a fish by its ability to climb a tree, it will spend its whole life thinking it is stupid.*

We zouden kinderen ongeacht het 'IQ' kunnen leren om hun toekomst in te richten op basis van datgene waar ze het meest enthousiast van worden: dingen die ze inspireren, energie geven en aansluiten bij hun interesses en talenten. Je leven indelen op basis van waar je het meeste mee kan verdienen, is een recept voor mislukking en verklaart mede de ontelbare burn-outs en midlifecrises. Wat als scholen daadwerkelijk kinderen zouden helpen om hun sterke punten te doorgronden en die te helpen ontwikkelen in plaats van iedereen in dezelfde mal te drukken? Wat als we kinderen zouden leren hoe ze moeten nadenken in plaats van wat ze moeten denken? Om ze te helpen uit te zoeken waar ze het meest blij en tevreden van zouden worden op deze aarde door te kijken wat ze beweegt en inspireert en waarom? Doen waar je passie ligt, bepaalt uiteindelijk voor een groot deel of je voldoening uit je leven haalt. Leer, werk of studeer met je hart en het succes en de voldoening zullen volgen. In plaats van ieder kind zo snel mogelijk klaar te stomen voor een citotoets, vakkenpakket en diploma moeten we ze aanmoedigen om zo groot mogelijk te dromen. Als we het ze dán niet aanraden, wanneer in Godsnaam dan wel!? Een idee kan de wereld veranderen. We zouden kinderen kunnen inspireren om dingen in het leven 'maar gewoon te proberen': wat is het ergste dat er kan gebeuren? Mensen kijken aan het einde van hun leven eerder met teleurstelling terug op de dingen die ze niet geprobeerd hebben, dan op zaken die niet zijn gelukt. Sommige nederlagen zijn bovendien glansrijker dan overwinningen (wrijving geeft glans): onderuitgaan en falen maakt je een meer weerbare versie van jezelf. Vanaf de bodem bekijk je de wereld letterlijk vanuit een ander perspectief.

Wat als scholen van kinderen gebalanceerde mensen in plaats van gebalanceerde werknemers proberen te maken? Onze wereld kan pas slagen wanneer we oprechte interactie met anderen hebben, als we kunnen en willen begrijpen wat de ander denkt en voelt. Hoewel het misschien minder gemakkelijk is voor te stellen, is het net zo'n concrete bezigheid als rekenen of taal en minstens zo belangrijk. Het maakt gelukkigere, vrijere en uiteindelijk vaak zelfs meer productieve mensjes van onze kinderen.

Tijdsgeest

De verandering op al deze tot nu toe benoemde aspecten is broodnodig: de invloed van geld verziekt onze maatschappij. Eerlijkheid, redelijkheid en gelijkwaardigheid zijn cruciale fundamenten voor een samenleving. Geld triggert precies de tegenovergestelde kwaliteiten. Het resultaat is dat alle zaken die voor onze voorouders waardevol waren in de vergetelheid dreigen te raken. Iedereen kent de prachtige principes van naastenliefde, bar weinig mensen lijken ze nog uit te dragen: onbaatzuchtig goeddoen lijkt er niet meer bij. Wie groet er nog wel eens een onbekende op straat? Solidariteit is een ouderwets begrip geworden net als een vergeten groente: iets wat de oudjes nog maar al te goed kennen, maar waarvan de jongste generatie nog nooit écht heeft geproefd. (Die dreigen smartphone-starende zombies te worden die bij een ongeluk of vechtpartij automatisch hun telefoon pakken om het te filmen in plaats van te helpen omdat ze die potentiële *likes* oprecht meer waarderen dan hun eigen rechtvaardigheidsgevoel, een goedkeurende blik of een schouderklop van omstanders.) We dreigen een uitgeholde, verharde samenleving te worden die wordt gekarakteriseerd door materialisme en oppervlakkigheid in plaats van traditie en nationale eigenheid. Het verklaart het breedgedragen gevoel van achteruitgang en groeiend pessimisme in plaats van een blije toekomstdrang in onze samenleving: we dreigen ons vooruitzicht op een betere wereld te verliezen. Velen hebben het

gevoel dat een mooie toekomst (dat vreemd genoeg vooral op de wereld van tientallen jaren geleden lijkt) ons door de vingers glipt.

Hoe moet dat in de toekomst? De nieuwe generatie lijkt inmiddels meer geïnteresseerd te zijn in social media dan in sociaal contact. De jeugd van tegenwoordig raakt steeds meer vervreemd van de mensen om zich heen en raken steeds meer ontkoppeld van wat het betekent om een mens (in de natuur) te zijn. Terwijl onze voorouders eeuwenlang omhoog tuurden naar de sterrenhemel op zoek naar een antwoord op de vraag waartoe zij op deze aard waren, kijken ze nu uren omlaag naar oplichtende pixels op een scherm: verslaafd aan entertainment/ afleiding om maar niet met de eigen gedachten te worden geconfronteerd. Bijna een op de drie jongeren ziet zichzelf inmiddels als verslaafd aan social media. We dreigen als samenleving daardoor misschien wel meer *connected*, maar ook eenzamer dan ooit te worden. (Hoeveel social media vrienden staan er daadwerkelijk voor je klaar als je ze een keer écht nodig hebt?) Ze worden er bovendien niet gelukkiger op: de 'social media generatie' heeft de stressvolle taak om zich continu als de meest ideale versie van zichzelf te verkopen. Eigenwaarde en of iets de moeite waard is, hangt af van de goedkeuring van mensen die ze veelal niet kennen. Of iemands leven betekenisvol is, moet van de tijdlijn af te lezen zijn. Het is een giftige cocktail van prestatiedruk en faalangst om jezelf continue met anderen te vergelijken. Er is in onze eeuw dan ook meer eenzaamheid, angst, stress, depressie en zelfmoord dan ooit tevoren: dat zijn trieste statistieken. Velen snakken naar écht contact maar ze weten het niet van elkaar omdat ze hebben geleerd om met filters aan de wereld te tonen dat alles zo fan-tas-tisch mogelijk is, zelfs als ze depressief zijn. Beleven wij zo beschouwd voor- of achteruitgang?

Handel in schaarste

Ander geld is geen instant-wondermiddel maar we zouden deze trend wel degelijk kunnen doorbreken en het tij kunnen keren. Ook het effect op de samenleving is namelijk enorm. De voordelen zijn bijna onvoorstelbaar oneindig als we ervoor kiezen om eindelijk écht geld te gebruiken. Volgens politici is er nu namelijk niet genoeg koek om tussen iedereen te verdelen en moeten we onze leefomgeving zo goed en zo kwaad als het gaat inrichten op basis van hoeveel middelen er zijn. We leven daardoor in een 'of-of wereld' waar we moeten kiezen of delen door een eeuwig gebrek aan geld. Ter illustratie: de juf voor de klas is bijna overspannen en hetzelfde geldt voor de overwerkte handen aan het bed van onze grootouders. Maar je kunt ze niet beide helpen. (Of wil je toch liever meer blauw op straat zodat er ook nog eens wat met je aangifte gebeurt?) Rutte zei daarover: *ons werk is handelen in schaarste. Je maakt keuzes in schaarste hier in Nederland hoe je het doet: hoe je het geld uitdeelt. De koek is beperkt.* Het leidt ertoe dat het water bij enorm veel beroepsgroepen aan de lippen staat. Het is gebruikelijk geworden om te moeten staken voor het recht om je werk 'normaal' te kunnen doen. Iedereen doet wat ze kunnen maar velen in de zorg, het onderwijs, bij de politie, enzovoorts dreigen te verzuipen in de steeds hogere werkdruk. De persoonlijke aandacht en de menselijkheid verdwijnt langzaam maar zeker uit deze beroepen. Mensen die een vak ooit hebben gekozen vanuit hun passie om mensen te helpen, komen daar nog maar amper aan toe. Een op de vier(!) leraren in het basisonderwijs heeft burn-out gerelateerde klachten. Wie heeft er niet op zijn basisschool genoten van de aandacht, begeleiding of zelfs strenge woorden van de juf of meester? Die tijd is er voor de meeste kinderen niet meer terwijl onderwijzers de cruciale taak

hebben om 'onze toekomst' het plezier van leren bij te brengen in deze fase. Ter vergelijking: de mensen die op ons geld 'passen', verdienen vele malen meer dan de mensen die dagelijks op onze kinderen passen en ze klaarstomen voor de toekomst. Het lijkt dan ook alsof degenen die het meeste aan het welzijn van andere mensen of de samenleving bijdragen, het minste worden beloond: we leven in een gekke wereld. Hoe kunnen we met hoop naar de toekomst kijken als het geld voor de hoekstenen van onze samenleving niet kan worden vrijgemaakt?

Maar de schaarste die ertoe leidt dat we moeten kiezen of delen, is zoals we inmiddels weten fictief.[10] De twee fundamenten van onze samenleving: geld en energie zijn in handen van monopolisten die een bewuste schaarste creëren en in stand houden om hun winst en macht te maximaliseren. Om onze wereld in te delen op basis van een zelf in stand gehouden 'tekort' is dan ook volslagen idioot en extreem zonde. Waarom zouden wij nog moeten beknibbelen op ons eigen levensgeluk, leefomgeving en welzijn? Waarom moeten we kiezen? Willen we ons land inrichten met een gebrek aan geld als belangrijkste factor? Wanneer we de kaders en randvoorwaarden die onze samenleving vormen aanpassen, kunnen we die namelijk inrichten zoals we dat zelf willen. Er is genoeg voor iedereen wanneer we zouden besluiten om ons eigen rente-vrije geld uit te geven: we zouden daarmee kunnen kijken naar wat iets oplevert in plaats van wat het kost zodat zaken die een maatschappelijk nut dienen er gewoon komen. (Eigen en eerlijk geld zou bovendien een natuurlijke balans faciliteren, bubbels en crises helpen voorkomen en daarmee tot stabiele welvaart leiden.)

Alles is mogelijk als we geld terug in onze handen nemen. Het effect van echt geld zou in zoveel lagen doordringen dat we niet zouden weten wat ons overkomt. We zouden vele malen minder belasting hoeven betalen, terwijl we meer kunnen investeren in onderwijs, zorg, veiligheid en de stabiliteit van het land en de samenleving. We zouden een land kunnen worden dat kijkt naar Bruto Nationaal Geluk in plaats van Bruto Nationaal Product. Een samenleving die zich karakteriseert door een menselijk gezicht en persoonlijke aandacht. Ook en juist voor mensen die niet voor zichzelf kunnen opkomen. We zouden onze onderklasse kunnen laten leven zoals de middenklasse dat nu doet. Goede zorg voor onze zieken, eenzame ouderen en een waardig bestaan voor alle mensen die buiten hun schuld om zonder werk zitten. We kunnen de tot op het bot uitgeklede verzorgingsstaat weer aankleden, onze ouderen uit de 72uurs-luiers halen, politiebureaus, en brandweerkazernes heropenen, het leger deugdelijk materieel geven en voldoende leraren voor onze klassen van een behapbare grootte zetten zodat er tijd en aandacht is voor onze toekomstige generaties. De menselijkheid zou terug kunnen keren in al die beroepen die een onvoorstelbaar belangrijke functie hebben in onze samenleving. Alles móet dus niet alleen anders: alles kán ook relatief eenvoudig anders.

Het uitwieden van het onkruid dat fiat geld is, zou onze samenleving kunnen hervormen en transformeren. We zouden ons land niet hoeven inrichten op basis van financiële afwegingen maar op wenselijkheid en menselijkheid. De farmaceuten, verzekeraars en daarmee artsen zouden zich weer op patiënten in plaats van patenten kunnen richten zodat artsen de eed van Hippokrates weer kunnen eren: mensen niet laten creperen omdat hun leven niet opweegt tegen de prijs van de medicijnen en mensen beter maken op de beste, niet de meest winstgevende manier. Het zou bovendien de geneeskrachtige en ontspannende werking van de wietplant weer terugbrengen binnen onze samenleving zoals het dat in andere beschavingen al duizenden jaren heeft gedaan. Het geeft ons de kans om de illegaliteit te doorbreken, de verkoop ervan te belasten, diens helende werking op lichaam en geest te onderzoeken en omarmen en mensen

die het 'illegaal' hebben gebruikt of verkocht hun vrijheid terug te geven. Het biedt de kans om de joker die we van moeder aarde hebben gekregen voor het eerst sinds lange tijd weer écht in te zetten om te helpen om veel van onze problemen draaglijker te maken, en anderen zelfs in zijn geheel op te lossen. (Als we bovendien eens wat biertjes en wijntjes laten staan en in plaats daarvan eens wat vaker in onze pyjama op de bank gaan liggen met een zakje chips en een wiet-theetje[11], zou dat een heleboel katers besparen, en een enorme gezondheidswinst kunnen boeken op deze overspannen, gestreste, overhaaste westerse wereld.[12])

Een schrale troost en teken van onze weerbaarheid is het feit dat we het in deze *fucked-up* wereld ook al decennia redden. Ook al loopt het huidige systeem op zijn einde en worden we overal uitgeknepen, belazerd en uitgebuit: nog steeds lukt het de meesten om relatief gelukkig te zijn. Niemand weet echter hoe ver we zouden kunnen komen wanneer we het een keer écht zouden proberen: we hebben tot op heden nog nooit een eerlijke kans van slagen gehad. De massa heeft geleerd om deze eeuwige matigheid te accepteren en te omarmen als 'normaal'. Maar het is niet normaal: de mensenhuid rijdt al eeuwenlang met de handrem erop. We worden al honderden jaren achtergehouden zonder dat we ons daar bewust van zijn. De *sky* is dan ook de letterlijke *limit* wanneer we dit zouden doorbreken. Als iedereen uitgerust is van de 'fiftyfifty-werkweek', niet meer meedoet aan de ratrace en ook bedrijven uit deze vorm van roofkapitalisme kunnen stappen, leven we daadwerkelijk ineens in een compleet andere wereld. Het zou een nieuwe mindset opleveren in een samenleving waar vrijheid, blijheid, rust, liefde, familie en het gezin centraal kunnen staan: waar ervaringen en relaties in plaats van spullen worden verzameld en gekoesterd. Waar het besef heerst dat welzijn welvaart is, en niet andersom.

Something you give away

Dat geldt niet alleen voor onze samenleving maar zou potentieel voor de hele wereld kunnen gelden die nu zo enorm ongelijk is. We willen nu allemaal al een eerlijkere wereld maar zodra we voor die betere wereld zelf iets moeten inleveren, komt het 'economische dier' in ons naar boven die toch in de eerste plaats zichzelf en het eigen gezin wil beschermen. Het huidige systeem vergiftigt op die manier de hele wereld. Het is als een kanker in ons DNA. Een mens is geen egoïstisch dier, maar wil de basisbehoeftes voor zichzelf en de mensen in zijn omgeving verzekeren. In de wereld zoals die nu is, moet je daarvoor bereid zijn anderen te benadelen. De nieuwe wereld biedt de kans op een radicaal andere mindset voor de wereldbevolking die onze aarde op een totaal ander spoor zet en daardoor de potentie heeft om die te transformeren: het biedt de kans op een gebalanceerde, houdbare wereld waar niemand hoeft te stelen om te overleven.

Wanneer de een zijn winst niet uit de zak van de ander hoeft te komen en we niet meer zo hard voor ons eigen hachje hoeven te vechten, kunnen we ophouden om tweede- en derdewereldlanden uit te buiten zodat ook die eindelijk een eerlijke kans van slagen krijgen. Als je niet

ten koste van anderen probeert te leven, zal er bovendien minder aanleiding tot oorlog zijn. Nog altijd worden er wereldwijd ontelbare mensen buiten ons zicht om onrecht aangedaan.

Iedereen heeft recht op een eerlijke kans op een vrij leven en ieder land op deze aardbol zou evenveel inspraak moeten krijgen over zijn eigen leefomgeving. Niet alleen diegenen met de grootste mond of de diepste zakken. Onze wereld zou moeten opereren op basis van gelijkwaardigheid en mensenrechten voor iedereen. Onderling contact op basis van goed buurschap en overleg: beleid dat zich ontvouwt rond rede en ratio in plaats van bommen, boycots en sancties. Zou het niet fijn zijn wanneer overheden wereldwijd daadwerkelijke vrede zouden nastreven en mensen zoveel mogelijk met rust zouden laten? Het zou het einde betekenen van landjepik: waar grondgebied alleen maar van jou is als je het met geweld kunt verdedigen (en waar pogingen om dat terug te draaien en je van het juk van de bezetter te ontdoen terrorisme wordt genoemd). Het feit dat er zoveel pijn en ellende in de wereld is, zou ons moeten vullen met een hol gevoel van liefdesverdriet. Hoe kan jij je vrij voelen zolang anderen lijden? Om je aan de woorden van Martin Luther King te herinneren: *injustice anywhere is a danger for justice everywhere.*

De mensheid heeft wat dat betreft de afgelopen paar honderd jaar slechts een hele selectieve 'vooruitgang' geboekt. Een buslading met de rijkste mensen op deze planeet bezit letterlijk net zoveel als de armste helft van de totale wereldbevolking.[13] Is wat we nu doen de culminatie van duizenden jaren aan ontwikkeling? Waarom doen we net of we 'er zijn' terwijl in ons huidige economische systeem driekwart(!) van de wereldbevolking bij voorbaat standaard wordt uitgesloten van een waardig leven? Geen enkele winst kan een systeem goedpraten waarin we accepteren dat een significant percentage van de deelnemers permanent buitenspel staat en als vuilnis wordt behandeld. *Fight of the fittest* gaat al lang niet meer op in deze wereld. Iedereen is in beginsel ongeveer even fit, maar de mogelijkheid om vanuit armoede iets voor jezelf te maken is ontzettend klein. Gandhi noemde armoede zelfs de ergste vorm van geweld. De pijnlijke realiteit is dat de helft van de hele wereldbevolking van minder dan vijfeneenhalve dollar per dag moet rondkomen: de meeste vuilnisbakken in het ontwikkelde deel van de wereld eten beter dan negentig procent van hen. Dat is niet een onoverkomelijk feit maar een keuze: niemand hoeft meer in angst, armoede, kou, honger, ellende of oorlog te leven. We hebben alle technologie en middelen om iedereen op deze wereld met een volle buik en in vrede en veiligheid op te laten groeien: als we zouden willen, is het volgend jaar opgelost. Moet je je voorstellen wat we kunnen bereiken wanneer we alle tijd en geld die we nu in oorlog zouden investeren daadwerkelijk op iets zouden richten dat de mensheid ten goede komt. Het is daarom gevaarlijk om te doen alsof wij aan de piek van onze 'beschaving' staan terwijl er nog dagelijks mensen sterven door een gebrek aan eten of schoon drinkwater.[14] Karakter wordt bepaald door hoe je omgaat met mensen die niets voor jou kunnen betekenen.

We hebben nog wel wat ontwikkeling te gaan en het zou ons sieren wanneer we ons bereid tonen om eens een systeem op poten te zetten waarbij iedereen een kans heeft om in ieder geval in de menselijke basisbehoeften te voorzien. Het zou bovendien de vluchtelingenproblematiek in één klap oplossen: het heeft geen zin om een miljoen mensen, of tien miljoen mensen binnen onze gelederen op te nemen terwijl er nog duizenden miljoenen meer van kruimels moeten overleven.[15] Wanneer we geen verscheurende krachten meer tolereren die hele landen moedwillig onderuit trappen, kunnen we ook daadwerkelijk vluchtelingen terug naar huis sturen: maar dan met trots. Naar een eigen land dat een daadwerkelijke kans van slagen heeft

omdat we niet alle talentvolle mensen hebben afgeroomd om ons eigen corrupte, onhoudbare stelsel overeind te houden. Een plek waar mensen niet alleen willen wonen omdat het de geboortegrond van hun voorouders is, maar omdat ze hun eigen kinderen er ter wereld willen brengen en groot willen zien worden.

Wanneer je beseft dat iedereen er net als jijzelf wat van probeert te maken in deze wereld en het beste wil voor zichzelf en zijn naasten, moet dat de basis zijn om oog voor elkaars belangen te hebben en er samen goedschiks uit te komen. Laat zien dat je het resultaat bent van miljoenen jaren evolutie en leef je in een ander in. Als je onthoudt dat iedereen hetzelfde nastreeft, kun je elkaar altijd in het midden vinden: je eigen doel nastreven zonder de ander tekort te doen. Niet winnen ten koste van de ander, maar samen op weg naar een betere toekomst omdat geluk het enige is dat groter wordt hoe meer je het deelt. Vrede is niet iets dat toevallig ontstaat, maar waar je zelf actief naartoe werkt volgens de oerlogische kernwaarden: 'wat gij niet wilt dat u geschiedt, doet dat ook een ander niet'. Lennon zei daarover: *peace is not something you wish for; it's something you make, something you do, something you are, and something you give away.*

Burgerlijk verzet

Het superieure sausje dat onze westerse wereld zo smeuïg maakte, smaakt inmiddels bitter. Het is vermoeiend, frustrerend, boosmakend en verdrietig om te beseffen dat in deze wereld vrijwel niets is wat het lijkt en dat alles op de kop staat: de verkeerde mensen gaan de bak in terwijl anderen onaantastbaar lijken. Multinationals en banken zijn de dominante krachten geworden die bovendien steeds dichter tegen de politiek aan schuren en elkaar voordeeltjes toebedelen. Het betekent dat de grote bedrijven de regels zo op elkaar kunnen afstemmen, dat zij nog meer kunnen afromen. Globalisering komt dan ook niemand anders ten goede behalve de elite: regels van de rijken voor de rijken ten koste van ons. De belofte van de vrije markt van het kapitalisme blijkt dan ook steeds minder bereikbaar te zijn in de dagelijkse realiteit die u en ik beleven. (Kunnen we het überhaupt kapitalisme noemen met privé-winsten en gedeelde verliezen? Zouden we het neerschieten van een tamme melkkoe in een weiland ook jachtsport noemen?) Het leidt tot een uitholling van de middenklasse: die kwijnt al jaren weg terwijl een minuscuul groepje aan de top steeds rijker wordt. Ze zijn inmiddels zo machtig dat ze de regels kunnen overtreden waar het ze niet lukt om ze te herschrijven: *too big to fail* en *too big to jail.* We verschuiven daardoor van democratie naar despotisme in deze geglobaliseerde, door bedrijven bestuurde wereld.

Die geglobaliseerde overheid is dan ook geen beschermheer, maar een liegende, bedriegende klootzak gebleken die niet in staat is om echte problemen op te lossen. We zijn het afgelopen decennium jaar in, jaar uit van de ene in de andere crisis gerold waarbij het optreden van de politici steevast om te janken was. Crisis is een uit het Grieks afkomstig woord en betekent overgang: het is zo bezien een symptoom van het feit dat er iets niet werkt. Het zou daarom een noodzakelijke verandering van het ene in iets anders moeten impliceren. Het probleem is dat de elite krampachtig vasthoudt aan hun fictieve narratief waardoor we in een semipermanente overgangsfase blijven hangen. De status quo staat daardoor de noodzakelijke veranderingen en een perspectief op een betere wereld in de weg en weerhoudt ons ervan om over ons eigen lot te beschikken. Het is een onhoudbare situatie die we bij gebrek aan beter tolereren. Je bent er

hopelijk dan ook van overtuigd geraakt dat er écht iets moet veranderen in de wereld wanneer wij ons als samenleving op deze aarde ooit nog met recht een beschaving willen kunnen noemen.

Een deel van de oplossing voor de problemen van onze tijd moet daarom nationalisering en regionalisering in plaats van globalisering zijn. De bevolking is klaar om afscheid te nemen van centralisering en om terug te keren naar een wereld waar zoveel mogelijk belangrijke beslissingen lokaal genomen kunnen worden: om onze eigen boontjes te kunnen doppen in plaats van afhankelijk te zijn van beroepspolitici die loyaal zijn aan bedrijven in plaats van aan mensen. Let op: dat betekent ook dat we niet loyaal moeten zijn naar bedrijven die niet loyaal naar ons zijn. Waar jouw uitgegeven euro terechtkomt, is namelijk sterk afhankelijk van waar je hem uitgeeft. Ter illustratie: een hamburger bij de Burger King komt niet in de zak van de plaatselijke middenstand terecht, maar aan de andere kant van de wereld. Dat houden we op die manier zelf in stand. We zouden daarom terug moeten naar kleinschaligheid: vier de persoonlijke *touch* en imperfecties en steun de lokale ondernemers. Loop eens langs bij de groente/kaas/vleesboer op de markt en koop eens een hamburger bij de snackbar op de hoek in plaats van een -vanwege inflatie niet meer bestaande- 'euro'-knaller bij de McDonalds met de 'herkenbare kwaliteit' van die ene augurk.

Rebellion to tyrants

We kunnen alleen verandering afdwingen met een politiek bestel dat beleid niet via de lobby maar op basis van gezond verstand, wenselijkheid en menselijkheid bepaalt. Dat zich bewust is van de problemen die er spelen, de veroorzakers daarvan weet te benoemen en bereid is om die te confronteren. Politici die bereid en capabel zijn om het beleid aan te passen ten koste van de status quo, ten bate van de gemiddelde burger. Die beschrijving gaat niet op voor de huidige machtssystemen of politici. Doordat de keutels allemaal naar boven komen drijven, worden we bestuurd door narcistische psychopaten zonder toekomstvisie. Diegenen die hun eer, geweten of integriteit het beste opzij weten te zetten, lijken het beste in dit systeem te slagen: de representatieve democratie is te kwetsbaar gebleken voor deze door corruptie doordrenkte wereld (wie kan zich de tijd herinneren dat wanneer politici praatten je ervan uitging dat ze waarheid spraken?). We kunnen daardoor stellen dat geld zo bezien de fundering is waar alle problemen, corruptie, misleiding, moord en plunder uit voortgroeien. De invloed die het op onze wereld heeft, weerhoudt ons als mensheid ervan om tot onze ware potentie te komen: het voorkomt dat we de volgende stap op de ladder van deze civilisatie kunnen zetten waardoor we een oorlogvoerende, vervuilende, rovende plaag zijn geworden.

Nu we inzichtelijk hebben hoe diepgeworteld onze problemen zijn, weten we hoe groot de winst is als we deze zouden doorbreken. We kunnen de volgende uitspraak daarom nu nog beter op waarde schatten: *the people of the nation do not understand our banking and monetary system, for if they did, I believe there would be a revolution before tomorrow morning.* 'Als mensen écht zouden begrijpen hoe ons financiële stelsel in elkaar steekt, zou er morgen een revolutie zijn'. Het mag ook duidelijk zijn waarom: het speelveld is al decennia gekanteld in dit financiële systeem waarbij het geld *by design* altijd naar boven stroomt. Het berooft mensen van een waardig leven voor zichzelf en hun familie. Pas wanneer we ons eigen geld drukken en de schuldenmachine de rug toekeren, kunnen we terug naar een vrije samenleving en

beschaving. Het heeft dan ook geen zin om geld anders te willen verdelen: de communisme- vs. kapitalisme-discussie is zinloos omdat het in de basis niets verandert. Eis ander geld: verban het schulden-papier en leef in weelde, of modder tot het einde der tijd voort in slavernij op kosten van de toekomstige generaties.

Als we deze koers doorzetten is er weinig om hoopvol over te zijn voor onze kinderen, laat staan voor onze kleinkinderen. Een systeem dat oneindige groei nodig heeft voor zijn eigen voortbestaan op een planeet met eindige middelen is de meest kortzichtige, onhoudbare situatie die je maar kunt bedenken. Het is op de lange termijn een pad dat onherroepelijk tot ziekte, ellende, armoede en onvrijheid leidt. In de woorden van de voormalige president van de Bank of England: *if you wish to remain slaves of the Bankers and pay for the cost of your own slavery, let them continue to create deposits.* Ik doe daarom een beroep op je eigenbelang: wil je jouw (ongeboren) nageslacht met een eeuwige loden last op deze wereld laten leven? Wil je hen in deze door hebzucht en onrecht gedomineerde wereld vol ongelijkheid laten opgroeien?

Thomas Paine inspireerde zijn landgenoten tijdens de Revolutionaire Oorlog die tot de Amerikaanse onafhankelijkheid zou leiden. Hij verklaarde zich bereid om zich te verzetten zodat zijn kinderen in rust en vrede konden opgroeien: *if there must be trouble, let it be in my day, so that my child may have peace.* Hoewel we niet gewend zijn om voor onze rechten op te (moeten) komen, zullen we er toch aan moeten geloven. Vrijheid vereist actie. Democratie en grondrechten zijn net als spieren: als je ze niet gebruikt, kwijnen ze weg.[16] Laten we deze periode van aanhoudende ellende daarom als een kans zien en die aangrijpen om schoon schip te maken: om de bezem erdoor te halen en de verandering teweeg te brengen waar de wereld zo wanhopig aan toe is. Een Great Reset op ónze voorwaarden.

Het is niet uniek in de wereld om als land te breken met een onhoudbare situatie: de geschiedenis wordt door dit soort gebeurtenissen aan elkaar geregen. In 1581 besloot Nederland bijvoorbeeld dat de kosten de baten niet meer konden legitimeren om onder het juk van 'onze' koning in Spanje te blijven zitten. Het zogenaamde Plakkaat der Verlating (dat overigens als blauwdruk heeft gefungeerd voor de Amerikaanse Declaration of Independence) maakte aan dat huwelijk een einde. Net zoals de Republiek zich ooit van Spanje heeft losgemaakt, zou Nederland hetzelfde moeten doen en moeten opstaan tegen Brussel: zich loskoppelen en terugkeren naar de basis van lokaal en regionaal bestuur. Hoewel eurofielen zullen zeggen dat het verlaten van de Unie een enorm risico is, kan dat risico zich ook enorm uitbetalen. Dat kunnen de Oost-Duitsers onderschrijven: zij besloten om hun baan, pensioenen en zekerheid achter zich te laten om de Sovjet-Unie te ontvluchten en kregen een (voor hen) ongekende vrijheid en welvaart terug.

Het klinkt wellicht een tikkeltje extreem en misschien zelfs een beetje spannend: maar het is tijd voor een radicale omwenteling. Een geweldloze revolutie ligt binnen handbereik. We kunnen nu nog relatief eenvoudig 'winnen' zonder grootschalig bloedvergieten. De onrust die men probeert te gebruiken om ons allemaal in een NWO te rommelen, kunnen we omkeren en voor onze eigen transformatie gebruiken. Ter zeer belangrijke herinnering: we moeten er daarbij voor waken dat we ons niet in een schijnoplossing laten lokken voor de in dit boek beschreven problemen. Het voorkomen van de ene NWO-poging zou niet moeten leiden tot een 'andere' Chinees-Russische-Westerse NWO: met andere poppetjes met daaraan mogelijk dezelfde touwtjes. Het zou de ultieme hegeliaanse oplossing zijn waardoor de gehele wereldbevolking juichend zijn eigen ondergang zou vieren. We zouden daarom iedere vorm

van wereldleiderschap consequent moeten afwijzen en moeten terugkeren naar de basis en onszelf: samenwerken op basis van wederzijds respect en goed buurschap terwijl iedere natie volledige zelfbeschikking en een eigen niet-digitale munt behoudt.

Deze verandering zal van onderop, vanuit onszelf moeten komen. Er is geen politicus of prins op het witte paard die deze zooi voor ons gaat oplossen: ons lot hangt daadwerkelijk af van onze eigen moed om het te veranderen. We moeten daarom onze rug rechten en besluiten dat we het zo niet langer willen: genoeg is genoeg. Niemand heeft ooit gestemd om in dit systeem te leven: de meesten van ons zijn daarin geboren en draaien er gelaten in mee. Maar stil blijven helpt altijd de onderdrukker, nooit de onderdrukte. De huidige situatie kan zich alleen voortzetten door burgerlijke gehoorzaamheid: zolang goede mensen passief toekijken terwijl er in hun naam onrecht en ellende wordt uitgevreten. (Dit wordt kernachtig verwoord in deze voordracht van Howard Zinn: een absolute kijktip van vijf minuten.[17]) Deze zwakte van de zwijgende meerderheid kan echter heel eenvoudig een kracht worden wanneer deze stilte wordt doorbroken. Haal daarom voortaan niet luchtig je schouders op: maar spreek je uit. Alles wat we hoeven te doen, is onze hakken in het zand te zetten. Zinn: *people in all countries need the spirit of disobedience to the state.* Wanneer we met zijn allen besluiten dat we het anders willen, kan de overheid niet anders dan naar ons luisteren. Wij zijn immers de overheid: politici en ambtenaren zijn niets meer dan onze (goedbetaalde) dienaren. Zodra burgers besluiten zich niet meer te laten besturen, bestaat het bestuur daarmee feitelijk niet meer.

Kennedy sprak de legendarische woorden dat diegenen die een vreedzame revolutie dwarsbomen, een gewelddadige revolutie onvermijdelijk maken: *those who make peaceful revolution impossible will make violent revolution inevitable.* Toch moeten we de wens onderdrukken om de stenen uit de straten te trekken en met fakkels en hooivorken naar het parlement te trekken. Chaos en geweld kunnen ze namelijk alleen maar tegen ons gebruiken om hun eigen gewelddadige optreden te 'rechtvaardigen'. John Lennon zei daarover dat overheden ons alleen met geweld de baas kunnen en dat daarom zullen verwelkomen of zelfs proberen uit te lokken: *the establishment will irritate you - pull your beard, flick your face - to make you fight. Because once they've got you violent, then they know how to handle you.* Het laatste dat we willen is dat er anarchie losbarst waardoor de status quo een excuus heeft om de boel 'gelegitimeerd' kort en klein te slaan. We moeten overheden daarom niet in de kaart spelen. Zolang je de vrede bewaart, kunnen ze je niets maken zonder zich lelijk te kijk te zetten en daarmee hun legitimiteit te verliezen. Wees daarom lief voor elkaar. Niet alleen geweld en grootschalige rellen kunnen een overheid tot verandering bewegen. King herinnerde ons eraan dat je duister niet met duister kunt bestrijden maar dat alleen licht dat kan: *darkness cannot put out darkness; only light can do that.*

Het heeft daarom geen zin om boos te worden op andere mensen, groepen of landen: om elkaar uit te schelden of de kop in te slaan. Besef dat zij uiteindelijk net zoveel het slachtoffer van de situatie zijn zoals wij dat zijn: iedereen is misleid en uitgebuit. De meesten van ons zijn goedbedoelende, maar slecht geïnformeerde en misschien zelfs opgejutte mensen die opkomen voor datgene waar zij in geloven. (Belangrijke besefmoment: hoewel dit boek bijvoorbeeld kritisch is op de Amerikanen weten ook zij niet beter. Hetzelfde geldt voor joden: ook zij zijn de dupe van een kleine groep extremisten aan de top. Net zoals niet iedere moslim een terrorist is, geldt dit ook voor hen.) Het is het systeem dat het probleem is door ons tegen elkaar op te zetten en tegen elkaar uit te spelen: zolang we in groeperingen en het wij- zij- denken vervallen,

wint de derde. Laat je daarom niet afleiden of misleiden: onthoud dat we allemaal in hetzelfde schuitje zitten. Zoals Sly Stone treffend verwoordde: *don't hate the black, don't hate the white. If you get bitten, just hate the bite.*

Onthoud dat we allemaal mensen van dezelfde soort zijn: iedereen is iemands zoon en iedereen is iemands dochter. Iedereen bloedt rood, poept bruin en is de held van zijn eigen verhaal. Als je alleen maar schoonheid in je eigen gebruiken en cultuur ziet, zet je de deur open voor onbegrip, discriminatie en conflict. Geniet van je eigen en elkaars tradities en eigenheid in plaats van alles hetzelfde te willen maken of af te willen breken. Iedereen die je tegenkomt weet altijd van iets meer dan jij, je kunt dus letterlijk van iedereen iets leren. Als je er maar voor open staat. Dus, respecteer en wees lief voor elkaar: *try not to be a dick.* Laten we troost vinden in het feit dat wij als mensheid, ongeacht land, rang of afkomst klein worden gehouden door dezelfde groep machthebbers. Als we het vertrouwen hebben om iedereen als hetzelfde welwillende individu te zien dat we zelf zijn, kunnen we de angst, afkeer, woede en hysterie in onze maatschappij loslaten. Wanneer we elkaar oprecht als 'mede'-mens gaan zien, kunnen we grootse dingen bereiken. Als we eenheid in onze verscheidenheid vinden, zijn we een niet te negeren, onbeweeglijk object: *in unity there is strength.*

Zelfs als er niet wordt geluisterd, graaft de politiek zijn eigen graf. Een crisis leidt tot een revolutie wanneer de noodzaak voor verandering wordt tegengewerkt. Wanneer het oude, opgesleten en verrotte stelsel weigert om de staat van het eigen verval te erkennen, hebben we daarom niet alleen het recht, maar ook de morele plicht om ons daartegen te verzetten. De groten der aarde stelden dan ook dat het een gedeelde verantwoordelijkheid was om zich actief tegen onrechtvaardige wetten te verzetten: *to disobey unjust laws.* Thomas Jefferson noemde verzet tegen tirannie zelfs gehoorzaamheid aan God: *rebellion to tyrants is obedience to God.* Hebben wij de moed en de wil om onze eigen beschaving te beschermen tegen mensen die het willen onderdrukken en vernietigen?

Dat zal uiteraard niet vanzelf gaan. Het zal vallen of staan met een massale bewustwording van de wereld waarin wij leven. Dit boek en de informatie erin zal daarom niet goed worden ontvangen. Het is als een fles rode wijn op het Bierfest: niemand zit erop te wachten. Men zal het in eerste instantie niet begrijpen, of doen alsof ze ons niet begrijpen. We begrijpen ook waarom dat is: het is moeilijk om iemand iets uit het hoofd te krijgen wanneer diens voortbestaan afhankelijk is van het in stand houden daarvan. Maar diegenen die zeggen dat het onmogelijk is of die geconfronteerd met deze ellende geen verandering willen, zijn erbij gebaat om het huidige systeem te behouden. Onmogelijk is het namelijk zeker niet. Het was Mohammed Ali die 'onmogelijk' een mening noemde, geen feit: *impossible is just a big word thrown around by small men who find it easier to live in the world they've been given than to explore the power they have to change it. Impossible is not a fact. It's an opinion. Impossible is not a declaration. It's a dare. Impossible is potential. Impossible is temporary. Impossible is nothing.* Laten we deze uitdaging daarom aangaan omdat het zo ontzettend de moeite waard is. (De meesten aan de top zijn bovendien egoïstische narcisten. Zodra eentje zich voor een rechter zou moeten verantwoorden, zal die niet twijfelen om anderen mee te slepen om zijn eigen hachje te redden. Als er één dominosteen valt, zal de rest snel volgen. Zodra we eenmaal aan het juiste draadje trekken, kan dit hele ellendige breiwerk razendsnel loskomen.)

The final scare

Het is daarbij wel belangrijk om je te realiseren dat ze hun positie uiteraard niet zomaar zullen opgeven. We hebben gezien dat men tot veel in staat is om hun belangen te behartigen en hun doelen te bereiken. Het betekent dat ze tot extremen zullen gaan: een kat in het nauw maakt rare sprongen. Houdt daarom rekening met de mogelijkheid van een false flag der false flags. Iets dat op onze angsten inspeelt. Waar kun je dan bijvoorbeeld aan denken? Ik vind het belangrijk om voor een laatste keer operatie Bluebeam te noemen. De CIA wilde in de jaren tachtig in Irak immers al mensen met een enorme hologram van Mohammed boven Bagdad aansporen om hun eigen regering omver te werpen. Hoe ver zou die techniek nu bijna veertig jaar verder zijn als overheden hun oneindig diepe zakken ervoor hebben ingezet? (Om te zien dat de techniek daadwerkelijk bestaat, kun je hier een optreden uit 2014 van de levende Snoop Dogg samen met de in 1996 overleden 2PAC op het Coachella festival zien.[18] Hier zie je hoe die techniek werkt.[19])

De eerdergenoemde oud CIA-piloot John Lear legt uit dat project 'Enemy Perception Management' in 1999 voor de CIA kennelijk iets heel reëels was en dat ze dit in 2020 volledig beschikbaar wilden hebben. De holografische projector kan een driedimensionaal beeld op iedere gewenste plek in de lucht projecteren om zo de bevolking eronder te misleiden: *the projector can be used for psychological operations and strategic perception management when engaging an unsophisticated adversary* (die 'simpele tegenstanders' zijn wij dus in dat geval. Is dat waarom alle westerse wereldmogendheden een 5G-netwerk in de grote steden willen? Is dat nodig om een beetje een geloofwaardige afbeelding de lucht in te streamen?).

Hoewel niemand weet wat de toekomst zal brengen, zou een dreiging van buitenaf ideaal zijn om 'solidariteit' bij de huidige regeringsleiders af te dwingen. Hoe gek het ook klinkt, zou een van de kandidaten daarvoor een vloot buitenaardse ruimteschepen zijn die wel zó eng en gevaarlijk zijn dat we de krachten van onze overheden wel móeten bundelen (als je een voorstelling wilt van hoe dit zou kunnen werken, hoef je alleen maar de blockbuster Independence Day nog een keer aan te zetten). Het voormalig hoofd van de Israëlische ruimtevaartdivisie die drie decennia leiding heeft gegeven aan die club maakte onze harten er in december 2020 alvast warm voor. Hij verklaarde dat er al een Galactische Federatie contact had gezocht met de aarde, maar dat de mensheid nog niet klaar was om achter de 'waarheid' van het leven in de kosmos te komen: *the UFOs asked not to advertise that they are here, [because] humanity is not ready yet ... They don't want us to have mass hysteria.*[20] [21] Ze hadden daarom een contract afgesloten met de Amerikanen en Israëli's om in het geheim experimenten uit te mogen voeren: *there's an agreement between the US government and the aliens. They signed a contract with us to do experiments here.*[22]) Ongelofelijk maar waar? We zien dan ook sinds begin 2021 dat heel de MSM steeds vaker verslag van zogenaamde UFO's en het gevaar daarvan doet. Ter illustratie: het artikel 'Contacting aliens could end all life on Earth', werd op eindeloos veel platformen waaronder de Washingtonpost gedeeld.[23] Bovendien zijn er ontelbare documentaires aan gewijd op Netflix en YouTube en brengt het Pentagon na decennia geheimhouding opeens 'voormalige top-secret' opnames daarvan naar buiten.[24] [25] Ook de Chinese UFO-taskforce zegt overweldigd te zijn door toename van meldingen van militair personeel.[26] Zelfs Obama verklaarde: *but what is true, and I'm actually being serious here, is*

that there's footage and records of objects in the skies, that we don't know exactly what they are, we can't explain how they moved, their trajectory.[27]

De kritische lezer merkt op dat het voor het eerst in decennia zou zijn dat overheden nu ineens eerlijk en transparant willen zijn omdat we zogenaamd recht op de waarheid zouden hebben. We kunnen dan ook stellen dat het veel aannemelijker zou zijn dat er weer eens een agenda moet worden gediend en belangen moeten worden behartigd. Dat is gek genoeg dan ook precies wat Wernher von Braun zei dat er volgens hem zou gebeuren. En hij kon het weten. De nazi-raketgeleerde die na de Tweede Wereldoorlog door de CIA onder de geheime operatie 'Paperclip' naar Amerika werd gebracht om aan de Amerikaanse maanland-missie mee te werken, heeft sinds de jaren zeventig gewerkt aan zogenaamde 'space-based' weapons. Toen hij terminaal ziek was, heeft hij in zijn laatste levensjaren herhaaldelijk zijn hoofdingenieur van het ruimtevaartprogramma Carol Rosin gewaarschuwd voor deze aanstaande PSYOP. Hij voorspelde dat wanneer de angst voor communisten en terroristen was uitgewerkt, dit zou worden opgevolgd door een buitenaardse dreiging waarbij 'wij' tegen een invasie van aliens zouden moeten worden beschermd. Carol Rosin*: he said the strategy that was being used ... was to use scare tactics ... first the Russians are going to be considered to be the enemy. Then terrorists would be identified [and then] aliens, extraterrestrials. that would be the final scare ... 'And remember Carol, the last card is the alien card. We are going to have to build space-based weapons against aliens and all of it is a lie'.* Kruip dus niet zomaar onder de bank bij de eerste de beste UFO en denk ook even drie keer na wanneer er een Goddelijk wezen op aarde neerdaalt die oproept tot samenwerking van alle landen en volkeren. Blijf kalm en neem niet iedere oplossing voor welke 'crisis' dan ook klakkeloos aan. Hoewel dat in eerste instantie misschien als een opluchting en oplossing zal voelen, zou deze wereldvijand om ons in een wereldregering te dwingen net zo goed de laatste stap naar een NWO kunnen blijken te zijn: de laatste nagel in de kist van menselijke zelfbeschikking. (Laten we ook niet vergeten dat de voorspelbare chaos en het ineenstorten van de wereldeconomie met een CBDC tot gevolg het daadwerkelijke doel van een dergelijk scenario kan zijn.)

A revolutionary act

In 2017 was het op de kop af vijfhonderd jaar geleden dat Maarten Luther met zijn 95 stellingen de protestantse reformatie inluidde die tot een ware revolutie leidde. Doordat de bijbel dankzij de boekdrukkunst voortaan ook in de eigen taal beschikbaar kwam, was men niet langer van de machthebbers van toen (de katholieke kerk) afhankelijk om uitgelegd te krijgen hoe de wereld werkte. Die verloor daarmee het monopolie op informatieverspreiding en dus de macht. Het zou tot een ongekende transformatie in de westerse wereld leiden.

Dit boek is een aanklacht aan onze tijd vol met wreedheden, hebzucht en kortetermijndenken die we bij gebrek aan beter tolereren: het afschuwelijke is normaal geworden, en er is bijna niemand die het nog ziet. Het ontleent zijn bestaansrecht net als Luther aan een revolutie in de informatievoorziening: het internet. Ook wij zijn daardoor niet langer van anderen afhankelijk om erachter te komen en uitgelegd te krijgen wat er in de wereld gebeurt. We zijn daardoor als mensheid voor het eerst in de wereldgeschiedenis in staat om achter de vuile trucs en nare streken te komen die onze 'leiders' achter onze ruggen uitvreten. We hebben daarmee een enorme troef in handen. Het is namelijk onmogelijk om zo'n grootschalige misleiding vol te

houden in een tijdperk waar informatie vrijer dan ooit kan stromen: al is de leugen nog zo snel, de waarheid achterhaalt hem wel. Het biedt voor het eerst sinds mensenheugenis de kans om de algemene naïviteit en onwetendheid bij de massa te doorbreken en ze te doorgronden van de massale misleiding en manipulatie.

Er komen wereldwijd steeds meer mensen bij die 'wakker worden' en de wereld zien zoals die is. We lijken daardoor bij een omslagpunt in de geschiedenis te zijn aangekomen waar de pijn en moeite die het kost om de status quo te doorbreken, kleiner is dan deze te blijven aanvaarden. De vraag is wanneer de massa dit kritieke kantelpunt bereikt. De hoop is dat het op tijd is om een Derde Wereldoorlog te voorkomen. Het zou namelijk naïef zijn om te veronderstellen dat het niet fout kan gaan. Nog geen mensenleven geleden stonden gewone mensen zoals jij en ik elkaar op de Europese stranden neer te maaien met machinegeweren. Dat hadden ze van tevoren niet gedacht en achteraf liever niet gewild, maar de geschiedenis is helaas in staat gebleken om zichzelf te herhalen.

Zodra je weet hoe je wordt bespeeld, ben je er echter in een klap immuun voor. Hoewel we misschien niet per direct uit dit systeem kunnen losbreken en ook de jaren die we hebben gemist nooit terug zullen krijgen, maakt alleen het feit dat je weet dat je niet vrij bent je vrijer dan je tot nu toe ooit bent geweest: kennis is macht. Dit is dan ook de groepsimmuniteit die we moeten nastreven: eentje tegen de leugenachtige bullshit. Dat kan alleen bereikt worden als we genoeg mensen met deze informatie in contact brengen. Thomas Jefferson verklaarde: *if a nation expects to be ignorant and free, it expects what never was and never will be.* Deel daarom deze kennis. Zoals George Orwell treffend verwoordde is alleen het vertellen van de waarheid in deze misleidende tijd al revolutionair: *in a time of deceit telling the truth is a revolutionary act.* Het is al decennia de grootste angst van de elite om een verenigde mensenmassa te zien die samenwerkt om een gezamenlijk doel te bereiken. Jij en ik zijn misschien druppels op de gloeiende plaat, maar samen met anderen kunnen we een emmer vol koud water zijn. Ga daarom met anderen praten en in discussie. Vraag door, graaf door, wees kritisch en durf te twijfelen. Zoals Snowden zei: *think critically about everything that you hear: there's no way to hack logic.*[28] Vertel wat je weet, luister naar wat je nog niet wist en vorm een eigen overwogen mening. Alleen waarheid zal ons vrijmaken. Ook onze eigen Desiderius Erasmus wist dit en zei: *geef licht en de duisternis zal vanzelf verdwijnen.* Het wordt daarom tijd om de huidige tijdsgeest te doorbreken en de samenleving uit de massapsychose te helpen waarin het is afgegleden. Om ze uit te leggen dat er een letterlijke gouden toekomst voor ons en de vele generaties na ons voor het oprapen ligt op dit unieke moment in de geschiedenis.

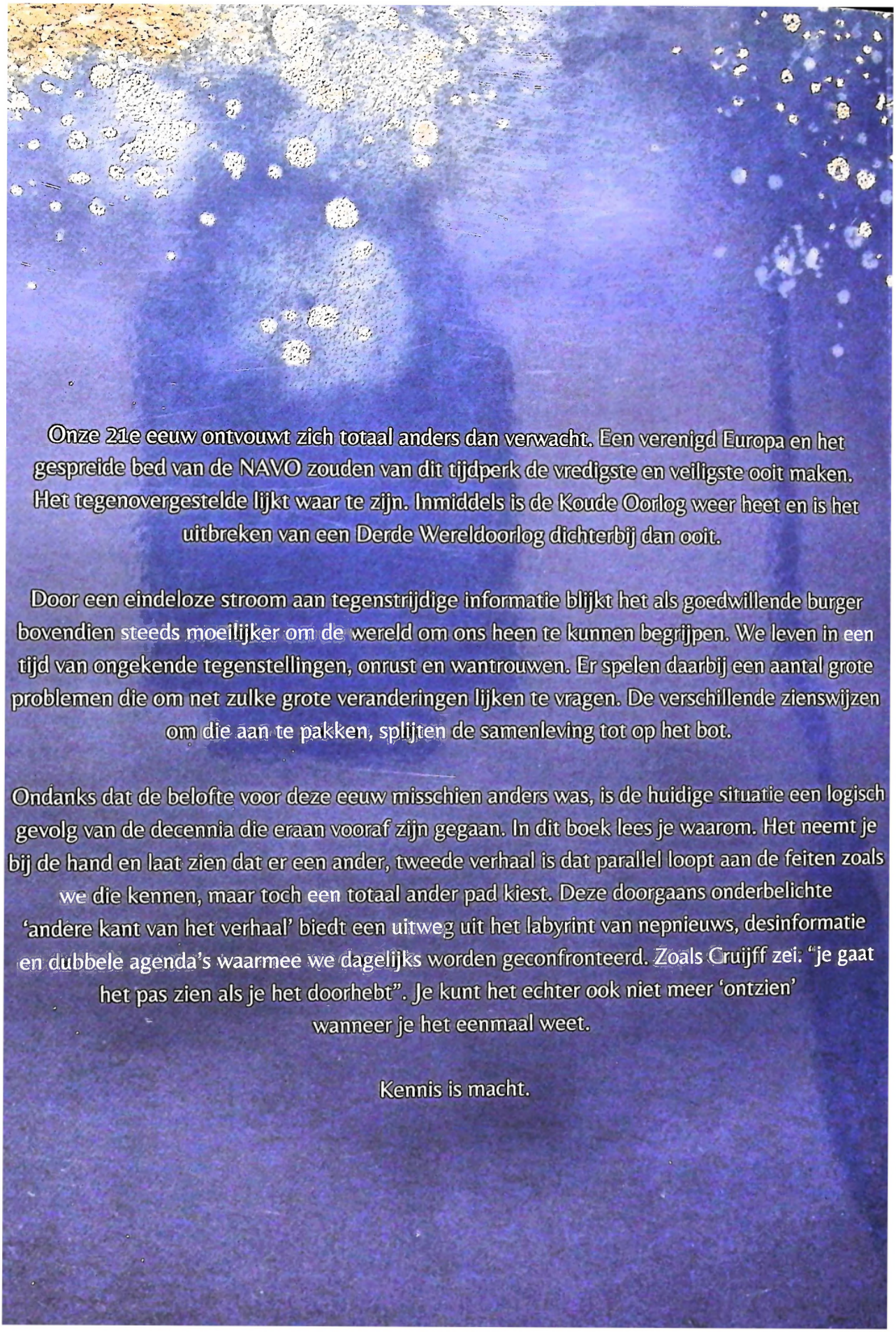
Zelfs het sterkste leger kan worden verslagen, maar een idee wiens tijd rijp is, kan niet worden gestopt. Laat dit boek de bliksemschicht zijn die voor het onvermijdelijke gedonder van de inslag uitgaat. Het startschot van een periode van onze wereld vol humanisme, vergevingsgezindheid, rechtvaardigheid en liefde: terug naar wat goed, puur en heilig is zodat we vol hoop en vertrouwen onze toekomst weer tegemoet kunnen zien en een wereld kunnen nalaten die de moeite waard is. Een wereld waar we ons potentieel kunnen waarmaken en iedereen de kans heeft om tot bloei te komen in plaats van alleen maar te overleven: waar de rimpels op onze hoofden niet verraden hoeveel we hebben gefronst, maar hoeveel we hebben gelachen.

Nawoord

Ik wil mijn familie en vrienden bedanken voor het geduld dat ze met mij moeten hebben gehad. De grootste dank gaat uit naar mijn vrouw die me al die jaren heeft vertrouwd en gesteund met dit schier oneindige boek. Dank daarvoor lieverd. De hoop om deze onrechtvaardige en duistere wereld in het licht te sleuren, heeft me de kracht gegeven om vol te houden. Mede dankzij jullie allen.

Liefs

Er is alles aan gedaan om de juiste rechthebbenden van de in dit boek gepubliceerde beelden te vermelden. Diegenen die menen rechten te hebben, kunnen zich melden via de website.

Onze 21e eeuw ontvouwt zich totaal anders dan verwacht. Een verenigd Europa en het gespreide bed van de NAVO zouden van dit tijdperk de vredigste en veiligste ooit maken. Het tegenovergestelde lijkt waar te zijn. Inmiddels is de Koude Oorlog weer heet en is het uitbreken van een Derde Wereldoorlog dichterbij dan ooit.

Door een eindeloze stroom aan tegenstrijdige informatie blijkt het als goedwillende burger bovendien steeds moeilijker om de wereld om ons heen te kunnen begrijpen. We leven in een tijd van ongekende tegenstellingen, onrust en wantrouwen. Er spelen daarbij een aantal grote problemen die om net zulke grote veranderingen lijken te vragen. De verschillende zienswijzen om die aan te pakken, splijten de samenleving tot op het bot.

Ondanks dat de belofte voor deze eeuw misschien anders was, is de huidige situatie een logisch gevolg van de decennia die eraan vooraf zijn gegaan. In dit boek lees je waarom. Het neemt je bij de hand en laat zien dat er een ander, tweede verhaal is dat parallel loopt aan de feiten zoals we die kennen, maar toch een totaal ander pad kiest. Deze doorgaans onderbelichte 'andere kant van het verhaal' biedt een uitweg uit het labyrint van nepnieuws, desinformatie en dubbele agenda's waarmee we dagelijks worden geconfronteerd. Zoals Cruijff zei: "je gaat het pas zien als je het doorhebt". Je kunt het echter ook niet meer 'ontzien' wanneer je het eenmaal weet.

Kennis is macht.